Vol III

॥ श्रीरस्तु ॥

श्रीमद्वेदान्तदेशिकग्रन्थमालायां

[वेदान्तविभागे तृतीयसम्पुटम्]

॥ तत्त्वमुक्ताकलापः—सर्वार्थसिद्धिसमेतः ॥

पर्यवेक्षकः परिष्कारकश्च

॥ श्रीकाञ्ची प्रतिवादिभयङ्करः अण्णंगराचार्यः ॥

प्रकाशनादिसर्वाधिकारी :

विद्वान् अ. संपत्कुमाराचार्यः, M. A.

३९, सन्निधिवीथी, कञ्जीवरम्.

[इदमेव पुस्तकप्राप्तिस्थानम्]

मदरास्—लिबर्टी मुद्रणालये समग्रुद्यत

1941

Price : 4—0—0]   ॥ मूल्यं रूप्यचतुष्टयमात्रम् ॥   [Postage Extra.

6—००

Printed at
THE LIBERTY PRESS,
G. T., Madras

॥ श्रीरस्तु ॥

श्रीमत्प्रणतार्तिहरवरदपरब्रह्मणे नमः।

श्रीमते हयग्रीवाय नमः। श्रीमते रामानुजाय नमः।

श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः।

॥ श्रीमद्वेदान्तदेशिकग्रन्थमाला ॥

[वेदान्तविभागे तृतीयसंपुटम्]

कवितार्किकसिंहसर्वतन्त्रस्वतन्त्रश्रीमद्वेदान्तदेशिकविरचितः

तत्त्वमुक्ताकलापः—सर्वार्थसिद्धिसमेतः ॥

श्रीमान्वेङ्कटनाथार्यः कवितार्किककेसरी। वेदान्ताचार्यवर्यो मे संनिधत्तां सदा हृदि ॥

॥ जडद्रव्यसरः ॥ १ ॥

लक्ष्मीनेत्रोत्पलश्रीसततपरिचयादेष संवर्धमानो
नाभीनालीकरि[ङ्ग]ङ्खन्मधुकरपटलीदत्तहस्तावलम्बः ।
अस्माकं संपदोघानविरलतुलसीदामसंजातभूमा
कालिन्दीकान्तिहारी कलयतु वपुषः कालिमा कैटभारेः ॥ १ ॥

जयति सकलविद्यावाहिनीजन्मशैलो जनिपथपरिवृत्तिश्रान्तविश्रान्तिशाखी ।
निखिलकुमतिमायाशर्वरीबालसूर्यो निगमजलधिवेलापूर्णचन्द्रो यतीन्द्रः ॥

ताराकल्पे स्फुरति सुधियां तत्त्वमुक्ताकलापे दूराद्वृत्त्या दुरधिगमतां पश्यतां सर्वसिद्ध्यै ।
नातिव्यासव्यतिकरवती नातिसंकोचखेदा वृत्तिस्सेयं विशदरुचिरा कल्प्यतेऽस्माभिरेव ॥

आरिप्सितस्य प्रबन्धस्याविघ्नपरिसमाप्त्यादिसिद्ध्यै मङ्गलमाचरन्नर्थाद्वक्ष्यमाणं द्रव्याद्रव्यविभागं प्रतितन्त्रविशेषांश्च संग्रहेण सूचयति—**लक्ष्मीति** । * यज्ञविद्येत्यादिना सर्वविद्यानां तादधीन्योक्त्या सा ख्याप्येति लक्ष्मीरादौ संकीर्त्यते । नित्ययुक्तत्वसूचनाय सततपरिचयोक्तिः । नाभीत्यादिना पद्मभुवः कार्यत्वकर्मवश्यत्वसूचनात्ततोऽर्वाचामनीश्वरत्वं कैमु[तिक]त्यसिद्धम् । **अस्माकमिति** । जीवानामीश्वरादन्योन्यं च भेदः, प्रत्यक्त्वमहंशब्दार्थत्वं च प्रख्याप्यते । तेन स्थालीपुलाकन्यायेन परमतनिरासमप्युदाहरति—**संपदोघानिति** । तत्त्वज्ञानादिकाः स्वप्राप्तिपर्यन्तास्सिद्धिपरम्पराः । अविरलेत्यादिना सत्त्वाधिकप्रशस्ततमद्रव्यार्चनीयतयाऽन्येभ्यो व्यावर्तनीयत्वमनुवर्ण्यते । कालिन्दीकान्तिहारीत्यनेन तद्गुणानां परगुणतिरस्कारकत्वमुपलक्ष्यते । कैटभारेर्वपुष इति व्यतिरेकविभक्त्या शुद्धसत्त्वमयविग्रहयोगस्त[स्यस्व]त्स्वरूपादन्यत्त्वं च स्थाप्यते । वपुषः कालिमेति द्रव्याद्रव्यविभागप्रदर्शनार्थम् । एवं जडाजडाद्यपि यथास्थानमूह्यम् ॥ १ ॥

नानासिद्धान्तनीतिश्रमविमलधियोऽनन्तसूरेस्तनूजो
वैश्वामित्रस्य पौत्रो विततमखविधेः पुण्डरीकाक्षसूरेः ।
श्रुत्वा रामानुजार्यात्सदसदपि ततस्तत्त्वमुक्ताकलापं
व्यातानीद्वेङ्कटेशो वरदगुरुकृपालम्भितोदामभूमा ॥ २ ॥

चिकीर्षितस्य श्रद्धेयत्वाय वक्तृसंप्रदायवैलक्षण्यं दर्शयति **नानेति** । सत्—प्रामाणिकं मुमुक्षोरुपादेयं च; तदन्यदसत् । सतस्सत्त्वेनासतश्चासत्त्वेन श्रवणमिहेष्टम्, ततः—श्रवणादेव हेतोः ॥ २ ॥

प्रज्ञासूच्याऽनुविद्धः क्षतिमनधिगतः कर्कशात्तर्कशाणा-
च्छुद्धो नानापरीक्षास्वशिथिलविहिते मानसूत्रे निबद्धः ।
आतन्वानः प्रकाशं बहुमुखमखिलत्रासवैधुर्यधुर्यो
धार्यो हेतुर्जयादेः स्वहृदि सहृदयैस्तत्त्वमुक्ताकलापः ॥ ३ ॥

प्रबन्धस्य स्वरूपातिशयादपि सुधीभिस्स्वीकार्यत्वमाह **प्रज्ञेति** । ज्ञातस्यातिशयाधायिनी धीः प्रज्ञा । कलापस्यानुविद्धत्वादि प्रत्येकद्वारा । तत्त्वानां प्रज्ञया अनुविद्धत्वं सम्यङ्निर्धारितत्वम् । रत्नान्तरेषु शाणक्षतिसंभवो न मुक्तासु । प्रमाणतर्कैर्याथात्म्यान्वेषणं परीक्षा । तन्नानात्वं तर्कादिभेदात् । मुक्तासु स्वानुगुणपरिमाणयुक्तं सूत्रं मानसूत्रम् । अन्यत्र प्रमाणमेव सूत्रं तस्याशिथिलविहितिः—निर्बाधत्वेन विशेषतो धीस्थत्वम् । प्रकाशम्—आलोकं बोधं च । बहुमुखम्—सर्वतोदिक्कं सर्वविषयं च । त्रासो मणिदोषः प्रतिपक्षाद्भीतिश्च । जयादेरित्यादिशब्देन क्वचिदैश्वर्यादेरन्यत्र तत्त्वनिर्णयस्य च संग्रहः । हृच्छब्दो वक्षश्चित्तं च वदति । सहृदयैः—सारासारविवेचनार्हहृदयवद्भिः । धार्यः—क्वचिदाभरणतयाऽन्यत्राप्रमोषेण ॥ ३ ॥

शिष्टा जीवेशतत्त्वप्रमितियुतपरोपासनामुक्तिहेतुः
शक्यस्तत्तत्प्रकारावगतिविरहिभिर्नैव याथात्म्यबोधः ।
तेते चार्था विदध्युः कुमतिविरचितास्तत्त्वबोधोपरोधं
तस्मान्निर्धूतसर्वप्रतिमतविमतिं साधये सर्वमर्थम् ॥ ४ ॥

नन्वपवर्गसिद्धौ यदन्तरङ्गं तदेव विशदं तदर्थिभिरवगन्तव्यम्, तावदेव शिष्यादिभ्योऽपि प्रवर्तितव्यम्, किमन्यैरिह कीर्त्यमानैरित्यत्राह **शिष्टेति** । शिष्टा—चोदितेत्यर्थः । जीवेशावेव तत्त्वे जीवेशतत्त्वे; तयोः प्रमितिरिहागमजन्या । परोपास्तेस्तत्त्वज्ञानमितिकर्तव्यता, नतु स्वयं साधनम् । प्रमितियुता—प्रमितिजनितानुस्मृतिपूर्विकेत्यर्थः । तदभिप्रायेणोक्तं जीवपरमात्मयाथात्म्यज्ञानपूर्विकेत्यादि । परोपासनेति सर्वविद्याभिप्रायं, परस्य ब्रह्मण उपासनेति वा । **शक्य** इत्यादि—न हि द्रव्याद्रव्यविभागाभावे शिष्टोपासनमूलकतत्त्वप्रतीतिसिद्धिः । तत्त्वनिरूपणाभावे च तत्त्वनिर्णयोपयुक्तयोस्तर्कानुमानयोर्व्याप्तिः शङ्काकलङ्किता स्यात् । परोक्तानुमानानामन्यतरासिद्ध्यनैकान्तिकत्वाद्युद्भावनं च कथं स्यात्? परो वा कथमस्मत्सिद्धान्तानभिज्ञः कथायामस्माभिरधिकुर्यात्? परकल्पितार्थभङ्गेन तदहङ्कारखण्डनं च तत्त्वाध्यवसायसंरक्षणार्थम् । तत्तदिति प्रस्तुतौ जीवेशौ गृह्येते । अथवा तत्तत्प्रकृत्यादिप्रकारबोधाभावे तत्तत्प्रतिसंबन्धिकं तयोरपि याथात्म्यं नावगम्येत । ते ते चार्थाः ब्रह्मविवर्तपरिणामभिन्नाभिन्नत्वादयः । कुमतिविरचिताः—कुदृष्टिभिः कल्पिताः, भ्रान्तिविजृम्भिता इति वा ।

अत एव कुमतिभिरर्थ्यन्त इत्यर्थाः न तु परमार्थाः । प्रतिमतैर्विमतिः—विवादः, तत्प्रसूता वा विरुद्धबुद्धिः । सर्वमर्थं—मुमुक्षुभिर्ज्ञातव्यम् । परम्परयेत्यर्थः ॥ ४ ॥

आवापोद्वापतस्स्युः कतिकति कविधीचित्रवत्तत्तदर्थे-
ष्वानन्त्यादस्तिनास्त्योरनवधिकुहनायुक्तिकान्ताः कृतान्ताः ।
तत्त्वालोकस्तु लोप्तुं प्रभवति सहसा निस्समस्तान्समस्तान्
पुंस्त्वे तत्त्वेन दृष्टे पुनरपि न खलु प्राणिता स्थाणुतादिः ॥ ५ ॥

तथाऽपि निर्धूतसर्वप्रतिमतविमतिं सर्वमर्थं साधये इत्यशक्योक्तिः, त्रैकालिकसिद्धान्तभेदानन्त्यादित्याशङ्कोद्घाटनपूर्वकं प्रयोजकशिक्षया कृत्स्नानिष्टनिरासः, कृत्स्नाभीष्टसाधनं च शक्यमिति स्थापयति—**आवापेति** । एकस्मिन्नेव हि दर्शने व्याख्यातृभेदात्केषांचित्प्रमेयानामावापोद्वापौ दृश्येते, यत एकदेशिव्यपदेशः । कविधीचित्रवत्—कवीनां धीभिः कृतं काव्यादिकं कविधीचित्रम्; तद्वन्मतभेदा अप्यनन्तास्संभवन्ति । तत्तदर्थेष्वस्तिनास्त्योरानन्त्यादित्यन्वयः । अस्तिनास्त्योरिति प्रयोगपरम् । कुहना—छद्म । तत्संबन्धिन्यो युक्तयः कुहनायुक्तयो हेत्वाभासच्छलजातिरूपाः ताभिः कान्ताः सम्यक्त्वेनैव भाताः । तत्त्वालोकः—यथार्थाध्यवसायः । प्र[कृ]स्तुतशङ्कानिरासार्थमपेक्षणीयान्तराभावात्सहसेत्युक्तम् । निस्सम इति निरधिकत्वोपलक्षणम् । प्रतिरोधबाधरहित इत्यर्थः । उक्तस्थापकं त्रय्यन्तार्थविशेषव्यञ्जकमप्यर्थान्तरं न्यस्यति—**पुंस्त्व** इति । पुनर्न प्राणिता—संशयविपर्ययसामग्रीलोपान्न भासेतेत्यर्थः ॥ ५ ॥ इति **तत्त्वज्ञानप्रयोजनम्** ॥

द्रव्याद्रव्यप्रभेदान्मितमुभयविधं तद्विदस्तत्त्वमाहु-
र्द्रव्यं द्वेधा विभक्तं जडमजडमिति प्राच्यमव्यक्तकालौ ।
अन्त्यं प्रत्यक् पराक् च प्रथममुभयधा तत्र जीवेशभेदा-
न्नित्या भूतिर्मतिश्चेत्यपरमिह जडामादिमां केचिदाहुः ॥ ६ ॥

अथ निरूप्यमर्थजातं साधर्म्यवैधर्म्यभेदैस्संगृह्य विभज्य च निर्दिशति—**द्रव्येति** । अत्र तत्त्वमिति पदार्थमात्रोक्तिः । मितं—प्रमितम् । तथात्वं च सर्वसाधारणम् । तदपि हि सामान्यतः प्रमितम् । अन्ततस्स्वपरनिर्वाहान्नानवस्था । इदं च साधर्म्योक्तिमात्रं व्यवच्छेद्याभावेन लक्षणत्वासिद्धेरित्येके । निर्दिष्टव्यापित्वे सति तदन्यवृत्ति[रहितत्वा]विरहाल्लक्षणमपि स्यादित्यन्ये । बाह्यकुदृष्टिव्यावृत्तास्तद्विदः । अत्र तत्तदन्यरूपेण विभागेषु न नीलपीतादिवत्कोट्यन्तरावकाशः । द्रव्यत्वात्यन्ताभाववत्त्वरूपेण तदन्यत्वस्य विवक्षितत्वाद्द्रव्यलक्षणं वक्ष्यति । जडमिह स्वगोचरज्ञानत एव प्रकाशमानम् । अव्यक्तशब्देन व्यक्तमपि लक्ष्यते तदनन्यद्रव्यत्वज्ञापनार्थम् । प्रत्यक्—स्वस्मै भासमानम् । पराक्—परस्मा एव भासमानम् । भूतिर्विभूतिः, स्वातिशयाधानार्थं नियन्तव्यद्रव्यम् । नित्या भूतिरिति नित्यप्राचुर्यतश्शुद्धसत्त्वमुपलक्ष्यते । इहादिमां—नित्यभूतिम् । केचिज्जडामाहुरिति सयूथ्यमतभेदोक्तिः ॥ ६ ॥ इति **द्रव्यविभागः** ॥

तत्र द्रव्यं दशावत्प्रकृतिरिह गुणैस्सत्त्वपूर्वैरुपेता
कालोऽब्दाद्याकृतिस्स्यादणुरवगतिमान् जीव ईशोऽन्य आत्मा ।
संप्रोक्ता नित्यभूतिस्त्रिगुणसमधिका सत्त्वयुक्ता तथैव
ज्ञातुर्ज्ञेयावभासो मतिरिति कथितं संग्रहाद् द्रव्यलक्ष्म ॥ ७ ॥

प्रस्तुतस्य द्रव्यस्य तदवान्तरभेदानां च लक्षणमाह—**तत्रेति** ॥ तत्र—द्रव्याद्रव्ययोर्मध्ये । द्रव्यं दशावत्—विकारधर्मवदित्यर्थः। ईश्वरादावपि मूर्तसंयोगा आगन्तुकास्सन्ति। संचरति हि मूर्ते तस्य विभुनश्च संयोगा विद्यन्त एव। प्रकृतिशब्दः प्राग्वद्विकृतीनामप्युपलक्षकः; त्रिगुणशब्दाभिलप्यद्रव्यमित्यर्थः। तत्स्वगुणैरेव लक्षयति—**गुणैरित्यादिना**। इह—अव्यक्तकालयोर्मध्ये। त्रिगुणस्य रजस्तमसी पृथग् लक्षणे; सत्त्वं तु बन्धकत्वेन विशेषितम्। **कालोऽब्दाद्याकृतिरिति**। उपाधिकृतविभागैरब्दादिव्यवहारविषय इत्यर्थः। तत्तत्परिणामवान्काल इति पक्षोऽपि वक्ष्यते। ईश्वरादचेतनादणोश्च व्यवच्छेदायाणुरवगतिमानित्युक्तम्। ईशोऽन्य आत्मा—अणुव्यतिरिक्तश्चेतन इत्यर्थः। जीवे विभुत्वोक्तिरीश्वरेऽणुत्वोक्तिश्चान्यपरेति सूत्राद्युक्तम्। संप्रोक्ता, तत्परैश्शास्त्रैरिति शेषः। त्रिगुणसमधिका—त्रिगुणद्रव्यादन्या। सत्त्वयुक्ता—सत्त्वाख्यगुणविशेषवती। त्रिगुणान्यत्वं कालादेरप्यस्तीति तद्व्यवच्छेदोऽनेन कृतः। एतावन्मात्रेण त्रिगुणसाधर्म्यमित्यभिप्रायेण तथैवेत्युक्तम्। रजस्तमस्समानाधिकरणसत्त्वस्यापि तत्र सत्त्वात्; * सत्त्वं निर्मलत्वात्प्रकाशकमित्यादि समानमिति वा। ज्ञातुर्ज्ञेयावभासो मतिः—अहमिदं जानामीत्यहमर्थाश्रयतया सिध्यन्सकर्मकः प्रकाशो मतिरित्यर्थः। तादृशावस्थयाऽपि तद्विशिष्टं गृह्यते। द्रव्यलक्ष्म—सामान्यतो विशेषतश्चेति शेषः॥ ७॥ **इति द्रव्यतद्विशेषलक्षणम्**॥

एकार्थप्रत्यभिज्ञा भवति दृढतरा दर्शनस्पर्शनाभ्यां
संघातादेरयोगादवगमयति सा वस्तुरूपादतोऽन्यत्।
एकस्मिन् दूरतादेरविशदविशदप्रत्यभिज्ञादि तद्वत्
नैकत्वेऽप्यक्षभेदाद्धिदुरमिव मिथस्संश्रयादिप्रसङ्गात्॥ ८॥

ननु द्रव्यमद्रव्यमित्युभयमसिद्धं रूपादेराश्रयाभावात्, रूपादितया विकल्प्यमानस्यैकस्यैव वा सत्त्वादिति पक्षद्वयमेकेनैव प्रतिक्षिपति **एकार्थेति**॥ एवमाहु**र्वैभाषिकाः**—निराधारा निर्धर्मकाश्च रूपादयश्चत्वारः पदार्थाः। ते चक्षुराद्यैकैकेन्द्रियग्राह्या इति।

वात्सीपुत्रास्तु शब्दादीन् पञ्च वैभाषिका विदुः। शब्दात्मानश्चतुर्ष्वेव केचिदित्यपरेऽब्रुवन्॥

तत्र निराधारत्वं तावत्प्रतिसन्धानविशेषेण निरस्यति। अस्ति हि दृष्टमेव स्पृशामीति द्वीन्द्रियग्राह्यवस्तुविषया धीः। सा तावन्न संशयात्मा विरुद्धानियतकोट्य[नवलम्बात्]नुपलम्भात्। न च विपर्ययः स्वारसिकबाधादृष्टेरनन्यथासिद्धेश्च। तदेतदुभयं दृढतरेति संगृहीतम्। ग्रहणमिति वक्तव्ये प्रत्यभिज्ञेत्युक्तिर्ज्ञातृज्ञेयस्थैर्यस्यापि व्यक्त्यर्था। सेयं न रूपमात्रगोचरा, तस्य स्पर्शनविषयत्वाभावात्, अन्यथाऽन्धस्यापि स्पर्शनेन रूपोपलम्भनप्रसङ्गात्। न च स्पर्शमात्रगोचरा, तस्यापि दृग्विषयत्वाभावात्। तथात्वे चास्पृशतोऽपि दृशा स्पर्शधीप्रसङ्गात्। न चोभयविषया, दर्शनस्पर्शनयोः प्रत्येकविषयत्वादेव। अत इयं प्रत्यभिज्ञा रूपाद्यतिरिक्तं तदाश्रयभूतं वस्तु प्रकाशयति, इदं रूपस्पर्शवदिति। ननु रूपस्पर्शयोर्नियताक्षवेद्यत्वेऽप्यवस्थाभेदात् प्रतिसन्धानं स्यात्; न स्यात्, न ह्यस्माकमिव स्थिरमवस्थान्तरभाक्किंचित्त्वन्मते। विभज्यवैभाषिकपक्षस्त्वतिमन्दः। तदिह संहतासंहतस्वलक्षणभेदमात्रं तु स्यात्; तत्र संघातस्वरूपं तस्य प्रतिसन्धानविषयत्वं च न युज्यते इत्याह—**सङ्घातादेरयोगादिति**। सङ्घातोऽपि सङ्घातिस्वरूपस्तदन्यो वा? पूर्वत्र न प्रतिसन्धानपदम्, द्वितीये सत्योऽसत्यो वा? आद्ये द्रव्यवाद एव वरं, संसर्गाख्यधर्मस्वीकारो वा; तेन परस्परविशिष्टस्वरूपमेवेत्यपि निरस्तं विशेषणविशेष्यतत्संबन्धातिरिक्तविशिष्टायोगात्। द्वितीये कथं प्रत्यभिज्ञात्मकार्थक्रियाकारित्वम्? निरन्तरस्वरूपं सङ्घात इति पक्षोऽपि प्रत्येकपक्षवन्नेन्द्रि-

यान्तरेण प्रतिसन्धिः स्यात्। अन्यथा रसादिष्वपि संहतेषु तत्प्रसङ्गात्। एतेन देशैक्यमेव संघात इत्यपास्तम्; एकदेशान्वयिनां त्रैकालिकानामेकसंघातत्वप्रसङ्गात्। देशोऽपि तदातदा भिन्न एवेति चेन्न, क्षणभङ्गस्य निरसिष्यमाणत्वात्। न च ते देश आकाशादिरूपः, तस्य युष्माभिरावरणाभावादिमात्रत्वज्ञापनात्। न चोपादानरूपः, स्पर्शरूपादीनां भिन्नभिन्नक्षणोपादानत्वाभ्युपगमात्। एकोपादानत्वे तु तदेव द्रव्यं पृथिव्यादिदेशैक्यात्सङ्घातस्यापि संघातान्तरापेक्षायामनवस्था, अन्योन्याश्रयो वा। त्वन्मते पृथिव्यादिः रूपादिसङ्घातातिरिक्तो न; तथा पृथिव्यादेरपि देशैक्यं पृथिव्यादिसङ्घातातिरिक्तं न। अतिरिक्तं चेत्पृथिव्यादेर्देशैक्येऽपि तद्देशसङ्घातातिरिक्तं पृथिव्यादिदेशानां देशान्तरैक्यमेव प्रयोजकं स्यात्। एवं सत्यनवस्थेत्यर्थः। एवं च पृथिव्यादिसङ्घातप्रयोजकैकदेशानपेक्षायां तु रूपादेस्संहतत्वे पृथिव्यादिसंहतत्वमेव प्रयोजकं स्यात्; पृथिव्यादेस्संहतत्वे तु रूपादेस्संहतत्वमेवेत्यन्योन्याश्रय इत्यर्थः।

अथ स्यात् गृहीतेन रूपेण पूर्वमेव स्पर्शोऽनुमितः, तत्र दृष्टरूपानुमितमेव स्पृशामीत्येव प्रतिसन्धानमिति चेन्न; द्वयोरेकाश्रयत्वग्रहणमन्तरेण व्याप्तिग्रहणासंभवादनुमानासिद्धेः। दृष्टे रूपे स्पृष्टे च स्पर्शे भेदाग्रहात्। दृष्टमेव स्पृशामीति बुद्धिशब्दाविति चेन्न, भेदेनैव तयोर्गृह्यमाणत्वात्; रसादिष्वपि प्रसङ्गाच्च। ननु निर्विषयैवेयं प्रत्यभिज्ञा वासनावशात्स्यादिति चेन्न; योगाचारनीत्या रूपादेरपि निह्नवप्रसङ्गात्। बाधाबाधाभ्यां विशेष इति चेन्न; स्वारसिकबाधादृष्टेर्यौक्तिकबाधस्य समत्वाच्च। अतो रूपस्पर्शवदिदमिति मिथो भिन्नविशेषणमेकं विशेष्यं सर्वलोकसिद्धं दुरपह्नवम्। यत्तु मतान्तरं स्पर्शमात्रस्वरूपो वायुः स्वलक्षणः, तैजसादयस्तु द्वित्रिचतुस्स्वभावाः, अतस्तेजःप्रभृतीनां द्वीन्द्रियग्राह्यत्वमिति, तदप्यसत्; एकस्यानेकस्वभावत्वायोगात्; तदभ्युपगमे च जैनमतावतारात्। अनेकधर्मत्वे त्वस्मन्मतसिद्धेः। एकस्मिन्नेव रूपादिस्वभावभेदकल्पनेति चेन्न; सर्वत्रासिद्धस्य कल्पनायोगात्, क्वचित्सिद्धौ द्रव्यवादसिद्धेश्च। एतेन भेदोपलम्भाभावादभेदसिद्धिरिति प्रत्युक्तम्, विपरिवर्तस्यैव सुवचत्वात्। न हि रूपमिदमिति घटादीन्कश्चित्क्वचित्प्रत्येति! किंतु तद्वदिति। सहोपलम्भनियमादिति हेतुचतुष्टयं च निरसिष्याम[हे]। न च रूपादेर्धर्मिणश्च सहोपलम्भनियमः, पीतशङ्खादिभ्रमे रूपमन्तरेण रूपिणस्तमन्तरेण तस्य चोपलब्धेः। न चात्रान्यश्शङ्खस्तदानीमुत्पन्नः, नापि शङ्खरूपोऽयं पित्तविवर्तः, स्पर्शनेन स एवायं शङ्ख इति गृहीतेः। एवं स्पर्शादावपि। यदि चासौ हेतुरङ्गीक्रियते किमपराद्धं *सहोपलम्भनियमादभेदो नीलतद्धियोरिति वदद्भिः? अतस्सहोपलम्भनियमाद्धर्मधर्मिभेद एव सिध्यति। किंच रूपस्पर्शयोस्सहधीनियमस्त्वयाऽपि दुस्साधः; अतस्तयोरयुगपदुपलम्भादभेदासिद्धावेकस्य प्रत्यभिज्ञाविषयस्य ततोऽन्यत्वं [प्र]स्पष्टम्। यत्तदन्यत्र युष्माभिरुक्तम्—

*अनुपप्लवभूतार्थस्वभावस्य विपर्ययैः। न बाधो यत्नवत्त्वेऽपि बुद्धेस्तत्पक्षपाततः॥

तदिह प्रतिसन्धेयम्। बुद्ध्यन्तराणि च तद्बाधकान्यभिन्नेन्द्रियजन्यान्याह—**एकस्मिन्निति**। आसन्नदेशे दृष्ट्वा दूरं गतस्याविशदा प्रत्यभिज्ञा, दूरे दृष्ट्वा समीपं गतस्य तु विशदा; एवं क्रमात् बहलविरलालोकादिवशादप्युभयधा ग्राह्या। अल्पधर्मविशिष्टतया ग्रहणम् अविशदग्रहणम्; भूयोधर्मविशिष्टतया तु विशदग्रहणम्; नतु न्यूनाधिकदर्शनमात्रम्; तथा सति घटपटदर्शने घटमात्रदर्शने च विशदाविशदव्यवहारप्रसङ्गात्। न चात्र रूपमेवाविशदं विशदं च भाति, पीतशङ्खादिभ्रमे रूपान्तरवत्तया भातस्यापि तथा प्रत्यभिज्ञानात्। नापि परिमाणं, तस्य परमार्थस्य त्वयाऽनभ्युपगमात्। दूरे च परिमाणान्तरवत्तया वस्तुनः स्फुरणात्। अत एव नैकत्वसंख्या; दूरासन्नयोरेकानेकत्वबोधे तदेवेति दर्शनात्। अत्रोत्तरेणादिशब्देन संशयविपर्यय[धि]योर्ग्रहणम्। संशयविपर्ययौ तावदधिष्ठानग्रहे विशेषाग्रहात् समानधर्मग्रहाच्च भवतः। तथादृष्टिनियमश्च नान्यथयितुं शक्यः।

अधिष्ठानस्य कार्त्स्न्येन भानेऽभाने च न भ्रमः । भाताभाताकृतिभिदा कथं निर्धर्मके भवेत् ॥

बाधकधीश्चाधिष्ठानातिरिक्ततदसाधारणधर्मविषया, तत्स्वरूपग्रहस्यारोपसहत्वात् । जिज्ञासा च नात्यन्तानुपलब्धे, अदर्शनात् । न च निश्शेषविदिते, वेद्याभावात् । अतस्तद्विषये विदिताविदिताकारत्वं सिद्धम् । तदिदं सर्वमभिप्रेत्य भिन्नाभिन्नवादिभिरप्युक्तम्—

* आविर्भावतिरोभावधर्मकेष्वनुयायि यत् । तद्धर्मि यत्र वा ज्ञानं प्राग्धर्मग्रहणाद्भवेत् ॥ इति ।

अत्रागृहीताशेषधर्मधर्मिग्रहणं तु न मृष्यामहे । यत्तु बौद्धैरुक्तम्—

* धर्मोपकारशक्तीनां भेदे तास्तस्य किं यदि । नोपकारस्ततस्तासां तथा स्यादनवस्थितिः ॥

नानोपाध्युपकाराङ्गशक्त्यभिन्नात्मनो ग्रहे । सर्वात्मनोपकार्यस्य को भेदः स्यादनिश्चितः ॥ इति ॥

तदपि मन्दम्, अन्वयव्यतिरेकसिद्धकारण[ादि] वैचित्र्यनिबन्धनस्वभावभेदवतामुपाधीनां परस्परव्यभिचारिवृत्तिनियतसामग्रीबोध्यत्वेन ग्रहणाग्रहणयोरुपपत्तेरिति । नन्वस्तु प्रतिसन्धानबलात् द्वीन्द्रियाह्यं किञ्चित्; तत्तु रूपरसाद्यात्मकमिति वा तदाश्रय इति वा न मृष्यामहे । तेषामेवाभावात् एकस्मिन्नेव ग्राहकभेदात्तत्तद्धर्मधीः, यथा मणिकृपाणदर्पणादिव्यञ्जकभेदान्मुखादेरणुत्वपृथुत्वमलिनत्वविमलत्वादिधीः, सव्यदक्षिणविपर्यासश्चेति । तमिमं पक्षं प्रतिक्षिपति—**नैकत्वेऽप्यक्षभेदाद्धिदुरमिवेति** । इह तावत्सर्वत्रासिद्धस्य कल्पनानुपपत्तिरुक्ता । बाधकान्तरमाह—**मिथ इति** । चक्षुरादिग्राहकवैजात्यं हि ग्राह्याकारभेदात्कल्प्यते । तदसिद्धौ कथं तद्ग्राहकभेदक्लृप्तिः, तदभावे च कथं तत एव ग्राह्याकारभेदक्लृप्तिरिति । इह तु मध्ये बुद्धिभेदप्रवेशे चक्रकम् । अस्तु कारणभेदादिन्द्रियभेदक्लृप्तिरिति चेन्न; इन्द्रियवैजात्यव्यवस्थापकस्य तस्यानुपलम्भात्, तत एव तत्क्लृप्तौ तत्रापि मिथस्संश्रयात् । ननु दर्पणादिग्राहकभेदाद् ग्राह्ये सव्यदक्षिणविपर्यासः, पृथुत्वाणुत्वविमलत्वमलिनत्वकल्पना च दृष्टेति चेत्सत्यम्; दर्पणादेस्तद्धर्माणां च भेदेन दृष्टत्वात्तदधीनाध्यासभेदो यथादर्शनमङ्गीक्रियते। अत्र तु न तथा । अक्षेषु च ते बहिः कल्पनीयानां रूपादीनामसंभवात् । उपाधिज्ञाननिरपेक्षेयमौपाधिकभेदधीरस्तु मण्डूकवसाक्तदृष्टेर्वंशोरगबुद्धिवदिति चेन्न; तत्तद्दोषशक्त्या तत्तद्भ्रान्तिभेदसिद्धेः कल्प्याकारस्य क्वचित्संभवाच्च। चक्षुरादिस्वभावा एवात्रापि रूपादिभ्रान्तिहेतवो दोषा इति चेन्न; सर्वकल्पनाधारे स्वलक्षणेऽप्यनाश्वासप्रसङ्गात् । ततश्चेन्द्रियस्वभावभेदोऽपि दुर्वचः; अधिष्ठानाकाङ्क्षायामपि बुद्ध्यैव चरितार्थत्वात् । तथा चेन्द्रियस्वभावभेदोऽपि नावेक्ष्यः; पूर्वपूर्वबुद्धिशक्तिभेदादेवोत्तरोत्तरविचित्रभेदोपपत्तेः । ननु स्पर्शनेन्द्रियस्याज्ञातैर्भागभेदैः करतलप्रकोष्ठादिवर्तिभिरेकस्यैव दुरालभाः स्पर्शस्योल्लेखभेदा भवन्तीति चेन्न । स्पर्शस्यात्र भेदेनानुल्लेखात् दुरालभावयवानां तु वह्निकणवच्छरीरमाविशतां तद्विकृतिजनकत्वमात्रम्; प्रदेशभेदेन विकृतितारतम्यं च वह्न्यादिभिरिव नानुपपन्नम् । ननु मनुष्यपशुमृगादीन्द्रियभेदाद्भक्ष्यादिष्वानुकूल्यादिवैपरीत्यं तत्तारतम्यं च दृश्यते । न च वस्त्वेवानुकूलप्रतिकूलस्वभावम्; विरोधात्, सर्वेषामविशेषेण सर्वदोभयविधानुपलम्भात्, अनेकान्तवादानभ्युपगमाच्च । एवं चक्षुरादिभेदाद्रूपादिभेदभ्रमस्स्यादिति; तदपि न, तत्तत्कर्मशक्तिवैचित्र्यात्तत्तदनुकूलत्वादिव्यवस्थोपपत्तेः । वस्तुषु चानुकूलत्वप्रतिकूलत्वे सुखदुःखजनकत्वे एव; तथाऽपि सुखदुःखे बुद्धिभेदाविव भवद्भिरपि स्वीक्रियेते । ततश्चात्र विषयभेदाद्धीभेदः । तस्मादेव च स इति प्रसङ्गः स्यादिति चेन्न; विषयभेदस्य स्वकारणाद्यधीनत्वात्, तदुत्पाद्यबुद्धिभेदस्य तत्कारणत्वाभावात्, द्वयोरपि परस्परप्रतीतिनिरपेक्षप्रमाणसिद्धत्वाच्च । एवमुपाधिभेदैरेकस्मिन्नेव ह्रस्वत्वदीर्घत्वधीनिदर्शनान्यपि नेतव्यानीति । अत्रादि-

शब्देन पूर्ववत् संशयाद्यसंभवो नीलपीतशीतोष्णमधुराम्लादिभेदासंभवश्च गृह्यते । न हि नीलादिभेदेष्विन्द्रियभेदोपाधिकत्वं शक्यं वक्तुं, रूपादिभेदमिथ्यात्वे तदन्तःपातिनीलादिभेदोऽपि मरीचिकावीचिकान्यायेन मिथ्यैव स्यादिति चेन्न ; असिद्धस्यासिद्धेन दुस्साधत्वात् । मिथो निदर्शनेन साधने मिथस्संश्रयात् निदर्शनमात्रेण निश्शेषनिह्नवप्रसङ्गाच्चेति । तथाऽप्येकमनेकस्वभावमिति चेन्न । स्वरूपभेदस्यानभ्युपगमात् धर्मभेदस्याविरुद्धत्वात् ।

वेद्यहेतुफलाकारैर्भिन्नैरेका समेति धीः । तथा बाह्येऽपि दृष्टत्वाद्युगपत्क्रमशोऽपि नः ॥
प्रतिसंबन्ध्यनेकत्वं यथा नैकस्य बाधकम् । तथा संबन्ध्यनेकत्वं स्वाभीष्टे च समत्वतः ॥ ८ ॥

॥ इति द्रव्यसिद्धिद्रव्याद्वैतभङ्गौ ॥

धर्मो निर्धर्मकश्चेत्कथमिव भविता सोऽभिलापादियोग्यो
धर्मेणान्येन योगे स च भवति तथेत्यव्यवस्थेति चेन्न ।
कश्चिद्धर्मोऽपि धर्मी स्फुटमतिमथने स्वान्यनिर्वाहकत्वं
तन्निष्कर्षप्रयोगेष्वपि भवति पुनस्तस्य धर्मी विशेषः ॥ ९ ॥

एवमेकाश्रयानेकदृष्टावन्यतरनिह्नवार्थिनौ पुनरपि धर्मधर्मिभावभङ्गमुखेन प्रवृत्तौ प्रतिहन्येते ; अन्यथा * अन्तस्तद्धर्मोपदेशादित्याद्यनिरूढप्रायं स्यात् । नन्वनुमानं प्रमाणमिच्छन्न धर्मधर्मिभावं बाधितुमर्हति, तस्य हेतुसाध्यधर्माश्रयावश्यंभावात् । आह च **धर्मकीर्तिर्हेतुबिन्दौ**—

*पक्षधर्मस्तदंशेन व्याप्तो हेतुस्त्रिधैव सः । अविनाभावनियमाद्धेत्वाभासास्ततोऽपरे ॥ इति ॥

अन्येऽपि *ग्राह्यधर्मस्तदंशेन व्याप्तो हेतुरिति । सत्यं, काल्पनिकहेतुसाध्यधर्मद्वारा अनुमानप्रवृत्तिः, पारम्पर्येण तु स्वलक्षणविश्रान्त्या भाक्तमनुमानप्रामाण्यमिति हि बौद्धानां रहस्यम् । तत्त्वगत्या चतुर्विधानामपि तेषां धर्मधर्मिभावः क्षेप्यः ! अतस्तद्भङ्गमनूद्य प्रत्याह—**धर्म** इत्यादिना । अयमर्थः—यस्त्वया कश्चिद्धर्म इष्यते स निर्धर्मकः सधर्मको वा? आद्ये तस्य शब्दवाच्यत्वं न स्यात्, अविशिष्टस्य व्युत्पत्त्याद्यगोचरत्वात् । सर्वधीशब्दानां विशिष्टविषयत्वं च भवतां भाष्यादिषूक्तम् । द्वितीये तु येन धर्मेण धर्मः सधर्मकः सोऽपि पूर्ववद्धर्मान्तरेण धर्मी स्यादित्यपरापरापेक्षायामनवस्था, द्वित्रादिपर्वमात्रे विश्रम इति व्यवस्थाभावात् । धर्मत्वं च धर्माणां भावः । अतस्तस्यापि धर्मत्वं वाच्यम् । न चैतत्तस्यात्मैव, आत्माश्रयात् ; न चान्यत्, अनवस्थानादेवेति चेत्, तन्न ; सर्वेषां धर्माणां निर्धर्मकत्वानङ्गीकारात् । कश्चिद्धर्मोऽपि धर्मी स्फुटं—स्पष्टम् । स्फुटदृष्टं हि नापह्नोतव्यम् । त्वयाऽपि हेतुसाध्यादिधर्माणां पक्षधर्मत्वादिधर्माः स्वीकार्याः, अन्यथाऽनुमानासिद्धौ क्षणभङ्गादिसाधनायोगात् । अतिमथने—अत्यन्तचर्चायाम् । यद्वा स्फुटमतिमथने—विशदबुद्ध्या सावधानं विमर्शे सतीत्यर्थः । स्वान्यनिर्वाहकत्वं—स्वपरव्यवहारादिव्यवस्थापकत्वम् । यत्र ह्यनवस्थाभयाद्धर्मान्तरं नेष्यते तत्र निमित्तान्तरनिरपेक्षौ तद्धीव्यवहारौ । यथा गोशब्दस्य व्यक्तिवृत्ताविर्थंभावभूतं गोत्वं निमित्तम् ; गोत्वे तु न निमित्तान्तरमपेक्षते, आनन्त्यव्यभिचाररूपानुपपत्त्यभावात् । एवं शुक्लादिशब्देष्वपि । ननु गौः शुक्ल इत्यादिविशेष्यपर्यन्तोक्तौ तथा स्यात् ; क्वचिद्गुणमात्रविषयेषु शुक्लादिशब्देषु भावप्रधानेषु *द्व्येकयोरित्यादिषु त्वतलाद्यन्तेषु जातिर्गुणः क्रियेत्यादिषु च वाच्यानां तत्तद्धर्माणामिदंत्वेन निर्देशादित्थंभावसापेक्षत्वेऽनवस्था । अनपेक्षत्वे तु इदमित्थमिति हि सर्वा प्रतीतिरिति भाष्यादिविरोध इत्यत्राह—**तन्निष्कर्षप्रयोगेष्वि**त्यादि । अयं भावः—उदाहृतेषु नियतानियतनिष्कर्षकशब्देषु जातिगुणादेः

प्रधानतया निर्देशेऽपि सन्ति केचिद्यथाप्रमाणमित्थंभावाः । त्वयाऽपि हेतुसाध्यादि [दीनां] धर्माणां पक्षधर्मत्वादिधर्माः स्वीकार्याः । अनवस्था च कथंचिदुपशमनीया । स्वीकृतं च संवेदनसंवेदने शब्दशब्दादौ स्वपरनिर्वाहकत्वम् । न चात्र कर्मकर्तृविरोधः ; स्वोत्पादकत्वादाविव पौर्वापर्यादिवैगुण्याभावात् । किंच स्वलक्षणादीनां जात्यादीनां च संवृत्तिसिद्धानां निर्धर्मकत्वेऽपि कथंचिदभिलापार्हत्वं त्वयाऽपि ग्राह्यम् ; अन्यथा तत्तत्संव्यवहारेण कथादिप्रवृत्त्ययोगात् । अतो निर्धर्मकं शब्दवाच्यं न भवतीति स्वसिद्धान्तविरोधः, स्ववचनव्याघातश्च । आस्तामेतत् ; समानाधिकरणस्येव व्यधिकरणस्यापि व्यावर्तकत्वादित्थंभावत्वं सिध्यति । तथा च नियतनिष्कर्षकप्रयोगेष्वप्येतेषु धर्मो धर्मं विशिनष्टि, यथा पटस्य शौक्ल्यं खण्डस्य गोत्वमित्यादिषु । धर्मिविशेषो धर्मस्य स्वेतरनिष्ठाद्यावृत्तिधीहेतुरित्यर्थः । न चात्र मिथःसंक्षयः, विशेषण-विशेष्यधियोस्तद्व्यवहारयोश्च मिथो जन्यत्वाभावात् । निष्कर्षानिष्कर्षव्यवहारयोश्च विवक्षाभेदायत्तत्त्वात् ; उभयथा व्यवहारस्य सर्वत्र सर्वैरपि दुरपह्नवत्वात् । यश्चात्र समानाधिकरणप्रयोगे विशिष्टत्वेनावस्थितोऽप्यर्थतः स्वधर्ममन्यनिष्ठाद्यवच्छिनत्ति, स एव पटस्य शौक्ल्यमित्यादिप्रयोगे गुणीभवन् कण्ठोक्तेन स्वसंबन्धेन विशिनष्टि । गोत्वं शौक्ल्यमित्यादिपदेष्वपि * तस्य भावस्त्वतलावित्यादिविहिततद्धिताश्रयवाच्यत्वेन धीस्थ एवार्थो निष्कृष्यमाणः स्वविशेषणनिरूपकतयाऽनुशिष्यते । एवं विशेष्यस्यैव द्विधा विशेषणयोग इति व्यञ्जनाय पुनःशब्दः ; निष्कर्षप्रयोगेषु विशेषं वा द्योतयति ॥९॥

तच्छून्ये तस्य वृत्तिः कथमिव घटते तद्विशिष्टे तु वृत्तौ
स्वाधारत्वप्रसङ्गस्तत इह न गुणो नापि धर्मीत्ययुक्तम् ।
तद्वृत्तिर्धर्मिमात्रे न भवति तत एवास्य तच्छून्यताऽतो
नोक्तौ दोषौ स्वधीवाग्विहतिरितरथा तद्वदन्येऽपि जल्पाः ॥ १० ॥

पुनरपि धर्मस्य धर्मिणि वृत्तिं विकल्प्य तदुभयमपह्नुवानं प्रत्याह—**तच्छून्य इति** ॥ योऽयं रूपादिः द्रव्यस्य गुणतयेष्टस्स किं स्वशून्ये वर्तते स्वविशिष्टे वा ? नाद्यः ; व्याघातात् । अन्यथा सर्वेषां सर्वत्र वृत्तिः किं न स्यात् ? खपुष्पादीनामपि कथं निषेधः ? योग्यानुपलब्ध्येति चेन्न ; तदुपलब्ध्यनुपलब्ध्योरपि विरोधाभावात् । किंचानुपलब्धिरभावोपस्थापनेन भावं विरुन्ध्यात् ; तदा कथं तच्छून्ये तस्य वृत्तिः ? न द्वितीयः, आत्माश्रयापातात् । शिष्टं विशेषण-विशेष्यतत्संबन्धातिरिक्तं न किंचित्, तस्मिन् प्रमाणाभावात् । न चोक्तेषु त्रिष्वन्यतममात्रम्, तावति विशिष्टधीव्यवहारयोरभावात् । अतः संबन्ध्युभयं विशिष्टशब्दार्थ इति स्यात् । तथा च स्वविशिष्टे वर्तमानो गुणस्स्वविशेष्यमिव स्वात्मानमपि स्वाधारीकुर्यात् । किमत्रानिष्टम् ? स्वस्य स्वस्मादन्यत्वम् ; अभेदे कथमाधाराधेयभावः ? प्रतिसंबन्धिभेदाभावात् । न चात्र भिन्नाभिन्नत्वं दृष्टं युष्मदिष्टं वा । एवं वृत्त्यनुपपत्त्या वा गुणगुणिनोरन्यतरपरिशेषः स्यात्, उभयपरित्यागो वेति परोक्तमयुक्तम् । कथमित्यत्राह—**तद्वृत्तिर्धर्मिमात्र इति** । न वयं तच्छून्ये तद्विशिष्टे वा तस्य वृत्तिं ब्रूमः । अपि तु वस्तुतस्तद्विशिष्टे विशेष्ये तद्विशिष्टप्रवृत्त्यभावे तच्छून्ये वृत्तिस्स्यादेवेति चेत्तत्राह—**न भवति तत एवास्य तच्छून्यतेति** । यत्र यद्वर्तते तस्य कथं तच्छून्यत्वम् ? न च तद्वति वर्तमानस्य तस्मिन्नपि वृत्तिरिति नियमः । घटवति भूतले वर्तमानानां गुणादीनां घटेऽपि वृत्तेरदृष्टेः । एवं घटस्यापि । ननु सर्वत्र वृत्तिविकल्पेन विशिष्टं दूषयतः किं नि[दर्श]दानम् ? किं क्वचिदपि विशिष्टप्रतीतिरेव नास्ति, सत्यपि वा निष्कारणिका, सकारणाऽपि वा दुर्निरूपितकारणा, निरूपितकारणाऽपि वा निर्विषया, सविषयाऽपि वा बाधितविषयेति । नाद्यः, लौकिकपरीक्षकबहिष्कारप्रसङ्गात् । सर्वशून्य-

वादिनाऽपि हि संवृत्त्या विशिष्टधीरिष्यते । न द्वितीयः ; कार्यस्य कारणावश्यंभावात्, तदनभ्युपगमे तु लोकायतावतारात् । इष्यते चाविद्यावासानादिभ्रान्तेरपि निदानं भवद्भिः । अत एव न तृतीयः । नापि चतुर्थः, स्वपरलोकव्यवहारविरोधादेव । कथं किलासौ विशिष्टप्रतीतिः ? कथं च निर्विषया ? न पञ्चमः ; अद्यापि बाधस्याशामोदकायमानत्वात् । विकल्पप्रामाण्यं च वक्ष्यते । अतो यथादर्शनं कचित्किंचिद्वर्तते न स्वस्मिन्निति व्यवस्थिते त्वदुक्तौ व्याघातात्माश्रयदोषौ न स्त इत्याह—**अतो नोक्तौ दोषाविति** । अन्यथाऽनिष्टमाह—**स्वधीवाग्विहतिरितरथेति** । स्वधीविहतिः स्ववाग्विहतिः स्वधीवाग्विहतिरिति प्रत्येकसमुदायपरं योज्यम् । कथं तवापि विशिष्टधीविरहे तद्विषयव्याहारव्यवहारावुदाहरणोपनयौ च वस्तुतस्तद्धर्मविशिष्टविषयौ ? बुद्धिस्स्वप्रकाशा अभिन्नदेशकालं स्वलक्षणम् कल्पनापोढमभ्रान्तं प्रत्यक्षम् प्रतिवादिवाक्यमसाधकम् विशिष्टं नास्तीत्यपि विशिष्टमात्थ ; तच्च विशिष्टविषयस्वधीविरुद्धमिति । ननु सन्त्यन्येऽपि धर्मधर्मिभावभञ्जकाः परेषां प्रसङ्गाः ते कथमुद्धार्या इत्यत्राह—**तद्वदन्येऽपि जल्पा इति** । अन्येऽपि नित्यसमाधिरूपाः शुष्कप्रलापास्तद्वन्निरस्तवाक्यैस्तुल्यं वर्तन्ते । उत्थानपरिहारप्रकारभेदेऽपि स्वव्याघातादिदोषाविशेषादित्यर्थः ।

घटकुड्यवदन्यत्वेऽनन्यत्वे तु स्वरूपवत् । न गुणस्य गुणत्वं स्यादित्यसत्स्वोक्तिबाधतः ॥
दूष्यादन्यदनन्यद्वा दूषणं न तु दूषणम् । गर्दभादिवदन्यत्वेऽनन्यत्वे दूषणीयवत् ॥

एवं संबद्धत्वासंबद्धत्वसमानकालत्वासमानकालत्वयुगपद्ग्राह्यत्वायुगपद्ग्राह्यत्वादिविकल्पस्य बाधास्तदुद्धाराश्च विशुद्धबुद्धिभिरवधातव्याः, दूष्येणापि संबन्धादिविकल्पदोषसाम्यादिति ॥ १० ॥ **इति धर्मधर्मिभावः ॥**

स्वच्छन्देनागमेन प्रकृतिमहदहङ्कारमात्राक्षसिद्धि-
र्नाध्यक्षेणाप्रतीतेर्न पुनरनुमया व्याप्तिलिङ्गाद्यसिद्धेः ।
सत्त्वाद्युन्मेषभिन्नान्महत इह तथा स्यादहङ्कारभेदः
प्राच्यादक्षाणि मात्राः प्रजनयति परो मध्यमस्तूभयार्थः ॥ ११ ॥

एवं द्रव्याद्रव्ये सामान्यतः प्रसाध्य द्रव्येषु प्रथमोद्दिष्टं त्रिगुणमादौ परीक्ष्यते । तत्र कश्चिदाह—धीमन्निदर्शनतया प्रसिद्धस्सुरगुरुर्लोकायतं शास्त्रमारभ्य पृथिव्यादीनि चत्वार्येव तत्त्वान्याह । अधिकानि तु तावन्मात्रविभागोद्देशादपोढानि, अतिरिक्तचेतननिषेधाच्चेति । अत्र किं लोकायतसूत्राणि स्वयंप्रमाणतयोपादीयन्ते ? तदुपस्थापकतया वा ? नाद्यः ; असम्मतेः, गुरूक्तेश्च विरोचनोपदेशवदसुरमोहनार्थत्वात् । न द्वितीयः, उक्तेषु विवादाभावादधिकानां निषेधस्य निष्प्रमाणकत्वात् । अनुपलब्ध्या निषेध इति चेन्न ; योग्यानुपलब्धेरभावादितरस्य निषेधकत्वायोगात् । उपलब्ध्या चेच्चतुर्णामुपादानमाकाशेन किमपराद्धम् ? अस्ति ह्यासंसारं तदुपलम्भः । न चात्रास्पर्शत्वादिभिर्बाधः ; अरूपत्वादिना वाय्वादेरपि निह्नवप्रसङ्गात् । शेषं च वक्ष्यामः । अथोपलम्भबलादस्त्वाकाशमपीति चेत्, तथैव भिन्नाभिन्नभवानुभूतार्थप्रतिसन्धाताऽप्यभ्युपगन्तव्यः । अस्तु तर्हि षड्धातुवादः अध्वर्युभिस्तथाऽध्ययनादिति चेत्तर्ह्युद्गातृभिश्चतुर्णामध्ययनाच्चतुर्धातुवादः स्यात् । अनुक्तमविरुद्धमन्यतो ग्राह्यमिति चेत्समानम् ; भूयसां च प्राबल्यादुपबृंहणप्राचुर्याच्च । न चात्र मिथो विरोधान्निरर्थकार्थवादमात्रता, सम्यङ्न्यायानुग्रहमात्रेण बलाबलदृष्ट्या विरोधशान्तेः । केचित्तु प्रकृत्यादिशब्दैरदृष्टादिकं कथ्यत इत्याहुः । यथाऽऽह**ोदयनः**—*इत्येषा सहकारिशक्तिरसमा माया दुरुन्नीतितो मूलत्वात्प्रकृतिरित्यादि, तदेतदपेशलम् ; नियतक्रमानुपूर्वप्रकृतिविकृतिपरम्परोपदेशात्, बाधाभावे भाक्तत्वायोगात् ; अन्यथा सर्वत्र श्रुतहान्यश्रुतकल्पनाप्रसङ्गाच्च । तदेतत्सर्वमभिप्रेत्याह—**स्वच्छन्देनेति** ॥

साधकबाधकप्रमाणाभावे विशिष्टार्थबोधनसामर्थ्यमागमस्य स्वाच्छन्द्यम् । आगम इह श्रुतिस्मृतीतिहासादिः । कारणदोषबाधकप्रत्ययविरहादसदाद्यतीन्द्रियविषयं शास्त्रमपि प्रत्यक्षवच्छ्रद्धेयमेव । अत आगमिकानामपि सद्भावनिश्चय इति सिद्धिशब्दाभिप्रायः । ननु प्रत्यक्षसिद्धं पृथिव्यादितत्त्वं, तच्च कार्यावस्थं प्रकृतिद्रव्यमेवेति ब्रूथ, तथा सति कारणावस्थमपि तदेवेति कथं तस्याप्रत्यक्षत्वम्? अश्रुतागमैरप्रतिसंहितव्याप्तिभिश्च बालादिभिरपि चक्षुरादिकरणानि व्यवह्रियन्ते । अतः कथं तेषामागमिकत्वम्? तत्राह—**नाध्यक्षेणेति** । प्रत्यक्षविरुद्धेयं प्रतिज्ञेत्यत्राह—**अप्रतीतेरिति** । नहि प्रकृत्याद्यवस्थस्य प्रत्यक्षतः प्रतीतिरस्ति । अवस्थादिभेदै रेकस्यैव प्रत्यक्षत्वाप्रत्यक्षत्वे बहुलं लोकदृष्टे । चक्षुरादिव्यवहाराश्च लौकिकानां तत्तदधिष्ठानमात्रविषयाः । मनसा जानामीत्युक्तिरपि धीविशेषविषया । अहमिति प्रत्यक्षं तु न महत्तत्त्वविषयमहंकारविषयं वा, प्रत्यगात्मन एवाहमिति भानात् । अध्यवसायादयोऽपि वस्तुत आत्मधर्माः; करणभेदाायत्ततया तु त[त्त]द्वृत्तित्वोपचाराः । दृष्टेषु पृथिव्यादिष्वपि शास्त्रैकवेद्याः कतिकति न सन्त्याकाराः? किं पुनरन्येषु? अतो लोकोत्तीर्णाकारेण त्रिगुणस्य शास्त्रवेद्यत्वम् । एषां च तत्त्वानां तदवान्तरभेदानां च यथागमं यथादर्शनं च लक्षणं ग्राह्यम् । केषुचित्क्षीरगुडादिरसभेदवद्दुर्वचा अपि भेदास्त्वनुभवादिसिद्धा दुरपह्नवाः । ननु **सांख्योक्तै**रनुमानैः प्रधानादिसिद्धिः स्यादित्यत्राह—**न पुनरनुमयेति** । न त्वनुमानैरित्यर्थः । तत्र हेतुः—व्याप्तिलिङ्गाद्यसिद्धेः—यथासंभवं व्याप्तिलिङ्गपक्षदृष्टान्तानामसिद्धेरित्यर्थः । तथा हि—यत्तावदुक्तं कारणगुणात्मकत्वात्कार्यस्याव्यक्तमपि सिद्धमिति, अयमर्थः—यत्कार्यं तत्कारणगुणात्मकं यथा तन्त्वादिगुणात्मकं पटादि । तथा महदादिकार्यजातमपि सुखदुःखमोहात्मकतया स्वकारणगतसुखदुःखाद्यात्मकं भवति । अतस्तत्कारणं सुखदुःखाद्यात्मकं प्रधानमिति । तत्र पटादेः किमिदं कारणगुणात्मकत्वम्? किं कारणगुणतादात्म्यमुत कारणं प्रति गुणभूतत्वम्? अथाप्रधानत्वम्? कारणगुणैर्गुणित्वं वा? तत्सजातीयगुणवत्त्वं वा? अन्यद्वा किंचित्? नाद्यः, असिद्धेः । न खलु तन्त्वादिगुणैः शौक्ल्यादिभिः पटस्य तादात्म्यं दृष्टं, तथा सति गुणवत्तन्तुनिष्पत्तिमात्रेण पटनिष्पत्तिप्रसङ्गात् । न चायमिष्टः प्रसङ्गः; अभिव्यक्तिवादादेरपाकरिष्यमाणत्वात् । अत एव न द्रव्यस्य गुणतादात्म्यम्; शुक्लः पट इति च न पर्यायः । न द्वितीयः, अदृष्टेरेव । तन्तुसमवेतत्वात्पटस्य तन्तुगुणत्वोक्तिरिति चेन्न; अवयविसमवाययोस्त्वयाऽप्यनभ्युपगमात् । पटस्य तन्तुनिष्ठत्वमुपलब्धमिति चेत्, किमतः? कार्यावस्थानां कारणद्रव्यवर्तित्वमात्रसाधनापत्तेः । तथा च न कारणावस्थस्य सुखाद्यात्मकत्वसिद्धिः । कारणमात्रं तु सिद्धत्वान्न साध्यम् । तृतीयेऽपि किमिदं कार्यस्य कारणं प्रत्यप्रधानत्वम्? तत्कार्यत्वमिति चेन्न; सिद्धसाधनात्, साध्याविशेषाच्च । न ह्यकारणेन किंचित्कार्यमिच्छामः । कारणसहकारित्वादिसाधनेऽपि न विवक्षितसिद्धिः । न चतुर्थः, अवयविवादे तन्तुपटोदाहरणायोगात् । तत्र हि तन्तुगुणैः पटगुणा जन्याः । द्रव्यनित्यत्ववादे सिद्धसाधनात्; कार्यावस्थस्य कारणावस्थानियतगुणसाधने विरोधात् । पञ्चमस्तु विलक्षणमहत्त्वाद्यधिकरणत्वान्निरस्तः । सजातीयगुणसद्भावमात्रे साध्ये सिद्धसाधनात्, सर्वगुणासजातीयत्वसाधने कार्यकारणयोरविशेषप्रसङ्गात् । मृत्सुवर्णादिवत्कार्यविशेषव्यवस्थापककारणस्वभावसाजात्यविवक्षायां गोमयमाक्षिकाद्यारब्धवृश्चिकादिषु व्यभिचारात् । तदभिप्रायं च सूत्रं * दृश्यते त्विति । नापि षष्ठः, तस्य त्वद्बुद्धिमात्रारूढस्यादूष्यत्वात् । लोकदृष्टस्य तु कस्यचिदुक्तोत्तरप्रायत्वात् । अतः कर्मणां स्वविषयस्वरूपफलप्रदत्वानुमानवत्कार्याणां स्वगुणसरूपगुणकारणत्वानुमानमप्यनैकान्त्यदुःस्थमिति । ये च * भेदानां परिमाणादित्यादिना हेतव उक्तास्तत्र तावद्यत्परिमितं तत्सकारणकमित्यत्र न व्याप्तिर्जीवाणुत्वनित्यत्वयोस्साधयिष्यमाणत्वात् । महदादीनां स्वरूपमनुमानसिद्धं वा

पक्षीक्रियते ? आगमसिद्धं वा ? नाद्यः, तल्लिङ्गासिद्धेः । ननु चिच्छक्तेरेव स्वतो विषयप्रवणतायामनिर्मोक्षप्रसङ्गात् अस्ति किंचिद्द्वारम् ; तत्तु न चक्षुरादिमात्रं, तदुपरमेऽपि सङ्कल्पाद्युत्पत्तेः । नापि मनोमात्रविश्रमः, तत्प्रशान्तावपि स्वप्ने मनुष्यस्य स्वात्मनि व्याघ्राद्यभिमानात् । नाप्यहङ्कारे पर्यवसानं, तद्विरामे सुषुप्तौ प्रश्वासनिश्वासहेतुभूतप्रयत्नाधारस्य महतस्सिद्धेः । नच तदवधिस्तत्त्वपङ्क्तिः, तस्यापि परिमितत्वेन कार्यत्वात् ; तत्कारणं त्वव्यक्तं न परिमितमित्यत्र प्रमाणमस्ति । तत्कल्पनायां त्वनवस्थापातः, अतोऽव्यक्तमपरिमितमादिकारणमिति वृत्तिभेदसिद्धैर्महदादिभिरव्यक्तानुमानं स्यात् । तदेतत्कथामात्रम् । स्वतस्सर्वग्रहणयोग्याऽपि हि पुंसां चिच्छक्तिस्संसारावस्थायां कर्मणा संकुचन्ती कर्मोत्पन्नै रेव द्वारैर्यथाकर्म प्रसरतीति तु **त्रय्यन्तवृद्धाः** । नापि सङ्कल्पादिभिर्मनःक्लृप्तिः, संस्कारप्रनाड्याऽपि तदुपपत्तेः । अन्यथा मनसाऽपि तदुत्पादनायोगात् । करणस्य च द्रव्यत्वं नावश्यापेक्षितम् । न च स्वप्ने व्याघ्राद्यभिमानादहङ्कारक्लृप्तिः, मनसैव तादृशसंस्कारसध्रीचा तदुपपत्तेः । निश्वासादिहेतुभूतप्रयत्नाधारतया महत्क्लृप्तिरप्ययुक्ता । अदृष्टवशादेव बाह्यस्येवान्तरस्यापि मरुतः स्पन्दनोपपत्तेः । न चादृष्टस्यापि महत्तत्त्वाश्रयत्वमितःपूर्वं सिद्धम् । यदा चेश्वरप्रयत्नाधीनत्वमुच्छ्वासादेस्सेत्स्यति, तदा क्षेत्रज्ञस्यापि न जीवनपूर्वकः प्रयत्नः कल्प्यः । किमुत कस्यचिदचिद्द्रव्यस्य ? परिमितत्वं तु महतः कुतस्त्यम् ? अन्तर्देहमेव तत्प्रवृत्त्युपलम्भादिति चेन्न ; त्वत्पक्षे विभोरप्यात्मनः शरीरावच्छिन्नप्रदेश एव व्यापारावेशवद्विभोरपि महतस्सहकारिविशेषसामर्थ्यात् क्वाचित्कप्रवृत्तिसंभवात् । न च वृत्तिभेदमात्रादन्तःकरणभेदक्लृप्तिर्युक्ता । * कामस्सङ्कल्प इत्यादिना मनस्येव बहुविधवृत्तिश्रुतेः । कामादीनां मनस्सामानाधिकरण्यम् * आयुर्घृतमितिवद्भाक्तम् ; महतश्च त्वया मिथो विरुद्धभावाष्टकसुखदुःखाद्याश्रयत्वस्वीकारात् । बाह्येन्द्रियमनोहङ्काराणामालोचनादिवृत्तिभेदाश्रयणमप्ययुक्तम् , महत एव सहकारिभेदात् सर्ववृत्त्यविरोधात् । अत एव शास्त्रतो महदादितत्त्वसिद्धावपि तेषां पृथक्करणत्वं वृत्त्याश्रयत्वं वा न कल्प्यम् । एवं चक्षुरादिष्वालोचनोक्तिरपि नेया । न द्वितीयः, महदादीनामागमतस्सिध्यतां साक्षात्परम्परया वा प्रधानजन्यत्वसिद्धेः, अनुमातव्याभावात् ।

एकप्रमाणवेद्यत्वे कार्यकारणयोर्मिथः । बोध्यबोधकते न स्तः सहदृष्टाग्निधूमवत् ॥

विप्रतिपन्नं प्रत्यनुमानं सार्थमिति चेन्न ; महदादीनभ्युपेत्यानभ्युपेत्य वा तेष्वव्यक्तकारणकत्वविप्रतिपत्त्ययोगात् । यदप्याहुः कार्याणां स्वाधिकपरिमाणादुत्पत्तिर्नियतेति, तदप्यसत् ; वस्त्रादिषु वैपरीत्यदृष्टेः । अव्यक्तस्य च परिच्छिन्नत्वं * तमसः परस्तान्मृत्युं भिनत्ति इत्यादिशास्त्रशतसिद्धम् । व्याप्तिवचनं तदनन्तमसंख्यातप्रमाणं चेत्यादिकमपि विभुत्वमन्तरेणापि स्यात् । घटादीनामपि स्वन्यूनपरिमाणैः पिण्डाद्यवयवै रेवोत्पत्तिरिति समन्वयश्च कुत्र ? केषाम् ? कीदृशः ? सुखादिरूपेषु कार्येषु सत्त्वादीनां समनुगतिरिति चेत् , किमतः ? न हि यद्येष्वनुगतं तत्तेषां कारणमिति नियमः, शौक्ल्यगोत्वादेरनेकानुगतस्य तत्कारणत्वाभावात् । अन्यथा व्यक्ताव्यक्तसाधारणधर्माणां तदुभयकारणत्वप्रसङ्गात् । तथा च तत्त्वाधिक्यप्रसङ्गः । एतेन विगीतं स्वानुगतकारणकं कार्यत्वाद्घटशरावादिवदित्यपि निरस्तम् । घटादिष्वनुगतस्य मृत्त्वस्य तत्कारणत्वासिद्धेः, मृद्द्रव्यस्य तु घटाद्यात्मना विभक्तस्याविभक्तस्य वा तेष्वनुगतत्वादृष्टेः । यदप्येकरूपान्वितत्वादेकोपादानत्वमिच्छन्ति, तदपि स्वपरमतनिर्धूतम् , सर्वथा सारूप्ये हेतौ तत्त्वभेदभङ्गप्रसङ्गात् ; यथाकथंचित्सारूप्ये तु व्यभिचारात् , साक्षादेकोपादानत्वसाधने सृष्टिक्रमादिशैथिल्यं स्यात् । मृत्तन्त्वाद्युपादानभेदश्च निह्नूयते । परम्परयेति तु मृद्घटादिनिदर्शनविरुद्धम् । नित्येषु च पुरुषेषु साक्षित्वादयो धर्मास्साधारणा युष्माभिरेव पठ्यन्ते, नतु तेषां हेतव इष्टाः ।

व्यक्ताव्यक्तयोश्च *त्रिगुणमविवेकि इत्यादिसाधर्म्यपाठादेकोपादानत्वप्रसङ्गः। कार्यत्वे सतीति विशेषणेऽपि मृत्पिण्डद्वयारब्धघटादिभिर्गोमयादिनानोपादानवृश्चिकादिभिश्चानैकान्त्यम्। [बह्वा]तन्त्वारब्धपटादिभिश्च तेषामपि पक्षीकरणे दृष्टान्तासिद्धिः। [अविदित]व्यतिरेकिहेतुविवक्षायामपि न दृष्टः कारणभेदोऽपह्नोतुं शक्यः। नापि कारणान्तरमेकं विधातुं, दृष्टैरेव हेतुभिरदृष्टघटितैः कार्याणां चरितार्थत्वात्। न च शास्त्रमन्तरेण जगतस्सत्त्वादिगुणसमन्वयसिद्धिः, येन तन्मयं कारणमुन्नीयेत। ननु सुख्यामि दुःख्यामि मुह्यामीति स्वानुभवसिद्धास्तावत्सुखादयः, ते च कार्यभूताः स्वानुरूपं कारणमाक्षिपन्ति। तथातथा तेषुतेषु विषयेषु कालभेदेन पुरुषभेदेन च प्रीत्यप्रीतिविषादजनकत्वं दृष्टम्, तदपि तत्तद्गतविचित्रगुणविशेषहेतुकं युक्तमिति। तन्न; संप्रतिपन्नदृष्टादृष्टहेतुशक्त्यैव सर्वोपपत्तौ तदतिरिक्तत्रैगुण्यक्लृप्त्ययोगात्। गुणानां कार्यैकनिरूपणीयत्वभाषणमपि शास्त्रोपज्ञम्। अन्यथा त्रैगुण्योन्मेषभेदस्याप्यतिरिक्तनिर्वाहकत्रैविध्यक्लृप्तावनवस्थाप्रसङ्गात्। सामग्र्यनवस्था तु सिद्धा न क्वापि दोषाय, प्रत्युत गुणायेति सर्वैरेष्टव्या। गुणत्रयात्मकं च कारणमिच्छतस्ते विश्वस्यैकोपादानत्वं दुर्वचम्। ननु साम्यावस्थानां सत्त्वरजस्तमसां सङ्घातः प्रकृतिः; अतः कारणैकत्वं स्यात्। तन्न, चित्रपटारम्भकशुक्लकृष्णरक्ततन्तुसङ्घातन्यायेन सूक्ष्मदृष्टौ कार्याणां यथास्वं कारणभेदस्यैवाङ्गीकारात्। ततश्च भेदानां भिन्नत्वे सति विका[र]रित्वादभिन्नहेतुकत्वक्लृप्तिश्च निरस्ता; सत्त्वादीनां भिन्नत्वाद्विकारित्वाच्च। अथ तत्त्वाभिन्नकारणान्तरक्लृप्तिः, तथा सति स्वाभीष्टतत्त्वसंख्याविरोधः; सत्त्वादिद्रव्यभेदाभ्युपगमाच्च। *शक्तितः प्रवृत्तेश्चेत्येतदपि मन्दम्। यदि कारणशक्तितः कार्यं प्रवर्तते कथमव्यक्तसिद्धिः? ननु कारणशक्तिर्नाम सत्कार्यपक्षे न कार्यस्याव्यक्तत्वादन्या। यथा हि तिले तैलस्य। अतस्सर्वकार्योपादानव्यक्तसिद्धिरिति। मैवम्, यदि तैलाश्रयतिलवदव्यक्तावस्थाश्रयस्वीकारः, तदा पूर्ववत्स्वेष्टतत्त्वसंख्याविरोधः। अथ न, विषमस्तिलदृष्टान्तः। नोदाहरणमादर्तव्यम्; क्षीराद्दधिवत्सूक्ष्मावस्थात्स्वस्मादेव जगदुत्पत्स्यत इति। तथाऽपि संप्रतिपन्नावधिस्तत्त्वपङ्क्तिरस्तु। यद्वा तदपि सूक्ष्मं सूक्ष्मान्तरादिति कथं तत्त्वेयत्ता? एतेन **सांख्यानां** सूक्ष्मशरीरक्लृप्तिश्च निरस्ता। यदाहुः—पूर्वोत्पन्नमव्यक्तमित्यादिना, तन्न; नह्यत्र लिङ्गशब्दोक्तसूक्ष्मशरीरसद्भावे प्रमाणमिति स्थूलवत्प्रत्यक्षम्, कैश्चिदप्यनुपलम्भात्। विभोरात्मनस्स्वर्गादिगत्युपदेशान्यथानुपपत्त्या तत्क्लृप्तिरिति चेन्न; तत्क्लृप्तावपि युष्मन्मते तद्गतेरात्मन्युपचारात्। ततो वरमदृष्टशक्त्या तत्रतत्र देहोत्पत्तिमात्रेण तत्तद्देशगत्युपचारः। ननु स्थूलदेहद्वयान्तरालवर्ती क्षेत्रज्ञस्तत्कालीनदेहवान्, क्षेत्रज्ञत्वात्; यस्तथा स तथा यथा कालान्तरवर्तीत्यनुमीयेत। मैवम्; विपक्षे बाधकाभावात्; गत्युपदेशानुपपत्तेः परिहृतत्वात्। अशरीरत्वे मुक्तत्वप्रसङ्ग इति चेन्न; प्रलयवदविरोधात्। तत्रापि सूक्ष्माचिद्विशिष्ट एव पुरुष इति चेन्न; अत्रापि तावन्मात्रसाधने सिद्धसाधनात्। आगमस्तु गत्यवस्थायां पूर्वशरीराकृष्टसूक्ष्मावयवसङ्घातमात्रेणापि गतार्थः। *सूक्ष्मं प्रमाणतश्च तथोपलब्धेरिति सूत्रमपि तावन्मात्रविषयम्। पुर्यष्टकशरीरोक्तिश्च न शरीरान्तर्वर्तिसूक्ष्मदेहसद्भावपरा। *कारणकार्यविभागादविभागादिति हेतुश्च महदादिपक्षसिद्ध्यसिद्धिविकल्पेन निरस्तः। किंच कार्याणां सतां क्वचित्कारणे विभागाविभागौ नियताविति कृत्वा विचित्रस्य कार्यवर्गस्य विभागाविभागस्थानतया प्रधानं सिषाधयिषितम्। न त्वेवं नियमः; यथा मृदादिषु घटादीनामेतौ दृष्टौ न तथा तन्त्वादिषु पटादीनाम्। न हि तन्त्वेकदेशात्मकः पटः येन घटादिन्यायः स्यात्। एकस्मादनेकोत्पत्तिनियमश्चानेन भग्नः, त्वयाऽपि संहतेस्सत्त्वादिभिर्जगदारम्भोक्तेश्च। यत्र कार्याणां विभागाविभागदृष्टिः न तत्र सर्वत्रोपादानत्वम्, निमित्तेऽपि क्वचित्तद्दृष्टेः अरणेरिवारणेयस्य। न हि काष्ठे पार्थिवांशो वह्नेरुपादानम्। न च वह्न्यंशो

धूमस्य । एवं सति नाव्यक्तस्यैव सिद्धिः । विश्वनिमित्तस्यापि कस्यचिदेवमनुमातुं शक्यत्वात्, तस्य च विजातीयस्यापि संभवात् । किंच यथा मृदवयवसङ्घाते घटादेरविभागादिः, तथा पार्थिवाद्यणुसङ्घाते तत्तद्भूतभौतिकानां स किं न स्यात्? ततश्च का कथा तदतिरिक्ततत्त्वकल्पनायाम् । कृत्स्नैकदेशसंयोगानुपपत्त्याऽणुसङ्घातस्य कारणत्वक्लृप्तिरयुक्तेति चेन्न; सत्त्वादिविभुद्रव्यसङ्घातस्यापि तत्रैव संयोगविकल्पावतारात् । अणूनां मिथः कार्त्स्न्येन संयोगे पृथुकार्यानुपपत्तिस्स्यात्, न तु विभूनामिति चेन्न; तेषामपि मिथः कार्त्स्न्येन संयुक्तानां स्वापेक्षयाऽल्पपरिमाणबहुकार्योत्पत्तौ प्रतिकार्यं कारणस्य कृत्स्नैकदेशवियोगविकल्पे कार्यान्तराणामनुत्पत्तिर्वा कारणस्य सावयवत्वं वा स्यादिति चर्चा स्यात् । श्रौते तूपादाने *श्रुतेस्तु शब्दमूलत्वादिति समाधानं सूत्रितम् । अपि च क्षीरदधिरुचकस्वस्तिकादिन्यायेन स्वस्यैव पूर्वावस्थाविशेषवतस्स्वोपादानत्वे सिद्धे किमन्यत्र कुत्रचिदविभागादिगवेषणया? घटादयोऽपि मृत्पिण्डादिषु तत्तदंशैरेवोपादीयन्ते न तु पिण्डादिभिः । कूर्मावयवदृष्टान्तश्चात्र मन्दः, तत्र ह्याकुञ्चनप्रसारणाभ्यामवयवान्तरावृतानावृतत्वसिद्ध्या भवत्यव्यक्तव्यक्तावस्थाभेदः, न तूपादानोपादेयभावात् । न च तत्र कस्यचिदवयवनाशोत्पत्तिव्यवहारः । अतो न कथंचिदप्यनुमानादव्यक्तादिसिद्धिः ।

आगमेन विना सिद्धिस्तन्मात्राणां च दुर्वचा । उद्भवानुद्भवाद्यैस्तु लोके सूक्ष्मादिकल्पना ॥

अक्षेषु वचनादीनामनुपहतैस्सहकारिभिद्धिस्तदवयवविशेषैरेवोपपत्तौ न तावत्कर्मेन्द्रियक्लृप्तिः; रूपादिज्ञानादीनां च तत्तदधिष्ठानभेदैरेव तदनुगुणदशाविशेषितैस्संभवात्; तदतिरिक्तकल्पनेऽपि **काणादादि**कल्पितन्यायेन स्मृतिविशेषानुगृहीतेन भौतिकत्वोपपत्तेराहङ्कारिकेन्द्रियसिद्धिरनागमतो न भवति ।

कल्पनागौरवभयात्कलाकाष्ठाद्यकल्पयन् । अविशेषात्प्रधानादिकल्पनामप्यपास्य तु ॥
षड्विंशत्तत्त्ववादश्च यदि युक्त्या समर्थ्यते । सांख्यवत्प्रतिवक्तव्यो न विस्रम्भस्तदागमे ॥
तं षड्विंशकमित्याहुस्सप्तविंशमथापरे । इत्यत्र न विरोधस्स्याच्छ्रुतिमात्रानुसारतः ॥

एवमागमिकेषु महदादिषु कालभेदनियतविकारभेदाधीनं विशेषमाह—**सत्त्वादीति** । गुणत्रयाश्रयात्प्रधानात्सत्त्वादिगुणोन्मेषभेदेन सात्त्विको राजसस्तामसश्चेति त्रिधा महानुत्पद्यते । त्रिभ्यश्च महद्भ्यस्तथैव त्रिविधोऽहङ्कारः । तत्र प्राच्यादेकादशेन्द्रियाणि । परस्तु भूतादिसंज्ञस्तन्मात्राः क्रमाज्जनयति । मध्यमस्तैजसाख्यः पूर्वापरयोरनुग्राहकतया तदुभयसाध्यसृष्टिद्वयार्थः । तुशब्दो मतान्तराद्व्यवच्छिनत्ति । कल्पितं हि कैश्चित्तन्त्रान्तरनिष्ठैः कर्मेन्द्रियाणां प्रवृत्तिशीलतया राजसाहङ्कारजन्यत्वम्; तच्चायुक्तं शब्दैकगम्येऽर्थे युक्तिभिरन्यथाकरणायोगात् ॥ ११ ॥ **इति प्रकृतिमहदाद्यागमिकतासृष्टिप्रकारौ ॥**

तत्राहङ्कारजन्यं भजति परिणतैः शब्दमात्रं नभस्त्वं
तद्वत्तन्मात्रपूर्वास्तदुपरि मरुदग्न्यम्बुभूम्यः क्रमात्स्युः ।
सूक्ष्मस्थूलस्वभावस्वगुणसमुदयप्रक्रियातारतम्यात्
तन्मात्राभूतभेदः कललदधिनयात् कल्पितस्तत्त्वविद्भिः ॥ १२ ॥

एवं प्रकृत्यादीनामागमगम्यत्वं सृष्टिप्रकारं च संजगृहे । अथ तेषु तन्मात्रसृष्टौ श्रुतिस्मृतिविप्रतिपत्तेस्संशयं विपर्ययं वा निरस्यति—**तत्रेति** ॥ श्रूयते हि *तन्मात्राणि भूतादौ लीयन्त इति । नच श्रुतिविरुद्धा स्मृतिरुदीयेत; अतः

पञ्चानामपि तन्मात्राणां तामसाहङ्कारादुत्पत्तिः । बहुवचनात् बहुत्वस्य च प्रसिद्धितो नियमः । भूतानां तु यथास्वं तन्मात्रेभ्यः क्रमादुत्पत्तिरिति कश्चिन्मन्यते । तं प्रति ब्रूमः—न ह्यनुपबृंहणा श्रुतिराप्ततमा । अन्योन्यघटितानेकोपबृंहणविरोधे तदनुगुणं नेतव्या । अतः पाशवद्बहुवचनमनादरणीयम् । अंशभूयस्त्वव्यक्त्यर्थं वा । तस्माच्छब्दतन्मात्रमेकमहङ्कारजन्यम्, तच्च परिणतिविशेषादाकाशत्वं भजते । एतेन सर्वत्र सृष्टौ द्रव्यानुवृत्तिस्सूच्यते । तद्वत्—आकाशवत् । तन्मात्रपूर्वाणि वाय्वादिभूतानि स्युः । ननु यदि शब्दाद्याश्रयतया तत्तद्भूतत्वं तर्हि कथं तत्र पञ्चकद्वयत्वक्लृप्तिरित्यत्राह—**सूक्ष्मेति** । स्वगुणा इह शब्दादयः, तेषां समुदय उत्पत्तिः । तत्प्रक्रियातारतम्यं सूक्ष्मस्थूलस्वभावतयैव । तच्च शास्त्रगम्यम् । कललशब्दोऽत्र दुग्धदधिमध्यावस्थाविषयः । तत्र हि निवृत्तभूयिष्ठमाधुर्यमीषदम्लत्वमुपलभ्यते तथा स्यात् ॥ १२ ॥ **इति तन्मात्रभूतसृष्टिप्रकारः** ॥

अद्भ्योऽग्निस्तेजसस्ता इति न हि वचसोर्बाधितुं युक्तमेकं
निर्वाहः कल्पभेदाद्यदि न दृढमितात्तत्त्वसृष्टेरैकरूप्यात् ।
व्यष्टौ ताभ्यः कदाचित्तदुपजनिरतो व्यत्ययस्तत्समष्टौ
आदावप्सृष्टिवादश्श्रुतिमितमितरन्न प्रतिक्षेप्तुमीष्टे ॥ १३ ॥

एवं तन्मात्रभूतसृष्टिप्रकार उक्तः । तत्र तोयतेजसोः सृष्टौ प्रमाणविप्रतिपत्तिं शमयति—**अद्भ्योऽग्निरिति** ॥ अबाधेन गतिमत्त्वे श्रुतिविरोधप्रतीतावपि स्मृतिस्तद्वदबाध्येति भावः । गत्यन्तरं निवारयति—निर्वाह इति । स्वेष्टां गतिमाह—* **व्यष्टाविति** । निमित्तभूताभ्य इति भाव्यम्, अतश्शब्दो हेतुमवधिं वा ब्रूते । ननु * आपो वा इदमग्रे * अप एव ससर्जादावित्यादिश्रुतिस्मृतिदर्शनादग्न्यादेस्सर्वस्याप्भ्यस्सृष्टिस्स्यादित्यत्राह—**आदाविति** । महदादीनामिवाग्नेरप्यद्भ्यः पूर्वभावित्वं बहुश्रुतिस्मृतिसिद्धमतस्तदविरुद्धं दुर्निवारमित्यर्थः । श्रुतिषु च न्यूननिर्देशेष्वनुक्तमधिकमन्यतो ग्राह्यम्; श्रुतहानायोगात्, अव्यवस्थितन्यूनाधिकसृष्टिकल्पने गौरवाच्च ॥ १३ ॥ **इति अप्तेजसोर्व्यष्टिसृष्टिविशेषः** ॥

पृथ्व्यास्स्पर्शादिभेदो द्रवमृदुकठिनीभावभेदश्च दृष्ट-
स्तद्वत्पृथ्वीजलाग्निश्वसनपरिणतिर्लाघवायेति जैनाः ।
तत्र द्रव्यैक्यमिष्टं क्रमजनिविलयौ त्वागमादप्रकम्प्यौ
तर्कैकालम्बिगोष्ठ्यां भजतु बहुमतिं तादृशी लाघवोक्तिः ॥ १४ ॥

ननु कथमेवं तोयतेजसोर्व्यष्टिसमष्टिसृष्टिव्यवस्था, विचित्रपरिणामशालिनस्त्रिगुणस्य कालभेदेनानियतपरिणामोपपत्तेः । उक्तं च **जैनैः**—पुद्गलाख्यमेकजातीयद्रव्यं तत्तत्सामग्रीभेदैरव्यवस्थितक्रमान् भिन्नाभिन्नस्वभावान् विचित्रपर्यायान् भजत इति यथा **काणादप्रभृतीनामेकैकभूतपरमाणवः**; यथा च सांख्यादीनामेकैकं भूतम् । अतो न शाश्वतभूतभेदक्लृप्तिः । वाय्वादिचातुर्विध्योक्तिरपि पर्यायभेदनिबन्धना; नियतक्रमभूतसृष्टिकल्पना च लाघवयुक्तिविहता; तदेतदनुभाषते—**पृथ्व्या इति** । दूष्यांशव्यक्त्यै शेषमनुमनुते—तत्र **द्रव्यैक्यमिति** । त्रिगुणद्रव्यमेव हि वाय्वाद्यवस्थमिति भावः । नियतक्रमत्वे कल्पनागौरवमागमबलादपनयति—**क्रमेति** । लाघवतर्कस्य का गतिरित्यत्राह—**तर्केति** । गुरुकल्पनाप्रवृत्तं प्रति हि लाघवोक्तिः शोभत इति भावः ॥ १४ ॥ इति **पुद्गलानामनियतपृथिव्यादिपरिणामवादभङ्गः** ॥

तत्त्वेष्वाथर्वणेऽष्टौ प्रकृतय उदिताः षोडशान्ये विकारा
निष्कर्षेदंपरेऽस्मिन् वचसि तदितरत्सर्वमावर्जनीयम् ।
दृष्ट्वा सांख्यं पुराणादिकमपि बहुधा निर्वहन्त्येतदेके
चिन्तासाफल्यमान्द्याच्छ्रमबहुलतयाऽप्यत्र तज्ज्ञैरुदासि ॥ १५ ॥

ननु तत्त्वसृष्टौ क्रमनियमो न संभवति * आकाशमिन्द्रियेष्विन्द्रियाणि तन्मात्रेष्विति सुबालोपनिषदाम्नानात् । अव्यवस्थिताश्च सृष्टिव्यवहाराः पृथ्व्यादिषु दृश्यन्ते । अतो यथाश्रुतं कल्पभेदात् सृष्टिभेदः स्यादित्यत्राह—**तत्त्वेष्विति** ॥ अधीयते हि केचिदाथर्वणिकाः * अष्टौ प्रकृतयः षोडश विकारा इति । अत्र तावदव्यक्तमहदहङ्कारतन्मात्राणां प्रकृतित्वमविगीतम् । इन्द्रियेभ्यस्तत्त्वान्तरोत्पत्तिः श्रुत्यन्तरेषु पुराणेषु वा न क्वचिद्दृश्यते । सौबाले च लयानुक्रमे पूर्वापरवाक्यवदिन्द्रियतन्मात्रवाक्ययोर्न लीयत इति पदमावृत्तम् । एवं वाक्यवैरूप्ये सत्यनुषङ्गात् वरमधिकरणविभक्त्याऽपि संसर्गमात्रग्रहणमिति स्थिते प्रकरणान्तरैककण्ठ्यं भवतीति केवलविकृतित्वमिन्द्रियाणां युक्तम् । भूतानां चाकाशादीनां चतुर्णां साक्षात् तन्मात्रद्वारेण वा तत्त्वान्तरोपादानत्वे प्रकृतयो विकृतयश्च पृथग् द्वादश स्युः । ननूपबृंहणविशेषानुसारादिन्द्रियाणि शब्दादिगुणाश्च षोडशविकराः, भूततन्मात्रभेदानादरेण प्रकृतयश्चाष्टावभ्युपगम्यन्ताम् । मैवम् ; द्रव्यतत्त्वप्रकरणे गुणपरिगणनानौचित्यात्, गुणशब्देन च क्वचिद्गुणाश्रयविवक्षा स्यात् । गत्यभावे गुणविवक्षायामप्यत्र द्रव्यविवक्षोपपत्तेः । * आकाशाद्वायुरित्यादीन्यपि स्थूलसूक्ष्मभेदानादरेणेति समाधानम् । एवं स्थिते तामसाहङ्कारोत्पन्ने तन्मात्रपञ्चके भूतान्येकद्वित्रिचतुःपञ्चभिस्तन्मात्रैरारभ्यन्त इति **सांख्याः** । पूर्वपूर्वतन्मात्राणि उत्तरोत्तरतन्मात्रमेकैकं भूतं जनयन्ति इति **पौराणिकाः** । तत्राप्युत्तरोत्तरभूतसृष्टौ पूर्वपूर्वेषां तन्मात्राणां भूतानां वा सहकारित्वमिति पक्षभेदः । एवमन्योऽपि यथामति । तदिदमाह—**दृष्ट्वेति** । एतत्—इतरत्सर्ववाक्यजातमित्यर्थः । किमिति पूर्वाचार्यैरत्रोपेक्षितं तत्राह—**चिन्तेति** ।

न प्रधानविरोधः स्यादीदृशानवधारणे । इति शिक्षयितुं शिष्यान्प्राचां क्वचिदनिश्चयः ॥ १५ ॥

इति प्रकृतिविकृतिविभागचिन्ता ॥

निश्शेषं कार्यतत्त्वं जनयति स परो हेतुतत्त्वैश्शरीरी
तत्तत्कार्यान्तरात्मा भवति च तदसौ विश्रुतो विश्वरूपः ।
तेजोबन्नाभिधेये बहुभवनमभिध्यानलिङ्गं च दृष्टं
तस्मादीशाननिघ्नाः प्रकृतिविकृतयस्स्वस्वकार्यप्रसूतौ ॥ १६ ॥

प्रक्रान्तेषु प्रकृत्यादिकारणेषु * पुरुषार्थ एव हेतुर्न केनचित्कार्यते करणमिति वदतस्सांख्यस्यानन्यथासिद्धैः श्रुत्यादिभिर्बाधमाह—**निश्शेषमिति** ॥ * यत्किंचित्सृज्यते येन * जगत्सर्वं शरीरं ते इत्यादिभिरेतत्सिद्धम् । * तत्सृष्ट्वा तदेवानुप्राविशदित्यादेश्चार्थमाह—**तत्तदिति** । **अन्तर्यामिब्राह्मणसुबालोपनिषदादि**प्रसिद्धिमपि संवादयति—**तदसाविति** । विश्रुतः प्रधानपुरुषविलक्षणत्वेन विश्वशरीरकतया प्रत्यक्षश्रुतिसिद्धः, क्वचिद्विश्वरूपशब्देनापि । * तत्तेज ऐक्षत, बहु स्यां * ता आप ऐक्षन्त बह्व्यः स्याम इति वाक्यविशेषाभिप्रेतं तद्व्यनक्ति—**तेज इति** । न ह्यचेतनमात्रस्यानुत्पन्नकरणकलेबरस्य कर्मिणो वा तदानीं बहुभवनसङ्कल्पाश्रयत्वं युक्तम्, गौणत्वं चात्रापि * गौणश्चेन्नात्मशब्दादिति सूत्रन्यायेन निरस्तम् । प्रकृतं हि मुख्यमीक्षणम् ; अत्रापि तत्संभवे नान्यथा गतिर्युक्तेति भावः । उक्तनिगमनव्याजेन—

* विकारजननीमज्ञामष्टरूपामजां ध्रुवाम् । ध्यायतेऽध्यासिता तेन तन्यते प्रेर्यते पुनः ॥
सूयते पुरुषार्थं च तेनैवाधिष्ठिता जगत् ॥
* मयाऽध्यक्षेण प्रकृतिस्सूयते सचराचरम् । * यत्किंचिद्वर्तते लोके सर्वं तन्मद्विचेष्टितम् ॥

इत्यादिकमपि प्रख्यापयति—**तस्मादिति** ॥ १६ ॥ **इति सर्वतत्त्वानामीश्वराधिष्ठानेन कार्यकरत्वम्** ॥

द्वेधा भूतानि भित्त्वा पुनरपि च भिनत्त्यर्धमेकं चतुर्धा
तैरेकैकस्य भागैः परमनुकलयत्यर्धमर्धं चतुर्भिः ।
इत्थं पञ्चीकृतैस्तैर्जनयति स जगद्धेतुरण्डादिकार्या-
ण्यैदंपर्यं त्रिवृत्त्वश्रुतिरधिकगिरामक्षमैका निरोद्धुम् ॥ १७ ॥

तत्त्वान्तराणामीश्वराधीनत्वं व्यष्ट्याद्यारम्भवृत्तान्तैरपि व्यनक्ति—**द्वेधेति** ॥ स खल्वादिकर्ता स्वसृष्टानि पञ्च भूतानि द्विधा कृत्वैकैकं भागं स्थापयित्वाऽर्धान्तराणि चतुर्धा विभज्य तत्तद्भागैश्चतुर्भिर्भूतान्तराणामविभक्तान्यर्धान्तराण्यनुकलयति । यथोक्तम्—

एवं जातेषु भूतानि प्रत्येकं स्युर्द्विधा ततः । चतुर्धा भिन्नमेकैकमर्धमर्धं ततः स्थितम् ॥
व्योम्नोऽर्धभागाश्चत्वारो वायुतेजःपयोभुवाम् । अर्धानि यानि वायोस्तु व्योमतेजःपयोभुवाम् ॥ इति ।

ततः पञ्चधा विभक्तानां भागानां पञ्चस्वर्धान्तरेषु योजनमिति परोक्तं निरस्तम् । एवं पञ्चीकृतानां व्यष्टिकार्येषु विनियोगमाह—**इत्थमिति** । महदादिभिश्चेति भाव्यं *महदाद्या विशेषान्ता इत्याद्युक्तेः । ननु *हन्ताहमिमास्तिस्रो देवता इत्याद्यारभ्य *तासां त्रिवृतंत्रिवृतमेकैकां करवाणि, * त्रिवृतंत्रिवृतमेकैकामकरोत् इति त्रिवृत्करणे श्रुते पञ्चीकरणादिस्मृतिरन्यपरा स्यादित्यत्राह—**ऐदंपर्यमिति** । तात्पर्यमित्यर्थः । अत्रानन्यपराणां भूयसां च बलीयस्त्वमनुक्तानामविरुद्धानामपेक्षितानामन्यतोऽपि ग्राह्यत्वं स्थापितम् । अभाष्यत च त्रिवृत्करणं पञ्चीकरणप्रदर्शनमिति ॥ १७ ॥ **इति पञ्चीकरणप्रक्रिया** ॥

कार्यं नैवारभेरन्समधिकमणवस्सर्वतस्संप्रयुक्ता
दिक्संयोगैकदेश्यान्न घटत इह ते दिक्कृतोऽप्यंशभेदः ।
बुद्धेस्त्वंशानपेक्षा स्फुरति विषयिता विश्रमस्त्वस्तु दृष्टे
नो चेदारम्भकांशप्रभृतिषु नियता दुर्निवाराः प्रसङ्गाः ॥ १८ ॥

ननु पञ्चीकरणाभिधानात्पञ्चसु भूतेषु स्वतस्सभागत्वम्, व्यष्टिसमष्टिभावः, भूतांशानां चात्यन्तभिन्नत्वं समानन्यायतया प्रकृतिपर्यन्तेषु तत्त्वान्तरेष्वपि तत्सर्वं सिद्धम् । भूतभागानां चात्यन्तभेदो वेणुरन्ध्रश्लोकेऽभाष्यत । एवं सत्यणुसमाहार एव प्रकृतिरिति स्थिते * महद्दीर्घवद्वा ह्रस्वपरिमण्डलाभ्यामित्यौलूक्योपालम्भो न युक्त इत्यत्राह—**कार्यमिति** ॥ अयं भावः—अनन्यपरशास्त्रसिद्धेष्वर्थेषु *श्रुतेस्तु शब्दमूलत्वादिति न्यायेन गत्यन्तराभावे काचिद्गमनिका स्वीकार्या । अनुमेयेषु तु यथादृष्टान्तं सिद्धिः, अन्यथाऽतिप्रसङ्गात् । ततश्चावयविवादिनामवयवास्स्वभागैर्मिथस्संयुज्यावयविनमारभन्त इति सिद्धान्तः । एतच्च द्व्यणुकावधि निर्विघातं, द्व्यणुकारम्भे तु निरवयवा अणवोऽवयवा इति कल्पितम् ; तत्रैवं प्रसङ्गावतारः—यदि परमाणवस्स्वांशतस्संयुज्यावयविनमारभेरन्, तदा तदंशोऽवयवरूपस्तदन्यो वा ? आद्ये तस्यापि

तथेत्यनवस्था। अन्यस्तु स्वाभाविकः औपाधिको वा? पूर्वत्र भिन्नाभिन्नता स्यात्। उत्तरत्रोपाधिसंबन्धेऽप्यंशभेदो दुर्वचः। परिशेषात्तन्निरपेक्षसंयोगैरन्योन्यानाघ्रातभागभेदरहितैरणुभिरारम्भः स्यात्। त्यक्तर्तर्हि सप्रतिघत्वविरोधः। सर्वेषु च परमाणुष्वेकपरमाणुप्रदेशमात्रावस्थितेषु स्वाधिकदेशव्यापिकार्यारम्भो न [सिध्येत्] स्यात्, न खल्ववयवास्पृष्टे कुत्रचित् प्रदेशेऽवयवी तिष्ठेत्, अदृष्टेरनिष्टेश्च। अवयवनाशादवयविनाशे क्षणमनाधारोऽवयवीति चेत् तथा कल्पयताऽपि त्वया पूर्वं तन्तुसंधानवच्छिन्नप्रदेशे पटस्य वृत्तिर्न कल्पिता। एवमधिकारम्भानुपपत्तौ मेरुसर्षपादिविचित्रभेदासिद्धिः। सेयमसिद्धं सिषाधयिषतस्सिद्धहानिः; तथा चासिद्धसाधनं निर्मूलम्। ननु परिमितानां सर्वेषां दिग्भेदेन भागभेदे दृष्टे परमाणुष्वपि तथाऽङ्गीकारो दुर्वार इत्यत्राह—**दिक्संयोगेति**। दिक्संयोगायत्तोऽपि हि भागभेदस्सावयवेष्वेव दृष्टः, त्रसरेणोरपि त्वया सावयवत्वक्लृप्तेः। निरवयवेषु तु विश्वव्याप्तैकदिक्तत्त्ववादिनस्ते तन्निबन्धना भागक्लृप्तिरशक्या। तदुपाधिसंयोगात्तु स्यादपि यदि तत्राप्यंशानंशविकल्पक्षोभोऽतिलङ्घ्येत। अतस्सर्वदिगुपाधिसंयोगानां परमाणुषु पृथक्प्रदेशरहितानां कथमौपाधिकभागभेदापादकत्वम्? यदि चानंशभेदेन संयुक्ता उपाधयः क्वचिद्भागभेदकास्तर्हि परमाणव एव तथा किं न स्युः? वृथा चैवमंशक्लृप्तिरभागेन संयोगावस्थितेरिति। तदिदं सर्वमभिप्रेत्याहुः—

ष[ट्केन] ट्कोणयुगपद्योगात् परमाणोष्षडंशता। षण्णां समानदेशत्वे पिण्डः स्यादणुमात्रकः॥ इति॥

ननु बुद्धिस्तावत्सर्वतन्त्रसिद्धा। सांवृतीत्यपि हि तां माध्यमिको मन्यते। सा चैकाऽप्यनेकविषया दृष्टेष्टा च। निरंशा च सा प्रत्येकं कात्स्न्र्येनांशतो वा विषयीकुर्यात्? नाद्यः; अन्यानुल्लेखप्रसङ्गात्। न द्वितीयः, निरंशत्वादेव। तत्र चेत् कश्चित्समाधिः अणुष्वपि तथा स्यात्। तत्राह—**बुद्धेस्त्विति**। तुश्शङ्कानिवृत्त्यर्थः। विषयित्वं ह्यंशानपेक्षतयैव दृष्टम्, नह्यन्यतोऽपि तस्यान्यथादृष्टिः, अतो यथोपलम्भमेकवदनेकोऽपि विषय एकस्या बुद्धेः। एवमेकस्य निरंशस्यानेकबुद्धिविषयत्वमपि निरूढम्। अवयव्यारम्भकसंयोगस्तु त्वयाऽपि न क्वचिदंशनिरपेक्ष उक्तः; क्वचिद्विशेषाङ्गीकारे नियामकाभावः। अथ संघातारम्भकसंयोगेऽपि समः प्रसङ्ग इति, न समः; संयोगसाध्यसंघाताभावात्। तत्स्वीकारे ह्यवयविवाद एव वरम्। संयोगस्तर्ह्येकोऽनेकवृत्तिस्सन्नंशानंशविकल्पदौस्थ्यं नातिक्रामेत्। न ह्यसौ नास्त्येव सिद्धयोस्साध्यतया दृष्टेरिति, तदपि न; विषयित्ववन्निस्तारात्। सोऽपि हि द्वयोर्न स्वांशाभ्यां वर्तत इति दृश्यते। एवं स्वामित्वादयोऽपि न प्रतिबन्दिः। अस्तु तर्हि संयुक्तप्रतिबन्दिः। मूर्तैर्विभूनां संयोगोऽस्ति न वा? न चेदन्यतरकर्मजसंयोगलोपः; अविशेषात्। अस्ति चेत् यदि कात्स्न्र्येन विभुद्रव्यमेकेन स्पर्शवता संयुज्यते, कथं स्पर्शवदन्तरेण तस्य संयोगः स्यात्? अंशतश्चेत् सावयवत्वप्रसङ्गः। न हि विभुद्रव्यस्यावयवित्वं संघातत्वं वा सुवचं, पूर्वत्र स्पर्शवत्त्ववृत्तत्वकार्यत्वानित्यत्वादिप्रसङ्गात्। उत्तरत्र नानात्वभेदाभेदयोरन्यतरापातात्। तत्र च विभुद्रव्यांशानां मिथस्संयोगोऽस्ति न वा? अस्ति चेत् तत्रापि स एव प्रसङ्गः; नास्ति चेदसंहतरूपता स्यात्। औपाधिको विभूनामंशभेद इति चेन्न। उपाधिसंयोगेऽपि अंशादिविकल्पानपायात्। निरंशोऽपि संयुज्यमानं स्वरूपेण तद्भेदोपाधिरिति चेन्न। स भेद उपाधिना च्छिन्ने चेदवयवविश्लेषात्मा स्यात्, अच्छिन्ने तु भेदाभेदवाद एव शरणम्। अत एव स्वसमानपरिमाणेषु विभुप्रदेशेषु तत्तदुपाधिसंबन्धव्यवस्थेति निरस्तम्, तत्प्रदेशभेदस्यैव मृग्यमाणत्वात्। विभुद्रव्यमेव तत्तन्मूर्ततुल्यपरिमाणं जायत इति चेन्न; विरोधादुक्तदोषानतिक्रमाच्च। काल्पनिकांशभेदेन मूर्तसंयोग इति चेत्तर्हि वस्तुतस्त्वखण्डेनेत्युक्तं स्यात्। अंशभेदकल्पना च किं विभुद्रव्यस्वरूपमात्रे उत तदंशे एवेति दुस्तरो गर्तः। निरंशानामपि स्वभावत एव विभूनामनेकमूर्तसंयोगक्षमत्वमिति चेदणूनामपि एतदस्तु;

अविशेषात् । एवं त्रसरेणुप्रतिबन्दिश्च भाव्येति । अत्रोच्यते—यदि वयं प्रदेशवर्तिगुणनिह्नवाय प्रवर्त्स्यामस्तदा विभुप्रतिबन्द्याऽणुष्वपि तत्संभवः प्रदर्श्येत । किं त्ववयव्यारम्भकाणामवयवैरेव संयोग इति नियमस्य त्वयैवान्येषु सर्वेष्वङ्गीकारात् कल्प्येष्वपि तत्प्रसङ्गो दुर्वार इति ब्रूमः । न चान्यत्रैवायं नियम इति स्थाप्यम्; तादृशानामणूनामदृष्टेः, अनन्यथासिद्धलिङ्गाभावाच्च । यदि विभज्यमानेष्वभावपरिशेषायोगात् परमाणुरपि सत्त्वरजस्तमसां सर्वापकृष्टस्संघात इति सांख्यमतस्य निर्मूलत्वात्, महत्परिमाणतारतम्यविश्रान्तिवत् परिमाणतारतम्यत्वादणुपरिमाणतारतम्यविश्रान्तिरपि क्वचित्कल्प्येत; तत्राह—**विश्रमस्त्वस्तु दृष्ट इति**। दृष्टे त्रसरेणौ विश्रमसंभवे न मृग्यं ह्यन्यत् । तथा च सिद्धसाध्यता । यदि त्रसरेणुरेव परमाणुस्स्यादप्रत्यक्षस्तर्हि स्यादिति चेत्, हन्त कुत्रैषा व्याप्तिः?

सिद्धो ह्यन्यत्र दृष्टान्तस्साध्ये त्वन्योन्यसंश्रयः । त्रसरेणुः पराणुस्सन् किं नाध्यक्षोऽपराणुवत् ॥

चाक्षुषत्वप्रकर्षनिकर्षयोर्महत्त्वप्रकर्षनिकर्षानुविधानात् द्रव्यस्य चाक्षुषत्वं महत्त्वनियतमिति चेत्, चाक्षुषावयवकस्यैव द्रव्यस्य चाक्षुषत्वनियमदर्शनादचाक्षुषावयवकस्य त्रसरेणोरप्यचाक्षुषत्वप्रसङ्गे कस्ते निस्तारः? अगत्येति चेत्, भवतु कुतश्चिन्महत्त्वाभावेऽपि क्वचिदेवम् । अत एव मूर्तत्वे सति महत्त्वात् त्रसरेणुः कार्यद्रव्यारब्ध इति कल्पनाऽपि निरस्ता । अस्तु बाह्येन्द्रियग्राह्यत्वादेव तत्साध्यमिति चेन्न; विपक्षे बाधकाभावात् । अन्यथा त्रसरेण्वारम्भकस्यापि कार्यद्रव्यारब्धत्वकल्पनायां निवारकाभावात् । तत्र विपक्षे बाधकं नास्तीति चेदत्रापि तथेत्युक्तमेव । अतो न द्व्यणुकमित्यपि किंचित् । एवमारम्भकपरम्परायास्सावयवत्वं तद्व्यापकतयाऽभिमतमनित्यत्वं कुतश्चिन्महत्त्वं च प्रसज्यमानमनिवारणीयं स्यात् । एतत्सर्वमभिप्रेत्याह—**नो चेदिति** । अणुषु स्वाभावसमानाधिकरणसंयोगसिद्धेरौपाधिकांशवत्त्वस्वीकारात् इष्टप्रसङ्गतां परिहर्तुमारम्भकशब्दः ॥ १८ ॥

स्याद्भागानन्त्यसाम्ये परिमितिसमता सर्षपक्ष्माभृतोश्चे-
न्नैवं भागेष्वनन्तेष्वपि समधिकता स्थौल्यहेतुर्गिरेः स्यात् ।
व्यक्त्यानन्त्येऽपि जात्योः परतदितरता पक्षमासाद्यनन्तं
श्रौतोपादानसौक्ष्म्यं न भवदभिमतं तत्प्रथिम्नश्श्रुतत्वात् ॥ १९ ॥

नन्वेवं सर्वत्रावयवानन्त्यप्रसङ्गे सर्षपमहीधरादिपरिमाणवैचित्र्यं न स्यादिति शङ्कते—**स्यादिति** ॥ प्रसञ्जकस्याप्रयोजकत्वमित्य[त्वा]भिप्रायेण प्रतिवक्ति—**नैवमिति** । आनन्त्यसाम्येऽप्यवयवानां न्यूनाधिकभावेन परिमाणवैषम्योपपत्तिमाह—**भागेष्विति** । एतच्चोत्तरमनन्तभागाभ्युपगन्तॄणां तत्प्रसञ्जकानां च समानम् ।

अण्वंशानामनन्तत्वे गन्तॄणां तदतिक्रमः । कदाऽपि न स्यात्किं न स्याद्वेगातिशयवैभवात् ॥

द्युमणेरातपस्सर्पन्नुदयाद्रिशिखामणेः । तत्क्षणं किं न निर्भाति पश्चिमाद्रिशिखण्डकः ॥

आनन्त्याविशेषे कथं न्यूनाधिकभाव इत्यत्राह—**व्यक्तीति** । सत्ताप्रभृतिघटत्वादिपर्यन्तानां सर्वासां जातीनां त्रैकालिकानन्तव्यक्तिवृत्तित्वमविशिष्टं, तथाऽपि न्यूनाधिकवृत्त्यैव परापरभावो युष्माभिः कल्पितः, तद्वदिहापि स्यादिति भावः । निदर्शनान्तराण्यप्याह—**पक्षेति** । अनन्ताः पक्षा मासाश्च, तथाऽपि मासापेक्षया द्वैगुण्यं पक्षाणामेष्टव्यम् । आदिशब्देन क्षणप्रभृति परार्धादिसंग्रहः । अन्यच्च, घटसमुदयाद्घटपटसमुदायोऽधिकः; हिमवद्दक्षिणदेशान्मेरुदक्षिणदेशः; एकात्मदुःखजातादनन्तात्मदुःखजातमित्यादि स्वयमूह्यम् । * नित्यं विभुं सर्वगतं सुसूक्ष्मं तदव्ययं यद्भूतयोनिं

परिपश्यन्ति धीरा इति जगदुपादानं निरतिशयसूक्ष्मं श्रूयते, अतोऽस्मदाद्यग्राह्यो दुस्त्यजः परमाणुरित्यत्राह—**श्रौतेति**। न हि सर्वन्यूनपरिमाणत्वं तत्सूक्ष्मत्वम्, पूर्वोक्तसर्वगतशब्देन श्रुत्यन्तरैश्च विरोधात्। न च जात्यभिप्रायोऽसौ; एकस्य सर्वोपादानत्वोक्तेः, सर्वव्यापिस्वतस्सर्वज्ञजगत्कर्तृविषयत्वाच्च वाक्यस्य। सूक्ष्मशब्दश्च न परिमाणविशेषनियतः। उक्तं च विभ्वीं प्रकृतिं महीयसश्च महदादीन् प्र[कृत्य]क्रम्य साङ्ख्यैः *सौक्ष्म्यात्तदनुपलब्धिरिति। ननु त्रसरेणोरष्टमः षष्ठो वा भागः परमाणुरिति सर्वानुमतैश्शिल्पिनां शास्त्रैर्धर्मशास्त्रैस्तन्मूलश्रुत्या च परमाणुसिद्धिः स्यात्। तन्न; शिल्पादिशास्त्राणां परमाणावतत्परत्वात्; मानोन्मानादिविशेषनिर्धारणं हि तत्र विधित्सितम्। ततो हैतुकोक्तानुवादमात्रमिह स्यात्। तत्र च त्रसरेणुतः किंचित्सूक्ष्मं भवतु, मा वा भूत्, दृष्टोपक्रमं विवक्षितसिद्धिरित्यत्राकूतम्। शास्त्रतश्च क्वचिदनन्यथासिद्धात् परमाणुसिद्धावपि तदनुमानभङ्गात्परस्य मानभङ्गः, यथा प्रकृत्याद्यनुमायिनस्साङ्ख्यस्य।

शास्त्रैकविषयत्वे च परमाणोर्न सिध्यति। नित्यस्पर्शादियोगित्वं भूतानां विकृतित्वतः॥
अस्पर्शाण्वंशसंघत्वात्कतिचित्प्रकृतेरतः। एकैकाण्वंशभागेऽपि भागानन्त्यं प्रचक्षते॥
निरंशा प्रकृतिस्सैव परिणामविभागिनी। अनन्तांशात्मिका चेति व्याहतं साङ्ख्यभाषितम्॥
अत्यन्तभिन्नसत्त्वादिद्रव्यसंघातप्रधानतः। यथांशं विश्वसृष्टौ च न स्यात्त्रिगुणता क्वचित्॥ १९॥

इति परमाणुकारणतावादभङ्गः॥

कार्योपादानभेदे न कथमधिकतो गौरवादेस्स्वकार्यं
नान्यत्वं नामसंख्याव्यवहृतिधिषणाकारकालादिभेदैः।
द्रव्याभेदेऽप्यवस्थान्तरत इह तु ते पत्रताटङ्कवत्स्युः
नोचेदंशांशिनोस्स्यात्प्रतिहतिरुभयोः स्पर्शवत्त्वाविशेषात्॥ २०॥

एवं पृथिव्याद्युपादानं चिन्तितम्। अथोपादानातिरिक्तं कार्यद्रव्यं नास्तीति साध्यते; तत्रावस्थाभेदमात्रं स्वीकृतम्। अयमेव च सत्कार्यवाद **आरम्भणाधिकरण**साध्यः।

विसृष्ट्युल्लासविक्षेपाः कार्याणां कथिताः क्वचित्। कल्पनीया न सर्वत्र परिणामोक्त्यबाधतः॥
आविर्भावतिरोभावजन्मनाशविकल्पवत्। नित्यं जगदिति स्मृत्या व्यवस्थाद्वयमीरितम्॥

तदिह प्रत्यक्षागमबलादेकस्यैव द्रव्यस्यावस्थाभेदादुपादानोपादेयभाव इति स्थिते द्रव्यान्तरं प्रागसदागन्तुकं वदतः प्रतिवक्ति—**कार्येति**॥ कार्यद्रव्यस्य स्वोपादानद्रव्याद्भेदे सति द्विपलकैकपलकन्यायेन तन्तुगुरुत्वम्, समं न्यूनमधिकं वा पटगुरुत्वं च संभूय पतनातिरेकं कथं न कुर्यात्? तदकरणे कश्चिदपि हेतुर्न सिध्येदित्यर्थः—तथा हि—न तावदवयविनि गुरुत्वं न जायते, परमाणुगुरुत्वपरिशेषप्रसङ्गात्। तथा च त्वयाऽनभ्युपगमात्, अयुक्तेश्च। कार्यगुरुत्वादेव द्व्यणुगुरुत्वं कल्पयसि। जातस्य च न स्वाभावतः पतनहेतुत्वाभावः। प्रतिबन्धात्कार्यानतिरेक इति चेत्, किमयं प्रतिबन्धोऽवयविगुरुत्वस्य? उतावयवगुरुत्वस्य? नाद्यः; परमाणुगुरुत्वस्यैव [प्र]पतनहेतुत्वप्रसङ्गात्। तथा सति गुरुत्वात् पतनं द्रवत्वात्स्यन्दनमिति तत्तत्क्रियावन्निष्ठगुरुत्वादिकल्पनभङ्गापाताच्च। अतो वरमवयविनि गुरुत्वाद्यनुत्पत्तिकल्पनम्; तत्र चोक्तो दोषः। न द्वितीयः, कदाचिन्निष्कम्पेऽवयविनि शाखाफलहस्तादिलम्बनाभावप्रसङ्गात्। तथा च कथमवयव्यपि तत्र लम्बेत? संयोगान्तरादर्शनात् लम्बमानोऽवयवी स्वावयवमपि लम्बयतीति चेन्न; सर्वावयवलम्बनप्रसङ्गात्। सङ्घातवादि-

नस्तु यथार्हं प्रतिब[न्धा]द्धांशेऽलम्बनोपपत्तिः। कार्यगुरुत्वोत्पत्तौ कारणगुरुत्वं नश्यतीति चेन्न; अपसिद्धान्तात्, रूपादिष्वपि तथात्वप्रसङ्गात्। अथ कार्यगुरुत्वस्यातिमन्दत्वात्सूक्ष्मं पतनवैषम्यं दुर्ग्रहमिति, तदपि न; मान्द्यकारणादृष्टेः, कल्पकासंभवाच्च। अतस्तन्तुतत्कार्यपटसमुदायोन्माने पटद्वयोन्मान इव गुरुत्वान्तरकार्यं दुस्त्यजम्, आदिशब्देन द्रवत्वगन्धादिसंग्रहः। **स्वकार्यं**—त[त्त]दुचितं कार्यमित्यर्थः। तथाऽप्यनन्यथासिद्धभेदकभूम्ना भेदसिद्धौ गुरुत्वान्तरकार्यादर्शनं कथंचिदन्यतरप्रतिबन्धेन नेयमित्यभिप्रायेण शङ्कमानं प्रत्याह—**नान्यत्वमिति**। यद्यपि नामभेदाभेदावर्थभेदाभेदयोरप्रयोजकौ, तथाऽपि पर्यायातिरिक्तो विशेषणविशेष्यभावानर्हो वाचकभेद इह नामभेदः। स च सिंहव्याघ्रशब्दवत् स्ववाच्यं भिन्द्यात्। संख्याभेदोऽप्येकस्यैव द्वितीयादियोगाद्यद्यपि स्यात्, तथाऽपि नैवमत्र; बह्वस्तन्तवः, एकः पट इति विभजनात्। व्यवहृतिरिहार्थक्रियासिद्ध्यर्थो व्यापारः। पटाद्यर्थं तन्त्वादय उपादीयन्ते, पटादयस्त्वाच्छादनाद्यर्थम्। न च तन्त्वादिमात्रे पटादिधीः, पटादिषु वा तन्त्वादिधीरिति धिषणाभेदः। आकारभेदश्च व्यवस्थिताश्रयो वृत्तचतुरश्रत्वादिः। पूर्वकालीनास्तन्त्वादयः पटादयस्तु पश्चाद्भाविन इत्येवंविध इह कालभेदः। आदिशब्देन कारणभेदादिसंग्रहः। अंशुप्रभृतयस्तन्त्वादीनां पटादीनां तु तन्त्वादय इति नियतोऽत्र कारणभेदः। कार्यभेदश्च एवं नियत एव। कारणस्यैव च कार्यत्वे कारकव्यापारवैयर्थ्यं स्यादिति भेदहेतवः। एषामन्यथासिद्धिमाह—**द्रव्याभेदेऽपीति**। तुशब्दोऽवधारणे। उपादानोपादेयतयावस्थाद्वयवति द्रव्ये घटपटवद्भेदं साधयितुं न शक्नुवन्तीत्यर्थः। अत्र दुस्तरप्रतिबन्द्यभिप्रायेण निदर्शयति—**पत्रताटङ्कवदिति**। पत्रस्य हि कुण्डलितस्य नियतं नामान्तरं दृष्टम्। सफलश्चावस्थान्तरेण कारकव्यापारः, न ह्यत्रावयव्यन्तरोत्पत्तिः। आकुञ्चनप्रसारणपद्मसंकोचविकासादिष्वपि तत्कल्पनाप्रसङ्गात्। न चैकेनावयवेनावयव्यारम्भः, असमवायिकारणासंभवात्। अवयवावयवसंयोगस्तत्रासमवायिकारणमिति चेन्न; तस्यान्यार्थत्वात्। अन्यथा अंशूनां तन्तुवत् पटाश्रयत्वमपि स्यात्। न च तद्युक्तम्; आरब्धकार्यैरवयवैस्तैरेवावयव्यन्तरारम्भानभ्युपगमात्। तत्र हि सप्रतिघत्वविरोधाद्बिभेषि। एवं संप्रतिपन्नावस्थाभेदमात्रानादरेण द्रव्यान्तरकल्पनेऽपि तमेव विरोधं प्रसञ्जयति—**नो चेदिति**। अंशांशिनोः—अवयवावयविनोरित्यर्थः। उक्तप्रसङ्गे तदभिमतमेव हेतुमाह—**उभयोरिति**। द्वयोर्द्रव्ययोरन्यतरस्य वा स्पर्शहीनत्वे मिथः प्रतिरोधो नास्ति। इह तु न तथेत्यभिप्रायेणोभयोरित्युक्तम्। अवयवावयविनोरेकत्र वृत्तिर्नास्तीति चेत्, समवायिदेशैक्याभावेऽपि संयोगिदेशैक्यमङ्गीकरोषि, तत्र कथं तन्त्ववष्टब्धनभःप्रदेशे पटसंयोगः, माभूदिति चेत् मूर्तामूर्तसंयोगविलोपप्रसङ्गः। मेरुमन्दरादीनामप्यविभक्ताकाशप्रदेशवृत्तावविरोधः स्यात्; नीरक्षीरादिमेलने का वार्ता? हन्त! स्वसिद्धान्तं प्रस्मृत्य पृच्छसि। एतेन भूमावुन्मज्जति, निमज्जतीत्यादिसिद्धनिदर्शनमपि निहतम्। तस्मादवयवावयविव्यतिरिक्तविषय एव सप्रतिघत्वविरोधव्यवस्थापनमपि निर्मूलमिति ॥ २० ॥

इत्थं वृत्त्यादिखेदो न भवति न च नः कल्पनागौरवं स्या-
द्वस्त्रे दीर्घैकतन्तुभ्रमणविरचिते वस्त्रधीर्नापि बाध्या।
देशाधिक्यं समेतेष्वणुषु न हि ततः स्थूलधीबाधशङ्का
संसर्गादेर्विशेषादवयविपरिपद्राशिवन्यादिवादः ॥ २१ ॥

परपक्षे प्रसञ्जितानां दोषाणामभावात् स्वपक्षस्य सम्यक्त्वमाह—**इत्थमिति** ॥ इत्थम्—अवस्थाभेदमात्रेण निर्वाहे सतीत्यर्थः। यद्वा, त्वत्पक्षवदिति। उक्तस्सप्रतिघत्वविरोध इह वृत्तेः खेदः, अवयवेषु वृत्त्यनुपपत्तिर्वा। यदि प्रत्यवयव-

मविभागेनावयवी वर्तते तदैकावयवदर्शनेऽप्यवयव्युपलभ्येत, जातिरिव प्रत्याधारम् । अथ विभज्य, अवयवातिरिक्तांश-भेदेनानवस्थापातः । बलवत्प्रमाणोपनीतेऽर्थे संप्रतिपन्नवद्वृत्त्यनुपपत्तिर्विलीयत इति चेन्न; प्रमाणबलस्यात्र निरस्तत्वात् । आदिशब्देनोत्पत्तिनाशानुपपत्तिस्संगृह्यते । तथाहि—पृथुतरपटनिर्माणप्रक्रमे द्वितन्तुकादिपटपङ्क्तिरुत्पद्यते नवा? न चेत्, बुद्धिशब्दान्तरादिरवस्थाभेदादेवेति सिद्धं स्यात् । उत्पद्यते चेत् त्रितन्तुकाद्यारम्भदशायां पूर्वपूर्वं तिष्ठति न वा? पूर्वत्र तदनारम्भः, आरब्धकार्यैस्तदानीमवयव्यन्तरानारम्भात् । न च द्वितन्तुकादिस्तन्त्वन्तरसहितस्त्रितन्तुकाद्यारम्भक इति युक्तम् । इह तन्तुषु पट इत्यादिस्वाभिमतव्यवहारविरोधात् ।

पूर्वसिद्धपटैस्सार्धं तन्तुभिः पटसंभवे । पटपङ्क्तिस्समीक्ष्येत क्रमादाधिक्यशालिनी ॥
प्राक्सिद्धानां पटादीनामुत्तरोत्तरजन्मनि । अहेतुको विनाशश्च स्थिरपक्षे न युज्यते ॥

न चेदुपलम्भविरुद्धनाशसन्ततिकल्पनाप्रसङ्गः । एवमेकद्वित्र्यादितन्त्वपकर्षणदशायामपि खण्डपरम्परोत्पत्तिनाश-परम्पराक्लृप्तिः क्लिष्टतरा । लाघवशालिनि सङ्घातमात्रपक्षे राशिन्यायान्नासौ दोषः । ननु गौरवभयादवयविपरिहारे सौगत-वत्स्वरूपविशेषमालम्ब्य तन्त्वादीनां संयोगोऽपि त्यज्यतामित्यत्राह—**न चेति** । अत्र हि परैरप्यसमवायिकारणतयाऽभिमता दृष्टा च संयुक्तावस्था स्वीकृतेति नास्माकमिह काचित्कल्पना । कुतस्तद्गौरवं संभवेदिति भावः । स्वलक्षणसमुदायवादिना-ऽपि नैरन्तर्यरूपोऽतिशयः कश्चिदिष्यते; अन्यथा दूरस्थवदेकताभ्रान्तिः पुञ्जबुद्धिर्वा न स्यात् । त्वमपि विभूनामणूनां च नित्यानामपि हेतुभेदैरवस्थान्तरापत्तिमङ्गीकरोषि ; सर्वद्रव्यस्वरूपनित्यत्वं तदवस्थाभेदं च वदतामपि तथा किं न स्यात्? संयुक्तावस्थाऽपि हि परिणामः । कथं तर्हि नित्यानित्यविभागः? इत्थम्—द्रव्यतदवस्थयोस्तथाभावादेव, द्रव्यविवक्षायां स्ववस्थाविशिष्टवेषेणानित्यत्वव्यवहार इति । ननु तन्तव एव व्यतिषङ्गविशेषविशिष्टाः पट इति भवतां राद्धान्तः * पटव-च्चेति सूत्रे दर्शितः । तथा सति दीर्घैकतन्तुपरिवर्तनविशेषनिष्पादितेऽवयविनि कथं पटबुद्धिः स्यात्? अनेकतन्तुसङ्घाता-सिद्धेरित्यत्राह—**वस्त्र इति** । नहि वयं तन्तुगतमेकत्वं द्वित्वबहुत्वादिकं वा पटधीनिबन्धनं नियच्छामः ; यथादृष्टि सर्व-संभवात् । त्वं तु स्वपक्षदोषमस्मत्पक्षस्थं मन्यसे । प्रदर्शितं हि पत्रे तादृङ्निष्पत्तावेकस्यावयवस्यानारम्भकत्वम्; अतस्तवैव तत्र पटधीबाधः । एकस्यारम्भकत्वेऽतिप्रसङ्गोऽपि तवैव । स्यादेतत्, अवयविनमनभ्युपगच्छतामन्ततः पर्वतादयोऽपि परमाणव एव संहताः स्युः । ते न प्रत्यक्षाः ; अतः * सर्वाग्रहणमवयव्यसिद्धेरित्यक्षपादोक्तमनतिक्रमणीयं स्यात्, स्थूल-द्रव्याभावे चाणुसंहतौ स्थूलत्वाध्यासोऽपि न सिध्येदिति; तत्राह—**देशाधिक्यमिति** । अयंभावः—स्थूलधीरित्यवयविधीर्वा? परिणामविशेषधीर्वा? प्रत्यक्षयोग्यत्वधीर्वा? प्रत्येकदेशादधिकदेशत्वधीर्वा? नाद्यः, तदभावप्रसक्तेरिष्टप्रसङ्गात् । न द्वि-तीयः, संहतैरेवावयविवत्परिणामान्तरस्य सृष्ट्युपपत्तेः । अणुष्वेव कथं विरुद्धं स्थूलत्वं स्यादिति चेदेकत्वाद्याश्रयेष्वेव कथं द्वित्वादिकमिच्छसि? अपेक्षाबुद्धिसंगृहीतान्यानुबन्धसामर्थ्यादिति चेद्बुद्ध्यनपेक्षसंभेदसामर्थ्यादेव परिमाणान्तरमपि पश्यन्तु भवन्तः । न तृतीयः, एकैकस्याप्रत्यक्षत्वेऽपि समुदायवशाद्दृश्यत्वोपपत्तेः । यथैकैकस्य दवीयसः केशहिमादे-रदर्शनेऽपि संहतानां दृश्यत्वम्; एकैकस्याप्यासत्तौ दर्शनाद्योग्यत्वमस्तीति चेदणूनामपि त्रसरेणुमात्ररूपाणां सामग्रीसंभवे तथैव स्यात् । न चतुर्थः, माषादिराशिषु संहतिभेदैर्देशितारतम्यदृष्टेः । ननु तत्तत्परिमाणावयविद्रव्याभावे तत्प्रयुक्तदेश-न्यूनाधिकत्वं दुर्निरूपं स्यात् । मैवम्; न ह्यवयविनिरूपणेनैव देशाधिक्यादिनिरूपणम्, सुरभित्वगन्धत्वादेरिव संबन्धि-न्यूनाधिकभावेनापि तदुपपत्तेः । द्रव्येषु नैवमिति चेत् न, द्व्यणुकोत्पत्तेः पूर्वक्षणे संयुक्ताणुद्वयस्य प्रत्येकदेशादधिक-

देशत्वावश्यंभावात् । अन्यथा सर्वपरमाणूनां समानदेशत्वे प्रागुक्तदोषप्रसङ्गात् । द्व्यणुकान्तरपरिच्छिन्नस्स देश इति चेन्न; सहवृत्त्ययोगात्, अन्यथा परिच्छेदासिद्धेः । समवायिनस्संयोगिनो वा देशस्याभावे कथं तत्र देशाधिक्यमिति चेन्न; आकाशाद्यंशभेदेन तदुपपत्तेः । कथं निरवयवस्यांशभेद इति चेदात्मानं पृच्छ । कर्णशष्कुल्याद्युपाधिपरिच्छिन्नत्त्या नभसि नानाश्रोत्राणि कल्पयसि । भेर्यादिशब्देषु श्रूयमाणेषु तरङ्गवृत्त्या तत्तदनन्तरदेशेषु शब्दोत्पत्तिं साधयसि । वेणुरन्ध्रादिविशेषभागाश्च प्रसिद्धाः । आकाशादेरप्रत्यक्षत्वात्तदंशतारतम्यं दुर्ग्रहमिति चेन्न; प्रत्यक्षाकाशवादिनं प्रति हेत्वसिद्धेः । त्वयाऽपि माषादवयविनो महीधरस्याधिकदेशत्वं गृह्यते । आलोकमण्डलांशभेदैस्तत्र देशाधिक्यमिति चेन्न; आलोकस्यापि नभसि न्यूनाधिकदेशवृत्तित्वदृष्टेः । परिमाणाधिक्यमात्रमेव पर्वतादिषु गृह्यत इति चेदगृह्यमाणमपि देशाधिक्यं तत्रास्ति न वा? अस्ति चेत्सङ्घातेऽपि कश्चोद्यावकाशः? न चेत्तत्तद्देशेषु चक्षुःप्रसरादिनिरोधकत्वं न स्यात् । अन्यथाऽल्पदेशवर्तिनः सर्वत्र निरोधकत्वप्रसङ्गात् । अतः परस्परानाक्रान्तदेशावष्टम्भेन संहन्यमानेषु त्रसरेणुषु सुग्रहमेव देशाधिक्यम्, देशस्त्वालोकाकाशादिर्यः कश्चिद्यथायोग्यमस्तु । अत एव प्रधानाभावादणुषु स्थौल्यारोपोऽपि न स्यादिति चोद्यमपि निस्तीर्णम् । तथाऽपि यदि संसृष्टास्तन्तव एव पटस्ततस्तन्तुराशिमात्रेऽपि पटधीः स्यादित्यत्राह—**संसर्गादेरिति** । न हि त्वयाऽपि तन्तुसंसर्गमात्रं पटस्यासमवायिकारणमिष्यते; तथा सति कुविन्दादिव्यापारनैरपेक्ष्यप्रसङ्गात् । अतो यादृशात्संसर्गविशेषादवयवी तवोत्पद्यते तादृशसंसर्गविशिष्टास्तन्तवः पट इति क्रातिप्रसङ्गः? आदिशब्देन संसर्गिद्रव्याणि देशकालौ च गृह्यन्ते । द्वितीयेन त्वादिशब्देन यूथपङ्क्तिमण्डलसेनाव्यूहपूर्णचतुरश्रादिसंग्रहः । परिषदाद्युपादानं दृष्टान्तार्थम् । मत्वर्थीयमपि शूरवती सेनेतिवत् प्रत्येकसमुदायभेदविवक्षया स्यादिति ।

भिन्नानामेव संश्लेषे संघातैक्यानुसारतः । संयुक्तौ द्वाविति प्रख्या राशिद्वित्वनयाद्भवेत् ॥
महत्त्वैकत्वयुक्तत्वप्रभृतेरपि राशिवत् । संयुक्तद्रव्यनिष्ठत्वान्न संयोगे प्रसञ्जनम् ॥
घनत्वश्यामतादीनां वनैकाधिकरण्यतः । न स्याद्वृक्षबहुत्वादेर्घनत्वाद्यैर्विशेषणम् ॥
तन्तवः सितरक्ताद्याः पटचित्रानुयायिनः । अवयव्यनपेक्षत्वं चूर्णसंहतिचित्रवत् ॥
रूपादीनामचित्रेऽपि वदन् वैषम्यदर्शनम् । अपह्नुवीत वैयात्यात्खपुष्पादेरदर्शनम् ॥
या चासौ धारणाकृष्ट्योरुपपत्तिरसूत्र्यत । तादृग्भूतावयव्यर्थे संघाते सा भविष्यति ॥
गाढावयवसंश्लेषरहितेऽवयविन्यपि । धारणाकर्षणे न स्तस्तथा चाभ्युपगच्छसि ॥
धारणाकर्षणे चात्र धृताकृष्टानुबन्धतः । दृढावयवसंश्लेषसहितेऽवयविन्यपि ॥
अंशान्तरेषु तेऽस्माकं सिद्धे जतुगृहीतवत् । तृणोपलादिजतुसंगृहीतं यदुदाहृतम् ॥
तत्राप्यवयवी नेष्टः कश्चिज्जतुतृणादिषु । पाशाद्यैरपि पश्वादेर्धारणाकर्षणे क्षमे ॥
किं तत्र पशुपाशादिष्ववयव्यभ्युपेयते । संग्रहप्रभवं चात्र धारणाद्यनुभाष्य तु ॥
पक्षिलस्तन्मतस्थो वा नोत्तरं सम्यगब्रवीत् । आरब्धकार्यैरारम्भो मिथस्सप्रतिघत्वतः ॥
न्यायवार्तिकटीकादौ क्षिप्तस्संमतिरत्र नः । प्रत्यक्षातीन्द्रियोपात्ते प्रत्यक्षत्वं च दुर्भणम् ॥
चाक्षुषाचाक्षुषद्रव्यसंयोगे चाक्षुषत्ववत् । मुधा चोदाहृतं कैश्चिद्धिमवत्परमाणुकम् ॥
टीकाकारस्तु तत्राह सूक्ष्मद्रव्योपलक्षणम् । विशेषानुपलम्भेऽपि राश्येकत्वमतिर्यथा ॥
वृक्षादिष्वपि तद्वत्स्याद्यथादृष्टि व्यवस्थितेः । एकदेशे समस्ते च वृक्षलक्षणसंभवे ॥

वृक्षधीरुपपद्येत संग्रहाच्चापृथक्स्थितिः । * सर्वाग्रहणमवयव्यसिद्धेरिति सूत्रयन् ॥
प्रत्यक्षव्यतिरिक्तान्तक्लृप्तिदौःस्थ्यपराहतः । * सेनावनवदित्यादावप्रत्यक्षाणुसूत्रणम् ॥
त्रसरेण्ववधिस्थाणुस्थापकेषु न शोभते ॥ २१ ॥

द्रव्यैक्यं प्रत्यभिज्ञा प्रथयति परिमित्यन्तरेऽन्याप्रतीते-
रंशूत्कर्षक्षयादिक्षममपि च ततो राशिवत्स्थूलमेकम् ।
नो चेदश्रान्तचण्डानिलजलधिधुनीदन्तिदावानलाद्यैः
क्षोणीयं क्षुद्यमाना क्षणमपि चरमामण्ववस्थां न जह्यात् ॥ २२ ॥

एवं तन्तुपटादीनां भेदे बाधकं तत्साधकानामन्यथासिद्धत्वं चोक्तम् । तथाऽप्यभेदे किं प्रमाणमिति वदन्तं प्रति स्थिरत्वे प्रमाणमेवात्र प्रमाणमित्याह—**द्रव्यैक्यमिति** ॥ परिमित्यन्तरे, सत्यपीति शेषः । इदं च भेदसाधकाना-मुपलक्षणम्, यथा प्रसारितस्याकुञ्चितस्य दीर्घत्वह्रस्वत्वे, यथा च घनीकृतस्य विरलीकृतस्य च तूलपिण्डस्याल्पत्वविपु-लत्वे दृश्येते, एवं वृत्तचतुरश्रत्वादिविशेषे दृष्टेऽपि स्यात् । कुतः? अन्याप्रतीतेः, द्रव्यान्तरस्यादर्शनादित्यर्थः । अन्यथा सर्वत्र यत्किंचिदवस्थाभेदमात्रेऽपि द्रव्यभेदो दृश्यत इति धृष्टवादे का प्रत्युक्तिः? पद्मसंकोचविकासादिषु च द्रव्यान्तरा-भावो **न्यायवार्तिकटीकायामुक्तः** । किंचान्त्यावयवित्वं पटादीनामिष्यते । तैरनेकैरच्छिन्नावयवैरेकपटादिनिर्माणेऽवयव्यन्तर-मुत्पद्यते नवा? पूर्वत्र तेषामन्त्यावयवित्वव्याघातः । उत्तरत्र तन्त्वादिभिरपि तथा स्यात्, अविशेषात् । अन्यस्तर्ह्यन्त्यावयवी भवत्विति चेन्न । सर्वत्रैवं कस्यचित्कार्यस्य सहकारिभेदैः संभवात् । सन्ति चास्मदाद्यशक्यस्रष्टारः केचित्, अन्तत ईश्व-रश्च । किं च योऽसौ गोपुरादिरन्त्यावयवी तत्र यदि कश्चित्सुधाभिरवयवान्तरं संघटयेत् तदा तत्पूर्वं गोपुरं तिष्ठति नश्यति वा? पूर्वत्र कथमन्त्यः? उत्तरत्रानन्यथासिद्धोपलम्भविरोधः। नाशकारणाभावे नाशानुपपत्तिः। अपि च तूलपिण्डमध्यस्थमंशुं यदि कश्चित्सूच्याऽपकर्षेत्, तदा तस्य परिमाणह्रासो न दृश्यते; न च तस्य नाशः । अथापि तत्र ते नाशः कल्प्यः, असमवायिविनाशात् समवायिविगमाच्च । संघातवादे त्ववयवोत्कर्षापकर्षवादमात्रान्न किंचिद् द्रव्यमुत्पद्यते, नश्यति वा; केवलमाषादिराशिष्विवोपचयापचयमात्रमेव । अतो यथोपलम्भं संघातपक्ष एव साधीयानित्याह—**अंशूत्कर्षेति** । आदि-शब्देनांशविदारणसन्धाने गृह्येते । यदि क्वाचित्कावयवभेदमात्रात्पूर्वद्रव्यनिवृत्तिरवयव्यन्तरोत्पत्तिः स्यात्, तत्रानिष्टमाह—**नो चेदिति** । अव्यवस्थितेषु प्रदेशभेदेषु तैस्तैर्भेदकैरणुद्वयविघटने द्व्यणुकविनाशादिक्रमेण महापृथिवीपर्यन्तनाशे सति अवस्थितसंयोगैरपि पुनस्तदारम्भावसरो न सेत्स्यति । तदेतत्समुद्रादिषु कैमुत्यसिद्धम् । यदप्येवं कल्प्यते—द्वाभ्यामेवा-णुभ्यामाद्यं कार्यद्रव्यमारभ्यते, एकस्यानारम्भकत्वादसमवायिविरहात् । संयोगो हि न स्वेन; स्वस्य बहुभिरारब्धत्वे महत्त्वप्रसङ्गेन प्रत्यक्षत्वापातात् । बह्वारब्धस्याप्यणुत्वेऽतिप्रसङ्गः; तत्परिमाणं चावयवसंख्याविशेषेणावयवमहत्त्वप्रचययोर-संभवात्, नित्यपरिमाणस्यानारम्भकत्वात्, स्वातिशयपरिमाणारम्भकत्वनियमेनाणुतरपरिमाणारम्भकत्वप्रसङ्गाच्च । सा च द्वित्वसंख्या सर्वज्ञापेक्षाबुद्धिजन्या तद्विनाशकाभावेऽपि कार्यत्वादनित्या । एवं त्रिभिरेव द्व्यणुकैस्त्रसरेण्वारम्भः, तावतैव महत्त्वलाभात्; द्वाभ्यामारम्भे त्ववयवप्रचयमहत्त्वरूपकारणान्तराभावेन महत्त्वानुत्पत्तावदृश्यत्वप्रसङ्गात् । स च त्रसरेणुः अप्रत्यक्षावयवकतद्रूपोऽपि स्वयं प्रत्यक्षः प्रत्यक्षरूपश्च । यद्वा अन्यरूपारोपेणालोच्यते; यथाऽऽह्**उदयनः**—* दृश्यमेव ह्यालोकरूपमारोप्य पिञ्जरस्त्रसरेणुश्चालोच्यत इति । उत्तरावयविनां त्वनियतसंख्यैरारम्भः । भावरूपस्य सर्वस्य समवाय्य-

समवायिनिमित्तसापेक्षत्वेऽपि प्रध्वंसस्तु निमित्तमात्रजन्य इत्यादि। एतादृशं कल्पनाजातं न विद्यावृद्धा बहुमन्यन्ते। तथा च सूत्रम्—*अपरिग्रहाच्चात्यन्तमनपेक्षेति ॥ २२ ॥ **इत्यवयविवादभङ्गः ॥**

संघातोऽनेकभूतैरपि भवति यथा ह्येकभूतस्य भागै-
र्देहादिः पञ्चभूतात्मक इति निगमाद्युक्तिभिश्च प्रसिद्धम्।
न त्वेवं संकरः स्याद्व्यवहृतिनियमस्सूत्रितस्तारतम्या-
देहादौ येन भूतान्तरयुजि भवतो भौमतादिव्यवस्था ॥ २३ ॥

या चान्या कल्पना शरीरादिषु पृथिव्याद्यनेकभूतसद्भावेऽप्येकमेव भूतमुपादानमन्यत्संसर्गिमात्रमिति, तामपि निरस्यति—**संघात इति ॥** अवयविसद्भावे ह्येकप्रकृतित्वं नियन्तव्यं न वा त्वया? संघातवादे तु यथादर्शनं सर्वमुपादानम्। न च विजातीयानां संहतिर्नास्ति दृष्टविरोधात् युष्मत्सिद्धान्तविरोधाच्च। अन्यथा कथं तैजसत्वाभिमते काञ्चनादौ गुरुत्वादिक्लृप्तिः? किंच *त्रिवृत्करणं नामरूपव्याकरणार्थं चतुर्विधाहारमयं शरीरमिति च **गर्भोपनिषत्।** *पञ्चभूतात्मकं वपुरित्यादि च स्मर्यते। तदिदमाह—**देहादिरिति।** यथा विजातीयवृक्षपोतव्यतिषक्तोपचये वृक्षैकत्वधीः, एवमेकस्मिन्ननेकभूतारब्धे विरुद्धजातिसमावेशगन्धोऽपि न स्यादित्याह—**न त्विति।** एवंशब्द उक्तहेतुपरो वा; अपूर्वद्रव्यानुत्पादादित्यर्थः। तदुत्पादेऽपि न जातिसङ्कर इत्याशयः। नरसिंहादिन्यायेनोभयविलक्षणावयव्युत्पत्तिसंभवात्। कल्प्यते च युष्माभिश्चित्रं रूपान्तरम्। एतेन तज्जातीयोपात्तं कथमतज्जातीयमित्यपि प्रत्युक्तम्, तन्त्वादिजातीयैरतन्त्वादिजातीयोत्पत्त्यभ्युपगमाच्च। भवतु वा पृथिवीत्वतोयत्वादीनामेकत्र समावेशः, तथाऽपि का हानिः? परस्परपरिहार्युपाधिद्वयसमावेशन्यायेन दर्शनादर्शनाभ्यामेव सर्वातिप्रसङ्गशान्तेः। ननु पाञ्चभौतिकेषु कथमेकभूतशब्दस्तत्तदर्थक्रियानियमश्च? वर्णितो हि भवद्भिरेव भूतान्तरोपष्टब्धेष्वपि देहादिषु पार्थिवाप्यादिविभागः। कथं च मन्त्रार्थवादेषु *पृथिवी शरीरमित्यादिविशेषव्यपदेश इत्यत्राह—**व्यवहृतीति।** सूत्रितो ह्यसौ *वैशेष्यात्तु तद्वादस्तद्वाद इति *त्र्यात्मकत्वात्तु भूयस्त्वादिति च। अत्र प्रतिबन्दीं प्रथयति—**देहादाविति।** येनेति तारतम्यपरामर्शः। तवाप्यनारब्धावयविकेषु विजातीयराशिषु भूयसा व्यवहारो लोकसिद्धस्संमन्तव्यः। विजातीयदारुशिलाद्यारब्धेषु च खट्वागोपुरादिषु किंचिज्जातीयत्वनियमः, तत्रावयव्यनारम्भे सर्वत्रैवमस्मन्मतसिद्धिः।

विभागादविभागाच्च भूतभौतिकभेदधीः। सत्येव यदि वा द्रव्ये सिद्धसाध्यदशाद्वयात् ॥
एकत्वं च बहुत्वं च मृत्पिण्डकरकादिवत्। समष्टिव्यष्टिनीत्यैव त्रिगुणे वदति श्रुतिः ॥
ईदृक्सत्कार्यवादश्च वैदिकैः परिगृह्यते। द्रव्यस्य पूर्वसिद्धस्य साध्यावस्थाविशेषतः ॥

ननु यदि पूर्वं नित्यं सत् द्रव्यं, तत्कथं सांख्यमतमुज्झतः कार्यं स्यात्? या त्वागन्तुक्यवस्था सा न प्राक्सती। अतः कथं सत्कार्यवादं ब्रूथ? इत्थम्—प्राक्सदेव द्रव्यमवस्थान्तरविशिष्टवेषेण कार्यम्; तथैव लोकवेदव्यवहारस्थितिरिति ॥ २३ ॥ **इति देहादेः पाञ्चभौतिकत्वम् ॥**

सन्ति प्रागप्यवस्थास्सदितरकरणाप्राप्तनिष्पत्त्यदृष्टेः
शक्ताशक्तप्रभेदादिभिरपि यदि न स्वोचितात्कार्यदृष्टेः।

तस्मिन्सत्येव तस्माज्जनिरपि नियता तन्निमित्तादिनीते-
र्व्यक्तिर्व्यक्त्याऽनवस्थां भजति न च कृतामात्थ नैवं कृतो नः ॥ २४ ॥

ईदृशसत्कार्यवादमसहमानस्य **सांख्यस्य** नित्यैकान्तवादनियतान् प्रयोगानन्वाह—**सन्नीति** ॥ द्रव्यपक्षीकारेऽस्मान् प्रति सिद्धसाध्यता; अतोऽवस्थेत्युक्तम् । यदाहुस्**सांख्याः**—

* असदकरणादुपादानग्रहणात्सर्वसंभवाभावात् । शक्तस्य शक्यकरणात्कारणभावाच्च सत्कार्यम् ॥ इति ॥

तत्रायं सदितरकरणादृष्टेरित्येको हेतुः । अप्राप्तनिष्पत्त्यदृष्टेरिति द्वितीयः । सदितरशब्देन प्रागसत्त्वमिह विवक्षितम्, न ह्यसत्खपुष्पादि क्रियेत; मा भून्नित्यासतः करणम् । अत्र प्रागसत्त्वमात्रमिति चेन्न; तद्वदेव कदाचिदसतस्सर्वदैवासत्त्वापातात् । न चासतः कदाचित्सत्त्वापत्तिः ; विरोधात् । न हि चिच्छक्तेः कदाचिदपि जडत्वम्, जडस्य वा चित्त्वम् । एवं यद्यतोऽन्यत् न तत्सर्वं कदाचिदपि तत्स्यात्; प्रमाणादेरपि कदाचिदप्रमाणत्वप्रसङ्गात् । न चातीतादेर्वर्तमानतादिरीश्वरेणापि सुनिष्पादः । असत्त्वं सत्त्वं च वस्तुनोऽवस्थेति चेत्, वस्तुनस्तद्वदनादित्वैव । नच सन्निवासन्घटः प्रागुपलभ्यते; अस्माकं त्वव्यक्तावस्थयाऽनुपलब्धिरप्युक्ता । न ह्यसन् घटादिर्न घटादिरिति तु कस्यचिद्वचनं बालप्रतारणम्, अभावप्रतियोगिवचने विवक्षितविरुद्धोक्तेः, अभावमात्रविवक्षायां विरोधादिति । उपादानग्रहणादित्यनेन विवक्षितं हेतुं व्यतिरेकेण व्यनक्ति—**अप्राप्तनिष्पत्त्यदृष्टेरिति** । न हि घटादिकार्यमप्राप्तैरन्यत्र दण्डचक्रादिभिस्तस्योत्पत्तिः, तन्त्वादिभिर्वा पटादेः । अतोऽवगम्यते स्वकार्यं प्राप्तैरेव निमित्तैरुपादानैश्च स्वसाध्यसाधनमिति । प्राप्तिश्च द्विनिष्ठेति साध्यस्यापि साधनवत्पूर्वभावित्वात्, सदेव साध्यमिति । शक्तस्य शक्यकरणादित्युक्तहेत्वभिप्रायेण शक्ताशक्तप्रभेदवचनम् । असतोऽप्यप्राप्तस्यापि सृष्टिः, हेतुशक्तिनियमात्स्यादित्यस्योत्तरमेतत् । अयं भावः—यदि कारणेष्वसत्तदप्राप्तं च कार्यमुत्पद्येत, तदा तिलेभ्य एव तैलं किमुत्पद्यते, न सिकतादिभ्यः? शक्ताशक्तभेदादिति चेत्, सिद्धं नस्समीहितम् । तिलानां तैलोत्पादनशक्तिर्हि तद्गर्भत्वमेव, अन्यादर्शनात्; तदशक्तिश्च सिकतानां तदभावः । तथा सति तद्वतस्तन्निष्पत्तेः प्रागपि तत्सिद्धिरनिवार्येति । आदिशब्देन कारणभावात्, सर्वसंभवाभावादिति हेतुद्वयग्रहणम् । कारणभावात्—कार्यस्य कारणात्मकत्वादित्यर्थः । प्रागेव सति कारणे कथं तदा तदभिन्नं कार्यमसद्भवेत्? नन्वस्तु प्रागसदेव कार्यं मा च भूवन् हेतुप्राप्तितद्वृत्तितदैक्यानि, तथाऽपि कस्यचिदेव किंचित्कार्यमित्यत्र सर्वसंभवाभावादिति प्रसङ्गतद्विपर्ययाभ्यां प्रत्युक्तिः । तथा हि—यदि प्रागसत् हेतुभिरप्राप्तं हेतुवृत्तितादात्म्यरहितं च तत उत्पद्यते, सर्वस्मात्सर्वसंभवः स्यात्, नचासावस्तीति । पञ्चानामप्याभासत्वाभिप्रायेण प्रतिवक्ति—**नेति** । तत्र प्रथमस्य प्रतिक्षेपे हेतुः—**कार्यदृष्टेरिति** । शेषाणां तु स एव स्वोचितादिति विशेषितः । न तावत्कार्यमिति किमपि न दृष्टम्, सर्वलोकवेदविरोधात्; व्यक्तिसाधनस्यापि निराश्रयत्वप्रसङ्गाच्च । न च दृष्टमपि न सत्यं, **माध्यमिकादि**मतानां निराकरिष्यमाणत्वात् । न च सत्यमपि न कारणाद्व्यतिरेकेण गृह्यते; उक्तोत्तरत्वात्, प्रकृतिविकृतीत्यादिविभागभङ्गप्रसङ्गाच्च । अतः कारणाद्भिन्नत्वेन दृष्टं कार्यं तेनाकारेण पूर्वं नासीदिति त्वयैवाकामेनापि स्वीकर्तव्यम् । न हि घटाकारेण निष्पन्नस्य पुनरपि दण्डादिव्यापारनिष्पाद्यत्वमस्ति । किंच कार्यव्यङ्ग्यशब्दौ च व्यवस्थितविषयौ लोके दृष्टौ । कारकव्यञ्जकभेदश्च । कारकं समग्रमप्येकमुत्पादयति । व्यञ्जकं तु सहकारिसंपन्नं समानेन्द्रियग्राह्याणि समानदेशस्थानि तादृशानि सर्वाण्यपि व्यनक्ति । तदत्र घटादिव्यक्तिसामग्र्यैव तद्वन्मृत्पिण्डगतानां करकादीनामपि व्यक्तिः स्यात् । व्यञ्जकत्वे सिद्धे ह्यवान्तरव्यङ्ग्यभेदप्रतिनियतव्यञ्जकभेदव्यवस्था-

क्लृप्तिः । न चेह तथा ; आगन्तुकाभावे च पुरुषवत्प्रकृतिरपि ते निर्व्यापारैव स्यात् । तथा च गतं सृष्टिप्रलयादिवादैः सिद्धान्तसृष्ट्यादिभिश्च । किंच सत्कार्यमिति कार्यस्य सत्त्वमात्रे साध्ये सिद्धसाध्यता ; कारकव्यापारात्प्रागपि सदिति साध्ये कार्यस्य कारकव्यापारस्य प्रागसत्त्वमङ्गीकृतं स्यात् । असदकरणात्, शक्तस्य शक्यकरणादिति हेत्वोश्च करणशब्देनापूर्वोत्पादने विवक्षिते स्ववचनव्याघातः । व्यक्तिविवक्षायां तु व्यज्यमानत्वात्प्रागपि सदिति स्यात् ; तदा अन्यतरासिद्धो हेतुः । ननु सतोऽभिव्यक्तौ घटतैलतण्डुलादिनिदर्शनमस्ति, असत उत्पत्तौ न किंचिदिति चेत्, किमतः ? न हि निदर्शनमेव प्रमाणं, हेतुनैष्फल्यप्रसङ्गात् । न च निदर्शनाभावो बाधकः, सर्वत्र प्रतिनियतस्वभावलोपप्रसङ्गात् । अपि च असदकरणादित्यत्र कार्यस्य प्राक्सत्त्वे क्रियमाणत्वादित्येव हेतुः स्यात्, तथा च प्रतिज्ञाहेतुविरोधः । विपक्षात् खपुष्पादेः सपक्षाच्च सर्वस्मात् व्यावृत्तत्वेन हेतोरसाधारणत्वप्रसङ्गश्च । भावत्वेन तु प्राक्सत्त्वं साधयाम इति चेत्, तथाऽपि प्रत्यक्षविरोधः । अन्यथा नित्यासतोऽपि कुतश्चिन्नित्यसत्त्वसाधने निवारकाभावात् । असतः सत्त्वापादनमशक्यमित्युक्तमिति चेन्न ; अत्यन्तासत्त्वे विवक्षिते कार्येषु तदभावात् ; प्रागसत्त्वे तु सृष्ट्यनुगुणस्यैव तद्विरुद्धत्वोपन्यासात् ।

प्रागसत्तुच्छमेव स्यात् सच्च नित्यं सदित्यसत् । अयथादृष्टि निर्णेतुरशेषाभीष्टविप्लवात् ॥
अन्योऽपि घटवान्कालः कालत्वादिति वादिनः । पक्षदृष्टान्तबाधादिप्रसङ्गः प्रणिधीयताम् ॥

यच्च कारकाणां कार्यं प्राप्तानामेव तदुत्पादकत्वमिति ; व्याहतमेतत् । किंच किं दृष्टत्वादेवमङ्गीक्रियते ? अव्यवस्थाभयाद्वा ? नाद्यः ; अनन्यथासिद्धनियतपूर्वभावित्वादतिरिक्तायाः कार्यप्राप्तेः कारणानां मिथः प्राप्तिवत् त्वयाऽप्यदृष्टत्वात् । तदिहानङ्गाङ्गीकारो युक्ताङ्गहानिश्च, प्रागसत्त्वस्य युक्तस्योपेक्षणात् । अविषयवृत्तित्वं वा, कारकाणां संबन्धस्य विरुद्धस्थले संचरणात् । समश्च प्राप्तावप्यतिप्रसङ्गः । न हि प्राप्तयोरपि रज्जुघटयोर्जन्यजनकता । तत्र नित्यप्राप्तिर्नास्तीति विशेष इति चेत्, निमित्तानामपि घटादिभिर्नित्यप्राप्त्यसंभवात् । उपादाने तु स्यादिति चेन्न ; निमित्तवदेव नित्यप्राप्तिनैरपेक्ष्यात् । त्वत्पक्षेण च यद्येन नित्यप्राप्तं न तत्तस्योपादेयम्; यथा पटस्य तन्तुः, तथा च पटः, तस्मान्न तन्तूपादेय इति प्रसङ्गात् । प्रकृतिपुरुषयोर्नित्यप्राप्तयोर्नोपादानोपादेयभावः । अतो यद्येन नित्यप्राप्तं न तत्तस्योपादेयं यथा प्रकृतिपुरुषयोरन्योन्यमिति, पटादिकमपि येन नित्यप्राप्तं कथं तस्योपादेयं स्यात् ; तयोरन्योन्यप्राप्तिर्नास्तीति चेन्न ; *पङ्ग्वन्धवदुभयोरपि संयोगस्तत्कृतः सर्ग इति स्वसमयविरोधात् । अजसंयोगपक्षे विभूनामपि नित्यप्राप्तेः । *व्याप्तिरूपेण संबन्धस्तस्याश्च पुरुषस्य च । दारुण्यग्निर्यथा—इत्यागमविरोधाच्च । *जहात्येनां भुक्तभोगामिति श्रुत्या मुक्तस्य प्रकृतिप्राप्तिर्निवर्त्स्यतीति चेन्न ; तदाऽपि परस्परधर्माध्यासाधिकारभूतदर्शनमात्रनिवृत्तेः त्वदिष्टत्वात् ; यद् ब्रूथ—* या दृष्टाऽस्मीति पुनर्न दर्शनमुपैति पुरुषस्येति । अतः कार्यप्राप्तिः कारणानङ्गम् । उक्तं चाक्षपादेन *घटादिनिष्पत्तिदर्शनात्पीडने च व्यभिचारादप्रतिषेध इति । अत्र कार्यमप्राप्तैः इत्युपस्कार्यम् । एतेन—

* असत्त्वान्नास्ति संबन्धः कार[कै]णैः सत्त्वसङ्गिभिः । असंबद्धस्य चोत्पत्तिमिच्छतो न व्यवस्थितिः ॥

इति साङ्ख्यवृद्धगाथाऽपि प्रत्युक्ता । इह तु स्वोचितात्कारकचक्रात् तत्संबन्धतश्च कार्यदृष्टेरित्यव्यवस्थामूलघातः । एतेन विमतं पूर्वापरकालयोरपि सत् प्रमेयत्वात् सत्त्वाद्वा, आत्मवत् ; विगीतः काल एतद्घटादिमान्, कालत्वात्, एतत्कालवदित्यादिर्निरस्तः ; सर्वलोकप्रत्यक्षादिबाधात् ।

कारकव्यञ्जकानां च व्यवहारव्यवस्थितिः । किंनिमित्तेति वक्तव्यं सर्वनित्यत्ववादिना ॥

न हि व्यक्तौ विशेषोऽस्ति न चावरणवारणम् । तयोरपि भवत्पक्षे नित्यत्वात्साध्यता कथम् ॥
आवारकं च नित्यं चेन्नित्यमावरणं भवेत् । अन्यथा त्वपसिद्धान्तस्तत्तिरोधिश्च दुर्वचः ॥
तिरोधिं तन्निवृत्तिं च नानित्यौ तस्य मन्यसे । मिथश्चाभिभवाद्युक्तिर्गुणेष्वेवमनर्थिका ॥
समानदेशकालत्वमभावप्रतियोगिनोः । सहन्ते काप्यगत्यैव न तथाऽत्रान्यथा गतेः ॥
अपि चाशेषनित्यत्वे पौर्वापर्यं न कुत्र चित् । व्यक्तिभोगापवर्गादिसाध्यतोक्तिरतो मुधा ॥
स्वप्रवृत्त्यादिनैष्फल्यं शास्त्रादेरप्यनुत्थितिः । **सांख्यचार्वाकयो**स्स्यातां साध्यसाधनबाधनात् ॥
अयोग्यत्वं तिरोधानं योग्यत्वं व्यक्तिरित्यपि । तन्नित्यानित्यताभ्यां ते विवक्षितविघातकृत् ॥
इन्द्रियप्रतिघातेन भागैर्भागान्तरावृतिः । यथाऽन्यत्र तथा नात्र कादाचित्कदशात्ययः ॥
असंभवनिरस्तं च ग्रसनोद्गसनादिकम् । मृत्पिण्डादिषु दुस्साधं शास्त्रमप्यनिदम्परम् ॥
अप्राप्तावव्यवस्थोक्ता प्राप्तावपि तवापतेत् । व्यक्तिवादोऽत एवेत्यप्ययुक्तं तन्निरासतः ॥
सत्त्वादिगुणभूयिष्ठभागभेदाव्यवस्थितेः । त्रिगुणद्रव्यसंबन्धः प्रवाहानादिरात्मनाम् ॥
सार्वज्ञ्यप्रागभावात्मा तिरोधिरपि कर्मिणाम् । संविद्विकाससङ्कोचप्रवाहान्नातिरिच्यते ॥
तत्तत्कर्मप्रवाहेण तयोरेवं व्यवस्थितेः । न हि स्वरूपतोऽनादेर्हेतुरस्माभिरिष्यते ॥

यत्तु कारकशक्तिर्नाम तद्गतं सूक्ष्मं कार्यमिति कल्प्यते तत्प्रतिबन्द्या प्रतिरुणद्धि–**तस्मिन्निति** । तस्मादित्यत्रापि स्वोचितादिति विशेषणीयम्, यथा सर्वेषु द्रव्येषु तिला एव तैलगर्भाः स्वकारणशक्त्या सृज्यन्ते, तथा तत्तत्कार्यनियतपूर्वभावितया तत्तदुत्पादकस्वभावास्ते ते भावास्तथैवेति स्वीकार्यम् ; अन्यथा दृष्टहानमदृष्टकल्पनं च । प्रतिबन्द्यन्तराणि स्वव्याघातं चाभिप्रेत्याह–**तन्निमित्तेति** । निमित्तादीनां कार्योत्पादनशक्तिरस्ति वा न वा? न चेत्कथं तन्निमित्तत्वम्? अन्येषां वा कथमतन्निमित्तत्वम्? । अस्ति चेत्सा किं कार्यस्य सूक्ष्मावस्था? अन्या वा? न पूर्वः ; अपसिद्धान्तात् । उपादाने हि तत्सत्त्वमङ्गीकरोषि, अन्यथा प्रकृतेरिवात्मनोऽपि प्रपञ्चगर्भत्वेन प्रकृतित्वप्रसङ्गात् । आत्मा खल्वयस्कान्तवन्निर्व्यापारोऽपि सन्निधिमात्रेण निमित्तमिष्यते, तथा सति निमित्तोपादानवैषम्यविलयाच्च । नाशकेषु च नाश्यवृत्तिरस्ति वा न वा? अस्ति चेद्वह्नौ तूलवद्विरोधः । न चेत्कथं तदेव तस्य नाशकम्? न ह्यतद्वृत्तिस्तेन नाश्यते, शुक्तावविद्यमानस्य रूप्यस्य तया नाशप्रसङ्गात्, सर्वत्र वाऽतिप्रसङ्गात् । दूषणेषु च दूष्यं वर्तते न वा? पूर्वत्र दूषणत्वादेरिव तद्वृत्तेस्तेन दूषणायोगः । उत्तरत्र तद्वृत्तिरहितस्य घटादेरिव तद्दूष्यत्वं न स्यात् । अथैतेषु यथादर्शनं व्यवस्थेष्यते । प्रकृतेऽपि तथा स्यात् । एवं निमित्तादिप्रतिबन्द्यैव कार्यस्य कारणभावः सर्वत्र सर्वसंभवप्रसङ्गश्च निरस्तः । यानि च सांख्यानामवस्थातद्वतोरभेदसाधकानि, तेषु यदेतत् पटस्तन्तुभ्यो न भिद्यते तद्धर्मत्वादिति ; अत्र तावत्प्रतिज्ञाहेतुविरोधः स्पष्टः । दृष्टान्ताभावेन व्याप्तिश्च नास्ति । यद्यतो भिद्यते न तत्तस्य धर्म इति व्यतिरेकव्याप्तिरस्तीति चेन्न; सपक्षेभ्यस्तन्तुभ्योऽपि व्यावृत्तत्वेन केवलव्यतिरेकित्वायोगात् । यदपि तदुपादेयत्वात्तदभिन्न इति, एतदपि पूर्ववदेव । तदुपादेयत्वं च तज्जन्यत्वमात्रं वा, तद्विकारत्वं वा, तत्संबन्धित्वं वा, तद्धर्मत्वं वा, तदभिन्नत्वं वा, अन्यद्वा यत्किंचिदिति । नाद्यः ; निमित्तैरप्यभेदप्रसङ्गात् । न द्वितीयः, तद्धर्मत्वहेतूक्तदोषादेव । उभयत्र पटावस्था तन्त्वात्मा न भवति तन्तुभ्यो भिन्नत्वात् घटवदिति प्रतिप्रयोगस्य शक्यत्वाच्च । इष्टो हि त्वयाऽपि तत्र भेदोऽपि । न

तृतीयः, कारणेषु परस्परसंबन्धिषु व्यभिचारात्, त्वत्पक्षेणासिद्धेश्च। न हि धर्मधर्मिणोस्तादात्म्यवादिनः तत्संबन्धित्वसंभवः, समवायस्यानभ्युपगमात् अन्यतरस्याद्रव्यत्वे तु संयोगायोगाच्च। न चतुर्थः, प्रागेव दूषितत्वात्। न पञ्चमः, तस्यैव साध्यत्वात्। न षष्ठः, अभेदव्याप्यस्य कस्यचिदन्यस्य त्वयाऽप्यदर्शनात् इति। यच्चैतत्पटस्तन्त्वात्मकः तत्संयोगतदप्राप्तिरहितत्वात्, तादात्म्याभावे हि कुण्डबदरयोरिव संयोगो वा स्यात्, हिमवद्विन्ध्ययोरिवाप्राप्तिर्वा; तदुभयमिह निवर्तमानं तादात्म्यविरहमपि निवर्तयति इति। तदपि मन्दम्; तादात्म्यविरहेऽप्यन्यतरस्याद्रव्यत्वात् संयोगाभावः; तद्धर्मस्वभावत्वादेवाप्राप्तिपरिहार इत्यन्यथासिद्धस्यासाधकत्वात्। अन्यथा तादात्म्यभाव इव भेदसद्भावेऽपि घटपटयोरिव धर्मधर्मिभावो न स्यादिति प्रसज्येत। गुरुत्वान्तरकार्यादर्शनं तु द्रव्यान्तरोत्पत्तिं प्रतिरुन्ध्यात्; न त्ववस्थातद्वतोरभेदं विदधीत। ननु जनिरपि व्यक्तिरेव, *जनी प्रादुर्भावे इति धात्वर्थपाठात्। न; जनिव्यक्तिशब्दयोरर्थभेदेनैव निरूढेः। प्रादुर्भावपाठोऽप्युत्पत्तिपरस्स्यात् निर्वर्त्यप्राप्यभेदसिद्धेश्च। जन्यं हि निर्वर्त्यम्, व्यङ्ग्यं तु प्राप्यम्। अभूततद्भावादिषु प्रागसतस्सत्त्वमनुस्मृतमेव। भवतु वा जनिशब्दो व्यक्तिपरः।

न व्यक्तिरुपलब्धिस्ते दृष्टादृष्टदशान्वयात्। अथोपलब्धियोग्यत्वं न तदव्यापकत्वतः॥
सत्स्वलक्षणपूर्तिश्चेदभिव्यक्तिस्तदप्यसत्। साऽपि वः प्राक्तनी नो चेन्न सिध्येद्धेतुरप्यसन्॥

किं च व्यक्तिरपि नित्या कार्या वा? पूर्वत्र कारकाणामिव व्यञ्जकानामपि नैष्फल्यम्। उत्तरत्रार्धजरतीयः सत्कार्यवादः। व्यक्तेरपि व्यक्त्यर्थं कारकापेक्षेति चेत् तत्रानवस्थाप्रसङ्गमाह—**व्यक्तिरिति**। व्यक्तेः कार्यत्वपक्षे अपसिद्धान्तमसदकरणादित्यादिहेतुविरोधं चाभिप्रेत्याह—**न चेति**। ननु कार्यस्य कृतिस्तावन्न कार्यस्वरूपमेव; कार्यं क्रियते घटः क्रियत इति सामान्यतो विशेषतश्च सहप्रयोगात्। अतिरिक्ता च सा। तथा सति कार्यव्यक्तौ कः प्रद्वेषः? कृतिरपि कृता वा व्यक्ता वा? पूर्वत्रानवस्था; उत्तरत्र कारकनैष्फल्यापसिद्धान्तौ। व्यक्तिरपि कृता व्यक्ता वेत्युभयथाऽप्यनवस्था। तत्राह—**नैवमिति**। कृतिर्हि कारकाणां व्यापारः, स चागन्तुस्वकारणव्यापारेण जन्यते। सोऽपि तथेति सिद्धाऽनवस्थैषा। सा च सर्वसंमता न दोषः। त्वयाऽप्यभिव्यञ्जकव्यापारो व्यञ्जकान्तरव्यापारव्यङ्ग्य इति वाच्यम्। ननु व्यक्तिर्न व्यज्यते न क्रियते च, अव्यक्तैव नित्यं स्वयं व्यक्तैव वा कार्याणां व्यक्तिः स्यात्। न स्यात्, तदर्थकारकव्यापारवैयर्थ्यप्रसङ्गात्, कार्याणां नित्यव्यक्तिप्रसङ्गाच्च। ननूत्पत्तिर्नाम सत्तासमवायो वा, स्वकारकसमवायो वा? स च नित्यः न तदर्थश्च कारकव्यापारः कृतिरिति समा नश्चर्चा। न; समवायस्यास्माभिरनभ्युपगमात्। तदेतदसच्छब्दान्वादेशेन सूचितम्। का तर्ह्युत्पत्तिः? कृतिरेव। अन्यधर्मः कथमन्यस्योत्पत्तिरिति चेत्तादर्थ्येन तद्धर्मतोपचारात्। यदा हि तन्त्वादयो व्याप्रियन्ते तदा पट उत्पद्यत इति व्यवहरन्ति, आद्यक्षणावच्छिन्नपटत्वावस्थैव वा पटोत्पत्तिरुच्यते। *सैव तदवस्थस्योत्पत्तिरिति भाष्यमपि तदभिप्रायमेव स्यात्। अत एव हि सहप्रयोगोपपत्तिः। न चेदृश्या उत्पत्तेरीदृशमुत्पत्त्यन्तरमस्ति। तथाऽपि प्रागसिद्धस्वरूपलाभादुत्पत्तिशब्द उपचाराद्भवतु वा मा वा। तदा कार्योत्पत्त्यर्थः कारकव्यापार इति सिध्यति। स एव यदोत्पत्तिर्विवक्षिता, तदा कार्यार्थः कारकव्यापार इत्येव वक्तव्यम्, अन्यथा तूपचारः।

क्रियैव कारकाणां स्यात् प्रतिसंबन्धिनीत्यसत्। प्राक्सत्त्वासत्त्वसंक्षोभस्तस्यामपि हि दुस्तरः॥
क्रियावद्भिः पटादेश्च कारकैस्तादृशोऽन्वयः। प्रधाने भागनिष्पत्त्या भागैरैक्याच्च भागिनः॥
प्राक्सत्त्वं सर्वभावानां मिथश्चैक्यमिति त्वसत्। भिन्नांशपूर्वसत्त्वे हि नाभिन्नाद्भेदसंभवः॥

भिन्नाभिन्नाद्यदि व्यक्तिभेदानां प्राक्तनी भवेत् । एकस्य प्रागसन् भेदो यदि स्यादस्मदिष्टवत् ॥
प्राक्सतोऽस्याप्यवस्था चेत्तथाऽप्यस्मदभीष्टवत् ॥ २४ ॥ **इति सांख्यसत्कार्यवादभङ्गः ॥**

वस्तुस्थैर्यं विरुद्धानुपहितविषया साधयेत् प्रत्यभिज्ञा
नैकस्मिञ् शक्त्यशक्ती कृतितदितरयोः सा ह्यभेदेन सिद्धेः ।
एकस्मिन् कालभेदाद्भवति च सहकार्यन्वयानन्वयादि-
र्नोचेन्नो देशभेदादपि सुपरिहरस्तेन नैकं क्वचित्स्यात् ॥ २५ ॥

अर्धवैनाशिकनिरासाय सत्कार्यवादे साधिते तुल्यन्यायतया सर्वनित्यत्ववादेन समुत्थितः **सांख्यो** निरस्तः । अथ पक्षत्रयप्रतिपक्षं **वैनाशिक**मतं निरस्यति—**वस्तुस्थैर्यमिति** ॥ वस्तुशब्देन सत्त्वानुमानसूचनम् । यथाऽऽहुः—* यत्सत् तत्क्षणिकं यथा जलधरः सन्तश्च भावा इति । यदक्षणिकं तदवस्तु यथा खसूनम् । अक्षणिकत्वे चामीषां तद्वदसत्त्वप्रसङ्ग इति भावः । **विरुद्धानुपहितविषयेति**—विरुद्धधर्मासंसृष्टविषयेत्यर्थः । दीपस्रोतःप्रभृतिषु अनन्यथासिद्धभेदकत्वलात् बाधः । विप्रतिपन्नैकत्वधीः प्रमा विरुद्धधर्मासंसृष्टविषयत्वात् संमतैकत्वधीवत् । न हि स्वलक्षणानां प्रत्येकमेकत्वं नास्ति; तथा सत्येकानेकसर्वविकल्पलोपेन माध्यमिकविजयप्रसङ्गात् । रूपादिधीवदित्येव वोदाहर्तव्यम् । तदियं प्रमितिः सती प्रत्यभिज्ञा पूर्वापरकालवर्तिविषयं साधयति । दीपनदीप्रवाहकृत्तपुनःप्ररूढकेशादिषु तु संप्रतिपन्नसामग्रीभेदादिबाधकबलात् तस्या न सौधकत्वम् । ननु स इति धीः स्मृतिः, अयमित्यनुभवः, निरन्तरोत्पत्तेः ज्वालाक्षणेष्विव तयोर्भेदाग्रह इति, तन्न; समानाधिकरणबोधात् । यद्यपि सोऽयमिति व्यवहारे तादृशधीभेदेन वैयधिकरण्यशङ्का; तथाऽपि तमिमं पश्यामीत्यादिषु उभयाकारविशिष्टस्यैकस्य दृशिकर्मत्वदृष्टेर्बुद्ध्यैक्यं दुरपह्नवम् । अत एव ग्रहणस्मरणात्मकमिदं ज्ञानमिति वदन्तः प्रत्युक्ताः । ननु कथमिन्द्रियासंबद्धः तदंश इदानीमिन्द्रियेण गृह्येत? मनोसंबद्धोऽनुभूतविषयः कथं मनसा? तदनुभवजन्यसंस्कारसहकारादिति चेत्, समानमत्रापि । दृष्टत्वात् तथैव तत्रेति चेत्, अत्राऽपि तथैव । वेद्याकारैकदेशादुत्पन्नस्य प्रत्यक्षत्त्वे शुक्तिरजतधीरपि मानं स्यादिति चेन्न; आरोपानारोपाभ्यां विशेषात् । किं च संस्कारोपनीतरजताद्यारोपे च इदं रजतमिति चाक्षुषबुद्धिरेका । न हि तत्र रजताद्बुद्ध्युत्पत्तिः, तस्यासन्निहितत्वात्; अर्थजत्वेन त्वदुक्ताविसंवादित्वप्रसङ्गाच्च । इन्द्रियजन्यतया प्रत्यक्षत्ववत् संस्कारजन्यतया स्मृतित्वमपि दुर्निवारमिति चेन्न, तमेतमनुभवामि पश्यामीत्यादिप्रत्यक्षविरोधादेव । अत एव संस्कारप्राधान्यमुत्प्रेक्ष्य केवलस्मृतित्वशङ्काऽपि निरस्ता । भवतु वा स्मृतित्वमपि; तथाऽपि स्मृत्यनुभवात्मकमेकं ज्ञानं स्वविषयस्य स्थिरत्वं साधयत्येव । कथमप्रमा स्मृतिरर्थं व्यवस्थापयेदिति चेत्; किमत्राप्रमात्वं ज्ञानव्यतिरिक्तत्वं वा? अनुभवव्यतिरिक्तत्वं वा? अयथार्थत्वं वा? नाद्यः, असिद्धेः । न द्वितीयः, त्रितयप्रकाशवादिभिः स्मृतेरप्यात्मस्वात्मविषयेऽनुभवत्वस्वीकारात्, त्वया च स्वसंवेदनांशेऽपि । विषयांशेऽनुभवव्यतिरिक्तत्वं स्मृतेरिति चेत्, तथाभूताऽपि स्वकारणानुभवात् स्वविषयमबाधितं व्यवस्थापयेत् । अस्वातन्त्र्यादिविचारस्त्वत्र प्रकृतानुपयुक्तः । न तृतीयः, यथार्थस्मृतौ विरोधाभावात् । सर्वाऽपि स्मृतिरयथार्था अतीतस्य वर्तमानतया अवभासादिति चेन्न; अतीततयाऽपि प्रायशः स्मृतिभिरर्थोल्लेखात् । प्रच्युततदाकारस्य तद्वत्तया भासनादयाथार्थ्यमिति चेन्न; स्मृतिप्रमोषे तदभावात्, अतीतादिविषयानुमानानामपि तत्प्रसङ्गाच्च । तर्हि पाकरक्तेऽपि श्यामत्वधीर्यथार्था स्यादिति च मन्दम्; प्राचीनश्यामताबुद्धौ विरोधाभावात् । एतेन स्मृतिर्न बाह्यविषया नष्टेऽप्यर्थे स्मृतिदर्शनादिति

वदन्तोऽपि निरस्ताः। एवं प्रत्यभिज्ञा स्थिरविषयेति सिद्धे सोऽहमिति धीश्चात्मनः स्थिरत्वमुल्लेढि। तदहं स्मरामीति स्मृतिमात्रेण चैतत्सिद्धम्। ननु विरुद्धानुपहितविषयेत्यसिद्धम्, कुर्वदकुर्वत्क्षणयोः शक्त्यशक्तिभ्यां वैजात्यादित्यत्राह—**नैकस्मिन्निति**। कुर्वतोऽकुर्वतश्चैकत्वेऽङ्गीक्रियमाणेऽपि शक्त्यशक्तिरूपविरुद्धधर्माध्यासो न स्यादित्यर्थः। शक्तश्चेत्कुर्यादेव, न करोति चेदं कुसूलनिहितं बीजमिति प्रसङ्गतद्विपर्ययाभ्यां शक्त्यशक्तिसिद्धिरिति चेन्न; शक्तस्यापि करणाकरणयोः सहकारिसन्निध्यसन्निधिप्रयुक्तत्वात्। तदाह—**कृतितदितरयोरिति**। साह्यं—सहभावः। कदाचित्पुष्कलैः सहकारिभिः साह्यं कदाचिद्विकलैरिति प्रयोजकभेदेनेत्यर्थः। अकुर्वत्स्वभावस्य कथं सहकारिभिरपि कुर्वत्ता, कुर्वत्स्वभावस्य वा कथम्? तद्विरहात्तदभाव इति चेन्न; सहकारिसन्निधौ कुर्वत्तया तदभावे चाकुर्वत्तया स्वभावव्यवस्थासिद्धेः। परसापेक्षः कथं स्वभाव इति चेन्न; स्वहेतुसापेक्षत्ववदुपपत्तेः, अधिपतिसहकार्यालम्बनसमनन्तरप्रत्ययाश्चत्वारो विज्ञानोत्पत्तौ कारणमिति युष्मदुक्तिविरोधात्। अर्थजत्वं च प्रामाण्यं ब्रूषे। उपच्छन्दनार्थमुत्तानवाक्यमिति चेन्न; अतिप्रसक्त्या सिद्धान्तस्थितेर्दुर्निरूपत्वप्रसङ्गात्। शक्तं चेदन्त्यतन्तुसंयोगादिवदवश्यसिद्धसहकारिचक्रं स्वकार्यं कुर्यादिति चेन्न; स्वकारणादापततां सहकारिणामेतदधीनत्वाभावात्। पराधीनत्वेऽप्यवर्जनीयं तत्सन्निधानमिति चेन्न; अन्यथाऽपि दृष्टेः। अस्तु सहकारिसंबन्धासंबन्धादिकमेव विरुद्धत्वाद्भेदकमित्यत्राह—**एकस्मिन्निति**। आदिशब्देन प्रस्तुतकरणाकरणादिसंग्रहः। कालभेदाद्विरुद्धस्वीकारे किम्, कुत्र, नासीत्, न स्याद्वेति सर्वत्राव्यवस्थितिरिति चेन्न; दर्शनादर्शननियमाभ्यामेव संभवासंभवस्थितेः। एवमनभ्युपगममनुवदन्प्रतिबन्दिमाह—**नो चेदिति**। अत्रास्ति करोति च, अन्यत्र नास्ति न करोति चेत्यादिनिर्देशभेदेन सत्त्वासत्त्वादिसमुच्चयः सुदुष्परिहरः स्यात्। अपिर्विषयभेदाद्यनुक्तसमुच्चये। विषयादिभेदादपि हि विरोधः परिह्रियते। क्वचिच्छक्तं क्वचिदशक्तं केनचिज्जन्यते व्यज्यते बाध्यते वा नान्येन, कस्यचित् प्रतियोगी व्याप्यः व्यापकः पूर्वः परो वा नान्यस्येत्यादि। एवं विषयभेदादिभिरपि विरोधस्ते दुष्परिहरः। ततः किमित्यत्राह—**तेनेति**। विरुद्धानां देशकालाद्यसमाहितविरोधत्वेन स्वलक्षणस्यापि विरुद्धशतक्षुण्णतया नानात्वे तत्क्षोदानां च तथातथा क्षोदे किंचिदप्येकं न सिध्येत्, तदभावे च कुतोऽनेकमिति **माध्यमिकमतापातः**। सैव तर्हि सुगतमतकाष्ठेति तत्र तिष्ठाम इति चेत्; तन्निष्ठेन त्वयाऽस्मन्मतबाधकानुपन्यासे विवादाभावः। तदुपन्यासे तु तत्रतत्र तद्बाधाबाधविकल्पदौस्थ्यं दुष्परिहरमिति भावः॥ २५॥

तत्त्वेदंत्वे हि कालान्तरघटनमये नैककाले घटेतां
कालद्वैतेऽनवस्थाद्यत इह न मितिः प्रत्यभिज्ञेति चेन्न।
स्वस्य स्वाभावकाले विहतिनियमनात्स्वेन चात्रैककाल्यात्
काले कालानपेक्षे कथमपि सुवचौ नानवस्थाविरोधौ॥ २६॥

पुनरपि प्रकारान्तरेण प्रत्यभिज्ञाबाधकं विरुद्धधर्माध्यासं प्रतिबन्दिविशेषमप्याशङ्कते—**तत्त्वेदंत्वे हीति**॥ अतीतकालसंबन्धस्तत्त्वम्, वर्तमानकालसंबन्ध इदंत्वम्, न ह्यतीतं वर्तत इति संभवति सर्वेषां नित्यत्वप्रसङ्गात्; वर्तमानं च यद्यतीतं कथमस्मदादिप्रत्यक्षेण गृह्येत? किं च कालद्वयान्वयरूपयोः तत्त्वेदन्त्वयोरेकवस्तुसंबन्ध एकस्मिन्काले भिन्ने वा? पूर्वत्र विरोधः; तस्मिन्नेतस्मिंस्तदुभयपूर्वापरे वा क्वचिदपि काले कालान्तरसंभेदायोगात्, अन्यथा त्रैकाल्ययौगपद्यप्रसङ्गात्। एतेन विरुद्धानुपहितविषयेति विशेषणं चासिद्धम्। उत्तरत्र कालद्वयनिर्वाहककालभेदाश्रयणे तयोरपि तथेत्य-

नवस्थापातः; न चैवं दृष्टमिष्टं वा। न च देशद्वयप्रतिबन्दिः, अस्माभिस्तदनभ्युपगमात्। तस्मात्कालद्वयविशिष्टे वस्तुनि प्रवृत्ता कृत्स्ना प्रत्यभिज्ञा न प्रमितिः विरुद्धविषयत्वात् शुक्तिरूप्यधीवत्, प्रत्यभिज्ञात्वादेव वा दीपादिप्रत्यभिज्ञावदिति चेत्, अत्र न कालद्वयमात्रं वस्तुनि विरुद्धं, विरुद्धकालान्वयस्तु नास्तीत्यभिप्रायेण प्रतिवक्ति—**नेति**।

अतत्तामनिदन्तां च तत्त्वेदन्त्वे निरस्यतः। अन्योन्यप्रतिषेधस्तु न ततः सेद्धुमर्हति॥

एकस्य भिन्नकालाभ्यां वैशिष्ट्यं विहतं यदि। तथा स्याद्भिन्नदेशाभ्यां पुञ्जबुद्धिस्ततो न ते॥

तर्हि कालद्वयविरोधः कुत्रेत्यत्राह—**स्वस्येति**। नियमनात्—यथाप्रमाणं व्यवस्थापनादित्यर्थः। अत एवातीतस्य वर्तमानत्वं वर्तमानस्य वाऽतीतत्वमिह न प्रवर्तनीयम्। ननु तत्त्वेदन्त्वे तावत् विरुद्धे, अन्यथा यौगपद्ये विरोधाभावप्रसङ्गात्, तत एव कालद्वयमप्येकस्य विरुद्धमिति तत्राह—**स्वेनेति**। पूर्वापरकालयोगो हि विरुद्धः। स्वेनोपाधिनाऽवच्छिन्नस्यैकस्य कालस्यावान्तरोपाधिभिर्नानात्वेऽपि तत्तदुपाधीनामेव तत्तदवान्तरकालद्वयान्वयविरोधः। अन्यापेक्षया पूर्वापरकालयोरन्यस्य विरुद्धत्वे क्षणकालस्याप्यन्यापेक्षया पौर्वापर्यात्तत्कालवर्तित्वमपि वस्तुनो विरुध्येत। क्षणकालसंबन्धो वस्तुनः काल्पनिक इति चेत्, ततोऽपि माध्यमिकोत्थानम्। ननु स्वरूपसत्यता क्षणसंबन्धित्वं च साध्यते न केवलं क्षणकालमात्रसंबन्धित्वम्। अतस्तुर्यबौद्धात् त्रयाणां विशेष इति। तर्हि सिद्धसाधनम्। अतः क्षणिकपक्षे स्थिरपक्षे वा स्वाभावकाले वृत्तिर्विरोधाद्वारणीया न तु स्वकालवृत्तिरिति भावः। अत्र च विरोधानवस्थयोः शङ्काऽपि नास्तीत्याह—**काल इति**। न ह्ययमपि काल एतस्मिन्काले किमुत कालान्तरम्? तत्कालोऽपि न तस्मिन्काले किमुतायम्? अत एतत्कालतत्कालौ वा कालान्तरं वाऽनपेक्ष्य एकस्मिन्वस्तुनि कालद्वयं संबध्यत इति स्थिते कथंचिदप्यनवस्थाविरोधयोर्नावकाशः। तथाऽपि कालद्वयं परस्पराभावनान्तरीयकं तदात्मकं वा कथमेकत्र स्यादिति चेन्न; कालद्वयस्यान्योन्यस्मिन्नभावेऽपि तदुभयसंबन्धिनि वस्तुन्यभावाभावात्। यस्तु तस्मिन्वस्तुन्यसंबद्धः कालः तस्य तत्र सद्भावं न ब्रूमः। न हि वयं नित्यानित्यविभागं निराकुर्मः॥ २६॥

प्रत्यक्षं वर्तमानं प्रथयति यदिहावर्तमानाद्विभक्तं
तस्मात्तेनैव सिद्धं क्षणिकमिति न सत्तावदित्यप्रतीतेः।
तत्कालासत्त्वमेव ह्यपनयति सतो वर्तमानत्वबोधः
कालेऽन्यत्रापि सत्त्वं प्रमितमिति कथं तद्विरोधप्रसङ्गः॥ २७॥

अथ प्रत्यक्षेणैव प्रत्यभिज्ञाप्रत्यक्षस्य विरोधं भावानां क्षणिकत्वसिद्धिं च शङ्कते—**प्रत्यक्षमिति**॥ अस्मदादिप्रत्यक्षं तावद्वर्तमानमात्रविषयमिति सर्वसंमतम्। अन्यथा दृश्यमानानां पदार्थानां तत्क्षणापेक्षया पूर्वापरविशेषाणामपि प्रत्यक्षत्वप्रसङ्गात्। तस्मादगृहीतपूर्वापरविशेषं वर्तमानग्राहि प्रत्यक्षमवर्तमानाद्व्यावृत्तमेव स्वविषयं गृह्णाति। एतदेव च क्षणिकत्वं वस्तूनां यदपूर्वोत्तरत्वम्। अतस्संस्कारनिरपेक्षप्रत्यक्षबाधिता प्रत्यभिज्ञा देशान्तरस्थग्राहिशुक्तिरूप्यधीवत् संस्कारोपनीतकालान्तरस्थभेदसंवृत्त्या तस्मिन्निदन्त्वमस्मिन्वा तत्त्वमारोप्य कल्पितैक्यविषयेति। अत्र प्रत्यक्षवृत्तान्तानभिज्ञोक्तिरियमित्यभिप्रायेण प्रतिवक्ति—**न सदिति**। प्रत्यक्षस्य कालान्तरसंबन्धप्रतिक्षेपकत्वाभावमाह—**तावदिति**। वर्तमानत्वविधिरेवावर्तमानत्वनिषेधात्मा तावन्मात्रकालवर्तित्वं नियच्छेदित्यत्राह—**तत्कालेति**। तत्कालसत्त्वविधिर्हि तदानीमसत्तां निरुन्ध्यात्, न तु कालान्तरसत्तामित्यर्थः। तथाऽपि इदंकारवता प्रत्यक्षेण कालान्तरसत्त्वस्यानालम्बनात् तत्प्रतिक्षेप

इति चेत्तत्राह—**कालेऽन्यत्रापीति**। अयं भावः—यथेदमिति तत्कालसत्ता गृह्यते, तथा तदिदमिति कालद्वयसत्त्वमपि प्रत्यक्षेणैव गृहीतम्। एवं सति न्यूनाधिकविषयतामात्रमिह प्रत्यक्षयोर्न विरुद्धविषयत्वम्; अन्यथाऽतिप्रसङ्गादिति। अल्पविषयस्य प्राबल्यमालम्भविधौ दृष्टमिति चेन्न; विरोधे सत्येव बलाबलविमर्शात्। इह तु विरोध एव न समस्ति। अपि च प्रत्यक्षं किं वर्तमानत्वेन स्वविषयं गृह्णाति, उत वस्तुवृत्त्या वर्तमानम्? नाद्यः; त्वन्मते प्रत्यक्षतयाऽभिमतस्य निर्विकल्पकस्य वि[कल्प]शिष्टबोधनाशक्तेः, सविकल्पकस्य तु प्रत्यक्षत्वानभ्युपगमात्। न द्वितीयः, इन्द्रियसंयुक्तक्षणस्य तज्जन्यज्ञानकालेऽतीतत्वात्, तदुत्तरक्षणस्य स्वपूर्वक्षणेन्द्रियसंप्रयोगायोगेन तज्जन्यधीविषयत्वासंभवात्; तदातनाक्षिसंप्रयोगस्य तु तात्कालिकबुद्धिहेतुत्वासिद्धेः। अतस्ते कथं प्रत्यक्षं वर्तमानग्राहि? अस्मन्मते त्विन्द्रियसंप्रयोगस्य तद्विशिष्टवस्तुनस्तदुपहितकालांशस्य च स्थायित्वेन धीक्षणानुवृत्तौ तद्विषयतया प्रत्यक्षोदयात्। संप्रयोगानन्तरक्षणे धीरपि निर्वर्त्यते। अतो नासंप्रयुक्तं नास्थिरं नावर्तमानं वा प्रत्यक्षमिति।

पूर्वापरबहुव्यक्तिव्याप्तिग्रहणसंभवा। न काचिदपि युक्तिः स्यात् सर्वक्षणिकवादिनः॥ २७॥

उत्पन्नानां विनाशे ध्रुवभवितृतया हेत्वपेक्षाविहीने
जन्मन्येवोपरोधात्क्षणिकमिह जगत्सर्वमित्यप्यसारम्।
लिङ्गं ह्येष्यत्त्वमात्रं जननविधुरता तत्क्षणानुक्षणत्वे
तत्त्वं तज्जन्यता वा तदिदमनियमासिद्धिबाधादिदूष्यम्॥ २८॥

ननु *जातस्य हि ध्रुवो मृत्युरिति प्रसिद्धम्। अतस्सतां सत्तानुबन्धी विनाशः स्वरूपवन्न हेतुसापेक्षः झटित्येवापतेत्। तस्मात् सर्वं क्षणिकमित्यनूद्य परिहरति—**उत्पन्नानामिति**॥ असारं—न्याय्यादन्यदित्यर्थः। तत्र हेतुं विकल्पयति—**लिङ्गमिति**। एवं विकल्पिते यथासंभवं दोषानाह—**तदिदमिति**। तथा हि। तत्राद्ये तावद्यत् यस्य ध्रुवं भविष्यति न तत्तस्य हेतुसापेक्षं, नाशश्च जातानां ध्रुवभावीत्युक्तं स्यात्। तदा कस्यचिदङ्कुरस्य सामग्रीप्रवाहवशात् ध्रुवं भविष्यद्भिः पत्रपुष्पादिभिर्घटादीनां कपालादिभिरप्यनैकान्त्यम्, सर्वत्र चैकसन्तानोत्तरक्षणैः। नहि ते तन्निरपेक्षाः; तथा सति प्रागेवोपनिपाते कथं तत्र सन्तानत्वमपि? पूर्वक्षणानामर्थक्रियाविरहात् असत्त्वं च स्यात् **चार्वाकवादः**। द्वितीये तु यद्यस्यानुत्पन्नमनुबन्धि न तद्धेत्वपेक्षम्, यथा गोरश्वापोह इति स्यात्। तथा च हेत्वसिद्धिः प्रतियोगिवत्स्वोचितहेतुजन्यत्वात्। मुद्गरादयोऽपि सभागसन्तानमात्रारम्भकाः, नतु नाशजनका इति चेन्न; दीपादिसन्ताना[नाम]न्तिमध्वंसकेषु तदसिद्धेः। न हि तत्र विभक्तसूक्ष्मावस्थान्तरापत्तिमिच्छसि; अन्वयव्यतिरेकाविशेषे व्यवस्थापकाभावात्। निस्स्वभावतया तुच्छस्य हेत्वपेक्षाविरहो व्यवस्थापक इति चेन्न; प्रतियोगिवदेव नियतकालतया प्रमितस्यात्यन्ततुच्छत्वायोगात्, खपुष्पवच्चानादित्वप्रसङ्गेन सर्वभावासिद्धिप्रसङ्गात्। ध्वंसस्य च तुच्छत्वे तत्कालेऽपि स्वकाल इव भावानां सत्त्वप्रसङ्गाच्च। तथा च क्षणभङ्गं प्रतिज्ञाय स्थिरवादं साधयसि। कीदृशं च ध्वंसस्य निस्स्वभावत्वम्? यदि यत्किंचित्स्वभावविरहः, तत्स्वलक्षणेऽपि समानम्। सर्वस्वभावविरहस्तु ध्वंसेऽप्यसिद्धः। अन्यथा कथमस्य पक्षीकारः? ध्वंसरूपतया सिद्धस्येति चेत्, तर्हि तत्स्वभावस्य कथं सर्वस्वभावविरहः? अपि चास्य प्रागसत्त्वे हेत्वपेक्षा दुर्वारा; प्राक्सत्त्वे तु भावापह्नवः। तत एवाभावस्याप्यभाव इति सर्वाभावः स्यात्। तृतीये च स एव क्षणो यस्य स तत्क्षणः तस्य भावस्तत्क्षणत्वं तदा ध्रुवभावि सहभावीत्यर्थः। अयमपि हेतुरसिद्ध एव। न च प्रध्वंसप्रतियोगिनोर्यौगपद्यसंभवः, संभवे वा भावः पश्चादपि

किं न स्यात्? अनुक्षणशब्दोपचरितस्तु हेतुरनन्तरक्षणवर्तित्वम्, तत्रापि भावोत्पत्त्यपेक्षयाऽऽनन्तर्यविवक्षायामसिद्धिः। भावस्वरूपापेक्षया त्वानन्तर्यनियमे भाव एव हेतुः स्यादिति कथं हेतुनैरपेक्ष्यम्? तदतिरिक्तनैरपेक्ष्यं विवक्षितमिति चेन्न; तद्वदेव सहकारिणामप्यवर्जनीयत्वादिति। पञ्चमे त्वसिद्धिर्व्याघातश्च। ननु कथं ध्रुवभाविशब्देन तत्त्वविवक्षा शङ्क्यते? इत्थम्—यद्यतो भिद्यते न तत्तस्य ध्वंसः, यथा रूपस्य रसः। ध्वंसस्तु कस्यचिदेव भवतीति तदात्मकः। अतः स्वोत्पत्तावेव स्वात्मनि ध्वंसे सन्निहिते कथं क्षणान्तरं प्राप्नुयादिति। तत्रेदं ब्रूमः—ततो भिन्नस्यापि तत्प्रध्वंसत्वं यथादर्शनं स्यात्। अन्यथा भिन्नस्य भिन्नकालस्य च कारणत्वादिकमपि हीयेत; अविशेषात्। स्वात्मन एव स्वनाशात्मकत्वे पश्चादिव स्वकालेऽपि स्वाभावसिद्धेः। स एव सर्वापह्नवस्स्यादिति। तज्जन्यत्वे हेतौ प्रतिज्ञाविरोधः। तज्जन्यत्वं हि तद्धेतुकत्वम्; तेन कथं हेतुनैरपेक्ष्यसाधनम्? हेत्वन्तरनैरपेक्ष्यमपि च दुर्वचमित्युक्तम्। अतः क्रमभाविसहकारिविशेषात् कार्यान्तरमिव स्वनाशमपि स्वयमुत्पादयतु नाम। न ततः क्षणिकत्वं सिध्येदिति। बाधश्चामीषां प्रागुक्तप्रत्यभिज्ञया स्पष्टः। आदिशब्दः प्रदर्शितयोरपसिद्धान्तप्रतिज्ञाविरोधयोः संग्रहार्थः॥ २८॥

कालानन्तर्यसाम्ये क्षणिकवपुषि ते देशकालाद्युपाधौ
सर्वे पूर्वे भवेयुस्तदुपरि भवतां कारणानि क्षणानाम्।
सन्तानैक्यव्यवस्था निजफलनियतिर्वासनानां च न स्यात्
कार्पासे रक्ततादिक्रमविपरिणमत्संस्कृतद्रव्यतस्स्यात्॥ २९॥

प्रतिकूलतर्कप्रतिहतिमप्याह—**कालानन्तर्येति**॥ आदिशब्देन दिक्संग्रहः। अयमर्थः—सर्वं क्षणिकमिति वदतस्ते कस्यचित्किञ्चित्प्रति कार्यत्वं किमनन्तरकालभावित्वमात्रात्? उत तद्विशेषात्? आद्ये त्रैलोक्योदरवर्तिनः पूर्वक्षणास्सर्वे तदनन्तरभाविनां सर्वेषां क्षणानां कारणानि स्युः। द्वितीयेऽप्यसौ विशेषः किं देशाद्युपाधिनिरपेक्षः? तत्सापेक्षो वा? नाद्यः, अतीन्द्रियस्य तु तस्यादर्शनात्, दृश्यस्य तु वह्निधूमत्वादेरतिप्रसङ्गित्वात्। न द्वितीयः; यस्मिन्देशादौ यद्वर्तते तस्मिन् जायमानस्य तत्कारणमिति नियमो न संभवति। कार्यक्षणस्य कारणदेशादिवर्तित्वे कारणदेशादेः क्षणद्वयापत्तेः; तथा चानन्तरक्षणयोगेऽपि को बाधः? अतः स्थिरदेशादिकमनभ्युपगच्छतस्तत्प्रयुक्तनियमायोगात् अतिप्रसङ्गस्तदवस्थ एव। ननु यद्देशादिक्षणवर्ती कारणक्षणः तत्कार्यदेशादिक्षणे स्वकार्यमारभत इति नियम इति चेन्न; देशादिक्षणद्वयेऽपि कार्यकारणव्यवस्थाया दुः[स्थ]साधत्वात्। तदेतदभिप्रेत्याह—**सन्तानैक्यव्यवस्था न स्यादिति**। यदप्याहुः—*यस्मिन्नेव हि सन्तान आहिता कर्मवासना। फलं तत्रैव बध्नाति कार्पासे रक्तता यथा॥ इति। कर्मवासनेत्यनुभववासनाया उपलक्षणम्। तदपि दूषयति—**निजफलनियतिर्वासनानां च न स्यादिति**। सन्तानैक्ये सिद्धे हि यस्मिन् तस्मिन्निति निर्देशः स्यादिति भावः। दृष्टान्तस्तर्हि कथमित्यत्राह—**कार्पास इति**। रञ्जकद्रव्यविशेषसंस्कृतबीजावयवानुवृत्त्या कार्यस्रोतोविशेषनियमे यथादर्शनं तत्र तादृशफलसिद्धिर्युक्ता। त्वन्मते तु तदेतत् संततिव्यवस्थापकाभावात्, तत्रैव फलं बध्नातीति दुश्शको नियम इति भावः॥ २९॥

मेयत्वाद्यैर्विगीतं क्षणिकमिह जगत्स्यात्क्षणोपाधिवच्चेद्
बाधो दृष्टान्तहानिः स्थिर इति विदितो यत्क्षणस्याप्युपाधिः॥

सामग्री कार्यशून्या क्षण इयमपि तद्धेतुसंघो न चासौ
हेतुर्नान्यः स्थिरास्ते क्रमवदुपधिवत्स्यात्क्षणत्वं स्थिरेऽपि ॥ ३० ॥

क्षणभङ्गसाधनान्तरं दूषयितुमनुवक्ति—**मेयत्वाद्यैरिति** ॥ इह—पक्षदृष्टान्तविकल्पार्हे वस्तुजाते; विगीतं क्षणिकं मेयत्वात् सत्त्वात् भासमानत्वाद्वा । अत्र स्यादित्यनेनाक्षणिकतायामसत्त्वप्रसङ्गः सूच्यते । अर्थक्रियाकारित्वं हि सत्त्वम्; तच्च कुर्वत्क्षणस्यैवास्ति । अकुर्वत्क्षणस्य तु तदभावादसत्त्वं प्राप्तमिति, घटजलधरादौ दृष्टान्तिते साध्यवैकल्यं क्रमेण कथंचित्परिहर्तव्यम् । इह तु न तथेत्यभिप्रायेण क्षणोपाधिवचनम् । इति रौचित्यादाकृष्टव्यः । अत्र बाधोक्तिस्साध्यविकल्पेन बहुधा भाव्या । तथा हि—क्षणिकत्वं नाम क्षणसंभवत्त्वं वा, क्षणकालसंबन्धित्वं वा, क्षणमात्रवर्तित्वं वा, क्षणद्वयसंबन्धशून्यत्वं वा, क्षणकालत्वं वा, तदुपाधित्वं वा? नाद्यः, सिद्धसाधनात्, स्थिरमपि नस्सामग्र्या क्षणे संभवतीति । न द्वितीयः, तत एव । कालमेवानिच्छतस्ते कोऽसौ क्षणकालः? कश्च तत्संबन्धः? तदभ्युपगमे सिद्धान्तबाधः । अत एव न तृतीयोऽपि; प्रत्यभिज्ञया च बाधः प्रागुक्तः । न चतुर्थः, उक्तबाधादेव; क्षणेतरस्य तथात्वे खपुष्पवदसत्त्वप्रसङ्गस्य दुर्वारत्वात् । त्वन्मते च खपुष्पनिदर्शनेन प्रसञ्जनं युक्तम् । एवमपि हि ब्रूथ—

* तस्माद्वैधर्म्यदृष्टान्ते नेष्टोऽवश्यमिहाश्रयः । तदभावे च तन्नेति वचनादेव तद्गतेः ॥ इति ।

अन्येऽपि केचिदाहुः—* यस्मिन्ननित्यता नास्ति कार्यताऽपि न विद्यते । तस्मिन्यथा खपुष्पादाविति शक्यं हि भाषितुम् ॥ इति । न पञ्चमः, तद्देशतद्वर्तिनोरिव कालतद्वर्तिनोरैक्यस्य प्रत्यक्षेण बाधात् । तत एव न षष्ठः; यदा हि घटादयः स्वरूपेण क्षणोपाधयः स्युः कालतारतम्यधीः कुत्रापि न भवेत् । तथा च स्थिरशङ्काया एवानुदयात् निर्विषयमनुमानं स्यात् । सर्वस्य च त्रिलोकस्य स्वप्रयोजनेच्छया हि प्रवृत्तिः । सा फलार्थिनः फलिनश्च भेदे बाध्यते ।

न च त्वमपि कृत्येषु निरन्वयविनाशवत् । मत्सन्तानसमृद्ध्यर्थमिति मत्वा प्रवर्तसे ॥

तदिह स्वाभिप्रायादिबाधश्च । आत्मदृष्टान्तेन च प्रत्यनुमानबाधः । तत्र साध्यवैकल्यं च घटादीन्निदर्शयद्भिः युष्माभिरिव क्रमात्प्रशमनीयम् । अस्ति च सोऽहमिति प्रत्यभिज्ञयाऽस्माकं तत्सिद्धिः । आलयविज्ञानसन्ततिविषयेयमिति चेत्, इदमपि परिभाषामात्रम्, प्रमाणाभावात् । * नान्यदृष्टं स्मरत्यन्य इति परिभाषाया निर्बाधत्वाच्च । निरर्थकं चेदमालयविज्ञानसन्ततिकल्पनम्; तस्य प्रवृत्तिविज्ञानेन सह सर्वप्रकारसंबन्धायोगादिति । अथ क्षणोपाधिवदित्युक्तं प्रतिवक्ति—**दृष्टान्तहानिरिति** । अक्षणिकत्वे कथं क्षणोपाधिरित्यत्र गूढाभिप्राय आह—**सामग्रीति** । कार्यशून्या—कार्यप्रागभावसमन्वितेत्यर्थः । क्षणः—क्षणोपाधिरिति यावत् । तथाऽपि तस्य क्षणिकत्वं न प्रतिक्षिप्तमित्यत्राह—**इयमपीति** । ननु हेतूनां संघोऽपि हेत्वनतिरिक्तश्चेत् तेषां भवत्पक्षे स्थिरत्वान्न क्षणोपाधित्वम् । अतिरिक्तोऽप्यक्षणिकः क्षणोपाधिर्न स्यादित्यत्राह—**न चेति** । अयं भावः—संघशब्दो न संबन्धमात्रवाचकः, संबन्धशब्दपर्यायत्वाप्रसिद्धेः । न च तत्तत्संबन्धिस्वरूपवाचकः, प्रत्येकमप्रयोगात् । अतः केनचिदुपाधिना संगृहीतास्त एव संघशब्दार्थः । तत्र यदि त एव क्षणोपाधितया दृष्टान्तीक्रियन्ते तथा सति स्थिरास्त इति । ननु तत्संहतिहेतुरुपाधिदृष्टान्तः स्यात् । मैवम्; न हि नः केवलनित्यात् केवलानित्याद्वा कस्यचिदपि कार्यस्योत्पत्तिः; किंतु तत्समुदायात् । तत्र नित्यांशे तावत्क्षणिकशङ्काऽपि नास्ति, अनित्येऽपि यतश्चिरोत्पन्नाद्धेतोस्संघभावः सोऽपि स्थिरतरः । यस्तु चरमस्सहकारी स च स्थिर एव सन् स्वकार्यप्रागभावोपहितरूपः कालमवच्छिन्दन् क्षणोपाधिरित्युच्यते, तदुपधानं च तस्य प्रत्यक्षादिसिद्धम् । न चात्र क्षणिकं किंचित्सिध्यति अनवच्छिन्नस्य कालतत्त्वस्य कालपरिच्छेदलक्षणानित्यताभावात् ।

क्रियादिश्च स्थिरोऽप्येवं क्षणोपाधिर्विशेषकैः । तत्प्रकर्षनिकर्षैस्तु तत्तत्कालप्रकल्पना ॥

इयं तावत्सर्वलोकसाक्षिकी, क्षणकालावच्छेदकयोः प्रागूर्ध्वव्यापिनोरक्षणिकत्वात्, तदवच्छिन्नस्य कालस्य तु क्षणत्वादेव न क्षणिकत्वमिति वस्तुस्थितिः । त्वत्पक्षे तु क्षणकालावच्छेदः क्षणोपाधिरसिद्धः कालस्यैवाभावात् । न चासिद्धोऽपि साध्यः स्वमतविरोधात् । यथाऽऽहुः—

* योऽपि तावत्परासिद्धः स्वयं सिद्धोऽभिधीयते । भवेत्तत्र प्रतीकारः स्वतोऽसिद्धे तु का क्रिया ॥ इति ।

अनन्यावच्छेदार्थेन स्वरूपेणैव कश्चित्क्षणशब्दवाच्य इति चेत्, तर्हि क्षणभङ्गसाधनात्पूर्वमसिद्धः कथं दृष्टान्तः स्यात्?

उत्तरप्रागभावाप्तपूर्वध्वंसैककालतः । मध्यमक्षणतादृक्त्वं व्यवस्थाप्यं त्वयाऽप्यतः ॥

ननु क्षणक्षरणस्वभावा प्रकृतिरिति हि भवत्सिद्धान्तः । अत्र प्रतिक्षणमुदयविलयिनो विकाराः क्षणिका एवेति तद्दृष्टान्तेनान्येषां युष्माभिः किं नानुमीयत इति चेत्, अशक्यत्वादयं सुहृदुपदेशस्त्यज्यते । सर्वक्षणिकत्वं साधयितुमुपक्रम्य स्थिरद्रव्यवृत्तिक्षणिकविकारवदिति कथं दृष्टान्तयेम? तेषु च न त्वदभिमतं क्षणिकत्वम्, प्रदीपादिवदाशुतरवद्विनाशित्वमात्रेण क्षणिकतोक्तेः । तदेतदभिप्रेत्याह—**क्रमवदिति** । क्षणत्वं—क्षणोपाधित्वमित्यर्थः ।

द्वयोरयुगपद्दृष्टिर्युगपच्च यथायथम् । अशक्यापह्नवा तस्मादसदुक्तैव पद्धतिः ॥ ३० ॥

दीपादीनां कदाचित्सदृशविसदृशाशेषसन्तत्यपेते
ध्वंसे दृष्टेऽप्यशक्या तदितरविषयेऽनन्वयध्वंसक्लृप्तिः ।
बाधादेर्दर्शितत्वादपि च दृढमिते सान्वयेऽस्मिन्घटादौ
दुर्दर्शावस्थया स्युः पयसि लवणवल्लीनदीपादिभागाः ॥ ३१ ॥

इह च प्रतिसंख्याप्रतिसंख्यानिरोधयोः निरन्वयविनाशत्वे परोक्तं निदर्शनं दूषयति—**दीपादीनामिति** ॥ आदिशब्देन क्षणरुचिबुद्बुदादिसंग्रहः ।

स निरन्वयनाशस्स्याद्धर्मो धर्म्यपि वा पुनः । पूर्वसंघातभागो वा यद्भावेनानुवर्तते ॥

उत्पत्तिश्च तथाभूता निरन्वयसमुद्भवा । तावुभौ सर्वभावानां नियताविति सौगताः ॥

यो विनाशस्स निरन्वयः, यथाऽन्त्यदीपस्य, अस्ति च विनाशो जातानाम्; अतस्सोऽपि निरन्वय इति निरन्वयध्वंसक्लृप्तिर्न शक्या । तदुपपादयति—**बाधादेरिति** । प्रत्यभिज्ञाबाधस्य प्रवृत्त्याद्यनुपपत्तीनां च दर्शितत्वात् । विपरिवर्तश्च युक्त इत्याह—**अपि चेति** । अन्त्यदीपविनाशस्सान्वयः विनाशत्वात् पटादिविनाशवत् । साध्यविकलो दृष्टान्त इति चेन्न; सङ्घातांशानां वा गन्धादिधर्माणां वा श्यामरक्तादिधर्मिणां वा यथासंभवमनुवृत्तेर्दृढोपलब्धत्वात् । प्रत्यक्षबाधपरिहाराय दुर्दर्शावस्थत्वोक्तिः । स्युरित्यनेन दृश्यावस्थानिवृत्तावपि स्वरूपसत्त्वं सूच्यते । ननु पयसि लवणवदित्ययुक्तं, तत्रापि निरन्वयविनाशात् । तन्न; रसेन सूक्ष्मावयवानुमानात् । दीपावयवेषु लिङ्गमपि नास्तीति चेन्न; दीपोर्ध्वदेशिनां किञ्चिदौष्ण्योपलब्ध्या दीपावयवसंक्रान्तेस्सुगमत्वात् । प्रभूतदीपपार्श्ववर्तिनां च तापस्वेदादिस्तत एव । एवमन्त्यदीपनाशेऽप्यदृश्यावयवविसर्पस्सिद्धः । अतो विनष्टदीपभागानुपलब्धेरदृश्यावस्थानिबन्धनत्वादनन्यथासिद्धप्रत्यक्षसिद्धः सान्वयविनाशदृष्टान्त एव साधीयान् । अन्त्यदीपादेश्च यदि न किञ्चिदुपादेयं ततोऽर्थक्रियाविरहादसत्त्वं स्यात् । बुद्ध्यादिरर्थ-

क्रियाऽस्त्विति चेन्न, तस्यानियतत्वात्। विनाशस्तर्ह्यर्थक्रियाऽस्त्विति चेन्न, तस्य ते तुच्छत्वात् ध्रुवभावित्वेन अहेतुकत्वाभ्युपगमाच्च। एवमन्त्यदीपासत्त्वे च तत्कारणपरम्पराया अपि तथात्वं स्यादिति ॥ ३१ ॥ **इति क्षणभङ्गनिरासः ॥**

सत्त्वेऽसत्त्वेऽपि पूर्वं किमपि गगनतत्पुष्पवन्नैव साध्यं
हेतुप्राप्तिर्न पश्चाद्भवितुरघटितोत्पादनेऽतिप्रसङ्गः।
जन्यं जन्मान्यथा वा द्वयमसदनवस्थानकार्यक्षतिभ्या-
मित्याद्यैर्हेतुसाध्यं न किमपि यदि न स्वक्रियादेर्विरोधात् ॥ ३२ ॥

ननु साध्यसाधनभावे सिद्धे हि प्रस्तुतं पक्षचतुष्टयं सिध्येत्; स एव नास्तीति **चार्वाक** उत्तिष्ठते—**सत्त्वेऽसत्त्व इति** ॥ यदि कार्यं कारकव्यापारात्पूर्वमस्ति तदा पूर्वसिद्धगगनादिवत्किमपि न कार्यं स्यात्। अथ तदा नास्ति, तदाऽपि खपुष्पवन्न कार्यम्; न चासतः सत्त्वापादानसंभवः। न हि नीलं शिल्पिसहस्रेणापि सितीकर्तुं शक्यमिति। कार्यं च कारणेन सह पूर्वं पश्चाद्वा जायते? आद्ये किं कस्य कारणं कार्यं वा स्यात्? द्वितीयेऽपि ततः पूर्वस्य कथं तज्जन्यत्वम्? वैपरीत्यापातश्च लोकव्यवहारानुरोधात्। तृतीये हेतुः स्वेन प्राप्तं साधयेत् अप्राप्तं वा? आद्ये प्राप्तत्वादेव पूर्वसिद्धेर्न साध्यत्वम्, न चोत्तरकालीनस्य पूर्वकालीनेन प्राप्तिः, उभयस्वरूपसिद्ध्यपेक्षत्वात्तस्याः। तदिदमाह—**हेतुप्राप्तिरिति।** द्वितीयमपि दूषयति—**अघटितेति।** अप्राप्तोत्पादने सर्वस्मात् सर्वमुत्पद्येत; प्रकाश्यमप्राप्य वा दीपः प्रकाशयेत्; दाह्यमप्राप्य वा दहनो दहेत्। पुनर्विकल्पान्तरेण विहतिमाह—**जन्यमिति।** घटो जायत इत्येतौ तावन्न पर्यायौ, सहप्रयोगात्, यावद्विनाशं जायत इति प्रयोगप्रसङ्गाच्च। पटो जायत इति प्रयोगश्च न स्यात्; घटपटशब्दयोरपार्यायत्वात्। अतः कार्यस्वरूपातिरिक्तं जन्म। तच्च जन्यमजन्यं वेति विकल्प्य द्वयमप्ययुक्तमित्याह—**द्वयमसदिति।** क्रमात् बाधकमाह—**अनवस्थानकार्यक्षतिभ्यामिति।** जन्मनो जन्यत्वं हि जननकर्मतया; अतस्तस्यापि जन्म स्वीकर्तव्यम्, एवं तस्यापीत्यनवस्था। अजन्यत्वे तज्जन्मनोऽनादित्वात् तद्वतो घटादेरपि तथात्वं स्यात्। तथा च कार्यत्वक्षतिः स्यादिति। आदिशब्देन भिन्नाभिन्नत्वादिविकल्पक्षोभसंग्रहः। हेतुश्च साध्यं च हेतुसाध्यं, हेतुना साध्यं वा। ईदृशानां तर्काणां युक्ताङ्गहान्यादिकमभिप्रेत्याह—**नेति।** साधारणदुष्टत्वमाह—**स्वक्रियादेरिति।** इह तावदनिष्टकोटिभङ्गो न प्रत्याख्येयः। अन्यत्रैवमुत्तरगतिः—यदत्र पूर्वमसत्त्वे कार्यत्वं न स्यादिति तद्विरुद्धभाषितं, प्रागसत्त्वविशेषितं सत्त्वमेव हि कार्यत्वम्। तत्र च प्रागसत्त्वे प्रागसत्त्वमेव न स्यादिति वा, तद्विशिष्टं न स्यादिति वा, सत्त्वमात्रं न स्यादिति वा प्रसङ्गार्थस्स्यात्? तत्र न प्रथमः, कस्यापि स्वाभावेन व्याप्त्यभावात्। अन्यथा शून्यवाद एव स्यात्; अनेकान्तवादो वा। न द्वितीयः तदसत्त्व एव तद्विशिष्टसिद्धेः; न हि विशेषणसत्त्वं विशिष्टविरोधि। न तृतीयः, असत्त्वस्य स्वकालसत्त्वेन विरोधग्रहणात्, अन्यथा देशान्तरसत्त्वेऽपि विरोधप्रसङ्गेन स एवान्त्यबौद्धपक्षस्स्यात्। यत्तु पश्चाद्भाविनः कारणप्राप्तिर्नास्तीति, तत्र पौर्वापर्यनियमलक्षणा प्राप्तिर्दृष्टत्वादनिवार्या। संयोगादिलक्षणा तु मा भूदनङ्गत्वात्। ततश्च नातिप्रसङ्गः, नियामकस्य सिद्धत्वात्। प्रकाश्यदाह्यादिषु च यथादर्शनं कार[काणां]णानां मिथः प्राप्तिरेवाङ्गम्, न तु कार्येण ज्ञानेन सह, भस्मादिना वा। यस्तु जन्मनो जन्यत्वाजन्यत्वविकल्पेनातिप्रसङ्ग उक्तः, नासावस्मत्पक्षे युक्तदोषः। न हि वयमभिव्यक्तिं वा कारणसमवायादिकं वा जन्मेति ब्रूमः, किन्तूपादानावस्थाविशेषम्। तस्य कार्यावस्थासामानाधिकरण्यव्यपदेशः तादात्म्येन तदाश्रयवृत्तेः; एवं ध्वंसादिसामानाधिकरण्यमपि यथायथमूह्यम्। ईदृशस्य जन्मन उपादाना-

वस्थान्तरसाध्यत्वे कारणानवस्थामात्रमापतति; सा च न दोष इति सर्वाविगीतम्। यच्च भिन्नत्वे गवाश्वयोरिव कार्यकारणता न स्यात्, अभिन्नत्वे च कथं सिद्धस्य साध्यत्वमिति, तन्न; कारणात्कार्यस्य भिन्नस्यैवोत्पत्तिदर्शनात्।

अन्यथा बुद्धिबोध्यादौ भिन्नत्वादिविकल्पतः। बोध्यत्वादिक्षतेर्न स्यात् स्वमनस्थापनाऽपि वः॥

अथ किंचित्कारेणाकिंचित्कारेण वा कारणत्वम्, पूर्वत्र हेतूनां किंचित्कारजननेऽपि किंचित्कारान्तरापेक्षयाऽनवस्था, किंचित्कारस्यापि किंचित्कारजननापेक्षया उत्तरत्रातिप्रसङ्ग इति। अत्रापि ब्रूमः—यत्र किंचित्कारेण हेतुत्वं दृष्टम्, यथा काष्ठादेर्ज्वालादिना, तत्र तथा। न चानवस्था हेतुसंपत्तिपरम्पराया दोषत्वाभावात्; अतिरिक्तस्यात्रानिरूपणात्। यत्र तु द्वारनिरपेक्षं हेतुत्वं तत्रापि दर्शनबलात् किंचित्कारान्तरं न जनयितव्यम्, यतोऽनवस्था स्यात्। न चातिप्रसङ्गः, नियतपूर्वत्वग्राहिणा प्रत्यक्षेणैव तन्निवारणात्। अन्यथा तदपि ते प्रमाणं न स्यादिति विश्वापह्नवः। यच्च कार्यं कुर्वतोऽकुर्वतो वा कारणत्वम्, आद्ये कार्यस्यापि पूर्वसिद्धिप्रसक्त्या कार्यत्वाभावः। द्वितीये विरोधातिप्रसङ्गाविति; तदप्यपण्डु, भाविकार्यानुगुणव्यापारवत्त्वमेव कारणस्य कुर्वत्त्वम्। तत्र कथं कार्यस्य स्वस्मात् पूर्वसिद्धिः? कुर्वत्त्वनिरूपणं तु भाविनाऽपि कार्येण बुद्ध्यारोहिणा सिध्येत्। एतेन निर्व्यापारस्सव्यापारो वा हेतुरित्याद्यपि दत्तोत्तरम्। कार्यकारणत्वयोः स्वभावत्वे पटत्वनीलत्वादिवत् सर्वं प्रत्यपि स्याताम्; अस्वभावत्वे कस्यचिदपि न स्यातामित्यपि नियतप्रतिसंबन्धिकस्वभावत एव तदुभयसिद्धेर्निरस्तम्। दण्डादिकार्यत्वं घटादिकारणत्वं वा नीलादिवदेव पुरुषभेदेऽप्यविपर्यस्तमेव। अथ स्यात्, कार्यकारणभावस्य द्विष्ठत्वे द्वयोरपि द्वैरूप्यादविशेषविरोधभेदापत्तयस्स्युः, एकस्थत्वेऽपि यत्रैकस्मिंस्तत्रैवमिति; तत्र ब्रूमः—कार्ये कार्यत्वं कारणे कारणत्वं च वर्तते; तथाऽप्यन्योन्यनिरूप्यतया संबन्धव्यवहारादिसिद्धिरिति। स्यादेतत्, न तावद्दण्डादयो मृदाद्यवयवाश्च प्रत्येकं घटाद्युत्पादनशक्ताः; अदर्शनात्। अत एव न समुदिता अपि, न हि नद्यस्समेत्यापि दहेयुः। न च सिकतास्संभूय तैलं जनयेयुः। शक्तानामेव संभूय करणे सर्वे कृतकरास्स्युः। शक्तस्य कुर्वतोऽप्यन्याकाङ्क्षायां सर्वैरपि स्यात्। तथा च देशादिव्यवहितानामसन्निधेः कथं कार्यारम्भः? न हि कार्ये कारणानां साध्यांशभेदः; विभक्तदशायां समुदाये वा तस्यादृष्टेः; निरंशे गुणादौ च दुर्वचमेतदिति। अत्रोच्यते—समुदितानां कार्यकरत्वमेव हि प्रत्येकमपि[हि]शक्तिः; कथमत्र वियुक्तैः कार्यकरणं कथं च समेतेषु कृतकरता? अतश्शक्तस्यापि सहकार्याकाङ्क्षायामतिप्रसङ्गश्च निरस्तः, यावत्कार्यसिद्धिनियतविषयत्वात्तस्या इति। ननु पूर्वं कारणमित्युक्ते नष्टं कारणमित्युक्तं स्यात्। दृष्टा च मृदिते मृत्पिण्डे घटोत्पत्तिः, तथा च स्वात्मानमलभमानस्य कथं परसाधकत्वम्? अन्यथा चिरातिक्रान्तस्य च स्यादेव कारणत्वम्। तुच्छस्य च कारणत्वे कार्यमपि तुच्छं स्यात्, नित्यं वेति; तदपि न, पूर्वक्षणसत्त्वमेव हि कारणस्य कार्योपयोगि; न च तत्तदा नास्ति। कार्यक्षणे तु कस्यचिदसत्त्वं न कारणत्वविरोधि। पूर्वं नष्टमित्यप्यसाधु; स्थिरवादे तदयोगात्। पिण्डस्य तु न साक्षात्कारणत्वम्। न च पिण्डस्तत्प्रध्वंसो वाऽत्यन्ततुच्छः, स्वकाले सद्भावात्। कालान्तरासत्त्वेन तुच्छत्वे प्रत्यक्षविषयोऽपि तथा स्यात्। तथा चेयं माध्यमिकगतिः। अथ ब्रूषे पूर्वत्वमेव कारणस्य दुर्निरूपम्, पूर्वकालवृत्तित्वं हि तत्; काले च पूर्वत्वमुपाधिकृतम्; स चोपाधिर्द्वयमेव, तदा तदधीनं कालस्य पूर्वत्वं कालाधीनं चोपाधेरित्यन्योन्याश्रयः; अन्यापेक्षायां चक्रकम्, अनवस्थाऽपि। कालस्य क्रमवदुपाधिसंबन्धभेदाद्भेदश्च कृत्स्नैकदेशविकल्पदुःस्थ इति। एवं ब्रुवता किं पौर्वापर्यमेव न दृष्टम्? दृष्टमपि वा बाधितम्? नाद्यः, स्वाभ्युपेतलोकव्यवहारविरोधात्। न द्वितीयः, सर्वेषां नित्यत्वतुच्छत्वयोरन्यतरप्रसङ्गात्। अतः काले सत्यसति वा क्रमस्तावद् दुरपह्नवः।

क्रमेणोपाधिभिर्योगस्साकल्येनांशतोऽपि वा । कालस्य न घटेतेति स्थिरवादी कथं वदेत् ॥
प्रत्यक्षप्रतिरुद्धश्च क्षणभङ्गपरिग्रहः । अपसिद्धान्तमाद्ध्यान्मानमन्यदनिच्छतः ॥
अथ लोकायतान्तस्थमनुमानं च मन्यसे । आगमोऽप्यविसंवादी तदन्तस्स्थातुमर्हति ॥
यत्र प्रवृत्तिसामर्थ्यं न लोकादुपलभ्यते । अनुमोयेत तत्रापि प्रामाण्यमविशेषतः ॥

अस्त्वेवम्; तस्य नियमो न शक्यः अस्मादेवेदमनन्तरमिति । तदेतन्नियतपूर्वत्वं हि न जातेर्जातिमपेक्ष्य, द्वयोरपि त्रैकालिकत्वात् । न च जातेर्व्यक्तिमपेक्ष्य, सर्वासां जातीनां पूर्वत्वेन कारणनियमासिद्धेः । जात्यन्तरापेक्षया कार्यत्वं न दृष्टमिति चेत्; किमतः पूर्वमेतज्जातिकार्यत्वमपि दृष्टम्? एकव्यक्तेश्च नियमो दुर्ग्रहः, अननुवृत्तेः; कृत्तिकारोहिण्योरपि ह्युदयभेदेष्वेव व्याप्तिर्गृह्यते । एतेन व्यक्तेर्जात्यपेक्षया वा व्यक्त्यपेक्षया वा पूर्वत्वनियमोऽपि प्रत्युक्त इति । अयमप्यनुक्तोपालम्भः; एतद्धर्मकादेतद्धर्मकमुपजातमिति जात्युपाधिक्रोडीकृतरूपेण व्यक्तिषु नियमसिद्धेः । यथादर्शनं चेयत्तानियमरहितनिरुपाधिनिर्व्यभिचारभूयोदर्शनबलेन व्याप्तिसिद्धिश्चानुमाने वक्ष्यते । न च सर्वस्मात्तादृशात्तादृशं सर्वमनियतं वा स्यादिति शङ्कनीयम् । तथा व्याप्तेरग्रहणात्, तद्विरुद्धा च ते प्रार्थना मोघैव । तृणारणिमण्यादिषु च वह्न्याद्युत्पत्तौ सामान्यतो विशेषतश्च हेतुकार्यभावो मन्तव्यः । तत्र कार्यवैजात्यं न दृश्यत इति चेन्न; अनुपलब्धवैषम्याणामप्यायुर्वेदादिषु शक्तिभेदसिद्धेरवान्तरवैजात्यस्य स्वीकार्यत्वादिति ।

सांख्यसौगतचार्वाकैरन्येऽप्येवमुपप्लवाः । प्रयुक्ताः प्रतिवक्तव्याः प्रतिष्ठितनयस्थितैः ॥

यदत्र माध्यमिकमतस्थैरुच्यते—

* पूर्वसंबन्धनियमे हेतुत्वे तुल्य एव नौ । हेतुतत्त्वबहिर्भूतसत्त्वासत्त्वकथा वृथा ॥ इति,

तत्रोच्यते—प्राक्कालनियतत्वेन कारणं प्रमितं न वा । आद्ये तदेव तत्सत्त्वमन्यथा नियमोऽपि न ॥

अन्यदपि यदुक्तम्—

* अन्तर्भावितसत्त्वं चेत्कारणं तदसत्ततः । नान्तर्भावितसत्त्वं चेत्कारणं तदसत्ततः ॥ इति,

अत्र तदसत्तत इत्यत्र स्थाने सदिदं तत इति पाठ्यम् । विशेषणतयोपलक्षणतया वा सत्तासंबन्धिनि नासत्त्वारोपश्शक्यत इति ।

सत्त्वं च सदसद्वेति विकल्प्यानिष्टकल्पने । असत्त्वं सदसद्वेति विकल्प्योत्तरमूह्यताम् ॥
स्वक्रियादिविरोधश्च सूत्रप्रभृतिदुस्तरः । गुरुशिष्यादिवाक्यानां परबोधार्थता यतः ॥
तेभ्यश्चैतन्यमित्यादि वदता गुरुणा स्वयम् । किण्वादिभ्यः प्रसिध्यन्ती मदशक्तिर्निदर्शिता ॥
प्रत्यक्षाल्लोकशब्दोक्तादधिकं च तदायतम् । अभाष्यत भवत्पूर्वैः प्रत्यक्षं चार्थसाधकम् ॥
अर्थकामौ पुमर्थौ च दृष्टोपायैरुदीरितौ । प्रीयसे दूयसे च त्वं बिभेषि च ततस्ततः ॥
इष्टं प्राप्तुमनिष्टं च निवर्तयितुमुद्यतः । तत्सिद्धौ चरितार्थस्त्वं लोकवत्किं न मन्यसे ॥
बुभुक्षुरन्नमादत्से श्वभक्ष्यादि जहासि च । परोक्त्या प्रतिपद्यार्थं प्रतिब्रूषे जिगीषया ॥
तत्त्वावधारणार्थं वा वादे किं न प्रवर्तसे । स्वयं वा मानतर्काभ्यां किं न किञ्चित्परीक्षसे ॥ ३२ ॥

कादाचित्कस्य कालावधिनियतिकरं पूर्वसत्कारणं स्यात्
भावोपष्टम्भशून्यो न खलु तदवधि प्रागभावोऽपि कुर्यात् ।

कार्यं निर्हेतुकं चेत्कथमिव न भवेन्नित्यता तुच्छता वा
कादाचित्कस्वभावाद्यदि न नियमनादन्यथाऽतिप्रसङ्गात् ॥ ३३ ॥

ननु परिवेषादिषु नियतपूर्वसत्किञ्चिन्न दृश्यते । न च घटादिदृष्टान्तेन तदनुमेयम्, विपरिवर्तनस्य दुर्वारत्वात् । अतो दृश्यमाना अप्यवधयः केषुचिद्रसोत्पत्तौ रूपादिवद्यदृच्छासिद्धा इत्यत्राह—**कादाचित्कस्येति** ॥ अयं भावः—यदि परिवेषादीनामपि कादाचित्कत्वं दृष्टं तत्र निपुणं निरूपयतां देशकालादृष्टविशेषादातपादिकारणविशेषस्सिद्धः । तदनुपलम्भेऽपि सन्दिग्धपरिवेषादिदृष्टान्तेन नान्यत्र हेत्वभावश्शक्योऽनुमातुम्, अनिश्चितसाध्यस्य दृष्टान्तत्वायोगात्, निश्चितसाध्यविपर्ययस्य पक्षत्वाद्यतिपातात्, निश्चितनिदर्शनादनिश्चितानुमानं युक्तमेव । न च त्वद्विवादमात्रेण घटादिषु सर्वलोकसंमतः कारणसद्भावस्सन्दिह्यते । एतेनाहेतुतो भावोत्पत्तिः कण्टकतैक्ष्ण्यादिदर्शनात् इत्यादि च प्रत्युक्तम् । अस्तु हेतुनिरपेक्षो नियतकालः प्रागभाव एव कार्यस्य पूर्वावधिः । स हि स्वभावविरुद्धतया कार्यकालमनश्नुवानस्तत्पूर्व एवेति सिद्धम् । अतः किमन्यैरित्यत्राह—**भावोपष्टम्भेति** । भावान्तरमभाव इति स्थापयिष्यते । इह त्वपिना पक्षान्तरान्वारोहस्सूच्यते । अयं भावः—यदि कार्येण प्रागभाव एव केवलोऽपेक्षणीयस्तद्वदेतेनाप्यनादिना भाव्यम् । अतः प्रागवधिः सन्नप्यभावस्तत्तद्भावशेखरित एव स्वात्मानमवधित्वेन नियच्छेदिति । नित्यस्वभाववत् कादाचित्कस्वभावस्यापि हेतुनैरपेक्ष्यं स्यादित्यत्राह—**कार्यं निर्हेतुकं चेदिति** । विषमं निदर्शनमित्याकूतम् । तदेवानिष्टप्रसङ्गेन व्यनक्ति—**कथमिति** । निरवधित्वे गत्यन्तरं न संभवतीति भावः । कार्यस्य निर्हेतुकत्वं सतोऽसतो वेति विकल्पे पूर्वत्र नित्यता, अन्यत्र तुच्छता स्यादिति विभा[ज्य]व्यम्, पूर्वावधिवदुत्तरावधेरप्यसत्कल्पत्वान्नित्यत्वम् । न हीतःपरं न भवितव्यमनेनेत्यपि नियमोऽस्ति । ननु कादाचित्कत्वं स्वभावो न वा? आद्ये नित्यस्वभाववन्निरपेक्ष एव स्यात् । द्वितीये कथमतत्स्वभावः कारणसहस्रेणापि तत्स्वभावतां नेतुं शक्यः? स्वभावस्य च हेतुमत्त्वे निर्हेतुकमिति किंचिन्न स्यात् । अतो नित्यस्वभाववन्नियतकालस्वभावता स्यादिति शङ्कते—**कादाचित्केति** । कादाचित्कस्वभावत्वेऽपि हेत्वधीनतां तत एव नित्यस्वभाववैषम्यं चाभिप्रेत्याह—**न नियमनादिति** । न हि यतः कुतश्चिदनन्तरमनेन भवितव्यमिति कादाचित्कत्वम्, अनियमादृष्टेः; अस्मादनन्तरमेवेदमिति कालविशेषव्यवस्थादृष्टेरित्यर्थः । उक्तनियमानभ्युपगमे सर्वत्र सर्वदा सर्वतः कार्यं स्यादिति तर्कबाधं व्यनक्ति—**अन्यथेति** । न हि धूमादिना यदा कदाचिद्भवितव्यमित्यस्य कादाचित्कत्वं नियम्यते; तथा सति गर्दभादेरनन्तरं तदुपलब्धिर्वा सामग्र्यनन्तरमनुपलब्धिर्वा स्यादिति ॥ ३३ ॥ **इति कार्यकारणभावादिसमर्थनम्** ॥

नेत्रादेर्दीपिकादेरिव नियमयुतं तैजसत्वादिसाध्ये
रूपादिग्राहकत्वं यदि करणतया स्यादसाधारणत्वम् ।
तत्साहाय्यं त्वसिद्धं भवति गमकतामात्रमप्यञ्जनादा-
वक्षाहङ्कारिकत्वं श्रुतिपथनिपुणैर्घोषितं नैव बाध्यम् ॥ ३४ ॥

प्रकृतस्य प्रकृत्यादिकारणवादस्य प्रतिपक्षा निरस्ताः । तत्र देहादिवदिन्द्रियाणामपि भौतिकत्वं वदतः प्रतिवक्ति—**नेत्रादेरिति** ॥ नियमयुतं सावधारणम्, रूपादिषु मध्ये रसाद्यग्राहकत्वेन विशेषितमित्यर्थः । चक्षुस्तैजसं रसाद्यग्राहकत्वे सति रूपग्राहकद्रव्यत्वात् दीपवदिति । एवं त्वगिन्द्रियं वायवीयं स्पर्शादिषु मध्ये स्पर्शस्यैव ग्राहकद्रव्यत्वात् अङ्गसङ्गि-

सलिलशैत्याभिव्यञ्जकवायुवत् । रसनस्याप्यत्वे रसस्यैवेति दन्तान्तस्तोयदृष्टान्तः । घ्राणस्य पार्थिवत्वे गन्धस्यैवेति चन्दन-कुङ्कुमादिगन्धाभिव्यञ्जकनिम्बत्वगादिनिदर्शनम् । श्रोत्रस्य तु नभस्त्वे श्रोत्रं गुणावान्तरजात्या स्वगुणसजातीयगुणग्राहकम् बाह्येन्द्रियत्वात् चक्षुरादिवदिति । शब्दो गुणावान्तरजात्या सजातीयगुणवतेन्द्रियेण गृह्यते बहिरिन्द्रियव्यवस्थापकगुणत्वा-द्रूपादिवत् । शब्दो भूतेन्द्रियग्राह्य इति वा । बहिरिन्द्रियव्यवस्थापकत्वादित्येव हेतुः । तथा श्रोत्रं भौतिकम्, बाह्ये-न्द्रियत्वात् चक्षुरादिवत् । आकाश इन्द्रियारम्भकः, भूतत्वात् भूतान्तरवदिति । शब्दोपलब्धिर्वा भूतेन्द्रियकरणिका बाह्येन्द्रियव्यवस्थापकोपलब्धित्वात्, रूपोपलब्धिवत् । तत्राद्येषु चतुर्ष्वनुमानेषु हेतुविकल्पमनूद्य दूषयति—**यदि करण-तयेत्यादिभिः** । यस्मिन्सति कार्यं भवत्येव तत्करणम्; तच्च सन्निकर्षविशेषविशिष्टतयेन्द्रियाणाम् । ननु—

उद्विग्नो ह्यन्धकारेण कश्चिदेवं ब्रवीत्यपि । किं चक्षुषा ममैतेन दृष्टं दीपेन यन्मया ॥

इति दीपादिषु साधकतमत्वं कश्चिद् ब्रूयात्, अतस्सपक्षवृत्तेर्हेतोः कथमसाधारणत्वम्? इत्थम्—आलोकेन विनाऽपि जन्तुभेदेषु चक्षुषो रूपादिग्राहकत्वं सिद्धम् । अन्धकारे च मनुष्यादीनां तत्त्वतोऽन्यथा वा । अत ईदृशं प्राधान्यमपेक्ष्य इन्द्रियेषु करणत्वं दीपादिषु सहकारित्वं च प्रख्यातमनुरुध्य विकल्पप्रवृत्तेरविरोधः । कोट्यन्तरं दूषयति—**तत्साहाय्यं त्वसिद्धमिति** । करणभूतेन्द्रियापेक्षया तेषामेव दीपादिवत्सहकारित्वमनुपपन्नमित्यर्थः । दीपादीन्प्रति सहकारित्वान्नासिद्धि-रिति चेत्तर्हि प्रमातृप्रमेययोरपि तथात्वात्तत्सिद्धिः स्यात् । तयोः सतोरपि कदाचित्कार्यं नास्तीति चेत्तावता करणत्वं माभूत् तत्सहकारित्वं तु सिद्धमेव । दीपे च सति भाव एवेति नियमो नास्ति । संप्रयोगविशेषसाहित्यात्स्यादिति चेत्तर्हि तयोरपि ततस्स्यादेवेत्यनैकान्त्यम् । एतेन करणत्वादिविकल्पानादरेण रूपादिबोधकद्रव्यत्वमात्रं हेतुरित्यपि निरस्तम् । तद्व्यनक्ति—**भवतीत्यादिना** । आदिशब्देन प्रमात्रादिसंग्रहः । अञ्जनस्य शक्ये प्रतिबन्धकनिवर्तकत्वमात्रमिति चेन्न; अशक्ये गूढनिदर्शनादौ शक्त्याधानेन सहकारित्वदृष्टेः । शक्त्याधानं हि सहकारीति चेन्न; दीपादावपि तथा क्लृप्ति-प्रसङ्गात् । सत्तयैव हेतुत्वं तत्र दृष्टमिति चेदत्रापि तथाऽस्तु; अविशेषात् । ये च तत्तदिन्द्रियदोषैरपि रूपादिधीरस्तीति मत्वा * शरीरयोगे सत्येव साक्षात्प्रमितिसाधनमिति लक्षयन्ति; तन्मते तत्तद्दोषैरप्यनैकान्त्यम् । तेषां तैजसत्वानभ्यु-पगमात् । दन्तान्तस्तोयदृष्टान्तश्चायुक्तः; विषयसंस्कारकस्य व्यञ्जकत्वायोगात् । न हि ग्रस्यमानं किंचिदसंस्कृत्य दन्ता-न्तस्तोयस्योपकारकत्वम्; तावता च रसव्यञ्जकत्वे रसगन्धाद्युद्भवहेतोरग्न्यादेरपि किं तन्न स्यात्? वायुश्च वेगेनाभिन्नन् सूक्ष्मान्सलिलकणानन्तश्शरीरं प्रवेशयति । शैत्यं तु तेषां त्वगिन्द्रियप्रवेशवैषम्याद्विशदमनुभूयते । तावता स्पर्शव्यञ्जकत्वे गन्धोपकारकस्य तस्य तद्व्यञ्जकत्वमपि किं नेष्यते? तथा च घ्राणपार्थिवत्वानुमानं दुःस्थमिति । एवं चतुर्णां भौतिकत्वा-सिद्धौ तद्दृष्टान्तेन श्रोत्रभौतिकत्वानुमानान्यपि च्छिन्नमूलानि । आकाश इन्द्रियारम्भक इति चायुक्तम् । श्रोत्रस्य त्वन्मते तदारब्धत्वाभावात् । भूतत्वादिति च घटादिभिरनैकान्तिकम् । किंचात्र लोकसिद्धनयनबुद्बुदादिपक्षीकारे रूपादि-विशेषैस्तेषां पार्थिवत्वसिद्धेः कालात्ययापदेशः । अनुमानतस्त्विन्द्रियसिद्धिरशक्येति वक्ष्यते । सामान्यतो दृष्टादधिष्ठाना-तिरिक्तेन्द्रियसिद्धावपि तदाहङ्कारिकत्वं श्रौतमबाध्यम् । इन्द्रियाण्यहङ्कारविशेषा इति हैरण्यगर्भोक्तिरपि तदाहङ्कारिक-त्वानुगुणा; अतः श्रुतिसिद्धपक्षीकारेऽपि बाध एव । प्रतिप्रयोगाश्च—बाह्येन्द्रियाण्यभौतिकानि इन्द्रियत्वात्, मनोवत् । प्रत्येकपक्षीकारेण वा चक्षुरतैजसमित्यादि; तावेव हेतुदृष्टान्तौ; परस्परं वा घ्राणादयो दृष्टान्ताः । विपक्षे बाधकसद-सद्भावश्च समः, यत्किंचिद्दृष्टान्तमात्रानुसारेण प्रसङ्गस्य सुलभत्वादिति । परोक्तानुमानानामागमबाधमभिप्रेत्याह—**अक्षा-**

हङ्कारिकत्वमिति । श्रुतिपथनिपुणैः—मनुपराशरपाराशर्यादिभिः । घोषितं—बहुषु प्रदेशेषु स्पष्टोक्तं नैव बाध्यम्—अशक्तैरनुमानैरन्यपरैश्च वाक्यैरिति शेषः ॥ ३४ ॥

तन्मात्रेष्विन्द्रियाणां श्रुतिरिह न लयं वक्ति किंतु प्रवेशं
नो चेत्पृथ्व्यादिवाक्येष्विव हि लयपदं व्योम्नि चाक्षेषु च स्यात् ।
भूतैराप्यायितत्वात्क्वचिदुपचरिता भौतिकत्वोक्तिरेषा-
मन्नाप्तेजोमयत्वं श्रुतिरपि हि मनःप्राणवाचामुवाच ॥ ३५ ॥

ननु *इन्द्रियाणि तन्मात्रेष्विति श्रुत्या भौतिकत्वममीषां भातीत्यत्राह—**तन्मात्रेष्विति** ॥ पूर्वापरपर्यायेष्विव आकाशेन्द्रियादिपर्याययोर्लयो न पठ्यते । न चात्रानुषङ्गः कार्यः; सति गत्यन्तरेऽध्याहारवत्तस्याप्ययोगात् । अन्यथा द्वितीयादिषु सर्वेषु पर्यायेष्वप्यनुषङ्गेण भाव्यम्; वैरूप्यायोगात् । इन्द्रियाणामाकाशप्रकृतित्वं च सर्वोपबृंहणविरुद्धम् । अस्यां चोपनिषदि भूतादेराकाश आकाशाद्वायुरित्यादिः सृष्टिक्रम उक्तः । *षोडश विकारा इति श्रुतेश्चासामञ्जस्यं स्यात् । अतो वरमधिकरणत्वोक्तिमात्रानुसारादाकाशस्येन्द्रियेषु, तेषां चाकाशारम्भकतन्मात्रेषु प्रवेशविशेषाभिधानमित्यभिप्रायेणाह—**किंतु प्रवेशमिति** । अयं भावः—यद्यप्याकाशस्येन्द्रियैः प्रागपि संबन्धः, तथाऽपि तत्तदिन्द्रियाप्यायकभूतांशानां स्वकारणलयक्रमात् आकाशदशापन्नत्वात्तदानीमिन्द्रियेष्वाकाशस्यैव संसर्गः । अनन्तरमाकाशे च शब्दतन्मात्रावस्थे तानीन्द्रियाणि शब्दतन्मात्रसंसर्गीणि भवन्ति । अतस्तन्मात्रान्तराणामपि तदवस्थापत्त्या तत्तदंशभेदविवक्षया बहुवचनोपपत्तिः । अतः *तन्मात्राणि भूतादौ लीयन्त इत्यपि बहुवचनं गतार्थम् । [अत्रैवं व्याख्यातम्—इन्द्रियाप्यायकभूतांशानां सर्वेषामाकाशतापन्नत्वादाकाशस्यैव इन्द्रियसंसर्ग आसीत्; पञ्चानामपि भूतानां शब्दतन्मात्रापन्नत्वादिन्द्रियाणि शब्दतन्मात्रांशभेदेषु संसृष्टान्यासन्निति ।] एवमनभ्युपगमे वाक्यवैरूप्यदोषं व्यनक्ति—**नो चेदिति** । ननु *श्रोत्रं नभो घ्राणमुक्तं पृथिव्या इत्यारभ्य *वाय्वात्मकं स्पर्शनमामनन्ति इत्युच्यते; *नभः श्रोत्रं च तन्मयम् इत्यादि च । अत आहङ्कारिकत्ववाक्यं परम्परया नेयमित्यत्राह—**भूतैरिति** । तदिदं व्यवस्थापितं **वेदार्थसंग्रहे**—*भूतैस्त्वाप्यायनं महाभारत उच्यते इति । इममेव न्यायम् *अन्नमयं हि सोम्य मन आपोमयः प्राणस्तेजोमयी वाक् इत्यादिष्वपि योजयितुमाह—**अन्नाप्तेजोमयत्वमिति** । न खलु हैतुकैरपि मनसः पार्थिवत्वं कल्प्यते; वायुरूपस्य प्राणस्याप्यत्वम्; तस्मादाप्यायनपरत्वमेव तत्र वाच्यम्, एवमन्यत्रापि । *अग्निर्वाग्भूत्वा मुखं प्राविशत्, आदित्यश्चक्षुर्भूत्वाऽक्षिणी प्राविशदित्यादिषु तत्तद्देवताधिष्ठाने तात्पर्यम्; *अग्निं वागप्येति इत्यप्ययश्रुतिश्चाधिष्ठातृदेवतांशापक्रमणपरेत्यभाष्यत । *ओषधीर्लोमानीत्यादिना अनपियद्भिर्लोमादिभिस्सह पाठात् ॥ ३५ ॥ **इतीन्द्रियाणामभौतिकत्वाहङ्कारिकत्वे** ॥

रूपादिज्ञानसिद्धौ यदि करणतया कल्पनं धीन्द्रियाणां
तद्वद्गत्यादिकर्मस्वपि करणतया सन्तु कर्मेन्द्रियाणि ।
कर्मज्ञानाक्षहेत्वोस्समपरिहरणा ह्यन्यथासिद्धिशङ्का
तस्मादेकादशाक्षाण्यपि निगमविदो मन्वते न्यायपूर्वम् ॥ ३६ ॥

अथ मनष्षष्ठान्येवेन्द्रियाणि, वागादिष्विन्द्रियशब्दो भाक्त इति वदतः प्रतिबन्दिपूर्वकेण प्रमाणेन प्रतिक्षिपति—**रूपादीति** ॥ अयं भावः—यद्यागमः प्रधानीक्रियेत तदा *इन्द्रियाणि दशैकं चेति व्यवतिष्ठेत । यदा तु क्रिया करण-

पूर्विकेति व्याप्त्या रूपादेः सुखादेश्चोपलब्धिः, स्मृतिश्च क्रियात्वात्करणपूर्विकेति कल्प्येत; तदा वचनादानादिक्रियाऽपि तत्पूर्विका कल्प्या स्यात्। अथ तावताऽधिष्ठानातिरिक्तं न सिध्यतीति मन्यसे, ज्ञानेन्द्रियेष्वपि तथैवालोकादिभिरधिष्ठानैश्च सिद्धसाध्यता। गोलकादिसद्भावेऽपि कदाचित् कार्यं न जायते इत्यतिरिक्तसिद्धिरिति चेत्; समं वागादावपि। सामग्रीवैकल्यात् प्रतिबन्धकाच्च तत्र तथेति चेत्; चक्षुरादावपि तथैव। सत्यप्यालोकादौ दोषादर्शनेऽपि गोलकादितः कदाचित्कार्यं न जायत इति चेत्, तदपि समम्। दोषस्सूक्ष्मस्तत्रेति चेत्; अत्राप्येवमस्तु। ज्वालाघ्रातबीजन्यायेन विशेषादर्शनेऽपि दोषस्य कल्प्यत्वात्, कल्पितेऽपि ह्यतीन्द्रिये तदानीं तद्भ्रंशहेतुस्सूक्ष्मो दोषस्त्वयाऽप्यङ्गीकार्यः। अन्यथा कथं कर्मेन्द्रियक्लृप्तेरन्यथासिद्धिः? ननु च यदि चक्षुर्गोलक एवेन्द्रियम्, कथं तर्हि दूरस्थं व्यवहितं वा न प्रकाशयति? इत्थम्—यथाऽयस्कान्तादेरव्यवहितानतिविप्रकृष्टाकर्षकत्वं, तथेह प्रकाशकत्वम्। आभिमुख्यविशेष एव च बाह्यैरुक्तस्संबन्धोऽस्तु। नन्वयस्कान्तादिवदाभिमुख्याभावेऽपि दर्पणादिभिः स्वमुखादेः पश्चाद्भागवर्तिनां च दर्शनं कथं स्यात्? भवतो वा कथम्? चाक्षुषस्य तेजसः प्रतिलोमवृत्त्येति चेत्; सा कुड्यपाषाणादौ कथं न जायते? मणिसलिलदर्पणादिषु च कथं भवति? अपर्यनुयोज्यतत्तद्वस्तुस्वभावविशेषादिति चेत्; अस्तु तर्हि स एव सन्निधिविशेषसामर्थ्यादनभिमुखवस्तुनिदर्शनस्य हेतुः। द्रव्यान्तरकल्पनाद्वरं सिद्धद्रव्यसामर्थ्यविशेषस्य प्रतिफलनादौ संमन्तव्यस्य कार्यान्तरयोजनामात्रम्। अतो धीन्द्रियाणां कल्प्यत्वे कर्मेन्द्रियाणामपि क्लृप्तिरनिवार्या; अन्यथासिद्धिशङ्कापरिहारौ च समाविति। तदेतत्सर्वमभिप्रेत्याह—**कर्मेति**। त्यज्यतां तर्हि वर्गद्वयमिति **चार्वाको**त्थानं प्रतिरुणद्धि—**तस्मादिति**। अतीन्द्रियेन्द्रियकल्प्यत्वासंभवादप्राप्ते च शास्त्रस्यार्थवत्त्वादिति भावः। निगमविद इत्यनेन श्रुतिस्मृत्यनुविधानसूचनम्। *एका कन्या दशेन्द्रियाणि इत्यादेर्न हि कश्चिद्बाधो दृश्यते। नच **कणभक्षाक्षपादाद्य**नुसारेण षट्कावच्छिन्नेन्द्रियलक्षणक्लृप्तिर्युक्ता। यथाऽऽहुः—

सिद्धानुगममात्रं हि कर्तुं युक्तं परीक्षकैः। न सर्वलोकसिद्धस्य लक्षणेन निवर्तनम्॥ इति॥

वक्ष्यते चानुवृत्तं तल्लक्षणं सात्त्विकाहङ्कारोपात्तत्वम्। न च कर्मेन्द्रियाणां तन्त्रान्तरसिद्धं राजसत्वमनुमन्तव्यम्; शब्दप्रमाणके यथाशब्दं व्यवस्थापनात्। **साङ्ख्यै**रप्यत्र शास्त्रमेवानुसृतम्—* सात्त्विक एकादशकः प्रवर्तते वैकृतादहङ्कारादिति। साधितं च **सप्तगत्यधिकरण**सिद्धान्ते हस्तादीनामपि तादृशमिन्द्रियत्वं न्यायपूर्वम्। * क्रिया करणपूर्विकेति व्याप्त्यनुसारेण तत्तत्करणमात्रानुमानेऽपि अलौकिकविशेषप्रतिपत्तिश्शास्त्रत एवेति भावः। एवं च शास्त्रयोन्यधिकरणे **भाष्यम्**—* अतीन्द्रियेऽर्थे शास्त्रमेव प्रमाणमिति। चन्द्रबिम्बपरभागादिषु व्यवधानविप्रकर्षादिभिरस्मदादीन्द्रियग्रहणानर्हेषु नानुमानम्; तस्य पक्षाश्रयहेतुधर्मव्यापकान्वयमात्रातिरिक्तेषु प्रवृत्त्ययोगात्, साध्यसामान्यस्य तु विवक्षितविशेषविरुद्धव्याप्तत्वेन तदाकर्षकत्वायोगात्। अतोऽतीन्द्रियध[र्मि]र्मकल्पनाद्वरं दृष्टेषु केषुचिद्वैषम्यमात्रस्वीकार इति तात्पर्यम्॥ ३६॥ इत्येकादशेन्द्रियसिद्धिः॥

सांख्यैस्त्रेधोक्तमन्तःकरणमिह मनोबुद्ध्यहङ्कारभेदा-
चित्तं चान्ये चतुर्थं विदुरुभयमसत्तादृशश्रुत्यभावात्।
तत्तत्त्वोक्तिमात्रं न हि करणभिदामाह क्लृप्तिस्तु गुर्वी
बुद्ध्याद्याख्या निरूढा क्वचिदिह मनसो वृत्तिवैचित्र्य[मात्रा] योगात्॥ ३७॥

उक्तेष्विन्द्रियेषु एकमेवान्तःकरणमिति तत्त्वम् । सांख्यास्त्वाहुः—* करणं त्रयोदशविधम् ; * अन्तःकरणं त्रिविधं दशधा बाह्यं त्रयस्य विषयाख्यम् इति । अन्ये तु चित्ताख्यमप्यन्तःकरणमन्यदाहुः । तदनुभाषते—**सांख्यैरिति** ॥ तदिदं मतद्वयं निष्प्रमाणकमित्याह—**उभयमसदिति** । कथमित्यत्र श्रुत्या कल्पनया वा तत्सिद्धिरिति विकल्पे प्रथमस्यासिद्धिमाह—**तादृशेति** । ननु तान्यपि त्रीणि **सुबालोपनिषदि** पृथिव्यादितत्त्वपङ्क्तौ मनसोऽनन्तरं पठ्यन्त इत्यत्राह—**तत्तदिति** । अयं–भावः—न हि तत्त्वपङ्क्तिपाठमात्रान्मनस्सहपाठमात्राद्वा करणत्वं सिध्येत् ; तथा सत्यव्यक्तादीनामपि तत्प्रसङ्गात् इति । द्वितीयं दूषयति—**क्लृप्तिरिति** । एकस्यैव हि मनसः स्मृत्यनुभवभेदेन वा संकल्पविकल्पभेदेन वा वृत्तिभेदमन्येऽप्याहुः । श्रूयते च * कामस्संकल्प इत्यादौ * एतत्सर्वं मन एवेति । अत्र * आयुर्घृतमित्यादिवत्सामानाधिकरण्यम् । पुरुषधर्मा एव हि वस्तुतः कामादयोऽध्यवसायादयश्च । तदिह पुरुषबुद्धिभेदनियतसामग्रीभेदव्यवस्थितं वृत्तिभेदमात्रं न करणभेदकल्पकमिति भावः । ननु * चक्षुश्च द्रष्टव्यं च नारायण इत्यादिना पञ्चज्ञानेन्द्रियाण्युक्त्वा * मनश्च मन्तव्यं च नारायणः, बुद्धिश्च बोद्धव्यं च नारायणः, अहङ्कारोऽहङ्कर्तव्यं च नारायणः, चित्तं च चेतव्यं च नारायण इत्याम्नातम् । अनन्तरं चैवं कर्मेन्द्रियाण्यधीतानि । अतः करणगणमध्यपाठादग्रप्रायनयेन बुद्ध्यादीन्यपि करणानि स्युरित्यत्राह—**बुद्ध्याद्याख्येति** । तथा च **भाष्यम्**—*अध्यवसायाभिमानचिन्तावृत्तिभेदान्मन एव बुद्ध्यहङ्कारचित्तशब्दैर्व्यपदिश्यते इति । अतस्तत्त्ववर्गमध्ये मनोनन्तरं बुद्ध्यादिचित्तान्तपाठोऽपि मनस एव हि वृत्तिभेदविशिष्टस्येति नेतुं शक्यम् । न च चित्तं नाम तत्त्वान्तरं सृष्टिप्रलयप्रकरणेषु पठ्यते । *अयमेव त्वहङ्कार उत्कृष्टजनावमानहेतुरित्यादि**प्रथमसूत्रभाष्य**महमर्थहेयत्वनिरासपरतयाऽन्यार्थम् ; अन्वारुह्याप्युपपत्तेः । अनुग्राहकत्वमात्रेण परम्परया वा गर्वहेतुत्वोक्तेरविरोधादिति ॥ ३७ ॥ **इत्यन्तःकरणत्रैविध्यभङ्गः** ॥

एकं तत्तत्प्रदेशप्रतिनियततया शक्तिभेदं प्रपन्नं
देहव्यापीन्द्रियं चेत्प्रथममिह भवेदागमेनैव बाधः ॥
नो चेत्स्यादेहभेदप्रतिनियततया सर्वजन्तोस्तदेकं
भेदाम्नानादक्लृप्तेरपि न च भजते देह एवेन्द्रियत्वम् ॥ ३८ ॥

नन्वेवं बाह्यकरणभेदोऽप्यपोहितुं शक्यः, मनोवदेकस्य वृत्तिभेदात्पृथक्कार्यव्यपदेशोपपत्तेः । आहुश्च बाह्यैकदेशिनः—*एकैकदेहेष्वेकमेवेन्द्रियम् । प्रदेशभेदैस्तु रूपादिप्रकाशनशक्तिनियमः । षडायतनागमोऽपि तथैव व्यवस्थाप्यः, स्वरूपभेदप्रयोजनाभावात् । * कल्प्यते शक्तिभेदश्चेच्छक्तिरेवेन्द्रियं भवेत् इति चायुक्तम्, धर्मिकल्पनातो वरं हि धर्मकल्पनम् । प्रदेशानामेव तत्तत्करणत्वोपपत्तौ प्रदेशिक्लृप्तिरनर्थिकेति चेन्न ; देहव्यापिनः स्पर्शस्योभयसंमतेः, तस्य च करतलप्रकोष्ठास्यनेत्रादिषु स्पर्शग्रहणशक्तिवैषम्यदृष्टेः । अतश्चैकस्यैव सर्वत्र देहे स्पर्शनत्वम्, तत्रतत्र चक्षुरादित्वं चेति । तदेतदाह—**एकमिति** ॥ किमेकेन्द्रियस्य श्रुतस्य कल्पितस्य वा शक्तिभेदव्यवस्थापनमिति विकल्पमभिप्रेत्याद्यं दूषयति—**प्रथममिति** । बाधस्य दूषणान्तरादौद्भट्यसूचनाय प्राथम्योक्तिः । आगमेनैव-धर्मिग्राहकेणैवेत्यर्थः । गौरवदोषश्च क्लृप्तिपक्षे वक्तव्यः, नास्मत्पक्ष इति चाभिप्रेतम् । इन्द्रियक्लृप्तिः प्रागेव निरस्ता । अत्र तदेकत्वक्लृप्तावतिप्रसङ्गमाह—**नो चेदिति** । यथैकमेवाकाशं तत्तत्पुरुषादृष्टोपार्जितकर्णशष्कुल्यवच्छेदभेदैः प्रतिपुरुषं व्यवस्थितोपकारकमिति **वैशेषिका**दिभिः कल्प्यते, तथा त्वयाऽप्येकमेवेन्द्रियं तत्तद्भोगायतनभेदनियतशक्तिकं सर्वोपकारकं कल्प्यमिति

भावः । न चैवमस्त्विति वाच्यम् ; अपसिद्धान्तात् । ननु च नानादेहमध्येषु वसतः कथमेकत्वमिति चेत्; चक्षुर्गोलका-द्यवच्छिन्नानामिन्द्रियप्रदेशभेदानां कथम्? न कथञ्चिदिति चेत्तर्ह्यनेकेन्द्रियवादः । पुञ्जैकत्वमस्त्विति चेत् किमतः? ग्राह-कांशानां मिथो[भिन्न]विभक्तत्वात् । न च तत्ता तदन्यस्य न च तस्य ततोऽन्यता । सत्ताद्यैर्जैनवद्वाच्या सर्वमानविरोधतः ॥ स्पर्शनस्य पुञ्जस्य भागाश्चक्षुरादय इत्यप्यसत्; नियामकाभावात् । अत्रावयविसामान्यसादृश्यापोहादिभिरैक्यकल्पने अपसिद्धान्तातिप्रसङ्गौ, देहातिरिक्तेन्द्रियकल्पनं चास्मिन्पक्षे अपार्थम् । न ह्यत्र दृष्टहानिरदृष्टकल्पना वा; कुतस्तद्गौरवम्? अतिरिक्तेन्द्रियकल्पनेऽपि देहावयवानां नियतोपकारकत्वमिष्यते । अस्तु तर्ह्ययमेव पक्ष इत्यत्राह—**भेदाम्नानादिति** । अयं भावः—भौतिकाद्देहात् इन्द्रियाणां सात्त्विकाहङ्कारोपादानकत्वेन भेदाम्नानात्—क्लृप्तिप्रसङ्गाभावात् बाधाच्च मुधाऽत्र लघुपक्षोक्तिरिति ॥ ३८ ॥ **इत्येकेन्द्रियवादभङ्गः** ॥

सूक्ष्माण्येकादशाक्षाण्यपि न यदि कथं देहतो निष्क्रमादि-
श्चित्ताणुत्वे तु सर्वेन्द्रियसमुदयने धीक्रमोऽप्यस्तु मानम् ।
वृत्त्याऽक्ष्यादेर्दवीयः प्रमितिजनकता वृत्तिराप्यायनार्थैः
भूतैर्जातः प्रसर्पः श्रुतिमितमपि चानन्त्यमेषां स्वकार्यैः ॥ ३९ ॥

यदेतेष्विन्द्रियेषु मनसः कैश्चिन्नित्यत्वमुक्तम्, तदिन्द्रियोत्पत्तिश्रुत्यैव निरस्तम् । प्रकृत्येकदेशपरिणतिर्मन इति सिद्धे विभुत्वानुमानानि च बाधितानि । यत्तु मनो विभु सर्वदा स्पर्शरहितद्रव्यत्वात्, ज्ञानासमवायिसंयोगाधारत्वात्, नित्यत्वे सति द्रव्यानारम्भकद्रव्यत्वादात्मादिवदित्यादि ; तदेतत्सर्वमात्माणुत्ववादिनं प्रति न शोभते । ज्ञानासमवायिसंयो-गाधारत्वं चात्ममनसोरसिद्धम्; ज्ञाननित्यत्वस्य साधयिष्यमाणत्वात् । नित्यत्वे सति द्रव्यानारम्भकद्रव्यत्वादित्येतच्चोत्पत्ति-श्रुत्याऽपहृतविशेषणम् । द्रव्यानारम्भकत्वं च भवतामवयव्यनारम्भकत्वम्, तच्चास्माकमणुष्वपि विद्यते । यदपि सर्वदा विशेषगुणशून्यद्रव्यत्वात्, कालवदिति ; असिद्धमिदमौपनिषदानाम्, त्रिगुणद्रव्ये मनसि सत्त्वादिविशेषगुणसंमतेः । दूर-स्थस्मृत्या मनोविभुत्वं कल्प्यमिति चेन्न; अनुभवसंस्कारप्रत्यासत्त्यैव तदुपपत्तेः । एवमन्यदपि । तदिहैकादशानाम् *अणव-श्चेति सूत्राभिप्रेतमविभुत्वमातिष्ठते—**सूक्ष्माणीति** ॥ विपक्षे बाधकं वदन्नेवात्र प्रमाणमाह—**न यदीति** । परोक्तानुमानानां च विपक्षे दण्डश्च नास्ति; सर्वत्र कार्योपलब्धेरिन्द्रियान्तराणामिव मनसोऽपि संचारादप्युपपत्तेः । *तमुत्क्रामन्तम्, *शरीरं यदवाप्नोति इति श्रुतिस्मृतिसंवादाच्च; आदिशब्देन देहान्तरावाप्तिगत्यागतिसंग्रहः । न चैतेषां जीववदणुत्वं विशेषतो दृश्यते; तथा सति श्रोत्रादीनामनेकाधिष्ठानवर्तित्वम्, स्पर्शनरसनयोश्च पृथुप्रदेशव्यापित्वं न स्यात्; सिद्धेऽपि ह्यणुत्वे विकासशक्त्या वृत्तिविशेषद्वाराऽऽप्यायकप्रचयाद्वा पृथुत्वमङ्गीकार्यम् । अन्यथा पिपीलिकादिशरीरस्थस्य स्पर्श-नस्य गजादिशरीरप्रवेशे तादृशपृथुत्वासिद्धिप्रसङ्गात्; गजादिभ्यः कीटादिशरीरप्रवेशे तु तादृशस्सङ्कोचः । मनसस्तु परमाणुत्वेऽपि सद्वारकविषयसंबन्धसिद्धेरविरोधः । तत्र *युगपज्ज्ञानानुत्पत्तिर्मनसो लिङ्गमिति परोक्तं मनोविभुत्ववाद-प्रतिषेधोपयोगादनुमन्यते—**चित्ताणुत्वे त्विति** । अयं भावः—व्यासङ्गदशायां समग्रैरपि बाह्येन्द्रियैर्युगपज्ज्ञानानि नोत्प-द्यन्ते । दीर्घशष्कुलीभक्षणादिषु च व्यासङ्गदृष्टान्तेन धीक्रमोऽनुमेयः । क्रमभाविकारणान्तरसापेक्षो ह्यसौ; न चादृष्ट-भेदोऽपेक्ष्यः, तस्य दृष्टोपहारेण चरितार्थत्वात्; अन्यथाऽतिप्रसङ्गात् । प्रतिबन्धकाभावे ह्यदृष्टोपनीतदृष्टसामग्र्यैव कार्य-सिद्धिर्नियता । तदिह कारणान्तरं यदि विभु स्यात् युगपदनेकेन्द्रियसंबन्धितया युगपत्पञ्चविषयज्ञानोत्पत्तिप्रसङ्गः ; एवं

देहपरिमाणत्वेऽपि। न च मनसस्ततोऽपि सूक्ष्ममध्यमपरिमाणत्वे प्रमाणमस्ति। विभुनोऽपि मनसः केनचिच्छरीरावयवेनावच्छिन्नतयैव कार्यकरत्वमिति चेन्न; तस्य निष्कम्पत्वेऽन्यत्र कार्याभावप्रसङ्गात्। सञ्चारित्वे तु तादृशवेगवतस्तस्य देहातिरिक्तत्वमणुत्वं च साधीयः; किमन्तर्गडुना व्यापकेन मनसा? यस्तु सर्वेषां देहावयवानां यथासंभवमवच्छेदकत्वं ब्रूयात्; तस्य प्रागुक्तप्रसङ्गानतिवृत्तिः, अतिगौरवं च। यद्येवमिन्द्रियाणि देहान्तःस्थानि त[दा]था कथं चक्षुश्श्रोत्रयोर्दूरस्थग्राहकत्वमित्यत्राह—**वृत्त्येति**। वृत्तिद्वारा संबन्धादित्यर्थः। ननु वृत्तिर्यदि स्वरूपं देहपरिच्छिन्नत्वान्न दूरस्थे वृत्तिः, धर्मोऽपि न धर्मिणमतिवर्तेतेत्यत्राह—**वृत्तिरिति**। भूतैः सहेति वा चारैः पश्यन्तीतिवद्वा योज्यम्। यद्यप्यप्राप्यकारित्वं हैतुकगत्या हठात्कारेण वक्तुं शक्यम्; तथाऽपि * दिवीव चक्षुराततमित्याद्यागमिकव्यवहारस्वारस्यबाधाभावाद्वृत्तिद्वारा प्राप्त्युक्तिः। नयनरश्मिगतितत्प्रतिघातादिकं च भाष्योक्तम्। ननु प्राणशब्दनिर्दिष्टानीन्द्रियाणि प्रक्रम्य * सर्व एवानन्ता इति श्रुत्या सर्वेषामिन्द्रियाणां विभुत्वं ग्राह्यमित्यत्राह—**श्रुतिमितमिति**। यथोक्तं **भाष्ये**—* हृदयस्थानां चेन्द्रियाणां तत्तन्नाडीभेदैस्तत्तत्प्रदेशविशेषप्रसर्पात् तत्रतत्र कार्यकरत्वं चावधातव्यम्। अत्र * सर्वे प्राणा अनूत्क्रामन्तीति श्रुतेस्सङ्कोचकाभावात् * मनष्षष्ठानीत्यादेश्च न्यूनसंख्याव्यवच्छेदमात्रेणाप्युपपत्तेः, कर्मेन्द्रियाणां प्रतिशरीरमुत्पत्तिविनाशं व्यष्टिसमष्टिभावराहित्यं च वदन्तः प्रत्युक्ताः॥ ३९॥ **इतीन्द्रियाणां सूक्ष्मत्वम्**॥

प्राप्यग्राहीन्द्रियत्वाद्विमतमितरवत्प्राप्तिरुक्तप्रकारा
वृत्तिं दृष्टेर्निरुन्धे विरलपटनयादम्बुकाचादिरच्छः।
नो चेद्गृह्येत योग्यं सममिह निखिलं निष्फले छादकादौ
स्थैर्ये तद्योग्यभावो न हि गलति समा सन्ततिस्त्वन्मतेऽपि॥ ४०॥

यदुक्तं * वृत्त्याऽक्ष्यादेर्दवीयःप्रमितिजनकतेति, तत्र बाह्यैरेवमुच्यते—वृत्तिप्रसरणे क्रमयौगपद्यविकल्पायोगाद्दूरस्थविषया प्राप्तिर्न भवतीति; अतो यद्रूपग्राहकं यच्छब्दग्राहकमिन्द्रियं तदप्राप्यग्राहि यथा मन इति; तत्र तावत् प्रत्यनुमानमाह—**प्राप्येति**॥ ननु गृह्यमाणस्य वर्तमानक्षणस्य पूर्वक्षणवर्तीन्द्रियसंबन्धायोगादिन्द्रियान्तराणामप्यसंबन्धग्राहकतया साध्यविकलो दृष्टान्तः। मैवम्; क्षणभङ्गकुसृतेः प्रागेव निरासात्॥

अतिप्रसङ्गोऽसंबन्धग्रहणे स्यात्समं त्विदम्। संबन्धग्रहणेऽपीति न सद्योग्यान्वितग्रहात्॥
गृहीतस्येष्यते कश्चित्संबन्धो व्यभिचारतः। न संबन्धस्य सर्वस्य ग्रहणं व्यभिचारतः॥

नात्र कर्मेन्द्रियैरनैकान्त्यम्, यथास्वं व्यापारेण स्पृष्टेर्ग्राहिशब्देन विवक्षितत्वात्; तस्य च सर्वत्र प्राप्तविषयत्वात्। न च मनसा, तस्यापि बाह्येन्द्रियद्वारा बहिर्विषयप्राप्तेः; यद्वा बाह्यज्ञानेन्द्रियत्वादिति मनःकर्मेन्द्रियव्यवच्छेदः। ननु उन्मिषितमात्रं चक्षुश्चन्द्रं गमयति। न चैकस्मिन्क्षणे तावान्देशो वृत्त्या लङ्घयितुं क्षमः। क्रमे तु प्रतिपरमाण्ववच्छेदं विलम्ब्य गमनात् प्रतीतिरपि विलम्बेत, दूरासन्नग्रहणकालतारतम्यं च स्यात्। मैवम्; उदयत्येव सवितरि सकलदिग्व्यापिन्यां प्रभायामिव इन्द्रियवृत्तेस्तादृशवेगातिशयस्याविस्मयनीयतया पद्मपत्रशतवेधनीत्या यौगपद्याभिमानोपपत्तेः। ननु सिद्धे गमने यौगपद्याभिमानक्लृप्तिः, नात्र तत्सिध्यतीति चेन्न; स्वाभ्युपगतसाम्यात्। बुद्धिसन्ततेश्शरीरान्तरगमनं दीपालोकादिगमनं च दृष्टं कल्प्यं वा? नाद्यः, त्वयाऽप्यनभ्युपगमात्। द्वितीये तु तथेहापि किं न स्यात्? न देहान्तरादौ गतिः प्राप्तिर्वा। किंतु तत्रतत्र देशकालनैरन्तर्येणोत्पत्तिमात्रमिति चेत्तथेहापि त्वया कल्प्यताम्; अविशेषात्। ननु प्राप्तिः कल्प्या,

तदभावस्त्वनुपलम्भमात्रेण सिध्यतीति चेन्न; योग्यानुपलब्धेरभावात्। अतीन्द्रियस्य हि प्राप्तिरपि तथैव। अतो नात्र बाधशङ्का। ननु दूरस्थत्वाद्विषयेन्द्रिययोः प्राप्तिर्बाधितेत्यत्राह—**प्राप्तिरिति**। वृत्तिद्वारेति शेषः। उक्तप्रकारेति पुनरनुवचनं वाद्यन्तरोक्तप्राप्तिप्रकारनिरासार्थम्। अथापि क्वचिद्व्यवहितग्रहणदर्शनात्प्रमाणतस्तर्कतश्च बाधः स्यादित्यत्राह—**वृत्तिमिति**। अच्छः—आलोकाद्यनुप्रवेशानुगुणसन्निवेशवानित्यर्थः। दृश्यते ह्यनाविलसलिलमूलप्रविष्टस्सूर्यालोकः; तत्रत्यं च तत्प्रतिफलनदीप्तं शिलाविशेषादि। यथावत्प्रसरमत्यन्तनिरोधं च परिहर्तुं विरलपटनिदर्शनम्। अत एव हि तत्राविशदप्रतिभासः। सरन्ध्रत्वे स्फटिकादिषु सलिलगलनादिप्रसक्तिः स्यादिति चेन्न; आलोकप्र[वे]काशवत्सु सर्वेषु सलिलप्रवेशस्य त्वया दुर्वचत्वात्। अच्छिद्रपरुवकसंपुटस्थगितकर्पूरकस्तूरिकादिगन्धनिस्सरणन्यायाच्च द्रव्यविशेषप्रवेशानुगुणसन्निवेशवत्त्वं काचादेरङ्गीकार्यम्। अप्राप्यग्रहणेऽपि हि कुड्यादिव्यवहितं न ग्राह्यम्; काचादिव्यवहितं तु ग्राह्यमिति वस्तुस्वभाववैचित्र्यं त्वयाऽपि स्वीकृतम्।

नीरन्ध्रेऽप्यम्बुकाचादौ दृक्प्रभादेः प्रवेशनम्। वस्तुस्वभाववैचित्र्यादिति केचित्प्रचक्षते॥

सर्वत्र स्वरूपयोग्यत्वायोग्यत्वाभ्यामेव ग्रहणाग्रहणे। तत्र छादकतदभावौ निरर्थकाविति वदतां बाधकं स्वोक्तानुमानस्य विपक्षे बाधकम्। अयस्कान्तनिदर्शनेऽपि छादकनैष्फल्येऽतिप्रसङ्गमभिप्रेत्याह—**नो चेदिति**। इह योग्यं निखिलं सर्वस्मिन् जगति स्वरूपयोग्यं सर्वं समं गृह्येत—अविशेषाद्युगपदेवेत्यर्थः। आदिशब्देन अतिदूरत्वकालविप्रकर्षादिकं दृष्टान्ततया गृह्णाति। छादकाभावः स्वरूपतस्सहकारी, न तु प्राप्तिविरोधिप्रत्यनीकतयेति चेन्न; आलोकादिप्राप्तिविरोधिच्छत्रादिन्यायस्यात्रानपायात्। न च यत्रक्वचिच्छादकाभावः सहकुर्यात्; अतिप्रसङ्गात्। किंतु नयनार्जवदेशे। अयं च नियमः प्राप्तिविरोधिनिवृत्तिरूपतयेति युक्तमुत्पश्य। रूपग्रहणसामग्र्यामेव प्रदीपादिछादकं प्रभाप्रतिघातार्थं दृष्टम्। उन्मीलितनिमीलितचक्षुषः पिठरकावृतदीपप्रभान्यायेन पूर्वप्रसृतनयनप्रभाया विनाशादतिक्रमाद्वा ग्राह्यग्रहणाभावः। अत्र गृहीतच्छन्नमपि गृह्येतेति प्रसङ्गारूढम्। तदा सममिति पूर्वमिवेत्यर्थः। तच्च क्षणभङ्गेन योग्यायोग्यभेदकल्पनया परिजिहीर्षतः सर्वलोकप्रसिद्ध्यनुसारिणा स्वमतेनोत्तरमाह—**स्थैर्य इति**। अयं भावः—छादनदशायां पूर्वगृहीतस्य स्वरूपयोग्यत्वं स्थितं नष्टं वा? आद्ये कथं न गृह्येत? प्राप्तेरप्रयोजकत्वात्। द्वितीये नाशकं न दृष्टम्। छादकमेव स्वरूपयोग्यतानाशकमिति चेन्न; अव्यवहितदेशस्थैरप्यग्रहप्रसङ्गात्। यं प्रति व्यवधिस्तं प्रति योग्यता नष्टेति चेत्, छादकापगमेऽप्यग्रहप्रसङ्गात्। तदपगमात्पुनरुत्पद्यत इति चेत्; हन्त! अदृश्यमानानन्तोत्पत्तिनाशकल्पनात् प्रतिपुरुषनियतानन्तयोग्यताभेदकल्पनाच्च वरं प्रदीपप्रभान्यायेन प्राप्तिविघातकतया छादकसाफल्यस्वीकारः। परपक्षेणाऽपि प्रसङ्गस्थैर्यमाह—**समेति**। अपरिन्वारोहद्योतकः। क्षणभङ्गपक्षेऽपि योग्यक्षणादयोग्यक्षणोत्पत्तौ कारणक्षणस्य सैवैरदृष्टस्तत्तत्स्वरूपातिरिक्तश्शक्तिभेदो वा सहकारिभेदो वा कल्प्यः। उभयमपि स्वमतबाधकं दृष्टम्। छादकमेवायोग्यक्षणोत्पादनसहकारीति चेन्न; अपसिद्धान्तात्, छादकस्य किञ्चित्करत्वानपायात् तोयादिव्यवहितेऽप्यग्रहप्रसङ्गात् छन्नस्य च सर्वादृश्यत्वप्रसङ्गात् नेत्रसन्निकृष्टेन पक्ष्मकरतलादिना दवीयस्तरदिवाकरे क्षणोत्पत्तेरत्यद्भुतत्वाच्च। तस्मादस्मदुक्तमेव छादकसाफल्यम्। उक्तातिप्रसङ्गस्सांख्यादिपक्षेऽपि समः। यदि ह्यहङ्कारविकारयोश्चक्षुश्श्रोत्रयोर्यावद्देशस्थविषयग्राहित्वं दृष्टं तावत्पृथुत्वं तत्तच्छरीरोत्पत्तिसमयसिद्धम्, तत्राधिष्ठानाद्बहिरवस्थितांशो वृत्तिरित्युच्यत इति, तदा निमीलनाद्यवस्थायामपि ग्राहकत्वप्रसङ्गः, प्राप्तेरनपायात्। अथ पृथ्वग्रा संतताऽपि बहिर्वृत्तिर्दीपप्रभान्यायेन विनश्यति; अत एव

छन्नग्रहणाभाव इति; तथात्वेऽप्येकस्यादृश्यमानपृथुत्वाणुत्वाद्यनन्तावस्था, स्वतो भिन्नाभिन्नवृत्त्यंशनाशः, तन्नाशेऽपि स्वरूपावस्थानमित्यादिबहुविधकल्पनापात इति। यत्तु कैश्चिदुच्यते—निष्क्रान्तमात्रमेव चाक्षुषं तेजो बाह्येन बहुदेशव्यापिना चन्द्रसूर्यादिज्योतिषा संवलितं तावत्प्रथिमानमवयविनमारभते, तेन च संबन्धादुन्मिषितस्य दूरस्थग्रहणं दूरासन्नयोर्युगपद्ग्रहणं च सिध्येदिति। तदयुक्तम्, निष्क्रमणकल्पनस्य गुरुत्वात्। अनिष्क्रान्तमेव किं नावयविनमारभेत, आन्तरनिष्क्रमणवद्बाह्यप्रवेशोपपत्तेः? अपि चास्मिन्पक्षे त्रिभुवनविवरव्यापिना तेजसा सह चाक्षुषतेजस्संवलनात्तेन संबद्धं सर्वं युगपद्भासेत पश्चाद्भागादिस्थितं च। अथार्जवावस्थानमपेक्षणीयमित्युच्येत, तदाऽस्मद्यामेस्सिद्धत्वात्; अन्यथा दर्पणतरङ्गादिसन्निधाने स्वमुखादिग्रहणं न स्याम्। किं च निमीलिताक्षस्यापि प्राङ्निष्ठ्यूतनयनमहस्संभवबाह्यालोकानुवृत्त्या दृश्यदर्शनानुवृत्तिः स्यात्। अतः प्रागुक्तप्रकारैव प्राप्तिरिति ॥ ४० ॥ **इति चक्षुरादेः प्राप्यकारित्वम् ॥**

शब्दं गृह्णाति दूराभ्युदितमपि बहिस्सन्तता श्रोत्रवृत्ति-
र्दिग्भेदासन्नतादिग्रहणमपि तदा तत्र तत्सन्निधानात्।
इत्येकेऽन्ये तु दूरान्तिकगतजनताशब्दधीकालभेदात्
श्रोत्रायातस्य तस्य ग्रहमनुमितिमप्याहुरसांन्दिगादेः ॥ ४१ ॥

भवतु चक्षुषस्तेजसाऽऽप्यायितत्वान्मणिप्रभान्यायेन काचिद्वृत्तिः, श्रोत्रस्य त्वाकाशाप्यायितस्य सा कथमित्यत्राह—**शब्दमिति ॥** विकारिद्रव्यस्य तावत्स्वरूपत आप्यायकद्वारा वा तत्रतत्र वृत्तिरविरुद्धा। न चानुपलम्भविरोधः; योग्यत्वाभावात्। अन्यथा स्वेष्टमपि भज्येत। तवापि हि बुद्धिसन्ततेः शरीरान्तरगमनमालोकादिगमनं च दृष्टं कल्प्यं वा? नाद्यः, अशक्यत्वादनभ्युपगमाच्च। न द्वितीयः, तद्वदत्रापि कल्पनोपपत्तेः। न हि तत्र गतिः प्राप्तिर्वा कल्प्यते। किंतु तत्रतत्रोत्पत्तिमात्रमिति चेत्तथाऽत्रापि त्वया कल्प्यम्; अविशेषात्। न च शब्दात्मकाः पुद्गलाः श्रवणदेशमायाता दृश्यन्त इति युक्तम्; शब्दस्य रूपादिवद्गुणत्वोपपत्तेः पुद्गलत्वायोगात्। नापि शब्दस्यैवागमनम्, बाह्यैकेन्द्रियग्राह्यतया श्रुत्यादिभिश्च रूपादेरिवाद्रव्यस्य क्रियानुपपत्तेः। न च शब्दस्य तद्व्यञ्जकस्य वा वीचीतरङ्गकल्पना; अत्यन्तगौरवात्। न च व्याप्तं श्रोत्रम्, युगपत्सार्वत्रिकशब्दोपलम्भप्रसङ्गात्। न च प्रतिनियतैः प्रदेशैश्शक्तम्; नियामकाभावात्। श्रोत्रसमवायेन शब्दो गृह्यत इति पक्षस्तु इन्द्रियाणामभौतिकत्वस्थापनयाऽपास्तः। अतो यथोपलम्भं तत्तज्जन्तुषु स्ववृत्त्या तावद्देशव्याप्तं श्रोत्रं तत्तद्देशे शब्दं गृह्णातीति। एवमनभ्युपगमे दोषमभिप्रेत्याह—**दिग्भेदेति।** यदि श्रोत्रवृत्तिस्तत्रतत्र न स्यात् कथं तद्विशिष्टः शब्दो गृह्येत? न ह्यत्र प्राच्यादिप्रतिनियतं लिङ्गं दृश्यते; नापि दूरासन्नत्वनियतम्। अतश्शब्दस्वरूप इव तदुत्पत्तिदेशविशेषेष्वपि श्रोत्रवृत्तेः शक्तिः कार्यकल्प्या। आसत्तितारतम्यानुरोधेन विशदाविशदावभासश्च चक्षुर्वृत्तिनयेन नेतव्यः। अत्र पक्षान्तरं स्थापयितुं सांख्यानुसारिणां पक्षोऽयमिति निगमयति—**इत्येक इति।** बुद्ध्यन्तरानुगुणमतान्तरमाह—**अन्ये त्विति।** दूरस्थस्ताड्यमानभेर्या दशकोणाभिघातात्पश्चाद्विलम्बेन शब्दं शृणोति, वादकास्तदासन्नाश्चाविलम्बितम्, तदेतद्गन्धाश्रयद्रव्यविसर्पन्यायमन्तरेण कथं स्यात्? अत एवानुवातप्रतिवातयोरतिदूरानतिदूरं च शब्दो गृह्यते; बहिरन्तर्गृहगतानां च दूरस्थशब्दग्रहणे स्फुटास्फुटधीश्च। अतः *श्रोत्रप्रदेशायातभूतधर्मस्य शब्दस्य ग्रहणम्, तस्यायातत्वमाश्रयद्वारकम्। *शब्दगन्धसूर्यालोकरत्नप्रभादयो धर्म्यतिवर्तिनो गतिमन्तश्च इत्यात्मसिद्धिवाक्ये शब्दशब्दो गन्धशब्दवदाश्रयलक्षकः।

गुहासौधादिसंक्षोभः प्रतिशब्दश्च जृम्भते । निस्साणादिप्रणादेन तदेतत्पक्षसङ्गतम् ॥

नन्वेवं दिगादिविशिष्टोपलम्भः कथमित्यत्राह—**अनुमितिमिति** । आदिशब्देन दूरासन्नत्वग्रहः दृष्टान्तप्रदर्शनं च ।

यथा मयूरवीणादेः शब्दोऽयमिति गृह्यते । तथा प्राच्यादिजातोऽयमिति लिङ्गात्तथाविधात् ॥

तत्र यद्यपि शब्दस्य विशेषः कोऽपि दुर्वचः । तथाऽपि विदितस्तैस्तैर्लिङ्गं स्यात्सम्मतेष्विव ॥

नन्विमौ द्वावपि पक्षौ हाठिकौ, पूर्वत्र दिगादिषु श्रोत्रस्य शक्तिकल्पनागौरवात्, उत्तरत्र दुर्वचलिङ्गदर्शनक्लृप्तेरिति । हन्त ! एवं वदन् किं शब्दग्रहे दिगादिग्रहणमेव नास्तीति मन्यते? सदपि वा निष्कारणकम्? सकारणमपि वा कारणान्तरसिद्धमिति? नाद्यः, सर्वलोक[धी]विरोधात्; सामग्रीवैकल्यात्तु कदाचिद्दिगादिरहितधीः । न द्वितीयः, आगन्तोरहेतुकत्वविरोधात् । न तृतीयः, आगमादेरत्रासंभवात् । भ्रान्त्याऽत्र दिगादिधीरिति चेन्न; प्रतिपुरुषनियतदिगध्यासहेतुभूतधर्मविशेषग्रहाभावात्, भावे वा तत एव तत्तदनुमानोपपत्तेः । तद्वदेव च दिगादेरप्युपलम्भोपपत्तेः । न चाबाधितांशे भ्रान्तिक्लृप्तिर्युक्ता । अतः प्रत्यक्षतोऽनुमानतो वाऽत्र दिगादिग्रह इत्यन्यतरपक्षोऽनतिक्रमणीयः । शब्दस्य नित्यविभुत्वात्तदाश्रितत्वाद्वा श्रोत्रेण नित्यसंबन्ध इति वादस्त्वद्रव्यसरे निरसिष्यते [इति] ॥४१॥ **इति श्रोत्रवृत्तिशब्दाश्रयागमनपक्षौ ॥**

प्रत्यक्षं व्योम नीलं नभ इति हि मतिश्चक्षुषैवास्मदादेः
कूपोऽसौ रन्ध्रमेतत्पतति खग इहेत्यादिधीश्चात्र मानम् ।
आधारोऽत्रातपादिर्यदि भवति कथं तस्य चेहेति बोध-
स्तस्यांशैश्चेत् त्र्यणौ तच्छिथिलगति न च व्योमवागातपादौ ॥ ४२ ॥

इन्द्रियचिन्तानन्तरं भूतचिन्ताप्राप्तौ प्रथममाकाशे चार्वाकैरपि संमन्तव्यं प्रमाणविशेषं पुरस्करोति—**प्रत्यक्षमिति** ॥ कथमित्यत्राह—**नीलमिति** । धूम्रादेरुपलक्षणमेतत् । आरोपितं नभसि तलत्वादिवन्मलिनत्वादिकमिति चेत्; असावारोपश्चाक्षुषोऽन्यो वा? आद्येऽधिष्ठानमपि चाक्षुषमेष्टव्यम्, अन्यथाऽतिप्रसङ्गात् । द्वितीयस्त्वसंभवी, निमीलिताक्षस्य तादृशारोपादृष्टेः । अत एव अनुमिते नभसि नैल्यारोप इत्यपि निरस्तम् । न च नीलं नभ इति धीरेव नास्ति; विश्वविसंवादात् । नाप्यसावचाक्षुषः, अस्मदादिचक्षुर्व्यापारानुविधानात् । नभसि विततानां पार्थिवावयवानां कृष्णगुणमात्रं चक्षुषा गृह्यत इति चेन्न, नीलं नभ इति धर्मिपर्यन्तबुद्धेः, गुणिलिङ्गत्वाच्चात्र नीलादिशब्दनाम्; एतेन नीलरूपस्मृतिप्रमोषोऽयमिति पक्षोऽपि निरस्तः । ननु नभसि स्वतो नैल्याभावात् पञ्चीकृतेऽप्यस्मिन्नैल्यस्य पार्थिवांशमात्रनिष्ठत्वात् तस्मिन्नेवांशे स्यादसौ चाक्षुषधीः । मैवम्; तस्य नभश्शब्दार्थत्वायोगात् । नीलपटन्यायस्य चात्र ग्राह्यत्वात्, बालातपसन्निधावरुणं नभ इत्यादिबुद्धेः । तत्राप्यरुणातपग्रहणमात्रमिति चेत्; कस्तर्हि तत्र नभश्शब्दार्थः? न ह्यनेकार्थोऽयं शब्दः, अनुवृत्तमनतिप्रसङ्गि च निमित्तं दुर्लभम्; पृथिव्यूर्ध्वत्वादेस्तथात्वाभावात् । चन्द्रिकादिविशेषानादरेण विरलावस्थितद्रव्यमात्रं नभ इति चेन्न; वियति विरला चन्द्रिकेत्यादिपृथग्व्यपदेशात् । वैरल्यदर्शनमपि नभःप्रत्यक्षतामन्तरेण न घटते । तत्तन्मध्यप्रदेशानां तैस्तैरस्पृष्टता हि विरलता; तथा च मध्यदेशभूतं नभः प्रत्यक्षम्; परस्परासंयोगमात्रं वैरल्यमिति चेन्न; भिन्नकालेषु गुणादिषु च विरलधीप्रसङ्गात् । वर्तमानानामासन्नदेशस्थानां द्रव्याणामसंयोगो विरलतेति चेन्न । चन्द्रिकादिष्वसंयुक्ततेजःकणानामासन्नदेशतया नभस एव ग्राह्यत्वात् । विरलविरलतरादिबुद्धौ

असंयोगाविशेषे मध्यदेशाल्पत्वभूयस्त्वग्रहणमन्तरेण का गतिः? दूरदूरतरादिस्थितिरिति चेत् तथाऽपि दूरासन्नदेशतया नभः प्रत्यक्षमेव। दिशस्तत्र देशत्वं स्यादिति चेत्, न, उपाध्यतिरेकिण्यामपि तस्यां प्रत्यक्षत्वस्य नभस्समानचर्चत्वात्। दीर्घेण ह्रस्वेन च स्प्रष्टुं योग्यत्वमेव दूरत्वमासन्नत्वं च। अतो नात्र प्रदेशबुद्ध्यपेक्षेति चेन्न; तयोस्तत्तत्स्वरूपत्वेऽतिप्रसङ्गात्। अतिरेके तु देशविशेषस्थित्युपलम्भमन्तरेण तदसिद्धेः। अत्र चाक्षुषमेवोपलम्भान्तरमप्युदाहरति—**कूपोऽसाविति**। कूपरन्ध्रादयो हि तत्तद्देशविशेषतया सर्वलोकप्रत्यक्षसिद्धाः। आवरणाभावमात्रं तु निरसिष्यते। पत्रिणश्च पतनदेशतया नभः प्रत्यक्षयामः; तत्र इहप्रत्ययस्यान्यथासिद्धिमाशङ्कते—**आधार इति**। इहेति प्रतीयमानत्वमात्रमिहाधारत्वम्। परिहरति—**कथमिति**। इह नभस्यातपादिरिति व्यतिरेकनिर्देशान्नातपादिरिहशब्दार्थः स्यादिति भावः। अत्रोदयनाद्युक्तमाशङ्कते—**तस्यांशैरिति**। आतपाद्यंशांस्तदाधारीकृत्येत्यर्थः। दूषयति—**त्र्यणाविति**। परैस्त्र्यणुकानामप्रत्यक्षद्व्यणुकाश्रितत्वस्वीकारादंशैरिह प्रतीतिनिर्वाहस्तत्र कुण्ठित इत्यर्थः। माभूत्स्वांशैः त्र्यणुकानामिहेति धीः, त्र्यणुकसमुदायमिहेति निर्दिश्य प्रत्येकं तदाधेयतयोपचर्यतामित्यत्र क्लिष्टगतौ लोकव्यवहारं प्रतिपक्षयति—**न चेति**। इह नभसि त्र्यणुकम्, इह व्योम्न्यातपः इत्यादिव्यवहारे त्र्यणुकतत्समुदायादिव्यतिरिक्ते कुत्रचिन्नभःपर्यायाणां प्रयोगः प्रसिद्धः। सर्वलोकप्रतीतिव्यवहारोल्लङ्घनं तु सर्वसंक्षोभकं साहसमिति भावः। चश्शङ्काद्योतकोऽवधारणार्थो वा॥ ४२॥

रूपस्पर्शोज्झितत्वान्न भवति गगनं दर्शनस्पर्शनार्हं
घ्राणश्रोत्रे रसज्ञाऽप्यवगमयति न द्रव्यमन्यत्त्वबाह्यम्।
तस्मान्नाध्यक्षवेद्यं वियदिति यदि न प्रत्ययस्यापरोक्ष्यात्
पञ्चीकारेण नैल्यं पटमलिनिमवद्भाषितं वोपकुर्यात्॥ ४३॥

आकाशस्य प्रत्यक्षत्वे परोक्तं बाधकं शङ्कते—**रूपेति**॥ नभो न चाक्षुषम्, रूपशून्यद्रव्यत्वात्; नापि स्पार्शनं स्पर्शशून्यद्रव्यत्वादिति हेतुद्वयविभागः। अन्येषां तु बाह्येन्द्रियाणामत्रासंभवमाह—**घ्राणेति**। घ्राणादीनि हि स्ववेद्यगुणाश्रयमपि नावगमयन्ति, किं पुनर्द्रव्यान्तरमिति भावः। मानसप्रत्यक्षमिह दूरनिरस्तमित्याह—**अन्यदिति**। तुशब्दोऽत्रात्यन्तासंभवपरः। अबाह्यम्—आत्मतद्धर्मव्यतिरिक्तेषु न स्वातन्त्र्येण प्रवर्तत इत्यर्थः। संकलितमाह—**तस्मादिति**। अस्मदादीति विशेषणीयम्। चोद्यस्य दत्तोत्तरत्वाभिप्रायेण प्रतिवक्ति—**नेति**। अभिप्रेतं व्यनक्ति—**प्रत्ययस्येति**। अयं भावः—न रूपादिविरहाच्चाक्षुषत्वादिहानिः, रूपादिप्रत्यक्ष[त्व]वद्यथादर्शनं व्यवस्थोपपत्तेः। प्रतिप्रयोगश्च—विगीतमस्मदादिबाह्येन्द्रियग्राह्यं बाह्यत्वे सत्यस्मदाद्यपरोक्षधीविषयत्वात्, अविगीतवत्। नात्र हेतुरसिद्धः, परिशेषप्राप्तेः। न तावदत्रागमिकी नभःप्रतीतिः, तदनभिज्ञानामपि संभवात्। नाप्यानुमानिकी, सिद्धेऽपि तदनुमाने अनधिगततादृशानुमानानां नभःप्रतीतेः। तदेवमाकाशस्यात्रानुमानादिविषयत्वायोगात् आबालपण्डितमनुभूयमानत्वाच्च तद्बुद्धिरपरोक्षेति सिद्धम्। नन्वसिद्धस्य सिद्धस्य वा नभसः प्रत्यक्षत्वसाधनम्? नाद्यः, अनुमानकथाबाह्यत्वात्। न द्वितीयः, अनुमानतस्तत्सिद्धेस्त्वदनभ्युपगमात्, प्रत्यक्षतस्तत्सिद्धेरस्मदनभ्युपगमादिति। मैवम्; उभयसंमतादागमतोऽपि तत्सिद्धेः। आस्तामागमः, पृथिव्याद्यतिरिक्तस्य नभःप्रतीतिविषयस्य कस्यचिदुभयसंमत्या पक्षीकारोपपत्तेः। अन्यथा कथम[न्य]त्र त्वदुक्तमप्रत्यक्षत्वानुमानं जीवेत्? सर्वलोकप्रत्यक्षविरुद्धं च तत्। तथाऽपि तत्स्वीकारे बुद्धिव्यतिरिक्ततया बाह्यार्थस्सर्वोऽप्यप्रत्यक्ष इति वदन् सौत्रान्तिक एव समर्थः स्यात्। तदेवं नीरूपस्यापि नभसश्चाक्षुषत्वं निर्व्याघातम्। **भाष्ये** त्वस्य पञ्चीकरणेन रूपवत्तया चाक्षुषत्वाविरोध-

वचनं वैभवात्स्यात् । यथा रूपरूपिरूपसमवेतरूपैकार्थसमवेतानां चाक्षुषत्वमविशिष्टमङ्गीक्रियते, तथा रूपिद्रव्यसंवलितस्यापि कचित्स्यात् । न चातिप्रसङ्गः, समचर्चत्वात् । न हि रूपिद्रव्यं रूपैकार्थसमवेतं वा सर्वं चक्षुर्ग्राह्यम्, योग्यतानियमस्य दुर्लङ्घत्वादिति । तदेतदभिप्रेत्याह—**पञ्चीकारेणेति** ॥ ४३ ॥ **इत्याकाशस्यास्मदादिप्रत्यक्षत्वम्** ॥

शब्दस्याधारभूतं कथमपि गगनं शक्यते नानुमातुं
स्वेच्छातः पारिशेष्यक्रम इह कथितोऽतिप्रसङ्गादिदुःस्थः ।
निष्क्रान्त्यादेर्न तद्धीस्सति नभसि यतो नास्ति कुड्यादिकेऽसौ
रोधस्स्त्वावारकैश्चेत्तदभवनवशान्निष्क्रमादिश्च सिध्येत् ॥ ४४ ॥

अथाकाशस्यानुमानतस्सिद्धिं निराकरोति—**शब्दस्येति** ॥ शब्दः क्वचिदाश्रितो गुणत्वादित्येतावता तावन्न पृथिव्याद्यतिरिक्तशब्दाश्रयसिद्धिः ; सर्वस्य किंचिद्भावात् परिशेषहेतूनां तु विपक्षे बाधकाभावात् । न हि शब्दस्य पृथिव्याद्याश्रितत्वे किंचिदनिष्टं स्यात्; पुष्पादिगन्ध इतिवद्भेर्यादिशब्द इति सर्वलोकबुद्ध्यनुविधाने कल्पना च लघ्वी । शब्दो विभुगुणो न भवति ; बाह्येन्द्रियग्राह्यगुणत्वादिति विपरीतपरिशेषस्यापि सुशकत्वात् । स्पर्शो न पृथिव्यादिधर्मः, नीरूपेन्द्रियग्राह्यत्वादित्यादिभिः पृथिव्याद्यतिरिक्तस्पर्शाधारकल्पनप्रसङ्गाच्च । तदेतदभिप्रेत्याह—**स्वेच्छात इति** । आदिशब्देन विपरीतप्रसङ्गसंग्रहः । निष्क्रमणं प्रवेशनमित्याकाशलिङ्गमिति परोक्तं प्रतिवक्ति—**निष्क्रान्त्यादेरिति** । उपपादयति—**सतीति** । यत्राकाशस्तत्र सर्वत्र निष्क्रमणादिकं न सिध्यति, आकाशव्याप्ते कुड्यादौ निष्क्रमणादेरशक्यत्वात् । न च कुड्यादिष्वाकाशो नास्तीति वाच्यम् ; तस्य सच्छिद्र[त्वाभाव]त्वप्रसङ्गादिति भावः । सहकारिवैकल्यात्कुड्यादिषु निष्क्रमणादिकार्यप्रतिरोध इति शङ्कते—**रोध इति** । तुशब्दः केवलाकाशाद्विशेषद्योतकः । एवं सति निष्क्रमणादेरन्यथासिद्ध्या निर्मूलं नभःकल्पनमित्यभिप्रायेणाह—**तदभवनेति** । न हि निष्क्रमणादेराकाशं समवायि ; देहादिक्रियाया नभोनिष्ठत्वाभावात् । नाप्यसमवायि ; द्रव्यस्य तथात्वानभ्युपगमात्, समवायिकारणप्रत्यासन्नत्वायोगाच्च । निमित्तं तु ईश्वराद्यतिरिक्तमपूर्वमिह नापेक्ष्यमिति भावः ॥ ४४ ॥ **इत्याकाशानुमेयत्वभङ्गः** ॥

यत्त्वाकाशोऽवकाशप्रद इति कथितं शास्त्रतस्तत्र याऽसा-
वन्योन्यं स्पर्शभाजां विहतिरिह न सा प्राच्यतत्त्वेष्विव स्यात् ।
इत्यैदंपर्यमूह्यं न यदि कथमिवान्येषु लभ्योऽवकाशः
सिद्धादेः स्वप्रभावाज्जल इव कथितो युज्यते मज्जनादिः ॥ ४५ ॥

ननु शरीरादिष्वाकाशोऽवकाशदानेनोपकरोतीति तत्तच्छास्त्रसिद्धम् ; अतोऽस्य निष्क्रमणादिलिङ्गत्वं ग्राह्यम् । तदिदमनुभाषते **यत्त्विति** ॥ शास्त्राभिप्रेतमस्योपकारकत्वं शिक्षयति—**तत्रेति** । पृथिव्यादिचतुष्कस्येव स्पर्शवत्प्रतिघातित्वमाकाशस्य नास्ति ; तत्पूर्वेषामिवाहङ्कारादितत्त्वानाम् । अतः प्राणिसञ्चारादिप्रतिघातकत्वाभावादस्योपकारकत्वकथनमिति तात्पर्यं निपुणनिरूपणीयम् । न ह्याकाशेन देयमवकाशाख्यं द्रव्यान्तरमस्तीति भावः । आकाश एव तर्ह्यवकाशः स्यादित्यत्राह—**न यदीति** । अस्पर्शत्वाविशेषान्महदादिप्रदेशानामप्यवकाशत्वं ग्राह्यम् । ननु स्पर्शवतां मिथःप्रतिघातकत्वनियमो नास्ति, भूमावुन्मज्जति निमज्जतीत्यादिसिद्धप्रतिपादनादित्यत्राह—**सिद्धादेरिति** । अनेन जन्मौषधिमन्त्रतप-

स्समाधिभूतसिद्धिमतां तत्तदुपष्टब्धानां च संग्रहः । जलदृष्टान्तेन विभज्य प्रवेशनं पुनश्शास्त्रसंभेदश्च सूच्यते । केचित्तु सिद्धादीनां प्रभावविशेषेण भूम्यादिषु प्रवेशप्रतिघात एव नास्तीति मन्यन्ते काचादिषु नीरन्ध्रेषु नयनप्रभादेरिवेति ॥

॥ इत्यवकाशनिरूपणम् ॥

सद्रूपेणैव भानान्न भवति वरणाभावमात्रं विहायः
संसर्गाभावमात्रं न च भवति यतो नास्ति संसर्गिबोधः ।
अत्यन्ताभावनाशावजननिरपि वा सत्सु तेष्वेव न स्यु-
स्तादात्म्याभावसिद्धिः कथ[मिव]मपि च भवेत्तंतमर्थं विहाय ॥ ४६ ॥

अत्र केचिच्चार्वाकास्सौगताश्च प्राहुः—* चत्वार्येव भूतानि । आकाशस्त्वावरणाभाव एव । स च निस्स्वभावः । तुच्छतयैवोपलम्भात् । यत्र चावरणं न तत्राकाशः । अभित्त्वा दुर्दर्शत्वात्, भेदे त्वावरणाभावस्यैव सिद्धेः । यदि तत्राकाशः स्यात् निरवकाशं न किंचित्स्यात् । अतो घटतदभावन्यायादावरणेष्वसत्त्वादयमावरणाभावः । तदिह शून्यधातुसंज्ञिते च निस्तत्त्वेऽप्यावरणाभावे खपुष्पादिषु तत्तच्छब्द[ादि]वन्मिथ्याजले मृगतृष्णिकादिशब्दवच्च व्यामोहैकनिबन्धना व्योमादिशब्दाः । अत्र नञुपश्लेषाभावादसद्रूपतातिरस्कारः । अत्र च तलत्वविपुलत्वमलिनत्वादिकमध्यासमन्तरेण न कथंचिदप्युपपद्यते । प्रतियोगिगतानां च स्मर्यमाणानां गृह्यमाणेऽस्मिन्नध्यासः । अस्ति चासौ सिद्धः; दुःखाभावे सुखाभिमानात्, आलोकाभावे च नीलत्वबहलत्वाद्यध्यासस्य वैशेषिकादिभिरङ्गीकारात्, शशशृङ्गं तीक्ष्णमित्यादिशब्दजन्याध्यासदृष्टेश्च । वदन्ति च शब्दज्ञानानुपाती वस्तुशून्यो विकल्प इति; एष वन्ध्यासुतो यातीत्यादिषु । अतो नास्त्येव नभ इति । तत्राह—**सद्रूपेणेति** ॥ अयं भावः—सर्वं हि वस्तुजातं संविद्व्यवस्थाप्यम्, संविद्यते च भावरूपतयैव नभः, भावान्तरमेवाभाव इति स्थापयिष्यते । अन्यथाऽपि ब्रूमः—नाभावस्य निस्स्वभावता, अभावस्वभावतयैव तत्सिद्धेः । स्वान्यस्वभावतया सिद्धिस्तु न कस्यापि । न च स्वेन स्वभावेन सिद्धस्य परस्वभावविरहादसत्त्वम्, अतिप्रसङ्गात् । उक्तं च **न्यायभाष्ये**—* असच्चासदिति गृह्यमाणं तथाभूतं विद्यमानमविपरीतं च तत्त्वमिति । तुच्छतयैवोपलब्ध्याऽपि निरस्तं निस्स्वभावत्वम् । तुच्छता ह्यभावप्रतियोगित्वम्, अभावत्वम्, वस्त्वन्तरशून्यत्वम्, अन्यद्वा किंचित् ? न प्रथमः, स्वकालादिषु सतामभावप्रतियोगिनां यथाप्रमाणं तत्तत्स्वभावविशिष्टत्वात् । न द्वितीयः, दत्तोत्तरत्वात् । न तृतीयः, ईदृशतुच्छत्वस्य स्वरूपाविरोधिनस्सर्वत्र सुलभत्वात् । न चतुर्थः, असन्मतविरोधिनस्त्वदिष्टस्य कस्यचित्कुतश्चिदत्रासिद्धेरिति । यत्त्वावरणेष्वाकाशो नास्तीति, तदसत्, त्वदुक्तयुक्त्यैव तत्सिद्धेः । अभित्त्वा दुर्दर्शत्वं हि व्यवहितत्वात् । अत एव तत्र नास्तीति न निश्चाय्यम् । भित्त्वा तु प्रेक्षणे नभस्तत्र दृश्यत एव । न चात्रावरणाभावमात्रोपलम्भः, इहावरणं नास्तीति साधिकरणस्य तस्योपलम्भात्; इहाकाश इतिवत्स्वात्मन्येव भेदोपचारात्स्यादिति चेन्न; बाधकाभावात् । अधिकरणानवस्थाप्रसङ्गो बाधक इति चेन्न; आकाशादेस्साधिकरणतयैवोपलम्भ इत्यनभ्युपगमात् । इहाकाश इतिवदित्यत्र चाकाशशब्देनावरणाभावविवक्षायां पक्षदृष्टान्तभेदाभावः, त्वदनभ्युपगतस्य परमतसिद्धस्य त्वया दृष्टान्तीकर्तुमयुक्तत्वात् । प्रतिबन्दिग्रहणमात्रमिदमिति चेन्न; इह मूर्ते वस्तुनि आकाशसंबन्ध इति प्रतीतौ विरोधाभावात् । आवरणाभावधीरपि तथैव स्यादिति चेत्, अस्त्वेवम्; तथाऽपि कदाचिदिह तारकेत्यादिवन्निरधिकरणतया गगनोपलम्भे तदतिरिक्तनभःसिद्धिनिषेधः । आवरणेषु निरवकाशत्वं च विशेषणराहित्यात्, आवरणरहितमेव ह्याकाशमन्यद्वा किंचिदवकाशः, न त्वा-

काशमात्रम् । आवरणेष्वविद्यमानतया तदभाव आकाश इति चायुक्तम्; सर्वेषां स्वस्मिन्नविद्यमानतया स्वाभावत्वप्रसङ्गात् । यत्तु व्योमादिशब्दा व्यामोहैकनिबन्धना इति, तदसत्; प्रमाणसिद्धे क्वचिद्वस्तुन्येव सर्वशब्दानां व्युत्पत्तेः, तद्विषयतयैव च व्यवहारात्; खपुष्पादिषु त्वयोग्यसमभिव्याहारादन्यथाधीः । मृगतृष्णादिशब्दा अपि जलाध्यासादिकरणार्हमरीचिव्यूहादिविषयाः । यद्यपि तलत्वादिकमाकाशेऽध्यस्तम्, अल्पत्वविपुलत्वादिकं त्ववच्छेदकभेदायत्तम्, तथाऽपि सत्येवारोपः । यत्त्वसति दुःखाभावे सुखाध्यासो दृष्ट इति, तदर्भकवाक्यम्; सत्येव दुःखाभावे सुखारोपात् । अभावस्य भावान्यत्वमात्रमेव ह्यसत्त्वं सिद्धम्; तेन च स्वरूपसन्नेवासौ । आलोकाभावे नीलत्वाध्यासस्त्वस्मान् प्रति नोदाहर्तव्यः । अत एवाध्यस्तनैल्यमालोकाभावमात्रमेव नीलं नभ इति भातीति निरस्तम्; आलोकदेशे च नभःप्रतीत्यनुवृत्तेः । नन्वस्मदिष्टक्षणिकत्वादिकं क्वचित्ते सिद्धमसिद्धं वा? उभयथाऽपि कथं तत्प्रतिक्षेपः? कथं वा तस्मिन् केषां चित्सत्यताभ्रमं निर्वक्ष्यसि? इत्थम्—एतदुत्तरक्षणवृत्तित्वाभावो हि यत्र क्वचिदन्यत्र सिद्धः, स सर्वस्मिन् कुतश्चिदारोप्यते प्रतिक्षिप्यते चेति सुस्थमेतत् । एवमन्यत्सर्वमपि चिन्त्यम् । शशशृङ्गं तीक्ष्णमित्यादिषु च प्रमिते शशादौ शृङ्गवत्त्वारोपः, शृङ्गादौ च प्रमिते सत्याऽसत्या वा तीक्ष्णधीः इत्येतावत्सहृदयहृदयारूढम्; नात्रासति किंचिदारोप्यते । एवमनभ्युपगमे वर्णक्रमनिर्देशवत्स्यात् । एतेन शशस्तीक्ष्णशृङ्गवानित्यपि निरूढम् । भूतेषु भाविषु च कथं भ्रम इति चेत् कथं वर्तमानेषु? तेषां सत्त्वादिति चेन्न; स्वकालसत्त्वस्य कालान्तरासत्त्वस्य च साधारणत्वात् इति । आवरणाभावश्च सत्योऽसत्यो वा संसर्गाभावादिविभागं नातिक्रामेदिति मत्वा तत्रतत्र दूषणमाह—**संसर्गेत्यादिना** पद्यशेषेण । संसर्गाभावस्तावन्निरूप्यमाणः संसर्गिनिरूप्यसंसर्गप्रतियोगिकतयाऽधिकरणप्रतियोगिभूतसंसर्गिबोधाभावे कथं बुध्येत? अत्यन्ताभावोऽपि संसर्गाभावभेद एव । यथा अश्वे गोत्वस्य शशे वा शृङ्गस्य । तथा च अत्रावरणं नास्तीति साधिकरणभूताभावधीरनिवार्या । खपुष्पवदावरणानामत्यन्तासत्त्वे तु शून्यवादश्शरणम् । वर्तमानेषु चावरणेषु तत्प्रध्वंसप्रागभावौ दुर्वचौ । तौ हि किमन्यत्र विद्यमानानाम्? उताविद्यमानानाम्? नाद्यः; तेषां तदुभयायोगात् । न द्वितीयः, तत एव; न हि शशे शृङ्गस्य नाशप्रागभावौ । तदिह सर्वावरणनाशादिकं दुर्वचम्; असंभवात् । कतिपयावरणनाशादिकं चावरणदेशेऽप्यस्तीति तत्रापि निष्क्रमणादिप्रसङ्गः । ननु संसर्गे तु विधिरेकेनापि, तन्निषेधस्तु सर्वप्रतियोगिकः । तद्वदत्रापि सर्वावरणाभावे व्योमधीः स्यात् । न, असंभवस्योक्तत्वात् । एवं सति च संसर्गाभाव एव नामान्तरेणोच्यते; तत्र च दत्तमेवोत्तरम् । अस्तु तर्ह्यावरणतादात्म्याभावोऽसौ स्यात् । स ह्यसिद्धप्रतियोगिकतया स्वयमप्यसिद्धः । तदात्मनश्चाकाशस्य तुच्छत्वं युक्तमिति । तत्राह—**तादात्म्येति** । चो दूष्यसमुच्चये; श्रुत्यादिविरोधरूपदूषणसमुच्चये वा । असिद्धप्रतियोगिकत्वमस्य क्वचिदपि तादात्म्यपदार्थाभावाद्वा? आवरणद्वयस्य तदभावाद्वा? नाद्यः, अभावप्रतियोगित्वेन तत्कल्पनस्यासिद्धिप्रसङ्गात् । न हि क्वचित्सिद्धिमनपे[क्ष्य]क्षकस्य क्वचिदपि कल्पना, **माध्यमिक**मतोत्थानप्रसङ्गात् । नोत्तरः, संसर्गाभावस्याप्यसिद्धप्रतियोगिकत्वापातात्; न ह्येतत्कालीनैतद्भूतलघटसंसर्गो निषिध्यमान इहान्यत्र च सिद्धः । घटसंसर्गमात्रं यत्रक्वचित्सिद्धमिति चेत्, घटतादात्म्यमपि तथैव । अस्तु तर्ह्युभयत्राप्यसिद्धप्रतियोगिकत्वम्; किं नश्छिन्नमिति चेन्न; अतिप्रसङ्गस्योक्तत्वात् । अत्यन्ताभावोऽप्यसिद्धप्रतियोगिक इति पक्षश्च निरस्तः ।

तत्रतत्र स्वतादात्म्यं सिद्धमन्यत्र कल्प्यते । बाधकैः क्षिप्यते चेति नास्माकमिह विप्लवः ॥

सर्वत्र तादात्म्याभावस्तत्तद्वस्तुनिष्ठतयैव सिध्येत्; न तु तन्मध्यादिदेशतया। यथा मिथस्संयुक्ते वियुक्ते वा सिंहे गजान्यत्वं गजे च सिंहान्यत्वमिति। इदमावरणं न भवतीति तादात्म्यनिषेधश्च कस्यचिदावरणस्य वा? अनावरणस्य वा? आद्ये विरोधः। आवरणान्तरं न भवतीति विवक्षायामविरोध इति चेत्; सत्यम्, तथाऽपि न तत्राकाशप्रतीतिविषयावरणाभावसिद्धिः। द्वितीये त्वावरणान्यद्रव्यमिदङ्कारास्पदं सिध्यत्येव। नन्वावरणाभाव एवेदंकारगृहीतः आवरणतादात्म्याभावाधिकरणतया बुध्यताम्, न हि तत्तदभावयोस्तादात्म्यमिति। मैवम्; न ह्यावरणतादात्म्याभावस्यावरणान्यत्वं बुध्वा कश्चित्तत्र नभःपर्यायान्प्रयुङ्क्ते, निष्क्रमणादौ वा प्रयतत इत्यलमतिविस्तरेण। * आकाशे चाविशेषादिति **सूत्रभाष्ये** चैतत्सर्वमनुसन्धेयमिति ॥ ४६ ॥ **इत्याकाशस्यावरणाभावमात्रत्वभङ्गः** ॥

नित्यत्वाद्यम्बरादेर्यदि निरवयवद्रव्यताद्यैः प्रसाध्यं
कः स्याद्बाधो विपक्षे कथमिव निगमे बाधकेऽत्रानुमा स्यात्।
बाधस्सामान्यदृष्ट्या श्रुतिसमधिगते नैव कुत्रापि शक्य-
स्तेनामूर्तत्वलिङ्गान्न सृजति विमतो मूर्तमित्याद्यपास्तम् ॥ ४७ ॥

सोऽयमाकाशस्सर्वव्यापी नित्यश्चेति **वैशेषिकादयः**। **जैनास्तु** तत्र लोकाकाशः अलोकाकाशश्चेति विभागमप्याहुः। मूलप्रकृतिर्विभ्वीति **सांख्याः**। मनो विभ्विति **भाट्टाः**। तेषां पक्षं सहेतुकमनुभाषते—**नित्यत्वादीति** ॥ नित्यत्वं व्यापित्वं च पृथक्साध्यम्। प्रत्येकं तयोरेते हेतवः—विगीतं नित्यं विभु च निरवयवत्वे सति महत्त्वात्, सर्वदा निष्पन्दत्वे सति महत्त्वात्, सर्वदा स्पर्शरहितद्रव्यत्वात् इत्यादयः; निरवयवेन्द्रियग्राह्यगुणत्वादित्याकाशस्यैव; ज्ञानासमवायिसंयोगाधारत्वात् इति मनस एव। एतेषां साधारणमप्रयोजकत्वमभिप्रेत्याह—**कः स्यादिति**। न ह्येतेषामनित्यत्वादौ किञ्चिदनिष्टं स्यात्; स्वाच्छन्द्येनानिष्टकल्पने विपरीतकल्पनस्यापि शक्यत्वात्। अक्षोभ्यं दूषणान्तरमाह—**कथमिवेति**। येष्वनित्यत्वम् अविभुत्वं च सृष्ट्यादिवा[क्यै]दैस्तत्त्वान्तरावृतत्वादिवाक्यैश्च सिद्धं, तेषु तद्विरुद्धसाधनमागमबाधितमित्यर्थः। उक्तेषु च हेतुषु निरवयवत्वादिकं पञ्चीकरणवादिशास्त्रविरुद्धम्। सर्वदा स्पर्शरहितद्रव्यत्वादिति विभुत्वसाधने अणुत्वेन श्रुतिसिद्धैर्जीवैरनैकान्त्यम्, ज्ञानासमवायिसंयोगाधारत्वम् आत्ममनसोरसिद्धं च। ज्ञानद्रव्यत्वादेर्वक्ष्यमाणत्वात् ज्ञानावस्थानां चात्ममनस्संयोगासमवायिकारणकत्वाभावात्। किं चात्र नित्यत्वसाधनमाकाशादिद्रव्यपक्षीकारेण वा? आकाशत्वाद्यवस्थापक्षीकारेण वा? आद्ये सिद्धसाध्यता; द्वितीये तु स्वानभ्युपगतपक्षीकारो न युक्तः। श्रुत्यैव तदङ्गीकारे तयैव बाधः। अनुमानेन श्रुतिबाधे तु हैतुकप्रलापैश्श्रुतिप्रमाणस्य निश्शेषोच्छेदप्रसङ्गमभिप्रेत्याह—**बाध इति**। प्रत्यक्षविरोधरहितानन्यपरश्रुत्या यथावदधिगतेऽर्थे येनकेनचित्सामान्यतोदृष्टेन बाधशङ्कायां श्रौतहिंसा न धर्मः हिंसात्वात् संमतवत्, विगीतमस्थि पवित्रम् अस्थित्वात् शङ्खवत् इत्यादेरपि प्रसङ्गः स्यादिति भावः। उक्तं दूषणं प्रस्तुते पक्षे साध्यान्तरविषयहेत्वन्तरेष्वपि दर्शयति—**तेनेति**। आकाशो न स्पर्शवदुपादानम्; स्पर्शशून्यत्वात्। एवं वाय्वादिकमपि न तेजःप्रभृत्युपादानम् रूपशून्यत्वात् रसशून्यत्वात् इत्यनुमानजातं श्रुत्यादिविरोधादपास्तमित्यर्थः ॥ ४७ ॥ **इत्याकाशादेरनित्यत्वाव्यापित्वादि** ॥

प्राक्प्रत्यक्त्वादिभेदं भजतु वियदिदं भानुयोगादिभेदा-
दस्यैवोपाधिभेदादधिकदिश इव स्तां परत्वापरत्वे।

व्योमोत्तीर्णेऽपि देशे प्रभवतु तदुपाध्यन्वितैस्तत्तदर्थै-
र्दूरत्वादिव्यवस्था स्वयमुत विभुना ब्रह्मणा किं परैर्नः ॥ ४८ ॥

अथ पराभिमतां विश्वव्यापिनीं दिशमनभ्युपगच्छंस्तत्कल्पकानामन्यथासिद्धिमाह—**प्रागिति** ॥ यदि प्रागादिधीव्यवहारसिद्ध्यै दिक्तत्त्वं कल्प्यते तत्संप्रतिपन्नं व्योमैव भवतु । सूर्योदयाद्युपाधिभेदेन तद्विभागात् पूर्वदक्षिणपश्चिमाद्युपाधिक्लृप्तिश्चाधिकेऽनधिकेऽपि समाना । अप्रत्यक्षायां च दिशि प्रत्यक्षैरुपाधिभिरवच्छेदधीर्दुर्लभा । सूर्योदयादिविशेषितातपादिभिरेव प्रागादिधीव्यवहारसिद्धौ किं तदन्यकल्पनया ? शाखाचन्द्रनयाच्चातपादेस्सूर्योदयादेश्च संबन्धधीर्युज्येत । उपहितस्य शब्दार्थत्वान्न दिक्छब्दस्य व्योमातपादिपर्यायता स्यात् । ननु साक्षात्संबन्धरहितसंयुक्तसंयोगभूयस्त्वाल्पत्वनिबन्धने दूरासन्नपरत्वापरत्वे तत्तत्संबन्धोपनायकव्यापकद्रव्ययोगमन्तरेण कथं स्यातामित्यत्राह—**अस्यैवेति** । न हि त्वया कल्प्यमानमपि दिक्तत्त्वं तदुपाधियोगमन्तरेण परत्वापरत्वे जनयेत् । तथा सति तैरेवोपाधिभिरुपहितं व्योमाद्येव परत्वादिसिद्धौ पर्याप्तम् । अधिकशब्देन कल्पनागौरवं सूच्यते । नन्वाकाशः परिच्छिन्न इति भवत्सिद्धान्तः ; तथा च कथमाकाशरहितप्रदेशे दूरत्वादिक्लृप्तिरित्यत्राह—**व्योमेति** । दूरत्वादिसिद्ध्यनुगुणोपाधिमद्भिर्महदादिभिस्तत्सिद्धिः स्यात् । व्योमोत्तीर्ण इत्युपलक्षणम् , व्योमसंपृक्तद्रव्यादिभिरपि तदुपपत्तेः । अनियमेन बहूनां दिक्त्वकल्पने गौरवं स्यादिति चेन्न, असिद्धकल्पनादनेकैरपि सिद्धैरेव निर्वाहस्य लघुत्वात् । यद्येकमेव सर्वत्र दिग्व्यवहारकारणमिष्यते, तदा सर्वव्यापिना सर्वहेतुभूतेन परमात्मनैव सर्वं सिध्येत् ; तस्यैव सन्तु उपाधिभेदास्सहकारिणः । अथवा तत्तदुपाधयस्तावत्प्रत्यक्षाः । तत्संबन्धोऽपि साक्षात्परंपरया वा दूरासन्नादेर्दृष्ट एव । तद्दृष्ट्या च परत्वादिसिद्धौ किं तदुपहितगवेषणया ? कार्यविशेषाणामन्यतस्संभवे च न क्वचित्तदतिरिक्तं कल्प्यमित्यभिप्रायेणाह—**किं परैर्न इति** । परैः—व्यापकेश्वरव्यतिरिक्तैः उपाधिमात्रव्यतिरिक्तैर्वेत्यर्थः । नः—ईश्वरमिच्छतां गौरवभीतानां चेति यावत् ॥ ४८ ॥

अन्यस्मिन्नन्यधर्मान् घटयतु वियदाद्यत्र नातिप्रसक्तिः
सिध्यत्कार्योपयुक्तोपनयननियमोपेततच्छक्तिक्लृप्तेः ।
एवं ह्येवाधिकायामपि दिशि भवतोऽतिप्रसङ्गो निषेध्यो
धर्मी धर्मश्च कल्प्यौ तव तदितरता स्यात्तु काले समानात् ॥ ४९ ॥

ननु यद्याकाशादयः परधर्मं परत्र घटयेयुः, ततः पाण्ड्यदेशस्थितेन जपाकुसुमेन पाटलीपुत्रस्थितं स्फटिकमणिमुपरञ्जयेयुः ; विश्वमपि व्यामिश्रसर्वस्वभावं स्यादिति प्रसक्तिमुद्भाव्य परिहरति—**अन्यस्मिन्निति** ॥ हेतुमाह—**सिध्यदिति** । यथा कलमबीजस्याङ्कुरजननशक्तिकल्पनेऽपि न कोद्रवाङ्कुरजनकत्वं दृश्यमानकार्यानुगुणकारणशक्तिकल्पनात् , तथा वियदादिष्वपि परत्वादिसिद्ध्युपयुक्तोपनायकतयैव तच्छक्तिक्लृप्तेरित्यर्थः । अत्र प्रतिबन्दिमभिप्रेत्याह—**एवं हीति** । नन्वधिकाया दिशस्तावदर्थत[यैव]या धर्मिग्राहकेण सिद्धिः ; न तथा वियदादेः, तत्स्वरूपस्यान्यतस्सिद्धत्वादिति चोद्यं विपरीतफलमित्यभिप्रायेणाह—**धर्मीति** । नावश्यं धर्मिग्राहकेणैव सर्वत्र शक्तिसिद्धिः । गृहीतेष्वपि धर्मिषु तत्तत्कार्यदर्शनेन तन्नियतशक्तिक्लृप्तेः । अत एव नातिप्रसङ्गः, अयस्कान्तादिवत्तन्नियमात् । यन्निबन्धनस्त्वतिप्रसङ्गः, स सिद्धे कल्प्येऽपि समः समाधिः । एवं स्थिते वरमुभयकल्पनादेककल्पनम् । ननु शक्तिरपि कल्प्यमाना न निराधारा कल्प्यते । तस्मात्साधारशक्तिकल्पने शक्तिविशिष्टाधारकल्पने वा समं गौरवम् । तन्न ; यद्यपि शक्तितद्वन्तौ मिथोऽवच्छिन्नौ, तथाऽपि सिद्धांशस्य

कल्प्यत्वायोगादसिद्धांशनियतैव क्लृप्तिरिति विशेषसिद्धिः स्यादिति भावः। नन्वेवं वियदादेरेव सूर्यपरिस्पन्दाद्युपनायकत्वसंभवात्तदन्यः कालो न सिध्येदित्यत्राह—**तदितरतेति** । न हि वयं परत्वादिलिङ्गैराकाशाद्यतिरिक्तं कल्पयामः, किंत्वागमिकमभ्युपेमः । अतो न तस्यासिद्धिरिति भावः ॥ ४९ ॥

संख्यानं तत्त्वपङ्क्तौ क्वचिदपि न दिशः कालवद्वा न भेदः
कण्ठोक्तो व्याक्रियादिव्यवहरणमपि ह्यन्यथैवोपपन्नम् ।
श्रोत्रादुक्तस्तु लोकप्रभृतिवदुदयस्तस्य तत्राप्ययो वा
नैतावत्तत्त्वभेदं गमयति न च तच्छ्रौत्रतामान्यपर्यात् ॥ ५० ॥

यदि पृथक्त्वेन लोकवेदप्रसिद्धा दिगपह्नूयेत तथा वायुरपि । अस्य ह्युपलभ्यमानः स्पर्शो उष्णश्शीतोऽनुष्णाशीतोवा? त्रेधाऽपि न छान्दोग्याधीततेजोबन्नातिरिक्तस्सिध्येत् । तिर्यक्पवनमप्यदृष्टवशात्तेषामेव स्यात्; शब्दधृतिकम्पैरपि नातिरिक्तमनुमातव्यम्; तैरेव तत्संभवात् । वातोपनीततत्तद्भूतान्तरावयवन्यायादनुद्भूतरूपतया दुर्दर्शत्वं स्यादित्यत्राह—**संख्यानमिति** ॥ अयं भावः—न हि वयमप्रत्यक्षस्य वायोः स्पर्शशब्दधृतिकम्पलिङ्गैस्सिद्धिरिति वदामः, येन तेषामन्यथासिद्धिरुच्येत । किंतु तेषुतेषु शास्त्रेषु तत्त्वपङ्क्तौ परिगणनात्; नैवं दिक्तत्त्वं गण्यत इति । तत्र कालप्रतिबन्दिं निस्तरति—**कालवद्वेति** । अस्ति हि *रूपान्तरं तद्विज कालसंज्ञम् इत्यादि । ननु *दिग्देशकालेष्वस्तातिः इत्यादिषु देशाद्भिन्ना दिक् कालवच्छास्त्रेषु व्यवह्रियत इत्यत्राह—**व्याक्रियेति** । प्रमाणसिद्धदिक्तत्त्वानुसारेण तत्कार्यविशेषविधायिनां शास्त्राणां तत्स्वरूपनिष्कर्षे तात्पर्याभावान्न ततस्त्वदिष्टसिद्धिरित्याशयः । अथ स्यात् *प्राणाद्वायुरजायत इत्यादौ वाय्वादितत्त्वैस्सह दिशः पृथक्सृष्टिरुच्यते; अतस्तद्वद्दिशोऽपि तत्त्वान्तरत्वं स्यात्; एवं *दिशः श्रोत्रम् इति; तद्वदप्ययोऽपि श्रूयत इत्यत्राह—**श्रोत्रादिति** । लोकप्रभृतिवदिति प्रतिबन्दिवचनम् । अत्र हि *नाभ्या आसीदन्तरिक्षम् इत्यादिभिर्न तत्त्वसृष्टिश्श्रूयते । किंतु ब्राह्मणक्षत्रियचन्द्रसूर्यादिव्यष्टिसृष्टिप्रकरणे अन्तरिक्षस्वर्गादिकल्पनम् । अतो दिक्सृष्टिरपि व्यष्टिविषया न तत्त्वान्तरं कल्पयितुं शक्नुयादित्याह—**नैतावदिति** । अथापि दिशः श्रोत्रोपात्तस्य व्यष्टिविशेषत्वं स्यादित्यत्राह—**न चेति** । श्रौत्रतां—श्रोत्रोपादानतामित्यर्थः । न हीन्द्रियाणि कस्यचिदुपादानानीति प्रागेवोक्तम् । गत्यभावादत्र विशेषः कल्प्यतामित्यत्राह—**आन्यपर्यादिति** । अत्र हि दिगुपाधीनां तद्देवतानां वा भगवतः श्रोत्रात् चन्द्रादेरिव सृष्टिः स्यात् । अतस्तत्त्वान्तरकल्पनं निर्मूलमित्यर्थः ॥ ५० ॥ **इति दिश आकाशादावन्तर्भावः ॥**

वातो वातीति साक्षान्मतिरितरसमा स्पर्शतो नानुमाऽसा-
वन्धेऽन्येषु प्रसङ्गान्न पुनरगमकं स्पर्शनं रूपशून्ये ।
अन्याक्षग्राह्यतादृग्विधगुणविरहो ह्यन्यदक्षं न रुन्धे
निर्गन्धो नीरसोऽपि स्फुरति यदनलो दर्शनस्पर्शनाभ्याम् ॥ ५१ ॥

आकाशे चिन्तिते प्रसङ्गाद्दिगन्तर्भाव उक्तः । अथाकाशानन्तरभाविनि वायौ स्वरूपतस्संप्रतिपन्ने प्रमाणविप्रतिपत्तिं निरस्यति—**वातो वातीति** ॥ त्वगिन्द्रियपवनसंयोगे सति सावधानस्य वातो वातीति धीस्तावद् दुरपलपा । सा साक्षात्काररूपा क्षित्यादिधीसमत्वादित्यर्थः । यदत्र गुणेन गुण्यनुमानमाहुः तत्प्रतिषेधति—**स्पर्शत इति** । न हि गन्धादिवदिह गुणमात्रोपलम्भ इति भावः । अन्यथाऽतिप्रसङ्गमाह—**अन्ध इति** । अन्धे—पुरुषे, अन्येषु—पृथिव्यादिषु

भूतेषु त्वगिन्द्रियेण या स्पर्शधीस्सा स्पर्शमात्रविषया तत्तद्द्रव्यानुमितिहेतुस्स्यात् । अन्धोक्तिश्चक्षुषा द्रव्यग्रहणनिवृत्त्यर्था। उपलक्षणमेतदन्धतमसमध्यस्थस्य; सालोकेऽपि निमीलितचक्षुषश्च । न चैतद्युक्तम्, दर्शनस्पर्शनाभ्यामेकार्थग्रहणाभ्युपगमात् अन्यथा द्रव्यापह्नवप्रसङ्गाच्च । ननु नीरूपं कथं प्रत्यक्षम्? आत्मादीन् पश्य । कथं बाह्याक्षग्राह्यम्? रूपादीन्निरूपय । कथं स्पर्शनवेद्यम्? स्पर्शमेव परामृश, इत्यभिप्रायेणाह—**न पुनरिति** । तथाऽपि नीरूपद्रव्यं कथं बाह्येन्द्रियग्राह्यं त्वगिन्द्रियग्राह्यं वेत्यत्राह—**अन्याक्षेति** । इन्द्रियाणां स्वग्राह्यविशेषगुणोपधानेन हि द्रव्यग्राहकत्वमिति वः कल्पना । ततश्चेन्द्रियान्तरग्राह्यविशेषगुणविरहेऽपि वायोस्त्वगिन्द्रियग्राह्यत्वमविरुद्धमित्यर्थः । यदि रूपशून्यद्रव्यत्वाद्वायुरप्रत्यक्ष इत्युच्येत तदा रसशून्यद्रव्यत्वात्तेजोऽपि किं तथा गन्धशून्यद्रव्यत्वाद्वा । अतोऽवादि इन्द्रियान्तरग्राह्यविशेषगुणविरहो नेन्द्रियान्तरवेद्यत्वविरोधीति । अत्राविगीतमुदाहरणमाह—**निर्गन्ध इति** ॥ ५१ ॥

संख्याद्यास्स्पर्शनास्स्युस्तदधिकरणकास्स्पर्शने गन्धवाहे
तेषां द्रव्योपलम्भप्रतिनियतनिजाध्यक्षयोग्यत्ववतश्चेत् ।
इ[ष्टंत्वं]ष्टस्त्वंशेन चात्मप्रभृतिषु सहते तैः प्रसिद्ध्यन्ति सर्वे
तद्बाह्ये व्याप्तिरिष्टा यदि सततगतेरप्यसावस्तु बाह्ये ॥ ५२ ॥

वायुप्रत्यक्षतायां परोक्तमनिष्टं शङ्कते—**संख्येति** ॥ वायौ त्वगिन्द्रियग्राह्ये तन्निष्ठसंख्यापरिमाणादिद्वीन्द्रियग्राह्यवर्गोऽपि तेन सह त्वचा गृह्येत । तेषां संख्यादीनां स्वाधारद्रव्योपलब्धियोग्यतासमानयोग्यताकत्वादित्यर्थः । अत्रांशत इष्टप्रसङ्गतामाह—**इष्टमिति** । उपलभ्यते ह्येका वह्निशिखा, एका वारिधारेत्यादिवत् एकोऽयं वायुरिति । रन्ध्रभेदनिष्क्रान्तेषु च वायुषु सावधानं स्पृशतो द्वित्वद्विपृथक्त्वादयो भान्ति । यावता च त्वगिन्द्रियभागेन वायुस्संबध्यते, तावदवच्छिन्नं तत्परिमाणं च गृह्यत एव । न हि घटादावपि त्वगिन्द्रियसंबद्धप्रदेशाभ्यधिकवर्ति परिमाणं तेन गृह्यते । स्पृष्टापसृते वायौ संयोगविभागौ स्फुटौ । एकस्मिन् शरीरे अनेकैर्वंशरन्ध्रादिभिरनेकेषु वायुस्रोतस्सु प्रवर्तितेषु तत्तदपेक्षया परत्वापरत्वे अपि सुलभे; कर्म च, वातीति प्रत्ययात् । अन्यथा सरित्प्रवाहे स्पन्दनं च त्वचा न गृह्येत । यस्तु वायोः संमूर्च्छनाद्यवस्थासु संख्यादेरग्रहः स तोयादावपि समः । प्रसङ्गस्य व्याप्तिभङ्गमप्याह—**न चेति** । आत्मनि तावद्यद्यप्यहमेक इति धीस्स्यात्, तथाऽपि तत्परिमाणं न गृह्यते । अत एव ह्यणुत्वविभुत्वदेहपरिमाणत्वसन्देहः । एवमन्यदपि । तथा बाह्येष्वपि द्रव्योपलम्भेऽपि द्वित्वत्रित्वाद्यग्रहो दृष्टः । उक्तव्यतिरिक्तेष्वयं नियम इति शङ्कते—**तद्बाह्य इति** । सान्तर्हासमाह—**सततगतेरिति** । यथादर्शनं व्यवस्था त्वयाऽपि दुस्त्यजेति भावः ॥ ५२ ॥ **इति वायुप्रत्यक्षत्वम्** ॥

न प्राणो वायुमात्रं सह परिपठनान्न क्रिया द्रव्यतोक्ते-
स्तेजोवद्वा न तत्त्वान्तरमगणनतो वायुतानुज्झनाच्च ।
तस्माद्वातो विशेषं घनजलकरकान्यायतः प्राप्य कंचि-
द्देहान्तर्दाशविध्यं भजति बहुविधोपक्रियो वृत्तिभेदैः ॥ ५३ ॥

अथ राजसमहान् प्राण इति वदतः प्रतिवक्तुं प्राणस्य वायुविशेषतां विवक्षुस्तत्र विशेषापह्नवं प्रतिषेधति—**न प्राण इति** ॥ वायुत्वप्रसिद्ध्याऽसौ वायुमात्रमिति चेन्न; सर्वत्र सामान्यप्रसिद्ध्या विशेषत्यागप्रसङ्गात् । अयोग्ये च

नानुपलम्भबाधः । श्रुतिप्राप्तं हेतुमाह—**सहेति** । *एतस्माज्जायते प्राणो मनस्सर्वेन्द्रियाणि च, खं वायुर्ज्योतिराप इति सृष्टिवाक्ये वायुप्राणयोस्सहपाठात् । न चात्र प्राणशब्दोऽन्यार्थः ; अबाधे प्रसिद्धत्यागायोगात् । न च वायुसामान्ये प्राणशब्दप्रसिद्धिः । जगत्प्राण इति समाख्या तु न तदंशस्य शक्तिं गमयेत् । देहावच्छेदमात्रेण विशेषात्पृथगुक्तिरिति चेन्न ; तत्सृष्ट्युक्तेः प्रयोजनमान्द्यात् । अस्तु तर्हि वायोः क्रियाविशेषः प्राणः स्तिमितवायौ प्राणशब्दप्रयोगाभावात्, उच्छ्वासादौ प्रयोगाच्चेत्यत्राह—**न क्रियेति** । हेतुमाह—**द्रव्यतोक्तेरिति** । वायुर्द्रव्यमिति तावत्सिद्धम् । प्राणे च तदुक्तिस्सार्वत्रिकी ; प्राणस्स्पन्दत इति च पृथग्व्यपदिशन्ति । उक्तश्च सहपाठो न तत्क्रियायाः, अग्रग्रप्रायनयविरोधात् । नच मनःप्रभृतीनां क्रिया तैस्सहात्र पठ्यत इति भावः । यद्यसौ वायुविकारविशेषः वह्निरिव तत्त्वान्तरं स्यादित्यत्राह—**तेजोवदिति** । यदि तत्त्वपङ्क्तौ निविष्टः प्राणो भूतान्तरवत् पृथक्संख्यायेत ; न ह्येवमसावित्याह—**अगणनत इति** । तत्त्वपरिगणनं च पूर्वपूर्वनियतस्वभावपरित्यागेन विकारान्तरसृष्टौ ; नतु विकारमात्रे *पृथिव्या ओषधयः इत्यादिषु तत्प्रसङ्गात् ; प्राणे च वायुत्वं न निवृत्तम् । अतश्च न तत्त्वान्तरमित्याह—**वायुतानुज्झनाच्चेति** । तथाऽपि देहोपादानत्वावस्थापन्नो वायुः प्राणस्स्यात् किमधिककल्पनयेत्यत्राह—**तस्मादिति** । अयं भावः—*यावद्ध्यस्मिन् शरीरे प्राणो वसति तावदायुः, * अहं वैश्वानरो भूत्वा प्राणिनां देहमाश्रितः । प्राणापानसमायुक्तः पचामीत्यादिषु देहात्पृथक्त्वेन प्राणवायुः प्रसिद्धः । अतो न देहोपादानवायुरसौ । किंतु योगाद्युपयुक्तशास्त्रवेद्यविशेषवान् कश्चिद्वायुरयमिति वायुत्वानुवृत्तिव्यक्त्यै जलमयकरकानिदर्शनम् । दाशविध्यं—प्राणापानादिभेदैर्नागकूर्मादिभेदैश्च दशविधत्वम् । तत्तद्वृत्तिभिरुपकारप्रपञ्चस्तत्तदागमेषु ग्राह्यः । अयं चार्थः * न वायुक्रिये पृथगुपदेशादित्यधिकरणसिद्धः । * आपोमयः प्राण इति तु, * अन्नमयं हि सौम्य मनः, * तेजोमयो वागितिवदाप्यायनपरम् ; अन्यथाऽनेकशास्त्रविरोधात् ॥ ५३ ॥ **इति प्राणस्य वायुविशेषत्वम् ॥**

प्राणोऽक्षं प्राणशब्दादुपकरणतया क्षेत्रिणश्चेत्ययुक्तं
शब्दैक्यं ह्यैकजात्यं व्यभिचरति न च प्राणताऽक्षेषु मुख्या ।
देहस्यानक्षभावेऽप्युपकृतिरधिका तत्समाक्षोक्त्यदृष्टि-
र्न प्राणे सात्त्विकाहंकरणविकृतितालक्षणं तद्धि तेषाम् ॥ ५४ ॥

अत्र कश्चिदाह प्राणसंवादादिष्विन्द्रियैस्सह प्राणः पठितः ; प्राणशब्दश्च साधारणः प्रयुक्तः ; क्षेत्रज्ञोपकरणत्वं च समानम् ; अतः प्राण इन्द्रियमिति । एतदनूद्य परिहरति—**प्राण इति** ॥ सहपाठमात्रं न तज्जातीयत्वसाधकमित्यभिप्रायः । प्राणशब्दवाच्यत्वं नेन्द्रियत्वसाधकमित्याह—**शब्दैक्यमिति** । अन्यथा अनेकार्थशब्दलोपप्रसङ्ग इति भावः । अत्र च प्राणशब्दः क्वचिन्मुख्यः क्वचिद्भाक्तः । एवमप्येकशब्दप्रयोगमात्रात्साजात्ये वैजात्यमेव जगति लुप्येतेत्यभिप्रायेणाह—**न चेति** । क्षेत्रज्ञोपकरणत्वस्य व्यभिचारमाह—**देहस्येति** । क्षेत्रज्ञोपकारकत्वं देहे [भूयसा] संदृश्यते ; न तत्रेन्द्रियत्वमिष्यते । इन्द्रियशब्दप्रयोगाभावात्तत्रानिन्द्रियत्वमित्यत्राह—**तत्समेति** । इन्द्रियत्वोक्तेरदर्शनं देहे प्राणेऽपि समम् । अतः प्राणोऽपि नेन्द्रियमित्यर्थः । इन्द्रियलक्षणनिवृत्त्या च प्राणे तच्छब्दवाच्यत्वनिवृत्तिरित्यभिप्रायेणाह—**न प्राण इति** । सात्त्विकाहङ्कारोपादानकत्वमेवेन्द्रियलक्षणम्, परोक्तलक्षणानुपपत्तेरित्यभिप्रायेणाह—**लक्षणमिति** । यत्तु शरीरयोगे सत्येव साक्षात्प्रमितिसाधनमिन्द्रियमिति, अत्र कर्मेन्द्रियेष्वव्याप्तिस्तावदास्ताम् ; स्वेदादिशैत्याभिव्यञ्जकव्यजनवातादेरुक्तलक्षणयोगादतिव्याप्तिर्दुर्वारा । शरीरसंयुक्तमतीन्द्रियमिति विशेषणेऽपि चाक्षुषतेजःकणानां चूर्णनिक्षेपवद्भिसर्पे

मूलस्कन्धस्य प्रमितिसाधनत्वाभावात्, अग्रस्कन्धस्य शरीरसंयुक्तत्वायोगात्, नोभयत्राप्येतद्विशिष्टमिन्द्रियलक्षणमस्ति। परंपरया संबन्धस्त्वतिप्रसञ्जकः। आद्रष्टुराचन्द्रमसश्च कश्चिच्चक्षुरिन्द्रियावयवी तदानीमेव निष्पन्न इत्यत्र न किंचित्प्रमाणमन्यत्र संप्रदायात्। इन्द्रियदोषवदिन्द्रियगुणाश्च शरीरसंयुक्तास्साक्षात्प्रमितिसाधकास्सन्ति; तैश्चानैकान्त्यं सुवचम्। शुद्धेष्वपि परोक्तलक्षणेषु न प्रस्तुते तत्सिद्धिरिति ॥ ५४ ॥ इति **प्राणस्यानिन्द्रियत्वम्** ॥

प्राणापानाख्यभस्त्रारभसविसृमरः प्राप्य वैश्वानराख्यां
मध्येदेहं हुताशो वसति जलनिधावौर्ववत्सर्वभक्षः।
तत्तद्विद्यासु वे[द्यस्त्वन]धं त्वन इव हि परज्योतिषः सोऽपि रूपं
नात्मानौ तौ जडत्वाज्जनिविलयमुखैर्भेदकण्ठोक्तिभिश्च ॥ ५५ ॥

वायोरनन्तरं वह्निनिरूपणे प्राप्ते प्राणसङ्गत्या वैश्वानरं तावच्छिक्षयति—**प्राणेति** ॥ *तस्य मध्ये महानग्निरित्यादिकमिहानुसन्धेयम्। वारिनिर्वाप्यत्वनिवृत्त्यै बाडवनिदर्शनम्। प्राणवैश्वानरविचारस्य प्रधानशास्त्रार्थोपयोगमभिप्रेत्याह—**तत्तदिति**। अनः—प्राणः। *अथ यदतः परो दिवो ज्योतिर्दीप्यत इत्यारभ्य *इदं वाव तत् यदिदमस्मिन्नन्तः पुरुषे ज्योतिरित्याद्यामनन्ति छन्दोगाः। प्रसङ्गान्नास्तिकयोगिजननिरासाय द्वियीयसरवक्तव्यमुपक्षिपति—**नात्मानाविति**। अजडो नित्यो भूतभौतिकविलक्षणश्चात्मा स्थापयिष्यते ॥ ५५ ॥ इति **प्राणवैश्वानराग्न्योस्साङ्गत्यमनात्मत्वं च** ॥

धर्मो भाति प्रभैका बहलविरलतायत्र दृष्टानुसारात्
सा दीपांशा विशीर्णा इति यदि बहुधा कल्पनागौरवादिः।
रत्नादीनां स्थिराणां विशरणविहतेर्निष्प्रभत्वादि च स्यात्
तेजस्तत्सप्रभाकं तिमिरहरतया साऽपि तेजोविशेषः ॥ ५६ ॥

अथात्र धर्मधर्मिणोः सजातीयत्वे निदर्शनार्थं लोकबुद्ध्यनुगुणं भाष्यस्थं प्रभानिरूपणं प्रदर्शयति—**धर्म इति** ॥ प्रदीपादिधर्मभूता तद्वत्स्वयमप्येका विष्वक्प्रसृता सूक्ष्मांशुकन्यायेन सुघटितसङ्घातलक्षणा प्रभा सर्वेषां भाति। तत्र मूलाग्रयोर्बहलत्वविरलत्वोष्णत्वोनुष्णत्वाद्युपलम्भस्तत्तद्वस्त्वन्तरेष्विव नैक्यबाधक इत्यभिप्रायेणाह—**बहलेति**। अन्यथा स्थूलमूलत्वादिना दीपादिष्वपि नैक्यं सिध्येदिति भावः। अवयवविशरणवादमनूद्य प्रतिवक्ति—**सेति**। विशरणक्रिया, तत्स्वभावानां वेगवतां तेजोवयवानामनुपशान्तवेगानामेव संभूय किञ्चिदुद्गमनेन दीपाद्यवयव्यारम्भणम्, घनीभूतानामनन्तरक्षणे विशरणम्, ऊर्ध्वगमनशीलानां च तेषां तत्तदंशतश्च तिर्यगूर्ध्वमधश्च प्रसरणम्, तादृशप्रसरणहेतुवैचित्र्यं बहलविरलत्वादिसिद्ध्यै केषांचिद्वेगातिशयः इत्याद्यनुपलब्धविविधार्थकल्पनागौरवं प्रसज्यते। आदिशब्देन सर्वलोकोपलम्भशास्त्रविरोधसंग्रहः। बाधकान्तरमाह—**रत्नादीनामिति**। प्रत्यभिज्ञाविषयप्रधानोदाहरणतया प्रसिद्धेषु स्थिरतरेषु रत्नादिषु प्रतिक्षणविनाशोऽवयवविशरणं च न कल्पयितुं शक्यम्। अतस्तेषु त्वदुक्तप्रकारेण प्रभोत्पत्तिकल्पनायोगान्निष्प्रभत्वप्रसङ्ग इत्यर्थः। परिशेषतः स्वाभिमतमाह—**तेज इति**। उक्तानुपपत्त्या दीपादितेजः प्रभाविशिष्टमेवोत्पद्यते इत्यर्थः। ननु प्रभाद्रव्यं न तत्त्वपङ्क्तौ गण्यते, तद्बहिर्भावश्चापसिद्धान्तः। अन्तर्भावश्च न वायुपर्यन्तेषु, रूपवत्त्वात्। न तोयपृथिव्योः, रसगन्धादिरहितत्वात्। न तेजसि, तद्धर्मतयाऽभ्युपगमात्। अतो विशीर्णतेजोतिरिक्ता प्रभा नास्तीत्यत्राह—**तिमिर-**

हरतयेति। तिमिरहरत्वं तेजस्त्वमात्रे हेतुः। विशेषशब्दस्तु प्रतीतिसिद्धावान्तरवैषम्यव्यक्त्यर्थः। तिमिरहरत्वं चात्र भास्वररूपविशिष्टतया, न तेजस्त्वमात्रेण। अतो न साध्याविशेषशङ्का। एवं नीरसत्वे सति रूपवत्त्वादित्यपि हेतुः॥ ५६॥
इति प्रभायाः प्रभावदवयवातिरेकतेजस्त्वे॥

भाष्ये भास्वत्प्रभादौ प्रतिहतिबहलीभावपूर्वं यदुक्तं
तेन स्रोतस्समाधिं परमतनयतः प्राहुरेके प्रभायाम्।
वस्तुन्यस्ते विकल्पे स्फुटविघटनयोर्वक्तुराप्तस्य वाचो-
स्तात्पर्यं तर्कमानानुगुणमधिगुणैश्चिन्त्यमन्तेवसद्भिः॥ ५७॥

अत्र ग्रन्थान्तरसिद्धमतान्तरमाह—**भाष्य इति**॥ करतलेनाहिमकररश्मीनां गतिप्रतिहतिः। तथैव तत्र बहलतया स्फुटोपलम्भश्चाभाष्यत। प्रतिबिम्बनिरूपणे च नयनरश्मीनां दर्पणे प्रतिहतिरुक्ता। तदेतत्प्रभाप्रभावतां सहोत्पत्तिनाशपक्षे नोपपद्यते। दृश्यते च रत्नप्रभादेरपि प्रतिघातकसन्निधौ सङ्कोचस्तदपगमे विकासश्च। अतः पाञ्चभौतिकस्य रत्नादेः पार्थिवाद्यंशेन दृढावस्थितस्यापि तेजोंऽशेन गन्धादिन्यायवता विशरणप्रसरणादिकं युज्यते। आतपवारणादिवृत्तान्तश्च वर्षवारणादिन्यायात्किरणगतितत्प्रतिघातावनुमापयति। निवृत्ते चातपे क्षितिजलयोरौष्ण्योपलम्भात्तेजोंशविशरणसंक्रमणे गम्येते। प्रभातद्वतोराश्रयाश्रयित्वादिभाषणं तु परसम्मत्यैव तन्मतनिदर्शनम्। प्रभा हि प्रदीपादिना सह जनिध्वंसिनीति केचित्। तथा हि **साङ्ख्या** इन्द्रियवृत्तिनिदर्शनतया आहुः—

*दीपप्रभा यथा तस्मिन्विनश्यति विनश्यति। तथा बहिर्गताऽप्येषा मूलच्छेदाद्विनश्यति॥ इति॥

ननु विरुद्धभाषणादुभयं त्यक्त्वा सौगतगतिरिह संग्राह्येत्यत्राह—**वस्तुनीति**। न तावदिह सिद्धे वस्तुनि विकल्पः। नच वाक्ययोरैकार्थ्यं क्लिष्टगत्या कल्प्यम्, विरोधस्फौट्यात्। आप्तवाक्ये च नोभयत्यागः; सहजक्षणिकपुञ्जद्वयपक्षस्य क्षणभङ्गनिरासेनैव निरस्तत्वाच्च। अतोऽन्यतरवाक्यस्य अन्यपरत्वे प्राप्ते प्रमाणतर्कानुगुणं परमार्थतात्पर्यं प्रज्ञाशालिभिश्छात्रैः प्रतिबोद्धव्यमिति॥ ५७॥ **इति प्रभाविषयग्रन्थद्वयगमनिका॥**

प्राच्ये स्नेहादिनाशे चरम इव दृढोऽनन्तरं दीपनाशः
सामग्र्यन्यान्यकार्यं जनयति च न चानेकदीपप्रतीतिः।
साम्यादेः स्यात्तु तद्धीः प्रवहणभिदुरास्सप्रभास्तत्प्रदीपा
निर्बाधा भास्करादौ प्रथयति नियतं प्रत्यभिज्ञा स्थिरत्वम्॥ ५८॥

ननु दीपादीनां स्थिरतया गृहीतानामपि क्षिप्रविनाशित्वमभ्युपगतम्। तच्चावयवविशरणपक्ष एवोपपद्यते। तथाऽऽहुः—*अवयवविशरणलिङ्गजबोधसहायेन चक्षुषा भेदम्। ज्वालासु निर्णयामः—इति। पक्षान्तरेषु तु प्रत्यभिज्ञा दुर्बाधेत्यत्राह—**प्राच्य इति**॥ दाह्यविनाशानन्तरं वह्निनाश इति चरमदीपादिषु दृष्टम्; इष्टं च सर्वेषाम्। प्रतिक्षणं च दीपदशादिप्रक्षयो दीपादिषु प्रत्यक्षः। प्रयोगश्च—प्राच्यस्नेहदशादिनाशः स्वानन्तरभाविस्वजनकदीपनाशवान् दीपारम्भकस्नेहादिनाशत्वात्, अन्त्यवत् इति। सावधानं प्रपश्यद्भिश्च प्रवाहवद्दीपो दृश्यते; दशाग्रमारभ्य तन्मूलपर्यन्तं प्रतिकलमन्योऽन्यो दीपः प्रवर्तमानो निवर्तमानश्च दृष्टः। प्रयोगान्तरमभिप्रेत्याह—**सामग्रीति**। द्वितीयादिस्नेहादिसामग्री दीपजनिका; अविकलदीपजनकजातीयसमुदायत्वात्, आद्यवत्। अन्यथा प्रथमाऽपि नोत्पादयेत्। तथा च जितं चार्वाकैः।

नन्वस्तु प्रतिक्षणदीपारम्भः, प्रतिक्षणविनाशस्तु कुतस्त्य इत्यत्र पूर्वानुमानसिद्धेऽपि युक्त्यन्तरबाधमाह—**न चेति**। यदि द्वितीयादिक्षणे पूर्वपूर्वदीपनाशो न स्यात्, अनेकघटाद्युत्पत्तिनयाद्युगपदनेकदीपोपलब्धिः स्यात्; न चैवमस्ति। निगमयति—**साम्यादेरिति**। प्रभया सहोत्पत्तिपक्षेऽप्येवं दीपादेराशुतरविनाशित्वं सिद्धम्। यत्र तु सामग्र्यनुवृत्त्यादिहेतुविरहः तत्र स्थिरत्वप्रसङ्गो न दोष इत्यभिप्रायेणाह—**निर्बाधेति**॥ ५८॥ **इति स्थिरास्थिरतेजोविभागः॥**

वर्णानां तादृशत्वादतिकठिनतया गौरवस्यापि भूम्ना
धात्रीभागैः प्रभूतैस्स्फुटमिह घटिता धातवो हाटकाद्याः।
तादृक्त्वेऽपि स्फुरत्ताद्यनितरसुलभं किंचिदन्वीक्ष्य तज्ज्ञैः
व्याख्यातं तैजसत्वं विधितदितरयोस्तन्त्रसौकर्यसिद्ध्यै॥ ५९॥

यत्तु हेमादेस्तैजसत्वमाहुः *त्रपुसीसलोहरजतसुवर्णानां तैजसानामग्निसंयोगाद्द्रवत्वमद्भिस्सामान्यमिति, तत्प्रागेव पाञ्चभौतिकत्वसाधनात्प्रत्युक्तम्। विशेषतश्च परोक्तेर्भङ्गाय ब्रूमः—**वर्णानामिति**॥ हेमरूप्यादिवर्णाः पार्थिवत्वाभिमताभ्रकशुक्त्यादिसमा दृश्यन्ते। अन्यथा कथं तत्तद्भ्रमः काठिन्यं च तेष्वधिकम्? तच्च स्वतः पृथिव्या एव, *काठिन्यवान् यो बिभर्ति इत्यादिदर्शनात्। गुरुत्वं च तेषुतेषु भूयिष्ठम्। तेजोमात्रे तु न तत्प्रसङ्गः। जले तु सदप्येतन्नैवं क्वचिदतिशयितम्। नचाप्यत्वं तेषामिच्छसि। तदिह पञ्चीकृतारब्धव्यष्टिप्रपञ्चे हेमादिषु पार्थिवांशः प्रभूत इति निश्चीयते। कथमन्यथा *निष्के तु सत्यवचनमित्यादि निरुध्येत; तथात्वे तैजसत्वस्मरणं कथमित्यत्राह—**तादृक्त्वेऽपीति**। स्फुरत्तादि—तेजस्समानं वर्णविशेषं स्वतश्शुद्धत्वं चेत्यर्थः। तज्ज्ञैः—तथाभूतवेदिभिः। व्याख्यातं—विशेषतः प्रकथितम्। किमर्थमित्यत्र तैजससमाख्यातेषु विधिनिषेधसाधारण्यसौकर्यार्थमित्याह—**विधीति**। ननु सर्पिर्जतुमधूच्छिष्टानां पार्थिवानामत्यन्ततापलुप्तद्रवत्वं दृष्टम्, न तथा हेमादौ ततस्तेषामपार्थिवत्वम्। मैवम्; एवमपि तोयान्यत्वस्य दुस्साधत्वात्। द्रवत्वविशेषात्तैजसत्वसाधने च न कश्चिद् दृष्टान्तः। पाकजद्रवत्वेन पार्थिवत्वसाधने तु सर्पिराद्यस्ति; अलुप्तद्रवत्वं च हेमादेस्तदुपष्टम्भकपार्थिवांशोऽप्यस्ति। अन्यथा तत्र तदानीं काठिन्यानुवृत्तिप्रसङ्गात्। अतः पक्षविपक्षमात्रवृत्तित्वाद्विरुद्धता॥ अवान्तरविशेषाच्च नातज्जातीयता भवेत्। अतिप्रसङ्गसाम्राज्यादशेषापह्नवेन वा॥
न च हेमादिशब्दानां युक्तं दृष्टप्रमाणतः। अलोकव्यवहारार्हे कुत्रचिद्वृत्तिकल्पनम्॥ ५९॥

इति हेमादेस्तैजसत्वोक्तितात्पर्यम्॥

नैल्याद्भौमं तमिस्रं चटुलबहलताद्यन्वयात्तन्न नैल्यं
छायावत्पारतन्त्र्यं त्वयस इव मणौ दृष्टिसिद्धात्स्वभावात्।
स्पर्शाख्यातिर्न रूपं हरति हरिशिलालोकवत्तत्र चाक्ष्णो-
र्नालोकोऽर्थ्यस्ससिद्धाञ्जननयनदिवाभीतदृष्ट्यादिनीतेः॥ ६०॥

तेजोऽनन्तरे तोये विप्रतिपन्नार्थाभावात्तदुल्लङ्घनेन तमसः पृथिव्यामन्तर्भावमाह—**नैल्यादिति**॥

*तमः खलु चलं नीलं परा[व]परविभागवत्। प्रसिद्धद्रव्यवैधर्म्यान्नवभ्यो भेत्तुमर्हति॥

इति य एवं वदन्ति तान्प्रत्युभयसम्मतेन नीलत्वेन पार्थिवत्वं साध्यते, द्रव्यान्तरकल्पने गौरवात्। अवान्तरविशेषश्च न

वैजात्यहेतुरित्युक्तम्। प्रभातुल्यत्वपक्षे पित्तवद्दृक्प्रभापसर्पपक्षेऽपि नीलत्वाद्धर्मित्वं सिद्धमेव। ये त्वाहुः—*वियति विततानां सूक्ष्माणां पृथिव्यवयवानां कृष्णो गुणस्तम इति तेषां निराधारनैल्योपलम्भोऽशक्यसाधन इत्यभिप्रायेणाह—**तन्न नैल्यमिति**। हेत्वन्तरमाह—**चटुलेति**। चटुलत्वबहलत्वविरलत्वादिकं हि द्रव्यधर्म एव। न च तदुपलम्भो नास्ति, नीलोपलम्भो वा, विश्वविरोधात्। न चात्रालोकापसर्पणादिहेतुभेदैश्चटुलत्वमारोपितम्; प्रत्यक्षभ्रमेषु गुणमात्राधिष्ठानत्वादृष्टेः। गन्धो वातीत्यादिष्वपि द्रव्याभिप्रायेण प्रयोगः। यदि स्वतन्त्रद्रव्यं तमः तदा तत्तद्गत्यागत्यनुविधानं कथमित्यत्राह—**छायावदिति**। यथाऽयस्कान्तस्थितिगत्यनुविधानं पृथग्द्रव्यस्याप्ययसो दृश्यते तथाऽत्रापि स्यात्; यथादृष्टि स्वभावव्यवस्थापनात्। ननु पार्थिवत्वरूपवत्त्वे स्पर्शवत्त्वव्याप्ते; न च ध्वान्ते स्पर्श उपलभ्यते; अतस्ते उभे तस्य न स्त इत्यत्राह—**स्पर्शाख्यातिरिति**। तमःस्पर्शस्यायोग्यत्वादित्यभिप्रायेण नीलत्वसाम्याच्च हरिशिलालोकदृष्टान्तः। यन्नीलं तदालोकसहकृतचक्षुर्ग्राह्यम्; तमश्च न तथा; ततश्चाक्षुषप्रत्ययाभावे नीलत्वाभिमान इत्यत्राह—**तत्र चेति**। आलोकोपलब्धावालोकान्तरं न सहकारि, तथाऽत्र स्यात्; विषयस्य सतस्तत्र सहकारित्वमिति चेत्; अथापि वस्तुभेदे वैरूप्यं सिद्धम्? एवं ध्वान्तेऽप्यालोकनैरपेक्ष्यं स्यात्। अलङ्घनीयनिदर्शनान्तरमाह—**ससिद्धाञ्जनेति**। अञ्जनविशेषसहकृतं हि चक्षुरन्धतमसेऽपि पदार्थान्दर्शयति, तथेहापि स्यात्। तत्र सहकार्यन्तरप्रभावादिति चेत्; अत्राप्यालोकाभावस्य सहकारिणः प्रभावादित्यङ्गीकुरुष्व। यथा च किंचिद्बहलालोकग्राह्यं किंचिन्मन्दालोकेनापि, तथा किंचिदालोकग्राह्यं किंचिन्न तथेति यथादर्शनं नियमः। दृक्स्वभावाच्च; यथा दिवाभीतादिदृष्टेरालोकनैरपेक्ष्यम्, तथा दृश्यस्वभावादिहापीति किं नेष्यते? अस्त्वेवम्, तथाऽप्यालोकमध्ये किं नोपलभ्यत इति चेत्; आलोकनाश्यत्वादिति केचित्; उत्सारितत्वादित्यन्ये; मध्यन्दिनोल्काप्रकाशादिवदभिभवादित्यपरे।

अद्रव्यत्वादिपक्षाणामत्रासंभवसिद्धये। आद्यमेव तमो ध्वान्तमिति केचिदुपाचरन्॥

किंच तेजस इव तमसोऽपि शरीरत्वाम्नानादालोकमध्ये तमस्सृष्टिवचनादेकस्मिन् काले तमस्तेजःप्रलयपाठाच्चास्य द्रव्यत्वप्राकृतत्वसिद्धौ रूपवत्त्वेन वायुपर्यन्तव्यपोहः। कृष्णरूपवत्त्वाच्च वह्निजलव्यावृत्तिः सिध्येत्; *यत्कृष्णं तदन्नस्येति श्रुत्यनुसाराच्च। तदिदं तमः परब्रह्माच्छादकाविद्यानिदर्शनतया विषयावारकं कैश्चिदुक्तम्। तदसत्;

तमोव्यवहितालोकस्थितनानार्थदर्शनात्। दृग्गतेरविरुद्धस्य दृश्यच्छादकता कथम्॥

अतो मर्त्यादिदृष्टीनां दृश्यसंबन्धमात्रतः। दर्शनप्रतिघातित्वं स्वभावात्तमसि स्थितम्॥ ६०॥

इति तमसः पार्थिवत्वम्॥

नालोकाभावमात्रं तिमिरमविरतं नीलमित्येव दृष्टे-
नैल्यं त्वारोपितं चेत्कथमिव न भवेत्क्वापि कस्यापि बाधः।
आरोपे चात्र नैल्यं न भवति नियतं भास्वरान्यत्वसाम्या-
न्नात्रादृष्टं नियन्तृप्रतिनियतगुणारोपक्लृप्तेर्गुरुत्वात्॥ ६१॥

ये त्वाहुः—आलोकाभाव एवालोकविरोधित्वलक्षणसमानधर्मसारितनैल्योपरक्तो नीलं तम इति गृह्यते; नञुपश्लेषरहितशब्दवाच्यत्वं तु प्रलयादिशब्दन्यायेन स्यादिति; तान्प्रतिवक्ति—**नालोकेति**॥ अबाधितं नीलोपलम्भं हेतुमाह—**अविरतमिति**। आरोपितं नीलरूपत्वं नाभावत्वविरोधीत्यभिप्रायेणाशङ्कते—**नैल्यं त्विति**। आरोपस्य कालभेदेन

पुरुषभेदेन वा बाधव्याप्तिमभिप्रेत्याह—**कथमिवेति** । अविरतमिति सूचितमेतेन व्यञ्जितम् । ननु तमो न नीलम् असत्यालोके चक्षुषा प्रतीयमानत्वादिति बाध इति चेन्न; दृष्टान्तासिद्धेः । आलोकाभाव एव दृष्टान्त इति चेन्न; त्वत्पक्षे पक्षदृष्टान्तभेदाभावात्, अस्मन्मते तु भावातिरिक्ताभावासिद्धेः, आलोकाभावे दिवाभीतादिचक्षुर्ग्राह्यैर्नैल्यैर्व्यभिचाराच्च । दृग्वैषम्यवद्दृश्यवैषम्यं च व्यवस्थापकं स्यादित्युक्तम् । अतोऽस्मदादिविशेषणेऽप्यनिस्तारः; तमोधर्मभूतनैल्यादिदृष्टान्तस्तु तदभावसाधने विरुद्धः । आरोपितनैल्यादिदृष्टान्तस्तु शुक्तिरूप्यशशशृङ्गादिवदनादेयः । अनारोपितं तु सत्येवालोके चक्षुषा गृह्यते; तथाऽपि भ्रान्तिदशायां गृह्यमाणारोपाभावेऽपि चाक्षुषभ्रान्तिविषयत्वादेवायं हेतुस्सिद्ध इति चेन्न; तमसि नैल्यारोपसिद्धिमन्तरेणास्य हेतोरनुत्थानात् । भवति हि बाधादृष्टान्तलाभः; तेन च स इति मिथस्संश्रयः । अस्पर्शत्वादिबाधकान्तरं तु निरस्तम् । अत्र नीलमित्येवेत्यवधारणतात्पर्यभेदसिद्धं दूषणान्तरमाह—**आरोपेचेति** । अयं भावः—आरोप एवात्र न संभवति । अभावस्य हि स्वरूपमेव हि भेद इति मन्यसे; अतस्तद्ग्रहे तदग्रहे वा कथमारोपः? एवं च ब्रूषे । आलोको हि भास्वरः, तद्विरोधी च तदभावः, कृष्णद्रव्यमपि भास्वरान्यत्वात्तथैव । अत आलोकविरोधित्वसाधर्म्यादकृष्णे कृष्णधर्माध्यास इति । एवं सति रक्तपीतादीनामपि तथात्वाविशेषात्तत्र तदारोपः किं न स्यादिति । अत्र यदुक्तं **काणादैः**—आरोपे सति निमित्तानुसरणं न तु निमित्तमस्तीत्यारोप इति, तदयुक्तम् । आरोपे सतीत्यसिद्धेः निमित्तस्य चातिप्रसङ्गिनोऽनुसरणायोगात् । यथा च रज्जौ सर्पाध्यासः तथा कदाचिदम्बुधाराद्यध्यासोऽपि किं न भवति? सत्यां च सामग्र्यां कार्यानुत्पत्तिरिति न लौकिकमेतत्, नच यौक्तिकम् । यच्चोक्तमदृष्टादिकं चात्र नियामकमवसेयमिति; तद्दूषयति—**नात्रेति** । विचित्रादृष्टभेदविषमिते जगति सर्वजन्तुसाधारणस्य दुरुपशमतावन्मात्रभ्रमहेतोरदृष्टविशेषस्य कल्पनेऽतिगौरवं स्यादित्यभिप्रायेणाह—**प्रतिनियतेति** ॥ ६१ ॥

ध्वान्तं तेजश्च नासीदिति मुनिभिरुपाख्यायि संवर्तवार्ता
भावाभावौ निषेद्धुं तदुभयविधिवद्व्याहतत्वादशक्यम् ।
अन्तर्यन्तुश्च तेजःसहपठिततमो देह इत्यामनन्ति
स्याच्चाभावोऽपि भावान्तरमतिमथने वक्ष्यमाणक्रमेण ॥ ६२ ॥

आलोकाभावपक्षस्यागमवैगुण्यमाह—**ध्वान्तमिति** ॥ अर्थोपादानमेतत्—शब्दस्तु *नासीत्तमो ज्योतिरभून्न चान्यदिति । कथमस्य प्रकृतविरोधित्वमित्यत्राह—**भावाभावाविति** । न हि कस्यचिदेकदैकत्र भावाभावविधिश्शक्यते; तद्वदुभयनिषेधोऽप्यशक्यः । अन्तत उभयनिषेधस्य उभयविधिविश्रमणेन व्याघातादिति भावः ॥ ६२ ॥

इति तमस आलोकाभावमात्रत्वभङ्गः ॥

तिष्ठत्युर्वीभचक्रं पवनरयवशाद्भ्राम्यतीत्युक्तमाप्तै-
र्भ्रान्तैः क्लृप्तं त्रिलोकीभ्रमणमिह तथा मेदिनीभ्रान्तिपातौ ।
तद्भ्रान्तौ प्राक्प्रतीचोः प्रसजति पतने पत्रिणोस्तारतम्यं
पाते गुर्व्यास्तु तस्याः श्लघु दिवि समुत्क्षिप्तमेनां न यायात् ॥ ६३ ॥

भूप्रसङ्गात्तद्भ्रमणादिपक्षं निराकर्तुं स्वपक्षं तावदाह—**तिष्ठतीति** ॥ आप्तैः—पुराणादिकर्तृभिस्तदनुसारिभिश्च । आप्तिश्च तेषां *हिरण्मयेन सविता रथेनेत्यादिश्रुत्यनुसारात् । अस्मिन् पक्षे सर्वलोकोपलम्भस्वारस्यमस्ति । न च

गणितादिविरोधः । कक्षीकृतश्चायं पक्षः कार्तान्तिकैरपि । यथाऽऽह **आर्यभटः**—

* उदयास्तमयनिमित्तं नित्यप्रवहेण वायुनाऽऽक्षिप्तः । लङ्कासमपश्चिमगो भपञ्जरस्सग्रहो भ्रमति ॥ इति ।

कैश्चित् * उत्ताना ह वै देवगवा वहन्ति इत्यादिनिर्वहणाय त्रैलोक्यभ्रमणं स्वीकृतम्, तदुपालभ्यते—**भ्रान्तैरिति** । यथा स्वयं भ्राम्यन्तो बालिशा भुवं भ्राम्यन्तीमभिमन्यन्ते तथेदमिति भावः । यदि स्थिरतयैव दृष्टानां ग्रहनक्षत्राणां भ्रमणं कल्प्यते तदविशेषाद्भुवोऽपि कल्प्यतामिति चेन्न; अपेक्षितस्यान्यथैव सिद्धेः । अत्र * अनुलोमगतिर्नौस्थ इत्यादिषु स्थापितस्य भूभ्रमणवादस्य **जैनो**क्तस्य च भूपतनस्य भ्रान्तिकल्पितत्वमतिदिशति—**तथे**ति । इषीकाप्रोतपत्रिकादिवत्स्वदेशं मुञ्चन्ती द्रुततरमधरोत्तरवृत्त्या भूः भ्रमतीति हि तद्भ्रान्तिपक्षः । अत्रोत्क्षिप्ताश्शरशिलादयः स्वदेशे तदासन्ने वा कथं निपतेयुः, नित्यं च स्वदेशपश्चिमभाग एव तेषां निपातस्स्यात् । उड्डीनाश्च पक्षिणो न कुलायमासीदेयुः, प्रत्यङ्मुखं पततां च तेषां गन्तव्यानि स्वयमपि तूर्णं प्रतिगच्छेयुः । प्राङ्मुखं गच्छतां तु दुःखेनापि न सन्निकृष्येरन् । एकदेशस्थिते च वर्षति वलाहके मुहूर्तमात्रान्मही शतयोजना सिच्येत । अतिकुशलानामपि धन्विनां दक्षिणोत्तरदिग्देशावस्थितस्थिरलक्ष्यवेधो न स्यात् । शरविहङ्गादीनामपि धरणीसममेव वायुना नोदनान्नोक्तप्रसङ्ग इति चेन्न; तथाविधस्य प्रबलमारुतस्यानुपलम्भनिरस्तत्वात्, सर्वेषां प्रत्यङ्मुखगतिप्रतिरोधप्रसङ्गाच्च । यो हि महापृथिवीं प्रभञ्जनः प्रसभमार्तयति तं कथं लघीयांसो विहङ्गादयः प्रतिसरेयुः? किंतु पृथिव्याः पूर्वमेव प्राङ्मुखं दूरमपनीयेरन्? किंच ज्योतिर्गणभ्रमणहेतुर्मारुतश्शास्त्राभ्यनुज्ञानात् प्रत्यक्षविरोधाभावाच्च संगृह्यते, भूभ्रमणहेतुस्त्वसौ शास्त्रोपलम्भविरोधान्न कल्प्यः ; भुव एव वायुवददृष्टवशात्तादृशभ्रमणोपपत्तेः । स्यादेवं किं नश्छिन्नमिति चेन्न; उपलम्भानुसारस्य छिन्नत्वात् । अत एव अनन्तताराग्रहभ्रमणकल्पनादेकभ्रमणकल्पनं वरमित्ययुक्तम्; ताराभ्रमणादेरागमिकस्याकल्प्यत्वाच्च । तदेतत्सर्वमभिप्रेत्याह--**तद्भ्रान्ता**विति । भूपतने दोषमाह—**पात** इति । अयं भावः—पातो हि भुवो न तावदुपलम्भागमाभ्याम्, तयोरिह तद्विपरीतत्वात् । नाप्यनुमानतः, गुरुत्वात्पतनस्य प्रतिबन्धके निरोधोपपत्तेः । निरालम्बने निरवधौ नभसि नित्यं निपतन्तीमलब्धप्रतिष्ठां भुवं कः प्रतिरुन्ध्यादिति चेन्न; * वासुदेवस्य वीर्येण विधृतानीत्यादिना तत्सिद्धेः । भूपतने चोत्क्षिप्ताश्शिलादयो न कदाचिद्भुवं प्राप्नुयुः । गौरवप्रकर्षकाष्ठाभूताद्भूमण्डलादतिलघीयसां रजःप्रभृतीनामधिकपतनकल्पनं चोपहास्यम्; पोतवालुकादिन्यायस्त्विह दुर्वचः, उपष्टम्भकादिविशेषस्यानभ्युपगमात्, तत्कल्पने च तस्याप्यन्यत्कल्प्यम् इत्यनवस्थानात्, वायुविशेषस्योपष्टम्भकत्वकल्पने तेनैव नित्यमपतनमिति किं न रोचते? तदिह युक्तिमात्रशरणानां निराधाराऽपि स्वभावादेव तिष्ठति भूमिः । आगमानुविधायिनां तु सर्वाधारेण ब्रह्मणा सोपधानं निरुपधानं च विधृतेति । अत एव पृथिव्याधारस्थिरतरकर्परक्लृप्तिर्निरस्ता । कर्परस्यापि निराधारस्य स्थित्यनुपपत्तेः, चतुरुदधिसंक्षोभसहत्वस्य पृथिव्यामेव कल्पयितव्यत्वात् । ये च पतनोत्पतनस्वभावभूतचतुष्टयमयत्वान्न पतति नोत्पतति च भूपिण्ड इत्याहुः, तेषामन्यूनानतिरिक्ततादृशावस्थानोचितपरिमाणैर्भूतैरारब्धः परिदृश्यमानमृच्छिलादिविलक्षणश्चागत्याऽन्य एव भूपिण्ड इत्यादिकल्पना केवलमूहमात्रसिद्धा । अन्ये—दक्षिणोत्तरध्रुवयोरयस्कान्तसमाधिं भूगोले चायस्समाधिमारोपयन्ति, ; तेऽपि कल्पनागौरवोपहताः ; भूगोलस्यैव हि तादृशशक्तिकल्पनं युक्तम्; न तु दवीयसोरात्मस्थितिनिर्वाहसापेक्षयोः ध्रुवयोः । केचिद्भूगोलघनमध्यदेश एव सर्वेषामधोधोदेशः, तदभिमुखदत्तचरण एव स्थलजलचरः सर्वो जन्तुवर्गः । भूमिस्तु तदाश्रिता नानाकेसरपरिवृतकदम्बकुसुमग्रन्थिवन्मक्षिकावृतमधुगोलवच्च तिष्ठति । अमरा

नराश्च परस्परमधःस्थितान्मन्यन्ते । पतनं च सर्वेषां भूगोलमध्यदेशाभिमुखमेव । पृथिव्यंशास्त्ववकाशालाभान्न तत्र प्रविशन्ति । अतो महापृथिव्या न कदाचित्पतनम्, तामपेक्ष्य कस्यचिदधोदेशस्याभावात् इति । तदेतद्भुवोऽधस्तादुपरि च लोकानुपदिशद्भिश्शास्त्रैरुपरुध्येत । यत्तु—* पातालदेशाः क्षितिगोलमध्ये सप्तोपदिष्टास्तलपूर्वकास्ते इति, यदपि * मेरुर्योजनमात्रः प्रभाकरो हिमवता परिक्षिप्तः । नन्दनवनस्य मध्ये रत्नमयस्सर्वतोवृत्तः ॥ इत्यादि, तदिदं गणितविसंवादाभावेऽपि शास्त्रान्तरविरुद्धं न कल्प्यं न चोपदिष्टमिति श्रद्धातव्यम् ॥ ६३ ॥ **इति भूभ्रमणादिवादभङ्गः ॥**

ज्योतिश्शास्त्रं पुराणाद्यपि न हि निगमग्राह्यमन्योन्यबाध्यं
विद्यास्थानं तु सर्वं प्रतिनियतनिजोपक्रियांशे प्रमाणम् ।
तात्पर्यं तर्कणीयं तदिह बहुविदा भूपरिध्यादिभे[दे]दैः
दुर्ज्ञानं सर्वथा यन्मुनिभिरपि परैस्तत्र तूदासितव्यम् ॥ ६४ ॥

भूपरिधिकल्पनादिषु वैदिकशास्त्रद्वयविरोधं परिहर्तुमाह—**ज्योतिरिति** ॥ निगमग्राह्यमिति हेतुगर्भम्; यद्युभयबाधोऽन्यतरबाधो वा, न तत्र बाधितस्य वेदोपकारकत्वं स्यादिति भावः । कथं वा विरुद्धयोस्साकल्येन प्रामाण्यमित्यत्राह—**विद्यास्थानमिति** । येनयेनोपकारेण दशविद्यास्थानानि वेदैरुपजीव्यन्ते, तत्रांशे विरोधाभावात्प्रामाण्यं प्रतिष्ठितमित्यर्थः । अंशान्तरे कथमित्यत्राह—**तात्पर्यमिति** । न ह्यन्यपरवाक्यैरापातप्रतीतार्थस्थापनम्; यत्र च तात्पर्यं तत्र च न विरोध इति भावः । ननु ज्योतिरागमे पञ्च सिद्धान्ताः प्रवृत्ताः, पुराणेष्वप्येवं मतभेदा दृढाः । तत्रान्यतमप्रतिक्षेपे मुनयोऽपि यदि मुह्यन्ति किं कर्तव्यमित्यत्राह—**दुर्ज्ञानमिति** । परैः—ऋषिव्यतिरिक्तैरस्मदादिभिरित्यर्थः ॥ ६४ ॥ **इति भूपरिमाणादिवाक्येषु परस्परविरोधपरिहारः ॥**

सूर्यावृत्त्याद्युपाधिव्यतिकरवशतः कालताऽस्त्वम्बरादे-
रन्यस्मिन्नन्यधर्मोपनयननियमः प्राग्वदत्रेति चेन्न ।
कल्पान्तेऽप्येककालः प्रकृतिपुरुषवद्ब्रह्मणोरूपमन्य-
न्निर्दिष्टोऽनाद्यनन्तो मुनिभिरिति ततः कार्यता चास्य भग्ना ॥ ६५ ॥

उद्दिष्टलक्षितेषु त्रिगुणानन्तरं कालः परीक्ष्यते । तत्र * अपरस्मिन्परं युगपदयुगपच्चिरं क्षिप्रमिति काललिङ्गानि इति परोक्तेरानुमानिकः काल इति मन्वानः साङ्ख्यसौगतचार्वाकवञ्चितः कश्चित्कालं निह्नुते—**सूर्येति** ॥ आदिशब्देन विभुद्रव्यान्तरम् उपाधिबुद्धिविशेषाश्च संगृह्यन्ते । स्थविरयुवादिषु परत्वापरत्वनिर्वाहाय तत्कारणभूतबुद्धिविशेषविषयसूर्यपरिस्पन्दप्रकर्षनिकर्षादिघटकतया कालः कल्प्यते । तत्र संप्रतिपन्नैराकाशादिभिरेव तत्तदुपाधिव्यतिकरितैः, उपाधिभिरेव वा, बुद्धिसन्निकर्षघटितैः, तादृशोपाधिबुद्धिभिरेव वा, अपेक्षितसिद्धौ किमिह तदतिरिक्तकल्पनया? यद्यतिप्रसङ्गभयाद् बुद्धिविशेषसंबन्धानादरेण कालोऽन्यः कल्प्यते, तथाऽप्यतिप्रसङ्गस्तदवस्थः; यथादर्शनं व्यवस्था च समानेति भावः । कालता—परत्वादिनिर्वाहकतेत्यर्थः । अत्र दिङ्निरूपणे दर्शितमतिप्रसङ्गं तद्वदेव परिहरति—**अन्यस्मिन्निति** । शास्त्रोक्तं न लाघवतर्कबाध्यमित्यभिप्रायेणाह—**नेति** । कथं शास्त्रे तदुक्तिरित्यत्राह—**कल्पान्तेऽपीति** । उक्तं हि वैष्णवे पुराणे—* विष्णोः स्वरूपात्परतोदिते द्वे इत्यारभ्य * रूपान्तरं तद्द्विज कालसंज्ञम् इति । कार्यभूताकाशाद्यन्तर्भावश्चानेन भग्न

इति व्यनक्ति—तत इति । एतेन त्रिविधा प्रकृतिः, कालः परमाकाशोऽव्यक्तमिति केषांचित्कल्पनाऽपि निरस्ता । ननु जैननिराकरणे *कालस्य त्वित्यादिना भाष्येण कालो निराकृत इव भाति । मैवम्, सर्वप्रतिपत्तिषु तत्तत्पदार्थविशेषणतया सर्वलोकानुभूतस्य न बौद्धादिभिर्नास्तित्वं वक्तुं शक्यम् । न त्वया पृथक् तदस्तित्वं साध्यम् । कालोऽस्तीत्यादिपृथग्व्यवहारस्तु अपृथक्सिद्धविशेषणानां निष्कृष्य व्यवहारवदिति तन्निर्धारणे तात्पर्यात् ; अन्यथा शास्त्रैः स्वग्रन्थान्तरैस्संप्रदायैश्च विरोधस्स्यादिति ॥ ६५ ॥ इत्याकाशाद्यतिरिक्तकालसिद्धिः ॥

कालोऽस्मीति स्वगीता कथयति भगवान्काल इत्याप्तवर्यो
हेतुः सर्वस्य नित्यो विभुरपि च परः किं परेणेति चेन्न ।
कालान्तर्यामितादेः स खलु समुदितः संप्रतीते तु भेदे
साधर्म्ये नैक्यहेतुः स हि तदितरवद्बोधितस्तद्विभूतिः ॥ ६६ ॥

एवमपि कालस्य परमात्मव्यतिरिक्तत्वं न सिध्यति, रूपान्तरमिति स्वरूपविवक्षोपपत्तेः, तत्स्वरूपैक्ये प्रमाणसद्भावाच्चेत्यभिप्रायेणाह—काल इति ॥ स्वशब्दोऽत्र परमात्मविषयः । गीयते हि—*कालोऽस्मि लोकक्षयकृत्प्रवृद्धः इत्यादि । तद्वत् *अनादिर्भगवान्काल इति पराशरेणोक्तमपि ख्यापयति—कथयतीति । आप्तवर्यत्वमस्य *देवतापारमार्थ्यं च इत्यादिभिस्सिद्धम् । नित्यविभुना परमात्मनैव त्रैकालिकसार्वत्रिकसर्वव्यवहारसिद्धिमभिप्रेत्याह—हेतुरिति । तदतिरिक्तकालकल्पनस्य निरर्थकत्वमाह—किं परेणेति । रूपान्तरमित्यत्र क्लिष्टा गतिरयुक्तेत्यभिप्रायेण प्रतिवक्ति—नेति । कालेऽपि सामानाधिकरण्यं तत्तत्पदार्थान्तरेष्विव निर्वहतीत्याह—कालान्तर्यामितादेरिति । आदिशब्देन कालाभिमानिरूपसंग्रहः । सन्ति हि जीवमनोहङ्काराभिमानिनियतानुबन्धानि सङ्कर्षणादिरूपाणि, तद्वदिहापि स्यात्; *को भवानुग्ररूप इति प्रश्नसंघटनाच्च । सर्वकार्यहेतुत्वनित्यत्वविभुत्वैस्तदैक्यसाधनं निरस्यति—संप्रतीते त्विति । वस्त्वन्तर इव भेदकण्ठोक्तिं व्यनक्ति—स हीति । *ब्रह्मा दक्षादयः काल इत्यादिभिरिति शेषः । *विष्णुमन्वादयः काल इत्यत्र तु विष्णुशब्दोऽवतारपरः; तस्य तद्विभूतित्वं च तादृशरूपेण ॥ ६६ ॥ इति कालस्येश्वरैक्यशङ्कापरिहारः ॥

कालस्योत्पत्तितः प्राक् परमपि च लयात् कालनास्तित्ववादी
स्वोक्तिव्याघातभग्नो न वदति यदि तत्को वदेत्कालसृष्टिम् ।
आप्तस्तत्सृष्टिवादस्तदुपधिपरिणत्यादिभिस्सार्थकस्स्या-
न्नोचेत्तत्रापि पूर्वापरवचनहतिर्दुर्निवारप्रसङ्गा ॥ ६७ ॥

ये तु महदादिवत्कालतत्त्वमुत्पत्तिनाशवदिति तन्त्रा[न्तरा]नुसारिणो वदन्ति, तान्प्रतिक्षिपति—कालस्येति ॥ उत्पत्तेः पूर्वं नाशतः पश्चाच्च कालो नास्तीति वदन् किं तत्र पूर्वशब्दस्य पश्चाच्छब्दस्य च निरर्थकत्वं मन्यते? सार्थकत्वं वा? पूर्वत्र निरर्थकनिग्रहस्थानापत्तिः । उत्तरत्र कालस्यैव तदर्थत्वात्तत्र कालनिषेधे स्ववचनविरोधः । अथ काले कालो नास्तीत्यविरोधं मन्येत, तर्हि सृष्टिप्रलयमध्यकालेऽपि कालाभावात्तत्रापि कालनास्तितां ब्रूयादिति कथं कालसिद्धिः? गत्यभावान्मौनमाश्रित्य यः पूर्वं पश्चाच्च नास्तीति न ब्रूयात् तदाऽस्मन्मतं न निषेधतीति नास्माभिरुत्तरं देयम् । अथ पार्श्वस्थो यदि कश्चिद् ब्रवीति तस्याप्युक्तदोषस्सम इत्यभिप्रायेणाह—तत्को वदेदिति । *सदेव सोम्येदमग्र आसीत्,

* नासदासीन्नो सदासीत्तदानीम् इत्यादिश्रुतिविरोधश्चात्राभिप्रेतः । * विद्याकालौ भवत्कृतौ इत्यादिषु कालोत्पत्तिवचनं कथमित्यत्राह—**आप्त** इति । आप्तवाक्यस्थ इत्यर्थः । यथा निमेषादिसंवत्सरान्तजनिश्रुतिः पक्षमासादिष्वागमापायिताप्रख्यातिश्च उपाधीनां तत्संयोगादिपरिणतीनां तदभिमानिदेवतानां वा सृष्ट्या अर्थवती, तथाऽसावित्यर्थः । अन्यथा तत्रापि विरोधमाह—**नो चे**दिति । पूर्वापरवचनहतिः—पूर्वं परं च कालो नास्तीति वचनस्य बाध इत्यर्थः । अथवा पूर्वापरग्रन्थविरोधः, प्रलयादिकालमनूद्य हि प्रकृतिविकारास्सर्वे सृष्टिवाक्येषु प्रतिपाद्यन्ते । **श्लो.** कालोपश्लिष्टवेषेण ह्यभूदस्तिभविष्यतीन् । प्रयुङ्क्तेऽर्थभेदेषु सदा चास्तिमनेहसः ॥ ६७ ॥ **इति कालोत्पत्तिवादपरिहारः ॥**

कालोऽध्यक्षावसेयः क्षणलवदिवसाद्यंशतोऽर्थान्विशिंषन्
साक्षाद्धीस्तत्तदर्थेष्विव भवति हि नः क्वापि कालान्वयेऽपि ।
तत्संयोगाः परत्वादय इति च ततोऽप्येष नैवानुमेयो
नो चेन्न क्वापि लोकव्यवहृतिविषयोऽव्यक्तवत्स्यादनेहा ॥ ६८ ॥

नीरूपद्रव्यस्यापि प्रत्यक्षत्वसंभवः प्रागेव साधित इति कृत्वा कालप्रत्यक्षत्वं लोकोपलब्ध्या नियमयति—**काल** इति ॥ अवसीयमानप्रकारमाह—**क्षणे**ति । क्षणमयं तिष्ठतीत्यादिप्रकारेण तत्तदर्थविशेषणतयाऽवसीयत इति यावत्, अभिज्ञायां क्षणरूपेण प्रत्यभिज्ञायां दिवसादिरूपेण चेति विभागः । अनुमीयमानो विशिंष्यादित्यत्राह—**साक्षा**दिति । प्रत्यक्षप्रतीतौ विशेषणतया दृश्यमानस्य कालस्यानुमेयत्वे तत्तत्पदार्थानामपि सौत्रान्तिकोक्तनयादानुमानिकत्वं प्रसज्यत इति भावः । न चासावनुमातुं शक्य इत्याह—**तत्संयोगा** इति । कालमनभ्युपगच्छतां बुद्धिविशेषसंघटितसूर्यावृत्त्याद्युपाधिभिरेव वैशिष्ट्यं वस्तूनां परत्वादि । अभ्युपगच्छतां तु तत्तदुपहितकालसंयोगाः । न च तदतिरिक्तं दृष्टं कल्प्यं वा इत्य**द्रव्यसरे** स्थापयिष्यते । कालस्यानुमेयत्वेऽनिष्टं प्रसञ्जयति—**नो चे**दिति । न हि परत्वापरत्वादिभिः कश्चित्कालोऽस्तीत्यनुमाय तद्विशिष्टतया पदार्थान् व्यवहरन्ति लौकिकाः । अतः कालोऽप्यव्यक्तवच्छास्त्रैकवेद्य इति; तद्वदेव लोकव्यवहारविषयो न स्यादित्यर्थः । नन्वस्मदादिप्रत्यक्षमप्रत्यभिज्ञारूपं वर्तमानमात्रविषयमिति सर्वसंमतम् । अतोऽस्य पूर्वापरकालविशिष्टविषयत्वमसंभवि, पूर्वापरव्यतिरिक्तं तु वर्तमानं न पश्यामः; अतः कथं कालप्रत्यक्षत्वम्? इत्थम्—किं भवान् वर्तमानधियमेव नानुभवति? सतीमपि वा निर्विषयाम्? सविषयामपि वा कल्पितविषयाम्? न प्रथमः, इदं पश्यामीत्यादिव्यवहारोच्छेदप्रसङ्गात् । अतएव न द्वितीयः, अस्वविषयधियां त्वनभ्युपगमाच्च । न तृतीयः; क्वचित्सिद्धस्यैवान्यत्र कल्प्यत्वात्; तथा च तत्सिध्येत् । रूपादिषु दृष्टं वर्तमानत्वं काले कल्प्यतामिति चेन्न; क्षणिकरूपादिसन्ततावपि पूर्वापरातिरिक्तवर्तमानत्वस्य त्वया दुर्वचत्वात्, अन्यथा कालेऽपि तदुपपत्तेः । कालमनिच्छतश्च ते काले कथं कल्पना? निरधिष्ठानाऽसौ कल्पनेति चेन्न; ईदृशकल्पनाभ्युपगमे माध्यमिकागमप्रवेशप्रसङ्गात् । स्थिरवादे तु रूपादिष्विव केनचिद्रूपेण कालेऽपि वर्तमानत्वं सिद्धम् । ननु रूपादीनां वर्तमानकालसंबन्धो वर्तमानत्वम्, नाऽसौ कालस्य स्यात् । मैवम्; त्वयैव कालस्य वर्तमानत्वेन रूपादिवर्तमानत्वनिर्वाहात् ॥

वर्तमाननिषेधे च भवित्री विश्वनिह्नुतिः । न ह्यतीतं भविष्यद्वा प्रत्यक्षविषयोऽस्ति नः ॥
वर्तमानभ्रमश्चात्र तत एव न सिध्यति । पौर्वापर्यातिरिक्ता तु दुस्त्यजा वर्तमानता ॥
अतीतागामिधीरेव वर्तमानमतिर्यदि । भूतभाविसमस्तास्तया न शोकादिसमुद्भवः ॥

पूर्वापरत्वसंभेदे वर्तमानमतिर्यदि । त्रिकालस्थेऽपि तत्सिद्धेः क्वातीतागामिता भवेत् ॥
प्रारब्धश्चासमाप्तश्च वर्तमानो य उच्यते । व्यापारसमुदायोऽसौ विवक्षितफलावधिः ॥
तत्रापि क्षणभेदेन नष्टत्वादिविकल्पतः । वैवक्षिकमिहान्यच्च वर्तमानत्वमक्षतम् ॥

ननु सतो विनाशप्रागभाव एव वर्तमानत्वम् । तद्विशिष्टेषु पदार्थेषु दृश्यमानेषु किं सतो वाऽसतो वा कालस्य दृश्यमानतया ? मैवम्; कालासत्त्वपक्षस्य निरस्तत्वात्, तत्सत्त्वे तु तत्साध्यानां पूर्वापरयुगपदादिव्यवहारविशेषाणां तत्प्रतीतिपूर्वकत्वस्य स्वरसप्राप्तत्वात् । किंचात्र सत इति वर्तमानत्वविवक्षायां किं विनाशप्रागभावोपश्लेषेण ? वर्तमानत्वमेव च वर्तमानत्वमित्युक्तं स्यात् । अथ प्रमाणसिद्धत्वादिरूपं सत्त्वम्; तदाऽपि विनाशस्य प्रागभावः प्रतियोगिस्वरूपमेवेति तेन रूपेण योगिभिर्गृह्यमाणं त्रैकालिकमपि वर्तमानं स्यात् । अतोऽन्यदेव वर्तमानत्वम्; तच्च कालोपश्लेषेणैव गृह्यते । वर्तमानकालोपाधिसंबन्ध एव वस्तूनां वर्तमानत्वमित्यपि न वाच्यम्; उपाधौ तदभावादवर्तमानत्वप्रसङ्गात्; उपाधिभिरेव सर्वव्यवहारनिर्णये किमप्रत्यक्षकालकल्पनया ? ॥ ६८ ॥ **इति कालप्रत्यक्षत्वम् ॥**

कालस्योपाधिभेदात्कतिचिदभिदधत्यब्दमासादिभेदं
तत्तद्रूपेण कालः परिणमत इति प्राहुरेके तदा तु ।
ये तत्रोपाधयः स्युस्त इह परिणतिं प्राप्नुयुस्सानुबन्धाः
नित्यो व्यापी च तादृक्परिणतिभिरसौ सर्वकार्ये निमित्तम् ॥ ६९ ॥

यदि नित्य एकः कालः, तस्य कथं परिच्छिन्नानेकस्वरूपत्वमित्यत्र प्रसिद्धं पक्षमाह—**कालस्येति** ॥ आदिशब्देन भूतभविष्यत्त्वादेरपि संग्रहः । नित्यस्यापि कालस्य द्रव्यान्तराणामिवावस्थाभेदैस्सर्वमिदं स्यात् । अवस्थाश्चात्रोपाधिसंबन्धमात्ररूपा इति लघीयान्पक्षः । पक्षान्तरमाह—**तत्तद्रूपेणेति** । **यादवप्रकाशै**रप्यभ्युपगतोऽयं पक्षः—* कालोऽनाद्यनन्तोऽजस्रक्षणपरिणामी मुहूर्ताहोरात्रादिविभागयुक्सर्वेषां परिणामस्पन्दहेतुः इति वचनात् । अयं भावः—क्षणरूप एव कालस्य सर्वदा परिणामः; तत्संख्याप्रकर्षतारतम्यान्मुहूर्तादिविभागः; तत एव चाब्दादीनामाद्यन्तमध्यमाद्युत्पत्तिक्षणविकल्पचोद्यं निस्तीर्णम् । प्रतिपुरुषमिष्टक्षणारम्भेणाब्दादिगणनाऽपि युक्तैव । अत्र च स्वतः क्षणादिभेदानभ्युपगमे कथमुपाधिभिरपि भेदः स्यात् ? तेषां कालमात्रेण संबन्धे तद्विशेषकत्वायोगात्, तदंशेन संबन्धे तु स्वत एव कालांशभेदसिद्धेः । ननु कालविकारेष्वपि कृत्स्नैकदेशसंबन्धविकल्पदोषस्समानः; विकारान्तरेण भेदेऽनवस्थाप्रसङ्गश्चेति चेन्न; आश्रयैकदेशवृत्तिगुणादिन्यायेन निर्वाहादिति । अयं परिहार उपाधिसंबन्धमात्रपक्षेऽप्यविशिष्ट इत्यन्ये मन्यन्ते ।

स्पन्दसन्ततिसिद्ध्यर्थं कालस्याणुत्वकल्पनम् । आशावसानतोकानां दुराशामात्रजृम्भितम् ॥
क्रियासन्ततिवत्काले परिणामपरम्परा । किं न स्यात्स्वप्रकर्षाद्यैः परत्वादिप्रसाधिका ॥
एकाश्रयक्रियासंख्या काल इत्याप्तभाषितम् । कालोपाधिविशेषाणां सर्वेषामुपलक्षणम् ॥

अत्र परिणतिपक्षमनूद्य तत्राप्युपाधिव्याप्तिमाह—**तदा त्विति** । अनुबन्धाः—ऋतुलिङ्गादयः । आनन्तर्यनियमादुत्तरोत्तरकार्याणामुपाधिमूलत्वं च सिद्धम् । ऋतुलिङ्गादीनां तु न कालकार्यहेतुनियमः । ये तु शैवादयः कालमनित्यमव्यापिनं परिमितकार्यहेतुं च प्राहुः, तान्प्रत्याह—**नित्य** इति । क्षणाद्यंशस्यागन्तुकत्वेऽपि स्वरूपतो नित्यः । नित्यत्वं चात्र प्रध्वंसविरहमात्रम्; न तु सर्वदा सत्ता, कालान्तराभावात् । व्यापित्वं तु क्षणतोऽपि स्यात्; सार्वत्रिकाणामपि केषांचिद्यौग-

पद्यसिद्धेः । नित्यत्वे प्रागेव प्रमाणं दर्शितम् । व्याप्तिश्च—* कालं स पचते तत्र न कालस्तत्र वै प्रभुः इत्यादिभिस्सिद्धा । त्रिगुणविभूतिवत्कालप्रतिनियतविकारास्तत्र न सन्तीत्यर्थः । स्वविकाराणामुपादानतयाऽन्येषां निमित्ततया वाऽस्य सर्वहेतुत्वं * कालः पचति भूतानीत्यादिभिर्गम्यते । तदपि सर्वत्र सन्निहितस्य । ननु * अन्तर्बहिश्च तत्सर्वं व्याप्य नारायणः स्थितः, * सर्वव्यापी सर्वभूतान्तरात्मा इत्यादिषु एकस्य सर्वव्यापकत्वं श्रूयते ; अतस्तद्व्याप्यस्य कालस्य कथं विभुत्वम् ? इत्थम्—न हि न्यूनदेशवर्तित्वमेव व्याप्यत्वम् ; तथा सति समव्याप्तिभङ्गप्रसङ्गात् । तर्हि तद्वदन्योन्यव्याप्यत्वमिह स्यादिति चेत्, किमत्रानिष्टं परस्परप्रवेश्यत्वाद्यनभ्युपगमात् । द्वयोरपि सर्वसंयोगित्वे वि[वादा]रोधाभावात् । अतो यत्र कालस्तत्र सर्वत्र परमात्माऽस्तीति तस्य कालव्यापकत्वम् । इदं च तस्य धर्मभूतज्ञानेऽपि द्रष्टव्यम् । परमात्म[नः]स्वरूपैकदेशे विश्वं व्यवस्थितमित्येतदपि तादृशव्यतिरिक्तविषयम् । अन्यथा तस्य ज्ञानानन्दत्वादेरपि एकदेशित्वप्रसङ्गात् । न चैवं सति सर्वजीवानां व्यापित्वेऽप्यविरोधः स्यादिति वाच्यम् ; अणुत्वश्रुत्या तत्प्रतिषेधात् इति । ननु कालतो देशतो व्यतिरेकग्रहणस्याशक्यत्वान्नित्यविभूनां कारणत्वमेव न सिध्यति, कुतस्सर्वकारणत्वमित्यनुयोगश्च धर्मिग्राहकेणैव निरस्तः । अस्ति हि लोकेऽप्युपदेशतोऽपि तत्तद्वस्तुषु कारणत्वग्रहणम् । अथ स्यात्—नियतपूर्वसत्त्वं कारणत्वम्, नियमश्चास्मिन्सत्येवेदं भवतीत्येवंरूपः ; तत्रावधारणसिद्धोऽन्यदा नास्तीत्ययमर्थो नित्येषु च विभुष्वग्रहण इति । मैवम् ; प्रसङ्गतोऽपि नियमसिद्धेः ; तथा हि । इदं सर्वकारणमिति बोधयतामयमाशयः—यद्येतन्न स्यात् सर्वं नोत्पद्येत । अतस्सर्वोत्पत्तिप्रयोजकमेतदिति ; न पुनर्यदा यत्रेदं नास्ति तदा तत्र सर्वं नास्तीति । अतस्सुष्ठूक्तं नित्यव्यापिनः कालस्य सर्वकार्यहेतुत्वम् ॥ ६९ ॥ इति **कालस्यावच्छेदकप्रकारविभुत्वसर्वकार्यहेतुत्वानि ॥**

वायुर्दोधूयते यद्यदयमुडुगणो बम्भ्रमीति द्रुतं खे
तेजो जाज्वल्यते यद्यदपि [जलनिधि]र्न जलधिर्माधवीं दोधवीति ।
भूर्यद्वा बोभवीति स्थिरचरधृतये तच्च तादृक्च सर्वं
स्वायत्ताशेषसत्तास्थितियतनपरब्रह्मलीलोर्मिचक्रम् ॥ ७० ॥

प्रकृतचिन्तावर्गस्य परब्रह्मवैभवव्यञ्जकतया सार्थकत्वं प्रथयति—**वायुरिति** ॥ माधवीं—पृथिवीम् । * मेघोदयस्सागरसन्निवृत्तिरित्यादिसूक्तं स्मारयति—**तच्च तादृक्चेति** । यतनं—व्यापारः । सुग्रहमन्यत् ॥ ७० ॥ **इति सर्वतत्त्वस्थितिप्रवृत्तीनामीश्वरेच्छायत्तत्वम् ॥**

॥ इति श्रीसर्वार्थसिद्धिसमेते तत्त्वमुक्ताकलापे जडद्रव्यसरः प्रथमः ॥ १ ॥

॥ जीवसरः द्वितीयः ॥ २ ॥

यो मे हस्तादिवर्ष्मेत्यवयवनिवहाद्भाति भिन्नस्स एकः
प्रत्येकं चेतनत्वे बहुरिह कलहो वीतरागो न जातः ।
तत्सङ्घातातिरिक्तेऽप्यवयविनि कथं तेष्वसिद्धा मतिस्स्यात्
सङ्घातत्वादिभिर्वा घट इव तदचित्स्यान्ममात्मेत्यगत्या ॥ १ ॥

अथ प्रत्यगर्थे जीवस्तावन्निरूप्यते । तत्र **चार्वाके**णापि दुरपह्नवं प्रमाणमाह—**य इति** ॥ हस्तादिवर्ष्म—हस्तादिरूपं शरीरमित्यर्थः । मम हस्तादि मम वर्ष्मेति वा पृथगुदाहर्तव्यम् । अस्ति तावदयं व्यतिरेकप्रत्ययः ; तत्र न तावदेकोऽवयवोऽवयवान्तराणि ममेत्यभिमन्यते ; तथाऽनुपलम्भात्, व्यवस्थापकाभावाच्च । सर्वावयवविषयश्चासौ ममकारः । न चावयविनोऽयं स्वावयवाभिमानः, तन्निरासात् । नापि सङ्घातस्सङ्घातिनोऽभिमन्यते, संसर्गस्य तदयोगात्, संसर्गिणां तु दत्तोत्तरत्वात् । एवमवयवेषु बहुष्वभिमन्तव्येष्वबाधितैकप्रत्ययविषयोऽभिमन्ता हस्तादिभ्यस्तत्सङ्घाताच्चान्य इत्यभिप्रायेणाह—**स एक** इति । स्मर्यते च *पिण्डः पृथग्यतः पुंसश्शिरःपाण्यादिलक्षण इत्यादि । अवयवोपचयापचयविनाशादिकालेष्वपि स एवाहमिति प्रत्यभिज्ञाविषयः कालभेदेऽप्यभिन्न इति चात्र भाव्यम् । अन्यथा पाण्याद्यवयवच्छेदे हि तदनुभूतस्मरणं न स्यात् ; अन्यदृष्टस्यान्येन स्मरणायोगात् । न च तदनुभववासनासंक्रमादन्योऽपि स्मरति, मात्राद्यनुभूतस्य गर्भादिभिः स्मरणप्रसङ्गात् । न च संसर्गे वैषम्यं कल्प्यम्, नियामकाभावात् । वासनासंक्रमश्च पटादिषु मृगमदादेर्द्रव्यस्य संक्रमः । न चेह तथा, त्वयैवानभ्युपगमात् । गुणसंक्रमो न क्वचिदपि । न चात्र रुमाक्षिप्तकाष्ठन्यायः, दुःखादेरपि तथोत्पत्तिप्रसङ्गात् । कल्प्येषु च नियामकादृष्टेः ।

सर्वबोधैश्च हृत्कोशे संस्काराधानमित्यपि । न दृष्टं न च तत्क्लृप्तौ लिङ्गं किमपि दृश्यते ॥
स च संस्कारकोशस्ते सङ्घातात्मा प्रतिक्षणम् । प्रचयापचयाभ्यां स्याद्भिन्नः स्मर्ताऽत्र को भवेत् ॥

प्रत्येकचैतन्यपक्षे दूषणान्तरमाह—**प्रत्येक**मिति । अयं भावः—बहूनां हि चेतनानां कार्यवशात्संहतानामपि परस्परमीर्ष्यासूयादयो दृश्यन्ते । नात्र कदाचिदपि तथा । मिथश्चैते किमर्थमुपकुर्युः ? न तावददृष्टार्थम् ; त्वया तदनभ्युपगमात् । न चैकग्रामवर्तिनामिव कार्यतोऽन्योन्यमुपकारः ; क्वचिदपि देहे तादृगभिसन्धेरदर्शनात् । एक एवाहं सर्वैरवयवैर्यथार्हमधिष्ठितैः स्वात्मन उपकरोमीति सर्वेषां स्वसंवेदनसिद्धमिति । ननु स्वोपकारनिरपेक्षपरोपकर्तारः पराभ्यसूयारहिताः स्वपाण्यादयः स्वहेतुशक्त्या यदृच्छातो वा सिद्धा इत्यत्राह—**वीतरागा** इत्यादि । जातः कश्चिच्चेतनः, स च रागद्वेषादिरहितः, तदा सर्वप्रवृत्तिनिवृत्तिभङ्ग इति भावः । आवृत्त्याऽन्योऽप्यर्थः । जातमात्रो हि जन्तुः स्तन्यादिवाञ्छायुक्तस्तदर्थप्रवृत्त्या निश्चीयते । तदवस्थस्य च रागादयो भवान्तरीयसंस्कारोद्बोधमन्तरेण न युज्यन्ते । ततश्च देहतदंशव्यतिरिक्त आत्मेति । एवं मनुष्यादिशरीरप्राप्तिदशायामदृष्टविशेषात्पूर्वजन्मानुभवसंस्कारभेदैरेव मतिरुचिभेदाश्च युज्यन्ते । अवयविवादमन्वारुह्याप्याह—**तत्सङ्घाते**ति । अयं भावः—अवयवगतविशेषगुणपूर्वका एव ह्यवयविनि विशेषगुणास्तद्वादिभिरिष्यन्ते । प्रत्यवयवचैतन्यं च निरस्तमेव । नन्ववयवनिष्ठं चैतन्यं सूक्ष्मवर्तित्वात्सूक्ष्मम् । अवयविनिष्ठं तु स्थूलवर्तित्वात्स्थूलम् ; तदेव व्यवहारयति । मैवम् ; त्रसरेणुकल्पानामपि जन्तूनां प्रवृत्तिदर्शनात्, अतोऽपि स्थूलतमानां मनुष्यमातङ्गाद्यवयवानां पृथक् स्वधीपूर्वप्रवृत्तिप्रसङ्गात् । न च मनुष्याद्यवयवेषु चैतन्यमनुद्भूतमिति

वाच्यम्, अनुद्भूतैरुद्भूतारम्भायोगात् । यत्तु सूत्रितं सुरगुरुणा *पृथिव्यापस्तेजो वायुरिति तत्त्वानि, तेभ्यश्चैतन्यं किण्वादिभ्यो मदशक्तिवदिति; इदमपि प्रत्येकसमुदायादिविकल्पदोषोक्त्या दत्तोत्तरम् । अस्ति हि प्रत्यवयवं किण्वादीनां संसर्गविशेषे मदशक्तिः, अम्लकर्पूरादिषु विषशक्तिश्च । एतेन चूर्णहरिद्रासंसर्गजरागादयोऽपि निरूढाः । ननु चैतन्यमिति न कश्चिद्गुणः यस्याधारोऽपेक्ष्यः; किंतु याऽसौ युष्माकं चैतन्यसामग्री सैव चैतन्यपदार्थस्स्यात्; व्याहारव्यवहारयोस्तयैवोपपत्तौ मध्ये गुणविशेषकल्पने गौरवादिति; तन्न, तस्याः प्रत्यक्षत्वायोगात् । प्रत्यक्षाप्रत्यक्षसमुदायो हि सर्वत्र सामग्री । प्रत्यक्षश्च जानामीति बोधः । न च तद्धीरानुमानिकी, त्वया कथमप्यतीन्द्रियानुमानानभ्युपगमात्; प्रवृत्तिरहितदशायामपि जानामीति धीसद्भावाच्च ।

देहधातुविशेषो वा विकासो वाऽस्य कश्चन । ज्ञानमित्यपि वक्तुं ते न युक्तं तददर्शनात् ॥

हृदयस्थः पित्तविशेषः प्रकाशक इति वैद्यागमस्त्वन्यपरः । ये तु लोकायतमित्यत्रायतशब्दविवक्षितमनुमानमपि प्रत्यक्षान्तर्भावेण तत्फलतया वा गृह्णन्ति, तान्प्रत्यनुमानान्यप्याह—सङ्घातत्वादिभिरिति । तदिति वर्ष्मपरामर्शः । अचित्—न चैतन्याश्रय इत्यर्थः । विमतमचेतनं सङ्घातत्वाद्घटवत् । आदिशब्देन बाह्येन्द्रियग्राह्यत्वाच्चाक्षुषत्वाद्भूतत्वाद्रूपवत्त्वादित्यादीनां ग्रहणम्; तथा विगीता धीश्चैत्रव्यतिरिक्तविषया, धीत्वात्, मैत्रधीवत् इति । नचैषां प्रत्यक्षबाधः शङ्क्यः; देहात्मबोधस्यान्यथासिद्धिसंभवात् व्यतिरेकधीप्राबल्याच्च । ननु भेदधीबलादेषां प्रत्यक्षविरोधः परिजिहीर्षितः; सा तु न भेदसाधिका; ममात्मेत्यभेदेऽपि तद्दृष्टेरित्यत्राह—स्यादिति । अयं भावः—मम हस्तः, शरीरमित्यादिप्रत्ययाः मम गृहमित्यादिवद्व्यक्तव्यतिरेकाः । ममात्मेति धीस्तु घटस्य स्वरूपमितिवदभेदेऽपि निर्दिष्टविशिष्टांशनिष्कर्षगोचरतया तन्मात्रभेदस्थापिकाऽगत्या स्वीकृता, नान्यत्रापि, अतिप्रसङ्गादिति ॥ १ ॥

स्याद्वाऽसौ चर्मदृष्टेरयमहमिति धीर्देह एवात्मजुष्टे
निष्टप्ते लोहपिण्डे हुतवहमतिवद्भेदकाख्यातिमूला ।
श्रुत्यर्थापत्तिभिश्च श्रुतिभिरपि च नस्सर्वदोषोज्झिताभिः
देही देहान्तराप्तिक्षम इह विदितस्संविदानन्दरूपः ॥ २ ॥

अथ स्यात्—अस्ति तावत् स्थूलोऽहं जानामीत्यादिधीः । तत्र स्थौल्यं शरीरस्थं ज्ञानादिकं तदन्यनिष्ठमिति दुर्विवेचम् । ममेति भेदधीश्च नाभेदधियं बाधितुमर्हति, अविशेषात् । अनुमानानि च वह्न्यनुष्णत्वानुमानवत्स्युः । तत्र निषेध्यं ह्युष्णत्वं वह्नावेव सिद्धमिति चे[द]त्तत्रापि निषेध्यं चेतनत्वं देह एव ग्राह्यम् । नच प्रत्यक्षप्रतिपन्ने वादिविमतिमात्राद्बाधकानुमानावकाशः, अतिप्रसङ्गात् । विप्रतिपत्त्या सन्देहः, सन्देहे न्यायप्रवृत्तिस्स्यादिति चेन्न; दृष्टे कस्मिंश्चिद्विगायति वह्नावनुष्णत्वानुमानप्रसङ्गात् । एतेन शास्त्रतोऽतिरिक्तबोधात्सन्देहः, ततश्चानुमानमिति निरस्तम् । तत्प्रामाण्यव्यवसायाव्यवसाययोरत्र सन्देहानुदयात्, सन्दिग्धशास्त्राद्दृढप्रत्यक्षं हि बलीयः । अन्यथा अग्निरनुष्ण इति कस्यचिद्वाक्येनापि सन्देहेऽनुष्णत्वानुमानस्य निर्बाधत्वप्रसङ्गात् । ऐक्यभेदधीभ्यामेव सन्देह इति चेन्न; अग्नेर्ज्वालेति भेदधियाऽग्नेरुष्णत्वेऽपि केनचिद्धेतुना ज्वालानुष्णत्वानुमानप्रसङ्गात् । साङ्ख्याद्युक्तान्यनुमानानि त्वसाधकतमानि । पठन्ति हि *सङ्घातपरार्थत्वादिति । अत्राद्ये पत्यादिशरीरार्थैर्भार्यादिशरीरैस्सिद्धसाधनता । न च तावदतिरिक्तं खट्वादिदृष्टान्तेऽपि दृष्टम् । स्वाभिमतात्मपारार्थ्यसाधने त्वप्रसिद्धविशेषणः पक्षः । दृष्टान्तश्च साध्यविकलः । खट्वादौ च

संहतपरार्थत्वनियमदृष्ट्या तत्रापि संहतः परः प्रसज्येत । अनवस्थाभयात्तस्यासंहतत्वकल्पनाद्वरं शरीरस्यानन्यार्थत्वकल्पनम् । एवमधिष्ठेयत्वभोग्यत्वाभ्यामधिष्ठातृभोक्तृकल्पनं चायुक्तम्; स्वाभिमतात्माधिष्ठेयत्वभोग्यत्वयोस्सर्वत्रासिद्धेः, साध्याविशेषाच्च । अधिष्ठेयत्वादिमात्रे हेतावाकारभेदेन स्वेनैव स्वस्य तदुभयसंभवात् । अधिष्ठेयत्वं हि कस्यचिद्व्यापारेण व्यापार्यत्वम् । तच्च स्वस्य परस्य चेति न विशेषः । भोग्यत्वमप्यनुकूलबुद्धिविषयत्वम् । तच्च स्वेनैव स्वस्य देहातिरिक्तत्वेऽप्यनुमतम् । यच्चाहुः—* नेदमनात्मकं जीवच्छरीरम्, अप्राणादिमत्त्वप्रसङ्गादिति; तत्र जीवच्छरीरं सात्मकं प्राणादिमत्त्वादिति प्रसङ्गानुग्राह्यः प्रयोगः । तस्मिन्नप्रसिद्धविशेषणः पक्षः, त्वदिष्टस्यात्मनः क्वचिदप्यसिद्धेः । आत्मशब्दवाच्ययत्किंचिद्योगविवक्षायां स्वभावयत्नादियोगात्सिद्धसाधनता । किंचानेनैव हेतुना जीवच्छरीरं खपुष्पवदित्यपि साधयन्नपि दुर्वारः स्यात् । अप्रसिद्धसाधनस्याभ्युपगमात् । अस्ति किंचित्खपुष्प[ादि]शब्देनोपस्थाप्यं तदेवात्मेति चेन्न; असत आत्मत्वसाधनायोगात् । यत्किंचिन्मात्रस्य साधने च सिद्धसाधनता, विवक्षितविशेषस्य दुस्साधत्वात् । अपि च सर्वेषु वस्तुषु तत्तदसाधारणधर्मेण सात्मकत्वं साध्यं स्यात्, विपक्षे तत्तदसाधारणधर्मविरहप्रसङ्ग इत्यनुग्राहकसिद्धेश्च । अनुपलम्भबाधादिकं तु समानम् । अतोऽनन्याधिष्ठितस्वयंवाहकयन्त्रन्यायाद्विचित्रभूतपरिणतिविशेषसंभवोऽयं देहयन्त्र इति । अत्र प्रत्येकसमुदायादिविकल्पदौःस्थ्यादिप्रागुक्तप्रबलबाधकप्रतिक्षिप्तेऽपि पक्षे गाढाभिनिवेशस्य सोपपत्तिकं भेदबुद्धेरनुमानानां च बलीयस्त्वं पुनरनुद्घाटयन्निष्कम्पामैक्यधियमन्वारुह्य मानान्तरेण बिबाधयिषुः परेष्टं तद्बलमन्वाह—**स्याद्वेति** ॥ अन्यथासिद्धिसूचनाय चर्मदृष्टेरिति मौढ्यपरम् । अयमिति गुणक्रियादिविशेषविशिष्टपिण्डावमर्शः । संसर्गविशेषादयं भ्रम इति बोधयितुमात्मजुष्टत्वोक्तिः । तन्निदर्शनेन शोधयति—**निष्टप्त** इति । संसर्गजत्वात्संभावितान्यथासिद्धिकमैक्यप्रत्यक्षं शास्त्रेण बाधितुं शक्यमित्याशयः । संसृष्टेष्वपि सर्वत्र कथं न भ्रम इत्यत्राह—**भेदकेति** । यत्र हि सामग्री तत्र कार्यं स्यादिति भावः । नन्वैक्यधीरिह दृष्टा, तदन्यथासिद्धिस्तु शङ्किता; नैतावता विवक्षितसिद्धिरित्यत्राह—**श्रुतीति** । श्रुत्या भाविता अर्थापत्तयः श्रुत्यर्थापत्तयः, ताभिः; श्रुतार्थापत्तिभिरिति यावत् । सन्ति हि देहान्तरानुभाव्यस्वर्गस्वाराज्यादिसाधनविधायिन्यो यमनरकादिप्रापकश्रुतयश्च । न च तत्रानाश्वासः, श्रुतिप्रामाण्यस्थापनात् । अतोऽर्थादापद्यते देहान्तरानुयायी भोक्ताऽस्तीति । पश्वादिदृष्टफलसाधनविधयश्च तत्तत्फलोपायदशानुवृत्तभोक्तृसापेक्षाः । नचात्र सङ्घातस्य भोक्तृत्वम्; उपायसाधकसङ्घातस्योपचयादिना भिदुरस्यानुवृत्त्यसंभवात् । अहमुपायानुष्ठाता तत्फलं भुञ्ज इति च स्वरूपतः कालतश्चाभिन्न एकः प्रतिसन्धीयते । मुक्त्युपायविधयश्च सर्वबन्धनिवृत्तिवदात्मस्थित्याक्षेपकाः । देहात्मभेदं कण्ठोक्त्याऽप्याह—**श्रुतिभिरपीति** । **च**ः श्रुतिवदनन्ताः स्मृतीस्समुच्चिनोति । स्वतःप्रामाण्ये प्राप्ते बाधकासंभवार्थं सर्वदोषोज्झितत्वोक्तिः । * देही नित्यमवध्योऽयम्, * वासांसि जीर्णानि इत्यादिस्मारणाय **देही**त्यादिकथनम् । व्यावर्तकधर्मवर्गप्रदर्शनार्थं संविदानन्दरूपतोक्तिः । रूपशब्दः स्वरूपपरः, निरूपकधर्मपरो वा ॥ २ ॥

इत्यात्मनो देहातिरेकः ॥

बाह्याक्षेभ्योऽन्य आत्मा तदखिलविषयप्रत्यभिज्ञातुरैक्यात्
कर्तुः स्मृत्यादिकार्ये करणमिति मनो मानसिद्धं ततोऽन्यत् ।
प्राणास्सङ्घातरूपा वपुरुदितनयान्न ध्रुवं चेतयन्ते
ज्ञानं च ज्ञातृधर्मः क्षणिकमपि च वस्तेन नास्यात्मभावः ॥ ३ ॥

ये पुनरेवमाहुः—चक्षुराद्यन्वयव्यतिरेकानुविधायिरूपादिज्ञानं तन्निष्ठमेवोचितम्। व्यपदिशन्ति च चक्षुः पश्यतीत्यादि; तथा स्पर्शनसुखो वायुः, श्रवणकटुश्शब्द इति। इन्द्रियेषु च विकलेषु विकलोऽहमिति धीर्जायते, सकलेष्वन्यथा; परस्परानुभूतार्थप्रतिसन्धानमपि संस्कारवैचित्र्यात्; तच्चैकशरीरानुप्रवेशायत्तम्। अतो हेत्वादिप्रतिसन्धानमपि सिद्धम्। अहं पश्याम्यहं शृणोमीत्याद्यपि सर्वेषामिन्द्रियाणामहमर्थत्वात्सिद्धम्। पञ्चानामपि व्यवहारहेतुभूतं सुखं प्रवृत्तिकारणं शरीरं च साधारणम्। तेनैक एवायं व्यवहरतीति लौकिकावगमः। अनुमानमपि—चक्षू रूपग्रहणाधिकरणम्, चक्षुष्ट्वात्, यन्नैवं तन्नैवं यथाऽन्यदिति। एवं श्रोत्रादिष्वपीति। तान्प्रत्याचष्टे—**बाह्याक्षेभ्य** इति॥ पाण्यादिषूक्तां प्रतिसन्धानानुपपत्तिमिन्द्रियेष्वपि दर्शयितुमाह—**तदखिले**ति। तेषां चक्षुरादीनां प्रतिनियता विषया रूपादयः। अखिलानां तेषां प्रतिसन्धाता त्वेकः, योऽहं द्रष्टा स एव शृणोमीति। भ्रान्त्या यत्तच्छब्दाभ्यां द्वयोरेकीकार इति चेन्न; द्वयोरप्येकवदेकत्वमोहायोगात्; अन्यस्य मुह्यतोऽनभ्युपगमात्। एकश्चाहं बहुभिरिन्द्रियैरनुभवामीति भेदेन चेति। न च कस्यचिदहं चक्षुरित्यादिधीः, स्थूलोऽहमित्यादिदेहात्मबुद्धेश्चेन्द्रियात्मवादेऽपि दुस्त्यजत्वाद्वरमिह देहात्मवादः। रूपादिज्ञानस्य चक्षुराद्यन्वयव्यतिरेकानुविधानं तत्करणतयाऽपि स्यात्। तथा चाभिमानः चक्षुषा पश्यामि श्रोत्रेण शृणोमीति। अतएव चक्षुः पश्यतीत्यादिकं भाक्तम्। वैकल्यादिधीश्च चक्षुषा विकलोऽहमित्यादिरूपा; नतु चक्षुरहं नास्मीति, विरोधात्। नहि नष्टमिन्द्रियं स्ववैकल्यमनुसन्धत्ते, असत्त्वात्। नाप्यन्यत्, तस्यावैकल्यात्। अन्यथा तत्रापि विरोधात्। यदि परमिन्द्रियान्तरविरहमिन्द्रियान्तराण्यनुसन्दधीरम्; तथाऽपि गतस्येन्द्रियस्य नाहमर्थत्वसिद्धिः। अन्यथा पाण्यादिविकलोऽहमिति बोधेऽपि पाण्यादीनामात्मत्वप्रसङ्गात्। न चेन्द्रियमिन्द्रियान्तरसदसद्बोधक्षमम्; तस्य तदप्रत्यक्षत्वात्। अनुमानतोऽपि बोद्धुस्तस्य रूपाद्यनुपलम्भात्तद्बोधककरणाभाव एवानुमेयः। ततश्चैक एव तत्तत्करणाधीनरूपादिग्रहणोऽहमर्थस्सिद्धः। मिथोऽनुभूतप्रतिसन्धानार्थं च संस्कारवैचित्र्यं किमिति चिन्त्यम्। यद्यात्मान्तरेषु स्मृत्युत्पादनशक्तिः, तन्न; सर्वेषु तत्प्रसङ्गात्। तच्छरीरवर्तिष्विति चेन्न, औदरक्रिम्यादिष्वपि तत्प्रसङ्गात्। शरीरान्तरवर्तित्वात्तत्र न प्रसङ्ग इति चेन्न; भिन्नावयवस्थित्याऽपि प्रतिसन्धानाभावप्रसङ्गात्; सन्निधानस्य चाविशेषात्। संस्काराणां सर्वेन्द्रियसाधारणहृत्कोशवर्तितया शरीरैक्याच्च विशेष इति चेन्न; त्वदिष्टसंस्कारकोशे मानाभावात्, अनेकेषामहमर्थानामेकशरीरयोगे च। ततश्च वरं यथोपलम्भमेकस्मिन्नहमर्थे सर्वैस्संस्काराधानम्। न चोपदेशचेष्टाभिर्मिथो बोधनेनान्योन्यसंस्कारार्पणम्, अदर्शनात्। अविचारितरमणीयोऽयं पञ्चानां परस्परसंस्कारादिलाभ इति, तत्त्वादर्शेष्वेव वक्तव्यम्। यदपि शरीराद्यैक्यादेकत्वावगम इति; स किं तत्रत्यानामेव? अन्येषां वा? नाद्यः, परस्परानभिज्ञत्वात्; अनुमानतस्तु भिन्नतयैव सिद्धेः; चक्षुःश्रोत्रादिरूपोऽहमिति भ्रमादर्शनाच्च। न द्वितीयः, स्वशरीरसिद्धप्रकारेण परशरीरेऽपि बहुत्वानुमानात्। केवलव्यतिरेकिभिरिन्द्रियाणां ज्ञातृत्वाद्यनुमानमतिप्रसङ्गाद्यनेकदोषोपहतम्। ततश्चैकस्यैव सर्वग्रहणाधिकरणत्वे त्वसन्मते कः प्रद्वेषः? अन्धबधिराद्यभावश्च स्यात्; ज्ञातुर्ज्ञानकरणतयैव चक्षुरादीनां सिद्धेस्तद्विपरीतानुमानानां धर्मिग्राहकबाधश्चेति। अस्तु देहाच्चक्षुरादिभ्यश्चात्माऽन्यः। स तु मन एव स्यात्, देहादेरन्यत्वात् एकत्वेन प्रतिसन्धानोपपत्तेः; असङ्घातरूपत्वेन प्रत्येकादिविकल्पानवकाशाच्च। तदतिरिक्तात्मक्लृप्तौ तु गौरवम्। अतो मम मन इति भेदोक्तिः क्लिष्टगत्येति। तत्राह—**कर्तुरि**ति। अयं भावः—किमत्र स्मृत्यादिकरणस्य मनसस्तत्कर्त्रा तादात्म्यं साध्यते? तेन वा कर्तुः? न तावदाद्यः, ततोऽन्यतयैवानुमानतश्शास्त्रतो वा तत्सिद्धेर्धर्मिग्राहकबाधात्। अत एव न द्वितीयः, स्वस्य स्वयमेव स्मृत्यादिकरणमित्यत्र

मानाभावाच्च । करणमङ्गीकृत्य कर्तृनिरासः क्रियत इति चेन्न ; ज्ञातृमात्रापह्नवे मनसोऽपि ज्ञातृत्वाभावप्रसङ्गात् ; तदन्यज्ञातृनिरासे कल्प्येन क्लृप्तत्यागायोगात् । अथ कर्तारमङ्गीकृत्य करणत्यागः, तदा मनस आत्मत्वं न साधितं स्यात् । किंतु तस्यासत्त्वम् ; तच्च तद्ग्राहकमाने सति न शक्यमिति । अन्यस्त्वाह—प्राणाधीना देहेन्द्रियमनसां प्रवृत्तिः । आत्मशब्दश्च प्राणे दृष्टः, प्राणशब्दश्चात्मनि । प्राणस्थितिगमनाभ्यां च जीवति म्रियत इति व्यवहारः । सुषुप्तावुच्छ्वासनिश्श्वासप्रवृत्तौ सत्यामपि सामग्र्यभावाद्बोधाभावः । मम प्राणा इत्येतदपि कथंचिन्नेतव्यमिति । अत्र देहात्मवादे निदर्शितान् दोषानतिदिशति—**प्राणा** इति । अधिकाशङ्का तु, * प्राणोऽस्मि प्रज्ञात्मा इति श्रुतिस्वारस्यात् । परिहारदार्ढ्याभिप्रायेण ध्रुवशब्दः । देहादिव्यापारहेतुत्वमनैकान्तिकम् । आत्मप्राणशब्दयोर्व्यतिहारोऽनेकार्थतया स्यात् । प्राणस्थित्यादौ जीवतीत्यादिव्यवहार आत्मान्यत्वेऽप्यविरुद्धः । प्राणोऽस्मीति तद्वैशिष्ट्यपरम् । एवमन्यपरवाक्यान्तरैरपि वायुस्वरूपत्वमात्मनो न शङ्क्यम् । **सांख्ययोगि**मतं तु बहिष्कार्यमेव । अन्ये तु मन्यन्ते—न देहेन्द्रियादिकं भोक्तृ, न च नित्यः कश्चिदन्यः, सुषुप्त्यादौ तेषां भोक्तृत्वादृष्टेः । सति ज्ञाने भोक्तृत्वमिति चेत्तर्हि तस्यैव तदस्तु, किमन्तर्गडुभिरन्यैः ? तस्य च भोक्तृत्वमनुकूलप्रतिकूलविषयावगाहित्वम् । तच्च यदृच्छावैचित्र्यादिति नादृष्टाद्यपेक्षा । नच सुषुप्त्यादौ निर्विषयधीसन्ततिसद्भावे किंचिन्मानम्, प्रबोधारम्भसामग्रीवैचित्र्याद्यदृच्छयैव वा जागराद्यज्ञानोपपत्तेरिति । **बौद्धा**स्तु ग्राहकाभिमानारूढोऽनादिधीसन्तान एवात्मा, अहं जानामीत्यादिबोधस्त्वालयविज्ञानवशादाश्रयकल्पनया वा स्यात् ; अतिरिक्तस्तु बाधितत्वादनादेय इत्याहुः । तदेतन्मतद्वयं तन्त्रेण निरस्यति—**ज्ञान**मिति । संविदधीना हि सर्ववस्तुव्यवस्था । ज्ञानं च ज्ञातृधर्मतयैव वेद्यते । नच ज्ञानस्य भोक्तृत्वम् । अनुकूलप्रतिकूलविषयावगाहेऽपि तस्य भोगात्मकत्वं सिध्येत् । मम भोग इति मन्यमानस्तु ज्ञातैव भोक्ता । आनुकूल्यादिकं हि तदपेक्षयैव, उपलम्भविरुद्धकल्पनायोगात् । आलयविज्ञानक्लृप्तिश्च निष्प्रमाणिका । उपलब्धस्य च बोद्धुः कुतो बाधः ? धर्मधर्मिभावायोगादिति चेन्न ; आदावेव तत्साधनात् । प्रत्यभिज्ञातुरेकस्यासंभवादित्यप्ययुक्तम् ; क्षणभङ्गादेरपि निरस्तत्वात् ; ज्ञानेतरमिथ्यात्वं च निरसिष्यते । अनुपलम्भस्तु बाधकः स्वस्य चेदसिद्धः, परस्य त्वबाधकः, अन्यथा धीसन्ततिभेदादेरप्यसिद्धिप्रसङ्गात् । बुद्धेस्त्वात्मत्वानुमानमिन्द्रियादेरिवायुक्तम् । ननु वर्तमानक्षणमात्रविशिष्टतयाऽऽत्मोपलभ्यते, पूर्वापरकालतदुपाध्यादीनामप्रत्यक्षतया तद्विशिष्टवस्तुप्रत्यक्षत्वायोगात्, अन्यथा परभागस्थितवह्निनाऽपि पर्वतस्य विशिष्टोपलम्भप्रसङ्गेऽनुमानादिप्रमाणभङ्गः स्यादिति ; तदप्यसत् । प्रत्यभिज्ञायाः प्राक्कालविशिष्टग्रहणस्य दर्शितत्वात्, नित्यत्वादीनामपि तत्तत्प्रमाणैरुपस्थापनात् । नच नित्योऽहमित्युपलम्भे सर्वकालोपाधिप्रत्यक्षत्वप्रसङ्गः ; प्रमाणसिद्धिमात्रेण तथा व्यवहारात्, इष्टं चैतदन्यत्रापीति ॥ ३ ॥ **इत्यात्मन इन्द्रियाद्यतिरेकः** ॥

धीर्नित्या यस्य पक्षे प्रसरति बहुधाऽर्थेषु सैवेन्द्रियाद्यै-
स्तेनात्माऽजागलस्थस्तन इव किमिह स्वीक्रियेतेति चेन्न ।
कल्प्यं चेदात्मतत्त्वं कथयितुमुचितं लाघवं तत्र युक्त्या
नित्या सा यस्य तद्वानपि निगममितो गौरवं नास्य भारः ॥ ४ ॥

मा भूदस्थिरज्ञानानां प्रतिसन्धानाद्यनर्हत्वादात्मत्वम् । यस्यात्मवत्तद्धर्मभूता धीर्नित्या, सा प्रसरणभेदैस्तत्तदर्थान्प्रकाशयतीति पक्षः ; तस्य किं तदाश्रयभूतेन नित्यात्मनेति चोद्यमनूद्य प्रत्याह—**धीरि**ति ॥ धीतद्वन्तौ तावत्पृथगु-

दृष्टौ । तत्र *न विज्ञातुर्विज्ञातेर्विपरिलोपो विद्यते, *तथा हेयगुणध्वंसात् इत्यादिभिर्द्वयोरपि नित्यत्वं यस्य सिद्धं तस्य कल्पनागौरवरूपो भारो नास्तीत्यर्थः ॥ ४ ॥ **इति नित्यबुद्ध्यतिरिक्तात्मसिद्धिः ॥**

ज्ञानत्वं वक्ति पुंसः श्रुतिरिह न पुनर्बुद्धिमात्रस्य पुंस्त्वं
प्रत्यक्षादेः प्रकोपादनुगतकथने ज्ञानमर्थप्रकाशः ।
स्वस्यैवात्मा तु सिद्धिं मतिरनुभवति स्वान्ययोस्सिद्धिभावं
ज्ञातुर्जाड्यप्रसङ्गव्युदसनविषया ज्ञानमात्रोक्तयोऽपि ॥ ५ ॥

ननु *द्रष्टा श्रोता इत्यारभ्य *विज्ञानात्मा पुरुष इत्यादिषु जीवस्य ज्ञानस्वरूपत्वं श्रूयते; अतस्तस्य ज्ञानादतिरेको दुस्साध इत्यत्राह—**ज्ञानत्व**मिति ॥ न ह्यत्र स्वधर्मतादात्म्यं विधीयते, अशक्यत्वात् । किंतु धर्मवद्धर्मिणोऽपि विज्ञानात्मत्वं नाम धर्मान्तरमुपदिश्यते । ज्ञानानुवादेनात्मत्वस्य विधिः स्यादित्यत्राह—**न पुन**रिति । अन्यथा बाधकमाह—**प्रत्यक्षादे**रिति । आदिशब्देनानुमानशास्त्रयोस्संग्रहः । ज्ञानत्वविधानेऽपि तद्विरोधस्स्यादित्यत्राह—**अनुगते**ति । कस्यचिदर्थस्य प्रकाशरूपत्वमुभयत्रानुवृत्तं ज्ञानशब्दनिमित्तं तद्विधौ न विरोध इत्यर्थः । अर्थप्रकाश इत्युक्तं विषयतो विभजते—**स्वस्ये**ति । स्वासाधारणेन केनचित्स्वभावेन विशिष्ट इह स्वशब्दार्थः । धर्मभूतज्ञाने तु तावदतिरिक्तग्राहित्वं विशेषमाह—**मति**रिति । *विज्ञानघन एवेत्यादिभिर्ज्ञानमात्रत्वोक्त्या ज्ञातृत्वनिषेधात्कथमुभयत्रानुवृत्तधर्मक्लृप्तिरित्यत्राह—**ज्ञातु**रिति । नात्रावधारणमन्ययोगव्यवच्छेदार्थम्; किंतु *विज्ञानघन इत्यादिपूर्ववाक्यपरामर्शादंशतोऽपि ज्ञानत्वायोगव्यवच्छेदपरमिति भावः ॥ ५ ॥ **इत्यात्मनो ज्ञानमात्रत्वोक्तिनिर्वाहः ॥**

आत्मा स्वेनैव सिध्यत्यहमिति निगमैर्यत्स्वयंज्योतिरुक्तः
स्वापेऽप्यस्य स्वसिद्धावशयिषि सुखमित्यक्षता प्रत्यभिज्ञा ।
चेतश्चान्यानपेक्षं मतिषु न हि भवेत्किं च वेदान्तदृष्ट्या
ज्ञानत्वादेष धीवत् स्वविषयधिषणानिर्व्यपेक्षस्वसिद्धिः ॥ ६ ॥

सिध्यतु देहादिभ्योऽन्य आत्मा; स कथमनन्यसाधनः? स्वानुभवबलादिति चेन्न; धर्मतोऽपि तदुपपत्तेः । आत्मत्वादित्यनुमानादिति चेन्न; युष्माभिः केवलव्यतिरेक्यनभ्युपगमात्, ज्ञानस्य च सपक्षस्याभ्युपगमात् । स्वयंज्योतिष्ट्वश्रुतेरिति चेन्न; ज्योतिश्शब्दस्यात्र भाक्तत्वात् । चक्षुस्सहकारिणि तेजोविशेषे हि तन्मुख्यता । *स्वेन रूपेणाभिनिष्पद्यते इति त्वौपाधिकरूपनिवृत्तिपरम् । इष्टं च भवतामपि स्वधर्मेणात्मनो भानम्—तावतैवान्यत्रादृष्टेन स्वयंप्रकाशत्ववादोऽस्त्विति । एतत्प्रत्याह—**आत्मे**ति । एवकारोऽत्र परप्रकाश्यत्वनियमनिवृत्तिपरः । यद्यहंत्वादिरहितः स्वयं प्रकाशते, तदा परमतं स्यादित्यत्राह—**अह**मिति । अहमर्थ आत्मेति सेत्स्यति; अतस्तत्प्रकाशे कथं परेष्टावकाश इति भावः । प्रतिज्ञाते मानमाह—**निगमै**रिति । बहुवचनेन ज्ञानत्ववादिनोऽपि निगमास्तत्परा इति व्यज्यन्ते । यद्यपि *हृद्यन्तर्ज्योतिः पुरुष इत्यत्रापि ज्योतिश्शब्दो भाक्तः; तथाऽपि स्वप्रकाशे प्रदीपादिवल्लोकदृष्ट्याऽन्यनिरपेक्षत्वं स्वरसावगतं न बाध्यम् । स्वधर्मेणान्यप्रकाशकत्वमुपचारनिमित्तं स्यादिति चेन्न; बाह्यज्योतिषि स्वधर्मनिरपेक्षप्रकाशस्यापि स्वतःप्रतीतेः । स्वधर्मेण भासमानत्वमेव ज्योतिश्शब्दोपचारनिमित्तमिति चेन्न; बाह्ये तदभावात् । स्वधर्मतः

प्रकाशकत्वं च, *योऽयं विज्ञानमयः प्राणेषु इति पदान्तरसिद्धतया पुनरुक्तं स्यात् । उपचारनिमित्तव्यञ्जनमात्रं पदान्तरकृत्यमिति तु मन्दम् । स्वयंप्रकाशत्वे सुषुप्त्यादावपि प्रकाशेतेत्यत्राह—**स्वापेऽपी**ति । अयंभावः—प्रत्यभिज्ञाबलात्सुषुप्तावप्यहमर्थोऽस्तीति सिद्धम् । श्रुतिस्वारस्याच्च प्रकाशमानत्वमपि ग्राह्यम् । तथा च सुखमहमस्वाप्समिति प्रबुद्धपरामर्शस्वारस्यं च न बाध्यमिति । ननु यदि सुषुप्तावात्मा प्रकाशते तन्मनसैवास्तु कृतं स्वप्रकाशत्वेनेत्यत्राह—**चेत इति** । अयं भावः—बाह्यविषयेषु तावच्चक्षुरादीन्यनुमानागमसंस्कारान् वा संगृह्य प्रवर्तन्ते, आत्मनि च तत्तदुपहितं जनितं वा किंचिदुपधायैव; स्वापे तु दृष्टविरुद्धमनोवृत्तिकल्पनाद्वरं श्रुतिस्वारस्यानुरोध इति । अनुमानरुचीनां तदप्यस्तीत्याह—**किं चे**ति । **वेदान्तदृष्ट्ये**ति ज्ञानत्वहेतोरसिद्धिपरिहारः । ज्ञानस्य स्वप्रकाशत्वं साधयिष्यत इति तद्दृष्टान्तोक्तिः ॥ ६ ॥ **इत्यात्मनः स्वयंप्रकाशत्वम्** ॥

प्रत्यक्त्वं पुंसि केचित् स्वविषयधिषणाधारतामात्रमाहुः
स्वस्मै स्वेनैव भानं तदिति समुचितं तत्स्वतस्सिद्धिसिद्धेः ।
प्रत्यङ् स्वापेक्षयाऽसौ त्वमयमिति मितः स्वेतरैः स्वस्य बुद्ध्या
भातं नित्यं परस्मै जडमजडमपि स्यात्परागर्थ एव ॥ ७ ॥

*कश्चिद्धीरः प्रत्यगात्मानमैक्षत् इत्यादावात्मनः प्रत्यक्त्वं गम्यते । तत्किमिति विमर्शे प्रत्येतुः प्रत्येतव्याद्व्यतिरेक इति कैश्चिदुक्तं तावदाह—**प्रत्यक्त्व**मिति । स्वप्रकाशपक्षे तु प्रत्यक्त्वद्वैविध्यमाह—**स्वस्मा** इति । यदि प्रत्यक्त्वमात्मनः स्वभावः, तदा परेणापि गृह्यमाणोऽहमिति गृह्येतेत्यत्राह—**प्रत्यङ्**ङिति । स्वेतरबुद्ध्या गृह्यमाणत्वं न स्वस्मै भासमानत्वम् । अतस्तद्बुध्या गृह्यमाण आभिमुख्ये त्वमिति, अन्यदा अयमिति च गृह्येत । स्वापेक्षया तु स्वबुद्ध्या स्वरूपेण वा भासमानतया प्रत्यङ्ङित्युच्यते । तेन रूपेणाहमर्थ इति दृशा अहंत्वं च सर्वात्मानुवृत्तम् । त्वंभावादिना तु न तस्य बाधः । तर्हि तत्र पराक्छब्दोऽपि किं न प्रवर्तेत इत्यत्राह—**भात**मिति । जडमजडं वा यन्नित्यं परस्मै भासते तत्परागर्थ एव । न तस्य स्वस्मै भासमानत्वप्रसङ्गः । व्यपदेशनियमश्च तत एवेति ॥ **इति प्रत्यक्त्वादिप्रकारः** ॥

बोद्धा कर्ता च भोक्ता दृढमवगमितः प्रत्यगर्थः प्रमाणैः
कर्तृत्वाभाववादे स्वयमिह भगवानान्यपर्यं त्वगायत् ।
कर्ता शास्त्रार्थवत्त्वात्कृतिषु च स पराधीन आभाषि सूत्रै-
श्चित्रैः कर्मप्रवाहैर्यतनविषमता सर्वतन्त्राविगीता ॥ ८ ॥

अत्र केचिदाहुः—ज्ञातृत्वादिकमन्तःकरणस्यैव; आत्मनस्तु साक्षितामात्रम् । यद्वा प्रकृतेः कर्तृत्वम्, आत्मनो भोक्तृत्वमात्रम्; गीतं चैतत् *कार्यकारण इत्यादिनेति । तान्प्रत्याह—**बोद्धे**ति ॥ त्रिभिरपि प्रमाणैर्ज्ञातृत्वादिप्रकारत्रयवानात्मा निस्संशयं बोधितः; अतो न तत्रैकमपि निह्नोतुं शक्यम्, किं पुनस्त्रितयम् । कुतर्कैस्तु किं नाम दुरपलपमिति भावः । शास्त्रैरात्मनः कर्तृत्वनिषेधे का गतिरित्यत्राह—**कर्तृत्वे**ति । **स्वय**मिति—कर्तृत्वनिषेधक एव स्ववाक्यतात्पर्यमाहेति भावः । भगवानित्याप्ततमत्वव्यञ्जनम् । अगायत्—*पञ्चैतानीत्यारभ्य, *न स पश्यति दुर्मतिरित्यन्तेनेति शेषः । **शारीरके** च कर्तृत्वं प्रसाध्य तस्य पराधीनतामात्रं स्थापितमित्यत्राह—**कर्ते**ति । यदि कर्तृत्वमात्मधर्मः, स

चेत्पराधीनः, तस्य तद्व्याप्तत्ववदेकरूपः किं न स्यादित्यत्राह—**चित्रैरिति** । नात्र केनापि चोदनीयमिति भावः ॥ ८ ॥ **इत्यात्मनः कर्तृत्वादि ॥**

यद्द्रव्यं तन्न न स्याद्यदभवितृ न तद्यत्नकोट्यापि सिद्ध्येद्
द्वेधाऽपि व्यर्थयत्ना नर इति यदि न स्वोक्तियत्नादिबाधात् ॥
यद्यत्नेनैव भव्यं भवति यतनतस्तत्स्वहेतूपनीता-
दुस्साधा यत्नलभ्ये प्रति यदि यतते तत्र नैष्फल्यमिष्टम् ॥ ९ ॥

अथ *यदभावि न तद्भावि यद्भावि न तदन्यथा, इति मन्यमानैरुक्तं यत्ननैष्फल्यम् । तदिदमनूद्य परिहरति—**यद्द्रव्यमिति** ॥ नर इति बहुवचनम् । हेतुमाह—**स्वोक्तीति** । सर्वयत्ननैष्फल्यं वदन्किमिति साफल्यवादिनं क्षेप्तुमीहते ? नैष्फल्यवाक्यं च किमर्थं प्रयुङ्क्ते ? किमर्थं च स्वयं भीतो बुभुक्षुर्वा धावति ? अतोऽन्वयव्यतिरेकाद्यवसितं यत्नफलमप्रणोद्यम् । आदिशब्देन प्रमाणत्रयसंग्रहः । बाधं सिद्धसाध्यतां च वक्तुं सफलनिष्फलयत्नौ विभजते—**यद्यत्नेनेति** । यतनमयत्नतस्सिद्धमिति शङ्कां परिहर्तुं स्वहेतूपनीतादित्युक्तम् । प्राचीनयत्नजनितादृष्टतो हि तत्सिद्धेरिति भावः । **दुस्साधेत्यादिना** दुष्कर्ममूलनिष्फलयत्नानुवादः । तत्र नैष्फल्यमिष्टं—तस्मिन्नंशे नैष्फल्यं त्वया न साध्यम्, साध्यमपि तद्विषयमिति भावः ॥ ९ ॥ **इति यत्नसाफल्यम् ॥**

भिन्ना जीवाः स्वतस्स्युः प्रतिनियततया धीस्मृतीच्छासुखादेः
चेतोभेदाद्व्यवस्था न तु भवति यथा देहबाह्याक्षभेदात् ।
नित्यान् भिन्नांश्च जीवान्कथयति निगमस्तद्धि नोपाधितस्स्यात्
आत्माद्वैतश्रुतीनामितरहृदयता तत्रतत्रैव सिद्धा ॥ १० ॥

जीवः परस्य ब्रह्मणः औपाधिकांशः । घटाकाशमहाकाशवत्तयोर्भेदः । जीवानां मिथो भेदस्तु घटकरकाद्याकाशवदिति पक्षं दूषयति—**भिन्ना** इति ॥ स्वतः—न तूपाधितः । हेतुमाह—**प्रतिनियततयेति** । ननु कोऽयं प्रतिनियमः ? न तावद्बुद्ध्यादीनां स्वरूपभेदः, एकस्मिन्नप्यात्मनि तदुपगमात् । नापि भिन्नाधारत्वम्, तस्यैव साध्यत्वात् । अत एव नासाधारण्यम्, तत्खल्वाश्रयभेदसापेक्षम् । नापि परस्परप्रतिसन्धानाभावः, परस्परभावस्यैवासिद्धेरिति । अत्र ब्रूमः—यथैकशरीरावच्छिन्नबुद्ध्यादीनामेकाश्रयतयैव प्रतिसन्धानं न तथा शरीरान्तरजानाम् । अन्यथा गुरुशिष्यभावादयोऽपि न स्युः । तदेवं गम्यते—चैत्रात्मा मैत्रतादात्म्यरहितः, तदनुभवजन्मस्मृत्यनाधारत्वात्, कदाचिदपि तद्गतसुखादिप्रतिसन्धानरहितत्वादित्यादि । अत्र परोक्तामन्यथासिद्धिं परिहरति—**चेतोभेदादिति** । तुरवधारणे । अस्ति हि कल्पभेदेन चेतोभेदः । सन्ति च कल्पादौ जातिस्मराः, *स्वयमागतविज्ञाना इत्यादेः । तत्र प्रतिबन्ध्यभिप्रायेणाह—**यथेति** । न हि देहभेदे प्रतिसन्धानाभावः, पूर्वजन्माभ्यस्तप्रतिसन्धानदृष्टेः । न च बाह्येन्द्रियभेदे, सर्वधीविरोधात् । तद्वच्चेतोभेदोऽपि न व्यवस्थाहेतुरिति । ईश्वरान्मिथश्च जीवानां निरुपाधिकभेदः, *पृथगात्मानं प्रेरितारं च मत्वा, *जुष्टं यदा पश्यत्यन्यमीशम्, *नित्यो नित्यानाम् इत्यादिश्रुतिस्वारस्यसिद्ध इत्याह—**नित्यानिति** । मुक्तावपि भेदश्रुतिमभिप्रेत्याह—**तद्धीति** । ननु *अयमात्मा ब्रह्म *तत्त्वमसि इत्यादिभिर्जीवब्रह्मतादात्म्ये सिद्धे भेदस्यौपाधिकत्वं ग्राह्यमित्यत्राह—**आत्माद्वैतेति** । अयं भावः—शरीरशरीरिभावेन सामानाधिकरण्यं स्थापयिष्यते । आस्तामेतत् । यथा यूपादित्यसामा-

नाधिकरण्यं प्रत्यक्षविरोधादन्यपरं, तथेहापि स्वरूपैक्यविधानं तावदशक्यमिति। तत्रतत्रेति वीप्सायाः क्वचिद्विशिष्ट-वृत्तिः क्वचित्तूपचार इत्यादितात्पर्यभेदस्सूच्यते ॥ १० ॥ इत्यौपाधिकभेदवादभङ्गः ॥

जीवाः पृथ्व्यादिभूतेष्वणव इव मिथो भेदवन्तः स्वतोऽमी
सन्मात्रब्रह्मभागास्तदिह नियतयस्सुस्थिता इत्ययुक्तम्।
ऐक्यस्याप्यक्षतत्वादनवधि च सति ब्रह्मणि स्यादवद्यं
सत्यं तच्चेत्यभिज्ञैर्बहिरगणि मृषावादतोऽप्येष पक्षः ॥ ११ ॥

अथ स्वाभाविकजीवांशभेदाभेदं दूषयति—**जीवा इति** ॥ उक्तं विरोधमेव बाधहेतुमाह—**ऐक्यस्यापीति**। पक्ष-द्वयसाधारणं दूषणान्तरमाह—**अनवधीति**। सति ब्रह्मणि—सर्वात्मकसद्रूपे ब्रह्मणीत्यर्थः। अस्मिन्पक्षे निरवद्यत्वादिश्रुति-र्निर्विषया स्यात्, ईश्वरस्यापि सर्वतादात्म्यप्रतिसन्धायिनः क्लेशादिनिषेधायोगादिति भावः। एतत्पक्षद्वयादविद्याकृत-दुःखादिभेदवादो वरमित्यभिप्रायेण **सत्यं तच्चेत्या**द्युक्तम् ॥ ११ ॥ इति **ब्रह्मस्वरूपस्वाभाविकांशजीवभेदभङ्गः** ॥

देहत्वाद्यैर्विगीतं निखिलमपि मया ह्यात्मवत्किं च पुंस्त्वात्
सर्वे जीवा अहं स्युर्न यदि भवति ते गौरवादीत्यसारम्।
श्रुत्यध्यक्षादिबाधात्प्रसजति च तदा तत्तदैक्यं घटादेः
पक्षादेर्वादिनोश्चेत्यलमिह कलहैस्तज्जिगीषादिमूलैः ॥ १२ ॥

अन्ये त्वाहुः—अविद्याशबलं ब्रह्मैव जीवः, स च सर्वशरीरेष्वेकः; अप्रतिसन्धानमविद्यावैचित्र्यात्; प्रतिबुद्धास्तु *सोऽहं स च त्वमिति प्रतिसन्दधते; प्रमाणं चात्र श्रुतिस्मृतय इति। एतदपि पूर्वोक्तनीत्या दत्तोत्तरम्। अविद्या-स्वरूपादिकं दूषयिष्यते। अत्र चैको व्रीहिरित्यादिवज्जीवैक्यवादास्साजात्यात्स्युः; *पण्डितास्समदर्शिन इत्यादिभि-स्तथात्वावगमात्। *मित्रामित्रकथा कुतः इत्यादिकं रागादिपरिहारपरम्। *यद्यन्योऽस्ति इत्यादिकं स्वरूपेऽन्या-दृक्त्वनिषेधार्थम्। *एको देवस्सर्वभूतेषु गूढ इतीश्वरविषयम्। *आकाशमेकं हि यथा, *एक एव हि भूतात्मा इत्यादिनिदर्शनमपि तत्तत्संसर्गशङ्कितवृद्धिह्रासादिनिषेधार्थम्। *घटध्वंसे घटाकाशो न भिन्नो नभसा यथा इत्यादिक-मौपाधिकवैषम्यनिवृत्तावत्यन्तसाम्यं व्यनक्ति। नहि घटध्वंसे घटावच्छिन्नः आकाशांशोंऽशान्तरेणैकीभवति। आकाशता-मात्रं तु घटस्थितावपि सिद्धमित्येषा दिक्। तदिह प्रतिसन्धानादिप्रसङ्गे शास्त्रतात्पर्ये च वक्तव्यशेषाभावात्तदुक्तमनु-मानादिकमनूद्य दूषयति—**देहत्वाद्यैरिति** ॥ निखिलं—सर्वज्ञदेहप्रभृति पिपीलिकादिदेहपर्यन्तम्। सर्वे जीवाः—ब्रह्मादि-स्थावरान्ताः। **न यदि** इत्यादिना विपक्षे बाधकोक्तिः। असारत्वे हेतुमाह—**श्रुतीति**। सर्वैर्हि प्रमाणैर्जीवानां मिथ-स्तादात्म्यप्रसङ्गः प्रतिक्षिप्तः। उक्तानुमानवर्गस्याभाससमानत्वमाह—**प्रसजतीति**। देशान्तराणि एतद्घटेन घटवन्ति देशत्वात् एतद्देशवत्; अन्येऽपि घटा एतद्घटात्मानः घटत्वात् एतद्घटवत्, इत्यादौ किं वाच्यम्? अध्यक्षादिविरोध इति चेत् समम्। अविद्ययाऽऽत्मनि भेदधीः, ऐक्यं तु स्वभावस्स्यादिति चेत्, घटादावपि तथाऽस्तु। न चायमिष्ट-प्रसङ्गः, विवर्तद्वयस्य तादात्म्यानभ्युपगमात्। अन्यथा व्यावहारिकव्यवस्थाविलोपात्। प्रयुक्तानुमानावयवेष्वपि वाक्य-त्वादिना तादात्म्यसंभवेऽन्यतमपरिशेषः स्यादित्यभिप्रायेण **पक्षादे**रित्युक्तम्। **वादिनो**रिति। अत्रेष्टप्रसङ्गत्वसंभवेऽपि विवादोच्छेदादौ तात्पर्यान्न वैयर्थ्यम्। तद्विवृणोति—**इत्यलमिति** ॥ १२ ॥ इति **सर्वशरीरैकजीववादभङ्गः** ॥

सावियं ब्रह्म जीवस्स च न बहुतनुर्नेतरे सन्ति जीवाः
स्वप्नादेकस्य लोके बहुविधपुरुषाध्यासवद्विश्वक्लृप्तिः ।
नेतः प्राक्कोऽपि मुक्ता न परमपि स तु प्राप्स्यति श्रेय एको
मायोत्थौ बन्धमोक्षाविति च मतमसत्सर्वमानोपरोधात् ॥ १३ ॥

अथैकशरीरैकजीववादमनुभाषते—**सावियमिति** ॥ सावियं ब्रह्म जीव इति पूर्वस्यास्य च साधारणम् ; स चेत्यादिविशेषोक्तिः । वक्ष्यमाणपक्षाद्वैषम्यं व्यनक्ति—**नेतर इति** । विचित्रजीवोपलम्भं निर्वहति—**स्वप्नादिति** । एकमेव शरीरं जीववत्, स्वप्नदृष्टशरीरन्यायादन्यानि निर्जीवानीत्यर्थः । *शुको मुक्त इत्यादिवैघट्यं परिहरति—**नेतः प्रागिति** । पूर्वं मुक्ता न सन्ति चेत्पश्चादप्यद्वैतविदो न मुच्येरन्नित्यत्रेष्टप्रसङ्गतामाह—**न परमपीति** । तर्हि मोक्षशास्त्रं व्यर्थं स्यादित्यत्राह—**स इति** । नित्यमुक्तस्यैकशरीरे बन्धमोक्षभ्रमं साधयति—**मायोत्थाविति** । उक्तं प्रागुक्तहेतुना दूषयति—**इति चेति** । आत्मभेदो हि सर्वप्रमाणैस्सिद्धः । तत्र यदि देहान्तरं निर्जीवम्, एकमपि तथैव ; भ्रान्तिसिद्धजीवत्वस्याविशेषात् । एकत्रात्माऽस्ति जीवत्वं तु नास्ति, अत्र तूभयं नेति चेन्न ; तेष्वप्यध्यासाधिष्ठानतया आत्मसत्त्वस्य त्वया दुस्त्यजत्वात् । अन्यथा निरधिष्ठानभ्रमप्रसङ्गात् । स्वप्ननीत्या लाघवमिच्छतस्तदेव लभ्यम्, स्वप्नस्य तद्द्रष्टुश्च सत्यत्वात् । इह तु तन्मिथ्यात्वस्य त्वयैवोक्तेरिति ॥ १३ ॥

स्वस्य स्वेनोपदेशो न भवति न परब्रह्मणा निष्कलत्वा-
न्नाविद्या चेतयित्री स्वतनुसमधिकं वर्ष्म निर्जीवमात्थ ।
कश्चित्तत्त्वं ब्रवीतीत्ययमुपनिपतद्भ्रान्तिरुन्मुच्यते चेत्
तादृग्भ्रान्तिः पुराऽपि ह्यभवदिति न ते किं तदैवैष मुक्तः ॥ १४ ॥

एकस्य जीवस्योपदेष्टृत्वासंभवादनिर्मोक्षप्रसङ्गमाह—**स्वस्येति** ॥ अत्र स्वात्मैव वा स्वस्योपदेष्टा ? अशरीरं वा परं ब्रह्म ? विश्वाध्यासहेतुरविद्यैव वा ? देहान्तरप्रतीतो जीवो वा ? इति विकल्पमनुस्मृत्य पूर्वार्धेन क्रमाद्दूषणम् । ननु * अनादिमायया सुप्तो यदा जीवः प्रबुध्यते इति वचनादुपदेशनिरपेक्ष एव कदाचिद्बोधोऽस्तु । मैवम्, नैरपेक्ष्यानुक्तेः । जीव इत्येकत्वोक्त्या जीवान्तरासंभवान्नैरपेक्ष्यं सिद्धमिति चेन्न ; एकवचनस्य जात्यैक्यपरत्वात् । नैरपेक्ष्येऽपि निस्तारं शङ्कते—**कश्चिदिति** । शुकादिषु मुक्तिहेतुतया पूर्वमपि तादृशभ्रमजननात्तदानीमेवास्य मोक्षः स्यादित्याह—**तादृगिति** । परस्मै ब्रवीतीति तदा भ्रान्तिरिति चेत् ; तथाऽप्यद्वैतं ब्रवीतीत्यवगतेरर्थतः स्वार्थोपदेशभ्रमफलसिद्धेः । तदेवं हेत्वनुपपत्त्या नित्यमनिर्मोक्षः ; अहेतुकमोक्षे नित्यमुक्तौ च शास्त्रनैष्फल्यमिति । तदभ्युपगमे सिद्धान्तत्यागात्कृतं वादेनेति ॥ १४ ॥ **इत्येकशरीरैकजीववादभङ्गः** ॥

तोयाधारेषु दोषाकर इव बहुधोपाधिषु ब्रह्म शुद्धं
छायापन्नं विशेषान् भजति तनुभृतस्तत्प्रतिच्छन्दभूताः ।
इत्यप्यत्यन्तदुःस्थं प्रसजति च तदा जीवनाशोपवर्ग-
श्छायाच्छायावदैक्यं न भजति न च तद्दर्शनं ब्रह्मणस्ते ॥ १५ ॥

अथ बहुजीवक्लृप्तिपक्षं शङ्कते—**तोयेति** ॥ नित्यशुद्धस्य ब्रह्मणो न भ्रान्तिः । यथा नित्यशुद्धेऽपि चन्द्रमसि तत्प्रतिबिम्बेष्वाधारभेदानुगुणा विशेषाः काल्पनिकाः, एवमविद्याविवर्तेषु पृथगभिव्यक्तं ब्रह्म तत्तदनुगुणविचित्रविशेषवदिव भाति । ईदृशभेदक्लृप्तया मुक्तादिसमस्तव्यवस्थोपपत्तिः । इमं पक्षं दूषयति—**इत्यपीति** । अयं भावः—यदि ते बद्ध-मुक्तबद्धमोचकादिव्यवस्था भ्रान्तिसिद्धा सा तर्ह्येकजीववादेऽप्यविशिष्टेति किं बहुजीवबह्वविद्याकल्पनेन ? ब्रह्मणो जीव-भावानुपपत्त्या पृथग्जीवाः कल्प्या इति चेन्न; मिथ्याभूतजीवत्वस्य विरोधाभावात्; अन्यथा अध्यासाधिष्ठानत्वस्य विरोध-प्रसङ्गात् । न च निरधिष्ठानं भ्रममिच्छसि । *दुर्घटत्वमविद्याया भूषणमिति च पश्यन् ब्रह्माज्ञानं किं नानुमन्यसे इति । अस्मिन्पक्षे दूषणान्तरमाह—**प्रसजतीति** । यथा प्रतिबिम्बाधारनिवृत्तौ तत्रोत्पन्नस्यानिर्वचनीयस्य प्रतिबिम्बस्य नाशः, तथा तत्तदविद्यानिवृत्तौ तेते जीवा नश्येयुः । मुक्तौ जीवानां ब्रह्मणैकीभावमात्रं नतु नाश इत्यत्राह—**छायेति** । छायावत्कल्पिता जीवा इति मन्यसे । तत्र हि बाधदशायामाधारनिवृत्तिदशायां वा छायायां छायावता सहैक्यापत्तिर्न दृश्यते, तद्वदिहापि । तैमिरिकचन्द्रभेदन्यायेनाप्यत्र न भवति, तत्रापि बाधदशायां द्वितीयादिचन्द्राणां प्रथमचन्द्रै-क्यापत्तेरनभ्युपगमात् । दूषणान्तरमाह—**न चेति** । बिम्बप्रतिबिम्बयोर्द्वितीयादिचन्द्राणां चन्द्रद्रष्टा कश्चिदन्यस्सिद्धः ; इह तु न कश्चित्; ब्रह्मणो दृङ्मात्ररूपत्वाङ्गीकारात्, अविद्यायास्तु द्रष्टृत्वप्रसङ्गाभावात्, प्रतिबिम्बस्थानीयानां जीवानां स्वाध्यासहेतुत्वायोगात् । अनादिरध्यासो हेतुनिरपेक्ष इति चेन्न; स्वरूपानादेरविद्ययाऽपि नैरपेक्ष्यप्रसङ्गात्; प्रवा-हानादित्वे जीवानां भङ्गुरत्वप्रसङ्गात् । तथा च धीसन्ततिवादसमत्वम्, अकृताभ्यागमादिप्रसङ्गः, श्रुत्यादिविरोधश्च स्यात् । ईदृशभ्रमनिरासाय सूत्रितं च स्वप्नोत्थितं प्रति *स एव तु कर्मानुस्मृतिशब्दविधिभ्य इति ॥ १५ ॥ **इति ब्रह्मप्रतिच्छन्दजीववादभङ्गः ॥**

एकं ब्रह्मैव नित्यं तदितरदखिलं तत्र जन्मादिभागि-
त्याम्नातं तेन जीवोऽप्यचिदिव जनिमानित्यनध्येतृचोद्यम् ॥
तन्नित्यत्वं हि साङ्गश्रुतिशतपठितं सृष्टिवादः पुनः स्यात्
देहादिद्वारतोऽस्येत्यवहितमनसामाविरस्त्यैकरस्यम् ॥ १६ ॥

ब्रह्मदत्तादिभिरुक्तं जीवानां स्वरूपतस्सृष्टिसंहृतिविषयत्वमनूद्य दूषयति—**एकमिति** ॥ जनिमानिति लयोप-लक्षणम् । अनध्येतृचोद्यम्—कतिपयाध्येतुस्तात्पर्यानभिज्ञस्य वा चोद्यम् । साङ्गशब्दः सोपबृंहणपरः, *अजो नित्यः शाश्वतोऽयं पुराणः, *प्रकृतिं पुरुषं चैव इत्यादिश्रुतिस्मृतिशतमिह भाव्यम् । सृष्टिवादः—*तोयेन जीवान्व्यससर्ज इत्यादिः । *पुरुषश्चाप्युभावेतौ लीयेते परमात्मनि इत्यादिलयवाद उपलक्ष्यते । ब्राह्मणो जायते, क्षत्रियो जायते इत्यद्यतनजन्मादौ दृष्टम् । तद्वत् प्राकृतिकनैमित्तिकसृष्ट्यादावप्यचिदुपष्टम्भेन निर्वाह इहादिशब्दग्राह्यः । अवहित-मनसां—श्रुतितात्पर्यैकाग्रमनसामित्यर्थः ॥ १६ ॥ **इति जीवनित्यत्वम् ॥**

स्थैर्यं चेन्नाभ्युपेतं भवभृति न भवेदैहिकार्थप्रवृत्तिः
देहान्तत्वे तु धर्म्ये पथि निरुपधिका विश्ववृत्तिर्न सिध्येत् ।
आकल्पस्थायिपक्षे कृतमफलतया मुक्तिमार्गोपदेशैः
आमोक्षस्थायितायां श्रुतिरनभिमुखी पूरुषार्थे चतुर्थे ॥ १७ ॥

आत्मानित्यत्ववादिनश्चतुर्विधाः। तेषु ज्ञानात्मवादिनश्शरीरस्थितावप्यात्मनो भिदुरत्वमाहुः। प्राणेन्द्रियात्मवादिन आत्मानमाशरीरस्थायिनम्। पौराणिकैकदेशिनस्तु प्रलयान्तम्। औपनिषदाभासास्तु मोक्षावधिकम्। एतेषु दूषणवर्गः किंचिदुद्ग्रहणेनोपलक्ष्यते—**स्थैर्यमिति**॥ तत्र स्थैर्यं चेन्नाभ्युपेतमित्याशुतरविनाशित्वानुवादः। बाधकमाह—**न भवेदिति**। आत्मानमुत्तरकालानवस्थायिनं मन्यमानो न किंचिदुद्दिश्य प्रवर्तेत। तत्खल्वायत्यां सुखं दुःखनिवृत्तिं वाऽभिसन्धाय। तत्कथं घटेत? फलकाले स्वाभावात्, स्वकाले फलाभावात्। सन्तानैक्यादिकुसृतयस्तु प्रागेव निरस्ताः। द्वितीयपक्षे दूषणं **देहान्तत्व** इति। यदि देहावधिरात्मा, तदा देहात्मवाद इव प्रेक्षावतो महाजनस्य धर्मादनपेते मार्गेऽनादिस्सार्वत्रिकी दृष्टफलाद्युपाधिरहिता प्रवृत्तिर्न घटेत; तदाहुः—

* विफला विश्ववृत्तिर्नो न दुःखैकफलाऽपि च। दृष्टलाभफला नापि विप्रलम्भोऽपि नेदृशः॥ इति।

तृतीयं दूषयति—**आकल्पेति**। अयं भावः—यदि सर्वदुःखनिवृत्तियुक्त आत्मनाश एव मोक्षः, स तर्हि वः कल्पान्ते स्वयमेवैष्यति। नचासौ पूर्वं साध्यः। त्वरया मध्ये स्वनाशार्थमुपायग्रह इति चेन्न; स्वनाशस्य सर्वप्रमाणैरपि पुमर्थत्वासिद्धेः। एवं च भाषितम्—* अहमर्थविनाशश्चेन्मोक्ष इत्यध्यवस्यति। अपसर्पेदसौ मोक्षकथाप्रस्तावगन्धतः॥ इति। चतुर्थे बाधकमाह—**आमोक्षेति**। अनभिमुखीति—स्वनाशरूपं चतुर्थपुरुषार्थं न वक्ति। स्वेन रूपेणाभिनिष्पन्नस्य भोगादीनप्याह। ननु * विज्ञानघन एवैतेभ्यो भूतेभ्यस्समुत्थाय तान्येवानुविनश्यतीति जीवविनाशः श्रूयते; मैवम्; लोकधीरूढानुवादमात्रत्वात्, अदर्शनमात्रपरत्वाद्वा। स्मर्यते च—* अदर्शनादिहायातः पुनश्चादर्शनं गत इति। अन्यथा कथम् * अविनाशी वा अरे अयमात्माऽनुच्छित्तिधर्मा इति तन्नित्यत्वसाधनम्? ननु * न प्रेत्य संज्ञाऽस्तीति मुक्तस्य निस्संबोधत्वश्रुत्या नाशस्सिध्येत्; न; देहादिभिरेकीकृत्य बुद्धेः तन्निबन्धनाख्याभेदस्य वा निवृत्तौ तात्पर्यात्। ब्रह्मण्यात्यन्तिकलयः कथम्? अनात्यन्तिकवत्, स्वविशिष्टे ब्रह्मण्यौपाधिकरूपेण विशेषत्यागेन श्लेषस्य विवक्षितत्वात्। अन्यथा मुक्तिदशायां भेदोक्तिभिर्विरोधात्। * यथा नद्यस्स्यन्दमानास्समुद्रे अस्तं गच्छन्ति नामरूपे विहाय इति निदर्शनान्मुक्तोऽप्यस्तमेष्यतीति चेन्न, प्रविष्टजलस्य स्वरूपनाशाभावात्; अन्यथा पयःप्रस्थद्वयसंभेदे प्रस्थशेषत्वप्रसङ्गात्, * यथोदकम् इत्यारभ्य, * तादृगेव भवतीति श्रुत्यन्तरविरोधाच्च। घटध्वंसे घटाकाशोऽपि न नश्यत्येव; घटसंयोगनाशात् नश्यतीत्युपचरन्ति। मुक्तिदशायां भेदनिवृत्तिवादाश्च कर्मकृतवैषम्यनिवृत्तिपराः। साधर्म्यवादिभिरप्येतदेव व्यवस्थाप्यते। * ब्रह्मैव भवतीत्यवधारणाज्जीवनिवृत्तिर्गम्यत इति चेन्न; अत्यन्तसाम्ये तात्पर्यात्। यथा * वैष्णवं वामनमालभेत स्पर्धमानो विष्णुरेव भूत्वेमाँल्लोकानभिजयतीति, तदेतत् * नात्मा श्रुतेर्नित्यत्वाच्च ताभ्य इति सूत्राभिप्रेतमिति॥ १७॥ इत्यात्मानित्यत्वादिवादानामध्यक्षादिविरोधः॥

> व्याप्तास्सर्वत्र जीवास्सुखतदितरयोस्तत्रतत्रोपलम्भा-
> न्निर्बाधे देहगत्यागतिरिह वितथा तद्वतोऽपीति चेन्न।
> वक्त्री पञ्चाग्निविद्याप्रभृतिषु भविनां स्वस्वरूपेण सिद्धं
> यातायातप्रकारं श्रुतिरगतिरिमां लाघवोक्तिं शृणोतु॥ १८॥

* नित्यस्सर्वगत इति श्रुत्या आत्मनां नित्यत्वे तत्सहचरितं सर्वगतत्वमपि स्यादिति शङ्कते—**व्याप्ता** इति॥ आगमस्यानुग्राहकमाह—**सुखेति**। तदितरशब्दोऽत्र दुःखवत् धीच्छादीनामपि संग्राहकः। अविभुत्वे सर्वत्र दुःखा-

द्युपलम्भो न स्यादित्यर्थः। आत्मगत्या सर्वत्र सुखादीति शङ्कां गौरवप्रसक्त्या वारयति—**निर्वाह्य** इति। अत्र श्रुतेरन्यपरत्वाभिप्रायेण प्रतिवक्ति—**नेति**। सर्वगतत्वोक्तिस्तावत् *अग्निर्यथैको भुवनं प्रविष्टः, *वायुस्सर्वगतो महान् इत्यादिवदेकजातीयानां सर्वत्रानुप्रवेशान्नेतुं शक्या। गतेश्च श्रुतत्वान्न कल्पनागौरवमित्याह—**वक्त्रीति**। प्रभृतिशब्देन *तेन प्रद्योतेनैष आत्मा निष्क्रामति तमुत्क्रामन्तं प्राणोऽनूत्क्रामति प्राणमनूत्क्रामन्तं सर्वे प्राणा अनूत्क्रामन्ति इत्यादयस्संगृह्यन्ते। न च तासां श्रुतीनां प्राणानूत्क्रमणादिभिरन्यथासिद्धिरास्थेया इत्यगतिशब्दाभिप्रायः॥ १८॥

अव्यापित्वेऽपि पुंसोऽभिमतबहुवपुःप्रेरणे यौगपद्यं
ज्ञानव्याप्त्योपपन्नं बहुषु च वपुषोंऽशेषु निर्वाह एषः।
यच्चादृष्टं क्रियां स्वाश्रययुजि तनुतेऽन्यत्र तत्कृद्गुणत्वा-
दित्येतत्सिद्धसाध्यं विभुन इह हि तद्ब्रह्मणः प्रीतिकोपौ॥ १९॥

अविभुत्वे सिद्धैश्वर्याणां युगपदनेकशरीराधिष्ठातृत्वं न स्यादित्यत्राह—**अव्यापित्वेऽपीति**॥ बहुवपुःप्रेरणं किं द्रव्यान्तरद्वारकम्? उत कर्मनिमित्तम्? आद्ये यथा पाणिपादादिद्वारनियतं युगपत्खड्गपादुकाद्यधिष्ठानम्, न तथाऽत्रेति भावः। द्वितीये स्वकर्मनियतमनेकशरीराधिष्ठानं कर्मिणः स्वसन्निधिविरहे कथं स्यादिति। ज्ञानव्याप्त्या—स्वरूपसन्निधानाभावेऽपि ज्ञानस्य युगपदनेकदेहाधिष्ठानानुगुणवृत्त्येति भावः। स्वरूपव्याप्तिर्ज्ञानतोऽधिष्ठानाभावेऽनर्थिका। तर्हि तत एव कुड्यादीनामप्यधिष्ठानं स्यात्। न स्यात्, तदधिष्ठानानुगुणकर्मातिशयविशेषाभावात्। ये तु तादृशातिशयवन्तः, ते कुड्यादीन्यप्यधितिष्ठेयुर्यथा परकायादीन्। देहैकदेशवर्तिन आत्मनो युगपदनेकावयवाधिष्ठानं कथमित्यत्रापि प्रत्येतव्यमेतदेवेत्याह—**बहुष्विति**। धर्माधर्मौ स्वाश्रयसंयुक्त एवाश्रयान्तरे क्रियां जनयतः क्रियाहेतुगुणत्वाद्गुरुत्ववदिति परोक्तमनुवदति—**यच्चेति**। तत्र सिद्धसाधनतामाह—**इत्येतदिति**। तद्व्यनक्ति—**विभुन** इति॥ इह हि धर्माधर्मशब्दः कर्मनिमित्तेश्वरप्रीतिकोपरूपबुद्धिद्योतकः। अस्ति हि *शुभे त्वसौ तुष्यति दुष्कृतेतु न तुष्यतेऽसौ परमश्शरीरी इति॥
न च प्रीतेरपूर्णत्वं न च कोपात्सदुःखता। फलप्रदित्सारूपत्वादुभयोरपि कर्मणोः॥ अतो न दोषः॥ १९॥

इष्टं प्रादेशिकत्वं विभुषु जनिमतां बुद्धिशब्दादिकानां
तेनादृष्टं च तादृङ्न यदि तव सुखाद्याश्रयव्यापकं स्यात्।
तस्मात्तत्स्वप्रदेशान्वयवति जनयेत्स्वं फलं यत्ननीत्या
भ्रातृव्यादौ च पीडां न घटयितुमलं किं विभुत्वेन भोक्तुः॥ २०॥

उक्तानुमानस्य दूषणान्तरमाह—**इष्टमिति**॥ विभुष्वात्माकाशादिषु जायमानानां बुद्धिशब्दादिकानां स्वाश्रयैकदेशवर्तित्वं युष्माभिरिष्यते, सार्वत्रिकत्वे प्रत्यक्षादिबहुप्रमाणविरोधात्। अदृष्टं च तादृशमिष्टम्। तच्च स्वाश्रयसंयोगिनि क्रियां जनयत् स्वावच्छिन्नप्रदेशसंयुक्त एव जनयेत्; अन्यथा प्रयत्नेनापि दूरस्थप्रेरणप्रसङ्गात्। न चादृष्टं तत्र तत्र गच्छति, अमूर्तत्वात्। अतोऽदृष्टकारितदूरस्थकार्याणामनुपपत्तिप्रसङ्गः। ननु प्रत्यात्मनियतान्यनन्तान्यदृष्टानि विप्रकीर्णवृत्तीनि विद्यन्ते; अतस्सर्वक्रियोपपत्तिरित्यत्राह—**भ्रातृव्यादाविति**। अयं भावः—अद्यतनाभिचारक्रियानिष्पाद्यमानमदृष्टं कर्तुरात्ममनस्संयोगावच्छिन्ने प्रदेशे स्यात्। तच्च भ्रातृव्यदेहभेदादीन्करोति। एवं देशान्तरानुभाव्यस्वर्गादिफलसाधनेऽपि भाव्यम्। न च दूर एवेदमदृष्टमुत्पद्यते, असमवायिदेशावच्छेदेन तदुत्पत्तेः स्थापनात्। अतः कथं

देशान्तरस्थे भ्रातृव्यशरीरादौ पीडां जनयेत्? तस्मादात्मनस्सर्वत्रावस्थानं निरर्थकमिति निगमयति—**किं विभुत्वेनेति** ॥ २० ॥ **इति जीवविभुत्वभङ्गः** ॥

स्वादृष्टोपार्जितत्वाद्विभुषु यदवदन्विग्रहादेर्व्यवस्थां
तच्चैवं निर्निमित्तं तत इह न कथं सर्वतस्सर्वभोगः ।
आराध्ये विश्वसाक्षिण्यनुगुणफलदे त्वस्ति राजादिनीति-
स्तत्साम्ये भोगसाम्यं न हि भवति यथाकर्म भोगप्रदानात् ॥ २१ ॥

यदि सर्वे जीवास्सर्वशरीरव्यापिनः, सर्वे देहास्सर्वेषां भोगायतनानि स्युः, इति प्रसङ्गे परोक्तं परिहारमनुवदति—**स्वादृष्टेति** । दूषयति—**तच्चेति** ॥ अयं भावः—यद्यदृष्टं स्वावच्छिन्नप्रदेशे देहादिसृष्ट्या फलं जनयेत्, तदा यष्टुः स्वर्गादिकमिहैव स्यात्; प्रदेशान्तरे तु प्रयत्ननीत्या जनयितुं नालमिति । अतस्त्वत्पक्षे प्रतिनियतादृष्टजन्यत्वस्यैवासंभवाद्व्यवस्थाभङ्गो दुर्वार इत्याह—**तत** इति । नन्वणुपक्षेऽपि फलानां जीवगतादृष्टाजन्यत्वात् परगतस्य व्यवस्थापकत्वानभ्युपगमादनियमस्तदवस्थ इत्यत्राह—**आराध्य** इति । परगतत्वेऽपि राजादिषु दृष्टेन न्यायेन तत्तदाराधकादिप्रतिनियतानुग्रहादिवैचित्र्यात्तत्तदुचितफलसमर्पणे यथाप्रमाणं व्यवस्था सिध्येदिति भावः । सर्वफलप्रदानानुगुण्यार्थं विश्वसाक्षितोक्तिः । सहाधीते च कर्माध्यक्षत्वसाक्षित्वे । ननु *समोऽहं सर्वभूतेषु इति वदतः कथं विषमफलप्रदत्वमित्यत्राह—**तत्साम्य** इति । भोगसाम्यं क्षेत्रज्ञानामन्योन्यमिति शेषः । सूत्रादिसिद्धं हेतुमाह—**यथाकर्मेति** ॥ २१ ॥

देहान्तर्मात्रदृष्टेः पृथगिह विषयिप्राणजीवोत्क्रमोक्ते-
र्भूयोवाक्यानुसारादणुरिति वचने तादृशोपाध्यनुक्तेः ।
ईशादाराग्रमात्रो ह्यवर इति भिदावर्णनात्स्पन्दवाक्या-
द्व्याप्त्युक्तिर्जातिधर्मप्रतिहतिविनिवृत्त्यादिमात्रेण जीवे ॥ २२ ॥

अथाप्यणुत्वे किं प्रमाणमित्यत्राह—**देहान्तरिति** । अयं भावः—यद्यात्मा विभुः स्वयंप्रकाशश्च, किमिति सर्वत्र सर्वदा न प्रकाशते? अहमिति सार्वत्रिकः प्रकाशत एवेति चेन्न; अस्मिन्देहेऽहं वर्त इतिवत्सर्वत्र प्रतीतिप्रसङ्गात् । सार्वत्रिकस्याविशदप्रकाशोऽस्तीति च न प्रमाणम् । व्यञ्जकान्तरसापेक्षत्वाद्व्यञ्जकदेशे व्यक्तिरिति नियमहेतुरिति चेन्न; स्वप्रकाशत्वविरोधात् । अथ मानसप्रत्यक्षः, तथाऽपि कथं क्वचित्कोपलब्धिः? यद्यपि सामग्रीदेशानुविधानेन ज्ञानोत्पत्तिः; तथाऽपि विषयत्वं न तन्निघ्नम्, तथा अदृष्टेः । अगृहीतपरिमाणस्य स्वरूपतो ग्रहणे देहात्मभ्रमात् क्वाचित्कत्वोपलम्भ इति चेन्न; भ्रमव्यतिरिक्तमानसप्रत्यक्षेष्वपि तद्दृष्टेः । विवेकतस्समाहितानामपि परिच्छिन्नतया तदुपलब्धेः; *हृदि ह्ययमात्मा इत्यादिदृष्टेश्च । हेत्वन्तरमाह—**पृथगिति** । इन्द्रियादीनां पृथगुत्क्रमणोक्तेरात्मोत्क्रमणं न भाक्तमिति भावः । सर्वगतत्वोक्तिसद्भावेऽप्यणुत्वोक्तीनां बलीयस्त्वं व्यनक्ति—**भूय** इति । सन्ति हि *एषोऽणुरात्मा चेतसा वेदितव्यः, *वालाग्रशतभागस्य शतधा कल्पितस्य च । भागो जीवस्स विज्ञेयः इत्यादिका बह्व्यः । ननु विभोरपि परमात्मनोऽणुत्वं श्रूयते, तथेह स्यात्; तन्न; तत्र हि *एष आत्माऽन्तर्हृदयेऽणीयान् व्रीहेर्वा इत्यादिष्वौपाधिकाणुत्वव्यक्तेः । जीवाणुत्वश्रुतौ तादृशोपाध्यनुक्तेः; प्रत्युत स्वरूपनिर्देशेनैव बालाग्रसूक्ष्मभागसमत्वं ख्याप्यते । यद्यौपाधिकं जीवस्याणुत्वम्, तस्य जीवेश्वरसाधारणत्वात् *आराग्रमात्रो ह्यवरोऽपि दृष्टः इति परव्यावर्तकपरिमाणोक्तिर्विहन्येतेत्यभि-

प्रायेणाह—**ईशादि**ति ॥ स्वप्नसुषुप्त्यादिवाक्येषु * आसु तदा नाडीषु सृप्तो भवति, *ताभिः प्रत्यवसृप्य पुरीतति शेते इत्यादिभिर्जीवस्य तत्रतत्र स्वरूपेण संचरणं श्रूयत इत्याह—**स्पन्दवाक्या**दिति ॥ एतैर्बलीयोभिर्जीवव्याप्तिवचनानामन्यपरत्वमाह—**व्याप्त्युक्ति**रिति ॥ * तस्यात्मपरदेहेषु सतः इत्यादौ जातितः, * स चानन्त्याय कल्पते इत्यत्र धर्मतः। तथा च सूत्रं * प्रदीपवदावेशस्तथा हि दर्शयति इति। सर्वगत इत्यत्र क्रमेण सर्वविधाचेतने प्रवेशाद्वा, शिलादिष्वपि प्रतिहत्यनर्हतया वा; तथा च भाषितम् * अतिसूक्ष्मतया सर्वाचेतनान्तःप्रवेशस्वभावः इति। आत्मनोऽणुत्वे पृथिव्याद्यणुवत्प्रत्यक्षत्वं न स्यादिति चेन्न, विभुत्वेऽपि ते विभ्वन्तरवदप्रत्यक्षत्वप्रसङ्गात्। यथादृष्टि व्यावृत्तिरस्तीति चेत् अणुत्वेऽपि समम्। न चास्माकं पृथिव्याद्यणूनामप्रत्यक्षत्वनियमः। एवमणुत्वे मानसप्रत्यक्षत्वं न स्यादिति प्रसङ्गोऽपि श्रुतिविरोधादिभिः प्रत्याख्येयः ॥ २२ ॥ **इति जीवाणुत्वम्** ॥

नात्मा देहानुरूपं विविधपरिणतिर्निर्विकारोक्तिबाधात्
स्थूलोऽहं मूर्ध्नि जातं सुखमिति च मतिस्तस्य देहात्ममोहात्।
नानादेहश्च योगी प्रसजति भिदुरः पुंसि देहप्रमाणे
मुक्तौ देहात्ययात्स्यात्परिमितिविरहस्तत्प्रयुक्तेऽस्य माने ॥ २३ ॥

जैनास्त्वाहुः—सर्वाणि द्रव्याणि पर्यायवन्ति, आत्माऽपि द्रव्यम्, अतस्सोऽपि तत्तद्भोगायतनानुगुणाणुत्वमहत्त्वादिपर्यायवानिति; तान्प्रतिक्षिपति—**नात्मे**ति ॥ यो यद्भोगायतनवर्ती स तत्समपरिमाण इति नियमस्तावन्न दृष्टः; नच कल्प्यः, कल्पकासिद्धेरिति भावः। नैगमिकाभीष्टं हेतुमाह—**निर्विकारे**ति ॥ वृद्धिह्रासौ देहस्यावेवोच्येते; आत्मनि तु न क्वचित्, प्रत्युतान्यथा। ननु स्थूलोऽहं कृशोऽहमिति सामानाधिकरण्यात्, मूर्ध्नि मे सुखमित्यादिना सर्वावयवेष्वहमर्थवृत्तिदर्शनाच्च परिमितिभेदः कल्प्य इत्यत्राह—**स्थूल** इति ॥ सामानधिकरण्यं तावद्गौरोऽहमित्यादिष्वप्यस्तीत्यनेकान्तम्। देहद्वारैवात्मनि गौरत्वादिवादः, भ्रमाद्वा; तथेहापि। देहावयवेषु सुखाद्युत्पत्तिधियश्च देहात्मभ्रमेण। सर्वत्र सन्निधानारोपात् सत्सन्निधानेऽपि भ्रमाङ्गीकारः। ननु * एकां शाखां जीवो जहातीत्यादिना छान्दोग्ये जीवस्य वृद्धिसङ्कोचौ श्रूयेते; तन्न, क्षेत्रादिष्विवाभिमानत्यागेनापि तदुपपत्तेः। तत्रतत्राभिमानसदसद्भावौ च कर्मनियतौ। खण्डितारोपितशाखाप्ररोहस्तु तादात्विकजीवान्तराभिमानात्। छिन्नजन्त्ववयवविकम्पः प्राणांशक्षोभमात्रात्, न हि तत्र वेदनायां प्रमाणमस्ति। बाधान्तरमाह—**नानादेह** इति ॥ एकस्मिन्नेव काले योगिनां विरुद्धधर्माध्यासेन स्वरूपभेदः प्रसज्येत। प्रसङ्गान्तरमाह—**मुक्ता**विति ॥ देहप्रयुक्ते पुंसः परिमाणे मुक्तिदशायां देहाभावादात्मनः परिमाणविरहः स्यात्, तथा च गुणवद्द्रव्यत्वमेव हीयेत। अपरिमितस्यापि द्रव्यत्वं केचिदिच्छन्तीति चेन्न; विभुत्वप्रसङ्गादिति ॥ २३ ॥

निर्मुक्तस्त्वन्मते स्यात्कथमपरिमितो नित्यमूर्ध्वं प्रधावन्
देहः कश्चित्तदानीमपि यदि नियतस्स्यात्तु तन्निघ्नताऽस्य।
इच्छातो देहमेकं विशति स परिमित्यर्थमेवेति हास्यं
तस्मादास्माकनीत्या परिमितिरिह सा स्थायिनी या विमुक्तौ ॥ २४ ॥

भवतु विभुर्मुक्तः, को दोष इत्यत्राह—**निर्मुक्त** इति ॥ मुक्तस्य हि पृथिव्या नित्यपतनवन्नित्योर्ध्वगमनं युष्माभिरुच्यते, आलोकाकाशावधि वा? उभयधाऽप्यपरिमितस्य गमनं न सिध्येत्। देहविशेषपरिमित एवोत्पततीति शङ्कते—

देह इति । नियतः—अवश्यंभावी, स्वकर्मनियत इति वा । तत्र बाधकमाह—**स्यादिति** । कर्मनियतदेहत्वे परतन्त्रस्य कथं मुक्तत्वमिति भावः । अस्तु घातिकर्मचतुष्टयरहितस्याघातिकर्मचतुष्टयप्रभावात् गत्यर्थो देहः, तत्परित्यागक्षणे झटिति परिमाणसिद्ध्यर्थं सकललोकमस्तकस्थायिनं कंचिद्दिगम्बरं देहं सर्वे मुक्ताः प्रविशन्ति, पृथग्वा शरीराणि परिगृह्णत इति वदन्तमुपालभते—**इच्छात** इति । न हि मुक्तस्येच्छाभोगौ युष्माभिरिष्येते, न च स्वच्छन्दव्यापाराः । अतः परिमाणमात्रसिद्ध्यर्थं देहं परिगृह्णातीति निर्मूलकल्पनं निपुणैर्हास्यम् । तर्हि का गतिरित्यत्राह—**तस्मादिति** । मुक्तौ काचित्स्वाभाविकी स्वीकार्या; सैव बद्धदशायामपि स्थिरेति नित्याणुर्जीवः । तथा च सूत्रम् * अन्त्यावस्थितेश्चोभयनित्यत्वादविशेषः इति । उभयमिह जीवस्वरूपं परिमाणं च ॥ २४ ॥ **इत्यात्मनो देहपरिमाणत्वभङ्गः** ॥

कर्माविद्यादिचक्रे प्रतिपुरुषमिहानादिचित्रप्रवाहे
तत्तत्काले विपक्तिर्भवति हि विविधा सर्वसिद्धान्तसिद्धा ।
तल्लब्धस्वावकाशप्रथमगुरुकृपागृह्यमाणः कदाचित्
मुक्तैश्वर्यान्तसम्पन्निधिरपि भविता कश्चिदित्थं विपश्चित् ॥ २५ ॥

यदि यथाकर्म फलप्रद ईश्वरः, कर्माणि चानन्तान्यपरिमितकालभोग्यानि, तदा प्रागिव पश्चादपि कथं मोक्षोपायादिसिद्धिरित्यत्राह—**कर्मेति** ॥ चित्रप्रवाहत्वानूक्तिः परिहारकाकुगर्भा । तत्तदित्यादिना कस्यचित्कर्मिणः प्रागलब्धप्रजापतिप्रभृतिपदनिदर्शनम् । विपक्तिः—कर्मणां सहकारिलाभः, फलविशेषोद्गतिर्वा । तथा च **पातञ्जलम्**—* जात्यायुर्भोगा विपाका इति । चार्वाकव्यतिरिक्तास्सर्वे सामग्रीप्रवाहवैचित्र्यात्संसरतां मुक्तिहेतूपनिपातमिच्छन्ति । अतो नात्रानादिसंसारवादिना केनापि विमन्तव्यमित्यभिप्रायेण सर्वसिद्धान्तसिद्धत्वोक्तिः । तच्छब्देनानुकूलविपक्तिविशेषः परामृश्यते । स्वशब्दः कृपाविषयः । सम्पदिह विवेकवैराग्यादिरूपा । अपिस्संभावनार्थस्समुच्चयार्थो वा । इत्थमिति—प्रकृतिपुरुषादितत्त्वचिन्ताप्रकारेण । यद्वा हिरण्यगर्भादिविपाकवदित्यर्थः । ननु हिरण्यगर्भादिपदविपक्तिः स्वस्य प्रागसिद्धाऽपि पुरुषान्तरसिद्धजातीयेति चेत्; तत्त्वज्ञानवैराग्यादिसम्पदपि तथैव । दृष्टं चैतद् गुरुशिष्यक्रमे । आद्यमुक्तस्य ततः पूर्वमदृष्टजातीयेति चेन्न; आद्यमुक्तानिरुक्तेः । यद्यसौ पूर्वमुक्त एव, उक्तोत्तरमेतत् । अथ मुक्तेष्वादिः, स कथं त्वया विदितः? ततः पूर्वं मुक्ताभावादिति चेत्, तमपि कथं वेत्थ? अनादिमुक्तौ व्याघातादिति चेन्न; मुक्तप्रवाहे व्याघाताभावात् । न ह्यनादिमुक्तः कश्चिद्बध्यते, साध्यमोक्षो वा भवेत्, येन व्याघातस्स्यात्; किंतु, अनादिबद्धास्सर्वेऽपि लब्धोपायाः क्रमेण मुच्यन्ते । तत एव मोक्षशास्त्रप्रामाण्यं निर्बाधमिति ॥ २५ ॥ **इति संसरतां प्रत्यापत्तिहेतुविशेषः** ॥

कृच्छ्रात्संवर्तकष्टाद्यपगमजनितस्थूलदेहस्य जन्तो-
र्जाग्रत्स्वप्नस्सुषुप्तिर्मरणमथ मृतेरर्धसंपद्दशास्स्युः ।
सर्वं दुःखान्धकारस्थगितमिह सुखं त्वत्र खद्योतकल्पं
त्यक्त्वा शुद्धाशयास्तान्निरवधिकसुखां निर्विविक्षन्ति मुक्तिम् ॥ २६ ॥

निर्वेदं सन्धुक्षयन् मुमुक्षोत्पत्तिप्रकारमाह—**कृच्छ्रादिति** ॥ मृतेरर्धसंपत्—मूर्च्छा । तथा च सूत्रं *मुग्धेऽर्धसंपत्तिः परिशेषादिति । सर्वम्—अनुकूलतया भाव्यमानमपि । ननु स्वर्गस्वाराज्यादिप्रभूतसुखमप्यस्तीत्यत्राह—**सुखं त्विति** ।

अल्पास्थिरत्वव्यक्त्यै खद्योतदृष्टान्तः। तत्—विषमधुकल्पं वैषयिकसुखम्। निरवधिकत्वोक्त्या निर्दुःखत्वमपि लक्ष्यते। निर्विविक्षन्ति—भोक्तुमिच्छन्ति ॥ २६ ॥ इति **मुमुक्षोत्पत्तिप्रकारः** ॥

कश्चिच्चेन्नित्यबद्धः किमयमहमिति स्यान्मुमुक्षोरुपेक्षा
मैवं युक्तस्य मुक्तिर्भवति दृढमिति प्रत्ययात्तत्प्रवृत्तेः।
नो चेत्स्यामन्त्यमुक्तः किमहमिति न केऽप्यद्य मुक्तौ यतेरन्
सर्गस्थित्यादिसन्तत्यविरतिरत इत्येवमेकेऽन्यथाऽन्ये ॥ २७ ॥

इह सयूथ्याः परे च केचिदाहुः—इतः पूर्वमिव कारणाभावात् केचित्पश्चादपि न मोक्ष्यन्ते। * एकं पादं नोद्धरति स्वलीलार्थं समुद्धरंस्तं चेत्, *सततं च मृत्युजन्मनाऽमृतं भवेत्, *क्षिपाम्यजस्रमशुभान्....मामप्राप्यैव इत्यादिभिरेतत्सिद्धम्। तस्मिन्पक्षे बाधकं शङ्कते—**कश्चिदिति** ॥ सन्देहेऽपि प्रवृत्तिस्संभवतीत्यभिप्रायेण प्रतिवक्ति—**मैवमिति**। अयं भावः—स्वरूपे योग्यभावेऽपि सहकार्यव्यवस्थितेः। विमुक्तिर्मम सिध्येद्वा न वेति विचिकित्सते ॥

अनिर्धार्योऽपि यः कश्चित्तथ्यमात्ममनोरथः। पाक्षिके फलभूयस्त्वे सांयात्रिकवदीहते ॥
यथाकथंचिदारब्धेऽप्यापवर्गिकवर्त्मनि। प्रसीदन्नीश्वरो बुद्धिं प्रयच्छेन्निश्चलामिति ॥

उपायविधानशास्त्रार्थनिश्चयात्स्वस्य च तदानुगुण्यदर्शनान्निस्संशयोऽपि कश्चित्प्रवर्तेतेत्याह—**युक्तस्येति**। अन्यथा कथंचिन्निष्फलप्रयत्नोऽप्यस्तीति निश्चयात्स किमहमिति कृष्यादावपि न प्रवर्तेतेति भावः। नोचेदित्यादिनाऽपि प्रतिबन्धन्तरोक्तिः। स्वात्मन्यमुक्तत्वशङ्कायामपि कृतांशः फलिष्यत्येवेति शास्त्रतोऽवगमात्प्रवर्तेतेति चेत्; एवं नित्यबद्धसद्भावनिश्चयेऽपि स्वयं निवृत्तिधर्मयोग्यतया दृष्टः कृतमपि फलिष्यतीति किं न प्रवर्तेत? एवं नित्यबद्धे संभवति *अन्युच्छिन्नास्ततस्त्वेते सर्गस्थित्यन्तसंयमा इत्यादिशास्त्रस्यार्थवत्त्वसिद्धिरित्याह—**सर्गेति**। अयमेव सिद्धान्त इति निश्चयव्युदासायाह—**इत्येवमेक** इति। पक्षान्तरमाह—**अन्यथाऽन्य** इति। स्वरूपयोग्यानां शुकादिवत्कदाचित्सहकार्यागमान्मुक्तिस्स्यादेव, *तदा संसारपान्थस्य याति मोहश्रमः शममित्यादेस्सङ्कोचकाभावादिति भावः ॥ २७ ॥ इति **नित्यसंसारिसदसद्भावपक्षौ** ॥

निःशेषात्मापवर्गे विरतविहरणो विश्वकर्ता तदा स्यात्
नित्यं चेत्कोऽपि दुःख्येन्निरुपधिकदयाहानिरस्येति चेन्न।
पक्षः पूर्वो यदि स्याद्विहरणविरतिः स्वेच्छया नैव दोषः
शिष्टे पक्षे निरुद्धा निरुपधिकदया कुत्रचिन्नित्यमस्तु ॥ २८ ॥

द्वयोरपि पक्षयोर्दोषमाशङ्क्य प्रत्याह—**निश्शेषेति** ॥ उत्तरार्धं पक्षद्वयदोषपरिहारार्थम्। पुरुषान्तरप्रतिरोधादिना लीलाविरतौ हि दोषः, नतु स्वेच्छया, प्रवृत्तिवन्निवृत्तेरप्यैच्छत्वात्। क्वचिन्नित्यं दयारोधोऽपि, तत्तज्जीवकर्मवशात्। अतः प्रतिबन्धरहितेषु सावकाशा कृपा, अल्पव्याजेनानन्तापराधसहनाच्च ॥ २८ ॥ इति **पक्षद्वयोक्तप्रसङ्गपरिहारः** ॥

भक्तिर्मुक्तेरुपायः श्रुतिशतविहितस्सा च धीः प्रीतिरूपा
तन्निष्पत्त्यै फलेच्छाद्युपधिविरहितं कर्म वर्णाश्रमादेः।

ज्ञानध्यानादिवाचां समफलविषया सैव युक्ता प्रतिष्ठा
सामान्योक्तिस्समानप्रकरणपठिता पर्यवस्येद्विशेषे ॥ २९ ॥

धर्मस्य तत्त्वं निहितं गुहायाम्; किंपुनर्निवृत्तिधर्मस्य? अतः कथं कश्चिदपि मोक्ष्यत इत्यत्र मोक्षोपायस्वरूपं निष्कर्षति—**भक्ति**रिति ॥ श्रुतिशतविहितो मुक्तेरुपायो भक्तिरित्यन्वयः। ननु ब्रह्मविद्ययैव मुक्तिरिति सिद्धान्तः। भक्तिशब्दस्त्वष्टविधत्वादिवचनैरन्यार्थः। *भज सेवायामिति च सामान्यतः पठ्यते। क्वचित्तु रूढिक्लृप्तौ गौरवमित्यत्राह—**सा चे**ति। धीरित्यनेन ब्रह्मविद्यात्वाविरोधस्थापनम्। प्रीतिरूपेति रूढिनिमित्तसूचनम्। महनीयविषये प्रीतिर्भक्तिः; प्रीत्यादयश्च ज्ञानविशेषा इति वक्ष्यते। *स्नेहपूर्वमनुध्यानं भक्तिः इति चोपायो विशेष्यते। *अपाम सोमममृता अभूम इत्यादिदर्शनात्कर्मभिरेव मुक्तिः किं न स्यादित्यत्राह—**तदि**ति। केवलधर्माणां क्षयिफलत्वनिश्चयात्तत्रामृतत्वादिवचनमन्यपरम्। विद्याङ्गेषु तु मुक्तिसाधनत्वश्रुतिः स्तुत्यर्था। अतः *तमेतं वेदानुवचनेन ब्राह्मणा विविदिषन्ति इत्यादिभिरभिप्रेतं संनिपत्योपकारकत्वमिह युक्तमिति भावः। फलशब्दोऽत्र स्वर्गादिविषयः। फलसङ्गकर्तृत्वाभिमानत्यागे हि स्वरूपानुरूपफलसाधनाङ्गत्वमित्यभिप्रायेणोपाधिरहितत्वोक्तिः। उत्तरेणादिशब्देन गुणनिमित्तादिसंग्रहः। ननु वेदनध्यानोपासनादिशब्दैर्मुक्त्युपायोक्तौ यथार्हं विकल्पः स्यादित्यत्राह—**ज्ञाने**ति। समफलविषयेति एकत्र विश्रमौचित्यप्रदर्शनम्। संभवति गत्यन्तरेऽष्टदोषविकल्पो न न्याय्यः। न चैकस्मिन्नधिकारिणि गुरुलघुविधिः स्यात्। नापि ज्योतिष्टोमाग्निहोत्रादिवदिह फलतारतम्यसंभव इति भावः। प्रतिष्ठा तत्तत्सामान्याकारैः प्रतिपाद्येत्यर्थः।

ननु—*यस्य देवे परा भक्तिर्यथा देवे तथा गुरौ। तस्यैते कथिता ह्यर्थाः प्रकाशन्ते महात्मनः ॥

इति **कठवल्ली**वाक्याद्भक्तेर्ज्ञानहेतुताऽवगम्यते। गीयते च *भक्त्या मामभिजानाति इत्यादि। संजयश्चाह *शुद्धभावं गतो भक्त्या शास्त्राद्वेद्मि जनार्दनम् इति। अतो भक्तिसाध्यज्ञानविशेषान्मुक्तिः स्यादित्यत्राह—**सामान्ये**ति। अयं भावः—भक्तेर्ज्ञानसाधनत्वश्रुतिः पर्वभेदेनानेकफलतया स्यात्। अत एव हि *भक्त्या त्वनन्यया शक्यः इत्यादिना ज्ञानदर्शनप्राप्तिसाधनत्वोक्तिः। *भक्त्या लभ्यस्त्वनन्यया इति च नियम्यते। भक्तिसाध्यं प्रापकज्ञानमपि भक्तिलक्षणोपेतम्। अतो वेदनादिसामान्यशब्दानामिह पश्चादिन्यायात् संनिहितविशेषपर्यवसानं सिद्धम् ॥ २९ ॥

ध्यानाद्युक्त्या ध्रुवानुस्मृतिरिह विहिता ग्रन्थिमोक्षाय सैव
स्पष्टा दृष्टिस्तथैव श्रुतफलविषया सेवनत्वादुपास्तिः।
क्वाऽप्यैक्यं विद्युपास्त्योर्व्यतिकरितगिरा भक्तिमेवाह गीता
सर्वं तद्वित्तिमात्रे फलवति विफलं तेन सैवं विशिष्टा ॥ ३० ॥

ये तु मन्यन्ते *तमेवं विद्वान्, *ब्रह्मविदाप्नोति परम् इत्यादिषु यथाश्रुति वित्तिमात्रस्य मुक्तिसाधनत्वविधिः कल्प्यः; सकृत्कृतश्च शास्त्रार्थः; अतो न विशेषपर्यवसानं युक्तमिति। तान्प्रति सफलत्वाद्युक्त्या सूचितं व्यनक्ति—**ध्यानादी**ति ॥ अत्र हि मुक्तिसाधनवित्तेः प्रत्ययावृत्तिरूपचिन्तावाचिध्यानशब्दशक्त्याऽनावृत्तिरूपत्वं निरस्तम्। न्यायस्तु न वचनविरोधे। आदिशब्देन ज्ञानवेदनादिशब्दसंग्रहः। ध्रुवानुस्मृतिशब्दस्तु चिन्ताया निरन्तरस्मृतिरूपत्वमाह। ग्रन्थिमोक्षायेति फलैक्यव्यञ्जनम्। तत्फलार्थे वाक्ये दृष्टिशब्दस्तु स्मृतिमेव वैशद्येन विशिनष्टि। ननु चाक्षुषज्ञानं प्रत्यक्षमात्रं वा ब्रूयादित्यत्राह—**तथैवे**ति। विशदध्रुवानुस्मृतौ उपास्तिशब्दनिमित्तमाह—**सेवनत्वा**दिति। *यस्त-

द्वेद इत्यादिषु केषुचिद्वाक्येषु एकस्मिन्नेव विषये वेदनोपासनशब्दयोर्व्यतिकरेणोपक्रमोपसंहारदर्शनाच्च वेदनमेवोपासनतया विशेष्यत इत्याह—**क्वापी**ति। एतेषु क्वचिदपि वाक्ये भक्तिशब्दो न मोक्षोपायविषयः श्रूयत इत्यत्र *यमेवैष वृणुते तेन लभ्य इति श्रुत्यभिप्रेतं गीयत इत्याह—**भक्तिमेवे**ति। फलितमनिष्टप्रसङ्गमाह—**सर्वं तदि**ति। निगमयति—**तेने**ति। सा मुक्तिसाधनतयोक्ता हि वित्तिः भक्तिरूपत्वपर्यन्तविशेषणविशिष्टेत्यर्थः॥ ३०॥ **इति भक्तिस्वरूपमोक्षोपायत्वे॥**

विद्याः पञ्चाग्निवैश्वानरदहरमधुन्याससत्पूर्वसंज्ञाः
नाना शब्दादिभेदात्तुलितफलतया तद्विकल्पश्च शिष्टः।
कर्मज्ञानाख्ययोगौ त्विह परभजनाधिक्रियार्थौ स्वदृष्ट्या
धर्मैर्वर्णाश्रमाणां त्रयमिदमवदन् सेतिकर्तव्यताकम्॥ ३१॥

यदि भक्तिरेका मुक्त्युपायः, कथं परविद्याभेदक्लृप्तिरित्यत्राह—**विद्या** इति॥ नाना—मिथो भिन्ना इत्यर्थः। शब्दादिभेदात्—द्वैतीयाद्भेदकवर्गात्। किमेतासां ज्योतिष्टोमाग्निहोत्रादिवत्फलभूयस्त्वार्थमेकस्मिन्नधिकारिणि संभव इत्यत्राह—**तुलितेति**। परिच्छिन्नेषु स्वर्गादिफलेषु तारतम्यवत्सु तद्भूयस्त्वापेक्षयोपायसमुच्चयसंभवः। इह तु न तथा, अविशिष्टफलत्वात्। स्वात्मप्राप्तौ सालोक्यादिमात्रे च मुक्तिशब्दो भाक्तः। मुक्तितारतम्यं वदद्भिस्तु मुक्तिरेव शिक्षणीया। सर्वकर्मनिवृत्तौ स्वतःप्राप्तब्रह्मानुभवतारतम्यायोगात्, कतिपयकर्मनिवृत्तेः स्वर्गादावपि समत्वात्। शिष्टः—*विकल्पोऽविशिष्टफलत्वात् इति सूत्रे। ननु कर्मज्ञानयोगयोरपि मुक्तिसाधनत्वं शिष्यते; गरिष्ठस्य च भक्तियोगस्य। अतो मुक्तितारतम्यं युज्यत इत्यत्राह—**कर्मे**ति। स्वदृष्ट्या—स्वात्मावलोकनद्वारेणेत्यर्थः। तदुक्त**मात्मसिद्धौ** *उभयपरिकर्मितस्वान्तस्यैकान्तिकात्यन्तिकभक्तियोगलभ्यः इति। यदि कर्मयोगोऽधिकारार्थः, तर्हि लब्धाधिकारस्य कर्मनैरपेक्ष्यं स्यादित्यत्राह—**धर्मै**रिति। अयं भावः—कर्मयोगो नाम नियमयुक्तः कर्मविशेषः। तन्निवृत्तिदशायामपि न वर्णाश्रमधर्मनिवृत्तिः। कर्मनिषेधोऽप्यन्यविषयः। अतस्त्रयोऽपि योगा वर्णाश्रमधर्माङ्गका इति। तथा च संगृहीतम्—*त्रयाणामपि योगानां मात्रयाऽन्योन्यसङ्गमः। नित्यनैमित्तिकानां च पराराधनरूपिणाम्॥ इति॥ ३१॥ **इति विद्याभेदतद्विकल्पादिः॥**

विश्वान्तर्यामि तत्त्वं स्वयमिह चिदचिद्विग्रहैर्वा विशिष्टं
यस्यामालम्बनं सा भवभयशमनी वीतरागस्य विद्या।
यस्तूपास्ते यथोक्तं तदितरदखिलं ब्रह्मदृष्ट्या स्वतो वा
नैतस्य ब्रह्मनाड्योद्गतिरपि न पदव्यर्चिरादिर्न मोक्षः॥ ३२॥

ननु मुमुक्षुमधिकृत्योपनिषदामुत्थानम्; अतस्तत्रत्यानां सर्वासां विद्यानां विकल्पः स्यादित्यत्र मुक्तिसाधिकास्तदन्याश्च विषयतोऽधिकारतश्च विभजते—**विश्वे**ति॥ स्वयं—स्वरूपनिरूपकैर्निरूपितस्वरूपविशेषकैश्च धर्मैर्विशिष्टम्; स्वासाधारणदिव्यविग्रहैर्वा, चिदचिद्विग्रहैः—इन्द्रप्राणादिचिदचिद्रूपैः शरीरैः। वीतरागस्येति विशेषणात् परभजनमपि रागिणः परिमितफलसाधनमिति सूच्यते। संजगृहे च *भक्तियोगस्तदर्थी चेत्समग्रैश्वर्यसाधनम् इति। यथोक्तं—चिदचिद्रूपेण विभक्तम्; यद्वा तत्तद्विद्याविहितप्रकारेणेत्यर्थः। स्वतः—ब्रह्मपर्यन्ततां ब्रह्मदृष्टिं च विहाय। **नैतस्ये**त्यादि। नाडीभेदो हि *तयोर्ध्वमायन्नमृतत्वमेति विष्वङ्ङन्या उत्क्रमणे भवन्तीति विभज्यते। स्मर्यते च *ऊर्ध्व-

मेकः स्थितस्तेषाम् इत्यादिना । अर्चिरादिगतिश्च ब्रह्मविद एवाधिकृत्य तत्रतत्र श्रूयते । तथा च सूत्रम् * अप्रतीकालम्बनान्नयति इत्यादि । मोक्षश्च * तमेव विदित्वाऽतिमृत्युमेति इत्यवधारितः ॥ ३२ ॥ **इति त्रिवर्गापवर्गार्थविद्याविभागः ॥**

स्वान्तध्वान्तप्रसूतं दुरितमपनुदन् योगिनस्सत्त्वशुद्ध्यै
सर्वो वर्णादिधर्मश्शमदममुखवत्सन्निपत्योपकारी ।
विद्यां चेत्यादिवाक्येऽप्यनुकथितमिदं नैकवाक्यानुरोधात्
कर्मापेक्षाभिसन्धिं क्वचन विवृणुते तत्समुच्चित्यवादः ॥ ३३ ॥

अथ कर्मणां * सर्वापेक्षा च यज्ञादिश्रुतेरश्ववत् इति सूत्रसिद्धं विद्यार्थत्वं द्वारप्रदर्शनेन प्रापयन् समुच्चयवादं च निरस्यति—**स्वान्तेति** ॥ ध्वान्तशब्द इह तमोगुणे भाक्तः । सत्त्वस्य शुद्धिः गुणान्तरसंभेदाभावः, शमदमादीनां चित्तैकाग्र्यहेतुत्वस्य दुरपह्नवत्वात्तन्निदर्शनम् । सन्निपत्योपकारी—करणशरीरनिष्पादक इत्यर्थः । वाद्यन्तरयोजनाव्यावृत्त्यै श्रुत्यन्तरस्याप्युक्तार्थपरत्वमाह—**विद्यां चेति** । * अविद्यया मृत्युं तीर्त्वा इति सत्कर्मणा विद्योत्पत्तिविरोधिकर्मतरणं विवक्षितम्; * धर्मेण पापमपनुदति, * कषायपक्तिः कर्माणि इत्याद्यनेकवाक्यानुरोधात् । मृत्युं प्राप्य स्थित इति तु क्लिष्टगतिः, मृत्युतरणममृतप्राप्तिरिति साध्यद्वित्वाभावात् । अत्र साधनद्वित्वादिश्चायुक्तः । * ब्रह्मविद्यामधिष्ठाय तर्तुं मृत्युमविद्यया इत्युपबृंहणेन चैतत्सर्वं व्यक्तम् । * हतं ज्ञानं क्रियाहीनं हता चाज्ञानिनां क्रिया इत्यादिषु द्वयोस्समुच्चितवद्वादः कुदृष्टिमतनिवृत्त्यै कर्मसापेक्षत्वाभिसन्धिं व्यनक्ति । निषिद्धकाम्यत्यागेन नित्यनैमित्तिकग्रहः । अधिकाराङ्गताज्ञासुयथार्हमवतिष्ठते ॥ ३३ ॥ **इति कर्मणां विद्योपकारकत्वप्रकारः ॥**

संस्कारः कर्मकर्तुर्न भवति विहितं मुक्तये ज्ञानमन्य-
न्नाप्येतत्कर्मणोऽङ्गं न च सकृदसकृत्त्वाप्रयाणानुवृत्तम् ।
अङ्गं तस्यासनाद्यं प्रणिधिसमुचितौ देशकालप्रभेदा-
वित्याद्यं साङ्गयोगप्रकरणविततं सूत्रभाष्यादिवृत्तम् ॥ ३४ ॥

एवं केचिदूचुः—कर्मानुष्ठाता जीवः स्वाध्यायसाध्येन स्वविषयज्ञानेन संस्क्रियते ; त एव ज्ञानज्ञेये वेदान्तेषु प्रशस्येते इति ; तन्निरस्यति—**संस्कार** इति । विहितं मुक्तयेऽन्यदिति हेतुत्रयपरम् ; नहि वाक्यजन्यं ज्ञानं विधीयते ; तस्य विधानमन्तरेण रागप्राप्तविचारसिद्धत्वात् । न च वाक्यजन्यज्ञानान्मोक्षः, निरसिष्यमाणत्वात् । अन्यदेव हि वाक्यार्थज्ञानाद्विहितमुपासनाद्यात्मकं ज्ञानम्; जीवातिरिक्तविषयतया चान्यत्वं भाव्यमिति । तथाऽपि * तत्प्राप्तिहेतुर्ज्ञानं च कर्म च इति सहपाठाविशेषे कर्म चेत् ज्ञानाङ्गं विपरीतं किं न स्यादित्यत्राह—**नापीति** । न हि सहोक्तिमात्रात्तादर्थ्यं शिष्यः ; किं तु अनन्यथासिद्धैर्विनियोजकैरिति भावः । कर्तृसंस्कारत्वविरोधव्यक्त्यर्थमन्यविध्यर्थं च पूर्वोक्तमेवाह—**न च सकृदिति** । असकृदावृत्तमपि ज्ञानमेकदिनेऽशक्यमित्यत्राह—**असकृदिति** । * प्रायणान्तमोङ्कारमभिध्यायीत, * स खल्वेवं वर्तयन् यावदायुषम् इत्यादिश्रुतिसिद्धमाप्रयाणत्वम् । सदा चिन्तनविधानाद्गमनादावपि स्यादित्यत्राह—**अङ्गमिति** । निरन्तरस्मृतिरासीनस्यैव स्यात्, गमनादौ तु तद्भिन्निस्सान्तरविषयः । आदिशब्देन समकायशिरोग्रीवत्वादिसंग्रहः । प्रणिधिः—चित्तैकाग्र्यम् । आद्यशब्देन प्रशान्तात्मकत्वविगतभीतित्वादि गृह्यते । सूत्राण्यत्र * आवृत्तिरसकृदुपदेशादित्यादीनि ॥ **इति विद्यायाः कर्मकर्तृसंस्कारत्वभङ्गः ॥**

ब्रह्मण्यैकान्त्यभाजां मुहुरनुकथितो मोक्षधर्मेऽपवर्ग-
स्तस्मान्नानाऽमरेज्या न भवति परभक्त्यङ्गमित्यप्ययुक्तम् ।
ऐन्द्रीप्रातर्दनादिप्रथितनयविदामन्तरात्मैकलक्ष्ये-
ष्वग्नीन्द्रादिप्रयोगेष्वखिलमपि विभुः कर्म भुङ्क्ते स एकः ॥ ३५ ॥

वर्णाश्रमधर्माणामङ्गित्वाभिमतविद्याविरुद्धत्वमाशङ्क्य परिहरति—**ब्रह्मणीति** ॥ ऐकान्त्यभाजाम्—अनन्यदेवताकाना-मित्यर्थः । *तेषामेकान्तिनः श्रेष्ठास्ते चैवानन्यदेवताः इति स्थापनात् । तत्रैव च *प्रतिबुद्धस्तु मोक्षभाक् इति निय-म्यते । *ब्रह्माणम् इत्यारभ्य, *प्रतिबुद्धा न सेवन्ते इत्यन्तेन चैतत्सिद्धम् । यागादयस्त्वग्नीन्द्रादिनानादेवताकाः । अङ्गाङ्गिविरोधे च न्याय्योऽङ्गत्याग इति, एतदपि न युक्तम्, कुत इत्यत्राग्न्यादिशब्दानां ब्रह्मणि वृत्तिद्वयेन विरोधं परि-हरति—**ऐन्द्रीति** । यथा *ऐन्द्या गार्हपत्यमुपतिष्ठते इति विनियोगादिन्द्रशब्दः कयाचिद्वृत्त्या गार्हपत्यार्थः । एवं *स्व-कर्मणा तमभ्यर्च्य इत्यादिभिस्तत्तद्देवताशब्दानां क्वचिदवयवशक्त्या ब्रह्मणि वृत्तिः, क्वचित्तु प्रतर्दनविद्योक्तन्यायेन प्रसिद्ध-चिदचिल्लिङ्गानन्यथासिद्धौ तत्तद्विशिष्टविश्रान्तिरिति अग्न्यादिशब्दानामन्तरात्मविषयतया प्रतिबुद्धैः प्रयोगादेक एव सर्व-कर्मसमाराध्यः । ऐकान्त्यं च तेषामक्षतम् । अव्यवहितार्चने लभ्ये किं व्यवहितेनेति चेन्न—अधिकारव्यवस्थितेरक्षोभ्य-त्वादिति ॥ ३५ ॥ **इति वर्णाश्रमधर्माणामैकान्त्यविरोधपरिहारः ॥**

त्यागत्रैविध्यमुक्त्वा स्वमतमिह जगौ सात्त्विकं त्यागमीश-
स्तस्माद्वर्णाश्रमादित्यजनमपदशां तामसं मोहमूलम् ।
योगारूढस्य कर्मच्यवनमपि तदा सह्यमङ्गचर्थवाक्यै-
र्योगं त्वत्याश्रमिभ्यः परममिति वचो वक्ति मोक्षाश्रमेण ॥ ३६ ॥

परेष्टभङ्गाय त्यागविशेषं निष्कर्षति—**त्यागत्रैविध्य**मिति ॥ स्वमतम्—*एतान्यपि च कर्माणि इति श्लोकोक्तम् । *कार्यमेव इति श्लोकोऽपि तदर्थः । तत्फलितमाह—**तस्मा**दिति । *मोहात्तस्य परित्यागस्तामस इत्यस्यार्थोऽपदशामित्या-दिना दर्शितः । ननु योगदशायां कालादिकमजानतः कर्तव्यलोपः स्यादेव, अतः कर्मत्यागोऽत्र न तामस इति; तत्राह—**योगारूढस्येति** । योगदशायां बहिरप्रवृत्तमनसो न धीपूर्वकर्मत्यागः । अबुद्धिपूर्वकं तूत्थानकालेऽपि न लिम्पतीति नियमितम्, किमुत समाधौ । अङ्गचर्थवाक्यैः—कर्मणां समाधिरूपाङ्गिशेषत्ववाक्यैरित्यर्थः । ततश्चाङ्गप्रधानविरोधो-ऽङ्गिनाऽङ्गोपमर्दो न दोषाय । *अत्याश्रमिभ्यः परमं पवित्रं प्रोवाच इत्यत्रातिशयिताश्रमियोगो विवक्षित इत्यत्राह—**योगं त्विति** । अन्यथा मत्वर्थीयवैयर्थ्यादिति भावः ॥ ३६ ॥ **इति वर्णाश्रमादिधर्मस्वरूपत्यागभङ्गः ॥**

तुर्यो निष्कृष्य मोक्षाश्रम इति कथितस्तेन नान्येषु विद्या
शान्त्यादिव्याहतेश्चेत्यसदिह गुणिनां सर्वतो मुक्त्यधीतेः ।
यावज्जीवं द्वितीयाश्रमवति पुनरावृत्त्यभावोऽप्यधीतः
स्मृत्याद्यैश्चैवमुक्तं भवति तु चरमे योग्यताधिक्यमात्रम् ॥ ३७ ॥

प्रव्राजिनामेव मुक्तिस्तत्साधनी विद्या चेति पक्षमनूद्य प्रतिक्षिपति—**तुर्य** इति ॥ विशेषविधौ परिसङ्ख्यया शेष-

निषेधः सिध्येदिति भावः । अतस्तदन्येषु त्रिषु तत्साधनी विद्या नेत्याह—**तेने**ति । अधिकारिविरोधादप्याह—**शान्त्यादी**ति । प्रवृत्तिरूपा वेदानुवचनयज्ञादयः, शमादयस्तु निवृत्तिरूपाः, ते कथमेकत्र स्युरिति भावः । अत्र बाधकमाह—**गुणिना**मिति । *दया सर्वभूतेषु क्षान्तिरित्याद्युक्तगुणवतामित्यर्थः । *त्रयो धर्मस्कन्धाः इत्यत्र बह्वाश्रमप्रस्तावे *ब्रह्मसंस्थोऽमृतत्वमेति इत्युच्यते । संभवति चाधीतवेदेषु सर्वेषु ब्रह्मनिष्ठा ; सा च गृहस्थानामेवोषस्तियाज्ञवल्क्यप्रभृतीनामुपनिषत्सु प्राचुर्येण दृश्यते । न च प्रवृत्तिनिवृत्त्योर्विरोधः, भिन्नविषयत्वात्, नित्यनैमित्तिकेषु प्रवृत्तिः निषिद्धकाम्यनिरर्थकेषु निवृत्तिरिति । अन्यथा प्रव्राजिनां स्वाश्रमधर्मेणापि विरोधः स्यात् । अपि च **छान्दोग्यान्ते** *कुटुम्बौ शुचौ देशे इत्यादिना गृहस्थं प्रक्रम्य, *स खल्वेवं वर्तयन्यावदायुषं ब्रह्मलोकमभिसंपद्यत इत्युक्त्वा *नच पुनरावर्तते इति चोक्तम् । तदाह—**यावज्जीव**मिति । अत्रोपबृंहणभूयस्त्वमाह—**स्मृत्याद्यै**रिति । *गृहस्थोऽपि हि मुच्यते इति स्मर्यते । जनकदिलीपादयश्च गृहस्था एव मुक्ता इतीतिहासादिषूक्ताः । अत एव न सोपानवत्क्रमनिर्बन्धः । कस्यचिन्मोक्षाश्रमत्वोक्तिः किंनिमित्तेत्यत्राह—**भवती**ति ॥ ३७ ॥ **इति सर्वाश्रमिणां ब्रह्मविद्याधिकारः** ॥

यन्नित्यं तन्न कार्यं तदपि न तदिति स्थापिते कर्मभेदे-
ऽप्येकं विद्याश्रमाङ्गं भवति हि विनियुक्त्यन्तरेणोपपत्तेः ।
तत्रानुष्ठानतन्त्रं विदुषि तु घटते कर्तृकालाद्यभेदात्
प्राजापत्यादिलोकार्थिनि च तदितरोऽनर्थरोदाय तद्वान् ॥ ३८ ॥

कथं नित्यकर्मणां विद्याङ्गत्वम्? नित्यत्वे ह्यकरणे दोषः, काम्याङ्गत्वेऽसौ न स्यात् । अतो नित्यकाम्ययोरभेदायोगात्प्रकृतं विरुद्धमित्येतदनूद्य परिहरति—**यन्नित्य**मिति ॥ हिशब्दः संभवप्रसिद्धिपरः । **श्लो.** ज्योतिष्टोमाग्निहोत्रादौ विनियोगपृथक्त्वतः । नित्यकाम्यस्वरूपत्वं दृष्टं तद्वदिहास्तु नः ॥ विध्यैक्येऽपि क्वचिद्दृष्टा काम्यनैमित्तिकात्मता । विधिभेदे तु किं न स्यादत्र कैमुतिकी गतिः ॥ एवं त्रिरूपत्वमपि क्वचित् ग्राह्यम् । तर्हि विद्यार्थमाश्रमार्थं च द्विरनुष्ठानं प्रसज्यत इत्यत्राह—**तत्रे**ति । तन्त्रम्—उभयार्थं सकृत्करणम्, तच्चैकादशे स्थापितम् । नित्यस्य विद्यानङ्गतयाऽपि काम्यत्वे तन्त्रमुदाहरति—**प्राजापत्यादी**ति । उक्तव्यतिरिक्तेषु निष्फलतया नित्यकर्मनिवृत्तिप्रसङ्ग इत्यत्राह—**तदितर** इति ॥ ३८ ॥ **इति नित्यकर्मणां विद्याङ्गत्वाश्रमाङ्गत्वादि** ॥

मन्दस्यापि प्रवृत्तिः किमपि फलमनुद्दिश्य कस्यापि न स्यात्
नित्येऽनर्थोपरोधप्रभृति फलमतः काम्यतैवेति चेन्न ।
नित्येष्टोऽनर्थरोधस्तदितरदतथा किंच शिष्टो विधीना-
माज्ञानुज्ञाविभागस्सुगम इह निरुक्त्यैव नैमित्तिकांशः ॥ ३९ ॥

सर्वचेतनप्रवृत्तीनां यत्किंचित्प्रयोजनान्वयान्नित्यादिविभागो न स्यादित्याशङ्क्य परिहरति—**मन्दस्ये**ति ॥ प्रभृतिशब्देन *पापेभ्यो रक्षन्ताम् इत्यादिप्राप्तदुरितक्षयसंग्रहः । अतः—कर्त्रभीष्टफलवत्त्वादित्यर्थः । काम्यतैव, नित्यनैमित्तिकयोरिति शेषः । सफलत्वाविशेषेऽपि नित्ये तावत्फलविशेषापेक्षया विभागाभिप्रायमाह—**नित्येष्ट** इति । अनर्थपरिहारस्य सर्वेषां सर्वदाऽभीष्टत्वात्तदर्थे कर्मणि अकरणानर्हतया नित्यत्वेन विभागः । तदितरत्—सुखम् । अतथा—सर्वदाऽभीष्टं न भवति ; सुखरहितायास्सुषुप्तेराकाङ्क्षणात् । अतस्सुखार्थे काम्यतोक्तिः । उक्तमेव विभागं सुखभेदेन

द्रढयति—**किं चेति** । राजादिनयादीश्वराज्ञानुज्ञारूपविधिभेदाद्विधेयविभागस्सिद्ध इत्यर्थः । ननु द्विविधं नैमित्तिकम् ; तत्र प्रायश्चित्तमुपात्तानर्थहेतुनिरासार्थम् ; अन्यदप्यकरणनिमित्तानर्थपरिहाराय ; अतस्तयोरपि नित्यराशिप्रवेशप्रसङ्ग इत्यत्राह—**सुगम** इति ॥ ३९ ॥ **इति नित्यकाम्यादिविभागः** ॥

कर्तव्यं यन्निमित्ते सति तदुभयधा पापशान्त्यर्थमेकं
तत्स्यात्काम्येन तुल्यं परमकरणतो दोषकृन्नित्यतुल्यम् ।
सत्यां कामश्रुतौ संवलितमपि भवेत्तद्बलादेतदेव
त्यागे च प्रत्यवायस्त्वनधिकृतिमुखस्तत्रतत्रावसेयः ॥ ४० ॥

काऽत्र निरुक्तिः कीदृशश्च नैमित्तिकांश इत्यत्राह—**कर्तव्य**मिति ॥ एकं—प्रायश्चित्तरूपम्, तस्याकरणनिमित्तप्रत्यवायाभावात्काम्यतुल्यत्वम् । परं—केवलनैमित्तिकम्, तस्याकरणे दोषान्नित्यतुल्यत्वम् । जातेष्टेर्नैमित्तिकत्वेऽपि पुत्रगतपूतत्वादिसाधनतया संवलिताधिकारत्वमुक्तम् । तदाह—**सत्या**मिति । नित्ये केवलनैमित्तिके चाकरणे दोषोऽधिकारभ्रंशादिरूपस्तत्तत्प्रकरणेषु ग्राह्य इत्याह—**त्यागे** चेति ॥ ४० ॥ **इति नैमित्तिकावान्तरविभागः** ॥

निष्कामं चेन्निवृत्तं तदिह न घटते मुक्तिकामाधिकारात्
स्वप्रीतिस्पर्शहीना न च भवति परप्रीतिरिष्टेति चेन्न ।
युक्ता यस्मान्निवृत्तिर्बहुभयशबलात्तन्निवृत्तं निवृत्तं
सूते यत्र प्रवृत्तिस्त्वभिमतमहितं तत्प्रवृत्तं प्रवृत्तम् ॥ ४१ ॥

यस्तु मन्वादिभिरुक्तो विभागः—इह वाऽमुत्र वा काम्यं प्रवृत्तम्, निष्कामस्य ज्ञानपूर्वं तु निवृत्तमिति, स कथं घटते ? सर्वेषामपि धर्माणां यत्किंचित्फलकाममधिकृत्यैव विधेः । यद्यपि निराशीःकर्मकारिणां परमात्मप्रीतिरेवोद्देश्या, तथाऽपि तत्कामत्वं सिद्धम् । परप्रीतेरुद्देश्यत्वं च तस्याः स्वप्रीतिपर्यन्तत्वमभिसन्धातॄणामेव । अतस्तेषामपि स्वप्रीतिकामत्वं दुस्त्यजमित्याक्षेपमनूद्य प्रत्याचष्टे—**निष्काम**मिति ॥ नात्र निष्कामशब्दः इच्छामात्रनिवृत्त्यर्थ इति निषेधाभिप्रायः । कुतस्तर्हि विभाग इत्यत्राह—**युक्ते**ति । अनर्थाविनाभूतसुखकामनातो निवृत्तं कर्म निष्कामं निवृत्तमिति चाहुः, अनेवंविधं तु काम्यं प्रवृत्तमिति च इति भावः ॥ ४१ ॥ **इति प्रवृत्तिनिवृत्तिविभागः** ॥

पुंभिः सिद्धाधिकारैः क्रतव इव निराकाङ्क्षभावं भजन्त्यः
प्रोक्तास्त्रैवर्णिकार्हाश्श्रुतिनयवशतो यद्यपि ब्रह्मविद्याः ।
अस्तेयाद्यैः प्रपत्त्या परिचरणमुखैरप्यधीतैः स्वजातेः
सर्वेऽपि प्राप्नुयुस्तां परगतिमिति तु ब्राह्मगीतादिसिद्धम् ॥ ४२ ॥

यदि यज्ञादिभिरेव विद्योपकारः, तर्ह्याश्रमान्तराणां सा न स्यात् । अथ यथार्हं स्ववर्णादिधर्मैः, तदा शूद्रस्यापि स्यात् ; ततश्च काण्डद्वयोक्तापशूद्रनयविरोधः ; तत एवानधिकारे * मां हि पार्थ व्यपाश्रित्य येऽपि स्युः पापयोनयः । स्त्रियो वैश्यास्तथा शूद्रास्तेऽपि यान्ति परां गतिम् ॥ इति शरण्योक्तिविरोध इत्यत्राह—**पुंभि**रिति ॥ सिद्धाधिकारैः—अधीतवेदतयाऽनुष्ठानोपयुक्तज्ञानवद्भिरपेक्षितमन्त्रविद्भिश्चेत्यर्थः । श्रुतिनयवशतः—अध्ययनविधिसिद्धन्यायसामर्थ्यात् ।

तथा हि—अग्निविद्यासापेक्षाः क्रतुविधयो यथाधीतवेदैरग्न्याधानार्हैर्निराकाङ्क्षाः स्वसिद्ध्यै नान्येष्वन्यतोऽधिकारं प्रयुञ्जते । एवं विद्याविधयोऽपि * शुगस्य इत्यधिकरणे यद्यपि प्रोक्ताः, तथाऽपि *शरणं त्वां प्रपन्ना ये ध्यानयोगविवर्जिताः । तेऽपि मृत्युमतिक्रम्य यान्ति तद्वैष्णवं पदम् ॥ इति ब्राह्मवचनात् । * स्वकर्मणा तमभ्यर्च्य सिद्धिं विन्दति मानवः इति चातुर्वर्ण्यविषयभगवदुक्त्या च शूद्रस्यापि शास्त्रसिद्धैः फलसङ्गत्यागवद्भिर्निवृत्तिधर्मैर्योगो न विरुद्धः । स च मुक्तिपर्यन्त एव स्यादिति भावः ॥ ४२ ॥ **इति त्रैवर्णिकाधिकारसर्वाधिकारविभागः** ॥

ध्यानादृष्टेन साक्षात्कृतिरुपजनिता बाधते चेत्प्रपञ्चं
तत्तुल्यार्थैव शाब्दी प्रमितिरपि न किं बाधते पूर्वमेव ।
ज्वालैक्यादौ परोक्षादपि हि निजगदुर्बाधमध्यक्षबुद्धे-
र्नाप्यत्रादृष्टरूपामहितविमथनीं शक्तिमङ्गीकरोषि ॥ ४३ ॥

अद्वैतिनः केचिदाहुः—* तत्त्वमस्याद्युपदेशलब्धब्रह्मात्मभावावबोधस्य तदेकध्यानसाध्यादृष्टजन्यसाक्षात्कारेण विश्वभ्रमबाध इति; तदनूद्य दूषयति—**ध्याने**ति ॥ अयं भावः—ध्यानजनकं वाक्यजन्यं ज्ञानं ध्यानादृष्टजन्यं च समानविषयं न वा ? आद्ये किमन्येन, वाक्यजन्यज्ञानादेव मुक्तिस्स्यात् ? उत्तरत्र ब्रह्मणि सविशेषत्वं स्यात्, वेद्याकारवैषम्यात् । आकारभेदः कल्पित इति चेन्न ; तयोर्भ्रान्तित्वप्रसङ्गात्, * तत्त्वज्ञानान्मोक्ष इति चाङ्गीकारात्, अन्यथा त्रय्यन्तवैयर्थ्यात् । अस्तु प्रागेव बाधः, बाधितानुवृत्तिपरिहाराय तु साक्षात्कार इति चेन्न ; साक्षात्क्रियमाणेऽपि तत्त्वे दोषानुवृत्तौ बाधितानुवृत्तेर्लोके बहुलमुपलम्भात् । दोषनिवृत्तौ तु बाधितानुवृत्तेरेवाभावात् । सदेहानां च यावज्जीवं सा दुर्वारा । देहनिवृत्तौ चक्रभ्रमन्यायात्स्वयमेव निवर्त्स्यतीति किं तद्बाधकेन ? ननु प्रत्यक्षभ्रमस्य परोक्षं कथं बाधकमित्यत्राह—**ज्वालैक्यादा**विति । अनुमातोऽप्यत्र ज्वालैक्यप्रत्यक्षं बाध्यते, देहात्मभ्रमश्चानुमानतश्शास्त्रतो वा, तथेहापि स्यात् ; अन्यथा कथमद्वैतवाक्यार्थविस्रम्भपूर्वकध्यानादिसिद्धिः ? ध्याननियोगजन्यज्ञानस्य गरुडादिदृष्टिन्यायादनिष्टनिवर्तकत्वमिति चेत्, तत्राह—**ना**पीति । विरुद्धविषयावगाहनशक्त्या बाधितस्य हि मिथ्यात्वसिद्धिः, विषहरणधीन्याये तु विषादिवदेव निवर्त्यसत्यत्वप्रसङ्गादिति भावः ॥ ४३ ॥ **इति ध्याननियोगवादभङ्गः** ॥

निर्दिष्टो निष्प्रपञ्चीकरणविधिरसौ गौडमीमांसकाप्तै-
र्दृष्टो न क्वापि दुर्निर्वहमपि करणाद्यत्र साध्याविशेषात् ।
मुक्तिर्नैयोगिकी चेज्जगदपि न मृषा नश्वरी सापि ते स्यात्
ध्वंसात्मत्वेऽपि तस्या न च वदसि भिदां ब्रह्मणस्तच्च नित्यम् ॥ ४४ ॥

अन्ये तु वर्णयन्ति—नित्यशुद्धमप्यद्वितीयं ब्रह्म गगनमिव गन्धर्वनगरवत्तया सप्रपञ्चतया प्रतीयमानं निष्प्रपञ्चीकुर्यादिति विधिविषयानुष्ठानजनितनियोगविशेषेण विश्वाविद्यानिवृत्तिरिति ; तान्प्रत्याचष्टे—**निर्दिष्ट** इति ॥ अनधीतमधीतविरुद्धं च कल्पयन्तीति व्यक्त्यै **गौडमीमांसकाप्त**त्वोक्तिः । क्वापि—श्रुतिषु स्मृतिषु चेत्यर्थः । न क्वापि दृष्ट इत्ययुक्तं * न दृष्टेर्द्रष्टारं पश्येः इत्यादिदर्शनादिति चेत्, न ह्यत्र वाक्ये द्रष्ट्रादिप्रध्वंसं कुर्वीतेति विधीयते, किंतु जीवस्यौपाधिकं रूपं नानुसन्धत्स्वेति वा, करणायत्तज्ञानं जीवं परत्वेनापश्यन् स्वतस्सर्वज्ञं पश्येरिति वा, प्रकारान्तरेण वा नेतुं

शक्यत्वात् । निषेधश्रुतयश्चान्यपराः न च विधिप्रसङ्गवत्यः । दूषणान्तरमाह—**दुर्निर्वह**मिति । नियोगस्य हि करणेतिकर्तव्यतादि वक्तव्यम् । यदि प्रपञ्चध्वंसेन नियोगं भावयेदिति करणक्लृप्तिः, तदा नियोगसाध्यसाधनयोरविशेष इत्यन्योन्याश्रयः । अथ नियोगमजागलस्तनीकृत्य निष्प्रपञ्चभावनयैव निष्प्रपञ्चीकरणं, तदाऽऽत्माश्रयः । इतिकर्तव्यता च करणानुपपत्त्यैव निरस्ता । प्रयोक्ता चासौ द्रष्टा न स्वावसानाय नियोगकृत्यामुत्पादयेत्, तदा च * शास्त्रफलं प्रयोक्तरीति न स्यात् । अथ शुद्धस्य ब्रह्मणः फलम् । तन्न, तस्य भ्रमाध्यासशून्यत्वाङ्गीकारात, तदर्थित्वाभावाच्छास्त्रार्थप्रयोक्तृत्वायोगाच्च । अस्मिन्पक्षेऽपसिद्धान्तापत्तिमाह—**मुक्ति**रिति । यस्माददृष्टसाध्यो नाशस्तस्य ज्ञानबाध्यत्वाभावात् प्रपञ्चमृषात्वं न स्यात् । नियोगसाध्यं च सर्वं काल्पनिकत्वादनित्यमिति मन्यसे, अतो मुक्तिरपि नश्वरीति बन्धोन्मज्जनप्रसङ्गः; अभावाभावस्य भावत्वात् । ध्वंसस्य च ध्वंसप्रवाहापत्तिः । न च ते तत्क्लृप्तौ हेतुरस्ति । ननु ध्वंसो ह्युत्तरावधिरहितः, प्रायश्चित्तनियोगात्पापध्वंसवत् मुक्तेरनश्वरत्वं स्यादित्यत्राह—**ध्वंसात्मत्वेऽपी**ति । ध्वंसरूपा मुक्तिर्ब्रह्मणोऽन्याऽनन्या वा? नाद्यः, कार्यस्य सर्वस्य घटतद्ध्वंसादेः स्वप्नप्रपञ्चतद्ध्वंसादेरिव बाध्यत्वाभ्युपगमात् । अबाधे च मुक्तावपि भेदसिद्धिप्रसङ्गात् । भावाद्वैतपक्षश्च न युक्तः, क्वचिन्निर्बाधितभेदसद्भावेऽन्यत्रापि तदविरोधात् । तत्र चोक्तानां बाधकानां त्वदिष्टेऽपि संचारयितुं शक्यत्वात्; न द्वितीयः, ध्वंसस्य साध्यत्वात् ब्रह्मणस्तु नित्यत्वात् तयोस्तादात्म्यायोगात्; तदिदमभिप्रेत्याह—**तच्च नित्य**मिति ॥ ४४ ॥ इति **निष्प्रपञ्चीकरणनियोगवादभङ्गः** ॥

वाक्यार्थज्ञानमात्रादमृतमिति वदन्पृच्यते किं श्रुतेऽस्मिन्
बाढं चेन्मानबाधस्स यदनुभवति प्रागिवाद्यापि दुःखम् ।
ध्यानादीनां विधानं भवति च वितथं तन्न युक्तं न चेष्टं
ध्यानाद्यङ्गाढ्यशब्दोदितचरममतेर्नाधिकं वः प्रकाश्यम् ॥ ४५ ॥

यस्त्वाह किं ध्याननियोगेन नियोगान्तेरण वा, तत्त्वावेदकवाक्यजन्यज्ञानादेव कल्पितबाधोपपत्तेः; दृष्टश्च दृढप्रतीतस्यापि वाक्यतो बाधः । ज्ञानमात्रादेव च मुक्तिश्श्रूयते, भवति च वाक्यादद्वैतधीः; अतस्सैव द्वैतनिवर्तिकेति, सोऽयमनुयोक्तव्यः—किं श्रवणजन्यज्ञानमात्रात्प्रतिष्ठापितान्मुक्तिः? उताद्वैतज्ञानजनितविकल्पवैमुख्यस्य तेनैव वाक्येन जनितांद्विशदज्ञानादिति । तत्राद्यं निरस्यति—**वाक्यार्थे**ति ॥ बाधकज्ञाने सति बाधः कथं न स्यादिति शङ्कते—**बाढं चेदि**ति । अत्र प्रमाणत्रयविरोधमाह—**मानबाध** इति । स्वात्मनि प्रत्यक्षेण स्वस्मिन् परत्रानुमानागमाभ्याम् । ब्रह्मविदोऽप्यमुक्ताश्चिरजीविनः श्रुतिस्मृतिसिद्धाः । बुद्धे क्षेमप्रापणं तच्छास्त्रैर्विप्रतिषिद्धम् * बुद्धे चेत् क्षेमप्रापणमिहैव न दुःखमुपलभेत इत्यापस्तम्बोक्तं प्रसङ्गमभिप्रेत्याह—**स** इति । प्रसङ्गान्तरमाह—**ध्यानादीना**मिति । बहुवचनम् उपासनात्मकत्वदर्शनरूपत्वादिविशेषणभेदात् । अत्र वेदोदितत्वान्न वैतथ्यं मोक्षार्थविद्यानां नान्यार्थत्वमित्यभिप्रायेणाह—**तन्न युक्त**मिति । अपसिद्धान्तत्वमप्याह—**न चेष्ट**मिति । ध्यानस्य भेदवासनानिरासार्थत्वं हि ब्रूथ । द्वितीयं दूषयति—**ध्याने**ति । अयं भावः—पश्चात्तनं वाक्यार्थज्ञानं पूर्वाविशिष्टविषयम्? अधिकविषयं वा? उभयत्र प्रागेव दूषणमुक्तमिति ॥ ४५ ॥ इति **वाक्यार्थज्ञानस्य मोक्षोपायत्वभङ्गः** ॥

उद्देश्यांशं त्वमाद्यं स्फुटमनुभवतां सम्यगध्यक्षवित्त्या
प्रत्यक्षत्वभ्रमोऽयं त्वमसि दशम इत्यादिवाक्यार्थबोधे ।

शब्दात्प्रत्यक्षबोधे प्रसजति शिथिला तद्व्यवस्था ततोऽर्थे
साक्षात्कारं न शब्दो जनयति विमतस्सिद्धवच्छब्दभावात् ॥ ४६ ॥

प्रत्यक्षभ्रमस्य प्रत्यक्ष एव बाधक इति निर्बन्धो नेत्युक्तं, तत्सद्भावेऽपि शब्दः प्रत्यक्षरूपबाधकधीजनक इति न शक्यं कल्पयितुम्; अन्यथा क्वचिदनुमानेऽपि तत्क्लृप्तिः । न च कोद्रवबीजस्य स्वाभीष्टकलमाङ्कुरजनकत्वक्लृप्त्या तत्सिद्धिः । ननु दग्धवेत्रबीजस्य रम्भाङ्कुरारम्भकत्वं दृश्यते । यदि दृश्यते कस्तन्निषेधेत्? अथ नेदं निदर्शनं, वाक्येष्वपि दशमस्त्वमसि, संवित् स्वप्रकाशा इत्यादिषु प्रत्यक्षधीजनकत्वं दृष्टमिति चेत् कथमेतत्? दशमोऽहमस्मि, मम संवित् स्वप्रकाशा इति श्रोतुरपरोक्षा धीरिति चेन्न; सेयं वाक्यश्रवणानन्तरजन्या? तन्मूलस्वयंपरीक्षणजन्या वा? आद्ये धर्मिप्रत्यक्षत्वेऽपि दशमत्वविशिष्टवेषो न प्रत्यक्षः, अन्यथा धर्मवांस्त्वमसीति केनचिद्दैवज्ञेनोक्ते तादृशोऽहमिति बुद्धेरप्यापरोक्ष्यं स्यात्; धर्मस्यातीन्द्रियत्वान्न तथेति चेन्न; अयं पर्वतः परभागे वह्निमानित्याद्युपदेशे प्रसङ्गात् । स्वतोऽपरोक्षार्थविषयतयाऽत्र तादृशो विशेष इति चेन्न, नियामकाभावात् दशमत्वादिविशिष्टाकारेण स्वतोऽपरोक्षत्वासिद्धेश्च । तदिह वाक्यतो दशमत्वादिबोधे त्वमर्थस्य स्फुटप्रत्यक्षगृह्यमाणतया केषांचिद्दशमत्वादिविशिष्टाकारग्रहेऽपि प्रत्यक्षत्वभ्रान्तिमात्रमित्याह—**उद्देश्यांश**मिति ॥ एतेन विगीतं वाक्यं स्वार्थापरोक्षधीजनकं स्वतोऽपरोक्षार्थविषयत्वात् दशमस्त्वमसीत्यादिवाक्यवदित्यनुमानमपि निरस्तम्, दृष्टान्ताद्ययोगात् । ननु घटं पश्यतोऽयं घट इति वाक्यप्रयोगेऽपि प्रत्यक्षधीर्जायत इति चेन्न, युगपत्प्रमाणद्वयेन प्रमितिद्वयोत्पत्त्ययोगात्; संभूयैकप्रमाणीभावस्यातिप्रसङ्गित्वादनभ्युपगमाच्च । क्रमे तु प्रत्यक्षज्ञानसमनन्तरभाविनि शाब्दज्ञाने प्रत्यक्षशिरस्के माषराशिप्रविष्टमषीन्यायेन तज्जातीयताभ्रमः । दशमस्त्वमित्यादावपि कदाचिदेवमेव । प्रतिकूलतर्कमप्याह—**शब्दा**दिति । ज्ञातकरणानां हि परोक्षधीजनकत्वव्यवस्था शब्दप्रमाणस्याप्यन्यत्र व्याप्ताऽङ्गीकृता; तस्याः शैथिल्यं स्यात् । इष्टप्रसङ्गोऽयमिति चेन्न, तुल्यन्यायतयाऽन्यत्रापि तत्तन्नियतिविरुद्धकार्यानुमानप्रसङ्गस्यानिष्टत्वात् । विपक्षे बाधकाद्विशेष इति चेन्न, शब्दजन्यप्रत्यक्षाभावेऽपि विरोधप्रसङ्गाभावात् । *तस्मै मृदितकषायाय तमसः पारं दर्शयति भगवान्सनत्कुमारः इति उपदेशादपरोक्षधीः श्रूयत इति चेन्न, दृशेः प्रत्यक्षविशेषरूढत्वात् । अनुपपत्त्या साक्षात्कारसामान्यपरत्वं कल्प्यमिति चेत्, तर्हि विरुद्धक्लृप्तित्यागेन वैशद्यार्थत्वक्लृप्तिर्युक्ता । प्रतिप्रयोगमप्याह—**तत** इति । व्याप्तिबलादित्यर्थः । अर्थे—स्वप्रतिपाद्ये । एतेन स्वविषयसाक्षात्कारजनकतया बाधप्रसङ्गोऽपास्तः । अत्र तु विपक्षे बाधकः प्रदर्शित एवातिप्रसङ्गः । **श्लो.** प्रत्यक्षज्ञानहेतुत्वं यत्त्वयाऽत्र प्रसाध्यते । निषेध्यमिदमस्माकं न नस्तच्छोधनं भरः ॥ ४६ ॥ **इति शब्दप्रत्यक्षभङ्गः** ॥

शिष्यो जीवस्त्वसिद्धः किमु तव यदि वा भ्रान्तिसिद्धो मितो वा
नासिद्धायोपदेशो भ्रमविषयमितौ नोपदेशार्हताऽस्य ।
भेदेनैक्येन वाऽन्त्यः कथमुपदिशतु ज्ञातभेदोऽप्यभेदं
तादात्म्ये जागरूके सति किमुपदिशेत्स्वात्मने तद्विदे सः ॥ ४७ ॥

उपदेशो न प्रत्यक्षधीजनक इत्युक्तम्, स एव परस्य न घटत इति वक्तुं विकल्पयति—**शिष्य** इति ॥ त्वन्मते वक्तुः श्रोता किमप्रतीतः, प्रतीतो वा भ्रान्तिसिद्धः, प्रमितिसिद्धो वेति विकल्पः । अत्राद्यं निरस्यति—**नासिद्धाये**ति । अप्रतीत्य शिष्यं कस्मै उपदिशेत्? द्वितीयं दूषयति—**भ्रमे**ति । यदि शिष्यं भ्रान्तिसिद्धत्वेन न जानाति, स्वयमतत्त्व-

वित्कथं तत्त्वोपदेष्टा ? अथ तथा प्रमिणोति, तथाऽपि तस्मै कथमुपदिशेत् ? न ह्यसावुपदेशग्रहणार्हः, स्वयमपि नोपदेष्टृत्वार्हः । अस्येत्युभयार्थम् । एतेन प्रतिबिम्बवद्बाधितानुवृत्त्या प्रतीयमानेभ्य उपदेश इत्यपि निरस्तम् ; तद्वदेवोपदेशानर्हत्वात् । न चानुन्मत्तः प्रतिबिम्बाय प्रब्रूते । तृतीयं विकल्पयति—**भेदेने**ति । आद्ये विरोधमाह—**कथमि**ति । भेदप्रमितावभेदमुपदिशन् कुहकः स्यात् । द्वितीयेऽपि प्राग्वदसंभवमाह—**तादात्म्य** इति । अद्वैतप्रमितिदशायां स्वभ्रान्तिसिद्धशिष्यो हि बाधितः, स्वतादात्म्येन वा भातः ; तस्मै चेदुपदिशेत् स्वात्मानं प्रति नित्यमुपदिशेत् ; शिष्यस्य हि स्वतादात्म्यं पश्यन् तस्यापि तत्त्ववित्त्वं पश्यति ; तथा च तस्य किमुपदिशेदिति भावः ॥ ४७ ॥ **इत्यात्माद्वैतिन उपदेशानुपपत्तिः ॥**

नैवालं भ्रान्तिबाधे परमपि तदिदं तत्त्वमस्यादिवाक्यं
भ्रान्तोक्तिर्यद्वदादौ श्रुतिकृतनिखिलभ्रान्तिमूलत्वबोधात् ।
रज्जौ सर्पभ्रमे किं जनयति विदितभ्रान्तवाक्सर्पबाधं
स्वप्नेऽहिः स्वप्नबुद्ध्या किमु गलति यदा तत्र च स्वाप्नताधीः ॥ ४८ ॥

यदपि वर्ण्यते—अद्वैतवाक्यजन्यधीरेवाविद्यातत्कार्यकृत्स्नाध्यासबाधिका, प्रत्यक्षादेर्भेदवासनामूलतया भेदस्वरूपमात्रबोधकत्वात्; *तत्त्वमस्यादीनां तु तत्त्वावेदकत्वात् । पूर्वा च भेदबुद्धिः परा त्वद्वैतबुद्धिः, अतः अपच्छेदनयात्पूर्वबाधः; आहुश्च *पूर्वाबाधेन नोत्पत्तिरुत्तरस्य हि सेत्स्यति इति । एवं तत्त्वज्ञानादज्ञानबाध एव मुक्तिरिति । तन्निरस्यति—**नैवे**ति ॥ **तदिद**मित्यविद्यामूलत्वाभिप्रायम् । न हि भवति पौर्वापर्यमात्राद्बाध्यबाधकभावः ; अतिप्रसङ्गात्, उपक्रमनये च वैपरीत्यात्, अद्वैतवाक्यानामपि माध्यमिकवाक्येन बाधप्रसङ्गात् । करणदोषतदभावाभ्यां विशेष इति चेन्न, प्रत्यक्षादिष्वपि तदभावात् । प्राचुर्येण दोषमूलत्वदर्शनादन्येष्वप्यनाश्वास इति चेन्न, वाक्येऽपि समत्वात्, अविद्याभेदवासनामूलत्वस्य चाविशेषात् । समानदोषेष्वपि भ्रमेषु परं बाधकं दृष्टमिति चेन्न ; तथात्ववेदने तदयोगात्तत्र सन्देह एव स्यात् । नित्ये वेदवाक्ये कारणदोष एव नेति चेन्न ; वक्तृदोषाभावेऽप्यविद्यादोषमूलत्वस्य त्वयैवोक्तेः । अत्र प्रसङ्गे दृष्टान्तमाह—**भ्रान्ते**ति । भ्रान्तोक्तेरबाधकत्वं भ्रान्तिमूलत्वेन ज्ञातत्वादिति चेन्न, अविशेषात् । तदाह—**आदावि**ति । प्रथममेव प्रयोजकशिक्षया ब्रह्मव्यतिरिक्तं कृत्स्नं मिथ्येति श्रवणात् । ततश्च प्रत्यक्षधीजननार्थः प्रयासः ; तज्जनने कुहकशक्तिजनितप्रत्यक्षबुद्धाविव विश्वासश्च न स्यात् । भ्रान्तिसिद्धवाक्यादपि पूर्वभ्रान्तिनिवृत्तिस्तत्फलनिवृत्तिश्च दृष्टेत्यत्र तदुभयमिह न संभवतीत्याह—**रज्जावि**त्यादिना पादद्वयेन । भ्रान्तोऽयमिति विदितेन नायं सर्प इत्युक्तेऽपि न विस्रम्भः ; स्वप्नसर्पभ्रमजनितं साध्वसं नायं सर्प इति स्वप्नभ्रमेण न शाम्यति यदा स्वप्नसर्पनिषेधेऽपि स्वाप्नबुद्धिर्जायेत, अतो न वाक्याद् भ्रमनिवृत्तिः ; तत्फलनिवृत्तिश्चात्र वक्तुं न शक्यत इति । **श्लो.** भ्रान्तिसिद्धं च धूमादिस्वरूपासिद्धिदोषतः । यदृच्छयाऽर्थसद्भावेऽप्यमानमनुमन्यसे ॥ ४८ ॥ **इति तत्त्वमस्यादेःप्रपञ्चबाधभङ्गः ॥**

छायादिर्न त्वसत्यस्सदवगतिकरस्तत्र हेतुर्हि तद्धी-
स्साध्यज्ञप्त्यादिवत्सा स्वयमिह न मृषा नास्ति धीरित्यबाधात् ।
सत्येनैव प्रसूता घट इव विमता शेमुषी कार्यभावा-
द्धेतुत्वालीकभावौ कथमिव विहतावेकमेवाश्रयेताम् ॥ ४९ ॥

ननु व्यावहारिकमर्यादातिक्रमाल्लिङ्गविभ्रमे प्रामाण्यानादरः, इह तु न तथा; प्रागद्वैतबोधाच्छास्त्रे सत्यत्वाध्यवसायात्। असत्याच्च सत्यधीर्दृष्टा यथा दर्पणादिस्थया छायया मुखादेस्सिद्धिः, भूतलस्थया च गृध्रादेः। सन्ति चैवं बहून्युदाहरणानि। असत्यादपि भयविस्मयादि सत्यं कार्यं दृश्यते। अतो मिथ्याभूतादपि * तत्त्वमस्यादिवाक्यात्तत्त्वप्रतीतिर्मुक्तिश्च युज्यत इति। तत्राह—**छायादि**रिति॥ न हि मिथ्याभूतं प्रतिबिम्बादि मुखादिधीजनकम्, दर्पणे मुखप्रतीतेर्दोषमूलत्वात्। परमार्थमुखप्रतीतेस्तु मुकुरविहितमिहिरकिरणन्यायेन प्रतिफलितनायनकिरणजन्यत्वात्। स्वरूपच्छायया गृध्राद्यनुमानेऽपि नासत्यात्सत्यधीः। छायास्वरूपस्य सादृश्यस्य च निर्बाधत्वात्। मिथ्याभूतस्य च छायागृध्रस्य कार्यकरत्वे शुक्तिरूप्यादेरपि रजतादिकार्यं किं न स्यात्? युष्मद्दृष्ट्या च विमृशामः—किं प्रतिबिम्बादिस्वरूपमेव सत्यधीहेतुः? उत तद्धीः? नाद्यः, प्रातिभासिकसतोऽर्थक्रियाहेतुत्वानभ्युपगमात्। न द्वितीयः, तद्बुद्धेस्सत्यत्वेन सत्यादेव सत्यसिद्धेः। तदिदमभिप्रेत्याह—**तत्रे**ति। एतेनासत्यात्सत्योत्पत्तिरपि निरस्ता। कस्तर्हि भयादिहेतुरिति? तत्राप्येतदेवोत्तरम्—**तत्रे**ति—यत्रासत्यात्सत्योत्पत्तिं वदसि तत्रेत्यर्थः। ननु यदि धीः स्वरूपमात्रेण कार्यविशेषहेतुस्स्यात् बुद्ध्यन्तरेऽपि तत्प्रसङ्गः, अविशेषात्। अथ विषयविशिष्टो हेतुस्तदा विषयस्यापि हेतुत्वं दुस्त्यजम्; तत्राह—**साध्ये**ति। यथा साध्यघटादिबुद्ध्या तन्निर्माणे बुद्धेरेव कारणत्वं न तद्विषयस्य, सिद्धत्वे साध्यत्वस्य असिद्धत्वे हेतुत्वस्यायोगात्, अन्यथाऽऽत्माश्रयोच्छेदप्रसङ्गात्, तद्वदिहापि विषयस्यासिद्धत्वान्न हेतुत्वम्। आदिशब्देनातीतज्ञप्तिः कामना च गृह्यते। नष्टधीरपि यथार्हं तत्तत्कारणम्, न तु नष्टम्; पूर्वत्वेऽप्यनन्तरपूर्वत्वाभावात्। स्वर्गादिकामनाऽपि तदुपायनिष्पत्तिहेतुः न तु काम्यम्, चक्रकापत्तेः। तद्वदिह भ्रान्तिसिद्धस्याहेतुत्वेऽपि तद्धियस्तदुत्पत्तिः। अथ स्यात् सविषया हि बुद्धिरभ्यस्यते; अतः कथं विषयस्य मिथ्यात्वे विषयिणस्सत्यत्वमिति? तदेतत्स्वाभीष्टं विश्वसाक्षिणं पृच्छ। अथ सोऽपि मिथ्याभूतः; तन्न, स्वतस्सिद्धौ तदयोगात्; अन्यथा तत्साक्ष्यन्तरापेक्षणेऽनवस्थादिप्रसङ्गात्। विषयमिथ्यात्वे च व्यवहारसत्यत्ववद्धीसत्यत्वं चाविरुद्धम्। एतदभिप्रेत्याह—**सेति**। इह—अन्यस्मिन्नन्यथा बुध्यमाने। सा—धीः स्वयं न मृषा—विषयतस्तु कदाचित्तथात्वोपचारः। तदेतद्बाधकवृत्तान्तेन व्यनक्ति—**नास्ती**ति। धीर्नास्तीत्येवंरूपस्य बाधस्याभावादित्यर्थः। आरोपितं हि नञाऽन्वेति, न त्वारोपः। नास्तिधीविषयत्वाभावे ह्यसद्व्यवच्छित्तिस्स्यात्, न त्वनिर्वचनीयत्वहानिरिति चेन्न; ब्रह्मण्येवं प्रसङ्गात्। अथास्तिधिया तत्सत्त्वं, प्रकृतेऽपि समम्। माभूदसत्यात्सत्यसिद्धेः साधनम्, त्वदिष्टस्य किं साधकमित्यत्राह—**सत्येने**ति। अन्तःकरणादिभिस्सिद्धसाधनत्वमवधारणेन व्युदस्यते। अत्र व्यवच्छेद्यसिद्ध्यसिद्ध्योर्विरोध इति चेन्न; स्वोत्पादकतयाऽवधृतसामर्थ्यसंप्रतिपन्नसत्यवर्गातिरिक्तजन्यत्वनिषेधे प्रतियोगिसिद्धेः। तथाऽप्यस्मदिष्टं शृङ्गग्राहिकया न निषिद्धमिति चेत्, त्वयाऽपि वा किं तथा विहितम्? तथा हि—असत्यात्सत्यसिद्धिं वदद्भिरप्यसत्यमिथ्यालीकादिशब्दाः किं क्वचिद्व्युत्पन्नाः प्रयुज्यन्ते? अव्युत्पन्ना वा? पूर्वत्र स्वदेशादिषु सतामेवान्यत्रारोप्यमाणतया बाध्यमानतया चासत्यादिशब्दवाच्यत्वमिति नासत्यात्सत्यसिद्धिः। उत्तरत्र परानभीष्टं न किंचित्कारणमुक्तं स्यात्। यद्वा प्रतीतप्रतियोगिकनिषेधस्य त्वदिष्टत्वात् त्वद्वाक्यप्रतीतं व्यवच्छेद्यं त्वया चैवमनुमातुं शक्यमिति प्रसङ्गे तात्पर्यम्; यक्षानुरूपो बलिः, पिशाचानां पिशाचभाषयैवोत्तरं देयमिति न्यायाच्च। प्रातिभासिकसतश्च हेतुत्वाभ्युपगमे कथमसतोऽपि न हेतुत्वम्? तदपि हि कुतश्चित्प्रतिभासते। न ह्यस्ति खपुष्पं दर्पणमुखमित्यनयोर्विशेषः। अत्र व्याघातं च विपक्षे बाधकमाह—**हेतुत्वे**ति। अनर्थक्रियाकारित्वात् प्रातिभासिकानामसत्यत्वम्। तानि चेद्धीरूपामर्थक्रियां

कुर्युः, कथं तेषामलीकत्वम्? ननु सर्वस्यापि सत्यानृतमिथुनादुत्पत्तौ साध्यविकलो दृष्टान्तः। मैवम्, घटाद्युत्पादकमृदादेर्व्यावहारिकसत्यत्वाभ्युपगमात्। तदपेक्षया च * मृत्तिकेत्येव सत्यम् इत्यादिश्रुतिनिर्वाहाच्च। अनुमानमप्यत्र तावता निष्प्रतिघमिति। श्लो. सत्यधीर्मम सत्येन तवासत्यादसत्यधीः। सत्यादसत्यधीर्वेति क्वासत्यात्सत्यधीर्भवेत्॥ **इत्यसत्यात्सत्यसिद्धिभङ्गः॥**

ज्ञानस्याशेषभेदोदयविहतिकृतो न स्वनाश्यत्वयुक्ति-
र्वाताद्यैरेव सद्यश्शममधिकुरुते दग्धदाह्योऽपि वह्निः।
तस्मात्तस्यान्यदेव प्रशमकमपरं तस्य चेत्यव्यवस्था
तच्चेच्छान्तिं न गच्छेत्कथमिव भविता सर्वभेदोपमर्दः॥ ५०॥

विश्वबाधकमद्वैतज्ञानं कारणानुपपत्त्या दूषितम्। अथ स्वप्रध्वंसकारणाभावाच्च दूष्यते। यत्तदविद्याध्वंसकमन्तिमं ज्ञानम्, तत्केन विनाश्यम्? न तावत्तद्विषयेण ब्रह्मणा, शुद्धस्य तस्य किंचित्प्रति हेतुत्वानभ्युपगमात्, अशुद्धेश्च निश्शेषध्वंसात्। अत एव नानिर्वचनीयान्तरेण। एवं तत्प्रध्वंसेनेत्यपि दुःस्थम्, तस्य सदन्यत्वानन्यत्वसत्यमिथ्यात्वादिविकल्पक्षोभात्। ज्ञानध्वंसस्याहेतुकत्वे च कादाचित्कत्वव्याघातः। अनादित्वापाताच्च कथं प्रतियोगिसंभवः? परिशेषात्स्वेनैव स्वस्य नाश इत्यायातम्। तच्चायुक्तम्, न हि प्रतियोगिमात्रात्प्रध्वंसः क्वचिदपि दृष्टः। एतत्सर्वमभिप्रेत्याह—**ज्ञानस्येति**॥ वह्नेर्दाह्यं विनाश्यानुविनाशवत्तद्विनाश इति चेन्न, तत्रापि हेत्वन्तरादेव विनाशदृष्टेः। निर्वाप्यते हि कदाचिद्वातेन दीपः, कदाचिच्छलभादिभिः। यदाऽस्य स्वयं विनाश इति मन्यसे, तदाऽप्यदृष्टप्रेरितवेगवदवयवकर्मणा मिथोविभागात्सङ्घातशैथिल्यमात्रम्। न तु क्वचिदपि द्रव्यनाशः। अवस्थान्तरापत्त्या चादर्शनम्। कतकरजोनिदर्शनं च बालप्रलोभनम्। न हि पयसि पङ्कः कतकरजसा नाश्यते, विश्लेषमात्रदृष्टेः। न च स्वयं तन्नश्यति, असंश्लेषमात्रसिद्धेः। अस्तु तर्हि ज्ञानान्तरेण तन्निवृत्तिरित्यत्राह—**तस्मा**दिति। ज्ञाननिवर्तकस्यापि ज्ञानस्य तुल्यतया ज्ञानान्तरेण निवृत्तावुपर्युपरि तथेत्यनवस्था। उक्तदोषपरिहाराय निवर्तकज्ञानस्य स्वतोऽन्यतश्च नाश्यत्वं नेति शङ्कते—**तच्चे**दिति। परिहरति—**कथमिवे**ति। ज्ञानं तावत्तिष्ठति, तदनुबन्धादहङ्कारदेहानुबन्धश्च दुर्वार इति भावः॥ ५०॥ **इति निवर्तकज्ञाननिवर्तकानुपपत्तिः॥**

बोधस्यान्त्यस्य वेद्यं किमु तव विशदं ब्रह्म मायान्वितं वा
किं वा भेदप्रपञ्चः किमु तदनृतता किन्नु वेद्यं न किञ्चित्।
आद्ये स्याद्ब्रह्म दृश्यं तदुपरि युगले मोहसत्ताऽथ तुर्ये
सत्ते द्वैतं सती सा स्वविहतिमनृता पञ्चमे स्यान्न धीत्वम्॥ ५१॥

अथ निवर्तकज्ञानं सविषयं निर्विषयं वा? सविषयत्वे ब्रह्मविषयं तदन्यविषयं वा? ब्रह्मविषयत्वेऽपि शुद्धब्रह्मविषयं वा मायान्वितब्रह्मविषयं वा? अन्यविषयत्वे प्रपञ्चविषयं तन्मिथ्यात्वविषयं वेति विकल्पयति—**बोधस्येति**॥ आद्यं दूषयति—**आद्य** इति। ब्रह्म दृश्यं स्यात्। शुद्धस्य दृग्विषयत्वेऽपसिद्धान्तः; त्वदुक्ता च दृग्दृश्यसंबन्धानुपपत्तिः; दृश्यत्वानुमानस्यानैकान्त्यम्, ब्रह्मणोऽपि वा मिथ्यात्वाभ्युपगमप्रसङ्गश्चेति भावः। द्वितीयतृतीयौ दूषयति—**तदुपरीति**। मायान्वितब्रह्मप्रतिभासः प्रपञ्चप्रतिभासश्च मोह एवेति भावः। चतुर्थे प्रपञ्चस्यानृतता सत्याऽसत्या वेति विकल्पे

पूर्वत्राद्वैतभङ्गप्रसङ्गमाह—**स्तत** इति। उत्तरत्र स्वव्याघातमाह—**स्वविहतिमिति**। **श्लो.** मिथ्यात्वस्य हि मिथ्यात्वे मिथ्यात्वं बाधितं भवेत्। सत्यत्वस्य तु सत्यत्वे सत्यत्वं साधितं भवेत्॥ निर्विषयत्वे दोषमाह—**पश्चम** इति। वृत्तिज्ञानं सर्वं सविषयमित्यभ्युपगच्छतां कथमस्य निर्विषयत्वम्? तथात्वे वा कथं वृत्तिधीत्वमिति भावः॥ ५१॥ **इति निवर्तकज्ञानवेद्यानुपपत्तिः॥**

साध्या वस्सर्वमायाविरतिरपि परं ब्रह्म तस्मात्परा वा
पूर्वत्र प्रागपि स्यात्परमपि न भवेदुत्तरत्राभ्युपेते।
साऽपि स्याचेन्निवर्त्या पुनरपि विलगेत्पूर्व एव प्रपञ्चो
नो चेत्सत्यैव सा स्यात्प्रसजति च ततो ब्रह्म तत्सद्वितीयम्॥ ५२॥

बाधकज्ञानसाध्यं विकल्पयति—**साध्येति**॥ ब्रह्मस्वरूपत्वेऽनादित्वान्न साध्यत्वमित्याह—**पूर्वत्रेति**। स्वरूपादन्यत्वे सर्वभेदनिवृत्त्यसंभवमाह—**परमपीति**। निवृत्तिरपि निवर्त्यैत्यविरोधं शङ्कते—**साऽपीति**। परिहरति—**पुनरिति**। लब्धस्वरूपस्य भावस्य ध्वंसो यदि न स्यात्, स्वरूपं तदवस्थमेव स्यात्। प्रागभावस्य तु प्रध्वंसः भावश्च तत्प्रध्वंसश्च, उत्तरत्वे सति विरोधित्वाविशेषात्। प्रध्वंसस्य च प्रागभावः भावश्च तत्प्रागभावश्च, पूर्वत्वे सति विरोधित्वाविशेषात्। इहापि प्रध्वंसस्तन्निवृत्तिश्च भावस्य प्रध्वंसः स्यातामिति चेत्, तर्ह्यनवस्थितप्रध्वंसपरम्पराक्लृप्तिप्रसङ्गः तत्प्रध्वंसकज्ञानक्लृप्तिश्च। अस्मन्मते त्ववस्थापरम्परा प्रमाणसिद्धाऽङ्गीक्रियत इति न विरोधः। निवृत्तेरनिवृत्तौ सत्यत्वप्रसङ्गः; ततश्चाद्वैतभङ्गमाह—**नो चेदिति**। सत्याभावसाहित्यमदोष इत्येतच्च दूषितमेव॥ ५२॥ **इति प्रपञ्चनिवृत्त्यनुपपत्तिः॥**

अन्त्यज्ञानस्य जीवः स्थितिपदमथवा केवलं ब्रह्म ते स्या-
दाद्ये तेनैव बाध्यो न तदुपजनयेद्धीस्थितौ किं ततोऽस्य।
अन्त्ये सत्याऽनृता वा तदधिकरणता नाद्य इष्टः परस्मि-
स्तत्क्लृप्त्यादेरयोगस्तदिह विमृशतां किं न दुष्टं त्वदिष्टम्॥ ५३॥

विश्वबाधकबुद्धेराधारं विकल्पयति—**अन्त्यज्ञानस्येति**॥ न हि बाह्यवद्देहेन्द्रियमनसां ज्ञातृत्वं युष्माभिरिष्यते। तुल्यन्यायतयाऽहङ्कारस्य महतो वा ज्ञातृत्वं निरस्तमेव। परिशेषादहङ्कारोपहितो जीव एव ज्ञातेति कोटिः प्रथममिहोद्घाटिता। केवलं—सर्वोपाधिरहितमित्यर्थः। बाधकज्ञानस्य बाध्यजीवाधिकरणत्वे बाधकमाह—**आद्य** इति। अयं भावः—बाधकेन जीवो नश्यति न वा? आद्ये स्वनाशकधीसिद्ध्यै भेदवासनानिरासादौ न प्रयस्येदिति, न ह्यात्मनाशः परमः पुमर्थ इत्यौपनिषदपक्षः। उत्तरत्राहमर्थविनाशे कथं जीवस्थितिः? स्थापितं चाहमर्थस्यैवात्मत्वम्। जीवत्वे नष्टेऽपि ज्ञप्त्यात्मा तिष्ठेदित्यत्राह—**धीति**। न हि अहं विनङ्क्ष्यामि मदन्या धीर्मद्विधुरा तिष्ठत्विति मत्वा मुमुक्षुः प्रवर्तते। तथा च भाषितं—* मयि नष्टेऽपि मत्तोऽन्या काचिज्ज्ञप्तिरवस्थिता। इति तत्प्राप्तये यत्नः कस्यापि न भविष्यति॥ इति। शुद्धस्य निवर्तकज्ञानाधारता सत्याऽसत्या वेति विकल्पयति—**अन्त्य** इति। सत्यत्वेऽपसिद्धान्तमाह—**नाद्य** इति। मिथ्यात्वेऽनुपपत्तिमाह—**परस्मिन्निति**। असत्यस्य ज्ञानाधिकरणत्वस्य क्लृप्तिर्हि कल्पकाविद्याहङ्कारादिसापेक्षा। अतो निवर्तकज्ञानतदाधारत्वतत्प्रतिभासा यावत्स्युः, तावदविद्याऽनुवृत्तेति न ततस्तन्निवृत्तिः। अविद्यायाः तत्कल्पितस्य ज्ञानस्य च सुन्दोपसुन्दविषनाशकविषन्यायेन युगपद्ध्वंसादविरोध इति चेत्, तदिदमन्योन्य-

ध्वंसकत्वं दृष्टं कल्प्यं वा? नाद्यः, असिद्धेः। न द्वितीयः, कल्पकाभावात्। गतिशून्यत्वं कल्पकमिति चेत्, अस्ति सतां गतिः, तामेवानुवर्तस्व। एवं परपक्षे दूष्यान्तराणि दूषणान्तराणि च सूचयन्निगमयति—तदिति। बहुश्लोकोक्तबहुविधदोषप्रस्थानादित्यर्थः॥ ५३॥ इति **निवर्तकज्ञानाधारानुपपत्तिः**॥

नाभुक्तं कल्पकोट्याऽप्युपशमनमियात्कर्म निष्कृत्यभावे
विद्यातस्तद्विनाशश्रुतिरिह तदसौ तत्प्रशंसेति चेन्न।
तादृग्विद्यैव तन्निष्कृतिरिति हि विदांचक्रुराम्नायवृद्धा
नान्यद्ब्रह्मानुभूतिप्रतिभटदुरितध्वंसतस्साध्यमत्र॥ ५४॥

श्लो. यथा मृषावादिमते न बोधान्मुक्तिसंभवः॥ त्वन्मतेऽपि तथेत्येवमपन्यायेन शङ्कते॥ **नाभुक्त**मिति। स्मर्यते हि *अवश्यमनुभोक्तव्यं कृतं कर्म शुभाशुभम्। नाभुक्तं क्षीयते कर्म कल्पकोटिशतैरपि॥ इति। तर्हि प्रायश्चित्तशास्त्रवैयर्थ्यं स्यादित्यत्रोक्तम्—**निष्कृत्यभाव** इति। ननु *तद्यथेषीकतूलमग्नौ प्रोतं प्रदूयेतैवं हास्य सर्वे पाप्मानः प्रदूयन्ते इति श्रूयते। *तदा विद्वान्पुण्यपापे विधूय *तत्सुकृतदुष्कृते धूनुते इत्यादि च। *न कर्मणां क्षयो भूप जन्मनामयुतैरपि। ऋते योगात्कर्मकक्षं योगाग्निः क्षपयेत्परम्॥ *यथाऽग्निरुद्धतशिखः इत्यादि च स्मर्यते। अतः फलभोगाभावेऽपि ज्ञानात्कर्मनिवृत्तिः स्यादित्यत्राह—**विद्यात** इति। न च *तत्त्वज्ञानान्निःश्रेयसाधिगम इत्याद्यसूत्रविरोधः, *दुःखजन्मप्रवृत्तिदोषमिथ्याज्ञानानामुत्तरोत्तरापाये तदनन्तरापायात् इति द्वितीयसूत्रे ज्ञानस्य मिथ्याज्ञाननिवृत्तिद्वारा कर्मानारम्भार्थत्वस्य स्थापितत्वात्। कृतं तु कर्म स्वफलत एव नश्यतीत्यविरोधः। अत्र कर्मणामवश्यभोक्तव्यत्ववचनमकृतप्रायश्चित्तविषयमित्यभिप्रायेण प्रत्याह—**नेति**। अत्रापि तर्ह्यकृतप्रायश्चित्तत्वाद्भोक्तव्यत्वमित्यत्राह—**तादृगिति**। त्रय्यन्तविहितपरब्रह्मध्यानरूपेत्यर्थः। आम्नायवृद्धाः—स्मर्तारः; ते चेश्वरदर्शनं सर्वप्रायश्चित्तमित्याहुः। *इज्याचारदमाहिंसाः, *प्रायश्चित्तान्यशेषाणि, *प्रायश्चित्तं तु तस्यैकम् इत्यादि च। ब्रह्मप्राप्तिहेतुतया विहितस्य योगस्य कथं नैमित्तिकत्वमित्यत्राह—**नान्यदि**ति। स्वतःप्राप्ता हि संसरतामपि ब्रह्मानुभूतिस्सूरिवत्, तत्प्रतिबन्धकनिवृत्त्यै योग इति निष्कृतिरूपत्वं तस्य युज्यत इति भावः। अत्र दुरितशब्देन बन्धकं पुण्यमपि संगृहीतम्, प्रतिबुद्धं प्रत्यनिष्टफलप्रदत्वाविशेषात्। *एते वै निरयास्तात स्थानस्य परमात्मन इति स्वर्गादीनां निरयत्वस्मृत्या तत्साधनस्य पापत्वोपपत्तेः। *न सुकृतम् इत्यारभ्य, *सर्वे पाप्मानोऽतो निवर्तन्ते इति सुकृतस्यापि पापत्वेन सङ्कलय्याम्नानाच्च। तदेवं धीसङ्कोचककर्मध्वंसे धीविकास एव ब्रह्मानुभूतिरिति तत्कामनाव्यपदेशोऽपि न विरुद्धः। अन्यत्र च प्रतिबन्धकनिरासवृत्तान्ते एवं प्रतिसन्धेयम्॥ ५४॥ इति **विद्यायाः पापनाशकत्वोपपत्तिः**॥

प्रायश्चित्तं न पुण्ये न च सुकृतमनुश्रूयते धर्मबाध्यं
नाधर्मत्वं विधानान्न यदि सुचरितं त्वङ्गमस्याश्च न स्यात्।
मैवं धर्मोऽप्यधर्मो भवति हि बहुधाऽधिक्रियादेर्विशेषात्
धर्मं त्रैवर्गिकं तु स्वयमिह निगमः पाप्मकोटौ पपाठ॥ ५५॥

ननु पुण्यस्य दुरितशब्देन संग्रहो न युक्तः, विरुद्धत्वात्; क्वचित्प्रयोगश्छत्रिन्यायादित्यभिप्रायेण शङ्कते—**प्रायश्चित्त**मिति॥ न हि पुण्योद्देशेन क्वचिन्निष्कृतिविधिः, *धर्मेण पापमपनुदति इति च श्रूयते, न तु धर्ममिति।

काम्यमपि अधर्मत्वाद्धर्मेणापनुद्यत इति चेन्न, फलोद्देशेन विहितत्वात् । न चात्र श्येनादिनयः, स्वरूपतः फलतो वा निषेधानाघ्रातत्वात् । धर्मेष्वपि च यद्यधर्मत्वं तदा तदङ्गत्वं विद्याया न घटते । एषां चतुर्णां हेतूनामन्यथासिद्धिमभिप्रेत्य प्रत्याचष्टे—**मैवमिति** । अधिकारिभेदेन पापत्वापत्तौ तं प्रति निष्कृतिविधिर्युक्तः, *धर्मेण पापम् इत्यत्र च यथार्हं पापशब्द उभयग्राही । विहितत्वं च कंचित्प्रति धर्मत्वं साधयेत्, नान्यं प्रत्यधर्मत्वं निरुन्ध्यात् । तेषामेव च कर्मणां फलसङ्गादित्यागवतां निवृत्तिधर्मतापत्त्या विद्याङ्गत्वोपपत्तिः । एतत्सर्वं व्यनक्ति—**धर्मोऽपीति** । स्मर्यते हि—*स एव धर्मस्सोऽधर्मस्तंतं प्रति नरं भवेत् । पात्रकर्मविशेषेण देशकालावपेक्ष्य च ॥ इति ॥ एवं सति, *न सुकृतम् इत्यादौ सुकृते पाप्मशब्दो न भाक्त इत्यभिप्रायेणाह—**धर्ममिति** । अत एव हि *त्रैवर्गिकांस्त्यजेद्धर्मानिति मुमुक्षुं प्रत्यनुशिष्यते ॥ ५५ ॥ **इति त्रैवर्गिकसुकृतस्यापि विद्यानाश्यत्वम् ॥**

अश्लेषः पाप्मभिश्चेत्प्रसजति वितथा दुश्चरित्रान्निवृत्ति-
स्तेषु प्रामादिकेष्वप्यमतिकनिपतद्बीजवत्स्यात्प्ररोहः ।
मैवं शास्त्रैकवेद्ये फलफलिविषये युक्तयो ह्यस्वतन्त्राः
शास्त्राद्बाधस्तु तिष्ठेन्मतिकृतविषये शब्दशक्त्यादिभिर्नः ॥ ५६ ॥

अस्तु विद्याऽपि प्रायश्चित्तान्तरवदुपात्तदुरितनाशिका ; उत्पत्स्यमाननिष्कृतिर्न स्यात्, निमित्तानुदयेऽपि नैमित्तिकप्रवृत्तावतिप्रसङ्गात् । उदितत्वशङ्कयाऽपि क्वचिन्निष्कृतिः, पाक्षिकोऽपि दोषः परिहार्य इति न्यायात् । न तूत्पत्स्यमानत्वशङ्कया, तदवस्थस्य निमित्तत्वेन प्रायश्चित्तशास्त्रैरनुद्देशात् । *एवंविदि पापं कर्म न श्लिष्यते *तस्यैवात्मा पदवित्तं विदित्वा, न कर्मणा लिप्यते पापकेन इत्यादयस्तु विद्यां प्रशंसन्ति ; अर्थायोगात् । ब्रह्मविदाम्, *बाल्येन तिष्ठासेत् इति विधौ कृत्स्नबालकृत्योपादाने कामचारप्रसङ्गाच्च । अस्त्विति धाष्ट्र्यं *नाविरतो दुश्चरितात् इति श्रुतिरुपरुन्धे । *सर्वान्नानुमतिश्च प्राणात्यये हि तद्दर्शनात् इति च सूत्रम् ; जडवद्भावयतामपि योगिनां *सतां वर्त्म न दूषयन् इति प्रवृत्तिनियम उक्त इति ; एतत्सर्वमभिसन्धायाह—**अश्लेष** इति ॥ प्रामादिकैरश्लेषे श्रुत्यादिविरोधो नेत्यत्राह—**तेष्विति** । प्ररोहः—यथार्हकार्यारम्भः ; अन्यथा कथमकामकृतेषु प्रायश्चित्तविधिरिति ? अत्र श्रुतस्याश्लेषस्य किं न्यायतो बाध उत वचनत इति विकल्पमभिप्रयन्प्रत्याह—**मैवमिति** । आद्यं दूषयति—**शास्त्रैकवेद्य** इति । फलफलिविषये—साध्यसाधनभावेन मिथस्संबध्यमानेऽर्थे इति यावत् । अस्वतन्त्राः—न हि वचनविरोधे न्यायः प्रभवति, तथा सत्यतिप्रसङ्गादिति भावः । द्वितीये विषयभेदाद्विरोधं परिहरति—**शास्त्रादिति** । शब्दशक्त्यादिभिः *नाविरतो दुश्चरितात् इत्यत्र ह्यविरतिः बुद्धिपूर्वचर्यानुवर्तनम् ; तत्प्रसक्तस्य प्रतिषेधः । **उषस्तिश्च** प्राणधारणार्थमिभ्योच्छिष्टं चखाद । अनुपानप्रतिग्रह**मिभ्येना**भ्यर्थितस्सन्नाह—*न वा अजीविष्यमिमानखादन् कामो म उपादानम् इति । ब्रह्मविदोऽपि मे कामतो निषिद्धकरणं परिहार्यमित्यर्थः । *अपि चेत्पातकं किंचिद्योगी कुर्यात्प्रमादतः । योगमेव निषेवेत नान्यं यज्ञं समाचरेत् ॥ इति च स्मर्यते । अश्लिष्टस्य पातकस्य किं योगरूपेणापि प्रायश्चित्तेनेति चेन्न ; तत्र तद्विधौ तात्पर्याभावात् । अन्यप्रायश्चित्तप्रसक्त्या योगं न विच्छिन्द्यात् इत्येव हि तात्पर्यम् । यद्यपि *जीवितात्ययमापन्नः, *प्राणसंशयमापन्नः इत्यादिवचनानि विद्वदविद्वत्साधारणानि, तथाऽप्यत्रानापद्दशायां प्रामादिकेष्वपि विद्यामाहात्म्यादश्लेष उच्यत इति सार्थत्वम् । अतः पापानां विनाशवदश्लेषोऽपि विद्यासाध्यं फलमिति ॥ ५६ ॥ **इति प्रामादिकोत्तराघाश्लेषोपपत्तिः ॥**

श्लिष्टं विद्याङ्गपुण्यं स्वफलवितरणान्नेतरार्थं विरागे
रागादारभ्यमाणं फलवदमतिकं संभवेन्नैव पुण्यम् ।
पुण्याश्लेषस्ततोऽस्मिन्न घटत इति चेन्नोपयुक्तातिरिक्तै-
र्विद्याङ्गैस्तस्य योगादमतिकृतमपि ह्यामनन्त्येव पुण्यम् ॥ ५७ ॥

यद्यपि पापस्याश्लेषः, तथाऽपि कथम् * इतरस्याप्येवमसंश्लेषः पाते तु इति सूत्रोक्तः पुण्याश्लेष इति विकल्पानुपपत्त्या शङ्कते—**श्लिष्टमिति** ॥ अत्र हि पुण्यस्याश्लेषः किं बुद्धिपूर्वस्य, तदन्यस्य वा ? आद्ये विद्याङ्गस्य तदनङ्गस्य वा ? अनङ्गत्वे विरक्तकृतस्य अन्यकृतस्य वेति विकल्पः । तत्र विद्याङ्गस्याश्लेषो न संभवति, स्वफलभूतविद्याप्रदानात् । वीतरागस्य न फलान्तरार्थप्रवृत्तिः, यतस्तदश्लेषोक्तिः स्यात् । सरागकृतं तु स्वफलं दद्यादेव धीपूर्वस्याश्लेषायोगात् । अधीपूर्वं तु सुकृतं न संभवत्येव, चोदितानुष्ठानरूपत्वात्; निषिद्धे त्वधीपूर्वत्वसंभवः ; चोदनानपेक्षानुष्ठानत्वात् । अतो ब्रह्मविदि पुण्याश्लेष उक्तो न संभवतीत्याक्षेपः । एवमाक्षिप्तेषु कंचिदंशं विशेषयिष्यन्नाह—**नेति** । हेतुमाह—**उपयुक्ते**ति । उपायविरोधिशमनेषु कर्मसु कानिचिदधिकानि संभवन्ति, अन्यैर्विद्यापूर्तेः ; न च निष्फलत्वं युक्तम् ; अतस्स्वानुगुणं फलान्तरं दातुमर्हन्तीति शङ्कायामश्लेषस्सूत्र्यते । निष्कामानुष्ठितानां ह्येतेषां न फलान्तरसंभव इति । यच्चाधीपूर्वकाम्यं न संभवतीति तदपि न, विष्ण्वायतनदीपाद्युपाख्याने तद्दृष्टेः । स्वप्ने च विद्वानपि वासनाविशेषान्निषिद्धमिव काम्यमप्यनुतिष्ठेत् । पित्रादयश्च निरपेक्षं प्रति हितबुद्ध्या काम्यमाचरेयुः, तच्च प्रामादिकप्रायं सर्वं विदुषि न संश्लिष्यत इत्यभिप्रायेणाह—**अमतिकृत**मिति ॥ ५७ ॥ **इति पुण्याश्लेषः** ॥

कर्माश्लेषप्रणाशौ तदुपधिभगवन्निग्रहादेर्निवृत्ति-
र्नष्टाश्लिष्टातिरिक्तं न च किमपि ततः संक्रमः कस्य मैवम् ।
तत्तत्कर्मप्रसूतौ स्वभजनशमितौ निग्रहानुग्रहौ यौ
तत्तुल्यावेव देवः प्रयति विदुषि तच्छत्रुमित्रेषु धत्ते ॥ ५८ ॥

अत्र कश्चिच्चोदयति—**कर्मे**ति ॥ द्विविधं हि कर्म बन्धकं, विद्योत्पत्तेः पूर्वमुत्तरं च । पूर्वं च द्विविधम् आरब्धकार्यमन्यच्च । तत्राद्यं चरमदेहावधिभोगनाश्यम्, * भोगेन त्वितरे क्षपयित्वाऽथ संपद्यते इति सूत्रोक्तेः । द्वितीयं विद्यया नाशितम् । उत्तरं च द्वेधा—प्रामादिकराशिप्रविष्टमन्यच्च । प्रथममिहाश्लिष्टम् । अन्यच्च निष्कृत्या भोगेन वा निश्शेषितम् । अत्र मुक्तिविलम्बमनिच्छतां निश्शेषकर्मनिर्वेशार्थं युगपद्बहुदेहसंग्रहोपयोगः । एवं स्थिते विदुषश्चरमदेहादुत्क्रान्तिकाले, * तस्य पुत्रा दायमुपयन्ति सुहृदस्साधुकृत्यां द्विषन्तः पापकृत्याम् * अस्य प्रिया ज्ञातयः सुकृतमुपयन्ति अप्रिया दुष्कृतं तत्सुकृतदुष्कृते धूनुते *प्रियेषु स्वेषु सुकृतमप्रियेषु च दुष्कृतम् । विसृज्य ध्यानयोगेन ब्रह्माप्येति सनातनम् ॥ इत्यादेः को विषय इति ? तदेतत्संक्रमश्रुतितात्पर्यानभिज्ञतामूलमित्यभिप्रायेण प्रतिवक्ति—**मैव**मिति । श्रुतितात्पर्यं विवृणोति—**तत्त**दिति । अयं भावः—न ह्यत्र मुख्यकर्मणां संक्रान्तिः, असंभवात् । अतः—* आदाय सुकृतं सर्वं तस्य गच्छेदरक्षितः । शपता यत्कृतं पुण्यं शप्यमानमुपैति तत् ॥ शप्यमानस्य यत्पापं शपन्तमधिगच्छति ॥ इत्यादिन्यायात् अक्षिरोगादिसंक्रमणवादवच्छत्रावपि तादृशफलोत्पादने तात्पर्यमिति ॥ ५८ ॥ **इति प्रियाप्रियसंक्रमः** ॥

अन्यश्चेदन्यकर्मप्रजनितफलभुक् शास्त्रवैयाकुली स्या-
द्ब्रह्मज्ञैरुज्झितानां क्वचिदपि न ततः कर्मणां संक्रमः स्यात् ।

उद्वेलस्स्याच्च धातेत्यसदविषमताद्यन्वितेनैव धात्रा
विद्यानिष्ठोपकाराद्युचितफलमिदं दीयते वर्गयुग्मे ॥ ५९ ॥

पुनरनिर्धारितश्रुतितात्पर्यश्चोदयति—अन्य इति ॥ अन्यस्यान्यकृतकर्मफलभोगे * शास्त्रफलं प्रयोक्तरीति व्यवस्था-भङ्गाच्छास्त्रस्य व्याकुलता स्यात्; ऋत्विक्कृतं हितैषिकृतं चान्यार्थमेव करणात्परत्र फलतीति युक्तम्; अभिचारकर्म च भ्रातृव्यस्य पूर्वदुष्कृतोत्थापितत्वात्तत्पीडाहेतुः। अभिचरिता च स्वकृतफलं भ्रातृव्यमरणं स्वयं भुङ्क्ते। इह तु नैवं संभवः। अतः परवित्कर्मणामश्लेषविनाशसंभवेऽपि नान्यत्र स्वरूपत इव फलतोऽपि संक्रमस्संभवतीति ईश्वरस्य च स्वमर्यादातिक्रमः स्यादित्याह—उद्वेल इति। उक्तं चोद्यद्वयं स्वकर्मफलभोगव्यवस्थयैव परिहृतमित्यभिप्रायेण प्रत्याह—इत्यसदिति। हार्दं विवृणोति—अविषमतेति। एतेन ब्रह्मविदुपकारापकारयोरपरिमितफलत्वं च सिद्धं भवति ॥ ५९ ॥

इति प्रियाप्रिययोर्विद्वत्कर्मफलसमानसृष्टेः स्वकर्मफलत्वम् ॥

अर्चिर्घस्रोऽथ पक्षस्सित उदगयनं वत्सरो मातरिश्वा
मार्तण्डस्तारकेशस्तडिदपि वरुणामर्त्यनाथप्रजेशैः।
आदिष्टो विश्वनेत्रा स्वयमतिवहने देवयानाध्वगानां
यः प्रोक्तोऽमानवाख्यस्स तदिदधिपतिर्विश्रुतो मानसोऽपि ॥ ६० ॥

अथ विधूतपुण्यपापस्य विदुषः स्थूलशरीरान्मूर्धन्यनाड्या निष्क्रान्तस्यार्चिरादिपादोक्तमातिवाहिकक्रममाह—**अर्चिरिति** ॥ * तत्पुरुषोऽमानवः, स एनान्ब्रह्म गमयति इत्यव्यवहितब्रह्मगमयितृत्वेन निर्दिष्टस्य प्राधान्यसूचनार्थं वरुणादिषु तृतीया। अमानवः किमिह नोक्त इत्यत्राह—**य** इति। वैद्युतपुरुष इह तटित्पतित्वात्तटिच्छब्दोक्त इति भावः। तथाऽपि * वैद्युतात्पुरुषो मानस एत्य ब्रह्मलोकान्गमयति इत्युक्तस्येह नोपादानमित्यत्राह—**विश्रुत** इति। शेषं **भाष्यादौ**। अत्रैवं **तत्त्वसारे** संगृहीतम्—* अर्चिरहस्सितपक्षानुदगयनाब्दमरुदर्केन्दून्। अपि वैद्युतवरुणेन्द्रप्रजापती-नातिवाहिकानाहुः॥ इति। अन्ये त्वाहुः—* अर्चिर्वासरशुक्लपक्षषडुदङ्मासांश्च संवत्सरं वायुं भास्करचन्द्रविद्युदुदपान् सेन्द्रं प्रजानां पतिम्। गत्वाऽथो विरजां विमुच्य च तनुं सूक्ष्मां ततोऽमानवस्पर्शात्क्षालितवासनास्सुकृतिनो गच्छन्ति विष्णोः पदम् ॥ इति ॥ अत्र वासनाशब्देन फलप्रदानरहितनष्टाक्लिष्टकर्मराशेरनुप्रवृत्तौ धीसङ्कोचकश्शक्त्यंशस्त-न्नियतसूक्ष्मप्रकृत्यंशो वा विवक्षितः। अपरे तु ब्रुवते—* भूलोकेशाग्नयोऽष्टौ प्रथममहरतः पूर्वपक्षस्सितात्मा मासा-ष्षड्वत्सरोऽथो दशतनुपवनस्सैक आदित्यवर्गः। चन्द्रो विद्युज्जलेशस्समरुदधिपतिस्सप्रजानामधीशस्ते मार्गस्यार्चि-रादेरतिवहनविधौ विश्वनेत्रा नियुक्ताः॥ इति ॥ अत्र सैक इति पवनविशेषणम्, * अथ वायोरेकादश पुरुषस्य इत्यादिश्रुतेः ॥ ६० ॥ इत्यातिवाहिकक्रमक्लृप्तिः।

बुद्धेर्योऽसौ विकासः कबलितनिखिलोपस्कृतब्रह्मतत्त्वः
स प्राक्चेन्नित्यमुक्तिर्न यदि कथमसौ नश्वरत्वं न गच्छेत्।
मैवं प्रध्वंसवत्ते स खलु मम तथा शौनकाद्युक्तनीत्या
शान्ताशेषापराधे न च भवति पुनस्तत्र सङ्कोचहेतुः ॥ ६१ ॥

एवं देवयानेन गतस्य यस्सर्वविशिष्टब्रह्मानुभवलक्षणो धीविकासः, तत्र विकल्पतः पराभीष्टमाक्षेपमनुवक्ति—**बुद्धे-रिति** ॥ स प्राक् चेत्—स धीविकासः प्रागप्यस्ति चेत्, अनादिश्चेदित्यर्थः । तत्र बाधकमाह—**नित्यमुक्तिरिति** । बद्ध एव न स्यादित्यर्थः । आगन्तुकत्वकोटिमनुभाषते—**न यदी**ति । तत्रापि जातानां विनाशध्रौव्यात् बाधक इत्याह—**कथ-मिति** । स्वपरसिद्धान्तविवेकविक्लवोऽसीत्यभिप्रायेण प्रत्याह—**मैवमिति** । तद्विवृणोति—**प्रध्वंसवदि**ति । पूर्वावधि-मानपि प्रध्वंस उत्तरावधिरहित इति मन्यसे । एवं भावोऽपि कश्चित्तथा स्यात् । अनुपपत्त्या तत्र तथात्वमिति चेत्, अत्राप्यस्ति श्रुतिभङ्गानुपपत्तिः । भावान्तरमेव च वयमभावं ब्रूमः । निश्शेषविरोधिनिवृत्तौ हि ज्ञानस्य परसङ्कल्पसिद्ध-सर्वगोचरविकासवत्तया सदाऽभिव्यक्तिः स्मर्यत इत्याह—**शौनकादी**ति । मुक्तविषयश्रुतिषु च * परात्परं पुरुषमीक्षते, * सर्वं हि पश्यः पश्यतीत्यादिनिर्देशस्य सङ्कोचकादर्शनात् । ईक्षणस्य सदानुवृत्तिर्हि स्वतः प्राप्तेति भावः । ननु यदि मुक्तोऽपि चेतयते, पुनरपि सङ्कोचकमारभेतेत्यत्राह—**शान्ते**ति । सङ्कोचहेतुकरणमपि हि कर्ममूलं, निश्शेषितकर्मणः कथं तत्स्यादिति ॥ ६१ ॥ **इति मुक्तधीविकासस्य नित्यत्वम् ।**

मुक्तौ देहाद्यभावे मुकुलितविषयो जक्षदादिप्रवाद-
स्तत्सत्त्वे चाशरीरश्रुतिविहतिरतः का चिकित्सेति चेन्न ।
इच्छातस्स्यादवस्थाद्वयमुभयविधश्रुत्यबाधाद्विमुक्तौ
कर्मायत्तैर्वियोगः परमिह कथितस्तस्य देवोपमस्य ॥ ६२ ॥

मुक्तस्य ज्ञानं चिन्तितम् । अथ तस्य चिकीर्षाप्रयत्नशक्तिविषया चिन्ता । तत्र मुक्तो देहप्राणतद्व्यापारैर्युक्तो न वेति विकल्पं भावयन् क्रमादाक्षिपति—**मुक्तावि**ति ॥ आद्ये मुक्तमधिकृत्य प्रवृत्तः * जक्षत्क्रीडन् इत्यादिप्रवादो निर्वि-षयः स्यात् । द्वितीये *धूत्वा शरीरम् *अशरीरं वाव सन्तम् इत्यादिश्रुतिविरोधः स्यादिति । अत्र *द्वादशाहवदुभय-विधं बादरायणोऽतः इति सूत्रोक्तप्रकारेण स्वेच्छाकर्मकृतदेहादियोगायोगाभ्यामवस्थाद्वयवानिति मन्वानः प्रत्याह—**नेति** । प्रथमचोद्यपरिहारतयाऽभिप्रेतं प्रथयति—**इच्छात** इति । श्रुतिविरोधं तु विषयव्यवस्थातश्शमयति—**कर्मायत्तैरिति** । यत्र विषयभेदसंभवः, तत्र क्वचिद्बाधेऽतिप्रसङ्ग इति भावः । देवोपमस्य—ईश्वरेण साम्यं प्राप्तस्येत्यर्थः । एतेन परविषय-शरीरविधिनिषेधश्रुत्योरिवात्रापि व्यवस्थोपपत्तिर्व्यज्यते ॥ ६२ ॥ **इति मुक्तस्यैच्छिकशरीरयोगानियमः ॥**

स्यान्मुक्तो विश्वदेही यदि भवति जगद्व्यापृतौ तस्य शक्तिः
स्वातन्त्र्यं क्वाप्यशक्तौ विगलति स च नः स स्वराडित्यधीतः ।
धत्तेऽनुच्छेद्यसारा तदियमुभयतःपाशतां तर्करज्जु-
र्मैवं देवस्तदिच्छां क्वचिदपि न विहन्त्येवमस्तु स्वराट् सः ॥ ६३ ॥

इच्छागृहीतदेहत्वं देवोपमत्वं च मुक्तस्य प्रसक्तम्, तस्य च **शारीरकान्ते** जगद्व्यापारवर्जमैश्वर्यं साधितम् । स किं शक्तोऽप्यनिच्छया जगत्सृष्ट्यादौ न व्याप्रियते, उताशक्त एवेति विकल्पे पूर्वं यदीत्यादिनाऽनूद्य तत्र बाधकमाह—**स्यान्मुक्त** इति ॥ विश्वदेही स्यात् अन्यथा कथं * बहु स्यामिति सङ्कल्पार्हत्वम् ? विश्वदेहत्वं चानेकेषां निष्प्रमाणकं प्रमाणतर्कप्रत्यूढं च । अत एव शक्तोऽपि प्राप्त्यभावान्न व्याप्रियत इति पक्षोऽपि प्रत्यादिष्टः । उत्तरस्योत्तरमाह—**स्वातन्त्र्यमिति** । क्वचिदशक्तौ *पारतन्त्र्यं परे पुंसि प्राप्य निर्गतबन्धनः । स्वातन्त्र्यमतुलं प्राप्य तेनैव सह मोदते ॥

इत्यादिप्रसिद्धं निस्सीमस्वातन्त्र्यं विगलेत् । श्रुतिविरोधमप्याह—**स चेति** । * स स्वराड्भवति इति ह्याम्नायते । द्वयोरपि दुरतिक्रमतया संशयडोलाकेलिसान्तत्यमित्यभिप्रायेणाह—**धत्त** इति । उत्तरकोटिपरिग्रहाभिप्रायेण प्रत्याह—**मैव**मिति । श्रुतिविरोधमुपशमयति—**देव** इति । अकर्मवश्यस्याप्रतिहतेच्छत्वमिह स्वातन्त्र्यम् । ईश्वरो हि बद्धानां यथाकर्म क्वचित्क्वचिदिच्छां विहन्ति, मुक्तस्य तु न क्वचिदपि परिमिते पराधीनस्वदेहसृष्ट्यादावित्यर्थः ॥ ६३ ॥ **इति पराधीनस्यापि मुक्तस्येच्छाविहतिराहित्यम्** ॥

आविर्भूतस्वरूपा निरवधिकसुखब्रह्मभुक्तिस्तु मुक्तिः
सेवात्वाद्दुःखकृत्सा भवति यदि न तद्धर्मिमानेन बाधात् ।
पाप्मा चास्मिन्नुपाधिस्स च न खलु तदा पुण्यपापव्यपाया-
दात्मानो विष्णुशेषा इति च सुखमयी सा स्वरूपानुरूप्यात् ॥ ६४ ॥

अत्र कश्चित्सिद्धान्त्यभिमतायां मुक्तौ दोषं विवक्षुस्तामनुभाषते—**आविर्भूते**ति ॥ परशेषतैकरसस्वरूपाविर्भावयुक्तेत्यर्थः । बाढमित्यत्र बाधकं शङ्कते—**सेवात्वा**दिति । अयमाशयः ; स्वामिभृत्यभावबुद्ध्यनुवृत्तिस्सेवात्मा प्रसिद्धा । सा च दुःखात्मतया तद्धेतुतया वा व्याप्ता । तदत्राऽपि तथा स्यादिति । अत्र धर्मिण्यप्रसिद्धे हेतोराश्रयासिद्धिमभिप्रेत्याह—**न तदि**ति । प्रमिते तद्ग्राहकेण बाधमाह—**धर्मीति** । श्रूयते हि * रसो वै सः, रसं ह्येवायं लब्ध्वाऽऽनन्दीभवति इति । आनन्दं ब्रह्मणो रूपं तच्च मोक्षेऽभिव्यज्यते इति । स्मर्यते च * तदस्य त्रिविधस्यापि इत्यारभ्य * निरस्तातिशयाह्लादसुखभावैकलक्षणा । भेषजं भगवत्प्राप्तिरेकान्तात्यन्तिकी मता ॥ इति । सोपाधिकत्वमप्याह—**पाप्मे**ति । नित्यानामनित्यानां वा दुःखकृत्त्वं हि सहकारिणि पापे सत्येव ; अनित्यानां तु पापजन्यतयाऽपि । एवं साध्यव्यापकत्वं सिद्धम् । साधनाव्यापकत्वमप्याह—**स चेति** । पुण्यपापव्यपायादित्यनेन श्रुतिस्मृतिसूचनम् । अस्तु तर्हि सुखरूपत्वाभावे सेवात्वं हेतुः इत्यत्रापि धर्मिसिद्ध्यसिद्धिविकल्पदौःस्थ्यस्य तदवस्थत्वादव्यक्तमप्रयोजकत्वं व्यनक्ति—**आत्मान** इति । अयं भावः—कर्मोपाधिकसेवा हि कर्मवैचित्र्यात्प्रतिकूला उदासीना किञ्चिदनुकूला च स्यात् । इयं तु निरुपाधिकस्वामिसेवा यथागमं निरवधिकसुखरूपेति । एतेन प्रसङ्गोत्थानमपि निरस्तम् । श्रुतिविरोधे व्याप्तिशैथिल्ये च तस्याप्ययोगात् । ये च मुक्ते ज्ञानचिकीर्षाप्रयत्नसुखदेहादियोगा दुःखादिसाधकाः प्रयोगाः, तेऽपि यथोक्तप्रकारेण प्रतिषेध्याः, ब्रह्मणा चानैकान्ता इति । अथापि यदि मुक्तौ सुखम्, तदा सुखरागान्मुमुक्षुः प्रवर्तेत इति कथं वीतरागाधिकारः । रागाच्च प्रवृत्तः प्रागिव बध्येत । हन्त यदि रागस्सर्वो बन्धहेतुरिति मन्यसे ? तद्विशेषो वा ? आद्ये सर्वाभीष्टस्संसारनिवृत्तिरागोऽपि तथा स्यात् । द्वितीये कोऽसौ विशेषः ? सुखविषयत्वमेवेति चेन्न ; तादृशस्यापि पापानारब्धत्वादेव दुःखहेतुत्वायोगात् । अथ तदप्यत्र शङ्क्येत, तदा आगमबाध इति । एवं मुक्तस्य स्वदेहसृष्ट्यादिरागोऽपि व्याख्यात इति ॥ ६४ ॥

सर्वस्याप्यानुकूल्यं स्वत इह जगतो वासुदेवात्मकस्य
व्यक्तिं तन्मुक्तिकाले भजति भवकृतज्ञानसङ्कोचहानेः ।
प्राचीनप्रातिकूल्यक्रमविषयधिया नैष दुःख्येत्तदानीं
प्रागप्येतत्स्वकर्मोपधिकृतभगवन्निग्रहैकप्रयुक्तम् ॥ ६५ ॥

ननु यदि मुक्तस्सर्वज्ञः, स कथं न दुःख्येत्? विषयविशेषसंदर्शनं हि बद्धस्यापि दुःखहेतुः, अबुद्धिपूर्वक-दुःखोत्पत्त्यसंभवात्। न चानुकूलमात्रविषया मुक्तधीः, *सर्वं हि पश्यः पश्यति इति श्रुतेस्सङ्कोचानभ्युपगमात्। *न पश्यो मृत्युं पश्यति न रोगं नोत दुःखताम् इति पूर्वोक्त्या सोढव्यस्सङ्कोच इति चेन्न; सङ्कोचकानां निश्शेषक्षीणत्वात्। न चात्र, *काणतां जनयेद्दोषो निम्बवृन्दाकरेणुमान् इतिवत्किञ्चिन्निमित्तमन्तरेण स्वतःप्राप्तप्रकाशैकदेशभङ्गः स्यात्; *मण्डूकवसयाऽक्ताक्षा वंशानुरगबुद्धिभिः इतिवद्वा केनचिद्धेतुना प्रागनुकूलेषु प्रतिकूलबुद्धिर्युक्ता। इदानीं तु प्रतिकूलेष्वनुकूलधीर्यदि तादृशोपाधितस्स्यात्, तथा सति भ्रान्त्यनुवृत्त्या कर्माद्यनुवृत्तिरपि दुर्वारा। एतेन नित्यानां मुक्तानां च क्वचिदस्थानभयशङ्कावादोऽप्यन्यपरतया नेतव्यः। एवं मुक्तबुद्धेस्सङ्कोचासङ्कोचविकल्पासहतयाऽत्र पाषाणकल्पपक्ष एव ज्यायानिति। तत्राह—**सर्वस्ये**ति। यदि स्वतोऽनुकूलस्वामिभूतितया दृश्यमानं हि सर्वमपि स्वतोऽनुकूलमेव भायात्, तर्हि बद्धदशायामपि तथा भासेतेत्यत्राह—**व्यक्ति**मिति। तादृक्त्वं प्रतिबन्धकविगमे हि प्रकाशेत; अनुकूलस्वभावं ब्रह्मवत्तदात्मकं सर्वं कथमिदानीं कैश्चित्प्रतिकूलतया गृह्यत इति चेत्, इत्थं—कर्मसंवृतधियां यथाकर्म भानभेदोपपत्तेः। यथाऽऽहुः—वस्त्वेकमेव दुःखाय सुखायेर्ष्यागमाय च। कोपाय च यतस्तस्माद्वस्तु वस्त्वात्मकं कुतः॥ इति। *तदेव प्रीतये भूत्वा पुनर्दुःखाय जायते। तदेव कोपाय यतः प्रसादाय च जायते॥ इति च। अत उपाधिविगमे स्वतःप्राप्ताभिव्यक्तिर्युक्ता। ननु संसृत्यवस्थासिद्धं निरयाणां प्रातिकूल्यं स्वानुभूतं च दुःखं मुक्तः पश्यति वा? न वा? आद्ये, *गन्धाश्मरजसा स्पृष्टो नष्टो दीपः पुनर्ज्वलेत् इति न्यायेन पुनरपि दुःखसन्ततिरुदियात्। उत्तरत्र धीसङ्कोचाभ्युपगमप्रसङ्गः, तथाऽपि दुःखित्वं स्यात्तस्य तद्व्याप्त्यङ्गीकारादित्यत्राह—**प्राचीने**ति। क्रमशब्दः तदातनसन्तानसूचनार्थः, कर्मानन्तर्यपरो वा। तदानीं—मुक्तिकाले। न हि प्राप्ताभिषेकं प्राचीनकारागृहवासधीर्दुःखाकरोति। स्वाधारवर्तमानसुखादिसाक्षात्कारं च भोगमाहुः। प्रसिद्धं च—*प्राप्तानि दुःखान्यपि दण्डकेषु संचिन्त्यमानानि सुखीबभूवुरिति। पूर्वमपि प्रातिकूल्यं यत्प्रयुक्तम्, तन्निवृत्तौ कथं तत्स्यादित्यभिप्रायेणाह—**प्रागपी**ति॥ ६५॥ **इति निरुपाधिकब्रह्मानुभवस्य दुःखरहितनिरतिशयानन्दत्वम्॥**

अन्ये चानादिशुद्धाः श्रुतिसमधिगतास्सूरयस्सन्त्यसङ्ख्याः
कर्माभावादनाद्येर्न तु भवति कदाऽप्येषु संसारबन्धः।
शेषाणां शेषिणश्च स्फुरति सुखतया सर्वदा सर्वतत्त्वे
नित्यानां मुक्तिभाजामपि भुवनकृता भोगमात्रं समानम्॥ ६६॥

यत्तु तन्त्रान्तरस्थैरुच्यते—*मुक्तात्मानोऽपि शिवाः किं त्वेते यत्प्रसादतो मुक्ताः। सोऽनादिमुक्त एको विज्ञेयः पञ्चमन्त्रतनुः॥ इति, तत्र श्रुतिविरोधमभिप्रेत्याह—**अन्य** इति॥ श्रुतिसमधिगताः—*सदा पश्यन्ति इति श्रुत्या निर्बाधमधिगता इत्यर्थः। नह्यसौ श्रुतिर्मुक्तविषया, मुक्तानामेकैकशस्सदा दर्शनाभावात्। इयं हि दर्शनं सदेति विशिंषत्यपि सदादर्शनविशिष्टान् सर्वान् स्वरसतोऽवगमयति। न त्वादिमद्दर्शनप्रवाहसातत्यम्, तत्र बहुवचनस्य सङ्कोचकादृष्टेः। उपबृंहणतश्च कपिञ्जलन्यायानवतारादसंख्या इत्युक्तम्। ननु परतन्त्रचेतनानामस्मदादिवत्संसृतिरवर्जनीया। अथ कथमनादिसिद्धत्वमित्यत्राह—**कर्माभावा**दिति। उक्तहेतुना कर्माप्यवर्जनीयमिति चेन्न, सदादर्शनश्रुत्यैव मिथ्याज्ञानादिपूर्वकस्य कर्मणः प्रत्यासेधात्। अन्यथा कथमीश्वरोऽप्यङ्गीक्रियते? मा भूदिति चेत्, श्रुतिबाध इति शेषं पठ। सर्वप्रशा-

सितुश्शास्त्रवश्यत्वाभावान्न कर्मवश्यत्वमिति चेन्न, पारतन्त्र्येऽप्यनादिसर्वज्ञानामपि तदभावं पश्य। अथापि कर्माभावो न तावदन्योन्याभावः, संसृत्यभावं प्रत्यप्रयोजकत्वात्। न प्रागभावः, तस्य भावशिरस्कत्वात्। न प्रध्वंसः, भावपूर्वकत्वात्। न संसर्गाभावः तस्यापि प्रागभावादिविकल्पदौःस्थ्यादिति चेत्; तन्न, कर्मात्यन्ताभावस्य विवक्षितत्वात्, अन्यथा ईश्वरेऽप्येवं विकल्पप्रसङ्गात्। नित्येषु च नाशकारणाभावान्नाशाभाव इत्यभ्युपगमस्य भङ्गप्रसङ्गात्। कस्यचिदनादिसिद्धत्वे को हेतुरिति पृच्छन्तस्त्वहेतुविद्भिरनुग्राह्याः। अत एव कथमीश्वरस्य क्वचिदिच्छा नित्या क्वचिदनित्येति वैषम्यानुयोगश्च विधूतः। न चाधिकारवैचित्र्यादनन्तादिष्वक्षेत्रिष्विन्द्रादिवत् क्षेत्रित्वानुमितिश्शक्या, स्वच्छन्देशावतारवत्। यदपि मुक्तानां शिवत्वमुक्तम्, तत्किमीश्वरतादात्म्यं तज्जातीयत्वं वा तद्गुणसाम्यं वा? नाद्यः, हेतुमुक्तस्यानादिमुक्ततादात्म्यासंभवात्। न द्वितीयः, *न तत्समश्चाभ्यधिकश्च, *न त्वत्समोऽस्तीत्यादिविरोधात्। न तृतीयः, पारतन्त्र्येऽपि शुद्धिमाङ्गल्यसार्वज्ञ्यादिमात्रेण तत्सिद्धेः। अथ नित्यानां मुक्तानामनीश्वरत्वे तद्भोगसाम्यं न स्यादिति मन्वीथाः, तत्र ब्रूमः—**शेषाणा**मिति। स्वतन्त्रपरतन्त्रयोर्यथादृष्टि भोग्यसाम्याद्भोगसाम्यं युज्यते। सूत्रितं चैतत्—*भोगमात्रसाम्यलिङ्गाच्चेति॥ ६६॥ **इति नित्यसूरिसिद्धिः, नित्यमुक्तेश्वराणामपि भोगसाम्यं च॥**

सालोक्याद्याः प्रभेदा ननु परिपठिताः क्वापि मोक्षस्य मैवं
सायुज्यस्यैव तत्त्वात्तदितरविषये मुक्तिशब्दस्तु भाक्तः।
तस्मिंस्ते च त्रयस्स्युस्तदपि च सयुजोर्भाव इत्यैकरस्थं
युक्साम्यं [लोक]योगसाम्यादिवदपटुधियां तावतैवैक्यमोहः॥ ६७॥

नन्वग्निहोत्रदर्शपूर्णमासादिसाधनविशेषात्तत्साध्यस्वर्गे तारतम्यमङ्गीकुर्मः, तथा मोक्षेऽपि स्यात्; अन्यथा कथमाप्तशास्त्रे क्वचित्सालोक्यादिमुक्तिभेदकथनमिति शङ्कते—**सालोक्ये**ति॥ तेषु मुक्तिशब्दो न मुख्य इत्यभिप्रायेणाह—**मैव**मिति। मुख्यं मुक्तिशब्दविषयमाह—**सायुज्यस्ये**ति। अन्यत्र प्रयोगः कथमित्यत्राह—**तदितरे**ति। तथा च नियम्यते—*लोकेषु विष्णोर्निवसन्ति केचित्समीपमिच्छन्ति च केचिदन्ये। अन्ये तु रूपं सदृशं भजन्ते सायुज्यमन्ये स तु मोक्ष उक्तः॥ इति। तर्हि सायुज्ये सालोक्यादिभोगाभावात् भोगसाम्यसूत्रं परिमितविषयं स्यादित्यत्राह—**तस्मिन्नि**ति। सायुज्ये हि सहस्रे शतादिकमिव सालोक्यादित्रिकमन्तर्भवतीति एकस्मिन्वाक्ये ब्रह्मसायुज्यसालोक्ययोस्सहपाठोऽप्येवमन्तर्भावविवक्षया मुख्यगौणमुक्त्यपेक्षिपुरुषभेदानुरोधाद्वा यथार्हं निर्वाह्यः। ननु यदि सायुज्यमेव मोक्षः, तदा पूर्वोक्तं भोगसाम्यं न स्यात्। ऐक्यापत्तिरेव हि सायुज्यम्। अतः कस्य केन भोगसाम्यमित्यत्राह—**तदपी**ति। नन्वेकीभूतयोर्भावो हि सयुजोर्भावः। तत्र परं प्राचीनब्रह्मानन्दानुवृत्तिमात्रमेव स्यात्। *अन्यूनश्चाप्यवृद्धिश्चेति स्थापनात्। अतो भोक्तृद्वित्वाभावाच्चोद्यं तदवस्थमित्यत्राह—**युक्साम्य**मिति। अत्र सालोक्यादिनयाद्युज्यमानं युक्छब्दार्थः। तेन भोगसाम्यमाक्षिप्यते। सायुज्यसार्ष्टिसहपाठे तु कण्ठोक्तम्। न हि सयुक्छब्द एकशब्दपर्यायः; तथा क्वचिदपि प्रयोगाभावात्। *द्वा सुपर्णा सयुजा सखाया समानं वृक्षं परिषस्वजाते इति द्वयोरेव प्रयोगाच्च। *तयोरन्यः इत्युत्तरवाक्ये च स्पष्टमेतत्। *एतासामेव देवतानाँ सायुज्यम् इत्यत्र बहुदेवतासायुज्यं युगपत्? क्रमेण वा? नाद्यः, भिन्नैरेकस्य युगपदेकतापत्त्ययोगात्। न द्वितीयः, विभागाविभागविकल्पदौःस्थ्यात्। विभागयोग्यत्वे हि संयोगविशेषमात्रं स्यात्। तदभावे तु क्रमेणोत्तरोत्तरतादात्म्यादेकपरिशेषः स्यात्; न चैतत्क्वचिद्दृष्टमिष्टं वा। यदि कश्चिन्नैवण्डुकः ऐक्यं

सायुज्यमिति पठेत् तत्तस्य स्वपक्षाभिनिवेशेन शब्दशक्तिग्रहणापरिबुद्धतया वा प्रयुक्तमित्युपेक्षणीयम् । द्वित्वे स्थितेऽपि सरित्समुद्रसलिलयोरिव संभेदविशेषकृतमेकराशित्वं वा विवक्षितम् ॥ ६७ ॥ **इति मुक्तानुभवस्य समानभोगत्वलक्षणसायुज्यैकरूपत्वम् ॥**

विश्वाधारस्य लक्ष्मेत्यभिहितमखिलं संभवेन्नापवृत्ते
तन्निष्ठत्वादि सर्वं न हि विलयमियात्तच्छरीरस्य तस्य ।
तन्निघ्नत्वेऽपि मुक्तो न भवति पुनरावृत्तिशङ्काकलङ्की
तादृक्सौहार्ददृष्टेर्वयमिह तदनावृत्तिशास्त्रेण विद्मः ॥ ६८ ॥

यदि मुक्तोऽपि परतन्त्रः, तर्हि स्वच्छन्दप्रवृत्तपरबुद्ध्या पुनरपि बन्धः किं भवेदिति नित्यं शङ्काकलङ्कितः स्यात् । अतः पारतन्त्र्यादिपरिहारेण परब्रह्मसाम्यसिद्धिरवधार्या । अन्यथा * निरञ्जनः परमं साम्यमुपैति इति परमत्वविशेषणं व्यर्थं स्यादित्यत्राह-**विश्वाधारस्ये**ति ॥ अयं भावः—ईश्वरस्य यल्लक्षणत्वेनोक्तं तत्सर्वं मुक्ते न स्यात्, लक्ष्येतरगामित्वे लक्षणत्वायोगात् । * एकस्सर्वशरीरीति च शास्त्रसिद्धम् । अतो मुक्तस्याप्याधेयत्वादिनियमो न निवर्तेत । परमत्वविशेषणं तु तुलाधृतसुवर्णपाषाणयोरिव न सर्वाकारसाम्यं साधयितुमर्हतीति अतिशङ्कामपाकरोति—**तन्निघ्नत्वेऽपी**ति । मुक्तस्य शङ्कानिवृत्तिहेतुमाह-**तादृगि**ति । स्वतन्त्रेऽपि स्वाभाविकसौहार्ददर्शनादित्यर्थः । मुमुक्षूणां मुक्तावर्तनशङ्का केन निवर्त्येत्यत्राह—**वय**मिति । श्रुतिस्मृतिचक्षुषो वयं त्रैविद्याः, तस्मादस्माकमपि परसौहार्ददर्शनं सिद्धमिति भावः । * सर्वेषु लोकेषु कामचारो भवति, * इमान् लोकान् कामान्नी कामरूप्यनुसञ्चरन्, *स यदि पितृलोककामो भवति सङ्कल्पादेवास्य पितरस्समुत्तिष्ठन्ति इत्यादिशास्त्रदृष्ट्या च पुनरावृत्तिं वयं शङ्कामहीति चेन्न; ईदृशवाक्यानां विधूतपुण्यपापस्य स्वच्छन्दवृत्तौ तात्पर्यात् । अन्यथा महावाक्यविरोधात् । ननु * एतेन प्रतिपद्यमाना इमं मानवमावर्तं नावर्तन्ते इति सविशेषणश्रवणादावर्तान्तरेष्वावृत्तिशङ्क्येति चेन्न; अहेतुकावृत्त्ययोगाद्बहुश्रुतिविरोधात् विशेषकोक्तेश्च घोरत्वानुवादपरत्वेन सफलतयाऽन्यत्रावृत्तावौदासीन्यात्; अन्यथा उपबृंहणशतं च प्रकुप्येत् । गीयते च—आब्रह्मभुवनाल्लोकाः पुनरावर्तिनोऽर्जुन । मामुपेत्य तु कौन्तेय पुनर्जन्म न विद्यते ॥ इति । * इदं ज्ञानमुपाश्रित्य मम साधर्म्यमागताः । सर्गेऽपि नोपजायन्ते प्रलये न व्यथन्ति च ॥ इति ॥ एतत्सर्वमभिप्रेत्य सूत्रम् * अनावृत्तिश्शब्दादिति ॥ ६८ ॥ **इति पुनरावृत्तिप्रसङ्गपरिहारः ॥**

विश्वैर्वैशेषिकैस्तैर्भवति विरहितो नाशितादृग्गुणत्वा-
ज्जीवात्मा जन्मकाले घटवदिति यदि स्यादिहाम्नायबाधः ।
दृष्टान्तस्साध्यहीनः क इव निगमविल्लिप्सते मुक्तिमेतां
धीनित्येच्छादयस्तत्परिणतय इति स्याच्च हेतोरसिद्धिः ॥ ६९ ॥

अथ वैशेषिकादिपठितं प्रस्तरप्रायमोक्षं पराचिकीर्षुस्तदुक्तं प्रयोगमनुवदति—**विश्वैरि**ति ॥ जीवाः पार्थिवपरमाणव आकाशश्च कदाचिदशेषविशेषगुणशून्याः, अनित्यविशेषगुणवत्त्वात्, उत्पत्तिक्षणे घटवत् । न चात्र दृष्टान्तस्साध्यविकलः; कार्यद्रव्यगुणानां तद्धर्म्युत्पत्त्यनन्तरभावित्वनियमात्, सहोत्पत्तावुपादानोपादेयभावायोगात् । न च भावस्समवायिकारणेन विना कश्चिदुत्पद्यते । ननु जीवः सर्वदा विशेषगुणवान् आत्मत्वात् ईश्वरवत् इति प्रतिप्रयोगः स्यात् ।

तन्न; निरीश्वरवादिनां दृष्टान्तासिद्धेः। भूषणस्य तु मुक्तिदशायां ज्ञानं कार्यमकार्यं वा? आद्ये करणसापेक्षत्वान्नश्वरत्वादिप्रसङ्गः। उत्तरत्र इदानीमप्युपलभ्येत। एकदा चैकस्य ज्ञानद्वयमयुक्तम्। किंच नित्यज्ञानं मुक्तौ भासते न वा? आद्ये स्वतो भानेऽपसिद्धान्तः; परतो भाने ज्ञानान्तरक्लृप्तिगौरवं, तदपि कार्यमकार्यं वेति विकल्पदौःस्थ्यं च। उत्तरत्र निर्विषयं सविषयं वा? नाद्यः तादृशख्यात्यनभ्युपगमात्। द्वितीये तु सर्वविषयं नियतविषयं वा? आद्येऽनेकानादिसर्वज्ञवादप्रसङ्गः। मुक्तिदशायां सर्वज्ञत्वं भवत्विति चेन्न, तथाऽपि तादृशत्रय्यन्तवादानङ्गीकारात्। नियतविषयत्वं त्वीश्वरज्ञानस्येव मुक्तज्ञानस्यापि नित्यस्य दुस्साधम्। सामग्रीभेदतो हि सर्वत्र धियां विषयनियमः। विषयश्च तस्य कः? आनन्द इति चेत् स किं कार्योऽकार्यो वा? नाद्यः, अनभ्युपगतेः, हेतुनिरूपणायोगाच्च। न द्वितीयः, अद्याप्युपलब्धिप्रसङ्गात्। विषयविषयित्वानुपपत्त्याऽनुपलब्धिरिति चेत्; तन्न, किं तयोः स्वरूपमतिरिक्तं वा? आद्येऽनाद्युपलब्धिप्रसङ्गः। उत्तरत्र भावस्योत्पन्नस्य ध्वंसित्वं स्यात्। उत्पन्नोऽपि कश्चिद्भावो न नश्यतीति चेन्न, अदर्शनात् कल्पकाभावात्। * आनन्दं ब्रह्मणो रूपं तच्च मोक्षेऽभिव्यज्यते इति श्रुत्या तथाऽङ्गीकुर्म इति चेन्न, अयमानन्दशब्दो जीवविषयः परविषयो वेत्यनिर्धारणात्। स्वानन्दश्च साक्षात्क्रियमाणस्साधारो निराधारो वा भाति? पूर्वत्रानन्दमात्रविषयत्वव्याघातः। परत्र अहं सुखीति भानाभावादानन्दाभिव्यक्त्याऽपि न पुरुषार्थभोक्तृत्वसिद्धिः। सुखादेस्स्वसमवेततयाऽनुभवो हि भोग इत्यास्तामेतत्। यदि कश्चित्**कौमारिल** एवं प्रयुञ्जीत—देवदत्तमुक्तिकालः एतज्ज्ञानवान्कालत्वादिति, तस्य देवदत्तसुषुप्त्यादिकालैरनैकान्त्यम्। तेषामपि पक्षीकरणे तदातनज्ञानस्य निर्विषयत्वसविषयत्वादिविकल्पक्षोभः। अत एव—* निजं यत्त्वात्मचैतन्यमानन्दोऽध्यक्ष्यते च यः। यच्च नित्यविभुत्वादि तेनात्मा नैव मुच्यते॥ मनःकरणकेनात्मा प्रत्यक्षेण प्रतीयते। इत्युपदेशोऽप्यश्रद्धेयः। यच्च कैश्चिच्चिन्मात्ररूप आत्मा चेतयितृत्वादिरहितः प्रकाशत इत्यनुशिष्यते, तदपि निष्प्रमाणकम्। अतस्समस्तविशेषगुणशून्यात्मानुमानं निष्कम्पमिति। तत्राह—**स्यादि**ति। यद्यत्र कदाचिज्जीवः स्वधर्मभूतज्ञानरहित इति साध्यं, तदा तन्नित्यत्वश्रुतिविरोधः। अथ तद्विकारविशेषरहित इति, तत्राव्यवहिताधारत्वनिषेधे सिद्धसाधनम्। व्यवहिताधारत्वनिषेधे तु शास्त्रबाधः, स्वमतेन साध्याप्रसिद्धिश्च। उत्पत्त्यवस्थघटदृष्टान्तश्च साध्यविकल इत्याह—**दृष्टान्त** इति। प्रागसद्द्रव्योत्पत्तेर्निरस्तत्वेनाश्रयहान्या तन्निदर्शनायोगात्। नित्यस्य तु त्रिगुणस्य द्रव्यस्य नित्यं यत्किंचिद्विशेषगुणवत्त्वादिति शेषः। अनुमानस्य बाधकतर्कमाह—**क इवे**ति। अत्रेदमाकूतम्—केवलं दुःखनिवृत्त्यर्था न क्वचिदपि कस्यचिदपि प्रवृत्तिर्दृश्यते। उत्तरसुखमभिसन्धायैव सर्वेषां दुःखनिरासप्रवृत्तिरिति लोकवादविदः। अन्यथाऽपि ब्रूमः—सुषुप्त्यवस्थजीवमुपदिष्टवति प्रजापताविन्द्रः प्राह—* न ह खल्वयमेवं संप्रत्यात्मानं जानात्ययमहमस्मीति नो एवेमानि भूतानि विनाशमेवापीतो भवति नाहमत्र भोग्यं पश्यामि इति। ततः प्रजापतिरपहतपाप्मत्वादिसत्यसङ्कल्पत्वपर्यन्तगुणकं ब्रह्मसमं मुक्तमुपदिदेश, अतः केवलं दुःखनिवृत्तिर्न मुक्तिरिति जानन् कथं त्वदुक्तमुक्तिकामः प्रवर्त्स्यतीति। हेतावपि विकल्पाक्षमत्वं मत्वाऽऽह—**धीरि**ति। अनित्यविशेषगुणवत्त्वादिति वदता किं धीस्वरूपं तत्परिणतयो वा आत्मगुणत्वेन कथ्यन्ते? स्वसिद्धान्तदृष्ट्या पुरुषगुणभूतागन्तुकचैतन्यादयो वा? तत्राद्यस्य दूषणम्—**धीर्नित्ये**ति। अनित्यविशेषगुणवत्त्वमसिद्धमित्यर्थः। द्वितीये त्वात्मनस्तद्वत्त्वं नेति। मतद्वयेऽपि स्वरूपासिद्धिमाह—**इच्छादय** इति। तृतीयेऽपि त्रय्यन्तविद्भिरनङ्गीकारादसिद्धिस्सुगमेति तस्य पृथगनुद्धारः। एवं दुःखसन्ततिरत्यन्तमुच्छिद्यते सन्ततित्वात् प्रदीपसन्ततिवत् इत्यनुमानमपि निरस्तम्; आगमसिद्धाभिर्नित्यसन्ततिभिरनैका-

न्त्यात्, प्रदीपावयविसन्ततेश्चास्मान्प्रति निदर्शनायोगात्, अवस्थासन्ततेश्चोच्छेदाभावात्, दीपत्वावस्थासन्ततिवदिति त्वया निदर्शयितुमयुक्तत्वादिति ॥ ६९ ॥ **इति पाषाणवन्मोक्षभङ्गः ॥**

आत्मा चिन्मात्ररूपो विकृतिमति जडे बिम्बितो बुद्धितत्त्वे
तच्चास्मिँस्तद्विवेकाग्रहणविरचितः पुंसि संसारमोहः ।
अन्त्या विज्ञानवृत्तिः प्रकृतिपुरुषयोरन्यतां गाहमाना
तादृक्संसारभेत्त्री पुरुष इह सदा मुक्त एवेति साङ्ख्याः ॥ ७० ॥

अथ सांख्योक्तं चिदचिद्विवेकं संसारं तन्निवृत्तिप्रकारं च संगृह्णाति—**आत्मेति** ॥ **चिन्मात्ररूप** इति पुरुषस्वरूपशोधनम्, नासावचित्स्वभावः, नच ज्ञातेत्यर्थः । **विकृतिमति जड** इत्यचेतनधर्माणामुपलक्षणम् । एवं हि विविच्यते—*मूलप्रकृतिरविकृतिर्महदाद्याः प्रकृतिविकृतयस्सप्त । षोडशकस्तु विकारो न प्रकृतिर्न विकृतिः पुरुषः ॥ *त्रिगुणमविवेकि विषयः सामान्यमचेतनं प्रसवधर्मि । व्यक्तं तथा प्रधानं तद्विपरीतस्तथा च पुमान् ॥ इति । **बिम्बित** इत्यादिना प्रकृतिपुरुषयोरितरेतरधर्माध्यासे हेतुविशेष उच्यते । अप्रकाशमाने कथं तद्धर्माध्यास इत्यत्रोक्तम्—**तच्चास्मि**न्निति । स चाध्यास एवं कथ्यते—*तस्मात्तत्संयोगादचेतनं चेतनावदिव लिङ्गम् । गुणकर्तृत्वे च तथा कर्तेव भवत्युदासीनः ॥ इति । फलितमाह—**तदिति** । विवेकः—भेदः । तदग्रहणशब्देन सामग्र्येकदेशोपादानम् ॥ *ज्ञानेन चापवर्गो विपर्ययात्तद्विपर्यासः । वैराग्यात्प्रकृतिलयः संसारो भवति राजसाद्रागात् ॥ इति कारणान्तरमपि हि संगृह्यते । कृपाणप्रतिफलितमुखमलिनतान्यायसूचनाय मोहशब्दः । अस्य किं निवर्तकमित्यत्राह—**अन्त्येति** । विज्ञानवृत्तिः—विज्ञानरूपान्तःकरणवृत्तिः, विज्ञानस्य वा बुद्धितत्त्वस्य विवेकख्यातिरूपा परिणतिः । *विवेकख्यातिपर्यन्तमज्ञानं चित्तचेष्टितम् । *एवं तत्त्वाभ्यासान्नास्मि न मे नाहमित्यपरिशेषम् । अविपर्ययाद्विशुद्धं केवलमुत्पद्यते ज्ञानम् ॥ तेन निवृत्तप्रसवामर्थवशात्सप्तरूपविनिवृत्ताम् । प्रकृतिं पश्यति पुरुषः प्रेक्षकवदवस्थितस्सुस्थः ॥ प्रकृतेस्सुकुमारतरं न किंचिदस्तीति मे मतिर्भवति ॥ या दृष्टाऽस्मीति पुनर्न दर्शनमुपैति पुरुषस्य ॥ इति । स्फटिकरागनिवृत्तिन्यायसूचनाय तादृक्छब्दः । यद्यपि संसारः पुरुषस्यारोपितः, तथाऽपि तद्भ्रमो दुस्त्यज इत्यत्राह—**पुरुष** इति । इह—संसारे वर्तमानेऽपि, पुरुषस्तु भ्रान्त्याऽप्यनाघ्रातस्सर्वदा पुष्करपलाशवन्निर्लेप इत्यर्थः । तथा चाहुः—*तस्मान्न बध्यतेऽद्धा न मुच्यते नापि संसरति कश्चित् । संसरति बध्यते मुच्यते च नानाश्रया प्रकृतिः ॥ इति ॥ ७० ॥ **इति समीक्षोक्तसंसारानुवादः ॥**

नीरूपे बिम्बितत्वं क्वनु भवति कथं रूपशून्यस्य तत्स्या-
न्निर्लेपे संसृतिः का कथमतिविशदो निष्क्रियश्चैष मुह्येत् ।
नित्यं वा किं न मुह्येदुपधिभिरितरैर्वेत्तु भेदं कथं वा
को वा मोक्षोऽद्य पुंसः प्रथममपि न खल्वस्य दुःखादिगन्धः ॥ ७१ ॥

एवमनूदितेष्वर्थेषु चिन्मात्ररूपत्वस्य प्रागेव ज्ञातृत्वसाधनेन निरस्तत्वात्तदनन्तरोक्तं बिम्बितत्वं दुदूषयिषुस्तन्मुख्यममुख्यं वेति विकल्पं भावयन्मुख्यं दूषयति—**नीरूप** इति ॥ मुकुरादीनां मुखादीनां च रूपवत्त्वनियमादात्मान्तःकरणयोस्तदुभयस्थानीयत्वं न घटत इति वाक्यद्वयाभिप्रायः । दृक्छक्तिरूपः संसरन् [आत्मा] पुरुषस्स्वभोगार्थं स्वनिष्ठां बुद्धिं व्यनक्ति, तेनाबोद्धाऽपि सन् बोद्धेव भवति, बुद्धिरपि सलिलादिवत्स्वच्छस्वभावतया स्वनिष्ठां चिच्छक्तिं व्यनक्ति, तेन

स्वयमबोद्ध्री सती बोद्ध्री भवति। एतावतैव बिम्बितत्ववाचोयुक्तिरित्यमुख्यपक्षेऽपि संसरन्नात्मेति विशेषितम्। न तावदिदं निरर्थकम्, वाक्येऽनन्वयापत्तेः। मुक्तबद्धयोरपि परस्पराभिव्यञ्जकत्वप्रसङ्गाच्च। सार्थकत्वे निर्लेपत्वसमर्थनविरोध इत्यभिप्रायेणाह—**निर्लेप** इति। एतेन शास्त्रारम्भहेतुभूता मुमुक्षा दुःखत्रयाभिघातकजिज्ञासा च न संभवतीत्यपि सूच्यते। संसृतिहेतुं भेदाग्रहं तन्मूलं भ्रममपि निरस्यति—**कथ**मिति। चिद्रूपस्यात्मनो भेदः स्वरूपं धर्मो वा? आद्ये चिद्रूपतयैवातिविशदो भातीति कथं भेदस्याग्रहः, तस्य तत्त्वात्? द्वितीये ज्ञातृत्वकर्तृत्वभोक्तृत्वादिधर्मस्त्वयैवात्मन्यपोढ इति न तादृशधर्माग्रहः। प्रकृतिपुरुषसाधारणयोस्तु नित्यत्वविभुत्वयोरग्रहो न ते भेदाग्रहः। कार्यप्रकृतौ तयोरभावाद्वैधर्म्यरूपत्वमिति चेन्न, कार्यकारणप्रकृत्योस्तादात्म्याभ्युपगमात्, कार्येऽपि तयोरङ्गीकर्तव्यत्वात्। अन्यथा कथं नासत्कार्यवाद? धर्मधर्मितादात्म्यवादे च धर्मिभाने धर्मोऽपि भायादेवेति कथंचिदपि न भेदाग्रहसंभवः। अत एवात्मा न मुह्येत्। निष्क्रियत्वाच्च ज्ञानमेव क्रियेति भीत्या जहतः कथं तद्विशेषग्रहः? अमुह्यन्नप्यन्यमोहं स्वस्मिन्नध्यवस्यतीति चेत्, तदिदं शतमदित्सतश्शतार्द्धद्वयदानमिति। ननु विकृतिविशेषवदुपाधिसंनिधानमेवास्य मोहोऽस्त्वित्यत्राह—**नित्य**मिति। ईदृशोपाधिसन्निधानस्य कालान्तरेऽपि सुलभत्वात् कदा मुक्तिः? निरधिकारप्रकृतिदशायामिति चेन्न, सर्वनित्यत्ववादिभिरधिकारस्यापि ध्वंसपरिग्रहायोगात्। अनभिव्यक्तिश्च तस्य दुर्वचा, अभिव्यक्तेरपि निवृत्त्यसंभवादेवेति मोहनिवृत्त्यर्थो भेदग्रहश्च न स्यादित्याह—**वेत्त्वि**ति। प्रकृतिधर्माध्यासश्च प्रत्यूढ इति भावः। क्रियावती प्रकृतिरेव चिच्छायापत्तिमती वेत्त्री भवतीति चेन्न, छायापत्तेर्निरस्तत्वात्। पुरुषस्य भेदग्रहाभावे च स्ववाक्यविरोधः; यदात्थ *प्रकृतिं पश्यति पुरुषः, *दृष्टा मयेत्युपेक्षते एक इत्यादि। भाक्तमिदं दृष्टत्वमिति चेत्तर्हि प्रागिव भेदाग्रह एव। अस्तु वा प्रकृतिरनुपकारिणः पुंस उपकारिणी, तदर्थं भेदग्राहिणी; तथाऽप्यनया तस्य न किंचिदुपकर्तव्यमित्याह—**को वे**ति। संसारनिवृत्तिरिति चेत्तत्राह—**प्रथम**मिति। पूर्वमित्यर्थः। मा भूदुपकर्तव्यम्, का हानिरिति चेत्तस्यार्थमपार्थकं चरति। *पुरुषविमोक्षनिमित्तं तथा प्रवृत्तिः प्रधानस्य *कृत्स्नं पुरुषस्यार्थं प्रकाश्य बुद्धौ प्रयच्छन्ति इति स्वोक्तहानिः। *रूपैस्सप्तभिरेवं बध्नात्यात्मानमात्मना प्रकृतिः। सैव च पुरुषार्थं प्रति विमोचयत्येकरूपेण॥ इत्यप्युक्तमिति चेत्, तथाऽपि स्वोक्तहानिरेव। पुरुषार्थं प्रतीत्यपि व्यर्थं वचः। सृष्टिप्रलयबन्धमोक्षादयश्च त्वन्मते कथं पौर्वापर्यं भजेरन्? सर्वनित्यत्ववादिनस्तत्तद्धेतुभूतगुणवैषम्यादेरपि क्रमभावित्वायोगादिति॥ ७१॥

व्यापिन्येकाऽपि सांख्यैः प्रकृतिरभिहिता सर्वसाधारणी सा
व्याप्ता जीवाश्च सर्वे प्रकृतिपरिणतिर्भोग एषामभीष्टः।
सर्वे सर्वस्य भोगाः स्युरिह तत इमे संनिधानादिसाम्यात्
बुद्धीच्छाद्यं च सर्वं प्रकृतिगतमतो न व्यवस्था ततोऽपि॥ ७२॥

अत्र *नित्यं वेति वाक्ये बद्धमुक्तव्यवस्था न स्यादित्युक्तम्। अथ *जननमरणकरणानां प्रतिनियमादयुगपत्प्रवृत्तेश्च। पुरुषबहुत्वं सिद्धं त्रैगुण्यविपर्ययाच्चैव॥ इति पुरुषबहुत्वसाधकतयोक्ता च व्यवस्था न सिध्यतीत्याह—**व्यापिनी**ति॥ एकत्वं सत्त्वरजस्तमोरूपद्रव्यसङ्घातात्मकतया। शेषं तु पूर्वार्धं सूहम्। ततः किमित्यत्राह—**सर्वे** इति। इमे—प्रत्यक्षानुमानागमैस्सर्वेषामात्मसाक्षिकं प्रतिनियततया प्रख्याता इत्यर्थः। व्यवस्थापकानुपपत्तिमात्रे हेतुमाह—**संनिधाने**ति। स्वरूपसंनिधिस्तावत् सर्वत्र सर्वेषां समः। तद्विशेषो दुर्वचः। विशेषवतां संनिधिरेव संनिधिविशेष इति चेन्न, **औलूक्य-**

पठितविशेषस्यानादरात्; अङ्गीकारेऽपि तस्य भोगहेतुत्वाभावेन व्यवस्थापकत्वायोगात्। विहितनिषिद्धजनितादृष्टभेदैरेव हि भोगव्यवस्था, अन्यथा निर्निमित्तभोगवादप्रसङ्गात्। अस्तु तर्हि तादृशनिमित्तोपश्लेषाद्व्यवस्था। मैवम्, निष्क्रियस्य ज्ञानचिकीर्षाप्रयत्नानभ्युपगमेन कर्तृत्वाभावव्यवस्थापनात्। अकर्तुश्च न क्रियाजन्यादृष्टाश्रयत्वं तत्फलभोक्तृत्वं वा समस्ति। **श्लो.** अस्वधर्मसमानीतैरन्यनिष्ठैरुपाधिभिः। यदि लिप्येत यः कश्चिन्न लिप्येरन् कथं परे॥ प्रकृत्यंशगतैर्धर्मैर्यदि तादृग्व्यवस्थितिः। अजागलस्तनप्रायः पुमान् किमिति कल्प्यते॥ तप्तायःपिण्डनीतिश्च नोदाहर्तुमिह क्षमा। तत्र संसर्गिसंसर्गभेदात् सर्वोपपत्तितः॥ न सत् प्रच्यवते यस्य नासदात्मानमृच्छति। तस्य बन्धश्च मोक्षश्च कथं न सह तिष्ठतः॥ तदेतत् सर्वमभिप्रेत्याह—**बुद्धी**ति। **प्रकृतिगत**मित्यनेन बाह्यगतत्वं मूलप्रकृतौ नित्यस्थितत्वं चाभिसंहितम्॥ ७२॥ **इति सांख्यसंसारमोक्षादिनिरासः॥**

मुक्तिः प्राणाक्षदेहादिभिरुपधिभिरत्यन्तविश्लेषरूपा
जीवद्भावोऽपि तैस्सङ्गम इति विहतेर्जीवतस्सा कथं स्यात्।
आपस्तम्बादयश्च श्रुतिगतिभिरिमां युक्तिभिश्च व्युदासु-
र्जीवन्मुक्तादिशब्दः क्वचिदुपचरितस्तत्समावस्थयैव॥ ७३॥

अथ मुख्यामुख्यप्रयोगानभिज्ञकल्पितां जीवन्मुक्तिं दूषयति—**मुक्ति**रिति॥ यदि कतिपयनिवृत्तिमात्रे मुक्तिशब्दः, तदाऽतिप्रसङ्ग इति भावः। नित्यसिद्धस्य पुरुषस्य जीवनमपि ह्युपाधिविशेषसंबन्ध इत्याह—**जीवद्भाव** इति। फलितमाह—**विहते**रिति। अत्र महर्षिवाक्यविरोधमप्याह—**आपस्तम्बादय** इति। प्रागेवैतत् प्रदर्शितम्। * अमृत इह भवति, * जीवन्मुक्ता भवन्तीत्यादेः का गतिरित्यत्राह—**जीवन्मुक्तादिशब्द** इति। श्रुत्यादिष्वप्यगत्यामुपचारः स्वीकृत इति भावः॥ ७३॥ **इति जीवन्मुक्तिभङ्गः॥**

चन्द्रैकत्वादिबुद्ध्या न हि विलयभियाचक्षुरर्थादिदोषः
स्याद्बाधेऽपि द्विचन्द्रप्रभृतिषु हि ततो भ्रान्तिमात्रानुवृत्तिः।
विस्रम्भाभावतः स्यात् फलमपि न तु ते जाघटीति द्वयं तद्
ब्रह्मान्याशेषबाधादनतिबलतया बाध्यतो बाधकस्य॥ ७४॥

अद्वैतिनस्त्वाहुः—श्रवणमननाभ्यां भेदसत्यत्वविस्रम्भे निरस्तेऽप्यविद्याबाधकमद्वैतज्ञानं नोदेति, ध्यानेन तु निरस्तसमस्तभेदवासनस्याद्वैतवाक्यादविद्यानिवर्तकधीसंभवः; निवृत्ताविद्यस्यापि द्विचन्द्रादिदर्शनन्यायेन यावच्छरीरं बाधितानुवृत्तिः स्यात्, तादृश्यां दशायां ब्रह्मविज्जीवति च मुक्तश्चेत्यव्याहतिरिति। एतदपि दूषयति—**चन्द्रैकत्वे**ति॥ तत्र तावल्लोके बाधितानुवृत्तिर्युज्यते, बाधकज्ञानेन भ्रमानुवृत्तिहेतोर्दोषस्याबाधितत्वात्। न हि चक्षुर्गतास्तिमिरादयः शुक्त्यादिगता वा दूरत्वसादृश्यादयो बाधकज्ञानेनापह्रियन्ते, सत्यत्वात्; तत्प्रकाश्याकारविरोधित्वाभावान्न बाध्यन्त इति भावः। मात्रचाऽभिप्रेतं व्यनक्ति—**विस्रम्भाभावत** इति। एवं बाधितानुवृत्तिर्बाधकधीसाफल्यं च त्वन्मते न संभवतीत्याह—**न त्वि**ति। प्रथमस्यासंभवं विवृणोति—**ब्रह्मान्ये**ति। ब्रह्मव्यतिरिक्तं कृत्स्नं मिथ्येति हि बाधकप्रत्ययः। तत्र यदि महीयसी बलयसी च मूलाविद्या विलीयेत, कथं तदा तूलकल्पः तदेकदेशो विलयं न गच्छेत्? यदि चास्य ज्ञानादन्यद्

बाधकम्, तदाऽपसिद्धान्तः सत्यत्वप्रसङ्गश्च स्यात् । अविद्याबाधकेनाबाधितं च कथमन्यदपि ज्ञानं बाधेत ? अहेतुकनिवृत्तिश्च प्रागेव दूषिता । अन्त्यशब्दचरमसंस्कारादीनामपि हेतुविशेषत एव निवृत्तेरत्र बाधकफलस्याप्यसंभवमाह— **अनतिबलतयेति** । अयं भावः—श्रवणमननदशायामेव हि निषेध्यप्रपञ्चज्ञानं निषेधकज्ञानं चाविद्यामूलमित्यध्यवस्यति, तथा सत्येकदोषप्रसूतत्वे परत्वस्याकिंचित्करत्वात्, अन्यथा माध्यमिकविजयप्रसङ्गाच्च नोत्तरे बाधकत्वविस्रम्भः स्यात् । अत एव न तदर्थध्याने प्रवर्तेत, न च रागद्वेषादिभिरुज्झितः स्यादिति ॥ ७४ ॥ **इति परोक्तबाधितानुवृत्तिभङ्गः ॥**

स्वातन्त्र्यं ब्रह्मणैक्यं पशुपतिसमतां वासनोच्छेदमात्रं
धीसन्तानप्रणाशं निजमतिसुखयोर्नित्ययोस्सन्निकर्षम् ।
चित्तेन स्वात्मसौख्यानुभवमुपलवद्भावमूर्ध्वप्रयाणं
शून्याद्वैतं च मुक्तौ श्रुतिरुपकृतये कल्पतां जल्पतां वः ॥ ७५ ॥

अथ मुक्तिविषये वादिनां प्रलापान् संक्षेपेणोद्गृह्णन् प्रत्येकदोषः श्रोतृभिः स्वयमूह्य इति मत्वा साधारणं श्रुतिविरोधं तावत् सूचयति—**स्वातन्त्र्यमिति** ॥ सिद्धिवासनासितासितमनोभिरेतदिष्यते, न च तद्युक्तम् ; सर्वेषां सर्वनियन्तृत्वायोगात् । ब्रह्मणैक्यं तु त्रय्यन्तैकदेशिनस्संगिरन्ते । तत्र साम्यसाधर्म्यसहशब्दादिभिर्बाधः । भेदसहं केवलं वा नित्यतादात्म्यमिच्छतां किमिदानीमैक्यं साध्यम् ? एकत्वनानात्वविभागाविभागशक्तिमत्त्वपक्षश्च न प्रामाणिकैः श्रद्धेयः । कल्पादावुत्पन्नाः कल्पान्ते ब्रह्मण्यैक्यं लभन्त इति पक्षे त्वकृताभ्यागमकृतविप्रणाशप्रसङ्गोऽप्यधिकः । पशुपतिसमतां तन्मतस्थाः प्राहुः । तत्रावान्तरभेदेषु विशेषश्च द्रष्टव्यः । प्रत्युक्तं तन्मतम् * पत्युरसामञ्जस्यादिति । वासनोच्छेदमात्रं तु बौद्धैकदेशिनः । तत्र सर्वज्ञानसन्तानैकतापत्तिः स्यान्न वेति विभागः । तत्र तत्प्रक्रियाप्रतिषेध एवोत्तरम् । धीसन्तानप्रणाशं तु **प्रज्ञाकर**मतस्थाः । तत्रान्तिमस्यार्थक्रियाविरहादसत्त्वे तत्पूर्वेषामपि तथेति शून्य[ता]वादावतारः । निजमतिसुखयोर्नित्ययोः सन्निकर्षं तु **न्यायैकदेशिनः** । इदं च मतं प्रागेवापास्तम् । चित्तेन स्वात्मसौख्यानुभवं **भाट्टाः** । उपलवद्भावं **लौक्याः, न्यायमीमांसैकदेशिनश्च** । अनयोरपि साधकासंभव उक्तः । ऊर्ध्वप्रयाणं तु **जैनाः** । तत्र भूम्यां नित्यपतनवन्नित्योर्ध्वगमनमेके । अन्ये तु लोकाकाशमतिक्रम्य सकललोकमस्तकस्थायिन्यलोकाकाशे देहमेकमनेकं वा परिगृह्य वसन्त इति । इदं तु तत्कथामात्रसिद्धम् । शून्याद्वैतं तु **माध्यमिकाः** । तत्र सर्वतोमुखी व्याहतिरूह्या । तथा च तत्प्रतिक्षेपसूत्रम्—* सर्वथाऽनुपपत्तेश्चेति । चकारोऽनुक्तान्मुक्तितारतम्यचिन्मात्रस्फुरणादिपक्षान् संगृह्णाति । एतत् सर्वं जल्पतां श्रुतिरुपकृतये कल्पतामित्युपालम्भकाका बाधकत्वपरम् ; सर्वभूतदयालुत्वस्मरणादिदं सानुग्रहवाक्यं वा । आयुर्वेदविद्भिरप्यन्वाख्यायते—* आत्मद्रोहममर्यादं मूढमुन्मुक्तसत्पथम् । सुतरामनुकम्पेत नरकार्चिष्मदिन्धनम् ॥ इति । तदिह * परात्परं पुरुषमुपैति दिव्यमित्युपनिषत्सिद्ध एव मोक्ष इति भावः ॥ ७५ ॥ **इति परमते विरुद्धानामर्थानां मोक्षविरुद्धत्वप्रतिपादनम् ॥**

॥ इति श्रीसर्वार्थसिद्धिसमेते तत्त्वमुक्ताकलापे जीवसरः द्वितीयः ॥ २ ॥

[जडद्रव्यसरे श्लोकाः ७०, जीवसरे श्लोकाः ७५, आहत्य श्लोकाः १४५]

॥ अथ नायकसरः तृतीयः ॥ ३ ॥

146· व्याप्त्याद्यव्याकुलाभिः श्रुतिभिरधिगतो विश्वनेता स विश्वं
क्रीडाकारुण्यतन्त्रः सृजति समतया जीवकर्मानुरूपम् ।
रोषोऽपि प्रीतये स्यात्सुनिरसविषयस्तस्य निस्सीमशक्तेः
स्वेच्छा[यां]तस्सर्वसिद्धिं वदति भगवतोऽवाप्तकामत्ववादः ॥ १ ॥

तदेवं प्रत्यगर्थद्वये प्रथमोद्दिष्टो जीवश्चिन्तितः । अथेश्वरश्चिन्त्यते । तत्र तावत्प्रमाणविशेषात् सिद्धिं प्रस्तौति—**व्याप्त्याद्यव्याकुलाभि**रिति ॥ धर्मप्रवृत्तियुक्तसर्वदेशकालव्यापितयाऽन्यथाकरणशङ्कानर्हाभिरित्यर्थः । यद्वा अनुमानवद्व्याप्तिपक्षधर्मतानिरूपणजनितव्यभिचारसंभवादिरहिताभिरिति । श्रुतिभिरिति भ्रमादिमूलत्वासंभवख्यापनम् । शब्दानां सिद्धे व्युत्पत्तिस्तत्र तात्पर्यं च साधयिष्यते । विश्वनेता—विश्वेषां यथेष्टं विनियोक्ता । स कथं श्रुतिभिरधिगतः, कारणवाक्येषु सदादिशब्दैः *तद्धेदं तर्ह्यव्याकृतमासीदित्यादिप्रदर्शितस्याव्यक्तापरपर्यायस्य प्रधानस्याभिधानादिति चेत्, तन्न; अव्यक्तस्य *तदैक्षत, *सोऽकामयत इत्याद्युक्तस्वसङ्कल्पपूर्वकसृष्ट्याद्यसंभवात् । न खल्वीक्षणादिशब्दो भाक्तः; मुख्ये बाधकाभावस्य साधकभूयस्त्वस्य च **शारीरके** स्थापितत्वात् । *सदेव सोम्येदमग्र आसीदित्याद्यचेतनसामानाधिकरण्यात् कारणमचेतनमिति चेन्न; सामानाधिकरण्यस्य स्थूलसूक्ष्मचिदचिद्वस्तुविशिष्टविवक्षयाऽप्युपपत्तेः । सर्वं च जगत् कर्तुश्शरीरतयाऽऽम्नातम्; *अस्मान्मायी सृजेत विश्वमेतदिति । ईदृशी च सृष्टिः *सोऽभिध्याय शरीरात्स्वादित्युपबृंहिता । अधीयते चा**थर्वणिकाः**—*विकारजननीमज्ञामष्टरूपामजां ध्रुवाम् । ध्यायतेऽध्यासिता तेन तन्यते प्रेर्यते पुनः ॥ सूयते पुरुषार्थं च तेनैवाधिष्ठिता जगत् । गौरनाद्यन्तवती सा जनित्री भूतभावनी ॥ इति । अगीयत चैतत्—*मयाऽध्यक्षेण प्रकृतिस्सूयते सचराचरमिति । अतस्साक्षात् संकल्पाश्रयत्वम्, व्यवधानेन तु विकाराश्रयत्वमिति सर्वाविरोधः । ननु सद्विद्यायां मृत्पिण्डलोहमणिनखनिकृन्तनदृष्टान्तैः *यथा पृथिव्यामोषधयस्संभवन्तीत्याथर्वणिकवाक्याच्चाचेतनमात्रोपादानत्वं जगतः प्रतीयत इति चेन्न; मृत्पिण्डादिनिदर्शनानामेकविज्ञानेन सर्वविज्ञानस्यासंभवचोद्यपरिहारपरत्वात्, *यथा पृथिव्यामिति वाक्यस्य त्वेकस्माद्विचित्रानन्तोत्पत्तिसंभवार्थत्वात् । न तु चेतननैरपेक्ष्यमेतैस्सूच्यम्; अन्यथा *यथा सतः पुरुषात्केशलोमानीति चेतनसन्निधिसापेक्षोत्पत्तिनिदर्शनायोगात् । अस्तु तर्हि तद्वदयस्कान्तादिनयेन निर्व्यापारपुरुषसन्निधानात् प्रकृतेः प्रवृत्तिः, सर्वस्य च कार्यजातस्य जीवकर्महेतुकत्वात्, अपहतपाप्मत्वसर्वज्ञत्वादीनां च तस्मिन्नवस्थाभेदेनोपपत्तेरिति; तन्न । *यथोर्णनाभिस्सृजते गृह्णते चेति प्रथमोक्तदृष्टान्तवैघट्यात् । *प्रकृतिं पुरुषं चैव प्रविश्यात्मेच्छया हरिः । क्षोभयामास संप्राप्ते सर्गकाले व्ययाव्ययौ ॥ इति पुरुषस्यापि पराधिष्ठानेन जगत्सृष्ट्युपयोगोक्तेः । न च जीवस्य संवर्तसमयसंहृतकरणकलेबरस्य मुख्येक्षणादिसंभवः । मुक्तस्तर्हि प्रकृतिपुरुषयोरधिष्ठाता स्यात्; तस्य सत्यसंकल्पस्य स्वेच्छया पितृलोकादिविचित्रकार्यस्रष्टृत्वाम्नानान्मुख्येक्षणसिद्धेः । जीवान्यत्ववादाश्च बद्धान्यत्वविषयाः स्युः । *ममैवांशो जीवलोके जीवभूतस्सनातन इति जीवत्वस्यावस्थारूपत्वोक्तेः; मुक्तस्यैव हिरण्यगर्भादिदेहाधिष्ठानेन सृष्टिस्थित्यादिहेतुत्वमिति सर्वपुराणादिसामरस्यमिति; तदपि मन्दम् । एकस्यैवानाद्यन्तस्य सर्वमुक्तोपसृप्यत्वश्रवणात्, *मम साधर्म्यमागताः, *स्वातन्त्र्यमतुलं प्राप्य तेनैव सह मोदत इत्याद्युपबृंहणविरोधाच्च । *सायुज्यं प्रतिपन्ना ये तीव्रभक्तास्तपस्विनः । किङ्करा मम ते नित्यं भवन्ति निरुपद्रवाः ॥ इति च भगवदुक्तिः । मोक्षधर्मे च *अनेन साम्यं यास्यामीति मुमुक्षोरभिसन्धि-

वचनम् । प्रपञ्चितं चैतत्—*परेण पर[धर्मी च]धर्मेण भवत्येष समेत्य वै इत्यादिभिः एकस्य च सर्वप्रशासितृत्वं निस्सीमत्वं च श्रुतिस्मृतिशतसिद्धम् । अपि च मुक्तास्सर्वे किं संभूय जगत् सृजन्ति उत प्रतिनियतकार्याः? नाद्यः ; *स यदि पितृलोककाम इत्यादिभिरव्यवस्थितेच्छादृष्टेः, सर्वेषामेकरूपेच्छाक्लृप्तौ गौरवात्, तथा चाश्रवणात् । न द्वितीयः, *इदं सर्वमसृजतेत्यादिभिरेकस्य सर्वकर्तृत्वोक्तेः । समुदायैकत्वविवक्षा तु क्लिष्टा निर्मूला च; श्रुत्या क्लृप्त्या वा तदयोगात् । अतः *पतिं विश्वस्यात्मेश्वरमिति श्रुत एक एव सर्वकर्तेश्वरः ॥ **श्लो.** प्रयोजनादिविरहान्न कर्तेश इति ब्रुवन् । तस्य सिद्धावसिद्धौ च व्याघातादिपराहतः ॥

मा भूदनुमानम्, प्रसङ्गस्तु स्यादिति चेन्न ; प्रयोजनशून्यत्वे कर्तृत्वं न स्यात् । अस्ति च कर्तृत्वम् ; अतः प्रयोजनवानिति विपर्ययविश्रमात् । तथा सति नेश्वरस्य बाधः प्रयोजनसाधकानुग्रहार्थत्वात् । अथ प्रयोजनवत्त्वे कर्मवश्यत्वप्रसक्तिः ; तदभावात् प्रयोजनशून्य इति । एवमपि प्रयोजनशून्यविश्वकर्तृत्ववादिनामिष्टप्रसङ्गः । *प्रयोजनमनुद्दिश्य न मन्दोऽपि प्रवर्तत इति चेत्, तर्हि प्रवृत्तिदर्शनात् प्रयोजनं किञ्चिदङ्गीकुरुष्व । स्वार्थं परार्थं वा प्रवर्तते इत्यत्रोभयार्थमित्याह—**स इति** । विषमसृष्ट्या साम्यं दुःखसृष्ट्या कारुण्यं च भज्येतेत्यत्राह—**समतये**ति । साम्यकारुण्यवत् यथाकर्म फलदायित्वमपि श्रुतिबलादङ्गीकार्यम् । अतस्तदविरोधेन गुणान्तरं व्यवस्थाप्यमिति भावः । दुःखनिवर्तनांशे कारुण्यसिद्धिः । ननु स्वसृष्टदुःखनिवर्तनेन कारुण्यलाभाद्वरं दुःखानुत्पादनमेव । अतस्सुखैकतानं जनयेज्जगत् करुणया सृजन्निति चेत्; किमयमीश्वरं प्रत्युपदेशः? अन्यान् प्रति वा? नाद्यः, तस्य परोपदेशाधीनप्रवृत्तित्वाभावात् । न द्वितीयः, तत्तत्प्रमाणसिद्धवस्तुस्वभावानामपर्यनुयोज्यत्वात् । स्मर्यते च—*शक्तयस्सर्वभावानामचिन्त्यज्ञानगोचराः । यतोऽतो ब्रह्मणस्तास्तु सर्गाद्या भावशक्तयः॥ भवन्ति तपतां श्रेष्ठ पावकस्य यथोष्णता॥ इति ॥ ननु दयावैकल्यपरिहारायानुग्रहांश एव भगवतः कर्तृत्वमङ्गीक्रियताम्; स्यादेतत्, एवं यदि वयमेव स्वेच्छया वस्तु व्यवस्थापयामः, किंतु प्रमाणदृष्ट्यैव । अतो निग्रहांशेऽपि निरङ्कुशं कर्तृत्वम् । अथ स्यात्—क्रोधो हि निग्रहहेतुः ; स च स्वाश्रयदुःखाविनाभूतः, *अरोषणो ह्यसौ देव इति प्रसिद्धस्य च कथं क्रोध इति चेन्न ; *एतौ द्वौ विबुधश्रेष्ठावित्यादिषु कण्ठोक्तेः । भाक्तोऽयं क्रोधशब्द इति चेत्तन्न ; प्रसादशब्दस्यापि तथात्वप्रसङ्गात् । अस्त्वेवमिति चेन्न ; भिक्षुपादप्रसारणन्यायेन निरीश्वरवादावतारात् । अतः क्रोधावश्यंभावादीश्वरस्यापि दुःखावश्यंभाव इत्यत्राह—**रोषोऽपी**ति । क्रोधरोषादिशब्दार्थो हि परपीडेच्छामात्रम् । स तावन्न स्वरूपतो दुःखम्; दुःखहेतुत्वमप्यस्याशक्यविषये, तथा दृष्टेः । स्मर्यते हि—*द्वाविमौ कण्टकौ तीक्ष्णौ शरीरपरिशोषणौ । यश्चाधनः कामयते यश्च कुप्यत्यनीश्वरः ॥ इति । न सर्वशक्तेरीश्वरस्य चिकीर्षितमशक्यं किञ्चिदस्ति । अतोऽस्य न दुःखाय क्रोधः, प्रत्युत निग्रहविहारेण प्रीतये स्यादिति । ननु इह विहारः क्रीडा ; सा चारतिपरिहारार्था लोके प्रसिद्धा । जगतः स्रष्टारमधिकृत्य *स एकाकी न रमेतेति श्रूयते । अतः क्रीडायोगादरतियोगः, तदभावाद्वा तदभावः स्यात् । मैवम् ; क्रीडा हि प्रीतिविशेषप्रभवः स्वयंप्रियो व्यापारः, अन्यथा तल्लक्षणमव्यापकं स्यात् ; अतो नारतिप्रसङ्गः । अरतिश्रुतिश्च तदानीमेकाकित्वमनिष्टम्, अतो ब्रह्मादिसृष्टावुदयुङ्क्तेत्यभिसन्धत्ते, न पुरुषान्तरवदप्रवृत्तिजन्यदुःखभयात् प्रावर्ततेति; अशास्त्रवश्यस्य दुःखानर्हत्वात् । तथाऽपि *क्रीडार्थं सृजतो विश्वं विहन्येत कृतार्थतेत्यत्राह—**स्वेच्छाया**मिति । अवाप्तसमस्तकामवादो हि न काम्यनिवृत्तिपरः, अवाचकत्वात्, सत्यकामत्वश्रुतिविरोधाच्च । नापि कामनानिषेधार्थः ; *सोऽकामयत, *सत्यसंकल्प इत्यादिबाधात् । अतो यथाकामं सर्वसिद्धिमभिसन्धत्ते इति ॥ सहकारिभिरारम्भे न स्वातन्त्र्यं विहन्यते । तत्सद्भावप्रवृत्त्योश्च स्वाधीन-

त्वव्यवस्थितेः ॥ कारकान्तरवैधुर्ये किमपेक्ष्य स्वतन्त्रता । शरीरमप्यधिष्ठेयं सहकार्येव कुर्वतः ॥ निरपेक्षस्वतन्त्रस्य सहकारिमतस्सदा । अप्रवृत्तिः प्रवृत्तिर्वा नित्यं स्यादिति चेन्न तत् ॥ तत्तदिच्छाविशेषेण तत्क्रमस्योपपत्तितः । इच्छासन्तत्यनादित्वान्न च मूलक्षयः कचित् ॥ गुणेतरविपर्यासमन्योन्यसहकारिताम् । विवक्षातः कचित् प्राहुः निस्समत्वान्निमित्तताम् ॥ प्राप्यः परमभोग्यत्वान्निषेव्यः स्वामिभावतः । शक्तिकारुण्यभूम्ना च शरण्यस्सीदतां प्रभुः ॥ बहिरन्तश्च तद्व्याप्तिस्तत्र यत्रोभयं भवेत् । विभोरणोश्च न बहिर्नान्तस्तस्मान्न सा तयोः ॥ विभोर्नच्छिद्रमणुना नाणूनां विभुना च तत् । यथाप्रमाणं संबन्धमात्रमेव तयोर्भवेत् ॥ आकाशव्यतिभेदादेरसंभाव्यस्य चोदना । आकाशादिकमिच्छद्भिरनिच्छद्भिश्च दुर्वचा ॥ न विभज्येत गच्छद्भिर्न विहन्ति गतिं च यत् । अस्पर्शत्वात्तथाभूतं विभु वाऽविभु वाऽस्ति नः ॥ विभ्वणुप्रतिषेधेन मध्यमं च निषेधता । सर्वासत्त्वं च दुस्साधं सदसत्त्वविकल्पतः ॥ समस्तमूर्तसंयोगस्संभवेद्यस्य तद्विभु । तत्संभवोज्झितं द्रव्यं महत्त्वाणुत्वचित्रितम् ॥ * अणोरणीयान्महतो महीयानित्यनुश्रवः । विश्वव्यापित्वतात्पर्यान्न मिथो बाधमृच्छति ॥ यदल्पपरिमाणेन पृथूनां ग्रसनं श्रुतम् । अचिन्त्यमिदमित्येके चिन्तनश्रमभीरवः ॥ १ ॥

इत्यागमिकेश्वरसिद्धिः ।

147. **अप्रत्यक्षः परात्मा तदिह न घटते धातुरध्यक्षबाधो**
योग्यादृष्टेरभावान्न खलु न भवता स्वीकृतः स्वेतरात्मा ।
तस्मिन्देहानपेक्षे श्रुतिभिर[धिगते]वसिते देहबाधान्न बाधो
वेदेभ्यो नानुमानं न च पुरुषवचस्तिष्ठते बद्धवैरम् ॥ २ ॥

यद्यङ्कुराद्युत्पत्तौ कश्चित् कर्ता, स कथं न दृश्येत ? अतो यूपादित्यैक्यमिव प्रत्यक्षबाधितं न श्रुतिः प्रतिपादयतीत्यत्राह—**अप्रत्यक्ष** इति ॥ सर्वेषां स्वव्यतिरिक्तस्यात्मनः प्रत्यक्षत्वासिद्धेः ; ईश्वरेऽपि योग्यानुपलब्ध्यभावान्नात्र प्रत्यक्षबाध इत्यर्थः । इह—दूर्वादिकार्योत्पत्तौ । कर्तुरदृष्टस्य कथं सिद्धिरिति **चार्वाकचोद्यं** वारयति—**न खल्विति** । अयं भावः—न तावदर्धलोकायतिकैरद्वैतिभिरिवात्मभेदोऽनङ्गीकृतः । भिन्नाश्चात्मानः परस्परमप्रत्यक्षाः । एवमीश्वरोऽपि स्वप्रत्यक्षोऽन्याप्रत्यक्षतया निषेद्धुं न शक्य इति । अनुमानादात्मान्तरस्वीकार इति चेत्, आगमादीश्वरोऽपि स्वीकर्तव्यः ; प्रमाणत्वेन श्रद्धेयत्वाविशेषात्, परोक्षत्वेन न्यक्कारस्यानुमानेऽपि प्रसङ्गात् । लोकायतिकानां तु यद्यपि भूतपरिणतिरूपः परात्माऽपि प्रत्यक्षः, तथाऽपि चैतन्यविशिष्टो न प्रत्यक्षेण गृह्यते ; यद्यन्यतस्तु कुतश्चित् तद्विशिष्टतया गृहीतः, एवमीश्वरोऽपि किं न गृह्येत ? बाधानर्हत्वात् ; शरीरतया परात्मग्रहणमिति चेत्, आत्मनः शरीरत्वे सिद्धे हि तथा ग्रहणम्, तदन्यत्वसिद्धौ तु परशरीरेऽपि तथैव स्यादिति । अस्तु तर्हि व्यापकानुपलब्ध्या बाधः, कर्तुर्हि शरीरं व्यापकम् ; न चाङ्कुराद्युत्पत्तौ शरीरं दृश्यते, अतीन्द्रियं तत्र शरीरमस्त्विति चेन्न ; अङ्कुराद्युत्पादकतया तादृशशरीरानभ्युपगमात् । तदभ्युपगमेऽपि करणकलेबरसापेक्षस्य कर्तुः कथमीश्वरत्वम् ? तत्राह—**तस्मिन्निति** । देहानपेक्ष इत्युपलक्षणम् । श्रूयते हि—* पश्यत्यचक्षुस्स शृणोत्यकर्णः अपाणिपादो जवनो ग्रहीतेति । यदि सर्वशरीरत्वस्य श्रुतिस्मृतिसिद्धत्वात् सर्वेषु कार्येषु शरीरसापेक्षत्वमिति, तथा सति न व्यापकानुपलब्ध्या बाधः । सर्वकार्यानुगुणतत्तद्द्रव्यशरीरकतया शास्त्रैरुपलब्धेः । अथ विगीतमकर्तृकं कर्मवश्याजन्यत्वादित्याद्यनुमानैरीश्वरस्य बाध इत्युच्येत । तत्राह—**वेदेभ्य** इति । अयं भावः—आप्तशास्त्रस्यानुमानैर्विरोधे शास्त्रेणैव तेषां बाधोपपत्तिः ; अन्यथा स्वर्गनरकादीनामतीन्द्रियाणां कुतश्चिदनुमानाद्

बाधप्रसङ्गात् । शक्यं हि विगीतं न दुःखासंभिन्नसुखसाधनम् ; साधनत्वात् किल्बिषवदिति । एवमन्यत्राप्यूह्यम् । किं चात्र **नैयायिकादि**संमतैरीश्वरानुमानैर्बाधः प्रतिरोधो वा दुर्वारः ; विपक्षे बाधकसदसद्भावौ समचर्चौ । अस्तु तर्ह्यादिविदुषस्सिद्धस्य **कपिल**स्यागमेन ब्रह्मकारणवादभङ्ग इत्यत्राह—**न चेति** । नित्यनिर्दोषश्रुतिविरोधे हि **स्मृतेरेव** बाध्यत्वं विरोधाधिकरणसिद्धम् । अन्यथा बौद्धाद्यागमैरपि किं न कृत्स्नवेदबाधः ? तेषां भ्रमादिमूलत्वसंभावनयेति चेत् ; सममेतत् । सर्वज्ञस्सांख्याचार्यः परमाप्त इति चेन्न ; समाधिजनितसार्वज्ञ्यानामपि कर्मभेदैः कदाचिद्भ्रमसंभवात् । न च सार्वज्ञ्ये प्रमाणमस्ति ; आहुश्च—* कपिलो यदि सर्वज्ञः कणादो नेति का प्रमा । तावुभौ यदि सर्वज्ञौ मतभेदः कथं भवेत् ॥ इति । ननु, * ददृशुः कपिलं तत्र वासुदेवं सनातनमित्यादिभिः स्वतस्सर्वज्ञपरमकारुणिकावतारतया सिद्धस्य कथमनाप्तत्वशङ्केति चेन्न ; बुद्धेऽपि समत्वात् ; आविष्टत्वमात्रं तत्रेति चेदत्रापि तथा, विरोधाभावात् ; अन्यथा बुद्धादीन् प्रेरयत ईश्वरस्यासुरादिषु विप्रलिप्सा दुस्त्यजा । * मोहयिष्यामि मानवानित्यादि च स्वयमेवाह । अतः पौरुषेयवाक्यमार्षमपि वेदाविरोधेन नेतव्यमिति । एवं **निरीश्वरमीमांसका** अपि निर्मूला निगमान्तविद्भिरनुग्राह्याः । **श्लो.** य एवं स्यादसर्वज्ञः सर्वज्ञं न स बुध्यते । इति ब्रुवाणाः सार्वज्ञ्यं लभन्तां तन्निषेधतः ॥ २ ॥ **इतीश्वरस्य निर्बाधत्वम् ॥**

148· **वाच्यत्वं वेद्यतां च स्वयमभिदधति ब्रह्मणोऽनुश्रवान्ता**
वाक्चित्तागोचरत्वश्रुतिरपि हि परिच्छित्त्यभावप्रयुक्ता ।
नो चेत् पूर्वापरोक्तिस्ववचनकलहस्सर्ववेदान्तबाध-
स्तत्सिद्धिर्हेतुभिश्चेत् प्रसजति विहतिर्धर्मिसाध्यादिशब्दैः ॥ ३ ॥

ननु श्रुतिभिरधिगत इत्याद्ययुक्तम्, स्वयंप्रकाशतया तत्सिद्धेः ; अतो वेद्यत्वमेव न यत्र, तत्र कथं शब्दवेद्यत्वम् ? * यतो वाचो निवर्तन्ते, अप्राप्य मनसा सह, *यद्वाचाऽनभ्युदितमित्यादिभिश्च तदुभयं निषिध्यत इत्यत्राह—**वाच्यत्व**मिति ॥ अयं भावः—स्वप्रकाशत्वं तावन्निगमवेद्यत्वेऽपि घटते ; दर्शनस्पर्शनाभ्यामेकार्थग्रहणवदुपपत्तेः । अथानन्यवेद्यत्वमेव स्वयंप्रकाशत्वम् ; तदा कथं ततस्तत्साध्यत्वम् ? अवेद्यत्वग्राहकात्तत् साध्यत इति चेत्, किं तद्ग्राहकम् ? न तावद्ब्रह्मस्वरूपम्, तस्य स्ववेद्यत्वावेद्यत्वयोरुदासीनत्वात् ; अन्यथा तत्र तत्संशयाद्यनुत्पत्तिप्रसङ्गात् । नापि वृत्तिज्ञानानि, तद्ग्राहकत्वे तदभावे च तदवेद्यत्वसाधनायोगात् । एवं साक्षिण्यप्यवेद्यत्वग्रहणा युक्तिर्भाव्या । ग्राहकान्तरैरग्राह्यं गृह्यत इत्यविरोध इति चेत्तर्हि घटादेरप्यवेद्यत्वं सिद्धम् ; स्वग्राहकेतराग्राह्यत्वात् । यैश्च त्रय्यन्तैरवाच्यत्वादिकं सिषाधयिषसि, त एव स्वयं वाच्यत्वादिकमभिदधति *तस्योदिति नाम, *अथ नामधेयं सत्यमित्यादिषु तद्वाचकविधानात् । * सर्वे वेदा यत्रैकं भवन्ति, * यो वेद निहितं गुहायां परमे व्योमन्, * यत्प्रयन्त्यभिसंविशन्ति, तद्विजिज्ञासस्व, *येनाक्षरं पुरुषं वेद सत्यं प्रोवाच तां तत्त्वतो ब्रह्मविद्यामित्यादिषु वाक्यतोऽन्यतश्च वेद्यत्वप्रतिपादनादिति । तर्हि, *यतो वाचो निवर्तन्त इत्यादेर्निर्विषयत्वप्रसङ्ग इत्यत्राह—**वाक्चित्ते**ति । * सैषाऽऽनन्दस्य मीमांसा भवतीत्यादिना ब्रह्मानन्दस्यापरिच्छेद्यताप्रतिपादने हि वाक्यतात्पर्यं गम्यते । अन्यथा * ब्रह्मविदाप्नोति परम्, *आनन्दं ब्रह्मणो विद्वानित्यादिपूर्वापरविरोधः स्ववचनविरोधश्च स्यात् । तदिदमाह—**नो चेदि**ति । ब्रह्मप्रतिपादकभागश्च सर्वो निर्विषयः स्यादित्यत्राह—**सर्वे**ति । उपलक्षणमेतत् वेदोपबृंहणशतबाधस्य ; * वेदैश्च सर्वैरहमेव वेद्यः, * वचसां वाच्यमुत्तममित्यादिभिश्च * यतो वाचो निवर्तन्त इत्यादेरान्यपर्यं ग्राह्यम् । माऽस्त्वत्र श्रुतिभिरवाच्यत्वादिसिद्धिः, अनुमानतस्तु स्यादिति

शङ्कते—**तत्सिद्धिरिति**। श्रुतिवदेव विरोधप्रसक्त्या परिहरति—**प्रसजतीति**। ब्रह्म अवाच्यमवेद्यं वा एवंत्वादिति हि प्रयोक्तव्यम्; तत्र ब्रह्मपदं साध्याधारं ब्रूते न वा? आद्ये कथं तद्विरुद्धसाध्यधीः? द्वितीये तु निरर्थकता निराश्रयसाध्योक्तिश्च। एवं साध्यपदमपि धर्मिपदसमानाधिकरणं न वा? पूर्वत्र स्वस्य धर्मिणं ब्रूते, स्वव्यापारविरुद्धं च ब्रूत इति चित्रमेतत्। उत्तरत्रानन्वयः। हेतुपदे च स्वपक्षधर्मत्ववाचिनि प्रकृत्यंशो धर्मिविषयः। अन्यथा कथं प्रत्ययांशस्य तन्निष्ठभावाभिधायित्वम्? अतो धर्म्युल्लेखनतद्भाववाचकं हेतुपदं न स्वप्रवृत्तिविरुद्धं साध्यं साधयेत्। एवमनुग्राहकतर्केऽपि धर्मिप्रसञ्जकप्रसञ्जनीयपदेषु विहतिरवधार्या। प्रतिप्रयोगोऽपि—विगीतं वेद्यं वाच्यं च, भासमानत्वादिति। नात्र द्वितीयस्य व्यक्त्याऽनैकान्त्यम्; जातिवद्व्यक्तेरपि वाच्यत्वस्य वक्ष्यमाणत्वात्; युष्माकं च तत्र विमत्यभावात्। नन्वत्र धर्मिपदस्य धर्मिणि मुख्यवृत्तिरसिद्धा, सिषाधयिषितावस्थत्वात्; उपचाराभ्युपगमे तु विवक्षितविरोधः स्यात्। मैवम्; वृत्तिमात्रस्य स्वपरसंमतत्वेन वाच्यत्वानिश्चयेऽपि प्रयोगोपपत्तेः। **श्लो.** दुस्साधं क्वचिदप्येवमवाच्यत्वादि कस्यचित्। किं पुनस्सर्ववचसां प्रतिष्ठा यत्र तत्र तु ॥ ३ ॥ **इत्यवाच्यत्वावेद्यत्वपरिहारः ॥**

149. **नित्यं ब्रह्मादिशब्दा निरुपधिकसतो लक्षका इत्ययुक्तं**
मुख्यस्यान्यस्य हानेर्न च निपुणधियो मुख्यमिच्छन्ति लक्ष्यम्।
मुख्यत्वे बाधकं च क्वचिदपि न वयं किञ्चिदालोकयामो
मुख्यं लक्ष्यं च वाचः पदमिति न च तद्गोचरत्वातिपातः ॥ ४ ॥

ननु लक्षणया धर्म्यादिपदानि प्रवर्तन्ताम्, मुख्यवृत्तिविषयत्वाभावस्तु साध्यत इति को विरोध इत्यत्राह—**नित्यमिति ॥** अयुक्तत्वं कुत इत्यत्राह—**मुख्यस्येति**। तीरं गङ्गापदलक्ष्यमितिवन्मुख्यवृत्त्यनर्हं किंचिन्न लाक्षणिकं दृष्टम्। सामान्यतो विशेषतो वा स्ववाचकपदान्तरनिर्दिष्टे हि पदान्तरस्य लक्षणा वाच्या। अन्यथा ब्रह्मादिशब्दा लक्षणया प्रवर्तन्त इत्युक्ते परेष्टमात्रोक्तिः स्यात्। व्यक्तिविशेषमनिष्कृष्य ब्रह्मशब्दवेद्ये लक्षणया प्रवर्तन्त इत्युक्तेऽपि प्रकृत्यादौ तथा प्रवृत्तेरुक्तदोषो दुर्वारः। अथ सर्वकारणत्वादिलक्षिते लक्षणावृत्तिर्ब्रह्मादिशब्दानां साध्येत, तदा तत्र मुख्यवृत्तौ न काचिदनुपपत्तिः; प्रवृत्तिनिमित्तपौष्कल्यादुपपत्तिरेव। अन्यस्य तु मुख्यस्य हानिः, तद्गुणलेशयोगात् प्रयोगोपपत्तेः। साध्यवाचकपदमप्यवाच्यसंबन्धिनि लक्षणया वर्तत इति वक्तव्यम्। न चान्यत् किञ्चिदवाच्यं, दृष्टमिष्टं वा। तदभ्युपगमेऽप्यत्र ब्रह्मणस्तत्संबन्धित्वं साधितं स्यात्; न त्ववाच्यत्वम्। स्वयंप्रकाशत्वादिति हेतुपदं त्वत्र स्वयंप्रकाशसंबन्धिपरं स्यात्; तथा सत्यन्यत् स्वयंप्रकाशम्, ब्रह्म तु तत्संबन्धिमात्रमिति साधु सिद्धान्तस्समर्थितः! अथ काल्पनिकं मुख्यवृत्तिविषयत्वं ब्रह्मणः स्यादित्यत्राह—**न चेति**। अयं भावः—त्वन्मतेऽन्येषामपि हि मुख्यत्वं काल्पनिकमेव; तथा सति यस्य पदस्य यन्मुख्यं तत्तस्य लक्ष्यमिति तवैवेदं शोभते। लक्षणानिमित्तं चात्र नास्तीत्याह—**मुख्यत्व इति**। क्वचिदपि—सद्ब्रह्मादिशब्देषु कुत्रचिदपीत्यर्थः। किंच श्रुतिविरोधपरिहाराय मुख्यवृत्तिबाध इष्टः; लक्षणावृत्त्यङ्गीकारेऽपि तद्विरोधस्ते स्थित एवेत्याह—**मुख्यमिति**। विरोधशमनं त्वस्मदिष्टमेव साधीय इति भावः ॥ ४ ॥ **इति सद्ब्रह्मादिशब्दानां नित्यलक्षकत्वानुपपत्तिः ॥**

150. **निस्साधारण्यनारायणपदविषये निश्चयं यान्त्यबाधे**
सद्ब्रह्माद्यास्समानप्रकरणपठिताश्शङ्कितान्यार्थशब्दाः।

अन्तर्यन्ता च नारायण इति कथितः कारणं चान्तरात्मे-
त्यस्मादप्यैककण्ठ्यं भवति निरुपधिस्तत्र शम्भ्वादिशब्दः ॥ ५ ॥

एवमीश्वरस्य त्र्यन्तवेद्यत्वं शब्दवाच्यत्वं च स्थापितम्। स तु हिरण्यगर्भादिष्वन्यतम इति शङ्कायां **पुरुषनिर्णया**दिसाधितं विशेषनिर्धारणं संगृह्णाति—**निस्साधारण्येति** ॥ साधकबाधकाभ्यामप्राप्ते शास्त्रमर्थवदित्यभिप्रायेणोक्तम्—**अबाध** इति। सदादिशब्दानां कथं शङ्कितान्यार्थत्वम्? इत्थम्—सच्छब्दस्तावत् सत्तायोगिषु सर्वेषु प्रवृत्ततया न विशेषनिर्धारणार्हः। ब्रह्मशब्द एकरूढोऽपि बहुषु रूढवत् प्रयुक्ततयाऽन्यार्थत्वशङ्कार्हः स्यात्। आत्मशब्दश्च जीवपरादिसाधारणप्रयोगः। एवं पुरुषप्राणाक्षरादिशब्दा अपि। नारायणशब्दस्तु न जात्युपाधिवचनो न वाऽनेकरूढः। अतस्तेनान्येषां विषयविशेषनिर्धारणं युक्तम्। तत्र च हेतुः समानप्रकरणपठितत्वम्; अन्यथा पश्वधिकरणादेरपि भङ्गः स्यात्। प्रकारान्तरेणापि निर्दिधारयिषुराह—**अन्तर्यन्ते**ति। यथा **सुबालोपनिषदि** * एष सर्वभूतान्तरात्माऽपहतपाप्मा दिव्यो देव एको नारायण इति। एतेनान्तर्यामिब्राह्मणमप्येतद्विषयमिति निर्धारितम्। ततः किमित्यत्राह—**कारण**मिति। * तत् सृष्ट्वा तदेवानुप्राविशदित्यादिना हि सर्वस्रष्टुस्सर्वान्तर्यामित्वमप्याम्नातम्। फलितमाह—**अस्मादि**ति। नारायणशब्देन सदादिशब्दानामिति शेषः। ननु * कारणं तु ध्येय इत्यत्र * शम्भुराकाशमध्य इति समाख्यान्तरं दृष्टम्; ततः किम्? कारणानुवादेन ध्येयत्वविधिपरं हीदं वाक्यम्। पुरोवादे च नारायणत्वनिर्णये तस्मिन्निरुपाधिकावयवार्थभूम्ना तद्वृत्तिरुपपन्ना; तथा च **नारायणानुवाके**ऽपि विश्वशम्भुवमित्युच्यते, शाश्वतं शिवमिति च; अतोऽन्यपरवाक्यस्थसमाख्यामात्रमकिञ्चित्करमिति भावः ॥ ५ ॥

151· **विष्णोरप्यस्त्यभिख्या शिव इति शुभतारूढिरत्रानुपाधि-**
स्तस्माद्ध्येयः श्रुतोऽसौ शिव इति शिव एवेति वाक्यं त्वनुक्तिः।
उक्तं नारायणाधिष्ठितमिति च तमोऽनेकबाधोऽन्यथा स्यात्
ब्रह्मेशादेर्महत्यामुपनिषदि लयाद्युक्तमेवं तु नात्र ॥ ६ ॥

शिवशब्दस्य न केवलं शुभा[द्व्या]दिपौष्कल्यमात्रान्नारायणे वृत्तिः, किंतु नामतयाऽपीत्याह—**विष्णोरि**ति ॥ * सर्वश्शर्वश्शिवः स्थाणुरिति हि तन्नामसहस्रे पठ्यते। ननु शुभतया रुद्रेऽस्य रूढिः स्यादित्यत्राह—**शुभे**ति। शुभतया जनिता ह्यस्य रूढिः * मङ्गलानां च मङ्गलमित्यादिभिर्निरुपाधिकशुभत्वशालिनि भगवत्येव युक्ता। अन्यत्र तु तद्गुणलेशयोगाद्वृत्तिः स्यात्। प्रसिद्धिप्रकर्षस्तु प्रणववेदादिषु ब्रह्मशब्दवत् प्रचुरप्रयोगमात्रात् स्यात्। यत्र तु शिवस्य ध्येयत्वोक्तिस्तत्रापि शाश्वतशिवानुवादेन ध्यानं विधीयते। नैतावता प्रसिद्धशिवस्य श्रुतिविरुद्धं कारणत्वं कल्पयितुं शक्यमित्याह—**तस्मादि**ति। असौ—विष्णुरेव। महापुरुषवेदनस्य हि मुक्तिहेतुत्वं प्रतिपाद्य * नान्यः पन्था [अयनाय विद्यत] इति नियम्यते। ननु यदा * तमस्तदिति वाक्ये शिव एव केवल इत्युच्यते, अतः प्रसिद्धशिवः कारणमित्यत्राह—**शिव एवे**ति। इदं तावद्वाक्यं न कारणतमसः प्रतिपादकं, यदेति कालविशेषप्राप्तानुवादात्। * अव्यक्तमक्षरे लीयते, अक्षरं तमसि लीयत इति **सुबालोपनिष**द्वाक्येन तत्प्राप्तिः। सा चोपनिषन्नारायणस्यैव कारणत्वोपास्यत्वादिकं बहुधा वक्ति। अव्यक्ताक्षरक्रमेण तमःस्थाने *यस्य मृत्युश्शरीरमिति पठ्यते, अतो नारायणाधिष्ठिततमोवाक्यमिह पुरोवादः। * नासदासीन्नो सदासीत्तदानीं तम आसीदित्यादिवाक्यमत्र पुरोवादः किं न स्यादिति चेत्, तथाऽपि तस्य **सौबाल**वाक्यसमानार्थत्वं

ग्राह्यम् । अतः कारणतमोधिष्ठातृत्वेन प्रसिद्धो नारायण एवात्र शब्दान्तरपरामृष्टः । अनन्तरं च *तदक्षरम्, *तत्सवितुर्वरेण्यमित्यादिना तत्प्रकारविशेषोपदेशः । **मानवे** च * आसीदिदं तमोभूतमप्रज्ञातमित्यारभ्य, * तेन नारायणः स्मृत इत्यन्तेन स एव कारणतमोधिष्ठातेति स्पष्टमुक्तम् । तदेतत्सर्वमभिप्रेत्याह—**उक्त**मिति । एवमनभ्युपगमे बहुश्रुतिस्मृतीतिहासादिबाधः स्यादित्याह—**अनेकबाध** इति । अपि च नारायणकारणत्वप्रतिपादिकायां **महोपनिषदि** * न ब्रह्मा नेशानो नेमे द्यावापृथिवी इत्यादिना नारायणात् ब्रह्मेशानयोरुत्पत्त्यादिकं श्रुतम् । * यदा तम इति वाक्ये, * न दिवा न रात्रिरित्येतावदुक्तम् । एतेन * हिरण्यगर्भस्समवर्तताग्रे इति वाक्यमपि निरूढम्, * अद्भ्यस्संभूतो हिरण्यगर्भ इत्यष्टाविति तद्विषयानुवाकान्तरसमानार्थत्वसिद्धेश्चेति ॥ ६ ॥

152. **यः प्रोक्तस्सर्वकर्तुः परमखिलतनोर्नापरं किञ्चिदस्ती-**
त्यस्यैव स्यादनुक्त्योत्तरतरकथनं न त्वितोऽन्यस्य बाधात् ।
विश्वव्याप्तस्य तस्योचितमुपधिपरिच्छेदनादुन्मितत्वं
स्वस्यैव प्रापकत्वादशिथिलचिदचिद्धारणाच्चैष सेतुः ॥ ७ ॥

ननु *यस्मात् परं नापरमस्ति किञ्चिदित्यादिना * तेनेदं पूर्णं पुरुषेण सर्वमित्यन्तेन पुरुषसूक्तादिप्रसिद्धं पुरुषमनूद्य * ततो यदुत्तरतरमित्यादिना तस्मात् परस्यैव वेदनममृतत्वादिसाधकमुक्तम्; स एव सर्वेश्वरः स्यादित्यत्राह—**यः प्रोक्त** इति ॥ सर्वकर्तृत्वं पुरुषसूक्तार्थप्रत्यभिज्ञया सिद्धम् । अखिलतनुत्वं च * पुरुष एवेदं सर्वमितिवत् * तेनेदं पूर्णं पुरुषेण सर्वमित्यनेन व्यञ्जितम् । यस्मादपरं किञ्चित् परं नास्तीत्यन्वयः । तेन * न तत्समश्चाभ्यधिकश्च दृश्यत इत्ययमर्थोऽनूदितो भवति । एवं समाभ्यधिकदरिद्रस्य विश्वव्यापिनोऽस्यैव सहेतुकं * ततो यदुत्तरतरमित्यनुवादः । अत एव * तदरूपमनामयमित्यादिभिराकारान्तरोपदेशः । प्रकार्यन्तरस्यासिद्धत्वाद्यदुत्तरतरमित्यनुवादायोगमभिप्रेत्याह—**न त्वितोऽन्यस्ये**ति । अयं भावः—* य एतद्विदुरमृतास्ते भवन्ति, अथेतरे दुःखमेवापियन्तीति च तद्विषयमेव । अन्यथा * नान्यः पन्था अयनायेति पुंसूक्तवाक्येन व्याघातः । एकविषयत्व एव ह्युभयत्रान्यवेदनस्य मोक्षहेतुत्वाभावोक्तिस्संघटते । तत्र बहुधा विरोधमप्याह—**बाधा**दिति । पूर्ववाक्ये तावत् परान्तरनिषेधादुपक्रमनयेन तद्विरुद्धमुत्तरमुदेतुं नालम्, उत्तरत्र सर्वाननशिरोग्रीवत्वादिना *सहस्रशीर्षा पुरुषः, *सहस्रशीर्षं देवमित्याद्युक्तमिह प्रत्यभिज्ञातम् । अतोऽपि न तदन्यस्योत्तरतरत्वोक्तिसंभवः । अन्यथा * न त्वत्समोऽस्त्यधिकः कुतोऽन्य इत्याद्युपबृंहणशतबाधश्चेति । ननु * पादोऽस्य विश्वाभूतानि, * एष त आत्माऽन्तर्हृदयेऽणीयान् व्रीहेर्वा यवाद्वेत्यादिभिः कारणपुरुषस्य परिच्छिन्नत्वोक्त्या ततोऽन्यदपरिच्छिन्नं परतरमित्यत्राह—**विश्वव्याप्तस्ये**ति । अयं भावः—यत्रयत्र परिच्छेदोक्तिः तत्रतत्र विश्वव्याप्तत्वमप्युक्तम् । अतस्तथातथोपासनार्थमौपाधिकः परिच्छेद उच्यत इति । सेतुत्वश्रुत्या तेनोपायेन कूलान्तरवत् प्राप्यान्तरं गम्यत इत्यत्राह—**स्वस्यैवे**ति । * अमृतस्यैष सेतुरित्यत्र तावदमृतशब्देन श्रुत्यन्तरवत् ब्रह्माभिधाने स्वप्राप्तेः स्वयमुपाय इत्येतावदेव सिध्येत् । मोक्षाभिधानेऽपि तदुपायतयाऽन्यः परतरो न कल्पयितुं शक्यते । * एष सेतुर्विधरण एषां लोकानामसंभेदायेत्यत्र तु * षिञ् बन्धने इति धातौ स्वस्मिन्नाधारे विश्वमसङ्कीर्णं बध्नातीति सेतुः । तत्रापि न ततः परसंभवः । * एतं सेतुं तीर्त्वेत्यत्रापि * अन्धस्सन्ननन्धो भवतीत्यादिपूत्तरवाक्येषु पुरुषस्य प्राप्यान्तरानभिधानात् तरतिः प्रातिवचनः । एवं * नैतं सेतुमित्यादावप्यन्यथासिद्धसेतुव्यपदेशो न प्राप्यान्तरकल्पनक्षम इति ॥ ७ ॥

153. पुंसूक्तं सर्ववेदप्रपठनमहितं यत्परत्वैकतानं
तस्यैव श्रीपतित्वं विशदमभिदधे ह्युत्तरत्रानुवाके ।
आम्नातश्चैष नारायण इति निखिलब्रह्मविद्यासु वेद्य-
स्तत्तद्विद्याप्रदेशश्रुतविविधपदप्रत्यभिज्ञप्तिपूर्वम् ॥ ८ ॥

अथ पुरुषसूक्तस्य विनियोगविशेषान्नारायणपरत्वे सिद्धेऽपि शब्दसाधारण्यात् सन्दिहानानां प्राकरणिकादनन्यथासिद्धलिङ्गाद्विशेषनिश्चयमुत्पादयति—**पुंसूक्तमिति** ॥ सर्ववेदप्रपठनमहितमित्यनेन परतत्त्वविषयप्रमाणानां मिथोविरोधस्फूर्तौ बलाबलचिन्तायां परिग्रहातिशयादेतस्य प्राबल्यं सूच्यते । उक्तं च तदभिप्रायेण **महाभारते**—*इदं पुरुषसूक्तं हि सर्ववेदेषु पठ्यते इति । उत्तरानुवाकः पुरुषसूक्तोक्तमहापुरुषविषयः, सन्निध्यनुगुणशब्दार्थप्रत्यभिज्ञानात् । तत्र *ह्रीश्च ते लक्ष्मीश्च पत्न्याविति **तैत्तिरीयास्समामनन्ति** । **वाजसनेयिनस्तु**—*श्रीश्च ते लक्ष्मीश्च पत्न्याविति । न चात्रानुवाकद्वये धातृप्रजापतिशब्दाभ्यामन्यविषयत्वमाशङ्कनीयम्; विश्वकर्मत्वष्टृशब्दाभ्यामपि प्रसङ्गात् । अतः प्रसिद्धतमलिङ्गानुरोधेन धातृप्रभृतिशब्दानां योगत एव मुख्यत्वमेष्टव्यम् । किंच **नारायणानुवाके** *सहस्रशीर्षं देवमित्यादिभिः पुरुषसूक्तप्रभृतिसर्वपरविद्यावेद्यं पुरुषं प्रत्यभिज्ञाप्य तस्य नारायणत्वं बहुशोऽभ्यस्तम् । अतो यत्रयत्र परब्रह्मपरतत्त्वपरज्योतिःपरमात्मादिशब्दा दृष्टास्तत्र सर्वत्र नारायण एव प्रतिपाद्यत इति निश्चीयते । अतः परतत्त्वनिर्णयेऽयमेवानुवाकः पर्याप्त इत्यभिप्रायेणाह—**आम्नात** इति ॥ ८ ॥

154. रुद्रेन्द्रादिश्च यत्र स्फुरति परतयाऽनन्यथासिद्धलिङ्गै-
स्तत्तत्त्वैर्विशिष्टो हरिरखिलतनुस्तासु विद्यासु वेद्यः ।
पारम्यं त्वान्यपर्यान्न भवति न किरित्यादिभिः स्तोत्रवाक्यै-
रन्याकूतैर्नमस्यादिभिरपि न परः स्यादनैकान्त्यदुःस्थैः ॥ ९ ॥

तथाऽपि त्वाष्ट्रवधादिलिङ्गैः प्रसिद्धेन्द्रादिविषयासु मोक्षार्थविद्यासु का गतिरित्यत्राह—**रुद्रेन्द्रादिरिति** ॥ प्रसिद्धेन्द्रादिलिङ्गानां परमात्मलिङ्गानां चानन्यथासिद्धावुभयानुरोधेन सद्वारकमद्वारकं च तत्तद्विशिष्टब्रह्मोपासनपरत्वं स्वीकर्तव्यमित्यर्थः । कर्मविधिप्रकरणेषु *न किरिन्द्र त्वदुत्तर इत्यादिभिः प्राकरणिकदेवताप्रशंसापरैः न तासां परत्वसिद्धिरित्याह—**पारम्यमिति** । *न किरिन्द्र इत्यस्य वस्वादित्यादिषु त्वदुत्तरो नास्तीति याथार्थ्यसिद्धिः । *एक एव रुद्रो न द्वितीयाय तस्थे इतीदमपि तत्रत्यपशुविशेषे द्वितीयानन्वयपरमिति **मीमांसाभाष्यकारादिभिर्व्याख्यातम्** । एवमीदृशवाक्यान्तराणि यथार्हं नेतव्यानि । यस्तु नमस्कारभूम्ना बहुप्रदेशबहुवाक्यप्रतिपन्नतया तत्तदपदानविशेषैश्चान्यत्र क्वचित्परत्वं शङ्कते; तं प्रत्याह—**अन्याकूतैरिति** । नमस्कारस्तावद्बाधभीत्या सान्त्वनाभिप्रायेण लोकवद्वेदेऽपि दृष्टः; *नमस्ते अस्तु मा मा हिंसीरिति तद्भूयस्त्वं च भीतिभूयस्त्वादेरपि स्यात् । अस्ति च तेषुतेषु देवताविशेषेषु नमस्कारस्तद्भूमा बहुप्रदेशपाठादिकमतिशयितापदानं च । अतो नैतैरेकः परः स्यात्, सर्वेषां च सर्वस्मात्परत्वं व्याघातदुःस्थमिति भावः ॥ ९ ॥

155. धर्माणां स्थापनार्थं स्वयमपि भजते शासिता शासनं स्वं
स्वस्यापि प्रत्यवायानभिनयति नृणां पापभीतिं विधित्सुः ।

शुद्धैस्स्वेच्छावतारैर्भजति सुलभतां तावतोत्पच्यनूक्तिः
प्रोक्तो विष्णुश्शिखायामपि हि स पुरुषः प्राप्ततारार्धमात्रः ॥ १० ॥

नन्ववतारेषु भगवतश्शास्त्रार्थानुष्ठानं तत्फलभोगश्च श्रुतिस्मृतिषु बहुधा दृश्यते । अतस्तस्यापि कर्मवश्यत्वं स्यादित्यत्राह—**धर्माणा**मिति ॥ तदेतत् *न मे पार्थास्ति कर्तव्यम्, *धर्मसंस्थापनार्थायेत्यादिभिस्सिद्धम् । यद्यपि *जनितेन्द्रस्य जनितोऽत विष्णोरित्येतत् प्रीणनद्रव्यप्रशंसार्थं, तथाऽप्यथर्व**शिखायां** *ब्रह्मविष्णुरुद्रेन्द्रास्ते सर्वे संप्रसूयन्त इति ब्रह्मादेरिव भगवतोऽपि प्रसूतिः श्रूयते । अतस्तदतिरिक्तं कारणं तत्र ध्येयतयोच्यत इत्यत्राह—**शुद्धै**रिति । अकर्महेतुकैरप्राकृतैरित्यर्थः । सौलभ्यार्थावतारानुवादस्तस्यैव सर्वकारणस्य ध्येयत्वविधानार्थमिति भावः । तत्रैव प्रणवनिरूपणे स्वार्थस्थापनं व्यनक्ति—**प्रोक्त** इति । प्रणवस्य तिसृणां मात्राणां वर्णभेदांस्त्रिमूर्तिदेवताकत्वं चोक्त्वा तस्य चतुर्थ्या अर्धमात्रायास्सर्ववर्णत्वं पुरुषदेवताकत्वं चोक्तम् । स च पुरुषः *सृष्टिस्थित्यन्तकरणीमित्यादावुक्त एव जनार्दनः । *तस्य हैतस्य पुरुषस्य रूपं यथा माहारजनं वासः *यथा पाण्डाविकं *यथेन्द्रगोप इत्यादिना च पुरुषस्य सर्ववर्णविग्रहः श्रुतः । **भारता**दौ च विश्वरूपादिविग्रहे व्यक्तमेतत् । *भगवानिति शब्दोऽयं तथा पुरुष इत्यपि । निरुपाधी च वर्तेते वासुदेवे सनातने ॥ इति च स्मर्यते इति ॥ १० ॥

156. **आद्यं रामायणं तत्स च निगमगणे पञ्चमः पञ्चरात्रं**
सत्त्वोपज्ञं पुराणं मनुमुखमुनिभिर्निर्मितं धर्मशास्त्रम् ।
त्यक्तान्यो मूलवेदः कठपरिपठिता वल्लिकास्तापनीयं
सौबालब्रह्मबिन्दुप्रभृतिकमपि नस्तत्परं तत्परत्वे ॥ ११ ॥

उक्तस्यार्थस्यानन्यथासिद्धस्थापकभूयस्त्वमाह—**आद्य**मिति ॥ मानवादिभ्योऽपि पूर्वमित्यर्थः । तदिति परिग्रहप्रसिद्धिव्यञ्जनम्; स चेत्यपि तथैव । निगमगणे पञ्चमत्वं च *वेदानध्यापयामास महाभारतपञ्चमानिति प्रदर्शितम् । पञ्चरात्रस्य कार्त्स्न्येन प्रामाण्यं च महाभारतादिप्रसिद्धम्, शारीरके स्थापितं च । सत्त्वेन गुणेनादिभूतेन उपज्ञायमानत्वात् सत्त्वोपज्ञं वैष्णवादिपुराणम् । तेन मात्स्यादिषु विभक्तराजसतामसेभ्यः प्राबल्यं सूच्यते । **मनुमुखमुनिभि**रिति—अनेन *मन्वर्थविपरीता तु या स्मृतिस्सा न शस्यत इत्युक्तं मानवप्राबल्यं व्यज्यते । त्यक्तान्यः—परित्यक्तदेवतान्तरतद्धर्मः । मूलवेदः—अनन्यधर्ममूलभूतो वेदभागः । **कठवल्लीषु**—*विज्ञानसारथिर्यस्तु मनःप्रग्रहवान्नरः । सोऽध्वनः पारमाप्नोति तद्विष्णोः परमं पदम् ॥ इति प्राप्यविशेषदर्शनात्तासु पुरुषादिशब्दोक्त उपास्यो विष्णुरेवेति युक्तम् । **तापनीयोपनिषत्तु** नृसिंहरूपभगवदवतारैकविषया । **सुबालोपनिषच्च** नारायणस्यैव परत्वं बहुधा प्रपञ्चयति । **ब्रह्मबिन्दूपनिष**दपि *अहं वासुदेव इत्यहंग्रहोपासनदर्शनाद्वासुदेवविषया । प्रभृतिशब्देन नारायणोपनिषदादिसंग्रहः । तत्परत्वे तत्परं—भगवत्पारम्ये प्रधानाभिप्रायवदित्यर्थः ॥ ११ ॥

157. **मध्यस्थोक्तिर्विरुद्धे परमहिमपरे तत्र तत्रैतदुक्ति-**
र्वृत्तान्तास्ते विचित्राः स्वमतमभिहितं देवतातत्त्वविद्भिः ।
वैषम्यं शिल्पशास्त्रप्रभृतिषु विविधं वैदिकस्वीकृतत्वं
प्रज्ञासंस्कारभाजां भवति भगवति स्वप्रधाने प्रमाणम् ॥ १२ ॥

तत्राभ्युच्चययुक्तिमाह—**मध्यस्थोक्तिरिति** ॥ राजसादिपुराणान्यतमेन सात्त्विकपुराणे विरुद्धे तदुभयमध्यस्थपुराणान्तरोक्तिसंवादान्निर्णयः स्यात् । ब्रह्मरुद्राद्येकैकमहिमतत्परे च पुराणे बहुषु प्रदेशेषु भगवत्पारम्यं दृश्यते । रक्तदुष्टयोरपि दोषगुणोक्तौ प्रत्ययितत्वमाहुः । वृत्तान्ताः—*क्रान्त्वा निगीर्य पुनरुद्धरतीत्यादिभिस्संगृहीताः । देवतातत्त्वविद्भिः—पराशरपाराशर्यादिभिः । *विष्णोस्सकाशादुद्भूतम्, * आलोड्य सर्वशास्त्राणि, * सत्यं सत्यं पुनस्सत्यमित्यादिभिः स्वमतमभिहितम् । शिल्पशास्त्रे च परावरभावेन वैषम्यं दृश्यते ; तत्र ह्युत्तममध्यमाधमविमानान्यधिकृत्योक्तम्—* स्यान्नागरद्राविलवेसरं च क्रमेण वै सत्त्वरजस्तमांसि । महीसुरोर्वीपतिवैश्यकास्ते हरिर्विधाता हर आदिदेवः ॥ इति । * विष्णोरन्ये राध्यमाना न साक्षाच्छ्रीकरास्सुराः । सर्वदेवास्पदे विष्णौ धिष्ण्यं संपत्सुखावहम् ॥ इति । प्रभृतिशब्देनायुर्वेदादिसंग्रहः । पठ्यते—*हरिं हरीतकीं चैवेत्यादि । ज्यौतिषे च *धन्यं तदेव लग्नमित्यादि । वैदिकस्वीकृतत्वं—वेदविदुत्तमैः **सर्वैर्बोधायनटङ्कद्रमिडगुहदेवकपर्दिभारुचिप्रभृतिभि**र्भगवत एव परत्वेनाङ्गीकृतत्वम् । एतत्सर्वं सदाचार्यशिक्षाजनितप्रज्ञासंस्कारभाजाम् * आत्मेश्वरमिति स्वप्रधानतयाऽधीते भगवति प्रमाणं भवतीति ॥ १२ ॥

158. **इन्द्रेशानाद्यभिख्या स्वयमिह महदाद्युक्तिभिर्वा विशिष्टा**
तत्तत्पारम्यमानं न भवति बलवद्धर्मिमानोपरोधात् ।
नो चेत्स्यान्नैक ईशो न भवति यदि वा कश्चिदन्योन्यबाधा-
ल्लोकेऽप्यन्वर्थभावं न हि दधति महावृक्षमुख्यास्समाख्याः ॥ १३ ॥

कश्चिदाह—ईश्वरशब्दो निर्विशेषणो महत्परमशब्दविशेषितश्च कस्यचित् समाख्या ; अन्यस्य त्वेवं त्रिविधः पुरुषशब्दः ; अतस्तयोरवसीयते परावरभाव इति । अत्रेन्द्रप्रतिबन्दिं सहोक्त्या सूचयन् प्रतिवक्ति—**इन्द्रेशानादी**ति ॥ अयं भावः—इन्द्रशब्दो हि परमैश्वर्यवाचिधातुनिष्पन्नः केवलोऽपि परमेश्वरत्वं ब्रूते, किमुत महत्पूर्वः ; तथाऽपि येन तत्र समाख्यासङ्कोचः स रुद्रेऽपि समः, कार्यत्वकर्मवश्यत्वयोस्समचर्चत्वादिति । समाख्यातः श्रुत्यादेर्बलीयस्त्वं सूचयन् हेतुमाह—**बलवदिति** । एवमनभ्युपगमे बाधकप्रसङ्गद्वयमाह—**नो चेदिति** । समाख्यामात्रावलम्बने रुद्रेन्द्रादयो बहव ईश्वराः स्युः, न वा कश्चित्, तुल्ययोगक्षेमत्वादिति भावः । नाममात्रस्यासाधकत्वं सर्वसंप्रतिपत्त्या दर्शयति—**लोकेऽपीति** । महौषधमहानद्यादिसंग्रहाय मुख्यशब्दः ॥ १३ ॥ **इति भगवतः परत्वम् ॥**

159. **एकं त्रेधा विभक्तं त्रितयसमधिकं तत्त्वमीशास्त्रयस्ते**
विष्ण्वन्या मूर्तिरीष्टे प्रभवननियमः कल्पभेदात्त्रयाणाम् ।
इन्द्रादीनामिव स्यान्निजसुकृतवशादीश्वराणां प्रवाहः
स्यादेकस्येश्वरत्वं प्रतिफलनवदित्यादि चैवं परास्तम् ॥ १४ ॥

अथात्र न्यायाभासमूलानि मतान्तराण्यनूद्य तेषां दत्तोत्तरत्वमाह—**एकमिति** ॥ एकस्यैव रामकृष्णादिवत्साक्षादवतारे त्रिधा विभाग इति पक्षः, * एकैव मूर्तिर्बिभिदे त्रिधा[से]ऽस्येत्यादिषु विवक्षितः ; तत्र मूलभूतानां * विष्णुरेव परं ब्रह्म त्रिभेदमिह पठ्यते * सृष्टिस्थित्यन्तकरणीमित्यादीनां, * तवान्तरात्मा मम चेत्यादिवाक्यान्तरानुविधानात् क्षेत्रज्ञव्यवधानेन द्वयोरेकत्राव्यवधानेन च [वृत्तिं] प्रतीतिं व्याचख्युः । त्रिमूर्त्युत्तीर्णं पुरुषान्तरं सच्चिन्मात्रं वा परतत्त्वमिति पक्षे, * स संज्ञां याति भगवानेक एव जनार्दनः इत्यादिभिरपि बाधः । परस्परं भिन्ना ईश्वरास्त्रय इति पक्षश्चैकस्य

सर्वप्रशासितृत्वादिभिर्निरस्तः । विष्णोरन्य एव ब्रह्मा रुद्र आदित्यो वा कश्चिदीश्वर इति वादोऽपि विष्णोरेव सर्वेश्वरत्व-स्थापनादपास्तः । त्रय ईश्वरास्सत्त्वादिगुणोन्मेषभिदुरकल्पभेदाच्चक्रनेमिनीत्या निम्नोन्नतैश्वर्या इति कल्पनाऽपि निरस्ता । प्रवाहेश्वरपक्षश्च, * न कर्मणा वर्धते नो कनीयान् *स न साधुना कर्मणा भूयान्नो एवासाधुना कनीयानित्यादिश्रुतिभि-रवधूतः । अस्त्वेक एवेश्वरः, तस्येश्वरत्वं नित्यसत्त्वविशेषसन्निधाननिबन्धनं प्रतिफलनकल्पमिति योगराद्धान्तश्च, *पराऽस्य शक्तिर्विविधैव श्रूयते स्वाभाविकी ज्ञानबलक्रिया चेत्यादिभिरपोढः । आदिशब्देन नित्यचिकीर्षाप्रयत्नवां-श्चिकीर्षारहितोऽपि वा ज्ञानप्रयत्नमात्रवानित्यादिमतभेदसंग्रहः । एवं—श्रुतिलिङ्गादिप्राबल्यस्थापनप्रकारेणेत्यर्थः ॥ १४ ॥

इति त्रिमूर्त्यैक्यादिपक्षनिरासः ॥

160. **सर्गादीनामसिद्धौ न हि निगमगिरां भज्यते संप्रदाय-**
स्तत्सिद्धौ नानुमानं प्रभवति यदिदं बाधशून्यं विपक्षे ।
शास्त्रेभ्यस्तत्प्रसिद्धौ सहपरिपठनाद्विश्वकर्ताऽपि सिध्ये-
द्धर्मानुष्ठापनार्थं तदनुमितिरतो नैव शक्या कदाचित् ॥ १५ ॥

श्रुतिसिद्ध ईश्वर इत्युक्तम् । अनुमानतोऽपि सिद्ध इति वदन्तः प्रतिवक्तव्याः । तत्र तावदुपदेशलिङ्गं दूष्यते—**सर्गादीना**मिति ॥ किमस्मदादीनां धर्मोपदेशार्थमीश्वरः कल्प्यते उत कल्पादिसंभवानां पुरुषविशेषाणाम्? नाद्यः, पित्रा-दिक्रमेण संप्रदायप्रवृत्तेरीश्वरनैरपेक्ष्यात् । पित्रादिप्रेरणार्थमीश्वरोऽपेक्षित इति चेत्, न; तर्हीदमुपदेशलिङ्गं, कार्यलिङ्गानु-प्रवेशात् । न द्वितीयः, सर्गाद्यसिद्धाविदानीमिवानादिसंप्रदायाविच्छेदेन तत्प्रवर्तकानपेक्षणात् । सिद्धिस्तु सर्गादेरनु-मानात् आगमाद्वेति विकल्पे पूर्वं दूषयति—**तत्सिद्धावि**ति । अयं भावः—विश्वसन्ततिरत्यन्तमुच्छिद्यते सन्ततित्वात् प्रदीप-सन्ततिवदित्यनुमानं तावत्सर्वात्ममोक्षमिच्छतामन्त्यमुक्तिसमयभाविना सर्वकार्योच्छेदेन चरितार्थं स्यात् । वर्तमानब्रह्माण्ड-परमाणवः पूर्वमुत्पादितसजातीयसन्तानान्तराः नित्यत्वे सति तदारम्भकत्वात् घटादिपरमाणुवदित्यत्राप्युपचयापचयभिदुर-ब्रह्माण्डभेदेन तत्तत्परमाणूनां प्रागपि ब्रह्माण्डसन्तत्यन्तरारम्भसंभवेनार्थान्तरत्वापातादिति । साधारणदोषमाह—**यदिद-**मिति । न तावत्सर्गाद्यभावे काचिदनुपपत्तिः । यद्यप्यारब्धानां भावानां नश्वरत्वमात्रं गम्यते, तथाऽपि तत्सन्ततीनामनु-च्छेदोक्तौ न विरोधः । यत्तूक्तम्* प्रमायाः परतन्त्रत्वात् सर्गप्रलयसंभवात् । तदन्यस्मिन्ननाश्वासान्न विधातुरसंभवः ॥ इति, तत्राद्यो हेतुर्बुद्धिसरे दूषयिष्यते । द्वितीयस्त्विदानीं दूषितः । तृतीयोऽपि विमतः, संभवन्ति हि सर्गादिकाले प्राचीनसुकृतसञ्चयविपाकवै[जात्या]विध्यात् प्रतिबुद्धवेदराशयो देवा महर्षयश्च; ते युष्माभिरपि वेदवक्तुराप्तिख्यापनाय तदुपदेशग्रहणप्रवचनाद्यर्थं च स्वीकृताः । ऋषित्वमपि सुप्तप्रबुद्धन्यायेन सुकृतवशात् प्रागधीतप्रस्मृतवेदभागप्रत्यक्षीकरण-मेव; श्रूयते हि * अजान् ह वै पृश्नींस्तपस्यमानान् ब्रह्म स्वयंभ्वभ्यानर्षत् त ऋषयोऽभवँस्तदृषीणामृषित्वमिति । अत-स्तैरेव सर्गोपपत्तौ किमन्येन? एतेन बहुपरिग्रहगौरवं चापास्तम् । विजातीयक्लृप्तावेव हि गौरवम् । न च बहुष्व-नाश्वासः, एकस्मिन्निव तेष्वपि तत्परिहारस्य समचर्चत्वादिति । आगमात्सर्गादिसिद्धौ सर्वकर्तुरपि तत एव सिद्धिमाह—**शास्त्रेभ्य** इति । सर्वकर्तारं पुरस्कृत्यैव हि सर्गादिकथनम्; अतोऽनुमेयं नावशिष्यत इति भावः । विमतं प्रति प्रयोग-संभवेऽप्यनुमानासामर्थ्यं दर्शितम् । सांख्यागमैः सर्गादिसिद्धिः स्यादिति चेन्न, श्रुतिविरोधे बाधात्; अन्यथा सेश्वर-

सांख्येऽनुमेयाभाव एवेति। अनुमानान्तरैरपि सर्गाद्यसिद्धिं तत एवोपदेशलिङ्गस्य निर्मूलतां चाभिप्रेत्य निगमयति—धर्मेति ॥ १५ ॥ **इत्युपदेशानुमानभङ्गः ॥**

161. **साध्यं यादृक् सपक्षे नियतमवगतं स्याद्धि पक्षेऽपि तादृक्**
तस्मात्कर्मादियुक्तः प्रसजति विमते कार्यताद्यैस्तु कर्ता ।
एतत्तत्सिद्ध्यसिद्ध्योर्न घटत इति न क्ष्मादिपक्षे सपक्ष-
व्याप्ताकारप्रसङ्गात्तदनुपगमने न क्वचित्स्यात्प्रसङ्गः ॥ १६ ॥

यानि च बहून्यनुमानानि संजगृहुः—*कार्यायोजनधृत्यादेः पदात्प्रत्ययतः श्रुतेः। वाक्यात्संख्याविशेषाच्च साध्यो विश्व[सृड]विदव्ययः ॥ इति, तत्रान्वयिषु साधारण्यमाह—**साध्य**मिति ॥ यादृक् सपक्षे नियतमवगतम्—येनाकारेण व्याप्तं प्रमितमित्यर्थः। स्याद्धि पक्षेऽपि तादृक्—न हि पर्वते वह्निरनुमीयमानः उष्णत्वमपहाय सिध्येदिति भावः। व्यवहितेऽपि पश्चादुष्णत्वदर्शनात्तत्सिद्धिरिति चेन्न, प्रालेयमर्मरि तैः पद्मपत्रादिभिः प्रालेयसन्निहितानुद्भूतरूपहुतवहानुमाने तदसिद्धेः। न च तत्रानुष्णो वह्निरनुमीयेत, मर्मरीभावस्यैवासिद्धिप्रसङ्गात्। यद्यनुष्णो वह्निः कश्चित्पचेत्, अन्वयव्यतिरेकवान्नीहार एव पाचकः किं न कल्प्येत? एवं सामान्यतश्शिक्षितया व्याप्त्या प्रस्तुतेऽनिष्टप्रसङ्गमाह—**तस्मा**दिति। कार्यत्वादिभिरुर्वीदूर्वादौ कर्ता यदि सिध्येत् कर्तृव्यापककायकरणकर्मादिमान् स्यात्; तथा च नाभ्युपगम्यत इत्यनिष्टता, विपर्यये विश्रमश्च। नन्वनुमानवत्तर्कोऽपि धर्मिसिद्धिसापेक्षः, अन्यथा प्रसञ्जकं कुत्राहार्यम्? अनिष्टं कुत्र वा प्रसञ्जनीयम्? तदिहेश्वरसिद्धौ विदेहतयैव तत्सिद्धेः; तद्विरुद्धप्रसङ्गानुत्थानम् तदसिद्धौ निराश्रयस्तर्कः कुत्र किं प्रसञ्जयेदित्यभिप्रायेण चोदयति—**एत**दिति। परोक्तहेत्वाश्रय एव प्रतिकूलतर्काश्रय इत्यभिप्रायेण प्रतिवक्ति—**नेति**। विवृणोति—**क्ष्मादी**ति। अयं भावः—यदि वयमीश्वरे धर्मिणि प्रसङ्गमवतारयामः, तदा सिद्ध्यसिद्धिविकल्पदौःस्थ्यं स्यात्; यदि च पृथिव्यादावाश्रये कार्यत्वहेतुना कर्तारं देहादिमन्तमुपस्थापयेम, तदा दूर्वादौ व्यभिचारात् न प्रतिसाधनं न प्रतितर्कश्चेति स्यात्; किंतु संप्रतिपन्ने पृथिव्यादौ धर्मिणि साध्यधर्मस्वभावात्तद्व्यापकप्रसक्तिं ब्रूमः; अतो न कश्चिद्विरोध इति। अथ साक्षात्परसाध्यमाश्रयीकृत्य प्रसङ्गः प्रयोक्तव्य इति मन्येत, तदा प्रसङ्गस्यैवोच्छेद इति प्रसञ्जयति—**तदनुपगमन** इति। परेष्टसाध्यविशेषस्य स्वीकारे बहिष्कारे च व्याघातस्य दुष्परिहरत्वादिति शेषः ॥ १६ ॥

162. **यत्कार्यस्योपयुक्तं तदिह भवतु नः किं परेणेति चेन्न**
ज्ञानादेरुद्भवे तद्विषयनियमनेऽप्यर्थनादिन्द्रियादेः ।
नित्यं ज्ञानं विभोस्तन्न नियतविषयं तेन नान्यार्थनं चे-
न्नानित्यस्यैव दृष्टेस्तव कथमजसंयोगभङ्गोऽन्यथा स्यात् ॥ १७ ॥

ननु कार्योत्पत्तौ कर्तुर्ज्ञानचिकीर्षाप्रयत्नमात्रमुपयुज्यते, देहादेः कार्यव्यापकत्वादर्शनात् कार्यविशेषे तदुपयोगो दृष्ट इति चेत्, यत्र दृष्टस्तत्र तथाऽस्तु, न सर्वत्र; अतिप्रसङ्गादित्यभिप्रायेण शङ्कते—**यदि**ति ॥ उपयुक्तं—ज्ञानचिकीर्षादिकम्। परेण—कार्योत्पत्त्यनुपयुक्तेनेत्यर्थः। अनुपयोगो दुर्वच इत्यभिप्रायेणाह—**नेति**। तत्साधयति—**ज्ञानादे**रिति। सपक्षव्याप्तप्रकारेण पक्षेऽपि कर्तुर्ज्ञानादिना कार्येण भवितव्यम्, ततस्तत्कारणतया कायकरणकर्मादियोगोऽपि दुस्त्यजः। प्रयत्नस्य विषयनियमश्चिकीर्षया; तस्याश्च प्रियाप्रियप्राप्तिपरिहारव्यापारकारणेन तावद्बुद्ध्या, सा च तत्तत्सामग्रीनियत-

विषयेति विषयनियमे स्थिते सामग्रीशून्यं ज्ञानं कथं सविषयम्? निर्विषये च तस्मिन् किं चिकीर्षेत? अचिकीर्षुश्च कुतः प्रयतेत? ननु कार्यस्यैव सामग्र्यपेक्षणम्, नित्यस्य तु स्वतस्सर्वविषयस्योत्पत्तिविषयनियत्योरभावात् किं सामग्र्येति शङ्कते—**नित्य**मिति। त्रय्यन्तिनामिव नित्यज्ञानसिद्धावेतद्वक्तव्यं नान्यथेति स्थापयितुमाह—**नेति**। अहेतुकं ज्ञानं किं दृष्टमुत कल्पितम्? नाद्यः, असिद्धेः; न द्वितीयः, दृष्टविजातीयक्लृप्त्ययोगादित्यभिप्रायेणाह—**अनित्यस्ये**ति। तादृशज्ञानक्लृप्तौ परस्येष्टविरोधमाह—**तवेति**। मूर्तवद्द्रव्यत्वादिना विभूनां विभुना संयोगे कल्प्यमाने संयोगकारणानामन्यतरकर्मोभयकर्मसंयोगानामसंभवात्तन्निषेधः कृतः, तथेहापि विज्ञानकारणानामिन्द्रियलिङ्गादीनामभावात्तदभावः स्यात्। नित्यत्वान्नैरपेक्ष्यमजसंयोगेऽपि सुवचम्। विभूनां मिथस्संयोगाभावे न किंचित्साधकमिति चेन्नित्यज्ञानाभावेऽपि किम्? अस्मदाद्यशक्यकार्यानुत्पत्तिप्रसङ्ग इति चेत्; न, कारणान्तरैरेव तदुत्पत्त्युपपत्तेः। कर्तृनिरपेक्षैः कारणान्तरैः कार्योत्पत्तिर्न दृष्टेति चेत्, अन्यत्रादृष्टाऽप्यत्र तथा स्यात्, प्रध्वंसस्येव निमित्तमात्रजन्यत्वम्। वरं हि कल्पितस्य ज्ञानादेः कारणनैरपेक्ष्यकल्पनात् सिद्धस्य हेतुवर्गस्य क्वचित् कर्तृनैरपेक्ष्याङ्गीकारः अजसंयोगस्वीकारो वेति; स्वीक्रियतां का हानिरिति चेत्, सिद्धान्तहानिरिति ॥ १७ ॥

163· किं वा धीच्छे गृहीते विषयनियतये ते हि यत्नोऽत्र नेच्छे-
न्निर्हेतुस्तत्प्रमेष्टा भवतु विषयवानेष तद्वत्स्वतस्ते।
प्रोक्ते यत्ने स्वभावाद्विषयवति सधीः स्यादितीदं क्व दृष्टं
यद्वा धीस्तं हि नित्यं न तु जनयति ते सा कथं तन्नियन्त्री ॥ १८ ॥

नन्वहेतुकसंयोगमिच्छद्भिरहेतुकज्ञानं न दूष्यम्, तद्दूषणे वा सिद्धान्तहानिः स्यादित्यत्राह—**किं वेति**॥ कर्तुरनुमानेऽपि प्रयत्नमात्राधारत्वमनुमीयताम्, प्रयत्नव्यापकतया ते अपि सिध्येतामिति चेन्न; जीवनपूर्वकप्रयत्नमन्विच्छतां तत्र व्याप्तिभङ्गात्। अतः प्रयत्नक्लृप्तावपि ज्ञानचिकीर्षानैरपेक्ष्यमाह—**विषये**ति। सर्वकार्यविषयस्य हि प्रयत्नस्य विषयनियमाभावादेव न तदर्थं चिकीर्षाद्यपेक्षा। उक्तमर्थं प्रतिबन्दिगतं विवृणोति—**निर्हेतु**रिति। अयं भावः—अन्यत्र ज्ञानं सर्वं सकारणकं तत्प्रामाण्यं च कारणगुणाधीनमिति स्थापयद्भिरीश्वरज्ञानं तत्प्रामाण्यं च निष्कारणकमिति दृष्टविपरीतं कल्प्यते। अत्र ज्ञानचिकीर्षाख्यधर्म्यन्तरक्लृप्तिमपहाय प्रयत्नमात्रेऽन्यनिरपेक्षं विषयित्वमङ्गीकर्तुं युक्तम्। **श्लो.** नित्या चेश्वरबुद्धिस्ते नानुभूतिर्न च स्मृतिः। न प्रमा न भ्रमश्च स्यात्तत्तत्कारणवर्जनात् ॥ अनुभूत्यादिहेतूनामभावेऽपि तथा यदि। स्मृतिहेतोरभावेऽपि स्मृतिरेषा न किं भवेत् ॥ कुतश्चित् प्रमात्वादिकल्पनेऽपि तद्वदेव यत्नस्य विषयित्वेऽन्यनैरपेक्ष्यमपरिहार्यमिति। अत्र परोक्तं प्रसङ्गमनूद्य प्रतिषेधति—**प्रोक्त** इति। ज्ञानस्य स्वत एव सविषयित्वमित्येतदेव क्व दृष्टम्? सर्वत्र ज्ञाने सामग्रीनियतविषयत्वदर्शनात्। नित्यस्य चेश्वरयत्नस्य कार्यविशेषानुगुणसहकारिलाभमन्तरेण कार्यविषयत्वं नाम न किञ्चित् संभवति। न च विषयित्वमेव ज्ञानलक्षणम्, शक्त्यादीनामपि विषयधर्माणां धीत्वप्रसङ्गात्। यस्त्विच्छामनङ्गीकृत्य बुद्धियत्नावीश्वरस्य ब्रूते, सोऽपि प्रत्युत्पन्नवादी; नित्ययत्नमात्रेणापि सर्वकार्यसिद्धेरुक्तत्वात्। अबुद्धिपूर्वप्रवृत्तस्य कथं *स्वतन्त्रः कर्तेति लक्षणयोगः, कथंतरामीश्वरत्वयोग इति चेत्, अनिच्छापूर्वप्रवृत्तस्यापि सममेतत्। अत एव कारकान्तराप्रयोज्यत्वे सति कारकान्तरप्रयोक्तृत्वरूपं कर्तृत्वं कथमचेतनस्येत्यपि प्रत्युक्तम्, प्रयत्नवत एव प्रयोक्तृत्वसंभवात् तन्नित्यतया प्रयोज्यत्वाभावाच्च। ननु चेतनत्वमात्मलक्षणम्, तदभावे तत्त्वं न स्यादिति

चेत्, मैवम्; यत्नवत्त्वेन तल्लक्षणसिद्धेः; अन्यथेच्छाविरहेऽपि तदसिद्धिप्रसङ्गः। *इच्छाद्वेषप्रयत्नसुखदुःखज्ञानान्यात्मलिङ्गमित्याक्षपादी सहपठितिः, *क्रियावद्गुणवत्समवायिकारणमिति द्रव्यलक्षणमिति **काणभक्षीव** कथंचिन्नेया। ज्ञानाद्यत्यन्तायोगव्यच्छेदवन्निष्ठद्रव्यत्वावान्तरजात्याधार आत्मेति। अस्तु तर्हि यत्नमात्रवानीश्वरः, तथाऽप्यनुमानं न प्रतिक्षिप्तमिति चेन्न, * यस्सर्वज्ञस्सर्ववित्, * तदैक्षत बहु स्यां प्रजायेय, * सोऽकामयत बहु स्यां प्रजायेयेत्यादिश्रुतिशतविरोधादिति। दूषणान्तरमाह—**यद्वेति**। धीर्हि जनयित्री चिकीर्षाया विषयं नियच्छेत्; साऽपि तादृशी यत्नस्य। इह तु जनकत्वाभावान्न ततस्तद्विषयनियमः, सामानाधिकरण्यमात्रात्तन्नियमे जीवेश्वरगुणान्तराणामपि सविषयत्वप्रसङ्ग इति भावः॥

164. **निश्वासादिप्रयत्नक्रम इह भवतां जीव एवास्त्वदृष्टै-**
र्यद्वा तैरेव सर्वं घटत इति भवेत्तत्कृता सिद्धसाध्यम्।
क्लृप्तावन्यस्य कर्तृद्वयमुपनमति त्वत्सपक्षे तथा स्यात्
पक्षेऽपीत्यव्यवस्था यदि विफलतया त्यक्तिरात्येऽपि सा स्यात्॥ १९॥

अस्तु नित्ययत्नवानीश्वरोऽनुमेयः संप्लवाभ्युपगमादवशिष्टमागमिकं स्यादित्यत्राह—**निश्वासेति**॥ जीवनपूर्वकप्रयत्नन्यायाददृष्टविशेषजनितयत्नवद्भिर्जीवैः क्षित्यादेः सकर्तृकत्वसंभवे किं नित्ययत्नतदाधारकल्पनागौरवेण? यादृशैरेवादृष्टैः शरीरादिनिरपेक्षैस्सहकृत ईश्वरस्स्रष्टेति मन्यसे, तादृशैरेव तत्फलभोक्तृष्वेव यत्नक्लृप्तेर्लघुत्वात्। एतेन मनःकरणकागन्तुकज्ञानादिमानीश्वर इति मतान्तरमपि निरस्तम्, तत्रापि देहादिनिरपेक्षमनःप्रवृत्तिक्लृप्तेर्गुरुत्वात्। अथवा कल्पनीये हि यत्ने सर्वमिदं चिन्त्यं, तत्कल्पनैव न युक्तेत्याह—**यद्वेति**। व्यवस्थापकैरदृष्टैरेव यत्नादिनिरपेक्षैरित्यर्थः। सर्वं—द्व्यणुकादि पर्वतादि च। घटते—उत्पत्तुमर्हति; एतेनानुमानस्य किमायातमित्यत्राह—**भवेदिति**। तत्कृता—चोदितमनुतिष्ठता। तत एव फलद्वारभूतादृष्टकर्त्रा जीवेनेत्यर्थः। न च क्रियाहेतुगुणेष्वन्यतमेन कार्यसंभवे तत्र गुणान्तरमपि हेतुतया कल्प्यम्; अदृष्टस्य च सर्वकार्यनिमित्तत्वेऽपि विशेषतः क्वचित् क्रियाहेतुगुणत्वं ब्रूथ * अग्नेरूर्ध्वज्वलनं वायोस्तिर्यक्पवनमणुमनसोश्चाद्यं कर्मेत्यदृष्टकारितानीति, तत्कस्य हेतोः? नूनं क्रियाहेतुगुणान्तरनिवृत्त्यै स्यात्। एवं सति यत्रादृष्टप्रागल्भ्यम्, तत्र मुधा तत्पूर्वक्षणवर्तिज्ञानचिकीर्षाप्रयत्नक्लृप्तिः, प्राचीनैरेव तैर्जीवस्य तत्कर्तृत्वोपपत्तेः। अन्यथा शराभिचारकृष्यादिप्रयोगे वेधपीडादिकर्तृत्वं प्रयोक्तुर्न स्यात्। मा भूदिति चेन्न, लौकिकवैदिकचित्तविसंवादात्। नन्वदृष्टमचेतनं चेतनानधिष्ठितं कथं प्रवर्तेत? इत्थम्—स्वकारणोपनीतसहकारिसंपन्नतातिरिक्ततत्प्रवृत्त्यभावात्कारणानामपि तत्तत्कारणोपनेयत्वात्। तान्यप्यचेतनानि चेतनाधिष्ठेयानीति चेन्न, ईश्वरप्रयत्ने तदभावात्। चैतन्यायोगव्यवच्छेदवन्निष्ठतामात्रेण तस्यापि तदधिष्ठितत्वमिति चेन्न, तावतोऽधिष्ठानशब्दार्थतया कैश्चिदप्यनङ्गीकारात्। मयैवमङ्गीकृतमिति चेत्, अन्यैरपि तर्हि चैतन्यात्यन्तायोगव्यवच्छेदवन्निष्ठत्वमेव चेतनाधिष्ठितत्वमदृष्टानामित्यङ्गीक्रियेत। ईश्वरधीविशेषमदृष्टमिच्छता त्वया नैवमङ्गीकार्यमिति चेन्न, तथाविधादृष्टे त्वयाऽपि चेतनाधिष्ठेयत्वस्यासाध्यत्वात्। त्वन्मतेऽपि कारणवर्गानुप्रवेशिनो नित्यस्येश्वरज्ञानस्याचेतनस्य चेतनाधिगतत्वकल्पने तादृशचेतनान्तरक्लृप्तिप्रसङ्गः। **श्लो.** ईश्वराकूतभेदं च श्रौतादृष्टं यदीच्छसि। नृगुणापूर्वक्लृप्तिस्ते निष्फलैव तदा भवेत्॥ नन्वीश्वरप्रयत्नादेरसिद्धौ न त्वयाऽत्र व्यभिचार उदाहार्यः। तत्सिद्धौ तद्व्यतिरिक्ताचेतनेषु चेतनाधिष्ठाननियमसिद्धिरिति चेदन्येषामपि तद्वदृष्टादिव्यतिरिक्तविषये तन्नियमः स्यात्। अतोऽदृष्टवद्भिर्जीवैरेव जगदुत्पत्तिसिद्धिरिति सिद्धसाधनता दुर्वारा। जीवातिरिक्तकर्तृकल्पनेऽनिष्टं प्रस-

ञ्जयति—क्लप्ताविति । एककर्तृकतया प्रसिद्धे सपक्षे कर्तृद्वयं स्यात्, अनेककर्तृकेऽपि संप्रतिपन्नातिरिक्तकर्तृकत्वम् । कल्प्यमानो हि न केवलं क्षित्यादिमात्रकर्तृत्वेन कल्प्यते, तत्प्रयत्नस्य परिच्छेदकाभावेन सर्वविषयत्वात् । ततः किमित्यत्राह—तथेति । अयं भावः—क्षित्यादिकर्तरि साध्यमाने विश्वकर्त्रा तेन घटादेर्द्विकर्तृकत्वमायातम्, ततस्तद्दृष्टान्तेन पक्षस्य द्विकर्तृकत्वमापतेत्; ततस्सपक्षस्य त्रिकर्तृकत्वं स्यात्; एवं क्रमेणोपर्युपरि क्लप्तावनन्तेश्वरापत्त्या *द्यावापृथिवी जनयन् देव एकः, *एकश्शास्ता न द्वितीय इति व्यवस्था भज्येतेति । अत्र परोक्तं कल्पनागौरवं शङ्कते—यदीति । एकेनेश्वरेण विश्वकार्यसिद्धौ द्वितीयक्लृप्तेर्निष्फलत्वात् तत्परित्याग इति । तत्र गौरवभिया त्याग एकस्मिन्नपि स्यादित्याह—आद्येऽपीति । उक्तं हि जीवैरेव कर्तृभिरदृष्टद्वारा सर्वकार्यं सिध्येदिति ॥ १९ ॥

165. **साध्यो हेत्वादिवेदी मत इह कलया सर्वथा वा तवासौ**
पूर्वत्रेशो न सिध्येन्न कथमपि भवेद्व्याप्तिसिद्धिः परत्र ।
पक्षस्पर्शाद्विशेषान्न खलु समधिकं पक्षधर्मत्वलभ्यं
कल्प्योऽन्यस्ते विशेषस्सुकृतविषमिता जीवशक्तिस्तु सिद्धा ॥ २० ॥

पुनरपि विकल्पमुखेनानिष्टमाह—साध्य इति । किमत्रोपादनादिज्ञानवन्मात्रं सिषाधयिषितम्, उतोपादानादिकृत्स्नगोचरज्ञानवानिति विकल्पः । तत्राद्यं दूषयति—पूर्वत्रेति । जानन्ति हि जीवा जगदुपादानं पृथिव्यादिद्रव्यम्, कुम्भाद्युपयोगिपरमाणुद्व्यणुकादिज्ञानाभावेऽपि कुम्भादिकर्तृत्वं सर्वानुमतम् । द्व्यणुकप्रभृतिजगदुपकरणं च यागादि जानन्त्येव जीवाः । तच्छक्तेर्द्वारस्य वा साक्षात्काराभावेऽपि कुम्भादिन्यायाद्यागादिप्रवृत्तिरिष्टा । संप्रदानं च भोक्तारं स्वात्मानमात्मीयान् वा प्रयोजनं चेष्टप्राप्तिमनिष्टनिवृत्तिं वा न हि ते न जानीयुः, अतस्तेषामेव क्षित्यादिकर्तृत्वमविरुद्धम् । उत्तरं दूषयति—न कथमपीति । न हि कुम्भादिसामग्र्यन्तर्गतं सर्वं कुम्भकारादयो जानन्ति । योगिनां स्वकार्यसामग्रीसाकल्यज्ञानमस्तीति चेत्, किमतः ? योगसिद्धसार्वज्ञ्या अपि हि न कुतश्चित् कल्पयितुं शक्यन्ते; अतो न तत्कार्यैस्सपक्षसिद्धिः; आगमतस्सिद्धौ तु तद्वदीश्वरोऽपि तदनुविधेयस्सिद्ध इति नानुमेयं किञ्चित् । अस्तु व्याप्त्या कर्तृमात्रमुपस्थाप्यम्, पक्षधर्मताबलात् सार्वज्ञ्यादिविशेषसिद्धिरित्यत्राह—पक्षेति । व्याप्यस्य पक्षधर्मतया हि व्यापकस्य प्रागविदितो धर्मिविशेषसंबन्धस्सिध्येत् । न तु सदपि सपक्षदृष्टवैजात्यम्, अन्यथा धूमानुमिते वह्नौ तार्णतादिविशयविलोपप्रसङ्गात् । सपक्षदृष्टान्यतामात्रमपि नानुमेयनियतम्, जातिव्याप्यैर्जात्यनुमाने तदनभ्युपगमात् । अतो नात्र व्याप्यपक्षधर्मतया विवक्षितविशेषसिद्धिः । परिशेषात्तर्हि तत्सिद्धिरिति चेन्न, परिशेषानुमानमपि हि क्षित्यादिकं सामान्यतस्सिद्धं तत्कर्तारं वा पक्षीकृत्य स्यात्? आद्ये किञ्चिज्ज्ञकर्तृकत्वनिषेधो वा? स्वतस्सर्वज्ञकर्तृकत्वं वा साध्यम्? नाद्यः, तत्संभवस्य स्थापितत्वात् । न द्वितीयः; तद्धि कृत्स्नं कार्यं पक्षीकृत्य कार्यत्वलिङ्गेन वा साध्यम्? प्रकृतपक्षमात्रनिष्ठेन वा केनचित्? पूर्वत्र किमन्वयिपुरस्कारेण, व्यतिरेकिण एवास्य युष्माभिः पृथगुपन्यासात् । अत एव कार्यविशेषतोऽपि सर्वज्ञानुमाने तेनैवालं किमन्वयिना कार्यलिङ्गेन ? क्षित्यादिकर्तृपक्षीकारेण जीवासंभावितविशेषसाधनं तु दुश्शकम्, तादृशविशेषासंभवेऽपि जीवानामेव तत्कर्तृत्वस्य दर्शितत्वात्, तेषामेव तद्विरुद्धविशेषानुमानायोगाच्च । ननु घटादिकर्तृव्यावृत्तो विशेषः क्षित्यादिकर्तॄणां स्वीकार्यः; तदुत्पत्त्याऽऽसन्नपूर्वकाले तेषां तदनुगुणबुद्ध्यादिरहितत्वात् । अतो दृष्टविपरीतक्लृप्त्यविशेषे किमीश्वरक्लृप्तिप्रद्वेषेणेत्यत्राह—कल्प्य इति । अयं भावः—निश्वासादावधीपूर्वयत्नेनापि कर्तृत्वं त्वयैष्टव्यम्, कालविप्रकृष्टबुद्ध्याऽपि कर्तृत्वमाभिचारिकपरपीडादौ लोकवेद-

सिद्धम् । कुम्भाद्युत्पत्तावपि कुम्भकारादेश्चक्रचीवरदण्डसूत्रादिव्यापारहेतुभूतस्वदेहादिव्यापारे ह्यव्यवहितप्रवृत्त्युपयोगः, नान्यथा; समवायिनिष्पत्तौ वयं दृष्टान्तानुरोधेन व्यवहितव्यापारादपि कर्तृत्वं ब्रूमः; भवद्भिस्त्वदृष्टचरमेव वैषम्यं कल्प्यत इति । अथ स्यात्, कुम्भादिकृदसंभावितो गोपुरादिकर्तृषु बुद्धिशक्तिप्रकर्षो दृष्टः; मनुष्यासंभावितश्च शकुन्तलूतादिजन्त्वन्तरेषु; मनुष्येषु च विश्वामित्रादिषु; एवं देवासुरसिद्धादिषु पितामहपर्यन्तेषु; इति स्थिते बुद्धिशक्तिप्रकर्षतारतम्यस्य क्वचिद्विश्रमाद्यत्रासौ स ईश्वरस्स्येद्धुमर्हतीति तत्राह—**सुकृते**ति । कर्मभेदतन्त्रमेव तारतम्यं त्वया निदर्शितं जन्मौषधिमन्त्रतपःसमाधिजाश्च सर्वास्सिद्धयस्तत्तददृष्टेष्वायतन्ते । एवं सत्यदृष्टाधीनधीशक्तिप्रकर्षतारतम्यं कालभेदेन कर्मवश्येष्वेव केषुचिद्भवतु; न विश्रमस्थानान्तरं मृग्यमिति भावः ॥ २० ॥

166· **कार्यं स्यात् कर्त्रभावेऽप्यवधिभिरितरैः कालवत्स ह्यसिद्ध-**
स्ते चादृष्टप्रयुक्तास्तदपि यतनवत्स्यात्तु यत्नानपेक्षम् ।
एकत्यागेऽन्यहेतुत्यजनमिति च न ध्वंसवत्सावधित्वात्
तस्माद्धेतोरभावे न फलमिति गतिस्तद्विशेषे विशेषः ॥ २१ ॥

अथात्र परेष्टं विपक्षे बाधं दूषयति—**कार्य**मिति ॥ एवं हि मन्यते—कारणाभावे कार्याभाव उभयाभ्युपेतः; कारणान्तराणि च कर्त्रुपहितमर्यादानि कथं कर्त्रभावे व्याप्रियेरन्? अतः कार्यस्य **सांख्यसौगतचार्वाकवर्त्मन्या** नित्यत्वमसत्त्वमाकस्मिकत्वं वा स्यादिति । तत्रेदमुत्तरम्—**कार्य**मिति । अयं प्रतिविधिः—कारणाभावे कार्यं न स्यान्न तु कारणविशेषाभावे; अन्यथा क्वचिद् दृष्टस्य कर्मकारकादेरभावेऽपि क्रियानुत्पत्तिप्रसङ्गात्; अतः कर्त्रभावेऽपि कारणान्तरैः कार्यसिद्ध्युपपत्तिरिति । ननु कालो यथा सर्वकार्यनिमित्तं तथेश्वरोऽपि; तत्परित्यागे समानन्यायः कालोऽपि त्यज्यतामित्यत्राह—**कालव**दिति । कालोऽप्युपाधिविशेषातिरिक्तो न वेति यथामतमस्तु; स तावल्लोकशास्त्रसिद्धः, कालप्रतीक्षया कर्षकादिप्रवृत्तेः, काले कर्मचोदनात्, शुभाशुभकालविभागे च कस्यचिद्वेदाङ्गस्य व्यापारात् । नन्ववधीनामप्यचेतनानां चेतनानधिष्ठितत्वे प्रवृत्तिर्न स्यादित्यत्राह—**ते चे**ति । अदृष्टप्रेरितानामेव प्रवृत्त्युपपत्तौ किं तत्र प्रयत्नगवेषणेन? अदृष्टस्याप्यचेतनस्य प्रवृत्तौ चेतनाधिष्ठानमपेक्षितमित्यत्राह—**तदपी**ति । ईश्वरप्रयत्नो ह्यचेतनोऽपि जगत्सृष्टौ न प्रयोजकप्रयत्नाधिष्ठितः; न च कुम्भारम्भ इव जीवप्रयत्नसहकृतः; अतस्तत्र व्याप्तिसङ्कोचावश्यंभावादत्राप्यदृष्टेऽपि क्वचित्सङ्कोचः स्यात्; अन्यथा गौरवात् । ईश्वरप्रयत्नस्य नित्यत्वात् प्रयत्नानधिष्ठितत्वमिति चेन्न, नित्यानामपि परमाण्वादीनां तदपेक्षाङ्गीकारात् । अन्यत्रान्वयव्यतिरेकनियमवतामन्यतमस्य त्यागे सर्वहेतुत्यागोऽपि स्यादिति शङ्कते—**एके**ति । सर्वहेतुत्यागे कादाचित्कत्वविरोधं प्रकृते तदभावं चाभिप्रेत्याह—**नेति** । प्रतिबन्दिं सूचयन् अन्यहेत्वपरित्यागे हेतुमाह—**ध्वंसव**दिति । ध्वंसो ह्यभूत्वा भवन् हेतुमपेक्षमाणस्समवाय्यसमवायिनोरसंभावान्निमित्तमात्रनिष्पाद्यस्त्वया स्वीकृतः, तथा पक्षेऽपि जीवातिरिक्तस्य कर्तुः कल्पयितुमशक्यत्वात् कथंचिज्जीवकर्तृकत्वं कर्तृनिरपेक्षत्वं वा स्वीक्रियतामिति भावः । विपक्षे बाधकाभावं निगमयति—**तस्मा**दिति । हेत्वभावे कार्यं न स्यात्, न तु कार्यमात्रानपेक्षितहेतुविशेषाभावे; तत्र तु कार्यविशेषनिवृत्तिर्वा, यथा कलमबीजाभावे कलमाङ्कुरस्य । *हेत्वभावे फलाभावो विशेषस्तु वशेषवानिति न्यायात् । अथवा कारणान्तरैरेव कार्यसिद्धिः यथा प्रध्वंसस्येति विशेषः ॥ २१ ॥

167. **धर्मो यावत्सपक्षानुगत उपधिरित्यभ्युपेतस्त्वयाऽपि**
त्यागे तस्यात्र तद्वच्छिथिलितनियमाः क्वापि नोपाधयः स्युः ।
तादृग्धर्मात्ययाच्च प्रकरणसमता स्यान्न चातिप्रसङ्गः
पक्षादिस्थित्यबाधान्निरुपधिकतया स्यात्परात्मानुमा तु ॥ २२ ॥

सोपाधिकत्वमपि दर्शयितुमाह—**धर्म इति** ॥ यावत्सपक्षानुगतः—पक्षे विपक्षे चावर्तमानस्सपक्षाभिव्याप्त इत्यर्थः । अस्ति चात्र तादृशो धर्मः शरीरजन्यत्वम् । यद्यप्यसौ पक्षीकृते शरीरगुणादिविशेषे वर्तते, तथाऽपि साधनव्यापकत्वाभावात् स्वनिवृत्त्या साध्यनिवर्तनशक्तेश्चोपाधिः स्यादेव । तादृशस्य धर्मस्यात्रोपाधित्वानङ्गीकारेऽतिप्रसङ्गमाह—**त्याग इति** । न हि निषिद्धत्वादीनामेतस्य च विशेषोऽस्ति, येन त एव तत्रतत्रोपाधयः स्युः, नासावत्रेति नियम्येत । एवं सोपाधिकत्वे मतभेदेन व्याप्यत्वासिद्धिः, व्यापकनिवृत्त्या व्याप्यनिवृत्तिर्वा स्यादिति भावः । शरीराजन्यत्वसमबलत्वाभिमाने प्रतिरोधमाह—**तादृगिति** । ननूपाधौ प्रतिसाधने च शरीरोपादानं व्यर्थम्; आत्मादिषु जन्यत्वनिवृत्तिमात्रेण सकर्तृकत्वनिवृत्तावुपपन्नायां विशिष्टनिवृत्त्यनपेक्षणात् । अतो निरुपाधिकं निष्प्रतिसाधनं च विश्वकृदनुमानम् । मैवम्; क्षित्यादिकं सकर्तृकमित्यत्र न हि कर्तृसंबन्धमात्रं साध्यम्, सिद्धसाधनत्वात्; सन्ति हि त्वत्पक्षे कुम्भादिकर्तारश्चेतनाः स्वरूपतस्सर्वत्र संबद्धाश्च तैः क्षित्यादयः; अस्मत्पक्षेऽपि—* अङ्गुलस्याष्टभागोऽपि न सोऽस्ति द्विजसत्तम । न सन्ति प्राणिनो यत्र कर्मबन्धनिबन्धनाः ॥ दारुण्यग्निर्यथा तैलं तिले तद्वत्पुमानपि । इत्यादिभिस्सर्वमचेतनं पुण्यपापकर्तृचेतनमिश्रम्; अतस्सकर्तृकमिति चेतनव्यापारपूर्वकत्वं साध्यम् । तत्र व्यापारपूर्वकत्वनिवृत्तिमात्रेण कादाचित्कत्वनिवृत्त्युपपत्तौ तद्विशेषणवैयर्थ्यं स्यात् । व्याप्त्युपयोगाभावेऽपि सिद्धसाधनत्वनिवृत्त्यै तदुपादानमिति चेत्तर्हि शरीराजन्यत्वेऽप्यसिद्धिपरिहारे विशेषणं समर्थमाशङ्क्य एकामसिद्धिं परिहरतो द्वितीयापत्तेरित्युक्तं वितथं स्यात् । ननु ज्ञानादित्रिकवान् कर्ता, तत्पूर्वकत्वे साध्ये व्यापारगर्भतया न पृथग्व्यापारपदोपादानं येन विशेषणवैयर्थ्यापत्तिरिति चेन्न, अन्यतमनिवृत्तिमात्रेण कार्यत्वनिवृत्त्युपपत्तौ त्रिकोपादानवैयर्थ्यात् । अन्यतमसाधने त्वदिष्टमसाधितं स्यात् । शेषं शास्त्रतः सेत्स्यतीति चेन्न; कार्यत्वनिवृत्तेर्हेतुपूर्वकत्वनिवृत्तिप्रयुक्ततया प्रयत्नादिनिवृत्तेरप्रयोजकतापातात् । तदिह तत्तद्विशेषव्यतिरेकस्यापि व्याप्तिनिवेशाङ्गीकारे शरीरजन्यत्वव्यतिरेकेऽपि न वैयर्थ्यं वाच्यमिति । नन्वेवमदृष्टचरसौधादिदर्शने सावयवत्वात् कार्यत्वमनुमाय तत एव तदुचितकर्तृमत्त्वानुमानं कुलालादिपूर्वकत्वनिवृत्त्या बाध्येत प्रतिरुध्येत वेति मन्दशङ्कां वारयति—**न चेति** । व्याप्तितदभावाभ्यां विशेषादिति शेषः । यद्यव्यापकधर्मस्य निवर्त्यतया प्रत्यवस्थीयेत, तदा सर्वत्र तस्याः सुलभत्वात् क्वचिदप्यनुमाने पक्षो न स्यात् । साध्यवत्तया वर्ण्यमानो हि पक्षः । तदभावे तत्सापेक्षौ सपक्षविपक्षावपि न स्याताम्; ततोऽनुमानकथैवोत्सीदेत् । प्रस्तुतेऽपि नैवं प्रसङ्गः, तद्व्याप्तेरुक्तत्वादित्यभिप्रायेणाह—**पक्षादीति** । यद्वा, शरीरजन्यत्वमुपाधिरित्यत्र पक्षव्यवच्छेदार्थं हि विशेषणम्, तथा सति पक्षेतरत्वमप्युपाधिः स्यादित्यत्रोक्तं—**न चेति** । नात्र पक्षान्यत्वेऽतिप्रसङ्गः, उपाधेस्साध्यसमव्याप्तिस्वीकारपक्षे अन्वयव्यतिरेकिणि पक्षेतरत्वस्य साध्यातिव्याप्तत्वात्, केवलान्वयिनि साध्यसमव्याप्तत्वेऽपि पक्षेतरत्वान्यत्वेनाप्युपाधेर्विशेषणात्; अन्यथाऽनुमानोच्छेदप्रसङ्गात् । इयमेव साध्यव्यापित्वमात्रमुपाधेरपेक्षितमिति पक्षेऽपि गतिः । ईदृशं चेदं शरीरजन्यत्वमिहोपाधिः स्यादेवेति । पक्षेतरत्वे तूपाधौ पूर्ववदेव पक्षादिव्यवस्था भज्येत, इह तु न तथेत्याह—**पक्षादीति** । ईश्वरानुमानाभावे तद्वत्स्वेतरात्मानुमानमपि न स्यात्, स्वात्मसाध्येष्वेव व्याप्तिनियम-

प्रसक्तेरित्यत्राह—**निरुपधिकतयेति**। यदि परशरीरस्थलिङ्गैः कर्तुर्भोक्तुश्चानुमाने स्वशरीरस्थतया स्वकर्तृकतया वा व्याप्तिरवच्छिद्येत, तदा हृदयविसंवादः; चेतनान्तरानुमानाभावे व्युत्पत्तिरेव न स्यात्; कुतश्शिष्याचार्यवादिप्रतिवादिशत्रुमित्रादिसंव्यवहारः? **श्लो.** नच स्वेनान्यदेहादेरधिष्ठानादिसंभवः। सौभरिन्यायतस्तत्तत्प्रतिसन्धिप्रसङ्गतः॥ न च स्वान्यानुमानेऽपि विजातीयत्वकल्पना। निरुपाधिकता तत्र भवेदनुमितेस्ततः॥ तुशब्दः कल्पनागौरवनिवृत्त्यर्थः, उक्तबाधकतर्कसूचनार्थो वा। किंच—**श्लो.** परदेहस्थलिङ्गानामन्यथासिद्धिकल्पने। स्वदेहेऽपि तथैवेति नैरात्म्यमवशिष्यते॥ आगमादात्मनां सिद्धावीश्वरस्य तु किं पुनः। परात्मनिश्चयाभावे त्वागमोऽपि न सेत्स्यति॥ २२॥

168. **सर्वस्यावीतहेतोरपि च निरसनं द्रक्ष्यसि स्वप्रसङ्गे**
श्रुत्याऽत्र व्याप्तिसिद्धावलमनुमितिभिर्निष्फलस्संप्लवोऽपि।
तस्मादुल्लोकभूमा स कथमनुमया विश्वकर्ता प्रसिध्ये-
च्छास्त्रानुक्तत्वबाधद्वयपरिहृतये शास्त्रयोनित्वसूत्रम्॥ २३॥

अथ स्यात्—अन्वयिनि हेतौ यावत्सपक्षान्वयिधर्मसंभवेन सोपाधिकता शङ्क्येत, केवलव्यतिरेकिणि तु सपक्षाभावान्न तच्छङ्केति, अत आह—**सर्वस्येति**। स्वप्रसङ्गे—हेतुचिन्तावसरे। अयं भावः—व्यर्थविशेषणत्वमर्थान्तरत्वं च केवलव्यतिरेकिणां सर्वेषां द्योत्यते। तथाहि; सर्वं कार्यं सर्ववित्कर्तृपूर्वकं कादाचित्कत्वादित्यत्र व्यतिरेके कर्तृपूर्वकत्वनिवृत्त्यैव कादाचित्कत्वनिवृत्तावुपपन्नायां किं सर्वविद्विशेषणेन? सिद्धसाधनत्वनिवृत्त्यै तद्ग्रह इति चेन्न; शरीराजन्यत्वहेतावसिद्धिपरिहारे विशेषणं समर्थमिति वदन्तं प्रति एकामसिद्धिं परिहरतो द्वितीयापत्तेरिति युष्मदुक्तस्यात्र दुर्वारत्वात्। तर्हि कर्तृपदं हित्वा सर्ववित्पूर्वकमित्येतावदुक्तौ न वैयर्थ्यमिति चेत्, तथाऽपि वित्पूर्वकत्वनिवृत्त्या व्याप्तिसिद्धौ सर्वविशेषणवैयर्थ्यमेव। एवं नित्यज्ञानपूर्वकत्वादिनिर्देशेऽपि द्रष्टव्यम्। न च विशेषणेऽपि सिद्धसाधनतापरिहारः, सर्वेषां चेतनानां सर्वशब्दार्थवेदिनामसर्ववित्त्वायोगात्; अन्यथा सर्ववित्साधनस्यापि दुश्शकत्वात्। विशेषतस्सर्वं न सर्वे विजानन्तीति चेन्न; विशेषाणामपि सर्वशब्दसंग्रहात्। सर्वसाक्षात्कर्तृपूर्वकत्वं साधयाम इति चेन्न; योगिभिरर्थान्तरतापातात्। नित्यसाक्षात्कारिपूर्वकत्वं साध्यमिति चेत्, एवमपि व्याप्तौ नित्यविशेषणवैयर्थ्यमेव। अन्यतो विशेषणसाफल्ये शरीराजन्यत्वेऽपि साफल्यं सिध्येदेव। वेदास्सर्वज्ञप्रणीताः वेदत्वादित्यत्राप्येवमर्थान्तरत्वविशेषणवैयर्थ्ये बोद्धव्ये, प्रणीतत्वनिवृत्तिमात्रेण सर्वज्ञप्रणीतत्वनिवृत्तिमात्रेण वा व्याप्तिग्रहोपपत्तेः। अपिच केवलव्यतिरेकिणस्सपक्षे सत्याभासत्वं संगिरध्वे। सन्ति चानन्तानि सर्वज्ञप्रणीतानि वेदेतरवाक्यानि भारतादिमध्यपातीनि स्मृतितन्त्ररूपाणि, कल्पादिषु लोकवेदसंव्यवहारप्रवर्तनौपयिकानि च। न च तेषु वेदत्वम्, प्रसिद्धिविरोधात्, अवेदत्वेनैव महर्षिप्रभृतिभिर्व्यपदेशाच्च। अतस्तेषां न वेदत्वेन पक्षीकरणं शक्यम्। संग्राहकान्तरं च दुर्वचम्, जीवप्रणीतेतरवाक्यत्वमीश्वरप्रोक्तत्वं वा नान्यतस्सिद्धम्। इत एव तत्साधनेऽन्योन्याश्रयः; तदिह तेषां पक्षीकारे तदभावे वा वेदत्वहेतुस्तेष्वसिध्यन् हेत्वाभास[कक्षां]त्वं नातिक्रामेत्। एवं वक्ष्यमाणैश्च वेदनित्यत्वसाधकैर्बाधोऽप्यत्र मन्तव्यः। एवं घटः सर्वज्ञकर्तृकः घटत्वात्, यजुस्सर्वज्ञप्रणीतं यजुष्ट्वादित्यादिविशेषपक्षीकारेण प्रयोगाश्च निरस्ता वेदितव्याः। ननु कार्याणां सर्वेषां सर्वज्ञपूर्वकत्वव्याप्तिः श्रुत्या सिध्यति। अविदितनिगमवृत्तान्तानां नालिकेरद्वीपवासिनामिव वह्नौ महेश्वरे मा भूदनुमानम्, अन्येषां तु तत्प्रवृत्तिसंभव इत्यत्राह—**श्रुत्येति**। व्याप्तिग्राहकेणैव साध्यसिद्धौ किमत्रानुमितिसाध्यमित्यर्थः। संप्लववादे सिद्धेऽपि मानान्तरस्य प्रवृत्तिः स्यादि-

त्यत्राह—**निष्फल** इति । मानान्तरसिद्धे वस्तुन्याकारान्तरसमर्पणे हि संप्लवश्शोभेत । अन्यथा सिद्धसाधनत्वं वा, सर्वत्र सिद्धसाधनत्वदोषोच्छेदो वा स्यादिति भावः । अत्र—*कार्यायोजनधृत्यादेः पदात्प्रत्ययतः श्रुतेः । वाक्यात्संख्याविशेषाच्च साध्यो विश्वविदव्ययः ॥ इति **न्यायाचार्य**संगृहीतानां सर्वेषां हेतूनां स्थालीपुलाकन्यायेन निरस्तप्रायत्वं निगमनव्याजेन नियमयति—**तस्मा**दिति । नन्वनिरस्तेऽपि जगत्कर्तुरनुमाने परतत्त्वपरमहितपरमपुरुषार्थेषु शारीरकं निष्प्रतिघातम् । अतः किमत्र तन्निरासप्रयासेनेत्यत्राह—**शास्त्रे**ति । यदि जगत्कर्तुरनुमानं न प्रतिषिध्येत तदा मतान्तरप्रामाण्यव्यवसायिनः कस्यचित् *इदं सर्वमसृजत, *यतो वा इमानि भूतानि जायन्त इत्यादिवाक्यानामनुमानसिद्धानुवादित्वं मन्यमानस्य जगत्कर्तृवादिवाक्यानामनुमानविरुद्धोपस्थापकत्वे मूलघातित्वात्, तत्सिद्धमात्रबोधने नैरपेक्ष्यात्, सिद्धांशेऽनुमानानाघ्रातासंभवाच्च, सिद्धपरवाक्यविमर्शो न कार्य इति मोहः स्यात्; अतस्तदनुजिघृक्षयाऽनुमानं निरसनीयम् । किञ्च विश्वकर्तुरनुमेयत्वं मन्यमानस्य तत्तद्वादिकल्पितैर्हेतुभिर्बाधद्वयमापद्येत; *ब्रह्मण आनन्द इत्याद्युक्तप्रामाणिकत्यागात्, अप्रामाणिकायथापूर्ववेदकल्पनस्वीकाराच्च । यद्वा प्रागुक्ताभ्यां प्रतिप्रमाणतर्काभ्यां बाधद्वयम् । अथवा अनुमितेस्सोपाधिकत्वादिकारणदोषात् साक्षादकर्तृकत्वानुमानेन साध्यप्रतिषेधाच्च । अपि वा विश्वकर्तर्यनुमानं प्रवर्तमानं स्वयं तावन्नित्यप्रयत्नं समानन्यायतया स्वोपस्थापितानुमानेन नित्यशरीरादिरहितत्वं चोपस्थाप्यागमविषयमपहरेत् । **श्लो.** तस्मादेवंविधानेकबाधशङ्कापनुत्तये । नित्यनिर्दोषशास्त्रैकवेद्यत्वमिह सूचितम् ॥ शब्दप्रमाणके तस्मिन् यथाशब्दं व्यवस्थितिः । सर्वैरनतिलङ्घ्येति न शङ्कातङ्कसंभवः ॥ नन्वीश्वरानुमानदूषणे *विद्याचोरो गुरुद्रोही वेदेश्वरविदूषकः । त एते बहुपाप्मानस्सद्यो दण्ड्या इति श्रुतिः ॥ इति शास्त्रविरोधः स्यादिति चेन्न; अनुमानदूषणेऽप्यागमात् तत्सिद्धेः । अन्यथाऽस्मदादिप्रत्यक्षवेद्यत्वनिषेधेन तवापि तद्दूषकत्वप्रसङ्गः *आगमेनानुमानेन ध्यानाभ्यास[रसेन]वशेन च । त्रिधा प्रकल्पयन्प्रज्ञां लभते योगमुत्तमम् ॥ इत्याप्तोक्तिः कथम्? इत्थम्—श्रवणमननध्यानानां योगहेतुत्वस्य विवक्षितत्वात् । मननं चात्रानुग्राहकयुक्तिभिः स्थिरीकरणम्; तदेवात्र श्रवणानन्तरभावितयाऽनुमानशब्देन ग्रहीतुमुचितम्; अनुग्राहकयुक्तय एव वा, *यस्तर्केणानुसन्धत्त इति स्मरणात् । तर्कानुमानयोरदूरविप्रकर्षात्समाख्याविपर्यासश्च दृष्ट इति ॥ २३ ॥ **इति ईश्वरानुमानभङ्गः ॥**

169. **प्राज्ञाधिष्ठानशून्यं न तु परिणमितुं शक्तमव्यक्ततत्त्वं**
वास्यादौ व्याप्तिसिद्धेरिति यदभिहितं सांख्यसिद्धान्तभङ्गे ।
सोऽपि प्राज्ञव्युदासेऽप्यनुमितिशरणान् प्रत्युपात्तः प्रसङ्गो
नेष्टे तत्सिद्ध्यसिद्ध्योरनुमितिरिति खल्वाशयस्सूत्रकर्तुः ॥ २४ ॥

तथाऽपि सांख्याधिकरणविरोधः स्यात्; तत्र हि परोक्तानां पक्षदृष्टान्तभूतानामचेतनानां संप्रतिपन्नवत् प्राज्ञाधिष्ठितत्वं सूत्रभाष्याभ्यां साध्यते; अतश्शास्त्रयोनित्वसूत्रमन्यपरं नेतव्यमिति शङ्कायां तावद्विरुद्धोक्तिमनुवदति—**प्राज्ञे**ति ॥ तात्पर्यवृत्त्या विरोधं शमयति—**सोऽपी**ति । तात्पर्यभेदं विवृणोति—**ने**ति । प्राज्ञानधिष्ठितत्वमनुमातुं न शक्यमिति सांख्याधिकरणतात्पर्यम् । शास्त्रयोन्यधिकरणस्य त्वधिष्ठितत्वं नानुमातुं शक्यमिति । अतस्साधकबाधकाभावे शास्त्रं निरङ्कुशप्रसरमिति सूत्रकाराभिप्राय एव **भाष्ये** दर्शित इति ॥ २४ ॥ **इति शास्त्रयोन्यधिकरणसांख्याधिकरणविरोधपरिहारः ॥**

170. **अस्यैवाचिन्त्यशक्तेरखिलजनयितुस्स्यादुपादानभाव-**
स्सूक्ष्माव्यक्तादिदेहः परिणमति यतोऽनेकधा स्थूलवृत्त्या ।

निष्कृष्टेऽस्मिन् शरीरिण्य[खि]मलगुणगणालङ्कृतानन्दरूपे
संपद्यन्ते समस्तास्समुचितगतयो निर्विकारादिवादाः ॥ २५ ॥

श्रुतिसिद्धस्य विश्वकर्तुः श्रौतमुपादानत्वमपि प्रस्तौति—**अस्येति** ॥ अखिलजनयितुरस्यैवेति विरोधशङ्कासूचनम्; अचिन्त्यशक्तेरिति परिहारनिदानगर्भम् । विकारापुरुषार्थनिषेधकशास्त्रविरोधशान्त्यै सर्वोपादानत्वं बाल्युवपरिणतिवत् सद्वारकमित्याह—**सूक्ष्मेति** । सूक्ष्मस्थूलत्वोक्तिर्हेतुकार्यभावघटनार्था । अनेकधेत्युक्त्या *तम एकीभवतीत्यादिप्रसिद्ध-प्राच्यावस्थातो वैषम्यं व्यज्यते । उपादानतया विकाराद्याश्रयस्य कथं तदभावोपदेश इत्यत्राह—**निष्कृष्ट** इति ॥ २५ ॥

171. कर्तोपादानमेव स्वसुखमुखगुणे स्वप्रयत्नप्रसूते
संयोगं स्वस्य मूर्तैस्स्वयमुपजनयन्नीश्वरोऽप्येवमिष्टः ।
सर्वोपादानभावस्तत इह घटते सर्वकर्तर्यमुष्मिन्
सर्वश्रुत्यैकरस्यप्रणयिभिरुचितं द्वारमत्राभ्युपेतम् ॥ २६ ॥

ननु यद्यस्य निमित्तं न तत्तस्योपादानमिति स्थिते साक्षात्सद्वारकं वा कथमुपादानत्वमित्यत्र परप्रक्रिययैव विरोधं परिहरति—**कर्तेति** ॥ जीवस्तावत्तैस्तैरुपायैः स्वसुखादीनुत्पादयति, तेषां समवायिकारणं च भवतीति मन्यसे; तावदेव च निमित्तोपादानत्वम् । ईश्वरेऽपि तदुभयं क्वचिदङ्गीकरोषीत्याह—**संयोग**मिति । नचात्रोपादानत्वं भाक्तम्; विपरिवर्तस्य सुवचत्वात् । अतः प्रकृत्यधिकरणसाधितं न प्रतिक्षेप्तुं शक्यमित्याह—**सर्वेति** । तर्हि *सोऽकामयत *तदात्मानं स्वयमकुरुत इत्यादिकं स्वरूपपरिणामवादिब्रह्मदत्तभास्करादिमतभेदैरव्यवहितमेव किं न निरुह्यत इत्यत्राह—**सर्वश्रुती**ति । अन्यथा जीवानां प्रतिकल्पमुत्पत्तिप्रलयौ स्याताम्; अकृताभ्यागमः कृतविप्रणाशो विषमसृष्ट्यादिभङ्गश्च भवेयुः । ब्रह्मणस्तदंशस्य वा सर्वेश्वरस्य *बहु स्यामिति सङ्कल्पयतोऽनादिजीवद्वारा क्लेशाद्यन्वयः । त्रिगुणांशद्वारा विकारान्वय इति पक्षेऽपि सर्वदोषाकरत्वं विरुद्धधर्माध्यासश्च दुस्त्यजः । अतश्चिदचिच्छरीरद्वारा बहुभवनादिकमिति कृत्स्नविद्भिर्निरुह्यत इति ॥२६॥
इति ईश्वरस्य जगन्निमित्तोपादानत्वोपपत्तिः ॥

172. साविद्यं केऽपि सोपाधिकमथ कतिचिच्छक्तिभिर्जुष्टमन्ये
स्वीकृत्यैकाद्वितीयश्रुतिमपि जगदुस्तद्विशिष्टैक्यनिष्ठाम् ।
नित्यत्वं विग्रहत्वं प्रकृतिपुरुषयोर्हेतुतां विश्वकर्तु-
स्तद्वैशिष्ट्यं च शास्त्रप्रथितमजहतां कोऽपराधोऽतिरिक्तः ॥ २७ ॥

एवं वैशिष्ट्यादुपादानमपि कर्तैव । अन्यैरपि त्रय्यन्तवादिभिर्यत्किंचिद्वैशिष्ट्यमङ्गीकृतमित्याह—**साविद्य**मिति ॥ अद्वैतव्याख्यायिनः खल्वाहुः—*अनिर्वाच्याऽविद्या द्वितयसचिवस्य प्रभवतो विवर्ता यस्यैते वियदखिलतेजोबवनयः ॥ इति । **भास्करीयास्तु**—चिदचिदंशविभक्तं ब्रह्मद्रव्यमचिदंशेन विक्रियते, तद्विकारोपहितेन चिदंशेन संसरतीति । **यादवप्रकाशीयास्तु**—सर्वात्मकं सद्रूपं ब्रह्म चिदचिदीश्वररूपांशत्रयशक्तिविशिष्टं समुद्र इव फेनबुद्बुदतरङ्गप्रभेदेन सावान्तरभेदत्रिविधव्यष्टिभावेन परिणमते इति । एवमद्वितीयश्रुत्यविरुद्धान्यविद्योपाधिशक्तिरूपविशेषणानि चेद्विचित्रचिदचिदुपादानतोपयोगीनि स्वीक्रियन्ते, तदा श्रुतिस्मृतिशतसिद्धस्वरूपविशेषणाभ्युपगमे कः प्रद्वेषः ? स्वपक्षस्य प्रमाणतस्सिद्धिं

विरोधाभावादौचित्यातिशयं च प्रपञ्चयति—नित्यत्वमिति । कोऽपराधोऽतिरिक्त इत्यनेन विशेषणपरिग्रहमात्रमपराधश्चेत् सर्वेषामपि समानदोषत्वम्, अतिरिक्तापराधोऽपि तेषामेवेति व्यज्यते ॥ २७॥ इति जगत्कारणवैशिष्ट्यावश्यंभावः ॥

173· ब्रह्मोपात्तान् विकारान् कतिचिदभिदधुश्चेतनाचेतनेशा-
नैतद्युक्तं यदीशादनधिकमनघं निर्विकारं श्रुतं तत् ।
भिन्नाया ब्रह्मशक्तेर्विकृतय इति चेद् ब्रह्मजन्यत्वभङ्गो
भेदाभेदोपपाद्यं सकलमिति मते सप्तभङ्गी न दूष्या ॥ २८ ॥

नन्वेकविज्ञानेन सर्वविज्ञानं प्रतिज्ञाय मृत्तत्कार्यदृष्टान्तैस्तदुपपादनात् *ईश्वराव्याकृतप्राणैर्विराट्सिन्धुरिवोर्मिभिः । यत्प्रनृत्यदिवाभाति तस्मै सद्ब्रह्मणे नमः ॥ इति कात्यायनकारिकया च सद्ब्रह्मोदन्वदूर्मिभेदाश्चिदचिदीश्वरा इति निर्धार्यते, तदेतदनुवक्ति—ब्रह्मेति ॥ अत्र प्रतिज्ञाया अनन्यथासिद्धबहुश्रुत्यविरोधाद्विशिष्टैकानेकविषयविज्ञानार्थत्वात् दृष्टान्तानामप्युपादानोपादेयैक्यसंभवार्थत्वादृषिवचनस्यापि *न चानृषेर्दर्शनमस्ति किंचिदिति न्यायेन विरोधाधिकरणनीत्या चानपेक्ष्यत्वात् *नित्यो नित्यानां चेतनश्चेतनानाम्, *अजामेकाम्, *न त्वेवाहं जातु नासम्, *प्रकृतिं पुरुषं चैव विद्ध्यनादी उभावपीत्यादिश्रुतिस्मृतिशतदृष्टेश्चापन्यायमूलमेतदित्यभिप्रायेणाह*नैतद्युक्तमिति । त्रिष्वपि विकारतयाऽभिमतेषु श्रुतिविरोधादयुक्तिमुपपादयति—यदिति । *नारायणः परं ब्रह्मेत्यादिभिरीश्वरस्यैव परब्रह्मत्वं सिद्धम् । अतो न तत्तदुपादानम्; अवतारणपरिणत्याऽपि नेश्वरस्योपादेयत्वम् ; *स एव सृज्य इत्यादिकमपि वि[श्वसृष्टि]शिष्टविषयम् । *स न साधुना कर्मणा भूयान्नो एवासाधुना कनीयान्, *न कर्मणा वर्धते नो कनीयानित्यादिभिरकर्मवश्यतया प्रसिद्धस्य न खलु निरयनिपातादिदुरत्ययदुःखकारणदुरितपराधीनानन्तजीवभावेन परिणामः । *नास्य जरयैतज्जीर्यति, *सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्मेत्यादिभिर्विकारजाड्यादिविधुरतया श्रुतस्य कथं तद्विपरीतविकारागमः? तत्र परोक्तं परिहाराभासं शङ्कते—भिन्नाया इति । अभिन्नत्वे परिहारगन्धाभावात् भिन्नत्वानुवादः ; यदि ब्रह्मव्यतिरिक्ता तच्छक्तिर्विक्रियते तदा ब्रह्मण उपादानत्वं न स्यात् । अनादितया श्रुतस्य त्रिकस्य जन्यत्वायोगश्च न परिहृत इत्यभिप्रायेणाह—ब्रह्मजन्यत्वभङ्ग इति । अथ शक्तिशक्तिमतोरभेदाद्ब्रह्मण उपादानत्वनिर्विकारत्वादिकमिति परेष्टमनुवक्ति—भेदाभेदेति । अत्रानिष्टमाह—सप्तभङ्गीति । स्यादस्ति स्यान्नास्तीत्यादीनां विरोधस्फौट्यात्तदुक्तिः । सर्वोऽपि परपक्षो न दूष्यः; कथंचिदभेदात्, स्वपक्षस्य परपक्षत्वेऽपि विरोधस्य दुर्वचत्वादिति तात्पर्यम् ॥ २८ ॥ इति ब्रह्मणश्चिदचिदीश्वरविकारवत्त्वभङ्गः ॥

174· विश्वं चित्तद्गुणानुद्भव इह घटते रत्नगन्धादिनीत्या
सर्वं ब्रह्मेत्यधीतं त्रिविधमिति च तदाशताद्यस्य चोक्तम् ।
तस्मात् सर्वानुवृत्तं सदनवधिदशाचित्रमित्यप्ययुक्तं
प्रत्यक्षागोचरत्वप्रभृतिबहुभिदावादिसर्वोक्तिबाधात् ॥ २९ ॥

अथ सच्चित्सुखस्वरूपं ब्रह्म सर्वत्र तादात्म्येनानुवृत्तमित्येतदनूद्य प्रत्याह—विश्वमिति ॥ चिच्छब्देन स्वप्रकाशत्वं चेतनत्वं च तन्त्रेण गृह्येते । उपलम्भविरोधनिवृत्त्यर्थमाह—तद्गुणानुद्भव इति । रत्ने गन्धस्य नित्यानुपलम्भात्तन्निदर्शनम् । न हि नित्यगन्धानुपलम्भेऽपि रत्नस्य पृथिवीत्वं नाङ्गीकृतम् ; एवमिहापि । अयं भावः—विश्वस्य स्वप्रकाशत्वं तावन्न निषेद्धुं शक्यम् ; प्रत्यात्मं स्वप्रकाशत्वस्य परैरनुपलम्भेऽप्यङ्गीकारात् । चेतनत्वमपि घटादेर्न प्रत्यक्षतः

प्रतिक्षेप्तुं युक्तम्; परचैतन्ये सर्वत्र योग्यानुपलम्भाभावात्। कार्याभावादपि न तत्प्रतिक्षेपः, सुषुप्त्यादिनयेन कार्याभावोपपत्तेः; स्वभावभेदाच्च नित्यानुद्भवोपपत्तिरिति। चिद्रूपत्वे सिद्धे हि चैतन्यानुद्भवः कल्प्यः; तदेव तु कथमित्यत्राह—**सर्वमिति**। * सर्वं खल्विति श्रुत्या सर्वस्य ब्रह्मत्वं विधीयते, तच्च ज्ञानादिस्वभावगर्भम्। भोक्तृभोग्यादीन् प्रक्रम्य * सर्वं प्रोक्तं त्रिविधं ब्रह्ममेतदिति श्रूयते। अत्र हि स्वरूपत्रैविध्यं स्वारसिकम्। * ब्रह्मदाशा ब्रह्मदासा इत्यादौ च ब्रह्मण एव दाशत्वादिकमाम्नातम्। तत्र व्यवधानक्लृप्तिस्तु गुर्वी; तस्मात् स्वरूपतादात्म्येन चिदचिदीश्वरानुवृत्तं सद् ब्रह्मैकम्; तदेव त्रितयपूर्वावान्तरव्यष्टिभिरनन्तविषमावस्थाविशिष्टमिति भावः। त्र्यात्मके ब्रह्मणि चित्रपटन्यायसूचनार्थः चित्रशब्दः। एतदपि दूषयति—**इत्यप्ययुक्त**मिति। श्रुतस्य कथमयुक्तिरित्यत्राह—**प्रत्यक्षे**ति। *अद्रेश्यमग्राह्यं *निष्कलं निष्क्रियं शान्तमित्यादिभिः श्रुतिभिस्तावद्बाधस्सिद्धः। भेदश्रुतयश्च नाभेदं सहन्ते; शरीरात्मभावश्रुतयश्च भेदगर्भाः; अत एवाभेदश्रुतयोऽपि विशिष्टैक्यविषयाः स्थापनीयाः। किञ्चाचेतनस्य चेतनस्य वा कस्यचिद्ब्रह्मत्वविधौ किमत्रेदं विधेयम्? सत्त्वमिति चेत्तन्न; सर्वत्र सर्वेषां सुप्रसिद्धत्वेन तदुपदेशायोगात्। कारणत्वमिति चेत्, तत्प्रातिस्विककार्यं प्रति प्रसिद्धमेव। आदिकारणत्वं तु कार्यस्य विरुद्धम्। कार्यस्य कारणद्रव्यतादात्म्यमुपदिश्यत इति चेन्न, श्रुतिसिद्धविशिष्टकारणतादात्म्ये त्वदिष्टासिद्धेः। प्रदर्शितं च विशिष्टपरिणामस्य युष्माभिरपि दुस्त्यजत्वम्। ईश्वरत्वमंशान्तरयोरुपदिश्यत इति चेन्न; प्रत्यक्षाद्यशेषप्रमाणविरोधात्। न च परागादेः पर्वतत्वं शरावादेर्वा मणिकत्वं संव्यवहरन्ति। साजात्यविवक्षया तथा संव्यवहारः स्यादिति चेत्तर्ह्यत्र सत्ताजात्यैवेश्वरसाजात्यमुपदिष्टं स्यात्। तत्र चानुपदेश्यत्वमुक्तमेव। एवं सर्वश्रुतिबाधाद्ब्रह्मसामानाधिकरण्यत्रैविध्यश्रुतिश्चाविरुद्धविषयतया नीयेतेति। यदपि कल्पयन्ति जीवव्यष्टिवदीश्वरव्यष्टयोऽप्यनन्ताः, तत्र प्राणमयमनोमयवाङ्मयरूपः प्रथमो विभागः, तिस्रश्च ब्रह्मादिमूर्तयस्तद्व्यष्टय इति; इदमप्येकस्यैव चैतन्यस्य स्वमायाकल्पितविचित्रान्तःकरणदर्पणप्रतिबिम्बिततया विश्वतैजसप्राज्ञरूपविभाग इति क्लृप्तिवदनादर्तव्यम्॥ २९॥ इति **सर्वानुवृत्तसन्मात्रब्रह्मत्वभङ्गः**॥

175. **अव्यक्तं त्वन्मतेऽपि ह्यनवयवमथाप्येतदंशा विकारा-**
स्ते चान्योन्यं विचित्राः पुनरपि विलयं तत्र तत्त्वेन यान्ति।
इत्थं ब्रह्मापि जीवः परिणमति विहृत्यर्थमित्यप्यसारं
स्वानर्थैकप्रवृत्तेः प्रसजति च तदा सर्वशास्त्रोपघातः॥ ३०॥

अन्ये तु भेदाभेदिन आहुः—निष्कलचिदानन्दजलनिधिरपारस्वानन्दानुभवप्रीतिजनितनानाविकार एव स्वल्पमंशं जडरूपं संकल्प्य तमेवाजडेन चिदंशान्तरेण संयोज्यानन्तविचित्रसुखदुःखानुभवभागिनं कृत्वा तद्दर्शनेन प्रीयत इति। यथोक्तम्—* त्वं चिन्महोदधिरणुं तव बिन्दुमेकं कृत्वा जडं तमजडेन नियोज्येत्यादि। दृश्यन्ते जगति कतिचिदात्मपीडावहां क्रीडां सादरमनुतिष्ठन्तः। अन्यथा कथमवतारेषु तादृशा विहाराः, कथं च स्वेच्छया कर्मफलान्यनुभवेदिति। एतदनुभाषते—**अव्यक्त**मिति॥ तदिदमसमञ्जवृत्तान्तादप्यधिकं जुगुप्सनीयतममित्याह—**असार**मिति। अव्यक्तनिदर्शनमिह मन्दप्रलोभनमिति कृत्वा तद्दूषयितुं परोक्तप्रक्रियामेव हेतुमाह—**स्वानर्थे**ति। अयं भावः—यद्यपि दुःखप्रायेषूपायेषु प्रभूतसुखार्थिनः प्रवर्तन्ते, यद्यपि * भ्रान्तिज्ञानवतां पुंसां प्रहारोऽपि सुखायत इत्यादिन्यायेन बालिशैस्ताडनादिभिः क्रीडारस उपादीयते। तथाऽपि सर्वज्ञस्य सर्वशक्तेः स्वदुःखलवोत्पादनमपि न युक्तम्, किं पुनरनन्तजीवात्मभावेन दुर्विषह-

दुःखोत्पादनम्? अतः क्रीडारस[कणिका]कारणिका सत्यपि निरवधिकस्वानर्थनिमित्तनिर्मितेति, अत्र स्वानर्थैकप्रवृत्त ईश्वरः स्यात्। अवतारवृत्तान्ताः शैलूषन्यायेन निरूढा इति। अस्मन्मते तु विशेषणगता दोषा न विशेष्यं स्पृशन्ति, ऐक्यभेदाभेदानङ्गीकारात्, अकर्मवश्ये संसर्गजदोषाणामसंभवाच्चेति ॥ ३० ॥ इति **ब्रह्मणः स्वलीलार्थं जीवादिपरिणामवादभङ्गः** ॥

176. ब्रह्मैवोपाधिभिन्नं भजति बहुविधां संसृतिं सोऽप्यनादि-
स्तस्मान्नात्यन्तभिन्नो जड इति तु मते दुःखमद्वारकं स्यात्।
सौभर्यादौ व्यवस्था न कथमुपधिभिः स्वावतारेषु चैषा
सर्वज्ञः स्वैक्यवेदी कथमनवधिभिर्जीवदुःखैर्न दुःख्येत् ॥ ३१ ॥

उक्तपक्षासन्नं **भास्कर**पक्षमुपालभते—**ब्रह्मैवे**ति। एवकारो विरोधं व्यनक्ति—महाकाशघटाकाशादिनयादीश्वरान्मिथश्च जीवानां भेदेन गुणदोषसंकरपरिजिहीर्षया उपाधिभिन्नत्वे स्वीकृतेऽपि प्रलयदशायामुपाधिविलयेन भेदाभावे मुक्तिप्रसङ्गः। ततश्च प्राग्वदकृताभ्यागमादिः स्यादित्यत्राह—**सोऽपी**ति। उपाधिभेद इत्यर्थः। प्रलयेऽपि प्रतिजीवमुपाधयस्सूक्ष्मरूपेण तिष्ठन्ति, ततस्तदवच्छिन्नजीवभेदस्थितिरुपपद्यत इति भावः। अनाद्युपाधिभेदस्वीकारे ब्रह्मव्यतिरिक्ताङ्गीकारः स्यादित्यत्राह—**तस्मा**दिति। बहुधा भिन्नोऽपि ह्युपाधिर्ब्रह्माभिन्नः; तस्मान्नाब्रह्मतत्त्वाङ्गीकृतिरिति भावः। ब्रह्मतादात्म्याविशेषेऽपि उपाधेस्तद्वतो वैषम्यमाह—**जड** इति। पूर्वापरदूष्येभ्यो विशेषं व्यनक्ति—**इति तु मत** इति। दुःखमद्वारकं स्यात्—न ह्यस्मन्मतवद्विशेषणद्वारकम्, न च त्वन्मते विकारवदुपाध्यंशद्वारकमित्यर्थः। औपाधिक्यां व्यवस्थितावतिप्रसङ्गमाह—**सौभर्या**दीति। अस्ति हि योगिनां युगपदनेकदेहभृतां तत्तद्देहोपाधिकृतभोगप्रतिसन्धानम्। स्मर्यते हि *आत्मनो वै शरीराणि बहूनि मनुजेश्वर। प्राप्य योगबलं कुर्यादित्यादि। अवतारेषु त्रैकालिकावतारान्तरवृत्तान्तव्यवहारास्तत्रतत्र दृश्यन्ते। तथाऽपि कर्मोपरोधादप्रतिसन्धानमित्यत्राह—**सर्वज्ञ** इति। न हि नित्यसर्वज्ञतयाऽभ्युपगत ईश्वरांशः स्वात्मगतमुपाधिं तत्परिच्छिन्नं स्वांशं च स्वेनाभिन्नं न वेत्ति, ततश्चाहमेवोपाधिपरवशतयाऽनन्तदुःखमनुभवामीति न कथं दुःख्येत् ॥ ३१ ॥

177. बन्धो ब्रह्मण्यशेषे प्रसजति स यदोपाधिसंयोगमात्रात्
सादेश्याच्चेदुपाधौ व्यभिचरति भवेद्बन्धमोक्षाव्यवस्था।
अच्छेद्ये च्छेदनादिर्विहत उपधिभिर्न स्वतोंऽशस्तवासि-
न्नोपाधिर्जीवतामप्यनुभवितुमलं ब्रह्मरूपोऽप्यचित्त्वात् ॥ ३२ ॥

अपि चात्रोपाध्यवच्छिन्नं ब्रह्म जीव इति परोक्ते किमुपाधिसंयोगमात्रविशेषितं ब्रह्मस्वरूपमेव जीवः? उत घटाकाशवदवच्छेदेन विभक्तो भागः? अथ घटोदकवद्विच्छेदेन? यद्वा विदारिताग्रदारुनयात् किञ्चिद्विदलनेन? यद्वा उपाधिसंयोगव्यञ्जितविभागः कश्चित्सहजोंऽशः? घटाद्यवच्छिन्नपृथिव्यंशवदुपाधिभावेन परिच्छिन्न एव वा कश्चिद् ब्रह्मांशः? इति विकल्पं विभाव्य प्रथमे दोषमाह—**बन्ध** इति। अत्र नित्यमुक्त ईश्वरांशो निष्क्रष्टुं न शक्यः, बद्धमुक्तविभागश्च न स्यादिति भावः। द्वितीयमनुवक्ति—**सादेश्याच्चे**दिति। तत्रोपाधिसञ्चारदशायां घटाकाशनीत्यैव नियतजीवांशासंभवात् बद्धमुक्तप्रदेशनियमाभावमाह—**उपाधावि**ति। कर्मनिरपेक्षो बन्धः तत्कालसमुचितविद्यानिरपेक्षो मोक्षश्च स्यादित्याकूतम्। एवं सति, *आकाशमेकं हि यथा घटादिषु पृथग्भवेत्। तथात्मैकोऽप्यनेकस्थो जलाधारेष्विवांशुमान् ॥ इति

स्मृतिः कथमिति चेत्; इत्थम्—आकाशोऽपि पृथिव्यादिवत् सभागः, पञ्चीकरणप्रक्रियया तत्सिद्धेः। तद्भागानां त्वेक-रूपाणामपि यथा घटादिसंयोगभेदैरेव मिथो वैषम्यम् एवमात्मनां देवादिपिण्डसंयोगभेदैरिति जीवविषयत्वे निर्वाहः। परमात्मविषयत्वेऽपि ब्रूमः। अत्र तत्तत्संसर्गप्रयुक्तविकारादिराहित्ये तात्पर्यम्। एतच्च वृद्धिह्रासादिसूत्रभाष्ये व्यक्तमनु-संधेयमिति। *एक एव हि भूतात्मा भूतेभूते व्यवस्थितः। एकधा बहुधा चैव दृश्यते जलचन्द्रवत्॥ इत्यपि गता-र्थम्। *घटध्वंसे घटाकाशो न भिन्नो नभसो यथेति मुक्तविषयस्मृतिरप्यौपाधिकविशेषनिवृत्तिपरा। न ह्यत्र घटा-काशस्य नभस्तत्त्वतादात्म्यं नि[दर्श्य]र्दिश्यते, तस्य घटसंयोगदशायामप्यवस्थानात्। नापि बहिर्भूतमहाकाशादितादात्म्यम्; तस्य घटध्वंसदशायामप्यसंभवात्। तत्समानतापत्तिस्त्वैक्यविरोधिन्येव। तृतीयचतुर्थौ दूषयति—**अच्छेद्य** इति। पञ्चमेऽप-सिद्धान्तमाह—**न स्वत** इति। षष्ठे त्वचिदंशक्लृप्तिव्याघातमाह—**नोपाधिरिति**। भूतेन्द्रियचैतन्यवादसमोऽयं पक्ष इति च भावः॥ ३२॥ **इति ब्रह्मण औपाधिकजीवभावभङ्गः।**

178. **नापि ब्रह्मण्यविद्यास्थगितनिजतनौ विश्वमेतद्विवृत्तं**
तस्मिन् सा स्वप्रकाशे कथमिव विलगेत्तत्प्रकाशैकबाध्या।
न ह्येतस्मिन्नविद्याविलयकृदधिको वृत्तिवेद्यो विशेषो
बाधो वृत्तिस्वरूपाद्यदि भवति तदा ज्ञानबाध्यत्वभङ्गः॥ ३३॥

एवमिह जैनगन्धिनां जल्पितानि निराकारिषत। अथ सौगतगन्धिनां निराक्रियन्ते। तत्र प्रत्यस्तमितसमस्तभेद-कूटस्थविज्ञानैकरसं ब्रह्मानाद्यनिर्वचनीयाविद्यातिरोहितस्वरूपमनन्तभेदप्रपञ्चात्मना विवर्तत इति मृषावादस्तावदपोह्यते—**नापीति**। आस्तां तिरोधानम्, आलोकसन्निधावन्धकारस्येवानादिस्वप्रकाशब्रह्मसंनिधौ तदज्ञानस्य स्वरूपलब्धिरेव न स्यादित्यभिप्रायेणाह—**तस्मिन्निति**। प्रदीपकज्जलन्यायशङ्कापनुत्त्यै विरोधं व्यनक्ति—**तत्प्रकाशैकबाध्येति**। ननु ब्रह्म-स्वरूपप्रकाशो नाज्ञानं बाधते, किंतु साक्षित्वेनावस्थाय साधयत्येव। तत्त्वावेदकवाक्यजन्यं तु वृत्तिज्ञानं तद्बाधकमित्यत्र वृत्तेर्बाधकत्वं विषयस्थविशेषप्रकाशनशक्त्या स्वरूपशक्त्या वेति विकल्पं सङ्कल्प्य प्रथमं प्रतिक्षिपति—**न हीति**। अधिकः—स्वरूपादन्यः, विशेषस्याविद्याविलयहेतुत्वं स्वधीद्वारा। यदि तु वृत्तिः कल्पितविशेषविषयतया ब्रह्माज्ञानं बाधेत तर्हि तत्त्वधीबाध्यत्वं तस्य न स्यात्। द्वितीयमनुवदति—**बाध** इति। वृत्तिस्वरूपात्प्रदीपवह्निमुद्गरादिवत् किञ्चित्प्रकाश-निरपेक्षादिति यावत्। दूषयति—**तदेति**। अज्ञानस्य ज्ञाननिवर्त्यत्वं न स्यात्; तत एव मिथ्यात्वलक्षणातिक्रम इति भावः॥ ३३॥ **इति साविद्यब्रह्मविवर्तवादभङ्गः।**

179. **छन्नत्वे स्वप्रकाशादनधिकवपुषो ब्रह्मणः स्यादभावो**
भावानां छादनं हि स्फुरणविलयनं तस्य वोत्पत्तिरोधः।
मिथ्या दोषाद्भ्रमोक्तौ कथमधिकरणं सत्यमित्येव वाच्यं
नाधिष्ठानानवस्था भवतु तव यथा नास्त्यविद्याऽनवस्था॥ ३४॥

तिरोधिमपि दूषयति—**छन्नत्व** इति। घटादीनां स्वस्वरूपातिरिक्तप्रकाशवत्त्वात्तन्निवर्तकैस्तिरोधानं युक्तम्; ब्रह्म-णस्तु न तथेत्याशयः। अभावापत्तिं तिरोधानविकल्पेन व्यनक्ति—**भावाना**मिति। स्फुरणविलयनं—सिद्धस्य प्रकाशस्य नाशः। तस्य—स्फुरणस्येत्यर्थः, असिद्धस्येत्यर्थापन्नम्। ननु वृत्त्यधीनप्रकाशान्तरापेक्षया तिरोधानं सिध्येत्, तत्र;

तस्यापि ह्यनुत्पन्नस्य नाश्यत्वायोगादुत्पत्तिरोध इत्येष्टव्यम् । ततश्च सत्यामविद्यायां कथं तद्बाधिका वृत्तिरुत्पद्यते? अन्यतस्तन्निवृत्तौ किं पुनरेषा वृत्तिस्साधयेत्? स्वयमेवाविद्यां निवर्त्योत्पद्यत इति चेन्न; परस्पराश्रयापत्तेः, स्वोत्पत्त्या प्रतिबन्धकनिवृत्तिः तया च सेति । एवं तिरोधानं दूषितम् । तदधीनं विक्षेपमपि विक्षिपति–मिथ्येति । सर्वासु भ्रान्तिष्वधिष्ठानदोषयोस्सत्यत्वमारोप्यस्य च मिथ्यात्वं दृष्टम् । ततश्च माध्यमिकं प्रति निरधिष्ठानभ्रमानुपपत्तिं वदन्, भ्रममूलस्य दोषस्य कथं मिथ्यात्वं ब्रवीषि? यद्यधिष्ठानं मिथ्या तदा तदध्यासस्याधिष्ठानान्तरं वाच्यम् । एवं चानवस्था स्यादिति चेत्, दोषमिथ्यात्वेऽपि तदध्यासार्थं दोषान्तरापेक्षयाऽनवस्था स्यादेव; यदि दोषस्य स्वरूपतः प्रवाहतो वाऽनादित्वान्नानवस्थादोष इति मन्यसे । एवमधिष्ठानमिथ्यात्वेऽप्यधिष्ठानस्य दोषवदुभयथाऽनादित्वान्न दोषः स्यात् । अथ स्यात्—न वयं निरधिष्ठानभ्रमभीत्याऽधिष्ठानस्य सत्यत्वं ब्रूमः; अपि तु *सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्मेत्यादिश्रुतिसिद्धमङ्गीकुर्म इति, तर्हि दोषतयाऽभिमताया जगत्प्रकृतेरपि *गौरनाद्यन्तवती सा जनित्री भूतभावनी *अव्यक्तं कारणं यत्तन्नित्यं सदसदात्मकम्, इत्यादिभिरन[वयवत्व]श्वरत्ववचनात् सर्वकालानुवृत्त्या सत्यत्वमङ्गीकार्यम् । *भूयश्चान्ते विश्वमायानिवृत्तिरिति तद्विनाशः श्रुत इति चेन्न; पुरुषस्य मायासंबन्धनिवृत्तौ तत्र तात्पर्यात् । मायाशब्द एव मिथ्यात्वं बोधयतीति चेन्न, आश्चर्यसृष्टिहेतुतया तदुपपत्तेः; अन्यथा *देवमायेव निर्मिता *तेन मायासहस्रं तदित्यादिविरोधात् । न च शुक्तिरूप्यादिषु क्वचिदपि मायाशब्दो दृष्टः । नापि मिथ्याशब्दपर्यायतया मायाशब्दं लोकवेदनिघण्टुकाराः पठन्ति । *अनृतेन हि प्रत्यूढा इत्यत्रानृतशब्दो न जगत्प्रकृतिविषयः, किंतु ऋतेतरदुष्कर्मपरः; ऋतं चात्र फलाभिसन्धिरहितं कर्म स्यात् । कारणविषयत्वेऽपि ब्रह्मविषयासच्छब्दवदान्यपर्यमवसेयम् । एतेन *नासदासीन्नो सदासीत्तदानीं *न सत्तन्नासदुच्यत इत्याद्यपि सदसच्छब्दाभिप्रेतव्यष्टिभेदप्रलयपरतया न तद्वैलक्षण्याय योज्यमिति ॥ ३४ ॥ **इति तिरोधानाद्यनुपपत्तिः ॥**

180. **दोषाभावेऽप्यविद्या स्फुरति यदि ततः किं न विश्वं तथा स्यात्**
सा चान्यां कल्पितां चेदभिलषति तथा साऽपि चेत्यव्यवस्था ।
नापेक्षा चेदनादेरकलुषधिषणागोचरत्वात् सती स्यात्
ब्रह्मैवास्यास्तु दोषो यदि न तु विरमेद्ब्रह्मणो नित्यभावात् ॥ ३५ ॥

अथाविद्यास्वरूपसिद्धिरूपब्रह्मणस्तत्साक्षित्वं दोषनिरपेक्षं तत्सापेक्षं वेति विकल्पे पूर्वानुवादेनानिष्टमाह–**दोषे**ति॥ मिथ्याभूतस्य कस्यचिद् दोषनिरपेक्षप्रकाशत्वे वियदादिप्रपञ्चस्यापि तथात्वं लाघवात् स्वीकार्यमेव । न चासौ प्रपञ्चप्रतिभासहेतुर्दृष्टः, येन लोकसिद्धदोषवन्न त्यज्येतेति भावः । अनुमानं तु निरसिष्यते । उत्तरानुवादेनानवस्थामाह–**से**ति । अनवस्थापरिहारं शङ्कते–**नापेक्षे**ति । स्वरूपानादेस्तावदविद्याया न कल्पकापेक्षा, प्रवाहानादेर्नानवस्था दोषः स्वकारणातिरिक्तानपेक्षणादिति भावः । पक्षद्वयेऽप्यनिष्टमाह–**अकलुषे**ति । स्वरूपानादिरविद्या निर्दोषया संविदा भाति; अन्यथा अनवस्थानात् । तथा च सत्यत्वं दुस्त्यजम् । अविद्या स्वप्रकाशे स्वकार्यप्रकाशे च स्वयमेव दोष इति मन्यसे, तर्हि सर्वमप्यनिर्वचनीयं दोषान्तरमनपेक्ष्यावभासेत, अविशेषात् । अन्यदनिर्वचनीयं कादाचित्कत्वात् कारणमपेक्षत इति चेत्, किमतः? न हि मृदादयो घटादीनां हेतवोऽपि दोषा इति व्यवह्रियन्ते, न च स्वेष्टमुक्तिहेतोर्दोषत्वं ब्रूषे । भवन्तु वा हेतवो दोषाः । अविद्याप्रवाहवादिभिः पूर्वनिवृत्तावप्युत्तरस्य स्थैर्यमङ्गीकृतम्, चिरप्रकाशश्च । तत्र दोषनिवृत्तावपि

सिध्यता प्रकाशेन प्राग्वद्विषयस्य सत्यत्वं प्रसज्येत । सामग्र्यवस्थपूर्वदोषचरमक्षणजनितावुत्तरप्रकाशौ चिरमनुवर्तेते इति चेन्न; विषयस्थैर्येऽपि वृत्तिप्रकाशानामाशुतरविनाशित्वाभ्युपगमात्, सामग्रीसन्तत्या धारावाहिकदृष्टेश्च । न चाध्यासकाल एवाविद्या भाति, पश्चात्तु स्वरूपेणैवावतिष्ठत इति वाच्यम्, संविदधीनस्वसिद्धेस्तस्या अप्रकाशमानक्षणावस्थानायोगात् । ईश्वरस्य भातीति चेन्न; ईश्वरस्य बुद्धेरप्यदोषायत्तप्रकाशत्वे तद्विषयस्य सत्यत्वं सिध्येत्; दोषायत्तत्वे तु तद्दोषप्रकाशो निर्दोषस्य सदोषस्य वेति विकल्पदौःस्थ्यं प्राग्वत् । अथान्यनिरपेक्षं ब्रह्मैवाविद्याप्रकाशप्रयोजको दोष इति शङ्कते—**ब्रह्मेति** । एवं सति स्वरूपतः प्रवाहतो वाऽनादिरविद्या नोच्छिद्यत इत्याह—**न त्विति** । तत्र निरपेक्षदोषानुवृत्तिं हेतुमाह—**ब्रह्मण** इति । तत्त्वधीप्रागभावविशिष्टस्य दोषत्वात् तदभावे कथमविद्या भासेतेति चेत्, हन्तैवं प्राप्ताप्राप्तविवेकेन तत्त्वधीप्रागभावस्यैव दोषत्वमायातम्; अलं भावरूपाविद्यादोहलेनेति ॥ ३५ ॥ **इत्यविद्यादर्शनानुपपत्तिः॥**

181\. **ज्ञातेऽज्ञातेऽप्यभावः खलु दुरवगमस्संविदस्ते न [वेद्यं] भावः**
स्यादज्ञानं यदीहाप्यपरिहृतमिदं तद्विरोधादिसाम्यात् ।
तुल्यैवाकारभेदात् परिहृतिरुभयोः क्लृप्तिरत्राधिका ते
मुग्धोऽसीत्यादिसाक्षात्कृतिरपि नियतं तत्प्रतिद्वन्द्विगर्भा ॥ ३६ ॥

ननु यदज्ञानमात्मसाक्षिकं भाति, तद्भावरूपमेव स्यात् ज्ञानप्रागभावस्य दुर्ग्रहत्वादिति शङ्कते—**ज्ञात** इति ॥ अयं भावः—अभावो ह्याश्रयप्रतियोगिनिरूप्यः; प्रतियोगि च ज्ञानम्, तत्र सर्वज्ञानाभावस्तावन्न कदाचिदपि ग्राह्यः; अभावज्ञानस्य तदाश्रयप्रतियोगिज्ञानस्य च विद्यमानत्वात् । अथ विषयविशेषावच्छिन्नस्य ज्ञानान्तरस्य प्रागभावः सुग्रह इत्युच्येत; तदपि न, विषयविशेषज्ञानसदसद्भावयोस्तज्ज्ञानाभावस्य दुर्ग्रहत्वात् । षष्ठप्रमाणवेद्यश्चाभावः कथमपरोक्षधीविषयः स्यात्? भावरूपाज्ञाने तु न तावद्भावाभावरूपत्वविरोधः; न चान्यत् किंचिदिह स्यादिति । अतः स्वेष्टस्य फलितत्वमाह—**तेनेति** । ईदृशं दुर्ग्रहत्वं त्वदिष्टेऽपि स्यादिति प्रत्याह—**इहापीति** । तत्र तदुक्तमेव हेतुमाह—**तद्विरोधेति** । भावरूपस्यापि ह्यज्ञानस्य ज्ञानविरोधित्वं समानम्; तस्य तद्बाध्यत्वाभ्युपगमात् । आदिशब्देन विषयविशेषनिरूप्यप्रतिसंबन्ध्यादिसापेक्षत्वग्रहः । अपरोक्षधीविषयत्वं च मतान्तरेणाभावस्याप्यस्ति । षष्ठप्रमाणवेद्यत्वेऽपि विरोधस्समः । तत्रापि प्रमाणतयाऽभिमत उपलब्ध्यभावः केनचित् प्रमाणेन निर्धार्यते । तेन च ज्ञानप्रागभावोऽपि गृह्यमाण आश्रयप्रतियोगिस्वधीसद्भावे कथं सिध्येत्? मा भूत्ततोऽपि ज्ञानाभावग्रह इति चेत्तन्न; ज्ञानाभावस्य दुर्ग्रहत्वं साधयताऽपि हि गृहीत एव ज्ञानाभावः । अन्यथा कथं प्रमाणज्ञानं पक्षीकृत्य स्वप्रागभावव्यतिरिक्तेत्यादि वक्ष्यसि? देवदत्तप्रमाप्रक्षीकारेण तत्स्थप्रमाभावातिरेकिण इत्यादि च? ननु भावरूपाज्ञानग्रहणे किं तदितरज्ञानेन प्रतियोग्यादिनिरपेक्षत्वादिति चेन्न; अज्ञानमिति गृह्यमाणस्य तदन्यतया तद्विरोधितया तदभावतया वा प्रतीतौ प्रतियोग्यादिभिर्नैरपेक्ष्यायोगात् । नन्वज्ञानावच्छेदकतया सामान्यतः किंचिद्विषयं प्रतियोगिसाक्षिचैतन्येन ज्ञाताज्ञातसर्वग्राहिणा विषयीक्रियते; विशेषतस्तु गृह्णत् प्रमाणज्ञानं चानादिभावरूपाज्ञानबाधकमिति तत्राह—**तुल्येति** । अभावरूपेऽप्यज्ञाने तथैव प्रतियोगिधीर्व्यवस्थितेति न विरोध इत्यर्थः । तुल्यत्वे कथमितरप्रद्वेष इत्यत्राह—**क्लृप्तिरिति** । लाघवादभावपक्ष एव ग्राह्य इति भावः । स्यादेतत्—प्रतिसंबन्ध्यपेक्षानियमे हि प्रतिबन्धवतारः, स्वरूपेण तु मुग्धोऽस्मि मूढोऽसीत्यज्ञानं साक्षिणा प्रकाश्यते; अतो न विरोध इति; तत्राह—**मुग्ध** इति । अयं भावः—मोहादिशब्दाः खल्वत्र बुद्ध्यभावरूढास्सविषयप्रतियोग्यव-

च्छिन्नमेव स्वार्थमुपस्थापयन्ति, प्रलयादिशब्दव[त्तत्र]त् नञ्प्रयोगाभावमात्रान्नैरपेक्ष्याभिमान इति ॥ ३६ ॥ इति **भावरूपाज्ञानप्रत्यक्षत्वभङ्गः** ॥

182· स्वाजन्मान्यस्वदेश्यस्वविषयवृतिकृत्स्वव्यपोह्यार्थपूर्वात्
ध्वान्तोत्थाद्यप्रभावद्विमतमितिरिहापूर्वनिर्भासनाच्चेत् ।
अज्ञानाज्ञानभेत्त्री किमियमनुमितिः स्वेष्टभङ्गोऽन्यथा तु
व्यर्थाऽसाविन्द्रियादिष्वतिचरणमसिद्ध्यादि च स्याद्विकल्पे ॥ ३७ ॥

अथ **पञ्चपादिकाविवरणो**क्तमनुमानमनुभाषते—**स्वाजन्मे**ति ॥ विप्रतिपन्नं मानज्ञानं स्वप्रागभावव्यतिरिक्तस्वदेशगतस्वविषयावरणस्वनिवर्त्यवस्त्वन्तरपूर्वकम् अप्रकाशितार्थप्रकाशकत्वात् अन्धकारे प्रथमोत्पन्नप्रदीपप्रभावदिति प्रयोगः। अत्रैतदनुमानज्ञानं स्वविषयावरणनिवर्तकं न वेति विकल्पे प्रथममनुयुङ्क्ते—**अज्ञाने**ति । तदभ्युपगमेऽनिष्टमाह—**स्वेष्टभङ्ग** इति । अज्ञानस्य ह्यज्ञानान्तरावृतत्वे तदपि तथेत्यनन्ताविद्याक्लृप्तिगौरवं स्यात्, आवृता च साक्षिणा न दृश्येत । तत्कटाक्षविरहादलब्धस्वरूपा वन्ध्यासुतेव न प्रजाः प्रजनयेदिति भावः । द्वितीयमनूद्य दूषयति—**अन्यथा त्वि**ति । यद्यज्ञानविषयाज्ञानमनयाऽनुमित्या न निरस्येत, निष्फलैवासौ प्रसज्येत निरसनीयाभावात्, प्रकाशितमात्रप्रकाशकत्वाद्वा । अपि चेयमनुमितिः पक्षकोटिस्तदन्या वा? आद्येंऽशतो बाधः; द्वितीये तस्यामतिचारः । हेतुविकल्पे च दोषानाह—**इन्द्रियादिष्वि**ति । अयं भावः—प्रकाशहेतुत्वमिह ज्ञानहेतुत्वम्, ज्ञानकरणत्वम्, तदनुग्राहकत्वम्, ज्ञानत्वम्, विषयविस्फुरणरूपत्वम्, स्वविषयावरणनिरासकत्वमन्यद्वा किञ्चित्? नाद्यः, आत्मादृष्टादिभिरनैकान्त्यात्, ज्ञानस्य च ज्ञानहेतुत्वनियमाभावात् । अत एव न द्वितीयतृतीयौ; इन्द्रियादिष्वतिचाराच्च । नापि चतुर्थः, दृष्टान्तस्य साधनविकलत्वात्, साक्षिज्ञाने च विपक्षे हेतुवृत्तेस्सपक्षवृत्त्यभावाच्च विरुद्धत्वापत्तेः । नापि पञ्चमः, पक्षसपक्षयोर्हेतुवृत्त्यभावादेव । नापि षष्ठः, तस्य साध्यानुप्रविष्टत्वात् । सप्तमस्तु कश्चिन्न दृश्यत एवेति । चकारात् दोषान्तराण्यपि द्योत्यन्ते । तथा हि—स्वप्रागभावव्यतिरिक्तेति स्वदेशगतेति च पृथगुपादानं निरर्थकम्; अभावव्यतिरिक्तेत्येतावतैव वेद्यगत[वृ]वित्त्यभिव्यक्तिप्रागभावस्यापि व्यवच्छित्तेः । स्वविषयावरणे च स्थिते स्वोत्पत्तिरेव न संभवतीत्युक्तम् । ब्रह्माश्रयतया चाभ्युपगतस्य विश्वप्रकृतेः तदज्ञानस्य न घटाद्यज्ञानवत् प्रमाणज्ञानदेशगतत्वं युक्तमिति ॥ ३७ ॥ **इति पञ्चपादिकाविवरणोक्तभावरूपाज्ञानानुमानभङ्गः** ॥

183· यच्चोक्तं दैवदत्ती मितिरितरमितिन्यायतो हन्त्यनादिं
मात्वात्तन्मित्यभावाधिकमिति तदपि स्यादबाधं विपक्षे ।
नाभावो भावतोऽन्यो न च पुरुषभिदाऽस्त्येकजीवत्ववादे
दृष्टान्ते ध्वंसकत्वं न च विदितमिदं ध्वंसतामात्रसिद्धेः ॥ ३८ ॥

यत्तु कश्चिदाह—* देवदत्तप्रमा तत्स्थप्रमाभावातिरेकिणः । अनादेर्ध्वंसिनी मात्वाद्यज्ञदत्तप्रमा यथा ॥ इति, तदनुभाषते—**यच्चे**ति ॥ दूषयति—**तदि**ति । अपिना पूर्वानुमानेऽप्ययं दोषोऽस्तीति ख्याप्यते; विपक्षे बाधकमेव हि प्रतिबन्धरहस्यमाहुः; न चेह तदस्ति; अतो नेदं साधकमिति भावः । भावान्तराभावनयेन दूषणमाह—**नाभाव** इति । यद्यभावो भावातिरिक्तः स्यात्तदा ह्यत्राभावव्यवच्छेदार्थं विशेषणं स्यात् । न च भावातिरिक्तोऽभाव इति वक्ष्यते । माभूत्तर्हि

विशेषणमिति चेन्न ; परसंमतमात्रसाधने सिद्धसाधनात्, तावदुक्त्या च त्वदिष्टासिद्धेः, तदतिरिक्तस्य चानुपस्थापनात्। परस्य पक्षदृष्टान्तविभागायोगमप्याह—**न चेति**। ये ह्यद्वैतिनो जीवमप्येकमेवेच्छन्ति तन्मते देवदत्त एव यज्ञदत्त इत्यपि कल्प्यते। लोकव्यवहारमात्रात् परसंमत्या वा पक्षादिभेदक्लृप्तिरिति चेन्न ; स्वानभ्युपगतस्य साधनाङ्गत्वेनोपादानायोगात्। अस्तु नानाजीवमतेन दृष्टान्तोक्तिरिति चेन्न ; तन्मतेऽपि जीवानां प्रमाधारत्वासिद्धेः। न हि स्वरूपचैतन्यं वा साक्षिचैतन्यं वा जीवतया कल्पितं वा जीवाश्रितमिति युष्माभिः कल्प्यते, वृत्तिरूपा प्रमाऽन्तःकरणनिष्ठा कथ्यते। अतः पुरुषस्थतया प्रमानिर्देशो न युक्तः। कृपाणादिप्रतिफलितमुखमलिनिमादिन्यायेन प्रातीतिकतया पुरुषस्थत्वोक्तिरिति चेन्न ; प्रातीतिकस[त्ताया]तामर्थक्रियाकारित्वानभ्युपगमात्। अन्तःकरणवृत्तिद्वयमेव पक्षदृष्टान्ताविति चेन्न ; तस्य परसंमत्यभावेन परान् प्रति प्रयोगायोगात्। किंच देवदत्तनिष्ठधारावाहिकद्वितीयादिज्ञानेषु देवदत्तप्रमाभावातिरिक्तानादिनिवर्तकत्वाभावेऽपि प्रमात्वं दृष्टम्, तद्व्यवच्छेदाय पूर्ववदप्रकाशितार्थप्रमात्वादिविशेषणेऽपि देवदत्तप्रमान्तराभावातिरिक्तानादिस्वप्रागभावध्वंसनात् सिद्धसाधनत्वम्। देवदत्तप्रमाभावत्वात्यन्ताभाववदनादिध्वंसकत्वं साध्यमिति चेत्, इदमपि स्वजन्यसंस्कारप्रागभावध्वंसनेन दत्तोत्तरमेव। किंच, अनादेर्ध्वंसिनीत्यत्र ध्वंसरूपत्वमात्रं वा ध्वंससंबन्धित्वं वा ध्वंसहेतुत्वं वा विवक्षितम्? नाद्यः, अनभ्युपगमात्। न च ध्वंसो घातक इति युज्यते। न द्वितीयः, विवक्षितस्याज्ञाननिवर्तकत्वस्यानुक्तेः। अस्ति हि स्वजन्यसंस्कारप्रागभावोऽनादिः तस्य च ध्वंसरूपस्संस्कार एकाश्रयत्वादिना स्वसंबन्धी च। दृष्टान्ते चानादिप्रतियोगिकध्वंससंबन्धित्वासिद्धेः। अतस्तृतीयः परिशिष्यते। अत्रापि दृष्टान्तस्य साध्यविकलत्वमाह—**दृष्टान्त** इति। उक्तं हि पूर्वमेव प्रागभावस्य कार्यस्य चैकक्षणसंपातायोगात्तयोर्वध्यघातकभावो न संभवतीति। एतदेवाभिप्रेत्याह—**ध्वंसतामात्रसिद्धेरिति**। अपि चात्र स्वप्रागभावातिरिक्तानादिध्वंसकत्वसाधने तद्ध्वंसनीयमनादिकिंचिद्भावरूपमिति कुतस्सिद्धम्? न तावद्व्याप्त्या, दृष्टान्ते तदसिद्धेः। नापि पक्षधर्मताबलात्, पक्षस्थस्य हेतोस्तादृशबलादृष्टेः ; दृष्टस्य च [तादृश]पक्षधर्मसंबन्धमात्ररूपस्य पक्षसाध्यसंबन्धमात्रार्थत्वात्। न च परिशेषात् ; अभावान्तरनिवर्तकत्वेऽपि विरोधाभावात्। दण्डचक्रादयो हि स्वाभावातिरिक्तं घटाभावं निवर्तयन्ति। तद्वद्देवदत्तप्रमाऽपि संस्कारोत्पत्तिहेतुभूता स्वसंस्कारप्रागभावं ध्वंसयत्येव। एतत्परिहाराय अभावव्यतिरिक्तानादिध्वंसिनीत्येतावन्मात्रमुपाददीमहीति चेत् ; हन्त तर्हि सिद्धसाधनत्वं परिजिहीर्षता दृष्टान्तस्य साध्यविकलत्वापत्तौ न दृष्टिर्दीयते ॥ ३८ ॥ **इति चित्सुखोक्तभावरूपाज्ञानानुमानभङ्गः** ॥

184. **अस्पृष्टावद्यतोक्तेर्न खलु विषयतामभ्युपेयादविद्या**
न क्षेत्रज्ञोऽपि तापत्रयपरितपनान्नापि तद्ब्रह्म मौग्ध्यात्।
मिथ्यात्वादोषभावो न भवति यदि किं तन्निरासप्रयासै-
रुच्छेत्तव्या पुमर्थान्वयत इह परः कोऽभिलप्येत दोषः ॥ ३९ ॥

अथ ब्रह्माज्ञानकल्पनां श्रुतिविरोधेन निर्मूलयति—**अस्पृष्टेति** ॥ न तावन्निरवद्यत्वश्रुतिरनादर्तव्या ; सर्वश्रुत्यनादरप्रसङ्गेन निष्कञ्चुकबाह्यत्वापातात्। न चासौ स्तोभवन्निरर्थिका ; स्वबोधितेऽर्थे स्वतःप्रामाण्यात्। अतस्सविषयत्वे केवलमविद्यैव वा तद्विषयः, तत्कल्पितो जीवो वा, तदवरुद्धं ब्रह्म वेति विकल्पं विभाव्य प्रथमं प्रतिक्षिपति—**न खल्विति**। *निरवद्यमिति श्रुतिर्ब्रह्मैव विशिनष्टि, न त्वविद्याम् ; त्वत्पक्षे ह्यविद्यान्तराभावात् निरवद्यत्वश्रुतिस्तद्विषया स्यादित्युपालम्भकाकूक्तिरियम्। अतो नात्राभागिप्रतिषेधः। द्वितीयं दूषयति—**न क्षेत्रज्ञ** इति। न हि त्वन्मते प्रतिबिम्बप्रायस्य

जीवस्यावस्थान्तरेणापि निर्दोषत्वमिति भावः । तथैव तृतीयमपि निरस्यति—**नापीति** । तच्छब्देन सर्वाध्यासाधिष्ठानत्वादिसूचनम् । मौग्ध्यात्—अविद्यातिरोहितस्वप्रकाशत्वादित्याशयः । ननु कल्पिते जीवे कल्पनाधिष्ठाने ब्रह्मणि वा निरवद्यत्वादिश्रुतिस्संबोभवीति, अविद्यातत्कार्याणामसत्यतया दोषत्वाभावादिति शङ्कते—मिथ्यात्वादिति । परिहरति—किमिति । यद्यविद्यादीनां स्वकालसत्त्वं दोषत्वं च न स्यात् तर्हि किं तन्निरासार्थसाधनचतुष्टयसंपत्तिपूर्वकश्रवणमनननिदिध्यासनप्रयासैः ? अविद्यानिरासकदर्शनार्थमेव हि तद्विधिमातिष्ठध्वे । नन्वसत्यस्य दोषत्वमप्यसत्यं, तादृशदोषवत्त्वेऽपि तात्त्विकदोषात्यन्ताभावान्निर्दोषत्वश्रुतिरर्थवती स्यादित्यत्राह—**उच्छेत्तव्येति** । असत्योऽपि दोषः उच्छेत्तव्यो न वा ? पूर्वत्र तादृशापुरुषार्थान्वयादतिरिक्तः को नाम दोषशब्दार्थः ? उत्तरत्र तन्निरासप्रयासनैरर्थक्यमेवेति भावः । अनिर्वचनीयस्य नित्यनिवृत्तस्वरूपस्य किं निवर्तनेन ? अत्यन्ताभावस्यासंपाद्यत्वात्तत्प्रतिभासोऽप्यनिर्वचनीय एवेति ? सोऽपि नित्यनिवृत्तित्वान्न संपाद्यनिवृत्तिः । किंच तात्त्विकदोषः श्रुत्या निरस्यत इति वदता स दोषः किं ब्रह्मस्वरूपमेवेत्यभिमतम् ? अन्यद्वा किञ्चित् ? पूर्वत्र किं तदधीनसत्ताकयाऽविद्यया ? तेन च सर्वोपपत्तेः दोषभूतस्वाधीनप्रकाशतया ब्रह्मापि मिथ्या स्यात् । उत्तरत्र द्वैतापत्तिः ; यत्र क्वचिद्विद्यमानत्वाभावे तात्त्विकत्वविरोधात् । भावाद्वैतिनो ब्रह्मस्वरूपातिरिक्ततात्त्विकाभावरूपदोषसंभवात् तन्निषेधिका श्रुतिरियमिति चेन्न ; अभावनिषेधे तत्प्रतियोगिभावसंबन्धापातात्, ततश्चाद्वैतवादो निरुध्येत । दोषस्य परमार्थत्वं नास्तीति निरवद्यत्वश्रुत्यर्थ इति चेन्न ; दोषस्वरूपनिषेधके तदनुज्ञया तत्सत्यत्वनिषेधकशब्दाभावात्, तत्परत्वक्लृप्तेश्च गुरुत्वात् । अतो भावमभावं वा सत्यमसत्यं वा ब्रह्मणि निरसनीयं किञ्चिदिच्छता निर्विषयैव निरवद्यत्वश्रुतिरापादितैवेति ॥ ३९ ॥ **इति ब्रह्माज्ञानानुमानानां नित्यनिर्दोषश्रुतिबाध्यत्वम् ॥**

185. **शुद्धे ब्रह्मण्यविद्या न यदि न घटते तस्य जीवैक्यवाद-**
स्तस्मान्निर्दोषतोक्तिर्निरुपधिदशया निर्वहेदित्ययुक्तम् ।
प्रत्यक्षादिप्रमाणानुगुणबहुविधश्रुत्यबाधेन नेतुं
शक्येऽप्यैक्यादिवाक्ये बहुगुणनिधये ब्रह्मणेऽसूयसि त्वम् ॥ ४० ॥

यदि निरवद्यत्वश्रुतिविषये ब्रह्मणि अविद्या कदाचिदपि न स्यादित्युच्येत, तर्हि तस्य जीवैक्योपदेशो न घटेत ; तस्मान्निर्दोषत्वश्रुतिस्त्वदभिमतजीववन्निवृत्ताविद्यस्वरूपपरतया निरुह्येतेति शङ्कते—**शुद्ध** इति ॥ अत्र * स एष देवः कृतभूतभावनः स्वयं विशुद्धो विरजाः प्रकाशत इत्यादिभिर्बद्धमुक्तावस्थाद्वयभागिनः कर्मवश्यादन्यत्वेन प्रमितस्य परस्य ब्रह्मणस्सदोषनिर्दोषावस्थाद्वयक्लृप्तिस्साहसमित्यभिप्रायेणाह—**इत्ययुक्त**मिति । * तत्त्वमसि * अयमात्मा ब्रह्मेत्युपदेशो भेदनिषेधश्च कथमित्यत्राह—**प्रत्यक्षादी**ति । अयं भावः—यद्यपि जीवपरभेदश्रुति[मात्रमवस्थाद्वयविषयमिति] मात्रादवस्थाद्वयमिति शङ्कितुं शक्येत, तथाऽप्येकैकस्यामेवावस्थायां जीवादन्यः परः प्रतिपाद्यते । जागरे तावत् * तयोरन्यः पिप्पलं स्वाद्वत्त्यनश्नन्नन्योऽभिचाकशीतीति । तथा च सूत्रं * स्थित्यदनाभ्यां चेति । * समाने वृक्षे पुरुषो निमग्नोऽनीशया शोचति मुह्यमानः । जुष्टं यदा पश्यत्यन्यमीशमस्य महिमानमिति वीतशोकः ॥ इति चोच्यते । स्वप्ने च * य एषु सुप्तेषु जागर्ति कामंकामं पुरुषो निर्मिमाण इति । तत्र च स्वतन्त्रपरतन्त्रविभागव्यञ्जकं सूत्रं—* पराभिध्यानात्तु तिरोहितं ततो ह्यस्य बन्धविपर्ययाविति । सुषुप्तिप्रायणयोश्च * प्राज्ञेनात्मना संपरिष्वक्तो न बाह्यं किञ्चन वेद नान्तरमिति * प्राज्ञेनात्मनाऽन्वारूढः उत्सर्जन् यातीति च । तत्रापि सूत्रं * सुषुप्त्युत्क्रान्त्योर्भेदेनेति । मुक्तावस्थायामपि * सोऽश्नुते सर्वान्

कामान् सह ब्रह्मणा विपश्चितेति । अत्र यदि भोक्तृसाहित्यमभिप्रेतं तदा सुव्यक्त एव भेदः, यदा तु प्रस्तुतब्राह्मणपद-विवरणक्रमेण भोग्यसाहित्ये तात्पर्यं तदाऽपि भोक्तुर्भोग्यस्य च स्वारसिकी भेदधीर्न बाधमर्हति; ब्राह्मणस्थपरशब्दानुग्रहाच्च । एवं * परात्परं पुरुषमुपैति दिव्यमित्यादि । एतदपि सूत्रितं * मुक्तोपसृप्यव्यपदेशाच्चेति । * ब्रह्म वेद ब्रह्मैव भवतीत्यादिवाक्यं तु * निरञ्जनः परमं साम्यमुपैतीति मुक्तविषयतयैव प्राकरणिकेन वाक्येन परमसाम्यतत्परतया स्थापितार्थम्; परमसाम्यं च * भोगमात्रसाम्यलिङ्गाच्चेति सूत्रेण नियमितम्; श्रुत्यन्तरे च तादृगेव भवतीति निदर्शितम्; * विष्णुरेव भूत्वेत्यादिन्यायाच्च । **मोक्षधर्मे** च * परेण परधर्मी च भवत्येष समेत्य वै इत्यादिभिः परमसाम्यमेव प्रदर्शितम् । अनेन साम्यं यास्यामीति च मुमुक्षोरभिसन्धिरप्यभिधीयते । स्वयं चागीयत * मम साधर्म्यमागता इति । * इतरव्यपदेशाद्धिताकरणादिदोषप्रसक्तिरिति जीवब्रह्मतादात्म्योक्त्याऽनिष्टप्रसङ्गमाशङ्क्य * अधिकं तु भेदनिर्देशादिति च प्रत्युक्तम् । स्रष्टुस्स्रज्यस्य भेदः श्रुत्यैव हि निर्दिश्यते * अस्मान्मायी सृजते विश्वमेतत्तस्मिंश्चान्यो मायया सन्निरुद्ध इति । एवं प्रस्पष्टार्थसूत्रप्रतिष्ठापितस्वरसार्थानां भेदश्रुतीनां न त्वदभीष्टवत् प्रत्यक्षादिविरोधः, प्रत्युतानुगुण्यमेव । तस्मादेवंविधनिर्बाधानन्यपरबहुविधश्रुत्यनुसारेण जीवपरसामानाधिकरण्यस्य भेदनिषेधस्य च निर्वाहे संभवति, निर्दोषकल्याणगुणाकरे ब्रह्मण्यविद्यादिदोषमाविष्कुर्वन्नात्मीयामसूयामेवाविष्करोषि; तन्निर्णीतं च **मोक्षधर्मान्ते** परस्य बन्धप्रसङ्गरहितत्वम्; इतरस्य बन्धमोक्षभागित्वं च—* तत्र यः परमात्मा तु स नित्यो निर्गुणो मतः । स तु नारायणो ज्ञेयस्सर्वात्मा पुरुषो हि सः ॥ न लिप्यते कर्मफलैः पद्मपत्रमिवाम्भसा । कर्मात्मा त्वपरो योऽसौ मोक्षबन्धैस्स युज्यते ॥ इति ॥ ४० ॥ **इत्यविद्याकल्पकश्रुतार्थापत्तिभङ्गः ॥**

186. **मायाविद्यादिशब्दैः प्रकृतिरभिम[हि]ता ज्ञानकर्मादयो वे-**
त्येतत्तत्प्रदेशे स्फुटविदितमतो न त्वदिष्टाऽस्त्यविद्या ।
किंचाविद्यादिशून्यः पर इति विविधाम्नायकण्ठोक्तमर्थं
क्षेप्तुं मायादिशब्दः क्षम इति वदतः स्यादविद्या तवैव ॥ ४१ ॥

आस्तां श्रुतार्थापत्तिः, श्रुतिभिरेव भावरूपाज्ञानं सिध्यतीत्यत्राह—**मायेति** ॥ * मायां तु प्रकृतिं विद्यान्मायिनं तु महेश्वरमित्यत्र न प्रकृतेर्मिथ्यात्वं प्रतिपाद्यते, यथाक्रममुद्देश्योपादेयस्थापनोपपत्तेः । अत्र हि पूर्ववाक्यस्थमायामायिशब्दार्थबुभुत्सायां प्रसिद्धार्थप्रकृतिमहेश्वरशब्दाभ्यां संशयादिरपाचिकीर्ष्यत; अन्यथा उद्देश्योपादेयक्रमविपर्यासः । तथा चाहुः—* यद्वृत्तयोगः प्राथम्यमित्याद्युद्देश्यलक्षणमिति । न च मायाशब्दो मिथ्यावाची; लोकवेदनिघण्टुपाठाभावात् । क्वचित्प्रयोगस्तु भाक्तः स्यात्; अन्यथा * देवमायेव निर्मिता, * स्वमायया सांप्रतमागतं वा, * ऋते मायां विशालाक्षीं तव पूर्वपरिग्रहाम्, * तेन मायासहस्रं तदित्यादिभिर्विरुध्येत । नीतिशास्त्रेषु च मुख्यामुख्यसंकलनेन सप्तविधोपायपरिगणने मायेन्द्रजालयोरन्यथाकरणान्यथाप्रतिभासनसामर्थ्यरूपतया विभागस्सिद्धः । मन्त्रौषधादिविशेषवति च मायावीति प्रयोगः, न तु क्वचिदपि मिथ्यार्थसंबन्धिनि । तिमिरादिभासितरज्जुसर्पादौ च मायाशब्दो न दृष्टचरः । स्वमतव्यामोहितानां प्रयोगस्त्वनादेयः । * मायां न सेवे भद्रं ते न वृथा धर्ममाचरे, * मायाविनं मायया वर्तमानमित्यत्र च व्यामोहनमात्रं विवक्षितम् । * तेन वञ्चयते लोकान्मायायोगेन केशवः इत्येतदप्यसुरवञ्चनाशक्तियोगपरम् । * इन्द्रो मायाभिः पुरुरूप ईयते इत्येतच्च शक्तिविशेषैः प्रभूतरूपप्रकाशनपरम्, अन्यथाऽनन्वयात् । नचेदमिन्द्रभ्रान्तिपरं वाक्यं,

प्रशंसार्थप्रकरणविरोधात् । कथमन्यथा * युक्ता ह्यस्य हरयश्शतादश * भूरि त्वष्टेह राजतीत्यादिकं घटते? * संभवाम्यात्ममाययेत्येतदप्यौचित्यात् स्वच्छन्दावतारहेतुभूतबुद्धिविशेषविषयम्, * माया वयुनं ज्ञानमिति च नैघण्टुकाः । एवं सति *इच्छागृहीताभिमतोरुदेहः *समस्तशक्तिरूपाणि तत्करोति जनेश्वरः । देवतिर्यङ्मनुष्याख्याचेष्टावन्ति स्वलीलया॥ इत्यादिभिरैकार्थ्यं स्यात् । *मम माया दुरत्ययेत्यादिषु गुणमयीति विशेषणात् त्रिगुणद्रव्यविषयत्वमेव कण्ठोक्तम् । तथा च तन्नामपाठः । एतेन * भ्रामयन् सर्वभूतानि यन्त्रारूढानि माययेत्यपि गतार्थम् । * भूयश्चान्ते विश्वमायानिवृत्तिरित्येतदपि प्रस्तुतयोगबलान्निश्शेषमायातरणमेव निर्दिशति । एवं * विष्णुमायामहावर्तम्, *विष्णोर्विचित्राः प्रभवन्ति मायाः इत्यादिकमपि सत्यविषयमेव संमन्तव्यम् । * मायामात्रं त्विति सौत्रं पदमपि स्वतन्त्रसंकल्पमूलस्वाप्नसर्गस्याश्चर्यतमत्वपरम् । जीवकर्तृकसृष्टिव्यवच्छेद एव ह्यधिकरणे युज्येत । प्रागेव हि स्थापितप्रपञ्चमिथ्यात्वानामिह पुनस्सुप्रसिद्धे स्वप्नविषये विशेषतश्शङ्का नाङ्कुरति । योगे वा जागरप्रपञ्चसत्यत्वमभ्यनुज्ञायैव चिन्ता न स्यात् । अविद्याशब्दोऽपि न क्वचिदप्यनिर्वचनीयजगदुपादानविषयः । तथा हि * क्षरं त्वविद्या ह्यमृतं तु विद्येत्यादौ *क्षरं प्रधानमित्यादिप्राकरणिकवाक्यैकार्थ्यात् प्रधानविषयत्वमेव युक्तम् । अत्र च विद्याशब्दोक्तात् पुरुषादन्यतामात्रेण प्रकृतावविद्याशब्दः । न च सा मिथ्या, * गौरनाद्यन्तवती सा जनित्री भूतभावनी * त्रिगुणं तज्जगद्योनिरनादिप्रभवाप्ययम् * अचेतना परार्था च नित्या सततविक्रियेत्यादिभिस्तन्नित्यत्वसिद्धेः । कथं तर्हि * मृत्युर्वै परे देव एकीभवति, * तमः परे देव एकीभवतीति वाक्ययोर्निर्वाहः? इत्थम्—सर्वाधारभूते परस्मिन्देवे विभक्तावस्थात्यागेनैकत्वदशावस्थानमात्रं ह्यत्राभिप्रेतम् । एतेन * प्रकृतिर्या मयाऽऽख्याता व्यक्ताव्यक्तस्वरूपिणी । पुरुषश्चाप्युभावेतौ लीयेते परमात्मनि ॥ इत्येतदपि व्याख्यातम् । * अविद्यया मृत्युं तीर्त्वेत्यत्राविद्याशब्दस्तत्त्वज्ञानविरोधिनिवर्तकसत्कर्मविषयतया भाष्ये व्याख्यातः; अनुवाके प्रकृतयोर्विद्याकर्मणोरेव * विद्यां चाविद्यां च यस्तद्वेदोभयं सहेति परामर्शात्, पर्युदासवृत्तेर्नञश्चासन्नविषयत्वोपपत्तेः । अविद्यया मृत्युं प्राप्य स्थित इति निर्वाहस्य चातिक्लिष्टत्वात्; बाधाभावे च स्वरसपरित्यागायोगात्; *ब्रह्मविद्यामधिष्ठाय तर्तुं मृत्युमविद्ययेत्युपबृंहणानुगुण्याच्च । *अविद्या कर्मसंज्ञाऽन्येत्यत्र बन्धककर्मविषयत्वं वाक्यशेषसिद्धम् । * अविद्यायामन्तरे वर्तमानाः *सोऽविद्याग्रन्थिं विकिरतीह सौम्य, *अविद्यासञ्चितं कर्म, * अविद्यातरुसंभूति बीजमेतद् द्विधा स्थितमित्यादौ प्रकरणानुगुणतत्तदर्थविषयत्वं ग्राह्यम् । आदिशब्देन * अनृतेन हि प्रत्यूढाः *त इमे सत्याः कामाः अनृतापिधानाः *तेषां सत्यानां सतामनृतमपिधानमित्याम्नातोऽनृतशब्दश्च संगृहीतः । सत्कर्मणि ऋतशब्ददर्शनात्तदितरवृत्त्या दुष्कर्मविषयोऽत्रानृतशब्दः, दुष्कृतस्य च ज्ञानपिधायित्वं श्रुतिस्मृतिसिद्धम्, त्वयाऽपि दुस्त्यजं च । एवमसदव्याकृतशब्दैरपि न मिथ्यार्थग्रहः, अवस्थाविशेषवैशिष्ट्यपरत्वात् । तदत्र फलितमाह—**अत** इति । त्वदिष्टानिर्वचनीयत्वादिविशिष्टेत्यर्थः । अनन्यथासिद्धबहुश्रुतिप्रतिहतेश्च मायादिशब्दैर्न ब्रह्माज्ञानक्लृप्तिरित्याह—**किंचेति** । निरवद्य इति सामान्योक्त्याऽप्यज्ञानरूपमवद्यं निरस्यते । अस्ति चाकर्मवश्यत्वस्वतस्सर्वज्ञत्वश्रुतिः, *सकला न यत्र क्लेशादयस्सन्ति परावरेशे इत्याद्युपबृंहणशतं च । मोक्षप्रदत्वश्रुत्या च स्वयं न मायासंबद्धः; तत्प्रसादाधीनं ह्येषां मायातरणं गीयते । ननु * त्वं हि नः पिता योऽस्माकमविद्यायाः परं पारं तारयसीति कर्मवश्यस्य योगसिद्धस्य गुरोरविद्यातारकत्वमाम्नातमिति चेत्; अस्तु तत्रार्थस्वभावात् परम्परया तारकत्वम्, ब्रह्मण एव साक्षान्मोक्षप्रदत्वेन प्रतिपादनात् । एवमविद्याप्रसङ्गरहिते ब्रह्मणि असाधकतमैः शब्दविशेषैरविद्यां वदतस्तवैवाप्रतिपत्तिविप्रतिपत्तिभ्यां निग्रहः स्यादित्यभिप्रायेणोक्तम्—**स्यादविद्या तवैवेति** ॥ ४१ ॥ इति **मायादिशब्दानां ब्रह्मदोषप्रतिपादकत्वानुपपत्तिः** ॥

187· निर्दोषश्रुत्यबाधप्रणयिभिरुदितो ब्रह्मजीवानुबन्धी
मायाविद्याविभागोऽप्यफल इह परोन्मोहनार्था हि माया ।
मिथ्यार्थान् दर्शयित्वा विहरणमपि तैस्तादृशं भावयन्ती
मायैव स्यादविद्या न कथमितरथा स्यादनुच्छेदनीया ॥ ४२ ॥

अत्र केचिन्निर्दोषश्रुत्यविरोधमाकाङ्क्षन्त एवं व्यभाङ्क्षुः—अविद्या किल स्वकल्पितानां क्षेत्रज्ञानां सत्यं तिरोधायासत्यं सत्यत्वेन प्रकाशयति; दुःखादिकं च दोग्धि; माया तु ब्रह्मणः सत्यमसत्यं च सम्यगेव दर्शयन्ती, दुःखादिकं चानुत्पादयन्ती विश्वव्यापारलीलारसं प्रसूत इति । इमं विभागमनुभाष्य दूषयति—**निर्दोषे**ति ॥ अफलत्वं विवृणोति—**परे**ति । अयं भावः—ये नाम केचिन्मायया क्रीडन्ति न तेऽनया मोमुह्यन्ते; परानेव व्यामोहयन्ति । अत्र तु न वस्तुतस्सन्ति भवतां परे मोहनीयाः । कल्पितांस्तु क्षेत्रिणः कल्पितानि च मोहकरणोपकरणानि स्वयं सर्ववित्परमेश्वरो मायावी यदि कल्पितत्वेन पश्येत्, कथं तान् मुमोहयिषेत्? कथं च तैश्चिक्रीडिषेत्? अत ईदृशोपाधिविभागेन जीवेश्वरयोस्सदोषनिर्दोषत्वविभागो दुस्साध इति । अथ पराविद्याकल्पितानि जीवाद्युपकरणानि ब्रह्मापि स्वमायया परमार्थवत्पश्यतीति मन्वीत; तत्राह—**मिथ्यार्थानि**ति । दर्शयित्वा—सत्यत्वेनेनि शेषः, तादृशं—मिथ्याभूतमित्यर्थः । इयं स्वयमसत्येव माया स्वसिद्धान्यविद्यासिद्धानि वा मिथ्याभूतानि विहारोपकरणानि तत्साध्यं विहरणं च यदि सत्यत्वेन दर्शयन्ती अर्भकादीनामिव प्रतिबिम्बकल्पैर्जीवैरसंव्यवहारमारभेत, सैव कथमविद्या न स्यात्? सुखजनकत्वादिति चेन्न; अविद्यायामपि तस्याभ्युपगमात् । दुःखाजनकत्वे सतीति चेत्तत्राह—**इतरथे**ति । इतरथा—दुःखासंभिन्नसुखजनकत्वेनाविद्यात्मकत्वाभावे सतीत्यर्थः । नन्वनादित्ववन्मायाया अनुच्छेद्यत्वमप्यस्तु, का नो हानिरिति चेत्; प्रथमं तावदसत्यस्य सर्वस्यानित्यत्वाभ्युपगमविरोधः । अथ च ब्रह्मस्वरूपवन्निर्बाधस्य नित्यस्य भावरूपस्यासत्यत्वक्लृप्तिविरोधः । अथवा *विश्वमायानिवृत्ति॰ रिति स्वाभीष्टपरतया व्याख्यातश्रुतिविरोधः, नित्यानित्यवस्तुविवेकवैतथ्यं चेति ॥४२॥ **इति मायाविद्याविभागभङ्गः ॥**

188· मिथ्याभूतस्य सत्यं निरुपधि भजते न ह्युपादानभावं
तस्योपाधिश्च मिथ्यात्मक इति निरधिष्ठानता नास्य युक्ता ।
तस्मात्सत्यानृते द्वे मिथुनमिति न सद्विश्वसत्ता ह्यबाध्या
सद्विद्यायां च कार्यं ननु कथमसतस्सद्भवेदित्युपात्तम् ॥ ४३ ॥

यत्तु मिथ्याभूतस्य प्रपञ्चस्य तादृशमेवोपादानं भवितुमर्हतीत्याहुः, तदनुभाषते—**मिथ्ये**ति । अयं भावः—यद्यपि ब्रह्मोपादानकमशेषं कार्यमाम्नातम्; तथाऽपि तस्य न स्वरूपतस्तदुपादानत्वं युक्तम्, निर्विकारत्वात् विरूपत्वाच्च । अत उपाध्यपेक्षायां ब्रह्मण उपादानत्वघटकतया प्राप्त उपाधिः स्वकार्यवन्मिथ्याभूत एष्टव्यः । स च स्वरूपसत्यत्वाभावान्निरधिष्ठानो न सिध्येत् । अतो ब्रह्मण उपादानत्वार्थमुपाधेः स्वरूपसिद्ध्यर्थं मिथःकरम्बितसत्यानृतमिथुनसंभवः सर्गः स्वीकार्य इति । अत्र लोकसिद्धोपादानप्रक्रियाविरोधमभिप्रेत्याह—**इति न सदि**ति । सत्ययोरेव हि प्रकृतिविकृतित्वं दृष्टम्; न च कल्पितरजताद्युपहितस्य तत्तदर्थक्रियाकारित्वम् । अतो मिथ्योपसृष्टतयाऽपि ब्रह्मण उपादानत्वं मृग्यमिति भावः । उपादानमिथ्यात्वकल्पकासिद्धिमाह—**विश्वे**ति । प्रपञ्चस्य सत्यत्वं तावद्व्यावहारिकव्यपदेशेन त्वयाऽपि संगृह्यते; बाधश्च परिहरिष्यत इति भावः । श्रुतिविरुद्धं च कार्यमिथ्यात्वमित्याह—**सद्विद्याया**मिति । *तद्धैक आहुः

असदेवेदमग्र आसीदिति परमतमनूद्य स्वमतेन तत्प्रतिक्षेपे *कुतस्तु खलु सोम्यैवं स्यात् कथमसतः सज्जायेत इति कार्यसत्यत्वं संप्रतिपन्नत्वेनोपात्तम् । अतः प्रथमप्रतीतानुसारेण *वाचारम्भणं विकारो नामधेयम् *अपागादग्नेरग्नित्व-मित्यादिकमसत्कार्यवादनिरासार्थतया नेतव्यमिति भावः । एवं *मृत्तिकेत्येव सत्यम् *त्रीणि रूपाणीत्येव सत्यमित्यादौ च श्रुत्युपात्तमृत्तिकादिसत्यत्वानुरोधेनोपादानोपादेयद्रव्यतादात्म्यपरत्वसंग्रह एव साधीयान् । *अथ नामधेयं सत्यस्य सत्यं प्राणा वै सत्यं तेषामेष सत्यमित्यत्र च प्रकृत्यवगतप्राणसत्यत्वाबाधेन संबन्धविभक्तेरुचितविशेषसंभवे विपरीत-विवक्षाकल्पनमन्याय्यम् । यदि च प्राणेषु व्यावहारिकं सत्यत्वमिहानूद्येत तदा मिथ्याभूतानाम् एष सत्यमिति किं नाम त्वदिष्टं निर्दिष्टं स्यात्? प्रत्युत समभिव्याहारसामर्थ्यात् ब्रह्मणोऽपि सत्यत्वमविशिष्टोपात्ततया व्यावहारिकमित्येव सिध्येत् । स्वरूपेऽधिकसत्यत्वविधौ च तस्य नीलादिवन्निष्प्रतियोगिकत्वान्न षष्ठी समन्वीयेत । अतो यथाभाष्यमिहार्थः ॥ ४३ ॥ **इत्यविद्याकल्पककार्यमिथ्यात्वानुपपत्तिभङ्गः ॥**

189. **कार्याणां यत्सरूपं किमपि गुणमयं कारणं कापिलोक्तं**
तत्क्षिप्तं माक्षिकादेः क्रिमिमुखजनिना सूत्रकारैर्द्वितीये ।
तस्मान्मिथ्यात्मकस्य स्वयमनुपधिकं सत्यमेवास्तु सूतिः
सत्योपादानवादे जगदपि न मृषा स्यादितीष्टं त्विदं नः ॥ ४४ ॥

अत्र यदुपजीवनेन मिथ्याभूतस्य मिथ्याभूतमेवोपादानमिति कल्प्यते तमेव प्रकृतिविकृत्यैकरूप्यनियमं निर-स्यति—**कार्याणा**मिति ॥ नविलक्षणत्वाधिकरणे हि सत्त्वरजस्तमोमयस्य जगतस्तादृशमेवोपादानं युक्तम् । न तु निर्गुणं ब्रह्मेति वदतस्**सांख्यस्य** द्वितीयेऽध्याये **सूत्रकारै**रुत्तरं दत्तं *दृश्यते त्विति । कथंचित्सारूप्यं ब्रह्मणोऽपि सिद्धम्; सर्वथा सारूप्यं न ते प्रकृतेरपि स्यात्; भेदाभेदाङ्गीकारेऽपि समविषमदशाभेदव्यवस्थापनात् । अतः कार्यान्तरकारणव्याव-र्तकाकारेण सारूप्यमपेक्षितमिति वक्तव्यम् । तत्र माक्षिकगोमयादिभ्यः क्रिमिवृश्चिकाद्युत्पत्तिदर्शनाद्व्यभिचारः । एवमपि पार्थिवत्वाकारेण सारूप्यमस्तीति चेत्, किमतः? तेनाकारेण तेषां तत्कारणत्वे पार्थिवान्तरेभ्योऽपि तज्जातीयोत्पत्ति-प्रसङ्गात् । यदि चासजातीयोत्पादकव्यावर्तकाकारेण सारूप्यमिष्येत कथमिदं प्रकृतौ संभाव्येत? सर्वस्याप्यन्ततः प्रकृति-कार्यत्वाभ्युपगमात्तद्व्यतिरिक्तोपादानानङ्गीकाराच्च । एवं कार्यस्य विजातीयकार्यव्यावर्तकाकारेण सरूपमुपादानमित्यपि नियमो दूष्यः; सारूप्यविकल्पदौःस्थ्यस्य दुर्वारत्वात्, शरावादिजातीयव्यावर्तकघटत्वादिना मृदस्सारूप्यायोगात् । अतस्सारूप्येण वा वैरूप्येण वा अन्वयव्यतिरेकवता धर्मिग्राहकसिद्धेन वा केनचिदाकारेण निमित्तवदुपादान[त्व]मपीति नियमः । एवं स्थिते सत्यकारणत्वं कार्याणामसत्यत्वं च स्थापयतस्ते निरुपाधिकात् सतो जगदुत्पत्तौ न विरोध इत्याह—**तस्मा**दिति । निर्विकारश्रुतिविरोधात् उपहितग्रह इति चेन्न; विकारमिथ्यात्वेन युष्माभिस्तत्समाधानात् । सूतिः—अध्या-साधिष्ठानतया उपादानमित्यर्थः । अत्र प्रसङ्गान्तरमाशङ्क्य परिहरति—**सत्ये**ति । तुशब्देन न केवलमिष्टप्रसञ्जनता; व्याप्तिसापेक्षे प्रसङ्गे पूर्ववत्सारूप्यनियमभङ्गोऽप्यस्तीति द्योत्यते ॥ ४४ ॥ **इत्युपादानोपादेयसालक्षण्यनियमभङ्गः ॥**

190. **दृश्यत्वाद्विश्वमिथ्यावचसि विहतयोऽसिद्धयश्चात्र बह्वचः**
पक्षादेस्सिद्ध्यसिद्ध्योर्न हि गतिरितरा नापि वादाङ्गमीदृक् ।

मर्यादां लोकसिद्धां विजहत इह ते नापरा सा प्रसिध्ये-
न्निर्मर्यादोक्तिमात्राज्जगदपलपतः किं न सत्यं ततस्तत् ॥ ४५ ॥

अथ कार्यमिथ्यात्वासिद्धिरेवासिद्धा, अनुमानतस्तत्सिद्धेरित्यत्राह—**दृश्यत्वादिति** ॥ मिथ्याशब्दोऽत्र * द्व्येकयो-रितिवद् भावप्रधानः; विगीतं मिथ्या दृश्यत्वात् यद् दृश्यं तन्मिथ्या यथा शुक्तिरूप्यमित्यत्र सर्वे दोषास्समाह्रियन्ते। विहतयस्तावत्—विगीतपदं किञ्चिन्निष्ठं विगीतत्वमुपस्थापयति, तस्यापि पक्षीकरणात् तन्निष्ठात्यन्ताभावो मिथ्यापदेनोप-स्थाप्यत इति प्रतिज्ञापदयोर्व्याघातः। द्वयोरपि पदयोस्तत्त्वतः स्वार्थसमर्पकत्वाभावान्न व्याघात इति चेत्; एवं सति त्वन्मते क्वचिदपि प्रतिज्ञाविरोधो न स्यादिति विशृङ्खलविरुद्धभाषितेन भवता भवितव्यम्। ईदृशतत्त्ववेदिना च त्वया प्रतिवादिनोऽपि विरुद्धं वदन्तो न निग्राह्याः। परबुद्धिसिद्धविरोधात्तन्निग्रह इति; न, परबुद्धिसिद्धेऽपि त्वया तत्त्वशून्य-त्वावधारणात्। किंच विगीतत्वं यदि मिथ्या स्यात्, तदा सत्यत्वेन वा मिथ्यात्वेन वा संप्रतिपत्तिः स्यात्? तत्राद्ये मिथ्यात्वसाधनव्याघातः; द्वितीये साध्यत्वव्याघातः। मिथ्यापदं च सत्यमसत्यमनिर्धारितविशेषद्वयं वा मिथ्यात्वमु[पस्था-पयति] पाददीत? प्रथमे तस्य मिथ्यावृत्तित्वव्याघातः। न हि सत्यं रूप्यत्वं शुक्तिरूप्ये वर्त्स्यति। सिद्धान्तव्याघा-तश्च, ब्रह्मस्वरूपस्य सत्यस्य निराधारस्यासत्यवृत्तित्वे व्याघातः; तदतिरिक्तस्वीकारे सत्याद्वैतव्याघातः। हेतुपदेन च पक्षमर्धतयोपस्थाप्यमानं लिङ्गं साध्यपदेनापह्रियत इति प्रतिज्ञाहेतुविरोधः। शुक्तिरूप्यगतयोश्च साध्यसाधनयोस्सत्यत्वेन ग्रहणे प्राग्वद्विरोधः। असत्यत्वेन ग्रहणे तूदाहरणवाक्येन व्याप्तिप्रदर्शनविरोधः। दृष्टान्ते च मिथ्यात्वेन प्रदर्शितस्य साध्यस्य पक्षे सत्यत्वेनोपसंहारे प्रतिज्ञोदाहरणविरोधः। असत्यत्वेनोपसंहारे च विधायकमेव निषेधकमिति व्याघातः। एवमसिद्धयश्च। तथाहि—यद्यपि तर्कस्यारोपितलिङ्गधीरङ्गं, तथाऽपि साधने तु न तथा, तथैवोभयव्यवस्थादृष्टेः। अन्यथा स्वबुद्धिकल्पितधेनुपर्वतादिषु कल्पितैरेव कैश्चिल्लिङ्गैः पयःपावकादीननुमाय तदर्थिनां तत्र प्रवृत्तिप्रसङ्गात्। व्यावहारिक-सदेव साधनाङ्गं न प्रातिभासिकमिति चेन्न; शुक्तिरूप्यस्य त्वया दृष्टान्ततयोपादानात्। अत एव प्रमितत्वेन लोक-बुद्ध्यारूढमाश्रयादि भवतीत्यपि निरस्तम्। प्रतिवादिसंमतत्वमात्रेण पक्षीकारादिः स्यादिति चेन्न; स्वार्थानुमाने तद-योगात्, तत्पूर्वकत्वात् परार्थप्रयोगस्य, अन्यतरासिद्ध[त्व]लोपप्रसङ्गाच्च। तदिह पक्षादीनां प्रमाणतस्सिद्धौ तन्मिथ्यात्वसाधन-व्याघातः। असिद्धौ चाश्रयाद्यसिद्धयो बह्व्यस्संमन्तव्याः। विरुद्धद्वयसमुच्चयनिषेधौ तु सुदुर्वचावित्यभिप्रायेणाह—**पक्षादे-रिति**। यदि ह्यसिद्ध्यादिदोषदुष्टमपि साधकमङ्गीक्रियेत, तदा कैव कथा कथायास्तत्फलव्यवस्थायाश्चेत्यभिप्रायेणाह—**नापीति**। दुष्टमपि जल्पवितण्डयोरङ्गमिति चेन्न; तयोर्निग्रहस्थाननिवृत्तिप्रसङ्गात्। न हि कथाङ्गस्वीकर्तुः कश्चिदप-राधः स्यात्। अतः प्रतिभाक्षये परव्यामोहनेन पाक्षिकावष्टम्भविजयावहतया तयोस्तदनुज्ञानं न त्वङ्गतया, अवश्यप्रयोक्त-व्यत्वप्रसङ्गाच्च। न च दुष्टानां कथाङ्गत्वं कैश्चिदनुशिष्टम्। अतिक्रान्तमर्यादानामभिमतिरुन्मदिष्णूनामिवोपेक्षणीया। माध्यमिकादयोऽप्येतादृग्घेतुभिस्त्वदनिष्टं तत्तत्साध्यं साधयन्तस्त्वया न निगृह्येरन्। विमतमसाधकं दृश्यत्वात् संमतवदिति त्वदुक्तोपालम्भे च किं वक्ष्यसि? केन चान्यदपि किञ्चित्स्वयंप्रकाशत्वादिकं साधयिष्यसि? स्वव्याघातदुष्टतया माध्य-मिकादिप्रयोगोऽनास्थेय इति चेत्, स्वोक्तमपि तथाऽवधारय। स्वपरनिर्वाहकत्वसमाधिरस्म[त्प्रयोगे]त्पक्षे क्लिष्ट इति चेत्; अन्येषामपि तथा किं न स्यात्, अविशेषात्? नन्वाभिमानिकसिद्धिभिः प्रमाणैस्सर्वसिद्धान्ताः स्थाप्यन्ते; अत ईदृशमपि कथायामङ्गं भवतीति मर्यादान्तरं मया कल्प्यत इत्यत्र सेयं कल्पना प्रमाणतर्कसिद्धेत्यभिमता, उत स्ववाङ्मात्रसिद्धेति

विकल्पे पूर्वस्य निर्मूलतयाऽनुदयमाह—**मर्यादा**मिति । स्वाभीष्टमर्यादायाः प्रमाणादिसिद्धत्वं हि लोकमर्यादानुरोधेन वक्तव्यम्; अन्यथा तत्साधकासिद्धेः । अतः स्वमर्यादासिद्ध्यर्थं लोकमर्यादा अनतिक्रमणीयेति भावः । उत्तरत्र विपरीतप्रसक्तिमाह—**निर्मर्याद**ेति । स्वोक्तिमात्रसिद्धमर्यादया जगन्मिथ्यात्वाभिधाने मदुक्तिमात्रसिद्धमर्यादया सत्यत्वसाधकप्रमाणाभावेऽपि जगत्सत्यमिति प्रत्युक्तिमात्रेण सिद्धौ बाधितविषयं त्वदनुमानं स्यादिति भावः ॥ ४५ ॥

191· साध्ये सत्येतरत्वे कथित इह भवेत् स्वस्य हि स्वान्यभावो
नान्यत्सत्यं तु दृष्टं तदवधिकभिदासाधने चेष्टसिद्धिः ।
सत्यत्वं चेन्निषेध्यं प्रसजति दहनेऽप्युष्णताया निषेध-
स्साध्यं त्वक्षाद्यबाध्यं यदि किमपि परं तेन न व्याप्तिसिद्धिः ॥ ४६ ॥

मिथ्याशब्दविवक्षितं च विकल्पासहत्वेन दूषयति—**साध्य** इति ॥ अयं भावः—किं यतःकुतश्चिदन्यत्वं सिषाधयिषितम्? उत सर्वस्मात्? आद्ये सत्यानां पृथिव्यादीनां परस्परान्यत्वेन सिद्धसाधनता; द्वितीये सर्वेषां प्रत्येकं सत्यशब्दवाच्यतया स्वस्मादप्यन्यत्वं सर्वेषां प्रतिज्ञातं स्यात्; तथा च व्याघातः, तत्त्वातत्त्वयोरेकस्मिन्नसंभवात्; अन्यथा कथमनेकान्तवादनिस्तार इति । ननु विगीतानां व्यावहारिकसत्यत्वनिबन्धनं मिथस्सत्येतरत्वं न साधयामः । किंत्वस्ति किञ्चिदशेषकल्पनारहितं परमार्थसत्यं, ततोऽन्यत्वं त्विहातिष्ठामहे; तत्राह—**नान्यद**िति । अशेषविशेषोज्झितं किञ्चित्परमार्थसत्यं न प्रत्यक्षादिषु कुतश्चित्प्रमाणात् सिद्धम् । न च तथा स्वयं प्रकाशते, तवापि हृदयविसंवादादिति भावः । ननु त्वयाऽपि परमार्थसद्ब्रह्माङ्गीकृतम्; अतस्तदन्यत्वसाधनमनुपालम्भनीयमित्येतदपि दूषयति—**तदवधिक**ेति । न हि वयं जगतो जैनगन्धिवत् ब्रह्मानन्यत्वमङ्गीकुर्म इति भावः । अथ मिथ्याशब्दस्य सत्यत्वशून्यत्वमर्थ इति शङ्कते—**सत्यत्व**मिति । अत्र कालातीतत्वं निदर्शने प्रसक्त्या निर्धारयति—**प्रसजती**ति । अयं भावः—इह हि प्रातीतिकं व्यावहारिकं पारमार्थिकं वा सत्यत्वं निषिध्येत? तत्राद्यः परानिष्टोपालम्भ इत्यन्यौ शिष्येते; तयोश्च व्यावहारिकसत्यत्वनिषेधे यत्रैव यस्य प्रसिद्धिं मन्यसे तत्रैव तन्निषेधसीति न कथं कालातीतेन चापसिद्धान्तेन च निगृह्येथाः? व्यावहारिकं च मिथ्येति त्वद्दृष्टिः; मिथ्याभूतसत्यत्वनिषेधेऽपि परेष्टमेव त्वया प्रतिष्ठापितं स्यादिति । सत्यत्वान्तरनिषेधमनुवक्ति—**साध्य**मिति । तुः परेष्टविशेषनिषेधद्योतकः । परम्—अन्यत् । परमार्थसत्यत्वं हि लोकदृष्टादन्यत् । ब्रह्मनिष्ठं तद्वैधुर्यं चात्र बाधयोग्यादन्यदेव । अतः कथं बाधादिप्रसङ्ग इति भावः । तद्दूषयति—**तेने**ति । परमार्थसत्यत्वं हि व्यावहारिकादेव प्रमाणात्सिध्येत्? पारमार्थिकाद्वा? नाद्यः; प्रपञ्चस्यापि तत एव तत्सिद्धौ बाधस्य दु[र्वच]र्वारत्वात्, क्वचित्तस्य तत्साधकत्वं क्वचिन्नेति नियामकाभावात् । द्वितीये त्वपसिद्धान्तः; व्यावहारिकप्रमाणागोचरसत्यत्वनिरूपिताभावेन सह व्यावहारिकप्रमाणेन कथं व्याप्तिः गृह्येत? तत्रापि पारमार्थिकप्रमाणाद्ग्रहणे सिद्धान्तादिविरोधदोषस्तदवस्थः । शुक्तिरूप्यशब्देन च किं रूप्यत्वाश्रयतया रूप्यतादात्म्येन वा प्रतीतं भास्वरं द्रव्यं निर्दिश्यते? एतन्निष्ठतया प्रतीतं रूप्यत्वं वा? इदंत्वेन भातरूप्यं वा? रूप्यत्वसंसर्गो वा? रूप्यतादात्म्यं वा? विकल्पभेदारूढमतद्व्यावृत्तिरूपमलीकं वा? रजतसरूपबुद्ध्याकारविशेषो वा? शुक्त्यवच्छिन्नाविद्याकृतचैतन्यविवर्तो वा? शुक्तिरजतव्यवहारगोचरमात्रं वा किञ्चित्? आद्येषु चतुर्ष्वन्यथाख्यातिस्वीकारप्रसङ्गः । तत्र च निरुपाधिकमिथ्यात्वं न दृष्टम् । सोपाधिकमिथ्यात्वसाधने सर्वस्यापि प्रपञ्चस्य परस्परारोपयोग्यस्य देशकालान्तराद्युपधानेन मिथ्यात्वसाधनात् सिद्धसाधनता । न पञ्चमषष्ठौ; तयोरपि स्वस्थाने सम्यक्त्वात् शुक्तिस्थयोस्तयोरसदनभ्युप-

गतयोस्त्वयोदाहर्तुमशक्यत्वात् । अत एव न सप्तमः, व्यावहारिकसत्यानामपि तथात्वाभ्युपगमप्रसङ्गाच्च । नाप्यष्टमः, न हि सत्याया बुद्धेराकारो मिथ्या स्यात्, अन्यतया अनन्यतया वा प्रमितस्य तदयोगात् । अप्रमितस्य चानुदाहर्तव्यत्वात्, अन्यथाऽतिप्रसङ्गात् । भ्रान्तिज्ञाने बुद्धितदाकारावसत्याविति तदाकारनिदर्शनोपपत्तिरिति चेन्न; बाधाभावात्; परानभ्युपगतेश्च । नवमोऽप्यत्यन्ताप्रसिद्धेरपास्तः । अपाकरिष्यते चानिर्वचनीयोत्पत्त्यादिः । नापि दशमः, सत्येषु शुक्त्यादिषु अन्यतमस्यैव कयाचिद्विवक्षया शुक्तिरजतव्यवहारविषयत्वात्; अन्यथा वर्णक्रमनिर्देशवन्निरर्थकत्वापातात्; तथा चाश्रयहीनमुदाहरणमिति न कथञ्चिदपि व्याप्तिसिद्धिरिति ॥ ४६ ॥

192. **स्वात्यन्ताभावदेशे विदितमिति यदि स्थाप्यमिष्टं क्वचित्त-**
त्तत्रैवेति त्वशक्यं क्वचिदपि न तथा ह्यस्ति सिद्धान्तसिद्धिः ।
बाधश्चास्मिन्नुपाधिस्समधिगतदशादेशकालाद्युपाधौ
नासौ साध्योऽत्र मानं निखिलमपि यतस्तद्विधानैकतानम् ॥ ४७ ॥

पुनस्साध्यविकल्पे कोट्यन्तरमनुवक्ति—**स्वात्यन्ते**ति ॥ स्थाप्यं—साध्यम् । तत्र सिद्धसाधनतामाह—**इष्टमि**ति । क्वचित्—योग्यस्थले । सर्वेऽपि हि पदार्थास्सामग्रीविशेषैः स्वात्यन्ताभाववत्स्वध्यस्यन्ते । तत एव हि सर्वत्र पूर्वपक्षोदयः; आहार्यलिङ्गजा च तर्कधीस्सार्वत्रिकी निरनिष्टेऽनिष्टमुल्लेढि । अत एव हि विपर्यये पर्यवस्यति । ननु स्वात्यन्ताभावदेश एव विदितमिति साध्यं स्यात्; तथा च न सिद्धसाध्यतेत्यत्राह—**तत्रैवेती**ति । अत्र ह्यवधारणं स्वदेशव्यवच्छेदार्थम्; तदिदं स्वदेशसदसद्भावयोरशक्यमेव । स्वदेश एव स्वात्यन्ताभावदेश इति प्रस्तुतप्रतिज्ञाभिप्राय इति । अत्र व्याप्तिग्रहणाभावमाह—**क्वचिदपी**ति । यत्रक्वचिद्देशे काले वा जागरस्वप्नावस्थयोर्व्यावहारिकप्रातिभासिकयोर्वेत्यर्थः । शुक्तिरूप्योदाहरणं त्वसिद्धिप्रदर्शनेन प्रत्युक्तम् । एतेन स्वात्यन्ताभावप्रदेशवर्तित्वं साध्यमित्यपि निरस्तम् । सिद्धसाध्यत्वपरिहारेऽपि व्याघातादेरपरिहार्यत्वात् । **श्लो.** नहि वस्तु विकल्प्येत न विरुद्धसमुच्चयः । न चोभयपरित्यागो विहितिं जहतः क्वचित् ॥ न हि तदेव तत्रैव तदानीमेव विद्यते न विद्यते वेति विरुद्धानियतरूपता, ईदृशस्यानियमस्य **जैनै**रप्यनङ्गीकारात् । नच तदङ्गीकृतविरुद्धसमुच्चयः, स्वपरपक्षसमुच्चये सर्वकथोच्छेदापत्तेः । अत एव नोभयमिथ्यात्वेनोभयत्यागः, विरुद्धान्यतरविधिनिषेधयोरितरनिषेधविधिनान्तरीयकत्वात्, स्वात्यन्ताभावसामानाधिकरण्यसाधनायोगाच्च । अस्तु वा कश्चिन्मिथ्याशब्दार्थः; तत्र दृश्यत्वस्याप्रयोजकत्वमाह—**बाधश्चे**ति । मिथ्याशब्दवाच्यत्वे हि प्रतिपन्नोपाधौ बाधितत्वं प्रयोजकम् । अत एव न तदेव तदित्यनुपाधित्वम् । ननु बाध एवात्र साध्यस्स्यात्, तत्र च नोपाधिश्शक्यो वक्तुम्; तत्राह—**नासावि**ति । अयं भावः—किमत्र यस्यकस्यचित् पुरुषस्य यत्रकुत्रचिद्देशे काले वा बाधोऽस्तीत्येतावन्मात्रं साध्यम्? उतानेन प्रमाणेनास्य बाधो दृश्यत इति । न प्रथमः, एतावन्मात्रसाधनस्य ब्रह्मण्यपि सुवचत्वात् । शक्यं हि साहसिकस्य भासमानत्वमात्रेण सर्वमिथ्यात्वं साधयितुम् । किं च ब्रह्मव्यतिरिक्तकृत्स्नपक्षीकारेण बाधं साधयतस्तद्बहिर्भूतपुरुषदेशकालानामभावात् कस्यचित्पुरुषस्येत्यादिनिर्देशो निर्विषयः । तदन्तर्गतपुरुषदेशकालविवक्षया प्रयोगे तु विद्यमानेऽप्यविद्यमानभ्रमवतः कस्यचित् क्वचित् कदाचित्तत्र तन्नास्तीति धीसंभवात् सिद्धसाध्यता । मन्यते च **माध्यमिकः** सांवृतेन मानेन सर्वमिथ्यात्वम्; तथा तस्य विश्वबाधकज्ञानं जातमिति च वयमपि विद्मः । अप्रमाणमूलत्वादपारमर्थिकस्तदुक्तो बाध इति चेत्, त्वदुक्तोऽप्येवमेव । व्यावहारिकप्रमाणतो मदुक्तसिद्धिरिति चेत्, तदुक्तसिद्धिरपि तथैव । संवृतादिसमाख्या

वैषम्यं चाकिंचित्करम् । नापि द्वितीयः; प्रत्यक्षेण तावदस्तीत्येव प्रपञ्चः प्रतीयते । यदा च कुत्रचिन्नास्तीति मनुषे, तदाऽपि तत्रैव तदभावस्य सत्यत्वम्, अन्यत्र च तत्सत्यत्वमध्यक्षयामः । आह च **न्यायभाष्यकारः**—* सत्सदिति गृह्यमाणं तथाभूतमविपरीतं च तत्त्वमिति, *असच्चासदिति गृह्यमाणं तथाभूतं विपरीतं च तत्त्वमिति । अनुमानं त्वव्याप्यलब्धजीवितम् । आगमिकस्तु निषेधो विध्यनुरोधेन नेतव्यः; अन्यथाऽतिप्रसङ्गात् । वाचारम्भणादिशब्दाश्च द्रव्यान्तरनिरासपरा दर्शिताः । नन्वनन्तपदेनासंकोचाद्वस्तुपरिच्छेदराहित्यमपि गृह्यते; सति वस्त्वन्तरे तत्परिच्छेदाभावो दुर्वच इति चेन्न; यथा देशकालसद्भावो न कस्यचिद्देशकालपरिच्छेदः, किंतु परिमितदेशकालवर्तित्वम्; तथा न वस्त्वन्तरसद्भावो वस्तुपरिच्छेदः, अपि तर्हि परिमितवस्त्वन्तरप्रकारित्वम्; यथा गौः शुक्लो गच्छतीत्यादौ । न तथाऽत्र, * सर्वं खल्विदं ब्रह्म, * पुरुष एवेदं सर्वमिति विश्वरूपतया व्यपदेशात् । ततश्चायं सर्वाविरुद्धसंग्रहः—**श्लो.** अविधेयमनाधेयमशेषमधिकं समम् । नेति वस्तुपरिच्छेदाभावः स्याद्विश्वदेहिनः ॥ यस्तु वस्त्वन्तराभावमपरिच्छित्तिमिच्छति । कथितोऽसौ कथाऽनर्हः क्षीबोन्मत्तैडमूकवत् ॥ किञ्च संख्यापरिच्छेदराहित्यं किं न दृश्यते । मानबाधाद्यदि समं निर्बाधेऽर्थे स्थितिः स्थिता ॥ पराभिमतैरुपमानार्थापत्त्यादिभिरपि न जगद्बाधः; तेषामन्तर्भावबहिर्भावयोरुक्तानतिरिक्तशक्तित्वादिति । तदेतत्सर्वमभिप्रयन्नाह—**मान**मिति । निखिलं स्वपराभ्युपेतं सर्वं तद्विधानैकतानं ब्रह्मण इव तद्विभूतिप्रपञ्चस्याप्यस्तीति बोधने नियमेन प्रवृत्तत्वान्न तद्बाधकमित्यर्थः ॥ ४७ ॥

193. **तुच्छत्वं ते न हीष्टं सदसदितरता व्याहतत्वादिदुःस्था**
ऽसिद्धा चासौ परेषां भवदनभिमतोऽनात्मना वेद्यतादिः ।
विश्वं हीदं मृषा नस्तदितरवपुषा त्वन्मतारोपितैश्च
स्यादेवं दूरतस्ते ध्रुवमपसरतोऽप्युक्तदोषानुषङ्गः ॥ ४८ ॥

पुनरप्यसंभवतोऽपि तत्तद्बाधाभिमानात् संभवत इव साध्यविकल्पभेदाननूद्य दूषयति—**तुच्छत्व**मिति श्लोकेन ॥ तुच्छत्वं—खपुष्पादिवदसत्त्वम् । ते—माध्यमिकसमाख्यामनिच्छत इति भावः । नहीष्टं—एतत्साधनेऽपसिद्धान्त इति भावः । अस्तु मिथ्यात्वं सदसत्कोटिबहिर्भूतत्वमित्यत्राह—**सदसदितरते**ति । आदिशब्देनार्थान्तरत्वादिसंग्रहः । अयं भावः—सदसद्विलक्षणत्वं नाम सत्त्वासत्त्वात्यन्ताभावसमुदायवत्त्वं वा, सतोऽसतश्च कुतश्चिद्व्यावृत्तत्वं वा, सदसच्छब्दगोचरसर्वान्यत्वं वा, ब्रह्मतुच्छव्यावृत्तत्वं वा, ब्रह्मत्वतुच्छत्वसमुदायशून्यत्वं वा, तदुभयात्यन्ताभावसमुदायो वा, अन्यद्वा किंचित्? आद्ये व्याहतता, *परस्परविरोधे हि न प्रकारान्तरस्थितिरिति न्यायात्, न ह्यत्रानुष्णाशीतवद्गतिः, कोट्यन्तरस्यात्यन्तानुपलम्भात् । न च तत्राप्युष्णानुष्णविकल्पे कोट्यन्तरं समस्ति । द्वितीये सिद्धसाध्यता, सतामेव परस्परमसद्भ्यश्च व्यावृत्तत्वात् । तृतीयेऽपि स एव दोषः । अस्ति हि सत एवैकस्य तत्, एकस्य सर्वसदसद्रूपत्वाभावात् । अत एव न चतुर्थः; न हि वयं ब्रह्मस्वरूपं वा निरुपाधिकतुच्छं वा विश्वं ब्रूमः; विरुद्धार्थान्तरता च, खरशृङ्गे खपुष्पाद्यन्यस्मिंस्तद्भावात् । एवं पञ्चमेऽपि, खरशृङ्गादौ ब्रह्मणि ब्रह्मत्वतुच्छत्वयोरसमुचितत्वात् । षष्ठेऽपि सिद्धसाध्यता । न तु विगीतं ब्रह्मस्वरूपं न च तुच्छम्; अन्यदपि केनचिद्विशेषशब्देनोपस्थापयितुं शक्यं वा न वा? शक्यं चेदस्माभिरपि विशेषतो दूषयितुं शक्यम् । अशक्यं चेत्, अव्यपदेश्ययत्किञ्चिद्धर्मवत्त्वं साध्यं स्यादिति कस्तत्र विमन्यते? अतो यत्किञ्चिदेवैतदिति । किंच विगीतप्रयोगेषु सर्वेषु यत्र कुत्रचित् पूर्वसिद्धमेव पक्षे साध्यम्; इह तु ब्रह्मणि तुच्छे वा न साध्य-

ग्रहः,तयोर्विपक्षत्वात्; नच विगीते, तस्य संदिग्धसाध्यत्वात्। सपक्षस्तु शुक्तिरजतशब्देन प्रदर्शयितुं न शक्य इत्युक्तम्। नच परासिद्धस्साध्यावस्थो दृष्टान्तः स्यात्, तत्साधनं च दूषयिष्यते। तदसौ त्वदभिमता सदसद्विलक्षणता परेषां सर्वत्रासिद्धतया पक्षे दुस्साधेत्यभिप्रयन्नाह—**असिद्धा** चेति। ननु घटादौ तावदसद्विलक्षणत्वं संप्रतिपन्नम्, सद्विलक्षणत्वमपि पटादिवैलक्षण्याद्ब्रह्मवैलक्षण्याद्वा। अतो भेदव्यवहारव्यवस्थापकलक्षणरूपकेवलव्यतिरेकिन्यायेन साध्यस्य पक्षैकदेशसिद्धस्यैवाभिव्याप्तया साधनान्न साध्याप्रसिद्धिरिति। अत्र तु **सिद्धा चासा**विति नञ्ग्रहाणेनोत्तरम्; पक्षे सर्वत्र सिद्धैवेत्युक्तम्; तथाऽपि मिथ्याशब्दनिमित्तं किञ्चित्त्वयाऽङ्गीक्रियते, तदेव साधयाम इत्यत्राह—**भवदनभिमत** इति। परे हि रजतादेश्शुक्त्याद्यात्मना वेद्यत्वं वा रजतादेरतत्संसृष्टस्य तत्संसृष्टतया भातत्वं वा बाध्यव्यवहारहेतुधीविषयत्वं वा मिथ्याशब्दनिमित्तं सिद्धान्तयन्ति। न चैतत् त्वया साध्यम्; अन्यथाख्यातेरख्यातेर्वा स्वीकारप्रसङ्गात्; तथा चापसिद्धान्तः। स्वदेशादौ च विश्वं सत्यं स्यादिति विवक्षितविपरीतसाधनापत्तिः; अतस्सिद्धसाध्यत्वं चाह—**विश्व**मिति। हिशब्द आगोपालपण्डितं दुरपह्नवां प्रसिद्धिं द्योतयति। तदितरवपुषा—स्वेतरस्वरूपतयेत्यर्थः। नहि स्वप्रतियोगिकान्योन्याभाववत्त्वं वा स्वेतरतादात्म्यं वा कस्यचिदनुबोभूयामहे शोश्रूयामहे वा। परसिद्धान्तकल्पिताकारवत्तया च मिथ्यात्वं सिद्धमित्याह—**त्वन्मतारोपितै**श्चेति। ब्रह्माविद्याविवर्तत्वानिर्वचनीयत्वबाध्यत्वैरिति शेषः। चकारादसंसृष्टसंसृष्टतयेत्यपि गृह्यते। एवमनिर्वाच्यत्वादिविकल्पकोट्यन्तरेष्वपि तत्तद्विकल्पावतारेण बाधापसिद्धान्तसिद्धसाधनत्वादिदोषाणामनतिक्रमणीयत्वं प्रच्छन्नबौद्धोपालम्भव्याजेन छात्रान्प्रतिबोधयति—**स्यादिति**। ध्रुवं—निश्चितम्, प्रसञ्जकानामङ्गपञ्चकसंपत्तेरिति भावः ॥ ४८ ॥

194. **साध्यं मिथ्या न वा ते द्वितयमनुचितं निष्फलत्वादिदोषा-**
दाद्यं हीष्टं ममापि प्रसजति भवतस्सत्यभेदः परस्मिन्।
पक्षीकारेऽस्य बाधादिकमतिचरणं तद्बहिष्कारपक्षे
तच्चेद् ब्रह्मस्वरूपं भुवनमभिहितं हन्त सब्रह्मकं स्यात् ॥ ४९ ॥

स्वरूपविकल्पेन दूषितं मिथ्यात्वं धर्मतोऽपि विकल्पासहमित्याह—**साध्य**मिति। ते—ब्रह्मव्यतिरिक्तविश्वमिथ्यात्ववादिनः। द्वितयं—मिथ्यात्वस्य मिथ्यात्वं तत्प्रतिभटं सत्यत्वं च। अनयोरनौचित्ये क्रमात् कारणमाह—**निष्फलत्वादिदोषा**दिति। आदिपदमपसिद्धान्तार्थम्। नैष्फल्यं सिद्धसाधनतया विवृणोति—**आद्य**मिति। अपसिद्धान्तमुद्धाटयति—**प्रसजती**ति। पुनरपि साध्यमेतन्मिथ्यात्वं पक्षीकृतं न वेति विकल्पे पूर्वं दूषयति—**पक्षीकार** इति। अत्र हि प्रामाणिकमिथ्यात्वं पक्षीकृत्य तस्य मिथ्यात्वसाधने बाधः; अन्यस्य तु सिद्धसाध्यता; विधेयस्य निषेधात् व्याघातश्चेत्यर्थः। न ह्यत्र स्वपरनिर्वाहकनीतिः; यतः—**श्लो.** मिथ्यात्वस्य हि मिथ्यात्वे मिथ्यात्वं बाधितं भवेत्। सत्यत्वस्य तु सत्यत्वे सत्यत्वं स्थापितं भवेत् ॥ उत्तरत्रोत्तरमाह—**अतिचरण**मिति। पक्षबहिर्भावो हि सपक्षतया विपक्षतया वा स्यात्? आद्ये जगन्मिथ्यात्वस्य हि मिथ्यात्वे संप्रतिपन्ने कथं तद्विरुद्धं साध्येत? द्वितीये मिथ्यात्वस्य सत्यत्वसंप्रतिपत्त्या तत्र च हेतुवृत्तेरतिचरणम्; यदीदं न दृश्यं तदा साध्यमपि न स्यात्; साधनाधीनदृग्विषयत्वायोगात्। अपि च ब्रह्मवदिह विपक्षभूतं मिथ्यात्वं ब्रह्मणस्सद्वितीयत्वमापादयेत्। अभावरूपं जगन्मिथ्या[त्वं]त्वमसत्यमप्येकदेशिभिरङ्गीक्रियत इति चेत्, तथाऽपि तत्र हेतुवृत्तेरतिचरणं दुस्तरमेव। सत्यमेव जगन्मिथ्यात्वम्; तच्च ब्रह्मस्वरूपमेवेति नापसिद्धान्तादिदोष इति पराभिप्रेतं कृत्वाऽनुब्रूते—**तच्चेदि**ति। तत्रापि सिद्धसाधनत्वमाह—**भुवन**मिति। मिथ्यात्वयोगि मिथ्या तच्च मिथ्यात्वं यदि ब्रह्म तदा विगीतं ब्रह्मवदिति साध्यार्थः स्यात्, तत्र न वयं प्रत्याख्यातार इति भावः ॥ ४९ ॥

195. इष्टं ब्रह्मापि दृश्यं तव च कथयतस्तस्य जिज्ञास्यतादीन्
मिथ्या चेद् दृश्यताऽस्मिन्ननुविमतिपदेऽप्येवमेषा त्वयेष्टा ।
लिङ्गं जाड्यादिकं चेत्तदपि मम मते ह्यंशतः स्यादसिद्धं
मिथ्यालिङ्गैश्च सिध्येत् किमपि यदि भवेद् बाष्पधूमोऽग्निलिङ्गम् ॥ ५० ॥

एवं व्यापकवद्व्याप्यस्यापि विकल्पासहत्वं चतुष्पद्या दर्शयति—**इष्टमिति** ॥ यदेतन्मिथ्यात्वसाधकतयोक्तं दृश्यत्वं, तद् ब्रह्मणि विद्यते न वेति विचारे नेति पक्षस्तावद् दूष्यते । *अथातो ब्रह्मजिज्ञासा, *तद्विजिज्ञासस्व तद्ब्रह्म, *आत्मा वा अरे द्रष्टव्यः, *आत्मन्येवात्मानं पश्येदित्येवमादीनि परश्शतं वाक्यानि पुरस्कृत्य श्रोतव्यमन्तव्यत्वादिविशेषान् साधयतस्ते ब्रह्मणि दृश्यत्वनिषेधो न युक्तः । विद्यत इति पक्षे हेतोरतिचार इति भावः । ब्रह्मणि दृश्यत्वं तन्मिथ्याभूतम्; अतो न तत्रातिचार इति शङ्कते—**मिथ्या चेदिति** । एतदुपालभते—**नन्विति** । मिथ्याभूतेनैव हि दृश्यत्वेन ब्रह्मव्यतिरिक्तेऽपि मिथ्यात्वं त्वया साध्यते । नहि दृश्यं मिथ्या, तद्धर्मस्तु दृश्यत्वं सत्यमिति संभवति; तथाऽङ्गीकारे तत्रैवातिचारः, सत्यद्वित्वप्रसङ्गश्चेति भावः । ननु दृश्यत्वे दृश्यत्वं त्वयाऽपि वक्तुं न शक्यम्, आत्माश्रयादिप्रसङ्गात् । अतस्सत्येऽपि तस्मिन् हेतुवृत्त्यभावान्नातिचारः स्यात् । मैवम्; दृश्यत्वं नाम लिङ्गं दृश्यत्वादिति हेतुपदेन बोध्यं न वा? आद्येऽतिचारस्त्वयैवेष्टः । द्वितीये साध्यव्याप्यमनुपस्थापयतो हेतुपदस्य प्रयोगाङ्गतायोगः । न चैवमात्माश्रयादिदोषः, स्वपरनिर्वाहकसमाधिना दृश्यत्वधर्मस्य तदाश्रयाणां च दृश्यपदेन संग्रहणस्य त्वया स्वीकार्यत्वात्; अन्यथा दृश्यत्वं न दृश्यमिति स्वोक्तिविषयत्वव्याघातात् । यदि च हेतुपदजन्यधीविषयताभावेऽपि हेतुपदं तत्र प्रयुज्येत एवमनैकान्तिकादिपदमपि तज्जन्यधीविषयत्वाभावेऽपि तत्र लब्धप्रसरमिति सर्वदोषसंपातः स्यात् । दोषाभावे कथं दुष्टशब्दस्सार्थ इति चेत्, दृश्यत्वाभावे कथं दृश्यशब्दस्सार्थ इति सममेतत् । किंच दृश्यत्वरहितं दृश्यत्वं निष्प्रकाशं स्वप्रकाशं वा? नाद्यः; स्वोक्तिव्याघातादेव । न द्वितीयः, अब्रह्मत्वात् । अतः कथं दृशिविषयत्वं नासादयेत्? अथ स्यात्, दृश्यत्वशब्देन स्वगोचरदृशि निरपेक्षप्रकाशात्यन्ताभावो वा दृशिजन्यफलाश्रयत्वं वा विवक्षितम्? तदुभयं स्वयंज्योतिषि ब्रह्मणि नास्तीति कथं तत्रातिचार इत्यपसर्पणवाक्यमनुभाषते—**लिङ्गमिति** । तदुभयं दूषयति—**तदपीति** । अस्मन्मते हि ब्रह्मव्यतिरिक्ता जीवा धर्मभूतज्ञानं च स्वयंप्रकाशतया स्वगोचरदृशिनिरपेक्षप्रकाशानि । अतो हेतोर्भागासिद्धिः । दृशिजन्यफलं च त्वदनुविधेयाभिमतं प्राकट्यं वा? त्वदभिमतं वेद्यगतवित्तिस्फुरणं वा? द्वयोरपि विगीते क्वचिदपि अस्माभिरनङ्गीकारात् सार्वत्रिकी स्वरूपासिद्धिः । तवापि स्फुरणस्य वाच्यं व्याहाराख्यं फलं विगीतस्यापीति चेत्, तर्हि तद्ब्रह्मापि व्याप्नोति । अन्यथा तत्र मौनैकशरणः कथं तद्व्याचिख्यासया प्रवर्तेथाः? भवन्तु चात्र यानिकानिचिल्लिङ्गानि, तानि सत्यान्यसत्यानि वेति विकल्पे पूर्वत्रापसिद्धान्तादि स्फुटमिति कृत्वा पश्चिममनुवक्ति—**मिथ्यालिङ्गैरिति** । तत्रानिष्टमाह—**भवेदिति** । बाष्पधूमः—बाष्पारोपितधूमः । भ्रान्तिसिद्धस्य धूमस्य व्यभिचारदृष्ट्या वह्निगमकत्वाभावः, न तु मिथ्यात्वादिति चेत्, तत एव यन्मिथ्या न तद्गमकमिति व्याप्तिसिद्धेस्त्वदभिमतान्यपि न साध्यं साधयेयुः । साधने वा ब्रह्मण्यपि तानि कथञ्चित्कल्पितानि तदप्यपरमार्थयेयुः । एतेन परोक्तं बाधकमपि प्रतितर्कप्रत्यूढं दर्शितं भवति । अपि च सत्यत्वपक्षे याऽसौ दृग्दृश्यसंबन्धानुपपत्तिर्बाधिकेति संभाव्यते । असत्यत्वेऽपि सा अस्ति वा न वा? आद्ये तर्काङ्गपञ्चकान्यतमहानेरतर्कत्वम्; तदा वाऽसत्यत्वे साध्ये कथं दृश्यत्वं हेतुरुपादीयेत? द्वितीये सत्यादन्यस्मिन् खपु-

ष्येऽपि दृश्यत्वानुपपत्तिर्न स्यात्। माभूदिति चेन्न; ख्यातिबाधान्यथानुपपत्तितर्कानुदयप्रसङ्गात्। अथ शब्दज्ञानानुपपत्तिवस्तुशून्यविकल्पगोचरतामात्रेण तस्य दृश्यत्वं, सत्येतरत्वसाध्यापेक्षया च सपक्षत्वमिष्येत, तदा तद्वदेव तुच्छत्वेऽपि संभवति अभिमतानिर्वचनीयत्वं न नियम्येत। शब्दज्ञाननिरपेक्षश्च खपुष्पाद्यध्यासः प्रागपि दर्शितः। भवतु तत्राप्यनिर्वचनीयत्वं शब्दमात्रानुपातिविकल्पविषये तुच्छत्वम्। तत्र च विवक्षितदृश्यत्वानुपपत्तिस्सिद्धेति चेत्; तदपि न, शब्दमात्रप्रतीतबाह्यागमविकल्पविषयाणामन्येषामपि पूर्वपक्षवाक्यार्थानामनिर्वचनीयत्वाभ्युपगमात्। अस्तु तत्रापि तुच्छत्वम्; किं नश्छिन्नमिति चेन्न; प्रत्यक्षाद्याभासप्रतिपन्नेऽप्याभासप्रतिपन्नत्वाविशेषेण तुच्छबहिर्भावक्लृप्तिभङ्गप्रसङ्गात्। ननु सत्ये दृक्संबन्धोऽनुपपन्नः; अस्वयंप्रकाशस्य स्वतस्सिद्धिविरहेण सत्यत्वायोगात्। तुच्छेऽपि तथा, स्वरूपाभावे संबन्धाभावात्; अनिर्वचनीये त्वविद्यामाहात्म्यादाध्यासिकस्संबन्धस्सिध्यन् दुरपह्नव इति, तन्न; पराधीनसिद्धेरपि निर्बाधस्य सत्यत्वाविरोधात्; सत्येऽपि ब्रह्मणि आध्यासिकदृक्संबन्धाभ्युपगमाच्च। **श्लो.** दृक्संबन्धश्च दृश्यानामसत्यत्वे विवक्षितः। सत्यत्वादिविकल्पेन सीदत्यनुपपत्तिमान्॥ सत्यत्वे त्वनुपपद्यमानो हि दृक्संबन्धः सत्योऽसत्य उभयरूपोऽनुभयरूपो वा? नाद्यः, सत्यत्वे प्रपञ्चस्य दृक्संबन्धस्सत्यो न स्यात्; असत्यश्चासाविति विपर्ययविश्रमायोगात्। विषयसत्यत्वे हि धिया संबन्धः स्वीकार्यः। न चासौ घटते विकल्पदौःस्थ्यादिति प्रसङ्गतद्विपर्ययाविति चेन्न; इष्टप्रसङ्गत्वात्। दृशस्सत्यत्वेऽपि दृश्यसंबन्धासत्यत्ववद् दृश्यस्य सत्यत्वेऽपि दृशिसंबन्धमात्रासत्यत्वमनुपपत्त्या कल्प्यम्। दृक्संबन्धासत्त्वे तदधीनसिद्धेः कथं सत्यत्वमिति चेन्न; असत्यात्सत्यसिद्धेस्त्वया त्वद्विधैश्च जोघुष्यमाणत्वात्; अस्माकं तु संबन्धविकल्पदौःस्थ्यानङ्गीकारादेव समीहितसिद्धिः। **श्लो.** संबन्धफलसिद्धौ च स्वरूपे दुरपह्नवे। अन्तर्भावबहिर्भावविवादस्त्विह निष्फलः॥ ये च दृग्दृश्यसंबन्धे संयोगादिविकल्पतः। दोषाः प्रलपितास्तेऽत्र दृश्यासत्यत्वभीरवः॥ संबन्धमात्रदौर्घट्यात्तद्विशेषोऽपि दुर्घटः। इति चान्धस्य जात्यन्धयष्टिदानोपमं विदुः॥ न द्वितीयः, विषयस्य सत्यतायामसत्यसंबन्धो न स्यादिति ह्यत्र प्रसङ्गः स्यात्। अयं ब्रह्मण्यतिचरितः इष्टप्रसङ्गश्च; विपर्यये विश्रान्तिश्चाद्याप्यसिद्धा। अत एव न तृतीयचतुर्थौ, व्याघाताच्च। तथाऽपि कोऽसौ दृग्दृश्ययोस्संबन्ध इति निर्मत्सराः पृच्छाम इति चेत्, वयमपि निर्मत्सराः पृच्छन्तं पृच्छामः। तत्र किंनामेति वा, किंस्वरूप इति वा, संयोगादिषु कतम इति वा, तेष्वन्तर्भूतो बहिर्भूतो वेति वा, सत्योऽसत्यो वेत्यादिप्रकारकोटिभेदेन वा प्रश्नार्थः स्यात्? नाद्यः, अप्रज्ञातविशेषनाम्नामानन्त्यात्; सामान्यतस्तु प्रश्नवाक्येऽपि प्रख्यातेः। न द्वितीयः, सर्वत्र स्वरूपमात्रे प्रश्नोत्तरविचारादेरनवतारात्। न तृतीयः, संयोगादिराश्यन्तर्भावनिर्बन्धाभावात्, अन्यथा सर्वत्र तज्जातीयराशिविशेषप्रश्नप्रसङ्गात्। नापि चतुर्थः, उभयधाऽपि स्वरूपलाभे विशेषनिर्धारणवैफल्यात्, अनिर्धारितेऽप्यन्यतरकोटेरनपायात्। न पञ्चमः, परस्परविरुद्धे सर्वत्रानुपपत्तिरहितान्यतरकोटेर्यथार्हमवशेषणीयत्वात्। दूषिता च संबन्धपक्षानुपपत्तिः; दर्शितश्चासंबन्धपक्षे दोषः। यदि चैतादृशस्तर्कोऽनुग्राहकः, स तर्हि यत् प्रकाशते तन्मिथ्या यथा ग्राह्यग्राहकौ तथा संविदित्यादिसंविन्मिथ्यात्वसाधकानुमानेष्वपि सुलभः, सत्यत्वस्वप्रकाशत्वादिधर्मसंबन्धानुपपत्तेस्त्वत्प्रलापप्रस्थित्यैवाकुण्ठितप्रसरत्वात्। **श्लो.** मिथ्यात्वेन च दृश्यत्वं स्वतःसंबन्धि साधयन्। अप्रामाण्यस्वतस्सिद्धिमुद्गिरत्यनया गिरा॥ ५०॥ इति **दृश्यत्वानुमानभङ्गः**॥

196. व्यावृत्तं शुक्तिरूप्यं विदितमिह मृषा विश्वमेवं न किं स्यात्
मैवं हेतोरयुक्तेस्स खलु भिदुरता बाध्यता नाशिता वा।

आद्येऽनैकान्त्यमन्त्ये स्वसमयविहतिर्मध्यमे स्यादसिद्धि-
र्धीविच्छेदादिकल्पान्तरमपि कथितैश्चूर्णितं दोषवृन्दैः ॥ ५१ ॥

उक्तदोषदुष्टमप्यनुमानान्तरमधिकदोषशिक्षार्थं व्याचष्टे—**व्यावृत्त**मिति ॥ इह—यत्र भाति तत्रेत्यर्थः । अन्यत्र तु प्रसङ्ग एव नास्ति; यद्वा सर्वस्मिन्निह जगतीत्यर्थः । विमतम् मिथ्या व्यावर्तमानत्वात्, यदुक्तसाधनं तदुक्तसाध्यम् यथा शुक्तिरूप्यम्; तत्खलु स्वतादात्म्येन भाते शुक्तिद्रव्येऽनुवर्तमाने स्वयं व्यावर्तते, अतो मिथ्या । एवं रज्ज्वादेस्सर्प-भूदलनाम्बुधारादेश्च सत्यत्वमिथ्यात्वे व्यवतिष्ठेते इति । अत्रापि प्रागुक्तदूषणाणि न प्रस्मर्तव्यानीत्यभिप्रायेण प्रतिवक्ति—**मैव**मिति । तत्र हेतुदौःस्थ्यं हेतुमाह—**हेतो**रिति । अयुक्तिं प्रथयितुं विकल्पयति—**स खल्वि**ति । योऽयं व्यावर्तमानत्वहेतुः, कुतश्चित् भिन्नत्वं वा? बाध्यत्वं वा, नश्वरत्वं वा? प्रथमं दूषयति—**आद्य** इति । भिन्नत्वं ह्यत्र स्वप्रतियोगिकं वा? स्वेतरप्रतियोगिकं वा? स्वतोऽन्यतो वेति विशेषानादरेण यत्किंचित्प्रतियोगिकं वा? आदिमस्त्वसंभवग्रस्तः; भेदाभेदकुसृष्टिश्च त्वया नाङ्गीक्रियते । अनन्तरस्त्वनैकान्त्यहतः । सत्ये ब्रह्मण्यतद्व्यावृत्तिं वर्णयता त्वयैव स्वेतरान्यत्वस्य स्वीकारात् । तत एव सामान्योक्तिरपि निर्धूता । अत्र क्रमस्य दूषणानुपयोगित्वादपसिद्धान्तोद्घाटनत्वरया च तृतीयं दूषयति—**अन्त्य** इति । यदि ह्यत्र स्वकालसत्त्वमभ्युपेत्य उत्तरकालासत्त्वं हेतुरुद्गृह्यते, तदा मिथ्यात्वेन सिषाधयिषितस्य स्वकालसत्त्वाभ्यनुज्ञानेऽपसिद्धान्तः; हेतुसाध्यपदव्याघातश्च । अनभ्युपगतस्वकालसत्त्वे तु नश्वरत्वहेतुरसिद्धः । न खलु नित्यासतां खपुष्पादीनां नश्वरत्वं पामरः परीक्षको वा कश्चित् प्रत्येति । **श्लो.** तत्रापि नश्वरत्वेन नित्यसत्त्वं निरुध्यताम् । स्वकालेतरकाले च तेन मिथ्यात्वमिष्यताम् ॥ बाध्यत्वहेतुं बाधते—**मध्यम** इति । प्रपञ्चस्य बाध्यत्वं हि स्वदेशादौ वा? स्वारोपदेशादौ वा? आद्ये त्वसिद्धिरवस्थापिता । द्वितीये बाधस्थलेष्वेव मिथ्यात्वसाधने सिद्धसाध्यता । अन्यत्र साधने त्वविषयवृत्तित्वम्, अन्यथाऽतिप्रसङ्गः; प्रपञ्चविषयबाधेन ब्रह्मबाधस्यापि सुवचत्वात् । ब्रह्म मिथ्या, सप्रपञ्चात्मना बाधितत्वात्, यत्कथंचिद्बाध्यते तत्सर्वथा बाध्यत इति त्वयैवाश्रितत्वादिति । ननु यत्सत्यं तन्नित्यं प्रकाशते, स्वतश्च, यथा ब्रह्म, विगीतं तु न तथा; सुषुप्त्यादौ प्रपञ्चभानाभावात्, जागरादौ चान्यत एव भानात् । किंच सत्यस्य सर्वस्मिन् प्रकाशमाने प्रकाशो दृश्यते, यथा संवित्स्वरूपस्य; न तथा प्रपञ्चस्य, अप्रकाशमाने घटादौ पटादिप्रकाशदर्शनात् । सत्यं च ब्रह्म देशपरिच्छेदरहितम्; न तथा विगीतमिति मिथ्या स्यात्; अतः कोट्यन्तरसंभवात् विकल्पन्यूनः प्रस्तुत उपन्यास इति शङ्कापनुत्त्यै कोट्यन्तरेष्वप्युक्तदोषानतिदिशति—**धीविच्छेदे**ति । यदत्र कदाचिदप्रकाशमानत्वान्मिथ्येति, तत्र किमस्मदाद्यपेक्षया कदाचिदप्रकाशमानत्वं हेतुः? उत सर्वापेक्षया? नाद्यः, सामग्र्यनुदयप्रयुक्तस्य प्रकाशाभावस्य प्रकाश्यमिथ्यात्वसाधकत्वायोगात् । न च पशुभिर्नृपशुभिश्चाविदितेष्वदृष्टेश्वरादिषु प्रामाणिकैरसत्यत्वमध्यवसीयते; वयं तु तत्राप्यध्यवस्याम इति चेन्न; ब्रह्मण्यपि प्रसङ्गात्; विदितमेवास्माभिरप्यात्मतया ब्रह्मेति चेत्, किमर्थं तर्हि तद्विविदिषया यज्ञदानाद्युपादानम्? शारीरकारम्भश्च? अविदिताकारबोधार्थमिति चेन्न, तस्यैवाकारस्य मिथ्यात्वप्रसङ्गात् । तत्त्वावेदकवाक्यवेद्यस्य च मिथ्यात्वं व्याहतम् । निराकारे च कथं विदिताविदिताकारभेदः? तत्कल्पनयेति चेत्तर्हि कल्पिताकारविविदिषयैव शास्त्राद्यारम्भात् स्वेष्टोपप्लवः । न द्वितीयः, ईश्वरस्य नित्यसर्वज्ञतया तदसिद्धेः । प्रकाशप्रकाश्ययोश्च भिन्नायुष्कत्वं युष्माभिरपि दुरपह्नवम्; अनादिसाक्षिचैतन्यविषयभूतानामविद्याव्यतिरिक्तानामनादित्वानङ्गीकारात्, स्वतःप्रकाशमानत्वाभावाच्च । सत्यत्वनिषेधः पूर्वहेतुविकल्पे दूषितः; परतः प्रकाशोऽपि कारणदोषबाधकप्रत्ययाभावात् प्रति-

ष्ठितप्रामाण्यः। यच्च सत्यं संवित्स्वरूपं सर्वस्मिन् प्रकाशमाने प्रकाशते, न तथा विगीतम्; अतो मिथ्येति; तदसत्; सर्वसंविदामैक्यस्यास्माभिरनभ्युपगमात्, त्वयाऽपि तस्य दुस्साधत्वाच्च। अन्यथा कथं न सर्वे सर्वज्ञाः? स्वसंविदो गुरुसंविदा प्रतिवादिसंविदा चैक्यं पश्यन् किं तदनुगुणं नाचरसि? भिदुरास्तु संविदः स्ववेद्येतरप्रकाशदशायां न प्रकाशन्त इति न तन्निदर्शनम्। एतेन सत्यं सत् सर्वत्र वेद्ये प्रकाशत इत्यपि दत्तोत्तरम्। प्रतिवित्तिवेद्यानां सतां परस्परव्यावृत्तत्वात्। सत्तारूपस्तु तेषां धर्मो न त्वया सत्यत्वेन स्वीक्रियते, शेषं तु स्वस्थाने भविष्यति। यत्तु देशपरिच्छेदवतां स्वदेशेऽपि निवृत्तिः सेत्स्यतीति, तदपि नश्वरत्वोक्तन्यायेन प्रत्युक्तम्। यदि हि यत्र कचिद्देशे व्यावृत्तिर्हेतुस्स तर्हि स्वदेशासत्त्वं न साधयेत्, तत्सत्त्वे विरोधाभावात्। सार्वत्रिकव्यावृत्तिस्तु साध्यगर्भेति न हेतुः स्यात्। **श्लो.** यन्न क्वचिन्न क्वचित्तत्खरशृङ्गादिरीतितः। इति मध्यमशिक्षा च स्वविधिक्षेपखण्डिता ॥ ५१ ॥ **इति व्यावर्तमानत्वानुमानभङ्गः ॥**

197. **यत्स्यात्तत्सर्वदा स्याद्यदपि च न भवेत्तच्च न स्यात् कदाऽपि**
क्वापि व्योमारविन्दादिवदिति यदि न व्याहतेस्साध्यहेत्वोः।
मध्ये सत्त्वं गृहीत्वा खलु तदुभयतोऽसत्त्वलिङ्गं गृहीतं
सामग्र्या चावधी द्वौ स्फुटतरविदितौ साऽपि तत्तत्प्रवाहात् ॥ ५२ ॥

नश्वरत्वहेतावुक्तदोषमनिर्धारयतः कालपरिच्छेदसामान्यमुखेन मिथ्यात्वशङ्कामङ्कुरन्तीमुज्जिहीर्षुरुद्घाटयति—**यत् स्यादिति** ॥ विवक्षितस्य हेतोरनादरप्रतिरोधाय प्रथममिहानुग्राहकोक्तिः। यत्क्वचित्काले स्यात् तत्कालान्तरेऽपि स्यात्; सत्स्वभावत्वे ब्रह्मण इव सामग्रीसहस्रेणाप्यसत्त्वापादनायोगात्। असत्स्वभावत्वे खपुष्पस्येव कालविशेषे सत्त्वापादनासंभवात्। तदिहानुग्राह्याभिप्रायेणाह—**यदपीति**। अयमत्र प्रयोगः—यत्प्रागूर्ध्वं चासत् तन्मध्येऽप्यसत्; यथा संप्रतिपन्नम्; विमतं च तथात्वान्मिथ्येति। अनयोस्तर्कानुमानयोराभासतामभिप्रेत्याह—**नेति**। तर्के तावत्कालविशेषोपश्लिष्टं सत्त्वं प्रसञ्जनीयम्? उताविवक्षितकालविशेषं सत्त्वमात्रं वा? नाद्यः, स्वस्वरूपस्यैवाभावे स्वकालाभावात् तदवधिककालान्तरासिद्धेः तदुपश्लिष्टप्रसञ्जनीयबोधासंभवेन तत्प्रसङ्गायोगात्। न द्वितीयः, इष्टप्रसङ्गत्वात्, प्रसञ्जकैकदेशस्य प्रसञ्जनीयत्वायोगाच्च। अथ विशिष्टाङ्गीकारे विशेष्याङ्गीकारप्रसङ्गः, तच्च नास्ति बाधादित्याकूतम्; तदपि न; अन्यतो बाधादृष्टेः। एतेन तर्केण बाधमुज्जीव्यैतत्सिद्धेरशक्यसंपादनत्वात् कुतश्चिदसत्त्वस्यासिद्धौ सत्त्वस्य प्रसञ्जनीयत्वायोगाच्चेति भावः। अनुग्राह्याभासत्वे विरोधं हेतूकरोति—**साध्यहेत्वोरिति**। एतत् लक्षणहेत्वोरितिवत्। अत्र हेतुसाध्ययोर्व्याहतिं विवृणोति—**मध्य इति**। अयमाशयः—कालविशेषासत्त्वं ह्यसिद्धं तावन्न लिङ्गं स्यात्, त्वयाऽपि तथाऽनभ्युपगमात्। तत्सिद्धिस्तु स्वकालेऽप्यसत्त्वं क्रोडीकृत्य वा? बहिष्कृत्य वा? पूर्वत्रासिद्धिरंशतस्साध्याविशेषश्च; स्वदेशकालासत्त्वात्मनो मिथ्यात्वस्य प्रचिख्यापयिषितत्वात्। उत्तरत्र स्वकालसत्त्वानुमतिलब्धजीवितेन हेतुना कथं सा प्रतिक्षिप्येत? तत्कालवर्तित्वबुद्ध्यपेक्षया प्रागुत्तरकालपरिक्लृप्तिरिति चेत्, न; नित्ययाऽपि धिया तत्कालवर्तित्वग्रहणोपपत्तेः। अनित्यबुद्ध्यपेक्षया प्रागूर्ध्वसमयसिद्धिरिति चेत्, बुद्धेस्तर्हि स्वकालसत्त्वमेष्टव्यम्, अन्यथा तदवधिकपूर्वोत्तरासिद्धेः। बुद्धिरपि बुद्ध्यधीनसिद्धिः, न तु वस्तुतस्सतीति चेन्न; अनित्यबुद्धिवन्नित्यबुद्धिरपि तथेति प्रसङ्गे निवारकाभावात्। किं चासौ स्वाधीनसिद्धिर्वा स्वेतरबुद्ध्यधीनसिद्धिर्वा? नाद्यः, अनित्यबुद्धेस्त्वया स्वयंप्रकाशतानभ्युपगमात्; अभ्युपगमे

वा नित्यसत्यत्वप्रसक्तेः । न द्वितीयः; अन्यबुद्ध्या तत्स्वरूपसिद्धावनित्यबुद्धेर्नित्यभानप्रसङ्गात्, ईश्वरबुद्धिवत् स्वकालवर्तित्वप्रतिभासे स्वत एव सत्याया अनित्यबुद्धेः कालोपाधित्वप्रसङ्गात् । तत एव तदपेक्षः पूर्वोत्तरकालासत्त्वलिङ्गेन स्वोपजीव्यमध्यकालसत्त्वप्रतिषेधः प्रासादनिगरणप्रयासप्राय इति । अत्र सतोऽसत्त्वमसतस्सत्त्वं च दुस्साधमिति दुरभिमानमुन्मूलयति—**सामग्र्येति** । अपरोक्षप्रमितिसामग्र्येत्यर्थः । यद्वा जनिध्वंससामग्र्योपलक्षितौ पूर्वापरावधी प्रत्येकं समुदायतो वा यथावस्तु प्रत्यक्षसिद्धाविति वाक्यार्थः । तरपा पण्डितपृथुकतिर्यक्पर्यन्तादुरपह्नवत्वं सूच्यते । ततश्च निर्बाधस्फुटदृष्टापह्नवे वैभाषिकादिपरिभाषया ब्रह्मणोऽपि कालपरिच्छेदरहितत्वादेव खपुष्पकल्पत्वं प्रसज्यत इति भावः । ननु कालपरिच्छिन्नोत्पत्तिज्ञप्तिसामग्रीसिद्धावेवं वाच्यम्, सैव कुतस्त्येत्यत्राह—**साऽपीति** । सामग्रीस्वरूपप्रवाहस्तद्बोधकप्रवाहश्चानादिरपर्यनुयोज्य इति भावः । **श्लो.** किंचानित्यत्वसत्यत्वे नानित्यं सत्यतां त्यजेत् । तदसत्यत्वपक्षे तु नित्यत्वात्सत्यता भवेत् ॥ ५२ ॥ **इति अनित्यमिथ्या[त्व]क्लृप्तिपरिहारः ॥**

198. **आम्नायस्यापि शक्तिर्न खलु गमयितुं स्वोपजीव्यप्रतीपं**
यूपादित्यैक्यवाक्यप्रभृतिरितरथा नोपचारं भजेत ।
अक्षाम्नायः स्वपूर्वापरविहतिभयान्नेति नेत्यादिवाक्यं
वैलक्षण्यादिमात्रं प्रथयति भुवनाद्ब्रह्मणो विश्वमूर्तेः ॥ ५३ ॥

माभूदनुमानम्; नित्यनिर्दोषनिगमवाक्यगणैरेव निर्विशेषस्वप्रकाशसच्चिदानन्दब्रह्मव्यतिरिक्तसर्वमिथ्यात्वसिद्धिः स्यादित्यत्राह—**आम्नायस्येति** ॥ अयं भावः—प्रत्यक्षमुपजीव्यानुमानस्य, ते उभे उपजीव्य शास्त्रस्य च प्रवृत्तिः, तच्चैते बाधेत, अनुमानेऽपि कालात्ययापदिष्टकथैव न स्यात्; तथा च बाधाभावे कथं दूष्यदूषणव्यवस्थेति कथात्रयोच्छेदः । ननु पदपदार्थादिस्वरूपमात्रं शास्त्रस्य प्रत्यक्षादुपजीव्यम्, अनुपजीव्यं तु तत्सत्यत्वं प्रमाणाभासभासितं शास्त्रेण बाध्येत; मैवम्; न हि जगत्सत्यत्वग्राहिणः प्रमाणाभासत्वमितः पूर्वं सिद्धम् । ततश्च तदाभासत्वसिद्ध्या शास्त्रेण तद्बाधः, तेन च सेति मिथस्संश्रयः स्यात् । अस्त्वाम्नायत्वमेव प्राबल्यकारणमित्यत्रातिप्रसङ्गमाह—**यूपादित्येति** । ननु * आदित्यो यूप इत्यादेराम्नायस्य कर्मविधिशेषतयाऽन्यपरत्वाद् दुर्बलतया प्रत्यक्षानुविधानेन वृत्त्यन्तरस्वीकारः, इह तु तत्त्वावेदकवाक्यस्यातत्परत्वासंभवात् प्रत्यक्षादिबाधकत्वं युज्यते । हन्त, किं क्रियाशेषत्वमेव मन्त्रार्थवादानां स्वार्थप्रहाणकारणम्? तथा सत्यतिप्रसङ्गात् । तावता त्वन्यार्थं स्वार्थबोधनं सिध्येत् । क्वचिच्च स्वार्थप्रहाणं बाधादेव; न त्वन्यशेषत्वात् । तथैव हि लोके वेदे च स्तुत्यादेर्दृष्टिः; अनन्यपरेष्वपि * ब्रह्म वनं ब्रह्म स वृक्ष आसीदित्यादिष्वर्थासंभवे भाक्तो निर्देशः । ननु जगद्ब्रह्मसामानाधिकरण्येऽपि स्वरूपैक्यविरोधात् बाधार्थतयोपचारः स्यात्, तन्न; श्रुतिस्मृतिशताबाधेन संभवन्त्यां गतौ विपरीतलक्षणाङ्गीकारायोगात् । व्याप्तिविशेषापेक्षया च सामानाधिकरण्यं व्यज्यते; *स भूमिं विश्वतो वृत्त्वा, अत्यतिष्ठद्दशाङ्गुलम्, पुरुष एवेदं सर्वम्, * सर्वं समाप्नोषि ततोऽसि सर्वः, * सर्वगत्वादनन्तस्य स एवाहमवस्थितः इत्यादिषु । अत एव * ब्रह्मैवेदं सर्वम्, * आत्मैवेदं सर्वम्, * यत्र त्वस्य सर्वमात्मैवाभूदित्याद्याः सावधारणनिर्देशाश्चाब्रह्मात्मकत्वनिषेधाभिप्रायाः । तथा च * नेह नानाऽस्ति किञ्चनेत्यादिकमपि गतार्थम् । इदं च वाक्यं यदि ब्रह्मणि नानात्वं प्रतिषेधेत्; तदा ब्रह्मैकत्वसिद्धौ का कथा तद्गुणविभूतिनिषेधस्य? अथ भावप्राधान्यानाञ्जस्यं किञ्चनेति पदवैयर्थ्यं च मत्वा नानाभूतं किञ्चन वस्तु ब्रह्मणि नास्तीति युज्येत, तथाऽपि न जगन्निषेधः; ब्रह्मण्यविद्यमानानामपक्षयविनाशरूप-

वर्णादीनामिव स्वाधारेषु निराधारतया वा वृत्त्युपपत्तेः। बहुव्यापिनि सर्वाधारतया चाधिगते ब्रह्मणि * नास्ति किञ्चनेति निषेधात् तन्मिथ्यात्वे तात्पर्यं गम्यत इति चेत्, तथा सति नेदं किञ्चनास्तीत्येतावद्वक्तव्यम्। अधिकरणोक्तिस्त्वजागलस्तनायेत। अथ प्रपञ्चे नानात्वं नास्ति नानाभूतं नास्तीति वा प्रतिपाद्येत, तथाऽपि न प्रपञ्चस्वरूपबाधः, तन्नानात्वनिषेधे वाक्यप्रवृत्तेः। तत्र दृष्टश्रुतविरोधपरिहृत्यै विश्वस्य ब्रह्मात्मकत्वादिसाधर्म्यविधौ वा जडपण्डितशत्रुमित्रादिवैधर्म्यदृष्टिनिषेधे वा तात्पर्यं स्थापनीयम्। इयं च गतिः * एकधैवानुद्रष्टव्यः * विद्याविनयसंपन्ने, * सुहृन्मित्रार्युदासीनेत्यादिभिरनुगृह्यते। अत ईदृशेषु सर्वेषु वाक्येष्वेवं सर्वाविरुद्धः कश्चिदर्थस्समर्थनीय इत्यभिप्रायेण * अथात आदेशो नेति नेति न ह्येतस्मादिति नेत्यन्यत्परमस्तीति वाक्यं तावदविरुद्धार्थविषयं साधयति—**अक्षे**ति। प्रत्यक्षग्रहणमनुमानस्याप्युपलक्षणम्। आम्नायशब्दः इह श्रुत्यन्तरपरः। अत्र * द्वे वा व ब्रह्मणो रूपे मूर्तं चामूर्तमेव चेत्यादि पूर्ववाक्यम्। * अथ नामधेयं सत्यस्य सत्यमित्यादि पश्चिमम्; तदिह प्रत्यक्षानुमानश्रुत्यन्तरपूर्वापरविरोधभीत्या मध्यमं * नेति नेतीत्यादिवाक्यं ब्रह्मगुणविभूतिविग्रहाद्यबाधेन ब्रह्मण्येवानुक्तातिशयान्तरपरं नेतव्यम्। ततश्च लोकदृष्टप्रकारवैलक्षण्यार्थमिह केचिदाहुः। अन्ये तु इति नेति व्यवहारेणेतोऽधिकं किञ्चिदस्तीति निर्देष्टव्यं नास्तीति। प्रकृतैतावत्त्वसूत्रभाष्योक्तमिहादिशब्दसंगृहीतं ब्रूमः। पूर्वप्रदर्शितप्रकारमात्रयोगाद् ब्रह्मणः प्रकृतमेतावत्त्वं * नेति नेतीत्यादिवाक्यं प्रतिषेधतीति। ब्रह्मणो विश्वमूर्तेरिति पदाभ्यां धर्मिग्राहकप्रसिद्धगुणविभूत्यादिप्रकर्षः प्रख्याप्यते ॥ ५३ ॥ **इति निषेधश्रुतीनां प्रत्यक्षादिविरुद्धप्रतिपादकत्वानुपपत्तिः ॥**

199. **प्रत्यक्षेणैव पुंसां भवति दृढतरो देह एवात्ममोहो**
ज्वालैक्यप्रत्यभिज्ञाद्युभयमपि च तद्बाध्यते ह्यागमाद्यैः।
तस्मादक्षादिसिद्धं श्रुतिभिरपि जगद्बाध्यतामित्ययुक्तं
सन्देहार्हेषु शक्यं यदिह न खलु तद्दोषदूरेष्वपि स्यात् ॥ ५४ ॥

नतु प्रत्यक्षस्य प्रत्यक्षान्तरेणेव परोक्षेणापि बाधस्तत्रतत्र संमतः, तद्वदिहापि स्यादिति शङ्कते—**प्रत्यक्षेणे**ति ॥ अस्ति हि मनुष्यत्वस्थूलत्वादिविशिष्टे पिण्डे तिरश्चामिव विपश्चितामप्यात्मत्वाभिमानः; तत्र चामोक्षादसमाहितदशायां जाग्रतः स्वपतो वा दर्पणतलदत्तदृष्टेरिव सामग्रीसामर्थ्याद्दनिच्छतोऽपि देहविभ्रमे बाधितानुवृत्तिरित्यभिप्रायेण दृढतरशब्दः। अस्य ज्वालैक्यप्रत्यभिज्ञायां विपरिणतानुषक्तिः; अपिः प्रत्यक्षस्य बाध्यत्वसंभावनार्थः; चकारश्चन्द्रसूर्यपरिमाणाल्पत्वादिभ्रमाकारसंग्रहार्थः। आगमाद्यैरित्यनेनानुमानवत्परेष्टमर्थापत्त्यादिकमपि गृह्यते। अत्र देहात्मबोधस्यानुमानागमाभ्यां ज्वालैक्यग्रहस्य चानुमानेन बाधः। एवं निदर्शितमर्थं प्रकृते निवेशयति—**तस्मा**दिति। विषमो दृष्टान्त इत्यभिप्रायेणाह—इत्ययुक्तमिति। **सन्देहार्हेष्विति**। अयं भावः—क्षेत्रभूषणादिनयात् मम देह इति व्यतिरेकप्रत्ययस्तावद् दुरपह्नवः। ममात्मेत्येतत्तु घटस्यात्मेतिवत् स्वरूपपरमिति सर्वसंमतम्। वीतरागजन्मादर्शनादिभिश्च देहात्मभेदसंभाव्यते। अतस्तप्तायःपिण्डादिन्यायात् भ्रमहेतुसंसर्गविशेषवति द्रव्यद्वये स्थौल्यचैतन्यादिगुणव्यतिहारधीः स्यादिति शङ्काकलङ्कितस्तत्तद्देहात्मबोधस्सर्वेषां सर्वदा संभवन्नपि नित्यनिर्दोषनिगमजन्यधिया न्यक्कारमर्हति। ज्वालैक्यधीरप्यदृष्टनिर्वापणस्य पुनरारोपितदीपेऽपि संभवात् सादृश्यसादेश्यभेदाग्रहादिप्रसूतेति लैङ्गिक्या धिया नियम्येत। चन्द्रसूर्यपरिमाणाल्पत्वादिबोधेष्वपि दूरत्वादिदोषसंप्रतिपत्त्याऽनन्यथासिद्धानुमानागमसिद्धया बुद्ध्या बाधः साधीयान्। इह तु

तत्तत्प्रमाणदोषत्वेन संभावितानां सर्वेषामसिद्धेर्न शास्त्रबाध्यत्वं संभाव्यमिति ॥ ५४ ॥ इति **परोक्षबाध्यत्वयोग्यायोग्यप्रत्यक्षविभागः** ॥

200. **प्रत्यक्षं दोषमूलं श्रुतिरिह न तथा पौरुषेयत्वहाने-**
स्तस्मात्सा बाधिकाऽस्येत्यसदखिलधियामन्ततो दोषसाम्यात् ।
शास्त्रस्यापि ह्यविद्याप्रभृतिभिरुदयस्संमतस्त्वन्मतस्थै-
स्तस्यानाविद्यभावे न हि निखिलभिदापह्नवश्शक्यशङ्कः ॥ ५५ ॥

पुनः प्रत्यक्षादेर्निर्दोषत्वमसिद्धमिति शङ्कते—**प्रत्यक्षमिति** ॥ अयं भावः—विगीतं प्रत्यक्षं दोषमूलं प्रत्यक्षत्वात् द्विचन्द्रादिप्रत्यक्षवत् । अत एव तन्मूलस्यानुमानस्यापि दोषमूलत्वं सिद्धम् । श्रुतिस्तु न तथा; सर्वेषु कल्पेषु एकरूपतयैव श्रूयमाणतया पौरुषेयत्वासंभवे वक्तृदोषप्रसङ्गाभावात्, इह च तद्वेद्ये ब्रह्मणि भेदनिषेधे वाऽनन्यगोचरत्वेन तात्पर्यस्थापनात् । अतस्सा श्रुतिरस्य प्रत्यक्षस्य बाधिकेति । तदेतत् प्रत्याचष्टे—**इत्यसदिति** । स्वव्याघातादिदोषादिति भावः । अभिप्रेतं विवृणोति—**अखिलधियामिति** । अयं समाधिः—प्रत्यक्षत्वादिति स्वप्रकाशप्रत्यक्षेऽपि वृत्तेरनैकान्तिकम् । अथानित्यप्रत्यक्षत्वादिति विशेष्येत, तथाऽपि स्वाभीष्टध्यानजन्ये शब्दजन्ये वा परब्रह्मप्रत्यक्षे तद्वृत्तिस्सिद्धा । तत्रापि दोषमूलत्वाभ्युपगमे कथं तत्त्वसाक्षात्कारसिद्धिः? दोषमूलादपि तत्सिद्धावतिप्रसङ्गः । दुष्टप्रत्यक्षमूलतया चानुमानस्यापि बाध्यत्वं दुर्वचं स्यात् । यदि च प्रत्यक्षत्वमात्रेण पृथिव्यादिस्वरूपप्रत्यक्षस्य दोषमूलत्वम्, बोधकत्वादेव ब्रह्माद्वैतवाक्यानामपि किं नैतत्स्यात्? वाक्यदोषत्वेन संप्रतिपन्नं किञ्चित्तत्र न दृश्यत इति चेत्; समानमेतद्विमतेऽपि प्रत्यक्षे; अतिरिक्तदोषानुमानस्य तु वाक्येऽपि कः प्रत्यूहः? भेदवासनाख्यो दोषः प्रत्यक्षे प्रसिद्ध इति चेन्न । शब्देऽपि तस्यास्तद्वत् प्रसिद्धत्वात् । न ह्यत्र प्रकृतिप्रत्ययपदवाक्यपदार्थवाक्यार्थादिविकल्पान् वासनानपेक्षानभिमन्यध्वे । न च द्विचन्द्रादिवासनानां वासनात्वादेव दोषत्वम्; किंतु भ्रान्तिमूलत्वात् । अतोऽभिन्नेष्वेव भेदवासना दोषः, अयथार्थस्मृतिहेतुत्वात् । अन्यथा ह्यद्वैतवासनाया अपि दोषत्वप्रसक्तिः । प्रत्यक्षे तु वासना भ्रान्तिप्रसूतैवेति चेत्; न; वासनाया दोषत्वसिद्धौ तद्धेतोरनुभवस्य भ्रान्तित्वसिद्धिः; ततश्च तत्सिद्धिरिति मिथस्संश्रयात् । एतेन भेदधीजनकत्वाद्वासनाया दोषत्वमित्यपि प्रत्युक्तम्; पृथिव्यादिभेदधियां भ्रान्तित्वसिद्धौ तज्जनकवासनाया दोषत्वम्, ततश्च तदिति । तत्त्वावेदकवाक्यबाधितत्वात् भेदधियां भ्रान्तित्वे सिद्धे ततस्तद्धेतोर्दोषत्वक्लृप्तौ नान्योन्याश्रय इति चेन्न; प्रत्यक्षस्य वासनाख्यदोषमूलत्वे सिद्धे वाक्यस्य तद्विरुद्धतत्त्वावेदकत्वम्; ततश्च भेदधियां भ्रान्तित्वम्; तत एव तद्धेतुवासनाया दोषत्वम्; ततः प्रत्यक्षस्य दोषमूलत्वमिति चक्रकापत्तेः; पर्वसंकोचेन मिथस्संश्रयो वा । प्रत्यक्षं सर्वं भेदवासनामूलमित्यपि निर्विकल्पके दुर्वचम्; तस्य त्वयापि संस्कारजन्यत्वानभ्युपगमात् । अस्ति च शब्दानुगमवादिनामप्यवासनाधीनं प्रथमाक्षसन्निपातजं प्रत्यक्षम्; तत्कल्पितयोश्शब्दविवर्तपरिणत्योस्संस्कारापेक्षप्रकाशत्वात् । अस्तु सर्वजननी मायैव निर्विकल्पके दोष इति चेन्न; वाक्यतज्जन्यज्ञानयोरपि तदपत्यभेदत्वादिति । तदिदमाह—**शास्त्रस्यापीति** । प्रभृतिशब्देन भेदवासनां तन्मूलभेदभ्रमं च गृह्णाति । अतः प्रत्यक्षमात्रस्य दोषमूलत्वकल्पना निर्दोषज्ञप्तिसिद्धावं न सहेतेति निश्चिनुमः । अथ शास्त्रस्य ब्रह्मवदविद्यावच्चानादित्वादविद्यामूलत्वं नास्तीति मुग्धाद्वैतिमतमनूद्य दूषयति—**तस्येति** । तत्र शास्त्रस्यादोषकल्पितानादिभावत्वात् ब्रह्मवदविद्यातद्विवर्तान्यतया च सत्यत्वप्रसक्तौ स्वाभिमतमद्वैतं भज्येतेति भावः ॥ ५५ ॥ इति **शास्त्रप्रत्यक्षयोर्दोषसाम्यापादनम्** ॥

201. दोषोत्थत्वाविशेषे न हि भवति परं पूर्वबाधप्रगल्भं
दोषज्ञानं तु माभूदविदुषि पुरुषे वस्तुतस्त्वन्यथा तत् ।
निर्दोषत्वाभिमन्तृस्वसमयिमतिभिः किं न मिथ्याकृतान्ताः
प्रा[बल्यं]गल्भ्यं चेन्निषेधः पर इति मुखरं तुर्यबौद्धस्य तूर्यम् ॥ ५६ ॥

अत्र कैश्चिदनाकलिततर्कतन्त्रगतिभिः प्रपञ्चलुण्टाकैरेवं प्रत्यवस्थितम्—दोषमूलत्वाविशेषेऽपि परत्वादद्वैतवाक्यजन्यं ज्ञानं प्रत्यक्षस्य बाधकम्; *पूर्वाबाधेन नोत्पत्तिरुत्तरस्य हि सेत्स्यतीति न्यायात्; न चाविशेषः परस्य बाधकत्वं प्रतिरुन्ध्यात्, प्रमाणत्वाविशेषेऽप्युद्गातृप्रतिहर्त्रपच्छेदयोर्युगपदुभयसंभवे परस्य नैमित्तिकशास्त्रस्य बाधकत्वस्थापनात्; अपैति च रज्जुसर्पभीतिः कस्यचिदनाप्तवाक्येनापि ; अतश्शास्त्रतः प्रत्यक्षबाधश्शक्य इति, तत्प्रतिक्षिपति—**दोषोत्थत्वेति** ॥ अयं भावः—न हि सर्पभूदलनभ्रमयोरुपरितनस्य बलीयस्त्वमुत्पादयितुं शक्यम् । अनाप्तवाक्यबाधिते रज्जुसर्पे तदनाप्तत्वपरामर्शिनस्तद्भयं पुनरनुषज्यते । इह त्वादावेव दोषमूलत्वाविशेषश्शिक्षितः प्रतिसंहितश्चेति न परबलीयस्त्वभावनावकाश इति। दोषपरामर्शाभावमन्वारुह्यापि दूषयति—**दोषज्ञान**मिति । तुः वैपरीत्यद्योतकः । **वस्तुतस्त्विति** । अत्र तुः विदुषि तद्धीसंभवद्योतनार्थः । दोष एव ह्ययथार्थधीहेतुः ; तज्ज्ञानं तु तद्वि[स्रम्भ]भ्रमनिवर्तकम्। दुष्टस्यापि बोधस्य दोषपरामर्शाभावमात्रात् वस्तुस्थितिवैपरीत्यव्यवस्थापकत्वेऽतिप्रसङ्गमाह—**निर्दोषत्वेति** । सर्वे हि वादिनः स्वसिद्धान्तस्थापकं निर्दोषमभिमन्यन्ते । नच तत्तथ्यम्; नच तथातथा भिद्येत वस्तुगतिः व्याघातात् । तदिह स्वपक्षस्थापकदोषानाकलनमात्रेण बाह्यसिद्धान्ता विपश्चिद्भिर्विदितदोषाः किं न मिथ्या भवन्ति? तद्वदिहापि बाधकदोषस्य सतः परामर्शे अन्यथाऽपि वा बाध्यबाधकभावो दुर्धर्षण इति भावः। अनन्यगतिकापच्छेदन्यायदर्शनमात्रेण तुल्यस्यापि परस्य प्राबल्ये सर्वबाधकमाध्यमिकविजयतूर्यं जोघुष्येतेत्याह—**प्राबल्य**मिति । निषेधः पर इत्येतावता तस्य प्राबल्यं चेदित्यन्वयः ॥५६॥

इति दोषसाम्ये परस्य बाधकत्वानुपपत्तिः ॥

202. निर्दोषं यच्च शास्त्रं तदपि बहुविधं बोधयत्येव भेदं
वाक्ये तत्त्वोपदेशप्रकरणपठिते नान्यपर्यं प्रतीमः ।
नात्रापच्छेदनीतिर्नियतिमति सदोपक्रमन्यायसिद्धेः
स्वप्रख्याप्यापलापे श्रुतिरपि वृषलोद्वाहमन्त्रायते वः ॥ ५७ ॥

असंभावितदोषादौपनिषदवाक्यादद्वैतज्ञानं सिध्यतीति परोक्ते प्रतिबन्दिं प्रस्तुवान इव स्वपक्षमपि स्थापयति—**निर्दोष**मिति ॥ बहुविधं भेदम्—आधाराधेयभावादिभिरीशेशितव्यभेदम्, भोक्तृभोग्यनियन्तृभावैस्तत्त्वत्रयभेदम्, अणुत्वविभुत्वादिभिर्जीवेश्वरभेदम्, बद्धमुक्तनित्यतदवान्तरविभागैर्जीवभेदम्, एतेषु च कालभेदेन तत्तदवस्थाभेदं चेत्यर्थः । प्रतिषेधगन्धिना त्वयाऽपि प्रतिषेध्यधीर्दुरपलपेत्येवकाराभिप्रायः । प्रस्तुतभेदवाक्यान्यन्यपरत्वान्न भेदं विदधतीत्यत्राह—**वाक्य** इति । नहि सद्विद्यादिषु कर्मविधयः उपासनविधयो वा संनिदधतीति त्वयाऽपि संप्रधार्यते । सन्ति च तत्रापि *अहमिमास्तिस्रो देवता अनेन जीवेनात्मनाऽनुप्रविश्य नामरूपे व्याकरवाणीत्यादीनि तत्तद्द्रव्यस्वरूपव्यापारादिविविधभेदविषयाणि वाक्यानि । अतोऽनन्यपरनिर्दोषवाक्यसिद्धत्वादद्वैतवद्द्वैतमपि दुर्निषेधमित्यभिप्रायः । ननु प्रतिषेधस्य प्रसक्तिसापेक्षत्वात् भेदप्रसञ्जकवाक्यं पूर्वं तन्निषेधकं तु परत्वेनापच्छेदनयात्तद्बाधकं स्यादित्यत्राह—**नात्रेति** । अत्रेत्यनेनाभिप्रेतं

हेतुमाह—**नियतिमती**ति । अयं भावः—अनियतपौर्वापर्ये ह्यपच्छेदनयः, नियमे तूपक्रमनयात् परानुत्पत्तिरेवेति नीतिविदः । इह च त्वयैव प्रसञ्जकप्रतिषेधकयोः पौर्वापर्यनियमः स्थापितः; अतः परस्यैव दौर्बल्यं प्रत्येतव्यमिति । अनुष्ठाने त्वस्य न्यायस्यानन्यथाभावमभिप्रेत्य सदाशब्दः । ननु लोकसिद्धान् भेदांस्तावत्प्रसिद्धत्वादनुवदति, अलौकिकानपि प्रतिषेधार्थमेवोपदिश्य प्रतिषेधतीति परप्राबल्यं दुर्वारम्, तत्राह—**स्वप्रख्याप्ये**ति । अप्रख्यातस्य प्रख्यापनाद्वरं तत्र तूष्णींभावः । न हि भ्रमनिवर्तनाय प्रवृत्तं शास्त्रं भ्रमान्तरमुत्पादयतीति त्वदन्यः प्रतिपद्येत । तदिह श्रुतिः प्रत्यक्षाद्यनवगतान् भेदान् स्वयं विधत्ते प्रतिषेधति चेति वृषलविवाहमन्त्रवद्व्याघात एव परिशिष्यते इति भावः । एतेन सगुणनिर्गुणश्रुत्योरपि परप्राबल्यवर्णनं निरस्तम् ॥ ५७ ॥ इति **भेदतन्निषेधश्रुत्योरपच्छेदन्यायानर्हत्वम्** ॥

203. **भेदः प्रत्यक्षसिद्धो न निगमविषयः स्यादिति त्वर्भकोक्तिः**
प्रख्यातादन्यमेनं प्रथयति यदसौ त्वन्मताद्वैतवन्नः ।
सन्मात्रग्राहि चाक्षं नियमयसि ततो ब्रह्म दृश्यं मृषा स्यात्
किं ते श्रुत्या तदानीं फलमपि लभतां क्वापशूद्राधिकारः ॥ ५८ ॥

एवमपि मुग्धान् प्रति मुग्धैरुपादेशि । भेदस्तावद् भूतभौतिकादिष्वासंसारं प्रसिद्धः; अतीन्द्रियनिष्ठोऽप्यसौ सामान्यतः प्रत्यक्ष एव; अन्यथा भेदसामान्यप्रयुक्तभेदशब्दवाच्यत्वादिव्याप्तिग्रहणायोगात् । व्याप्तिग्रहणरूपं हि प्रत्यक्षमदृष्टसकलव्यक्तिगोचरमिति धूमानुमानादिष्वपि समर्थयन्ते । सावयवत्वानित्यत्वव्याप्तिग्रहणमतीन्द्रियसावयवपक्षीकारेण शिक्षयन्ति । तदिह भेदमात्रस्य प्रत्यक्षविषयत्वादप्राप्तप्रापकस्वभावशास्त्रगोचरत्वं न संभवतीति । एतदनुभाष्योपालभते—**भेद** इति ॥ तुः सर्वशास्त्रनिर्विषयत्वप्रसञ्जावहत्वं द्योतयति । प्रायेण हि तवापि यत्किंचिद्भेदविषयं सर्वं शास्त्रम्; अन्ततः प्रतिपन्नादन्यदेव हि सर्वशास्त्रे प्रख्याप्यम् । तद्यदि यस्यकस्यचिद्भेदान्तरस्य प्रत्यक्षतया सामान्यतः सर्वभेदग्रहणात् शास्त्रस्य विषयलोपः स्यात्, लुप्येत तर्हि सकललौकिकवैदिकशास्त्रविषयः । व्याकरणादिव्युत्पत्तिलोपादद्वैतशास्त्रमप्यशक्यारम्भं स्यात् । अतो भेदस्य शास्त्रविषयत्वं निराचिकीर्षता सिषाधयिषितस्याभेदस्यापि तन्निराकृतमेवेति । अथ सर्वशास्त्रे प्रतिपत्तॄणामन्यप्रतिपन्नादन्यद्विशेषतः प्रतिपित्साहँ प्रतिपाद्यमिति पश्यसि, तदा [अस्] मन्मतेऽपि लोकप्रसिद्धगजतुरगनीलपीतादिभेदातिरिक्तः परावरादिभेद उपनिषद्घोषणोयः । तदिदमाह—**प्रख्याता**दिति । असावित्यौचित्यान्निगमः परामृश्यते । त्वन्मताद्वैतवदिति प्रतिबन्दिपरम् । तथा हि—यदि भेदमात्रस्य प्रसिद्धत्वादलौकिकभेदोऽपि शास्त्रविषयो न स्यात्, अभेदमात्रस्यापि प्रतिवस्तु सर्वलोकप्रसिद्धत्वात् त्वदभिमतमद्वैतमपि तदविषयः स्यात् । यदि प्रसिद्धविलक्षणमद्वैतं तत्प्रतिपाद्यं पश्यसि, भेदेऽपि तादृशे तथैव दीयतां दृष्टिरिति । प्रत्यक्षविषयत्वादेव शास्त्राविषयत्वे परस्य सिद्धान्तविरोधमपि सूचयति—**सन्मात्रे**ति । भेदस्य भ्रान्तिविषयत्वं सन्मात्रस्य प्रत्यक्षविषयत्वं च त्वया स्थाप्यते । अतस्तस्यापि शास्त्रविषयत्वं त्वया दुस्साधमिति भावः । अस्तु सन्मात्रमनागमविषयः, भेदनिषेधमात्रे त्रय्यन्ततात्पर्यात्; सन्मात्रं तु प्रत्यक्षत एव सिध्यतीति, तत्राह—**तत** इति । यदि प्रत्यक्षत एव ब्रह्मणस्सिद्धिः, तदा दृश्यत्वसामान्यसंगृहीत्या युष्मत्पदव्या मिथ्यात्वं दुस्तरं स्यादिति भावः । अन्यमपि सिद्धान्तविरोधमाह—**किमि**ति । प्रत्यक्षत एव ब्रह्मस्वरूपसिद्धौ तद्विभूतिगुणादेश्च मिथ्यात्वादनुपदेष्टव्यत्वे भेदनिषेधस्य च माध्यमिकोपदिष्टैरेव तर्कैस्सिद्धौ शारीरकविचारार्थिनः श्रुतिसाध्यं न किंचित्स्यादित्यर्थः । ब्रह्मविद्यायां शूद्राधिकारप्रतिषेधोऽपि दुश्शक इत्याह—**फल**मिति ।

ब्रह्मणस्त्रय्यन्तवेद्यत्वे सिद्धे ह्यनधीतश्रुतीनां शूद्रादीनां ब्रह्मविद्यायामनधिकारस्सिध्येत्; प्रत्यक्षवेद्यत्वे तु त्रैवर्णिकाविशिष्ट-शूद्रोऽनधिकारी न स्यादिति भावः ॥ ५८ ॥ इति अलौकिकभेदस्य शास्त्रवेद्यत्वोपपत्तिः ॥

204. वेदा बुद्धागमाश्च स्वयमपि हि मृषा मानता चैवमेषां
बोद्धा बुद्धिः फलं च स्थिरतदितरताद्यन्तरालं च बुद्धेः ।
आतस्त्रैविद्यडिम्भान् ग्रसितुमुपनिषद्वारवाणोपगूढैः
प्रायः प्रच्छादिता स्वा पटुभिरसुरता पौण्ड्रकाद्वैतनिष्ठैः ॥ ५९ ॥

ये चैते प्रमाणप्रमेयादिभेदान् भ्रान्तिसिद्धान् साधयन्ति, तेषां योगाचारादिसमयमनास्थाय त्रय्यन्तवादाश्रयणं बालप्रलोभनार्थमित्यभिप्रायेणाह—**वेदा इति** ॥ स्वयं—स्वरूपतः । अपिना व्यापारानुग्राहकयोस्संग्रहः । मानता—प्रामाण्यम् । एवं—मृषा । एषाम्—उभयेषाम् । स्थिराभावादेव सौगतानां बोद्धा मिथ्याभूतः; स्थिरसद्भावेऽप्यद्वैतिनामात्मनोऽनुभूतिमात्ररूपत्वेनाबोद्धृत्वात् तदाश्रयतया भातस्याहमर्थस्याविद्याविवर्तत्वाच्च बोद्धुर्मिथ्यात्वं सिद्धम् । बुद्धिरपि सर्वा माध्यमिकस्य मिथ्या; मायावादिनस्तु शास्त्रसाध्या; साध्यत्वादेव सत्यव्यतिरिक्ता । अपि च अनेनोक्तं बुद्धिस्थैर्यं निर्विशेषत्वविरोधात् काल्पनिकम्; योगाचारोक्तं क्षणिकत्वमपि तथैव, क्षणिकधियां ग्राह्यग्राहकस्वगतविशेषस्य मिथ्यात्वाभ्युपगमात् । फलं—व्याहारो हानोपादानादि च । एवं सर्वतस्साम्ये कुदृष्टोनामन्यतरपरिग्रहनियतौ निदानमुत्प्रेक्षमाण इवोपालभते—**आत** इति । शेषमतिरोहिततात्पर्यम् । एवमिह **यादवप्रकाशीयस्संग्रहः**—* वेदोऽनृतो बुद्धकृतागमोऽनृतः प्रामाण्यमेतस्य च तस्य चानृतम् । बोद्धाऽनृतो बुद्धिफले तथाऽनृते यूयं च बौद्धाश्च समानसंसदः ॥ इति ॥ ५९ ॥ **इति प्रपञ्चमिथ्यात्ववादिनां सौगतसाम्यापादनम् ॥**

205. त्वन्निष्ठासिद्ध्यसिद्ध्योः परमतनियतिस्सिद्धिमेवाधिरूढा
वेदस्यामानतायां त्वदभिमतहतिर्मानतायां च तद्वत् ।
साध्याऽसाध्याऽपि मुक्तिस्त्वदुपगमहता तत्समं चान्यदित्थं
रक्षोभ्यः प्रेषितोऽयं रघुपतिविशिखो राहुमीमांसकेभ्यः ॥ ६० ॥

अथास्मिन् पश्यतोहराणां पक्षे विकल्पदौःस्थ्यं विविधमुदाहरति—**त्वन्निष्ठे**ति ॥ नितिष्ठत्यस्मिन् परीक्षेति निर्णयोऽत्र निष्ठा; तद्विषय एव वा राद्धान्तः । याऽसौ त्वन्निष्ठा सा असिद्धा भ्रान्तिसिद्धा वा; तर्हि तद्विपरीता परेषां निष्ठैव प्रमितिसिद्धिमधिरोहेत् । अथ प्रमितिसिद्धा, प्रमितिरसौ चेद् व्यवहारिकी वा पारमार्थिकी वा? न प्रथमः दत्तोत्तरत्वात् । तादृश्या तया परमतान्यपि किं न सिध्येयुः? अस्मदुक्तबाधकैरिति चेत्, तदुक्तबाधकैस्त्वन्मतमपि न सिध्येत् । ते बाधकाभासा इति चेत्, त्वदुक्ता अपि तथैवेत्यन्ततस्त्वमेव ब्रूषे । स्वव्याघातादिदोषस्त्वधिकः । तदिदं संजगृहुः—* स्वशास्त्रनिर्णये सिद्धे सिद्धाः स्युर्लोकनिर्णयाः । स्वशास्त्रनिर्णयेऽसिद्धे सिद्धाः स्युर्लोकनिर्णयाः ॥ अपि च वेदाः प्रमाणमप्रमाणं वा? अप्रमाणत्वे कथं ततस्तद्विषयसिद्धिः? अन्यथा बाह्यागमैरपि तत्तद्विषयाः किं न सिध्येयुः? कथं तर्ह्यप्रमाणात् भयविस्मयादिसिद्धिः? इत्थम्—न हि वयमप्रमाणस्य स्वानुरूपार्थक्रियाकारित्वं नेति ब्रूमः; किंतु न ततस्तद्विषयसत्यत्वस्थापनं सिध्येदिति । प्रमाणत्वं तु तस्य सत्यमसत्यं वा? ब्रह्मणः स्वरूपभूतमन्यद्वा? नाद्यः, ब्रह्मणश्शब्दधर्मत्वायोगात् । न द्वितीयः, सदद्वैतव्याघातात् । असत्यत्वे तु वृत्तमेवोत्तरम् । मुक्तिश्च ब्रह्मण उपायसाध्या? उत स्वरूपत्वा-

दसाध्या वा? आद्ये भावरूपा अभावरूपा वा? पूर्वत्राद्वैतभङ्गः। उत्तरत्र सत्यमिथ्याप्रतियोगिकत्वविकल्पे प्राच्योऽपसिद्धान्तहतः; पश्चिमस्तु प्रध्वंसमिथ्यात्वमपि स्थापयेदेव। अलब्धस्वरूपस्य हि प्रध्वंसोऽपि स्वरूपं न लभेत। एवं स्वयंप्रकाशत्वादिषु स्वतस्सिद्धत्वान्यतस्सिद्धत्वादिविकल्पदौःस्थ्यं दुस्तरमित्याह—**तत्समं चान्य**दिति। उक्तानुक्ततर्काणां [अ]मोघत्वं व्यञ्जयन्निगमयति—**इत्थ**मिति। रक्षोभ्य इत्यनेन स्वव्याघातकमायाप्रवर्तकत्वं व्यज्यते। रघुपतिविशिखः—तद्वत् सर्वत्राप्रतिहत इति तात्पर्यम्। राहुमीमांसकशब्देन सशिरस्कवेदनिर्णयप्रवृत्तमीमांसाशास्त्रशरीरेऽपि शकलितशिरोमात्रसंग्रहीतृत्वं सूच्यते ॥ ६० ॥ **इति प्रपञ्चमिथ्यात्ववादिनां बाधकविकल्पोदाहरणम्** ॥

206. **शुद्धस्याशुद्धसृष्टिक्रम इति कथितश्शुद्धसत्त्वे तु तत्त्वे**
स्थानं नित्यं श्रुतं तत्स्मृतमपि कलया तत्र देहाद्यवस्थाः।
सृष्टेः प्रागेकमेवेत्यपि निगमवचस्त्वक्ष्यमाणव्यपेक्षं
नो चेत्स्वाभीष्टमायोपधिमुखविलये स्वस्ति विश्वप्रसूत्यै ॥ ६१ ॥

एवं प्रसक्तानुप्रसक्तिं परिसमाप्य परमप्रकृतसृष्टिविशेषोक्तिं संगमयन् प्रकरणारम्भोद्दिष्टलक्षितनित्यविभूतिपरीक्षां परिमितनिरूप्यत्वादौचित्याच्च प्रधानप्राप्यप्रापकभूतपरतत्त्वनिरूपणानन्तरं निवेशयति—**शुद्धस्ये**ति ॥ शुद्धस्येत्यनुकथनमशुद्धद्रव्यानुप्रवेशात् तत्सृष्ट्यादिमिश्र स्वतन्त्रस्याप्यशुद्धिशङ्कामपनयति। अशुद्धसृष्टिक्रमः कथित इत्यत्र शुद्धसृष्टिक्रमस्तु वक्तव्य इति शेषः। शुद्धसत्त्वे तु तत्त्व इत्यनुवादेन तद्ग्राहकप्रमाणमपि सूच्यते। तस्याप्राकृतत्वस्थापकमाह—**स्थान**मिति। श्रूयते हि * तद्विष्णोः परमं पदं सदा पश्यन्ति सूरयः इति। तदिदं सदापश्यत्सूरिविशिष्टस्थानविधानार्थमिति **वेदार्थसंग्रहे** स्थापितम्। एवम् * आदित्यवर्णं तमसः परस्तात् * क्षयन्तमस्य रजसः पराके इत्यादि। **शाट्यायनिनश्च** एवमामनन्ति * सहस्रस्थूणे विमते दृढ उग्रे यत्र देवानामधिदेव आस्ते इति। **कौषीतकिनां** पर्यङ्कविद्या चात्र पठितव्या। सर्वमेतत् संक्षिप्तं **षडर्थसंक्षेपे** * व्यतिरेकाधिकरणनिवासशब्दैरिति। * तद्विप्रासो विपन्यवो जागृवांसस्समिन्धते, विष्णोर्यत्परमं पदमित्यादिप्रसिद्धिसूचनार्थस्तच्छब्दः। अस्यार्थस्योपबृंहणप्रतिष्ठितत्वमाह—**स्मृतमपी**ति। यथोक्त**मुत्तरश्रीरामायणे**—* तं चा[यद्वा]काशं सनातनमिति। **महाभारते** च *दिव्यं स्थानमजरं चाप्रमेयमिति। भगवच्छास्त्रसंहितासु च विस्तरस्सिद्धः। ननु * अक्षरे परमे व्योमन्नित्यव्यक्ततमसोरन्तरालेऽधीतस्त्रिगुणपरिणतिविशेष ईश्वरस्य मुक्तानां च भोगस्थानतयाऽऽम्नायत इति **यादवप्रकाशो**क्तं युक्तम्, अक्षरशब्दप्रत्यभिज्ञानस्यात्र बाधकाभावात्, शुद्धसत्त्वव्यपदेशस्य रजस्तमसोरभिभूततयोपपत्तेः, अप्राकृतस्थानक्लृप्तौ च गौरवात्, तत्रापि पृथिव्यादिभेदाभ्युपगमेन प्राकृतत्वं प्रज्ञायत इति। अत्र ब्रूमः—अक्षरशब्दप्रत्यभिज्ञामात्रं त्वतिप्रसञ्जकम्। अस्ति चात्र * परमे व्योमन्निति समभिव्याहारो बाधकः; न हि तमोनन्तरस्याक्षरस्य व्योमत्वम्; उपचारस्तु गत्यभावे। अस्मत्पक्षे त्वक्षरपरमविशेषणाभ्यां प्रसिद्धव्योमवैलक्षण्यं युक्तम्। नच स्थानान्तरादिस्वीकारे गौरवं, यथाश्रुतमात्रसंग्रहणात्। पृथिव्यादिभेदस्तु शब्दादिगुणतारतम्यसारूप्यात्; युष्मदिष्टाक्षरस्थाने च प्रकृत्यामिव पृथिव्यादीनामसन्निधानात्। न च तत्त्वसंख्याधिक्यप्रसङ्गो दोषः, कालवदेव पृथक्कृत्वोपपत्तेः; * तं षड्विंशकमित्याहुः सप्तविंशमथापरे इत्यधिकसंख्याम्नानात्। न चैवं षट्त्रिंशत्तत्त्ववादस्यापि स्वीकार्यत्वम्, अनाप्तागमप्रणीतस्यानादरणीयत्वात्; आप्तागमे त्वधिकगणनमनतिविप्रकृष्टावान्तरपरिणामख्यापनाभिप्रायं बोद्धव्यम्। * लोकं वैकुण्ठनामानमिति प्रकृत्य * अप्राकृतं सुरैर्वन्द्यमिति विशेष्यते। अत एवाण्डान्तर्वर्तिलोकविशेषत्व-

शङ्काऽपि निर्धूता। *न तस्य प्राकृता मूर्तिरित्यनेनापि द्रव्यान्तरं सिध्यति। न चात्र बाधकमस्ति; अतश्शुद्धाशुद्धविभूतियुगलं व्यवस्थितमिति। नन्वेवमपि नित्यानित्यविभूतिविभागोऽनुपपन्नः, अत्राप्यात्मस्वरूपादेर्नित्यत्वात्, तत्राप्यैच्छदेहादेरनित्यत्वात्, तत्राह—**कलये**ति। नित्यानित्यप्राचुर्यविवक्षया तथा विभाग इति भावः। न हि तत्रत्यानां पृथिव्यादीनामीश्वरदेहादीनां चात्रत्यवत् सृष्टिप्रलयौ। उक्तं हि **महाभारते**—*नित्यं हि नास्ति जगति भूतं स्थावरजङ्गमम्। ऋते तमेकं पुरुषं वासुदेवं सनातनम्॥ इति। भूतशब्दोऽत्र कार्यांशपरः। अत एव जीवलयोक्तिरौपचारिकी; वासुदेवशब्दोऽत्र परविग्रहविशिष्टपरः; स्वरूपनित्यत्वस्य जीवेष्वपि समत्वात्। विशिष्टलयस्य वासुदेवे विश्वविशिष्टेऽपि सिद्धत्वात् परविग्रहनित्यत्वोक्तिस्तदनुबन्ध्युपलक्षणार्था। ननु कारणवाक्येष्वेकत्वावधारणादनन्तरं च बहुभवनसङ्कल्पोक्तेर्नित्यस्थानादिव्यपदेशस्त्रिदशामरत्वन्यायेन नेतव्य इति त्र्यन्तकुदृष्टीनां सर्वेषां व्यावघोषी, तत्राह—**सृष्टे**रिति। अयं भावः—सृष्टिकालापेक्षया स्रक्ष्यमाणस्य जगत उपदेशकालापेक्षयेदङ्कारगोचरस्य प्रलयदशायामविभक्तनामरूपतया एकत्वमवधार्यते। अत एव हि *तद्धेदं तर्ह्यव्याकृतमासीत्तन्नामरूपाभ्यां व्याक्रियतेति श्रुतिरेकत्वबहुत्वप्रकारमेतमेव व्यनक्ति। अथाऽपि यथाश्रुति जीवादिसमस्तैक्ये को दोष इत्यत्राह—**नो चे**दिति। अयं भावः—*प्रकृतिं पुरुषं चैव विद्ध्यनादी उभावपीत्यादिकमास्तां तावत्; चोदयितॄणां तु स्वसिद्धान्तविरोधः स्यात्। न हि मायाविलयः प्रलये मृषावादिभिरङ्गीक्रियते; औपाधिकभेदवादिभिश्चोपाध्यंशप्रध्वंसः। मुखशब्दः स्वाभाविकभेदाभेदवाद्युक्तचिदचिदीश्वरशक्तित्रयसंग्रहार्थः। यदि मायोपाधिशक्तीनामपि विलयस्तैरभ्युपगम्येत, तदुपहिताद्ब्रह्मणो विश्वप्रसूत्यभावात् अनुपहितस्य च तस्य तत्कारणत्वानभ्युपगमात् बहुभवनसङ्कल्पपूर्वकविश्वसृष्ट्याद्यभावात् कारणवाक्यं सर्वं कबन्धमीमांसककल्पितमूषरत्वमेव भजेतेति। स्वस्तीत्युपालम्भकाकुगर्भम्॥ ६१॥ **इति नित्यविभूतिसद्भावः॥**

207· **ज्ञानत्वं चेद्रहस्यागमविदितमिति स्वीकृतं नित्यभूतेः**
षाड्गुण्यात्मत्वमेवं प्रसजति सह तत्पाठतोऽतो जडा सा।
तत्संबन्धात् कुतश्चित्तदुपचरणमित्याहुरेके परे तु
ज्ञानत्वाजाड्यकण्ठोक्त्यनुगुणमवदन्मुख्यतामात्मनीव॥ ६२॥

नित्यविभूतौ जडाजडविकल्पे प्रथमं दर्शयति—**ज्ञानत्व**मिति॥ अयं भावः—प्रसिद्धशास्त्रेषु तावदजडत्वं शुद्धस्य सत्त्वस्य न पश्यामः। अथ **रहस्यागम**वाक्यविशेषैस्तदिष्येत, एष्टव्यं तर्हि षाड्गुण्यमयत्वमपि; तस्यापि तस्मिन्नेव शास्त्रे सहपाठात्। इष्टप्रसङ्गोऽयमिति चेन्न; चेतनत्वप्रसङ्गात्। न च तदप्यस्त्विति वाच्यम्, जीवेश्वरविकल्पबाधात्। षाड्गुण्यमयत्वमौपचारिकमिति चेत्, ज्ञानमयत्वमपि तथैव स्यादविशेषात्। अतस्त्रिगुणविभूतिरिवाद्यापि सा विभूतिरन्याधीनसिद्धितया जडैवेति कुतस्तत्र ज्ञानत्वोक्तिरित्यत्राह—**तत्संबन्धा**दिति। निश्शेषाविद्यानिवृत्तिहेतुतया, निरुपाधिकज्ञानविकासस्थानतया, अन्यतो वा कुतश्चित्संबन्धात् *आयुर्घृतमितिवज्जडेऽपि ज्ञानत्वोपचार इत्यवोचन् केचित्। पक्षान्तरमुपक्षिपति—**परे त्वि**ति। किमात्मिकैवैषा भगवतो व्यक्तिरित्यनुयोगे यदात्मको भगवानिति प्रतिवचनात्, किमात्मको भगवानिति पुनरनुयोगे च ज्ञानात्मक इत्यादिप्रत्युक्तेः, शक्त्यात्मकत्वादिवन्मुख्यत्वविरोधाभावाच्च, *स्वसत्ताभासकं सत्त्वं गुणसत्त्वाद्विलक्षणमित्युपबृंहणस्वारस्याच्च विषयाश्रयावच्छेदनिरपेक्षं स्वगोचरज्ञाननिरपेक्षप्रकाशनत्वनिमित्तेनात्मनीव ज्ञानत्वं मुख्यमिति॥ ६२॥ **इति नित्यविभूतेर्जडत्वाजडत्वपक्षौ॥**

208· निस्संकोचा समस्तं चुलकयति मतिर्नित्यमुक्तेश्वराणां
बद्धानां नित्यभूतिर्न विलसति ततः कस्य सा स्वप्रकाशा ।
मैवं नित्येश्वरादेस्सति मतिविभवे साऽस्तु तेनानपेक्षा
वेद्यानुद्भासकाले मतिरिव न तु सा बन्धकाले विभाति ॥ ६३ ॥

नन्विह जडपक्ष एव साधीयान्, पक्षान्तरं तु न संभवमृच्छतीत्यभिप्रायेण चोदयति—**निस्सङ्कोचेति** ॥ न हि कंचित्पुरुषमनपेक्ष्य किंचित्प्रकाशत इति संभवति । पुरुषास्तु नित्यमुक्तेश्वरास्सर्वज्ञा निष्प्रतिघया स्वधर्मभूतधिया सर्वं साक्षात्कुर्वते । बद्धानां तु नित्यविभूतिर्न प्रकाशत एव । अतः स्वप्रकाशत्वं न स्यादित्याक्षेपः । तत्र यथाश्रुतस्वारस्यसक्तस्समाधत्ते—**मैवमिति** । अभिप्रेतं विवृणोति—**नित्येति** । यथाऽऽत्मनां नित्यस्वप्रकाशानां धर्मभूतधीगृह्यमाणदशायामपि स्वप्रकाशत्वं नापैति, तथा सर्वज्ञैस्तत्तद्धिया साक्षात्क्रियमाणस्यापि शुद्धसत्त्वस्य स्वप्रकाशत्वमविरुद्धमिति । तर्हि सर्वसाधारण्याद् बद्धान् प्रत्यपि भासेतेत्यत्राह—**वेद्येति** । यथा धर्मभूतज्ञानस्य विषयग्रहणवेलायां स्वाश्रयायैव भातीत्यवस्थाभेदात् पुरुषभेदाच्च भाननियमः, तथा स्वसाक्षात्कर्तॄणामेव स्वयमपि प्रकाशत इति व्यवस्थायां न कश्चिद्बाधः । पुरुषाणां नैरपेक्ष्यं न वस्तुस्वभावं प्रतिरुणद्धीति भावः । नन्वयं प्रकाशः स्वविषयबुद्धिधर्मो वा स्वधर्मो वा? पूर्वत्र स्वप्रकाशत्वहानिः । उत्तरत्रानादिरागन्तुको वा? आद्ये बद्धान् प्रत्यप्यनादिरिति भानप्रसङ्गो दुर्वारः । द्वितीये कारणानिरूपणादसंभवः । मैवम्; न ह्यागन्तूनां सर्वेषां विशेषकारणमस्माभिर्विविच्यते । न चास्मदविवेचितमिति नास्ति; अतिप्रसङ्गात् । सामान्यकारणं तु विश्वकर्तुरिच्छादिकं श्रुतमेव । अत एव हि नित्यानां मुक्तानां च स्वच्छन्दचिकीर्षासन्ततिभेदसिद्धिरिति ॥ ६३ ॥ **इति नित्यविभूतेरजडत्वपक्षोपपत्तिः ॥**

209· तत्त्वान्यप्राकृतानि त्रिगुण इव परीणामतश्चेद्भवेयुः
स्थानादि स्यादनित्यं न यदि न घटते भूततादीति चेन्न ।
अत्रत्यक्ष्मादितत्त्वक्रमनियतगुणप्रक्रियाद्यैकरूप्या-
न्नित्येऽपि स्यान्निमित्तानुगतिनियमितस्तत्तदाख्याविशेषः ॥ ६४ ॥

दिव्यस्थानादेर्नित्यत्वमाक्षिप्य प्रत्याह—**तत्त्वानीत्यर्धेन** ॥ त्रिगुण इव—त्रिगुणद्रव्ये यथा परिणामतः पृथिव्यादिविभागस्तथेत्यर्थः । **स्थानादि स्यादनित्यमिति** । सङ्घातिनामनित्यत्वे कथं तत्सङ्घातनित्यत्वमिति भावः । अपरिणामपक्षं शङ्कते **न यदीति** । तत्र चोद्यमाह—**न घटत** इति । अप्राकृतपञ्चभूतादिव्यपदेशो न युज्यत इत्यर्थः । अनित्येष्वप्याकाशादिपञ्चभूतसमाख्यानिवेशस्यान्यथासिद्धिमाह—**अत्रत्येति** । त्रिगुणविकृतीनां हि तत्त्वानां परिणतिविशेषादेकद्वित्र्यादिगुणनियतिः । दिव्यतत्त्वानां तु नित्यसिद्धा । ततश्च यथा नित्ये चानित्ये च निमित्ताविशेषात् परेषां पृथिव्यादिशब्दः, तथाऽत्रापि तत्तद्गुणतारतम्यनिमित्तस्तत्तच्छब्द इति नित्यत्वाविरोधः ॥ ६४ ॥ **इति अप्राकृतस्थानादेरनित्यत्वादिपरिहारः ॥**

210· निर्दिष्टं पौष्करादौ स्वयमखिलकृता स्वं वपुर्नित्यसिद्धं
नित्याऽलिङ्गेति चैकायननिगमविदो वाक्यभाष्यादि चैवम् ।

नित्यत्वं वासुदेवाह्वयवपुषि जगौ मोक्षधर्मे मुनीन्द्रो
नित्येच्छातस्तथा तत्तदिह विहतिमान् सांशजन्मादितर्कः ॥ ६५ ॥

अथ परविग्रहनित्यतां प्रमाणतः स्थापयति—**निर्दिष्ट**मिति ॥ **श्रीपौष्करे** तावत् * नित्यसिद्धे तदाकारे तत्परत्वे च पौष्कर इति । **श्रीसात्वते** च * नित्यं नित्याकृतिधरमिति । भगवन्मूर्तिं प्रस्तुत्य * नित्याऽलिङ्गा स्वभावसंसिद्धिरिति **रहस्याम्नायोक्त**माह—**नित्ये**ति । अत्र **ब्रह्मनन्द्यादि**संप्रदायमाह—**वाक्ये**ति । आप्ततमोपबृंहणमाह—**नित्यत्व**मिति । यथा—* नित्यं हि नास्ति जगति भूतं स्थावरजङ्गमम् । ऋते तमेकं पुरुषं वासुदेवं सनातनम् ॥ इति । **श्रीवैष्णवे पुराणे**—* सदैकरूपरूपायेति । * इच्छागृहीताभिमतोरुदेह इति स्मरणाद्विग्रहस्येच्छागृहीतत्वे कथं नित्यत्वम्, तस्मिन् वा कथं तदित्यत्राह—**नित्येच्छात** इति । अयं भावः—अवतारविग्रहेषु तावदिच्छागृहीतत्वमविरुद्धम् । नित्येऽप्यनिच्छाया-मनित्यत्वप्रसङ्गमभिसन्धाय नित्येच्छाधीनस्थितित्वविवक्षयेच्छागृहीतत्ववाचोयुक्तिर्युक्तेति । अत्र तर्कबाधं परिहरति—**तदिति** । तथा—प्रमाणसिद्धत्वादित्यर्थः । सांशत्वेन जन्मादिसहितत्वं तद्विरहेण वा निरंशत्वं प्रसञ्जयितुं न शक्यमिति भावः । यत्तु कैश्चिदुच्यते—नित्यं निष्कलं निर्विकारं च परं ब्रह्म अशरीरश्रुत्या स्वरूपत एव विचित्रविग्रहाकारम्; तत एव विग्रह[ा]नित्यत्वम्; न चात्र स्वरूपविग्रहयोर्भेदः, नापि भेदाभेदप्रसङ्ग इति, न तद्भावनीयम्; अन्यथा विश्वाद्वैत-स्यापि संग्राह्यत्वप्रसङ्गादिति ॥ ६५ ॥ **इति परविग्रहनित्यत्वम्** ॥

211· **अस्त्रैर्वा भूषणैर्वा किमिह भगवतोऽवाप्तकामस्य तस्मा-**
द्देवो देहेऽपि वीतावरण इति जगुः केऽपि जैनोपजप्ताः ।
किं वा देहेन विश्वात्मन इति वदतां किं प्रतिब्रूयुरेते
तच्चेत्तस्याश्रितार्थं तदधिकरणकं सर्वमप्येवमस्तु ॥ ६६ ॥

केचिदाहुः—वीरशृङ्गारादिरसानुबन्धीनि अस्त्रभूषणा[दी]नि; तानि तदुचिताधिकारिणां यद्यपि तत्तद्विग्रहेष्वनुसं-धेयानि, तथाऽप्यत्यन्तनिष्कामानां तादृशचिन्तनमयुक्तं * प्रशान्तं साक्षसूत्रकमित्यादिविशेषणाच्च; न चावाप्तसमस्तकामस्य * निर्दोषो निरनिष्ट इत्यादिप्रख्यातप्रकारस्य परमात्मनो भूषणादिसाध्यं किंचिदस्ति । अत इदमुच्यते—* न ते रूपं न चाकारो नायुधानि न चास्पदमिति; तदिदमनुभाषते—**अस्त्रैरिति** ॥ देहेऽपीत्यादिकमुपालम्भकाकुगर्भम् । अपिशब्देन स्वरूपे वीतावरणत्वं व्यज्यते; तेनातिरोहितस्वभावत्वमनुसन्धत्ते । अत्र प्रतिबन्दिमुखेन परिहारमाह—**किं वेति** । अयं भावः—विश्वशरीरिण ईश्वरस्य किं विशेषतः केनचिद्विग्रहेण परिगृहीतेनेति चोदयतां किमेते प्रत्युत्तरं ब्रूयुः? अथ योगविशेषसक्तानां चित्तालम्बनसिद्ध्यर्थमीश्वरस्य दिव्यगात्रपरिग्रह इति, तथैवास्त्रभूषणादिपरिग्रहोऽपीति तुल्य-प्रमाणसिद्धत्वादेष्टव्यम् । न च शान्त्यर्थभावनाविरोधः, यथोपदेशमस्त्राद्युपयोगस्य स्वीकार्यत्वात्, * दामोदरं बन्धगत इतिवत् । तथा भगवज्जन्मादिवेदिनो जन्मादिनिवृत्तिश्च स्मर्यते । ऊहमात्रेण विरोधक्लृप्तिस्त्वतिप्रसक्त्यै स्यात् ॥ ६६ ॥ इति परस्यास्त्रभूषणाद्यनुपपत्तिपरिहारः ॥

212· **रूपस्थानायुधाख्याजनिलयविहृतिव्याप्तीच्छागुणादे-**
र्विश्वाधारे निषेधो विधिरपि विषयद्वैतशाम्यद्विरोधो ।

इत्थंभूते निषेधः क्वचिदपि न विधिं बाधते सावकाशः
कल्याणैरस्य योगस्तदितरविरहोऽप्येकवाक्यश्रुतौ च ॥ ६७ ॥

ये तु मन्यन्ते—परस्य ब्रह्मणो विग्रहादिषु विधिनिषेधौ दृश्येते, तत्र निषेधप्राबल्याद्विधीनामन्यार्थत्वमिति, तान् प्रत्याह—**रूपेति** ॥ विषयद्वैतं—विषयभेदः । तेन विधिनिषेधौ शाम्यद्विरोधौ । ततः किमित्यत्राह—**इत्थमिति** । इत्थंभूते—आलम्भादिवद्विशेषविधिसिद्धावित्यर्थः । एवमनभ्युपगमेऽतिप्रसङ्ग इति भावः । विधिनिषेधयोरत्र विषयभेदं विवृण्वन् तस्यैकश्रुतिपठितत्वेन न्यायनिरपेक्षप्रसिद्धिमप्याह—**कल्याणैरिति** । एतेनापच्छेदन्यायस्यात्र दूरनिरस्तत्वं सूच्यते ॥ ६७ ॥ इति विग्रहादिविधिनिषेधविरोधप्रशमनम् ॥

213. **देहादिर्देवतानां हविरनुभवनं सन्निधेर्यौगपद्यं**
प्रीतिर्दानं फलस्याप्यसदिति कथयन्त्यर्धलोकायतस्थाः ।
तत्राध्यक्षादिदूरस्वमहिमसदृशाशेषवैशिष्ट्यमासां
तत्तद्विध्यर्थवादप्रभृतिभिरविदुस्तत्परैरेव शिष्टाः ॥ ६८ ॥

अत्र प्रसङ्गात् सर्वदेवतानां विग्रहादिपञ्चकनिरासं परिहर्तुं तमनुभाषते—**देहादिरिति** ॥ आदिशब्देन इन्द्रियभोग्यभोगोपकरणादिसंग्रहः । अर्धलोकायतमतम्—कर्माराध्यापह्नवमतम् । एतत्प्रतिक्षिपति—**तत्रेति** । तस्मिन् पक्षे प्रतिक्षेप्ये सतीत्यर्थः । अध्यक्षादिदूरत्वोक्तिः यूपादित्यैक्यादिवन्नात्र बाधप्रसङ्ग इति ज्ञापनार्थम् । स्वमहिमसदृशत्वोक्त्या स्वपरोपयोगिसाधनानुगुण्यसूचनम् । अशेषशब्देन तत्तदाराध्यप्रतिनियतविग्रहतदनुबन्ध्यस्त्रादिसर्वसंग्रहः । प्रभृतिशब्देन मन्त्राणां स्मृतीतिहासपुराणानां च संग्रहः । अप्रधानेऽप्युपयुक्ते तात्पर्यमस्त्येवेत्यभिप्रायेण तत्परैरेवेत्युक्तम् । **देवताधिकरणे** च विग्रहादिनिरासो न सूत्रोक्तः । प्रयोजकाप्रयोजकविभागमात्रं तु न विग्रहादिसदसत्त्वापेक्षम् । हविर्देवतासामान्ये हविर्बलीयस्त्वं प्रमाणप्रसक्तिवैषम्यात् । विशेषणतः पर्यायतश्च देवताभेदोक्तिस्तथातथोद्देशार्था । विस्तरस्त्वन्यत्र । शिष्टाः—**बोधायनटङ्कद्रमिडादयः** ॥ ६८ ॥ **इति विग्रहादिपञ्चकनिराकरणपरिहारः ॥**

214. **साधुत्राणादिहेतोस्तदुचितसमये विग्रहांशैः स्वकीयैः**
स्वेच्छातस्सत्यरूपो विभुरवतरति स्वान् गुणौघाननुज्झन् ।
व्यूहे संकर्षणादौ गुणनियतिरभिव्यक्तिवैषम्यमात्रा-
द्वृद्धिह्रासाद्यभावात् स हि भवति सदा पूर्णषाड्गुण्यशाली ॥ ६९ ॥

यद्यपि भगवतो गुणविग्रहादियोगस्सत्यः, तथाऽपि षाड्गुण्यस्य व्यापित्वमयुक्तम्; विभवेषु विपरीतदृष्टेः, व्यूहेषु संकर्षणादिषु ज्ञानबलादिगुणद्वन्द्वनियमोक्तेरित्यत्राह—**साधुत्राणेति** ॥ *अजोऽपि सन्नव्ययात्मेत्यादिप्रसिद्धमिह प्रतिसन्धेयम् । प्रतिनियतगुणद्वन्द्वोक्तेरन्यथासिद्धिमाह—**व्यूह इति** । अयं भावः—**श्लो.** निगूहनं चतुष्काणां द्वन्द्वानां च प्रकाशनम् । षड्गुणस्य तथाभूतसमाधिस्थोपयोगतः ॥ मोहनशक्त्या मनुष्यादिसजातीयशङ्कास्पदेषु विभवेष्वपि हि सिद्धं षाड्गुण्यम् । व्यूहेषु कैमुत्यसिद्धम् । सर्वेष्वपि हि भगवत्त्वं पूर्णत्वं च प्रख्याप्यते । संकर्षणादौ व्यवस्थया गुणद्वन्द्वाभिव्यक्तेः गुणचतुष्कान्तराणामनभिव्यक्तेश्च विशेषनिर्देशोपपत्तिरिति । *न कर्मणा वर्द्धते नो कनीयान्, *स न

साधुना कर्मणा भूयान् नो एवासाधुना कनीयान्, *अन्यूनश्चाप्यवृद्धश्चेत्यादिश्रुतिस्मृतिबलेन वृद्धिह्रासाद्यभावाद् व्यूहादिषु गुणकार्त्स्न्यमाह—**वृद्धीति** ॥ ६९ ॥ **इति परव्यूहादिपञ्चरूपस्यापि पूर्णषाड्गुण्यवत्त्वम्** ॥

215. **शास्त्रादीनां प्रवृत्तिः प्रतितनु नियता स्याद्धि संकर्षणादौ**
जीवादौ या विभज्याभिमतिरिह लयोत्पत्तिरक्षाविधिश्च ।
तत्तद्विद्याविशेषप्रतिनियतगुणन्यायतस्तौ तु नेयौ
सर्वस्यैकोऽभिमन्ता स हि सकलजगद्व्याप्तिष्वेककर्ता ॥ ७० ॥

उक्तेषु व्यूहेषु क्रमाच्छास्त्रप्रवर्तनधर्मनयनतत्त्वगमनरूपमुपकारत्रयं जीवमनोहङ्कारेष्वभिमानत्रयं संहारसृष्टिरक्षारूपलीलात्रयं च व्यपदिश्यते; तत्र प्रथमत्रिके व्यवस्थानुपपत्तिचोद्यं सुपरिहरमित्यभिप्रायेणाह—**शास्त्रादीना**मिति ॥ द्वितीयतृतीयत्रिके विरोधं परिजिहीर्षुरनुभाषते—**जीवादा**विति । अत्रेदमाभिप्रायिकं चोद्यम्—यदि सङ्कर्षणादयोऽपि वासुदेव एव स्युस्तदा अभिमानत्रयस्य संजिहीर्षादित्रयस्य चैकाश्रयत्वाद्व्यवस्था न स्यात्; अतस्ते परस्मादन्ये केचित् पुरुषा इति । परिहरति—**तत्त**दिति । यथैक एव परमात्मा तत्तद्विद्याविशेषव्यवस्थितगुणविशेषवत्तयोपास्य इति **गुणोपसंहारपादे** निरणायि, तथाऽत्रापि मिथस्संघटितविग्रहाभिमानव्यापारविशेषवत्तया व्यूहनिष्ठैर्विभज्यानुसन्धेय इति भावः । चेतनभेदक्लृप्तौ बाधमाह—**सर्वस्ये**ति । न हि विश्वमूर्तेरभिमानः कश्चित्संकुचति, न च संहारादौ कश्चिदुदास्ते, न च हिरण्यगर्भादिवद्विशेषणभूतचेतनान्तराण्यत्र वचनान्तरप्राप्तानि; प्रत्युतैक्यमेव प्रतिपादितमित्याशयः ॥ ७० ॥ **इति व्यूहेषु विशेषाभिमानादिविरोधपरिहारः** ॥

216. **त्रिव्यूहः क्वापि देवः क्वचिदपि हि चतुर्व्यूह उक्तस्तदेवं**
व्याघातेऽन्योन्यबाधादुभयमिदमसत्कल्पनामात्रमस्तु ।
तन्नाद्ये व्यूहभेदे त्रियुगगुणतया चिन्तनीये परस्मा-
द्युक्ता भेदाविवक्षा तदनुपगमने तत्त्वसंख्यादिबाधः ॥ ७१ ॥

मानमेयमलिम्लुचास्त्वाहुः—त्रिव्यूहचतुर्व्यूहवाक्ययोर्विरोधात् सर्वमेतदुपासनार्थकल्पनामात्रसिद्धमिति । तदनुब्रूते—**त्रिव्यूह** इति ॥ प्रतिवदति—**तन्ने**ति । विरोधं शमयति—**आद्य** इति । वस्तुतश्चतुर्व्यूहत्वेऽप्याद्यव्यूहस्य षड्गुणतयाऽनुसन्धेयत्वात् परस्मादभेदं विवक्षित्वा त्रिव्यूहत्वोक्तिः प्रवृत्तेति न मिथो बाधश्शङ्कनीय इति हृदयम् । उक्तप्रकारानभ्युपगमेऽतिप्रसङ्गमाह—**तदनुपगमन** इति । एवमिह प्रसङ्गः—यदि न्यूनाधिकनिर्देशमात्राद्विरोधः, तदा क्वचिदप्यनुक्तमन्यतो ग्राह्यं न स्यात्; ततश्च विद्यैक्ये गुणोपसंहारस्त्यज्येत; तथा **च्छान्दोग्ये** भूतत्रयं **तैत्तिरीयके** भूतपञ्चकम् अन्यत्र च तथातथा न्यूनमधिकं च तत्त्वजातमधीतमिति तत्त्वसंख्याव्यवस्थापनं च विलीयेतेति । आतिवाहिकगणनादिसंग्रहार्थः आदिशब्दः । एवं च पञ्चमूर्त्यादिपरिगणनाऽपि परित्रातेति वेदितव्यम् ॥ ७१ ॥ **इति व्यूहगणनावैषम्यनिर्वाहः** ॥

217. **मूर्तीनां मूलमूलिप्रभृतिषु बहुधा वैपरीत्यप्रतीते-**
र्वर्णादौ बीजतादिव्यवहृतिवदियं वर्णना भावनार्था ।

मैवं कालादिभेदात् प्रशमितविहतौ कल्पितत्वं न कल्प्यं
नो चेद् ब्रह्माद्युदन्तेष्वपि विषमकथाभेदवैयाकुली स्यात् ॥ ७२ ॥

पुनरपि मुखान्तरेण मूर्तिकल्पनामनुभाषते—**मूर्तीना**मिति ॥ अस्ति हि तत्तत्संहितास्वभिन्ननाम्नो मूर्तेर्भिन्नकारणकत्वं वर्णभुजादिवैषम्यं च । अतो मन्त्राक्षरेषु बीजतत्कार्थव्यपदेशवत् सितरक्तादिव्यपदेशवच्च भावनार्थं दृष्ट्युपदेशमात्रमेतदिति भावः । एतन्निषेधति—**मैव**मिति । काल्पनिकत्वशङ्कामूलं विरोधं परिहरति—**कालादिभेदा**दिति । उक्तानभ्युपगमेऽतिप्रसङ्गमाह—**नो चे**दिति । सन्ति हि चतुर्मुखस्य सप्त जन्मानि ; रुद्रस्य ब्रह्मपुत्रत्वं ब्रह्मानुजत्वं च । इन्द्रादीनामपि कारणभेदाः कथ्यन्ते । न चैतेषु कल्पादिभेदप्रशमितविरोधेषु काल्पनिकत्वशङ्कावकाशः, तथाऽत्रापि स्यात् ; अन्यथा तत्रापि विपरीतापत्तिरिति ॥ ७२ ॥ **इति प्रादुर्भावादिप्रक्रियान्तरोपपत्तिः ॥**

218· **ईशस्य व्यष्टिभेदानभिदधति मनोवाङ्मयादीन् यदन्ये**
तत्र त्रेधा यदीष्टा विकृतिरविषया निर्विकारागमाः स्युः ।
नित्यत्रित्वे तु नैकेश्वरनियमगतिर्भ्रान्तिसिद्धे विभागे
मायादायादपक्षः श्रुतिरपि नियतैरस्त्वधिष्ठानभेदैः ॥ ७३ ॥

इह केचिदीश्वरस्वरूपेऽपि भोक्तृभोग्यन्यायेन समष्टिव्यष्टिभेदं वर्णयन्ति, वदन्ति च मनोमयप्राणमयवाङ्मयाख्यं व्यूहत्रयम् ; तदनुभाषते—**ईशस्ये**ति ॥ ईदृशोऽयं भेदः किं भोग्यवत्परिणामतः, उत भोक्तृवत्स्वभावतः, अथ प्रतिबिम्बितचन्द्रादेरिव भ्रान्तित इति विकल्पं मन्वानः प्रथमे निर्विकारश्रुतिविरोधमाह—**तत्रे**ति । त्रेधेत्यनन्तव्यष्ट्यन्तराणामुपलक्षणम् । सर्वात्मनो ब्रह्मणस्सविकारत्वादीश्वरांशे हि तैर्निर्विकारत्वश्रुतिर्निवेशिता ; तत्राप्यनवकाशत्वं तस्याः प्रसक्तम् । द्वितीयं दूषयति—**नित्यत्रित्व** इति । *एको देवः सर्वभूतेषु गूढः, *एकश्शास्ता न द्वितीयोऽस्ति शास्ता इत्यादिभिर्विरोधस्स्यादिति भावः । तृतीयेऽनिष्टमाह—**भ्रान्तीति** । मायादायादपक्षः—मायार्जितभ्रान्तिविभागोपजीविपक्षः ; स ते स्यादिति शेषः । सत्यमीश्वरमनभ्युपगच्छतामीश्वरत्रित्वश्रुतिस्तर्हि निरधिष्ठानभ्रमविषया स्यादित्यत्राह—**श्रुतिरपी**ति । अयं भावः—ईश्वरस्तावन्मायोपहिते ब्रह्मणि कल्प्यताम् ; त्रित्वं च तस्य द्विचन्द्रादिन्यायात् मायाविलासविप्लुतब्रह्माधिष्ठानतया स्वीक्रियतामिति । यद्वा मनोमयादिविभागवादिनी श्रुतिः कथं निर्वोढव्येत्यत्राह—**श्रुतिरपी**ति । अपिशब्द इह एतादृशश्रुत्यसंभवाभिप्रायः । संभवेऽप्युच्यते परोपकारकमनःप्रभृत्यधिष्ठानभेदादीश्वरस्य मनोमयत्वादिविभागो निरुह्यतामिति ॥ ७३ ॥ **इति ईश्वरस्वरूपविषयसमष्टिव्यष्ट्यादिवादनिरासः ॥**

219· **युक्तिः प्रश्नोत्तरादेर्न हि पुरुषभिदां बुद्धिभेदं च मुक्त्वा**
तस्माद्व्यूहादिभेदे कतिचन पुरुषाः स्युः परेणानुबद्धाः ।
तन्न स्वच्छन्दलीलः स्वयमभिनयति स्वान्यतां सर्ववेदी
तद्वच्छिष्यादिवृत्तिप्रसृतिमिह सतां शिक्षयन् सानुकम्पः ॥ ७४ ॥

पुनरपि परव्यूहादिषु पुरुषभेदमाशङ्कते—**युक्तिरि**ति ॥ आदिशब्देन कृष्णबलभद्रादिषु मिथो विषादकोपादि संगृह्यते । अस्ति तावत्साच्वतादिषु गुरुशिष्यन्याये वासुदेवसंकर्षणादीनां प्रश्नप्रतिवचनक्रमेण विद्याधिगमः । तत्र न

तावत् स्वात्मानं स्वयं पृच्छति प्रतिवदति वा; हेतुप्रयोजनयोरसंभवात्। अतः प्रष्टृप्रतिवक्तृचेतनभेदः कल्प्य इति। ननु भेदकानिश्चये कथं भेदक्लृप्तिरित्यत्राह—**बुद्धिभेदं च मुक्त्वेति**। न्यूनबुद्धिः [परि]पृच्छेदधिकबुद्धिरनुशास्तीति लोकवेदप्रसिद्धमिति भावः। एतदन्यथासिद्धमित्यभिप्रायेण प्रति[क्षिपति] वक्ति—**तन्नेति**। चेतनभेदाभावेऽपि प्रश्नोत्तराद्युपपत्तिमाह—**स्वच्छन्दलील इति**। स्वयमित्यनेन स्वस्यैवेति गम्यते। अभिनयप्रयोजनमाह—**तद्वदिति**। शिष्याचार्यादिभिरेवं वर्तितव्यमिति धार्मिकशिक्षणं देवस्य दयान्वितलीलाप्रसूतमिति भावः ॥ ७४ ॥ **इति ईश्वरस्य स्वात्मनि शिष्याचार्यत्वाद्यभिनयफलम् ॥**

220. **विश्वान्तर्वर्तिबालोदरगतमखिलं कस्य विश्वासभूमि-**
स्तस्मादौपेन्द्रमीदृग् भवतु रसवशादिन्द्रजालं प्रवृत्तम्।
मा भूदाश्चर्यशक्तेरवितथमिदमित्येव सर्वाप्तसिद्धे-
र्व्याघातस्योपशान्तिस्तदनुगुणदशाभेदयोगादिभिः स्यात् ॥ ७५ ॥

अत्र मायामतानुयायी चोदयति—**विश्वेति** ॥ विश्वशब्देन त्रैलोक्यादि गृह्यते। कस्यचिदन्तरे किंचिद्वर्तते, तदेव तदानीमेव तस्माद्बहिरेव; क एतच्छ्रद्दधीतेति भावः। विश्वापह्नवाभिलाषी स्वोक्तफलितमाह—**तस्मादिति**। रसवशात्—इच्छावशादीप्सितक्रीडारसवशाद्वा। तादृशाद्भुतविवक्षया प्रतिषेधति—**मा भूदिति**। तत्तत्प्रकरणपरामर्शेन मिथ्यात्वपरिहारे सिद्धे विरुद्धवत्प्रतिपन्नं सर्वमविरुद्धावस्थाविशेषादिविवक्षया निर्वोढुं शक्यम्। तत्र भगवद्विग्रहविभूत्यादीनां सङ्कोचशक्तिर्विकासशक्तिस्तत्तदभिमानविषयसजातीयोत्पादनशक्तिस्सूक्ष्मस्थूलावस्थाभेदः परिमितविग्रहव्यङ्ग्यापरिमितस्वरूपलक्षणमित्यादिकं यथार्हमवधारणीयम्। एवम् *अणोरणीयान् महतो महीयानित्यादीनि ब्रह्मस्वरूपविषयवाक्यान्यपि तत्तदविरुद्धार्थविवक्षया नेतव्यानि। वस्त्वन्तरादृष्टवैचित्र्यमात्रेण विरोधशङ्कायां सर्वत्रातिप्रसङ्गः स्यादिति ॥ ७५ ॥ **इति आश्चर्यवृत्तान्तविशेषसत्यत्वम् ॥**

221. **यद्भावित्वेन बुद्धं भवति तदथ चातीतरूपं तदस्मि-**
न्नुल्लेखो भिद्यते चेदकरणजमतेरैकरूप्यं प्रकुप्येत्।
प्राचीनोल्लेख एव स्थितवति तु गते भाविबुद्धिर्भ्रमः स्यात्
मैवं पूर्वापरादिक्रमनियतसदोल्लेखसत्यत्वसिद्धेः ॥ ७६ ॥

अथ निखिलजगत्कारणतयाऽवधृतस्येश्वरस्य सर्वसृष्ट्यनुगुणेषु ज्ञानशक्त्यादिष्वनुपपत्तिः परिह्रियते। तत्र ज्ञाने तावदयुक्तिरेवं शङ्क्यते—नित्यसर्वज्ञ ईश्वरः भविष्यद्वस्तु भविष्यत्त्वेन पश्यति न वा? पूर्वत्र तस्यैव वस्तुनो भवदवस्थायां भूतावस्थायां च किं स एवोल्लेखस्तदन्यो वा? आद्ये भवतो भूतस्य च भविष्यत्त्वेनोल्लेखाद्भ्रान्तिरेव स्यात्; द्वितीये *पश्यत्यचक्षुरित्यादिना करणनिरपेक्षज्ञानवत्त्वेन कथितस्य कार्यज्ञानासंभवात् प्रतिक्षणं भिदुरानन्तोल्लेखसन्ततिपरिग्रहो निर्मूलः स्यात्। भविष्यतां भविष्यत्त्वेनादर्शनं तु तेषामदर्शनत एव वा, स्वस्वरूपमात्रदर्शनेन वा, वर्तमानत्वभूतत्वदर्शनेन वा स्यात्? आद्ये किंचिज्ज्ञत्वप्रसङ्गः। द्वितीयेऽपि प्रकारतस्स एव। तृतीये भ्रान्तत्वं दुस्तरम्। एवं वर्तमानेऽतीते च वर्तमानत्वादिबुद्धिरस्ति वा न वा? सा च निवृत्तिमती नित्या वा? इत्यादिविकल्पेन प्रसक्ता दोषाः प्रतिसन्धेया

इति । तदभिप्रेत्याह—**यद्भावित्वेने**ति ॥ भवति तत्—वर्तमानत्वावस्थां प्राप्नोति । अथ चातीतरूपम्—वर्तमानत्वावस्थानन्तरमतीतावस्थं स्यादित्यर्थः । तत्—तस्मात् । अस्मिन्—अवस्थात्रयवति वस्तुनि । नित्यसर्वज्ञबुद्धेरागामित्वाद्युल्लेखो भिद्यते चेत्करणनिरपेक्षबुद्धेरीश्वरस्य नित्यैकरूपसर्वदर्शनानुपपत्तिः स्यात् । प्राचीनोल्लेखे नित्यानुवृत्ते तु, वर्तमाने गते च भविष्यत्त्वबुद्धिर्भ्रान्तिः स्यादिति परचोदनानुवादः । अत्रोल्लेखभेदे तदभावे चादोष इत्यभिप्रायेण प्रतिषेधति—**मैव**मिति । उल्लेखभेदपक्षे तावदेवं निस्तारः । नह्यत्र करणनिरपेक्षज्ञानवत्त्वविरोधः, चक्षुरादिनिरपेक्षत्वेऽपि हेतुतस्साध्यप्रकाशोपपत्तेः । हेतुश्चोल्लेखसन्ततावुत्तरोत्तरस्य पूर्वपूर्वः । तत्प्रवाहानादित्वाच्च न कदाचिन्निर्मूलत्वम् । नचेदृशाऽनवस्था दोष इति । एकरूपोल्लेखपक्षे त्वाह—**पूर्वापरे**ति । अयं भावः—सर्वं कार्यं स्वकाले न हि नित्यासत् ; तच्च किंचिदपेक्ष्य पूर्वं किंचिदपेक्ष्योत्तरम् । तत एवं त्रिप्रकारं कार्यं सर्वदैकबुद्धिसमारूढम् । न कदाचिदपि स्वकालवर्तिनः कालान्तरवर्तित्वेनोल्लेखः । भविष्यत्त्वादिकं चापेक्षिकम् । किंचिदपेक्षयोत्तरत्वमेव कस्यचित्तत्समकालप्रागभाववतस्तदपेक्षया भविष्यत्त्वम् । एवं किंचिदपेक्षया पूर्वत्वमेव तत्समकालप्रध्वंसवतोऽतीतत्वम् । तच्च किंचित्कादाचित्कम् । न हि नित्यापेक्षया किंचिद्भविष्यद्भूतं वा । एवं सर्वप्रकारं वस्तु सर्वज्ञबुद्ध्या यथावस्थितरूपेण सर्वदैवोल्लिख्यत इति करणनैरपेक्ष्यं विपर्यासविरहश्च सिध्यतीति । **श्लो.** य एव स्यादसर्वज्ञस्सर्वज्ञं न स बुध्यते । इति तद्बोधबाधार्थी तन्निषेधेऽपि न क्षमः ॥ ७६ ॥ **इति सार्वज्ञ्यानुपपत्तिनिरासः ॥**

222. **नीलं किंचित्तदानीमरुणमिति न खल्विन्द्रजालादृतेऽद्धा**
नो चेदेवं विरोधः क्वचिदपि न भवेत् कश्च जैनेऽपराधः ।
तस्मादीशो विरुद्धद्वितयमघटयन् सर्वशक्तिः कथं स्या-
न्मैवं व्याघातशून्येष्वनितरसुशकेष्वस्य तादृक्त्वसिद्धेः ॥ ७७ ॥

ईश्वरस्य सर्वशक्तित्ववादमपह्नोतुमिच्छन् कश्चिद्विरुद्धोदाहरणं तावद्व्यवस्थापयति—**नील**मिति ॥ अद्धा—सत्यम् । इत्यद्धेत्यन्वयः । इन्द्रजालतिरोहितस्त्वेवमद्धेत्यभिमन्येतेति भावः । उक्तानभ्युपगमेऽतिप्रसङ्गमाह—**नोचे**दिति । क्वचिदपि—दूष्यदूषणपूर्वपक्षसिद्धान्तादावपीत्यर्थः । अतिप्रसङ्गान्तरमाह—**कश्चे**ति । विरुद्धसप्तभङ्गीपरिग्रहो हि जैनस्यापराधः, विरोधोच्छेदे सोऽपि न निगृह्येतेति भावः । विरोधसिद्धिमुपजीव्य चोदयति—**तस्मा**दिति । शक्तिर्हि शक्यविषया ; विरुद्धं तु घटयितुं न शक्यम् । अतोऽशक्यसद्भावात् कथं सर्वशक्तिस्स्यादित्याक्षेपः । अविवक्षितदूषणमिदमित्यभिप्रायेण प्रत्याह—**मैव**मिति । अभिप्रेतं विवृणोति—**व्याघाते**ति । नह्यि व्याहतमीश्वरो घटयतीति तस्य सर्वशक्तित्वं ब्रूमः ; किंतु यत् कार्यं तत्सर्वं करोति, ततश्चान्यैरप्यशक्यं करोतीति सिध्येत् । ईदृशमस्य सर्वशक्तित्वमागमाभिप्रेतम् । तच्च विरोधाभावाद्युज्यत एवेति ॥ ७७ ॥ **इति सर्वशक्तित्वस्थापनम् ॥**

223. **संगृह्य ज्ञानयत्नौ कतिचन निखिलस्रष्टुरिच्छां तु नैच्छन्**
तस्यां द्वेषः क एषामनुमितिशरणानीकनासीरभाजाम् ।
श्रुत्या तद्बोधयत्नावभिदधति यदि क्षम्यतामेवमिच्छा
निर्वाह्यं त्वाप्तकामप्रभृतिवचनमप्यान्यपर्योपरुद्धम् ॥ ७८ ॥

एवमस्तु सर्वज्ञस्सर्वशक्तिरीश्वरः; तथाऽपि चिकीर्षा नाङ्गीकार्या। नहि कर्तुः कार्योत्पादकत्वमिच्छाप्रयुक्तम्; यत्नाभावे क्वचिदपि ततस्तदसिद्धेः। इच्छाभावेऽपि प्रयत्नतः कार्यसिद्धिर्जीवनपूर्वकप्रयत्नकार्यनिश्वासादिनिष्पत्त्या संगृहीता। अतः कार्यलिङ्गेन उपदेशलिङ्गेन वा कर्तुर्ज्ञानयत्नवत्त्वमात्रमेवानुमेयम्; किमजागलस्तनकल्पया चिकीर्षयेति **काश्यपीयाः** केचिदाचक्षते। तदिदमन्वाचष्टे—**संगृह्येति**॥ तुशब्दः प्रदर्शितमनपेक्षितत्वं द्योतयति। अत्र प्रतिबन्दिमभिप्रेत्य प्रतिब्रूते—**तस्यामिति**। अनुमानादागमाच्चेश्वरसिद्धिं **नैयायिका** निर्धारयन्ति, **वैशेषिकास्त्वा**गममप्यनुमानीकृत्य तदेकवेद्यमीश्वरं तन्त्रयन्ति। अनुमानं च ज्ञानयत्नवच्चिकीर्षामपि समर्थयितुं शक्नोति। तत्र यदि जीवनपूर्वकप्रयत्नन्यायेन चिकीर्षानैरपेक्ष्यं संगृह्येत तद्वदेव ज्ञाननैरपेक्ष्यं किं न स्यात्? न हि ज्ञानमपि प्रयत्नमनपेक्ष्य क्वचित् कार्यं जनयति; प्रयत्नस्तु ज्ञानमनपेक्ष्यापीति दृष्टमेव। अत एव चिकीर्षा प्रयत्नोत्पत्त्यर्थमन्यत्रापेक्ष्यते, इह तु नित्यप्रयत्ने किं तयेत्यपि मन्दम्। चिकीर्षोत्पत्त्यर्थमन्यत्र ज्ञानमपेक्ष्यते, इह तु प्रयत्नस्य नित्यत्वेन चिकीर्षानैरपेक्ष्यात् किं ज्ञानेनेत्यपि सुवचत्वात्। प्रयत्नस्य स्वतो विषयनियमाभावात् ज्ञानविषयेण सविषयत्वं वक्तव्यमिति चेन्न, उक्तोत्तरत्वात्। न हि जीवनपूर्वकप्रयत्नस्य स्वाधारज्ञाननियतविषयत्वम्; नच सर्वकार्यविषयस्य ईश्वरप्रयत्नस्य विषयनियामकापेक्षा; सत्यां च तस्यां सहकारिशक्तिभूतजीवादृष्टविशेषत एव प्रयत्नस्य नियतविषयत्वे संभवति सर्वविषयज्ञानेन प्रयत्नस्य विषयनियमकल्पनं बालिशकृत्यम्। विषयत्वमात्रं चात्र न यावद्धीविषयत्वम्, नित्यानामपि निष्पाद्यत्वप्रसङ्गात्; अशक्यविषयप्रयत्नवत्तया वा डिम्भादिकल्प ईश्वरस्स्यात्। अथ स्वासाधारणधीविषयेणैव विषयवत्त्वं प्रयत्नस्येति मन्येत, तदपि न; धिय इव प्रयत्नस्यापि नियामकनिरपेक्षविषयत्वोपपत्तेः; अन्यथा कल्पनागौरवात्। स्वतस्सविषयत्वे ज्ञानत्वप्रसङ्ग इति चेन्न; धियोऽपि तन्नियामकत्वाभावात्। नच स्वाधारधीविषयस्य सर्वस्य प्रयत्नविषयत्वमिति मन्यसे; सारूप्येऽप्यवान्तरलक्षणेन भेदोपपत्तेः; अन्यथाऽतिप्रसङ्गात्। किंच सामग्रीनियतविषये निरीश्वरज्ञाने व्याप्तिर्दुर्ग्रहा; ईश्वरज्ञानं त्वद्याप्यसिद्धम्। यदि च यथादृष्टप्रकारानादरेण बुद्धियत्नयोर्हेतुनिरपेक्षत्वं कल्प्यते, तथा यत्नस्य बुद्धिनिरपेक्षविषयत्वमदृष्टमभिमन्यताम्, अविशेषाल्लाघवाच्च। एवं बुद्धिमात्रमवलम्ब्य प्रयत्नपरित्यागप्रतिबन्दिरपि प्रयोक्तव्या। ईश्वर इच्छात्यन्ताभाववान् कर्मवश्यव्यतिरिक्तत्वात् घटादिवत्, इत्यादिषु च तादृशप्रयोगः प्रतिप्रयोक्तव्यः। धर्मिसिद्ध्यसिद्ध्यादिविकल्पेन दूषणजातं च दुस्तरमिति यथाश्रुतिबलादीश्वरज्ञानप्रयत्नस्थापनं शङ्कते—**श्रुत्येति**। तथा *सोऽकामयतेत्यादिश्रुतिबलात्तदिच्छाऽपि स्वीक्रियतामित्याह—**क्षम्यतामिति**। नन्ववाप्तकामत्वपूर्णत्वादिश्रुतिस्मृतिशतैरिच्छाराहित्यमीश्वरस्य सिध्येदित्यत्राह—**निर्वाह्यमिति**। तुश्शङ्कानिवृत्त्यर्थः। अयं भावः—आप्तकामशब्दस्तावदीशितुरेष्टव्याभावमिच्छाराहित्यं वा न ब्रूते। अत्र कामशब्दस्य काम्यपरत्वे कामनापरत्वे वा तत्प्राप्तिवचनतस्तन्निषेधायोगात्। अत इष्टं सर्वमस्य प्राप्तमेव भवतीति तात्पर्यं ग्राह्यम्। अनित्यानां वा भोग्यानां प्राप्तत्वं प्रत्येतव्यम्। अत एव पूर्णशब्दोऽपि गुणादिपौष्कल्यमाह, न तु श्रौतीं कामनां निरुन्ध्यात्। विधिनिषेधविरोधशमनं च प्रागेव स्थापितम्। तदिह सर्वकार्यविषयाप्रतिहतानन्याधीनेच्छावानीश्वरः; जीवस्तु न तथा। ईप्सितालाभजनितदुःखं च क्षेत्रज्ञस्यैव, नित्यमुक्तेश्वराणां तदलाभ एव नास्तीति नियमः॥ ७८॥

इति ईश्वरस्येच्छावत्त्वसिद्धिः॥

224. स्वीकृत्येशानतत्त्वं कतिचन जहतस्तत्प्रसादादिसाध्यं
गङ्गाम्भःपञ्चगव्यप्रभृतिवदवदन् पावनत्वादि तस्य।

तच्छ्रुत्यादिप्रतीपं यदपि च फलदं दर्शितं निष्प्रसादं
तच्चैतस्य प्रसादादिति हि निजगदुर्धर्ममर्मज्ञचित्ताः ॥ ७९ ॥

अथ प्रस्तुतानुबन्धं पण्डितंमन्यप्रलपितं प्रदर्शयति—**स्वीकृत्येति** ॥ अयमत्राभिसन्धिः—यद्यपि राजादिवत्कर्मवश्या देवताः कुप्यन्ति तृप्यन्ति च; तथाऽपि न तथा परः पुरुषः; निरपेक्षत्वात् सर्वभूतसुहृत्त्वाच्च । अतस्तस्मिन् प्रसादकोपव्यपदेशौ भाक्तौ; तदुपचारापचारशक्तित एवानुकूलप्रतिकूलसंपत्तिः । पावनत्वं मोक्षप्रदत्वं च तस्य * यस्य देवे परा भक्तिरित्यादिस्वारस्याद्गङ्गोदकादेरिव स्वविहितविषयानुष्ठानसामर्थ्यात्स्यादिति । इमं पक्षं पण्डितरूपपदव्या प्रतिक्षिपति—**तदिति** । * धातुः प्रसादात्, * मत्प्रसादादित्यादिश्रुतिरिह प्रख्यापिता । अत्र च मुख्ये संभवति न गौणत्वकल्पना न्याय्या । प्रशस्तवस्तुविषयतत्तत्कर्मशक्त्यैव फलसिद्धिरित्युक्तं प्रतिवक्ति—**यदपीति** । निष्प्रसादम्—आराध्यप्रसादनिरपेक्षमित्यर्थः । यद्वा क्रियादिस्वरूपं स्वयमचेतनत्वात् प्रसादवन्निष्प्रसादं फलप्रदमिति । उपलक्षणमेतत्, निष्कोपमित्यपि ग्राह्यम् । एतस्य—सर्वकर्तुस्सर्वसुहृद इति भावः । **धर्ममर्मज्ञचित्ता** इत्यत्र धर्माणां कारणभूतं कार्यभूतं च भगवत्कटाक्षणं स्वपीडायां धर्मपीडनात् धर्ममर्मत्वेनोपचरितम् । धर्मस्य यथा परप्रसादः कारणम्, एवमधर्मस्यापि तत्कोपः कारणम् । श्रूयते हि तस्य साध्वसाधुकर्मकारयितृत्वम्; स्मर्यते च बहुशः ॥ ७९ ॥ **इतीश्वरस्य साध्यप्रसादादिमत्त्वम्** ॥

225. त्रय्यन्तोदन्तचिन्तासहचरणसहैरेभिरस्मिन् परस्मिन्
भक्तिश्रद्धास्तिकत्वप्रभृतिगुणसिरावेदिभिस्तर्कशस्त्रैः ।
स्वार्थत्वस्वाश्रयत्वस्ववशयतनताद्यूहवर्गोपसर्ग-
श्छिद्येताच्छेद्यपूर्वोत्तरसरयुगलस्यूततत्त्वस्थितीनाम् ॥ ८० ॥

एवं सकलफलप्रदस्य सत्त्वस्थानां स्वयंफलभूतस्य च परस्य प्रतिपादनेन श्रोतॄणामनुनिष्पन्नं फलविशेषमाह—**त्रय्यन्तेति** ॥ पूर्वोत्तरयोस्सरयुगलयोः समर्थितानां चेतनाचेतनतत्त्वस्थितीनां यथासंभवं स्वशेषत्वं स्वाधारत्वं स्वाधीनव्यापारत्वं चेतनान्तरशेषत्वादिकं च विवेकशून्या मन्यन्ते । सोऽयमुपद्रवस्सर्वशेषिणस्सर्वाधारस्य सर्वनियन्तुरीश्वरस्य प्रतिष्ठापकैः प्रमाणानुग्राहकैः प्रतिक्षिप्येतेति ॥ ८० ॥ **इति ईश्वरनिरूपणप्रयोजनविशेषः** ॥

॥ इति श्रीसर्वार्थसिद्धिसमेते तत्त्वमुक्ताकलापे नायकसरः तृतीयः ॥ ३ ॥

॥ अथ बुद्धिसरः चतुर्थः ॥ ४ ॥

226· धीत्वाद्वेद्मीति सिद्धा स्वयमितरमतिर्बुद्धिलक्ष्मादिधीव-
द्यद्वा सर्वज्ञधीवन्न स मतियुगवान्नापि चैकोनवेदी ।
नो चेद्धारामतौ सा प्रथममपि सती नावबुद्धेति धीः स्यात्
स्वस्यां वृत्तेर्विरोधोऽप्युपशमनमियादुक्तदृष्टान्तनीत्या ॥ १ ॥

आत्मतत्त्वं परमपरं च निरूपितम् । अथ यथोद्देशलक्षणं तद्धर्मभूता बुद्धिश्चिन्त्यते । तत्र प्रथमं तत्स्वरूपस्य स्वतस्सिद्धिमाह—**धीत्वादि**ति ॥ इतरमतिः—विप्रतिपन्ना बुद्धिः । स्वयं सिद्धा—स्वगोचरज्ञाननिरपेक्षव्यवहारानुगुणेत्यर्थः । वेद्मीत्युपलम्भानुगुण्यप्रदर्शनम् । अस्ति तावत्सर्वसिद्धान्तिनामिदमहं वेद्मीति कर्मकर्तृघटितक्रियाविशेषावभासः । सोऽयं पूर्वज्ञानगोचरेण मानसप्रत्यक्षेण प्राकट्यलिङ्गजनितेनानुमितिज्ञानेन वेति न केनचिद्दृष्टम् । तत्कल्पने तु गौरवम् । बुद्धिसामग्र्येवात्र बोद्धृविशेषणत्वेन भातीति चेत्, तदेतदनुमेयवादिनं प्रत्युत्तरं स्यात्, नतु प्रत्यक्षरूपां बुद्धिसिद्धिमिच्छन्तं प्रति । प्रत्यक्षाप्रत्यक्षसमुदायरूपा च सामग्री न प्रत्यक्षा स्यात् । नच प्रत्यक्षं किंचिदन्यद्वेद्मीत्यत्र बोद्धृविशेषणतया भाति । अतो यदत्रैवं प्रत्यक्षं तदेव ज्ञानमिति धर्मिसिद्धिः । तथाऽप्यदृष्टचरं स्वयंप्रकाशत्वं न ज्ञाने कल्पयितुं शक्यम् । तत्रैव तत्सिद्धौ न कल्प्यत्वम् ; अन्यत्र तत्सिद्धिरसिद्धा । एवं तर्हि युष्मदिष्टमपि तत्र चान्यत्र चासिद्धं न तत्र कल्प्यमिति पश्य । प्राकट्यानुमेयत्वस्यान्यत्रासिद्धावपि मानसप्रत्यक्षत्वं सुखादिषु स्वात्मनि च सिद्धमिति चेन्न ; सुखादीनि स्वात्मा च स्वयं भासन्ते, मानसप्रत्यक्षतो वेति को विविङ्क्ते? अस्तु वा तत्र तत्सिद्धिः ; अस्मदिष्टमपि क्वचित्त्वयैष्टव्यमित्यभिप्रायेणाह—**बुद्धिलक्ष्मादिधीव**दिति । बुद्धिलक्षणधीर्हि लक्ष्यभूतकृत्स्नबुद्ध्यभिव्याप्ता साधारणधर्मविषया तद्योगेन स्वात्मानमपि विषयीकरोति । बुद्धिरस्तीति च बुद्धिः स्वात्मना विषयिणी ; बुद्धित्वसामान्योपष्टब्धसर्वव्यक्तिभासनात् । न च तदाऽनुव्यवसायाद्यवकाशः, शब्दशब्दादिवत् सामान्यतस्स्वात्मप्रकाशने तन्नैरपेक्ष्यात् । बुद्धिव्यतिरिक्तत्वादिबुद्ध्योऽप्येवं ग्राह्याः । दृष्टान्तान्तरमाह—**यद्वा सर्वज्ञधीव**दिति । सामान्यतो विशेषतो वा सार्वज्ञ्यमिच्छतां तद्बुद्धिः स्वात्मानमपि सर्वानुप्रविष्टं युगपदेव प्रकाशयति ; अन्यथाऽनवच्छिन्नसर्वशब्दप्रयोगादिकमपि न स्यादिति भावः । यत्तु कैश्चिदुक्तं—सर्वज्ञबुद्ध्यादीनां स्वसंवेद्यत्वमस्ति ; न तु स्वयंप्रकाशत्वमिति, तत्तेभ्य एव रोचेत । न ह्यत्र स्वात्मानं प्रति कर्मकारकत्वं स्वबोद्धृत्वं वा विधातुं युक्तम् । नच स्वगोचरधीनिरपेक्षव्यवहारानुगुण्यं निषेद्धुं शक्यम् । अथ केचिदूचुः—स्वेतराशेषगोचरज्ञानद्वयवत्तया सर्वज्ञत्वमीश्वरस्येति । तद् दूषयति—**न स मतियुगवा**निति । अयं भावः—ईदृशज्ञानद्वयवानीश्वर इत्यत्र न किंचित्प्रमाणं पश्यामः, सर्वज्ञत्वान्यथानुपपत्त्या तत्कल्पनं चायुक्तम्, स्वपरनिर्वाहकसमाधिनाऽपि तदुपपत्तेः । यच्च स्वयंप्रकाशत्वमसहमानैरेकोनसर्वज्ञत्वमीश्वरस्योक्तम्, तत्प्रतिक्षिपति—**नापि चे**ति । यदि स्वज्ञानमीश्वरो न जानाति, तदा अन्येषां हेतूनां तद्बुद्धिविषयभूतानामेव हेतुत्वम् ; तद्बुद्धेस्तु तदविषयभूताया इति विभागस्स्यात् । तथाऽन्येषां स्वगोचरधीविषयतयैव प्रकाशमानत्वम्, तस्यास्तु तन्निरपेक्षमिति किं न विभज्येत? अपि च स्वज्ञानमजानता सर्वज्ञेन स्वस्य तदाधारत्वमन्येषां तदनाधारत्वं तद्विषयत्वतदन्यत्वादीनि स्वज्ञानविशेषणानि सर्वाणि दुर्ग्रहाणि स्युः । ततश्चानन्तज्ञानवत्त्वमिवानन्ताज्ञानवत्त्वमपि तस्य स्यात् । तथा च जीवप्रायत्वे तैरेवालम् । आयोजनहेतुश्च भग्नव्याप्तिकः ; अचेतनाऽपि हि तद्बुद्धिर्न चेतनायोजिता प्रवर्तते । ततश्चादृष्टादेरपि तथात्वं लाघवादेष्टव्यम् । अस्मिंश्च पक्षे सर्वज्ञत्वश्रुतिर्बाध्येत ;

भवतां च सर्वज्ञपूर्वकत्वं साधयन्नवीतहेतुरलब्धविषयस्स्यादिति भावः। स्वयंप्रकाशत्वानभ्युपगमे अनिष्टप्रसङ्गमाह—**नो चेदिति**। क्वचित्क्वचिद्विषये कदाचिद्धारावाहिकबुद्धिस्सर्वसम्मता; सा च पश्चादियन्तं कालमिममर्थमद्राक्षमिति परामृश्यते। न चान्यतः पूर्वं तद्ग्रहसंभवः; धाराविच्छेदप्रसङ्गात्। अतो धारावाहिकधीः पूर्वमनवबुद्धेति भानाभावादवबुद्धेति परामर्शाच्चात्मनैव भातेति भाव्यते। ननु नाङ्गुल्यग्रं स्वात्मानं स्पृशति, न कुठारः स्वात्मानं छिनत्ति, न वह्निः स्वात्मानं दहति, तद्वद्बुद्धेः स्वात्मनि वृत्तिविरोधात् न स्वयंप्रकाशत्वमित्यत्राह—**स्वस्यामिति**। उक्तदृष्टान्तनीत्या—स्वपरनिर्वाहकवर्गन्यायेनेति भावः। यथा चात्मा ग्राह्यश्च ग्राहकश्च, यथा प्रत्यक्षविषयः स्वयं बोध्यः स्वगोचरबोधजनकश्च, एवं यथादृष्टि सर्वमिति ॥ १ ॥ **इति ज्ञानसत्तास्वयंप्रकाशत्वे** ॥

227. स्मृत्या शब्दानुमानप्रभृतिभिरपि धीर्वेद्यते स्वप्रकाशा
धीत्वादेस्तामवेद्यामनुपधि वदतः स्वोक्तिबाधादयः स्युः।
वेद्यत्वे सा जडा स्यादिति च विहतिमद्व्याप्तिभङ्गश्च नो चे-
च्छिष्याचार्यादिसर्वव्यवहृतिविरहाज्जातमौनं जगत्स्यात् ॥ २ ॥

अपरे तु बुद्धेः स्वयंप्रकाशत्वं त्रातुकामा वेद्यत्वमपह्नुवते; तान् प्रत्याह—**स्मृत्येति** ॥ अत्र स्वप्रकाशेति संमतांशानुवादो वेद्यत्वविरोधाभावज्ञापनार्थः; स्मृतिस्तावदिह देवदत्तमद्राक्षमित्यादिषु दृष्टा। शब्दश्च बुद्धिपर्यायस्सर्वो बुद्धिं बोधयति; परबुद्धयश्च प्रवृत्त्यादिभिरनुमीयन्ते; स्वबुद्धिं च भविष्यन्तीमनुमाय शृणोति। प्रभृतिशब्देन योगिप्रत्यक्षादिग्रहणं, पराभिमतप्रमान्तरानुधावनं वा। अत्र परोक्तमवीतहेतुमपाकरोति—**धीत्वादेरिति**। आदिशब्देन स्वयंप्रकाशत्वधीशब्दवाच्यत्वादीनि गृह्यन्ते। पुरुषभेदेन कालभेदेन च बुद्धेरवेद्यत्वमस्ति; नतु सर्वैः सर्वदेत्यभिप्रायेणानुपधीत्युक्तम्। आदिशब्देन स्वबुद्धिबाधः स्वसिद्धान्तबाधश्च गृह्यते। तत्र स्वोक्तिविरोधस्तावत्—अनुभूतिः स्वयंप्रकाशा अनुभूतित्वादित्यादिभिर्धर्मिसाध्यहेत्वादिशब्दैरनुभूतिर्बोध्यते न वा? आद्ये कथं न तद्बाधः? द्वितीये कथमयं प्रयोगस्त्वदिष्टं साधयेत्? भ्रान्त्या बोध्यते न तु वस्तुत इति चेत्तर्हि भ्रान्तिसिद्धं बोध्यत्वमनुमतत्वान्न प्रतिषेध्यम्। वस्तुतस्तु बोध्यत्वं न क्वचित्सिद्धमिति तथाऽपि न प्रतिषेध्यम्। अपि च तादृशस्य वेद्यत्वस्याभावस्सर्वत्र वस्सिद्ध इति सपक्षे सति पक्षमात्रवर्ती हेतुरयं कथं[अ]नाभासः? एवं परबुद्धिमहं जानामीति स्वबुद्धिबाधः; ज्ञानरूपब्रह्मबोधनार्थं शास्त्रमिति स्वसिद्धान्तबाधश्च। अत्रानुग्राहकमपि परप्रयुक्तं दूषयति—**वेद्यत्वे** इति। वेद्यत्वे जडत्वप्रसङ्ग इति वदता प्रसञ्जकप्रसञ्जनीयधर्मान्वितत्वेन शब्दवेद्यत्वं स्वीकृतं न वा? पूर्वत्र व्याघातः, उत्तरत्र वैयर्थ्यम्। किंचात्र प्रसज्यमानं जडत्वं वेद्यत्वमात्रं वा, स्वगोचरवेदनेनैव सिद्धत्वं वा, स्वयंप्रकाशत्वाभावो वा, अविदितावस्थायोगो वा, अन्यद्वा किंचित्? न प्रथमः; इष्टप्रसङ्गरूपत्वात्, प्रसञ्जकप्रसञ्जनीययोरविशेषाच्च। न द्वितीयः, अवधारणव्यवच्छेद्यस्य स्वगोचरवेदननिरपेक्षसिद्धित्वस्यानुमानादिना समर्थ्यमानस्य स्वाश्रयवेद्यत्वसहदृष्ट्या प्रसङ्गस्य भग्नव्याप्तिकत्वात्। अत एव न तृतीयः; नामभेदमात्रत्वात्। नापि चतुर्थः, इष्टप्रसङ्गत्वात्; न हि बुद्धिर्विद्यमानावस्थायां स्वबुद्ध्यन्तरविदिता। अप्रकाशमानावस्थाप्रसङ्गे तात्पर्यमिति चेन्न; सर्वेषां सर्वदा अप्रकाशमानत्वावस्थायास्त्रय्यन्तवादिनां घटादिष्वप्यसंमतत्वात्, कदाचित्कस्यचिदप्रकाशमानत्वस्य बुद्धावप्यस्माभिरभ्युपगमात्। नापि पञ्चमः; बुद्धौ दृष्टस्य कस्यचिद्विरुद्धधर्मे प्रसज्यमाने पूर्ववद्व्याप्तिभङ्गादेव। अतथाभूतस्य तु यथासंभवमिष्टप्रसङ्गत्वाद्व्याप्तिरहितत्वाद्वेति। एवं परोक्तं प्रसङ्गं प्रतिक्षिप्य प्रतिप्रसङ्गमाह—**नो चेदिति**। न तावच्छि-

ष्याचार्यौ परस्परबुद्ध्यनभिज्ञौ; प्रश्नप्रतिवचनाद्यसंभवप्रसङ्गात्। एवं वादिप्रतिवादिप्रभृतयोऽपि मिथो बुद्धिमबुद्ध्यमाना न विवादादिकं कुर्युः; तथा पामराणामपि संलापो न स्यादिति भावः। नन्वन्तःकरणवृत्तय एव परस्परं बुद्ध्यन्ताम्, तत एव च सर्वो व्यवहारः स्यात्; न स्यात्; बाह्यकरणव्यापाराणामिवान्तःकरणव्यापारस्यापि ज्ञानशब्दवाच्यत्वाभावात्। भावे वा तदतिरिक्तचैतन्यस्वीकारायोगात्। एतेन वृत्त्यवच्छिन्नचैतन्यं मिथो वेद्यम्, न तु शुद्धमित्यादिकमपि दुराशामात्रम् ॥ २ ॥ इति **बुद्धेरवेद्यत्वभङ्गः** ॥

228. **बुद्धेरर्थप्रकाशादनुमितिरिति चेत्तन्न साध्याविशेषात्**
साध्याद्भेदेऽपि बुद्धिर्यत उदयति ते स्यात्ततोऽर्थप्रकाशः।
मध्ये बुद्धिः किमर्था ननु सममुभयोरप्यसाधारणत्वं
तत्सा नित्यानुमेया यदि फलति तदा बुद्धितत्त्वापलापः ॥ ३ ॥

कौमारिलास्तु कथयन्ति—न स्वयंप्रकाशा, नापि मानसप्रत्यक्षा बुद्धिः, स्वफलेन तु विषयप्रकाशेनानुमीयत इति। तदनुभाषते—**बुद्धेरिति** ॥ *बुद्धिलक्ष्मादिधीवदित्यादिना पूर्वोदाहृतं स्वप्रकाशत्वं दुस्त्यजमित्यभिप्रायेण प्रतिक्षिपति—**तन्नेति**। अर्थप्रकाशो बुद्धिरिति हि बुद्धिं लक्षयन्ति। अतः कथं तेनैव लिङ्गेन तस्यैवानुमानमिति व्यञ्जयन्नाह—**साध्याविशेषा**दिति। नन्वर्थगतः प्रकाशो लिङ्गम्, पुरुषगतः प्रकाशोऽनुमेय इत्यत्राह—**साध्या**दिति। अयं भावः—पुरुषगतप्रकाशकल्पनेऽपि यद्यर्थगतप्रकाशमन्तरेण व्यवहारो न जायेत तदा बुद्धिजनकत्वेनाभिमतैव समग्री लाघवादर्थगतप्रकाशस्याव्यवहितहेतुरिति कल्प्यतामिति। फलितमाह—**मध्य** इति। किमर्था—न तावदर्थव्यवहारार्था, नाप्यर्थप्रकाशार्था; द्वयोरन्यथासिद्धेरिति भावः। प्रतिपुरुषनियतविशेषमन्तरेण कथमर्थप्रकाशः प्रतिपुरुषनियतो भवेदित्यत्राह—**ननु सम**मिति। बुद्धेरिव बुद्धिसामग्र्या अपि तत्तत्पुरुषासाधारणत्वं त्वयाऽपि स्वीकृतम्। अन्यथा कथमेकपुरुषमात्रनिष्ठबुद्धिजनकत्वमिति भावः। उक्तं निगमनेन व्यनक्ति—**तदिति** ॥ ३ ॥ इति **बुद्धेर्नित्यानुमेयत्वभङ्गः** ॥

229. **ज्ञातुर्ज्ञप्तेरलोपं कथयति निगमः स्मर्यते चैवमेषा**
तस्मादेकत्वसिद्धौ प्रसरणभिदया तद्भिदैकत्र पुंसि।
योग्यादृष्टेरभावान्न च भवति सुषुप्त्याद्यवस्थासु बाध-
स्तत्तद्वस्तुप्रकाशक्षणविरहवती न प्रकाशेत बुद्धिः ॥ ४ ॥

वैशेषिकादयो वदन्ति—अनीश्वराणामात्मनामक्षजन्यमेव ज्ञानं न तु स्वाभाविकमिति। तन्निरासर्थमाह—**ज्ञातु**रिति ॥ श्रूयते हि *न विज्ञातुर्विज्ञातेर्विपरिलोपो विद्यत इत्यादि। नेयं श्रुतिरीश्वरधीविषया, प्रकरणवैघट्यात्। न धीप्रवाहाविच्छेदपरा, सुषुप्त्यादौ तद्विच्छेदस्य युष्माभिरेवोक्तेः। न ज्ञानशक्तिनित्यत्वार्था, मुख्ये सत्युपचारायोगात्। नात्मस्वरूपनित्यत्वार्था, व्यतिरेकोक्तेः। न चात्र सामानाधिकरण्यम्, आत्मस्वरूपनित्यत्वस्थापने विशेषणनैरपेक्ष्यात्। अत्र स्वाभीष्टार्थस्य उपबृंहणसिद्धत्वमाह—**स्मर्यत** इति। एवं—विपरिलोपरहितत्वेनेत्यर्थः। तदाह भगवान् **शौनकः**—*यथा न क्रियते ज्योत्स्ना मलप्रक्षालनान्मणेः। दोषप्रहाणान्न ज्ञानमात्मनः क्रियते तथा ॥ यथोदपानकरणात् क्रियते न जलाम्बरम्। सदेव नीयते व्यक्तिमसतस्संभवः कुतः ॥ तथा हेयगुणध्वंसादवबोधादयो गुणाः। प्रकाश्यन्ते न जन्यन्ते नित्या एवात्मनो हि ते ॥ इति। एवं तर्हि स्मृत्यनुभवरूपेण, प्रत्यक्षपरोक्षभेदेन, दर्शनश्रवणादिभेदेन,

पूर्वापरादिभेदेन च सर्वलोकविदितो धीभेदः कथं निर्वाह्य इत्यत्राह—**तस्मा**दिति । अत्र * प्रज्ञा च तस्मात् प्रसृता पुराणी * तेनास्य क्षरति प्रज्ञा * आवृतं ज्ञानमेतेन ज्ञानिनो नित्यवैरिणा इत्यादिकमप्यभग्नस्वारस्यमिति भावः । पुरुषभे[द]देन नियतधीभेदस्य प्रसरणभेदोपाधिकत्वाभावादेकत्र पुंसीति नियमितम् । ननु सुषुप्त्यादिषु स्वतोऽन्यतो वा बुद्धेरुपलम्भासंभवान्नित्यत्वश्रुतिः * आदित्यो यूप इत्यादिवदपहृतविषया ; तत्राह—**योग्यादृष्टे**रिति । योग्यानुपलब्धेरभावादनुपलब्धिमात्रस्याबाधकत्वाच्च न तदानीं तद्बाधः ; यूपद्रव्यस्य तच्छक्तेर्वा तपनतादात्म्यं विरुद्धधर्मसहिततत्तद्धर्मिग्राहकेण विद्रावितमिति भावः । कथमत्र योग्यादृष्टेरभाव इत्यत्राह—**तत्त**दिति । प्रकाशयोग्यदशायामप्रका[शे]शो हि योग्यानुपलब्धिः स्यात् । विषयप्रकाशरहितावस्थायां न बुद्धिरनन्याधीनप्रकाशा । अतस्सुषुप्त्यादौ तस्याः स्वतः प्रकाशयोग्यत्वाभावान्न योग्यानुपलब्धिरिति ॥ ४ ॥ **इति क्षेत्रज्ञबुद्धेरपि स्वरूपनित्यत्वम् ॥**

230. **उत्पत्त्यादेरभावान्न यदि दृशि भिदा नो दशाभेददृष्टेः**
दृष्टादृष्टव्यवस्था क्वचिदिह पुरुषे बुद्ध्यवस्थाभिरेव ।
अज्ञानाद्यैरनैकान्तिकमपि न च धीरात्मभेदेऽप्यभिन्ना
ज्ञत्वाज्ञत्वादिभेदः कथमिव घटते सर्वथैका मतिश्चेत् ॥ ५ ॥

यदाहुः—संविन्न नाना उत्पत्तिरहितत्वान्नाशरहितत्वाद्वा, न यदेवं न तदेवं यथा घट इति, तदनुभाषते—**उत्पत्त्यादे**रिति ॥ अत्र परमार्थभेदो वा अपरमार्थभेदो वा प्रतिक्षिप्यते? नाद्यः, व्यतिरेकस्थाने घटादौ परमार्थभेदाभ्युपगमप्रसङ्गात् । न द्वितीयः ; पक्षे परमार्थभेदाभ्युपगमप्रसङ्गात् । तथा च किं नश्छिन्नं, कल्पितभेदास्वीकारात्? तन्निषेधे स्वमतविरोधश्च । अत एव भेदमात्रप्रतिषेधप्रतिज्ञाऽपि दुश्शकेत्यभिप्रायेण प्रतिवक्ति—**नो** इति । बाधितत्वमाह—**दशाभेददृष्टे**रिति । उत्पत्तिनाशाद्यवस्थास्संविदस्सर्वलौकिकपरीक्षकसंदृष्टाः ; तत्प्रतिषेधस्तैरेव प्रतिषिध्येतेति भावः । हेत्वसिद्धिमपि दर्शयन् दशाभेदं दर्शयति—**दृष्टादृष्टे**ति । यदि त्वेकैव बुद्धिस्सर्वदा सर्वविषया, किंचिन्मया दृश्यते नान्यत्, दृष्टं च तत् तदिदानीं न दृश्यत इत्यादिप्रतीताप्रतीतव्यवहाराः प्रलुप्येरन् ; चिन्ताबुभुत्साप्रश्नोत्तरादयश्च न भवेयुरित्याशयः । पुरुषभेदनियतबुद्धिभेदस्यावस्थाभेदप्रयुक्तत्वाभावात् **क्वचिदिह पुरुष** इति विशेषितम् । किं चोत्पत्तिरहितः प्रागभावः ; त्वदिष्टं देवदत्तादिभेदप्रतिनियतप्रमानिवर्त्यानादिभावरूपं घटाद्यज्ञानं च त्वयैव भेदवत्तयाऽङ्गीक्रियते ; नाशरहितश्च घटपटादिप्रध्वंसो नानाभूतः । अतस्तैस्त्वदुक्तमनुमानमनैकान्तिकमित्याह—**अज्ञानाद्यै**रिति । उत्पत्तिनाशाभावद्वयसमुदायात्मा युगलहेतुर्नानैकान्तिक इति चेत् ; तदपि न, अत्यन्ताभावैरुभयान्तररहितैः प्रतियोगिभेदेन नानाभूतैरनैकान्त्यस्य दुस्तरत्वात्, तेषां चोत्पत्त्यादिमत्त्वे प्रागूर्ध्वं च तदाश्रये प्रतियोगिप्रसङ्गेनात्यन्ताभावरूपताव्याघातात् । न चैक एवात्यन्ताभावस्सर्वप्रतियोगिकः, एकशून्यस्य सर्वशून्यत्वप्रसङ्गादिति भावः । प्रकारान्तरेणापि बाधं दर्शयति—**न चेति** । अयं भावः—अस्माभिस्तावन्नित्यस्सत्यश्चात्मभेदः स्वीकृतः, युष्माभिरपि काल्पनिकः ; पक्षद्वयेऽपि जडपण्डितगुरुशिष्यादिव्यवस्था संविद्भेदमन्तरेण न संपद्येत । ततश्च पुरुषभेदनियतबुद्धिभेदापह्नवस्सहृदयविसंवादीति हृदयम् । उक्तं विवृणोति—**ज्ञत्वे**ति । यत्तु मायाकृतविच्छेदप्रत्ययाच्चिच्छक्तिचित्रभित्तौ विचित्रप्रतिभास इति बाह्याद्वैतिभिरुक्तम्, तत्र यदि वैचित्र्यं सत्यम्, ऐक्यव्याघातोऽपि दुर्वारः । अथ काल्पनिकम्, त्रय्यन्ताद्वैतमतवदेव सर्वोपप्लवप्रसङ्ग इति । सर्वथा—विषयाश्रयस्वगतभेदविधूननेनेत्यर्थः ॥ ५ ॥ **इति पारमार्थिकसंविद्भेदः ॥**

231· भेदादिर्दृश्यभावान्न दृशि दृशितया दृश्यधर्मा न दृक् चेत्
पूर्वस्मिन्नित्यताद्यैरनियतिविहती वाग्विरोधादि शेषे ।
बाधश्चात्र द्वयोस्स्यात् स्वमत इह च यैस्साध्यते ये च साध्या
नैते मिथ्या विरोधान्न दृशिरविमतेः स्यादभावोऽपि धर्मः ॥ ६ ॥

अन्यदपि संविदो निर्भेदत्वे निर्धर्मकत्वे च परोक्तं वीतमवीतं चानुमानमनुभाषते—**भेदादि**रिति ॥ आदिशब्देन जन्मादयः स्मृतित्वानुभूतित्वादयश्च गृह्यन्ते । विगीता धर्मा न संविदि वर्तन्ते, दृश्यत्वात् रूपादिवदित्येकः । अनुभूतिर्धर्मरहिता, अनुभूतित्वादित्यपरः । तत्राद्यं दूषयति—**पूर्वस्मिन्नि**ति । अयं भावः—अत्र नित्यत्वस्वयंप्रकाशत्वादयो धर्माः पक्षीक्रियन्ते न वा? न चेत्, तेषां दृश्यत्वेऽपि संविद्वर्तित्वेन तैरनैकान्त्यम्; पक्षीकारे तु सौगतादीन् प्रति त्वयैव साध्यन्ते बाध्यन्ते चेति सिद्धान्तव्याघात इति । द्वितीयमपि दूषयति—**वाग्विरोधादी**ति । आदिशब्देनासिद्धिबाधसिद्धान्तविरोधसंग्रहः । अत्रापि विकल्पतः प्रत्युक्तिः । संविदि निर्धर्मकत्वं साधयता प्रयुज्यमानौ हेतुसाध्यधर्मौ तत्रान्वीयेते न वा? पूर्वत्र स्ववाग्विरोधः, उत्तरत्र हेत्वनन्वयात् स्वरूपासिद्धिः, साध्यानन्वयाद्बाधः, स्वसिद्धान्तसिद्धयोरुभयोरपि प्रतिषेधादपसिद्धान्त इति । किं च—**श्लो.** सत्यधर्मनिषेधे स्याद्घटादेस्सत्यधर्मता । सत्येतरनिषेधे तु दुस्तरं सिद्धसाधनम् ॥ **बाधश्चे**ति । प्रत्यक्षानुमानागमैरिति शेषः । पुनरपि द्वयोस्साधारणं दूषणं वक्तुं विकल्पालम्बनमनुवदति—**स्वमत** इति । युष्मत्सिद्धान्ते साधकत्वेन साध्यत्वेन च ये धर्मास्संगृहीताः ते दृशिस्वरूपादतिरिक्ताः, अनतिरिक्ता वा? अतिरिक्तत्वपक्षे सत्या मिथ्या वा? सत्यत्वे च तत्पक्षीकारबहिष्कारयोरुक्तमेव दूषणम् । मिथ्यात्वं निषेधति—**नैत** इति । मिथ्यात्वे तद्विपरीतानित्यत्वजडत्वादिप्रसङ्गं सिद्धान्तविरोधं चाभिप्रेत्याह—**विरोधा**दिति । अनतिरेकपक्षं प्रतिक्षिपति—**न दृशि**रिति । विरुद्धधर्माध्यासेन व्यतिरेकमभिप्रयन्नाह—**अविमते**रिति । न ह्युभयाविगीतमनुभूतिस्वरूपम्; विगीतं च नित्यत्वादिकं न मिथोऽतिरिच्येतेति भावः । नन्वस्मिन् सिद्धान्ते साधकास्साध्याश्च सर्वे धर्मास्तत्तद्विरोध्यभावमात्ररूपाः ; अतो हेत्वादिसिद्धिर्निर्धर्मकत्वाविरोधश्चेति ; तत्राह—**स्यादिति** । अयं भावः—अभावरूपा अपि हेतुसाध्यविशेषाः पक्षीकारबहिष्कारसत्यत्वमिथ्यात्वधर्म्यन्वयानन्वयविकल्पैर्यथोचितदूषणग्रस्तैः प्रत्युक्ता एवेति ॥ ६ ॥ **इति संवित्सधर्मकत्वम्** ॥

232· बुद्धिर्द्रव्यं विकारान्वयत इतरवद्बोद्धृवच्चाजडत्वात्
संकोचादिप्रयोगा बहव इह तथा न ह्यमुख्या भवेयुः ।
एवं नास्या गुणत्वं गलति न खलु तत्तन्त्रसङ्केतसिद्धं
लोके धर्मस्वभावो गुण इति विदितं साऽपि सिद्धा प्रभावत् ॥ ७ ॥

प्रागुक्तं बुद्धेर्द्रव्यत्वं प्राप्तावसरे प्रतिष्ठापयति—**बुद्धिर्द्रव्य**मिति । समवायिकारणं द्रव्यमिति वदद्भिः परैरपि विकाराश्रयो द्रव्यमित्यङ्गीकृतम् । अतो विकारान्वयत इति द्रव्यलक्षणयोगकथनम् । इतरवत्—संप्रतिपन्नद्रव्यवदित्यर्थः । यान्यन्यानि द्रव्याणि तानि सर्वाणि यत्किंचिद्विकारवन्ति । अतो द्रव्याभिव्याप्तलक्षणयोगात् द्रव्यत्वं युक्तमिति । न चात्र साध्याविशेषः; द्रव्यशब्दवाच्यत्वसाधने तदभावात् । व्यवहारव्यवस्थापकत्वं च लक्षणस्य परैर[प्य]ङ्गीकृतम् । अनुमानान्तरमाह—**बोद्धृवदि**ति । पुरुषस्य स्वयंप्रकाशत्वं प्रागेव श्रुतिभिः प्रदर्शितम्; बुद्धेरप्येतत्सरादौ स्थापितम्; तदयं

प्रयोगः—बुद्धिर्द्रव्यम् स्वयंप्रकाशत्वात् आत्मवदिति। प्रथमस्यासिद्धिपरिहारं द्वितीयस्यानुग्राहकं चाभिप्रेत्याह—**सङ्कोचा-दीति**। सङ्कोचप्रयोगस्तावत् * आवृतं ज्ञानमित्यादिना दर्शितः। आदिशब्देन प्रसरणक्षरणसंग्रहः। तत्प्रयोगश्च दर्शित एव। द्रव्यत्वे ह्येतेषामबाधान्मुख्यत्वम्; अन्यथा श्रुतिस्मृतिसिद्धबहुप्रयोगमुख्यत्वभङ्गः स्यादिति भावः। ननु बुद्धेरात्मगुणत्वं बोद्धृसद्भावागमेषु सर्वेषु प्रसिद्धम्; गुणस्य चाद्रव्यत्वं रूपादिषु दृष्टम्; तदत्र धर्मिग्राहकबाधितमनुमानमित्यत्राह—**एव-मिति**। द्रव्यत्वे सत्यपीत्यर्थः। कथं तर्हि **कणचरणादिभिरद्रव्येष्वेव गुणत्वमवस्थापितमित्यत्राह—न खल्विति**। अर्थ-शास्त्रेषु सन्धिविग्रहादयो गुणत्वेन गृह्यन्ते; तद्वत्परोक्तमद्रव्यनियतं गुणत्वमिह न ब्रूम इत्यभिप्रायः। किंनिमित्तस्तर्हि बुद्धौ गुणशब्दप्रयोग इत्यत्राह—**लोक** इति। दासादयो हि गुणभूता उच्यन्ते, दध्यादिद्रव्यविधानं च गुणविधिरिति व्यवह्रियते। ननु न बुद्धिर्बोद्धृधर्मः; बोद्धा तु तदभिव्यक्तिस्थानम्; तत एव तद्व्यञ्जकद्रव्यत्वाद्धर्मत्वारोपः। वस्तुतस्तु सा न द्रव्यं, न च गुण इति परोक्तं बाधितुमाह—**साऽपीति**। प्रभावतो यथा प्रभा धर्मत्वेन प्रख्याता तथा बुद्धिरपि बोद्धृधर्मत्वेन प्रत्यक्षादिभिः प्रसिद्धा; न चात्र प्रतिबिम्बादिवद्बाध इति भावः॥ ७॥ **इति ज्ञानद्रव्यत्वम्**॥

233. **नित्या धीर्हेतुतोऽस्या भवति विषयितेत्येवमिच्छन्त एव**
द्रव्यत्वं नास्ति बुद्धेरिति गुणगणने तामपि स्थापयन्ति।
अद्रव्यत्वं कथं स्याद्विकृतिमति विकृत्युज्झने पूर्ववत् स्या-
दित्थंभूताद्विकारान्न भवति यदि नातिप्रसङ्गप्रसङ्गात्॥ ८॥

उक्तार्थे सयूथ्यविमतिं वारयितुं तदुक्तप्रकारं तावदाह—**नित्येति**॥ एवकारः स्वोक्तिविरोधसूचनार्थः। गुण-गणने—द्रव्यत्वरहितगुणगणनायामित्यर्थः। एवकारद्योतितं विकल्पमुखेन व्यनक्ति—**अद्रव्यत्वमिति**। विकृतिमतीति सामान्याभिप्रायेण नपुंसकलिङ्गनिर्देशः। यदि नित्यायां बुद्धौ तत्तत्सामग्रीभिस्तत्तद्विषयित्वावस्थास्संभवन्ति तदा कथमसौ द्रव्यं न स्यात्? न हि विकृतिमति क्वचिदद्रव्यत्वमन्यत्र संमतम्। विकृत्यसंभवपक्षे दोषमाह—**विकृत्युज्झन** इति। पूर्ववत् स्यात्—सामग्रीसंपातेऽपि प्रागिव न किंचिद्विषयीकुर्यादित्यर्थः। विषयित्वलक्षणविकारेण द्रव्यत्वं न स्यादिति शङ्कते—**इत्थंभूतादिति**। सामान्यलक्षणयोगे सत्यवान्तरवैषम्यात् कथमतज्जातीयत्वमित्यभिप्रायेण प्रत्याह—**नेति**। अन्यथा बाधकमाह—**अतिप्रसङ्गप्रसङ्गादिति**। द्रव्यत्वेन संमतेष्वपि तत्तदवान्तरविशेषोपादानेन द्रव्येतरत्वसाधनं प्रस-ज्येतेत्यर्थः। तदिह सयूथ्यवाक्यस्य भाष्यानुगुणमान्यपर्यमवसेयम्॥ ८॥ **इति अद्रव्यनित्यबुद्धिवादभङ्गः**॥

234. **सर्वं ज्ञानं न मानं परमतविजयान्नाप्रमाणं स्वबाधा-**
न्मानामानव्यवस्था तदियमनुमता लौकिकैर्यौक्तिकैश्च।
तत्रामाने त्ववर्ज्यं स्वरसमिति वदन्त्यन्यथाभानमेके
तत्सामग्र्यैव तादृग्व्यवहृतिमपरे लाघवादाश्रयन्ति॥ ९॥

अथ पूर्वापरसरस्यूतसर्वप्रमेयप्रतिष्ठापकं प्रमाणं शोधयितुं सामान्यतः प्रमाणाप्रमाणविभागं तावदाह—**सर्वमिति**॥ अयमर्थः—न तावत्सर्वं ज्ञानं प्रमितिः, प्रतिपक्षविजयाभ्युपगमप्रसङ्गात्। यत्र ख्यातिरेव नास्ति तत्र कथं विजयप्रसङ्ग इति चेन्न; स्वहृदयविसंवादात्। परोक्तीनां स्वोक्तिविरुद्धबुद्धिजनकत्वाभावे विवादविलयप्रसङ्गः। अन्यथा स्वोक्तानुभाषण-वर्णक्रमपाठादावपि विवादः प्रसज्येत। अत एव प्रतिपक्षतो जाताऽपि ख्यातिः प्रमितिरिति न वक्तव्यम्। स्वोक्तमात्र-

विषयत्वेऽनुक्तमात्रविषयत्वे स्वोक्तानुक्तमात्रविषयत्वे च विवादायोगात्; विरुद्धविषयत्वे त्वन्यतरबुद्धेरप्रमात्वमपरिहार्यमिति। सर्वबुद्धीनामप्रमात्वमपि प्रतिषेधति—**नाप्रमाण**मिति । स्ववचनस्वसिद्धान्तसर्वलोकधीविरोधमभिप्रेत्याह—**स्वबाधा**दिति । स्वोक्तं लौकिकपरीक्षकसर्वसंमतमित्याह—**मानामाने**ति । एवमन्यथाख्यातिपक्षाभिप्रायेण दर्शिते विभागे **भाष्योक्तं** पक्षान्तरमपि प्रतुष्टूषुरुक्तस्य प्रतीतिस्वारस्यरसिकैरेकदेशिभिस्संगृहीतत्वमाह—**तत्रेति** । अमाने—संशयविपर्ययात्मकबुद्धावित्यर्थः । अवर्ज्यं—ख्यात्यन्तरवादिभिरपि दूरापसर्पणेऽपि दुरत्ययम् । स्वत एव रसो यस्य तत्स्वरसम् । अस्ति हि शुक्तिशकलमेव मया रजततया गृहीतमित्यादिप्रतीतिस्वारस्यम्; * योऽन्यथा सन्तमात्मानमन्यथा प्रतिपद्यते * अयथावत् प्रजानाति बुद्धिस्सा पार्थ राजसी * अनात्मन्यात्मबुद्धिर्या अस्वे स्वमिति या मतिः इत्याद्याप्तवाक्यस्वारस्यं च । **अतो** भ्रान्तावन्यथाभानं प्रथममुपन्यस्तं **भाष्यकारा**भिप्रेतमित्येके वदन्ति । केषांचित्पक्षान्तरपरिग्रहं सहेतुकमाह—**तत्सामग्र्येति** । व्यवहारविशेषान्यथानुपपत्त्या ह्यन्यथाभानमवस्थाप्यते ; तत्रान्यथाख्यातिसाध्यतयाऽभिमता व्यवहृतिस्तज्जनकतयाऽभिमतसामग्र्यैव संपाद्यताम्; अदृष्टचरान्यथाख्यातिसंग्रह[स्तु]स्तन्मध्ये मुधेत्यपरे समाश्रयन्ति । पक्षद्वयोपन्यासप्रपञ्चस्तु **न्यायकुलिशे** निपुणमवधारणीयः ॥ ९ ॥ **इति प्रमाणाप्रमाणव्यवस्था ॥**

235. **नाथैरुक्ता यथार्था विमतमतिरपि न्यायतत्त्वे तदेत-**
द्भाष्येऽनूक्तं तदत्र व्यवहृतिरुभयी बाधिताबाधिताख्या ।
शुक्तौ रूप्यं प्रभाम्भः श्रुतिनयवशतः स्वाप्नमप्यस्तु सत्यं
योग्यायोग्यादिभेदाग्रह इह चरमां गाहते संप्रतिष्ठाम् ॥ १० ॥

उक्तपक्षद्वये द्वितीयस्य सांप्रदायिकत्वमाह—**नाथै**रिति ॥ विमतमतिः—शुक्तिरजतादिबुद्धिः । सा **न्यायतत्त्वे** भ्रान्त्यधिकरणसिद्धान्ते * षष्ठी चेयं ख्यातिर्यथार्थख्यातिरित्यादिना निरधार्यत । अयं च पक्षः * अथवा, यथार्थं सर्वविज्ञानमिति वेदविदां मतमिति **भाष्यकारै**रन्वभाषि । कथमस्मिन् पक्षे प्रमाणाप्रमाणव्यवस्थादिकमित्यत्राह—**व्यवहृति**रिति । बाध्यव्यवहारहेतुर्ज्ञानमप्रमाणं भ्रान्तिरित्युच्यते । तत्र मणिप्रभादिदर्शने मण्याद्यर्थप्रवृत्तौ तत्संवादोऽन्यायत्तः । अबाध्यव्यवहारहेतुर्ज्ञानं प्रमाणमभ्रान्तिरिति व्यवह्रियते । तत्र कदाचित्पक्षिबुद्बुदादौ प्रवृत्तिविसंवादो विषयापक्रमादेरिति भावः । यत्तु शुक्तौ सादृश्यात् रजतसद्भावः; मरीचिकायां पञ्चीकरणानुरोधेन तोयसद्भावः; स्वप्ने च रथादेस्सृष्टिविशेषतया सत्यत्वं भाषितम्; तत्र विषयसत्यत्वेऽप्यप्रमाणव्यवहारनिदानमाचिख्यासुर्यथाभाषितमनुभाषते—**शुक्ता**विति । प्रभाम्भः—सूर्यप्रभायां दृश्यमानं तोयमित्यर्थः । स्वाप्नं—स्वप्नसिद्धं रथादि । यद्यप्यत्रातस्मिन् तद्बुद्धिर्नास्ति, अतज्जातीयभेदाग्रहश्च न प्रवर्तकः; तथाऽपि तज्जातीये स्वाभीष्टयोग्यायोग्यादिभेदाग्रहात् प्रवृत्ता व्यवहृतिर्विसंवदेतेत्यप्रमाणव्यवहारोऽस्त्यर्थं घटेतेत्यभिप्रायेणाह—**योग्येति** । शुक्तिलीनं रजतं मरीचिकास्थं जलं चाङ्गुलीयकसेकाद्यनर्हम् । अतस्तदनर्हे तदर्हभेदाग्रहात् प्रवृत्तिर्वितथा भवति । एवं स्वाप्नेष्वपि धनपित्रादिषु जागरदृष्टसरूपेषु तत्तद्भेदाग्रहात् प्रवृत्ता दुराशा मोघा भवति । आदिशब्देन नष्टानष्टादिसंग्रहः । चरमां संप्रतिष्ठां—व्यवहारविसंवादनिदानतामित्यर्थः ॥ १० ॥

236. **भेदाज्ञानात् प्रवृत्तौ न कथमुपरतिः स्यादभेदाप्रतीत्या**
रूप्यारूप्यभ्रमादावपि यदि न यतोऽनिष्टभेदाग्रहात् सा ।

आधारे भेदवर्जं स्फुरति सदृशवस्त्वन्तरे चोपपन्ना
तत्तद्वस्तूचितैव व्यवहृतिनियतिस्त्वन्मते बुद्धिवन्नः ॥ ११ ॥

नन्वन्वयव्यतिरेकाभ्यां कारणविशेषस्सर्वत्र व्यवस्थाप्यः । तत्र चेतनप्रवृत्तिरिच्छातः; सा चानुकूलताज्ञानात् । न चात्र ज्ञानेच्छाप्रवृत्तीनां भिन्नविषयत्वं युक्तम् । यद्यपि शुष्के पतिष्यामीति कर्दमे पतति; तथाऽप्यवशागतप्रवृत्तिन्याय इह नास्थेयः, इदं रजतमित्यत्रेदमर्थभूतभास्वरद्रव्यजिघृक्षयैव प्रवृत्तेः; न च रजतभेदाग्रहादरजते प्रवृत्तिः, अग्रहस्य क्वचिदपि प्रवृत्तिहेतुत्वादृष्टेः; इति मत्वा भेदाग्रहात् प्रवृत्तावतिप्रसङ्गमाह—**भेदाज्ञाना**दिति ॥ यदि निवृत्तिकारणभूतभेदग्रहाभावात् प्रवर्तते, तथा प्रवृत्तिकारणभूताभेदग्रहाभावात् किं न निवर्तेत? यथा भेदग्रहस्य निवृत्तिकारणत्वं नेदं रजतमित्यत्र दृश्यते, एवमभेदग्रहस्य प्रवृत्तिकारणत्वम् इदं रजतमित्यभ्रान्तबुद्धौ दृष्टमेव । ततश्चाभेदग्रहरूपप्रवृत्तिकारणाभावात् प्रवृत्तिप्रतिपक्षभूता निवृत्तिः कथं न स्यादिति भावः । अथ रजते प्रवृत्तिरपि रजतभेदाग्रहादेवेति दृष्टम्, स चात्रापि समान इति मन्यसे; तर्हि रजतार्थिनः कदाचिदरजतान्निवृत्तिरपि रजताभेदाग्रहादिति दृश्यते; अतो निवृत्तिकारणभूतरजताभेदाग्रहसद्भावात् निवृत्तिरनिवार्येत्यभिप्रायेणोदाहरति—**रूप्यारूप्यभ्रमादा**विवेति । तत्र निवृत्तिरन्यकारणिकेत्यभिप्रायेणाह—**नेति** । हार्दं विवृणोति—**यत** इति । सा—निवृत्तिः । अयं भावः—न ह्यसौ रजतार्थिनस्ततो निवृत्तिरिष्टरजताभेदाग्रहात्, किंतु अनिष्टारजतभेदाग्रहात् । अरजताद्भेदो रजतत्वम्; तदग्रहादेव हि तत्रापि तदर्थिनो निवृत्तिः । कथं प्रवृत्तिर्निवृत्तिश्च भेदाग्रहतस्स्यातामिति चेत्; इत्थम्—प्रतियोगिविषयभेदेन सामग्रीभेदात् इष्टभेदाग्रहात् प्रवृत्तिः, अनिष्टभेदाग्रहान्निवृत्तिरिति । किंचोपादानवद्धानमपि प्रवृत्तिविशेषः; तत्र भेदाग्रहः प्रवृत्तिसामान्यप्रयोजकः; तद्विशेषस्य तु तद्विशेष इति किं नो बाध्यते? नन्वधिकरणप्रतियोगिनोरुभयोरन्यतरस्य वा ग्रहणाभावेऽपि तद्भेदाग्रहसिद्धिः । किं तत्रापि प्रवृत्तिः स्यात्? नेत्याह—**आधार** इति । भेदाधारे भेदमन्तरेण भासमाने सतीत्यर्थः । स्फुरतीत्यत्र ग्रहणतः स्मरणतो वेति यथासंभवं ग्राह्यम् । सदृशवस्त्वन्तरे—अभिमतेऽनभिमते वाऽन्यस्मिन्वस्तुनि । तत्तदिति इष्टानिष्टविभागाभिप्रायम् । एवमनभ्युपगमेऽन्यथाख्यातिपक्षेऽप्यतिप्रसङ्गो दुर्वार इत्यभिप्रायेणाह—**त्वन्मत** इति । भ्रान्तेर्हि विशेषाग्रहसहकृतसामग्र्या सिद्धिस्त्वयोच्यते । तत्र न ह्यधिकरणादिग्रहणरहितभेदाग्रहस्य सहकारित्वं मन्यसे । संशयविपर्ययरूपविशेषोत्पत्तौ च विशेषकारणापेक्षां ब्रूषे; तद्वदिहाप्यतिप्रसङ्गपरिहारः । ननु यदा शुक्तौ रजतभेदाग्रहस्तदा तत्र शुक्तिभेदाग्रहोऽपि विद्यते । अतोऽनिष्टशुक्तिभेदाग्रहात्ततो निवृत्तिः किं न स्यात्? तव शुक्ति[भेद]भ्रमात्पूर्वक्षणेऽन्यत्र भ्रमकारणतयाऽभिमतशुक्तिभेदाग्रहात् शुक्तिभ्रमः किं न स्यात्? शुक्तौ शुक्तिभ्रमो न घटत इति चेत्, शुक्तौ रजतधीरप्यघटितैव त्वयाऽङ्गीक्रियते । न हि रजतोल्लेखिनी धीररजतविषयेति घटते; अदृष्टचरत्वात् । अदृष्टमपि भेदाग्रहविशेषो घटयतीति चेत्, तद्वदिहापि शुक्तौ शुक्तिभ्रममघटितं घटयतु । दर्शनादर्शनाभ्यां विशेष इति चेत्, एवं निवृत्तिहेतुत्वेऽपि निध्यातव्यमिति । एतदपि प्रतिबन्द्यैव प्रज्ञापितम् । अग्रहणस्य प्रवृत्तिकारणत्वं न दृष्टमित्यस्याप्येषैव प्रतिबन्दिः । न ह्यग्रहस्य बुद्धिकारणत्वमप्यन्यत्र दृष्टं भवति । अगत्या कल्पनं त्वन्यत्रापि समानम्; त्वन्मते गौरवमधिकम् ॥ ११ ॥ इति अख्यातिसंवलितयथार्थख्यातिपक्षः ॥

237· अन्यस्मिन्नन्यबुद्धिर्न यदि न घटते तत्प्रवृत्तिस्तदिच्छो-
रिष्टं तत्साधनं वा यदभिमतमतोऽन्यत्र सा नेति चेन्न ।

रत्नांशौ रत्नबुद्ध्या विदुरनवगते रत्न एव प्रवृत्तिं
ज्ञातस्वेष्टानुषङ्गादविदितमपि खल्वाददीतात्र चैवम् ॥ १२ ॥

अत्र प्रसङ्गमुखेनान्यथाख्यातिसाधनमनुभाषते—**अन्यस्मिन्निति** ॥ विवादपदं शुक्तिशकलं रजतज्ञानविषयः रजतोपायान्यत्वे सति रजतार्थिप्रवृत्तिविषयत्वात् सम्यग्रजतवत् । यदि पुरोवर्तिनो रजतबुद्धिविषयत्वं न स्यात् किं तत्र पुरुषः प्रवर्तते ? सुखे दुःखनिवृत्तौ तदुभयसाधने वा बुद्ध्यारूढे पुरुषस्येच्छा भवति, इष्टे च प्रवर्तते । तदिह शुक्तौ यद्युपादित्साप्रसाधिका रजतधीर्न स्यात्; तर्हि न स्यादेव तत्र प्रवृत्तिरिति । अतोऽन्यत्र सा न—सुखदुःखनिवृत्तितत्साधनबुद्धिविषयादन्यत्र पुंसां प्रवृत्तिर्न दृष्टेत्यर्थः । प्रवृत्तेः स्वविषयबुद्धिपूर्वकत्वनियमो नास्तीत्यभिप्रायेण प्रत्याह—**नेति** । व्यभिचारमुदाहरति—**रत्नांशाविति** । त्वत्पक्षे हि रत्नांशुविषयेण रत्नभ्रमेण प्रसारितहस्तस्तत्रत्यमनवगतं रत्नमुपादत्ते । तत्र रत्नार्थिप्रवृत्तिविषयभूतं रत्नं न प्रवृत्तिहेतुरत्नधीविषयः, प्रभाया एव तत्र धीविषयत्वात् । अस्मत्पक्षेऽपि सामान्यतो रत्नजातीयस्मृत्या प्रवृत्तिः, न तु तदानीं गृह्यमाणरत्नविशेषविषयस्मृत्या ; तस्याननुभूतचरत्वात् । सामान्यतो विदितत्वादप्यविदितत्वं नास्तीति चेन्न; एतावता विदितत्वेन प्रवृत्तिविषयत्वेऽतिप्रसङ्गात् । एवं व्यभिचारस्थलान्तरमाह—**ज्ञाते**ति । किंचिदिष्टं क्षीरादिकं कश्चिदुपादत्ते; तत्र सामान्यतोऽप्यज्ञाततोयतृणादिकमप्युपात्तं भवति । पुरुषप्रवृत्तिविषयत्वं तत्र नास्तीति चेन्न ; ज्ञातानामज्ञातानां च तत्प्रवृत्तिजन्यफलाधारत्वाविशेषात् । तदेवमविदितस्यापि प्रवृत्तिविषयत्वे पुरोवर्तिन इदंत्वेन विदितस्य रजतत्वेनाविदितस्यापि प्रवृत्तिविषयत्वं कैमुत्यसिद्धमित्यभिप्रायेणाह—**अत्र चैवमिति** । चकारात् दूषणान्तरमपि समुच्चिनोति । तत्र रजतोल्लेखस्य शुक्त्युल्लेखरूपत्वमसंभवीति पूर्वमेवोक्तम् । संभवद्विषयत्वे त्वनुमानस्य सिद्धसाधनता, शुक्तिरजते इत्युभयग्राहिण एकज्ञानस्य सर्वसंमतत्वात् । रजतत्वविशिष्टज्ञानविषय इत्युक्तेऽपि स एव दोषः । यज्ज्ञानं रजतत्वाश्रयतया स्वविषयं गृह्णाति तस्य विषय इत्युक्तेऽपि रजतव्यक्तिं रजतत्वाश्रयतया विषयीकुर्वतो ज्ञानस्य शुक्तिरपि विषय इति स्यात् । अथैतन्निष्ठरजतत्वाश्रयतया ज्ञानस्य विषय इति साध्यते, तत्र दृष्टान्तासिद्धिः, साध्यस्वरूपासंभवश्च, एतन्निष्ठरजतत्वाद्यभावात् । स्वविषयरजतताज्ञानविषय इत्युक्तेऽपि न निस्तारः ; रजतगतरजतत्वोल्लेखिज्ञानस्यैवैतद्विषयत्वसंभवात् । अथ स्वोपादित्साहेतुभूतरजतज्ञानविषय इति ब्रूषे, तथाऽपि सहकारिविशेषात्तद्धेतुभूतरजतस्मृतेस्सन्निहितासन्निहितानुभवजनितसंस्काराभ्यामुत्पत्तिसंभवात् तद्विषयतयाऽर्थान्तरतैव । रजतानुभवविषय इति विशेषितेऽपि स्मृतिमूलप्रवृत्तिविषये रजते व्यभिचार इति ॥ १२ ॥

238. शुक्तित्वारूप्यतादेर्न तु रजततया भाति शुक्तिर्विगीता
यद्वा धीत्वाद्यथार्था विमतमतिरतो बुद्धिबाधोक्त्ययोगः ।
वैशिष्ट्यासिद्धिमात्रप्रथनमिह परं बाधकस्यापि कृत्यं
किंचासत्ख्यातिरंशे प्रसजति भवतामन्यथाख्यातिवेद्ये ॥ १३ ॥

अन्यथाख्यातिवादमनुमानतोऽपि प्रत्याचष्टे ; तत्र बोध्यपक्षीकारेण तावदाह—**शुक्तित्वेति** ॥ विगीता शुक्तिर्न रजततया भाति शुक्तित्वात् अरूप्यत्वाद्वा ; आदिशब्देन रजतविरुद्धार्थक्रियाकारित्वसंग्रहः । अन्यथाख्यातिसमर्थनहेतोस्सविशेषणत्वान्निर्विशेषणशुक्तित्वादिहेतुः प्रबल इति द्योतनार्थस्तुशब्दः । किंच मदुक्तस्य विपक्षे गौरवप्रसङ्गो बाधकस्संभवति, न तु त्वदुक्तस्य । प्रवृत्तिविशेषो हि भेदाग्रहादप्युपपन्नो दर्शितः । अथ बुद्धिपक्षीकारेणाप्याह—**यद्वेति** ।

विगीता बुद्धिर्यथार्था बुद्धित्वात्संप्रतिपन्नवत् । नन्वन्यथाख्यातिपक्षीकृतावाश्रयासिद्धिर्धर्मिग्राहकविरोधो वा । अथ विषयांशभेदेन तद्याथात्म्यमभिप्रेतं तदा सिद्धसाधनम्, धर्मिणस्समानधर्मस्य चानारोपितत्वात्; बुद्ध्यन्तरपक्षीकारेऽप्ययमेव दोष इति । मैवम्; अत्र हि पुरोवर्त्यर्थे व्यवहर्तुरुपादित्सां प्रत्यव्यवहितहेतुभूता काचिद्बुद्धिरस्तीति सामान्यत उभयाभ्युपेतम् । यद्यपि सिद्धस्य वाऽसिद्धस्य वा धर्मिणस्सत्त्वासत्त्वे विधिनिषेधानर्हे । तथाऽपि गृह्यमाणयत्किंचिदाकारेण सत्ये पर्वतादौ अवयविसङ्घातप्राकृतपरिणामादिविवादानादरेण पक्षीकरणं सर्वसंमतम् । तद्वदिहापि शुक्तिविषयत्वतदविषयत्वादिविवादे सत्यप्युभयानुमतोपादित्साकरणत्वविशिष्टज्ञानपक्षीकारेणात्र प्रयोगोपपत्तिः । यथा च प्रमितिरूपत्वभ्रान्तिरूपत्वविशेषानादरेण शुक्तिशकलस्य रजतज्ञानविषयत्वमात्रं सामान्यतस्साध्यते, तत्र च प्रमितिरूपत्वे विरोधः भ्रान्तिरूपत्वे त्वप्रसिद्धविशेषणत्वमिति पर्यनुयोगं न क्षमसे; एवमिहापि सामान्यतः पक्षसिद्धिरिति मध्यस्थदृष्टिमनुसंधत्स्व । तथाऽप्यत्र साध्यं यथार्थत्वम्? अनारोपितविषयत्वम्? आरोपितविषयरहितत्वं वा? आद्ये धर्म्यंशादेरनारोपितत्वात्तद्विषयत्वेन सिद्धसाधनत्वम् । आरोपितविषयत्वात्यन्तासिद्धौ चानारोपितविषयत्वमपि दुर्वचम् । अत एव न द्वितीयः, निष्प्रतियोगिकनिषेधायोगादित्यत्राह—**अत** इति । यथार्थत्वप्रतिज्ञानवशाद्यवच्छेद्यत्वेन क्वचित् बुद्धिबाधः स्यादित्युक्तेरयोग इत्यर्थः । अयं भावः—**योगाचारा**दयो हि स्वप्नादिनिदर्शनेन सर्वप्रत्ययानां प्रत्ययत्वेनायथार्थत्वं साधयन्ति; सर्वत्रासिद्धं च यथार्थत्वं प्रतिषेध्यं प्रतिपद्यन्ते; तानुद्दिश्यायं प्रयोगः स्यात्; पिशाचानां पिशाचभाषयैव ह्युत्तरं देयम् । तदिह यद्वेत्यनेन पक्षान्तरान्वारोहः प्रख्याप्यते । कस्तर्हि तान् प्रति दृष्टान्तो वाच्यः? यस्तेषां स्वपक्षसाधकबोधः । नहि तस्यायथार्थत्वं तैर्वक्तुं युक्तम्, स्वपक्षासिद्धिप्रसङ्गादिति । ननु बुद्धिबाधः कश्चित्सिद्धो न वा? आद्ये कथं तन्निषेधः? द्वितीये कथंतरामिति चेत्; उच्यते, नहि वयं बुद्धिबाधशब्दस्य कंचिदर्थमनुमत्य प्रतिषेधामः, किंतु बुद्धिबाधोक्तिरयोग्यपदसमभिव्याहाररूपा न विशिष्टमर्थं बोधयतीति तत्प्रयोगास्यायुक्ततामात्रं ब्रूम इति भावः । एतेनान्यथाख्यातिः क्वचिदस्ति न वेत्यादिकमपि प्रत्युक्तम् । अस्ति तावत् परस्परविरुद्धाकारभानरूपान्यथाख्यातिस्सर्वेषु वस्तुषु । सेयं शुक्तिविरुद्धाकारवत्तया अन्यत्र सिद्धा । अन्यथाख्यातिश्शुक्त्यालम्बना न भवतीत्युक्तौ क्वचित् सिद्धस्यैवान्यत्र निषेधः । यत्तु शुक्तेरेव बाधदशायां रजतादन्यथात्वेन भानम्, न तन्निषेध्यम्; स्वाकारविरुद्धाकारवत्तया भानमिति त्वयोग्यपदसमभिव्याहारमात्रमिति । ननु पूर्वधीबाधाभावे परस्य कथं बाधकत्वमित्यत्राह—**वैशिष्ट्ये**ति । बाधकज्ञानं हि पुरोवर्तिनि रूप्यत्ववैशिष्ट्यं नास्तीति बोधयति; तच्च रूप्ये सिद्धं प्रतियोगि भवति । अत एव भेदग्रहसिद्धौ भेदाग्रहप्रभवप्रवृत्तिरूपसाध्यापहारात् पूर्वोत्तरधियोर्बाध्यबाधकत्ववाचोयुक्तिरिति भावः । असत्ख्यातिदूषणेनान्यथाख्यातिं साधयतामनिष्टप्रसङ्गमाह—**किंचे**ति । यद्यप्यधिष्ठानं सत्यं भाति; यद्यपि रजतस्य रजतत्वस्य चान्यत्र सिद्धेस्तदारोपे नात्यन्तासत्ख्यातिः; तथाऽपि शुक्तिशकले रजततादात्म्यस्य रजतत्वसंसर्गस्य वा तत्र चान्यत्र चासिद्धस्य निषेध्यस्य ख्यातिविषयत्वादत्यन्तासत्ख्यातिरनिवार्या । एतावदसत्ख्यातिरङ्गीक्रियत इति चेदिदमपि गौरवान्तरम् । तथा चासत्ख्यातिदूषणाद्विरन्तव्यम्; अन्यथाख्यातिसाधनाद्वेति ॥

239. **योऽसौ बोधोऽन्यथाधीजनक इति जगे भ्रान्तिरित्युच्यतेऽसौ**
नेत्थं बोधापलापः क्वचिदपि वदतां बोधमध्यक्षसिद्धम् ।
यत्र प्रत्यक्षसिद्धादधिकमपि परे निष्फलं कल्पयेयुः
सिद्धैरेवात्र तत्तद्व्यवहृतिरिति हि स्थापितं भाष्यकारैः ॥ १४ ॥

नन्वन्यथाख्यातिमपह्नुवानानां सर्वस्या बुद्धेर्यथार्थ्याविशेषाद्भ्रान्तिशब्दः क्वचिदपि न स्यात्। न ह्यसावसाधुः; न च साधुरपि निर्विषयः स्यात्। स्पष्टदृष्टबोधापलापे च सर्वबोधापलापप्रसक्त्या विश्वविलोपस्स्यादित्यत्राह—**योऽसाविति** ॥ अयं भावः—अस्ति ह्यधिष्ठानादिगोचरं भेदाग्रहविशेषसहकृतं भ्रान्तिजनकत्वेन युष्मदभिमतं किंचित् ज्ञानं, तदेव भ्रान्तिरित्युच्यते। न चात्र बोधापलापः; ईदृशबोधोपलम्भस्याभ्युपगमात्, तदतिरिक्तबोधोपलम्भस्याभावाच्चेति। नन्वनादेशिकमेतत् भाष्यादिष्वनुक्तेरित्यत्राह—**यत्रेति**। यत्र संप्रतिपन्नैः कैश्चिद्व्यवहारस्संभवति तत्र मध्ये न किंचित् कल्पनीयमित्यभावजात्यवयविभेदादिनिरासे **भाष्यकारै**र्निरणायि, प्रस्तुतार्थश्च भ्रान्तिचिन्तायां प्रदर्शितप्राय इति। *ननु चाख्यातिपक्षेऽप्यन्यविशेषणमन्यविशेषणत्वेनेति **भाष्ये** कथं चोदितम्? किमिति वा तच्चाप्रदिष्टोत्तरम्? सत्यं, तदुच्यते—सर्पभूदलनाम्बुधारादिभ्रमेष्वयं सर्प इदं भूदलनमियमम्बुधारेति सर्पादिविशेष्यलिङ्गभाञ्जि विशेषणानि भवन्ति; इदं च समानाधिकरणत्वाभिमानात्। अतोऽन्यथाख्यातिरवर्जनीयेति चोद्याभिप्रायः। परिहारानुक्तिस्तु तत्तद्भेदाग्रहनिबन्धनवाचकव्यवहारविशेषमात्रमिति स्वयमूहक्षमशिष्यशिक्षार्थेति। **श्लो.** तर्कतत्फलसामर्थ्यादन्यथाधीप्रसञ्जनम्। दत्तोत्तरमिति ग्राह्यं दृष्टगौरवलाघवैः ॥ यदेतदाहार्यव्याप्यजनितमारोपितव्यापकविषयं ज्ञानं तर्क इति ब्रूषे, तज्जनकतयाऽभिमतज्ञानस्यैव तर्कशब्दवाच्यत्वं, तस्यैव च मानानुग्राहकत्वमिति ॥ १४ ॥ **इति अन्यथाख्यातिभङ्गप्रकारः ॥**

240. **एकाधारे विरुद्धाकृतियुगयुगपत्ख्यातिरन्योन्यबाध्या**
डोलाविक्षेपकल्पा तदनियतिरियं धीक्रमे साक्षिणी नः।
तस्मात्तत्तद्विशेषस्मृतिसमसमयं छन्नतत्तद्विरोधः
ख्यातस्साधारणोऽर्थः परमिह विशये येन बुद्ध्यन्तरं वः ॥ १५ ॥

अथ स्यात्—विरुद्धानियतकोटिद्वयगोचरं संशयात्मकं ज्ञानं सर्वेषां प्रसिद्धम्; तच्च वस्तुनि विकल्पस्य विरुद्धानियताकारत्वस्य चायोगात् अन्यथाख्यातिरूपमेव। तदनभ्युपगमे *सन्दिग्धे न्यायप्रवृत्तिः *विषयस्संशयश्चैवेत्यादिकमुच्छिद्येतेत्यत्राह—**एकाधार** इति ॥ अयं भावः—यदि स्थाणुत्वविशिष्टतया पुरोवर्ति भायात्, पुरुषत्वविशिष्टतया न भायादेव; तथाऽन्यत्र सर्वत्र दृष्टेः। तदयं प्रयोगः—विप्रतिपन्नं स्थाणुपुरुषभानं भिन्नाधा[र]रे स्थाणुत्वपुरुषत्वे बोधयति स्थाणुपुरुषभानत्वात् स्थाणुपुरुषाविति भानवत्। ततश्च पुरोवर्तिभानं स्थाणुपुरुषभानं च मिथो भिन्नमिति सिद्धम्। तस्मादूर्ध्वद्रव्यभानमनुभवः; स्थाणुपुरुषभानं तु स्मरणम्। न चैकस्मिन् पुरुषे स्मृत्यनुभवयोरेकदा संभवं मन्यसे; स्मर्यमाणाधारसंशये धर्मिस्फुरणस्य कोटिद्वयस्फुरणस्य च स्मृतित्वाविशेषेऽपि धर्मिस्फुरणस्य कोटिद्वयस्मृतिहेतुसंस्कारोद्बोधकतया पूर्वत्वमनिवार्यमिति। प्रकारान्तरेणापि धीक्रमं साधयति—**डोलेति**। संशयडोलाधिरूढो डोलायमानमानस इति रूपकोपमानाभ्यां क्रमेण विरुद्धयोगिसारूप्यं व्यज्यते। अनियतत्वव्यञ्जकश्च वाकारप्रयोगोऽन्यतरस्फुरणमितरोल्लेखवर्जितं स्वरसतो दर्शयति। न ह्यसाविह समुच्चयार्थः, तथा सत्यनियमानुल्लेखेन संशयरूपत्वाभावप्रसङ्गात्; वाकारश्चाविशेषात् प्रयुज्येत। नाप्युपमानार्थः, धर्मिणस्तत्तदन्यत्वानिश्चयेन तत्तदुपमेयत्वायोगात्। न च मिथः; अयमिति पुरोवर्तिनिर्देशेनाघटितत्वात्, अध्याहारवाक्यभेदयोरवर्जनीयत्वाच्च। अतोऽत्र विकल्पतः प्रवृत्तमिदमव्ययम्; तत्त्वे अतदयोगात्। ऊर्ध्वः पदार्थः कश्चित् स्थाणुर्भवति, कश्चित्पुरुषो भवतीत्यूर्ध्वत्वस्य स्थाणुत्वपुरुषत्वाभ्यां विभज्य साहचर्यं व्यनक्ति। तदिहायमिति पुरोवर्तिमात्रमगृहीतविशेषमनुभूयते, स्थाणुपुरुषौ तु स्मर्येते इति विभागः। एतदेव निगमन-

व्याजेन स्पष्टयति—**तस्मा**दिति । समसमयमित्यगृहीतक्रमयोरनुभवस्मृत्योर्निरन्तरभानाभिप्रायम् । अथवा पुरोवर्त्यनुभवजनितसंस्कारेण कोटिद्वयस्मृतिहेतुसंस्काराभ्यां च संभूय तैर्युगपदेकस्मृतिसंभवात्तदुल्लिख्यमानविषयत्रययुगपत्प्रकाशख्यापनार्थमेतत्। **छन्नतत्तद्विरोध** इति। एतद्भेदकधर्मानुल्लेखपरम् । साधारणः—साधारणाकारविशिष्ट इत्यर्थः । परं—पश्चात्, केवलमिति वा । एतावतैव संशयव्यवहार इति भावः । ईदृशस्य ज्ञानस्य संशयव्यवहारजनकत्वं न क्वचिद् दृष्टमित्यत्र लाघवं प्रतिबन्दिं चाभिप्रेत्याह—**येनेति** । साधारणख्यातिपरामर्शोऽयम् । ईदृशबोधेन संशयरूपज्ञानोत्पत्तिरप्यन्यत्र न दृष्टा; व्यवहारविशेषस्तु त्वदिष्टतत्कारणेनैव सिध्येदिति भावः । **श्लो.** ऊहानध्यवसायौ च परोक्तौ संशयात्मकौ । तदन्यत्वेऽपि निर्वाहस्समानन्यायतः स्थितः ॥ १५ ॥ **इति संशययाथार्थ्यप्रकारः ॥**

241. **दुस्साधा बाधधीभ्यां सदसदितरता कुत्रचिद् व्याहतत्वात्**
सत्त्वासत्त्वं च ताभ्यां कथमिव न भवेद्व्याहतेश्चेत् समं तत् ।
दृष्टत्वाद्वा विशेषः क्वचिदपि न हि नस्सर्वरूपेण सत्त्वं
नासत्ता चानुपाधिर्न च विमतिरिह ब्रह्मतुच्छातिरेके ॥ १६ ॥

श्लो. सयूथ्यमतभेदौ द्वौ श्रमे किंचित्प्रदर्शितौ । अथ प्रतिमतस्थानां प्रलापः प्रतिरुध्यते ॥ तत्र तावत् कचोल्लुञ्छनमतोञ्छितामनिर्वचनीयख्यातिमधिक्षिपामः । तत्र यदाहुः—* सत्त्वे न भ्रान्तिबाधौ स्तां नासत्त्वे ख्यातिबाधने । सदसद्भ्यामनिर्वाच्येत्यादि । अनिर्वाच्यत्वं नाम किं वाच्यादन्यत्वम्, वाच्यत्वराहित्यम्, निरुपाख्यत्वम्, सदसदन्यत्वम्, सत्त्वासत्त्वरहितत्वम्, ब्रह्मतुच्छविलक्षणत्वम्, अन्यद्वा किञ्चित्? नाद्यः; सर्वलौकिकवैदिकव्यवहारविरोधात् स्ववचनादिविरोधाच्च । वाच्यानामेव मिथोऽन्यत्वेन तत्साधने सिद्धसाधनात् । सर्ववाच्यान्यत्वमप्येकैकस्मिन्विद्यत एव ; न ह्येकैकस्यापि वाच्यस्य सर्ववाच्यत्वम् । सर्वेषां वाच्यान्योन्याभावानामाश्रयत्वमित्यप्ययुक्तम् ; अनिर्वाच्यादिशब्दवाच्यस्य स्वान्योन्याभावाधारत्वायोगात् । अत एव न द्वितीयः ; ब्रह्मणि तुच्छे च वाच्यत्वानभ्युपगमात्; तयोरपि प्रपञ्चतुल्यत्वस्वीकारप्रसक्तिश्च । न तृतीयः, निरुपाख्यशब्दस्य यौगिकत्वे दत्तोत्तरत्वात्, निरुपाख्योपाख्यया च त्वयैव विगीतस्योपादानात्, रूढिमात्रस्य परिभाषाप्रायत्वेन विगीतसत्यत्वानुपरोधित्वात्, खरशृङ्गाद्यविशेषसाधने दृष्टविरोधादपसिद्धान्ताच्च । एवं स्थिते चतुर्थादीन् दूषयति—**दुस्साधे**ति ॥ बाधधीभ्यामित्युपलक्षणम् । नाशधीभ्यामित्यपि भाव्यम् । अयं भावः—सदसदन्यत्वं तावत्सतामेव सदन्तरव्यावृत्त्या तुच्छव्यावृत्त्या च संभवति । सर्वेभ्यस्सद्भ्योऽन्यत्वं च त्वया दुर्वचम् ; अनेकसदनभ्युपगमात् । यद्यपि पारमार्थिकं सदेकमेव; तथाऽपि प्रातिभासिकानि व्यावहारिकाणि च बहूनि सन्तीति चेत्, किमतः? अनिर्वचनीयत्वाभिमतस्य व्यावहारिकसतः स्वस्मादन्यत्वायोगेन सर्वसदन्योन्याभावकार्त्स्न्यासिद्धेः ; व्यावहारिकराशिबहिर्भावाभ्युपगमे च पारमार्थिकप्रातिभासिकतुच्छकोटिप्रवेशप्रसङ्गेन स्वमतादिव्याघातात् । अत एव सत्त्वासत्त्वरहितत्वमपि निरस्तम् ; व्यावहारिकसत्त्वराहित्यस्य सत्त्वमात्रराहित्यस्य वा साधने व्याघातात् । पारमार्थिकसत्त्वराहित्यविवक्षायां तु ब्रह्मतुच्छयोरपि तद्राहित्यात्तदविशेषप्रसङ्गः ; नहि ब्रह्मण्यपि पारमार्थिकं सत्त्वं नाम धर्मस्त्वयेष्यते । तदपि तत्र प्रपञ्चवत् कल्पितमिति चेत्, अन्यत्रापि तस्य कल्पितत्वादविशेष एव । ब्रह्मणि च तस्य कल्पितत्वे कथं ब्रह्म परमार्थसत्? तथात्वे वा विगीतमपि कथं न तथा? एवं ब्रह्मतुच्छान्यत्वमपि दुस्साधम्; सत्यस्य तस्य असत्यवृत्तित्वव्याघातात् । तदसत्यत्वे तु सत्यासत्ययोस्तुच्छातुच्छयोश्च तादात्म्यापत्त्या व्याघातादेव । ब्रह्मणि तुच्छे च ब्रह्मतुच्छान्यत्व-

मसत्यं विद्यत इत्यविशेषश्च। यदप्यन्यत्किंचित् तदपि विगीते सत्यत्वं सहेत न वा? पूर्वत्र न विवादः; उत्तरत्र स्वयं सत्यमसत्यं वा? आद्ये ब्रह्मान्यत्वानन्यत्वोभयसमुच्चयोभयप्रतिषेधविकल्पेनापसिद्धान्तसिद्धसाधनत्वव्याघातादयः। द्वितीये स्वसाध्यमसत्यं वदतस्ते न किंचिदन्यैर्दूषणं देयम्; तत्प्रदानफलस्य त्वदुक्त्यैव सिद्धत्वादिति। अथ प्रतिबन्द्यभिप्रायेण विपरिवर्तं प्रसञ्जयति—**सत्त्वासत्त्व**मिति। समाहारद्वन्द्वोऽयम्। चकारो जैनानुधावनप्रसक्तिं सूचयति। ख्यात्यन्यथानुपपत्त्या सत्त्वं बाधान्यथानुपपत्त्याऽसत्त्वं किं न कल्प्यत इति भावः। प्रतिक्षेपार्थं कथंशब्दं प्रश्नार्थं मन्यमानस्य प्रत्युक्तिं शङ्कते—**व्याहतेश्चे**दिति। सत्त्वासत्त्वयोस्सितासितत्वन्यायेन मिथो विरोधान्नैकत्रैकदा तयोस्संभव इति भावः। हार्दमुद्गिरति—**समं तदि**ति। तत्—व्याहतिप्रयुक्तमभवनं त्वदुक्तेऽपि समानमित्यर्थः। अयं भावः—यदि सत्त्वमसत्त्वं च मिथो विरुद्धं मन्यसे तदा तदभावयोरपि तथात्वं नान्तरीयकम्। यद्यपि परस्पराभावव्याप्यमात्ररूपाणां शीतोष्णनीलपीतादीनां मिथो विरोधेऽप्युभयाभावः क्वचिन्न विरुध्यते, दृष्टस्य दुरपह्नवत्वात्; तथाऽप्युष्णत्वानुष्णत्वनीलत्वानीलत्वादीनामिव परस्पराभावात्मनोस्सत्त्वासत्त्वयोरेकत्रोभयसमुच्चयवदुभयव्यतिरेकोऽपि व्याहत एव; यत्र सत्त्वं तत्र नासत्त्वं यथा ब्रह्मणि, यत्रासत्त्वं तत्र न सत्त्वं यथा कूर्मरोमणीतिवत्। यत्र सत्त्वाभावस्तत्र नासत्त्वाभावः, यथा खपुष्पे; यत्र नासत्त्वाभावः तत्र न सत्त्वाभावः, यथा ब्रह्मण्येवेति नियमस्य निर्व्याघातत्वादिति। यदि समत्वं तर्हि त्वत्पक्षाय कुतस्तुष्यसि मत्पक्षाय किमिति कुप्यसीत्यशिक्षितप्रतिबन्दिशक्तेरनुयोगे सत्त्वासत्त्वसमुच्चयपक्षस्य प्रत्यक्षाद्यानुगुण्यमाह—**दृष्टत्वा**दिति। अनयोस्सहभावः क्व दृष्ट इत्यत्र सर्वत्रेत्यभिप्रायेणाह—**क्वचिदपी**ति। सर्वरूपेण—सर्वप्रकारेण। कालतो देशतस्स्वभावतश्च तत्रतत्र नियतं हि सत्त्वम्; अन्यथा सर्वनित्यत्वसर्वविभुत्वसर्वाद्वैतवादानां प्रसङ्गात्। असत्त्वमपि तथैव; अन्यथा सर्वशून्यत्वप्रसङ्गात्। एतावत् सदसत्त्वमविरोधादङ्गीकुर्मः; नान्यद्विरुद्धमिति चेत्, सदसद्व्यतिरेकमप्येवं यथादर्शनमविरुद्धमेवाङ्गीकुरुष्व; नतु विरुद्धम्। सदसद्व्यतिरेकवादः शास्त्रेषु दृश्यत इति चेत्, तथा सदसत्त्ववादोऽपि तत्रतत्र दृश्यत एव। अन्यविषयोऽयमन्यपरश्चेति चेत्, त्वत्प्रदर्शितोऽपि तथैवेति। सदसद्विलक्षणशब्देन ब्रह्मतुच्छान्यत्वविवक्षायां दूषणान्तरमाह—**न चेति**। इह—प्रपञ्चे। ब्रह्मतुच्छान्यत्वस्यास्मदभिमतत्वात्तत्साधने सिद्धसाध्यत्वप्रसक्तिरिति भावः। एतेन **श्लो.** सत्त्वे न भ्रान्तिबाधौ स्तां नासत्त्वे ख्यातिबाधने। सदसद्भ्यामनिर्वाच्याविद्याविद्यैस्सह भ्रमः॥ इति डिम्भजृम्भितं प्रत्यूढम्। यदपि तत्तन्निर्वचनखण्डनया सर्वमनिर्वाच्यमिति; तदप्यनिर्वचनीयनिर्वचनखण्डनया सर्वं निर्वचनीयं भवेदिति प्रतिवक्तव्यम्। निर्वचनीयत्वानिर्वचनीयत्वखण्डनयाऽपि प्रपञ्चस्यानिर्वचनीयत्वं सिध्येदिति चेत्; ब्रह्मतुच्छयोरपि तत्खण्डनया किं तन्न सिध्येत्? सिध्यतु, न ततः प्रस्तुतबाध इति चेन्न; तृतीयसौगतसीमातिलङ्घनेन तुर्यसौगतगङ्गाप्रवेशप्रसङ्गात्। **श्लो.** किंच निर्वनीयत्वखण्डनोक्त्यनिरुक्तितः। विश्वनिर्वचनीयत्वमखण्डितमपेक्ष्यताम्॥ एवं त्वदभिमतानिर्वचनीयासंभवात् न तत्ख्यातिसाधने यतितव्यम्॥ १६॥ **इत्यनिर्वचनीयख्यातिभङ्गः**॥

242. रूप्यं जातं तदा चेन्न रजतमिति धीरप्रमा स्यादमुष्मिन्
कार्यासामर्थ्यमात्रान्न तदिति कथनं कल्पतेऽतिप्रसक्त्यै।
शुक्तौ चैतत्तदात्वे कथमिव जनयेद् दुर्घटाऽनाद्यविद्या
नाक्षादिस्त्वर्थहेतुर्न च रजतमतिस्सा हि तेनैव जन्या॥ १७॥

यदपि शुक्तिप्रदेशनियताविद्याशकलशबलिताद्ब्रह्मणः किमप्यनिर्वचनीयं रजतं तदानीमुत्पन्नम् इदं रजतमिति भातीति भावयन्ति, तद्दूषयति–**रूप्यमि**ति ॥ यदि सामग्रीविशेषात्तत्रोत्पन्नं रजतजातीयं रजतमिति गृह्येत तदाऽऽपणस्थ-रजतधीवदमुष्मिन्नपि रजतधीरप्रमा न स्यात् । अपि चामुष्मिन् नेदं रजतमिति बाधकधीरप्रमा स्यात् । तथा च बाधायोगा-दबाधितस्य सत्यत्वसिद्धिः । रजते च रजतान्यत्वमुल्लिखन्ती बुद्धिरन्यथाख्यातिस्स्यात् । अथ नेदं रजतमिति बुद्धिश्शुक्ति-विषयेत्युच्यते, तदा [अनया] पूर्वसिद्धस्य रजतस्य कथं बाधः? नहि रजतसंसृष्टस्यापणादेररजतत्वबुद्ध्या रजतं बाध्येत । अन्यथा तत्र रजते नेयं शुक्तिरिति बुद्ध्या शुक्तिरेव किं न बाध्येत? ननु नेदं रजतमिति बुद्धिरध्यासाधिष्ठानं ब्रह्म रजतान्यत्वेन गृह्णती तत्रतत्र रजतात्मतां बाधतां, तर्ह्यरजतस्याधिष्ठानस्य रजतात्मताबुद्धिरन्यथाख्यातिरेवेति मुधा तत्प्रद्वेषः । अधिष्ठानरजतयोर्भेदबुद्ध्या च न रजतबाधः; किंतु तदुभयनिरूपितं तादात्म्यमेव बाध्येत । तथाऽप्यधिष्ठानस्य निषिध्य-मानात्यन्ताभावाधिकरणत्वग्राहिणी निषेधबुद्धिस्तत्रत्यं रजतत्वमेव बाधत इति चेद्बाध्यतामधिष्ठाने तत्र रजतत्वम्; किमा-यातं तत्रोत्पन्नस्य तन्निष्ठरजतत्वस्य, निषेधाभावात्? न हि रजतत्वं किंचिन्निष्ठात्यन्ताभावप्रतियोगित्वग्रहणेन सर्वत्र मिथ्या भवति । अपि चास्य रजतत्वस्य स्वाधिकरणतया प्रतिपन्ने निषेधाद्बाधः? उत यत्किञ्चिन्निष्ठात्यन्ताभावबोधात्? आद्ये ऽन्यथाख्यातिरनिवार्या; तदनधिकरणे तदधिकरणत्वबोधात् । द्वितीये विगीतस्य को विशेषः, सर्वस्य सर्वनिष्ठत्वाभावात्? **श्लो.** जाते च सदसद्बाध्ये सदसद्धीः क्रमात्सती । स्वच्छायामिव दुर्लङ्घ्यामन्यथाख्यातिमावहेत् ॥ अन्यथाख्याति-रस्तीति परबुद्धिं निषेधता । इष्टा तदन्यथाख्यातिरन्यथा किं निषिध्यते ॥ अथ स्यात्–उत्पन्नमेव रजतं रजत-कार्यानर्हतया नेदं रदतमिति निषिध्यते, अगोप्ता राजा न राजेति न्यायादिति; तत्राह–**कार्येति** । अयमाशयः–नहि किंचिज्जातीयं कुतश्चिद्वैगुण्यात्तज्जातीयकार्यानर्हत्वेनातज्जतीयमनृतं वा भवति, अतिप्रसङ्गात् । अतस्तज्जातीयेऽप्यत्रा-तज्जातीयत्वोपचारमात्रमिति न बाधसद्भावः । ननूपचारोऽपि बाधाविनाभूतः; सत्यम्; न तत्रोपचर्यमाणस्वभावबाधः, किं तूपचारशब्दमुख्यार्थबाधमात्रम् । तथाऽप्यरजतशब्दमुख्यार्थबाधे रजतं प्राणित्येवेति । एवमप्यत्र योज्यम्–कार्या-सामर्थ्ये सत्यपि तदिति कथनं नातिप्रसक्त्यै कल्पत इति । ननु समर्थासमर्थस्वभावयोरैकजात्यासंभवादतज्जातीये कथं तदिति कथनम्? मैवम्; अवान्तरवैजात्यकल्पनेऽपि तज्जातीयत्वानपायात् । अन्यथा कथं तवात्र रजतव्यवहारः? तज्जातीयत्वव्यामोहादिति चेत्; आश्रितोऽसि तर्हि विपरीतख्यातिम् । सारूप्यादिति चेन्न; सरूपमिति बुद्धौ सारूप्य-तिरस्कारेण किंचिदिति बुद्धौ चोपादित्साद्ययोगात्; सरूपे तद्बुद्धिद्वारा सारूप्यस्य प्रवर्तकत्वे दत्तोत्तरत्वात् । अतो-ऽवान्तरवैषम्येऽपि रजतजातीयमेवोत्पन्नं वक्तव्यम् । न च तस्य बाधस्सुवचः । अबाधे कथं पश्चान्नानुवर्तत इति चेत्, स्वाभ्युपगतात् प्रणाशादेवेति पश्य । नाशोऽपि बाध एवेति चेन्न; तस्य प्रतिपन्नोपाधौ निषेधरूपत्वाभावात् । बाधाभावे नाशोऽपि न स्यादिति चेन्न; * जातस्य हि ध्रुवो मृत्युरिति न्यायेन जातत्वादेव नाशोपपत्तेः; त्वया चानिर्वचनीयं रजतं जातमित्येव समर्थनादिति । हेतुनिरूपणासंभवादप्यनिर्वचनीयरजतोत्पत्तिं दूषयति–**शुक्ता**विति । कथमिव–न कथं-चित् । अयं भावः–न तावदहेतुकमिदं रजतं जायेत, **लोकायत**मतप्रसङ्गात् । हेतुश्च न तत्स्वरूपम्, व्याघातात् । नच तत्प्रागभावमात्रम्; तस्यानादित्वेन प्रागपि तज्जनकत्वप्रसङ्गात् । अत एव न तत्सहकृतं तन्निरपेक्षं वा स्वरूपानाद्यविद्या-मात्रम् । अविद्यासन्तानपक्षे च सन्तानिनः कस्यचिद्रजतकारणत्वं किं दृष्टत्वादङ्गीक्रियते? कुतश्चित् कल्प्यते वा? नाद्यः, असिद्धेः । न द्वितीयः, कारणसंभवात्कार्यक्लृप्तिस्तया च तत्क्लृप्तिरिति मिथस्संश्रयात् । न ह्यत्र रजतमुत्पन्नमिति दृष्टम्;

तद्बुद्धेरन्यथासिद्धतया न तयाऽपि तदुत्पत्तिक्लृप्तिः । * इदं सर्वमसृजतेति श्रुत्यसंकोचादिदङ्कारविषयस्य शुक्तिरजतस्यापि सृष्टिरवगम्यत इति चेन्न ; प्रमाणसिद्धविषयत्वात्तत्र * यदिदं किं चेत्यनुवादस्य । ननु * सत्यं चानृतं चेत्यनन्तरमेवाप्रामाणिकमप्युपात्तमिति चेन्न ; अनृतशब्दस्यात्र विकारिवस्त्वन्तरपरत्वात् । अन्यथा * सत्यमभवदित्यादिना समन्वयवैघट्यादिति । दुर्घटेत्यनेन तत्स्वरूपाद्यसंभवं व्यञ्जयति । स्वयं दुर्घटाऽपि सती यदि दुर्निरूपं किञ्चित्कार्यं जनयेत्, अन्यथाख्यातिमपि तथाभूतां किं न जनयेत्? वरं च भ्रान्तितद्विषयजननादुभयसम्मताप्रमाणख्यातिमात्रजननमिति च भाव्यम् । अनाद्यविद्यायास्तदातनकार्यजनकत्वं सहकारिवशात्स्यादित्यत्र संभावितान् सहकारिणो दूषयति—**नाक्षादि**रिति । आदिशब्देन तद्दोषग्रहणम् । इन्द्रियाणि तावन्नार्थमुत्पादयन्ति ; क्वचिदप्यदृष्टेः । तद्दोषाश्च तज्जन्यधीवैपरीत्यापादनेन चरितार्था नार्थविशेषजनकत्वेन कल्पनीया इति भावः । अस्तु रजतबुद्धेरेव सहकारित्वमित्यत्राह—**नचेति** । किमत्र पूर्वानुभूतरजतस्मृतिरेव रजतजनकतया शङ्क्यते, उत स्वविषयेण सहाध्यस्यमाना, आहोस्वित् आपणस्थरजतबुद्धिवद्विषयजन्येति विकल्पे प्रथमं दूषयति—**न चेति** । नहि धीः स्वविषयसजातीयमुत्पादयन्ती क्वचिद्दृष्टा । अन्वयव्यतिरेकमहिम्ना त्वन्यथाख्यातिजनकत्वमागोपालं प्रसिद्धमिति भावः । द्वितीयं दूषयति—**सेति** । अत्र तेनेति सहयुक्ते तृतीया । सविषयवृत्त्यध्यासवादिना त्वया विषयेण सह जायमाना या बुद्धिरिष्यते सा चेद्विषयं जनयेत्, विपरिवर्तः किं न स्यादिति भावः । तृतीयदूषणेऽप्येतदेव वाक्यमावर्तनीयम् । अत्र तेनेति कर्तरि तृतीया । तज्जन्यायास्तदुत्पादकत्वे ह्यन्योन्याश्रयः प्रसज्येत । अथ स्यात्—अस्ति सर्वसाक्षिभूतं किमपि चैतन्यम्, तदेव रजतधीरूपेणापि विवर्तते, तत्सहकृताविद्यया कालविशेषनियतरजतोत्पत्तिरिति । अत्राप्येतदेव पठितव्यम् । तत्र ते न इति पदद्वयम् । या साक्षित्वेन तवाभिमता संवित् साऽनादित्वात् नैव जन्या ; अतस्साऽपि तत्कालनियतरजतं जनयितुं नार्हति ; सहकार्यन्तरस्य [च] अन्वयव्यतिरेकादिमतः कस्यचिददृष्टेरिति भावः ॥ १७ ॥ **इति अनिर्वचनीयरजतोत्पत्तिभङ्गः ॥**

243. **सत्त्वासत्त्वद्वयाख्यद्वयविरहचतुष्कोटिमुक्तं च तत्त्वं**
व्याघाताद्यैर्विधूतं न यदि तव कथं सप्तभङ्गीनिषेधः ।
तुच्छालीकादिशब्दाः क्वचन सति परं क्वाप्यसत्त्वे प्रवृत्ता
वन्ध्यापुत्रादिशब्दैर्भजति च समतां विष्यलीकादिवादः ॥ १८ ॥

संविद्व्यतिरिक्तं सर्वं सर्वत्राविद्यमानं सत्प्रतिभातीति पक्षः प्रतिक्षिप्तः । अथ संविदपि तथेति पक्षः प्रतिक्षिप्यते—**सत्त्वासत्त्वे**ति ॥ यदाहुः—* न सन्नासन्न सदसन्न चाप्यनुभयात्मकम् । चतुष्कोटिविनिर्मुक्तं तत्त्वं माध्यमिका विदुः ॥ इति । अयमत्राभिसन्धिः—सच्चेत् किंचित् न तद्बाध्येत । सर्वदा सर्वत्र सर्वथा च स्यात् । नान्यथा, स्वभावपरित्यागायोगात् । असच्चेत् न [ज्ञा]ख्यायेत । [तन्न]नच कदाचित् कुत्रचित् कथंचिदपि स्यात् ; तत एव । नापि क्वचित्सत्त्वासत्त्वसमुच्चयः ; उक्तदूषणसमुच्चयात् व्याघाताच्च । उभयशून्यत्वं च तत्समुच्चयसमानदूषणम् । अतः सदादिरूपकोटिचतुष्टयविनिर्मुक्तं सर्वं निरधिष्ठानमेव संवृतिशक्त्या भाति । इदमेव तत्त्वम् । अयमेव सर्वज्ञोपदेशसारः । शुश्रूषुबुद्धितारतम्यात् क्रमेण तद्बुद्ध्यारोहाय भिक्षुपादप्रसरणन्यायेन क्षणभङ्गादिनिबन्धनमिति । एवं वदता स्वपक्षतत्प्रतीतिस्वागमतर्कतन्मूलतत्त्वनिर्णयजयादीनां सत्यत्वं प्रतिपाद्येत न वा? पूर्वत्र सर्वमसत्यमिति स्वागमव्याघातः ; स्वोक्तिव्याघातश्च । उत्तरत्र किं तद्दूषणेन? अदूषितस्तर्ह्यसत्पक्षस्सिध्येदिति चेन्न ; साधकाभावे दूषणानुक्तिमात्रेण सिद्ध्यसंभवात् । संवृतिसत्यं स्वपक्षादि-

क्रममङ्गीकुर्म इति चेत्, एवमपि तथाभूतपरपक्षादेरिव स्वपक्षादेरपि सिद्धिर्न स्यात्। सत्यपि केनचिदकारेणाविशेषे सर्वबाधकतयैवास्मत्पक्षस्य विशेषस्सिध्यतीति चेत्; मिथो विरुद्धयोर्बलाबलवैषम्याभावे किं कस्य बाधकं बाध्यं वा? विधिनिषेधयोर्निषेधस्य प्रसक्तिसापेक्षत्वेन परत्वाद्बलीयस्त्वमिति चेन्न; संवृतिदोषमूलत्वाविशेषे परत्वस्याकिञ्चित्करत्वात्। अन्यथा चतुष्कोटिविनिर्मुक्तं तत्त्वं नास्तीत्यस्मदुक्तस्य निषेधस्य बलीयस्त्वेन त्वन्मतोन्मूलनप्रसङ्गात्। असंजातविरोधिकालोत्पन्नतया वा पूर्ववृत्तविधिप्राबल्यं किं न स्यात्? निषेधसिद्धान्तस्यानादित्वात् न तत्पूर्वं किंचिदिति चेत्, विधिसिद्धान्तस्याप्यनाद्यनन्ततया ततः परत्वं कस्यचिन्न स्यात्। यत्तु सतस्सर्वप्रकारसत्त्वं स्यात्, अन्यथा स्वभावविरोधप्रसङ्गादिति; तदसत्; देशकालादिनियततयैव तत्तद्वस्तुस्वभावसिद्धेः, तस्य च स्वभावस्य कुतश्चिद्विरोधाभावात्। तथा अनभ्युपगमे स्वभावग्रहणस्यैवासंभवात् प्रसङ्गोऽपि निर्मूलः, एतेनासत्स्वभावस्य सर्वथैवासत्त्वं स्यादिति प्रसङ्गोऽपि प्रत्युक्तः। खरशृङ्गादौ तथा व्याप्तिर्दृष्टेति चेन्न; घटादिषु कालादिनियतासत्त्वदृष्ट्या व्याप्तेर्दुर्ग्रहत्वात्। माभूदसत्त्वमात्रं साध्यव्याप्तं, खरशृङ्गादितुल्यं चासत्त्वं प्रसञ्जकमिति चेन्न; तस्य विगीतेष्वस्माभिरनभ्युपगमात् प्रसञ्जकप्रसञ्जनीययोरविशेषप्रसङ्गाच्च। एतेन यदसत् तत्सर्वथैवासत् यथा खरशृङ्गम्; विगीतं च तथा; यत्पूर्वापरदेशकालयोरसत्तन्मध्येऽप्यसत्; यथा खपुष्पम्; इदं च तथेत्याद्यनुमानमपि निकृत्तमूलम्।

ननु ह्रस्वत्वदीर्घत्वाणुत्वमहत्त्वान्यत्वानन्यत्वाद्यापेक्षिकधर्माणां स्वभावत्वे निरपेक्षत्वप्रसङ्गः, परसापेक्षत्वे च किंचित्प्रति स्वभावत्वं न स्यात्। न हि खपुष्पादेश्शून्यत्वस्वभावः परसापेक्षः स्यात्। मैवम्; यथादृष्टि सर्ववस्तूनां सापेक्षनिरपेक्षस्वभावभेदस्य दुरपह्नवत्वात्। यच्च—श्लो. बुद्ध्या विविच्यमानानां स्वभावो नावधार्यते। अतो निरभिलप्यास्ते निःस्वभावाश्च [देशिताः]दर्शिताः॥ इति, तदप्यसत्। तत्स्वभावानवधारणस्यापि स्वभावानवधारणाद् विपरीतापत्तेः। तदेवमुक्तमनुक्तं च दूषणजातमभिप्रेत्योक्तम्—**व्याघाताद्यैर्विधूत**मिति। **श्लो.** सर्वथाऽनुपपत्तेश्चेत्येवं सूत्रयता स्फुटम्। सर्वदोषाकरत्वं च पक्षस्यास्य प्रदर्शितम्॥ अविद्यां विश्वजननीमर्धपञ्चमरूपिणीम्। निवृत्तिपञ्चमाकारां कल्पयन्तोऽप्य[धःकृताः]तः क्षताः॥ ननु व्याघातादयोऽप्यसत्याः; सदसदादिविकल्पानुपपत्तिदुःस्थत्वात्। अतस्ते नास्मत्पक्षं दूषयिष्यन्तीत्यत आह—**न यदी**ति। सप्तभङ्ग्युपादानं सर्वस्य पक्षान्तरस्योपलक्षणम्। व्याघातादिभिरेव हि सप्तभङ्ग्यादिकं त्वयाऽपि दूष्यते; ते चेत् त्वत्पक्षे न दोषाः, त्वत्प्रतिपक्षेऽपि न दोषा भवेयुः। अतः कथं त्वया तन्निषेधः कार्य इति भावः। अथ ब्रूषे—तुच्छादिशब्दाः क्वचिद् व्युत्पन्ना न वा? नेति तावन्नाङ्गीकरोषि; व्युत्पन्नाश्चेद्विगीते, अन्यत्र वा? विगीते चेदागतोऽसि मध्यमागमानां मार्गम्; अन्यत्र चेत्तद्दृष्टान्तेन विगीतेऽपि तुच्छत्वं साधयामः—यश्शब्दार्थस्स तुच्छः यथा त्वदिष्टोऽन्यः तथा च विगीतमिति; तत्राह—**तुच्छे**ति। क्वचिदन्यत्र विद्यमाने हि पदार्थे केवलं किंचिन्निष्ठाभावप्रतियोगित्वापेक्षया तुच्छशब्दः अलीकमिथ्यानृतादिशब्दाश्च स्वाभावाधिकरणाध्यस्तोपाधिकाः, न तु निरुपधिनिषेधमपेक्ष्य प्रवर्तन्ते, यतस्त्वत्पक्षावकाश इति भावः। यदप्युच्यते—द्विविधमलीकं विधिपदं निषेधपदं चेति; आद्यं विगीतम्; द्वितीयं वन्ध्यासुतादीति; एतद्दूषयति—**वन्ध्यापुत्रे**ति। अयं भावः—वन्ध्यासुतादेरपि न निषेधैकविषयत्वम्। *एष वन्ध्यासुतो याति शशशृङ्गधनुर्धरः। मृगतृष्णाम्भसि स्नातः खपुष्पकृतशेखरः॥ इत्यादिषु तदभावात्; विगीतस्यापि न विध्येकविषयत्वम्। आकारभेदैरपि निषेधैस्सर्वत्र निषेधस्य प्रसिद्धत्वात्, त्वया च सर्वप्रकारतस्तन्निषेधात्। अत ईदृशो विभागो नोपपद्यत इति। एवमविशेषापादनात् किं त्वया लब्धमिति चेत्; एवं विशेषवर्णनाच्च किं

त्वया लब्धम्? व्यवहारविशेषव्यवस्थापनमिति चेत्, तन्निषेधो मयाऽपि लभ्यत इति पश्य। एवं वाऽभिप्रायः—विध्यलीकशब्दो न कंचिदर्थं बोधयति; अयोग्यपदसमभिव्याहाररूपत्वात् [निषेधालीकपदवदिति]। किंचिदिति हि विधिशब्दो बोधयेत् न किंचिदिति चालीकशब्दः। कथं तयोस्सामानाधिकरण्यसंभवः? यद्यपि *अत्यन्तासत्यपि ज्ञानमर्थे शब्दः करोति हि; तथाऽपि वन्ध्यासुतशब्दार्थवत् विध्यलीकशब्दार्थस्याप्यसिद्धेर्विवक्षितासिद्धिरिति। आदिशब्देन संवृतिसत्यव्यावहारिकसत्यादिप्रलापसंग्रहः। संवृतिसत्यमिति तावत् किमुच्यते? किं संवृतिरेव सत्यमुत संवृतिसंबन्धि किंचित् सत्यमिति? नाद्यः, संवृतिशब्दस्य मिथ्यार्थपरत्वे सत्यशब्दसामानाधिकरण्यायोगात्। तदाहुः—*संवृतेर्न तु सत्यत्वं सत्यभेदः कुतो न्वयम्। सत्या चेत् संवृतिः केयं मृषा चेत् सत्यता कुतः॥ इति। सत्यार्थपरत्वेऽपसिद्धान्तः प्रपञ्चमिथ्यात्वप्रयोजकत्वायोगश्च। न द्वितीयः; सत्यस्य सतः कुतश्चित् संवृतिसंबन्धात् असत्यत्वासिद्धेः। न हि किंचिज्जातीयं तद्विजातीयसंबन्धात्स्वयमतज्जातीयं दृष्टम्। अथ वस्तुतोऽसत्यमेवासत्यत्वसंवृत्या सत्यत्वेन भासमानं संवृतिसत्यमित्युच्येत, तथा सति विशेषाग्रहनिबन्धनेयमन्यथाख्यातिरेव कक्षीकृतेति न क्वचिदपि ख्यात्यन्तरकल्पनावकाशः। एतेन संवृत्तिर्नाम भ्रान्तिरेव; तया मिथ्याभूतमेव सत्यत्वेन भासितं संवृतिसत्यमित्यपि निरस्तम्। अथ शुक्तिकारजतमितिवत् संवृतिरूपाधिष्ठानाध्यस्तं सत्यं संवृतिसत्यमित्यभिमतम्; तथा सति निरधिष्ठानभ्रमपरित्यागप्रसङ्गः। संवृतिमात्रे निरधिष्ठानं भ्रमं ब्रूम इति चेत्; तद्वदेव संभवे किं प्रपञ्चस्य सत्यासत्यादिविकल्पासहसंवृतिरूपाधिष्ठानकल्पनेन? न च संवृतिरधिष्ठानं भवितुमर्हति; शुक्तिवत् केनचिदाकारेण तद्भानादृष्टेः। अत एव संवृतिरपि संवृत्यन्तरेऽध्यस्तेति निरस्तम्; संवृतिसन्ततेरसन्ततानन्तसंवृतिवर्गस्य चानुपलम्भात्। सन्ततिपक्षे च पूर्वपूर्वसंवृतीनामुत्तरोत्तरसंवृतिकारणत्वमात्रं स्यात्; न त्वधिष्ठानत्वम्, असमानकालत्वात्। न हि नष्टे शुक्तिकादौ वर्तमानतया रजतमध्यस्यमानं दृष्टम्। असन्ततिपक्षे च सर्वसंवृतीनामनादित्वेन कल्पनासिद्धत्वायोगात् किमधिष्ठानेन? न ह्यकल्पितस्यापणस्थरजतादेरन्यदधिष्ठानमन्विष्यते। एवं तैमिरिककेशस्तबकादिन्यायेन संवृत्याख्यदोषाध्यस्तं संवृतिसत्यमित्यप्यसारम्। अतिदूरत्वात्यासन्नत्वसादृश्यतिमिरकाचपटलादिवत् संवृतिसंज्ञस्य दोषस्य कुतश्चित्प्रमाणादसिद्धेः। अलीकप्रकाशान्यथानुपपत्त्या तत्क्लृप्तिरिति चेत्, किं संवृतिरलीकमप्रकाशमाना प्रकाशयति, प्रकाशमाना वा? आद्ये अवगमाधीनसत्ताकत्वाभावात् स्वरूपसत्यत्वप्रसङ्गः। द्वितीये त्वसिद्धिः; सर्वलोकानुपलब्धिबाधितत्वात्। न हि त्वयाऽपि तादृशी संवृतिः काचिदुपलभ्यते। अलीकप्रकाशान्यथानुपपत्तिप्रकाशिताऽपि विश्वं प्रकाशयतीति चेन्न; अन्योन्याश्रयणात्—तत्प्रकाशादलीकप्रकाशस्तन्मूलकल्पनया च तत्प्रकाश इति। अपि चालीकप्रकाशस्य दोषोऽपेक्ष्यत इति कुत्रावगतम्? संप्रतिपन्नभ्रमेष्विति चेत्; तत्र तद्वदधिष्ठानदृष्टसारूप्यदोषाश्रयादिकमपि कारणत्वेन दृष्टमिति तान्यपि किं न कल्प्यन्ते? कल्प्यमानान्यपि तानि काल्पनिकान्येव सिध्येयुरिति चेत्; किमनया संवृत्यादिगणकल्पनया? तद्वदेव प्रपञ्चो दोषादिनिरपेक्षः कल्पित इत्यङ्गीकुरुष्व। तथाऽङ्गीकारे च संवृतिसत्यमिति रिक्तं वचः। एवं व्यावहारिकसत्यशब्दोऽपि न क्वचिद्विवक्षितसाधकः; कुतश्चिदपि समासादुपलभ्यमानसत्यत्वप्रतिषेधासिद्धेः। न च व्यावहारिकशब्दो मिथ्यापर्यायः। तथात्वे सत्यपि सामानाधिकरण्ये सत्यशब्दान्वयवैघट्यम्, वैयधिकरण्ये त्वदिष्टस्यासिद्धिः। न हि मिथ्यारजतादिसंबन्धिशुक्त्यादिकं मिथ्या भवति। अथ शब्दज्ञानानुपाती वस्तुशून्यो विकल्प इति न्यायात् व्यवहारजन्यविकल्पकल्पितं व्यावहारिकसत्यमिति मन्वीथाः, तदपि न; प्रत्यक्षानुमानवेद्यस्य प्रपञ्चस्य शब्दकल्पितत्वाभावात्। यत्र तु शशशृङ्गादौ शब्दकल्पितत्वं

कथंचिदभ्युपगम्येत, तत्रैव व्यावहारिकसत्यत्वं स्यात्; न तु प्रत्यक्षादिसिद्धेष्विति स्वेष्टविपरीतापत्तिः, असतः प्रातीतिकसत्यस्य च व्यावहारिकसत्यत्वानभ्युपगमात्। अपि चेदमपारमार्थिकं सत्यं पारमार्थिकसत्यतया भातीत्यङ्गीकार्यम्; अन्यथा प्रवृत्त्यनुपपत्तेः। तथा चान्यथाख्यात्यनपनयात् किं ख्यात्यन्तरेणेति ॥ १८ ॥

244. **व्याघातादिप्रसङ्गौ प्रमितिपरिभवे मानतोऽमानतो वा**
मानान्मानस्य सिद्धौ स्वतदितरपरित्राणमेकप्रवृत्त्या।
साधीयानेष पन्थास्समयिभिरखिलैरर्थ्यतां सार्थनीत्या
नोचेदुच्छिन्नलोकव्यवहृतिनियमाः कामचाराः कथास्स्युः ॥ १९ ॥

ननु प्रमेयसिद्धिः प्रमाणादेष्टव्या; प्रमाणं चासिद्धं न साधकं भवति। तत्सिद्धिश्च स्वतोऽन्यतो वा? पूर्वत्रात्माश्रयः; उत्तरत्रानवस्था। अतः प्रमाणमात्रस्यैवासंभवान्न किंचिदपि प्रमेयं, न कश्चिदपि प्रमाता, न काचिदपि व्यवहृतिरिति; तत्राह—**व्याघाते**ति॥ अयं भावः—प्रमाणस्य प्रतिषेधः प्रमाणतो वा स्यादप्रमाणतो वा? पूर्वत्र व्याघातः; प्रमाणस्य सर्वस्य प्रतिषेधात्, तदर्थं च कस्यचित् प्रमाणत्वेनोपादानात्। ननूपक्रमापच्छेदपदाहवनीयादिन्यायेषु प्रमाणत एव प्रमाणबाधस्त्वयेष्यते। सत्यम्; न प्रमाणमात्रं बाध्यते, येन व्याघातः स्यात्। किंतु स्वेतरत् किंचित्प्रमाणम्। तथाऽपि प्रमाणस्य सतः कस्यचित्कथं बाध इति चेन्न; तत्प्रामाण्यमात्रस्यानपहारात्। प्रबलविरुद्धविशेषे हि प्रामाण्याभावस्समर्थ्यते; इह पुनः कृत्स्नप्रमाणबाधाशक्यत्वमुच्यते। उत्तरत्र व्याघातातिप्रसङ्गौ; यदि ह्यप्रमाणतः प्रमाणं प्रतिषिध्येत तत्प्रतिषेधोऽपि तत एव प्रतिषेध्यः स्यात्, त्वत्पक्षश्च सर्वस्सर्वैः प्रतिपक्षैः, रज्ज्वादिबुद्धिश्च सर्पादिभ्रमैः। कथं तर्हि भूदलनबुद्ध्या रज्जुसर्पनिवृत्तिः? इत्थम्—उत्तरधियः पूर्वविपरीताकारावगाहित्वेन पूर्वभ्रमानुवृत्तिप्रतिरोधात्; न हि भूदलनबुद्धिबाधिततया तत्र सर्पस्य मिथ्यात्वव्यवस्थापनम्; तथा सति रज्जोरपि तत्प्रसङ्गात्; किंतु प्रमाणभूतेनाधिष्ठानयाथात्म्यज्ञानेन बाधितत्वात्। एवं प्रमाणस्याप्यप्रमाणबाधितत्वमात्रेण न मिथ्यात्वं स्यात्। **श्लो.** अप्रमाणतयाऽभीष्टान्न बाधस्तर्कतः क्वचित्। अनुग्राह्यप्रमाणानामभावे परिगृह्यते॥ प्रसञ्जनीयधर्मस्य मानसिद्धो विपर्ययः। प्रमाणं भवति क्वापि प्रसञ्जकविपर्यये॥ तदेवं प्रमाणतोऽप्रमाणतो वा प्रमितिपरिभवे व्याघातातिप्रसङ्गौ व्यवस्थिताविति। प्रमाणसिद्धिः स्वतोऽन्यतो वेति विकल्पे तु यथादर्शनमुभयथाऽपीति ब्रूमः। स्वपरनिर्वाहकसमाधिना स्वात्माश्रयानवस्थयोरपसारणम्। तदेवाह—**माना**दिति। नहि वयमप्रमाणात्प्रमाणस्यान्यथा वा सिद्धिं ब्रूमः, किंतु प्रमाणतः। तत्र व्यक्तिभेदे तु प्रमाणान्तरात्प्रमाणसिद्धिः, यथा एतदृष्टम्, इदं द्रक्ष्यामीति। यदा त्वीदृशी प्रमेति प्रमितिमात्रं गृह्यते, ईदृशं वा प्रमितिकरणमिति प्रमाकरणमात्रम्, तदा पुनरेकहेलया स्वस्वेतरलक्ष्यसमुदायव्यवस्थापनान्नानवस्था, आत्माश्रयो वा, शब्दशब्दादिन्यायात्। तर्ह्यप्रमाणादपि प्रमाणप्रतिक्षेपे स्वपरनिर्वाहकसमाधिना स्वात्माऽपि प्रतिक्षिप्यतामिति चेन्न; अविरुद्धविषयत्वात् स्वपरनिर्वाहस्य। यथा—**श्लो.** अहं सत्यं वदामीति स्वोक्तिः स्वपररक्षिणी। न कदाचिद्वदामीति वादस्तु स्वोक्तिबाधितः॥ मानस्थापकमानस्य मानसंक्षोभकस्य च। गतिरेवमिति प्रेक्ष्य गहनां कुहनां त्यज॥ सर्वैरपि सिद्धान्तिभिरियं गतिरनतिलङ्घनीयेत्यभिप्रायेणाह—**साधीया**निति। समयिभिरखिलैः—प्रमाणस्थापकैरिव तद्दूषकैरपीति भावः। व्यावहारिकप्रमाणव्यवस्थाऽपि हि क्वचित्क्वचित्स्वपरनिर्वाहकसमाधिमनुरुध्यैव प्रवर्तेत। मिथ्यात्वादिसाधकेषु च त्वयाऽभ्युपगम्यते। तस्मात् अर्थ्यताम्—इष्यतामित्यर्थः। सार्थनीत्या—यथा विपश्चित्प्रयुक्तस्सर्वश्शब्दस्सार्थ इति वाक्ये

तदन्तर्गतपदानामपि सार्थकत्वमविशेषेण संप्रधार्यते । यद्वा त्वद्व्यापारस्सर्वोऽपि निरर्थकः सार्थको वा? आद्ये किं स्वपक्षस्थापनपरपक्षदूषणादिप्रयासेन? द्वितीये तत्सार्थत्वं कस्यचित्प्रमाणस्यार्थः स्यान्न वा? न चेत्, न तत्सिद्धिः । प्रमाणार्थश्चेत् तत्प्रमाणाभ्युपगमः । अथवा तीर्थयात्रादिप्रवृत्तस्सार्थः परस्परविरुद्धाभिप्रायवतां समवायेऽपि केनचिदाकारेणाभिप्रायसाम्यादन्योन्याविघातेन गन्तव्यं गच्छति; तथा मिथो विरुद्धावष्टम्भेऽपि सिद्धान्तिभिः प्रमाणात्प्रमेयसिद्धिरित्यादिकं लौकिकपरीक्षकसेतुमभिन्दानैः प्रस्थातव्यमिति । एवमनभ्युपगमे बाधकमाह—**नो चेदिति** । कथाः—वादजल्पवितण्डारूपाः उच्छिन्नलोकव्यवहारनियमतया कामचाराः स्युः—वक्तव्यावक्तव्यकर्तव्याकर्तव्यविभागरहिततया न तत्त्वनिर्णयादिफलपर्यन्ताः स्युरिति भावः । यद्वा कथाः—साधनदूषणाद्युक्तयः सदसद्भावानादरेण स्वच्छन्दतः स्युरिति । ननु सर्वक्षोभकस्य कथासंक्षोभप्रसङ्गेनापि किमनिष्टमापादितम्? एवं वदतस्ते किञ्चिदनिष्टमस्ति वा न वा? न चेत्, *न सन्नासदित्यादिना परपक्षो न दूष्यः । अस्ति चेत्, त्वद्वाक्यमात्रेण त्वत्पक्षो दुष्ट इत्यनिष्टमापादितमेवेति ॥ १९ ॥ **इति निरधिष्ठाननिरुपाधिकासत्ख्यातिभङ्गः ॥**

245. **ज्ञानाकाराधिकं हि प्रथितमिदमिति श्वेतपीतादि बाह्यं**
तादात्म्ये तस्य साध्ये सहमतिनियमाद्यन्यथैवात्र सिद्धम् ।
ग्राह्यात्मत्वान्मृषा स्यान्मतिरपि यदि वा ग्राह्यमप्यस्तु तथ्यं
किंचान्योन्यं विरुद्धैर्युगपदवगतैर्धीरभिन्ना कथं स्यात् ॥ २० ॥

अथ नास्तिक्यमान्द्यात् संविदपलापे दुर्बलबुद्धीनां **योगाचाराणा**मात्मख्यातिमपाकर्तुं प्रत्यक्षविरोधप्रतिपिपादयिषया बाह्यार्थसिद्धिं तावदाह—**ज्ञानाकारे**ति ॥ ज्ञायत इदमिति वा जानामीदमिति वा बोधे क्रियारूपाया बुद्धेः कर्मरूपतया प्रसिद्धं श्वेतपीतादिवस्तुजातं बुद्धितत्त्वात् बाह्यमेव भवितुमर्हति; अन्यथा क्षणभेदसन्ततिभेदयोरपि केनचिज्ज्ञानेन गृहीतावगृहीतौ च क्षणभेदाद्यसिद्धिप्रसङ्गेन दत्तोत्तरत्वात् । ततश्च भेदमात्रापह्नवे त्र्यन्तकुदृष्टिवादस्य स्वीकारः । भिद्यमानापह्नवे तु माध्यमिकमतावतार इति भावः । एतेन—*अविभागो हि बुद्ध्यात्मा विपर्यासितदर्शनैः । ग्राह्यग्राहकसंवित्तिभेदवानिव लक्ष्यते ॥ इति प्रलपितं प्रत्युक्तम् । श्वेतपीतादि बाह्यमिति वदतश्चायं भावः—बुद्धिबोध्ययोरभेदं ब्रुवता विरुद्धधर्माध्यासेन भेदः कश्चिदङ्गीकृतो न वा? न चेद्दत्तमेवोत्तरम्—क्षणभेदाद्यसिद्धिप्रसङ्ग इति । अङ्गीकृतश्चेत्, श्वेतपीताद्यनेकाकारग्राहिण्येकत्र ज्ञाने कथं मिथोविरुद्धश्वेतपीतादितादात्म्यसंभवः? मिथो विरुद्धयोरेकबुद्धिविषयत्ववदेकबुद्ध्याकारत्वमप्यविरुद्धमिति चेन्न; दर्शनादर्शनाभ्यां विशेषात् । एकत्वविरोधः एकदैकाश्रयत्वविरोधश्च श्वेतपीतादेर्दृष्टः; न त्वेकधीविषयत्वविरोधः; त्वया तु श्वेतपीतादेर्बुद्ध्याकारत्वं वदता बुद्ध्यैक्यं बुद्धिधर्मत्वं वोच्यते; द्वितयमपि व्याघातविघटितम् । अतो बुद्ध्यतिरिक्तार्थस्य बुद्धिवदबाधितोपलब्धिसिद्धत्वात् न तदभावस्साध्य इति । सूत्रितं चैतत् *नाभाव उपलब्धेरिति । ननु भेदोपलम्भमात्रात् न भेदसिद्धिः; द्विचन्द्रादावपि प्रसङ्गात् । बाधात्तत्र तथेति चेन्न; अविशेषात् । कथमविशेषः? न हि प्रत्यक्षतो बोध्यबाधः; नेदमस्तीति सार्वत्रिकनिषेधाभावात् । अनुमानादिकं तु न स्वोपजीव्यप्रत्यक्षप्रतिषेधक्षममिति चेन्न; ज्वालैक्यादिप्रत्यक्षस्यानुमानादिना बाधाभ्युपगमात् । तत्र प्रत्यक्षस्याचिरनिर्वापितारोपितप्रदीपन्यायेनान्यथासिद्धिशङ्काग्रस्ततया दौर्बल्यमिति चेन्न; इहापि प्रतिबिम्बभेदोपलब्धिन्यायेनान्यथासिद्धिसंभवात् । ततश्च ग्राह्यग्राहकयोरनुमानादभेदसिद्धिरित्यत्राह—**तादात्म्य** इति । तस्य वेद्यतयैव सिद्धस्य

पदार्थस्य वित्तितादात्म्ये सिषाधयिषितेऽस्मिन् सहोपलम्भनियमादिलिङ्गमन्यथैव सिद्धमित्यर्थः। यद्यपि स्वयंप्रकाशवादे वित्तिवेद्ययोस्सहोपलम्भ[नियम]स्सिद्धः, तथाऽपि न तावता तयोर्मिथस्तादात्म्यसिद्धिः; भिन्नस्यापि वेद्यस्य स्वयंप्रकाशसमकाले प्रकाशमानतया तेन सहोपलम्भोपपत्तेः। नियमस्तु स्थिरपक्षे दुर्वचः; कालान्तरे पुरुषान्तरे चासहोपलम्भात्। अतः *सहोपलम्भनियमादभेदो नीलतद्धियोरिति त्वप्रयोजकादप्रयोज्यव्यपदेशः। ननु यद्यतो भिद्यते न तत्तेन सहोपलभ्यते, यथा घटेन पट इति व्यतिरेकशुद्धया व्याप्तिसिद्धौ कथमप्रयोजकत्वम्? इत्थम्—व्यभिचारेण व्यतिरेकस्याशुद्धत्वात्। त्वत्पक्षे तावत् [स्व]सन्ततिपूर्वापरज्ञानानि सन्तत्यन्तरज्ञानानि च केनचिज्ज्ञानान्तरेणोपलभ्यन्ते। अन्यथा कथं तानि समर्थ्येरन्? ततश्च ग्राह्यग्राहकयोस्तत्र तादात्म्ये सर्वसंविदद्वैतप्रसङ्गः। भेदे तु व्यभिचारसिद्धिः। यदि मन्यसे, सर्वज्ञानानां स्वेस्वे काले स्वेनैव प्रकाशनात् स्वग्राहकज्ञानान्तरेण सहोपलम्भनियमो नास्तीति, एवं सति नीलपीतादेरपि स्वग्राहकेणैकेन ज्ञानेन सहोपलम्भनियमो नास्ति; स्थिरपक्षे कालादिभेदेन पुरुषभेदेन च नीलादेरनियतानेकोपलम्भविषयत्वसिद्धेः। न चैकस्य नीलस्यानेकस्वग्रहणतादात्म्यसंभवः; त्वयाऽपि नैतत् संमन्यते। प्रतिसंवेदनं नीलभेदान्नोपलम्भानियम इति चेन्न; ज्ञानज्ञेयैक्यसिद्धौ प्रतिज्ञानं नीलभेदः, तत्सिद्धौ च सहोपलम्भनियमात्तदैक्यसिद्धिरिति चक्रकापत्तेः। किं च सहभाव एव तावद् भेदसापेक्षः; तदुपलम्भनियमः[तु]अभेदगन्धं न सहते। अतस्तेन कथं तादात्म्यसाधनम्? ज्ञानेनार्थस्य नियतस्सहोपलम्भश्च अत्र किं ज्ञानार्थगोचरमेकं ज्ञानान्तरम्? उत स्वप्रकाशस्वगोचरज्ञानानतिरिक्तप्रकाशः? नाद्यः, ज्ञानोदयकाले ज्ञानार्थगोचरैकज्ञानान्तरादृष्टेः; अन्वयव्यतिरेकिविवक्षायां दृष्टान्ताभावाच्च। अस्ति द्विचन्द्रदृष्टान्त इति चेन्न; अकल्पितस्य चन्द्रस्य कल्पितेन सहोपलम्भनियमाभावात्। अन्यतरस्य सहोपलम्भनियमो विवक्षित इति चेत्; हन्त तर्हि तदुभयतादात्म्यं निदर्शयतस्ते कथमसौ नियमस्तस्यैवास्ति [च] नास्ति चेति घटेत? केवलव्यतिरेकिविवक्षायां [तु] अन्यत्र साध्यसद्भावात् आभासत्वम्। सिद्धो हि स्वेन सहोपलम्भाभावेऽपि सर्वबोधानां स्वस्मादभेदः। यद्यसौ न स्यात् सर्वे बोधाः स्वयमेव न स्युरिति **माध्यमिक**मतप्रसङ्गः। ननु ग्राह्यस्य स्वग्रहणतादात्म्यमिह साध्यम्; तच्च नान्यत्र क्वचिदस्तीति केवलव्यतिकित्वोपपत्तिः स्यात्। मैवम्; सर्वज्ञानानां स्वग्रहणरूपत्वाभ्युपगमेन स्वग्रहणतादात्म्यस्यापि सिद्धत्वात्। व्यतिरेकश्चात्र दुर्वचः; यत् स्वग्रहणतादात्म्यरहितं तत्सहोपलम्भनियमरहितमित्युदाहरणीयाभावात्। मन्यसे हि ग्रहणानामपि स्वग्रहणतादात्म्यम्। आदिशब्देन संवेदनादिहेतुसंग्रहः। संवेदने तावत् यद्येन संवेद्यते तत्तदभिन्नमित्यन्वयव्याप्तिर्नास्ति, संविदन्तरसंवेदने व्यभिचारात्; तदनभ्युपगमेऽपि चानिष्टस्योक्तत्वात्। यद्यतो भिद्यते न तत्तेन संवेद्यते यथा च घटेन पटः, यथा वा घटमात्रज्ञानेन पटः; संवेद्यते च नीलज्ञानेन नीलमिति व्यतिरेकव्याप्तिरस्तीति चेत्; न, अन्वयतो व्यभिचारे व्यतिरेकाव्यभिचारस्याकिंचित्करत्वात्। व्यतिरेकश्चात्र त्वया दुर्वचः, घटपटोदाहरणस्याश्रयविकलत्वात्। संविदात्मना पटादिरूपाश्रयभेदसिद्धिरिति चेत्; अस्त्वेवम्, तथाऽपि पूर्ववद्व्यभिचारो दुर्वारः; संविदन्तरस्य संविदन्तरेण व्यवस्थाप्यत्वस्थापनात्। एतेन भिन्नस्य ग्राह्यत्वेऽतिप्रसङ्गात् संयोगसमवायैकार्थसमवायकारणत्वादीनामव्याप्त्यादिदुःस्थतया ग्राह्यलक्षणत्वायोगाच्च परिशेषात्तादात्म्यमेव ग्राह्यलक्षणमास्थेयमित्यपि निरस्तम्; ज्ञानान्तरेषु ज्ञानान्तरेण गृह्यमाणेषु स्वग्रहणतादात्म्यायोगादेव। किं च अतीतानागतग्राहिषु विज्ञानेषु यदि स्वग्राह्यतादात्म्यं, तदा विज्ञानमेव स्वयमतीतमनागतं वा स्यात्। किं तदानीं तद्ग्राह्यं स्यात्? अथ नातीतोऽनागतो वा कश्चिद्विषयः; किं तु वर्तमानज्ञानेऽतीतत्वानागतत्वकल्पनामात्रमिति मन्यसे; तथा सत्यतीतानागतविज्ञानग्राहिणि विज्ञानान्तरेऽप्येवं स्यादित्येकक्षणपरिशेषो वा नित्यैकज्ञानपरिग्रहो वा स्यात्।

अपि च—**श्लो.** ग्राह्यग्रहणतादात्म्यं खरशृङ्गाद्यसद्ग्रहे । अस्ति चेद्व्याहतिर्नो चेद्व्यभिचारस्सुदुस्तरः ॥

तादात्म्यं च ग्राह्यलक्षणं व्यवस्थापयता लक्ष्यस्य लक्षणव्यापकत्वमभिसन्धाय किं यस्य येन तादात्म्यं तस्य तेन ग्राह्यत्वमिति नियमो विवक्षितः ? उत लक्ष्यस्य लक्षणव्याप्तत्वमभिसन्धाय यस्य येन ग्राह्यत्वं तस्य तेन तादात्म्यमिति ? न प्रथमः, स्वेनाभिन्नस्य घटस्य स्वेन ग्रहणाभावात् । स्वसंवित्तादात्म्यात्तत्र स्वेन ग्रहणमिति चेन्न ; इतःपूर्वं संवित्संवेद्ययोस्तादात्म्यासिद्धेः । न द्वितीयः ; संवेदनहेतुदूषणनयेन दत्तोत्तरत्वात् । किंच ग्राह्यस्य स्वग्रहणाभिन्नत्वनियमे खरशृङ्गशुक्तिरजतादेरपि तथात्वं प्रसज्येत । न चैतदनुमन्तव्यम् ; सत्यासत्ययोस्तादात्म्यायोगात् । योगे वा जैनवादविजयापातादिति । तत्र व्याघातशमनमिच्छतामन्यतरस्वभावपरित्यागप्रसङ्गमाह—**ग्राह्यात्मत्वा**दिति । मिथ्याभूतबोध्यतादात्म्यात् बुद्धेरपि मिथ्यात्वे माध्यमिकमनीषितसिद्धिः ; सत्यभूतबुद्धितादात्म्यात् बोध्यस्यापि सत्यत्वे खरशृङ्गकम्बुकलधौतादेरपि सत्यत्वापात इति भावः । उक्तहेतुत्रयस्य साधारणं श्वेतपीतादीत्यनेन पूर्वं सूचितं दूषणान्तरमाह—**किंचेति** । अयं भावः—निर्विशेषवस्तुप्रकाशो नास्त्येवेति सिद्धे सर्वबुद्धीनां यत्किंचिदनेकग्राहित्वादनेकेषां च मिथस्तादात्म्यायोगादनेकैस्तैरेकस्या बुद्धेरपि तादात्म्यमुपलम्भविरुद्धं न कथञ्चिदपि स्यादिति । एकैकस्य क्रमेणावगतौ बुद्धिभेदात् परिहारः स्यात्, तन्निवृत्त्यै **युगपदि**त्युक्तम् । अथ मन्यसे—बुद्धिबोध्यतादात्म्यमुपदिशतो **बुद्धस्याय**मभिप्रायः ; बुद्धिव्यतिरिक्तस्य बोध्यस्य मिथ्यात्वात्तदव्यतिरेकोपचार इति । यद्येवं बाह्यार्थमिथ्यात्वमिहाभिसंहितं, तत्र सहोपलम्भनियमादयो न साधकाः । बुद्धोपदेशस्तु श्रद्दधानेष्वेव शोभते । **श्लो.** स्थूलास्थूलादिकोटीनां बाधकैर्बाह्यनिह्नवः । सुन्दोपसुन्दन्यायेन बाधकानां हतेर्हतः ॥ अपि च कृत्स्नबाह्यार्थापह्नवेऽनुमानानां स्वोपजीव्यप्रत्यक्षविरोधादनुत्थानमेव । **श्लो.** बोध्यापह्नवयुक्तीनां निस्तारमनुपश्यता । बोद्धृपह्नवयुक्तिश्च सुतरां सुतरा भवेत् ॥ न तावद् बुद्धिमात्रं ज्ञाताऽहमर्थः, तद्धर्मतयैव तत्प्रतीतेः । तथा च **सूत्रम्**—* व्यतिरेको गन्धवत्तथा च दर्शयतीति । न च बुद्धावहंत्वक्लृप्तिः ; बुद्धिरहमित्यवभासप्रसङ्गात् । नापि बुद्धेराश्रयतयाऽहमर्थकल्पना ; निरधिष्ठानकल्पनानङ्गीकारात् । अथ निराश्रयाऽपि बुद्धिः साश्रयतया कल्प्यत इति मन्यसे, तथा सत्यन्यथाख्यातिस्स्यात् । बाधे च सत्येवं वक्तव्यम् । नचाश्रयबाधकं किंचिदबाधितमस्ति ; बुद्ध्यन्यत्वादिकुतर्कैस्तद्बाधे बुद्धिरपि भासमानत्वादिमाध्यमिककुतर्कैर्बाध्येत । तस्मात् ग्राह्यग्राहकापह्नवे गृहीतिरप्यपह्नोतव्या । तद्ग्रहे वा तयोरपि ग्रहणं स्यादेव । तदिदं *न भावोऽनुपलब्धेरिति **सूत्रा**भिप्रेतम् । एवं दृग्दृश्यसंबन्धानुपपत्त्या दृश्यमिथ्यात्वमिति कुदृष्टिकल्पनाऽप्युन्मूलनीया । अत्र ह्यनुपपद्यमानसंबन्धोपपादकतया वा दृश्यमिथ्यात्वं कल्प्यते ? उत सिद्धस्य संवन्धाभावस्य व्यापकतया ? नाद्यः, दृश्यमिथ्यात्वे सुतरां संबन्धायोगात् । न द्वितीयः, दृश्यस्येव दृशोऽपि मिथ्यात्वक्लृप्तिप्रसङ्गात् । न च मेरुमन्दरयोस्संबन्धो नास्तीत्यन्यतरमिथ्यात्वमुभयमिथ्यात्वं वा कल्प्यते । असंबद्धयोस्संबन्धित्वेन भानाद्विशेष इति चेत्, तथा सति तत्संबन्धस्यैव मिथ्यात्वं वाच्यम्, नतु तदुभयस्वरूपस्य । तदसंब[न्ध]द्धस्य तेन वास्तवप्रकाश्यत्वायोगात्तत्तत्प्रकाश्यत्वस्य काल्पनिकतया प्रकाश्यस्वरूपासिद्धिरिति चेत्, तर्हि काल्पनिकस्याप्यसंबद्धस्य कथं तत्प्रकाश्यत्वमिति चिन्तय । मायामाहात्म्यादिति चेत्, एवं सत्यस्यापि सामग्र्यादिमाहात्म्यादिति यथालोकमवलोकय । किंचासंबद्धस्य वास्तवप्रकाश्यत्वं न घटत इति वदता संबद्धस्यैव वास्तवप्रकाश इति नियमस्त्वया दृष्टः स्यात् ; अन्यथा तद्व्यतिरेके तद्व्यतिरेकनियमनिर्देशायोगात् । यदि चासंबद्धस्य प्रकाशमानत्वमयुक्तं मन्यसे, तर्हि दुरपह्नवस्य प्रकाशमानत्वस्य सिद्ध्यै संबन्ध एव कश्चित्कल्पयितुं युक्तः । स तु संप्रतिपन्नसंबन्धेष्वनन्त-

भूतश्चेत्, तदन्यः कश्चिदित्येवाङ्गीकार्यः। अथ तेन तस्य प्रकाशमानत्वमेव नास्तीति पक्षः, तदा कस्यानिर्वचनीयत्वादि कल्प्येत? अपि च दृग्दृश्ययोस्संबन्धं प्रतिक्षिपता किं संबन्ध एव नास्तीत्यभिसंहितम्? उत क्वचित् सन्नप्यसौ प्रस्तुतयोर्नास्तीति? नाद्यः, दूष्यदूषणादिसंबन्धविलोपे स्वव्याघातादिदोषगणोन्मेषात्। न द्वितीयः, यथा संबन्धान्तरमन्तरेण क्वचिदसौ कस्यचित्सिद्धः, तथा दृग्दृश्यभावरूपः संबन्धोऽपीति स्वीकर्तुमुचितः। यच्च सविषयवृत्त्यध्यासात् दृश्यवद् दृशोऽपि मिथ्यात्वमिष्यत एवेति, तदप्यसत्; साक्षिणोऽपि स्वदृश्यमिथ्यात्वेन मिथ्यात्वप्रसङ्गात्। अनादित्वात्तस्याकल्पिततया न मिथ्यात्वमिति चेन्न; अनादेर्भावरूपाज्ञानस्यापि तथात्वप्रसङ्गात्। अनादित्वं च तद्वदेव न कल्पितत्वविरोधि। यदि च साक्षिणो न कल्पितत्वं स्यात्, ब्रह्मस्वरूपवत्तस्यापि नित्यत्वप्रसङ्गः। न चैवं स्वीक्रियते, तद्विषयाविद्यास्वरूपस्यापि नित्यत्वप्रसङ्गेन तन्मूलजगद्विवर्तस्यापि नित्यानुवृत्तिप्रसङ्गादिति॥ २०॥

246. **हन्त त्र्यन्तपक्षे कणभुगभिमतो नावयव्यस्ति कश्चित्**
संघातो नांशतोऽन्यस्तदणुषु न भवेद् दृश्यतेत्यन्धचोद्यम्।
संसर्गैर्विश्वमेतद् घटत इह यथादृष्टि दृश्याणुपक्षे
नादृष्टं कल्पयामः परिणतिभिरसौ दृश्यतादिः श्रुते स्यात्॥ २१॥

ननु बाह्यार्थ एव न संभवति, यत्प्रत्यक्षबलादात्मख्यातिभङ्गं मन्यसे; गुणानां तावद् द्रव्यासिद्धावसिद्धेः; द्रव्याणां च पृथिव्यादीनामवयविसंघातादिविकल्पासहत्वादैन्द्रियिकद्रव्याभावेऽतीन्द्रियस्य दूरनिरस्तत्वाच्चेत्यभिप्रायेण चोदयति—**हन्तेति**॥ हर्षार्थोऽयं हन्तशब्दः, वाक्यारम्भार्थो वा। अवयवी तावत्सौगतैरिव त्र्यन्तवादिभिरपि नाङ्गीक्रियते; संघातस्तु [स्व]संघातिभ्यो नातिरिच्यते, तत्संबन्धश्च स्वरूपातिरिक्तो न संभवति। संभवेऽपि संघातिनामप्रत्यक्षत्वे तत्संघातस्य प्रत्यक्षत्वं न स्यात्; संघातिनां चान्ततः परमाणुपरिशेषात्, तेषां चाप्रत्यक्षत्वादिति भावः। दूषयति—**इत्यन्धचोद्य**मिति। तत्त्वनिरीक्षणासामर्थ्यादन्धत्वोपचारः। परमतेन तावत्परिहारमाह—**संसर्गै**रिति। त्रसरेण्ववयवा एव परमाणव इति पक्षे तत्संसर्गविशेषैरेव ह्रस्वत्वदीर्घत्वत्र्यश्रचतुरश्रवृत्तवक्रकुटिलत्वादिविचित्रसन्निवेशं विश्वमेतद्यथादर्शनं दृश्यं स्यादित्यर्थः। वयं तु न त्रसरेणुव्यतिरिक्तं तदवयवादिकं कल्पयामः, येन तदप्रत्यक्षतया विश्वाप्रत्यक्षत्वशङ्का स्यादित्यभिप्रायेणाह—**नादृष्ट**मिति। ननु श्रुतेऽपि सूक्ष्मद्रव्ये प्रत्यक्षत्वादिकं न मन्यसे, अतस्तदात्मकस्य प्रपञ्चस्य कथं प्रत्यक्षत्वादिकमित्यत्राह—**परिणतिभि**रिति। असाविति दुरपह्नवत्वाभिप्रायम्। आदिशब्देन तत्तदिन्द्रियान्तरविषयलाभः तत्तत्कार्यविशेषहेतुत्वादिकं च संगृह्यते। **श्लो.** रूपस्पर्शादिजननाद् दृश्यत्वस्पृश्यतादयः। तन्नाशात्तदभावश्च युज्येत श्रुतिचक्षुषाम्॥

247. **आत्मख्यातौ मतीनां मिथ इतरतया संविदन्या न सिध्ये-**
दन्योन्यार्थानभिज्ञाः कथमिव च धियो वादजल्पादि कुर्युः।
मानाभासादिसीमा न कथमपि भवेद् ग्राह्यमिथ्यात्वसाम्यात्
सर्वं तत्संवृतेश्चेन्न खलु सदितरा साऽपि तत्तन्नियन्त्री॥ २२॥

एवं बाह्यख्यातेरसंभवं परिहृत्य स्वात्ममात्रख्यातेरनुपपत्तिमाह—**आत्मख्याता**विति॥ ग्राह्यस्य ग्राहकतादात्म्ये संविदन्तरासिद्ध्या मतान्तरप्रसङ्गः प्राक् प्रदर्शितः। तत्र स्वप्रवृत्तिविरोधं चाह—**अन्योन्ये**ति। वादिबुद्धिविषयादिकमनुलिखन्त्या प्रतिवादिबुद्ध्या कथं तत्प्रतिषेधव्यवहारः प्रवर्त्येतेति भावः। उपलक्षणमेतत् शिष्याचार्यादिसंव्यवहाराणाम्।

प्रसङ्गान्तरमाह—**मानाभासेति** । आदिशब्देन तर्कतदाभाससद्वचनासद्वचनादिसंग्रहः । सर्वत्र समाधानं शङ्कते—**सर्व**मिति । विकल्पाभिप्रायेण प्रतिक्षिपति—**न खल्विति** । अयं भावः—संवृतिः संवित्स्वरूपादन्या वा, अनन्या वा? आद्ये कथं तदन्यस्यास्तेन ग्राह्यत्वम्? अगृह्यमाणायाश्च स्वरूपसत्यत्वाभावात् संविदधीनसिद्ध्यभावाच्च कथं मानतदाभासादिव्यवस्थापकत्वम्? न द्वितीयः, संविदनन्यया हि संवृत्या सिद्धं संविदैव सिद्धमित्युक्तं भवति । तथा च त्यज्यतां तन्मिथ्यात्वाभिसन्धिः; अन्यथा संवित्स्वरूपमेवापह्नुतं स्यात्; तस्यास्तदभिन्नत्वादिति ॥ २२ ॥

248. **एकाकारप्रतीतिर्निजमतिविहता नैव दृष्टे गुरुत्वं**
व्यर्थाऽस्मिन् संमतिस्ते बहिरपि नियतं वक्ष्यते ग्राह्यलक्ष्म ।
व्याघातो लिङ्गसंख्यापरिमितिवचसां नास्त्युपाधिप्रभेदा-
देकं नानाकृति स्यान्निजगुणभिदया बाधिते धीः स्वहेतोः ॥ २३ ॥

अन्यानपि बौद्धोक्तान् बाह्यापह्नवप्रकारान् प्रत्याचष्टे—**एकाकारेति** ॥ यत्तत्राहुः—इदं नीलमित्यादिबुद्धौ नीलादिरेक एवाकार उपलभ्यते; स चेत् स्वार्थस्य तर्हि निराकारा बुद्धिर्न प्रकाशेत; तदप्रकाशे च कुतोऽर्थप्रकाशः? अतः प्रकाशमान एक आकारः प्रकाशमानस्य ज्ञानस्यैव स्यादिति । अत्र ब्रूमः—एकाकारप्रतीतिः स्वमतिव्याहता, ज्ञानार्थयोर्भिन्नाकारतयैव सर्वैरुपलब्धेः। अर्थो हि नीलाद्याकारः; ज्ञानं तु तत्प्रकाशाद्याकारमिति । न च *अर्थेनैव विशेषो हि निराकारतया धियामिति नियमः; भेदकान्तराभावदशाविषयत्वादेवं व्यपदेशस्य; अस्ति ह्याधारत आधेयतः कारणतः कार्यतश्च ज्ञानस्य विशेषः; अतः परस्परभिन्नाकारतयैव ज्ञानार्थयोरुपलम्भ इति । तथाऽपि नीलादेर्ज्ञानाकारत्वकल्पनयैव सर्वव्यवहारसिद्धेः बाह्यार्थकल्पनायां गौरवप्रसङ्ग इत्यत्राह—**नैवेति** । यदि वयं सौत्रान्तिकवज्ज्ञानाकारवैचित्र्येणार्थस्वभावं कल्पयामः तदैवमनुयुज्येमहि । दृष्टत्वादेव हि बाह्यार्थमभ्युपगच्छाम इति भावः । ननु विप्रतिपन्नो बाह्यार्थः, ज्ञानं तु संप्रतिपन्नम् । अतः प्रकाशमानो नीलादिराकारस्संप्रतिपन्नस्यैव भवितुमर्हति; सिद्धसध्ययोः सिद्धस्यैवावलम्बनीयत्वादिति; तत्राह—**व्यर्थेति** । यदि वादिविप्रतिपत्त्या वस्त्वतिवर्तेत, तदा हि तत्संमतिरन्वेषणीया । न चैवमस्ति; अन्यथा सर्ववादिनां परपक्षभङ्गस्यायत्नलभ्यतया साधनदूषणादिप्रयोगो निरर्थकः स्यात् । न च मत्संमतिविरहात् त्वत्पक्षं सर्वमसिद्धं मन्यस इति भावः । ननु बाह्यस्य नीलादेः प्रकाशमानत्वमौपाधिकमनौपाधिकं वा? नाद्यः; अप्रकाशस्वभावस्योपाधिसहस्रेणापि प्रकाशापादनायोगात् । न द्वितीयः; अनौपाधिकप्रकाशस्य स्वयंप्रकाशत्वज्ञानत्वयोरवर्जनीयत्वात् । ततश्च वित्तिवेद्यभेदासिद्धेस्तादात्म्यमेव ग्राह्यलक्षणं स्यादित्याह—**बहिरपीति** । अयं भावः—न तावन्नीलादेरौपाधिकप्रकाशत्वे प्रकाशासिद्धिः; हेतुफलभावस्य त्वयाऽपि स्वीकारात् । अन्यथा कथमसत्स्वभावस्य हेतुसहस्रेणापि सत्त्वापादनमिति माध्यमिकपर्यनुयोगे किं प्रतिवक्ष्यसि? अतः प्रत्यक्षानुपलम्भप्रतिष्ठापितहेतुविशेषाधीनं प्रकाशमानत्वं बाह्यत्वेऽपि नीलादेरप्रतिक्षेप्यमिति स्थिते, ग्राह्यस्य किं नियामकेन लक्षणान्तरेण? तदन्वेषणे च तस्यापि तथेत्यनवस्थापातात् । न हि वयं वैभाषिकसौत्रान्तिकादिवदेकसामग्रीप्रसूतत्वं स्वाकारसमर्पणक्षणहेतुत्वमन्यद्वा कचिदनियतं ग्राह्यलक्षणं ब्रूमः, येनातिप्रसङ्गः स्यात्; किंतु सामग्रीनियतिबलात् सदसद्वा किंचित् केनचिदेव ग्राह्यम् । एवमनभ्युपगमे किंचित् प्रति कस्यचिदेव तदन्यस्य कार्यत्वं कथं वक्ष्यसि? कारणादन्यस्य कार्यत्वेऽतिप्रसङ्गं च कथमपनेष्यसि? तदिह वैनाशिकसमयमुत्तीर्य सत्कार्यवादे स्थातुमिच्छसीति । श्लो. एवं च दूष्यवाच्यादेस्तादात्म्यं दूषणादिभिः । कल्पनीयं त्वयेति स्यात्

स्वव्याघातादिरक्षतः ॥ नन्वव्यवस्थितस्वभावं न किंचिदपि तत्त्वं भवति; अन्यथाऽतिप्रसङ्गात् । न च व्यवस्थितस्वभावं किंचिद्बाह्यम् । एकमेव हि भिन्नलिङ्गं व्यपदिश्यते, नक्षत्रं तारका तिष्य इति । एकत्र योषिति दारा इति बहुवचनम् । एकमेव हि परिमाणमणुमहद्दीर्घह्रस्वात्मना विकल्प्यते; अन्यदप्येवंप्रायम् । अतो न बाह्ये क्वचिदपि तत्त्वव्यवस्थेत्यत्राह—**व्याघात** इति । उक्तेषु लिङ्गवचनाव्यवस्थितिस्तावन्न वस्तुव्यवस्थामन्यथयति, तत्तच्छब्दस्वभावप्रतिनियतत्वाद् व्यपदेशभेदस्य । न हि मनुष्यादौ दृष्टं नपुंसकत्वादि नक्षत्रादौ निर्दिश्यते; न चैकां स्त्रियं दारा इति बह्वीमभिमन्यन्ते । परिमाणे व्यपदेशभेदस्तु प्रतियोग्युपाधिकः । तत्तदपेक्षया च तत्तद्रूपत्वं तस्य तात्त्विकमेव । तथाऽन्यदपि । एवमनभ्युपगमे त्वन्मतमपि निर्मूलं स्यात् । बुद्धिरपि हि न सर्वं प्रति बुद्धिः; सर्वस्याप्ययत्नतः सर्वज्ञत्वप्रसङ्गात् । सा च न सर्वं प्रति कार्यं कारणं वा; अनभ्युपगमात् अनुपपत्तेश्च । न च सर्वत्र सदा सती, विभुत्वनित्यत्वापातात् । न च सर्वं प्रतीष्टाऽनिष्टा वा; वेदनासाधारण्यप्रसङ्गात् रागद्वेषानुत्थानप्रसङ्गाच्च । नापि नीलैकाकारा बुद्धिः पीतादिभिराकारिणी; सर्वाद्वैतप्रसङ्गादिति भावः । अथ स्यात्—नीलमुत्पलं दीर्घः पट इत्यादिषु एकमनेकस्वभावं बाह्यार्थवादिभिरङ्गीक्रियते, तच्चायुक्तम्; नीलपीतादेरिवानेकस्य एकस्वभावत्वायोगादेकस्यानेकस्वभावत्वायोगाच्च । अतो निःस्वभावमेव सर्वं बाह्यमिति । तत्राह—**एक**मिति । न खल्वेकमेवानेकमिति वयं पश्यामः, प्रतिजानीमहे वा, येन विरोधः स्यात्; किंत्वेकमनेकसंबन्धीति । न चैवं विरोधगन्धः; तवापि विशेषमात्ररूपस्यैकस्य संवेदनस्य स्वेतरसर्वप्रतिसंबन्धितयाऽपि विरोधप्रसङ्गात् । नीलोत्पलसंविदि च जातिगुणग्राहिण्यामाकारभेदस्यापरिहार्यत्वात्; नीलपीतग्राहिण्यां तु किं पुनः? **श्लो.** किंच सर्वज्ञसंवित्तौ सर्वाकारानुबन्धतः । सर्वस्वभावता वा स्यान्निःस्वभावत्वमेव वा ॥ ननु च बाधितोऽपि द्वितीयचन्द्रादिः पुनरपि प्रकाशमानो दृश्यते; न चात्र बाह्यं किंचिदप्यधिष्ठानं कारणं वा पश्यामः; अतो ज्ञानस्यैवाधिष्ठानत्वं समनन्तरप्रत्ययस्य च कारणत्वं कल्पयितुं युक्तमित्यत्राह—**बाधित** इति । अयं भावः—अन्वयव्यतिरेकावधारितं प्रथमभ्रमाधिष्ठानमेव बाधितानुवृत्तिभ्रमेऽप्यधिष्ठानम्; तत्कारणमेव चानुवृत्तं कारणम्; अतो बहिरप्यधिष्ठानकारणयोस्संभवान्नान्तरत्वं कल्प्यमिति ॥ २३ ॥ **इति स्वात्माकारख्यातिभङ्गः** ॥

249· **धीत्वात्स्वान्यार्थशून्या विमतमतिरिति स्वोक्तिबुद्ध्यादि भग्नं**
ज्ञानज्ञानेऽतिचारः क्षणिकविविधधीसन्ततेः संमतत्वात् ।
दृष्टान्तस्साध्यशून्यो न च निरुपधिकासत्प्रतीतं क्वचिन्नः
तावन्मिथ्यात्वक्लृप्तौ न तु फलति तवाशेषबाह्यार्थभङ्गः ॥ २४ ॥

अथानुमानतोऽपि बाह्यापलापमनूद्य दूषयति—**धीत्वा**दिति ॥ एवं ह्याहुः—यः प्रत्ययस्स निरालम्बनः यथा स्वप्नादिप्रत्ययः तथा च विमतिपदमिति । तदेतदन्ववादिषुः—* स्तम्भादिप्रत्ययो मिथ्या प्रत्ययत्वात्तथा हि यः । प्रत्ययस्स मृषा दृष्टः स्वप्नादिप्रत्ययो यथा ॥ इति । तत्र स्वोक्तिबाधस्तावत्—अयं प्रयोगो यदि न कंचित् प्रत्ययं साधयितुं प्रवृत्तस्तदा नैरर्थक्याद्भ्रमः । अथ साधयितुम्; तदा सोऽपि प्रत्ययः पक्षीकृतो न वा? आद्ये स्ववाक्यजन्यबुद्धेः स्वेतरालम्बनाभावसाधनाद् बुद्ध्यन्तरस्य निरालम्बनत्वं न सिध्येत्, अतस्तदर्थं वाक्यमतदर्थं भवतीति व्याघातः । बहिष्कारेऽपि सालम्बनत्वनिरालम्बनत्वविकल्पेन व्याप्तिभङ्गव्याघातौ स्याताम् । स्वबुद्धिविरोधस्तु—यद्यसौ बुद्धिः पक्षीकृतबुद्ध्यन्तराकारतया निरालम्बनत्वमवलम्बेत, तर्हि सिद्धं बुद्धेः स्वेतरालम्बनत्वम् । अथ स्वाकारतयैव, तथाऽपि बुद्ध्य-

न्तराणां निरालम्बनत्वासिद्धिः। नच बुद्ध्यन्तराकारो बुद्ध्यन्तरस्य निरालम्बनत्वम्, सर्वबुद्धीनां सर्वाकारत्वप्रसङ्गेन व्याघातापसिद्धान्तमतान्तरोत्थानप्रसङ्गः। आदिशब्देन प्रवृत्तिसंग्रहः। बुद्धिसिद्धा[न्ति]न्तानामपि प्रवृत्तिर्न निष्प्रयोजना; अप्रवृत्तेरेव प्रसङ्गात्। सप्रयोजनत्वे तु साधकबुद्ध्यारूढं तत्प्रयोजनं तदात्मकं, ततोऽन्यद्वा? आद्ये वर्तमानत्वभविष्यत्त्वविरोधः। द्वितीये तु बुद्धेः स्वेतरालम्बनत्वमपरिहार्यम्। अनैकान्तिकत्वमाह—ज्ञानेति। अयं भावः—यदि ज्ञानान्तरगोचरं किमपि ज्ञानं न स्यात्, क्षणिकबुद्धिसन्तानभेदाभ्युपगमो भज्येत। अतस्संविदन्तरग्राहिणि ज्ञाने स्वेतरालम्बनत्वं स्वीकृतम्। तस्य पक्षीकारे स्वमतविरोधः; अपक्षीकारे तु तत्रातिचार इति। विविधशब्देन आलयविज्ञानप्रवृत्तिविज्ञानचित्तचैत्तादिकल्पनाभेदसंग्रहः। स्वप्नादिदृष्टान्तस्य साध्यविकलत्वेन व्याप्त्यसिद्धिमाह—**दृष्टान्त** इति। इदमत्राकूतम्। न हि वयं स्वप्नादिधियां स्वविषयतादात्म्यमभ्युपगच्छामः। नापि बाह्यालम्बनशून्यत्वं, तत्र वाऽन्यत्र वा सत एव स्वप्नादावपि भानात्। तिष्ठतु वा स्वाप्नार्थसृष्टिपक्षः; पक्षान्तरेऽपि ह्याहुः—* जन्मन्येकत्र भिन्ने वा तथा कालान्तरेऽपि वा। तद्देशे वाऽन्यदेशे वा स्वप्नज्ञानस्य गोचरः॥ इति। न च जागरज्ञानेषु तद्वदन्यथाख्यातिरूपत्वमपि साधयितुं शक्यम्; बाधाद्यभावात्। तत्र च सूत्रं * वैधर्म्याच्च न स्वप्नादिवदिति। नन्वसद्विषयत्वे साध्ये स्यादेव दृष्टान्तसिद्धिः; अन्यथाख्यातिवादिभिरपि भ्रान्तेरंशतस्तथात्वस्वीकारादित्यत्राह—**न चेति**। निरुपाधिकासद्विषयत्वसाधने दृष्टान्तासिद्धिरेव; भ्रमविषयसंसर्गतादात्म्ययोरपि सामान्यतः क्वचित्सिद्धत्वात्, तदसिद्धौ च तद्भ्रमायोगात्। निषिध्यमानौ च तादात्म्यसंसर्गौ तत्तत्सत्यवस्त्ववच्छिन्नावेव निषेधविषयाविति भावः। सोपाधिकासद्विषयत्वसाधनं तु निश्शेषबाह्यार्थनिह्नवायोगाद् बाधकासिद्धेश्च न युक्तम्। असद्विषयत्वमात्रं तु सर्वेषां देशान्तरादावसत्त्वात् सिद्धमेवेत्यभिप्रायेणाह—**तावदिति** ॥ २४ ॥ **इति निरालम्बनानुमानभङ्गः** ॥

250. **प्रत्यक्षं संप्रयुक्ते स्मृतिरपि विदिते व्याप्तिसिद्धेऽनुमा स्यात्**
शाब्दी धीरन्विताद्यौ भवति तदनुगा भ्रान्तिधीः क्वाप्यसिद्धेः।
व्योमाम्भोजादिशब्दोऽप्यनियतमतिकृत् स्यात् पदार्थं त्यजेच्चेत्
नो चेत्स्यादन्यथाधीर्ध्रुवमिह यदि वाऽनन्वितत्वाप्रतीतिः॥ २५॥

निरुपाधिकासत्प्रतीत्यभावं हेतुदर्शनाभावतः प्रपञ्चयति—**प्रत्यक्षमिति**॥ कार्यमपरोक्षज्ञानमन्वयव्यतिरेकावसितेन्द्रियसंप्रयोगविशेषिते विषये भवति। यत्पुनराहुः—स्मृतिर्न बाह्यविषया, नष्टेऽप्यर्थे स्मृतिदर्शनादिति, तत्राह—**स्मृतिरपीति**। अनुभवविषयीकृते ह्यर्थे संस्कारप्रत्यासत्त्या स्मृतिर्भवति। स्मृतिकालेऽतीतोऽनागतो वेति न स्वकालेऽप्यर्थो न स्यात्। नच न बाह्यः। तथैव हि स्मृतिरपि समुचितमर्थमवलम्बते, न विरुद्धाकारान्तरस्थं स्वाकारं शून्याकारं वा; स्वानुभवविरोधात्। कालान्तरवर्तिविषयत्वादपि सन्निहिताबाह्यविषयत्वं युक्तमिति चेन्न; अनुमेयातीतानागतसंविदामस्वात्मताया ग्राह्यत्वस्य वाऽभावप्रसङ्गात्। तत्र च पूर्वस्मिन् सन्ततिकल्पना लुप्येत। उत्तरत्र संविन्नित्यत्वप्रसङ्गः; स्मृतेस्त्रिकालवर्त्याकारत्वात्। अतः स्मृतेः कालान्तरवर्तिबाह्यविषयत्वं न विरुद्धम्। ननु सुगतमतवर्तिनामनुमानं न वस्तुतः प्रमाणम्। अदूरविप्रकर्षमात्रेण तु प्रमाणत्वपरिगणना। निपुणनिरूपणे कल्पितसामान्याकारावलम्बनत्वादिदमप्रमाणमेवेति कथं तन्निदर्शनेन स्मृतिरसद्विषया न स्यादित्यत्राह—**व्याप्तीति**। प्रत्यक्षादिसिद्धस्य लिङ्गस्य तथाविधाद्व्याप्तिबलात् सामान्यतः पक्षधर्मतया च विशेषतस्सिद्धेन व्यापकेनानुमितिर्विषयिणी। नचात्र कारणदोषो बाधकप्रत्ययो वेति प्रमितिरेवासौ;

तद्विषयश्च सन्नेव स्वकालेषु । अन्यथा सर्वसंविदां स्वमात्रप्रकाशरूपत्वे सन्तत्यन्तरस्य संविदन्तरस्य चानुमानाभावात् परस्परानभिज्ञतया सर्वासिद्धिस्सर्वैक्यं वा स्यात् । नह्येका संवित् अहमस्मीति संविदन्तराय स्वात्मानं साधयति । अनुमानप्रामाण्यतिरस्कारे च तद्विशेषतयाऽभिमतः स्वागमोऽपि तिरस्क्रियेत । माभूद्वस्तुतः शब्दोऽपि प्रमाणम् । पदपदार्थयोरेव हि संबन्धो मृग्यः । तद्द्वारा भवंस्तु वाक्यार्थसंबन्धो दूरनिरस्तः । अतो वाक्यवाक्यार्थप्रत्ययौ स्वमात्रप्रकाशात्मानौ कल्पितं किंचिदलीकं स्वाकारेणोपरञ्जयतः । तेन वाक्यवाक्यार्थौ प्रमाणप्रमेयभावेनाभिमन्येते इति । तत्राह—**शाब्दी**ति । आदिशब्देन मतभेदेनान्वयग्रहणम् । अयं भावः—पदानि तावत्प्रत्यक्षसिद्धसद्भावानि विभक्त्यन्ततया व्याकृतानि नापह्नवमर्हन्ति ; पदार्थाश्च । संबन्धश्च तेषां मिथः संयोगाद्यसंभवेऽपि वाच्यवाचकभावरूपः सांव्यवहारिकः । तदनभ्युपगमे कथानां घोषमात्रशेषत्वप्रसक्तेः । ततश्च लौकिकेष्वलौकिकेष्वपि वाक्येष्वाकाङ्क्षादिपरिष्कृतेषु संसृष्ट[ार्थ]विषया संसर्गविषया वा बुद्धिर्जायत एव । सा च बाधाद्यभावे स्वार्थनियतेति स्वरूपत इव हेतुतो विषयतोऽपि नालीकभावमनुभवतीति । तथाऽपि बाधितांशप्रतीतेरिन्द्रियादिकमसद्ग्रहणे हेतुः स्यादित्यत्राह—**तदनुगे**ति । प्रत्यक्षादित्रयानुगेत्यर्थः । भ्रान्तावपि ह्यसंसृष्टानां संसृष्टतया बोधने संसर्गतादात्म्ययोर्वा सामान्यतस्सिद्धयोः स्वाभावाधिकरणनिष्ठतयाऽऽरोपेऽन्यथाख्यातिमात्रपरिशेषादलीकतुच्छाविद्यमानशब्दानामप्यन्यत्र विद्यमानमेव विषयः । नित्याविद्यमानं निरुपाधिकासदित्यादिशब्दैरपि क्वचिदधिकरणे कस्यचित्स्वदेशादिसिद्धसत्ताकस्यासत्त्वं विवक्षितम् । ननु * अङ्गुल्यग्रे हस्तियूथशतमित्यत्र संसर्गस्सत्योऽसत्यो वा ? आद्ये सर्वमुपप्लवेत ; द्वितीये त्वसद्ग्रहणं तद्धेतुश्च सिध्यत इति । मैवम् ; अयोग्यपदसमभिव्याहाराणामपि क्वचित्सिद्ध एवार्थस्तदभावाधिकरणे प्रतिभास्यते । **श्लो.** इह त्वारोप्यसंसर्गिसंसर्गासत्त्ववर्णनम् । नासद्ग्रहणक्लृप्त्यै स्यात् प्रमाविषयसाम्यतः ॥ अदुष्टबुद्धौ तत्रैव संसर्गस्सन् विशेषकः । अन्यत्र सिद्ध एवासौ दुष्टायां दोषवैभवात् ॥ अथ स्यात्—खपुष्पवन्ध्यासुतादिशब्दास्तावन्न बुद्धिं न जनयन्ति ; * एष वन्ध्यासुतो यातीत्यादि त्वदिष्टोदाहृतिविरोधात् । जनयन्तश्च न निर्विषयां, तदनभ्युपगमात् । सविषयामपि न प्रत्येकांशविषयां, विशिष्टप्रतिभासविरोधाद्बाधानुपपत्तेश्च । अतोऽसदेव किंचिद्विशिष्टमन्यत्खपुष्पादिशब्दैरवभास्यत इति । तत्राह—**व्योमाम्भोजे**ति । नह्यत्र संसर्गिद्वितयमनुपस्थाप्य तदुपहितविशिष्टभ्रमः ; अतिप्रसङ्गात् । नच खपुष्पवन्ध्यासुतशब्दयोर्बोध्यमसदविशिष्टं, शशशृङ्गादिभिर्वन्ध्यासुतविशेषणविरोधात् । द्वितीयं दूषयति—**नो चे**दिति । अवयवार्थानुरोधे ह्यन्यथाधीरेव सिध्येत् ; अनन्वितेऽन्वितधीमात्रजननात् । कथमत्रानन्वयग्रहेऽप्यन्वितभ्रम इति दोषमेव पृच्छ । किं न पश्यसि चन्द्रैकत्वं बुध्यमानोऽप्यङ्गुल्यवष्टम्भाच्चन्द्रे द्वित्वम् , निर्मुखमपि मुकुरमवधारयंस्तत्र मुखमिति ? अख्यातिपक्षेण त्वाह—**यदि वे**ति । अनन्वितत्वं न गृह्यते ; अनन्वितत्वाग्रहणविशिष्टसामग्रीविशेषात् तत्र विशिष्टव्यवहार इति भावः ॥ २५ ॥ **इति असद्ग्राह्यख्यातिहेतुदर्शनादिभङ्गः ॥**

251. **नेष्टः स्वान्यग्रहश्चेत् क्वचिदपि न हि धीर्धर्मिणी वः कृतान्ते**
बुद्ध्यात्मा वा स नातो न च किमपि तयाऽपेक्षणीयं बहिष्ठम् ।
धीसन्ताने त्वनादौ भवति च निखिला वासनैकः क्षणस्त-
न्निश्शेषध्वंसिनी सा युगपदखिलमप्युद्वमेत् कल्पनौघम् ॥ २६ ॥

बुद्धेः स्वेतरालम्बननिषेधे दोषान्तरं विवक्षुर्दूष्यमनुभाषते—**नेष्ट** इति ॥ इदमहं पश्यामीत्यादिषु बुद्धिस्वरूपातिरिक्तानां विषयाश्रयस्वगतविशेषाणां ग्रहोऽनभ्युपगतश्चेदित्यर्थः । विवक्षितस्योपयुक्तं वासनाबुद्धिस्वरूपयोर्भेदाभावं

तावदाह—**न हीति**। बुद्धिर्हि स्वयंविशेषात्मिका, न तु विशेषवतीति सिद्धान्ते वासनयाऽपि धर्मवत्त्वं तस्या नास्तीति यावत्। तत्फलितमाह—**बुद्ध्यात्मेति**। बुद्धिस्वरूपमेवेत्यर्थः। वासनायाः स्वकार्ये सहकार्यसंभवमाह—**न चेति**। बाह्यमभावादेव नापेक्षणीयम्; बुद्ध्यन्तरं तु सदपि न बुद्ध्यन्तरस्य सहकुरुते, अनभ्युपगमात्; अभ्युपगमे च समकालानां सर्वसंविदां तदुत्तरकालसंविदारम्भकतया सन्ततिभेदासिद्धिप्रसङ्गादिति भावः। अनादिसंवृतिसंभूतानां नीलपीताद्यनन्तवासनानामेकैकक्षणात्मकत्वमाह—**धीसन्तान** इति। उक्तपरम्पराफलितमनिष्टमाह—**तदिति**। निश्शेषध्वंसिनी—निरन्वयविनाशिनी। एतेन भविष्यत्सर्वविकल्पसामग्रीभूतबुद्धिक्षणध्वंसकाले काचिदेव कल्पना जायते नान्येति नियमो न स्यादिति व्यज्यते। अखिलं—तत्सन्ततावासंसारं भविष्यत्सर्वम्। एवं सर्वकल्पनायौगपद्यात् उत्तरक्षणवत्पूर्वक्षणेष्वपि तुल्यन्यायतया तत्तदुत्तरलोपे नानादिस्संसारप्रवाहः स्यादिति **माध्यमिक**मध्यमध्यास्स्वेति ॥ २६ ॥ **इति योगाचारोक्तवासनाभङ्गः ॥**

252. **स्वाकारोऽर्थैः स्वबुद्धौ निहित इति च नाधारहानाद्ययोगात्**
स्वच्छे च्छाया परस्मिन्न च भवति न च स्यादसौ रूपशून्ये।
साम्यासत्त्याद्ययोगाद्विषयविषयिणोर्नापि भेदाग्रहः स्या-
न्नैकाका[रेण रक्तं]रोपरक्तं द्वयमपि स च ते ग्राह्यतो नातिरिक्तः ॥ २७ ॥

अथ बाह्यार्थवादिबौद्धकल्पिताः पक्षाः प्रतिक्षिप्यन्ते। तत्र **सौत्रान्तिकाः** प्राहुः—विज्ञानं तावत्स्वप्रकाशप्रत्यक्षसिद्धम्; तच्च क्षणिकम्; पूर्वापरकालवर्तितया प्रकाशाभावात्। न चेदमर्थशून्यम्, नीलादिज्ञानसन्ततौ पीतादिज्ञानसन्तत्यनुत्पादप्रसङ्गात्। स चार्थो न प्रत्यक्षः; अधिपतिसंप्रयुक्तस्य क्षणस्य निरुद्धत्वात्। असंप्रयुक्तस्योत्तरक्षणस्य प्रत्यक्षत्वेऽतिप्रसङ्गात्। अतो बुद्धिजनकस्यार्थक्षणस्य स्वाकारसमर्पकहेतुत्वमेव ग्राह्यत्वमित्युपचर्यते। तदुक्तम्—*भिन्नकालं कथं ग्राह्यमिति चेद् ग्राह्यतां विदुः। हेतुत्वमेव युक्तिज्ञा ज्ञानाकारार्पणक्षमम् ॥ इति। अतः स्वहेतुभूतार्थसमर्पिताकारो बुद्ध्यात्मैव वस्तुतः प्रत्यक्ष इति; तदिदमनुभाष्य प्रतिभाषते—**स्वाकार** इति ॥ विकल्पितदूष्यकोटिभञ्जकहेतुमाह—**आधारहानाद्ययोगा**दिति। अयमाशयः—योऽयमर्थेन बुद्धावाकारस्समर्प्यते, स किम् अर्थस्य स्वरूपम्, उत धर्मः, उभयातिरिक्तो वा? नाद्यः, क्षणध्वंसिनः क्षणान्तरवर्तिसंक्रमणायोगात्; अन्यथा स्थिरवादप्रसङ्गात्; अर्थस्य च साक्षात्प्रत्यक्षत्वापत्तेरनुमेयपरिशेषाभावाच्च। न द्वितीयः, धर्मधर्मिभावानभ्युपगमात्, तदभ्युपगन्तॄणामपि धर्मस्य धर्मिप्रहाणेनान्यत्र प्रवेशादृष्टेः, क्षणिकत्वस्थिरत्वविकल्पेन दत्तोत्तरत्वाच्च। अत एव न तृतीयः; अर्थस्य तेन संबन्धाभावात्, असंबद्धस्य चान्यत्र सञ्चारयितुमशक्यत्वात्, अन्यथाऽतिप्रसङ्गादिति। त्रिष्वपि च पक्षेषु परेष्टप्रत्यक्षानुमानयोरप्रवृत्तिरुद्धाटनीया। अत्रानवहितहृद्यं गत्यन्तरं शङ्कते—**स्वच्छ** इति। यथाऽत्यासन्नमपि मुखं स्वयमगृह्यमाणं दर्पणसन्निधानेन तत्र समर्पितच्छायं तत्रत्यमेव गृह्यते, तथाऽर्थाकारोऽपि स्वच्छबुद्धिप्रतिफलितश्छायात्मा गृह्यत इत्यर्थः। एतदपि दूषयति—**न चेति**। न हि नष्टस्य कचिच्छायापत्तिर्दृष्टा, न च वर्तमानस्यापि वर्तिष्यमाणे। अन्यमपि दृष्टविरोधमाह—**न चेति**। रूपवत्येव हि पदार्थे रूपवतामेव प्रतिबिम्बसिद्धिः। न च विज्ञानं रूपवत्, नाप्यर्थः; स्पर्शगन्धादिग्रहणे रूपप्रसङ्गाभावात्; नीलादौ रूपवत्त्वानभ्युपगमात्; तत्कल्पनेऽपि प्रत्यक्षत्वानभ्युपगमेन प्रतिबिम्बप्रसङ्गाभावात्। अप्रत्यक्षस्याकाशस्य जलादिषु प्रतिबिम्बितत्वं दृश्यत इति चेन्न; आकाशप्रत्यक्षत्वपक्षे तदभावात्। पक्षान्तरे तु यत्त-

न्मलिनताध्यासविशिष्टतया किंचिच्चाक्षुषं सर्वलोकसिद्धं, तस्यैव जलादौ प्रतिबिम्बितत्वम् । अतो नार्थस्य बुद्धौ कथंचिदपि प्रतिबिम्बितत्वसिद्धिरिति । स्यादेतत्, न मुख्यच्छायापत्तिं ब्रूमः, किं त्वध्यासमात्रम् आरोपितार्थाकारं विज्ञानमनुभूयत इति, तद्दत्तोत्तरम् । अर्थस्य तदाकारस्य च ग्रहणाभावे कथं बुद्धौ तदध्यासः? ग्रहणे च कथमर्थो न प्रत्यक्षः! अर्थग्रहणाभावेऽपि तदाकारो वासनावशादन्यत्राध्यस्यत इति चेन्न; अप्रत्यक्षमेव ह्यर्थं समर्थयमानस्य तद्वासनैव निर्मूला; सा कथमध्यासं प्रसुवीत? अर्थनिरपेक्षवासनाप्रवाहवैचित्रीसंभवे **योगाचार**यूथात् किं निर्गतोऽसि? किं च यत्रानुमानादावर्थस्य न बुद्धिहेतुत्वं, तत्र स्वाकारसमर्पणक्षमहेतुत्वायोगात् ग्राह्यत्वाभावः प्रसज्येत । अथ स्यात्—यथा माषराशौ मषी यथा वा नीलोत्पलवने कादम्बस्तद्भेदाग्रहात्तदपृथग्भावेनाभिमन्यते व्यवह्रियते च; एवं तत्तदर्थसन्निहितविज्ञानं तथेति; इदमपि दत्तोत्तरमेव । गृह्यमाणे हि माषराश्यादौ मषीप्रभृतेस्तत्सारूप्ये तत्संसर्गे च सति तथाऽभिमानव्यवहारौ स्याताम् । इह तु न तथा, अर्थस्याप्रत्यक्षत्वात् ज्ञानस्य च तत्सारूप्यसंसर्गयोरयोगात्, तत एव भेदाग्रहस्याप्यसंभवादिति । अत एव **वैभाषिकमुखे**नापि नैतद्वाच्यम् । नन्वस्ति तावत्कश्चिन्नीलादिराकारः; दृष्टस्य दुरपलपत्वात् । स त्वर्थे सन्नपि परमाणुगतसत्तावन्न गृह्यते । बुद्धिगतस्तु स्थूलगतसत्तावदुपलभ्यते । अत एकस्याकारस्योभयोपरञ्जकत्वादर्थाकारो बुद्धौ गृह्यत इत्यत्राह—**नैकेति** । अयं खल्वाकारः प्रागुक्तैरर्थस्वरूपधर्मादिविकल्पक्षोभैरपास्तः । किंचानेकनिष्ठोऽयमेकाकारः सत्यः, असत्यो वा? नाद्यः; जात्यादिखण्डनाशाप्रहाणप्रसङ्गात्, पूर्वापरवर्तिन एकत्वे स्थिरवादप्रसङ्गाच्च । न द्वितीयः, अवगमाधीनसत्ताकस्यासत्यस्य कथमगृह्यमाणतयाऽर्थेऽवस्थानम्? तद्ग्रहे च तत्कल्पनाधिष्ठानस्यार्थस्यापि प्रत्यक्षत्वमकामेनापि स्वीकार्यम् । अपि च नीलाद्याकारस्यार्थातिरिक्तत्वस्वीकारेऽपसिद्धान्तः, अनतिरेके तु न बुद्धौ तत्संभवः, संभवे च बुद्ध्यारूढस्यार्थस्य प्रत्यक्षत्वं सुदुस्त्यजमित्यभिप्रायेणाह—**स चेति** ॥ २७ ॥ **इति ज्ञानेऽर्थाकारसमर्पणादिभङ्गः** ॥

253. **संसर्गाद्बोध्यबुद्ध्योरभिदधति सिताद्याकृतेस्सिद्धिमन्ये**
सादेश्यात् तन्मतेऽसौ न तु भवति तथा कालजोऽतिप्रसक्तः ।
व्यंशे नैवाभिमुख्यं विषयविषयिताऽत्राकृतेः प्रागसिद्धा
क्वास्यास्संसृष्टनाशे जनिरिति कुसृतिः पूगताम्बूलनीतिः ॥ २८ ॥

अन्ये त्वाहुः—बुद्धिरर्थश्च वस्तुतो निराकारौ; तथाऽपि चूर्णहरिद्रायोगजरागन्यायेन सितरक्तादिराकारस्तदोत्पन्नो गृह्यत इति । तदनुभाषते—**संसर्गा**दिति ॥ तत्र संसर्गव्यवस्थापकविकल्पभेदानभिसन्धाय देशैक्यात् संसर्गं तावन्निराकरोति—**सादेश्या**दिति । यथा चूर्णहरिद्रयोरत्यासन्नदेशाधिष्ठानतया मिथःसंयोगो निरन्तरत्वं वा, न तथाऽत्र, विप्रकृष्टबोध्यग्रहणात्, कालान्तरवर्तिनामपि कयाचिद् बुद्ध्या गृह्यमाणत्वात्; तत्र संसर्गाभावादेव तज्जन्याकारायोगात्, स्वाकारधीसिद्धेश्च वर्तमानधीसमानत्वात् । न च त्वन्मते देशो नाम कश्चिदन्यः, येन सादेश्यसंभवः । अथ मन्यसे यत्र कालासत्तिस्तत्रैव सांसर्गिक आकारः, अन्यत्र तु वासनात एवेति; तत्राह—**तथेति** । कालजो हि ग्राह्यग्रहणयोर्निरन्तरपूर्वापरत्वमात्रेण वा समानकालतया वा? उभयत्राप्यतिप्रसक्तिरनिवार्या । स्वभावनियमादनतिप्रसक्तिरिति चेत्, तर्हि किमर्थसंसर्गेण, विज्ञानवादनीत्या बुद्धेरेव स्वभावनियमोपपत्तेः? नन्वयस्कान्ताभिमुख्यादयस एव विकृत्तिः, चन्द्रसूर्याभिमुख्यात्तत्कान्तयोरेव । एवं कुतश्चिदाभिमुख्यविशेषात् क्वचिदाकारविशेषोत्पत्तिः स्यात् । तत्राह—**व्यंश** इति । सांशयोरेव पदार्थयोराभिमुख्यसंगतिः । इह तु द्वयोरपि निरंशत्वाभ्युपगमान्न तत्संभव इत्यर्थः । भिन्नकालयोश्च तदसंभवः स्पष्टः ।

स्यादेतत्; समकालयोर्भिन्नकालयोश्च बोध्यबुद्ध्योर्विषयविषयिभावः सर्वाभिनन्द्यः; तत एव संसर्गादाकार उत्पद्येतेति। तदपि दूषयति—**विषयेति**। किमत्र निराकारे वस्तुनि विषयीकृते पश्चादाकार उत्पद्यते? साकारे वा? नाद्यः, अर्थस्य प्रत्यक्षत्वानभ्युपगमात्, आकारोत्पत्तिकाले बोध्यबुद्ध्योर्विनष्टतया निराधाराकारोत्पत्तिग्रहणयोः प्रसङ्गात्, आकारस्य च द्विष्ठैकनिष्ठत्वादिविकल्पदौःस्थ्यात्। न द्वितीयः, विषयीकारादाकारसिद्धिः, साकारस्य विषयीकार इति मिथस्संश्रयात्। दूषणान्तरमाह—**कास्या** इति। अस्याः—आकृतेः। क्षणिकवस्तुद्वयसंसर्गजन्यायास्तदुभयनाशकाले तत्र वाऽन्यत्र वा स्थित्ययोगात्, निराधारत्वे च अर्थादेराकार इति ग्रहणायोगाच्च, संसर्गजाकारनीतिः प्रमाणाभावात् प्रमेयविरोधाच्च कुत्सितगतिरित्यर्थः। अयं चात्र भावः—ज्ञानार्थसंसर्गादुत्पत्स्यमान आकारो न प्रत्यक्षज्ञानेन गृह्येत; ज्ञानकाले ग्राह्याकाराभावात्, आकारोत्पत्तिकाले ज्ञानस्य विनष्टत्वात्। लोकदृष्ट्या चात्र निदर्शनेन संभावना स्थाप्यते। लोकश्च स्पर्शवद्रूपवद्द्रव्यसंसर्गाद्रक्तिमाद्युत्पत्तिं पश्यति। तत्र यद्यप्यचाक्षुषेऽर्थे क्वचिद्रूपस्पर्शविकल्पास्पदत्वम्, तथाऽपि न बुद्धिस्तथा। अतस्तयोरुभयत्र एकत्र वा न संसर्गहेतुको नीलाद्याकार उत्पद्येत। एकस्य च द्विष्ठत्वे स्वमतक्षोभः, विषयमात्रनिष्ठत्वे तदाकारविषयप्रत्यक्षतापत्तिः, ज्ञानमात्रनिष्ठत्वेऽर्थनैरपेक्ष्यप्रसङ्गश्चोक्त इति ॥ २८ ॥ **इति संसर्गजाकारमतभङ्गः ॥**

254. **भ्रान्तौ रूप्यादिरर्थो विलसति निरधिष्ठान इत्याहुरेके**
तन्नाधिष्ठानदृष्टेरनियतिविरहादन्यथाऽतिप्रसङ्गात्।
निष्ठ्यूतस्वाक्षिदोषप्रभृतिषु च भवेत् केश[गुच्छा]पुञ्जादिबुद्धिः
किं चैषाऽप्यन्यथाधीर्यदनिदमिदमित्यत्र भातं ब्रवीषि ॥ २९ ॥

अथ कैश्चिद् बाह्यार्थवादिभिस्सौगतैरुक्तां निरधिष्ठानख्यातिमन्वाख्याति—**भ्रान्ताविति** ॥ नात्र पुरोवर्तिनि रजताध्यासः; किं तु संस्कारोपनीतं प्रमुषिततदंशं रजतं दोषवशादिदमिति भाति। अन्यथा कथं तैमिरिककेशस्तबकटिट्टिभादिप्रत्ययः? न हि तत्र किंचिदधिष्ठानं भ्रान्तिदशायां बाधदशायां वा भाति। न चेयं स्मृतिरेव; अननुभूतेदंत्वग्रहणात्। प्रागनुभूतमेवेदंत्वं भातीत्ययुक्तम्; तद्भाने तत्कारप्रसङ्गात्। अन्यथा कथं भ्रा[न्तिः]न्ता सविहतिरिति। तदेतत् प्रतीतिविरोधादिविवक्षया प्रतिषेधति—**तन्नेति**। अबाधितलोकप्रतीतिविरोधात् निरधिष्ठानत्वं दुर्वचमित्यभिप्रायेणाह—**अधिष्ठानदृष्टेरिति**। पुरोवर्तिद्रव्यमङ्गुल्या निर्दिशन्निदं रजतमिति व्यपदिशति; उपादत्ते च स्वयम्। तद्वाक्यश्रावी च तत् रजतत्वेन वदति। यदि शुक्लभास्वरशुक्तिशकलमिदंतया न प्रतीतं, कथं रजतार्थी तदेवोपादत्ते? कथं च नेदं रजतमिति बाधकोदये जहाति? इत्यभिप्रायेणाह—**अनियतिविरहादिति**। अन्यथा प्रतीतिप्रवृत्त्योरनियतिरेव स्यादित्याह—**अन्यथेति**। न हि निमीलिताक्षो रजतं स्मरन् कदाचिद्रजतमिदमिति भ्राम्यति। न च रजतस्मृतिकालदृष्टमङ्गुलीयकार्थी संगृह्णातीति भावः। तैमिरिकभ्रान्तिषु साधिष्ठानत्वं साधयति—**निष्ठ्यूतेति**। प्रभृतिशब्देन गन्धर्वनगरादिभ्रमेषु मेघादेरधिष्ठानस्य संग्रहः। एवं च वर्णयतामन्यथाख्यातिरनतिक्रमणीयेत्याह—**किंचेति**। इदमर्थस्य रजततया भानमसन्निहितस्य रजतपदार्थस्येदंतया भानमिति को विशेषः? असत्पक्षे तु प्रतीतिप्रवृत्तिबाधानामुपपत्तिरिति विशेषः ॥ २९ ॥ **इति बाह्यार्थवादिसौगतोक्तनिरधिष्ठानख्यातिभङ्गः ॥**

255. **ख्यातिं भ्रान्तिस्वरूपां जगदुरविषयां केऽपि तद्धीविरुद्धं**
ख्यातिः कस्यापि पुंसः क्वचिदपि विषये सिद्धरूपा हि सिद्धा।

अत्रार्थासत्त्वतः स्यादियमविषयता सर्वथा सत्त्वतो वा
तादृक्त्वेऽप्यन्यथाख्यात्यसदधिगमयोरेव पर्याय एषः ॥ ३० ॥

अत्र केचिदेवमूचुः—ख्यात्यन्तरवादिनां तावदन्ततोऽख्यातिपक्षेऽन्यथाख्यातिपक्षे वा विश्रमः; तत्र च ख्यात्यपह्नवदोषमसत्ख्यातिप्रसङ्गं च परिजिहीर्षमाणैरन्यासक्तदृष्टिन्यायेन निर्विषयैव ख्यातिरङ्गीकार्येति। तदनुभाषते—**ख्यातिमिति** ॥ तत्र प्रतीतिप्रवृत्तिबाधभ्रमत्वानामनुपपत्तिरित्यभिप्रायेणाह—**तद्धीविरुद्धमिति**। निर्विषयत्वे घटादिवत् ख्यातित्वं न स्यादिति प्रसङ्गमभिसन्धायाह—**ख्यातिरिति**। अयं भावः—यद्यप्यात्मस्वरूपं ज्ञानमिति त्रय्यन्तसिद्धान्तः, तथाऽपि तस्य स्वप्रकाश[रूप]तामात्रेण ज्ञानत्वं श्रुतिपरतन्त्रैरङ्गीक्रियते। एवं क्षेत्रिणां धर्मभूतज्ञानस्य विषयप्रकाशरहितावस्थाऽपि। न त्विह तथा वक्तुं शक्यम्; भ्रान्तिर्निर्विषयेत्यवगमाभावात्; प्रत्युत सविषयत्वमेव तस्यास्सर्वेषु शास्त्रेषु सुव्यक्तमुक्तम्। हिः प्रसिद्धौ। तदिह सविषयत्वेऽवश्यंभाविनि तदविरोधाय भ्रान्तिविषयस्यार्थस्याध्यासाधिष्ठानेष्वविद्यमानतया सर्वत्राभावाद्वा भ्रान्तेर्निर्विषयत्वं वक्तव्यम्; तथा सत्यन्यथाख्यातिरलीकख्यातिर्वा स्यादिति न निर्विषयख्यातिसिद्धिरित्युत्तरार्धेनाह—**अत्रेति**। एषः—भ्रान्तिशब्दार्थो बोधः। स च निर्विषयोऽपि सविषयत्वेन भातश्चेदन्यथाख्यातिस्वीकारः। निर्विषयतया भाने तु प्रवृत्त्यादिहेतुत्वं न स्यादिति भावः ॥ ३० ॥ इति **निर्विषयख्यातिभङ्गः** ॥

256. **प्रत्यक्षादित्रयं च स्मृतिरिति च मतिः श्रुत्यभीष्टा चतुर्धा**
प्रत्यक्षं त्वत्र साक्षात् प्रतिपदनुमितिर्व्याप्यतो व्यापके धीः।
शाब्दी वाचाऽर्थबुद्धिः स्मृतिरपि कथिता संस्क्रियामात्रजा सा
येषामिष्टाऽन्यथाधीः पृथगभिदधिरे तैरिहान्येऽपि भेदाः ॥ ३१ ॥

प्रमाणाप्रमाणविभागप्रसङ्गात् ख्यातौ वादिभेदोक्ता विकल्पाः प्रत्युक्ताः। अथ श्रुत्याद्यभिमतं बुद्धेश्चातुर्विध्यमाह—**प्रत्यक्षादीति** ॥ श्रूयते हि *स्मृतिः प्रत्यक्षमैतिह्यमनुमानं चतुष्टयमिति। ऐतिह्यमिह शाब्दज्ञानम्, औचित्यात्। आह च भगवान्**मनुः**—* प्रत्यक्षमनुमानं च शास्त्रं च विविधागमम्। त्रयं सुविदितं कार्यं धर्मसिद्धिमभीप्सता ॥ इति ॥ तज्जन्यायाः स्मृतेस्तदनुविधानादधिकार्थासिद्धेश्च पृथगनुक्तिः। यथोद्देशं पादद्वयेन लक्ष्यते। अत्र—उक्तेषु चतुर्षु। प्रत्यक्षमिह साक्षात्प्रतिपत्तृबुद्धिः। तस्यास्साक्षात्त्वं नाम लैङ्गिकत्वशाब्दत्वस्मृतित्वरहितज्ञानत्वम्। तेन मुक्तादीनां धर्मभूतज्ञानेषु धर्मिज्ञाने चानुस्यूतिः। वैशद्यमात्रं साक्षात्त्वमिति त्वव्याप्तमतिव्याप्तं च; सुषुप्त्यादावविशदात्मस्वरूपभानस्य परोक्षज्ञानेष्वपि प्रकाशांशवैशद्यस्य च भावितत्वात्। वैशद्यविशेषः साक्षात्त्वमिति तु दुर्विवेचम्। ननु लैङ्गिकादिज्ञानानां स्वात्मनि साक्षात्त्वमस्ति वा न वा? आद्ये लिङ्गादिजन्ये कथं तदभावलक्षणं साक्षात्त्वम्? न च तत्र तज्जन्यत्वं नास्ति, अजन्यत्वेनानादित्वप्रसङ्गात्। न चैकस्य निरंशस्य वेद्यांशत आगन्तुकत्वम्, अंशान्तरतश्चानादित्वमिति श्रद्धेयम्। न द्वितीयः, प्रत्यक्षज्ञाने स्वात्मनि प्रत्यक्षत्वाभावप्रसङ्गात्। न ह्यक्षजन्ये लिङ्गादिजन्ये वा ज्ञाने स्वात्मनि कश्चिद्विशेषो दृश्यत इति। अत्र ब्रूमः। ये खल्वाहुः—* सर्वविज्ञानहेतूत्था मितौ मातरि च प्रमा। साक्षात्कर्तृत्वसामान्यात् प्रत्यक्षत्वेन संमता ॥ इति, तान् प्रत्ययं पर्यनुयोगश्शोभते। ये तु लैङ्गिकादिज्ञानेषु स्वात्मस्वविषयविभागानादरेण ज्ञातकरणसंस्कारमात्रयोरन्यतरजन्यज्ञानत्वेन परोक्षत्वं निर्धारयन्ति, न तान् प्रत्यसौ। **श्लो.** अन्ये तु भ्रमसंवित्तौ सत्यासत्यार्थते यथा। प्रत्यक्षत्वपरोक्षत्वे तथैकत्राहुरंशतः ॥ अनिर्धारितसाक्षात्त्वैरत्र वक्तुं न शक्यते। बुद्धावेकत्र साक्षात्त्वं परोक्षत्वा-

विरोधतः ॥ परोक्षेतरबोधत्वं साक्षात्त्वमिति चेन्मतम् । स्वस्य स्वान्यत्ववैघट्यात् साक्षात्त्वाभाव इष्यताम् ॥ अनादिबुद्धिसाक्षात्त्वं कुतस्त्यमिति चेन्न तत् । कारणेनानपेक्षत्वात् प्रमाणं पुनरागमः ॥ श्रूयते हि * कर्माध्यक्षस्सर्वभूताधिवासस्साक्षी चेता केवलो निर्गुणश्चेति । स्मर्यते च * नैव किंचित् परोक्षं ते इत्यादि । * पश्यत्यचक्षुरित्यादिभिरपि सर्वदर्शित्वं सिद्धमिति । **अनुमितिरि**ति लक्ष्यपदम् । **व्याप्यतो व्यापके धी**रिति लक्षणपदम् । व्याप्यतया प्रतिसन्धीयमानात्तद्व्यापकतया सामान्यतः प्रसिद्धस्यार्थस्य विशेषतोऽवगतिरनुमितिरित्यर्थः । **शाब्दी**त्यत्र धीरिति योज्यम् । वाचा—वाक्येन । अर्थबुद्धिः—विशिष्टार्थधीः । स्मृतिः लक्ष्यम् । ननु स्मृतिलक्षणे संस्कारमात्रजन्यत्वमसंभवि ; एकहेतुजन्यस्य कस्याप्यभावात् । अत्र तु तथाऽभ्युपगमे संस्कारोद्बोधकादिभिरपि नैरपेक्ष्यप्रसङ्गात् । न चैवमस्त्विति युक्तम् ; अतिप्रसङ्गात्, उत्पन्नस्थिरसंस्कारस्य च प्रत्ययान्तराव्यवहितस्मृतिसन्ततिप्रसङ्गात्, सुषुप्त्याद्यभावप्रसङ्गाच्चेति । मैवम् ; न ह्यत्र साधारणकारणानां सहकारिणां च व्यवच्छित्त्यै मात्रशब्दः, किंतु पृथग्बोधजननसमर्थतत्तदसाधारणकारणानपेक्षत्वार्थम् ; मनसोऽपि ज्ञानोत्पत्तौ साधारणकारणत्वात् न दोष इति । मात्रशब्दः प्रत्यभिज्ञाव्यवच्छेदार्थः । ननु सन्ति संशयादयोऽपि मतिभेदाः, किं ते न विभज्यन्त इत्यत्राह—**येषा**मिति । अयं भावः—* यथार्थं सर्वविज्ञानमिति पक्षेण धीचातुर्विध्यमुक्तम् । अन्यथाख्यातिपक्षे तु संशयादिभेदाश्च वक्तव्याः । तद्व्यवच्छेदाय प्रत्यक्षादिलक्षणे प्रमितिशब्दः प्रयोक्तव्य इति ॥ ३१॥

इति प्रत्यक्षादिप्रमाणविभागलक्षणे ॥

257· **ईदक्त्वात्यन्तशून्ये न हि मिषति मतिर्नापि युक्तिस्तथात्वे**
सामग्रीभेदवेद्ये पृथगवगतिरस्त्वत्र नैषाऽन्यथात्वात् ।
धीत्वादेर्वा विशिष्टं प्रथयति जनिता बुद्धिराद्याक्षयोगैः
तस्मात् संस्कारशून्येन्द्रियजनितमतिर्निर्विकल्पेति वाच्या ॥ ३२ ॥

प्रमाणज्येष्ठतया प्रथमोद्दिष्टलक्षितस्य प्रत्यक्षस्य निर्विकल्पकसविकल्पकविभागमात्रं सर्वानुमतं सिद्धं कृत्वा निर्विकल्पकमविशिष्टविषयमिति परोक्तं निर्मूलयति—**ईदक्त्वे**ति ॥ अयं भावः—अप्रत्यक्षा बुद्धिरिति वादं परिहरिष्यामः । प्रत्यक्षत्वपक्षे तु नीलपीतादिवत्तत्स्वरूपमपि यथोल्लेखं निर्धार्यम् । तत्र न तावत्प्रथमाक्षसन्निपातसमनन्तरमविशिष्टविषया मे बुद्धिर्जातेति पामरः पण्डितो वा सावधानोऽनवहितो वा कश्चिद्विजानन् व्याहरन् वा दृश्यते । न च निर्विकल्पकान्तरेण तद्ग्रहणं परैरभ्युपगम्यते । एवं सविकल्पकेनापि ; तद्धि निर्विकल्पकविषयं विशिष्टं गृह्णाति, न तु निर्विकल्पकम् । यत्तु पठ्यते—* अस्ति ह्यालोचनाज्ञानं प्रथमं निर्विकल्पकम् । बालमूकादिविज्ञानसदृशं शुद्धवस्तुजम् ॥ इति, तदपि डिम्भविप्रलम्भनम् । निदर्शनं च विशिष्टविषयमेव ; बालमूकपश्वादीनां जातिगुणादिविशिष्टवस्तुग्रहणाभावे तत्तन्नियतप्रवृत्त्यादिभङ्गप्रसङ्गात् । शुद्धवस्तुजत्वं च वस्तुजत्वमात्रं वा, असहितवस्तुजत्वं वा, अनारोपितवस्तुजत्वं वा, निर्विशेषवस्तुजत्वं वा ? नाद्यः, सविकल्पकसाधारण्यात् । न द्वितीयः, अनेकव्यक्तिविषयैकनिर्विकल्पकसंभवात्, जातिगुणादीनां च धर्मिणा सह मिथस्संबन्धरहित[स्य]ग्रहणस्य कैश्चिन्निर्वाहात् । न तृतीयः, सविकल्पकसाधारण्यादेव । न चारोपितवस्तुजत्वं सविकल्पकस्य कैश्चिदुपन्यस्तं यतस्तद्व्यवच्छेदार्थं शुद्धवस्तुजत्वोक्तिश्शोभेत । न चतुर्थः, अपसिद्धान्तापातात् । न हि निर्विकल्पकगृहीतं वस्तु निर्विशेषमिति वस्सिद्धान्तः ; तदात्मकजात्यादिविशेषाभ्युपगमात्, अन्तर्हितसुगतमतानभ्युपगमाच्च । धर्माजन्यत्वे सति धर्मिजन्यत्वं विवक्षितमिति चेन्न ; धर्मधर्मितादात्म्यवादिनां भवतां तथोक्तेः

पांसुविक्षेपप्रायत्वादित्यास्तामेतत् । मा भूदुपलम्भतस्तादृशधीसिद्धिः, युक्तितस्तु स्यादित्यत्राह—**नापीति** । नह्यादावविशिष्टग्रहणे काचिद्युक्तिः, तदभावे वा काचिदयुक्तिरिति भावः । नन्वस्ति युक्तिः; सर्वत्र हि विशिष्टप्रत्ययस्य विशेषणविशेष्यधीपूर्वकत्वं दृष्टम् । अतः प्रथमसविकल्पकमपि तथा ; अन्यत्र विशिष्टप्रत्ययस्य विशिष्टप्रत्ययपूर्वकत्वनियमादनवस्थाप्रसङ्गः । अतोऽवसीयते प्रथमाक्षसन्निपातात् प्रत्येकधीरिति । तत्राह—**सामग्रीति** । अयं भावः—यत्र विशिष्टप्रत्ययस्य पृथग्विशेषणविशेष्यग्रहणपूर्वकत्वं, तत्र भिन्नसामग्रीवेद्यत्वनिबन्धनस्तथाभावः ; सुरभिचन्दनत्वयोरन्योन्यनिरपेक्षभिन्नेन्द्रियग्राह्यत्वात् । तदपेक्षस्तु पश्चात् कुतश्चित् सुरभि चन्दनमिति विशिष्टप्रत्ययः । स तु चाक्षुषो मानस आनुमानिको वेत्यवसरे चिन्त्यम् । नन्वेकेन्द्रियवेद्येष्वपि दण्डदेवदत्तादिषु कदाचिद्विशिष्टप्रत्ययस्य पृथक्प्रत्ययपूर्वकत्वं दृष्टम् । सत्यम्; तत्रापि सामग्रीप्रवाहवशात् प्रथमं प्रत्येकग्रहणसामग्रीप्रवृत्तिः, अनन्तरं विशिष्टग्रहणमपि न पृथग्ग्रहणकारणकम् । यत्र तु विशेषणविशेष्यतत्संबन्धानां युगपद्योग्यैकेन्द्रियसंबद्धानां विशिष्टप्रत्ययः, तत्र न पृथग्ग्रहणपूर्वकत्वमस्तीति दृष्टम् । अत एव तत्राप्यनुमीयत इति चेन्न ; भिन्नसामग्रीवेद्यत्वोपाधेरनिस्तारात् । विशिष्टप्रत्ययत्वं चानादिविशिष्टप्रत्यये व्यभिचरितम् । न चाविशिष्टविषयमेवेश्वरज्ञानम्, तेन कर्तृत्वानिर्वाहात् । आदिमत्त्वे सतीति विशेष्यमिति चेत्; तत्कस्य हेतोः ? अनादेरनपेक्षत्वादिति चेन्न ; आदिमतोऽप्येकसामग्रीवेद्यविषयस्य विशिष्टोल्लेखे पृथग्ग्रहणनैरपेक्ष्यात् । तदिदमभिप्रेत्याह—**अत्र नैषेति** । एकसामग्रीवेद्यविषये विशिष्टप्रत्यये कारणभूता पृथगवगतिर्नास्तीत्यर्थः । तत्र भिन्नसामग्रीवेद्यविषयत्वासंभवं हेतुमाह—**अन्यथात्वादिति** । प्रतिप्रयोगमप्याह—**धीत्वादेरिति** । आदिशब्देन धीशब्दवाच्यत्वधीलक्षणयोगित्वयोर्ग्रहणम् । प्रथमाक्षसन्निपातजनिता बुद्धिर्विशिष्टविषया, धीत्वात् संप्रतिपन्नवदिति । आत्मस्वरूपप्रत्ययश्चाहंत्वादिविशिष्टप्रकाशात्मेत्यङ्गीचक्रुः । किं तर्हि निर्विकल्पकस्योदाहरणमिति चेत् प्रथमाक्षसंप्रयोगजमेव । कथं तस्य निर्विकल्पकशब्दवाच्यत्वम् ? विवक्षितविकल्पाभावमात्रात्, अल्पधने दरिद्रव्यवहारवत् । ननु तत्तद्विकल्पाभावतारतम्याद्व्यवहारानियतिः स्यात्, न च व्यवस्थापकं लक्षणं दृश्यते, तत्राह—**तस्मादिति** । अविशिष्टविषयं प्रत्यक्षं निर्विकल्पकमिति परोक्तासंभवादित्यर्थः । संस्कारनिरपेक्षेन्द्रियजन्या मतिर्निर्विकल्पिकेति लक्षणसिद्धेर्नोक्तदोष इति भावः । एतेन प्रत्यभिज्ञायां सविकल्पकत्वमेवेति अर्थादुक्तं भवति । ननु **भाष्ये** कथं * निर्विकल्पकमेकजातीयेषु प्रथमपिण्डग्रहणम्, द्वितीयादिपिण्डग्रहणं सविकल्पकमिति विभज्यते ? इत्थम्—लक्षणोन्नयनार्थमुदाहरणप्रदर्शनपरत्वादिति । नन्विह विशिष्टविषयत्वसाधनम् अविशिष्टविषयव्यवच्छेदाय । तस्याश्च सिद्ध्यसिद्ध्योस्तद्व्यवच्छेदो दुश्शकः । मैवम् ; सर्वत्र विधौ व्यवच्छेदावश्यंभावाभावात् । प्रसिद्धः खलु केवलान्वयी, तादृशं च साध्यम् । तादृशहेतुसाध्यानभ्युपगन्तॄणामपि तत्स्वरूपं सिद्धम् । न च तद्विधिर्नास्ति ; सति च तस्मिन् नान्यव्यवच्छित्तिः ; असंभवात् । अत्र तु विशिष्टविषयत्वं सविकल्पकादौ दृष्टम्, तदभावो घटादौ; तन्निषेधे च न सिद्ध्यसिद्धिविरोध इति । एतेन निर्विकल्पकमप्रमाणम्, अनवधारणात्मकत्वादिति **लोकायतोक्तमपि** लूनमूलम् ; हेत्वसिद्धेरिति ॥ ३२ ॥ **इत्यविशिष्टविषयनिर्विकल्पकभङ्गः** ॥

258. **लिङ्गाद्यव्यापृताक्षान्वयवति विषयेऽक्षार्थजन्यो विकल्प-**
स्संस्कारस्त्विन्द्रियाणामिह सहकुरुतां तावता न स्मृतित्वम् ।
न स्यात्तस्यान्यथात्वं बहुविहतिहतैः कल्पनात्वादिलिङ्गैः
स्याद्वाऽनैकान्त्यमेषामनियतिमविसंवादिबाधश्च सूते ॥ ३३ ॥

सौगतास्तु निर्विकल्पकमेव प्रत्यक्षम्, अर्थजत्वादर्थविषयत्वाच्च; विकल्पस्तूभयरहितः, अतो न प्रत्यक्षमिति; तान् प्रत्याह—**लिङ्गादी**ति॥ अयमर्थः—लिङ्गशब्दबोधनानुपक्षीणेन्द्रियसंप्रयोगानन्तरं यो विशिष्टप्रत्ययो जायते स इन्द्रियार्थ-संप्रयोगजन्यः, निर्विकल्पकवत्तदन्वयव्यतिरेकानुविधानात्, परैरपि प्रत्यक्षानुपलम्भाभ्यां कारणत्वव्यवस्थापनात्; अन्यथाऽतिप्रसङ्गात्। अत्र च पराभीष्टकारणचतुष्केऽधिपत्यालम्बनयोरनन्यथासिद्धत्वात्; तदिह निर्विकल्पकवदर्थजत्वमर्थ-विषयत्वं च दुस्त्यजम्। ननु निर्विकल्पकस्य विकल्पहेतुत्वं किं साक्षात्, उत संस्कारद्वारा? नाद्यः; नायनरश्मिप्रवाहे प्रथमचक्षुस्संयोगस्याशुतरविनाशित्वेन सविकल्पकपूर्वक्षणेऽनवस्थानात्, संप्रयोगान्तरकाले च क्षणिकस्य निर्विकल्पस्याप-क्रान्तेः, संप्रयोगनिरपेक्षनिर्विकल्पकजन्यत्वे विकल्पस्यानिन्द्रियजन्यत्वापातात्, तत एवार्थजत्वस्याप्यसिद्धेः, अप्राप्यकारि-त्वस्य भवद्भिरनङ्गीकाराच्च। नापि द्वितीयः, संस्कारजन्यत्वे विकल्पस्य स्मृतित्वप्रसङ्गादिति। तत्राह—**संस्कारस्त्वि**ति। इह—सविकल्पके। अयं भावः—न वयं ज्ञानेऽपि त्वदिष्टं क्षणिकत्वमिच्छामः, येन संप्रयोगान्तरकाले अनवस्थाननियमः। तथात्वेऽपि संस्कारजन्यत्वमात्रेण न स्मृतित्वापत्तिः; प्रत्यभिज्ञान्यायेन सहकारिमात्रत्वात् संस्कारस्य, अन्यथा प्रत्यभिज्ञाऽपि स्मृतिरेव स्यात्। अस्त्विति चेन्न; अननुभूतविशिष्टग्रहणात्, अन्यथा इन्द्रियसंप्रयोगस्य तत्राकारणत्वप्रसङ्गात्। भवत्वत्र कारणत्वसहकारित्वयोर्विपर्यास इति चेत्, कुतोऽयं निर्णयः? स इत्युद्देशप्राधान्यादिति चेत्, न; अयं स इति विपरीतप्रत्यभिज्ञायां तदभावात्। त्वत्पक्षेऽपि कुतस्त्यः प्रधानाप्रधानविभाग इति चेत्; अस्तु यतःकुतश्चित्; मा भूद्वा; तथाऽपि संस्कारमात्रजत्वाभावात् प्रत्यभिज्ञायास्सविकल्पकस्य च स्मृतित्वं दुरुपपादम्। ननु अविसंवादि विज्ञानं प्रमाणम्; अविसंवादश्च बाधविरहः, स च नास्ति विकल्पस्य, स्वारसिकबाधाभावेऽपि नभःस्थलमलिनतादिष्विव यौक्तिक-बाधात्। यो विकल्पस्स विभ्रमो यथा विगीतः, तथा च जात्यादिविकल्प इति। न चात्र प्रत्यक्षविरोधादनुमानमेव दुर्बलमिति वाच्यम्; ज्वालैक्यादिषु प्रसङ्गादिति। एतद्दूषयति—**न स्यादि**ति। कल्पनात्वम्—विशिष्टग्राहित्वम्। आदि-शब्देन निर्विकल्पकेतरत्वं संस्कारजन्यत्वमित्यादि गृह्यते। **बहुविहतिहतै**रिति हेतुगर्भम्। सन्ति ह्यत्र बह्व्यो विह-तयः। तथा हि; कल्पनात्वादिति हेतुप्रयोगे तत्तत्पक्षदृष्टान्तादिविकल्पाः पक्षीकृता न वा? नाद्यः, स्वयमेवाश्रयाद्य-सिद्ध्यापादनात्। न द्वितीयः, पक्षव्यतिरिक्तस्यात्र सपक्षत्वासंभवे विपक्षत्वपरिशेषात्; तथा च तत्र कल्पनात्वादिहेतुवृत्ते-रनैकान्त्यमपरिहार्यम्। तदिदमाह—**स्याद्वाऽनैकान्त्यमेषा**मिति। एवं स्वाभिमतक्षणिकत्वाद्यनुमानसाध्यादिविकल्पपक्षी-कारबहिष्कारयोरुक्तदूषणमनुसन्धेयम्। यत्पुनराहुः—*विकल्पोऽवस्तुनिर्भासादसंवादादुपप्लवः। इति, *तस्यां यद्रूपमा-भाति बाह्यमेकमिवान्यतः। व्यावृत्तमिव निस्तत्त्वं परीक्षानङ्गभावतः॥ इति, तदप्यसिद्धहेतुकं प्रलोभनमात्रम्; विकल्प-विषयावस्तुत्वे समीचीनयुक्त्यभावात्। कूटयुक्तिभिस्तद्बाधे **योगाचारमाध्यमिक**तर्कैस्त्वदिष्टनिर्विकल्पकविषयनीलादिस्व-लक्षणानामपि निरस्ततापत्तेः। तदिदमभिप्रेत्याह—**अनियत**मिति। नन्वर्थक्रियास्थितिमविसंवादं ब्रूमः। नच विकल्पविष-याणां जात्यादीनां काचिदर्थक्रियाऽस्ति; स्वलक्षणसापेक्षत्वे तस्यैव हेतुत्वोपपत्तेः, तन्निरपेक्षत्वे तेषां पृथगेव कदाचित् कस्याश्चिदर्थक्रियायास्साधकत्वप्रसङ्गात्। अतः कल्पनात्वादिहेतुभिरविसंवादिबाधः क्रियत इति चोद्यानुयोगः। मैवम्; तत्तत्कार्यापेक्षया नियतपूर्वभावित्वेन प्रत्यक्षानुपलम्भनिश्चितस्वभावानां जात्यादीनां तत्तदर्थक्रियाहेतुत्वस्य दुरपह्नवत्वात्। एतेन समर्थप्रवृत्तिहेतुत्वमविसंवाद इति स्थापनेऽपि विकल्पप्रामाण्यस्य न काचित् क्षतिः। विकल्पद्वारैव हि निर्विक-ल्पकस्य प्रवृत्तिहेतुत्वं मन्यसे। तदविसंवादाच्च वस्तदविसंवादवाचोयुक्तिः। अथ मणिप्रभाविषयमणिविकल्पन्यायेन विकल्पस्य परम्परया निर्विकल्पकविषयार्थप्रतिबन्धात् विवेकाग्रहप्रसूतोऽयं तस्मिन्नविसंवादारोपः; नतु वस्तुतस्तस्य प्रामाण्य-

मिति । तर्ह्यनुमानस्यापि तथैव प्रसक्तिः ; तदेव वस्तुतस्सौगतरहस्यमिति चेत् ; प्रलीनं तर्ह्यत्र प्रयुक्तैरनुमानैः । उपयोगविशेषादनुमानस्य पृथग्ग्रहणमिति चेत् ; तद्भूयस्तया विकल्पस्यापि तदस्तु, न वा द्वयोरपीति निपुणमवसीयतामिति ॥ ३३ ॥ **इति सविकल्पकबाधपरिहारः ॥**

259· **शब्दात् प्रागर्थसिद्धेः परमपि च तयोरक्षभेदादिबोधात्**
शब्दैक्ये वाच्यभेदादपि बहुषु पदेष्वेकवाच्यप्रसिद्धेः ।
साम्यासत्त्याद्ययोगाद्युगपदवगतेर्व्यक्तिजात्यादिशब्दैः
शब्दाध्यासो न युक्तः प्रथयति विषयं किंतु संज्ञा तटस्था ॥ ३४ ॥

ननु सर्वे विकल्पाश्शब्दानुविद्धा एव दृश्यन्ते ; शब्दश्च विकल्पविषयमर्थं स्वात्मनैवोपरञ्जयति पीतिमेव शङ्खं पीतश्शङ्ख इति । अभ्रान्तौ पृथगुपलम्भस्त्वध्यासोपयुक्त एव ; अतोऽशब्दात्मकस्यार्थस्य शब्दात्मना भानादप्रमितिर्विकल्प इति । अत्र किमिदं कृत्स्नविकल्पापेक्षयोच्यते उत तद्विशेषापेक्षयेति बुद्ध्या विभज्य पूर्वं तावत्प्रतिक्षिपति—**शब्दा**दिति ॥ अयमभिसन्धिः—नहि सर्वो विकल्पश्शब्दोपरञ्जनघन एव प्रवर्तते, पश्वादीनामव्युत्पन्नानां च तदयोगात् । व्युत्पन्नानामपि तत्तत्संज्ञाविशेषस्मरणहेतुतया तत्तत्प्रवृत्तिनिमित्तविशिष्टवस्तुग्रहणावश्यंभावादिति । तेन शब्दप्रतीतेः पूर्वमर्थप्रतीतिरस्तीत्ययमेको हेतुः । हेत्वन्तरमप्याह—**परमपी**ति । विस्मृतशब्दस्य शब्दप्रतीतिमन्तरेण केवलमर्थ एव प्रतीयते ; तत्रापि न शब्दप्रतीत्यवश्यंभावः । किंच शब्दः श्रोत्रेन्द्रियेण प्रतीयते, अर्थस्तु यथायोगं तत्तदिन्द्रियेण । इदं च ग्राहकमात्रोपलक्षणम् । अतो ग्राहकप्रमाणवैलक्षण्यनियमादर्थैक्येनैव शब्दग्रहणमसमञ्जसमित्याह—**तयो**रिति । तथा च कतिपयविकल्पापेक्षयाऽपि शब्दाध्यासो न युक्तः । पीतशङ्खादिष्वेकेन्द्रियग्राह्यत्वादन्योन्यसंसर्गाध्यासो युक्त एव । अपिच एक एव शब्दो बहूनप्यर्थानभिदधाति ; शक्तिवैचित्र्यात् । तत्र परस्परविरुद्धेष्वर्थेष्वेकस्यैव शब्दस्य ऐक्येन बोधनं न घटत इत्याह—**शब्दैक्य** इति । एवं बहुषु पदेषु परस्परविरुद्धस्वभावेष्वेकस्यैव वाच्यत्वं दृश्यते पर्यायशब्देषु । तत्राप्यर्थैक्योपलम्भनमनेकेषां शब्दानां न युज्यत इति वदति—**बहुष्वि**ति । उपलभ्यते च शब्दानां साम्येऽप्यर्थवैषम्यम् ; एवमर्थानां साम्येऽपि शब्दवैषम्यम् ; साम्यं चैकजात्यादेकाकारधर्मयोगित्वाद्वेति । एवमर्थस्य दूरस्थत्वं शब्दस्य सन्निकृष्टत्वं शब्दस्य दूरस्थत्वमर्थस्य सन्निकृष्टत्वं च । एवं तीव्रमन्दादि [विशदाविशदादि] विविधवैचित्र्ययोगदर्शनान्न शब्दार्थयोरन्योन्याध्यासेन प्रतिपत्तिरित्याह—**साम्ये**ति । यद्वा साम्यं—शब्दार्थयोः समदेशवर्तित्वम् । आसत्त्यादिः पूर्ववदेव । युगपदवगतेः—समानाधिकरण्यवाक्ये परस्परविरुद्धस्वभावैर्जात्यादिशब्दैरेकस्यैवार्थस्य यौगपद्येन प्रतीतेरपि न शब्दाध्यासो युक्तः । एवं व्यधिकरणवाक्येऽपि शब्दार्थसंसर्गयोः पृथग्भावेनैव भानादिति भावः । कथं तर्हि सविकल्पकज्ञाने संज्ञा स्वोपश्लेषेणार्थं प्रकाशयतीत्याशङ्क्याह—**प्रथयती**ति । अयमर्थः—तटस्थैव संज्ञा विशेषणान्तरवद्वाचकत्वेनैव प्रतीयते, न पुनरर्थात्मना । अर्थात्मना प्रतीयमाने कथं वाचकत्वेन प्रतीतिर्योयुज्यत इति भावः । उक्तं च—* संज्ञा तु स्मर्यमाणाऽपि प्रत्यक्षत्वं न बाधते । संज्ञिनस्सा तटस्था हि न रूपाच्छादनक्षमा ॥ इति । अयमत्र निर्णयः—**श्लो.** परस्परविरुद्धत्वप्रतिभासानुरोधतः । सविकल्पकविज्ञाने शब्दाध्यासो न युज्यते ॥ इति ॥ ३४ ॥ **इति शब्दाध्यासभङ्गः ॥**

260· **धीत्वाच्छब्दानुविद्धां विमतमतिमुशन्त्यत्र शाब्दा न सत्त-**
त्तस्यार्थः सार्यभावात् स्फुरतु च स कथं बालमूकादिबोधे ।

सूक्ष्मा वाङ्मात्रकल्प्या न हि समधिगता तादृशी कापि संज्ञा
वाचस्सूक्ष्माद्यवस्थाकथनमपि विदुर्भावनाद्यर्थमाप्ताः ॥ ३५ ॥

अत्र केचिदाहुः—अनुमानेनैव सर्वप्रतीतेश्शब्दानुवेधमुपपादयाम इति, तदेतदनुवदति—**धीत्वा**दिति ॥ अनूदितमर्थं प्रतिक्षिपति—**न सत्त्व**दिति । तस्य हेतुमाह—**तस्ये**ति । अयमर्थः—परिदृश्यमान एवार्थः शब्दं स्मारयति; तस्य कथं तदात्मना भानमिति । बालमूकादिबोधे कालात्ययापदेशमाह—**स्फुरतु चे**ति । सूक्ष्मा पश्यन्ती मध्यमा वैखरीति शब्दविभागात् सूक्ष्मशब्दस्सर्वत्रास्तीति न बालमूकादिबोधे कालात्ययापदेश इत्याशङ्क्य परिहरति—**सूक्ष्मे**ति । अवाचकस्य तादृशावस्थापन्नस्य शब्दस्य प्रतिपत्तिवेलायां प्रसङ्गाभावादित्यर्थः । तदेव विवृणोति—**न हीति** । वाचकश्शब्द एवात्र विमृश्यत इति भावः । कथं तर्हि सूक्ष्माद्यवस्थाकथनं तेषुतेषु शास्त्रेष्वित्यत्रोत्तरम्—**वाच** इति । अवस्थाभेदकथनं केवलभावनार्थं न पुनर्वाचकत्वेन; अतश्शब्दानुवेधानुमानमसमञ्जसमिति भावः । अनेन—* न सोऽस्ति प्रत्ययो लोके यश्शब्दानुगमादृते । अनुविद्धमिव ज्ञानं सर्वं शब्देन गृह्यते ॥ इति शब्दानुवेधप्रत्यक्षत्वोदाहरणमपि दत्तोत्तरम्; तादृशोपलम्भाभावादेव ॥ ३५ ॥ **इति सर्वप्रत्ययानां संज्ञानुविद्धत्वभङ्गः ॥**

261. **सत्त्वाद्यैरक्षगम्यं विमतमिति वदन् वक्तु बाधं विपक्षे**
श्रुत्यालम्बे तु सैव प्रसजति शरणं तादृशादृष्टसिद्धौ ।
अध्यक्षं लौकिकं चेदधिगतिविहतं भावनोत्थं न युक्तं
नित्यं त्वक्षानपेक्षं निरुपधिरिह ते दुर्वचोऽक्षप्रकर्षः ॥ ३६ ॥

इत्थं सर्वप्रत्ययानां शब्दानुवेधवादी निरस्तः । इदानीं सर्वेषामप्यर्थानां प्रत्यक्षत्ववादी निरस्यते । स खल्वेवमाह—धर्मादयः कस्यचित्प्रत्यक्षाः सत्त्वादित्यादिकमनुमानजातं धर्मादीनां प्रत्यक्षत्वं साधयतीति; तथा च योगिप्रत्यक्षं सिद्धमिति । तदेतदनूद्य परिहरति—**सत्त्वाद्यै**रिति ॥ अयं भावः—किं प्रत्यक्षत्वमात्रं प्रसाध्यते? किं वा पुनरैन्द्रियिकप्रत्यक्षत्वम्? पूर्वत्र न योगिप्रत्यक्षसिद्धिः; ईश्वरप्रत्यक्षेणैवान्यथासिद्धत्वात् । उत्तरत्र विपक्षे बाधकाभावात् अन्यथासिद्धिरनुमानस्य । अतो न योगिप्रत्यक्षं साधयितुमलम् । श्रुतिस्मृत्यादिबाधप्रसङ्गो विपक्षे बाधक इति चेत्, तर्हि श्रुत्यादिकमेव शरणम्, किमनेनानुमानेनेत्याह—**श्रुत्ये**ति । उक्तमर्थं विकल्प्यापि दूषयति—**अध्यक्ष**मिति । किमध्यक्षं लौकिकं वा? किं वा भावनोत्थम्? उत नित्यमेव? लौकिकं चेत् प्रत्यक्षविरुद्धमित्याह—**अधिगतिविहत**मिति । लोकोपलम्भविरुद्धमित्यर्थः । न हि धर्मादिविषयं लौकिकं प्रत्यक्षमुपलभ्यते, तथात्वे वा * सत्संप्रयोगे पुरुषस्येन्द्रियाणां बुद्धिजन्म तत्प्रत्यक्षमनिमित्तं विद्यमानोपलम्भनत्वादिति सूत्रविरोधः । भावनोत्थमपि प्रत्यक्षं भावनावैशद्यातिरेकेण न क्वापि दृष्टमित्याह—**भावनोत्थं न युक्त**मिति । मारीचादेर्भावनया रामादिसाक्षात्कारो भयभरदोषनिमित्तं विपरीतज्ञानमेव * वृक्षे वृक्षे च पश्यामीति । एवमनुरागादिनिमित्तकामिनीमुखदर्शनादिकमपि व्याख्यातम् । नित्यं प्रत्यक्षं न कारणायत्तमित्याह—**नित्यं** त्विति । तत्साधनेऽपि न योगिप्रत्यक्षसिद्धिरिति भावः । ननु प्रकृष्यमाणं सर्वं निरतिशयदशाशिरस्कं यथा कुवलामलकबिल्वादिपरिमाणं प्रकृष्यमाणं निरतिशयदशाशिरस्के परममहत्परिमाणे विश्राम्यति; तथा चेन्द्रियशक्तेः प्रकृष्यमाणायाः सार्वज्ञ्ये विश्रमस्समुचितः; एवं च योगिनां मानसप्रत्यक्षस्य सर्वविषयत्वं सेत्स्यतीत्याशङ्क्य परिहरति—**निरुपधि**रिति । यथा चक्षुःस्पर्शनादेः प्रकृष्यमाणस्य न सर्वविषयत्वे विश्रमः, एवं मनसोऽपीति भाव्यम् । अन्यथा धर्मादयः कस्यचिच्चाक्षुषाः स्पार्शनाः इत्यादिकमपि वक्तुं शक्येत ॥ ३६ ॥

262. प्रत्येकं ह्यक्षवेद्यं प्रतिनियततया सर्वलोकप्रसिद्धं
काकोलूकादिकानामपि निजविषये दृश्यते चक्षुःप्रकर्षः ।
मान्थालव्यालपूर्वेष्वपि खलु रसनास्पर्शनादिक्रमात् स्या-
दक्षस्थानैक्यमात्रं स्थितविषयमतस्त्वक्पिपासादिवाक्यम् ।। ३७ ।।

तदेव प्रकाशयति—**प्रत्येक**मिति ।। प्रतिनियतविषयतया हि चक्षुरादीनां प्रसिद्धिः; प्रवृत्तिरप्येवमेव । एवं मनसोऽपि प्रतिनियतविषयत्वं स्वीकार्यम्, दृष्टं च तत्; आत्मादिविषय एव हि मनसः स्वातन्त्र्यमवलोक्यते, बाह्यविषये पुनरिन्द्रियान्तरसहकारितामात्रमेव । परमाण्वदृष्टादिविषये पुनस्तदपि नास्ति; तेषामतीन्द्रियत्वात् । तथा च स्वात्मनि तज्ज्ञानादिषु वा शक्तस्य मनसः स्वातन्त्र्येण न बाह्यविषयेषु शक्तिः । तत्र प्रमाणमाह—**सर्वलोके**ति । ननु चक्षुरादीनामपि स्वविषयातिलङ्घनं दृश्यते; दूरे हि काकः पश्यति, अन्धकारेऽप्युलूकादिरर्थं गृह्णाति । अतो मनसोऽपि प्रकर्षविशेषादविषयग्रहणं युक्तमित्याशङ्क्याह—**काके**ति । काकादिचक्षुःप्रकर्षोऽपि न स्वविषयातिलङ्घी; रूपरूपितदेकार्थसमवायिमात्रग्रहणात् । न हि काकश्चक्षुषा रसं गृह्णाति, नापि चोलूकश्चक्षुषा जिघ्रति । कथं तर्हि मान्थालव्यालादिष्विन्द्रियवृत्तिसंकरः? मान्थालो हि मुखेनैवाभ्यवहरति निर्हरति च, व्यालश्चक्षुषैवाकर्णयत्यवलोकते च । अत इन्द्रियवृत्तेरनियमो युक्त इत्याशङ्क्य परिहरति—**मान्थाले**ति । तत्र हि रसनास्पर्शनयोरेकस्थानवर्तित्ववत् वागपानयोश्चक्षुःश्रोत्रयोश्च स्थानैक्यमेव, न पुनरन्येन्द्रियेणान्येन्द्रियकृत्यमाचर्यते । अतो न स्वविषयातिलङ्घनमिन्द्रियवृत्तेरिति भावः । **श्लो.** धर्मादिविषयत्वं तु मनसो यद्विशिष्यते । चक्षुरादेस्तथाभावो नेष्यते केन हेतुना ।। इति चक्षुरादिप्रतिबन्दिरेव मनसो धर्मादिविषयत्वं निवारयतीति संग्रहः । कथं तर्हि—* त्वक् च दृक् च निपिपासति जिह्वा विह्वला श्रवणवत् परवृत्तौ । नासिका त्वयि करीश तथेति प्राप्नुयां कथमिमां स्विदवस्थाम् ।। इति इन्द्रियवृत्त्यनियमो महापुरुषैरभिधीयत इति । इत्थम्—इन्द्रियवृत्तिनियममन्तरेण स्वाभाविकेनैव ज्ञानेन सर्वं साक्षात्करिष्यामीति भावः । न पुनरन्येन्द्रियविषयेष्वन्येन्द्रियवृत्तिरभिधीयते । * पश्यत्यचक्षुस्स शृणोत्यकर्णः इत्यादेः परविषयतया तस्याप्यकरणायत्तज्ञानत्वस्यासंकुचित [वि] ज्ञाने मुक्तात्मन्यपि साधारण्यात् । अयमत्र निर्णयः—यदि योगिप्रत्यक्षं प्रामाणिकम्, तदा श्रुत्या स्मृत्या पुराणेन च सिध्यति न पुनरनुमानेन; तस्यान्यथासिद्धत्वात्, चाक्षुषत्वादिप्रसञ्जनप्रतिबन्दिग्रस्तत्वाद्वेति पूर्वमेवोक्तम् । **श्लो.** यथौपनिषदस्त्वीशो नानुमानेन सिध्यति । तथा योगी च शास्त्रेण केवलेन प्रसिध्यतु ।। ३७ ।। **इति योगिप्रत्यक्षानुमानभङ्गः ।।**

263. संयुक्तव्यापकत्वप्रभृतिसहकृतैर्व्याप्तिधीसव्यपेक्षै-
रक्षैरेवानुमाधीर्भवतु किमितरत्कल्पयित्वेति चेन्न ।
निर्व्यापारेन्द्रियस्याप्युदयति खलु सा भूतभाव्यादिलिङ्गैः
स्मृत्यारूढैः श्रुतैर्वा मन इह सकलज्ञानसामान्यमिष्टम् ।। ३८ ।।

एवं योगिप्रत्यक्षादागमगम्यादृष्टादेरसिद्धिरुक्ता । अथायोगिप्रत्यक्षादनुमानगम्याग्न्यादेरसिद्धिरुच्यते । कश्चिदाह—धूमादिसंयुक्तमिन्द्रियमेव वह्न्यादिकं गृह्णातु; किमनेनानुमानेन? सहकारिसामर्थ्यं सर्वमपि संपत्स्यते । चक्षुर्धूमादिसंयोगः प्रथमं सहकारी, तत्सहकारि च व्याप्तिपक्षधर्मत्वपरिज्ञानादि; किमितरप्रमाणपरिकल्पनयेति । एतदाशङ्कते—सं-

युक्तेति ॥ परिहरति—**नेति** । परिहारं विवृणोति—**निर्व्यापारेति** । अयमत्र भावः—नेन्द्रियमत्र वह्न्यादिज्ञाने करणमपि तु धूमादिज्ञान एव । अतो न वह्न्यादिज्ञानं प्रत्यक्षप्रमाणफलम् । अपि तु धूमादिज्ञानमेव वह्न्यादिज्ञानं जनयति । नन्वस्तु धूमादिज्ञानमवान्तरव्यापारः, तद्द्वारा प्रत्यक्षमेव वह्न्यदिज्ञानं जनयतीति चेत्; तन्न; इन्द्रियार्थसन्निकर्षजन्यधूमादिज्ञानमन्तरेणापि स्मृत्यारूढैः श्रुतैर्वा भूतभाव्यादिलिङ्गैरग्न्यादिज्ञानदर्शनात् । किं च यद्धि यज्जनयित्वैव यज्जनयति तस्य तत्र तदवान्तरव्यापारत्वमिति ह्यवान्तरव्यापारलक्षणमाचक्षते । न चेदं लक्षणं धूमादिज्ञानेऽस्ति; धूमादिज्ञानमन्तरेणापि प्रत्यक्षेण वह्न्यादेर्द्रष्टुं शक्यत्वात्, तथा दर्शनाच्च । अतोऽनुमानादेव साध्यसिद्धिः; न पुनः प्रत्यक्षात् । अन्यथा शब्दज्ञानमवान्तरव्यापारीकृत्य शब्दार्थज्ञानमपि प्रत्यक्षमेव प्रसज्येत । न च तद्युक्तम्; परोक्षापरोक्षविभागाभावप्रसङ्गात् । अथापि सर्वविषयस्य मनइन्द्रियस्य वह्न्यादिज्ञाने व्यापृतत्वान्मानसप्रत्यक्षं वह्न्यादिज्ञानमस्त्वित्याशङ्क्य परिहरति—**मन** इति । **सकलज्ञानसामान्य**मिति—संशयविपर्ययस्मृत्यादि[ज्ञान]साधारणत्वान्मनइन्द्रियस्य न तज्जन्यतामात्रेण प्रत्यक्षत्वसिद्धिरिति भावः ॥ ३८ ॥

264. **पक्षस्थं व्याप्यमादौ विदितमिह तु न व्यापकस्य प्रसक्ति-**
र्व्याप्तिस्तेन स्मृता स्यान्न च तत उभयोर्निश्चयः पक्षयोगे ।
तादृग्व्याप्यान्वितोऽसाविति मतिरपि न व्यापकं तत्र यच्छेत्
तस्मात्तद्व्यापिपक्षान्वयनियतमतिर्नाक्षतस्संस्कृतेर्वा ॥ ३९ ॥

उक्तार्थस्थेम्ने पुनरपि विकल्प्य दूषयति—**पक्षस्थ**मिति ॥ किं धूमादिदर्शनदशायां प्रत्यक्षो वह्निः? तदा धूमादिरेव विदितः; नतु वह्न्यादिः । तदिदमाह—**इह तु न व्यापकस्य प्रसक्ति**रिति । यदा पुनर्व्याप्तिस्मरणं तदा पुनर्दृष्टान्त एव साध्यप्रसिद्धिः, तत्रैव पूर्वं ग्रहणात्; न तु पक्षे । तदिदमाह—**न चेति** । तर्ह्युपनयावस्थायां साध्यसिद्धिरस्तु, ततोऽनुमानं व्यर्थमित्याशङ्क्याह—**तादृग**िति । उपनयजन्यं ज्ञानं व्याप्तस्य हेतोः पक्षधर्मत्वमवगाहते; न पुनः साध्यस्य पक्षधर्मत्वम् । तस्मात् साध्यस्य पक्षधर्मत्वप्रतीतिर्नाक्षतः । नापि व्याप्तिदर्शनजनितसंस्कारात्; न चोभयस्मात् । अतो व्याप्तस्य हेतोः पक्षधर्मत्वप्रतीतिः साध्यस्यापि पक्षधर्मत्वं प्र[साध]ख्यापयतीति सुस्थिरमनुमानम् ॥ ३९ ॥ **इति अनुमानस्य प्रत्यक्षादिबहिर्भावः ॥**

265. **नायोग्यस्याक्षबाधः स्वविषयविहतिं न क्षमेतानुमानं**
स्वस्यैवापेक्षितत्वादनुमितिमखिलां बाधते नागमोऽपि ।
निस्सन्देहप्रवृत्तेरिह निपुणधियां नाप्यसौ संशयात्मा
वैशिष्ट्यान्न स्मृतिश्चेत्यनुमितिरुदिताऽध्यक्षवन्मानमन्यत् ॥ ४० ॥

नन्वनुमानं प्रमाणमेव न भवति; प्रामाण्ये सत्येव हि प्रत्यक्षाप्रत्यक्षविवादः, इत्याशङ्क्य परिहरति—**नायोग्यस्येति** ॥ अयमत्र विकल्पक्रमः—अनुमानस्याप्रामाण्यमबाधितत्वेऽपि, उत बाधितत्वेन? तत्रापि किं बाधः प्रत्यक्षेण? अथानुमानेन? अथवाऽऽगमेन? यद्वा नियतबाधकाभावेऽपि संशयात्मकत्वेनाप्रामाण्यम्? अथवा स्मृतिरूपत्वेन? तत्राबाधितत्वेऽप्यप्रामाण्यमिति तावद्व्याहतम् । बाधेऽपि प्रत्यक्षबाधो योग्यस्यैव । स पुनर्धूमानुमानादौ न दृश्यते । अयोग्यविषये बाधस्त्वप्रयोजकः; अयोग्यानुपलब्धेरबाधकत्वात् । अतो न प्रत्यक्षबाधात् अप्रामाण्यमनुमानसामान्यस्य । यत्र

पुनः क्वचित् प्रत्यक्षबाधः तत्र वयमप्यप्रामाण्यमङ्गीकुर्महे । नैतावताऽनुमानतत्त्वापलापः । न चानुमानेन वा बाधः ; व्याघातात्, कृत्स्नानुमानाप्रामाण्ये बाधकस्याप्यनुमानस्य तदन्तर्भावात् । तदिदमाह—**स्वविषये**ति । नाप्यागमेन बाधः, आगमस्यैव व्युत्पत्तिदशायामनुमानसापेक्षत्वात् । इदमप्याह—**स्वस्ये**ति । नच संशयात्मकमनुमानम्, निश्चयेनैव प्रवृत्ति-व्यवहारयोर्दर्शनात् । तदप्याह—**निस्सन्दे**हेति । स्मृत्यात्मकत्वमवशिष्यते, तच्च साध्यस्य पक्षधर्मताप्रतिपत्तौ न संभवतीत्युक्तं प्रागेव । एतदपि वदति—**वैशिष्ट्या**दिति । अतः प्रत्यक्षवदनुमानमपि पृथगेव प्रमाणमिति निगमयति—**अध्यक्षव**दिति । अत्र स्मृतेरप्रमाणत्वेनोपादानमन्वारुह्यवादेनेति भाव्यम् ॥ ४० ॥ **इत्यनुमानप्रामाण्यसिद्धिः** ॥

266. सामान्यं प्राक्प्रसिद्धं न पुनरनुगमस्सिद्धपूर्वो विशेषे
व्याप्तिस्सर्वाऽपि भग्ना क्वचिदपि सकलव्याप्यसङ्गत्यदृष्टेः ।
भूयोदृष्टेर्व्यवस्था न हि भवति तथोपाधयः स्युर्दुरूहा
इत्याद्याः स्वेष्टतर्कस्थिरनियमजुषां दर्शनेनैव बाध्याः ॥ ४१ ॥

अत्र **चार्वाकः** प्रत्यवतिष्ठते । किमनुमानेन विशेषस्साध्यते, उत सामान्यम्? न तावत्सामान्यम्; प्रागेव प्रसिद्धत्वात् । न ह्यग्निमत्त्वसामान्यमप्रसिद्धम्; महानसस्याप्यनग्निमत्त्वेन दृष्टान्तस्य साध्यविकलत्वप्रसङ्गात् । तदिदमाह—**सामान्य**मिति ॥ न च विशेषस्साध्यः तस्मिन्ननुगमाभावादित्याह—**न पुनरि**ति । यथाऽऽहुः—*विशेषेऽनुगमाभावस्सामान्ये सिद्धसाधनम् । अनुमाभङ्गपङ्केऽस्मिन्निमग्ना वादिदन्तिनः ॥ इति; *विशेषेऽनुगमाभावात्सामान्ये सिद्धसाधनात् । तद्वतोऽनुपपन्नत्वादनुमानकथा कुतः ॥ इति च । किंच—**श्लो.** व्याप्तिरेवानुमानस्य जीवातुः सा च सर्वथा । न संभवति संबन्धग्रहस्यानुपपत्तितः ॥ कतिपयव्यक्तिदर्शनेन संबन्धग्रहणस्य व्यभिचारिष्वपि साधारणत्वात्; सकलव्यापकव्यक्तिदर्शनेन संबन्धग्रहणमसर्वज्ञेन कर्तुं न शक्यते । यदि सर्वज्ञस्संबन्धवेदी किम[नेना]नुमानेन? एवं च सर्वाऽपि व्याप्तिर्भग्ना । प्रमेयत्वाभिधेयत्वादौ सर्वव्यक्त्युपसंहारेण व्याप्तिग्रहणस्याशक्यत्वादित्याह—**व्याप्ति**रिति । अस्तु भूयोदर्शनेन व्यवस्थेत्याशङ्क्याह—**भूयोदृष्टे**रिति । सहस्रशो भूयोदर्शितस्यापि तत्रतत्र व्यभिचारदर्शनादिति भावः । तर्हि निरुपाधिकसंबन्धो व्याप्तिरिति लक्षणं कृत्वोपाधिविधूननेनैव व्याप्तिं प्रतिष्ठापयाम इति चेन्न; दृष्टादृष्टोपाधीनामनन्तानां दुरूहत्वेन तद्विधूननस्यैवाशक्यत्वादित्याह—**तथोपाधय** इति । इत्थमनुमाननिराकरणे दुर्वादिनां प्रलापोऽयं किमनुमानमूलः? उत तर्कमूलः? अथवा निर्मूलः? निर्मूलत्वे प्रलाप एव; अनुमानमूलत्वे तर्कमूलत्वे वा व्याप्तिमन्तरेण तदुभयं न संभवतीति तवापि व्याप्तिग्रहणमवश्यंभावि; तथा च व्याघात इत्यभिप्रायेण परिहरति—**इत्याद्या** इति । न केवलं तर्क एव परपक्षबाधकः, अपि तु लोकोपलम्भोऽपीत्याह—**दर्शनेने**ति ॥ ४१ ॥ **इत्यनुमानबाधकतर्कपरिहारः** ॥

267. दृष्टेऽतीचारशङ्का न भवति यदि सा क्वापि देशान्तरादौ
सिद्धा तत्रानुमानस्थितिरथ न तदा क्वातिशङ्कावकाशः ।
व्याघातान्ता तु शङ्का न पुनरुदयति स्वप्रवृत्त्यादिभङ्गा-
द्यावच्छङ्कं च तर्कप्रसृतिरिह ततो नानवस्थादिदोषः ॥ ४२ ॥

अनुमाने तावत् सामान्यं न साध्यते; येन सिद्धसाधनत्वमुद्भाव्येत । किंतु सामान्यव्याप्तिसहकृतेन पक्षधर्मत्वेन सामान्यस्य पक्षनिष्ठत्वरूपो विशेषस्साध्यते । कथं तर्हि विशेषव्याप्तिशून्येन पक्षधर्मेणापि हेतुविशेषेण तत्सिद्धिरिति

मा वोचः। विशेषव्याप्तेरनुमानाङ्गत्वस्वीकारे पुनरयुक्ताङ्गत्वम्; अनपेक्षितप्राप्तिकल्पनया दूषणात् प्राप्तिसमा; समाधिश्च सामान्यव्याप्तेरेवानुमानाङ्गत्वात्। कथं सामान्यविषया व्याप्तिर्विशेषसिद्धावङ्गमिति चेत्; एवं तर्हि युक्ताङ्गपरित्यागः, सामान्यव्याप्तेरेव विशेषसिद्धौ युक्ताङ्गत्वात्। विशेषव्याप्तिरूपायाः प्राप्तेरङ्गत्वं परिकल्प्य तदभावेन दूषणमप्राप्तिसमां प्रक्रियामनुधावति। अविषयवृत्तित्वं च सामान्यविषयाया व्याप्तेर्विशेषविषये सञ्चारणेन दूषणकथनात्। तथा च सामान्यव्याप्त्या पक्षधर्मतया च परिष्कृतो हेतुः पक्षे साध्यविशेषं साधयति; अन्यथा प्रत्यनुमानप्रतितर्कयोरपि कण्ठगतजीवितत्वमापद्येत। अतो विशेषेऽनुगमाभाव इत्यादेरनवकाशः। यत्पुनस्सामान्येन सर्वव्यक्तिग्रहणासंभवान्न व्याप्तिग्रहणं संभवतीति, तदनन्तरमेव समाधास्यामः। तदवशिष्यते भूयोदर्शनाद्व्याप्तिग्रहणं न संभवति अतिचारशङ्कायास्सर्वत्र सुलभत्वादिति, तदेतद्विकल्प्य दूषयति। भूयोदर्शनदृष्टस्याप्यर्थस्य किं दृष्ट एव देशेऽतिचारशङ्का उत देशान्तरादौ? न तावत् दृष्ट इत्याह—**दृष्ट** इति॥ नापि देशान्तरादाविति वक्तुमनुवदति—**यदीति**। देशान्तरादावतिचारशङ्कायां देशान्तराद्यनुमानमेव निष्प्रतिद्वन्द्वमवतिष्ठत इत्याह—**सिद्धेति**। देशान्तरानुमानाभावमाशङ्कते—**अथेति**। शङ्कितमर्थं प्रतिक्षिपति—**तदेति**। तर्हि शङ्कायाः को निवारकः? निवारकाभावे कथं शङ्का निवर्तेतेत्यत आह—**व्याघातान्ते**ति। अयमर्थः—उत्पन्ना शङ्का व्याघातदर्शनेन निवर्तते। तेनैव व्याघातदर्शनेन उत्तरोत्तरशङ्का न जायत इति। तथा च शङ्कानिवृत्तौ तर्कप्रवृत्तिस्तावतैवावसीदतीत्याह—**यावच्छङ्क**मिति। तेनोत्तरोत्तरतर्कप्रवृत्त्याऽनवस्थावचनमस्थानवाद इत्याह—**तत** इति। एतत्सर्वमभि[सन्धायो]प्रेत्योक्तं न्यायविद्भिः—*शङ्का चेदनुमाऽस्त्येव न चेच्छङ्का ततस्तराम्। व्याघातावधिराशङ्का तर्कश्शङ्कावधिर्मतः॥ इति। अनेन *व्याघातो यदि शङ्काऽस्ति न चेच्छङ्का ततस्तराम्। व्याघातावधिराशङ्का तर्कश्शङ्कावधिः कुतः॥ इति कुसृष्टिरपि नष्टप्राया; यावद्व्याघातदर्शनं शङ्कायास्सत्त्वम्; व्याघातदर्शने तन्निवृत्तिरित्युक्तत्वात्। भूयोदर्शनदृष्टाया व्याप्तेर्न निर्मूला शङ्का; तस्यास्सर्वत्र सुलभत्वेन स्वप्रवृत्त्यादिविरोधप्रसङ्गात्। उपाधिदर्शनादिमूलशङ्कायामुपाधिविधूननमुत्तरत्र दर्शयिष्यते॥ ४२॥ **इति अतिचारशङ्कोद्धारप्रकारः॥**

268. **व्याप्यत्वं यस्य यत्र स्फुरति सहचरे सोऽस्य हेतोरुपाधि-**
स्साध्यव्यापी समोऽयं समगणि निपुणैस्साधनाव्यापकश्च।
योग्यादृष्ट्या च तर्कैरपि तमपनुदेच्छङ्कितं निश्चितं वा
साम्यं नात्राहुरेके तदभिमतमिह व्यापकादर्शनादि॥ ४३॥

उपाधिस्वरूपप्रदर्शनपूर्वकमुपाधिविधूननप्रक्रियां प्रदर्शयितुमारभते—**व्याप्यत्व**मिति॥ अत्र मतभेदेन लक्षणद्वयमाह—साधनाव्यापकत्वे सति साध्यसमव्याप्तो धर्म उपाधिरित्यु**दयनः**। साधनाव्यापकत्वे सति साध्यव्यापक इति समशब्दप्रतिक्षेपेण **वादीन्द्रः**। तत्र स्वधर्ममन्यत्रारोपयन्नुपाधिशब्देनोच्यते; तथा च स्वधर्मभूताया व्याप्तेर्हेतुत्वाभिमते मैत्रीतनयत्वादौ प्रतीतिहेतुत्वाच्छाकाद्याहारपरिणतिरुपाधिः। यथा स्फटिकगतारुणिमप्रतीतिहेतुर्ज[वा]पाकुसुमादिः। तथा च निरुपाधिकसंबन्धत्वस्य व्याप्तिलक्षणत्वात् तदभावेन व्याप्तिमवसादयन्नुपाधिर्दूषणमिति समशब्दं प्रयुञ्जानानामुपाधिशब्दार्थापरित्यागेन दूषणाभिधाने तात्पर्यम्। अन्येषां तु समो विषमो वा भवतूपाधिः, तन्निवृत्तौ पक्षे साध्यनिवृत्तेरुभयत्रापि साधारणत्वात्; तथा च साध्यनिवृत्त्यङ्गभूतव्यापकत्वोपादानमन्तरेण समशब्दप्रयोगो व्यर्थः। तथा च समो वाऽधिको वा व्यापकत्वेनाभिमतः पक्षे व्यावर्तमानः साध्यं व्यावर्तयतीति पक्षे साध्यबाधादुपाधेर्दूषणत्वम्। उपाधि-

शब्दार्थस्तु यथातथा वा भवत्विति । तदेतत्सर्वं पूर्वार्धेनोक्तम् । अत्र निपुणैरिति कथनम् उपाधिशब्दार्थनिरूपणेन निर्वाहात् । अन्यथाऽपि दूषणत्वे सिद्धे कथमनपेक्षितसमशब्दोपादानमिति चेत् ; इत्थम्—यथा पक्षविपक्षयोर्वर्तमानत्वेन हेतोर्दूषणत्वे सिद्धेऽपि पक्षविपक्षयोरेव वर्तमानो हेतुर्विरुद्ध इति विरुद्धलक्षणे सावधारणनिर्देशः प्रकारान्तरप्रदर्शनार्थः । विपक्षे वर्तमानत्वात् साध्यासाधकत्वम्; विपक्ष एव वर्तमानत्वात्परपक्षस्यापि साधकत्वम्; तथा चात्यन्तदुष्टमनुमानमितीममर्थं प्रकाशयितुं पक्षविपक्षयोरेवेत्यवधारणप्रयोग इति चेत् ; एवं तर्हि व्यापकनिवृत्त्या व्याप्यनिवृत्तिद्वारेण पक्षे साध्यबाधं बोधयितुं व्यापकत्वोपादानम् । [व्याप्यस्य] मैत्रीतनयत्वादेर्व्याप्यत्वप्रतिभासोऽपि न स्वाभाविकः । अपि तु स्फटिकारुणिमवदन्यप्रयुक्त इति प्रतिभासमात्रस्यापि दुष्टत्वेन हेतोर्व्याप्तिनिवृत्तिं स्फुटमेव वक्तुं समशब्दप्रयोग इति सन्तोष्टव्यम् । व्यापकत्वमात्रोपादाने व्यापकनिवृत्त्या व्याप्यभूतसाध्यनिवृत्तिमुपजीव्य साध्यबाधेन हेतुदोषो वाच्यः । समशब्दोपादाने तु हेतोर्व्याप्तिप्रतिभासोऽप्यौपाधिक इति साक्षाद्धेतुदोषकथनमुद्भटत्वाद्दोषस्येति । अत उपाधिशब्दार्थस्वारस्यादुद्भटदोषप्रकाशनौचित्याच्च समशब्दप्रयोग इत्यौ**दयनिका** इति । अस्तूपाधिलक्षणम्, कथं तस्य विधूननमित्याशङ्क्याह—**योग्येति** । उपाधिः खलु शङ्कितो निश्चितश्च । शाकाद्याहारपरिणत्यादिः शङ्कितः, निषिद्धत्वादिर्निश्चितः । यत्र खलु साधनाव्यापकत्वसाध्यसमव्याप्त्योरन्यतररूपस्याशङ्का, स शङ्कितोपाधिः ; अन्तिमगर्भेऽपि शाकाद्याहारपरिणतिसंभवेन साधनाव्याप्तेराशङ्कितत्वात् । यत्र पुनर्द्वयोरपि रूपयोर्निश्चयः, स निश्चितोपाधिः ; यथा हिंसात्वानुमाने निषिद्धत्वम्; यन्निषिद्धं तदधर्महेतुरिति नि[यमा]र्णयात् साध्यव्याप्तिः, वैधहिंसायां निषिद्धत्वाभावात् साधनाव्याप्तिः । उभयं च निश्चितम् । उभयं च प्रत्यक्षेण ग्रहीतुं योग्यं चेत् ; योग्यादृष्ट्या तावदपनुद्यते, अयोग्यं चेत्तर्कैणैवेति विभागः । तदिदमाह—**योग्येति** । तर्कप्रवृत्तिस्तु—किमुपाधयः सर्वथा प्रमाणपथमनवतीर्णा वा उतावतीर्णा वेत्यादिना विकल्प्य तेषुतेषु ग्रन्थेषु वादिनां पठितपाठा । तथाहि—$समव्याप्तिपक्षस्य सर्ववादिसंप्रतिपन्नत्वाद्विषमव्याप्तिमनूद्य तेषां वादिनां भावमाह—**साम्यमिति** । अयमत्र भावः—व्यापकस्योपाधेः पक्षे दर्शनाभावाद्व्याप्यस्य साध्यस्य बाध इति । आदिशब्देन बौद्धोक्तषोडशविधानुपलब्ध्यन्तर्गता व्यापकविरुद्धोपलब्धिरुच्यते, यथा द्रव्यत्वाभावात् पृथिवीत्वाभाव इति व्यापकानुपलब्धिः, द्रव्यत्वविरुद्धगुणत्वाद्युपलम्भात् पृथिवीत्वाभाव इति व्यापकविरुद्धोपलब्धिरित्यादि । एवं पक्षे साध्यव्यापकस्योपाधेरनुपलम्भे तथोपाधिविरुद्धधर्मान्तरोपलम्भेऽपि साध्यासिद्धिरिति भावः । अन्यत् सर्वं विस्तरभयान्न लिख्यते ॥ ४३ ॥

269. **नित्यो व्यापी च न स्यादुपधिरिह सदा सर्वतस्तत्प्रसङ्गा-**
न्नाप्येष व्याप्यमात्राकृतिरवियुतितो नैकलिङ्गोपपत्तेः ।
नासौ पक्षेतरत्वप्रभृतिरपि भवेद्व्यापकोऽतिप्रसङ्गा-
त्तुल्यस्साध्येन पक्षे सह यदि घटते साधनं व्याप्नुयात् सः ॥ ४४ ॥

अत्रोपाधिविधूननप्रक्रियां विशेषतो दर्शयति—**नित्य** इति ॥ न तावदनुमाने धूमादौ वह्न्यादिसाधने नित्यो व्यापी वा कश्चिदुपाधित्वेन शङ्कितुं शक्यते । कुत इत्यत्राह—**सदेति** । उपाधेस्सदातनत्वप्रसङ्गात् सार्वत्रिकत्वप्रसङ्गात् ; तथा च तत्समवृत्तेस्साध्यस्यापि वह्न्यादेस्सदातनत्वं सार्वत्रिकत्वं च प्रसज्येतेति भावः । तर्ह्यनित्योऽसार्वत्रिकश्च व्याप्यमात्राकृतिरस्त्वित्याशङ्क्याह—**नापीति** । तत्र हेतुं दर्शयति—**अवियुतित** इति । व्याप्यमात्ररूपस्योपाधित्वाङ्गीकारे कृत-

$ अत्र किञ्चिद् ग्रन्थलोप इति प्राञ्चः ।

कत्वानुमाने सावयवत्वमुपाधिः स्यात्। न्यायविदां मते सावयवत्वस्यानित्यत्वकृतकत्वाभ्यां व्याप्तत्वात् उभयं चानित्यत्वसाधने सम्यगनुमानमेव। आहुश्च--* कृतसावयवत्वादिप्रयुक्ता च विनाशितेति। अवियुतितः--अविनाभावात्। ये तु समपदं प्रतिक्षिप्य व्यापकमात्रमुपाधिरिति वदन्ति, तेषामपि पक्षेतरत्वम्, पक्षप्रतियोगिकान्योन्याभाववत्त्वम्, पक्षत्वात्यन्ताभाववत्त्वम्, पक्षत्वविरुद्धधर्मवत्त्वम्, पक्षत्वात्यन्ताभावाविनाभूतधर्मवत्त्वमित्येतादृशं नोपाधिरित्याह--**नासाविति**। कुत इत्यत्राह--**अतिप्रसङ्गा**दिति। तदुक्तमस्माभिरेवान्यत्र--* नोपाधिः पक्षतोऽन्यत्वं साधनं न विपक्षतः। बाधनं न सपक्षेभ्यः सर्वानुमितिबाधनात्॥ इति। अयमर्थः--पक्षेतरत्वं नोपाधिः; एवं पर्वतो वह्निशून्यः सपक्षेतरत्वात् विपक्षवदिति बाधितुं न शक्यते। तथा पर्वतो वह्निमान् विपक्षेतरत्वात् सपक्षवदिति साधयितुमपि न शक्यते; सर्वानुमानबाधनादिति। यं पक्षीकरोति वादी तमेव प्रतिवाद्यपि विपक्षीकरोति। तथा च परस्परविरोधादनुमान[स्य]प्रामाण्यमेव संभज्येतेति। इत्थं न्यूनाधिकवृत्त्योर्निरासे समवृत्तिरवशिष्यते। स च यदि पक्षे संभवति, साधनव्यापकत्वान्नोपाधिः; असंभवे स एवोपाधिः। अत एव वह्निसामग्र्याः पक्षे संभवमाश्रित्य साधनव्यापकत्वादनुपाधित्वमाहुः। अत उभयाव्यभिचारिणामुभयव्यभिचारिणामन्यतरव्यभिचारेऽपि व्याप्यमात्राव्यभिचारिणां व्यापकमात्राव्यभिचारेऽपि विषमवृत्तीनामनुपाधित्वे [साध्य]व्याप्यव्यापकस्वभावानां साधनाव्यापकानामुपाधित्वमित्युक्तं भवति। तथा च यावत्साधनदेशमवर्तमानो यावत्साध्यदेशवृत्तिरुपाधिः; साधनवन्निष्ठात्यन्ताभावप्रतियोगित्वे सति साध्यवन्निष्ठात्यन्ताभावाप्रतियोग्युपाधिरित्यादिकमपि लक्षणं संगच्छते॥ ४४॥

270. दृष्टं साध्यस्य यत्स्यात् सममधिकमपि क्वापि पक्षान्यता वा
तस्याभावेऽपि साध्ये सति यदि न भवेद्बाधकं व्यापि नैतत्।
दुर्वारे बाधके तद्द्वयमपि दहनानुष्णतादावुपाधिः
साध्यं तद्व्याप्यतां वा हरतु स विरहात् पक्षतो हेतुतश्च॥ ४५॥

समाधिकव्याप्तिकपक्षाङ्गीकारेणोपाधेर्व्यापकत्वप्रकारपरिशोधनपूर्वकं तद्दूषणत्वप्रकारमपि विशदयति--**दृष्टमिति**॥ पूर्वं पक्षेतरत्वस्योपाधित्वं प्रतिक्षिप्तम्। इदानीं तस्याप्युपाधित्वमङ्गीकरोति--**क्वापीति**। अयं भावः--यत्र वह्न्यनुष्णत्वानुमानादौ पक्षे साध्यबाधः स्फुटमेव दृश्यते, तत्र पक्षेतरत्वमप्युपाधिः। यत्र पुनर्बाधो नास्ति, न तत्र पक्षेतरत्वमुपाधिरिति विभागः। अत्रोपाधेर्व्यापकत्वावगमप्रकारमाह--**तस्येति**। अयमस्यार्थः--यद्यस्य व्यापकत्वेन निर्दिश्यते, तस्याभावेऽपि तत्संभवे यदि बाधकतर्कः प्रवर्तते स एव तस्य व्यापकः; यथा शाकाद्याहारपरिणत्यभावे पुरुषगताद्यश्यामिकाभावो नियतमुपलभ्यते। एवमन्यत्रापि। अन्यथा अकारणकार्योत्पत्तिप्रसङ्ग इति तर्कः। एतादृशबाधकसद्भावे व्यापकत्वम्। या तु क्षीराद्याहारपरिणतिः सा श्यामत्वं प्रति न व्यापिका; विपक्षे बाधकाभावादित्यर्थः। तथा च वह्न्यनुष्णत्वानुमाने पक्षे प्रत्यक्षबाधकसद्भावादुपजीव्यविरोधादितर्कबाधाच्च सममधिकं वा पक्षेतरत्वं पक्षेतरवह्निसामग्रीशून्यत्वमित्यादिकं सर्वमप्युपाधिः स्यादित्याह--**दुर्वार** इति। तद्द्वयमपि--सममधिकमपि। उपाधेर्दूषणत्वप्रकारं निगमयति--**साध्यमिति**। पक्षे साध्यापहारे बाधः, हेतोस्साध्यव्याप्यत्वापहारे व्याप्यत्वासिद्धिः। उपाधिः खलु व्यापकस्वभावः पक्षे स्वाभावेन साध्यमपहरन् हेतोस्साध्यव्याप्यतामप्यपहरतीति भावः॥ ४५॥ **इति उपाधितद्विधूननादिः**॥

271. व्याप्तिः पक्षान्वयश्चेत्युभयमविकलं यस्य हेतुस्स सम्य-
ङ्ङाभासौ तद्विहीनौ तदुभयविततिस्स्यादनैकान्तिकादिः ।
तत्तद्वक्रानुमोत्प्रेक्षणमपि घटते न क्वचित् साध्यसिद्ध्यै
स्वव्याघातादिदोषादविषयनियतेर्वाञ्छितालाभतश्च ॥ ४६ ॥

एवमनुमानेषूपाधिविधूननप्रकारमुक्त्वा हेतुतदाभासादिविभागं दर्शयति—**व्याप्ति**रिति ॥ द्वयमनुमानाङ्गं व्याप्तिः पक्षधर्मता चेत्युक्तम् । सा च व्याप्तिरन्वयव्यतिरेकाभ्यां द्वेधा भवति । साधनसद्भावे साध्यसद्भावोऽन्वयः, साध्याभावे साधनाभावो व्यतिरेकः । तत्रान्वये सर्वसपक्षवर्तिनो हेतोस्साध्येन सह सार्वत्रिकस्संबन्धः । तद्यथा, शब्दोऽनित्यः कृतकत्वादिति । कतिपयसपक्षवर्तिनस्तस्य सपक्षे कुत्रचित् साध्येन संबन्धः, तच्च सावयवत्वमिति ; घटादिषु सावयवत्व-सद्भावात् क्रियादिष्वभावात् । व्यतिरेकस्तु सकलविपक्षव्यावृत्त्यात्मकत्वादेकरूप एव । तथा च यस्ययस्यानुमानस्यान्वय-व्यतिरेकौ स्तः, तदन्वयव्यतिरेकित्वात् सर्वाविगीतमेव । यस्य पुनरन्वयो व्यतिरेको वा न, तयोरुभयोर्गतिरुत्तरत्र वक्ष्यते । एवं व्याप्तिपक्षधर्मताभ्यां सम्यक्त्वमुक्त्वा तदभावे पुनरसम्यक्त्वमाह—**आभासा**विति । व्याप्त्यभावे व्याप्यत्वासिद्धिः ; पक्षधर्मताभावे स्वरूपासिद्धिः । अनैकान्तिकत्वादिकमशेषमपि हेत्वाभासजातं व्याप्तिपक्षधर्मताविरहे विश्राम्यतीत्याह—**तदुभये**ति । तथा हि । विपक्षगामित्वे व्याप्तिविरहः । पक्षविपक्षमात्रगामित्वेऽपि स एव । सपक्षे सति पक्षमात्रगामित्वे-ऽपि व्याप्तिप्रदर्शनाभावात् स एव ; विपक्षादिव सपक्षादपि व्यावृत्तत्वेन व्यतिरेकव्याप्त्य[वगमात्]भावात् । यदा पुनः कालात्ययापदिष्टः तदाऽपि व्याप्त्यभावः । तदा साध्यशून्ये साधनवृत्त्या व्याप्तिभङ्ग इति केचित् । अपरे तु बाधितेऽपि सिद्धसाधनवत् साध्यसन्देहाभावात् पक्षधर्मत्वभङ्ग इति । एवं प्रकरणसमेऽपि पक्षे साध्यनिश्चयावसादनेन व्याप्तिभङ्ग इति केचित् । अन्ये तु स्वारसिकसन्देहापवादिनाऽपि विपरीतनिश्चयप्रसङ्गेन बाधतुल्यत्वमापाद्य पक्षधर्मता-भङ्ग इति । इतरे तु व्याप्तिपक्षधर्मत्वयोर्द्वयोरपि विमर्दनेनोभयदोषापादनमिति । कथं तर्ह्यनुमानस्य सन्देहोऽङ्गमित्यु-च्यते? इत्थम्—उभयी खलु सन्देहप्रवृत्तिः । एका सर्वानुमानसाधारणी स्वारसिकी, सा भवेदनुमानाङ्गम् । द्वितीया पुनः प्रतिकूलानुमानदर्शनजनिता । सा पुनर्नानुमानाङ्गं, शङ्कापनोदनप्रवृत्तपूर्वानुमानपरिपन्थिरूपेणानुमानान्तरेण प्रवर्ति-त्वात् । अतः प्राचीन एव संशयोऽनुमानाङ्गम्; पराचीनस्तु परिपन्थ्यनुमानमूलत्वादनुमानबाधकेष्वन्तर्भवतीति विभागः । अनुकूलतर्काभावो व्याप्तिमेवावसादयति व्याप्तेस्तु तर्कमूलत्वात् । प्रतिकूलतर्कोऽप्येवमेव ; अनुकूलतर्कसद्भाववत् प्रति-कूलतर्काभावस्यापि व्याप्त्यङ्गत्वात् । आत्माश्रयादिः स्वरूपासिद्धिमापादयति ; केवलानिष्टप्रसङ्गः प्रतिकूलतया व्याप्तिमव-सादयतीति विभागः । सोपाधिकत्वमपि व्याप्तिमेव व्यावर्तयति, निरुपाधिकसंबन्धत्वाद्व्याप्तेः । यत्सोपाधिकं तदेवान्यथा-सिद्धमप्रयोजकमित्यादिशब्दैरभिलप्यते । यदा पुनर्हेतोः स्वरूपमसिद्धं विशेषणं वा, यद्वा पुनराश्रयः, अत्र सर्वत्रापि स्वरूपासिद्धिरेव,अतस्सर्वो हेत्वाभासोऽप्यसिद्धावेव पर्यवस्यति, व्याप्यत्वासिद्धेरप्यसिद्धिव्यवहारविषयत्वात् । दृष्टान्तदोषाणां पुनर्हेतुदोषपर्यन्तचिन्तायां हेत्वाभासेष्वन्तर्भावमाहुः । अज्ञानासिद्धिरप्यन्ततस्तत्रैव विश्राम्यति । अतस्सर्वेषामपि हेत्वा-भासानां व्याप्तिपक्षधर्मताभङ्ग[न]कत्वेन दोषत्वात्तदुभयभङ्गनविततिरेव सर्वमनुमानदोषजातमित्याह—**तदुभयवितति**-रिति । एवं च व्याप्तिपक्षधर्मतयोरनुपप्लवे अन्वयव्यतिरेकिवत् केवलान्वयिनोऽप्यनुमानत्वमङ्गीकृतम् । तर्हि वक्रानुमानस्यापि केवलान्वयित्वादनुमानत्वमङ्गीकर्तव्यमित्यत आह—**तत्त**दिति । वक्रानुमानं सर्वमपि स्वसाध्यसिद्धेरनङ्गत्वादप्रयोजकमेव ।

कुत इत्यत आह–**स्वव्यघाते**ति। विषयनियमाभावादपि दुष्टत्वमाह–**अविषये**ति। येनैवानुमानेनानित्यत्वं साध्यते, तेनैव यत्किंचित्पदव्यत्ययेन नित्यत्वमपि साधयितुं शक्यते। अत एव स्वव्याघातो व्यक्तः। वक्रानुमाने सामान्य-सिद्धावपि न विशेषसिद्धिः। अतो वाञ्छितस्याप्यर्थविशेषस्य लाभो नास्ति। अतो वक्रानुमानं केवलान्वयिरूपमपि साधनजातिरेव, स्वव्याघातात्। जातिर्द्विविधा, साधनजातिर्दूषणजातिश्च। तत्र साधनजातिर्महाविद्या; दूषणजातिः प्रतिधर्मसमादिरिति विचक्षणानां निर्णयः। एतत्सर्वं **विडम्बने** विस्तरेण द्रष्टव्यम्। अतो वक्रानुमानस्य नानुमानत्व-प्रसङ्ग इति ॥ ४६ ॥ **इति हेतुतदाभासादिविभागः ॥**

272. **साध्येन व्याप्तिमेके जगदुरिह सकृद्दर्शनेनैव गम्यां**
शङ्कानिर्धूतिमात्रं फलमिति च परं भूयसां दर्शनानाम्।
धूतोपाधिस्तु योगः स्फुरति बहुविधैर्दर्शनैरेव पश्चात्
तज्जात्याधारभावाद्युगपदखिलमप्यक्षसंबन्धि तत्र ॥ ४७ ॥

पूर्वोक्तव्याप्तिग्रहणानुपपत्तिं पूर्वं परिहृतामपि सिंहावलोकितेन प्रकारान्तरेण परिहरति–**साध्येने**ति ॥ भूयोदर्शनेनैव व्याप्तिरवगम्यते इति न्यायवित्संप्रदायः। एकदेशिनस्तु प्रथमदर्शनेनैव व्याप्तिर्गृह्यते। किमर्थं तर्हि भूयोदर्शनमित्यत्राह–**शङ्केति**। आद्येनैव दर्शनेन व्याप्तिर्गृह्यते; भूयसां तु दर्शनानां व्यभिचारशङ्कानिराकरणमात्रं फलमित्यर्थः। तर्हि तर्कस्य किं फलमित्यत्राह–**धूतोपाधिस्त्वि**ति। प्रथमदर्शनेनैव व्याप्तिग्रहणं भूयोदर्शनैर्व्यभिचारशङ्कानिराकरणं, तर्केण पुनर्व्यभिचारशङ्कानिदानभूतोपाधिनिराकरणमिति विभागः। अस्तु तावदयं क्रमः। अथापि व्याप्तिग्रहणं किं सर्वव्यक्त्युप-संहारेण? उत कतिपयव्यक्त्युपसंहारेण? द्वितीये व्याप्तिरेव न संभवति। प्रथमे सर्वव्यक्त्युपसंहारे सर्वव्यक्तिसंबन्धाभावादिन्द्रियस्य कथं ग्रहणमित्यत्राह–**तज्जात्याधारभावा**दिति। अयं भावः–इन्द्रियेण तावत्सन्निहिता व्यक्तिस्संबद्धा, तत्समवेतत्वेन जातिः, तदाधारतया तद्विशेषणत्वेन सर्वा व्यक्तयः। तथा चेन्द्रियेण सह संबद्धविशेषणत्वेन सर्वव्यक्तीनां संबन्धः। अतः सर्वव्यक्त्युपसंहारेण व्याप्तिग्रहणोपपत्तिरिति। अस्मिन्नर्थे किं प्रमाणमिति चेत्, आबालगोपालमानुमानिक-व्यवहारानुपपत्तिरेव। किमानुमानिकव्यवहारो नास्ति? किं वा तद्व्याप्तिमन्तरेण संभवति? अथवा व्याप्तिरज्ञाताऽप्यनुमानाङ्गं भवति? अथवा व्याप्तिज्ञानापेक्षायां प्रकारान्तरेण व्याप्तिज्ञानं संभवति? अथवा न प्रकारान्तरेण, नानेनापि प्रकारेण व्याप्तिज्ञानं संभवतीति? नाद्यः, लोकोपलम्भविरोधात्। न द्वितीयः, अकारणकार्योत्पत्तिप्रसङ्गात्। अतएव न तृतीयः, व्याप्तिज्ञान-मन्तरेणानुमानादर्शनात्। न चतुर्थः, तस्याप्युपायस्य त्वदुक्तदोषग्रस्तत्वस्य वक्तुं शक्यत्वात्। न पञ्चमः, व्याप्तिज्ञानो-पायाभावे व्याप्त्यभावेन सर्वानुमानोच्छेदप्रसङ्गात्। व्याप्तिभञ्जकानुमानतर्कयोरपि व्या[प्त्यभावेन] प्तिबाधेन विवक्षिता-सिद्धेः। तयोर्व्याप्तिज्ञानविधुरयोरपि बाधकत्वे साधकानामपि तद्विधुराणां साधकत्वं स्यात्। अस्मदुक्तप्रकारेण व्याप्तिज्ञान-साधने अस्माकमपि तथैव स्यादिति। तर्हि प्रमेयत्वाभिधेयत्वयोर्व्याप्तिग्रहणे सर्वोपसंहारात् भवतस्सार्वज्ञ्यं स्यादिति चेत्, भवतोऽपि तर्हि सार्वज्ञ्यं स्यात्। अन्यथा कथं सर्वज्ञत्वापादानं करोषि? भवतः किंचिन्नाविदितं स्यादित्यापादयामीति चेत्; किं सर्वेष्वपि पदार्थेषु किंचिन्नाविदितं स्यादित्यापादयसि? यद्वा येषुकेषुचिदर्थेषु? उत्तरत्र न सार्वज्ञ्यापादानम्। पूर्वत्र सर्वेष्वपि पदार्थेषु किंचिन्नाविदितं स्यादिति वदतो भवतोऽपि सार्वज्ञ्यं स्यात्। सामान्याकारेण सर्वं मम विदितम्, विशेषतो न विदितमिति चेत्; ममाप्येवमेवेति समस्समाधिः। अतस्सामान्याकारेण व्याप्तिग्रहणस्य वादिप्रतिवादि-

साधारणत्वान्नैकः पर्यनुयोक्तव्य इति न्यायः । यदि कतिपयव्यक्तिग्रहणमात्रेऽपि व्याप्तिग्रहणमङ्गीकृत्य प्रतिकूलानुमानं प्रतिकूलतर्कं च वदसि तच्चास्माकमपि समानम् ; तस्मात् सुस्थितमनुमानम् ॥ ४७ ॥ **इति व्याप्तिग्रहणप्रकारः ॥**

273. **अस्मिन् सत्येतदस्तीत्यवितथनियतेरन्वयव्याप्त्यभिख्या**
तस्याभावे तु तन्नेत्ययमपि नियमस्तौ पृथक् चापृथक् च ।
तस्मात् त्रेधाऽनुमानं कतिचिदकथयन्नेकहानाद्द्विधैके
कश्चिच्चेद्व्याप्तियुग्मप्रिय इह भविता वर्णयत्वैकविध्यम् ॥ ४८ ॥

अथ व्याप्त्यादिविभागप्रकारं विशदयति—**अस्मिन्निति** ॥ हेतुसद्भावे साध्यसद्भावोऽन्वयः । व्यतिरेकव्याप्तिमुदाहरति—**तस्येति** । साध्याभावे साधनाभावो व्यतिरेकः ; न पुनस्साधनाभावे साध्याभावः । यथाऽऽहुः—*व्याप्यव्यापकभावो हि भावयोर्यादृगिष्यते । तयोरभावयोस्तस्माद्विपरीतः प्रतीयते ॥ इति । एतौ व्याप्तिप्रकारावन्वयव्यतिरेकिणि [सहैव] उभावेव वर्तेते ; केवलान्वयिनि केवलव्यतिरेकिणि च पृथगेव वर्तेते इति न्यायसंप्रदाय इत्याह—**ताविति** । अतोऽनुमानत्रैविध्यमिति च दर्शयति—**तस्मादिति** । **कुमारिलादयो** व्यतिरेकिणं निरस्यन्ति ; **वादीन्द्रादयो**ऽन्वयिनमिति विशेषं दर्शयति—**एकहाना**दिति । एवमन्वयव्यतिरेकिमात्रसक्तो यदि कश्चिद्भविष्यति स त्वन्वयव्यतिरेकिणमेवाङ्गीकृत्य तद्द्वयमपि प्रतिक्षिपत्वित्याह—**कश्चिच्चे**दिति । अयमत्र भावः—अन्वयव्यतिरेकिवत् केवलान्वयी न प्रतिक्षेप्यः ; अन्वयस्य निश्चलत्वात् । केवलव्यतिरेकिणं वयमेव प्रतिक्षेप्स्याम इति ॥ ४८ ॥ **इति व्याप्त्यादिविभागः ॥**

274. **सर्वस्थः केवलान्वय्यघटितसरणिः स्यात् स्ववृत्तेर्विकल्पे**
साध्ये स्वस्मान्निवृत्ते भवति च स तदा साध्यहानेर्विपक्षः ।
हेतोस्तद्वृत्त्यवृत्त्योरभिमतविहतिस्तत्र चैवं विकल्पा-
दित्युत्प्रेक्षाविभागं विघटयतु न वा सर्वथा व्याप्तिसिद्धिः ॥ ४९ ॥

एवं केवलान्वय्यङ्गीकारे महाविद्याऽप्यङ्गीकार्या ; तस्या अपि केवलान्वयित्वात् । तथा च पूर्वोक्तं तन्निराकरणं न युज्यते । किंच सकलसपक्षवर्ती हि केवलान्वयी महाविद्येत्युच्यते ; तच्च न संभवति, प्रमेयत्वाभिधेयत्वादीनां सर्वस्थत्वे स्वात्मन्यपि वृत्तिप्रसङ्गात् , तदभावे केवलान्वयित्वाभावादिति चोदयति—**सर्वस्थ** इति ॥ तदेव विवृणोति—**साध्य** इति । साध्यं स्वस्मान्निवर्तते न वा ? न निवर्तते चेदात्माश्रयः ; निवर्तते चेत्, तद्विपक्ष एव । तदिदमाह—**साध्य** इति । विपक्षभूते तस्मिन् साध्ये हेतुर्वर्तते न वा ? यदि वर्तते, विपक्षवृत्तित्वेन हेतुत्वमेव भज्येत ; यदि न वर्तते, प्रमेयत्वाभावात् साध्यस्य साध्यत्वं व्याहन्येत । तदेतदाह—**हेतो**रिति । एवं प्रमेयत्वादिहेतौ साध्यं वर्तते न वा ? न चेद्धेतुरेव विपक्षः स्यात् । तस्मिन् विपक्षभूते हेतौ हेतुर्वर्तते चेदात्माश्रयः, विपक्षगामित्वाद्व्यभिचारश्च । न वर्तते चेत् कथमिव केवलान्वयित्वं हेतोः, क्वचिद्व्यतिरेकस्यापि दर्शनात् ? यदि हेतौ साध्यं वर्तते स तु हेतुः सपक्षः स्यात् । तत्र हेतुवृत्तावात्माश्रयः, अवृत्तावप्रमेयत्वाद्धेतोरेवासिद्धिः । किंच हेतुसाध्ययोर्द्वयोरपि सपक्षत्वादन्योन्यवृत्तावन्योन्याश्रयप्रसङ्गः । अवृत्तौ कथमिव केवलान्वयित्वम् ? इत्थं बहुविधतर्ककर्कशं महाविद्यानुमानं न प्रतितिष्ठतीत्याह—**तत्र चैवं विकल्पा**दिति । यथासंभवं विकल्पानां भूयस्त्वादित्यर्थः । इयमुत्प्रेक्षा केवलान्वयिरूपमहाविद्यादिविभागं विघटयतु न वा । सर्वथा अन्वयव्यतिरेकिहेतुसद्भावात् व्याप्तिरभङ्गुरेत्याह—**इतीति** । न वेत्युक्त्या विभागविघटनं न सिध्यतीत्यभिप्रैति ।

अयमभिप्रायः—महाविद्या चेत् स्वव्याघातादिभिः प्रागेव दूषिता । अभिधेयत्वादिसाधकं प्रमेयत्वादिकं तु सर्व[स्थं]था केवलान्वयि च भवति ; तस्य च त्वदुक्तदूषणाभासैरपाकरणशङ्काऽपि नाङ्कुरतीति ॥ ४९ ॥

275. तत्तद्धीव्यक्तिभेदात्प्रमितिविषयता मानसिद्धा घटादौ
प्रत्यक्षत्वं च तद्वत्तदिदमुभयमध्यक्षसिद्धं तथैव ।
इत्थं तद्वृत्त्यवृत्तिव्यतिकरकलहैः केवलान्वय्यपोहे
दुर्वारः शून्यवादो न तमभिमनुषे स्थापयन् किञ्चिदिष्टम् ॥ ५० ॥

केवलान्वयिविशेषमुदाहृत्य पूर्वोक्तदूषणाभावं दर्शयति—**तत्तदिति** ॥ धर्मादयः कस्यचित् प्रत्यक्षाः ; प्रमेयत्वादिति केवलान्वयिनमुदाहरन्ति न्याय[वादिनः]विदः । तत्र मेयत्वं स्वात्मनि वर्तते वा न वा ? प्रत्यक्षत्वं स्वात्मनि वर्तते वा न वा ? इति साध्यसाधनविषयविकल्प एव दूषणाङ्कुरः । तत्र स्वात्मनि वृत्तौ न कश्चिदपि दोषः, स्वपरनिर्वाहकसमाधेस्सर्ववादिसाधारणत्वात् । औपाधिकधर्माणां यावदुपाधि वृत्तिमेवाङ्गीकुर्वन्ति विपश्चितः । एकं हि वस्तु प्रमाणेन सिध्यति ; अतस्तत्प्रमेयं, तच्च प्रमाणान्तरेण, तच्च तदन्येन प्रमाणेनेति प्रमेयत्वं सर्वसाधारणमेव । एवं वाच्यत्वादिकमपि । अतो वृत्तिभेदेन प्रमेयत्ववाच्यत्वादीनां यावदुपाधिवृत्त्यङ्गीकारावश्यंभावेन नात्माश्रयदोषः । नाप्यन्योन्याश्रयदोषः ; प्रमेयत्वस्याभिधेयत्वात् अभिधेयत्वस्यापि प्रमेयत्वात् । न हि दृष्टेऽनुपपन्नं नाम । प्रमेयत्वमेव ह्यभिधीयते ; अभिधेयत्वमेव प्रमीयते । व्यक्तिभेदेन विरोध उपशाम्यतीत्युक्तम् । उक्तं च यावदुपाधिवृत्तित्वं सर्वौपाधिकधर्मसाधारणम् ; इत्थमनङ्गीकारे शून्यवाद एव प्रसज्येत ; न च भावान् शून्यवादी, केवलान्वयिमात्रविडम्बनप्रवृत्तत्वात् । एतत्सर्वमभिप्रेत्याह—**तत्तद्धीति** । अयमत्र शब्दार्थः—तत्तद्बुद्धिव्यक्तिभेदात् प्रमेयत्वस्यापि प्रमेयत्वे न दोषः । प्रत्यक्षत्वं च प्रत्यक्षान्तरेण प्रत्यक्षम्, तथा च प्रमेयत्वं प्रत्यक्षत्वं च प्रत्यक्षान्तरेण प्रत्यक्षमित्युक्तम् । इत्थं सत्युपरञ्जकधर्माणां स्ववृत्त्यवृत्तिविकल्पेन दूषणे नित्यसमा ; विषयिधर्माणां स्वविषयत्वाविषयत्वविकल्पेन दूषणे पुनरनुपलब्धिसमा । एतादृशजात्यन्तर्गतैर्विकल्पैर्दूषणकथने शून्यवादो दुर्वारः । भवान् पुनर्महाविद्यामेव विडम्बयन् न शून्यवादी, तत्तत्स्थापनप्रवणत्वात् । तदिदमाह—**न तमभिमनुष** इति । **श्लो.** नात्माश्रयप्रसक्तिर्वा नान्योन्याश्रयसंस्थितिः । प्रमेयत्वाभिधेयत्वप्रसङ्गे सर्ववादिनाम् ॥ औपाधिकानां धर्माणां वृत्तिर्यावदुपाधि चेत् । प्रमेयत्वादिकं सुस्थमन्यथा व्याहतिस्तव ॥ व्याघातो यदि दोषो न को वा दोष इतीर्यताम् । दोषादोषविभागश्चेन्न स्यात्त्वं दूषकः कथम् ॥ ५० ॥ **इति केवलान्वयिविशेषनिरूपणम्** ॥

276. ख्यातत्वाच्छब्दवाच्यो विमतिविषय इत्यादिरूपे तु साध्ये
व्यर्थोऽसौ हेतुरित्थं विमतिसमुदयासंभवादित्ययुक्तम् ।
व्याघातव्यक्त्यभावाच्छ्रुतिशकलबलात् कूटयुक्त्यादिभिर्वा
पाकः कश्चित् प्रमुह्यन् प्रमितिगतिकथापक्तिमैर्हि प्रबोध्यः ॥ ५१ ॥

अथापि विप्रतिपन्नमभिधेयं प्रमेयत्वादिति केवलान्वय्यनुमानं निष्प्रयोजनम्, विप्रतिपत्त्यभावादित्याशङ्क्य परिहरति—**ख्यातत्वादित्यादिना** पूर्वार्धेन ॥ तत्र हेतुमाह—**व्याघातेति** । अविचाराणां बालप्रायाणां व्याघाताभिव्यक्त्य-

भावात्, *यतो वाचो निवर्तन्त इति श्रुतिशकलश्रवणात्, प्रच्छन्नसौगतप्रवादाच्च व्यामुह्यन्ननेनानुमानेन प्रतिबोध्यत इति प्रयोजनवानेवायमनुमानप्रयोग इत्युत्तरार्धस्य भावः ॥ ५१ ॥ **इति केवलान्वयिविशेषप्रयोजनम् ॥**

277. **पक्षेऽन्यत्रापि साध्यं न मितमविदिते नापि संबन्धधीः स्यात्**
क्वापीत्यप्यस्य सिद्धावृजुरविहतिमान्नास्ति सामान्यहेतुः ।
सत्यप्यस्मिन्न शक्याधिकरणनियतिः स्वेच्छया सर्वसाम्या-
द्वैषम्यं दुर्वचं तत्प्रमितिकरणता क्वापि नावीतहेतोः ॥ ५२ ॥

इत्थमन्वयव्यतिरेकिणं केवलान्वयिनं च व्याप्तिसंरक्षणप्रकारैर्बहुभिरुपपाद्य केवलव्यतिरेकिणं निराकर्तुमुपक्रमते—**पक्ष** इति ॥ व्याप्तिग्रहणसापेक्षं प्रमितिसाधनमनुमानमित्यनुमानलक्षणम् । व्याप्तिश्च साध्यसाधनयोः; अतस्तदुभयज्ञान-सापेक्षं व्याप्तिपरिज्ञानम् । साध्यं च न क्वापि मितम् । पक्षे मितं चेत् सिद्धसाधनम्; सपक्षे चेद्व्यतिरेकित्वहानिः; विपक्षे चेद्व्याघातः; अविदिते संबन्धबुद्धिरसंभाविनी । तदिदमाह—**अविदित** इति । ननु शब्दः क्वचिदाश्रितः गुणत्वात्, ज्ञानादयः क्वचिदाश्रिताः इति सामान्यहेतुना सिद्धं साध्यमुपजीव्य विशेषविषयस्याष्टद्रव्यतिरिक्तद्रव्यानुमानस्य व्यति-रेकिरूपिणो व्याप्तिरिति मतमनूद्य दूषयति—**क्वापी**ति । साक्षात्साध्यसिद्ध्यभावेन विशेषव्याप्तिकथने तावदार्जवं नास्ती-ति । तदिदमाह—**ऋजुरविहतिमान्नास्ति सामान्यहेतु**रिति । यस्य येन व्याप्तिरभिधीयते तयोरन्यतरस्येतरेण संबन्ध-कथने तद्विशेषप्रतिपत्तिरुपयुज्यते; न तु सामान्यस्य प्रतिपत्तिरिति भावः । यद्यन्यप्रतिपत्तिरन्यसंबन्धप्रतिपत्तावुपयुज्यते सर्वत्राप्यन्यप्रतिपत्तिरन्यसंबन्धप्रतिपत्तावुपयुज्येत; अन्यत्वाव्याघातात् । न हि गन्धवत्त्वपृथिवीत्वसंबन्धप्रतिपत्तौ गुण-वत्त्वद्रव्यत्वप्रतीतिस्तन्त्रमिति भावः । अस्तु वा सामान्यहेतुर्विशेषसंबन्धोपयोगी । अथापि परिशेषः कर्तुं न शक्यते; भवदभिमतमात्रे परिशेषप्रवृत्तेर्विश्रमाभावात्, परस्परव्यावृत्त्या परिशेषानियमाच्चेत्याह—**सत्यपी**ति । अस्मिन्परिशेषप्रमाणे कथं परिशेषानुपपत्तिरित्यत आह—**स्वेच्छये**ति । किं स्वेच्छया परिशेषः? तथा सति परेच्छया वस्त्वन्तरपरिशेषोऽपि कर्तुं शक्यत इत्यर्थः । वस्तुवैषम्यात् परिशेषसिद्धिमाशङ्क्य परिहरति—**वैषम्यं दुर्वच**मिति । यथा श्रोत्रेन्द्रियग्राह्यत्वात् शब्दः पृथिव्यादीनां गुणो न भवतीति साध्यते, तथा तेनैव हेतुना विभूनां गुणो न भवतीति साधनादाकाशगुणत्व-मपि भज्येत । यथा विशेषगुणत्वादिति दिक्कालगुणत्वं बाध्यते, एवं श्रोत्रेन्द्रियग्राह्यत्वाद्विभ्वन्तरगुणत्वमपि बाध्येत । तथा च बाह्येन्द्रियग्राह्यत्वादतीन्द्रियगुणत्वमपि बाध्येत । अत एव हेतोर्निरवयवगुणत्वमपि निर्धूयेत । उपलक्षणमेतत्; सर्वपरिशेषानुमानेष्वतिप्रसङ्गबाहुल्यं द्रष्टव्यम् । तर्कानुग्रहाद्वैषम्यमपि तत्रतत्र तर्कान्तरकथनेन बाधनीयम् । अतः प्रमितिहेतुत्वं न केवलव्यतिरेकिण इत्याह—**तदि**ति । तस्मादित्यर्थः ॥ ५२ ॥

278. **साध्याभावो विपक्षे कथमिव विदितस्तस्य साध्याप्रसिद्धे-**
र्भावात्मन्यप्यमुष्मिन् प्रतिभटवपुषा ह्यत्र ते व्याप्तिसिद्धिः ।
इत्यज्ञातान्वयेऽस्मिन् कथमिव सुशकः स्यादभावो नियन्तुं
हेतौ सारोऽन्वयोऽतः क्वचिदनुपधिकः केवलान्वय्यपीष्टः ॥ ५३ ॥

श्रुतार्थस्य विशदीकरणाय व्यतिरेकिणो विपक्षे व्यतिरेकव्याप्तिदर्शनासंभवमुक्तमप्यनुवदति—**साध्याभाव** इति ॥ साध्याप्रसिद्ध्या तद्व्यतिरेकोऽपि विपक्षे ज्ञातुं न शक्यत इत्यर्थः । अत्र केचिदाहुः—यस्मिन् व्यतिरेकिणि साध्यं भाव-

रूपं, तत्र व्यतिरेकग्रहणासंभवः; व्यतिरेकस्याभावरूपत्वात्, अभावस्य प्रतियोगिग्रहणमन्तरेणासिद्धेः, प्रतियोगिनश्च पक्षादिषु न क्वापि सिद्धेः। यत्राभावरूपं साध्यं तत्र भावरूपो व्यतिरेकः। स च भावो न प्रतियोगिग्रहणसापेक्षः, भावत्वादेव। तथा च व्यतिरेक्यनुमानसिद्धिः। उदाहरन्ति च गौरितरेभ्यो भिद्यते सास्नादिमत्त्वादिति। अत्र इतरेभ्यो भेदो हि इतरप्रतियोगिकान्योन्याभावः, तस्य चाभावरूपत्वाद्व्यतिरेक इतरत्वादिकं भावरूपम्; तस्मादभावरूपसाध्यव्यतिरेकस्य निरपेक्षप्रतीतिकत्वात्तेनैव हेतुव्यतिरेकस्य व्याप्तिग्रहणं युज्यत इति। अयं च ग्राम्यजनविप्रलम्भ इत्याह—**भावात्मनी**ति। अयं भावः—व्यतिरेकस्य भावात्मकत्वेऽपि व्यतिरेकव्याप्तिकथनावस्थायां साध्याभावरूपतया कथनमवश्यंभावि। यदितरस्मान्न भिद्यते तत्सास्नादिमन्न भवतीति हि व्यतिरेकव्याप्तिकथनम्। अन्यथा साध्यप्रतिभटत्वाभावे व्यतिरेकव्यवहारानुपपत्तिः। तथा च भावरूपत्वेऽभावरूपत्वे च व्यतिरेकस्य साध्यविरोधित्वेन ग्रहणावश्यंभावात्साध्याप्रसिद्धौ न प्रसिद्धिः। साध्यं च पक्षादिषु न प्रसिद्धमित्युक्तं प्रागेवेति। अतोऽन्वयापरिज्ञाने व्यतिरेकपरिज्ञानं सर्वथा न शक्यमित्याह—**इती**ति। अस्मिन्—व्यतिरेक्यनुमाने। इत्थं केवलव्यतिरेकिणं निरस्य सर्वानुमानसारभूतमन्वयव्यतिरेकिणं प्रमाणतया निगमयति—**हेता**विति। अन्वयः—व्यतिरेकसहितोऽन्वयः। हेतौ सारः—स्थिरांशः। अतोऽन्वयव्यतिरेकी सर्वप्रधानः, अन्वयव्यतिरेकाभ्यामर्थसत्त्वनिर्णयात्। केवलान्वय्यपि क्वचिदिष्टः। यत्र निरुपाधिकत्वादिनिर्णयः तर्कानुग्रहेण भवति, यथा प्रमेयत्वादभिधेयत्वमिति, स च हेतुरभीष्ट एवेति। अतः केवलव्यतिरेकी अभावविषयत्वे भावविषयत्वेऽपि न साधक एव। अयं गौरिति व्यवहर्तव्य इति भावविषयः। इतरेभ्यो भिद्यत इत्यभावविषय इति भेदः ॥ ५३ ॥ **इति केवलव्यतिरेकिभङ्गः ॥**

279. **संत्यक्तावीतहेतोरभिदुरमखिलं लक्षणाभावतः स्यात्**
मैवं लक्ष्मैव भेदस्तदवगमकमित्याप्तवाक्ये तदुक्तिः।
यद्वा गन्धादिरप्त्वप्रभृतिविरहितेष्वेव दृष्टो घटादि-
ष्वाज्यादावन्वयी स्यादयमिव विमतेष्वेकलक्ष्मण्यपोहः ॥ ५४ ॥

ननु केवलव्यतिरेक्यभावे सर्वमपि लक्षणं निष्प्रयोजनं स्यात्। * व्यावृत्तिर्व्यवहारो वा लक्षणस्य प्रयोजनम्; तदुभयमपि केवलव्यतिरेक्यनुमानसाध्यमित्याशङ्कते—**संत्यक्ते**ति॥ अभिदुरं—भेदकानुमानाभावादभिन्नमित्यर्थः। निराकरोति—**मैव**मिति। तत्र हेतुमाह—**लक्ष्मैव भेद** इति। विरुद्धधर्माध्यासो हि भेदः; लक्षणानि च विरुद्धधर्माः। अतो लक्षणप्रतीतिरेव भेदप्रतीतिः। अतोऽनुमानसाध्यं नावशिष्यते; लक्षणप्रतीतेरेव लक्षणप्रतीत्या साधने पुनरात्माश्रयः। भवन्तोऽप्याहुः—अयमेव हि भेदो भेदहेतुर्वा यद्विरुद्धधर्माध्यास इति लक्षणस्यापि भेदत्वम्। लक्षणातिरिक्तो भेदस्तु भवद्भिरङ्गीकृतोऽपि नैरर्थक्यान्नास्माभिरङ्गीक्रियत इति भावः। कथं तर्हि लक्षणस्य भेदत्वम्? लक्षणं हि वाक्यरूपं, स पुनर्न भेद इत्याशङ्क्य परिहरति—**तदवगमक**मिति। आप्तवाक्ये लक्षणत्वकथनमौपचारिकमित्यर्थः। अथवा लक्षणमनुमानम्। अन्वय्येव तदित्याह—**यद्वे**ति। तथा हि—अबादिव्यतिरिक्ततया संप्रतिपन्नेषु घटादिषु गन्धादिर्दृष्टः, तमेव दृष्टान्तीकृत्य सन्दिग्धेष्वाज्यादिष्वबादिव्यतिरेकस्साध्यः; तथा चान्वयित्वमेव। अयमेव हि पक्षस्साधीयान्। लोके हि व्यवहारानुसारिणा लक्षणेन सुशिक्षिताः पामराः परीक्षकाश्च विप्रतिपन्नेषु विषयेषु लक्षणानुरोधेनार्थतत्त्वं निर्णयन्तीति सार्वलौकिकमेतत्। अतो लक्षणाद्व्यतिरेकसाधनमन्वय्यनुमानफलमेव। एवं क्वचिदनुमाने विनिश्चिते सर्वत्रापि लक्षणप्रयोगे केवलमन्वयित्वेनैव [लक्षण] वैलक्षण्यप्रसाधनं युक्तमिति दर्शयति—**अयमिवे**ति ॥ ५४ ॥ **इति लक्षणनिरूपणम् ॥**

280· भेदोऽब्बादेर्घटादौ विदित इतरथा त्वप्रसिद्धिः पुरोक्ता
कृत्स्नक्षोण्यन्वितोऽसौ न विदित इति चेत् पक्षसिद्धिः कथं स्यात् ।
व्याहारेऽप्येवमूह्यं न खलु न विदितं तन्निमित्तं घटादौ
नो चेत्तत्तन्निमित्तव्यवहृतिनियमस्थापनं दुश्शकं ते ॥ ५५ ॥

एवं परोक्तचोद्यमन्यथासिद्ध्या निराकृत्य परोक्तं लक्षणफलद्वयं विभज्य विशेषेण निराकरोति—**भेद** इति ॥ भवता खलु, * भेदो वा व्यवहारो वा लक्षणेन नियम्यत इत्यभिधीयते; उभयमप्यसंबद्धम् । भेदे तावद्वदामः—अयं घटोऽब्बादेर्भिद्यत इत्यनुमानं प्रयुज्यते । अयमर्थः प्रसिद्ध एव । अन्यथा पाषाणादेरब्बादिभेदव्यवहाराभावप्रसङ्गः । अन्यथा पक्षस्याप्रसिद्धविशेषणत्वं पूर्वमुक्तमित्याह—**इतरथे**ति । अस्तु प्रसिद्धो घटादेः प्रत्येकमब्बादिभ्यो भेदः; तथाऽपि कृत्स्नक्षोण्यन्वितोऽब्बादिभ्यो भेदो न प्रसिद्धः । तथा हि—घटपाषाणकाष्ठादिकं प्रत्येकं जलविलक्षणतया उपलभ्यते; तथाऽपि यावन्ति पार्थिवानि वस्तूनि परमाणुद्व्यणुकत्रसरेणुपूर्वकाणि मेरुसर्षपादीनि च तेषां सर्वेषां यौगपद्येन जलविलक्षणत्वं न पूर्वप्रसिद्धम्; तद्गन्धवत्त्वानुमानेन साध्यत इत्यस्मत्पक्षः; तथा च न सिद्धसाधनमिति । इदमनुवदति—**कृत्स्ने**ति । परिहरति—**पक्षसिद्धि**रिति । अयं भावः—प्रसिद्ध एव पक्षे साध्यं साध्यते, प्रसिद्धिश्च पक्षस्य सपक्षविपक्षाभ्यां व्यावृत्तत्वेन; तथा च कृत्स्नाऽपि क्षोणी विपक्षव्यावृत्तत्वेन प्रसिद्धा चेदनुमेयं नावशिष्यते; व्यावृत्तेरेवानुमेयत्वात् । अप्रसिद्धा चेत् कथमनुमानस्य [प्रसिद्धिः] प्रवृत्तिः ? न हि पक्षप्रतीतिमन्तरेणानुमानं प्रवर्तत इति । व्यवहारेऽपि साध्ये दूषणमेतादृशं वाच्यमित्याह—**व्याहारेऽपी**ति । व्यवहारस्यापि पूर्वमप्रसिद्धावप्रसिद्धविशेषणत्वं पक्षस्य । इयं पृथिवीति व्यवहर्तव्या गन्धवत्त्वादिति ह्यनुमानं प्रयुञ्जते । तच्च प्रसिद्धमेव घटादौ; अन्यथा कुत्रापि पृथिवीव्यवहारनियमप्रसिद्ध्यभावात् विप्रतिपन्नं जलमिति व्यवहर्तव्यं गन्धवत्त्वात्, एवं विप्रतिपन्नं पृथिवीति व्यवहर्तव्यं स्नेहवत्त्वादिति वैपरीत्येनानुमानं प्रवर्तेत । एवं व्यवहारे लोकव्यवहारविरोध इति चेत्; एवं तर्हि लोकव्यवहारादेव व्यवहारनियमे सिद्धे किमनेनानुमानेन ? असिद्धे वा किमनेनानुमानेन ? स्वयमेव व्यवहारनियमस्थापकत्वाभावात् । तदिदं सर्वमभिप्रेत्याह—**नो चे**दिति । अतो व्यवहारनियमस्य लोकप्रसिद्धिसिद्धत्वादेवानुमानमनर्थकमिति । कथं तर्हि लक्षणेन तत्तदर्थव्यवहारस्थापनं वादिभिः क्रियते ? अनादिप्रसिद्धव्यवहारस्य नियामकधर्ममात्रप्रदर्शनं शिष्याणामिति न कश्चिद्दोषः । न खलु सर्वमपि शब्दार्थव्युत्पादनं लक्षणोपदेशेन, लोकव्यवहारस्यैव प्रायेण नियामकत्वादिति ॥ ५५ ॥

इति परोक्तलक्षणसाध्यद्वयभङ्गः ॥

281· विद्यास्थानेषु धर्म्येष्विह यदगणयन् विस्तरं न्यायपूर्वं
तत्रापि ह्यक्षपादस्स इति न नियतिर्न्यायतत्त्वेऽनुगम्ये ।
नार्षत्वादिप्रधानं क्वचिदपि यदि वा वार्तिकं क्वापि युक्तं
यद्वा नेयं कथंचिन्निखिलमपि न किं निर्वहन्त्येवमन्ये ॥ ५६ ॥

यद्येवं न्यायशास्त्रविरुद्धमपि भवद्भिरभिधीयते, तर्हि न्यायशास्त्रस्य कथं धर्म्येषु विद्यास्थानेषु प्राधान्येनाभिधानं * पुराणन्याय इति ? एतदनुवदति—**विद्यास्थानेष्वि**ति । अस्तु न्यायस्य वेदाङ्गत्वं, स पुनर्न्यायोऽक्षपादप्रणीत इति न नियमोऽस्तीत्याह—**तत्रापी**ति । कस्तर्हि न्याय इत्यत्रोत्तरम्—**न्यायतत्त्व** इति । अनुसर्तव्ये वेदान्तानुकूले विद्व-

द्विशेषनिर्मिते ग्रन्थे सति किमनेन वेदविरुद्धेनाक्षपादकल्पितेन । उक्तं खलु **नाथमुनिभिः** वेदान्तानुकूलं न्यायशास्त्रं **न्यायतत्त्वाभिधानेन** । तच्च परिगृहीतं **यामुनाचार्या**दिभिः । नन्वार्षं परित्यज्य कथं मानुषं परिगृह्यते ? युक्त एव मानुषस्याप्युपपन्नस्य परिग्रहः, आर्षस्याप्यनुपपन्नस्य परित्यागः । अन्यथा लोकायतस्यापि परिग्रहः स्यादित्याह—**नार्षत्वे**ति । आर्षत्वमेव परिग्रहकारणं चेत्; ऋषिप्रणीतेषु ग्रन्थेषु वार्तिकारम्भो न स्यात्; उक्तानुक्तदुरुक्तचिन्तारूपत्वाद्वार्तिकस्य । तदिदमाह—**यदि वे**ति । अत्रापि नेत्यनुषज्यते । इत्थमक्षपादप्रणीतस्य न्यायशास्त्रस्य वेदान्तविरुद्धत्वमङ्गीकृत्यान्वा[रुह्य]-रोहवादेन त्याज्यत्वमभिहितम् । इदानीं विरोध एव नास्तीति पक्षान्तरमाह—**यद्वे**ति । अयं भावः—**अक्षपादप्रणीते सूत्रे** न क्वापि वेदान्तविरोधः; व्याख्यातार एव स्वयमप्रतिपत्तिविप्रतिपत्तिभ्यामन्यथा व्याचख्युः; तत्सम्यङ्न्यायविद्भिः परिशोधनीयमिति । अत्रोपपत्तिमाह—**न किमि**ति । सर्वेऽपि हि व्याख्यातारः सूत्रभाष्यवार्तिकादिषु विरुद्धवदवभासमानमित्थमेव समादधते इत्यर्थः ॥ ५६ ॥ **इति व्यवहारशिक्षायां न्यायविस्तरविरोधनिस्तारः ॥**

282. अन्यस्मै स्वप्रतीतं प्रकटयति यया वाक्यवृत्त्याऽनुमानं
तत्रोदाहृत्युपेताऽप्यविकलमिह तद्बोधयेन्नोपनीतिः ।
युक्ता तूदाहृतिस्स्वोपनयनिगमना सप्रतिज्ञादिका वा
वक्तव्या वावदूकैस्तदधिकमपि वा संमतः स्याद्यथेष्टम् ॥ ५७ ॥

तर्हि न्यायानुसारे पञ्चावयवमनुमानमेव सर्वत्र प्रयुज्यताम् । त्र्यवयवमपि क्वापिक्वापि प्रयुज्यते भावत्कैरेव विद्वद्भिः कथमित्याशङ्क्यानुमानावयवपरिमाणं नि[ग]यमयितुं परार्थानुमानस्वरूपमाह—**अन्यस्मा** इति ॥ अयमर्थः—यावदपेक्षितं तावद्वक्तव्यम्; यद् बौद्धपरिकल्पितमुदाहरणोपनयमात्रम्, तत्पक्षे साध्यव्यवस्थापनाभावादनादरणीयमेवेत्याह—**तत्रेति** । कियत्तर्हि वक्तव्यमित्यत्राह—**युक्तेति** । *त्रीनुदाहरणान्तान्वा यद्वोदहरणादिकानित्युक्तक्रमेण त्र्यवयवमेव प्रायेण परिपूर्णमिति भावः । ये तु प्रतिज्ञामन्तरेण न हेतुप्रयोगः कर्तव्यः, साध्यस्यैव प्रमित्सितत्वात् । नापि हेतुप्रयोगमन्तरेण उदाहरणप्रसङ्गः; हेतुसाध्ययोर्व्याप्तिप्रदर्शनात्मकत्वादुदाहरणस्य । न चोदाहरणमन्तरेणोपनयप्रसिद्धिः; उदाहरणेन गृहीताविनाभावस्य हेतोस्तेनैवाकारेण पक्षधर्मताप्रदर्शनार्थत्वादुपनयस्य । न च हेतुना पौनरुक्त्यमुपनयस्य; पक्षधर्मतामात्रं हेतोरर्थः, व्याप्तस्य पक्षधर्मत्वमुपनयस्यार्थ इति विभागेनार्थनिर्णयात् । न च निगमनं निरथकम्; पक्षे बाधकप्रमाणाभावद्योतनार्थमग्निमानेवेति सावधारणसाध्यनिर्देशरूपत्वेन निगमनस्यापि सफलत्वात् । अतः पञ्चावयवयुक्तं वाक्यमेव परिपूर्णोपदेश इति मन्यन्ते; तेषामपि पक्षमविरुद्धत्वादनुमन्यते—**तदधिक**मिति । अयमर्थः—त्र्यवयवपञ्चावयवयोर्द्वयोरपि संमतत्वादसत्पक्षवादिना त्र्यवयवप्रयोगे पञ्चावयवप्रयोगे न न्यूनाधिकभावप्रसङ्ग इति ॥ ५७ ॥ **इति अनुमानप्रयोगावयवनिरूपणम् ॥**

283. कार्यैर्वा कारणैर्वा स्वगुणत उत वा किञ्चिदस्तीति सिद्धं
पक्षीकारादियोग्यं समयनियमितव्यक्तिभेदो न दोषः ।
सिद्धान्तास्पृष्टचित्तैरिति खलु पशुभिः पामरैर्वाऽनुमेयं
नो चेद्रोचेत कस्मै विषमितमनसे वादसंग्रामकेलिः ॥ ५८ ॥

नन्वनुमानप्रयोग एव कर्तुं न शक्यते ; परस्परविरुद्धाङ्गीकारप्रचुरत्वाद्वादिनोः । तथा हि—शब्दो द्रव्यं नित्यमिति **कौमारिलाः**, गुणोऽनित्य इत्यन्ये, शब्दब्रह्मविवर्तो वृक्षादिशब्द इति **शाब्दिकाः**, पञ्चभूतगुण इति **पौराणिकादयः**, आकाशगुण इत्यौलूक्याः, **आक्षपादाश्चैव** । तथा च शब्दानित्यत्वाद्यनुमानं न संघटते ; एकेन परिगृहीतस्य पक्षस्य इतरेणाग्रहणात् । तथा च परस्परविसंवादादन्यतरासिद्धिः । एवं चानुमानवार्तैव सोपुप्यत इतीमामाशङ्कां परिहरति—**कार्यैरिति** ॥ अयमभिसन्धिः—पक्षस्य सामान्येन प्रसिद्धत्वमुपजीव्यं वादिप्रतिवादिनोः ; न पुनरन्योन्यं विशेषप्रसिद्ध्यभावेन सामान्यप्रसिद्धस्य पक्षस्य पक्षत्वहानिः । पक्षप्रसिद्धिश्च प्रत्यक्षेण चेत् ; अविवादमेव । अनुमानेन चेत् कार्येण वा कारणेन वा तद्व्यतिरिक्तेनापि व्याप्तिवैकल्यरहितेन स्वगुणेन वा किंचिदस्तीति प्रसिद्धं पक्षीकारार्हम् । एवं सपक्षो विपक्षश्च प्रमाणप्रसिद्धत्वेन तत्तत्कोटिनिवेशार्ह इत्यादिशब्देनोच्यते **पक्षीकारादियोग्य**मिति । एतच्च हेत्वादिष्वपि समानम् । ततस्तत्तत्सिद्धान्तप्रसिद्धव्यक्तिभेदो न दोष इत्याह—**समये**ति । एतच्च न केवलं वादिनामेव, शास्त्रपरिज्ञानशून्यानामपि पश्वादीनां साधारणमित्याह—**सिद्धान्ते**ति । इत्थमनङ्गीकारे वादिनां प्रवृत्तिरेव न स्यादित्याह—**नो चे**दिति । वादिनां वादप्रवृत्तिर्यथा न घटते तथा पामराणां प्रतिनियतप्रवृत्तिरपि न भवेदिति भावः । सर्वस्या अपि प्रवृत्तेरनुमानमूलत्वादनुमानस्य चोक्तप्रकारेणावान्तरविभागानादरेण वस्तुस्वरूपप्रामाणिकत्वमात्रावलम्बित्वादिति ॥ ५८ ॥ **इति प्रतिज्ञादेर्लोकसिद्धानुसारित्वम्** ॥

284. **§ आभासोद्धारवाक्ये स्वयमिह पठितेऽप्यक्षतान्यस्य शङ्का**
स्याच्चेद्व्यर्थोपनीतिर्निगमनमपि ते तत्तदर्थे यदात्थ ।
तस्मादुद्घाटितानां परिहृतिरुचिता जेतुमिच्छोर्विशेषा-
दुक्ते माने विमर्शो यदि भवति परं तत्र तर्कोऽपि वाच्यः ॥ ५९ ॥

---

§ **नृसिंहराजीयम्** । मूले अवयवनिरूपणानन्तरं कण्टकोद्धारविषयकश्लोको दृश्यते । सर्वार्थसिद्धौ न दृश्यते तस्य टीका । पतिता वा, यद्वा मूले श्लोकः प्रक्षिप्त इति न जानीमः । अस्यार्थस्तु—पर्वतो वह्निमान्, धूमवत्त्वात्, यो धूमवान् सोऽग्निमान् यथा महानसः, तथा चायं तस्मात्तथा—इति पञ्चावयवप्रयोगानन्तरं नायमत्राभासः तल्लक्षणरहितत्वात् इति कण्टकोद्धारवाक्य**माक्षपादाः** प्रयुञ्जते । तत्र किमिदं वाक्यं प्रयोजनरहितम्? प्रयोजनवद्वा? नाद्यः, प्रयोजनरहितस्य प्रयोगायोगात् । न द्वितीयः, तत्रापि किमाभासशङ्कानिरासः प्रयोजनम्? उत तदन्यत्? न द्वितीयः, तथाभूतस्यादर्शनात् । नाद्य इत्याह—**आभासोद्धार** इति । शतवारं तत्प्रयोगेऽपि वादिवाक्यस्य तन्निरासकत्वायोगादित्यर्थः । यदि वाक्यादेव शङ्कानिवृत्तिः, तदा प्रतिज्ञाद्यवयवत्रयादेवेष्टसिद्धेरसिद्धिबाधादिनिरासकयोरुपनयनिगमनयोः प्रयोगो भवद्भिः क्रियमाणो व्यर्थः स्यात् । अपिशब्देन प्रतिज्ञावाक्यादेव साध्यसिद्धेर्हेत्वादिवैयर्थ्यं सूच्यते । किंच किमिदं वाक्यं प्रतिवादिशङ्कायाः प्राक् प्रयोज्यम्? उतानन्तरम्? नाद्य इत्याह—**तस्मा**दिति । उद्घाटिता शङ्का परिहर्तुमुचिता, नानुद्घाटिता, अनाकाङ्क्षितत्वात् ; अन्यथा अनाकाङ्क्षिताभिधानदोषस्य जल्पकथायामप्रसङ्गादिति भावः । द्वितीय आह—**विशेषा**दिति । उक्तहेतौ विशेषरूपेण शङ्कायां तर्काप्रयोगे निवृत्त्यसंभवात् तर्कोऽपि प्रयोक्तव्य इत्यावश्यकतर्कादेव तन्निवृत्तेरुक्तवाक्यं व्यर्थमिति भावः । यद्वा विशेषादित्येतत् परिहृतिरुचितेत्यत्र संबध्यते ; विशेषं प्राप्येति ल्यब्लोपे पञ्चमी ; तथा च विशेषेणोचितेत्यर्थः । अनाकाङ्क्षिताभिधानदोषस्य विजिगीषोरवश्यं परिहरणीयत्वादिति भावः ॥ ५९ ॥
इति आभासोद्धारादेः प्रयोजनाभावः ॥

285. तर्को व्याप्याभ्युपेतावनभिमतिपदव्यापकस्य प्रसक्ति-
मानप्रत्यूहघातिद्विविषय उदितः पञ्चधाऽऽत्माश्रयादिः ।
विश्रान्तिर्वैपरीत्ये प्रतिहतिविरहोऽनिष्टतोऽनानुकूल्यं
व्याप्तिश्चास्याङ्गमेनं कतिचिदनुमितेस्तादृशं भेदमाहुः ॥ ६० ॥

एवमनुमानमुक्त्वा तदङ्गभूततर्कतत्कर्तव्यतदवान्तरभेदतदङ्गान्याह—**तर्क** इति ॥ अयमत्र श्लोकार्थः—व्याप्याङ्गीकारेऽनिष्टव्यापकप्रसञ्जनं तर्क इति तर्कलक्षणम् । तत्फलमाह—**मानप्रत्यूहघाती**ति । विपक्षजिज्ञासाविच्छेदक इत्यर्थः । **द्विविषय उदित** इति तर्कावान्तरभेदकथनम्; प्रामाणिकपरित्यागाप्रामाणिकस्वीकाररूपविषयद्वयोपेत इत्यर्थः । स चात्माश्रयान्योन्याश्रयचक्रकानवस्थाकेवलानिष्टप्रसङ्गभेदेन पञ्चविधः । प्रतिबन्दीति तर्कान्तरमाचक्षते केचित्; तच्च केवलानिष्टप्रसङ्गावान्तरभेद इत्यपरे इत्याह—**पञ्चधे**ति । वैपरीत्ये विश्रान्तिः—विपर्यये पर्यवसानम् । प्रतिहतिविरहः—प्रतितर्कपराहत्यभावः । अनिष्टता—प्रसञ्जनीयस्यानिष्टत्वम् । अनानुकूल्यम्—विरुद्धहेत्वाभासवत् परपक्षसाधकत्वाभावः । स्वपक्षपरपक्षयोर्द्वयोरपि साधारणमिष्टं परस्य, परपक्षस्यैवासाधारणं परस्यानुकूलं, तदुभयरूपविधुरमित्यर्थः । यथाऽनैकान्तिकः स्वपरपक्षसाधारणः, यथा च विरुद्धः परपक्षस्यैवासाधारणः, तदुभयरूपरहितस्तर्क इत्यर्थः । व्याप्तिः पूर्वोक्ता । एतत्परमङ्गं तर्कस्य । इमं च तर्कं केचिदनुमानभेदमाहुरित्याह—**एनमि**ति । नेदं निरात्मकं जीवच्छरीरं प्राणादिमत्त्वप्रसङ्गादित्यनुमानभेदमाचक्षते केचिन्न्यायवादिन इति भावः ॥ ६० ॥ **इति तर्कलक्षणफलावान्तरभेदाङ्गादि ॥**

286. यस्सर्वं नाभ्युपेयात् स्वपरमतविदा केन किं तस्य साध्यं
प्रश्नोऽसावुत्तरं नः कथमनधिकृते कल्पनीयाः कथाः स्युः ।
मध्यस्थोऽप्येतदेवं यदि न न मनुते योजयेन्नात्र वादं
नो चेन्माध्यस्थ्यहानिः परमनधिकृतिस्त[त्र]स्य शिष्याय वाच्या ॥ ६१ ॥

इत्थं तर्कस्वरूपमुक्त्वा दुस्तर्कावलम्बनेन सर्वापलापवादिनः कथानधिकारादिकमाह—**यस्सर्व**मिति ॥ अत्र कश्चित् पृच्छति—यस्सर्वमपि दूषणभूषणवादिप्रतिवादिस्वपक्षपरपक्षादिविभागं नाङ्गीकरोति स्वपरमतविदा विदुषा केन किं तस्य साध्यमिति । नायं तावत्प्रतिक्षेपः; हेत्वाद्यनुपादानात् । उपादाने वा यस्सर्वं नाभ्युपैतीति वचनस्य नायं विषयः; हेत्वादेरेवाभ्युपगमात् । अतश्शिष्यप्रश्नोऽयमित्यवशिष्यते । तदिदमाह—**प्रश्नोऽसा**विति । तत्रोत्तरमाह—**उत्तरं न** इति । कथमुत्तरमित्यत्राह—**कथमनधिकृत** इति । नहि बालमूकोद्भ्रान्तादिभिर्वादं कुर्वते वादिनः । न च तदकरणात् सर्ववादिनां विदुषामतिशयस्य काचिद्धानिः । एवमनधिकृतैस्सर्वानङ्गीकारवादिभिरव्यवहारे न कश्चिद्विपश्चितां दोष इति भावः । यदि भवतैवमुच्यते तत्ते न गौरवाय, मध्यस्थवचनमेव सर्वनियामकमिति वदतामुत्तरमाह—**मध्यस्थ** इति । मध्यस्थोऽप्युद्भ्रान्तवदयथायथवादिनां वादाधिकारो नास्तीति यदि न न मनुते—मनुत इत्यर्थः । द्वौ नञौ प्रकृतमर्थं सूचयत इति । यद्येवं जानाति मध्यस्थः वादमेव तेन न प्रवर्तयेत्; न ह्युद्भ्रान्तादिभिर्वादं मध्यस्थाः प्रवर्तयन्ति । यदि पक्षपातात् प्रवर्तयति तर्हि मध्यस्थ एव न स्यादित्याह—**नो चे**दिति । ननु सर्वानङ्गीकारवादिनो वादानधिकार इति यदि तं प्रति वदसि, तस्य वादाधिकारं स्वयमेवानुमन्यसे; तस्मिन्नेव वादेऽधिकारात् । यद्यन्यं प्रति अन्यस्य प्रतिवादित्वाभावात् कथं व्याघातादिदोषोऽभिधीयेत ? न हि दोषाभिधानमन्तरेण वादाधिकारनिराकरणं वक्तुं शक्यते ।

अत्रोत्तरं—**परमिति**। उद्भ्रान्तवत् सर्वानिर्वचनीयत्ववादिनो दुर्वादिनो वादानधिकारिण इति शिष्यादीनामुपदिश्यते ॥ ६१ ॥ **इति कथानधिकारादिः** ॥

287. **निर्दिष्टा व्युत्थितोक्तेर्विततिरिह कथा सा त्रिधा तत्र वादः**
कर्तव्यो मानतर्कैरभिमतिनियतैस्तत्त्वसिद्ध्यै विरागैः।
जल्पाख्याऽन्या जयार्था भवति कथकयोस्साधनाक्षेपवत्त्वे
सैव प्रोक्ता वितण्डा त्यजति परमते साधनं तां द्विधैके ॥ ६२ ॥

अथ वादिप्रतिवादिनोर्विवादस्थानभूतां कथां तद्विशेषानप्याह—**निर्दिष्टेति**। परस्परविरुद्धवादिनोर्व्यवहारः कथा। सा त्रिधा, वादजल्पवितण्डाभेदात्। वादे प्रमाणतर्कौ साधनम्। प्रामाणिकत्वाभिमानपरिगृहीतौ प्रमाणतर्कावित्यर्थः। प्रयोजनं पुनस्तत्त्वसिद्धिः, तत्त्वज्ञानम्। अधिकारी वीतरागः। वादाज्जल्पस्य विशेषमाह—**जल्पेति**। जयार्थी जल्पाधिकारी; अत एव न वीतरागः। उभयोरपि वादिनोस्साधनवत्त्वे जल्पः; अन्यतरस्य स्वपक्षसाधनवत्त्वे परस्य दूषणमात्रशरणत्वे वितण्डा। तत्रापि वैतण्डिकस्य दूषणसमर्थनं कर्तव्यम्। अन्यथा वैतण्डिकव्यवहारः प्रलापमात्रमेव स्यात्। एतमेव विभागमाह—**सैवेति**। जल्परूपा कथैव वितण्डा; अपि तु परमते साधनं त्यजतीत्यर्थः। **तां द्विधैक** इति। वितण्डायमपि द्वैविध्यमाहुरेके—वीतरागवितण्डा विजिगीषुवितण्डेति। अयं भावः—स्वपक्षसाधनं परपक्षदूषणं साधनदूषणसमर्थनं शब्ददोषवर्जनमिति पञ्चाङ्गो वादः। एकस्मिन् वादे वादिप्रतिवादिनावधिकारिणौ। तत्र वीतरागकर्तृकवादद्वयसमुच्चयेन वीतरागकथारूपो वादः प्रवर्तते। एवं विजिगीषुकर्तृकवादद्वयसमुच्चयेन विजिगीषुकथारूपो जल्पः। जल्पार्धे नैकेनैव वादेन यथा विजिगीषुवितण्डा; तथा वादार्धे नैकेनैव वादेन वीतरागवितण्डेति। अत्र वितण्डाशब्दोऽन्यतरसाधनवत्त्वसाधर्म्यादिति मन्तव्यम्। दृश्यते चेयं वीतरागवितण्डा। आदौ तावदाचार्यो वदति, शिष्यस्सोपपत्तिकमेवानुयुङ्क्ते, आचार्योऽपि सोपपत्तिकमेव परिहरन् शिष्यचोद्यं विनिवर्तयति ॥ ६२ ॥ **इति कथातदवान्तरविशेषादि** ॥

288. **कर्तव्यत्वेन यत्तु प्रमितिपरवशैः कल्पितं स्वेच्छया वा**
यच्चाकर्तव्यमेवं परिभवनपदं तत्प्रहाणग्रहौ स्तः।
स्वाचारद्यूतसंयत्प्रभृतिषु च तथा स्वीकृतेयं व्यवस्था
नैनामीषद्वितण्डाऽप्यलमतिपतितुं साधनांशोज्झिताऽपि ॥ ६३ ॥

वितण्डायामपि वादिप्रतिवादिव्यवस्थानुपालनं कर्तव्यमित्याह—**कर्तव्यत्वेनेति** ॥ कर्तव्यत्वेन प्रमितिपरवशैः कल्पितं स्वपक्षसाधनादि। अकर्तव्यत्वेन कल्पितं छलजातिनिग्रहस्थानादि। स्वेच्छया कल्पितं निरोष्ठ्यव्यवहारः, अदन्त्यव्यवहारः, उक्तशब्दस्य पुनरनभिधानं, लुङ्प्रयोगः, चङ्प्रयोगः, यङ्प्रयोगः, यक्प्रयोगः इत्यादिकं शब्दविषयम्। अनुमानेनैव साधनमागमेनैव साधनं वक्रानुमानेनैव साधनं वैदिकागमेनैव साधनमित्यादिकं प्रमाणविषयम्। एवमन्यदपि वादिप्रतिवादिप्रौढिप्रकाशनार्थं कल्पनं द्रष्टव्यम्। एतत्परित्यागे निग्रह इत्याह—**परिभवनपद**मिति। नियमातिलङ्घने परिभवनं स्वकुलाचारद्यूतादिष्वपि दृष्टमित्याह—**स्वाचारे**ति। सर्वा चेयं व्यवस्था वादजल्पयोरेव; वैतण्डिकस्य न काचि-

व्यवस्थेत्याशङ्क्य परिहरति—**नैनामिति** । **साधनांशोज्झिताऽपीति** । वितण्डायां स्वपक्षसाधनाभावेऽपि दूषणसमर्थन-सद्भावात् सर्वाऽपि व्यवस्था वैतण्डिकेनाप्यङ्गीकार्येत्यर्थः ॥ ६३ ॥ **इति वितण्डायामपि व्यवस्थानुपालनम् ॥**

289. सद्दोषोक्त्या कथायां परपरिभवनं स्वोक्तहान्यादिनाम्ना
तत्त्वाबोधस्य लिङ्गं विविधमकथयन्निग्रहस्थानमाप्ताः ।
तत्राचोद्यानुयोगं द्विविधमशकनासिद्धिभेदादवोचन्
पूर्वो जातिः परस्तु च्छलमनृतवचः स्यादकालग्रहश्च ॥ ६४ ॥

इत्थं वैतण्डिकस्यापि दोषादोषव्यवस्थानुपालनमुक्त्वा निग्रहस्थानलक्षणतद्विभागादिकं दर्शयति—**सद्दोषेति** ॥ वादिप्रतिवादिभ्यां दोषत्वेनाङ्गीकृतानामभिधानेन कथायां परेषां परिभवनं—निग्रहो भवति; प्रतिज्ञाहान्यादिनाम्ना वक्तव्य-मित्याह—**स्वोक्तेति** । निग्रहस्थानलक्षणमाह—**तत्त्वेति** । अप्रतिपत्तिर्विप्रतिपत्तिश्च निग्रहस्थानमिति निग्रहस्थानलक्षण-सूत्रम् । तस्याभिप्रायस्तत्त्वाप्रतिपत्तिसूचकं निग्रहस्थानमिति, अप्रतिपत्तिविप्रतिपत्त्योर्द्वयोरपि तत्त्वाप्रतिपत्तिसूचकत्वादिति । वादेऽपि कथावसानहेतुत्वेनात्यन्तानुपादेयस्य निरनुयोज्यानुयोगस्य विभागान् दर्शयति—**तत्रेति** । जातिः, छलं, प्रतिज्ञा-हान्याद्याभासः, अप्राप्तकाले ग्रहणमिति चतुर्विधो निरनुयोज्यानुयोगः । स च जातिरजातिरिति द्विविधः । अजातिरपि छलमछलमिति । अछलमपि हान्याद्याभासस्तदन्यच्चेति । तत्र छलजात्योर्वैषम्यमाह—**अचोद्यानुयोगं द्विविधमशकना-सिद्धिभेदादवोचन्निति** । सिद्धमपि दूषणासमर्थं जातिः; दूषणसमर्थमप्यसिद्धं छलमिति विभागः । तदिदमाह—**पूर्वो जातिः परस्तु च्छलमिति** । अनृतवचः—अविद्यमानस्य वचनं हान्याद्याभासवचनम् । अकालग्रहः—अप्राप्तकाले ग्रहणम् ॥ ६४ ॥ **इति निग्रहस्थानलक्षणविभागादि ॥**

290. जातिः स्वव्याहता वागुपधिनियतिभिर्भिद्यतेऽनेकधा सा
युक्तत्यागस्त्वयुक्तग्रहणमविषये वृत्तिरप्यत्र दोषाः ।
स्वव्याघातोऽनुवृत्तश्छलमपि वचसां कल्पितार्थे निषेध-
स्तत्तद्वृत्तिप्रभेदादिदमपि विविधं विस्तरेणालमत्र ॥ ६५ ॥

अथ छलजात्योर्लक्षणविभागमाह—**जातिरिति** । *स्वव्याघातकमुत्तरं जातिः *दूषणाशक्तमुत्तरं जातिरिति मतभेदेन पूर्वमुक्तम् । सा जातिरवान्तरलक्षणनियतिभिः प्रतिधर्मसमादिभेदेनाऽनेकधा भिद्यत इति दर्शयति—**उपधीति** । जातिषु विशेषदोषान् कथयति—**युक्तेति** । युक्ताङ्गत्यागोऽयुक्ताङ्गस्वीकारोऽविषयवृत्तित्वं चेति हि जातिदोषविशेषाः । सर्व-जात्यनुवृत्तस्तु दोषः स्वव्याघातः । छललक्षणमाह—**छलमपीति** । कल्पितदूष्यदूषणाभिधानं छलमित्यर्थः । इदं च छलं तत्तच्छब्दप्रवृत्तिभेदात् मुख्योपचारतात्पर्यवृत्तिभेदेन त्रिविधम् । अस्यार्थस्यानेकेषु ग्रन्थेषु प्रसिद्धत्वात्किमत्र विस्तरेणेति विस्तरानादरः ॥ ६५ ॥ **इति जात्यादिलक्षणविभागादि ॥**

291. यस्मिन्मानप्रवृत्तिस्तदिदमशरणैरभ्युपेत्यं हि सर्वै-
र्व्याघातो यत्र दृष्टस्तदपि न शरणं साधने दूषणे वा ।
इत्थं सिद्धे कथानां रहसि कथकयोस्सावधानत्वभूम्ने
पद्पक्ष्यन्ता सदुक्तिः परिषदनुमता रुद्धरोधावकाशा ॥ ६६ ॥

उक्तदोषेष्वन्यतमस्यापि संभवे द्वितीयादिकक्ष्यायामेव वादविच्छेदः स्यात्, किमनया षट्पक्षीकल्पनयेत्याशङ्कमानस्योत्तरं वदति—**यस्मिन्निति** ॥ अयमर्थः—यत्प्रमाणेन प्रतीयते तत्सर्वैरपि वादिभिरङ्गीकार्यम् । यत्र पुनस्साधने दूषणे वा व्याघातो दृश्यते तदपि न शरणमेव—स्वपक्षसाधने परपक्षदूषणे वाऽनुपाय इत्यर्थः । इत्थं कथानां तिसृणामपि सिद्धे रहस्ये यद्यपि द्वितीयादिकक्ष्यायामेव दूषणं मध्यस्थैरवलोक्यते ; तथाऽपि कथकयोस्सावधानत्वसिद्ध्यर्थं षट्पक्षीपर्यन्ता पुनरसदुक्तिर्मध्यस्थैरनुमता भवति । तत्र हेतुमाह—**रुद्धेति** । षट्पक्षीपर्यन्तं मध्यस्थानां निवारणावकाशाभावादित्यर्थः । तथा हि—द्विविधा हि कथा ; सत्साधनोपक्रमा तावदेका ; अपरा पुनरसत्साधनोपक्रमा । पर्यनुयोज्योपेक्षणं च मध्यस्थैर्वक्तव्यम् ; उभयोरपि वादिनोर्दुष्टत्वात् । अन्यतरदोषमात्रकथने माध्यस्थ्यमेव हीयेत । तथा च सत्साधनोपक्रमकथायां वादी न दुष्टः । असदुत्तरकथने द्वितीयकक्ष्यायां प्रतिवादी दुष्टः । तत्र वादिना तृतीयकक्ष्यायां दुष्टवचनपरिग्रहे वादिनः पर्यनुयोज्योपेक्षणम् । अयमेव मध्यस्थानां वक्तुमवसरः । अथ मध्यस्थाः प्रतिवादिनो यथावस्थितवचनसंभवमपेक्षन्ते, स पुनरयथैव भाषते ; तत्र चतुर्थकक्ष्याप्रवृत्तिः । ततो वादिनमपेक्षन्ते, सोऽप्ययथैव भाषते ; अत्र पञ्चमकक्ष्या प्रवर्तते । अथ वादिप्रतिवादिनोः स्तम्भे सभापतिप्रश्नमपेक्षन्ते ; स पुनर्न पृच्छति । तस्मिन्नवसरे प्रलाप एव प्रतिपादित इति षष्ठी कक्ष्या । एवं सत्साधनोपक्रमकथायां षट्पक्षी ; असत्साधनोपक्रमकथायां पञ्चैव पक्षाः ; द्वितीयकक्ष्यायामेव पर्यनुयोज्योपेक्षणस्य प्रवृत्तेरिति विभागः । ततः षट्पक्षादिकमनुसृत्य मध्यस्था निवारयन्तीति न्याय्यमेतत् ॥ ६६ ॥ **इति षट्पक्षीसंभवः** ॥

292. **वाक्यार्थो यस्त्वपूर्वो न खलु किमपि तद्व्याप्यमस्मिन् पदादौ**
साङ्गत्यं बोधकत्वादधिकमनुमितौ ग्राह्यमत्रैतदेव ।
वक्तृज्ञानानुमानादिकमपि न भवेदन्ततो व्याप्त्यभावा-
त्तत्तल्लिङ्गाप्रतीतावपि मतिजननाद्वक्त्रभावाच्च वेदे ॥ ६७ ॥

इत्थं प्रमाणाभासप्रवृत्तिरूपां षट्पक्षीमुक्त्वा **सौगत**समयानुवर्तिना येनकेनापि परिकल्पितस्य वाक्याद्वाक्यार्थानुमानस्य **प्राभाकरवैशेषिक**परिकल्पितयोश्च वक्तृज्ञानानुमानयोराभासत्वं वक्तुमारभते—**वाक्यार्थ** इति ॥ कृत्स्नस्यापि वाक्यस्यानुमानरूपतामाहुः सौगता वैशेषिकाश्च । प्राभाकरास्तु लौकिकवाक्यमात्रस्य । कथं तत्रानुमानप्रवृत्तिरिति पृच्छामः । विप्रतिपन्नानि पदानि स्मारितार्थसंसर्गज्ञानपूर्वकाणि पदत्वादिति यदि वदसि, तदा न विशेषसिद्धिः । यदि संसर्गविशेषज्ञानपूर्वकाणि संसर्गविशेषवन्तीति वा, तदा संसर्गविशेषो न प्रसिद्धः, कथं व्याप्तिग्रहः ? अनेनैव वाक्येन प्रसिद्धश्चेदन्योन्याश्रयः ; अव्युत्पन्नेषु च पदेषु व्यभिचारः । न ह्यव्युत्पन्नानि पाठमात्रावगतानि पदानि स्मारितार्थसंसर्गज्ञानपूर्वकाणि । व्युत्पन्नपदत्वादिति चेत् केयं व्युत्पत्तिः ? अभिधानशक्तिग्रहणमिति चेत् ; तर्हि पदसङ्घातेनैव वाक्यार्थसिद्धिः ; किमनयाऽनुमानकुसृष्ट्या ? वाक्याद्वाक्यार्थप्रतिपत्तिरिति हि लौकिका मन्यन्ते । पूर्वमनुमानं पश्चाद्वाक्यार्थप्रतिपत्तिरनुवादरूपतयेति चेन्न ; अदर्शनात् । न हि प्रयुक्ते वाक्ये द्विवारमर्थप्रतिपत्तिर्दृश्यते । अतो वेदवल्लोकेऽपि वाक्यादेवार्थप्रतिपत्तिरिति प्राभाकरस्योत्तरम् । वैशेषिकस्याप्युपलम्भविरोधः । सर्वे हि व्यवहर्तारः शब्दादेव साक्षादर्थप्रतीतिमुपलभन्ते । कल्पनागौरवं चोत्तरम् । शब्दादर्थप्रतीतिरिति कल्पने लाघवम्, वक्तृज्ञानानुमानपृष्ठलग्नवाक्यार्थप्रतीतिकल्पने गौरवम् । संबन्धभेदादपि प्रमाणभेदमाह—**साङ्गत्य**मिति । शब्दे केवलबोधकत्वमात्रं संबन्धः ; अनुमाने

व्याप्तिरिति विभागः । एतदेव बोधकत्वम् । उक्तमर्थं सङ्कलय्य विशदयति—**वक्तृज्ञाने**ति । यदि वा पूर्वं वाक्यादर्थानुमानं परास्तम्, अत्र वक्तृज्ञानानुमानपूर्वकमर्थसिद्धिर्निरस्यत इति न पौनरुक्त्यशङ्का । बुद्धप्राभाकरवैशेषिकाणां निराकरणे न्यायतौल्यात् साधारण्येनास्माभिर्व्याख्यातं पूर्वमिति न दोषः । तत्र हेतुमाह—**व्याप्त्यभावा**दिति । हेत्वन्तरमप्याह—**तत्त**दिति । तत्तद्व्राद्युक्तलिङ्गाप्रतीतावपि वाक्यार्थप्रतीतिप्रसिद्धिप्राचुर्यादिति । वैशेषिकस्य विशेषदूषणं प्रदर्शयति—**वक्त्रभावाच्च वेद** इति । ईश्वरानुमानं निरस्तमिति भावः ॥ ६७ ॥ **इति आगमस्यानुमानाद्बहिर्भावः** ॥

293. प्रत्येकं स्वानुभूतात्तदुभयमधिकं संस्कृतिद्वन्द्वयोगात्
स्मृत्यारूढं विजानन्त्यनुमितिवचसोर्वेद्यमप्येवमस्तु ।
पारोक्ष्यं तत्स्मृतित्वादनधिकमिति न प्रागनिर्धारितांश-
ज्ञानस्य स्पष्टदृष्टेः परिहितहरितस्त्वेतदस्पष्टमाहुः ॥ ६८ ॥

अत्र कश्चिदाह—आगमजन्यमनुमानजन्यं वा परोक्षज्ञानमिति किंचिन्नास्ति ; किंतु नानासंस्कारजन्यस्मृतिसमुच्चयमात्रमेव । यथा प्रत्येकमनुभूतानां वृक्षादीनां समुच्चयेन सेनावनादिस्मरणं स्मरणमेव, एवं प्रत्येकानुभूतपदार्थस्मरणमेवागमजन्यं ज्ञानं; तथाऽनुमानजन्यमपीति, न स्मरणादतिरिच्यते परोक्षम् । तदिदमाशङ्कते—**प्रत्येक**मित्यारभ्य **अनधिक**मित्यन्तेन ॥ परिहरति—**नेति** । तत्र हेतुमाह—**प्रागनिर्धारिते**ति । अयमत्र भावः—वाक्यार्थे तावत्प्रागविदितस्संसर्गविशेषस्सिध्यति ; अतो न स्मृतित्वम् । एवमनुमानेऽपि पक्षनिष्ठं साध्यं सिध्यति । अतोऽपूर्वार्थप्रतीत्या न स्मृतित्वसिद्धिरिति । अयमत्र निर्णयः—संस्कारे सत्यप्यपूर्वार्थप्रतिपत्तौ न स्मृतित्वम् ; अन्यदा पुनः स्मृतित्वमिति । अनुभव एव परोक्षापरोक्षविभागं बाह्या अप्याहुरित्याह—**परिहिते**ति । **क्षपणकाः** खलु प्रत्यक्षपरोक्षविभागं स्पष्टमस्पष्टमिति विभज्य व्याचक्षते ॥ ६८ ॥ **इति परोक्षानुभवासिद्धिपरिहारः** ॥

294. प्रत्यक्षादीव मानं विमतिपदवचो हेतुदोषाद्यभावा-
द्वाक्यत्वादप्रमाणं विमतमिति यदि स्वोक्तिबाधादयः स्युः ।
अव्युत्पन्नस्य बोधं न जनयति वचस्संगतिज्ञानहाने-
र्लिङ्गं व्याप्तिप्रतीतेः पुरत इव न चावद्यमेतावताऽस्य ॥ ६९ ॥

सर्वं वाक्यमप्रमाणमिति वादिनं प्रतिक्षिपति—**प्रत्यक्षादी**ति ॥ विप्रतिपन्नं वाक्यं प्रमाणम् कारणदोषबाधकप्रत्यया[द्य]भावादिति हेतुः, दृष्टान्तः प्रत्यक्षमनुमानं वा । अत्र प्रत्यनुमानमाशङ्क्य परिहरति—**वाक्यत्वा**दिति । स्वोक्तिबाधः—स्वाभ्युपगमबाधः, स्वप्रवृत्तिबाध इत्यादिकमूह्यम् । सर्ववाक्याप्रामाण्ये स्वाचार्यवचनस्यापि सर्वशब्दार्थत्वेन स्वमतपरमतविभागो न स्यादित्यर्थः । यदि शब्दः प्रमाणम्, अव्युत्पन्नस्याप्यर्थं बोधयेत् प्रदीपवत् ; न हि दीपो व्युत्पन्नाव्युत्पन्नविभागेनार्थमवबोधयतीत्याशङ्क्य परिहरति—**अव्युत्पन्नस्ये**ति । **सङ्गतिज्ञानहाने**रिति । वाच्यवाचकभावसंबन्धप्रतिपत्तिरागमस्यैवार्थावबोधनाङ्गम्, न तु प्रत्यक्षस्य ; अतः सहकार्यभावादव्युत्पन्नस्य शब्दोऽर्थं नावबोधयतीति न दोषः । तत्र दृष्टान्तमाह—**लिङ्ग**मिति । यथा व्याप्तिप्रतीतिशून्यस्य लिङ्गं साध्यप्रतीतिं न जनयति, नैतावता लिङ्गस्य दोषः ; एवमागमस्येति ॥ ६९ ॥ **इति निर्दोषवाक्यप्रामाण्यम्** ॥

295· वक्त्री व्युत्पत्तितः प्राग्यदि निजविषयं वाग्विभक्त्यन्वयाद्यैः
किं व्युत्पत्त्या तिरश्चामपि न कथमितो बालकानां च बोधः ।
स्वा[र्थे]र्थश्शब्दस्तथा चेत्तदपि न विषयैस्तस्य साम्यात्तदन्यै-
रव्युत्पन्नत्वतो वा स्वमपि न गमयेदेष तद्वत्स्ववाच्यम् ॥ ७० ॥

अत्र शब्दस्य बोधकत्वशक्तिसमर्थनेन संतुष्टः कश्चिदाह—अव्युत्पन्नोऽपि शब्दोऽर्थप्रत्यायक इति, तं प्रतिब्रूते—**वक्त्रीति** ॥ अत्र वक्त्रीति किं शक्तिमात्रमभिधीयते, किं वा वचनक्रियासंबन्धः? पूर्वस्मिन् पक्षे नास्माकमपि विप्रतिपत्तिः, शब्दशक्तेर्नित्यत्वात् । उत्तरं पक्षमनुवदति—**वक्त्री व्युत्पत्तितः प्रागिति** । विभक्त्यन्वयाद्यैरिति वचनहेतुः । प्रकृतिप्रत्ययादिभेदेन व्युत्पन्नो हि शब्दोऽर्थं प्रत्याययतीति भावः । अनूदितमर्थं प्रतिक्षिपति—**किं व्युत्पत्त्येति**। स्वयमेव शब्दोऽर्थं प्रत्याययति चेत्, व्युत्पत्तिर्निरर्थिकैव स्यात् । अव्युत्पन्नाच्छब्दात्तिरश्चां बालमूकानां च बोधः कथं न स्यात्? नन्वव्युत्पन्नानामपि शब्दः स्वरूपं प्रतिपादयति ; अतः शब्दस्याव्युत्पन्नस्यापि बोधकत्वं स्वस्वरूपे दृष्टमिति, तदिदमाह—**स्वार्थ** इति । दूषयति—**तदपि ने**ति । तत्र हेतुमाह—**विषयै**रिति । अयं भावः—यथा विषयेषु व्युत्पन्नः शब्दोऽर्थमवगमयति, एवं स्वबोधकत्वेनापि व्युत्पन्नश्शब्दः स्वात्मानमवगमयति । अन्यथा स्वात्मनि व्युत्पत्त्यभावात् स्वात्मानमपि नावबोधयेत् । उक्तमर्थमनुमानेनाप्युपपादयति—**अव्युत्पन्नत्वत** इति । स्वात्मन्यव्युत्पन्नश्शब्दः स्वात्मानं नावगमयेत्, यथा स्वविषये अव्युत्पन्नश्शब्दः स्वविषयं नावगमयति । अयमत्र भावः—शब्दस्य द्वयी शक्तिः ; अर्थप्रकाशकत्वं स्वस्वरूपप्रकाशकत्वं चेति । अर्थप्रकाशनशक्तिः स्वयमगृहीता नार्थप्रकाशनाङ्गं भवति । एवं शब्दप्रकाशनशक्तिः स्वयमगृहीता चेत्, न स्वप्रकाशनाङ्गं भवति । तस्माच्छब्दः स्वार्थवत् स्वस्मिन्नपि व्युत्पन्नः स्वप्रतीतिं जनयतीति । अतश्शक्तस्यापि शब्दस्य तत्तदर्थप्रकाशनशक्तिप्रतिसन्धानमन्तरेण नार्थप्रतिपत्तिजनकत्वमिति ॥ ७० ॥ **इति अव्युत्पन्नशब्दबोधकत्ववादभङ्गः ॥**

296· शब्दस्संकेतितोऽर्थं गमयति विमतोऽपीति शास्त्रप्रतीपं
तत्कर्ताऽद्य ह्यसिद्धस्स च दुरधिगमस्सृष्टिकालेऽनुमानैः ।
श्रुत्या चेत्प्रत्युतैतद्विभुरपि तनुते वेदतो नामरूपे
व्याकृत्यादेर्विरुद्धौ क्रमजनिविलयौ क्षुद्रभाषासु नैवम् ॥ ७१ ॥

सर्वस्यापि शब्दस्य संकेतपूर्वकत्वं कश्चिदाह विप्रतिपन्नश्शब्दः सांकेतिकः शब्दत्वात् भाषाशब्दवदिति । तदेतदनुवदति—**शब्द** इति ॥ परिहरति—**शास्त्रप्रतीप**मिति । * वाचा विरूपनित्ययेत्यादिश्रुतिविरुद्धत्वात् कालात्ययापदिष्टमित्यर्थः । संकेतकर्ता किमाधुनिकः? किं विश्वजगत्सृष्टिकालस्थः? आधुनिकश्चेन्न दृष्टः ; ईश्वरश्चेदीश्वरानुमाननिरासेन प्रागेव निरस्त इत्याह—**तत्कर्ते**ति । श्रुतिप्रसिद्धस्संकेतकर्तेति चेत्, तद्विरुद्धमेव भवतः ; * धाता यथापूर्वमकल्पयत् * नामरूपं च भूतानां कृत्यानां च प्रपञ्चनम् । वेदशब्देभ्य एवादौ देवादीनां चकार सः ॥ इति नामरूपव्याकरणस्य वेदपूर्वकत्वश्रवणात् । कथं तर्हि काठकादिसमाख्या? कथं व्याहृत्यादेः क्रमादुपदेशः? कथं वा ऋग्वेदादेरनुक्रमादुपदेशः पुराणेषु व्यवह्रियते? सर्वं चैतदभिव्यक्तिविशेषादित्याह—**व्याकृत्यादे**रिति । प्रवर्तनविशे-

षादेरित्यर्थः । उत्पत्तिविलयौ * नामरूपे व्याकरोदिति श्रुतिविरुद्धौ । तर्हि भाषान्तरेऽप्यसांकेतिकत्वं स्यादित्याशङ्क्य परिहरति—क्षुद्रेति ॥ ७१ ॥ **इति सर्वशब्दसांकेतिकत्वभङ्गः ॥**

297. **व्युत्पत्तिः कार्य एव प्रथमसमुदिता वृद्धवाक्यात्प्रवृत्तौ**
तत्सर्वास्तत्पराः स्युर्गिर इति यदि न क्वापि सिद्धेऽपि सिद्धेः ।
स्याद्वा कार्यैकलक्ष्या प्रथममिह कुतश्शब्दशक्तिं नियच्छे-
त्तात्पर्यं चान्यथाऽपि ह्यनितरशरणैर्लोकवेदप्रयोगैः ॥ ७२ ॥

एवं व्युत्पत्तिं प्रसाध्य सिद्धे व्युत्पत्तिं साधयितुमारभते । तत्र **प्राभाकर**मतमनुवदति—**व्युत्पत्ति**रिति ॥ पूर्वं सर्वशब्दानां सांकेतिकत्वं निरस्तम् । अत्र सर्वशब्दानां कार्ये व्युत्पत्तिं वदन् **प्राभाकरो** निरस्यते । स ह्येवं मनुते—व्युत्पत्त्यायत्तं शब्दस्य प्रामाण्यम् ; आद्या व्युत्पत्तिः कार्य एव । वृद्धव्यवहारो हि व्युत्पत्तिबीजम् ; प्रयोजकवृद्धो हि गामानयेति वाक्यं प्रयुङ्क्ते ; प्रयोज्यश्चानयति ; व्युत्पित्सुरन्योऽनेन वाक्येनानुमानसध्रीचा व्युत्पाद्यते । इत्थं ह्यनुमिनोति व्युत्पित्सुः—विप्रतिपन्ना प्रयोज्यप्रवृत्तिः कार्यताबुद्धिपूर्विका चेतनप्रवृत्तित्वात् अस्मत्प्रवृत्तिवत् । विप्रतिपन्ना कार्यताबुद्धिः प्रयोजकवाक्यजन्या तदन्वयव्यतिरेकानुविधायित्वात् । यद्यदन्वयव्यतिरेकानुविधायि तत्तज्जन्यं यथा संप्रतिपन्नमिति । एवं सामान्यतः कार्यपरत्वे प्रयोजकवाक्यस्य निश्चिते, गामानय गां बधान अश्वमानय अश्वं बधानेत्यादिषु वाक्येषु आवापोद्वापवशाद्विशेषव्युत्पत्तिरपि जायते । अतः कार्य एव शब्दानां व्युत्पत्तिः । तस्मान्न सिद्धरूपे ब्रह्मणि वेदान्तवाक्यानां प्रामाण्यमिति । एतदनुभाषते—**व्युत्पत्ति**रिति । परिहरति—**नेति** । तत्र हेतुमाह—**क्वापी**ति । सिद्धे व्युत्पत्तिप्रकार उपरितनग्रन्थे विस्तरेण प्रतिपादयिष्यते । तत्तावत्तिष्ठतु ; अन्वारुह्यापि वदामः । कार्य एव व्युत्पत्तिरस्तु ; तथापि सिद्धेऽपि तात्पर्यं स्यादित्याह—**स्यादिति** । अयं भावः—चत्वारो ह्यर्थाश्शब्दस्य मुख्यगौणलाक्षणिकतात्पर्यवृत्तिभेदेन । तत्र मुख्यवृत्तेरेकत्रावस्थानेऽपि तात्पर्यवृत्तिरन्यत्रापि संक्रमते । अन्यथा कथमृत्विक्पत्नीयजमानादिभेदेन कर्तृविभागः ? स्फ्यकपालपुरोडाशादिभेदेन करणविभागः ? स्वर्गस्वाराज्यपशुपुत्रादिभेदेन फलविभागः ? अतः कार्यशेषतया सिद्धस्यापि कार्यवाक्येषु तात्पर्यभूमित्वात् व्युत्पत्तेः कार्यपरत्वनिर्बन्धो निर्निबन्धनः ॥७२॥ **इति सर्वशब्दानां कार्यपरत्वभङ्गः ॥**

298. **कोऽसौ पाश्चाल इत्याद्यनुभवतु वचस्सिद्धतात्पर्ययोगं**
शास्त्रं कार्यैकशेषं गमयति निखिलं सिद्धमित्यर्धरम्यम् ।
यत्र ज्ञानं पुमर्थस्तदवधिवचनं तत्र बाधोऽपि नास्मि-
न्नातो नाट्यादिनीतिर्निधिवचननयादन्यथा स्याद्विरोधः ॥ ७३ ॥

इत्थं कार्य एव व्युत्पत्तिरिति नियमाङ्गीकारेण कार्यशेषतया सिद्धेऽपि तात्पर्यमुक्तम् । इदानीं सिद्ध एव प्राधान्येन तात्पर्यं संभवति ; कोऽसौ पाञ्चाल इत्यादिषु तथा दृष्टेरिति वदन्तं सिद्धपरवादिनं तत्पक्षानुवादपूर्वकं **प्राभाकरं** प्रतिक्षिपति—**कोऽसा**विति ॥ अयमस्य भावः—लौकिकवाक्यं सिद्धपरमस्तु, वैदिकवाक्यं सर्वमपि कार्यपरमेव ; सिद्धं तु कार्यशेषतया वदतीति । तद्दूषयति—**अर्धरम्य**मिति । कानिचित्सिद्धपराणि कानिचित्कार्यपराणीति विभागस्य दर्शनादर्धरम्यत्वमुच्यते । पुरुषार्थपर्यवसायित्वं हि वाक्यस्य प्रामाण्ये तन्त्रम् ; तच्च तव गृहे निधिरस्तीत्यादौ प्रतिपत्तिमात्रेण ; ज्योतिष्टोमादिवाक्येषु स्वर्गादिफलप्रतीत्या । अतो ब्रह्मज्ञाने स्वरूपेण पुरुषार्थत्वान्न पुरुषार्थान्तरापेक्षा । तर्हि

बालोपच्छन्दनादिवाक्यवदर्थतथात्वं न स्यादिति चेत्; न स्यात्, बाधाभावेन स्वतःप्रामाण्यस्यैव न्यायप्राप्तत्वात्। अत एव न नाट्यादिनीतिः। नाट्यादावर्थानुकारमात्रेण प्रीतिः। नात्रानुकारप्रतीत्या प्रीतिः; अपि तु स्वगृहे निहितनिधिसद्भावप्रतीत्या। इत्थं बाधविधुरेष्वर्थतत्त्वेषु प्रामाण्यानङ्गीकारे कार्यवाक्येऽपि प्रामाण्यं न स्यादिति कण्ठगतजीवितमेव वेदप्रामाण्यमिति भावः॥ ७३॥ **इति सिद्धस्वरूपादिपरवाक्यानां विधिशेषत्वमन्तरेण प्रामाण्यनिरूपणम्॥**

299. **कस्मैचिज्ज्ञापयैतत्त्वमिति परकृतां वीक्ष्य चेष्टां तदन्य-**
स्तस्मै ब्रूते ततस्तद्गमकमिह वचो वेत्ति चेष्टाविदन्यः।
तत्तद्वाच्येषु शब्दैर्हितविदभिहितैरङ्गुलीयोगपूर्वं
जानन्नन्यत्र तत्तत्स्वहितजनकृतिं शिक्षणार्थामवैति॥ ७४॥

इदानीमाद्यव्युत्पत्तिः प्रकारत्रयेण सिद्धार्थेऽपि कर्तुं शक्येति वक्तुमारभते—**कस्मैचिदि**ति॥ एषा किल काचित्प्रक्रिया—पुत्रस्ते जात इति देवदत्ताय ज्ञापयेति केनचिच्चेष्टया चोद्यमानः कश्चित् गत्वा तस्मै देवदत्ताय तं वक्ति; तेन सह गतः कश्चिदन्यो व्युत्पित्सुर्मूकवच्चेष्टाविशेषज्ञस्तद्वाक्यं श्रुत्वा व्युत्पद्यते एतद्वाक्यं पुत्रजन्मरूपार्थप्रतिपादकमिति। तदिदमाह—**ततस्तदि**ति। प्रकारान्तरेण प्रतिपदव्युत्पत्तिनिरूपणेन सिद्धे व्युत्पत्तिं दर्शयति—**तदिति**। तत्तच्छब्दवाच्येषु शिशुपशुपक्षिमृगादिष्वम्बाताततमातुलादिभिर्हितविद्भिरभिहितैश्शशिपश्वादिशब्दैस्साकमङ्गुलीनिर्देशपूर्वकं जानन्—प्रतिपद्यमानस्तत्तत्स्वहितप्रवृत्तिमन्यत्रापि शिक्षणार्था—व्युत्पादनार्थामवैति। अयमत्र क्रमः—शिक्षको जनः कञ्चित्कालमङ्गुलीनिर्देशपूर्वकं तेषुतेष्वर्थेषु तत्तच्छब्दान् प्रयुङ्क्ते; पश्चादङ्गुलीनिर्देशमन्तरेण वदति। व्युत्पित्सुस्तच्छृणोति, चेष्टापरिज्ञानवत्त्वाद्व्युत्पादकानां प्रवृत्तिं व्युत्पादनार्थां जानाति; ततश्चेष्टामन्तरेणापि शब्दमात्रादेव स्वप्रतिपत्तिं दृष्ट्वा शब्दस्य बोधकत्वशक्तिं जानाति। अयं शब्द इममर्थं बोधयति, शब्दार्थयोस्संबन्धान्तरं न दृश्यते; संकेतयिता चान्यो न दृष्टः; परिशेषाद् बोध्यबोधकभावेनैवायं शब्द इममर्थं बोधयतीति व्युत्पद्यते॥ ७४॥

300. **कश्चित् कस्यापि पुंसस्सुतजनिमिह तत्प्रीतिकृत्त्वं च जानन्**
तज्जन्मोक्तिप्रहृष्टे पितरि सुतजनेर्वेत्ति तद्वाच्यभावम्।
शक्यं तद्धर्षहेतुस्स इति नियमनं सन्निधानादियुक्ते-
रासीदत्सु प्रसूत्याद्यनियतिकथनं कार्यवाक्येऽपि शक्यम्॥ ७५॥

अयं चान्यः प्रकारः—देवदत्तस्य पुत्रे जाते कश्चिद्गत्वा पुत्रस्ते जात इति वदति। तत्पश्यन् बालकस्तन्मुखविकासेन तस्यानुकूलबुद्धिं जानन्नेतद्वाक्यं सन्निहितानुकूलरूपपुत्रजन्मप्रतिपादकमिति व्युत्पद्यते। तदिदमाह—**कश्चिदि**ति॥ अयमत्रान्वयः—कस्यापि पुंसस्सुतजनिं—पुत्रजननं तस्य च प्रीतिकृत्त्वं—प्रीतिहेतुत्वं च जानन् तज्जन्मवाक्यप्रहृष्टे पितरि सुतजनेः—पुत्रजननस्य तद्वाच्यभावं—शब्दवाच्यभावम् वेत्ति—जानाति। बहुष्वपि हर्षहेतुषु सत्सु पुत्रजननमेव हर्षहेतुरिति विशेषनियमनं सन्निधानादिलिङ्गैश्शक्यम्। आसीदत्सु बहुषु प्रीतिहेतुषु सुखप्रसूत्याद्यनियतिकथनं कार्यव्युत्पत्तावपि शक्यते वक्तुम्—तत्राप्यवान्तरबहुव्यापारसंभवादनियतिर्वक्तुं शक्या॥ ७५॥ **इति सिद्धार्थेऽप्याद्यव्युत्पत्त्युपपत्तिः॥**

301. **शब्दस्यैतस्य वाच्यस्त्वयमिति च तथा वाचकोऽसावमुष्ये-**
त्येवं शिक्ष्येत पश्चात् कतिपयवचसां पूर्वनिर्ज्ञातशक्तिः।

इत्थं व्युत्पन्नतत्तत्सहपठितिवशाद्वाचकान् वेत्ति कांश्चि-
द्ये लोके ते हि वेदे समधिकमिह यत्तु तत्रैव वेद्यम् ॥ ७६ ॥

इत्थं सिद्धार्थे प्रथमां व्युत्पत्तिमभिधाय द्वितीयामपि व्युत्पत्तिं तत्रैव वदति–**शब्दस्ये**ति ॥ अस्य शब्दस्यायमर्थो वाच्यः, अस्यार्थस्यायं शब्दो वाचक इति हि काव्यादिशिक्षाप्रकारः । लोकव्यवहारोऽप्येवमेव ज्ञापयति । इमां व्युत्पत्तिं पूर्वार्धेन दर्शयित्वा व्युत्पत्त्यन्तरमुत्तरार्धेन दर्शयति–**इत्थमि**ति । अयमर्थः–प्रभिन्नकमलोदरे मधूनि मधुकरः पिबतीति वाक्यं श्रुत्वा प्रभिन्नेत्यादिशब्दानां पूर्वव्युत्पन्नत्वाद्व्युत्पन्नपदसहपठनसामर्थ्यात् पूर्वमव्युत्पन्नं मधुकरपदमौचित्यादिना भ्रमरपरतया व्युत्पद्यत इति कांश्चिद्भ्रमरादिशब्दान् । तर्हि लौकिकशब्दानामेवं व्युत्पत्तिरस्तु, न वैदिकानामित्याशङ्क्याह–**य** इति । *य एव लौकिकास्त एव वैदिका इति हि लोकवेदाधिकरणन्याय इति भावः । कथं तर्हि वैदिकप्रयोगेषु वैषम्यम्? अत आह–**समधिक**मिति । यल्लौकिकशब्दाद्वैदिकशब्देषु समधिकं वैषम्यं तत् प्रातिशाख्यादिव्याकरणविशेषावगम्यमित्यर्थः । अतः कार्ये व्युत्पत्तिसिद्धेः व्युत्पत्त्यादिभिर्बहुभिर्लोकव्यवहारसहितैरभिधानपठितैर्व्याकरणप्रक्रियादिभिः प्रातिशाख्यादिभिरसाधारणहेतुभिस्सिद्धे वा कार्ये वा सर्वत्रापि व्युत्पत्तिस्समानस्वभावेति नैकत्र व्युत्पत्तिनियमः कार्य इत्यर्थः ॥ ७६ ॥ **इति सिद्धार्थे द्वितीयादिव्युत्पत्तिप्रकारः ॥**

302· **व्युत्पाद्यं नाप्रतीतं प्रसजति विदिते नैरपेक्ष्यं श्रुतीना-**
मिन्द्राद्यर्थे पदानामिति दुरधिगमा नामतेत्यप्ययुक्तम् ।
अप्रत्यक्षेषु सिंहप्रभृतिषु वचनैः कैश्चिदारण्यकोक्तैः
व्युत्पद्यन्ते हि पौराः स्वयमपि च वदन्त्येवमत्रापि वार्ता ॥ ७७ ॥

अस्तु प्रत्यक्षेषु पदार्थेषु एतादृशी व्युत्पत्तिः । अप्रत्यक्षेष्विन्द्रादिषु सिद्धेषु व्युत्पत्तिर्न युज्यत इत्याशङ्कते–**व्युत्पाद्य**मिति ॥ किमप्रतीते व्युत्पत्तिरुत प्रतीते? अप्रतीतं तावद्व्युत्पाद्यं न प्रसजति–न भवतीत्यर्थः । प्रतीते व्युत्पाद्ये प्रतीतत्वादेवाप्राप्तार्थप्रत्यायकश्रुतिनैरपेक्ष्यप्रसङ्ग इति । इत्थं सतीन्द्राद्यर्थे पदानां नामता दुरधिगमेति । एतदयुक्तमित्याह–**इत्यपी**ति । अयुक्तिमेवोपपादयति–**अप्रत्यक्षेष्वि**ति । सिंहादिष्वागमाद्व्युत्पत्तिर्नास्ति; अपि तूपमानात् । अत एवोक्तमुपमानवादिभिः–*सादृश्यस्यानिमित्तत्वान्निमित्तस्याप्रतीतितः । समयो दुर्ग्रहः पूर्वं शब्देनानुमयाऽपि वा ॥ इति चेत्; दुरुक्तं तु तत्, तादृशस्योपमानस्यैवाभावात्; अन्यथा वैदिकेन्द्रादिशब्दानां नित्याव्युत्पत्तिप्रसङ्गात् नित्यादृष्टत्वादिन्द्रादिजातेः । कथं तर्ह्यप्रत्यक्षे गवयत्वे गवयशब्दव्युत्पत्तिः? कथं वा प्रत्यक्षत्वप्रसङ्गविधुरेन्द्रादिसामान्ये? तत्र वक्त्रभिप्रायमाश्रित्य व्युत्पद्यते । अयं खलु वक्तुरभिप्रायः–सहस्राक्षत्वाद्युपलक्षिता काचिज्जातिरिन्द्रशब्दार्थ इति । तदन्यत्रापि समानम्; गोसादृश्योपलक्षिता काचिज्जातिर्गवयशब्दार्थ इति । किं च वक्त्रभिप्रायानङ्गीकारे प्रत्यक्षेऽपि घटादौ व्युत्पत्तिर्न स्यात् । तथा हि । कश्चित्को घट इति पृच्छति । व्युत्पादकः पुनः अयं घट इति व्यक्तिविशेषं दर्शयति; व्युत्पित्सुश्च तावता व्युत्पद्यते । तत्रैकस्यां व्यक्तौ व्युत्पन्नस्य व्यक्त्यन्तरे घटप्रतीतिर्न स्यात् । वक्त्रभिप्राय एव तत्र शरणम् । एतज्जातीयो घट इति वक्तुरभिप्रायः । तेन तज्जातीये व्युत्पद्यते तदभिप्रायाभिज्ञो व्युत्पित्सुरिति । एवं तर्कसहकृतेन वक्त्रभिप्रायपरिशोधनेन गवयत्वादौ गवयादिशब्दं व्युत्पद्यते व्युत्पित्सुः; किमिह निरर्थकोपमानकल्पनेनेति । न केवलं

सिंहादिशब्दव्युत्पत्तिः, व्यवहारोऽपि दृश्यत इत्याह—**स्वयमिति**। दृष्टान्तदृष्टमर्थं पक्षे योजयति—**एवमिति**। वार्ता—प्रवृत्तिः ॥ ७७ ॥ **इति अप्रत्यक्षपदार्थव्युत्पत्तिप्रकारः ॥**

303. **व्यक्तिः शब्दैर्न बोध्या यदि न खलु भवेदन्वितज्ञप्तिसिद्धि-**
स्तच्छक्तिर्व्यक्तिमात्रे न च भवति यतः स्वोपलम्भादिबाधः ।
धर्मो धर्मी च नैकं किमपि न च तयोर्भिन्नयोरप्यभेद-
स्तस्मात्तां तद्विशिष्टामभिदधति पदान्यन्यथा गत्यभावात् ॥ ७८ ॥

यदि जातिवाचकत्वं शब्दस्य तर्हि विशिष्टविषयत्वं न स्यात् इत्याशङ्कते—**व्यक्तिरिति** ॥ परिहरति—**न खल्विति**। व्यक्तिविषयत्वाभावे कथमन्वितज्ञप्तिसिद्धिः, अन्वयस्य व्यक्तिनिष्ठत्वात्? यदि व्यक्तिमात्रे शक्तिः, तच्च न भवति, उपलम्भादिबाधात्। व्यक्तिमात्रे शब्दशक्तावनुवृत्तव्यवहारादिबाध इत्यर्थः। तर्हि धर्मो धर्मी चैकम्, अथवा भिन्नाभिन्नमित्याशङ्क्य पक्षद्वयमपि क्रमेण प्रतिक्षिपति—**धर्मेति, न चेति** च। अतो जातिविशिष्टा व्यक्तिरेव शब्दार्थ इति निगमयति—**तस्मादिति**। तदेवोपपादयति—**अन्यथा गत्यभावादिति**। अयमर्थः—केचिच्छब्दा जातिमात्रवाचकाः जातिस्सामान्यमित्यादयः। केचिद्व्यक्तिवाचकाः व्यक्तिस्स्वरूपमित्यादयः। अपरे पुनर्जातिविशिष्टव्यक्तिवाचकाः गौरश्व इत्यादयः। तत्र पूर्वकोटिद्वयविलक्षणतृतीयकोटिवाचकाश्शब्दा जातिविशिष्टव्यक्तिवाचिन इति ॥ ७८ ॥ **इति आकृतिशब्दानां विशिष्टवाचित्वम् ॥**

304. **जातिं व्यक्त्या विहीनां स्पृशति न धिषणा तेन जातौ प्रवृत्ता**
शक्तिर्व्यक्तिं स्पृशेच्चेत् स्थित इह वचसां तद्विशिष्टावगाहः ।
जातेर्बोधः स्वहेतोः स्थितिरपि हि भवेत्क्वापि गोत्वोक्तिनीत्या
शब्दात्तत्पारतन्त्र्यं स्फुरति यदि परावबोधने तन्न शक्यम् ॥ ७९ ॥

कौमारिलास्त्वेवं प्राहुः—जातिवाचिनश्शब्दा व्यक्तिं लक्षयन्तीति। तदयुक्तमित्याह—**जातिमिति** ॥ व्यक्ति-शून्यां जातिं कदाचिदपि न स्पृशति धिषणा। तेन जातौ प्रवृत्ता शब्दशक्तिर्व्यक्तिमपि स्पृशतीति वक्तव्यम्। तथा चेद्वचसां जातिविशिष्टव्यक्त्यवगाहनं स्थितमेव। तथा च शक्तिर्विशिष्ट इति भवतैवोक्तं भवति। तदेव विवृणोति—**जातेर्बोध** इति। जातेः प्रतिपत्तिः स्वकारणात्, अवस्थानं च कुत्राप्याधारविशेषे। तत्र दृष्टान्तमाह—**गोत्वेति**। यथा गोत्वशब्दे गोर्भावो गोत्वमिति गोशब्दप्रतिपत्तिमन्तरेण प्रतिपत्तिर्न भवति, गोशब्दमन्तरेण भावविषयस्य त्वप्रत्ययस्या-नुत्पत्तिः, एवं गोत्वस्य प्रत्ययस्थिती तदाधारभूत[गो]स्वरूपसापेक्षे इत्यर्थः। अस्तु गोत्वस्य पारतन्त्र्यस्फुरणम्, ततः किं शब्दशक्तेरित्यत आह—**शब्दादिति**। शब्दाद्गोत्वस्य व्यक्तिपारतन्त्र्यं यदि स्फुरति, तदा परस्य व्यक्तिद्रव्यस्याबोधने जातेस्तत्पारतन्त्र्यं शब्देन बोधयितुं न शक्यम्। अतो गवादिशब्दशक्तिर्व्यक्तिपर्यन्तेति ॥ ७९ ॥ **इति विशिष्ट-वाचिनां विशेषणमात्रे शक्तिनिष्कर्षानुपपत्तिः ॥**

305. **जातौ शक्तिर्लघुत्वात् भवति च वचसां भाषणं जातिमात्रे**
भेदो निष्कर्षकेभ्यस्त्विह परमजहल्लक्षणाया निरूढिः ।

इत्युक्तं कैश्चिदेवं यदि भवति तदोपाधिशब्देऽपि नीति-
र्मन्दं वैषम्यमात्रं भवतु च नियतिः प्रत्ययैर्लक्षणायाः ॥ ८० ॥

उक्तमपि दूषणं सम्यगजानानः पूर्वपक्षी लघुत्वावलम्बनेन लक्षणापक्षं पुनर्द्रढयति—**जाता**विति ॥ अयमर्थः—जातावेव शक्त्यङ्गीकारे शब्दस्य शक्तिलाघवं भवति; अतो वचसां भाषणम्—अभिधानं जातिमात्रे। तर्हि गोत्वशब्दात् गोशब्दस्य जातिवाचित्वे को भेदः? तत्राह—**भेद** इति। गोत्वशब्दो गोत्वजातिमेव प्राधान्येनाह; गोशब्दस्त्वनिष्कर्षकत्वादजहल्लक्षणानिरूढ्या गोत्ववत् तदाधारभूतां गामपि प्रकाशयति। अयमेव निष्कर्षकानिष्कर्षकभेदः। इमं पक्षमनुवदति—**इत्युक्तं कैश्चि**दिति। एतत्प्रतिबन्द्या दूषयति—**एव**मिति। तर्हि उपाधिशब्देऽपीयं नीतिरनुसन्धेया; तत्राप्युपाधावेव शब्दशक्तिः उपाधिमति निरूढलक्षणेति। तदेतदाह—**तदे**ति। गवादिशब्दस्तु जातिशब्दः, अन्यस्तूपाधिशब्द इयि वैषम्यं मन्दमेव; प्रयोजकं न्यायसाम्ये वैषम्यमात्रस्याप्रयोजकत्वात्। अत उपाधिशब्दवज्जातिशब्दस्यापि धर्मिपर्यन्ताभिधानमपरित्याज्यम्। कथं तर्हि गङ्गायां घोष इत्यादिषु लोके लाक्षणिकव्यवहारनियमः? तत्राह—**भव**त्विति। प्रतीतिरेव हि सर्वत्र शरणम्; प्रतीतिश्च व्युत्पत्त्यधीना; व्युत्पत्तिश्च व्युत्पादकपारम्पर्यादेव नियता; व्युत्पादकाश्च गोशब्दं गोत्वाधारद्रव्यविषयतया व्युत्पादयन्ति; गोत्वशब्दं पुनर्भावविषयतया। अतो निष्कर्षकानिष्कर्षकनिर्णयसिद्धिरिति ॥ ८० ॥ **इति व्यक्तिलक्षणापक्षभङ्गः॥**

306· मत्वर्थीयानुशिष्टिर्गुणवचनगणे वैभवात्स्यादसौत्री
शक्तिस्तत्रापि तत्तद्गुणवति नियता जातिशब्दाविशेषात्।
निष्कृष्यैषां प्रयोगे क्वचिदगतितया द्रव्य[शक्ति]वृत्तिर्निरुद्धा
शक्तिस्साम्ये विभक्तेस्तदवधिररुणाधिक्रियायामभाषि ॥ ८१ ॥

एवं जातिशब्दवत् गुणशब्दस्यापि द्रव्यपर्यन्ताभिधानम्। कथं तर्हि गुणवाचिशब्दे मत्वर्थीयप्रत्ययः शुक्लवान्मधुरवानित्यादि? तत्राह—**मत्वर्थीये**ति ॥ द्रव्यपर्यन्ताभिधानशक्तिमत्सु गुणवचनेषु मत्वर्थीयाभिधानं वैभवादेव; न पुनर्मत्वर्थीयप्रत्ययावश्यंभावात्। असौत्री—तथा सूत्रकारोपदेशाभावादित्यर्थः। यत्र शुक्लवान्मधुरवानिति मत्वर्थीयव्यवहारः, तत्रापि शब्दशक्तिर्धर्मिपर्यन्ता, जातिशब्दाविशेषात्; जातिशब्दवत् गुणवाचिनोऽपि तस्य धर्मिपर्यन्ताभिधानशक्तेरपि विद्यमानत्वात्। द्वयी हि प्रवृत्तिश्शुक्लादिशब्दानां लोकव्यवहारानुरोधेन कदाचित् गुणमात्रपरत्वं शुक्लो गुण इति; कदाचिद्गुणिपर्यन्ताभिधानं शुक्लः पट इति। एषां शुक्लादिशब्दानां निष्कृष्य प्रयोगे द्रव्यपर्यन्ताभिधानशक्तिर्निरुध्यते। तदा मत्वर्थीयप्रत्यययोगः स्यात्। विभक्तेस्साम्ये—समानाधिकरणप्रयोगे पटः शुक्ल इत्यादौ द्रव्यपर्यन्ताभिधानं शारीरकशास्त्रनिर्णीतारुणाधिकरणन्यायेन **भाष्यकारै**रेवाभाषीत्यर्थः। अत एव * गुणो शुक्लादयः पुंसि गुणिलिङ्गास्तु तद्वतीति असौ त्रिलिङ्गनियमोऽप्युपपद्यते ॥ ८१ ॥ **इति गुणवचनशब्दानां द्रव्यपर्यन्ताभिधायित्वम् ॥**

307· जीवं देवादिशब्दो वदति तदपृथक्सिद्धभावाभिधाना-
न्निष्कर्षाभावयुक्ताद् बहुरिह च दृढो लोकवेदप्रयोगः।
आत्मासंबन्धकाले स्थितिरनवगता देवमर्त्यादिमूर्ते-
र्जीवात्मानुप्रवेशाज्जगति विभुरपि व्याकरोन्नामरूपे ॥ ८२ ॥

एवं जातिगुणवाचिनोर्द्रव्यपर्यन्तत्वमुक्तम् । इदानीं द्रव्यवाचिनां देवादिशब्दानामात्मपर्यन्तत्वमुच्यते—**जीव**मिति ॥ देवादिशब्दो जीवं वदति ; जीवापृथक्सिद्धदेवादिशरीररूपभावाभिधानान्निष्कर्षकविवक्षाविधुरत्वात् । अत्र किं प्रमाणमित्यत्राह—**बहु**रिति । सर्वत्रापि शब्दार्थनिर्णये विशिष्टप्रयोग एव शरणम् । अस्ति च देवादिशब्दानामात्मपर्यन्ताभिधाने लोकप्रयोगः ; देवो मनुष्यः पशुर्मृग इत्यादि । तथा वेदप्रयोगोऽपि—* चत्वारः पञ्चदशरात्रा देवत्वं गच्छन्तीति ; * वाचिकैः पक्षिमृगतामित्यादिः । अत्रापृथक्सिद्धविशेषणत्वमेव व्यवहारनियमे तन्त्रम् । अस्ति चापृथक्सिद्धत्वं शरीरिणा शरीरस्य ; तदिदमाह—**आत्मासंबन्धकाले देवमनुष्यादिमूर्तेः स्थितिरनवगते**ति । न हि मृतस्य शरीरं क्षणमपि तत्संस्थानसंस्थितमवतिष्ठते । न केवलं लोकप्रसिद्धिः, * जीवात्मानमनुप्रविश्य नामरूपे व्याकरोदीश्वर इति हि वेदप्रसिद्धिः । अतोऽचिच्छरीरको जीवः, अचिज्जीवशरीरक ईश्वर इति चेतनाचेतनशब्दानां भगवत्पर्यन्ताभिधानं युक्तमिति भावः ॥ ८२ ॥ **इति देवादिशब्दानां शरीरिपर्यन्तत्वम्** ॥

308. **संस्थानैक्याद्यभावे बहुषु निरुपधिर्देहशब्दस्य रूढि-**
र्लोकाम्नायप्रयोगानुगतमिह ततो लक्ष्म निष्कर्षणीयम् ।
अव्याप्त्यादिदुःस्थं परमतपठितं लक्षणं तत्र तस्मा-
द्यद्वीतुल्याश्रयं यद्वपुरिदमपृथक्सिद्धिमद्द्रव्यमस्य ॥ ८३ ॥

अत्र देवादिशब्दानां सर्वशरीरित्वेनावस्थितपरमात्मपर्यन्तत्वमुक्त्वा भगवतस्सर्वशरीरित्वसिद्ध्यर्थं शरीरलक्षणं लक्षयति—**संस्थाने**ति ॥ अयमत्र भावः—संस्थानैक्यं जात्यैक्यं कारणैक्यं कार्यैक्यमित्यादिनियामकविशेषाभावेऽपि देवमनुष्यपशु[मृग]पक्षिसरीसृपवृक्षगुल्मलतादिषु शरीरशब्दस्य रूढिरुपलभ्यते । अत्र च लोकाम्नायप्रसिद्ध्यनुगुणं लक्षणमिह निष्कर्षणीयम् । इदं तु सर्वसाधारणन्यायप्रदर्शनम् । अत्र *चेष्टेन्द्रियार्थाश्रयश्शरीरमिति परमतपठितं लक्षणमव्याप्त्यादिदोषदुष्टम् । तथा हि—प्रयत्नवदात्मसंयोगासमवायिकारणिका क्रिया चेष्टा । यदाहुः—* चेष्टा हिताहितप्राप्तिपरिहारार्थः स्पन्द इति । इदं च लक्षणमीश्वरशरीरतया श्रुतिप्रमितेषु कालादिषु नास्तीत्यव्याप्तिः । तथा प्रतिक्षणपरिणामिषु निद्राणकुम्भकर्णादिशरीरेष्वव्याप्तिस्सुप्रसिद्धा । कुम्भकर्णशरीरे जागरावस्थायां चेष्टाऽस्ति चेत् किमनेन, शरीरान्तरमेव तत् ; अन्यथाऽऽहारपरिपाकविशेषेण प्रतिक्षणपरिणामकथनस्य भावत्कस्योद्भ्रान्तजल्पितत्वप्रसङ्गात् । चेष्टाश्रयसजातीयत्वं शरीरत्वमिति चेत्, केयं जातिः ? शरीरत्वमेवेति चेन्न ; शरीरत्वजातेरभावात् ; अन्यथा त्वदुक्तजातिसङ्करप्रसङ्गात् । न हि शरीरत्वस्य पृथिवीत्ववत् परापरभावो निरूपयितुं शक्यते । शरीरत्वव्यतिरिक्ता काऽपि जातिरिति चेत् ; साऽपि सङ्करदोषेण परास्यते, तुल्यन्यायत्वात् । तर्हि जातिं मुक्त्वा चेष्टाश्रयसालक्षण्यं शरीरलक्षणमिति वदाम इति चेत् ; किं तत्सालक्षण्यम् ? शरीरलक्षणलक्षितत्वमिति चेन्न ; शरीरलक्षणस्यैव निरूप्यमाणत्वात् । न ह्यद्यापि शरीरलक्षणं निरूपितं, येनैतत्परिग्रहान्निद्राणशरीरस्य शरीरत्वमुपपाद्येत । यदा कदाचिच्चेष्टाश्रयत्वं शरीरलक्षणमिति वचनमत्यन्तजघन्यमेव ; निद्राणशरीरस्य कदाचिदपि चेष्टाश्रयत्वाभावात् । चेष्टाश्रयत्वार्हत्वमिति चेत्, तदपि न ; नित्यानुपलब्धचेष्टस्य निद्राणशरीरस्य चेष्टाश्रयत्वार्हताया अभावात् । अथापि शरीरजातीयत्वादस्त्यर्हतेति चेन्न ; जातेर्निरस्तत्वात् ; अद्यापि शरीरशब्दार्थानिरूपणेन तज्जातीयत्वस्य वक्तुमेवाशक्यत्वात् । किंच शरीरावयवानां चेष्टाश्रयत्वेन शरीरत्वप्रसङ्गः । अत एवान्त्यावयवीति विशेषयाम इति चेन्न ; शरीरोपष्टम्भकेषु भूतान्तरेष्वपि प्रसङ्गात् । तेषामन्त्यावयवित्वं नास्तीति चेन्न ;

तैरारभ्यस्यावयव्यन्तरस्यादर्शनात् । कालान्तरे भविष्यतीति चेत् तर्हि शरीरारभ्यमप्यवयव्यन्तरं कालान्तरे भविष्यतीति तत्राप्यन्त्यावयवित्वं न स्यात् । तदुपष्टम्भकानां चेष्टाश्रयत्वमेव नास्तीति चेत्, शरीरस्यापि तर्हि चेष्टाश्रयत्वं न स्यात् । न ह्युपष्टम्भकमन्तरेण शरीरमपि चेष्टते । किंच प्रयत्नवदीश्वरसंयोगासमवायिकारणेषु भूकम्पादिषु पृथिव्यादीनामीश्वर-शरीरत्वं भवतैवाङ्गीकृतं स्यात् । तत्रादृष्टवदात्मसंयोगोऽसमवायिकारणम्, अदृष्टवांश्च जीवः । अतो नेश्वरसंयोगासम-वायिकारणकत्वमिति चेत्; को ब्रवीति नियमम्? ईश्वरसंयोगस्यापि कारणत्वात्, असमवायिकारणलक्षणोपेतत्वात् । तल्लक्षणलक्षितत्वेऽपि तत्कारणत्वाभावे जीवसंयोगोऽप्यसमवायिकारणं न स्यात् । इत्थं भोगाश्रयत्वमपि दुष्टम्, पूर्वोक्त-दूषणकलापदूषितत्वात् । इन्द्रियाश्रयत्वमपि शोधयामः । अत्राश्रयत्वं समवायिकारणत्वं चेदिन्द्रियावयवेषु व्यभिचारः । वस्त्वन्तरसमवायिकारणत्वेऽन्त्यावयवित्वमपि व्याहन्येत । संयोगित्वमात्रं चेत्, पूर्वोक्तदूषणकलापान्न मुच्यते । किंच इन्द्रियान्तरसंबन्धनियते त्वगिन्द्रिये व्यभिचारः; तथा त्वगिन्द्रियसंबन्धिनियतेष्विन्द्रियान्तरेष्वपि व्यभिचारः । उत्पा-टितस्याक्ष्णस्त्वगिन्द्रियसंबन्धनियमो नास्तीति चेन्न; उत्पाटनावस्थायामेवाक्ष्णः स्वावयवसंक्षोभेण विनष्टत्वेनाक्ष्णस्सद्भावा-भावात् केवलं गोलकमात्रमुपलभ्यते । एवं त्वगिन्द्रियोपष्टम्भकेष्वपि व्यभिचारो वाच्यः । शरीरमेव त्वगिन्द्रियोप-ष्टम्भकमिति चेत्; तर्हि शरीरोपष्टम्भकेषु व्यभिचारस्तदवस्थ एव । ईश्वरशरीरतया श्रुतिशतप्रसिद्धेषु पृथिव्यादिष्वेत-ल्लक्षणमस्ति चेत्, अविवाद एव; प्रपञ्चवाचिनां शब्दानां परब्रह्मपरत्वेऽपि विरोधाभावात् । नास्तीति चेत्, श्रुति-विरुद्धत्वादलक्षणमेव । श्रुतिरेव गौणीति चेत् किममूलमेव? अथवा केनचित्प्रमाणेन? अमूलं चेत् शब्दार्थसंबन्ध-नियमव्यवहारस्यासंबन्धत्वप्रसङ्गः । केनचित्प्रमाणेनेति चेत्, किं तत्प्रमाणम्? श्रुतिप्रयोग इति चेत्, स पुनरस्मदीय एव; विश्वशरीरत्वस्य श्रुतिशतसिद्धत्वात् । अस्मत्कल्पितलक्षणविरोधात् श्रुतेर्गौणत्वं कल्पयाम इति चेन्न; परस्पराश्रयात्; युष्मल्लक्षणस्य लक्षणत्वे श्रुतेर्गौणत्वम्; तद्गौणत्वे च भवदुक्तलक्षणस्य लक्षणत्वमिति । एवमनेकविधदोषदुष्टत्वात् पर-कल्पितलक्षणप्रहाणेन सर्वप्रयोगानुगुणं शरीरलक्षणं वाच्यमित्याह—**अव्याप्तेति** । किं तल्लक्षणमित्यत्राह—**तस्मादिति** । तथा हि *यस्य चेतनस्य यद्द्रव्यं सर्वात्मना स्वार्थे नियन्तुं धारयितुं च शक्यमिति लक्षणद्वयमुक्त्वा, *तच्छेषतैकस्वरूपं चेति तृतीयमपि लक्षणमाहुर्**भाष्यकाराः** । अत्र यस्येति प्रतिसंबन्धिनियमनिर्देशादन्यशरीरस्यान्यं प्रति शरीरत्वं निर-स्यते । चेतनस्येति चैतन्यविशिष्टतया प्रतिसंबन्धिनिर्देशात् धर्मभूतज्ञानस्य शरीरत्वं निरस्यते । नहि ज्ञानं ज्ञानविशिष्ट-स्याधेयविधेयशेषभूतम् । द्रव्यमिति गुणक्रिययोर्निरासः । सर्वात्मनेति दण्डकुण्डलादीनां गर्भदासादीनां च निरासः; तेषां कदाचिदेवाधेयत्वाद्विधेयत्वात् । शक्यमिति योग्यतामात्रकथनेन रुग्णशरीरेऽव्याप्तिपरिहारः । रुग्णस्यापि शरीरस्य धारणादियोग्यताऽस्ति रोगानुबन्धाद्धारणादिकं प्रतिबध्यते; रोगनिवृत्तौ तदेव योग्यत्वं निष्प्रतिद्वन्द्वमवतिष्ठत इति भावः । इत्येषा दिक् ॥ ८३ ॥ **इति शरीरलक्षणम्** ॥

309· शब्दैस्तन्वंशरूपप्रभृतिभिरखिलः स्थाप्यते विश्वमूर्ते-
रित्थंभावः प्रपञ्चस्तदनवगमतस्तत्पृथक्सिद्धमोहः ।
श्रोत्राद्यैराश्रयेभ्यः स्फुरति खलु पृथक्च्छब्दगन्धादिधर्मो
जीवात्मन्यप्यदृश्ये वपुरपि हि दृशा गृह्यतेऽनन्यनिष्ठम् ॥ ८४ ॥

इत्थं शरीरलक्षणमुक्त्वा विश्वस्येश्वरशरीरत्वेन तदपृथक्सिद्धस्य तच्छरीरत्वप्रतिष्ठापनार्थं तदपृथक्सिद्धिमाह—**शब्दैरि**ति ॥ *तत्सर्वं वै हरेस्तनुः, *ममैवांशो जीवलोके, *रूपान्तरं तद्विज कालसंज्ञम्, *विष्णुशक्तिः परा प्रोक्ता, *यदम्बुवैष्णवः कायः, *यस्यात्मा शरीरमित्यादिभिर्विश्वमूर्तेर्विष्णोरित्थंभावः—अपृथक्सिद्धविशेषणं प्रपञ्च इति स्मृतिश्रुत्योरभिधीयते; यद्येवमित्थंभावः प्रपञ्चः, कथं तर्हि पृथक्सिद्धिरिति? अत्रोत्तरम्—**तदनवगमत** इति। ईश्वरस्य विशेष्यभूतस्यावगमाभावाद्विशेषणभूतस्य प्रपञ्चस्य पृथक्सिद्धत्वव्यामोहमात्रं पामराणाम्, विदुषां तु परमर्षीणामपृथक्सिद्धत्वेनैव सर्वदा प्रतीतिव्यवहारौ। अमुष्मिन्नर्थे लोकसिद्धं दृष्टान्तमाह—**श्रोत्राद्यै**रिति। आश्रयग्रहणानर्हैः श्रोत्राद्यैर्यथा शब्दादिकं पृथगेव गृह्यते, एवमीश्वरग्रहणानर्हैरल्पज्ञानां प्रमाणैरीश्वरात् प्रपञ्चस्य पृथक्त्वेन ग्रहणं युक्तमित्यर्थः। उक्तमर्थमुदाहरणान्तरेणापि द्रढयति—**जीवात्मनी**ति। मनोग्राह्ये जीवात्मनि सति चक्षुषा गृह्यमाणं शरीरं न जीवविशेषणत्वेन गृह्यते; जीवस्य चक्षुर्ग्राह्यत्वाभावात्। एवं प्रपञ्चोऽपि पामरबुद्धिभिर्नेश्वरविशेषणत्वेन गृह्यते। नैतावता श्रुतिस्मृत्यादिप्रसिद्धमीश्वरापृथक्सिद्धत्वं न सिध्यतीति ॥ ८४ ॥ **इति विश्वस्येश्वरापृथक्सिद्धत्वम्** ॥

310. **निष्कर्षाकूतहानौ विमतिपदपदान्यन्तरात्मानमेकं**
तन्मूर्तेर्वाचकत्वादभिदधति यथा रामकृष्णादिशब्दाः।
सर्वेषामाप्तमुख्यैरगणि च वचसां शाश्वतेऽस्मिन् प्रतिष्ठा
पाकैस्तस्याप्रतीतेर्जगति तदितरैः स्याच्च भङ्क्त्वा प्रयोगः ॥ ८५ ॥

जगतः परमात्मापृथक्सिद्धिमुक्त्वा तद्वाचिनां पदानां निष्कर्षाभिप्रायाभावे परमात्मपर्यन्तत्वमाह—**निष्कर्षे**ति॥ विप्रतिपन्नानि प्रपञ्चवाचकानि पदानि परमात्मवाचकानि; निष्कर्षकेतरत्वे सति तन्मूर्तिवाचकत्वात्। ये निष्कर्षकेतरत्वे सति भगवन्मूर्तिवाचकास्ते भगवद्वाचकाः यथा रामकृष्णादिशब्दा इति विशेषतो व्याप्तिः। सामान्यतोऽपि ये निष्कर्षकेतरत्वे सति यन्मूर्तिवाचकास्ते तद्वाचकाः यथा देवमनुष्यादिशब्दा इति। इत्थमनुमानम्; आगमोऽप्यस्तीत्याह—**सर्वेषामि**ति। आप्तमुख्यैर्महर्षिभिः सर्वेषां वचसां शाश्वते—भगवति प्रतिष्ठा—पर्यवसानमगणि। *वचसां वाच्यमुत्तमम्, *नताः स्म सर्ववचसां प्रतिष्ठा यत्र शाश्वती इत्यादीनि प्रमाणानि सहस्रशस्सन्ति; *वेदैश्च सर्वैरहमेव वेद्य इति स्ववचनमपि। किमनेन स्मृत्युपदेशेन; श्रुतिरेव तावच्छरणं, *सर्वे वेदा यत्रैकं भवन्तीत्यादिका बहुशः प्रवर्तते? कथं तर्हि बालिशानां भगवत्पर्यन्तप्रतीतिः सर्वेष्वपि शब्देषु न जायते? अत्रोत्तरम्—**पाकै**रिति। तस्याप्रतीतेः—भगवत्पर्यन्तत्वाप्रतीतेः, विशेषणमात्रे प्रयोगः। तदितरैः—विद्वद्भिरपि विशेषणमात्रे क्वचित्क्वचिद्भङ्क्त्वा प्रयोगः। विशिष्टवाचिनश्शब्दस्य विशेषणमात्रे विभज्य प्रयोग इत्यर्थः ॥ ८५ ॥ **इति जगद्वाचिनां शब्दानां परमात्मपर्यन्तत्वम्** ॥

311. **व्युत्पत्तिर्वाचकानां स्थिरचरविषये लोकतो नेश्वरादा-**
वव्युत्पन्नार्थवृत्तिस्त्वधिपतिनयतः स्यादमुख्येति चेन्न।
व्युत्पत्तेः पूर्णं हि श्रुतिशिरसि कृतं नोपरोधः कथंचि-
द्देहित्वं चाधिपत्यात् समधिकमिह खल्वक्षपादप्रणीतात् ॥ ८६ ॥

यदि ब्रह्मणस्सर्वशब्दवाच्यत्वं, तर्हि लोकव्युत्पत्तिविरोधः स्यात्; घटपटादिशब्दानां घटापटादिष्वेव लोके व्युत्पत्तिर्न पुनरीश्वरे; अतः कथं व्युत्पत्तिविरोधस्सोढव्य इत्याक्षिपति—**व्युत्पत्ति**रिति ॥ कथं तर्हीश्वरे जगद्वाचिनां

शब्दानां प्रयोग इत्यत्राह—**अव्युत्पन्नेति**। यथा राजा राष्ट्रमित्यत्राधिपत्यनिबन्धनं सामानाधिकरण्यम्, एवं जगद्वाचिनामीश्वरे प्रयोगोऽप्याधिपत्यनिबन्धन इत्यर्थः। अत्रोत्तरम्—**नेति**। अयमत्र भावः—प्रथमव्युत्पत्तेरपूर्णायाः पूरणमेव वेदान्ते क्रियते; न पुनः प्रथमव्युत्पत्तिबाधः। वेदान्तश्रवणेन हि व्युत्पत्तिः पूर्यते। कर्मकाण्डश्रवणेन देहमात्रपरतया पूर्वं व्युत्पन्नस्य देवादिशब्दस्य देहव्यतिरिक्तात्मपरतया व्युत्पत्तिः पूर्यते; एवमत्रापि। तदिदमाह—**नोपरोध** इति। नन्वीश्वरस्य जगत्कर्तृत्वमक्षपादेनाप्यभिधीयते किमधिकं देहित्वं भवताऽभिधीयते इत्याशङ्क्याह—**देहित्वमिति**। अयमत्र भावः—यद्यक्षपादोऽपीश्वरस्याधातृत्वविधातृत्वशेषित्वनियमेन शरीरित्वं शरीरवाचिशब्दानां शरीरिपर्यन्तत्वमाह, तमपि वयमनुमन्यामहे। यदि नाह, तमेवानेनोपपादनेन प्रतिक्षिपामः। स खलु केवलमाधिपत्यम**क्षपादः** प्राह; वयं तु विश्वदेहित्वमीश्वरस्य विश्ववाचिशब्दवाच्यत्वं चेति विभागः॥ ८६॥ **इति ब्रह्मणः सर्वशब्दवाच्यत्वे व्युत्पत्तिविरोधपरिहारः॥**

312. **न ह्यक्षैः केऽपि वर्णाभ्यधिकमिह विदुर्वाचकं सावधानाः**
शब्दादर्थं प्रतीमस्त्विति च जनवचो नैकमन्यद्व्यनक्ति।
सामग्र्यैक्यादिनीत्या भवति मतिरियं तादृशे वर्णसंघे
संभेदे वा पदानामिति न तदधिकः कोऽपि शब्दोऽपरोक्षः॥ ८७॥

एवं सर्वशब्दवाच्यत्वं ब्रह्मण उपपाद्य शब्दस्वरूपमेव शोधयति। तत्र स्फोटवादिन आहुः—* वर्णानां नानात्वात् ते न वाचकाः शब्दादर्थं प्रतीम इति ह्येकत्वेनैव शब्दप्रतीतिः। अतो वर्णातिरिक्तः पदस्फोटः पदार्थप्रत्यायकः। एवं पदातिरिक्तो वाक्यस्फोटो वाक्यार्थप्रत्यायकः। न च वर्णसमुदायविवक्षया पदसमुदायविवक्षया वा वर्णानां पदानां च एकत्वं संभवति; देशतः कालतो वा तेषामेकत्वासंभवात्। न तावत्ताल्वादिव्यापारोच्चारितानां देशत एकत्वं संभवति। एककर्णशष्कुलीदेशसंबन्धादेकत्वमिति चेत्, तर्हि सर्ववर्णानामेकपदत्वप्रसङ्गः। न च शब्दानामैककाल्यम्, वाचः क्रमवर्तित्वेन क्रमेणैव तदभिधानात्। अतः पदस्फोटो वाक्यस्फोटश्चैकत्वेनोपलभ्यमानः पदार्थं वाक्यार्थं च बोधयतीति। अत्रोत्तरम्—एकार्थप्रतिपादकत्वेन व्याकरणादिव्युत्पन्ना एकबुद्ध्युपग्रहेण संघातभावमापन्ना वर्णा एव पदम्। एवमेकार्थप्रतिपादनरूपकार्यावच्छिन्नानि पदार्थप्रतिपादकानि पदान्येव वाक्यम्। अत्रैक्यमेकबुद्ध्यवस्थितानां संघातभावविषयम्; अतो न विरोधः; पदतत्संघातव्यतिरिक्तस्फोटयोरनुपलम्भात् ऐक्यप्रतीतेरन्यथासिद्धत्वात्। एवं बुद्धिसंगृहीतानां वर्णानां पदानामर्थप्रत्यायकत्वानङ्गीकारे स्फोटाभिव्यञ्जकत्वमपि न स्यात्; तत्रापि किमेकैकस्याभिव्यञ्जकत्वमुत समुदायस्येति वक्तुं शक्यत्वात्। अस्मदुक्तप्रक्रियया समाधाय स्फोटाभिव्यञ्जकत्वाङ्गीकारे किमनेन स्फोटेनादृष्टचरेण? अर्थस्यैव तथा प्रतिपत्तिरस्त्विति। तदेतत्सर्वमभिप्रेत्याह—**न हीति**॥ किं प्रत्यक्षात् स्फोट उपलभ्यते? तत्तावन्नास्ति; प्रत्यक्षाभावात्। नाप्यनुपपत्त्येत्याह—**शब्दादिति**। एकत्वं संघातविषयमित्युक्तम्। तदेव दृष्टान्तेन विवृणोति—**सामग्रीति**। न हि सामग्रीव्यतिरेकेण कार्यकारणमिति किंचित्कल्प्यते; तद्वदत्र वर्णपदसंघातव्यतिरेकेण पदवाक्यस्फोटाभिधानविषयत्वेन किंचिन्न कल्पनीयमित्यर्थः। अतो वर्णपदातिरिक्तस्फोटो न प्रत्यक्षगम्य इत्याह— **नेति**॥८७॥ **इति स्फोटप्रत्यक्षत्वभङ्गः॥**

313. **यादृग्भिः स्फोटधीस्ते भवति भवतु तैरर्थधीरेव वर्णैः**
वर्णैपूक्तो विकल्पस्समगतिरुभयोर्योगपद्यक्रमादिः।

वाक्यस्फोटेऽपि तुल्यं तदिदमिह पदैरक्षरैर्वाऽवगम्ये
स्फोटे तद्बुद्धिबोध्ये सति च न घटते तत्तदध्यासक्लृप्तिः ॥ ८८ ॥

स्फोटप्रत्यक्षत्वं निरस्य स्फोटक्लृप्तिवादं प्रतिबन्द्या विशदं निरस्यति—**यादृग्भिरिति** ॥ यादृग्भिर्वर्णैस्ते स्फोटधीर्भवति तैरर्थधीरेव भवतु । वर्णोक्तो विकल्पः स्फोटाभिव्यक्तावपि समगतिः । उभयोः—वादिप्रतिवादिनोरित्यर्थः । यद्वा पक्षप्रतिपक्षयोः । पदस्फोटोक्तं दूषणं वाक्यस्फोटेऽपि तुल्यमित्याह—**वाक्येति** । किंच पदैरक्षरैर्वा वाक्यस्फोटः पदस्फोटश्चाभिव्यज्यत इति भवदीया प्रक्रिया । एवं च वर्णपदाभिव्यङ्ग्ये स्फोटे तस्मिंश्च स्फोटबुद्धिबोध्ये सति स्फोटे विश्वस्यापि शब्दविशेषस्याध्यास इति भवदीया क्लृप्तिरसमञ्जसैव । तदिदमाह—**न घटते** इति । स्फुटदृष्टे स्फोटे कथं वर्णाध्यासक्लृप्तिरित्यर्थः । स्फोटोऽपि क्लृप्तिमात्रमिति चेत्; कुत्र क्लृप्तिः? शब्दब्रह्मणीति चेत् वर्णातिरेकेण किं तच्छब्दब्रह्म? वर्णानामेव श्रोत्रग्राह्यत्वेन शब्दत्वात् स्फोटस्य चानुपलम्भनिरस्तत्वादिति ॥ ८८ ॥ **इति स्फोटक्लृप्तिभङ्गः ॥**

314. **शब्दो ब्रह्मेति यत्तन्मुनिभिरभिदधे स ह्यविच्छेद इष्टः**
सूक्ष्माकारस्तु सोऽर्थं न गमयति यतस्सत्तया नैष हेतुः ।
स्फोटस्त्वं वर्णजुष्टस्त्विति यदभिहितं भारते साऽपि शक्तिः
वर्णानां स्यात्तयाऽर्थः स्फुट इति घटते स्फोटशब्दोऽपि तस्याम् ॥ ८९ ॥

आगमिकस्फोटादिशब्दनिर्वाहमाह—**शब्द** इति ॥ तर्हि शब्दब्रह्मेति तत्रतत्र मुनिभिरभिधीयते, तत्किमित्यत्राह—**स हीति** । अविच्छेदः—ऋग्वेदादिरूपं शब्दमात्रम्, यदि वा शब्दस्य सूक्ष्माकारः, शब्दोत्पत्त्यवस्थाविशेषः; स चार्थावगमको न भवति; शब्दस्य सत्तयाऽर्थावबोधकत्वाभावात्, तादृशावस्थापन्नस्य शब्दस्यानुपलम्भविषयत्वात् । तदिदं सर्वमाह—**सूक्ष्माकार** इति । तर्हि *स्फोटस्त्वं वर्णजुष्ट इति **भारतोक्तं** कथमिति चेत्; इत्थम्—अर्थस्फोटकत्वात् प्रकाशकत्वाद्वर्णानां शक्तिरेव स्फोट इत्यभिधीयते । अतो वर्णानामुत्पत्त्यवस्थाग्रहविशिष्टाचिद्द्रव्यविशेषव्यतिरेकेण शब्दब्रह्मेति किंचिन्नास्ति । अर्थावबोधकशब्दशक्तिव्यतिरेकेण स्फोटशब्दवाच्योऽपि नास्तीत्यर्थः ॥ ८९ ॥ **इति आगमिकस्फोटादिशब्दनिर्वाहः ॥**

315. **यत्प्रत्येकादिकल्पे गमकविषययोरप्रतीत्यादिदोषात्**
बौद्धाश्शब्दाश्च बुद्धिं कतिचिदभिदधुर्वाक्यवाक्यार्थरूपाम् ।
नैतद्बाह्येन बाह्यो विदित इति मतेर्बाधकोक्तेश्च साम्या-
द्वाक्यादावैक्यबुद्धेस्त्वनुकथितनयादन्यथासिद्धितश्च ॥ ९० ॥

चिन्मात्रविवर्तवत् शब्दब्रह्मविवर्तत्वेन विश्वमपि वदन्तं शाब्दिकं प्रतिक्षिप्य प्रतिभैव वाक्यवाक्यार्थभावेन दृश्यते । न प्रतिभातिरिक्तं किंचिदिति वदन्तौ **बौद्धशाब्दिकाभासौ** प्रतिक्षिपति—**यदिति** ॥ तत्र पूर्वार्धेनानुवदति, उत्तरार्धेन परिहारं वदतीति विभागः । अयमत्र भावः—प्रत्येकं वा शब्दवाच्यमर्थः, सर्वो वा? यदि प्रत्येकमर्थः व्यभिचारः स्यात् । सर्वस्याप्यर्थत्वे पुनरानन्त्यम् । एवं प्रत्येकं वा वाचकत्वं शब्दस्य सामस्त्येन वेति विकल्प्य दूषणं वाच्यम् । तथा च गमकविषययोरप्रतीतिर्विरुद्धप्रतीतिर्वा भवेदिति दोषात् बौद्धाश्शाब्दाश्च केचिद् बुद्धिमेव वाक्य-

वाक्यार्थभावेनारोपितामाहुः। एतद्दूषयति—**नैतदिति**। कुत इत्यत आह—**बाह्येनेति**। बाह्येन शब्देन बाह्योऽर्थो विदित इति प्रतीतेः; प्रत्येकादिविकल्पेन दोषोक्तेश्च साम्यात्। वाक्यवाक्यार्थयोः प्रतिभारूपत्वेऽपि किं व्यवस्थितप्रतिभारूपत्वमुताव्यवस्थितप्रतिभारूपत्वम्? अव्यवस्थितरूपत्वे लोकव्यवहारविरोधः; व्यवस्थितरूपत्वे सैव व्यवस्था शब्दार्थयोरप्रतिभारूपत्वे स्यादिति भावः। कथं तर्हि वाक्यपदवाक्यार्थपदार्थादिष्वैक्यबुद्धिरिति चोद्यं पूर्वोक्तन्यायेन समुदायविषयत्वेन परिहृतमित्याह—**वाक्यादाविति** ॥ ९० ॥ **इति प्रतिभावाक्यवाक्यार्थत्वभङ्गः** ॥

316. **आचष्टे प्रत्ययश्च प्रकृतिरपि मिथः श्लिष्टमित्यभ्युपेतं**
स्पष्टं दण्डयादिशब्देष्वपि तदितरथा धीविरोधप्रसङ्गात्।
अन्योन्यस्मारितार्थान्वितमभिदधति स्वार्थमेवं पदानि
स्यान्नातश्चक्रकादिर्न च पुनरभिधा नापि वाक्यस्य भेदः ॥ ९१ ॥

वाक्यानामर्थवत्त्वे सिद्धे तेषामन्विताभिधायित्वं पदप्रतिबन्द्या समर्थयते—**आचष्ट** इति ॥ द्विविधं हि वाक्यार्थप्रक्रियाभेदमाहुः तत्तत्तन्त्रनिष्ठाः, अन्विताभिधानमभिहितान्वय इति। तत्र पदैरभिहिताः पदार्था वाक्यार्थं बोधयन्तीत्यभिहितान्वयः। *पदजातं श्रुतं सर्वं स्मारितानन्वितार्थकम्। न्यायसंपादितव्यक्ति पश्चाद्वाक्यार्थबोधकम् ॥ इत्यन्विताभिधानम्। अयमत्र श्लोकार्थः। पदानि तावच्छ्रूयन्ते। श्रुतानि च व्युत्पत्त्यनुसारेण पदार्थस्वरूपाणि परस्परानन्वितानि स्मारयन्ति। स्मृतेषु च पदार्थेष्वाकाङ्क्षादिपरामर्शः। तत्रैव न्यायप्रवृत्तिः, न्यायप्रवृत्त्या च वचनव्यक्तिविशेषाभिव्यक्तिस्संपाद्यते। ततस्सम्यङ्न्यायानुगृहीतानि पदानि नानापदार्थविशिष्टैकप्रधानपदार्थात्मकं वाक्यार्थमभिदधतीति। अभिहितान्वयवादिनस्त्वेवमभ्यदधुः—पदैः पदार्थाः पृथक्पृथगभिधीयन्ते। तच्चाभिधानं विशेषव्यक्त्यभावात् स्मारकान्न विशिष्यते; *पदमभ्यधिकाभावात् स्मारकान्न विशिष्यते इति वचनात्। ते चाभिहिताः पदार्था योग्यत्वेन परामृश्यमानाः स्वयमेव विशेषसंसर्गात्मकं वाक्यार्थमवबोधयन्ति। न तत्र पदव्यापारः; अर्थैरेवार्थविशेषसिद्धेः। यथा कविभिरालोच्यमानाः पदार्था एव वाक्यार्थरूपमर्थविशेषं संसर्गात्मकमवबोधयन्ति, पश्चादेव शब्दरचना प्रतिपन्नार्थानुरोधेन; एवमत्राप्यर्था एवार्थविशेषमवबोधयन्तीति। अत्रान्विताभिधानवाद्याह—यथा पदे प्रकृतिप्रत्ययौ सहैवार्थं विशिष्टरूपमभिधत्तः, तथैव वाक्येऽपि सर्वे शब्दाः सहैवार्थं विशिष्टमभिदधति। तदिदमाह—**आचष्ट** इति ॥ तदिदं मत्वर्थीयप्रत्ययसहितेषु दण्डयादिशब्देष्वपि समानमिति दर्शयति—**स्पष्टमिति**। उक्तार्थेऽनुग्राहकं तर्कमाह—**इतरथेति**। उपलम्भविरोधप्रसङ्ग एव हि सर्वेष्वपि तर्केषु सारतमः; यथा पदानि प्रकृतिप्रत्ययविभागेन विभक्तान्यपि विशिष्टमेकं पदार्थं वदन्ति ; एवं पदान्यपि परस्परस्मारितार्थविशिष्टमेकमर्थं वदन्ति। अयमर्थः—कार्यपरं चेद्वाक्यं संहतान्येतानि पदानि कारकविशिष्टक्रियामभिदधति। सिद्धपरत्वेऽपि समानाधिकरणवाक्यं नीलमुत्पलमितिवन्नानाविशेषणविशिष्टमेकं विशेष्यं सिद्धमेवाभिदधाति। वैयधिकरण्येऽपि व्यधिकरणविशेषणविशिष्टं सिद्धमसिद्धं वा विशेष्यमाचष्टे—काष्ठैः स्थाल्यामोदनं पचतीति; काष्ठैः स्थाल्यामोदनः पक्व इति वा। अत्रायं सारतमोऽर्थः—योग्येतरान्वितस्वार्थाभिधायीनि सर्वाण्यपि पदानि। तत्रतत्र कारकपदानि क्रियान्वितस्वार्थाभिधायीनि। क्रियापदं तु कारकान्वितस्वार्थाभिधायकम्। एवं सिद्धपरत्वेऽपि विशेष्यपदं विशेषणान्वितस्वार्थाभिधायकम्; विशेषणपदं च विशेष्यान्वितस्वार्थाभिधायकम्। सर्वमेतदन्विताभिधानान्न मुच्यते; गुणप्रधानभावेनैव पदार्थानां प्रतीतेरेकवाक्यत्वं न विरुध्यते इति। एवमभिधानाङ्गीकारे परवाद्युक्तास्सर्वे दोषा निरस्ता

इत्याह—**स्यादिति**। पदैरर्थप्रतीतिः; अनन्तरमाकाङ्क्षादिपरामर्शः; पश्चात्पदैरर्थाभिधानम्; ततोऽर्थप्रतीतिरिति चक्रकम्। आकाङ्क्षादिपरामर्शादर्थाभिधानमर्थाभिधानानन्तरमाकाङ्क्षादिपरामर्श इत्यन्योन्याश्रयः। उभयमपि नास्ति; प्रथममर्थाभिधानाभावात् स्मरणमात्रत्वात्प्रथमं प्रत्येकमर्थानाम्। अत एव न द्विरभिधानप्रसङ्गः। विशेषणानां नानात्वेऽपि सर्वेषामपि पदानां विशिष्टार्थैक्यपरत्वेन वाक्यभेदप्रसङ्गोऽपि नास्ति॥ ९१॥ **इति अन्विताभिधानम्**॥

317. **स्वार्थे शब्दस्स चासावपि मिलितमतौ व्यापृतावित्यनेकाः**
कल्प्यास्ते शक्तयः स्युः कथमपि न भवेत्तादृशी शक्तिरेका।
अर्थेषु स्मारितेषु प्रथममथ च तद्योग्यतादौ विमृष्टे
शब्दैरेवान्विते धीर्मम भवति तव स्वार्थबोधव्यपेतैः॥ ९२॥

इत्थमन्विताभिधानं साधयित्वा स एवान्विताभिधानवादी परैरभिहितमभिहितान्वयवादं दूषयति—**स्वार्थ** इति॥ पदानां स्वार्थबोधनशक्तिः, पदार्थानां संसर्गबोधनशक्तिः, पदानामेव पदार्थेषु संसर्गबोधनशक्त्याधानशक्तिरिति शक्तित्रयं कल्प्यमभिहितान्वयवादिनः। **स चासाविति**—शब्दश्चार्थश्चेत्यर्थः। मिलितमतौ शब्दा अपि व्याप्रियन्त इति वक्तव्यमभिहितान्वयवादिना; अर्थे संसर्गबोधनशक्त्याधानशक्तेश्शब्दनिष्ठत्वादिति भावः। नन्वेकैव शक्तिः अर्थप्रतिपादनं संसर्गप्रतिपादनं च तद्द्वारा करोति, तन्न; तत्तच्छक्तीनां नियतविषयत्वात्। तदिदमाह—**कथमपी**ति। अस्माकं पुनरेकैव शक्तिर्योग्येतरान्वितं स्वार्थमभिदधातीति लाघवम्। प्रथमं स्मरणं, न तत्राभिधानव्यापारः; अथ च परामर्शः, तत्रापि न शब्दव्यापारः, केवलं विशिष्ट एवार्थे शब्दव्यापारः; अत एव शाब्दत्वं वाक्यार्थज्ञानस्यास्मत्पक्षे। युष्मत्पक्षे तु पदार्थप्रतिपादनद्वारेण कथंचिदेव शाब्दत्वम्। अतो जघन्यस्त्वत्पक्ष इत्याह—**शब्दैरेवे**ति॥ ९२॥ **इति अभिहितान्वयवादभङ्गः**॥

318. **संसर्गं वाक्यवेद्यं स्फुटमभिदधते कानिचिद्भाष्यवाक्या-**
न्याद्यव्युत्पत्तिरुक्ता प्रतिपदमिह च क्वापि नान्यस्य हानिः।
इत्थं मत्वा सयूथ्याः कतिचिदभिहितान्योन्यसंसर्गमीषु-
स्तत्तत्स्वारस्यलोकप्रतिपदनुगमात्तच्च नाधिक्षिपामः॥ ९३॥

इत्थमन्विताभिधानमु[क्तम्।]क्त्वा अभिहितान्वयपक्षेऽपि नास्माकं काचित्क्षतिरित्याह—**संसर्ग**मिति॥ संसर्गमेव वाक्यवेद्यं कानिचिद्भाष्यवाक्यान्यभिदधति। तदनुकूलं चाम्बातातमातुलादिभिर्बालानां प्रतिपदव्युत्पत्त्यभिधानं भाष्यकारस्य। तदेतदाह—**आद्येति**। एतत्पक्षस्वीकारे नान्यस्य प्रधानार्थस्य हानिः। तदिदमाह—**इह चे**ति। यत्तु शक्तित्रयकल्पनागौरवमभिहितं, तदपि नास्ति; पदानामेव पदार्थाभिधानशक्तेः स्वीकारात्। अर्थानां संसर्गबोधनसामर्थ्यं स्वाभाव्यमेव; शब्दाभिधानमन्तरेणापि प्रतीतानामर्थानां संसर्गबोधनसामर्थ्यस्य लोके दृष्टत्वात्। अन्यथा कथमिव कवयः परामृश्यमानैः पदार्थैर्वाक्यार्थं प्रतिपद्य स्वयमेव वाक्यं रचयेयुः? शाब्दत्वं च शब्दान्वयव्यतिरेकाभ्यामेव युज्यते; वाक्यार्थस्याव्यवधाने त्वनादरः; अतोऽभिहितान्वय एव स्यादिति केचिदाचार्याः। तदेतदाह—**इत्थ**मिति। एतदङ्गीकरोति—**तत्तदि**ति। तत्तद्भाष्यस्वारस्याल्लोके बालकानां व्युत्पत्तिसमये पदार्थप्रतिपत्तिपूर्वकं वाक्यार्थप्रतिपत्तिस्वारस्यानुगमादमुमपि पक्षं नाधिक्षिपाम इति। अयमत्र भावः—यद्यप्यन्विताभिधानं, तथाऽपि निर्विशेषब्रह्मवादिनो न वेदवेद्यत्वं निर्विशेषस्य

सिध्येत् । यद्यभिहितान्वयस्तथाऽपि तथा; अन्वितस्यान्वयस्य वा भेदगर्भत्वात् । अतो **गुरुकुमारिल**परिगृहीतं पक्षद्वय-मप्याश्रित्य परपक्षवादिनं प्रतिक्षिपामः, नास्माकं क्वापि निर्बन्ध इति । प्रधानार्थविरोधे हि प्रतिक्षेप्यत्वनिर्बन्धः ॥ ९३ ॥ **इति अभिहितान्वयपक्षः ॥**

319. द्वारे भिन्ने समानाधिकरणवचसामैक्यतात्पर्यसिद्धेः
भेदाभेदस्थितानामिदमनुगुणमित्यार्हतादेर्दुराशा ।
वस्तुस्थित्यैकरूप्ये वचनमितरथा बोधयत्स्यान्न मानं
तन्मानत्वाद्द्विधैकं स्थितमिति च न सद्भेद एवोपपत्तेः ॥ ९४ ॥

इत्थं वाक्यस्याभिधानप्रकारभेदमुक्त्वा समानाधिकरणवाक्यानां भेदाभेदपरत्वं प्रतिक्षिपति—**द्वार** इति ॥ इत्थं खल्वार्हतादीनामालापः—यत्र समवायमिच्छन्ति समवायवादिनः, तत्र भेदाभेदमेव वयमन्विच्छामः । स च भेदाभेदात्मा धर्मविशेषस्सामानाधिकरण्येनैव सिद्धः, भेदे सति मत्वर्थीयदर्शनात् सामानाधिकरण्यस्य; दण्डी कुण्डली गोमानश्ववा-निति । अतो मत्वर्थीयनिरपेक्षसामानाधिकरण्यं भेदाभेदमेवोपपादयति । अत्यन्तभेदे सामानाधिकरण्यानुपपत्तेः, घटः पट इतिवत्; अत्यन्ताभेदे च सामानाधिकरण्यं न संभवति, घटो घट इतिवत् । यत्र भेदाभेदौ तत्रैव सामानाधि-करण्यम्, नीलमुत्पलमिति । अतो नीलत्वोत्पलत्वादीनां द्रव्यात्मना भवत्यैक्यम्, पर्यायात्मना भेदः । पर्यायशब्देन धर्मा उच्यन्ते । अतस्सामानाधिकरण्यं भेदाभेदानुगुणमिति । तदेतदनुभाष्य दूषयति—**आर्हतादेर्दुराशेति** । *भिन्न-प्रवृत्तिनिमित्तानां शब्दानामेक[त्र]स्मिन्नर्थे वृत्तिस्सामानाधिकरण्यमिति प्रवृत्तिनिमित्तभेदेनैकार्थनिष्ठत्वलक्षणत्वात्सामानाधि-करण्यस्य, तेनैव सामानाधिकरण्येन भेदाभेदसिद्धिरिति वचनं विरुद्धभाषणत्वात् दुराशामूलमेव । यदि भेदाभेदं बोधयेत् सामानाधिकरण्यम्, प्रमाणविरुद्धार्थप्रतिपादकत्वात्प्रमाणमेव न स्यादित्याह—**वस्त्विति** । नह्यतीतमस्तीति बोध-यितुमेव शक्नोति वचनम् । वचनबलाद्वस्तुस्थितिमप्यन्यथयाम इति चेत्, तन्नेत्याह—**तन्मानत्वाद्द्विधैकं स्थितमिति च न सदिति** । कुत इत्यत आह—**भेद** इति । भेदपक्ष एव सामानाधिकरण्यस्योपपत्तेर्भवत्पक्षविरुद्धं सामानाधिकरण्य-मित्यर्थः । किंच सामानाधिकरण्यस्यानेकान्तपरत्वे भेदाभेदसिद्धिः, तत्सिद्धौ सामानाधिकरण्यस्यानेकान्तनिष्ठत्वमित्यन्यो-न्याश्रय इति भावः ॥ ९४ ॥ **इति सामानाधिकरण्ये भेदाभेदप्रसङ्गपरिहारः ॥**

320. ऐकाधार्याद्विगीतं तदिदमिति नयाल्लक्षयेन्निर्विशेषं
मैवं बाधातिचारस्ववचनहतिभिः स्वोक्तदृष्टान्तदौस्थ्यात् ।
तत्तेदन्ताविरोधो वचसि न हि भवेत्तादृशाध्यक्षनीत्या
नो चेत् स्याद्वस्समस्तं क्षणिकमिह पुनर्देशभेदः क्रमात् स्यात् ॥ ९५ ॥

मा भूद्भेदाभेदपरं सामानाधिकरण्यम्; अन्यथाऽप्यनुमानबलान्निर्विशेषोपलक्षकमस्त्वित्याह । तथा हि—तत्त्वमि-त्यादिसामानाधिकरण्यं निर्विशेषोपलक्षकम्, सामानाधिकरण्यात्मकत्वात्; सोऽयं देवदत्त इत्यादिसामानधिकरण्यवदिति । तदेतदनुभाषते—**ऐकाधार्या**दिति ॥ दूषयति—**मैवमिति** । कुत इत्यत आह—**बाधेति** । तत्त्वमिति विशेषणद्वयविशिष्ट-विषयतयोपलब्धस्य निर्विशेषपरत्वे स्फुट एव बाधः । अतिचारोऽपि नीलमुत्पलं दण्डी कुण्डलीत्यादौ सविशेषपरत्वात् । स्ववचनहतिः—तदिदमिति सामानाधिकरण्यमिति च भेदव्यवहारं कुर्वाणस्य निर्विशेषपरत्वकथनं स्ववचनविरुद्धमेव ।

स्वोक्ते च सोऽयं देवदत्त इत्यत्र निर्विशेषपरत्वदृष्टान्तेऽपि दौःस्थ्यमेव; सोऽयमिति सामानाधिकरण्यस्य तत्तेदन्ताविशिष्टवस्तुपरत्वात्। ननु तत्तेदन्तावैशिष्ट्यमेकस्य कथमुच्यते? तत्तेदन्तयोः परस्परविरुद्धत्वादिति; तन्न; विरोधाभावात्। यदि तत्तेदन्तयोरेकत्र विरोधः, तर्हि सोऽयं देवदत्त इति प्रत्यक्षोपलम्भविरोधः स्यात्। तदिदमाह—**तत्तेदन्ते**ति। तर्हि प्रत्यक्षेऽपि वचनवद्विरुद्धमेव स्यादित्याशङ्क्याह—**नो चे**दिति। एकस्य कालद्वयसंबन्धानङ्गीकारे क्षणभङ्गवाद एव प्रसज्येत। अतो न कालविरोधः। देशद्वयसंबन्धविरोधस्तु कालभेदेन परिहृत इत्याह—**इहे**ति। प्रत्यभिज्ञायां देशभेदः कालभेदादेव परिहृत इत्यर्थः। अयमत्र निर्णयः—कालद्वयमेकस्याविरुद्धम्; अक्षणिकत्वाङ्गीकारात्। स्वप्रागभावस्वप्रध्वंसकालौ स्वस्य विरुद्धौ। स्वकालस्तु सर्वोऽपि स्वकालत्वादेव स्वस्याविरुद्धः। स्वकालांशौ च तदेतत्कालौ स्वस्याविरुद्धावेव। तत्कालस्तत्काले वस्तुनि संबध्यते; एतत्कालोऽप्येतत्काले। कालस्य स्वपरनिर्वाहकत्वेन कालान्तरानपेक्षणान्नानवस्थादोषः, नाप्यात्माश्रयदोषः। अन्यथा स्थिरवादानङ्गीकारेण क्षणभङ्गप्रसङ्गादिति ॥ ९५ ॥ इति **निर्विशेषोपलक्षणसामानाधिकरण्यभङ्गः** ॥

321. **सत्याद्युक्तिः प्रकृष्टद्युतिरुडुपतिरित्यादिवद्वस्तुमात्रं**
ब्रूते लक्ष्मोक्तिभावादिति यदि न तथा स्वोक्तिबाधादिदोषात्।
रोधस्सद्वाक्यभावाद्भवति च कथितोदाहृतिस्साध्यहीना
प्रश्नोक्तेश्चाविशिष्टं न विषय इति नापृष्टजल्पोपहासः ॥ ९६ ॥

उक्तमर्थमसहमानो मृषावादी प्रत्यवतिष्ठते—सत्यादिवाक्यमखण्डपरम् लक्षणवाक्यत्वात् प्रकृष्टप्रकाशश्चन्द्र इतिवाक्यवत्। न चैतद्वाक्यं स्वरूपपरं न भवतीति वक्तुं शक्यते; स्वरूपस्यैव प्रकृष्टत्वात्। कश्चन्द्र इति यदेव पृष्टं तदेव प्रतिवक्तव्यम्। अन्यथा * आम्रान् पृष्टः कोविदारानाचष्ट इति न्यायस्स्यादिति। तदेतदनुवदति—**सत्ये**त्यादिना **यदी**त्यन्तेन ॥ दूषयति—**ने**ति। तत्र हेतुमाह—**स्वोक्ती**ति। लक्ष्मोक्तिभावादिति वदसि, वस्तुमात्रं ब्रूत इति च; परस्परविरुद्धमेतत्; असाधारणधर्मो लक्षणम्, तद्वाचिनः कथं निर्विशेषवाचित्वमिति। एवं स्वाचार्यादिवचनबाधः श्रुतिबाध इत्यादिकमादिशब्दार्थः। सत्यादिवाक्यं सविशेषं वक्ति सद्वाक्यत्वादित्यादिभिः प्रतिरोधश्चानुमानस्य, बाधो वा; तेषामेवानुमानानां तर्कानुग्रहणेन प्राबल्यादिति भावः। तदिदमाह—**रोध** इति। दृष्टान्तोऽपि साध्यविकल इत्याह—**भवति चे**ति। प्रकृष्टप्रकाशश्चन्द्र इति वाक्यस्य सविशेषपरत्वात्, अन्यथा लक्षणसंबन्धाभावेन चन्द्रप्रतीतिः सिध्येत्। अपृष्टोत्तरत्वचोद्यस्य किमुत्तरम्? अभाव एवोत्तरम्; न ह्यपृष्टस्यैवोत्तरं दीयते। प्रष्टा खलु सामान्यतश्चन्द्रशब्दार्थं प्रतिपद्य तद्विशेषप्रतिपत्त्यर्थं चन्द्रस्यासाधारणलक्षणमप्राक्षीत्; वक्ता च तदसाधारणलक्षणं प्राहेति न कश्चिद्विरोधः। अतः प्रश्नोऽपि सविशेषविषय एव, उत्तरमपि तथेति ॥ ९६ ॥

322. **एकत्रार्थे समानाधिकरणवचसां वृत्तिरुक्ता ततोऽत्र**
स्थाप्ये तत्तन्निमित्ते प्रसजति हि भिदा धर्मिणोऽपीति चेन्न।
नेतव्यं लक्ष्मवाक्यं प्रतिपदनुगुणं साऽत्र सिद्धा विशिष्टे
व्युत्पत्तेस्तादृशत्वाद्भवति तु विहतेः क्वापि भिन्नं विशेष्यम् ॥ ९७ ॥

अत्र चोदयति—**एकत्रे**ति । एकस्मिन्नर्थे समानाधिकरणपदानां प्रवृत्तिरुक्ता तर्हि विशेषणभेदाद् विशेष्यभेदोऽवर्जनीयः; तत्तन्निमित्ते तत्तद्विशेषणे खण्डत्वादिवदिति भावः । [एवं] विशेषणभेदाद्विशेष्यभेदमाशङ्क्य तदेव प्रतिक्षिपति—**नेति** । तदुपपादयति—**नेतव्य**मिति । प्रतीत्यनुगुणं हि सर्वं वाक्यं प्रतिपादयति । लक्षणवाक्येऽपि प्रतीतिर्विशिष्ट एव; अन्यथा लक्षणानुपपत्तेः । व्युत्पत्तिरपि तथैव, *भिन्नप्रवृत्तीत्यादिना समानाधिकरणपदानां विशिष्ट[पर]वाचित्वस्यैव निर्णयात् । यथैव व्युत्पत्तिस्तथैवार्थं[व वाक्यं] प्रतिपादयति । तथैव श्रोतॄणां प्रतीत्युत्पत्तिः । व्युत्पत्तिश्च यथादर्शनम् । दर्शनं चानेकेषां विशेषणानामेकवस्तुनिष्ठत्वेन । अतो यत्र नीलमुत्पलमित्यादौ विशेषणमेकवस्तुनिष्ठत्वेन तत्र तथैवाङ्गीकर्तव्यम् । यत्र पुनः खण्डो मुण्ड इत्यादौ विरुद्धानां विशेषणानां भिन्नवस्तुनिष्ठत्वेन तत्र तथैवाङ्गीकर्तव्यमिति विभागः । तदिदमाह—**भवती**ति । क्वापि—खण्डो मुण्ड इत्यादौ ॥ ९७ ॥

323· **नानाधर्मप्रणाड्या बहुभिरपि पदैर्धर्मिणोऽत्रैक्यसिद्धौ**
नान्योन्याधारतैक्ये प्रसजत उचितज्ञापनैकप्रवृत्तेः ।
बोध्ये सर्वैर्विशिष्टे न च वचनभिदा तच्च सूत्रादिसिद्धं
तात्पर्यं च स्वरूपे क्वचिदपि न भवेन्निर्निमित्तेऽनुपाख्ये ॥ ९८ ॥

नन्वनेकधर्मविशिष्टैकार्थाभिधाने किं क्रमेणाभिधानम्? युगपद्वा? क्रमेणाभिधाने पूर्वविशेषणविशिष्टे वस्तुनि उत्तरविशेषणाभावात् विशेषणानां च पाठे क्रमनियमाभावादन्योन्यसमवायप्रसङ्गः । युगपदभिधाने पुनरन्योन्यैक्यप्रसङ्गः, विशेषणानामपि विशिष्ट[प्रातिपदि]प्रतिपादकगतसमानविभक्तेर्विशेष्यवद्विशेषणेऽप्यैक्यप्रतिपादनावश्यंभावात् । न हि विशेषणं मुक्त्वा विशिष्टमिति किंचित् प्रतिप[ा]द्यत इत्याशङ्क्य परिहरति—**नानाधर्मे**त्यादिना **प्रसजत** इत्यन्तेन ॥ अयमत्र भावः—अन्योन्यसमवायैक्ययोः प्रसञ्जनमव्युत्पन्नानां वादः । सामानाधिकरण्यलक्षणानवधारणेनैव ह्येवमुच्यते । भिन्नानामर्थानाम् एकत्र धर्मिणि वृत्तिरर्थसामानाधिकरण्यम् । भिन्नप्रवृत्तिनिमित्तानां शब्दानाम् एकस्मिन्नर्थे वृत्तिः—प्रवृत्तिः, पर्यवसानं शब्दसामानाधिकरण्यमित्युक्तम् । तथा च क्रमाभिधाने युगपदभिधाने च नान्योन्यसमवायप्रसङ्गः । नाप्यन्योन्यैक्यप्रसङ्गः । कुत इत्यत आह—**उचिते**ति । आकाङ्क्षासन्निधियोग्यतापरामर्शपूर्वकमेव शब्दार्थं प्रतिपद्यन्ते श्रोतारः । तथा च योग्यमेव परामृश्यते नायोग्यं, न ह्यग्निना सिञ्चेदिति अग्निसेकयोः कार्यकारणभावं परामृशन्ति । यथैव परामृश्यन्ते तथैव प्रतिपादयन्ति पदानि । नहि विशेषणानामन्योन्यसमवायो योग्यकोटिमाटीकते । तथाऽन्योन्यैक्यमपि । तेनोचितज्ञापनैकप्रवृत्तं वाक्यमनेकविशेषणविशिष्टमेकमाश्रयं प्रतिपादयति । तत्र च परामर्शदशायामेव प्राप्ताप्राप्तविभागसिद्ध्यर्थं पौर्वापर्यपरिकल्पनं विभागः । वाक्यार्थप्रतिपादनावस्थायामेकबुद्धिसमावेशेन सहितानि पदानि विशेषणविशेष्यभावेन युगपदेव विशिष्टमर्थं प्रतिपादयन्ति; अन्यथा सामानाधिकरण्यलक्षणमेव संभज्येतेति भावः । तर्हि विशेषणभेदाङ्गीकारे कथमेकवचनप्रवृत्तिरिति मन्दस्य चोद्यमाशङ्क्य परिहरति—**बोध्य** इति । तदुपपादयति—**तदि**ति । सामानाधिकरण्यप्रतिपादक**सूत्रभाष्य**वाक्यादिसिद्धत्वादनवद्येयमास्माकी प्रक्रिया । शब्दादर्थप्रतिपत्तिर्माभूत्; तात्पर्यादेव निर्विशेषसिद्धिरित्याशङ्क्याह—**तात्पर्य**मिति । तात्पर्यमपि शब्दानां वृत्तिरेव । तच्च प्रतिपत्त्यर्हे वस्तुनि; न तु तदनर्हे । प्रतिपत्त्यर्हं च सविशेषमेव; अतो निर्विशेषे नाभिधा, नापि लक्षणा, नच गौणी वृत्तिः, नापि तात्पर्यमिति शब्दाविषयत्वमेव । निर्विशेषशब्दस्तु यदि प्रामाणिकस्तदा केनचिद्विशेषणेन विशिष्टस्य विशेषणान्तरनिवारणार्थः; निर्विशेषं नगरमितिवत् ।

न हि नगरस्य यो गजरथतुरगादिसंबन्धः, सोऽपि निषिध्यते निर्विशेषशब्देन । अपि त्वतिपातग्रहदाहाद्युपघात एव । एवं ब्रह्मणि निर्विशेषशब्दः । यद्यप्रामाणिकप्रयुक्तोऽयं निर्विशेषशब्दः, किमस्यार्थवत्त्वगवेषणेन, नैरर्थक्यस्यैव तादृशवचनदूषणत्वात्? न ह्यप्रामाणिकवचनमनर्थकमित्यस्माकं काचिद्धानिरिति ॥ ९८ ॥

324· बोध्यं चेन्निर्विशेषं बहुभिरपि पदैरेकतोऽन्यद्वृथा स्या-
दन्यव्यावृत्तिभेदात् फलमभिदधतः स्यादखण्डत्वहानिः ।
व्यावृत्तिश्चेत्स्वरूपं भ्रम इह न भवेद्भासमाने तु तस्मिं-
स्तस्मात् स्वार्थेषु मुक्तेष्वखिलपदगता लक्षणैवात्र लाभः ॥ ९९ ॥

इदानीं निर्विशेषबोध्यत्वं प्रकारान्तरेणापि [विकल्प्य] दूषयति—**बोध्यमिति** ॥ यदि बहुभिरपि सत्यज्ञानादिपदैरेकं निर्विशेषं बोध्यम्, एकमेव पदमर्थवत्; अन्यत् सर्वं वृथैव स्यात् । ननु विधिरूपार्थपराणि सत्यज्ञानादिपदानि मा भूवन्, किंतु निषेधपराणीति यदि वदसि, तदाऽप्यखण्डवाक्यार्थभङ्गः; व्यावृत्तिरूपैरेव विशेषणैर्ब्रह्मणस्सखण्डत्वात्; तर्हि व्यावृत्तिर्ब्रह्मस्वरूपमेव । तथा च व्यावृत्तिभेदेनार्थवत्त्वं व्यावृत्तीनां स्वरूपत्वादैक्यं चोपपन्नमिति चेत्, तच्च न; स्वरूपभूताया व्यावृत्तेर्नित्यस्वयंप्रकाशत्वेन प्रपञ्चभ्रमो न स्यात् । तदिदमाह—**भ्रम** इति । कथं तर्हि शौक्ल्यादीनां स्वरूपमेव भेदः? इत्थम्—शौक्ल्यादीनां स्वरूपप्रतिभासे कार्ष्ण्याद्यध्यासाभावात् । शौक्ल्यादयो हि स्वपरनिर्वाहकधर्माः । तेषां प्रतिभासे च न कार्ष्ण्याद्यध्यासः । अतो युक्तं स्वस्यैव भेदत्वं शौक्ल्यादिषु । ब्रह्म तु न धर्मः; नापि च ब्रह्मप्रतिभासे प्रपञ्चाध्यासनिवृत्तिः । अतः कथं व्यावृत्तिरूपत्वं ब्रह्मणः? तदयमर्थः—ब्रह्मस्वरूपस्यैव व्यावृत्तिरूपत्वे **प्राभाकर**स्यैव शिष्योऽसि । तथा च स्वरूपभेदखण्डनबिभीषिकाभङ्गः; धर्मस्य कस्यचिद्व्यावृत्तिरूपत्वे **कणभक्षाक्षपादा**दिमतमवलम्बसे; तथा च धर्मभेदवादखण्डनगर्वो निर्वापित इति दुर्वैतण्डिकतां मुञ्चसीति कथमखण्डवाक्यार्थ इति । यान्यत्र वक्तव्यान्यन्यानि दूषणानि **भाष्य** एव विस्तरेणानुसन्धेयानीत्यस्माभिरुपरम्यते ॥ ९९ ॥ **इति अखण्डवाक्यार्थभङ्गः** ॥

325· बाधार्थं यत्समानाधिकरणवचनं नाविशिष्टं वदेत्त-
त्त्रैकोऽध्यासयोग्याकृति वदति परो भेदयुक्तं तु शब्दः ।
निर्दिष्टे वस्तुमात्रे भवतु कथमिहारोपितं बाधनीयं
भ्रान्तिर्भेदाप्रतीतौ विरमतु च कथं हेतुपौष्कल्ययुक्ता ॥ १०० ॥

नन्वस्मत्पक्षे बाधार्थसामानाधिकरण्याङ्गीकारान्न विशिष्टविषयत्वसिद्धिः । यथा चोरः स्थाणुरिति, तथैव * पुरुष एवेदं सर्वम्, * तत्त्वमसीत्यादिकमिति; तदेतदप्यसमञ्जसमित्याह—**बाधार्थ**मिति ॥ यदिदं बाधार्थं सामानाधिकरण्यमित्युच्येत तद्विशिष्टमेव वदति । तत्कथमित्यत्राह—**तत्रेति** । बाधार्थे सामानाधिकरण्येऽप्येकश्शब्दोऽध्यासयोग्याकृति वस्तु वदति, यश्चोरत्वेन प्रतिपन्न इति । परस्तु शब्दो भेदयुक्तं वस्तु वदति स्थाणुरिति । तथा च य एतावन्तं कालं चोरत्वेन प्रतिपन्नः स स्थाणुरिति चोरप्रतीतिविषयत्वं स्थाणुत्वं चैकवस्तुनिष्ठमेव प्रतीयते; तथा च सविशेषविषयत्वमेव । चोरत्वस्थाणुत्वयोः परस्परविरुद्धत्वात्, चोरत्वबाधेन बाधार्थमित्युच्यते; यदि स्थाणुत्वमपि मिथ्या कथं चोरत्वं बाध्येत? अतो विरुद्धधर्मसद्भावस्तद्विरोधिधर्मबाधाङ्गम् । न हि शुक्तित्वसद्भावमन्तरेण रजतत्वं बाध्यते । तदिदमाह—**पर** इति । ननु वस्तुमात्रप्रतीतिरेव बाधकमस्तु, किमनेन तदतिरिक्तेन धर्मेणेति मा वोचः; वस्तुप्रतीतेरध्यासावस्था-

यामपि सद्भावादित्याह—**निर्दिष्ट** इति। बाधाभावे भ्रान्तिर्नित्यमेवानुवर्तेत; बाधश्च भेदग्रहणमन्तरेण नोपपद्यत इत्याह—**भ्रान्तिरि**ति। हेतुपौष्कल्ययुक्ता—भेदाप्रतीतिरेव भ्रान्तेर्हेतुपौष्कल्यम्; तथा च कथं भ्रान्तिर्विरमेत्? अयमर्थः—यथा चोरत्वस्य स्थाणुत्वं बाधकम्, एवं तत्तत्पदार्थगतासाधारणधर्मदर्शनमेव प्रपञ्चबाधहेतुः। अन्यथा बाध्यबाधकभाव एव न स्यादिति ॥ १०० ॥ **इति बाधार्थसामानाधिकरण्यस्यापि विशिष्टार्थत्वम्** ॥

326. **मानं बाधाद्यभावान्निगम इतरवद्वक्तृदोषस्तु नास्मिन्**
बाधोऽप्यस्यानुमाद्यैरपि न हि सुवचस्तद्बलेनैव बाध्यैः।
संदिग्धा नात्र बुद्धिर्न च न समुदिता तेन विज्ञानसिद्धा-
वुत्सर्गाम्नानमेतन्मतिकलुषजयः स्याच्च मीमांसयैव ॥ १०१ ॥

अत्र कश्चिदाह—मा भून्निर्विशेषपरत्वं वाक्यस्य; अथापि वेदप्रामाण्यमेव नास्तीति। तं प्रतिब्रूते—**मान**मिति ॥ वेदः प्रमाणं कारणदोषबाधकप्रत्ययविधुरत्वे सति वाक्यत्वात्संप्रतिपन्नवाक्यवत्। न चायं विशेषणासिद्धो हेतुरित्याह—**वक्तृदोष** इति। वक्त्रभावादेव वक्तृदोषो नास्ति; बाधकप्रत्ययोऽपि न तावदनुमानेन, अनुमानस्यैवागमबाधितत्वेनाप्रमाणत्वादित्याह—**बाधोऽपी**ति। आगमेन चेद्बाधः, स चागमो वेदश्चेद्वेदप्रामाण्याङ्गीकारः। स्मृत्यादिकं चेद्वेदमूलत्वान्न वेदबाधकम्। वेदविरुद्धस्मृतिः पुनर्वेदानुकूलस्मृतिविरोधादप्रमाणमिति **शारीरकस्मृत्यधिकरणे** स्थापितम्। लौकिकं चेद्वाक्यं बाधकं तस्यालौकिकविषये प्रवृत्त्यभावादबाधकत्वमेवेति भावः। तर्हि वेदवाक्यजनितस्य ज्ञानस्य बाधितत्वाभावेऽपि संदिग्धत्वादप्रमाणत्वमुपवर्णयाम इति चेत्, तन्न; असंदेहरूपत्वात् ज्ञानस्येत्याह—**संदिग्धे**ति। [नच] ज्ञानमेव वेदवाक्यान्न जायत इत्यनुत्पत्तिलक्षणाप्रामाण्यमपि नेत्याह—**न चेति**। अतो विज्ञानस्य सद्भावे सति प्रामाण्यस्य स्वतस्त्वाद्वेदवाक्यमुत्सर्गात्सामान्यात् प्रमाणमेव। अप्रामाण्यशङ्कानिराकरणं मीमांसया सिध्यतीत्याह—**मतिकलुषे**ति ॥ १०१ ॥ **इति वेदप्रामाण्यम्** ॥

327. **मानं वेदोऽपि वक्तुर्गुणत इति परं न्यायवित्साधयिष्यन्**
सामान्याद् बुद्धिहेतोः प्रमितिमधिकतस्साधयत्यन्यनीत्या।
कार्यत्वं भेदकं स त्विह वदतु कथं धीविशेषत्वहेतौ
सिद्धेऽसिद्धेऽपि नित्यप्रमितिमति विभौ निष्फलत्वादमुष्य ॥ १०२ ॥

इत्थं किल परतःप्रामाण्यवादिनो वदन्ति—वक्तुर्गुणत एव मानं वेद इति। तस्यायमनुमानाभिप्रायः—प्रमा ज्ञानहेत्वतिरिक्तहेत्वधीना कार्यत्वे सति तद्विशेषत्वादप्रमावदिति सामान्याद्बुद्धिहेतोः। अधिकतः—अधिकेनाप्तोक्तत्वेन हेतुना। अन्यनीत्या—अप्रमादृष्टान्तेन; यथा अप्रामाण्यमनाप्तोक्तत्वेनाधिकेन हेतुना जायते, एवं प्रामाण्यमप्याप्तोक्तत्वेनाधिकेन हेतुना भवतीत्यर्थः। अत्रोत्तरम्—**कार्यत्व**मिति। धीविशेषत्वहेतौ—तद्विशेषत्वादित्यस्मिन् हेतौ। कार्यत्वम्—भेदकं विशेषणम्। स तु—स वादी; कथं वदतु—वक्तुमशक्यमित्यर्थः। तदेवोपपादयति—**सिद्धेऽसिद्धेऽपी**ति। यदि नित्यप्रमितिमानीश्वरस्सिद्धः, तदा स्वतःप्रामाण्यमेव सिद्धं भवति; ईश्वरप्रमितेर्नित्यत्वेन प्रामाण्यकारणाभावात्। तथा चेश्वरप्रमितेः पक्षकोटिनिवेशो कार्यत्वे सतीति विशेषणमसिद्धम्। पक्षकोटिनिवेशाभावे क्वचित् स्वतःप्रामाण्यमेव सिध्यति।

नित्यप्रमितिमत ईश्वरस्यासिद्धावपि कार्यत्वे सतीति विशेषणं व्यर्थं व्यवच्छेद्याभावादित्यर्थः ॥ १०२ ॥ **इति परतः-प्रामाण्योत्पत्त्यनुमानभङ्गः ॥**

328· **संवित्तीनां यथावस्थितनिजविषयोल्लेख औत्सर्गिकः स्या-**
द्वह्न्यादेर्दाहकत्वप्रभृतिवदुपधेरन्यथात्वं भ्रमांशे ।
नित्यज्ञानप्रमात्वं वदसि च निरुपाध्येव निर्हेतुकत्वा-
द्दोषाभावात् प्रमा चेच्छ्रुतिरपि जयिनी दोषदूरोज्झिता नः ॥ १०३ ॥

इत्थं वेदप्रामाण्यमुपपाद्य तत्प्रसङ्गागतं बुद्धीनां स्वतःप्रामाण्यमाह—**संवित्तीना**मिति ॥ अयमर्थः—ज्ञानानां यथावस्थितार्थप्रकाशकत्वं सामान्यमेव; भ्रान्तस्यापि ज्ञानस्य धर्मिण्यभ्रान्तत्वात् । अतो वह्न्यादेर्दाहकत्ववत् ज्ञानानां प्रामाण्यं स्वाभाविकमेव । उपधेः—मणिमन्त्रवद्दोषोपाधिवशादप्रमाणत्वं भ्रमांशे । किंच भवानपि नित्यस्येश्वरज्ञानस्य कारणाभावेन निरुपाधिकमेव प्रमात्वमाचष्ट इत्याह—**नित्ये**ति । ईश्वरज्ञाने दोषाभाव एव प्रमात्वनियामक इति चेत्; तच्छ्रुतावपि तुल्यमित्याह—**श्रुतिरपी**ति । यथा नित्यमीश्वरज्ञानं कारणदोषाभावात् प्रमाणम्; एवं वेदवाक्यमपि कारणदोषाभावात् प्रमाणम् ; तद्वाक्यजनितं ज्ञानमपि निर्दोषवाक्यजनितत्वात् प्रमैवेति । इत्थं च स्वतःप्रामाण्यं निर्वहति । घटोऽस्तीति ज्ञानमुत्पद्यते । तत्र विषयास्तित्वमेव प्रामाण्यम् । तत्तु तेनैव ज्ञानेन प्रतीयते । अतः स्वतःप्रामाण्यं प्रतीयते । यत्र पुनः शुक्तौ रजतज्ञानमुत्पद्यते तत्रापि रजतमस्तीति रजतास्तित्वमेव प्रतीयते; न पुनर्नास्तित्वं तेनैव ज्ञानेन प्रतीयते । अतो विषयास्तित्वं स्वेन, नास्तित्वं बाधकेन प्रतीयत इति स्वतः प्रामाण्यप्रतीतिः, अप्रामाण्यप्रतीतिः परत इति विभागः । शेषं विस्तरभयान्न लिख्यते ॥ १०३ ॥

329· **सर्वं साक्षात्करोति स्वत उपधिगणैरुज्झितस्संप्रसादः**
प्रामाण्यं तत्र नोपाध्युपनतमिति तत्तुल्यताऽन्यत्र युक्ता ।
आत्मस्वात्मांशयोश्च क्वचिदपि न भवेद् भ्रान्तिरंशान्तरेऽपि
स्यादेषा न स्वरूपे क्वचन परमसौ द्विप्रकारे प्रकारे ॥ १०४ ॥

किंच स्वतःप्रामाण्यं श्रुत्यर्थानुधाविना दुस्त्यजमिति दर्शयति—**सर्व**मिति ॥ * सर्वं ह पश्यः पश्यतीत्यादिश्रुतिः उपधिगणैरुज्झितः—मुक्तः संप्रसादः—जीवः सर्वं साक्षात्करोतीति वदति । तत्र प्रामाण्यमुपाधिकृतं परप्रयुक्तमिति वक्तुं न शक्यते; स्वाभाविकत्वात्तज्ज्ञानस्य । अतोऽन्यत्रापि तत्तुल्यता युक्ता—स्वाभाविकत्वमेव युक्तमिति भावः । किंच भ्रान्त्यभ्रान्तिविभागाभावेन सर्वेष्वपि ज्ञानेषु आत्मस्वात्मांशयोः क्वचिदपि भ्रान्तिर्न भवति; अतः स्वाभाव्यमेव प्रामाण्यस्य समुचितम् । अंशान्तरेऽपि—विषयांशेऽपि । एषा—भ्रान्तिः स्वरूपे क्वचन न स्यात्, सर्वं ज्ञानं धर्मिण्यभ्रान्तमिति वचनात्; तथा च विषयेऽपि स्वरूपांशे सर्वज्ञानसाधारण्यात् प्रामाण्यस्य स्वाभाविकत्वमेव युक्तमित्यर्थः । तर्हि कुत्र भ्रान्तिरित्यत आह—**पर**मिति । असौ—भ्रान्तिः । द्विप्रकारे प्रकारे—द्विप्रकारे स्वरूपनिरूपकधर्मे निरूपितस्वरूपविशेषकधर्मे चेत्यर्थः । इदं रजतमित्यत्र स्वरूपनिरूपकधर्मवैपरीत्यम् । पीतश्शङ्ख इत्यत्र निरूपितस्वरूपविशेषकधर्मवैपरीत्यमिति विभागः ॥ १०४ ॥ **इति बुद्धीनां स्वतःप्रामाण्यम् ॥**

330. भ्रान्तिज्ञानेऽपि सत्यं किमपि तव मतेऽप्यस्त्यधिष्ठानपूर्वं
सत्यैकालम्बि चैकं समयिभिरखिलैर्दुस्त्यजं स्वार्थसिद्ध्यै ।
बुद्धेस्तत्पक्षपातः स्वयमपि कथितस्सौगतैरेव कैश्चित्
स्वात्मांशे सत्यता च स्वत इति तदसौ वैदिकोक्ते वृथेर्ष्या ॥ १०५ ॥

अत्र **सौगतः** पुनरप्रामाण्यमेव स्वाभाविकमित्याह ; तन्न युज्यत इति वदति—**भ्रान्तिज्ञाने**ऽपीति ॥ अप्रामाण्यस्वाभाविकत्ववादिनोऽपि तव मते भ्रान्तिज्ञानेऽप्यधिष्ठानांशे प्रामाण्यस्य स्वाभाविकत्वं वाच्यम्; अन्यथा निरधिष्ठानभ्रमप्रसङ्गात् । किंच *प्रमाणात्प्रमेयसिद्धिः, *युक्तियुक्तं वचो ग्राह्यमित्यादिकं वचनं सर्वैरपि वादिभिः स्वसिद्धान्तसिद्ध्यै सत्यैकालम्बि भवतीति दुस्त्यजम्; सत्यैकालम्बि—सत्यमात्रावलम्बि । अन्यथा व्याघातात् । अतः स्वतःप्रामाण्यं सिद्धमिति भावः । किंच कैश्चित् सौगतैरेव बुद्धेः प्रामाण्यपक्षपातः स्वयमेवोक्तः; निर्विकल्पकस्य वासनोपप्लवाभावेन स्वभावत एव प्रामाण्यात्सविकल्पकस्यापि स्वयंप्रकाशस्य स्वात्मांशे प्रामाण्यस्यावर्जनीयत्वात् । विषयांश एव हि विकल्पस्यावस्तुनिर्भासत्वम्, असंवादः, वासनोपप्लवदूषितत्वं चेति भावः । तदिदमाह—**स्वात्मांशे सत्यता चे**ति । एवं प्रामाण्यस्वाभाविकत्वे स्वस्याप्यवर्जनीये सति वैदिकोक्ते स्वतःप्रामाण्ये वृथैवेर्ष्या अवैदिकस्येति ॥ १०५ ॥

331. अप्रामाण्यं स्वभावो गुणत इतरदित्यत्र न ह्यस्ति हेतु-
र्नाभावो हेत्वपेक्षस्त्विति च न नियमादन्यथाऽतिप्रसङ्गात् ।
किंचाभावोऽपि भावान्तरमिति मथने स्वेष्टभङ्गश्च भावी
मुक्तौ शुद्धां हि बुद्धिं वदसि न यदि सा विभ्रमः स्यान्न वा स्यात् ॥ १०६ ॥

यदि प्रामाण्यं स्वभावः अप्रामाण्यमपि स्वभाव एव किंन स्यात्? अथवा स्यादप्रामाण्यमेव स्वभावः; प्रामाण्यं तु गुणतः, अतः प्रामाण्यमेवौपाधिकमिति । एतदनूद्य परिहरति—**अप्रामाण्य**मिति ॥ न ह्यस्ति हेतुः—प्रामाण्यस्वभावत्वे सार्वत्रिकत्वं हेतुः, अप्रामाण्यस्य पुनरसार्वत्रिकत्वात् किंशुकाद्युपाधिकारुण्यन्यायेनौपाधिकतामेवाश्रयते ; अतोऽप्रामाण्यस्य स्वाभाविकत्वे हेतुर्नास्तीत्यर्थः । नन्वभावः शून्यात्मकत्वाद्धेतुनिरपेक्षः; अप्रामाण्यं चाभावत्वाद्धेतुं नापेक्षते । तदेतदनुभाष्य परिहरति—**नाभाव** इति । कुत इत्यत्राह—**नियमादि**ति । मुद्गरादिप्रहारघटादिध्वंसयोः पौर्वापर्यनियमेनाभावस्य हेतुनैरपेक्ष्यं न घटत इत्यर्थः । विपर्यये बाधमाह—**अन्यथे**ति । अन्वयव्यतिरेके सत्यप्यभावस्य कारणानपेक्षत्वे भावस्यापि कारणानपेक्षत्वं स्यादित्यर्थः । इत्थमभावस्य भावादतिरिक्तत्वपक्षाङ्गीकारेण दूषणमभिधाय भावान्तराभाववादेनापि दूषणमाह—**किंचे**ति । गोत्वाभावोऽश्वत्वादिः, शौक्ल्याभावो नैल्यादिरिति हि भावान्तराभावः ; तथा चाभावस्य भावान्तररूपत्वे तस्याभावत्वाभावात्, अप्रामाण्यमभावत्वात् स्वाभाविकमित्यसिद्धो हेतुः । तदयमर्थः—यदभावो भावो वा यस्य स्वरूपानुबन्धि तत्स्वाभाविकम्; यदुपाध्यन्तरसापेक्षं तदौपाधिकम्; प्रामाण्यं च ज्ञानस्य स्वभावानुबन्धि ; धर्मिस्वरूपे संशयविपर्ययोरप्यभ्रान्तत्वात् । तथाऽस्तित्वभास्वरोर्ध्वत्वादिसाधर्म्येऽपि प्रामाण्यं दुरपह्नवम् । केवलं धर्ममात्रे वैपरीत्यं सन्देहो वा ; अतः प्रामाण्यं स्वतः, अप्रामाण्यं परत इति सिद्धम् ॥ १०६ ॥ **इति अप्रामाण्यस्वाभाविकत्वभङ्गः** ॥

332. मानत्वामानते द्वे स्वत इति वदतस्सांख्यसिद्धान्तिनस्ते
व्यक्तिद्वैतं तयोश्चेत् प्रतिनियततयोपाधिभेदोऽभ्युपेत्यः ।

ऽव्यक्त्यैक्ये व्याहतिः स्यादथ निजविषयेष्वंशतस्ते तथाऽपि
स्याद्धीस्सर्वा तथेति स्वपरसमययोर्द्वेषरागौ जुषस्व ॥ १०७ ॥

प्रामाण्यमप्रामाण्यंच स्वत इति **सांख्याः** । तन्मतमनूद्य दूषयति—**मानत्वामानते** इति ॥ मानत्वामानत्वे द्वे अपि स्वत एव भवत इति वदतस्ते सांख्यस्य तयोर्मानत्वामानत्वयोर्व्यक्तिद्वैविध्यं चेत्—भिन्नाधिकरणवृत्तित्वं चेत् । उपाधिभेदोऽङ्गीकार्यः । कारणदोषात् कचिदप्रामाण्यम्, कारणगुणात् कचित्प्रामाण्यमिति । तथा च नैयायिकानामयं सिद्धान्तः—एकस्यामेव व्यक्तौ प्रामाण्यमप्रामाण्यं चेत् स्वाभाविकमभ्युपैषि ; तदा व्याघातः । न ह्येकमेव विज्ञानमेकविषये स्वत एव प्रमाणमप्रमाणं चेत्यनुन्मत्तो ब्रवीति । तर्हि स्वविषयेष्वंशभेदेन प्रामाण्यमप्रामाण्यं चेत्; ते प्रामाण्याप्रामाण्ये । ते इति द्विवचनम् । एवं तर्हि स्वसिद्धान्तजन्यज्ञानमपि प्रमाणाप्रमाणात्मकम्, परसिद्धान्तजन्यज्ञानमपि प्रमाणाप्रमाणात्मकं कृत्वा स्वसिद्धान्तेऽपि द्वेषम्, परसिद्धान्तेऽपि रागं भजस्वेति परिहासेनोत्तरम् ॥ १०७ ॥ **इति सांख्यपक्षनिरासः ॥**

333. ज्ञानं मानं स्वतश्चेत्कथमिव विशयः कस्यचित्क्वापि भावी
मीमांसा चानपेक्ष्येत्यसदुपधिकृताकारशङ्कोपपत्तेः ।
नेत्रालोकादिनीतेर्भवति च निगमोऽप्यत्र मीमांसयाऽर्थी
हेतूनां साध्यसिद्धौ सहकृदनुविधिर्हेतुभावं न हन्ति ॥ १०८ ॥

अत्र चोदयति—**ज्ञानमिति** ॥ ज्ञानं स्वत एव प्रमाणं चेत्तर्हि कस्यचित्कुत्रचित् प्रमाणमप्रमाणं वेति संशयो न स्यात्, तथा च मीमांसाऽनपेक्ष्या स्यात्; इतीमां शङ्कां निराकरोति—**असदिति** । अत्र हेतुमाह—**उपधीति** । प्रामाण्यस्य स्वाभाविकत्वेऽप्युपाधिकृताप्रामाण्यशङ्कायास्सद्भावात्तन्निराकरणार्थं मीमांसाऽपेक्षणीया स्यादिति भावः । दृष्टं चैतत्स्वत एव रूपादिविषये प्रमाणभूतस्यापि नेत्रस्यालोकादिसहकारिसाहित्यापेक्षणम् । तदिदमाह—**नेत्रेति** । यथा नेत्रमालोकमपेक्षते, एवं निगमोऽप्यर्थतत्त्वावधारणे मीमांसयाऽर्थी—मीमांसासापेक्ष इत्यर्थः । न केवलं प्रमाणानामेव सहकारिसापेक्षत्वम्, अपि तु सर्वेषामपि कारणानाम् । इदं च सापेक्षत्वं कारणानां कारणत्वं न व्याहन्तीत्याह—**हेतूनामिति** ॥ १०८ ॥ **इति स्वतःप्रामाण्यविरोधितर्कनिरासः** ॥

334. सर्वज्ञस्य प्रमाया न खलु न विषयः स्यात्स्वकीयं प्रमात्वं
निर्बाधा धीः प्रमेति प्रमितिरपि निजं गाहते मानभावम् ।
मानेऽर्थः स्वात्मनैव स्फुरति न च परं भाति शङ्कानिरासे
भ्रान्त्या स्वार्थान्यथात्वं स्वयमनवगतं बाधकैर्वेद्यतेऽतः ॥ १०९ ॥

उभयवादिसंप्रतिपन्नदृष्टान्तोपादानेन स्वतःप्रामाण्यज्ञप्तिमुपपादयति—**सर्वज्ञस्येति** ॥ पूर्वं प्रामाण्यस्वरूपस्य ज्ञानेषु स्वतस्त्वमुक्तम् । इदानीं प्रमाज्ञप्तेरपि स्वतस्त्वमुच्यत इति विभागः । ज्ञानस्य स्वप्रामाण्यं स्वत एव गृह्यत इति दृष्टमित्याह—**सर्वज्ञस्येति** । ईश्वरज्ञानं सर्वविषयत्वात् स्वगतमपि प्रामाण्यं गृह्णाति ; अन्यथा सर्वविषयत्वमेव न स्यात् । न केवलमीश्वरज्ञानमीदृशम्, अस्मदीयमपि ज्ञानं तथेत्याह—**निर्बाधेति** । प्रमितिः—लक्षणप्रमितिः स्वकीयमपि प्रमितित्वं गृह्णाति । अन्यथा सर्वानुवृत्तलक्षणग्रहणमेव न स्यादिति भावः । अस्त्वेवम् ; तथाऽपि कथं प्रामाण्यं स्वतो गृह्यते ? कथं वा अप्रामाण्यं परतो गृह्यते ? इत्याशङ्क्य क्रमादुभयत्रोपपत्तिमाह—**मान** इति । प्रमाणज्ञाने घटोऽस्तीति सद्भाव-

विशिष्ट एव घटः प्रतीयते, स एवार्थसद्भावो घटज्ञानस्य प्रामाण्यम्। अतः स्वतो गृह्यते प्रामाण्यम्। नन्वप्रामाण्यशङ्कानिरासकैस्संवादकारणगुणार्थक्रियाज्ञानैः किं क्रियते? तदेव पूर्वप्रतिपन्नं प्रामाण्यं प्रतिष्ठाप्यते। न हि संवादादिज्ञानेषु घटसद्भावातिरेकेण ज्ञाप्यमस्ति। अतः स्वतःप्रतिपन्नमेवार्थतथात्वं तैरपि पुनर्गृह्यत इति प्रामाण्यग्रहणस्य स्वतस्त्वमेव। तदिदमाह—**न चेति**। भ्रान्तिज्ञानेष्वप्रामाण्यं परत एव ज्ञाप्यत इत्याह—**भ्रान्त्येति**। अर्थान्यथात्वमेव ज्ञानस्याप्रामाण्यम्; तदन्यैरेव बाधकैरवबुध्यते। न हि रजतज्ञानं रजत[ज्ञान]स्यान्यथात्वमावेदयति। अपि तु कारणदोषादिज्ञानं ज्ञानविषयस्यान्यथात्वं बोधयति। अतोऽप्रामाण्यस्य परतस्त्वमिति विभागः। अत्र वक्तव्यं सर्वमवशिष्टं स्वयमेव भाव्यमन्तेवासिभिः॥ १०९॥ **इति स्वतःप्रामाण्यज्ञप्तिप्रकारः॥**

335. **दृष्टं मान्थालभोगिप्रभृतिषु करणस्थानभेदादिचित्रं**
तादृग्द्वीपान्तरादौ श्रुतमपि न मृषा वेदसिद्धे तथा नः।
यत्रानाप्तोक्तताधीर्न भवति विहतिर्नापि संभावनायाः
किं व्याप्त्याऽत्रोपचारो विहतिमति भवेन्नैव तद्व्याप्तिदौःस्थ्ये॥ ११०॥

अस्तु स्वतःप्रामाण्यं प्रमाणस्य, अथापि वेदेष्वद्भुतोक्तीनां न याथात्म्यमित्याशङ्क्य परिहरति—**दृष्टमिति**॥ नहि वेद एवाद्भुतदृष्टिः, लोकेऽपि। अद्भुतं नाम अन्यत्राद‍ृष्टस्यापि क्वाचित्कदर्शनम्। दृश्यते हि मान्थालव्यालादीनामन्धकारेऽपि रूपदर्शनम्, मान्थालानामाहारनिर्हारकरणयोरेकस्थानवर्तित्वम्, व्यालानां चक्षुःश्रवस्त्वम्, पक्षिषु च केषुचिदङ्गाराहारत्वम्, ईक्षणध्यानसंस्पर्शैर्मत्स्यकूर्मविहङ्गानां पुत्रपोषणम्, नालिकेरद्वीपवासिनामपक्वान्नेनैव देहधारणम्। तदिदमाह—**तादृगिति**। दृष्टान्तदृष्टं दार्ष्टान्तिके योजयति—**वेदसिद्ध इति**। लोकेऽप्यद्भुतार्था[र्थः?]ङ्गीकारः प्रमाणसिद्धत्वादङ्गीक्रियते, किं पुनर्वेद इत्यर्थः। तर्हि सर्वमप्यघटितं वेदसिद्धमित्यङ्गीकार्यम्? नेत्याह—**यत्रेति**। अयमत्र नियमः—यत्रानाप्तोक्तत्वज्ञानं नास्ति, प्रतीतेश्च न व्याघातः, तत्र दृष्टान्ताभावेऽपि सोऽर्थोऽङ्गीकार्यः। तदेतदाह—**किं व्याप्त्येति**। किं दृष्टान्तदर्शनेनेत्यर्थः। उपचारस्तर्हि कुत्रेत्याशङ्क्याह—**उपचार इति**। व्याघाते सत्युपचारः; नैव तत् उपचरणम्। व्याप्तिदौःस्थ्ये—दृष्टान्तदौःस्थ्ये। अपूर्वार्थस्य प्रमाणेन दर्शने पूर्वदर्शनविरूपता न दोषायेत्यर्थः। * देवकीजठरे वासः स्वोदरे विश्वदर्शनमित्यादिकं विश्वरूपस्य भगवतो योयुज्यत इत्यर्थः॥ ११०॥ **इति वेदेष्वद्भुतोक्तियाथात्म्यम्॥**

336. **वाक्यत्वात् कर्तृमत्यः श्रुतय इति यदि ब्रूहि बाधं विपक्षे**
श्रुत्या स्मृत्या च बाध्या त्वदनुमितिरियं कर्तुरत्रास्मृतेश्च।
त्वं तावत्तिष्ठ लोकैर्नहि पुरुषगुणप्रत्ययात्तद्गृहीति-
स्सन्तश्चापह्नुवीरंस्तमिह न मुनयस्सत्यनिष्ठाः कृतज्ञाः॥ १११॥

एवं वेदानां स्वाभाविकं प्रामाण्यमुपपाद्य तेषामाप्तोक्तत्वेन प्रामाण्यमुपपादयतां पक्षप्रतिक्षेपार्थं वाक्यत्वात् कर्तृमत्त्वं वेदानामित्यादिकमनुमानं दूषयितुमारभते—**वाक्यत्वादिति**॥ तथा हि—वेदवाक्यानि सकर्तृकाणि वाक्यत्वादित्य[द्य]नुमाने यदि विपक्षे बाधकतर्कोऽस्ति, स वक्तव्यः। न चेदनुग्राहकतर्काभावादप्रयोजकोऽयं हेतुः। वक्त्रभावे वाक्यत्वं हीयत इति चेत्, तन्न; स्वतन्त्रवक्त्रभावेऽपि प्रवक्तृपारम्पर्यमात्रेण वाक्यत्वस्यान्यथासिद्धत्वात्। यथा स[कर्तृ]वक्तृकाणामपि वाक्यानामुच्चारयितृपूर्वपुरुषताल्वोष्ठादिव्यापारपूर्वकत्वमेव हि वाक्यत्वे तन्त्रम्। आदौ कस्य-

चित्पुरुषस्य स्वातन्त्र्यमङ्गमिति चेन्न ; तस्य कादाचित्कसन्दर्भसाजात्य एव नियामकता । यथा भवतां ज्ञानानामनित्यत्वेन कारणगुणपूर्वकत्वेनैव प्रमात्वे सत्यपीश्वरज्ञानस्य नित्यत्वेन तादृशगुणपूर्वकत्वाभावः, एवमागन्तुकसंदर्भस्य स्वतन्त्रपुरुषपूर्वकत्वेऽपि नित्यसन्दर्भसाजात्यस्य स्वतन्त्रपुरुषपूर्वकत्वं न स्यात् । तथा च वाक्यत्वमन्यथासिद्धत्वान्न स्वतन्त्रपुरुषपूर्वकत्वं साधयति । सर्वं वाक्यमनित्यमेव वाक्यत्वादिति चेत्तन्न ; सिद्धसाधनत्वात् । तत्र चोच्चार्यमाणवाक्यस्यानित्यत्वात्, तादृशवाक्यपारम्पर्यस्य च नित्यत्वे बाधकाभावात् ; तावन्मात्रेणैव अस्माकं वेदनित्यत्वसिद्धेः । न ह्येकरूपवाक्यप्रवाहानादित्वातिरेकेण वेदवाक्यानामनादित्वं प्रतिपद्यामहे । न ह्येकरूपब्रह्माण्डप्रवाहस्यानादित्वे को नाम विप्रतिपद्यते ? सावयवत्वाद्ब्रह्माण्डस्य सादित्वे साध्यमाने तज्जातीयब्रह्माण्डस्य पूर्वं सद्भावो न निषिध्यते । एवं प्रत्येकं वाक्यस्य सवक्तृकत्वेऽपि प्रवाहस्यानादित्वे न कश्चिद्विरोधः । किंचेदमनुमानं * वाचा विरूपनित्यया, * नामरूपं च भूतानामित्यादिश्रुतिस्मृतिविरोधात् कालात्ययापदिष्टम् । तदिदमाह—**श्रुत्येति** । स्मर्तव्यत्वे सति कर्तृस्मरणाभावाच्च कर्तृशून्यो वेदः । न च जीर्णकूपारामादिषु व्यभिचारः, उपदेशपारम्पर्ये स्मर्तव्यत्वे च सत्यस्मरणस्य कर्त्रभावनियतत्वात् । मया स्मृतः कर्ता, तत्प्रत्ययाद्वेदप्रामाण्यमिति चेत्तन्न, आग्रहगृहीतस्य भवतो वाक्ये प्रामाण्याभावादित्याह—**त्वं तावदिति** । न हि मन्वादीनां वेदपरिग्रहः पुरुषगुणप्रत्ययेनेत्याह—**न हीति** । प्रत्युत वेदस्याकर्तृकत्वमेव परमर्षयः प्रवदन्ति । ननु सर्ववेदकर्तरि भगवति विद्यमानेऽपि मन्वादयस्तदनुविधायिनश्च वेदवक्तारमपलपन्तीति, तन्न ; तेषां तदपलापे प्रयोजनाभावात् । न हि सत्यनिष्ठास्तादृशा महात्मानस्तमपि भगवन्तमपलपन्तीति संभवतीत्याह—**सन्तश्चेति** ॥ १११ ॥

337. **आदौ वेदैक्यवादस्त्वविभजनवशात्तावता नान्यसृष्टि-**
स्सर्वेषामेकवेदान्वयमपि जगदुः कालभेदप्रतिष्ठम् ।
तत्तच्छाखाविभागः प्रवचननियता काठकाद्या समाख्या
द्रष्टा मन्त्रादिकर्ता परिहृत इह चानित्ययोगः प्रवाहैः ॥ ११२ ॥

नन्वादिकाले वेदैक्यं श्रुतम्, अतस्तदातदा नानावेदसृष्टिरित्याशङ्क्य परिहरति—**आदाविति** ॥ तत्र हेतुमाह—**अविभजने**ति । तस्मिन्काले सर्वेषां वेदानामेकवेदान्वयकथनं कथम् ? तदपि युज्यते कालभेदनियतत्वात् । तदिदमाह—**कालेति** । अत एव पश्चाच्छाखाविभागकथनमपि कालभेदादेवेत्याह—**तद्वदिति** । एवं काठकादिसमाख्याऽपि प्रवचनानुबन्धित्वान्न वेदसृष्टिहेतुरित्याह—**प्रवचने**ति । एवं वेदद्रष्टृत्वान्मन्त्रादिकर्तृत्वं च व्याख्येयमित्याह—**द्रष्टेति** । कथं तर्हि नित्यस्य वेदस्यानित्यैर्योग इत्यत्राह—**अनित्येति** । अयमर्थः—वेदवाक्यसन्दर्भसाजात्यमनादित्वेन नियतम् ; सर्वमप्यनित्यं पदार्थजातं साजात्येन नित्येन वेदेन संबध्यते, स्फ्यकपालपुरोडाशादीनामपि साजात्येनानादित्वात् ॥ ११२ ॥

338. **भेदो मन्वन्तरादौ भवति च नियतोऽनादिसिद्धे तदंशे**
पुंसूक्तादौ श्रुतीनां जनिवचनमपि प्राग्वदाविष्कृतौ स्यात् ।
आज्ञारूपत्वमासां न च गलति विभो[रेकरूपा]रैक्यरूप्याभिसन्धे-
र्योऽसौ देवः प्रमाणं स च न शिथिलयेच्छक्तिमन्तं क्रमं तम् ॥ ११३ ॥

कथं तर्हि * प्रतिमन्वन्तरं चैषा श्रुतिरन्या विधीयत इत्याशङ्क्य परिहरति—**भेद इति** ॥ अनादिसिद्धानां वेदांशानामनन्तत्वात् कस्मिंश्चिन्मन्वन्तरे कश्चिद्वेदांशः प्रवर्तत इत्यर्थः । कथं तर्हि पुंसूक्तादौ * ऋचस्सामानि जज्ञिरे

इत्यादिवचनम्? तच्च प्रादुर्भावमात्रपरमित्याह—**पुंसूक्त** इति। अन्यथा * यो वै वेदांश्च प्रहिणोति तस्मै इत्यादिवचनशतविरोधात्। कथं तर्हि नित्यानां वेदानामीश्वराज्ञारूपत्वम्? आज्ञावाक्यस्य तदातदाऽन्यथाकरणसंभवादित्याशङ्क्य परिहरति—**आज्ञेति**। हेतुमाह—**विभो**रिति। प्रतिकल्पमेकरूपाभिसन्धिरीश्वर एकरूपमेवाज्ञावाक्यं वदति। एतदेव वेदस्य नित्यत्वम्, यदेकरूप्येण सर्वेष्वपि कल्पेषूच्चार्यमाणत्वम्; ईश्वराभिसन्धिविशेषद्योतनत्वादाज्ञारूपत्वमपि न विहन्यत इत्यर्थः। नन्वीश्वरः स्वतन्त्रत्वाद्वेदान् प्रतिकल्पमन्यथयतु? नान्यथयति; अन्यथाकरणे प्रमाणाभावात्, * यथापूर्वमकल्पयदिति यथापूर्वकल्पने प्रमाणसंभवाच्च। अतस्तत्तत्क्रमविशेषविशिष्टतया तत्तत्कार्यकारणशक्तं मन्त्रार्थवादविधिरूपं वेदराशिं नेश्वरश्शिथिलयेदिति ॥ ११३ ॥ **इति वेदनित्यत्वम्** ॥

339. प्रेक्षावन्तो महान्तः परिजगृहुरिमं सार्थमङ्गैरनन्तं
नेत्थं बाह्यागमानां प्रसृतिरनुपधेस्तद्गृहीतेरभावात्।
दृश्यन्ते गत्यभावो नियतिषु लघिमा वञ्चनं तर्कमोहो
वृत्तिस्वास्थ्यादि चैषामुपधिरधिगमे वैपरीत्यं तु वेदे ॥ ११४ ॥

ननु महाजनपरिग्रहाद्वेदप्रामाण्यं प्रतिपद्यन्ते वेदवादिनः। स च परिग्रहो बाह्यागमेष्वपि तुल्य इत्याशङ्क्य वैषम्यमाह—**प्रेक्षावन्त** इति। अयमर्थः—बहुजनपरिगृहीतत्वं न महाजनपरिग्रहः; अपि तूत्कृष्टजनपरिग्रहः। स तु वेदेष्वेवेति भावः। कथमन्येषामागमानामनुत्कृष्टजनपरिग्रह इत्यत्राह—**नेति**। प्रसृतिः—मर्यादा। तत्परिग्रहप्रकारपरिशोधने वैषम्यमवगम्यत इत्यर्थः। कथमित्यत्राह—**अनुपधे**रिति। द्विविधो हि परिग्रहः। आस्तिक्यनिबन्धनः कश्चित्; अल्पाल्पप्रयोजनाभिलाषादपरः। तत्र वेदपरिग्रहः पूर्वकोटौ निविशते; बाह्यागमपरिग्रहस्सोपाधिक इत्यर्थः। उपाधिस्तु दृष्टमेव प्रयोजनम्। उपाधीनेव परिगणयति—**दृश्यन्त** इति। अनन्यगतिकत्वम्, कर्तव्याकर्तव्यनियमेषु लाघवम्, परैर्वञ्चनम्, कुतर्काभ्यासव्यामोहः, वृत्तिस्वास्थ्यम्—अशनाच्छादनादिसौकर्यम्। एतादृशमन्यदपि बाह्यागमपरिग्रहे निदानम्। एतद्वैपरीत्यं वेदपरिग्रहे दृष्टमिति न बाह्यपरिग्रहस्य वेदपरिग्रहेण तुल्यत्वमिति भावः। इदमेव न्यायविद्भिरपि * हेतुदर्शनादर्शनाभ्यां विवेकादित्युच्यते ॥ ११४ ॥

340. नित्यैरस्पृष्टदोषैर्भवति च निगमैः पौरुषेयेषु बाधः
पाषण्डत्वप्रथैषां जगति न च मृषा पक्षपातप्रहाणे।
अन्योन्यं चैषु बाधः प्रसजति कृतकेष्वाप्तमोहादिसाम्यात्
संवादोऽशेषु तुल्यः परमिह कुहनासिद्धयेऽन्यप्रवेशः ॥ ११५ ॥

किंचैवं प्रमाणत्वेन प्रतिपन्नवेदवाक्याद्बाह्यानां बाधस्थापनमप्रामाण्यहेतुरित्याह—**नित्यै**रिति ॥ अतस्तेषां पाषण्डत्वप्रसिद्धिरप्यप्रामाण्यनिमित्तं भवतीत्याह—**पाषण्डत्वेति**। न चैतावदेव, **बौद्धचार्वाकार्हतसांख्यादीनां** परस्परबाधोऽप्यप्रामाण्यहेतुरित्याह—**अन्योन्य**मिति। तत्रैकश्चेदाप्तः, अपरोऽप्याप्तः, मूढश्चेन्मूढ इत्याह—**आप्तेति**। क्वचिद्वेदसंवादात् कुत्रचित्प्रामाण्यमिति चेत् तुल्यमित्याह—**संवाद** इति। अतस्सिद्धान्तान्तरप्रवेशः कुहनासिद्धये—परवञ्चनादिसिद्धय इति न बाह्यसिद्धान्तैर्वेदागमस्य तुल्यत्वप्रसङ्ग इत्यर्थः ॥ ११५ ॥ **इति वेदस्य बाह्यागमेभ्यो वैषम्यम्** ॥

341. संवादे मानवादेः श्रुतिभिरविरले संग्रहे तत्समाने
ताभिश्चाप्तत्वसिद्धौ स्वकथित उचितस्तस्य तन्मूलभावः ।
नाक्षं लिङ्गं नरोक्तिर्भ्रम इह घटते विप्रलिप्साऽपि मूलं
नाज्ञाते भावनाऽपि श्रुतिविषयतया भाति योगे तु धर्मः ॥ ११६ ॥

इत्थं वेदस्य प्रामाण्यमुपपाद्य स्मृतीतिहासादेर्वेदमूलत्वेन प्रामाण्यमुपपादयति—**संवाद** इति ॥ अयमर्थः—मानवादेः—मन्वादिग्रन्थस्य । श्रुतिभिस्संवादे अविरले—सार्वत्रिके । संग्रहे—परिग्रहे । तत्समाने—श्रुतिभिस्समाने । स्मर्तॄणां मन्वादीनाम् । ताभिः—*यद्वै किंच मनुरवददित्यादिभिश्श्रुतिभिरेव । आप्तत्वसिद्धौ ; स्वकथितः—स्मृतिभिरेव कथितः । तस्य—मानवादेस्तन्मूलभावः । उचितः—प्राप्तः । स्मर्तार एव वेदमूलत्वं स्मृतीनामाहुरित्यर्थः । श्रुतेरेव स्मृतिमूलत्वमुक्त्वा तदन्येषां तन्मूलत्वं निषेधति—**नेति** । न तावदिन्द्रियं स्मृत्यादिमूलं संभवति ; तस्यालौकिकार्थत्वात्, तद्विषये लौकिकस्य प्रत्यक्षस्याप्रवृत्तेः । न चानुमानं तत्र प्रवर्तते ; अन्वयव्यतिरेकस्य प्रत्यक्षमूलत्वेन प्रत्यक्षस्य निवृत्तावनुमानस्यापि निवृत्तेः । न च लौकिकं वाक्यं तन्मूलम् ; तस्य प्रत्यक्षानुमानमूलत्वेन तन्निवृत्तावसंभवात् । न च भ्रम एव मूलम् ; महाजनपरिग्रहासंभवात् । तत एव न विप्रलिप्साऽपि मूलम् । तर्हि भावनैव मूलमिति चेत् तदपि नेत्याह—**नाज्ञात** इति । तथा च चक्रकमित्यर्थः । ज्ञाते भावना, भावनया च स्मृतिः, स्मृत्या ज्ञानमिति । श्रुत्या ज्ञाने पुनरस्मत्पक्षः । प्रत्यक्षादिभिः स्मृतिविषयज्ञानमत्रैव प्रतिक्षिप्तम् । कथं तर्हि महर्षीणां प्रत्यक्षेण धर्मदर्शनम् ? इत्थम्—श्रुत्या धर्मं प्रतिपद्य स्वयमनुष्ठातारो धर्मप्रभावात् प्रभावविशेषमासाद्य पश्चात् *चोदनालक्षणोऽर्थो धर्म इति श्रुतिविषयत्वेन धर्मान् साक्षात्कुर्वन्ति । नैतावता स्मृतीनां श्रुतिमूलत्वभङ्गः ; तैरपि योगिभिर्योगदशायां श्रुतिप्रमाणगम्यत्वेनैव धर्माणामुपलम्भात् । अतो वेदमूलत्वं स्मृत्यादेरुपपन्नमिति ॥ ११६ ॥ **इति स्मृतीतिहासादेर्वेदमूलत्वम्** ॥

342. या मूलं त्वष्टकादेरियमपि मनुजैः क्वाप्यधीता श्रुतित्वात्
सा चेन्नित्यानुमेया प्रसजति न कथं तादृशाध्यक्षक्लृप्तिः ।
सर्वस्मिन् पूर्वपूर्वस्मृतिरपि निगमोपज्ञमित्याचरिष्णौ
नित्यादृश्ये च मूले नियतमिह भवेदन्धसन्ताननीतिः ॥ ११७ ॥

इत्थं वेदमूलत्वं स्मृतीनामुपपाद्य अष्टकाद्याचारादेः प्राभाकरोक्तं नित्यानुमेयवेदमूलत्वं प्रतिक्षिपति—**या मूलमिति** ॥ इदमत्रानुमानम्—अष्टकाद्याचारमूलभूता श्रुतिरन्यत्र क्वचिदधीता श्रुतित्वात् प्रत्यक्षश्रुतिवदिति । नित्यानुमेया सा श्रुतिरिति चेन्न ; श्रुतित्वे नित्यानुमेयत्वव्याघातात् । ताल्वादिव्यापारैः क्वचिदुच्चार्यमाणो वर्णसंघातविशेष एव हि श्रुतिः । तस्य कथं नित्यानुमेयत्वम् ? उच्चारणदशायां वक्तृश्रोत्रोरुपलम्भात् । यदि च नित्यानुमेया श्रुतिर्मूलभूता स्मृतीनां, तर्हि तादृशं नित्यानुमेयं प्रत्यक्षमपि तन्मूलतया किं न कल्प्यते ? प्रमाणाभावादिति चेत्तुल्यम् । स्मृतिरेव मूलसद्भावे प्रमाणमिति चेत् सत्यम् । सा हि स्मृतिर्मूलमेवानुमापयति न पुनर्नित्यानुमेयत्वमपि । मूलभूतस्य वेदस्य मूलान्तराभावादिति चेन्न ; विप्रकीर्णैव श्रुतिरस्तु मूलम् ; किमनया नित्यानुमेयया श्रुत्या ? किंच सर्वेऽपि पूर्वपूर्वस्मृतिमेव प्रमाणीकृत्याचरन्ति । न कश्चिदपि वेदं दृष्टवानिति हि नित्यानुमेयत्वं वेदस्य । तथा च सर्वेषामेव परप्रत्ययमात्रशरणत्वात्

सकलस्यापि मूलभूतप्रमाणादृष्टेरन्धपारम्पर्यवदप्रमाणमूल एव स्मृतिपरिग्रह इति प्रसज्येत । अतो नित्यानुमेयवेदमूलत्वं स्मृतीनामप्रामाण्यकारणमिति ॥ ११७ ॥ इति **अष्टकादेर्नित्यानुमेयश्रुतिमूलत्वभङ्गः** ॥

343. शाखोच्छेदस्त्विदानीमिह यदि स मतस्सर्वतश्चेदसिद्धि-
व्यासागस्त्यप्रधानैर्भवति च मुनिभिर्भूषिताऽद्यापि भूमिः ।
उच्छिन्ना सा यथैवाचरितुरविदिता तत्तदाचारमूलं
तद्वत्सा विप्रकीर्णा क्रमसमधिगमः कालवद्देशतोऽपि ॥ ११८ ॥

मा भून्नित्यानुमेयवेदमूलत्वम्; उच्छिन्नशाखामूलत्वं स्मृतीनामिति तार्किकाः । तान् प्रत्याह—**शाखोच्छेद** इति ॥ अयमर्थः—किं शाखोच्छेदं प्रत्यक्षेण साधयति? तत्र प्रत्यक्षमभावादेव निरस्तम् । काव्याद्युच्छेददर्शनाद्वेदोच्छेदमपि वदाम इति चेत्तन्न; न ह्यन्योच्छेद एवान्योच्छेदः । अस्तु वा अन्योच्छेदादन्योच्छेदः; अथापि केनापि हेतुना वेदोच्छेदमनुमिमीषे । स पुनरुच्छेदः किमिदानीमेतस्मिन्नेव देशे उत देशान्तरेऽपि? पूर्वत्र सिद्धसाधनम्, एतद्देशे तत्प्रवृत्त्यभावात्; उत्तरत्र कालात्ययापदेशः, व्यासागस्त्यादेरद्यापि तत्रतत्र विद्यमानत्वात् । असिद्धिः—बाध इत्यर्थः । तर्हि विप्रकीर्णा श्रुतिः कथमत्रत्याचारमूलमिति चेत्, कथं वोच्छिन्ना श्रुतिरत्रत्याधुनिकाचारमूलमिति भवानेव पश्यतु । आचरितुरविदिताऽपि तत्पूर्वविदितत्वात् तदाचारमूलमिति चेत्, तुल्यमत्रत्यैरविदिताऽपि देशान्तरस्थैर्विदिता श्रुतिस्तदुपदेशपारम्पर्यादत्रत्याचारमूलमिति । तदिदमाह—**क्रमेति** । यथा कालक्रमागतप्रवक्तृपारम्पर्यादधिगमः, एवं देशक्रमागतप्रवक्तृपारम्पर्यादस्माकमप्यधिगम इति ॥ ११८ ॥ इति **शिष्टाचारादेरत्यन्तोच्छिन्नशाखामूलत्वभङ्गः** ॥

344. दृष्टे वेदैर्विरोधे स्मृतिपरिहरणं सूत्रभाष्यादिसिद्धं
तद्वन्नीतिः पुराणप्रभृतिषु भविनां संभवाद्विभ्रमादेः ।
स्यादन्योन्यं विरोधे त्विह बलनियतिस्सात्त्विकत्वादिभेदा-
न्मात्स्यादौ दर्शितं तच्छ्रुतिहतिरहितैस्तत्परैरेव वाक्यैः ॥ ११९ ॥

स्मृतेर्वेदमूलत्वेन श्रुतिविरोधे सत्यप्रामण्यमुक्तम् । तत्पुराणादीनामपि समानमित्याह—**दृष्ट** इति ॥ तत्र हेतुमाह—**भविना**मिति । पुरुषाणां भ्रमविप्रलम्भादिसंभवो हि वेदात् स्मृतीनां दौर्बल्ये हेतुः । स च हेतुः पुराणादिष्वपि समान इत्यर्थः । अस्तु श्रुत्या विरोधे पुराणादीनां दौर्बल्यम्; अन्योन्यविरोधे कथमित्यत्राह—**स्यादि**ति । सात्त्विकत्वादिभेदस्य बलाबलहेतुत्वे प्रमाणमाह—**मात्स्यादा**विति । उक्तं हि **मात्स्ये**—* अग्नेश्शिवस्य माहात्म्यं तामसेषु प्रकीर्त्यते । राजसेषु च माहात्म्यमधिकं ब्रह्मणो विदुः ॥ संकीर्णेषु सरस्वत्याः पितॄणां च निगद्यते । सात्त्विकेष्वथ कल्पेषु माहात्म्यमधिकं हरेः ॥ तेष्वेव योगसंसिद्धा गमिष्यन्ति परां गतिम् ॥ इति । श्रुतिविरोधरहितैस्तात्पर्यवद्भिर्वाक्यैः प्रतिपन्नत्वादयमर्थस्सर्वैरपि वादिभिरनतिलङ्घनीय इत्यर्थः । अतः श्रुत्यविरोधिनां सात्त्विकानामेव पुराणानामुपादेयत्वम्; न पुनः श्रुतिविरोधिनां राजसानां तामसानां च पुराणानामुपादेयत्वम् । तेषां संसारवर्धनाय भगवत्प्रवर्तितैः पितामहादिभिः प्रवर्तितत्वान्न सात्त्विकपरिग्राह्यत्वमिति भावः ॥ ११९ ॥ इति **पुराणादिबलाबलविभागः** ॥

345. भागे वेदाविरुद्धे पशुपतिकपिलाद्यागमास्स्युः प्रमाणं
मोहाद्यर्थं तु शेषं मुनिभिरभिहितं यत्र मज्जन्ति डिम्भाः ।

भूयस्यर्थे प्रधाने विहतिमति सतां संशयश्च क्वचित्स्यात्
श्रुत्या बाधं न रुन्धे श्रुतिसहपठितिर्हेत्वहन्तव्यता च ॥ १२० ॥

तर्हि पुराणादिवद्वेदाविरुद्धांशे **पशुपतिकपिलाद्युक्तीनां** प्रामाण्यमस्तु; कथं तर्कपादे तेषां प्रतिक्षेप इत्याशङ्क्ते—**भाग** इति ॥ वेदविरुद्धांशस्योपयोगं पूर्वपक्ष्यभिप्रायेणाह—**मोहाद्यर्थ**मिति । असुरमोहनार्थं तत्र वेदविरुद्धांशाभिधानम् । अतः पुराणादिवत् **कापिलादिकमपि परिग्राह्य**मिति । यत्र मज्जन्ति डिम्भाः—येष्वभिधानेषु बालिशा मुह्यन्तीत्यर्थः । परिहरति—**भूयसी**ति । न हि पुराणादिषु प्रधानार्थविरोधो भूयान् । श्रुत्युक्तमेवानुसरन्ति सत्त्वोत्तराणि पुराणादीनि । तामसानि पुनरप्रमाणान्येव । कापिलपाशुपता**दिषु** श्रुतिविरोधभूयस्त्वात् सत्त्वोत्तरस्मृतिपुराणादितुल्यत्वं नाङ्गीकुर्महे; विरुद्धस्मृतिपुराणादितुल्यत्वे का नो हानिरिति, वेदविरुद्धांशस्य भूयस्त्वात्क्वचित् सत्त्वोत्तरांशसद्भावेऽपि न सार्वत्रिकविश्वासास्पदत्वमिति भावः । संशयश्च क्वचित्स्यात्—बह्वर्थविरोधे सति संशय एव स्यादित्यर्थः । कथं तर्हि * सांख्यं योगः पञ्चरात्रमिति वेदैस्सह कथनम्? कथं वा हेतुबाध्यत्वं पञ्चानां नास्तीति? अत आह—**श्रुत्येति** । श्रुतिविरोधे पुनर्बाध्यत्वमेव; नहि साधर्म्यमात्रेण वैधर्म्यं निवार्यत इति भावः ॥ १२० ॥ **इति पाशुपतादेर्वेदविरुद्धव्यामिश्रत्वम्** ॥

346. **निर्दोषाम्नायमौलिश्रुतनिखिलजगन्मूलसर्वज्ञमूले**
हेतुर्व्यूढे चतुर्धा क्वचिदपि न भवेद्विभ्रमः पञ्चरात्रे ।
युक्ता भक्तानुकम्पागरिमसमुदिते विप्रलिप्साऽपि नास्मिन्
वेदाच्छैष्ठ्योक्तिरर्थस्थितिविशदतया भूमविद्यादिवच्च ॥ १२१ ॥

अस्तु तर्हि **श्रीपाञ्चरात्रस्यापि पाशुपतादि**तुल्यत्वमित्याशङ्कमानं प्रतिक्षिपति—**निर्दोषेति** ॥ तत्र कर्तृवैषम्यं प्रामाण्ये हेतुमाह—**निर्दोषे**ति । अयमर्थः—* सांख्यं योगः पञ्चरात्रमिति सहपठितिनिमित्तसाम्यभ्रमं मन्दानां निवारयितुं भगवता **बादरायणेनैव** * सांख्यस्य वक्ता कपिल इत्यादिना सांख्यादीनां संभावितभ्रमकपिलादिकर्तृकत्वेनाप्रामाण्यमभिधाय * पञ्चरात्रस्य कृत्स्नस्य वक्ता नारायणः स्वयम् । इति भगवदभिहितत्वेन प्रामाण्यमेव प्रतिष्ठापितमिति । अथापि तन्त्रमन्त्रादिसिद्धान्तभेदेन वा ज्ञानादिकाण्डभेदेन वा वासुदेवादिचातुरात्म्यप्रतिपादनभेदेन वा विभक्ते तस्मिन् शास्त्रे सार्वत्रिकाप्रामाण्याभावेऽपि क्वाचित्कमप्रामाण्यं स्यादित्याशङ्क्याह—**हेतुर्व्यूढ** इति । अत्र कुत्रापि वेदविरोधाभावात् कर्तृसामान्याच्चाप्रामाण्यशङ्का न जायत इत्यर्थः । मा भूद्विभ्रमः, विप्रलिप्सा भगवतस्स्यात्, दृष्टा हि भगवतोऽपि विप्रलिप्सा * त्वं हि रुद्र महाबाहो मोहशास्त्राणि कारयेत्यादौ, * क्षिपाम्यजस्रमशुभानित्यादौ च । अत्राह—**युक्तेति** । द्विविधा खलु भगवतः प्रवृत्तिः; असुरमोहनार्थम् आश्रितसंरक्षणार्थं च । पञ्चरात्रे सत्त्वोत्तरजनसंरक्षणार्थमेव प्रवृत्तिः । अत एव सत्त्वोत्तरा**श्शाण्डिल्यादय** एव तच्छास्त्रप्रवक्तारः । अतो नास्मिन् शास्त्रे विप्रलिप्साऽपि कारणम् । तर्हि *साङ्गेषु वेदेषु निष्ठामलभमानः **शाण्डिल्यः** पञ्चरात्रतन्त्रमधीतवानिति वेदाच्छैष्ठ्यवचनं पञ्चरात्रस्य वेदविरोधख्यापकं न कथमित्यत्राह—**वेदा**दिति । द्विधा ह्यत्र गतिः—इतिहासपुराणवदर्थवैशद्यादित्येका; **शाण्डिल्यस्य** पञ्चरात्रशास्त्राभ्यासपर्यन्तं वेदवाक्यादर्थप्रतिपत्तिर्विशदा नाभूदित्यपरा । तदेव दृष्टान्तेनाह—**भूमविद्ये**ति । यथा भूमविद्योपक्रमे भूमविद्याप्रशंसार्थम्

* ऋग्वेदं भगवोऽध्येमीत्यादिना कृत्स्नस्यापि वेदस्य अनादरेण ज्ञानहेतुत्वाभावमुक्त्वा भूमविद्याया एव ज्ञानहेतुत्वं स्वीक्रियते, नैतावता भूमव्यतिरिक्तविद्यानिन्दा; अपि तु भूमविद्याप्रशंसैव । तद्वदत्रापीति ॥ १२१ ॥

347. जीवोत्पत्त्यादिवादो निगमवदिह तन्नित्यतोक्तेश्च साम्या-
ज्जीवाद्याख्यानिरूढिस्त्वभिमतिभिदया स्याच्च संकर्षणादौ ।
मन्वादेश्चोपजीव्यं हिततममिदमित्यादिकं भारतोक्तं
तत्क्वाप्यैक्यं विकल्पः क्वचिदभिमतवत्तादृशाम्नायभेदात् ॥ १२२ ॥

तर्हि *वासुदेवात् संकर्षणो नाम जीवो जायत इत्यादिना पञ्चरात्रे जीवोत्पत्त्यादिकं वेदविरुद्धमभिधीयत इत्याशङ्क्य परिहरति—जीवेति । निगमवत्—यथा निगम एव * इमानि भूतानि जायन्त इत्यादिना जीवोत्पत्त्यादिकमभिधीयते । तद्वत् *नित्यो नित्यानामित्यादिना जीवनित्यत्वादिकमपि निगमे निगद्यत इति चेत्तुल्यम् । अत्रापि *अचेतना परार्था च नित्या सततविक्रियेत्यादिना प्रकृतेरपि नित्यत्वमभिधीयते; किं पुनर्जीवस्य नित्यत्वम्; अनित्यत्वं च प्रकारभेदेन घटत इत्यर्थः । द्रव्यस्वरूपनित्यत्वान्नित्यत्वमचेतनस्य; स्वरूपे नामान्तरभजनार्हावस्थान्तरयोगादनित्यत्वम्; जीवस्यापि स्वरूपनित्यत्वेऽपि नानादेहपरिग्रहात्, ज्ञानसंकोचविकासयोगमात्राच्चानित्यत्वमिति । किंच *वासुदेवात्संकर्षणो नाम जीवो जायत इत्यादिवचनं जीवाद्यभिमानिसंकर्षणाद्याविर्भावपरम् । अतो न विरोध इत्याह—**जीवाद्याख्येति** । **मन्वादेरिति** । * इदं श्रेय इत्यादिना ऋग्यजुस्सामभिर्जुष्टमिदं पञ्चरात्रं मन्वादेरप्युपजीव्यमित्युक्तं **महाभारते** । * सात्त्वतं विधिमास्थाय गीतस्संकर्षणेन यः इत्यादिना च ब्राह्मणादीनां सर्वेषामुपजीव्यत्वं च तत्रतत्रोक्तम् । तत्क्वाप्यैक्यम्—अविरुद्धतयैव संप्रतिपन्नस्थले; आपाततो विरुद्धतया प्रतिपन्ने स्थले ग्रहणाग्रहणवद्विकल्प एव । तदिदमाह—**अभिमतवदिति** । तत्रोभयत्रापि *गृह्णाति न गृह्णाति चेति वेदवाक्यमस्तीति चेत्; अत्राप्यस्ति; अत्रापि पञ्चरात्रमूलभूताया मूलश्रुतेरधीयमानत्वादिति तुल्यम् । सा मूलश्रुतिः प्रचुरं नाधीयत इति चेत् किं कुर्मः? अध्येतॄणामेव परिमितत्वेनायं दोषः यथोपनिषदामिति । एतच्चा**गमप्रामाण्ये भाष्यादौ** च विस्तरेणानुसन्धेयम् ॥ १२२ ॥ इति **श्रीपाञ्चरात्रप्रामाण्यम्** ॥

348. सर्वे सर्वज्ञबुद्धेर्ननु विषयतया नित्यसिद्धाः कृतान्ता-
स्तस्मात्तेन प्रवर्त्ये सति समयगणे कस्यचित्को विशेषः ।
मैवं तत्त्वे विकल्पत्यजि विहतिमतामेकशेषत्वमाना-
त्तन्निष्ठा स्यात् कनिष्ठा नमति न विदुषोऽनामिकादिः परस्मै ॥ १२३ ॥

अत्र सिद्धान्तान्तरप्रतिबन्दिमाह—**सर्वे** इति ॥ सिद्धान्तान्तरमीश्वरबुद्धेर्नित्यमेव विषयः । तस्मादीश्वरप्रवर्त्ये सर्वस्मिन्नपि सिद्धान्ते सति कस्यचित् पञ्चरात्रस्य को विशेषः? अत्रोत्तरम्—**मैवमिति** । परस्परविरुद्धतत्त्वप्रतिपादकेषु ग्रन्थेषु सर्वत्र प्रामाण्यं दुरुपपादम् । अतः क्वचित्प्रामाण्ये पञ्चरात्रस्यैव प्रामाण्यं भगवत्प्रोक्तत्वात् **शाण्डिल्यादिसत्त्वोत्तरा**धिकारिपरिग्रहात्, वेदविरोधाभावात्, अन्यस्मादपि शतशः प्रतिपादितात्वैषम्यात् सिध्यति । ईश्वरस्य सर्वज्ञत्वेन तद्बुद्धिस्थत्वं वेदानां बुद्धागमादीनामपि समानम्; नैतावतातत्र साम्यम्; तद्वदत्रापीति भावः । अयमर्थः—अप्रमाणत्वेन तन्त्रान्तराणीश्वरबुद्धिस्थानि, प्रमाणत्वेन पञ्चरात्रमिति । अयं च न्यायो वेदबाह्यागमयोरपि समान इति ॥ १२३ ॥ इति परसिद्धान्तप्रतिबन्दिनिस्तारः ॥

349. अर्थे पूर्वानुभूते सहमितसदृशख्यात्यदृष्टप्रभेदै-
स्संस्कारानुग्रहे या परिणमति मतिस्सा स्मृतिस्त्रिप्रकारा ।
याथार्थ्येऽपि स्वपूर्वानुभवमनुसरेद्बाह्यशून्या न चैषा
हेतुश्चार्थक्रियादेः स्मृतिवदनुभवोऽप्यस्ति नष्टादिकेषु ॥ १२४ ॥

एवं प्रामाण्यप्रक्रियामुपपाद्य स्मृतेरयाथार्थ्यवादिनं प्रतिक्षेप्तुं स्मृत्युत्पत्तिप्रकारनाह—**अर्थे** इति ॥ पूर्वानुभूतेऽर्थे सहदृ[ष्टि]ष्टसदृशदृष्टचदृष्टभेदैः संस्कारानुग्रहे—संस्कारोद्बोधे । या परिणमति मतिस्सा स्मृतिः । सा च स्वकारण-वैविध्यात् त्रिप्रकारा । अथवा स्वकारणभूतप्रमितिभ्रान्तिसंशयानुरोधेन स्वयमपि तादृग्रूपा सती त्रिप्रकारा । अत्र कश्चि-दाह—सर्वाऽपि स्मृतिरयथार्थेति । तमुत्तरश्लोके निराकर्तुं स्मृतेः पूर्वानुभवानुसरणमाह—**याथार्थ्येऽपी**ति । यथा स्मृति-रयाथार्थ्येऽपि पूर्वानुभवमनुसरेत्, तथा याथार्थ्येऽपीत्यपिशब्दार्थः । अर्थशून्या स्मृतिः कथं यथार्थेत्याशङ्क्य परिहरति—**बाह्यशून्ये**ति । स्मर्तव्यस्यापि स्वकाले सत्त्वादित्यर्थः । अर्थक्रियादिहेतुत्वाच्च स्मृतिर्यथार्थेत्याह—**हेतुश्चे**ति । ननु स्मृति-र्नष्टविषया; नष्टं चासदेव; कथं याथार्थ्यं स्मृतेरित्याशङ्क्य प्रतिबन्द्या परिहरति—**स्मृतिवदि**ति । अतीतानागतानुमाना-गमयोगिप्रत्यक्षेषु नष्टविषयत्वेऽपि याथार्थ्यं भवानेवाङ्गीकरोतीत्यर्थः ॥ १२४ ॥ इति **स्मृतिहेतुविभागादि** ॥

350. पूर्वं श्यामत्वमात्राद्भवति न हि मितिः पाकरक्तेऽपि तद्धी-
स्तत्ताभानं तथा चेत् प्रसजति तदिदं प्रत्यभिज्ञादिकेऽपि ।
याथार्थ्यं पारतन्त्र्यान्न च गलति न चेदभ्युपेतातिवृत्ति-
र्वेदे मानैस्सहोक्ता स्मृतिरपि विफला त्वक्षपादाद्युक्तिः ॥ १२५ ॥

उक्तमपि स्मृतियाथार्थ्यं प्रतिवाद्युक्तहेतुप्रतिक्षेपेण स्वाभिमतप्रमाणविशेषेण चोपपादयति—**पूर्वमि**ति ॥ इत्थं किल परवादी स्वमतमाह—नहि पाकरक्ते श्यामतामतिर्यथार्था । इत्थं निवृत्तपूर्वावस्थे वस्तुनि तत्तामुल्लिखन्ती स्मृतिरयथार्थेति । अयं पुनरपरामर्शवादः । न हि स्मृतिर्निवृत्तामपि पूर्वावस्थां वर्तमानत्वेनोल्लिखति, तथा चेदिदमित्येवोल्लिखेत् । अपि तु निवृत्तत्वेनैव; अन्यथा तत्तोल्लेखाभावप्रसङ्गात् । पाकरक्ते तु श्यामताप्रत्ययो निवृत्त[स्यैव]स्यापि श्यामत्वस्य वर्त-मानत्वेनोल्लिखति । अतो विषमो दृष्टान्तः । उक्तमर्थं प्रतिबन्द्योपपादयति—**तच्चे**ति । तथा चेत्—वर्तमानत्वेन तत्तायाः स्मृतौ भानं चेत् । प्रत्यभिज्ञायामपि तादृगेव भानमिति तत्राप्ययाथार्थ्यप्रसङ्गः । आदिशब्देनानुवादो गृह्यते; तत्रापि यत्तच्छब्दप्रयोगभूयस्त्वात् । तर्हि पारतन्त्र्यात्स्मृतेरयाथार्थ्यं वदाम इति चेत्, तच्च नेत्याह—**याथार्थ्यमि**ति । उक्तार्था-नङ्गीकारे दोषमाह—**न चेदि**ति । अभ्युपेतातिवृत्तिः—स्वाभ्युपेतव्याघात इत्यर्थः । न हि प्रत्यक्षपारतन्त्र्यादनुमान-मयथार्थम् । नाप्यनुमानपारतन्त्र्यादागमः । नच संस्कारपारतन्त्र्यात् प्रत्यभिज्ञानम् । अन्यदप्येतादृशमुदाहर्तव्यम् । इत्थं स्मृतेर्याथार्थ्यं युक्तिभिरुपपाद्य तत्र प्रमाणमपि वक्ति—**वेद** इति । *स्मृतिः प्रत्यक्षमैतिह्यमनुमानं चतुष्टयमिति वाक्ये स्मृतिः प्रथममेव प्रमाणत्वेनोपादीयते । कथं तर्हि स्मृतेरक्षपादो न प्रामाण्यमाचष्टे तत्राह—**विफले**ति । **न ह्यक्षपादः कणादः कपिल** इत्यादयः प्रामाणिकत्वेन परिग्राह्याः । युक्तियुक्तं तु गृह्णीमः; न पुनस्तद्वाक्यगौरवादित्यर्थः ॥ १२५ ॥ **इति स्मृतियाथार्थ्योपपत्तिः** ॥

351. जातः पूर्वानुभूत्या स्मृतिमुपजनयेत्क्वापि संस्कार एव
प्राग्दृष्टव्यक्तिमात्रप्रतिनियतिमती कीदृशादन्वयात्स्यात् ।
मैवं कार्ये त्वबाध्ये ननु तदनुगुणः कल्प्यते हेतुयोग-
स्तज्ज्ञानोत्पाद्यभावस्स इति च विदितः किं तदन्येन नाम्ना ॥ १२६ ॥

अस्तु स्मृतिः, भवतु च यथार्था । तथाऽपि पूर्वानुभूतविषयमात्रत्वे किं नियामकमित्याशङ्कते—**जात** इति ॥ पूर्वानुभूत्या जातस्संस्कारः क्वापि स्मृतिं जनयेदेव । अथापि सैषा स्मृतिर्दृष्टव्यक्तिमात्रविषयेति कीदृशादन्वयात्—संबन्धात् स्यादिति । अत्रोत्तरम्—**मैवमि**ति । उक्तं हि बहुशः कार्ये निर्बाधेनैव प्रमाणेन स्फुटदृष्टे तदनुगुणो हेतुयोगः कल्प्यत इति । अस्माभिरवगन्तव्यो हेतुरित्यत्राह—**तज्ज्ञानोत्पाद्यभावस्स इति च विदित** इति । या स्मृतिर्येन ज्ञानेनोत्पद्यते तद्विषयमेव सा गृह्णातीति नियमः । **किं तदन्येने**ति—हेतुहेतुमद्भावनाम्नि जाग्रति किमन्येन विशेष-नाम्नेत्यर्थः ॥ १२६ ॥ इति **स्मृतेरनुभूतव्यक्तिनियतविषयत्वम्** ॥

352. तुल्यातुल्यान्तरे धीः स्मृतिरियमिव गौस्सेति बोधोऽनुमानं
यत्तुल्यो यस्य चैतत्सम इति निजयोर्हस्तयोर्व्याप्तिसिद्धेः ।
चिह्नोन्नीते निमित्ते पदमपि विदितं शक्तमाप्तातिदेशे
व्युत्पत्तिर्लक्षणैः स्वैः क्वचिदपि न भवेदन्यथाऽतीन्द्रियेषु ॥ १२७ ॥

इत्थं स्मृतेः प्रामाण्यमुपपाद्य परोक्तोपमानानां स्मृत्याद्यव्यतिरेकमाह—**तुल्यादि**ति ॥ अत्रैवमाहुरुपमानप्रक्रियां केचित्—तुल्यं दृष्ट्वा तत्तुल्यस्य देशान्तरस्थस्य प्रतीतिरुपमानमिति । तत्र विकल्पयामः किं स्वरूपप्रतीतिरुत सादृश्यप्रतीति-रिति । पूर्वत्र सा धीः स्मृतिरित्याह—**स्मृति**रिति । उत्तरत्र सादृश्यप्रतिपत्तिरनुमानमित्याह—**इयमिवे**ति । अनेन सदृशी मदीया गौरिति बोधोऽनुमानमेव । इयमिव—इयं गवयव्यक्तिरिवेत्यर्थः । अत्र कथं व्याप्तिग्रह इत्यत आह—**यत्तुल्य** इति । अयमत्रानुमानक्रमः—गौर्गवयसदृशः गवयस्थसादृश्यप्रतियोगित्वात्, यो यद्गतसादृश्यप्रतियोगी स तत्सदृशः, यथा वामहस्तो दक्षिणहस्तेनेति । अस्तु तर्ह्यन्यदेवोपमानलक्षणं, श्रुतातिदेशवाक्यस्य संज्ञिनि प्रत्यक्षप्रत्यभिज्ञानमुपमानम्; संज्ञासंज्ञिसंबन्धप्रमितिरुपमितिरिति । स च संबन्ध एव उपमानप्रमाणावगम्यः । अतिदेशवाक्यं च त्रिप्रकारम्; गोसदृशो गवय इति साधर्म्योपमाने, गवादिवद्द्विशफो न भवत्यश्व इति वैधर्म्योपमाने, दीर्घग्रीवः प्रलम्बोष्ठः कठोर[:] कण्टकाशी पशुः क्रमेलक इति धर्ममात्रोपमान इति । तदिदमुपमानमाप्तोदेशान्नातिरिच्यत इत्याह—**चिह्नोन्नीत** इति । यथाऽयं गौरिति व्यक्तिविशेषे गोशब्दव्युत्पादनेऽपि वक्त्रभिप्रायमालोच्य न्यायानुसारात् सार्वत्रिकीं गोशब्दव्युत्पत्तिं प्रतिपद्यन्ते बालाः । नहि यावदुक्तमेव गृह्णन्ति निरूपणधुरन्धराः प्रेक्षावन्तः । एवमेवातिदेशवाक्येऽपि प्रेक्षावन्तो न्यायपर्यालोचनेन गोसादृश्यादिचिह्नोन्नीते गवयत्वादौ श्रोतारो व्युत्पद्यन्ते; अतिदेशवाक्यश्रवणकाले गवयत्वादेरप्रत्यक्षत्वात् । यदि शब्दतो व्युत्पत्तिं प्रतिक्षिपति कश्चित् पश्चादुपमानं चापेक्षते; स कथं तैस्तैर्लक्षणैरिन्द्रोपेन्द्रादिशब्दानां व्युत्पत्तिकोटि-माटीकेत? अव्युत्पन्नो वा कथं वैदिकवाक्यार्थान् प्रतिपद्येत? अप्रतिपन्नवाक्यार्थः कथंतरामनुतिष्ठेत्? अननुष्ठानः कथं-तमां पुरुषार्थमाप्नुयात्? इति सर्वमपि दुर्वचम् । अतस्तत्तल्लक्षणोपदेशादेव प्रजापतिपशुपतिसुरपतिप्रभृतीनां स्वरूपेषु तत्तदनुबन्धेष्वर्थान्तरेष्वपि व्युत्पत्तिरिति सर्वमवदातम् ॥ १२७ ॥ इति **उपमानान्तर्भावः** ॥

353. **अर्थापत्तिः परोक्ता न पृथगनुमितेर्व्याप्तिबोधादिसाम्या-**
दव्याप्यानामयुक्तिर्न हि भवति न चाव्यापकाः स्थापकाः स्युः ।
जीवन् क्वापीति बोधो न गृह इति मतिं निश्चितां नोपरुन्धे
नातस्तच्छान्तये सा न यदि सममिदं सम्मते चानुमाने ॥ १२८ ॥

एवमुपमानस्यागमान्तर्भावमुक्त्वा तद्वदेवार्थापत्तेरनुमानान्तर्भावमाह—**अर्थापत्तिरि**ति ॥ व्याप्तिज्ञानादिसाम्यात् परोक्तार्थापत्तिर्नानुमानात् पृथग् भवति । आदिशब्दात् पक्षधर्मत्वमप्याह । जीवन् देवदत्तो बहिरस्ति, विद्यमानत्वे सति गृहे असत्त्वादिति देवदत्तनिष्ठतया हि हेतुरभिधीयते । अत्र व्याप्तिम् *अनियाम्यस्य नायुक्तिरित्युक्तप्रकारेण विशदयति—**अव्याप्याना**मिति । जीवनवत्त्वे सति यो यत्र नास्ति स ततोऽन्यत्रास्तीति हि व्याप्तिप्रकारः । तमेवानुस्मृत्यानुपपद्यमानदर्शनादुपपादकभूतार्थान्तरकल्पनमर्थापत्तिरित्यभिधीयते, अनुपपद्यमानं व्याप्यं, व्यापकमन्तरेण व्याप्यस्यानवस्थानात् । तदिदमाह—**अव्याप्यानामयुक्तिर्न हि भवती**ति । उपपादकाश्च नाव्यापकाः । तदप्याह—**न चाव्यापकाः स्थापकाः स्यु**रिति । अनेन *अनियाम्यस्येत्यादिश्लोके पूर्वार्धं विवृतम् । अनियाम्यस्य—अव्याप्यस्य नायुक्तिः—नानुपपद्यमानता ; *नानियन्तोपपादकः—नाव्यापक उपपादक इत्यर्थः । तथा च व्याप्तिरेव नामान्तरेणानुपपत्तिरित्युच्यतेऽर्थापत्तिवादिभिः । ननु प्रमाणद्वयविरोधपरिहारोऽर्थापत्तिकार्यं, तदर्थमर्थापत्तिरिति किमपि प्रमाणमन्वेषणीयम् । जीवनप्रमाणं तावद्देशसामान्यसंबन्धाद् गृहेऽपि देवदत्तसद्भावमावेदयति, प्रतिक्षिपति च प्रत्यक्षमिति प्रमाणद्वयविरोधः । मैवम् ; द्वयोरपि प्रमाणत्वे कथं विरोधः ? विरोधे वा कथं प्रामाण्यम् ? तदिदमुक्तम्—* न मानयोर्विरोधेऽस्तीति । तदेवाचष्टे—**जीवन् क्वापीति बोधो न गृह इति मतिं निश्चितां नोपरुन्धे** इति । अतः परस्परविरोधाभावाद्विरोधशान्तये असावर्थापत्तिर्नाङ्गीकरणीयेत्याह—**नात** इति । इत्थमनङ्गीकारे धूमानुमानेऽप्यर्थापत्तित्वं कल्पयितुं शक्यत इत्याह—**न यदी**ति । अयमर्थः पूर्वोक्तसंवादश्लोकान्तिमपादेनोच्यते *प्रसिद्धे चाप्यसौ समः इति ॥ १२८ ॥ **इति अर्थापत्त्यन्तर्भावः ॥**

354. **तत्तद्भावैरभावव्यवहृतिनियतौ मानमन्यत् किमर्थं**
स्मर्तव्यस्मृत्यभावात् परमनुमिमते प्रातरश्वाद्यभावम् ।
स्यादक्षाद्भावधीवद्विमतिविषयधीरन्वयादेस्समत्वात्
भावग्राहिण्यभावं तदुचितसहकार्यागमे बोधयन्ति ॥ १२९ ॥

मा भूदर्थापत्तिः ; अभाव इति किमपि प्रमाणमन्यदेव परिगृह्यतामित्याशङ्क्य परिहरति—**तत्त**दिति ॥ भावान्तराभावस्य प्रसाधितत्वात्, भावेषु च भावस्यैव प्रमाणत्वात् अभावप्रमाणापेक्षा नास्तीति । यत्तु प्रातर्गजाद्यभावप्रतिपत्त्यर्थं प्रमाणान्तरमपेक्षन्ते, तदनुभाष्य परिहरति—**स्मर्तव्ये**ति । प्रातर्गजाद्यभावः स्मर्तव्यस्य स्मरणाभावादनुमीयते । इदमिहानुमानं—विप्रतिपन्नः प्रदेशः प्रातर्गजवत्तया मयाऽननुभूतः, स्मर्तव्यत्वे सति तद्वत्तया इदानीमस्मर्यमाणत्वादिति । तथा च स्मरणाभावादनुभवाभावः अनुभवाभावाच्च विषयाभाव इति प्रातर्गजाद्यभावसिद्ध्यर्थं न प्रामाणान्तरमन्वेषणीयम् । अभावस्य प्रत्यक्षगम्यत्वे सर्वाविगीतमनुमानमप्याह—**स्यादक्षा**दिति । अभावज्ञानमिन्द्रियजन्यम्, इन्द्रियान्वयव्यतिरेकानुविधायित्वादित्यनुमानम् । ननु भावग्राहिप्रमाणस्य कथमभावग्राहित्वमित्याशङ्क्य परिहरति—**भावग्राहिणी**ति । एकस्यापि कारणस्य सहकारिभेदेन नानाकारणत्ववद् बोधकस्यापि सहकारिभेदेन नानार्थबोधकत्वं योयुज्यत इति भावः ॥ १२९ ॥ **इति अभावप्रमाणान्तर्भावः ॥**

355. ऐतिह्यं वृद्धवाक्यं बहुदिवसगतेर्यत्त्वनिर्द्धार्यमूलं
मानं चेदागमस्तत्तदितरदपि च स्यात्तदाभास एव ।
लक्षादिभ्यश्शतादिप्रमितिरनुमितिर्व्याप्यतादेरबाधा-
चेष्टालिप्यादि लिङ्गं शितमतिभिरतश्शिष्टमप्येवमूह्यम् ॥ १३० ॥

एवमैतिह्यस्याप्यागमेऽन्तर्भावः प्रामाण्ये ; प्रामाण्याभावे तु प्रमाणाभासत्वमित्याह—**ऐतिह्य**मिति । मानं चेदागमः ; तदितरत्—अमानं चेदाभास एवेत्यर्थः । तदिदमाहुः * जगति बहु न तथ्यं नित्यमैतिह्ययुक्तं भवति तु यदि सत्यं नागमाद्भिद्यते तत् ॥ इति । लक्षादिभ्यश्शतादिज्ञानं पुनरनुमानमेवेत्याह—**लक्षादिभ्य** इति । तत्र हेतुमाह—**व्याप्यतादे**रिति । विप्रतिपन्नं लक्षं शतवत् लक्षत्वादित्यनुमानम् । एतदप्याहुः पूर्वपठितस्यार्धस्य पूर्वार्धेन * इह भवति शतादौ संभवाद्यासहस्रे मतिरवियुतिभावात् साऽनुमानादभिन्ना । इति । एवं चेष्टया पुरुषाभिप्रायविशेषानुमानम्, सङ्केतविशेषयुक्तया लिप्या लिङ्गभूतया वर्णविशेषबोधनम्, अन्यच्चैतादृशं सर्वं साङ्केतिकं शितमतिभिः—बुद्धिमद्भिः अनुमानविशेषतया भाव्यम् ॥ १३० ॥ **इति ऐतिह्यसंभवाद्यन्तर्भावः ॥**

356. मानत्रित्वे तु मन्वाद्यनुमतिविषये तत्र यत्कैश्चिदाप्तै-
राधिक्यं क्वाप्यधीतं तदपि सुघटितं गोबलीवर्दनीत्या ।
उक्तार्थोदाहृतिर्वा भवतु बहुमुखी शिष्यमेधामहिम्ने
सर्वे च स्वेष्टतन्त्रेष्वनुकथनशतं निर्वहन्त्येवमूहैः ॥ १३१ ॥

ननु * आर्षं धर्मोपदेशं च वेदशास्त्राविरोधिना । यस्तर्केणानुसन्धत्ते स धर्मं वेद नेतरः ॥ इति प्रत्यक्षादिभेदेन प्रमाणत्रित्वे मन्वादीनामभिमते कैश्चिदाप्तैराधिक्यमप्यभिधीयते ; तत्कथमिति चोद्यमनुभाषते—**मानत्रित्व** इति ॥ तत्परिहरति—**तदपी**ति । अधिककथनं तात्पर्यविशेषेण गोबलीवर्दन्यायेनाविरुद्धमित्यर्थः । अथवा उक्तस्यवार्थस्य शिष्यमेधामहिम्ने बहुमुखमुदाहरणं तद्भवत्वित्याह—**उक्ते**ति । अयं निर्वाहः सर्वेष्वपि शास्त्रेषु पौनरुक्त्यपरिहारे साधारण इत्याचष्टे—**सर्वे** चेति ॥ १३१ ॥ **इति अधिकप्रमाणपरिगणननिर्वाहः ॥**

357. प्रत्यक्षादित्रिकं यत्पृथगभिदधता भाष्यकारेण शेषं
नैव क्षिप्तं न चोपस्कृतमिह न ततः स्यात्तदाधिक्यसिद्धिः ।
रीतिः सर्वोदितानामियमिति हि तथोदासि सङ्ख्याविवादे
तेनान्वारुह्य तत्तत्समधिकगणना स्वीकृता नस्सयूथ्यैः ॥ १३२ ॥

कथं तर्हि **भाष्यकारैः** प्रमाणत्रयमभिधाय शिष्टं प्रमाणं न प्रतिक्षिप्तम्? तस्मादाधिक्यमिति कश्चिन्मनुते । तस्योत्तरम्—**प्रत्यक्षादी**ति । **न चोपस्कृतमिहे**ति—क्षेपाभाववदुपस्काराभावादाधिक्यं न सिध्यतीत्यर्थः । अत एव सगुणविषयत्वेन प्रमाणत्रयमुपन्यस्य सर्वोदितानां प्रमाणानामियमेव हि रीतिरिति **भाष्यकारै**रुदासि । अतोऽस्मत्सयूथ्यानामाधिक्यकथनमन्वारुह्य वादो न पुनः स्वपक्ष इति संप्रदायनिर्णयः ॥ १३२ ॥ **इति प्रमाणसंख्यानियमसंप्रदायः ॥**

358. मानं सर्वोपजीव्या प्रथममिह भवेदक्षजन्या मनीषा
तन्मूला चानुमा स्यात्तदुभयजनितस्त्वागमो द्विप्रकारः ।

मूलं न क्वापि बाध्यं क्वचिदधिकबलैर्मूलजातीयबाधः
स्यादेतैः कर्ममालाघटितभवघटीयन्त्रजभ्रान्तिशान्तिः ॥ १३३ ॥

इत्थं प्रमाणत्रयं विविच्य तद्विवेकप्रयोजनमाह—**मान**मिति ॥ अनुमानागमयोरपि मूलत्वात् सर्वोपजीव्यं प्रत्यक्षमेव प्रथमम् । तन्मूलमनुमानं ततः । तदुभयनियतस्त्वागमः पश्चान्निश्चीयते । स चागमो द्विप्रकारः—दृष्टार्थोऽदृष्टार्थश्चेति । दृष्टार्थः कारीर्यादिप्रतिपादकः ; अदृष्टार्थः स्वर्गादिसाधनप्रतिपादकः । अथवा द्विप्रकारः—प्रवृत्तिधर्मप्रतिपादको भागो निवृत्तिधर्मप्रतिपादको भाग इति । अत्राहु**र्मृषावादिनः**—उपजीव्यमपि प्रत्यक्षमुपजीवकेन बाध्यते, एवमनुमानेनापि ; तत्प्रतिक्षिपति—**मूलं न क्वापि बाध्य**मिति । स्वमूलबाधे स्वस्यैव बाधेन व्याघातादित्यर्थः । कथं तर्हि प्रत्यक्षोपजीविना ज्वालाभेदानुमानेन प्रत्यक्षोपमर्द इत्याशङ्क्याह—**क्वचि**दिति । अयमर्थः—अधिकबलैर्बिजातीयैः प्रमाणैर्मूलजातीयस्यैव बाधः क्रियते ; न पुनः स्वमूलस्यैव । न हि ज्वालाभेदानुमानं ज्वालैक्यप्रत्यक्षमुपजीवति ; अपि तु वर्तितैलादिसामस्त्यप्रत्यक्षम् । इयं खलु तत्रानुमानप्रक्रिया—विप्रतिपन्ना प्रदीपसामग्री स्वानन्तरभाविप्रदीपवती, प्रदीपसामग्रीत्वात् प्रथमप्रदीपसामग्रीवत् । विप्रतिपन्नः प्रदीपसामग्रीनाशः स्वानन्तरभाविप्रदीपनाशवान् प्रदीपसामग्रीनाशत्वात् चरमप्रदीपसामग्रीनाशवदिति । तत्र यत्प्रत्यक्षमनुमानेनोपजीव्यते न तद्बाध्यते ; यत्तु बाध्यते न तदुपजीव्यत इति विवेकः । अतस्तैः प्रमाणैर्निपुणं निरूपितैः कर्ममालाघटितभवघटीयन्त्रजभ्रान्तेरज्ञानस्य शान्तिरित्यर्थः । अयमत्र बाध्यबाधकभावनिर्णयः—द्वयोः प्रमाणयोर्विरोधे यत् संभाव्यमानान्यथासिद्धि तद्बाध्यम्, अनन्यथासिद्धमितरद् बाधकमिति । सावकाशत्वनिरवकाशत्वाभ्याम् अन्यथासिद्ध्यनन्यथासिद्धिविवेकः । सावकाशत्वं च क्वचिदप्रमाणकोटिनिवेशात्, इदं रजतमित्यादौ । क्वचिद्विषयान्तरलाभात् *न हिंस्यात् सर्वाभूतानीत्यादौ । निरवकाशत्वं तु तदुभयाभावेन सिध्यति नेदं रजतं, *पशुमालभेतेत्यत्र । अप्रमाणकोटिनिवेशश्च कारणदोषाद् बाधकप्रत्ययाच्च भवति । उभयं च यत्र नास्ति तत्प्रमाणमेव । अतः प्रपञ्चग्राहिणः प्रत्यक्षस्य काचकामलादिकारणदोषाभावात् काल्पनिकबाधस्य बुद्ध्यादिकल्पितबाधेन मृषावादिपक्षस्याप्युन्मूलनहेतुत्वान्निर्दोषमेव प्रत्यक्षादिकमवतिष्ठत इति निर्मूलोऽयं मृषावादिवादः ॥ १३३ ॥

359. **सर्वं संदिग्धसत्त्वं क्षणिकमगुणकं नित्यमाकस्मिकं वा**
बुद्धिः कृत्स्ना न मानं निखिलमपि ततः स्यान्मृषा धीतरद्वा ।
प्रख्योपाख्यादवीयः किमपि नियतिमन्नामरूपं च नेत्या-
द्युद्वेलापार्थजल्पानपहसितुमसौ वर्णितो मानभेदः ॥ १३४ ॥

न केवलं मृषादिवादिवादस्यैकस्यैवोन्मूलनार्थं प्रत्यक्षादिप्रमाणत्रयपरिशोधनम्; सर्वेषामपि तद्बोत्रनिष्ठानां दुर्वादिनामुन्मूलनायेत्याह—**सर्व**मिति ॥ सर्वं सन्दिग्धसत्त्वमिति **विश्वखण्डकः** ; क्षणिकमिति **वैभाषिकसौत्रान्तिकयोगाचाराः** । अगुणकमित्यपि त एव ; अथवा **मृषावाद्यपि** । नित्यमिति **सांख्याः** अवस्थानामप्यनागन्तुकत्वात् । आकस्मिकमिति **चार्वाकाः** । बुद्धिः कृत्स्ना न मानमिति स एव **खण्डकः** । निखिलमपि ततः स्यान्मृषेति तद्गुरु**र्माध्यमिकः** । धीतरद्वे[त्यद्वैतवादी]ति **चेतनावादी** । प्रख्योपाख्यादवीयः किमपीति स एव **माध्यमिकः** । प्रख्या—बुद्धिः उपाख्या—व्यवहारः । तच्छिष्यसंप्रदायपातिनोऽन्येऽपि । नियतिमन्नामरूपं च नेत्य**नेकान्तवादिनः**, इत्याद्युद्वेलसप्तभङ्ग्यादिनानाजल्पानपहसितुमसौ प्रमाणभेदो वर्णितः ॥ १३४ ॥ इति **प्रमाणविवेकप्रयोजनम्** ॥

360. प्रज्ञाव्युत्पत्तिपाकव्यवहरणफलश्रेणिनिश्रेणिकाया-
मारूढा निष्प्रकम्पा प्रमितिगुणकरालम्बनात्सत्परीक्षा ।
मिथ्यालीकादिशापैरपि न न भवति प्राप्तविस्रम्भसौधा
तत्साह्याद्बाह्यपाटच्चरमुषितमिदं सद्धनं प्रत्यनैष्म ॥ १३५ ॥

इत्थं प्रमाणैरर्थपरीक्षणं कृत्वा प्रकृतमर्थं निगमयति—**प्रज्ञेति** ॥ अत्र प्रज्ञाव्युत्पत्त्यादिर्निश्रेणिका, तस्यामारूढा परीक्षा कथं निष्प्रकम्पा? प्रमितिगुणकरालम्बनात् । इयं परीक्षा फलप्राप्तिविस्रम्भसौधमधिरुह्य मृषावादिप्रभृतिभिरभिहितै- र्मिथ्यालीकादिशापैर्न न भवति । तेषां व्यवहारः शापमात्रमेव, न युक्तियुक्तमित्यर्थः । सुरक्षितस्थलेऽवस्थिता तेषां वचनैरनर्थकैर्न भवति । सुरक्षितपरीक्षासाह्याद्वेदबाह्यपाटच्चरापहृतं तत्त्वज्ञानरूपं सद्धनं प्रत्यनैष्मेत्यर्थः ॥ १३५ ॥ **इति परीक्षाफलविशेषः ॥**

॥ इति श्रीसर्वार्थसिद्धिसमेते तत्त्वमुक्ताकलापे बुद्धिसरः चतुर्थः ॥ ४ ॥

॥ अथ अद्रव्यसरः पञ्चमः ॥ ५ ॥

361. तत्तद्द्रव्येषु दृष्टं नियतिमदपृथक्सिद्धमद्रव्यजातं
तद्वद्विश्वं परस्य व्यवधिनियमनान्न स्वरूपेऽस्य दोषः ।
इत्थं निर्धार्य भाव्ये भगवति विविधोदाहृतिव्यक्तिसिद्ध्यै
निर्बाधान् द्रव्यधर्मान्निरनुगतिगलद्दुर्नयान्निर्णयामः ॥ १ ॥

इत्थं द्रव्यवर्गं विचार्य अद्रव्यं विचारयिष्यंस्तद्विचारस्य प्रधानप्रयोजनमाह—**तत्तदिति** ॥ तेषुतेषु द्रव्येषु दृष्टं नियतिमत्—यस्य द्रव्यस्य यदुचितं तत्तत्रैव नियतमित्यर्थः । तच्च तत्रतत्रापृथक्सिद्धमद्रव्यजातम् । तद्वदेव विश्वमपि परस्यापृथक्सिद्धम् । एवं च सति विशेषणगतानां विकारदीनां व्यवधिनियमनात्—तत्तद्द्रव्यव्यवधानेन भगवद्विशेषणत्वात् न स्वरूपे भगवतो दोषः—न विकारादिसंबन्ध इत्यर्थः । इत्थं निर्धार्य भाव्ये—ध्यातव्ये भगवति विविधोदाहरणव्यक्ति- सिद्ध्यै निर्बाधान्—प्रामाणिकान् बाधकप्रमाणविधुरांश्च द्रव्यधर्मान् । निरनुगतिगलद्दुर्नयान् अनुगतिः—व्याप्तिः ; निरनु- गतिः—अव्याप्तिः ; व्याप्त्यभावेन स्वयमेव गलद्दुर्नयान्निर्णयामः ॥ १ ॥ **इति अद्रव्यविचारप्रधानप्रयोजनम् ॥**

362. व्याख्यातं द्रव्यषट्कं व्यतिभिदुरमथाद्रव्यचिन्ताऽस्य सत्ता-
धीभेदादेः पुरोक्ता निजगदुरनुपादानतां तस्य लक्ष्म ।
द्रव्यादत्यन्तभिन्नं त्विदमनुपधिकं तद्विशिंष्यात् स्वभावात्
दृष्टे न ह्यस्त्ययुक्तं न कथमितरथा विश्वतत्त्वापलापः ॥ २ ॥

इत्थं द्रव्यषट्के व्याख्याते तदनुबन्ध्यद्रव्यप्रमाणादिकमुच्यत इत्याह—**व्याख्यातमिति** ॥ द्रव्यषट्कं—चिद- चिदीश्वरधर्मभूतज्ञानकालनित्यविभूतिरूपम् । व्यतिभिदुरं—परस्परलक्षणासङ्करेण भिन्नस्वभावम् । अथाद्रव्यचिन्ता प्रवर्तते । अस्याद्रव्यस्य सत्ता बुद्धिभेदादेः प्रागेवोक्ता । तस्य चाद्रव्यस्यानुपादानत्वं लक्षणं निजगदुः—अवस्थावद् द्रव्यम्, तद्व्यतिरिक्तमद्रव्यम् । आगन्तुरपृथक्सिद्धधर्मोऽवस्थेति प्रागेवोक्तम् । इदं चाद्रव्यं द्रव्यादत्यन्तभिन्नम्, न पुनः

कौमारिलजैनादिवद् भिन्नाभिन्नम् । इदं चानुपधिकं समवायादिसंबन्धाभावेन स्वभावादेव तत्—द्रव्यं विशिंष्यात् । यथा समवायः स्वयं संबन्धान्तराभावेऽपि स्वभावादेव तावेव संबन्धिनौ संघटयति नान्यौ, नापि स्वयंसंबद्धः । एवमेव द्रव्याद्रव्ये स्वभावादेव विशिष्टव्यवहारमातन्वाते ; अपर्यनुयोज्यत्वाद्वस्तुस्वभावानाम्, स्वभावो नाम प्रामाणिकं रूपम् । अपृथक्सिद्धविशेषणत्वेनोपलभ्यन्ते द्रव्यं प्रत्यद्रव्याणि । अन्यथा भवताऽपि कथमवश्यमेकमपराश्रितमेवावतिष्ठत इत्यादिकमुद्धुष्यते । अयमर्थः—भवता ययोरयुतसिद्धया समवायः कल्प्यते तयोरयुतसिद्धिरेव संबन्धः, न पुनस्तत्कल्पनीयः समवायः ; कल्पनागौरवात्, स्वाभाविकापृथक्सिद्धिव्यतिरेकेण समवायस्यानुपलम्भात् । अतः स्वभावादेव द्रव्याद्रव्ययोरुपश्लेषः । न हि दृष्टेऽनुपपन्नं नाम । दृष्टापलापे विश्वमपि लोलुप्येत । दृष्टमित्येव दृष्टं तावद्गृह्यते । अनुमेयमपि दृष्टसजातीयत्वेन । तत्रापि विशेषतोदृष्टं दृष्टमेव । सामान्यतोदृष्टमपि सामान्याकारेण दृष्टमेव । अतो दृष्टानुरोधित्वमनुमानस्यापि । आगमोऽपि व्युत्पत्त्यादिसमये दृष्टमपेक्षते । इत्थं साधनसमये दृष्टानतिलङ्घनमुक्तम् । एवं दूषणसमयेऽपि दूषणमप्यभिधीयमानं दृष्टानुरोधि चेद्भवत्येव दूषणम् । न चेद्दूषणमेव न भवति । व्याघातो हि सर्वदूषणानां सीमाभूमिः । स च दृष्टविरुद्धाभिधानेन ख्याप्यते । अतीतमस्ति, सर्वं मिथ्या, माता मे वन्ध्या, यावज्जीवमहं मौनीत्यादिषु व्याघातवचनं दृष्टविरोधोत्पादनमेव । अतो दर्शनानुरोधानङ्गीकारे सर्वापलापप्रसङ्गः ॥२॥ **इति अद्रव्यप्रमाणादि ॥**

363. **अद्रव्यं द्रव्यसिद्धौ तदुपहिततया तच्च लक्ष्येत तस्मा-**
देकासिद्धौ द्वयं नेत्यपि न सदुभयान्योन्यवैशिष्टयदृष्टेः ।
आधारे द्रव्यशब्दस्तदधिकरणकेनाश्रये त्वन्यदित्थं
व्युत्पत्तिर्विश्वहृद्या न तदपलपति स्वर्गकर्णीसुतोऽपि ॥ ३ ॥

अत्र कश्चिद्विश्वापलापवादी द्रव्याद्रव्यविभागमप्यपलपति—**अद्रव्य**मिति ॥ द्रव्यसिद्धावेव अद्रव्यसिद्धिः ; अद्रव्यस्य द्रव्यप्रतियोगित्वेन तदसिद्धावसिद्धेः । तथा द्रव्यमप्यद्रव्यसिद्धिपूर्वकमेव । अवस्थावद्द्रव्यमिति हि द्रव्यं लक्ष्यते । अवस्था चाद्रव्यमेव । तथा चान्योन्यसापेक्षत्वाद् द्रव्यमद्रव्यं च द्वयमपि न सिध्यतीति । तदेतदनुभाषितं सर्वापलापहेतुत्वादसदिति दूषयति—**न सदि**ति । अयमभिसन्धिः—किं द्रव्याद्रव्ययोरुपलम्भानुपपत्तिरन्योन्यापेक्षयोच्यते, उत व्यवहारानुपपत्तिः ? उभयमपि नास्ति ; एकस्मिन्नेव क्षणे विशेषणविशेष्ययोरेकज्ञानग्रहणयोग्ययोर्विशेषणविशेष्यभावेनोपलम्भात् । तदिदमाह—**उभायान्योन्यवैशिष्टयदृष्टे**रिति । एवं व्यवहारेऽपि नान्योन्याश्रयः । व्युत्पत्त्यायत्तो हि व्यवहारः, व्युत्पत्तिश्च द्रव्याद्रव्यशब्दयोर्विशेषणविशेष्यविषययोर्युगपदेव, उपलभ्यमानयोराधाराधेययोरनयोरनुक्रमाद् द्रव्याद्रव्यशब्दौ वाचकाविति । आधाराधेयौ च युगपदुपलभ्येते ; तच्छब्दौ च युगपदेव व्युत्पद्येते । अतो द्रव्याद्रव्यशब्दयोर्व्युत्पत्तौ व्यवहारे तत्प्रतिपत्तौ च परस्परपौर्वापर्याभावान्न विरोधः । तदिदमाह—**आधार** इति । अनाश्रये—स्वयमाश्रयव्यतिरिक्त इत्यर्थः । इयमेव हि व्युत्पत्तिः पामराणामपि व्यवहारे निदानम् । बालाः खलु विशेषणविशेष्यभावेन वस्तुस्वरूपं युगपदुपलभन्ते । अनादौ च संसारे पूर्वपूर्वव्यवहारैर्युगपदेव शिक्ष्यन्ते । अन्यथा कथमिव तेषां व्यवहारनियमः प्रवृत्तिनियमो वा ? न चान्योन्याश्रयादिबिभीषिकेयं लोकव्यवहारनियमं निरोद्धुं शक्नोति । एवं व्यवहारादेव व्युत्पन्नाः पश्चाद्वाक्येनापि व्युत्पाद्यन्ते । अतो लोकदृष्टेयं व्युत्पत्तिरित्याह—**व्युत्पत्ति**रिति । न चात्यन्ताव्युत्पन्नाश्शास्त्रैर्व्युत्पाद्यन्ते । अपि तु लोकेनैव व्युत्पन्नाः व्युत्पत्तिविशेषपरिपूरणाय शास्त्रेष्वधिकुर्वते । अतो लोकदृष्टविशेषणविशेष्यादिविभागानुसारेण द्रव्याद्रव्यादिविभागपरिकल्पनं न्याय्यम् । अन्यथा सर्वापलापवादिनस्स्वव्याघातादिदोषोपघातेन वादित्व-

मेव भज्येतेति। न हि वादिनः प्रमाणप्रमेयविभागं वाच्यवाचकविभागं वा वादिप्रतिवादिविभागं वा परिहृत्य वादिनो भवन्ति; न च प्रमाणनिरूपणे प्रमेयनिरूपणं प्रमेयनिरूपणे प्रमाणनिरूपणमित्यादिकं प्रलप्य वा प्रतिपद्य वा तूष्णीमासते। अतः सर्वेऽपि भेदाः सेनावनतारामण्डलादिविभागदर्शनन्यायेन युगपदुपलभ्यन्ते, युगपच्च व्यवह्रियन्ते। केवलं वाचः क्रमवृत्तित्वाद्भावाभावाधाराधेयवाच्यवाचकादिव्यवहारेषु क्रमोपलम्भः। अभावो हि क्वचिद् भावपूर्वकोपलम्भेऽपि योग्यदशायां युगपदेवोपलभ्यते। यथा घटसद्भावासद्भावविशिष्टभूतलयोर्युगपदिन्द्रियसन्निकर्षे केवलं घटाभावोल्लेखनं घटोल्लेखननान्तरीयकमित्यविनाभावात्प्रतियोगिग्रहणसध्रीची प्रतीतिः न पुनः प्रतियोगिग्रहणस्य पूर्वभावित्वनिर्बन्धः। एवं चौपाधिकसंबन्धानां विशेषणविशेष्यभावप्रमाणप्रमेयभाववाच्यवाचकभावादीनां निर्वाहाभावेऽप्यन्ततो दूष्यदूषणभावमपि निर्वोढुं न शक्नोति दुर्वैतण्डिकः। अतो लक्ष्यलक्षणादिखण्डनचण्डचण्डमारुतो व्याघातशेषफणिमुखसहस्रेण परिपीतो जाठरदहनेन भस्मीभवतीति सर्वमवदातम्। स्वर्गकर्णीसुतोऽपि—अत्रत्या लुण्टाकाः **शून्यवादि**प्रभृतयः, अतोऽपि विशिष्टो यद्यस्ति स्वर्गवासी सोऽपीति भावः ॥ ३ ॥

364. **सामान्यात्मा विशेषाकृतिरपि यदि न स्वीकृतो धर्मवर्गः**
स्यातां न भ्रान्तिबाधौ न किमपि कथकास्साधयेयुः स्वसाध्यम्।
यस्मिन् बाधानवस्थे क्वचन न खलु तं नीतिरन्यत्र दृष्टे
नो चेन्निश्शेषकुक्षिम्भरिरुपनिपतन् दुस्तरश्शून्यपक्षः ॥ ४ ॥

धर्मधर्मिभावानङ्गीकारे सकललोकव्यवहारविरोध इत्यद्रव्यवर्गस्य सर्वैर्दुरपह्नवत्वं द्रढयति—**सामान्यात्मे**ति॥ यदि सामान्यात्मा विशेषाकृतिश्च न स्वीकृतो धर्मवर्गस्सामान्याभावाद्भ्रान्त्यभावः; विशेषाभावाद्बाधाभावः। तदुभयाभावे कथका वादिनः स्वसाध्यमपि न साधयेयुः। एक एव धूमवत्त्वादिको हेतुः पक्षसपक्षयोस्सामान्यम्; विपक्षाच्च विशेषः। इत्थं साधर्म्यवैधर्म्यात्मानस्सर्वे धर्माः, तानेवावलम्ब्य साध्यसाधनभावो बाध्यबाधकभावश्च प्रवर्तते। अन्यथा मौनमेव शरणं वादिनामिति भावः। ननु यथा द्वितीयसत्ताभेदादिपरिक्लृप्त्यभावेऽपि व्यवहारनिर्वाहः, एवं प्रथमसत्ताभेदादिपरित्यागेऽपि व्यवहारनिर्वाहः स्यात्; तथा च सर्वधर्मोच्छेद इति कश्चिदाह। तं प्रतिक्षिपति—**यस्मि-न्नि**ति। अयमर्थः—द्वितीयसत्ताभेदादिक्लृप्तावनुपलम्भस्तावद्बाधकः, अनवस्था च। तन्नीतिरन्यत्र दृष्टे—प्रत्यक्षदृष्टे प्रथमसत्ताभेदादौ न भवति; अनुपलम्भबाधाभावात्, अनवस्थाप्रसञ्जकत्वाभावाच्च। सजातीयापेक्षायामेवानवस्था न तूपलब्धस्य प्रथमस्यापि स्वीकारे। अतः प्रथमधर्मापलापः कर्तुं न शक्यत इत्यर्थः। यस्मिन्क्वचन द्वितीयसत्तादौ बाधानवस्थे भवतः, न तन्नीतिरन्यत्र दृष्टे प्रमाणप्रतिपन्ने प्रथमसत्तादावपीति शब्दयोजना। इत्थं प्रथमस्यापि धर्मस्यानङ्गीकारेण सर्वधर्माणां सांवृतत्वकल्पने धर्म्यपलापोऽपि तेनैव सांवृतत्वेन कल्पयितुं शक्यत इति शून्यवाद एव परिशिष्येतेत्याह—**नो चे**दिति ॥ ४ ॥

365. **चादीनां वृत्तियोग्यं यदुत पदविदोऽसत्त्वमद्रव्यमाहु-**
र्नैतावत्तन्मृषात्वं गमयति न च तद्बाधकं किंचिदस्ति।
तात्पर्यं चान्यदत्र स्फुटविदितमतस्तत्र सत्त्वेतरत्वा-
दन्यः कश्चिन्नजर्थः परमिह निपुणैर्द्योतकत्वादि चिन्त्यम् ॥ ५ ॥

ननु सत्त्वं द्रव्यमसत्त्वमद्रव्यमिति पदविद्भिरभिहितत्वादद्रव्याणां मृषात्वमिति यदि कश्चिन्मनुते तदमनूद्य प्रतिक्षिपति—**चादीनामि**ति ॥ कुत इत्यत आह—**न च त**दिति । बाध एव ह्यसत्त्वे कारणम्; न च चाद्यर्थानां समुच्चयादीनां बाधोऽस्ति । तदभावेऽपि तन्मिथ्यात्वे सर्वपदार्थानां मिथ्यात्वं स्यादिति भावः । कस्तर्हि पदविदां वाक्याभिप्राय इत्यत्राह—**तात्पर्य**मिति । किं तत्तात्पर्यमित्यत्र सामान्येन तात्पर्यार्थमाह—**अत** इति । प्रमाणबलात् सत्त्वेतरत्वादन्यत्रैव तात्पर्यमिति सामान्यतो निर्णीतमित्यर्थः । तात्पर्यविशेषं प्रकाशयति—**परमिहे**ति । द्योतकत्वादि चिन्त्यम्—चादीनां द्योतकत्वमन्येषां वाचकत्वम्; यत् द्योत्यं तस्य विशेषणसंबन्धानर्हत्वम्; यद्वाच्यं तस्य विशेषणसंबन्धार्हत्वमित्यादिविभागो यथाप्रमाणं चिन्तनीयः । अतोऽसत्त्वशब्दकथनमात्रादद्रव्याणां मिथ्यात्वप्रसङ्गाभाव इत्यर्थः ॥ ५ ॥

366. **आहुर्द्रव्येषु धर्मान् कतिचन गुणपर्यायवैषम्यभिन्नान्**
पर्यायाणां गुणत्वे स्थितवति सहजागन्तुतामात्रमेतत् ।
मिथ्याभूतान् विकारानभिदधति परे सत्यरूपान् स्वभावान्
तानेकद्व्यादिरूपानभिदधतु कथं निर्गुणानां क्षणानाम् ॥ ६ ॥

अत्र **क्षपणका** गुणपर्यायभेदेन गुणानेव विभजन्ते; तन्न युक्तमित्याह—**आहु**रिति ॥ **सहजागन्तुनामात्रमेत**दिति । सहजा धर्मा गुणा इत्युच्यन्ते, आगन्तवः पर्याया इति **क्षपणकप**रिभाषा । गुणत्वे तुल्ये किमनेन विशेषकथनेनेत्यर्थः । **बौद्धास्तु** केचित् सर्वानप्यवस्थाभेदान् गुणशब्दाभिधेयान्मिथ्याभूतानभिदधति । तेष्वेवापरे सत्यभूतान् स्वभावांस्तांश्चैकद्व्यादिरूपान्—रूपरसगन्धस्पर्शस्वभावा पृथिवी, रूपरसस्पर्शस्वभावं जलम्, रूपस्पर्शस्वभावं तेजः, स्पर्शस्वभावो वायुरिति । एतत्सर्वं निर्गुणानां न घटत इत्याह—**अभिदधत्वि**ति । आरोपो हि सगुणेष्वेव; तिरोहितातिरोहितस्वरूपसापेक्षत्वात् । रूपरसादीनां स्वभावमात्रत्वे धर्मधर्मिणोर्भिन्नेन्द्रियग्राह्यत्वविरोधात्, भिन्नेन्द्रियग्राह्याणां रूपरसादीनां बहूनां स्वभावानामेकवस्त्वात्मकत्वे बहुविरोधसंकलनाच्च सगुणत्वमेव न्याय्यमिति द्रव्याद्रव्यविभागोऽनतिलङ्घनीय इत्यर्थः ॥

367. **बाह्येऽर्थे बौद्धतोकाः किल जननजराभङ्गरूपान् विकारा-**
नाद्यन्तौ चित्तचैत्तेष्वपि जगदुरमी तत्स्वरूपं न वा स्युः ।
पूर्वस्मिन्नक्रमः स्यादुपरि तु न कथं तस्य धर्मास्त एते
तन्मिथ्यात्वे तु नित्यं निखिलमपि भवेत्तुच्छमेवान्यदा स्यात् ॥ ७ ॥

बाह्यार्थ इति ॥ अत्र केचित् बौद्धाभासा बाह्यार्थेषु जननजराभङ्गरूपान् विकारानाहुः । चित्तचैत्तेषु जननभङ्गावेव द्वौ विकारौ । तत्र विकल्पनीयम्—एतद्विकारजातं वस्तुनः स्वरूपं, धर्मो वा? तत्र पूर्वस्मिन् पक्षे जननादीनां क्रम एव न स्यात् । न हि स्वरूपं क्रमेण भवति; स्वरूपत्वव्याघातात् । उत्तरत्र धर्मधर्मिभावं स्वयमेव वदसीत्याह—**उपरी**ति । तर्हि जननादयो मिथ्येति चेन्नेत्याह—**तन्मिथ्यात्व** इति । जननादीनां मिथ्यात्वे तस्य वस्तुनो नित्यत्वमेव स्यात्; यदि वा तुच्छत्वमिति । यथाऽऽहुः—* नित्यं सत्त्वमसत्त्वं वाऽहेतोरन्यानपेक्षणात् । अपेक्षातो हि भावानां कादाचित्कत्वसंभवः ॥ इति । अत्राहेतोरित्युपलक्षणम्; अजननस्येत्यर्थः, हेतोरपि जनन एवोपयोगात् । अन्यथा जननादीनां मिथ्यात्वे सत्येकदा नित्यत्वम्; अन्यदा तुच्छत्वमेवेत्यर्थः । स्यादेव न स्यादेव वा नतु कदाचित्स्यादिति ह्याहुः ॥ ७ ॥

इति अद्रव्यवर्गस्य सर्वैर्दुरपह्नवत्वम् ॥

368. आदावैक्येन बुद्धिर्द्वयमपि मिलितं गृह्णती व्यक्तिजात्यो-
र्भेदाभेदाविरोधं दिशति यदि न तत्तद्विशिष्टैक्यबुद्धेः ।
इत्थंत्वेदंत्वशून्यं न हि किमपि कदाऽप्यर्भकोऽपि प्रतीया-
त्तद्वैशिष्ट्यप्रतीतिर्निरुपधिरपृथक्सिद्धिमात्रेण सिध्येत् ॥ ८ ॥

एवमद्रव्यं साधयित्वा द्रव्याद्रव्ययोर्भेदाभेदवादस्याप्रामाणिकत्वमाह—**आदाविति** ॥ प्रथमपिण्डग्रहणेषु भेदेनाप्रत्ययात्, मत्वर्थीयप्रत्ययनिरपेक्षसामानाधिकरण्यात्, सहोपलम्भनियमात्, एकशब्दानुविद्धप्रत्ययाच्च भेदाभेदं समर्थयन्ते । तत्र भेदाभेदयोः किं प्रत्यक्षगम्यत्वमुतानुमानगम्यत्वमिति विकल्प्य प्रत्यक्षगम्यत्वपक्षमनुवदति, गौरयमित्यैक्येन बुद्धिरुत्पद्यमाना मिलितामेव जातिं व्यक्तिं च गृह्णती भेदाभेदयोर्विरोधमुपशमयतीति । तन्निराचष्टे—**न तदिति** । तत्र हेतुमाह—**तद्विशिष्टेति** । तद्विवृणोति—**इत्थंत्वेति** । इदमित्थमिति हि सर्वा प्रतीतिरुपजायते । तत्रेदमंशो धर्मी इत्थमंशो धर्मः । **अर्भकेऽपीति** । बालिशादपि बालिशो भवानित्यर्थः । कथं तर्ह्यत्यन्तभिन्नयोर्धर्मधर्मिणोर्वैशिष्ट्यप्रतीतिः? समवायाङ्गीकारे चापसिद्धान्तप्रसङ्गादित्याशङ्क्याह—**तदिति** । तत्—तस्मात् । निरुपधिः उपाधित्वेन स्वीकृतसमवायाभावेऽपि स्वाभाविकापृथक्सिद्धिमात्रेण वैशिष्ट्यप्रतीतिः सिध्येदिति ॥ ८ ॥ **इति प्रत्यक्षभेदाभेदभङ्गः** ॥

369. व्यक्त्या जातेरभेदं यदि वदसि पृथक्सिद्ध्यभावादिलिङ्गै-
र्भेदाभावोऽक्षबाध्यस्तव च न हि मतो नान्यथाऽत्रास्य युक्तिः ।
धर्म्यैक्यादेकवाक्यान्न तु भवति ततो धर्मधर्म्यैक्यबुद्धि-
स्तद्बोधश्चाप्युपाधिर्न स इह भवता दृश्य इत्यभ्युपेते ॥ ९ ॥

लिङ्गादपि भेदाभेदवादो न सिध्यतीति वक्तुं परोक्तानुमानान्यनुवदति—**व्यक्त्येति** ॥ पृथक्सिद्ध्यभावादिलिङ्गैः—सहोपलम्भनियमादिलिङ्गैः । धर्मधर्मिणोरभेदः कालात्ययापदिष्ट इत्याह—**भेदाभाव** इति । तवाप्ययं दोषोऽभिमत इत्याह—**तव चेति** । अन्यथा सहोपलब्धिनियमयुक्तिरेव न स्यादित्याह—**नान्यथेति** । साहित्यं भेद एव नियतम्, अभेदगन्धमपि न सहत इति भावः । कथं तर्हि मत्वर्थीयप्रत्ययनिरपेक्षसामानाधिकरण्यमित्याशङ्क्य सामानाधिकरण्यलक्षणानुरोधे[न]नैव परिहरति—**धर्म्यैक्यादिति** । न पुनस्सामानाधिकरण्यात् धर्मधर्मिणोरैक्यबुद्धिरित्याह—**न तु भवतीति** । यत्र पुनरैक्यं तत्र तद्बुद्धिरेव उपाधिः; न स इह—बुद्धिरूपोपाधिर्नास्तीत्यर्थः । नन्वदृश्यविषये बुद्धिमन्तरेणाप्यर्थोऽस्ति, तत्कथं बुद्ध्यभावादर्थाभाव इत्याशङ्क्याह—**भवता दृश्य इत्यभ्युपेत** इति । दृश्यत्वेनैव हि भवता धर्मधर्मिणावुभावपि परिगृह्येते । तथा च धर्मधर्मिणोरैक्यमपि यद्यस्ति योग्यत्वादुपलभ्येत; न चोपलभ्यते, तस्मान्नास्ति । एतेनैवैकशब्दानुविद्धप्रत्ययोऽपि निरस्तः; एको दण्डीतिवत् एकशब्दस्य विशिष्टविषयत्वादिति ॥ ९ ॥ **इति अनुमेयभेदाभेदभङ्गः** ॥

370. सत्त्वानैकान्तमाहुर्विमतमितरवत् केऽपि तद्धीविरुद्धं
न ह्यत्राकारभेदात् परिहृतिरनवस्थानदोषप्रसङ्गात् ।
स्वव्यापारोक्तिचर्यासमयनियतयोऽप्येवमेवाकुलाः स्यु-
र्दृष्टान्तेऽपि ह्युपाधिद्वयवति नियतस्थौल्यसौक्ष्म्यादियोगः ॥ १० ॥

अत्रानेकान्तवादी प्रत्यवतिष्ठते—**सत्त्वादि**ति ॥ सर्वमनेकान्तं सत्त्वात् घटाकाशमहाकाशवदिति । तत्प्रतीतिविरुद्धमित्याह—**तद्धीविरुद्ध**मिति । सामान्याकारेणाभेदः व्यक्त्याकारेण भेद इति विरोधं परिहराम इत्याशङ्क्य निराकरोति—**नहीति** । कुत इत्यत आह—**अनवस्थाने**ति । व्यक्तीनामभेदनिर्वाहार्थं जातिः परिगृह्यते । जातिव्यक्त्योरत्यन्तविरुद्धस्वभावयोरभेदनिर्वाहार्थं धर्मान्तरस्वीकारेऽनवस्था । अस्वीकारे विरुद्धाकारेण प्रतिभासमानयोः कथमभेदः ? उक्तार्थबाधकाननिष्टप्रसङ्गानाह—**स्वव्यापारे**ति । सर्वत्रानेकान्तवादे व्यापारनियमो व्यवहारनियमस्सिद्धान्तनियम इत्यादयस्सर्वे नियमा व्याकुलीभवेयुः । आकाशेऽपि घटकरकाद्यवच्छेदकभेदेनैव स्थूलसूक्ष्मादिव्यवहारः । तत्रोपाधीनां भिन्नत्वमेव, उपाधिमतः पुनरभिन्नत्वमेव ; केवलमुपाधिगतो भेद उपाधिमत्पर्यन्तमुपाधिद्वारेण व्यवह्रियत इति न विरोधः ॥ १० ॥

371. **सिद्धे वस्तुन्यशेषैः स्वमतमुभयधा वर्ण्यते तत्रतत्र**
स्यादर्थस्यैकरूप्ये कथमिदमिति चेत्तन्न भिन्नाशयोक्तेः ।
मन्तव्या वैभवोक्तिः क्वचिदनभिमते संशयोक्तिः क्वचिद्वा
भाग[द्वन्द्वा]द्वैतान्नृसिंहप्रभृतिषु घटते चित्रसंस्थानयोगः ॥ ११ ॥

कथं तर्ह्यनेकान्ताभावे सर्वैरपि वादिभिरेकस्मिन् सिद्धान्ते पक्षद्वयोपवर्णनं क्रियते ? यथा स्मृतेर्याथार्थ्यमयाथार्थ्यं चेति न्यायवादिनः । एवं तेषुतेषु सिद्धान्तेषु मतभेदोपवर्णनं दृष्टम् । यथा भवन्त एवान्विताभिधानमभिहितान्वयं चाभिदधत इत्याशङ्कते—**सिद्ध** इत्यादिना ॥ परिहरति—**तन्नेति** । तत्र हेतुमाह—**भिन्नाशयोक्तेरि**ति । तत्तच्छास्त्रप्रवक्तॄणामाशयभेदेन पक्षभेदोपवर्णनं न्याय्यमित्यर्थः । अस्मिन्नर्थे परिहारान्तरमप्याह—**मन्तव्ये**ति । एकस्यैव वक्तुः क्वचिद्वैभवोक्तिः, क्वचित् परमार्थोक्तिरिति । तृतीयमपि परिहारमाह—**संशयोक्तिरि**ति । अर्थानवधारणेन वादिभिस्संभावितकोटिद्वयोपादानमिति । अतो नानेकान्तवादप्रसङ्गः । कथं तर्हि नृसिंहादिरूपेषु विरुद्धाकार इति चेत् अंशभेदादविरोध इत्याह—**भाग[द्वन्द्व]द्वैता**दिति ॥ ११ ॥ **इति अनेकान्तानुमानभङ्गः ॥**

372. **स्यादस्ति स्याच्च नास्ति द्वितयमनुभयं स्यात्त्रिभिश्चान्तिमं त्रि-**
स्सैषोक्ता सप्तभङ्गी जिनसमयजडैर्द्रव्यपर्यायवर्गे ।
इष्टां सार्वत्रिकीं तां स्वपरमतकथातत्फलादौ विवक्षन्
कक्षीकुर्वीत धूतः कथकपरिषदा कां दिशं कान्दिशीकः ॥ १२ ॥

इत्थमनेकान्तवादप्रतिक्षेपमसहमानोऽनेकान्तवादी सप्तभङ्गीं पुरस्कुरुते । * स्यादस्ति, स्यान्नास्ति, स्यादस्ति च नास्ति च, स्यादस्ति नास्ति विलक्षणम्, अस्ति स्यादस्ति नास्ति विलक्षणम्, नास्ति स्यादस्ति नास्ति विलक्षणम्, अस्ति च नास्ति स्यादस्ति नास्ति विलक्षणमिति सप्तभङ्ग्या संवलितमेव विश्वमिति । द्रव्यं हि वस्तुस्वरूपम् । पर्यायश्चागन्तुकधर्मः । द्रव्यपर्यायात्मना सदसद्रूपे च जगति सर्वमपि रूपमन्वयव्यतिरेकाभ्यां संघटत इति । तदिदमनुभाषते—**स्यादस्ती**ति ॥ **स्यात्त्रिभिश्चान्तिमं त्रिरि**ति । अन्तिमम्—अनुभयं त्रिभिः—स्यादस्तीत्यादिभिस्त्रिभिः प्रत्येकमन्वितमित्यर्थः । अस्ति नास्ति विलक्षणं प्रत्येकं स्यादस्तीत्यादिभिस्त्रिभिरन्वितमिति पक्षत्रयम् । पूर्वं चत्वारः पक्षाः । अतस्सप्तभङ्गी । सैषा सप्तभङ्गी द्रव्यपर्यायवर्गेऽनेकान्तवादिभिरुक्ता । **जिनसमयजडै**रिति । अस्यार्थस्य उपक्षेप एव वक्तॄणां जाड्यं प्रकटयतीत्यर्थः । अत्रोत्तरमाह—**इष्टा**मिति । अनियतार्थोपपादनस्वभावामेनां सप्तभङ्गीं विवक्षन् परस्परविरुद्ध-

भाषणेन विद्वद्भिर्निष्कासितः शुष्कतर्कवादी कान्दिशीकः—भयद्रुतः कां दिशं कक्षीकुर्वीत—न कांचिदपि दिशं प्राप्नुयादित्यर्थः। अनियतवादिनां हि स्वपक्ष एव परपक्षः; दूषणमेव भूषणम्; विजय एव पराजयः; व्यवहार एव मौनमिति सर्वो व्याघातस्संपनीपद्येतेति भावः ॥ १२ ॥ **इति सप्तभङ्गीभङ्गः ॥**

373. **भेदे वस्तुस्वरूपे भ्रम इह न भवेद्धर्मपक्षेऽनवस्था**
स्याद्वाऽन्योन्याश्रयादिस्तदयमनृत इत्युक्तिबाधादिदुःस्थम् ।
धर्मः क्वापि स्वरूपं क्वचिदिति च यथादृष्टि नोक्तप्रसङ्गौ
यद्दृष्ट्या यत्र यस्याध्यसनपरिहृतिस्सोऽस्य तस्मात्तु भेदः ॥ १३ ॥

इत्थं भेदाभेदवादे निरस्ते भेदोऽपि तद्वदेव निरस्यतामिति वदतः परपक्षवादिनः पक्षमनुवदति—**भेद** इति॥ तन्निराकरोति—**उक्ती**ति; अयमत्र पूर्वपक्षसिद्धान्तयोरनुक्रमः—किं भेदो वस्तुनः स्वरूपम्? अथवा धर्मः? यदि स्वरूपम्, स्वरूपभूते भेदे गृहीते सत्यध्यासो न स्यात्। अथ न गृह्यते, तथाऽप्यध्यासो न स्यात्; धर्मिग्रहणमन्तरेणाध्यासाभावात्। तथा च स्वरूपभूतभेदस्य ग्रहणाग्रहणयोरध्यासाभाव इति स्वरूपभेदवादनिरासः। किंच स्वरूपस्यैव भेदत्वे स्वरूपं भेद इति व्यवह्रियेत, न पुनर्भिन्नमिति; स्वरूपस्य प्रतियोगिनिरपेक्षत्वात्, भेदस्य तत्सापेक्षत्वाच्च। विरुद्धधर्माध्यासोऽपि स्वरूपभेदवादमपाकरोति। नापि धर्मो भेदः; तस्य धर्मिप्रतियोगिभ्यामभेदे व्याघातः; धर्मधर्मिभावादेर्भेदनिष्ठत्वात्। भेदे पुनरात्मनैव भेदाङ्गीकारे तावदात्माश्रयः। द्वितीयभेदमङ्गीकृत्य परस्परभेदकत्वकथने परस्पराश्रयः। तृतीयादिभेदमङ्गीकृत्य परिवर्तने चक्रकम्; उत्तरोत्तरमपि धावने अनवस्था। उत्तरोत्तरभेदानां पूर्वपूर्वभेदेभ्यो भेदानङ्गीकारे द्वितीयादीनां भेदानां प्रथमभेदाद्व्यतिरेकाभावेन तदङ्गीकारानङ्गीकारयोरविशेष इति धर्मभेदोऽपि दुर्वचः। किंच किं धर्मिप्रतियोगिग्रहणपूर्वको भेदग्रहः, उत स्वतन्त्रः? यदि स्वतन्त्रः; भेदग्रहणमेव तन्न स्यात्, कस्य कस्मात् भेद इति। यदि धर्मिप्रतियोगिग्रहणपूर्वकः, तत्रापि विकल्पयामः, किं धर्मिप्रतियोगिनौ परस्परविलक्षणत्वेन गृह्यमाणौ तथा भवतः? उताविलक्षणत्वेन? यद्यविलक्षणत्वेन, घटाद्घटो भिन्न इत्येव स्यात्। न च तद्युक्तम्। विलक्षणत्वेन चेदन्योन्याश्रयकुक्षिनिक्षेपणेन निर्दह्यते भेदवादः; भेदे गृहीते सति धर्म्यादिग्रहणम्, तद्ग्रहणे सति भेदग्रहणमिति। अत्रोत्तरम्—**उक्तिबाधादिदुःस्थ**मिति। अयमत्र भावः—यस्तु भेदस्स्वरूपं धर्मो वेति विकल्पयति स पुनस्तृतीयकोट्यङ्गीकारेण विकल्पयति? किं वा तदनङ्गीकारेण विकल्पयति? यद्यङ्गीकारेण अयावत्संभवी तावदयं विकल्पयतीति न्यूनं नाम निग्रहस्थानम्। संभवन्ति च स्वरूपधर्मव्यतिरिक्तास्सहस्रमप्यर्थाः; न हि घटस्य स्वरूपं नापि धर्मः पटकुड्यकुसूलादयः। तृतीयकोटितयाऽपि भेदं वदन्ति भेदवादिनः; ज्ञानाभावसंबन्धानां विषयप्रतियोगिसंबन्धिभिरेव व्यावृत्तव्यवहारात्, तेषामपि भेदलक्षणलक्षितत्वस्य भवद्भिरप्यङ्गीकार्यत्वात्। यदि तृतीयकोट्यनङ्गीकारेण वैयर्थ्याद्विकल्पयति, तथाऽपि तर्काभासोऽयं प्रसङ्गः; स्वरूपं चेदेवं स्यात्; न चैवम्, तस्मान्न स्वरूपम्। धर्मश्चेदेवं स्यात्; न चैवम्, तस्मान्न धर्म इति परस्परविरुद्धयोस्तर्कयोर्विपर्यये पर्यवसानं यद्यस्ति तदा मिथो विरोधात्तर्काभासत्वम्। यदि नास्ति तथाऽपि तर्काभासत्वम्; विपर्यये पर्यवसानाभावेनाङ्गशून्यत्वात्। उभयोरपि तृतीयकोटौ पर्यवसानमस्त्विति चेत्, अहो नु भवानात्मोक्तमेव प्रसरति! तृतीयकोट्यसद्भावेन हि भवानालपति। यदि कोट्यन्तरमस्ति, अस्माकमपि तद्रूपेणोपतिष्ठतां भेदः। अतो न भेदतत्त्वापलापः। तथा च न विवक्षितार्थसिद्धिः। स्वरूपं चेदध्यासानुपपत्तिः स्यादिति

भवतां मूलशैथिल्यम्, अनृतजडपरिच्छिन्नव्यावृत्तीनां ब्रह्मस्वरूपत्वेऽपि भवद्भिरेव प्रपञ्चाध्यासाङ्गीकारात्। व्यावृत्तीनां धर्मत्वे भवतैव धर्मभेदवादोऽङ्गीकृत इति धर्मभेदवादप्रतिक्षेपकाणां तर्काभासानामज्ञान्यतमवैकल्यं भवतैव प्रतिपादितं स्यात्। आस्तामयं तर्काभासप्रसङ्गः; प्रतिबन्द्याऽपि दूषयामः। अभेदः स्वरूपं, धर्मो वा? धर्मश्चेदनवस्था, स्वरूपातिरिक्तस्य धर्मस्याभेदत्वव्याघातश्च। आत्माश्रयान्योन्याश्रयचक्रकाश्रयाद्यभिधानमस्माभिरप्यत्राभिधातुं शक्येत। स्वरूपं चेदभेदः; अभेदो ब्रह्मेति स्यात्, न पुनरभिन्नं ब्रह्मेति। किंचाभेद[रूपस्य नित्यस्वभावत्वेन]स्वरूपस्य नित्यस्वप्रकाशत्वेन भेदप्रपञ्चाध्यासो न स्यात्। स्वरूपान्तरमभेद इति चेद्भेदवादमेवोद्गिरसि। किंच स्वस्य रूपं स्वरूपमिति यदि वदसि, सोऽपि च भेद एवावसीयते। स्वमेव रूपमिति वचने स्वरूपातिरिक्ताभेदानभिधानादध्यासानुपपत्तिस्तदवस्थैव। अतो भेदवदभेदस्यापि त्वदुक्तेनैव दूषणकलापेन दुर्निरूपत्वात्स्वरूपधर्मयोर्भेदत्वानुपपत्तिरिति रिक्तं वचः। कस्तर्हि भेदः? अनृतजडपरिच्छिन्नव्यावृत्तीनां स्वरूपत्वे स्वरूपभेदवादमङ्गीकृत्य मूकीभव; धर्मत्वे पुनर्धर्मभेदवादमङ्गीकुर्वन् निर्वैरमेव संचर। अथापि कथं भेदस्य भेदाभावे स्वरूपसिद्धिरिति चेत्, स्वस्य स्वयमेव भेदः, स्वपरनिर्वाहकत्वात्; यो हि यत्र यदध्यासविरोधी स तस्माद्भेदः। तथा च स्वाश्रये पटादावध्यासविरोधी शौक्ल्यादिधर्म एव स्वस्मिन्नपि काष्र्ण्याद्यध्यासविरोधित्वात्स्वस्यापि स्वयमेव भेदः। तथा च धर्मिप्रतियोगिभ्यामपि शौक्ल्यादेः स्वरूपमेव भेदः; स्वरूपस्यैव स्वात्मनि तत्तदध्यासविरोधित्वात्। यत्पुनरुक्तम्—भेदग्रहणस्य धर्मिप्रतियोगिग्रहणपूर्वकत्वात्परस्पराश्रय इति, तदपि चानिरूपकाणामाघोषणम्। घटपटौ हि गृह्यमाणौ युगपदेव घटत्वपटत्वाश्रयावेव गृह्येते। तावेव धर्मौ भेदौ, इतरेतराध्यासविरोधित्वात्। स्वस्मिन्नपि तत्तदध्यासविरोधित्वात् स्वात्मनोरपि भेदस्तावेव। अतो नान्योन्याश्रयणशङ्काऽप्यङ्कुरति। कथं तर्हि प्रतियोगिनिरपेक्षाणां धर्माणां भेदत्वमिति चेत्; इत्थम्—यदा शुक्लत्वकृष्णत्वादयः स्वरूपेण प्रतीतिविषयाः परस्पराध्यासं व्यावर्तयन्ति, तदा शुक्लत्वकृष्णत्वादय इति व्यवह्रियन्ते। कुर्वन्ति चाध्यासनिवृत्तिं तेनैव स्वरूपेण। यदा पुनरध्यासनिवर्तकत्वरूपधर्मान्तरवैशिष्ट्येन व्यवह्रियन्ते, तदा भेदा इत्युच्यन्ते। तेन तेषामेव धर्माणां [वस्तु]स्वरूपेण व्यवह्रियमाणानां न प्रतियोगिसापेक्षत्वम्; अध्यासनिवर्तकत्वरूपधर्मान्तरवैशिष्ट्येन व्यवह्रियमाणानां प्रतियोगिसापेक्षत्वमिति न कश्चिद्विरोधः। यथा घटे दण्डादीनां व्याप्रियमाणानां दण्डादिव्यवहारे न प्रतियोग्यपेक्षा, घटकारणत्वव्यवहारे प्रतियोग्यपेक्षेति। एतेन ग्राहकानुपपत्तिप्रलापोऽपि दूरोत्सारितः; जात्यादीनामेव भेदत्वात्, तेषां वस्तुना सह युगपदेव ग्रहणेन स्वरूपभेदयोर्ग्रहणपौर्वापर्याभावात्। अतः प्रत्यक्षमेव युगपदुभयं गृह्णाति। अतो भेदस्य न विकल्पग्राह्यत्वम्। तदिदं सर्वमभिप्रेत्याह—**धर्मः क्वापी**ति। घटादीनां धर्मो भेदः स्वरूपम्। क्वचित् भेदे पुनः स्वरूपमेव भेदः। यथादृष्टि—यथादर्शनमित्यर्थः। तेन नोक्तप्रसङ्गौ—न स्वरूपभेददूषणम्, नापि धर्मभेददूषणम्। उक्तस्यार्थस्योपपत्त्यर्थं भेदलक्षणमेव परिशोधयति। यस्य दृष्ट्या यत्र यदध्यासनिवृत्तिः स तस्य तस्मात् भेद इति। अतः शौक्ल्यादिरसाधारणो धर्म एव भेदः। अतस्तदतिरिक्तभेदकल्पनमल्पबुद्धीनां कल्पनागौरवहेतुत्वादनादरणीयमेवेति भावः। तदयं संक्षेपः—भेदप्रतीत्यपलापे तवापसिद्धान्तः, प्रतीत्यभावे कथं बाधार्थं प्रयतसे? तत्कारणापलापे भेदप्रतीतेः कार्यत्वमेव परिपन्थि; न ह्यकारणं कार्यमुत्पद्यते। कारणनिरूपणापलापे कार्यविशेष एव कारणविशेषं निरूपयति; तत्तत्कार्यविशेषसमुचितत्वेनैव कारणविशेषस्य प्रतीतेः। भेदप्रतीतेर्विषयापलापे भेदप्रतीतिर्निर्विषयेति व्याघातः; प्रतीतेस्सविषयत्वनियमात्। न हि निर्विषयं ज्ञानमिति जाघटीति। विपरीतज्ञानमपि सविषयमेव; अपि तु बाधितविषयमिति विशेषः। अतो भेदज्ञानस्य विषयबाधोपपादनमेव तवावशिष्यते। तत्र प्रत्यक्षेण बाधोपपादने सर्वस्यापि

प्रत्यक्षस्य सविशेषविषयत्वान्न बाधकत्वम् । अनुमानं चेत्सुतरां सविशेषविषयमेव; पक्षहेतुदृष्टान्तसाध्यतज्ज्ञानादिबहुभेदसंवलितत्वात् । आगमोऽपि पदपदार्थवाक्यवाक्यार्थादिभेदगर्भः । एवं तर्कोऽपि व्याप्याङ्गीकारे व्यापकानिष्टप्रसञ्जनम्, व्याप्यव्यापकभावश्च भेदात्मक एव, अङ्गपञ्चकोपेतत्वाच्च । अतो भेदखण्डनप्रसङ्ग एव भेदमुपपादयति । एतेन प्रत्यक्षं धर्मिग्राहि ? उत भेदग्राहि ? उतोभयग्राहि ? स्वरूपग्राहित्वेऽस्मत्पक्ष एव । भेदग्राहित्वे धर्मिप्रतियोगिसापेक्षस्य भेदग्रहणस्य तद्ग्रहणमन्तरेण ग्रहणं न स्यात् । उभयग्राहित्वेऽपि युगपदुभयग्राहि वा, क्रमेण वा ? युगपद्ग्रहणं न संभवति; सापेक्षनिरपेक्षयोर्यौगपद्यायोगात् । क्रमेणोभयग्राहित्वेऽपि भेदपूर्वकं धर्मिग्रहणं न संभवति ; सापेक्षस्य पूर्वभावित्वायोगात् । धर्मिग्रहणस्य पूर्वभावित्वे तस्मिन्नेव क्षणे प्रत्यक्षस्य नष्टत्वात् न तद्भेदग्राहकम् । न च प्रत्यक्षान्तरं भेदग्राहकम् ; परस्परवार्तानभिज्ञत्वात् । अतो भ्रान्तिरेवाप्रत्यक्षं चापि भेदं गृह्णातीति दत्तोत्तरम् ॥ १३ ॥ **इति भेददूषणनिस्तारः ॥**

374. **भेदो गृह्येत बुद्ध्याऽधिकरणमवधिं चेति न ह्यक्रमोऽस्मिन्**
प्रत्यक्षस्य क्रमोऽपि क्षणभिदुरतया नेति तुल्यं भ्रमेऽपि ।
अक्षान्धादिव्यवस्थाक्षतिरपि युगपद्योग्यधर्मैर्ग्रहोऽत-
स्तद्युक्ते भिन्नशब्दः कथिततदुपधिज्ञप्त्यपेक्षः क्रमात्स्यात् ॥ १४ ॥

भेदग्रहणे पूर्वोक्तां ग्राहकानुपपत्तिं प्रतिबन्द्या दूषयति—**भेद** इति ॥ धर्मिभेदयोस्सापेक्षत्वनिरपेक्षत्वाभ्यां युगपद्ग्रहणमनुपपन्नम् ; प्रत्यक्षज्ञानस्य क्षणिकत्वात् । क्रमग्रहणं च न जाघटीति ; परस्परवार्तानभिज्ञत्वात् । प्रत्यक्षान्तरेण ग्रहणमपि न स्यादिति ह्युक्तम् । एतत्काल्पनिकभेदपक्षेऽपि तुल्यम् ; कल्पनायामप्यधिकरणप्रतियोगिसापेक्षत्वस्यावश्यंभावित्वात्, धर्मिज्ञानक्षणिकत्वस्य तुल्यत्वात्, कल्पनारूपभेदग्रहणेऽपि परस्परवार्तानभिज्ञत्वस्यानिवारणात् । न हि कल्पनाऽपि धर्मिप्रतियोगिनावन्तरेण भेदं गृह्णाति । नापि धर्मिज्ञानवार्तामभिजानाति ; तस्य तस्मात् भिन्नत्वात् । अतः काल्पनिकभेदज्ञानस्य संघटने पारमार्थिकमपि भेदज्ञानं तेनैव न्यायेन संघटेत । तस्यासंघटने काल्पनिकमपि भेदज्ञानं न संघटेतेति वीवधघटन्यायः । तर्हि काल्पनिकमपि भेदज्ञानं मा भूदिति चेत्, तर्हि लोकव्यवहारोच्छेदप्रसङ्गः, कृत्स्नवेदान्तानारम्भप्रसङ्गश्च । भेदप्रतिभासनिरासायैव हि सर्वे वेदान्ता आरभ्यन्त इति ब्रूषे । तदिदमाह—**तुल्यं भ्रमेऽपीति** । किंच भेदस्य प्रत्यक्षत्वाभावे सतीन्द्रियव्यवस्था न स्यात् । रूपादिग्रहणमिन्द्रियकृत्यम्; विषयभेदव्यवस्थयैव हि चक्षुरादिव्यवस्थामाहुः । एवमन्धादिव्यवस्थाऽपि न स्यात् । तत्तद्विषयभेदग्राहकेन्द्रियभेदविनाशादेव ह्यन्धादिव्यवस्था । तदिदमाह—**अक्षान्धादी**ति । अतो युगपदेव तत्तद्विशेषणभेदविशिष्टवस्तुग्रहणमिन्द्रियकृत्यम् । ते च विशिष्टा युगपदेव सन्निधाने युगपदेव गृह्यन्ते, यथा सेनावनतारामण्डलादिज्ञान इत्युक्तम् । तथा च परस्परासंकीर्णनानाधर्मविशिष्टाः पदार्था युगपदेव गृह्यन्ते । घटः पटः शुक्लं कृष्णं चलं निश्चलमित्यादि । तत्र घटत्वपटत्वशुक्लत्वकृष्णत्वादयः स्वरूपेण गृह्यमाणाः परस्पराध्यासं व्यावर्तयन्ति । तच्च व्यावर्तनं तत्तद्धर्मस्वरूपग्रहणकृत्यम् । तेनैव कृत्येन विशेष्यमाणास्त एव धर्माः प्रतियोग्यपेक्षया भेदा इति व्यवह्रियन्त इति प्रागुक्तमेवार्थं प्रतिपत्तॄणां बुद्धिसौकर्याय प्रकटयति--**तद्युक्त** इति । भेदव्यवहारेऽपि युगपद्व्यवहारे न पौर्वापर्यापेक्षा ; यथा पञ्चाप्यङ्गुलयः परस्परं भिन्ना इति । यत्र पुनः क्रमव्यवहारस्तत्र वाचः क्रमवृत्तित्वादस्तु वाङ्मात्रे पौर्वापर्यम्, अङ्गुष्ठात् कनिष्ठा भिन्नेति । अत्रापि प्रतिपत्तिपौर्वापर्यं न निर्बध्नीमः । अतो न भेदप्रत्यक्षत्वानुपपत्तिः ॥ १४ ॥ **इति भेदप्रत्यक्षत्वानुपपत्तिनिरासः ॥**

375. अद्रव्ये नैकरूपे ह्यगणिषत गुणाः सत्त्वमुख्या द्विधाऽऽद्यं
शुद्धं तन्नित्यभूतौ त्रितयमिह चतुर्विंशतौ व्याप्तितः स्यात् ।
पञ्चान्ये शब्दपूर्वा अपि परिगणिता भूतवर्गेष्वथान्य-
स्संख्यानादिश्च भेदः परिणमति यथासंभवं द्रव्यवर्गे ॥ १५ ॥

एवं भेदतत्त्वं प्रसाध्य प्रामाणिकत्वेनाभिमतान् गुणभेदान् यथाप्रमाणं विभज्य दर्शयति—**अद्रव्य** इति ॥ तस्मि-न्नद्रव्यवर्गे सत्त्वं रजस्तम इति प्रधानभूता गुणाः । सत्त्वं च द्विविधम्—शुद्धसत्त्वं मिश्रसत्त्वं चेति । शुद्धसत्त्वं नित्य-विभूतौ । तदिदमाह—**शुद्धं तन्नित्यभूता**विति । **त्रितय**मिति । मिश्रसत्त्वं रजस्तमसी चेति त्रितयम् । इदं चतुर्विंशति-तत्त्वे सर्वत्रापि स्यादित्याह—**व्याप्तितः स्या**दिति । एवं शब्दादयः पञ्च गुणाः आकाशादिपञ्चभूतेषु उत्तरोत्तरमाधिक्येन दृश्यन्त इत्याह—**पञ्चेति** । संख्यादिरन्यो गुणवर्गो यथाप्रमाणमुपलभ्यमानो न्यूनाधिकभावेन तत्रतत्रावतिष्ठत इति दर्शयति—**अथान्य** इति । **यथासंभव**मिति । प्रमाणगतिरेव पदार्थपरिकल्पनायां शरणं न पुन**र्वैशेषिकादीनां** सांके-तिकस्संव्यवहार इत्यर्थः ॥ १५ ॥ **इति अद्रव्यावान्तरविभागादि ॥**

376. स्थित्युत्पत्त्यन्तलीलाविधिषु भगवताऽधिष्ठिताः शास्त्रवेद्या-
स्सत्त्वाद्याः स्थूलसूक्ष्मप्रकृतिगतगुणा हेतुभूतास्सुखादेः ।
साम्ये तेषां त्रयाणां सदृशपरिणतिः स्यादिहान्यान्यथात्वे
क्लृप्ताऽन्यैर्द्रव्यतैषां श्रुतिपथविहता कुत्रचित्तूपचारः ॥ १६ ॥

स्थितीति ॥ पूर्वोक्तानां सत्त्वरजस्तमसां स्थित्युत्पत्तिलयेषु विशेषेण भगवताऽधिष्ठितत्वं तेषुतेषु शास्त्रेषूच्यते । ते च स्थूलसूक्ष्मप्रकृतिगतास्सुखदुःखमोहानां हेतवो भवन्तीति च शास्त्रसिद्धम् । तेषां च साम्ये प्रलयावस्थायां सदृशपरि-णतिः, वैषम्ये सृष्ट्यवस्थायां विसदृशपरिणतिश्च शास्त्रैकसमधिगम्या । अन्या—विसदृशपरिणतिः । अन्यथात्वे—वैषम्ये । **सांख्याः** पुनरेषां द्रव्याभेदेन द्रव्यत्वमाहुः । तत् गुणत्वप्रतिपादकश्रुतिस्मृतीतिहासादिविरुद्धम् । प्रमाणेषु च क्वचिद्यद्यस्ति द्रव्याभेदव्यवहारः, स पुनरौपचारिकः । व्यक्तमन्यत् ॥ १६ ॥ **इति सत्त्वरजस्तमसामुपयोगादि अद्रव्यता च ॥**

377. बुद्धित्वादिः प्रधाने समपरिणतिरित्येवमागन्तुधर्माः
द्रव्येष्वन्येषु चान्ये कतिचन कथिताः केचिदध्यक्षसिद्धाः ।
आनन्त्यादर्थमान्द्याद् दुरवगमतया सूक्ष्मवैषम्यभेदै-
रैकैकश्येन चिन्तामिह जहति बुधा निश्चितापेक्षितार्थाः ॥ १७ ॥

प्रधाने बुद्धित्वादीन् कतिचन प्रकारानुक्त्वा, प्रकारान्तराण्यपि अनन्तत्वान्न परिगण्यन्ते, अथापि प्रामाणिकत्वात् प्रधाने कार्यकारणरूपे परिगृह्यन्ते इति दर्शयति—**बुद्धी**ति ॥ प्रधाने बुद्धित्वादयो धर्माः सृष्ट्यवस्थायां विषमरूपाः ; प्रलयावस्थायां समपरिणतयः । एवमन्येष्वपि द्रव्येषु कतिचिद्धर्माः शास्त्रसिद्धाः, कतिचिच्च प्रत्यक्षसिद्धाः । अतोऽनु-मानशरणानां साधनबाधनयोरत्रानवकाशः । न हि नरशिरःपवित्रत्वाद्यनुमानं शास्त्रप्र[वृत्ति]तिपत्तिशैलीमुल्लिलङ्घयिषति । तर्हि सर्वेऽपि धर्माः प्रत्येकं प्रतिपाद्या इत्याशङ्क्य परिहरति—**आनन्त्या**दिति । अद्रव्यावान्तरभेदानामानन्त्यात् विविच्य

प्रतिपादने पुनरर्थमान्द्यात् सूक्ष्मवैषम्यभेदैर्दुरवगमत्वाच्च, निश्चितापेक्षितार्थाः मनीषिणः, ऐकैकश्येन चिन्तामिह जहति–न तावता तेषां प्रकारभेदानामप्रामाणिकत्वमित्यर्थः ॥ १७ ॥ इति **विचित्रावस्थानन्त्यम्** ॥

378. **शब्दाद्यास्तत्तदक्षप्रतिनियतिजुषस्सर्वतन्त्रप्रसिद्धा-**
स्तैरेकद्व्यादिसंख्यैर्द्युपवनहुतभुग्वारिभूम्यस्समेताः ।
पञ्चीकारादिनैषां विनिमितगुणता व्योमनैल्यादिबोधे
तद्योगात्तत्र तत्तद्गुणजनिरिति चेन्नान्यथाऽत्रोपपत्तेः ॥ १८ ॥

अनन्तरं शब्दादीनां ग्राहकनियममाधारनियमं चोक्त्वा भूतान्तरे तत्तद्गुणप्रतिभासस्योपाधिनियमं चाह–**शब्दाद्या** इति ॥ शब्दादीनां श्रोत्रादिग्राह्यत्वनियमस्सर्वतन्त्रसिद्धः । शब्दादीनामाकाशादिषु उत्तरोत्तरगुणाधिक्यं शास्त्रप्रसिद्ध-मुपलम्भसिद्धं च । गुणविनिमयस्तु पञ्चीकरणादिभिरेव स्यात् । तत्रोदाहरणमाह–**व्योमेति** । गगनतले नैल्यादि-प्रतिभासः पञ्चीकृतपृथिव्यादिसंबन्धेनैव स्यात् । एवमुष्णं जलं सुरभिस्समीर इत्यादिषु संसर्गविशेषाद् गुणान्तरप्रतिभासः स्वयमेवोहनीयः । भूतान्तरसंसर्गात् भूतान्तरे तत्तद्गुणोत्पत्तिकल्पनं कल्पनागौरवान्न योयुज्यते । अतो रक्तं नभः धूम्रा दिश इत्यादयो व्यवहारा औपाधिका इति । [पटमलिनिमवत् यथा पटस्य मालिन्याभावेऽपि शङ्खस्य पीतिमाभावेऽपि मलिनः पटः, पीतश्शङ्खः, उष्णं जलमित्यादि] ॥ १८ ॥ इति **शब्दादिगुणभेदग्राहकाधारनियमः** ॥

379. **कस्तूरीचम्पकादौ समविषमतया सम्मतस्सौरभादि-**
स्तद्वच्छब्दादयोऽमी त्रिगुणतदधिकद्रव्यनिष्ठा गुणाः स्युः ।
निष्कृष्टे शास्त्रदृष्ट्या न कथमपि मिथस्संकरश्शङ्कनीयः
स्वाच्छन्द्याच्छङ्कमानः स्वमिव सुरगुरुं किं न शङ्केत मुग्धम् ॥ १९ ॥

लीलाविभूतिवन्नित्यविभूतावपि शब्दादिसंभवं तस्य च सर्वातिशाय्युत्कर्षशालित्वं चोपपादयति–**कस्तूरीति** ॥ यथा कस्तूरीचम्पकप्रभृतिषु गन्धसाम्ये सत्यपि सौरभविशेषस्तत्रतत्रोपलभ्यते, एवं त्रिगुणे शुद्धसत्त्वे च शब्दादिसद्भावे-ऽपि धर्मिग्राहकप्रमाणसिद्धं वैषम्यमनतिलङ्घनीयमेव । न हि वीणावेणुप्रभृतीनामैकरूप्येण स्वरनियमः; सुखविशेषहेतु-त्वं चान्यथाऽन्यथोपलभ्यते । एतत् सर्वं प्राकृतेष्वेव । अप्राकृते पुनर्विभूत्यन्तरे श्रुतिस्मृतीतिहासपुराणप्रसिद्धाः प्रकार-विशेषाः तत्तदनुभवाधीनानन्दविशेषाश्चापलपितुं न शक्यन्त इति भावः । तदधिकद्रव्यं–त्रिगुणद्रव्याधिकं नित्यविभूति-द्रव्यम् । **निष्कृष्ट** इत्यादि । शास्त्रदृष्ट्या निर्णीते वैषम्ये सामान्यधर्ममात्रात् संकरो न शङ्कनीयः । अन्यथा सर्वत्राति-शङ्कायां निर्मूलशङ्कायास्सुलभत्वात् । स्वयमिव सुरगुरुरपि मूढ इत्येव शङ्क्येत । अतो विलक्षणस्वरूपे शुद्धसत्त्वद्रव्ये विलक्षणाः शब्दादय इति न संकटं किंचित् ॥ १९ ॥ इति **विभूतिद्वयेऽपि शब्दादिसंभवः** ॥

380. शब्दो नैकेषु युक्त्याऽप्युचित इह पुनः पारिशेष्यं तु मन्दं
वायुश्शब्दस्वभावश्श्रुतिशिरसि यतः सर्यते च स्वरात्मा ।
गन्धालोकादिनीतिं यदिह निजगदुर्यामुनाद्यास्ततोऽपि
स्पष्टो भेर्यादिनिष्ठोऽयमिति गतिवचो गन्धवत्तद्वि[शेषे]शिष्टे ॥ २० ॥

अत्र केचित् शब्दस्याकाशमात्राश्रितत्वमाहुः । तन्नेति प्रतिपादयति–**शब्द** इति ॥ **युक्त्याऽप्युचित** इति । युक्तिरन्वयव्यतिरेकोपलम्भः । पृथिवीजलादावपि शब्दान्वयव्यतिरेकोपलम्भो हि दृश्यते । तेन शब्दः क्वचिदाश्रित इति सामान्येनाधिकरणोपलम्भेऽपि स्वविवक्षिताकाशमात्रपरिशेषो न स्यात्; तादृशस्य परिशेषस्यानियतत्वात् । यथा युक्त्याभासेन द्रव्यान्तरनिषेधः, एवमाकाशनिषेधस्यापि केनापि तादृशेन युक्त्याभासेन कर्तुं शक्यत्वात् । तदिदमाह–**इहेति** । युक्त्यापीत्यऽपिशब्देन प्रत्यक्षादिकमपि प्रमाणयति; मेघो गर्जति, शङ्खो नदति, भेरी ध्वनतीत्यादिलोकोपलम्भात् । अस्तु वाऽयमानुमानिकोपलम्भः । अथापि भेर्यादिनिष्ठ एवायमुपलभ्यत इति न केवलमाकाशैकनिष्ठत्वम् । अपि च श्रुतिरेव शब्दस्य भूतान्तरनिष्ठत्वमुपपादयति । अध्ययनोपक्रमपरिपाठ्ये *शन्नो मित्र इत्यस्मिन्मन्त्रे *नमस्ते वायो त्वमेव प्रत्यक्षं ब्रह्मासि त्वामेव प्रत्यक्षं ब्रह्म वदिष्यामि इति वायोरेव वेदात्मना परिणतिरुपलभ्यते । तत्तु वायोश्शब्दाधारत्वमन्तरेण न संजाघटीति । एवं *तस्य ह वा एतस्य महतो भूतस्य निश्वसितमेतद्यदृग्वेद इत्यादिकमपि भाव्यम् । स्मर्यते च स्वरात्मा–स्वररूपेण वायुरेव स्मर्यते, *वेणुरन्ध्रविभेदेन भेदः षड्जादिसंज्ञितः । अभेदव्यापिनो वायोस्तथाऽसौ परमात्मनः ॥ इति । एवं नाभिदेशादेव निर्गतस्य वायोस्ताल्वादिस्थानसंबन्धेन तत्तच्छब्दपरिणतिहेतुत्वं स्मृत्यादिप्रसिद्धं स्वयमेवानुसन्धेयम् । उपलम्भस्तु पञ्चभूतसाधारणत्वान्नाकाशस्यैव शब्दाश्रयत्वमुपपादयितुं शक्नोति । तर्कोऽपि तादृशः । अनुमानमप्यव्यवस्थितमिति प्रागेवोक्तम् । शब्दस्यापि गन्धवदालोकवच्च स्वाश्रयानुवर्तित्वमशेषदेशव्यापित्वं च लोकदृष्ट्या **श्रीयामुनाचार्यादिभिरुपपादितम्** । ततः शब्दस्य भेर्यादिनिष्ठत्वमुपपादितं भवति । कथं तर्हि शब्दस्य गतिव्यवहारः भेरीध्वनिरुज्जृम्भते, अध्ययनशब्दश्च सर्वतः प्रवर्तत इति ? अयमपि पूर्वोक्तेनैव दृष्टान्तेन संघटते; गन्धाद्याश्रयद्रव्यप्रसरणवत् शब्दाश्रयद्रव्यस्यापि सर्वतः प्रसरणात् । यथा परपक्षे निमित्तकारणभूतवायोः प्रसरणेन सर्वतश्शब्दोपलम्भः; एवं तत्तद्द्रव्यप्रसरणेन तत्तद्द्रव्यनिष्ठशब्दोपलम्भस्यापि संभव इति । आकाशनिष्ठत्वं तु शब्दस्य भूतान्तर्गतत्वेनास्माभिरप्यनुमन्यते ॥ २० ॥ **इति शब्दस्य सर्वभूताश्रितत्वम्** ॥

381. **सत्यान् सत्यापयन्तः कतिचन चतुरः स्पर्शरूपादिधातून्**
शब्दं स्वार्हाक्षसिद्धं चतुरधिकरणं प्राहुरेभ्यो न भिन्नम् ।
किं तद्भेदाप्रतीतेः प्रबलविहतितस्संमतैक्यप्रमातः
स्वाच्छन्द्यादेशनाया विभवत इति वा वीक्ष्य शिष्टा विजह्युः ॥ २१ ॥

अत्र केचिद्रूपादिकं चतुष्टयमस्ति । शब्दस्तु तच्चतुष्टय एव वर्तते । स च श्रोत्रगम्यः; तथाऽपि तेभ्यो न भिद्यत इत्याहुः । तदिदमनुभाषते–**सत्यानिति** ॥ अत्र धातुशब्दः परसिद्धान्तप्रयोगप्रसिद्धमनुवदति । अतिरोहितमन्यत् । अनुभाषितमर्थं विकल्प्य दूषयति–**किं तदिति** । किं चतुर्भ्यो धातुभ्यो व्यतिरिक्तपदार्थभेदाप्रतीतेः, किं वा प्रबलव्याघातदर्शनात्, यद्वा चतुर्भिरुपरितनानामैक्यप्रतीतेः, यदि वा स्वाच्छन्द्यात्, केवलसुगतगुरूपदेशाद्वा, तादृशं मतं स्वीक्रियते ? तत्सर्वमसिद्ध्यादिदोषदूषितत्वाच्चतुर्भ्यो धातुभ्यो व्यतिरिक्तार्थप्रहाणे हेतुर्न भवतीत्यर्थः ॥ २१ ॥ **इति सौगतोक्तशब्दक्लृप्तिभङ्गः** ॥

382. **शब्दोऽवस्थाविशेषः श्रुतिभिरभिहितस्तेन नैष स्वनिष्ठो**
व्योमादेश्चाविभुत्वात् क्वचिदपि न तु तत्सन्निधिस्तद्विदूरे ।

साक्षादक्षाप्तिसाक्षात्कृत इति घटवद् द्रव्यमित्यप्यसारं
साध्यात् प्राग्घेत्वसिद्धेर्न हि परमतवन्नाभसं श्रोत्रमत्र ॥ २२ ॥

अत्र केचिदाहुः—शब्दस्य गुणत्वमेव नास्ति, अपि तु द्रव्यत्वमेव ; यथाऽऽहुः—* वर्णात्मकाश्च ये शब्दा नित्यास्सर्वगतास्तथा । पृथग्द्रव्यतया ते तु न गुणाः कस्यचिन्मताः ॥ इति । एतत्तु वाय्वाद्यवस्थाविशेषरूपशब्दप्रतिपादकश्रुतीतिहासपुराणादिविरुद्धत्वादनादर्तव्यमित्याह—**शब्द** इति ॥ नैष स्वनिष्ठः—स्वतन्त्रं द्रव्यं न भवतीत्यर्थः । अस्य च शब्दस्य स्वाधारभूतव्योमादेरविभुत्वात् व्योमादिरहिते देशे पुनरसन्निधानं न दोषायेत्याह—**व्योमादे**रिति । परमाकाशे तु प्राकृताकाशाभावेऽपि शब्दसद्भावो युज्यत इति प्रागेवोक्तम् । तर्हि शब्दो द्रव्यं साक्षादिन्द्रियसंबन्धेन गृह्यमाणत्वात् घटवदित्यनुमानं प्रयुञ्ज्महे इति चेत्, तदप्यसारमित्याह—**साक्षा**दिति । कुत इत्यत्राह—**साध्या**दिति । अयमर्थः—शब्दस्य द्रव्यत्वे सिद्धे साक्षादिन्द्रियसंबन्धेन साक्षात्कारसिद्धिः ; तत्सिद्धौ तत्सिद्धिरितीतरेतराश्रयत्वम् । अथापि द्रव्यत्वसिद्धिमन्तरेण साक्षादिन्द्रियसंबन्धस्सिध्यति, श्रोत्रस्याकाशत्वात् शब्दस्याकाशगुणत्वादिति चेत्; अत्र केचिदाहुः—* हेतुसिद्ध्या साध्यसिद्धिर्व्याहन्यत इति । तथा हि—शब्दस्याकाशगुणत्वाङ्गीकारेण साक्षादिन्द्रियसंबन्धस्सिध्यति । तथा च हेतुरेवायं साध्यं व्याहन्तीति । तदिदं सर्वमभिप्रेत्याह—**साध्या**दिति । हेत्वसिद्धिमुपपादयति—**न हीति** । अस्मत्पक्षे श्रोत्रस्याकाशत्वायोगात् **नैयायिकादि**मतवत्साक्षादिन्द्रियसंबन्धप्रसङ्गोऽपि नास्तीत्यर्थः ॥ २२ ॥ **इति शब्दद्रव्यत्वभङ्गः ॥**

383. वर्णानां सध्वनीनामभिदधति हरिद्वाससः पुद्गलत्वं
नाक्षादेस्सिद्धमेतन्न च तदभिमते शब्दितः शब्दशब्दः ।
सूक्ष्मद्रव्ये हि धर्मः श्रुतिविषयदशालक्षणो दुस्त्यजस्तै-
स्तस्मान्नासत्समीक्षामतिपतितुममी शक्नुयुस्तद्वदन्ये ॥ २३ ॥

सध्वनीनां वर्णानां पुद्गलरूपत्वमाहुः **क्षपणकाः**, तदिदमनुवदति—**वर्णाना**मिति ॥ हरिद्वाससः—नग्नाटाः । दूषयति—**नाक्षादे**रिति । अयमर्थः—न तावत्प्रत्यक्षादिप्रमाणसिद्धत्वादयमर्थोऽवगम्यते । नापि लोकव्यवहारानुरोधेन । उभयमपि नास्ति । तदाह—**न चेति** । तदभिमते पुद्गले न शब्दशब्दः शब्दितः—न व्युत्पन्नः ; पुद्गलेषु शब्दशब्दस्य व्याकरणाभिधानपाठलोकव्यवहारशिष्टप्रयोगेष्वन्यतमस्याप्यभावात्, उपजीव्यानुमानाभावात्, तदनुग्राहकतर्काभावाच्चेत्यर्थः ॥ २३ ॥ **इति शब्दपुद्गलत्वभङ्गः ॥**

384. वर्णे स्थैर्यं विरुद्धान्वयविरहवति प्रत्यभिज्ञा नियच्छे-
त्तैव्रयादिर्व्यञ्जकस्थं भ्रमवशघटितं तत्र कल्प्येत दिग्वत् ।
एकाक्षग्राह्यसंवित्प्रतिनियतिरपि व्यञ्जनादाविव स्या-
द्व्यक्त्या स्यात् कार्यताधीर्यदि न निगदितो नैगमैरस्य नाशः ॥ २४ ॥

वर्णात्मकशब्दस्वरूपनित्यत्वमाहुः **कौमारिलाः** । तदिदमाह—**वर्णे** इति ॥ पूर्वं द्रव्यत्वं निराकृतम् ; इदानीं नित्यत्वमिति विभागान्न पौनरुक्त्यम् । ननु तीव्रमन्दादिभेदेन विरुद्धधर्मग्रस्तत्वात्कथमस्मिन्नित्यत्वमित्याशङ्क्याह—**विरुद्धान्वये**ति । तीव्रमन्दादिभावो व्यञ्जकस्य एव ; न पुनः शब्दस्य इत्याह—**तैव्र्यादी**ति । कथं तर्हि शब्दे तैव्रयादि-

प्रत्यय इत्यत्राह—**भ्रमवशघटित**मिति । तत्र दृष्टान्तं दर्शयति—**दिग्व**दिति । यथा नित्यविभुशब्दवादिनां पूर्वशब्दोऽपरशब्द इति दिक्प्रत्ययः काल्पनिकः, एवं तीव्रादिप्रत्ययोऽपीति । अनेनैव दृष्टन्तोपादानेन दिक्प्रत्ययस्यापि शब्दे काल्पनिकत्वं स्थापितं भवति । अथवा अनित्याविभुशब्दवादिनामपि शब्दे दिक्प्रत्ययः काल्पनिक एव । भेर्याद्युपाधीनामेव तत्तद्दिक्संबन्धः, उपाधिसंबद्धाकाशनिष्ठतामात्रेण शब्दे दिक्संबन्धव्यवहारः । ननु कथं * समानेन्द्रियग्राह्याणां समानदेशस्थानामित्यादिना प्रतिनियतव्यञ्जकाभिव्यङ्ग्यत्वं प्रतिषिद्धं शब्दानाम्? अतस्ताल्वादिव्यापारोत्पाद्यत्वं शब्दस्येति । तन्न ; अञ्जनादिभिर्व्यभिचारात् । दृष्टं खलु प्रतिनियताञ्जनाभिव्यङ्ग्यत्वं पिशाचादौ निहितनिध्यादौ च ; तद्वदिहापि ताल्वादिव्यापाराणामकारणत्वेऽपि न दोषः । तदिदमाह—**अञ्जनादाविवे**ति । कथं तर्हि * कविः काव्यं निर्ममे, * प्रोवाच ब्रह्मविद्यामिति शब्दे कार्यत्वप्रतिपत्तिरित्यत आह—**व्यक्त्ये**ति । इत्थमङ्गीकारे श्रुतिविरोधमाह—**यदि ने**ति । श्रुतिस्मृतीतिहासपुराणेषु शब्दस्य विनाश एव सर्वत्र प्रतिपाद्यत इत्यर्थः । नैगमैः—निगमसंश्रयैर्वचनैश्शब्दनाशो निगदितः ॥ २४ ॥

385. **ध्वन्यात्मा वायुभेदः श्रुतिविषयतयाऽपाठि तौताततिताद्यैः**
तद्वत् पञ्चाशदेते समकरणतया वर्णिताः किं न वर्णाः ।
तैव्राद्यादिर्वर्णधर्मो नियत इति यथादर्शनं स्थापनीयं
स्पर्शादौ चैवमिष्टं तदिह न सुलभा द्रव्यता नित्यता च ॥ २५ ॥

किंच ये शब्दस्य द्रव्यत्वं नित्यत्वं च वर्णयन्ति तैरेव **तौतातिताद्यैः—कौमारिलाद्यैः** ध्वन्यात्मा वायुभेद एव श्रुतिविषयतयाऽपाठि । एवमेव पञ्चाशदेते वर्णाः किं न वर्णिताः? समकरणतया—समानेन्द्रियग्राह्यतया समानताल्वादिव्यापारजन्यतया च । तेषामेव वर्णानां वायुभेदानां स्वाभाविक एव तीव्रादिभावः ; न पुनरौपाधिकः । यथादर्शनं व्यवस्थापनीयम्—यथा दुरालभास्पर्शस्य दुःखहेतुत्वं दहनस्पर्शस्य दाहहेतुत्वम् । तस्मात् ध्वन्यात्मकशब्दवत् वर्णात्मकोऽपि शब्दो वाय्ववस्थाभेद इति स्वीकारे को विशेषः? अवस्था चागन्तुरपृथक्सिद्धो धर्म इत्युक्तम् । अतो द्रव्यत्वं नित्यत्वं च वर्णानामिति वर्णितमेतदप्रामाणिकमिति वर्णयामः । विस्तरस्त्वन्यत्रानुसन्धेयः ॥ २५ ॥ इति **वर्णानित्यत्वम्** ॥

386. **शब्दानित्यत्वतोऽपि श्रुतिषु न विलयः स्यात् क्रमव्यक्तिनीत्या**
तन्नित्यत्वे च काव्यादिकमपि न कथं नित्यमित्यभ्युपैषि ।
तस्मान्नित्यैकरूपक्रमनियमवशान्नित्यभावः श्रुतीना-
मीशोऽप्यध्यापको नः पर[मि]मतिचकितैर्वर्णनित्यत्वमुक्तम् ॥ २६ ॥

कथं तर्हि वर्णानित्यत्वे वेदनित्यत्वं सिध्यतीत्यत्यन्तभीतस्यात्यास्तिक्यनिमित्तचोद्यं परिहरति—शब्देति ॥ शब्दानित्यत्वेऽपि श्रुतिषु न विलयः स्यात्—यथा शब्दानां नित्यत्वेऽपि नित्यविभूनां तेषां देशतः कालतो वा कश्चित् क्रमो नास्ति, क्रमविशेषविशिष्टस्यैव शब्दस्य पदत्वं वाक्यत्वं चानुवर्ण्यते ; स पुनः क्रमः कीदृग्रूप इति चिन्तने शब्दानां क्रमाभिव्यक्तिमात्रमेव ; अभिव्यक्तिश्चोपलम्भसामग्रीसान्निध्यं वा, तदधीनोपलम्भो वा ; तदनुक्रमोऽपि तत्कालपरम्परासंपातः ; सर्वमेतदनित्यमेव ; एवं च यथा क्रमाभिव्यक्त्या वेदनित्यत्वं भवद्भिरभिव्यक्तिनियममात्रेणाङ्गीक्रियते ; एवं क्रमविशेषविशिष्टशब्दोत्पत्तिपारम्पर्यमेवोच्चारणक्रमनियमः ; तेनैव वेदनित्यत्वमस्माकं सिध्यति । वर्णनित्यत्वमप्रयोजक-

मेव ; वर्णानामवेदत्वात् । वाक्यसङ्घातविशेषो हि वेदः ; पदसङ्घातविशेषो वाक्यम् ; पदं च वर्णसङ्घातविशेषः ; सर्वमेतदनित्यमेव ; वाक्यानां सजातीयत्वमात्रं त्ववशिष्यते, तदेव नित्यत्वमिति । अन्यथा वर्णानां नित्यत्वमात्रेण काव्यादिकमपि नित्यमिति कथं नाभ्युपैषीत्याह—**तन्नित्यत्वे चे**ति । कथं तर्हि वेदनित्यत्वमित्यत्र नित्यत्वे प्रयोजकं निगमयति—**तस्मादि**ति । इदं खलु वेदानां नित्यत्वं यन्नित्यैकरूपक्रमविशेषोच्चार्यमाणत्वम् । स पुनः क्रमो निपुणं निरूपयतामुच्चारणमात्रनिष्ठ एवेति । एतेनाध्यापकानां पूर्वपूर्वाध्यापकाध्ययनानुक्रमानुसरणमेव वेदनित्यत्वमिति सिद्धे सति, ईश्वरोऽपि पूर्वकल्पानुसरणं स्वसंकल्पसिद्धं स्वयमप्यनुसरतीति, वेदेऽपि पूर्वकल्पोच्चारणानुसरणमनुवर्तयतीति वेदनित्यत्वसिद्धिः । वर्णनित्यत्ववादिभिस्तु तदनित्यत्वे वेदानित्यत्वभ्रान्त्या तद्भ्रान्तिनिबन्धनभीत्या वा वर्णनित्यत्वमुक्तमिति न तानप्यधिक्षिपामः ॥ २६ ॥ **इति वर्णानित्यत्वेऽपि वेदनित्यत्वप्रकारः ॥**

387. **नैवोष्णौ नापि शीतौ क्षितिसततगती तत्र तोयादियोगात्**
शीतत्वादिप्रतीतिस्तदुपधिकतया तत्रतत्रैव दृष्टेः ।
आयुर्वेदे तुषारो मरुदिति कथनं त्वद्भिराप्यायिकाभि-
र्वृद्धिह्रासौ समाद्यैर्भवत इति परं तच्चिकित्सानियत्यै ॥ २७ ॥

एवं शब्दं निरूप्य स्पर्शे विशेषान् निरूपयति—**नैवे**ति ॥ यथोपलम्भमनुष्णाशीतस्पर्शौ पृथिवीवायू, तत्र तोयादियोगात् शीतत्वादिप्रतीतिः, शीतं स्थलं शीतो वायुरित्यादि । तत्र हेतुमाह—**तदुपधिकतये**ति । दर्शनं हि सर्वत्र व्यवस्थापकम्, उष्णा भूरुष्णं जलमित्यादिष्वातपाद्युपाधिवशादेव तत्रतत्रौष्ण्यादेर्दर्शनात् । कथं तर्हि आयुर्वेदे *तुषारो मरुदित्युच्यते ? तुषारः शीत इत्यर्थः ; तत्तु आप्यायिकाभिरद्भिरेव । कथं वा तर्हि वृद्धिह्रासौ समाद्यैर्भवत इति तुल्यगुणयोगेन विरूपाणामपि तत्रैवायुर्वेदे साम्यादिकमुच्यते ? तत्पुनश्चिकित्सानियमार्थम् । अयमत्र भावः—अस्य धातोरनेन हेतुनाऽभिवृद्धिः, अनेन च परिक्षय इत्यादि शास्त्रसिद्धं दृष्टं च । सर्वेषां धातूनां यथोचितं चिकित्सा अनादिसिद्धा । शास्त्रेण तत्रतत्र चिकित्साविशेषनियमसिद्ध्यर्थं तानितानि रूपाणि कल्पितान्यकल्पितानि व्यवह्रियन्त इति, नैतावता पदार्थतत्त्वनियमसिद्धिरिति ॥ २७ ॥ **इति अनुष्णाशीतस्पर्शाधारनियमः ॥**

388. **स्यादुष्णः कृष्णवर्त्मा सलिलमपि तथा शीतमस्तु प्रकृत्या**
स्पर्शोऽन्योऽप्यत्र दृष्टस्स तु भवतु रुमाक्षिप्तलावण्यवच्चेत् ।
मैवं संसृष्टवस्तूपधिनियततया तद्विवेकस्य युक्तेः
प्रायश्शीतो भवेतिप्रभृतिकमपि तदाहकत्वादिरोधात् ॥ २८ ॥

एवं शीतोष्णभूतनियमोऽपि यथोपलम्भं द्रष्टव्य इति दर्शयति—**स्यादि**ति ॥ उष्णः कृष्णवर्त्मा, तथैव जलमपि शीतमित्युपलभ्यते प्रकृत्या । अत्र कश्चिदाह—अन्योऽपि स्पर्शो दहने सलिले च कदाचिदुपलभ्यते । स तु रुमाक्षिप्तकाष्ठादिलवणत्वन्यायेन तस्यैव परिणतिविशेष इति । तदिदमाह—**स्पर्श** इति । तन्निराकरोति—**मैवमि**ति । रुमाक्षिप्तकाष्ठादेर्लवणत्वपरिणतिः प्रत्यक्षसिद्धगुणवैषम्यनियमेन युक्ता । अत्र त्वग्न्यादिसंसर्ग एव जलादेरौष्ण्यं तथा सलिलसंसर्ग एव भूतान्तरे शैत्यमित्युपाधिसंसर्गो दृश्यत इति विशेषः । इदमेव स्फोरयति—**संसृष्टे**ति । कथं तर्हि *शीतो भव हनूमत

इति वह्नेरपि शीतत्वमित्याशङ्क्याह—**प्राय** इति। अयमत्र भावः—न पुनर्वह्नेश्शीतत्वं जायते ; अपि तु सीतासंकल्पविशेषेण दाहकत्वमेवोपरुध्यत इति ॥ २८ ॥ **इति शीतोष्णभ्रमनियमः ॥**

389· पीता भूः श्वेतमम्भो हुतवहपवनौ रक्तधूम्रौ तथा द्यौ-
नीलेति क्वापि शिष्टं तदिह न नियतां वर्णसत्तां ब्रवीति।
ध्यानार्थं मन्त्रवर्णेष्विव कथितमिदं व्योमवातौ ह्यरूपौ
पीतैकान्त्यं भुवोऽक्षश्रुतिहतमथ तत्प्राचुरी साऽस्तु मा वा ॥ २९ ॥

एवं रूपमपि परिशोधयति—**पीतेति** ॥ अत्र कश्चिदचूचुदत्। पीता भूमिः श्वेतमम्भः वह्निपवनौ रक्तधूम्रौ द्यौर्नीलेति मन्त्रशास्त्रे वर्णविशेषो विविच्यते ; तच्च शास्त्रं नाग्रहनिबन्धनम् ; अतस्तदनुसारेण नियता वर्णसिद्धिरनुसरणीयेति। तदिदं निराचष्टे—**तदिहेति**। कथमित्यत आह—**ध्यानार्थमिति**। केवलं ध्यानार्थमेव तत्तद्वर्णकथनं तेषुतेषु भूतेषु। तत्र दृष्टान्तमाह—**मन्त्रवर्णेष्विवेति** । अत्रैव हेतुमाह—**व्योमेति**। अरूपावेव ह्याकाशवायू रूपवत्तयाऽत्र निर्दिश्येते। किंच अनेकरूपयुक्ताया भुवः पीतैकान्त्यवचनं प्रत्यक्षविहतं श्रुतिविहतं च ; श्रूयते हि * यदग्ने रोहितं रूपं तेजसस्तद्रूपं यच्छुक्लं तदपां यत्कृष्णं तदन्नस्येति। तर्हि प्राचुर्यविशेषात्तत्तद्वर्णक्लृप्तिरिति चेत् ; साऽप्यस्तु मा वा ; नास्माकं काचिद्धानिरित्याह—**प्राचुरीति** ॥ २९ ॥ **इति भूतपञ्चकवर्णोक्तिनिर्वाहः ॥**

390· कृष्णामाम्नासिषुः क्ष्मां तदिह न विरहं वक्ति रूपान्तराणां
प्रत्यक्षादेर्विरोधात्पचनविषमितं स्पर्शगन्धादि चास्याः।
पाथस्तेजोविशेषे स्फुरति वसुमती भागतो वर्णभेदो
न ह्यम्भः क्वापि दृष्टं विपरिणतगुणं पाकसंस्कारतोऽपि ॥ ३० ॥

तर्हि कथं श्रुत्या पृथिव्याः कृष्णत्वनियम इत्याशङ्क्य परिहरति—**कृष्णामिति** ॥ * यत्कृष्णं तदन्नस्येति श्रुतिर्न पृथिव्या रूपान्तरविरहं वक्ति, प्रत्यक्षादिविरोधात् ; उपलभ्यते हि रूपान्तरमपि पृथिव्याम्। एवं पाकभेदविषमितः स्पर्शगन्धादिनियमोऽप्यङ्गीकार्य इति दर्शयति—**वचनविषमितमिति**। क्वचित्तु कलुषजलादौ पलालवह्न्यादौ च पृथिवीसंसर्गविशेषात् वर्णभेदो दृश्यते ; सोऽपि संसर्गविशेषकृत इति यथोपलम्भमङ्गीकार्य इत्याह—**पाथ** इति। अम्भसि पुनः पाके सत्यपि गुणविपरिणतिर्न क्वाप्युपलभ्यत इति युक्तमैकरूप्यमेव तत्राभिधातुमिति। दृष्टप्रक्रियामात्रानुसरणेन सर्वमेतदुपपादितमिति दर्शयति—**न ह्यम्भ** इति ॥ ३० ॥ **इति पाकजापाकजरूपादिविभागः ॥**

391· आरब्धं रूपभेदैरवयवनियतैश्चित्रमन्यत्तु रूपं
काणादाः कल्पयन्तः क्व तदिति कथयन्त्वंशतस्तद्विकल्पे।
नांशेष्वेतत्तदिष्टं न च तदभिहितः कश्चिदंशीति तूक्तं
स्वाधारव्यापकत्वं सुगममिह तथा स्पर्शगन्धादिचैत्र्यम् ॥ ३१ ॥

एवमुक्तेषु शुक्लकृष्णादिषु [रूपादिषु] चित्रमिति किमपि रूपा[द्य]न्तरमस्तीति केचिन्मन्यन्ते। तदनुभाषते—**आरब्धमिति** ॥ तद्विकल्पयति—**क्वेति**। अवयवरूपादिभिरारब्धं चित्ररूपं क्व वर्तते ? अंशेषु वा, अंशवति वा ? वि-

कल्पितमर्थं दूषयति—**नांशेष्विति**। अंशेषु चित्ररूपं वर्तत इति **काणादानामेव नेष्टम्**; तेषां प्रागेव रूपवत्त्वात्, तस्य च रूपस्यानिवृत्तेः। तस्मादवयविनि चित्रं रूपादि वर्तत इति वक्तव्यम्। तदपि नेत्याह—**न चेति**। अवयविभङ्गस्य प्रागेव कृतत्वादित्यर्थः। कथं तर्ह्यंशनिष्ठानां रूपभेदानां स्वाधारभूतपटव्यापकत्वमिति चेत्; तदस्माकमेव सुगमम्, पटस्याभावात्; अंशनिष्ठानां रूपभेदानां तत्तदंशव्यापकत्वाच्च। उक्तमर्थं स्पर्शादावपि तुल्यमिति निगमयति—**तथेति**। यथा चित्रं रूपं तथैव चित्रस्स्पर्शः चित्रो रसः चित्रो गन्ध इति व्यवहारोऽपीति। तत्तदंशे वैचित्रीभेदान्नापूर्वरूपादिक्लृप्तिरिति सर्वमप्यर्थं समुच्चित्य निगमितवान्॥ ३१॥ **इति अतिरिक्तचित्ररूपादिभङ्गः॥**

392. **स्नेहः प्रत्यक्षसिद्धो यदुपधिरुदके स्निग्धधीस्सद्रवत्वा-**
त्तोयत्वाच्चातिरिक्तः क्वचिदिह यदसौ भाति ताभ्यां विनाऽपि।
सौवर्णादिद्रवाणां न च भवति यतः पांसुसंग्राहकत्वं
पर्यायानुक्तिरस्मिन् भवति विषमता चेति केचिद् गृणन्ति॥ ३२॥

अत्र केचित् स्नेहाख्यगुणान्तरमस्तीत्याहुः। अपरे पुनस्तद्रूपादावन्तर्भावयन्ति। उभयमपि पक्षमनुक्रमादुपपादयति; उभयोरपि पक्षयोरेकदेशिमतत्वेन स्वीकारात्। तत्र प्रथमपक्षे प्रत्यक्षं प्रमाणयति—**स्नेह** इति॥ **यदुपधिरुदके स्निग्धधीरिति**—उदके स्निग्धधीर्यद्गुणोपाधिकेत्यर्थः। नन्वसौ स्नेहो द्रवत्वात्तोयत्वाच्च नातिरिक्त इति कश्चित्। तन्नेत्याह—**अतिरिक्त** इति। तत्र हेतुमाह—**क्वचिदिति**। असौ—स्नेहः। क्वचित्—पृथिव्याम्। ताभ्यां—द्रवत्वतोयत्वाभ्यां विनाऽपि प्रतिभातीति यतः, अतः द्रवत्वतोयत्वाभ्यामतिरिच्यते स्नेह इत्यर्थः। अयं चात्र हेतुः—द्रवत्वमेव स्नेहश्चेत् सौवर्णादिद्रवाणां पांसुसंग्राहकत्वं स्यात्। न च तत् दृश्यते। अतो द्रवत्वादतिरिक्तः स्नेहः। तदिदमाह—**सौवर्णादीति**। अपि च पर्यायानुक्तिरपि द्रवत्वस्नेहयोर्भेदं साधयति; यत्रयत्र स्निग्धत्वं तत्र सर्वत्र द्रवत्वमिति व्यवहाराभावात्। यथा मणिकृपाणदर्पणादौ सुवर्णे च स्नेहाभावस्य द्रवत्वस्य च भवतैवोक्तत्वात्। **विषमता चेति** द्रवत्ववैषम्ये स्नेहवैषम्यं नास्ति; स्नेहवैषम्ये द्रवत्ववैषम्यं चास्तीति केषांचित् पक्षः॥ ३२॥ **इति स्नेहाख्यगुणान्तरसद्भावपक्षः॥**

393. **अन्ये स्नेहं तु रूपं किमपि निजगदुः स्निग्धवर्णोक्त्यबाधात्**
दृष्टत्वात् दुस्त्यजं तद्भवति खलु भिदा काऽपि गन्धादिकेऽपि।
अप्त्वादेः पांसुसङ्गस्सुगममिदमयस्कान्तजात्यादिनीत्या
न ह्यन्यत्तत्र क्लृप्तं न च न दृढमितं पार्थिवे पिच्छिलत्वम्॥ ३३॥

अन्ये पुनरन्यथा आहुरित्याह—**अन्य** इति॥ इत्थं किल ते मन्यन्ते—स्निग्धवर्णोक्त्यबाधात् स्नेहाख्यं रूपं किमप्यधिगच्छाम इति। तदेवोपपादयति—**दृष्टत्वादिति**। अथापि रूपसामान्यात् स्नेहाख्यरूपविशेषे वैषम्यं दृश्यत इत्याशङ्क्य तत् प्रतिबन्द्या निराकरोति—**भवतीति**। दृष्टं खलु गन्धादिष्वपि तत्तद्धर्मिग्राहकप्रमाणसिद्धं वैषम्यम्। न हि कस्तूरीकरीषादिष्वेकरूपो गन्धः; न च दुरालभाशतपत्रादिष्वेकरूपः स्पर्शः। एवं रसादिष्वपि द्रष्टव्यम्। कथं तर्हि स्नेहमन्तरेण पांसुसंग्रह इत्यत्राह—**अप्त्वादेरिति**। अप्त्वं स्नेहश्च समानाधिकरणमिति हि भवता प्रतिपाद्यते। तथा च सत्यप्त्वमेव स्नेहकार्यपांसुसंग्रहे नियामकमस्तु। कथं जातिरेव गुणविशेषमन्तरेण कार्यविशेषनियामिकेत्यत्र दृष्टान्तमाह—**अयस्कान्तजात्यादिनीत्येति**। अयस्कान्तजातिविशेष एवायस्संग्रहणे निमित्तम्; न ह्यन्या तत्र कारणक्लृप्तिः।

एवमत्रापि तोयत्वजात्यतिरिक्तस्नेहरूपगुणक्लृप्तिर्न युक्तेत्यर्थः । किंच स्नेहो जलैकनियत इति स्नेहवादिभिरभिधीयते । अथापि पार्थिवे पिच्छिलत्वं दृश्यते । अतस्तत्तद्वस्तुनियतरूपविशेषाद्व्यतिरेकेण स्नेहो नाम कश्चिन्नास्तीत्यपरेषां पक्षः ॥३३॥

इति स्नेहस्य रूपविशेषान्तर्भावपक्षः ॥

394. **मासृण्यादिप्रभेदोपहितगुरुतयाऽबादिनिम्नाभिमुख्यं**
माषव्रीह्यादिराशौ भवति च पतने तादृशं तारतम्यम् ।
किंचादृष्टान्यक्लृप्तिर्ज्वलनपवनयोर्न क्रियायां तथाऽस्मि-
न्नित्येकेऽन्ये तु दृष्ट्वा गुणमधिकमुशन्त्यादिमस्यन्दहेतुम् ॥ ३४ ॥

एवं द्रवत्वेऽपि पक्षभेदावाह—**मासृण्यादी**ति ॥ मासृण्यादिप्रभेदावच्छिन्नगुरुत्वमेवाबादीनां निम्नाभिमुख्ये कारणम्, न पुनर्द्रवत्वं नाम कश्चिद्गुणः । इदं च पतने तारतम्यं माषव्रीह्यादिराशौ दृष्टमिति यथादर्शनमेवानुसरामः । न हि माषादिराशौ पतनाद्यर्थं गुणान्तरं परिकल्प्यते भवद्भिः । किंचाग्नेरूर्ध्वज्वलनं वायोस्तिर्यग्[गमन]पवनमित्यत्रा- दृष्टातिरेकेण गुणान्तरं भवद्भिर्न कल्प्यते । एवं सलिलस्यापि निम्नाभिमुख्येन सरणमित्यत्रादृष्टव्यतिरेकेण न गुणान्तरं कल्पनीयम् । तदिदमाह—**किंचे**ति । दृष्टान्तदृष्टं पक्षे योजयति—**तथे**ति । एवमेकदेशिनां पक्षं परिसमाप्यान्येषां पक्षमनुवदति—**अन्ये** त्विति ॥ ३४ ॥ **इति द्रवत्वान्तर्भावबहिर्भावपक्षौ ॥**

395. **तोये दृष्टं स्वभावाद् घृतकनकमुखे पाकजन्यं द्रवत्वं**
तैलादौ नैव पाकानुगम इति भवेत्तादृशांशक्लृप्तिः ।
भस्मीभावाद्यनर्हे यदुत कणभुजा सूत्रितं तैजसत्वं
हैमादिश्लिष्टभौमावयवनयविदामित्थमेतन्न हृद्यम् ॥ ३५ ॥

उक्तस्य द्रवत्वस्य स्वाभाविकास्वाभाविकादिविभागं दर्शयति—**तोय** इति ॥ स्वभावादेव तोये द्रवत्वं दृष्टम्; घृतकनकमुखे पाकजन्यं द्रवत्वं दृष्टम्; उभयमपि तथैवाङ्गीकर्तव्यम् । तैलादौ पाकानुगमो न दृष्ट इति तादृशांश- क्लृप्तिः । एवं दृष्टप्रक्रियामुक्त्वा कणभुगभिमतमर्थान्तरमनूद्य दूषयति—**भस्मीभावादी**ति । अत्यन्तानलसंयोगेऽनु- च्छिद्यमानद्रवत्वेन हेमादीनां तैजसत्वमुक्तं **कणभुजा** । तद्धेमादिश्लिष्टभौमावयवे व्यभिचारात् दुःस्थमेव । तुल्यं खलु हेम्ना तच्छिलष्टभौमावयवानामत्यन्ताग्निसंयोगेऽपि भस्मीभावानर्हत्वम्; अथापि यथा तेषां भौमत्वं तद्वद्धेम्नोऽपि तैजसत्वमेव साधयितुं न शक्यत इत्यर्थः । अन्यत् सर्वं **न्यायपरिशुद्धौ** विस्तरेणोक्तमस्माभिरिति नेह प्रतन्यते ॥ ३५॥

इति सांसिद्धिकपाकजद्रवत्वाधारनियमादिः ॥

396. **पातस्तुल्योऽम्बुभूम्योः पवनदहनयोस्तिर्यगूर्ध्वप्रवृत्त्या**
पाते भेदात् पलादिप्रतिनियतिरपि ह्यंशवैषम्यतः स्यात् ।
भागानां तारतम्याज्जलशिखिमरुतां स्यन्दनादे[र्भिदेष्टा]र्विशेष-
स्तस्मात् सर्वोऽप्यदृष्टादिह भवतु न चेत् स्याद् गुणोऽन्योऽनलादौ ॥ ३६ ॥

गुरुत्वाख्यस्य गुणस्यानुमानगम्यत्वं प्रतिबन्द्या प्रतिक्षिपति—**पात** इति ॥ * अग्नेरूर्ध्वज्वलनम् इत्यादिना पवन- दहनयोस्तिर्यक्प्रवृत्तिरूर्ध्वप्रवृत्तिश्च यथाकेवलमदृष्टात्परिकल्प्यते ; एवमम्बुभूम्योरपि पातः केवलमदृष्टादेवास्तु, किमनेन

कल्पितेन गुरुत्वेन, तत्कल्पने गौरवात्? कथं तर्हि गुरुत्वाभावे मानवेलायां द्विपलादिव्यवहारः पातभेदात् परिकल्प्येत? तदपि चांशवैषम्याद्योयुज्यत इत्याह—**पाते भेदा**दिति। पञ्चपणनिक्षेपाद्दशपणनिक्षेपे हि पातवैषम्यं दृश्यते; तत्तदाधिक्य मन्तरेण न भवति। निष्कनिक्षेपेऽप्यंशाधिक्यमस्त्येव; निष्कार्धनिक्षेपात्, अन्यथा गुरुत्वाधिक्यस्याप्ययोगात्। तथा च तेनैवांशवैषम्येण पातभेदः। तथा च किमजागलस्तनवदप्रयोजकेन गुरुत्वाधिक्येन? दृष्टा च भूतान्तरेषु गुणान्तर-कल्पनामन्तरेणांशाधिक्यादेव कार्यभिदा; यथा—अग्नेरूर्ध्वज्वलनादौ। जाज्वल्यते हि वह्निरंशाधिक्ये; तदभावे केवलं ज्वलति। एवं पोपवीति च मरुत् अंशाधिक्ये, तदभावे केवलं पवते। एवं जलमप्यंशाधिक्ये क्रियासमभिहारेण स्यन्दते, तदभावे स्यन्दत एव। तस्मात् सर्वोऽप्यदृष्टादेव भवतु; अन्यथा अग्न्यादावपि गुणान्तरं कल्प्यं स्यादित्याह—**न चे**दिति। न ह्यग्न्यादावूर्ध्वज्वलनादिकारणं भवद्भिः कल्प्यते; अतो गुरुत्वस्यानुमानिकत्वमनुमानवार्तानभिज्ञता-निबन्धनमिति ॥ ३६ ॥ **इति गुरुत्वाख्यगुणानुमानभङ्गः ॥**

397. **त्वक्संवेद्यं गुरुत्वं कतिचिदभिदधुस्तत्तु तेषां गुरुत्वं**
नोर्ध्वं स्पृष्ट्वा प्रतीमस्तदिह परधृते नाप्यधस्तात्स्पृशन्तः।
न ह्यन्यालम्बितोऽर्थो भवति लघुतरः स्पर्शनं नोपरुद्धं
तेनाक्रान्तौ प्रणुत्तिक्रम इति गुरुणा तर्कितस्तोलनाद्यैः ॥ ३७ ॥

तर्हि गुरुत्वस्य प्रत्यक्षत्वमस्त्विवति वदन्तमपि प्रतिक्षिपति—**त्वक्संवेद्य**मिति॥ त्वचा गुरुत्वं संवेद्यत इति ये ह्यभिदधुः तत्तु तेषां गुरुत्वमित्यधिक्षेपवादः। तत्र हेतुमाह—**नोर्ध्व**मिति। यदि गुरुत्वं त्वचा गृह्येत, रुचकादिष्वधः-स्पर्शवदूर्ध्वस्पर्शेऽपि गुरुत्वं प्रतीयेत। न च तथा प्रतीमः। किंचाधस्तादपि स्पर्शनेन क्वचित् गुरुत्वं न प्रतीयते। न हि परधृते वस्तुन्यधस्तादपि स्पृशन्तो गुरुत्वं प्रतियन्ति। नन्वन्यालम्बिते लघुत्वमेव तदा जातमिति वक्तुं न शक्यते; अन्यस्य प्रयासेन धारणाभावप्रसङ्गात्। अस्तु गुरुत्वमनुवर्तत इति; अथाऽप्यन्यालम्बिते स्प्रष्टुः स्पर्शनमुपरुद्धमिति च वक्तुं न शक्यमित्याह—**स्पर्शन**मिति। स्पर्शनेन्द्रियोपरोधे गुणान्तरोपलम्भस्याप्यभावप्रसङ्गादित्यर्थः। कथं तर्हि लोके गौरवतारतम्यं हस्तेन परीक्ष्यत इत्यत्राह—**तेनेति**। गुरुणा द्रव्येण हस्ताद्याक्रान्तौ प्रणोदनक्रमविशेषस्य उपलब्धत्वात् हस्ततोलनाद्यैः प्रणोदनक्रमस्तर्कित इत्यर्थः। यदि गुरुत्वमस्ति, तदा गुरुत्वनिमित्तकः प्रणोदनक्रमः। यदि वा गुरुत्वं नास्ति, तदा गुरुत्वाश्रयत्वेन परिकल्पितद्रव्याधिक्यनिबन्धनः प्रणोदनक्रमः; सर्वथा गुरुत्वप्रत्यक्षत्वं नास्तीति भावः ॥३७॥ **इति गुरुत्वप्रत्यक्षत्वभङ्गः ॥**

398. **क्षित्यादौ सांख्यदृष्ट्या यदि किमपि तम[ः]स्कार्यमिष्टं गुरुत्वं**
तद्वत् कल्प्येत वह्निप्रभृतिषु न कथं सत्त्वकार्यं लघुत्वम्।
यादृग्भूताद् गुणात्त्वद्वदसि च पतनं तादृशादस्तु तस्मात्
क्लृप्तिस्त्वन्यस्य गुर्वी भवतु तदधिकं काममाप्तोपदेशात् ॥ ३८ ॥

इत्थमनुमानगम्यत्वं प्रत्यक्षगम्यत्वं च गुरुत्वस्य प्रतिक्षिप्तम्। एवं तर्हि गुरुत्वमेव प्रतिक्षिप्तं भवति; तथा चागम-विरोधः। **सांख्यास्तु** *गुरुवरणकमेव तम इति तमःकार्यत्वेन गुरुत्वमुपपादयन्ति। यत्सांख्योक्तं न तत्सर्वमपि प्रतिक्षि-प्यते; अनुकूलमविरुद्धं चाङ्गीक्रियते वेदवादिभिरिति। एतत्प्रतिबन्द्या निराकर्तुमनुवदति—**क्षित्यादा**विति॥ तदेव

प्रतिबन्द्या प्रतिक्षिपति—तद्वदिति । यदि सांख्योक्तमिति गुरुत्वं स्वीक्रियेत, तर्हि *सत्त्वं लघु प्रकाशकमिति तैरेवोक्तं सत्त्वकार्यं लघुत्वमपि वह्न्यादौ स्वीक्रियेत । न च तथा स्वीकृतमिति भावः । किंच पतनानुपपत्त्या हि गुरुत्वं कल्प्यते प्रकृतिपरिणामविशेषे पृथिव्यादौ । तच्च गुरुत्वं यादृग्भूतात्तमसो भवतीति वदसि । तादृशादेव तस्मात् तमसः पतनमस्तु, किमनेन मध्ये परिकल्पितेन गुरुत्वेनेत्याह—यादृग्भूतादिति । अन्यथा लघुत्वमपि परिकल्प्येतेति प्रतिबन्द्यनुवर्तते; तस्मादधिकस्य गुरुत्वस्य परिक्लृप्तिर्लघुत्वक्लृप्तिवत् गुर्वी । अथापि तेषुतेषु शास्त्रेषु माषसर्षपादीनामन्येषामपि पर्वत-परमाण्वादीनां गौरवतारतम्यव्यवहारो दृश्यत इति चेत्, तर्हि आगमिकमेव गुरुत्वमङ्गीकुर्महे । अतो नास्माकं कचिद्वि-रोधः । अविरोधमेवाह—काममिति । आगमप्रामाण्यावलम्बनेन अतिरिक्तगुरुत्वाङ्गीकारे[ऽपि] नास्माकं काचित् क्षतिः । तस्याप्यागमस्य पूर्वोक्तप्रक्रियया विषयभेदाङ्गीकारेऽपि नास्माकं प्रधानार्थविरोधः ॥ ३८ ॥ इत्यागमिकगुरुत्वनिर्वाहः ॥

399. एकद्व्यादिप्रतीतिव्यवहृतिविषयो यो गुणस्सा तु संख्या
क्वाप्यैक्यं नित्यसिद्धं क्वचिदवयवगैर्जन्यते तत्तदैक्यैः ॥
द्वित्रित्वाद्यं त्वनेकावगतिसहकृतैकैकनिष्ठैक्यजन्यं
तत्तत्पुंमात्रदृश्यं क्षणिकमिति कथा काऽपि कौतस्कुतानाम् ॥ ३९ ॥

अथ संख्यायाः परिशोधनार्थं प्रागेव संख्याविषयां प्रक्रियामनुवदति—एकेति ॥ एकद्व्यादिप्रतीतिव्यवहारविषयो यो गुणस्सा संख्या । सा पुनः क्वापि—परमाण्वादौ नित्यसिद्धा, कचित्—द्व्यणुकत्र्यणुकादौ तत्तत्कारणगतैरैक्यैर्जन्यते । द्वित्वत्रित्वादिकं तु अनेकावगतिसहकृतैकैकनिष्ठैक्यजन्यम् । तादृशी चावगतिरपेक्षाबुद्धिरित्यभिधीयते । सा चापेक्षा-बुद्धिः तत्तत्पुरुषमात्रनिष्ठेति तज्जन्यं द्वित्वत्रित्वादिकं तत्तत्पुरुषैरेव दृश्यते; तत्कालमात्रभावित्वात् । तच्च क्षणिकमिति कौतस्कुतानां तार्किकाणां—कथा; काऽपि श्रूयत इति शेषः ॥ ३९ ॥ इति कणादोक्तसंख्याप्रक्रिया ॥

400. तत्र द्वित्वाद्यपेक्षामतिविषयभिदामात्रमेवास्त्वभीष्टं
द्वित्वाद्युत्पत्तिमूलं यदभिलपसि तद्व्याहृतेरस्तु मूलम् ।
द्वित्वादिप्रागभावैर्ध्रुवमिह हि विना धीविशेषोऽभ्युपेयः
तन्मूलं निर्गुणानां विगणनमपि च स्थापनीयं गुणानाम् ॥ ४० ॥

अनूदितेऽर्थे द्वित्वादिकं निराकरोति—तत्रेति ॥ यादृशादपेक्षाबुद्धिविषयात् द्वित्वाद्युत्पत्तिं वदसि तादृशापेक्षा-बुद्धिविषयवस्तुविशेषोपलम्भ एव द्वित्वादिव्यवहारमातनोतु; किमनेन द्वित्वादिकल्पनेन? तदिदमाह—द्वित्वाद्युत्प-त्तिमूलमिति । अयं भावः—न ह्यपेक्षाबुद्धिर्निर्विषया; अज्ञानत्वप्रसङ्गात् । नापि प्रकृतानुपयोगिवस्तुविषया, प्रकृतासंगति-प्रसङ्गात् । तथा सविषयत्वे प्रकृतसंगतविषयत्वे च सिद्धे कोऽयं विषयविशेष इति निरूपणीयमित्यवशिष्यते । स पुन-र्विषयविशेष एव द्वित्वादिस्थाने निविश्य द्वित्वादिव्यवहारमातनोत्विति । तर्हि द्वित्वादिप्रागभाव एव विशेषः, स एव द्वित्वाद्युत्पत्तौ मूलम्; स चाभावत्वादेव भावमपेक्षते । न हि द्वित्वादिकमन्तरेण द्वित्वादिप्रागभावो व[क्तुमपि]क्तुं, शक्यत इति चेत् तदपि मन्दम्; प्रागभावस्यानादित्वेन द्वित्वादेरनादित्वप्रसङ्गात् । तर्ह्यनेकावगतिसहकृतैकैकनिष्ठैक्यप्रतीतिरपेक्षा-बुद्धिरिति विशेषयाम इति चेत्तर्हिप्रागभावातिरिक्तो विषयविशेषो भवद्भिरेवाभ्युपेय इति, तदेव द्वित्वादिकमस्त्विति पुन-रायातम् । तदिदमाह—धीविशेषोऽभ्युपेय इति । अभ्युपेयते च भवद्भिरप्ययमर्थो गुणादीनां गणनाविशेष इति प्रति-

बन्दीं पुरस्कुरुते—तन्मूलमिति। नहि गुणादीनां द्वित्वादिकं भवद्भिरभ्युपगम्यते; गुणानां गुणाभावात्। नच द्रव्यगतेन संख्याविशेषेण गुणानां संख्यैकार्थसमवायेन द्वित्वत्रित्वादिव्यवहार इति वाच्यम्; विरुद्धत्वात् संख्यायाः। नव द्रव्याणि, चतुर्विंशतिर्गुणाः, पञ्च कर्माणि, द्वे सामान्ये इत्यादिर्हि भवद्व्यवहारः। ते च परस्परविरुद्धाः कथं गुणेषु संघटेरन्? अथापि द्रव्यावान्तरेषु घटपटादिषु चतुर्विंशतित्वमप्यस्ति; तदेव गुणेषु व्यवह्रियते; पञ्चत्वमपि कुत्रचिदङ्गुलिप्रभृतिषु। तत् कर्मस्विति नियमोऽस्त्विति चेन्न; अनियमात्। नहि चतुर्विंशतित्वमेव गुणेषु व्यवहर्तव्यम्, पञ्चत्वमेव कर्मस्विति नियामकमस्ति; संख्याया अभावात्। अथापि बहुलक्षणविशेषपरिगृहीतेषु गुणेषु चतुर्विंशतित्वव्यवहारः, कतिपयलक्षण-परिगृहीतेषु पञ्चत्वव्यवहार इति [मावोचः] चेन्न; लक्षणबहुत्वस्य लक्षणाल्पत्वस्य च तत्तदपेक्षाबुद्धिविषयत्वव्यतिरेकेण निरूपयितुमशक्यत्वात्; अन्यथा मुख्यसंख्याङ्गीकारप्रसङ्गात्। एवंच सति तत्तदपेक्षाबुद्धिविषयतारतम्यमात्रेण त्रिचतु-रादिव्यवहारो गुणादिष्विव द्रव्येष्वपीत्यभ्युपेत्य इति निर्णयः ॥ ४० ॥ **इति परोक्तद्वित्वादिनिरासः ॥**

401. **कैवल्यं नैकसंख्यापरविरहतया नापि मुख्यान्यभावौ**
सङ्घातैक्यं तु राशिक्रमभवयवि तु प्राङ्निरस्तं ततोऽन्यत्।
तेनासङ्घातरूपे क्वचन निरुपधिः स्यादसावेकसंख्या
स्वाधारैकायुरेषा परमुपचरिता सेयमद्रव्यवर्गे ॥ ४१ ॥

एवं द्वित्वादिसंख्यां निरस्य एकत्वसंख्यां स्वरूपतः परिशोधयति—**कैवल्यमिति** ॥ * मुख्यान्यकेवलेष्वेकमिति बहुषु विषयेषु एकशब्दं प्रयुञ्जते प्रयोक्तारः। तत्र कैवल्यं नैकत्वसंख्या; परविरहरूपत्वात् कैवल्यस्य। न ह्येकत्व-संख्या वस्त्वन्तरवैधुर्यरूपतया प्रतीयते; एकमिति भावत्वेनैव प्रतीयमानत्वात्। नापि मुख्यत्वमेकत्वसंख्या; अमुख्ये-ष्वप्येकव्यवहारदर्शनात्। नाप्यन्यभाव एकत्वम्; स्वस्मिन्नप्येकव्यवहारात्। अतो मुख्यत्वमन्यत्वमसहायत्वं चाप-हायान्यदेव किंचिदेकत्वम्। तच्च नावयविनि वर्तते; अवयविन एवाभावात्। संघातैक्यं तु राशिवदौपचारिकमेव। तदिदमाह—**संघातैक्य**मित्यादिना, **ततोऽन्य**दित्यन्तेन। असंघातरूपे परमाण्वादौ निरुपाधिरसावेकत्वसंख्या स्वी-क्रियते। एषा चैकत्वसंख्या स्वाधारैकायुः—यावद्द्रव्यभाविनीत्यर्थः। अद्रव्येषु कथमेकत्वसंख्येति चेत्तत्राह—**पर**मिति। द्विविधो ह्येकत्वव्यवहारो मुख्य औपचारिक इति। परमाण्वादौ मुख्यः; संघातरूपे पुनरवयव्यादौ औपचारिकः; औपाधि-कत्वात्तद्व्यवहारस्य। एवमद्रव्येष्वेकव्यवहार औपचारिकः; अन्यथा अनवस्थादिदोषप्रसङ्गादिति। अयमत्र निर्णयः— द्वित्वादिकं नास्त्येव; अपेक्षाबुद्धिविषयतामात्रेण प्रतीतिव्यवहारयोरन्यथासिद्धत्वात्। एकत्वं तु विद्यते, तत्पुनर्यत्र बाधो-ऽस्ति गुणादौ, तत्र त्वौपचारिक इति ॥ ४१ ॥ **इति एकत्वसंख्यास्वरूपाश्रयादिनिरूपणम् ॥**

402. **ऐक्यं स्वाभेदमाहुः कतिचन न भिदाऽस्त्येकमेवेति दृष्टे-**
र्भेदादृष्टयैक्यमोहस्तदिति च वचनं तत्रतत्राभ्युपेतम्।
अन्ये त्वेतत्स्वसत्त्वं विदुरितरसमुच्चित्यवस्थानुवृत्तं
तत्पक्षेऽपि स्वरूपादधिकमिदमिह द्वित्वमोहादिसिद्धेः ॥ ४२ ॥

इत्थमेकत्वं प्रसाध्य तस्य मतभेदेन स्वरूपमेव विविच्य दर्शयति—**ऐक्य**मिति ॥ आचार्याः केचित् स्वाभेद-मेवैक्यमाहुः। तत्र हेतुमाह—**न भिदाऽस्त्येकमेवेति दृष्टे**रिति। अयं भावः—ऐक्यविवरणे प्रवृत्ता निर्णेतारो भेदाभाव-

रूपतयैव ह्यैक्यं विवृण्वन्तीति । व्यवहारान्तरमप्यत्रानुकूलमित्याह—**भेदेति** । ऐक्यभ्रमो भेदादर्शनादभूदिति भ्रान्तिविषये व्यवहरन्ति व्यवहर्तारः; तच्चैक्यस्य भेदाभावरूपत्वानुकूलं तत्रतत्राभ्युपेतमितीदृशो व्यवहारो भूयान् । स च व्यवहारस्सर्वैरप्यभ्युपेयः । अतो भेदाभाव एवैक्यमिति केचिदाचार्या निरणैषुः । अन्ये तु स्वसत्त्वमेवैक्यम्; इतरसद्भावेऽपि तद्वर्तते; तच्च स्वसत्त्वं स्वरूपादधिकमेव; अन्यथा स्वरूपे प्रकाशमाने द्वित्वादिमोहानुपपत्तेः । एकत्वे तिरोहिते हि द्वित्वादिव्यामोहः; द्वौ चन्द्रमसावित्यत्र स्वरूपं प्रकाशते; एकत्वं तिरोहितमिति वाच्यम् । तथा चैक्यस्य भेदाभावरूपत्वे[ऽपि] स्वसत्त्वरूपत्वेऽपि स्वरूपादतिरेकः स्वीकार्यः; अन्यथा द्वित्वादिव्यामोहायोगादिति ॥ ४२ ॥ **इति एकत्वविषयमतभेदः ॥**

403. **अन्यत् गृह्णात्यभिज्ञा तदिदमिति पुनः प्रत्यभिज्ञाऽन्यदैक्यं**
कालक्षेत्रादिभेदग्रहजनितभिदाभ्रान्तिशान्तिस्ततः स्यात् ।
मोहस्तत्रैकताधीर्ज्वलन इव भवेत् प्रत्यभिज्ञा त्वतश्चेत्
स्वव्याघातोऽनुमाया भ्रम इह निखिला स्यादभिज्ञाऽपि तद्वत् ॥ ४३ ॥

अतःपरम् अभिज्ञाप्रत्यभिज्ञाविषययोरेकत्वयोर्वैषम्यमाह—**अन्यदिति** ॥ इदमिति ग्रहणं तावदभिज्ञा; सा खल्वेकदेशकालवर्तिनः स्वस्मिन्नैक्यं गृह्णाति; तदिदमिति पुनः प्रत्यभिज्ञा देशकालभेदप्रसक्तभेदविरो[ध्यन्यदैक्यं]ध्यैक्यं गृह्णाति । अतो विषयभेदाद् भेदभ्रान्तिशान्तिः स्यात् । ननु विप्रतिपन्ना प्रत्यभिज्ञा भ्रान्तिः प्रत्यभिज्ञात्वात् प्रदीपप्रत्यभिज्ञावदिति प्रत्यभिज्ञायास्सार्वत्रिकं भ्रान्तित्वमाशङ्कते—**मोह** इति । परिहरति—**स्वव्याघात** इति । तथा च अयमिति ह्यनुमानं प्रवर्तते । तत्रापि प्रतिसन्धानरूपत्वेन स्वव्याघातः प्रसज्यत इति भावः । बाधाबाधविवेकाभावेन प्रत्यभिज्ञामात्रतया सर्वत्रापि भ्रान्तित्वसाधने शुक्तिरजताभिज्ञावत् स्वलक्षणाभिज्ञायामपि भ्रान्तित्वं साधयितुं शक्यत इत्याह—**भ्रम** इहेति ॥ ४३ ॥ **इति अभिज्ञाप्रत्यभिज्ञाविषयैकत्वविशेषसत्यत्वम् ॥**

404. **अद्रव्येऽप्यस्ति संख्याव्यवहृतिबलतस्सा ततोऽन्या गुणादे-**
र्नैवं संख्यासु संख्याव्यवहृतिवदियं स्याच्चिहोपाधिसाम्यात् ।
नो चेत्प्राप्ताऽनवस्थाव्यवहृतिनियतिस्थापनं तुल्यचर्चं
तस्मात् काणादक्लृप्तिर्गुरुमतकथकैर्युक्तमत्रापि सोढुम् ॥ ४४ ॥

वैशेषिकोक्तसंख्यातो व्यतिरिक्तसंख्यावादिनं **प्राभाकरं** प्रतिबन्द्या प्रतिक्षेप्तुमारभते—**अद्रव्य** इति ॥ इत्थं किल तेषामाशयः—संख्याव्यवहृतिरद्रव्येऽप्यस्ति । अतो व्यवहारबलात् सा संख्या पुनरद्रव्याद् गुणादेरन्येति । तत् दूषयति—**नैव**मिति । तत्र प्रतिबन्दीमाह—संख्यास्विति । अद्रव्यत्वे समानेऽपि संख्यासु संख्याव्यवहारो भवद्भिरप्यङ्गीकार्यः । द्रव्यत्ववैधुर्यं ह्यद्रव्यत्वम्; तत्तु संख्यायामपि समानम् । तथा च संख्यायां संख्याव्यवहारवत् अन्येष्वप्यद्रव्येषु संख्याव्यवहार औपाधिकः स्यादेवेति । तत्र हेतुमाह—**उपाधिसाम्या**दिति । स्वाभाविकसंख्याङ्गीकारे पुनरनवस्थेत्याह—**नो चे**दिति । गुणादाविव संख्यायामपि संख्याव्यवहारो मुख्यः स्यादिति भावः । संख्यायाममुख्यसंख्याव्यवहृतिनियमस्थापनं चेत्, तद्गुणादावपि तुल्यचर्चमित्याह—**व्यवहृतिनियतिस्थापन**मिति । उक्तमर्थं निगमयति—

तस्मादिति । काणादक्लृप्तिमङ्गीकुर्वाणस्य **प्राभाकरस्य** संख्यायामपि तत्क्लृप्तिरङ्गीकार्येत्यर्थः ॥ ४४ ॥ **इति प्राभाकरोक्तसंख्यानिरासः ॥**

405. **देशाधिक्यादिसिद्धावुपधिभिरिह तद्युक्तसंयोगभेदात्**
देशव्याप्तिप्रभेदः परिमितिरिति चेन्नोपधीनां मितत्वात् ।
देशैस्तन्न्यूनतादौ प्रसजति हि मिथस्संश्रयस्तत्स्वतस्सा
मन्तव्या क्वापि राशिप्रभृतिषु तु परं देशसंबन्धभेदः ॥ ४५ ॥

अत्र कश्चिदाह—गुणेषु संख्याव्यवहारवत् द्रव्येष्वपि परिमाणव्यवहारोऽप्युपाधिभेदादेव स्यात्; न पुनः स्वाभाविकं परिमाणमिति । तदाह—**देशाधिक्यादी**ति ॥ उपाधिभिर्मणिकघटकरकादिभिराकाशदेशाधिक्यादिसिद्धौ तत्तदुपाधियुक्ताकाशदेशसंयोगतारतम्यात्तत्तदन्तर्गतानां द्रव्याणां तत्तद्देशव्याप्तिप्रभेद एव परिमाणम्, न पुनः परिमाणमिति गुणान्तरमिति चेत्, तन्न; उपाधीनामेव मणिकादीनां स्वभावतः परिमितत्वात् । अतः स्वाभाविकं परिमाणम् उपाधिष्विवान्यत्राप्यङ्गीकरणीयमित्यर्थः । ननु देशैरेवोपाधीनां परिमाणमस्त्विति यदि वदसि, तर्हि परस्पराश्रयः; आकाशादिदेशैरुपाधिद्रव्यपरिमाणम्, उपाधिभिश्चाकाशादिदेशपरिमाणमिति । उक्तमर्थं निगमयति—**तदि**ति । स्वतः क्वापि सा परिमितिर्मन्तव्या । क्वापीत्यसंघातरूपद्रव्यमुच्यते । संघातरूपेषु राशिप्रभृतिषु देशसंबन्धविशेषमात्रमेव परिमाणव्यवहारकारणमित्याह—**राशी**ति । नहि क्वचिदौपचारिकत्वे सर्वत्राप्यौपचारिकत्वमित्यर्थः ॥ ४५ ॥ **इति परिमाणसिद्धिः ॥**

406. **बौद्धास्तुच्छामणूनामभिदधति परिच्छित्तिमाकाशधातुं**
वस्तुस्थित्या परिच्छित्त्यभवनवशतस्स्यादमीशां विभुत्वम् ।
अन्यत्रासत्त्वरूपा परिमितिरिति हि स्थापितं सा मृषा चेत्
प्राप्तं सर्वत्र सत्त्वं प्रथमसरगता स्मर्यतां व्योम्नि युक्तिः ॥ ४६ ॥

अत्र बौद्धपरिकल्पितां तुच्छरूपां परिमितिं दूषयति—**बौद्धा** इति ॥ **बौद्धाः** खल्वाकाशधातुरूपत्वादाकाशस्य च तुच्छत्वादणूनां परिमितिं तुच्छरूपामभिदधति । आकाशपरिवृतत्वमेवाणूनां परिमितिः; आकाशं चाभावरूपतया तुच्छमेव । अत्रोत्तरम्—**वस्तुस्थित्ये**ति । एवं तर्ह्यणूनां परमार्थतः परिच्छित्त्यभाववशात् विभुत्वमेव स्यादित्यर्थः । न हि परस्परविरोधे कोट्यन्तरमस्ति; द्रव्यस्य सतः परिमाणावश्यंभावात् । उक्तमर्थं विवृणोति—**अन्यत्रे**ति । बौद्धपक्षे हि एकत्र देशेऽवस्थितस्य देशान्तरासत्त्वमेव हि परिमाणम् । सा चेन्मृषा परिमितिस्तर्हि देशान्तरेऽपि सत्त्वं स्यात् । तर्हि कथमाकाशादौ परिमितत्वमपरिमितत्वं [वे] चेत्यादिचोद्यं प्रथमसर एव परिहृतमुपाधिभेदादिति; तदत्रापि स्मर्यतामित्यर्थः ॥ ४६ ॥ **इति सौगतोक्ततुच्छपरिमितिनिरासः ॥**

407. **स्थूलाणुह्रस्वदीर्घेतरदुपनिषदि स्थापितं ब्रह्म तस्मिन्**
सर्वोत्कृष्टं महत्त्वं श्रुतमपि तदिह स्थूलतान्या निषिद्धा ।
अन्ये त्वाहुर्विभूनामपरिमितवचःप्रत्ययान्मित्यभावं
भावैकात्मन्यभावे परिमितिविरहोऽप्यत्र भावान्तरं स्यात् ॥ ४७ ॥

ननु सर्वपरिमाणनिषेधो ब्रह्मणि दृश्यते *अस्थूलमनण्वह्रस्वमिति । तत्कथं विरुद्धपरिमाणनिषेधसमुच्चय इति कश्चिच्चोदयति—**स्थूलेति** ॥ तत्र परिहारमाह—**तस्मिन्निति** । सर्वोत्कृष्टं महत्त्वं ब्रह्मणि श्रुतम् । विहितव्यतिरिक्तविषयो निषेध इति न्यायसिद्धम् । तेन ब्रह्मणि अस्थूलता पर्वतादितुल्यपरिमाणराहित्यमेव, न पुनस्सर्वव्यापित्वरूपपरिमाण-राहित्यम्; विषयभेदेन व्यवस्थासिद्धौ विरुद्धार्थकल्पनायोगादिति । विभुत्वरूपं परिमाणं भावरूपमेवाङ्गीकृत्य केचि-दाचार्याः प्राहुः । अन्ये पुनर्विभूनामपरिमितवचोविषयत्वात् परिमाणाभावमेव विभुत्वं प्रतिपादयन्ति, सर्वव्यापिनः परस्य ब्रह्मणः परिमितौ मानाभावादिति । अभावरूपपदार्थाङ्गीकारेणायं निर्वाहः । भावान्तराभाववादे तु परितो मानविरहोऽपि भावात्मक एवेत्याह—**भावेति** । भावैकात्मन्यभावेऽपि भावरूपतया स्वीकृते सतीत्यर्थः ॥ ४७ ॥

408. **नात्यन्ताणोर्महत्त्वाऽस्त्यवयविनि हते मध्यमं क्वास्तु मानं**
तद्धेतुष्वेव तद्धीरपि तव घटते लाघवोत्कण्ठितस्य ।
एवं त्यक्ते महत्त्वे परममहदपि त्याज्यमेवेति चेन्न
त्यागाभावात्तदिष्टादधिकमनधिकं वाऽस्तु न क्वापि दोषः ॥ ४८ ॥

ननु तव मते महत्त्वमेव न संजाघटीतीति [कश्चित्] चोदयति—**नात्यन्ते**ति ॥ अत्यन्ताणोर्जीवस्य न तावन्मह-त्त्वाऽस्ति; अवयविवादानङ्गीकारात्; त्र्यणुकाद्यभावेन मध्यमपरिमाणरूपं महत्त्वमपि भवतां नास्ति । तदिदमाह—**अव-यविनी**ति । घटादिषु महत्त्वप्रतीतिश्च लाघवोत्कण्ठितस्य तव पक्षे पटघटादिहेतुषु तन्तुकपालादिसंघातेष्वेव घटते । एवं मध्यममहत्त्वे त्यक्ते परममहत्त्वमपि भवतः परित्याज्यं स्यात् । परमशब्दव्यवच्छेद्याभावेन विशेषप्रतीतेरभावादिति चेत्, अनूदितमर्थं दूषयति—**नेति** । तत्र हेतुमाह—**त्यागाभावा**दिति । तदेवोपपादयति—**तदिति** । तत्—महत्त्वं परेष्टान्महत्त्वपरिमाणादधिकं वाऽस्तु; अनधिकम्—तदेव वा परिमाणम् । सर्वथा तावन्न परित्यज्यते परिमाणरूपं वस्तु-तत्त्वमिति न काप्यस्माकं दोष इत्यर्थः ॥ ४८ ॥ **इति परममहत्त्वनिरूपणम् ॥**

409. **द्रव्यं कृत्स्नं स्वभावात् परिमितिरहितं व्यापकैकत्वयुक्तै-**
रौपाधिक्यंशक्लृप्तिर्घटगगननयात्स्यादवस्था ह्युपाधिः ।
स्वाभावैर्वेष्टितत्वं घटत इह घटाद्याकृतौ द्रव्यधर्मे
पार्श्वोक्तिस्तावता स्यादिति न सदवधेरन्यथाऽप्यत्र सिद्धेः ॥ ४९ ॥

अत्र कश्चिदाह—न द्रव्येष्वणुमहदादिप्रक्रियाभेदेन परिमाणं स्वाभाविकमस्ति, अपि त्ववस्थाभेद एव तत्सर्व-मिति । तदेतदनुवदति—**द्रव्यमिति** ॥ तत्र हेतुमाह—**व्यापकैकत्वयुक्ते**रिति । एकैव सर्वव्यापिका प्रकृतिरिति ह्युच्यते—*अचेतना परार्था चेत्यादिभिर्वचनैः । युक्तियुक्तं चैतत्; एकस्यैव नानावस्थायोगेन नानात्वे लाघवात् । अंशक्लृप्तिस्तु कथमिति चेत्तत्राह—**औपाधिकी**ति । तत्र दृष्टान्तं कथयति—**घटेति** । यथाऽऽकाशे घटाद्युपाधिभेदादंश-क्लृप्तिरित्यर्थः । तत्र घटादिरेवोपाधिः । इह पुनः कोऽयमुपाधिरिति चेत्, तत्राह—**अवस्था ह्युपाधि**रिति । सैवावस्था तत्रतत्र परिणता नानात्वव्यवहारे निदानमित्यर्थः । तर्हि परिमितद्रव्याभावे घटादिषु स्वाभाववेष्टितत्वं कथमित्याशङ्क्य परिहरति—**स्वाभावै**रिति । घटादीति स्वाभाववेष्टितं किमपि द्रव्यान्तरं न पश्यामः । अपि तु प्रकृतौ परिणता घटा-द्याकृतिरेव स्वाभाववेष्टिता प्रतिभाति । अनेनैव न्यायेन घटादौ पार्श्वोक्तिरपि संघटत इति वदति—**पार्श्वोक्ति**रिति ।

घटाद्याकृतावेव परितः पार्श्वोक्तिव्यवहारः । अतः परिमाणं नाम किमपि द्रव्ये न परिकल्प्यमिति । तन्निषेधति—**न सदिति** । तत्र हेतुमाह—**अवधेरिति** । उपलब्धिरेव हि सर्वत्र प्रमाणम् । परिमितत्वरूपेण उपलभ्यमानेषु घटपटादिषु न ह्यवधिसापेक्षं तत्तत्परिमाणमुपलभ्यते । तत्सापेक्षत्वे पुनः, अवधेरपि निरपेक्षपरिमाणशालित्वमकामेनापि स्वीकर्तव्यमिति भावः ॥ ४२ ॥

410. **अव्यक्ते स्यादणुत्वप्रभृतिपरिणतिः स्तम्भकुम्भादिनीत्या**
नाणुत्वं पूर्वसिद्धं नरमृगरचनाद्यप्यवस्थाक्रमेण ।
इत्युक्तं सांख्यशैवप्रभृतिसमयिभिस्तत्तथैवास्तु मा वा
नित्याणौ जीवतत्त्वे न कथमपि भवेदण्वस्थाप्रसूतिः ॥ ५० ॥

इत्थं सामान्येन परिमाणं प्रसाध्य स्वाभाविकमात्मनोऽणुत्वं प्रसाधयितुं विशेषतोऽप्यणुपरिमाणं शोधयति—**अव्यक्त** इति ॥ अणुत्वप्रभृतयो हि धर्माः प्रकृतिद्रव्य एव परिणामभेदाद्युज्यन्ते, यथा स्तम्भत्वकुम्भत्वादयः ; अतोऽनादिसिद्धमणुत्वं नाम किंचिन्नास्ति । यथा एकस्यैव प्रदेशभेदेन नरमृगादिविरुद्धधर्मरचना । अथवा एकस्यैव क्रमेण पूर्वं नररूपेणावस्थितस्य पश्चान्मृगरूपेणावस्थानम् । एवं कालभेदेनाणुत्वेनावस्थितस्यैकस्यैव महत्त्वम् ; महत्त्वेनावस्थितस्याणुत्वम् । इत्थं **सांख्यशैव**प्रभृतिभिरुक्तम् । एतद्युक्तमयुक्तं वाऽस्तु ; उभयथाऽपि नास्माकं क्षतिः ; यदि कारणावस्थायां महती प्रकृतिः कार्यावस्थायां कालभेदेन परिणतिवशादणुत्वं भजति ; यदि वा कारणवस्थायां त्रसरेणुसंघातरूपेणावस्थिता प्रकृतिरनुपलभ्यमानस्वरूपभेदा कार्यावस्थायां कालभेदाधीनभागोपलम्भेन त्रसरेण्वादिरूपेणोपलभ्यत इति ; उभयथाऽपीश्वरकारणत्वादिरूपप्रधानार्थविरोधाभावादुच्यमानस्य चार्थस्यानुपपत्तिविशेषस्फौत्याभावात्तत्र न विप्रतिपद्यामहे । अयमत्र विशेषः—प्राकृतपरमाणौ यथातथा वाऽस्त्वणुपरिमाणम्, जीवतत्त्वे न कथमपि भवेदण्ववस्थाया उत्पत्तिः, जीवस्यानाद्यनन्तत्वेनैव प्रमाणसिद्धत्वादित्याह—**न कथमपी**ति ॥ ५० ॥ **इति अवस्थामात्रपरिमाणवादभङ्गः ॥**

411. **चर्चा तुल्यैव भिन्नं पृथगितरदिति प्रत्यये तत्पृथक्त्वं**
भेदाख्यो नीलपीतप्रभृतिरभिमतः किं मुधाऽन्यस्य क्लृप्तिः ।
नाप्यज्ञातावधीनां पृथगिदमिति धीर्नापि भिन्नादिवाचां
साकं क्वापि प्रयोगो न च पृथगिति धीर्द्रव्य एवेति सिद्धम् ॥ ५१ ॥

इत्थं परिमाणं संशोध्य पृथक्त्वमपि शोधयति—**चर्चे**ति । व्यवहार एव खल्वर्थतत्त्वविभागे निदानम् ; यद्भिन्नमिति व्यवह्रियते, तदेव पृथगिति ; यत्पृथगिति तदेवेतरदिति च व्यवह्रियते । अत एषां शब्दानां पर्यायत्वात् भेदातिरेकेण पृथक्त्वं नाम न कश्चिद्धर्मः कल्पनीयः । किंच भेदश्च नीलपीतादिरसाधारणो धर्म एवाभिमतः । तथा च पृथग्व्यवहारस्यान्यथासिद्धत्वे किं मुधाऽन्यस्य पृथक्त्वस्य परिकॢप्त्या ? ननु पृथक्त्वं भावरूपं प्रतियोगिनिरपेक्षम्, भेदस्तु प्रतियोगिसापेक्ष इति वैषम्यमाशङ्क्य परिहरति—**नापी**ति । न ह्यवधिपरिज्ञानाभावे सतीदमस्मात् पृथगिति व्यवहरन्ति । यदि पृथक्त्वमसाधारणधर्मरूपाद्भेदादन्यत्, तर्हि तद्वाचकशब्दस्य भेदवाचकशब्देन सामानाधिकरण्यं प्रसज्येत । न च तथोपलभ्यते ; न हि पृथगित्युक्त्वा भिन्नमिति वदन्ति ; भिन्नमिति चोक्त्वा पृथगिति वा । तदिदमाह—**नापी**ति । न च पृथगिति धीर्द्रव्य एव नियता ; गुणादीनामपि पृथक्त्वेनोपलम्भात् । अतः परस्परव्यावर्तका-

साधारणधर्म एव सर्ववस्तूनां पृथक्त्वम्; तदेव लक्षणम्; स एव भेद इति सर्वमवदातम् ॥५१॥ इति पृथक्त्वाख्य-गुणान्तरक्लृप्तिभङ्गः ॥

412. तन्त्वादीनां पटादिव्यवहृतिनियता दृश्यते काऽप्यवस्था
सा चेद् द्रव्यस्वरूपं भवति विफलता कारकव्यापृतीनाम् ।
तत्रासंयुक्तबुद्धिः कथमिव च भवेत् स्थैर्यवादस्थितानां
नैरन्तर्यं च भावो मम तदघटितं मध्यमेवान्तरं च ॥ ५२ ॥

संयोगस्यान्तरालाभावत्ववादिनं बौद्धं निराकर्तुं तस्यानन्यथासिद्धप्रमाणप्रतिपन्नत्वेन स्वीकर्तव्यत्वमाह—तन्त्वादीनामिति ॥ पटादिव्यवहृतिनियता—तन्त्वादीनामवस्थैव पट इति वेदान्तिनः । येऽपि चावस्थाव्यतिरेकेण द्रव्यान्तरं स्वीकुर्वन्ति, तेषामप्यसमवायिकारणावस्थाविशेषत्वेन स पुनः स्वीकार्यः । तथा च संयोगस्सिद्धः । साऽवस्था द्रव्य-स्वरूपमेवेति चेत्, [तर्हि] कारकव्यापाराणां विफलता च स्यात् । किंचापूर्वसंयु[क्तावस्थास्वीकाराभावे सति]क्तस्वरूपा-वस्थानङ्गीकारे विभक्तेषु तन्तुषु असंयुक्तत्वबुद्धिः कथं स्यात्, स्थिरवादिनां संयुक्ततन्तुस्वरूपस्यानपायात्? प्रतिक्षणं तन्तव उत्पद्यन्त इति चेत्; निरस्त एव क्षणभङ्गवाद इत्यभिप्रायेणाह—स्थैर्यवादस्थितानामिति । ननु नैरन्तर्यं संयोगः; स चान्तरालाभावः । अभावश्च शून्यमेवेति चेत्तन्न; अभावस्यापि भाववदशून्यत्वात् । निषेधकप्रमाणगोचरो ह्यभावः; स कथं शून्यतामनुभवति? किंच भावान्तराभाववादिनामस्माकं पक्षे नैरन्तर्यमपि भाव एव । किं तर्ह्यन्तरम्? तदपि भाव एव । द्वयोरपि पदार्थयोर्मध्यमेव नन्वन्तरमित्युच्यते । अतोऽन्तरालमन्तरालाभावरूपतया भवत्परिकल्पितसंयोगोऽपि भावरूप एवेति न शून्यगन्धावकाशः ॥ ५२ ॥ इति संयोगसिद्धिः ॥

413. सर्वं द्रव्यं सभागं न यदि कथमुपाध्यन्वयो भागतः स्यात्
कात्स्न्र्येनोपाधियोगे कथमणुविभुनोस्सूक्ष्मतादीति जैनाः ।
सामग्रीशक्तिभेदप्रजनितविविधोपाधियोगस्वभावा-
दौपाधिक्यंशक्लृप्तिः कथमिव न भवेद् द्विष्ठसंबन्धदृष्टेः ॥ ५३ ॥

एवं संयोगस्य सिद्धिमुक्त्वा तस्य संयोगस्य वस्तुन्येकदेशवर्तित्वसामर्थ्यात् सर्वस्यापि द्रव्यस्य सांशत्वं वदतो जैनस्य पक्षमनूद्य प्रमाणानुरोधेन परिहरति—सर्वमिति ॥ इत्थं किल ते मन्यन्ते—परमाण्वादि सर्वमपि द्रव्यं सभागमेव; पदार्थान्तरसंयोगस्य पार्श्वषट्कमन्तरेणानुपपत्तेः । यदि पार्श्वपरिक्लृप्तिरुपाधित इति वदन्ति, तच्च न; निरवयवद्रव्यस्य उपाधिसंयोगेऽप्यनधिकारात् । मध्यस्थस्य हि परमाणोः परितःस्थितषडुपाधिसंसर्गोऽपि षड्भिरेव पार्श्वैरुपपद्यते । अन्यथा कथमुपाधिसंसर्गस्तत्रतत्रेत्यौपाधिकोऽपि पार्श्वनियमः सिध्येत्? तर्हि निरवयवस्य कार्त्स्न्येनोपाधिसंसर्गं वदाम इति चेत्, तर्हि परमाण्वाकाशयोः परस्परसंसर्गे परमाणुरपि विभुः स्यात्; आकाशो वा परमाणुः स्यात् । तदिदमाह—कार्त्स्न्येनेति । इत्थमनूदितं पक्षं प्रमाणानुरोधेन परिहरति—सामग्रीति । अयमर्थः—दृश्यते तावत्संयोगः; स च काचित्कतया उपलभ्यते । स यदि संसर्गः प्रदेश एव न वस्तुनीत्यभिधीयेत, तथा सति तस्यापि प्रदेशस्य प्रदेशान्तर-परिक्लृप्त्या कस्मिंश्चिदपि वस्तुनि संबन्धो न स्यादेव । दृश्यमानस्य च संबन्धस्याधारतया परिदृष्टमेव वस्तु परिग्राह्यम् । तत्तु निरवयवं चेत् औपाधिकांशभेदक्लृप्त्या निर्वाह्यम् । ननु तादृशस्योपाधिसंबन्धेऽप्यनधिकार इत्युक्तमिति चेत् द्विष्ठ-

संबन्धदृष्टिबलादुपाधिसंबन्धस्य स्वपरनिर्वाहकत्वेन निर्वाहः कल्प्यः । तदिदमाह—**औपाधिकी**ति । एवं च सत्यणुरपि स्वधर्मिग्राहकबलादणुत्वेनैव सिद्धः ; विभुरपि विभुत्वेन ; [उभयमपि निरवयवम् । अथापि तत्तद्धर्मिग्राहकप्रमाणबलाद्विभुत्वाणुत्वयोः प्रतिनियतिः ।] द्वयोरपि निरवयवत्वम्, औपाधिकांशक्लृप्तिश्चेति सङ्गतमेतत् ॥ ५३ ॥ **इति निरवयवेष्वेकदेशसंयोगप्रकारः ॥**

414. नैरन्तर्यं विभूनामपि भवति ततोऽन्योन्ययोगोऽपि योग्यः
केचित्तं हेत्वभावाज्जहति विहतिकृन्नित्यधीकल्पने तत् ।
स्याद्वा तत्सिद्ध्यसिद्ध्योरनुमितिरपटुर्बाधहानेर्विपक्षे
शास्त्रैरन्यद्विभुः स्यात् परधृतमपृथक्सिद्धिरेवं ततोऽस्य ॥ ५४ ॥

अस्तु संयोगः ; अथापि विभूनां परस्परसंयोगो नास्तीति **काणादादयः** । त[ा]न्निषेधति—**नैरन्तर्य**मिति ॥ निरन्तराणां हि पदार्थानामन्योन्यसं[सर्ग]योग उपलभ्यते ; विभूनामपि नैरन्तर्यमस्ति ; अतोऽन्योन्यसंयोगयोग्यताऽस्ति । तदेतदाह—**तत** इति । केचित्तु हेत्वभावात् संयोगं जहति ; अन्यतरकर्मोभयकर्म वा संयोगो वा संयोगस्य हेतुः, त्रितयमपि विभुषु न घटत इति । तत्र दूषणमाह—**विहतिकृ**दिति । ईश्वरज्ञानादीनां कारणाभावादभाव इति परवादिभिरुक्ते कार्यभूतस्य ज्ञानादेः कारणापेक्षा न नित्यज्ञानादेरिति **काणादादयः** परिहरन्ति । तुल्यमेतदजसंयोगकल्पनेऽपि । अनित्यसंयोगस्यैव कारणाभावादभावो वक्तुं शक्यते । नित्यस्य तु कारणसापेक्षत्वाभावेन तदभावात् अभावो वक्तुं न शक्यत इति । इमामेव प्रतिबन्दीमभिप्रेत्याह—**नित्यधी**ति । तर्ह्यजसंयोगसाधने [किमनुमानम्] किं मानम् ? उक्तमेव नैरन्तर्यम् । परोक्तमन्वारुह्यापि परिहरति—**स्याद्वे**ति । अजसंयोगसाधने तावदनुमानं शक्तमशक्तं वा भवतु ; विपक्षे बाधकाभावात् । शास्त्रं पुनः * सर्वाधारं धाम विष्णुसंज्ञमित्यादिकं परस्य ब्रह्मणः कृत्स्नप्रपञ्चाधारत्वमावेदयति । तदाधारत्वं च तदपृथगवस्थानमेव । अतो विभूनामपि परमात्मसंबन्धस्य शास्त्रप्रमितत्वात् बाधकाभावाच्च युक्त एवायमजसंयोगः इति ॥ ५४ ॥ **इति अजसंयोगनिरूपणम् ॥**

415. संयोगाद्विश्वसृष्टिः प्रकृतिपुरुषयोस्तादृशैस्तद्विशेषैः
ब्रह्मादिस्तम्बनिष्ठा जगति विषमता यन्त्रभेदादयश्च ।
अक्षाणामर्थयोगाद्विविधमतिरबाद्यन्वयादङ्कुरादिः
शुद्धाशुद्धादियोगान्नियतमपि फलं न्यायतत्त्वेऽन्यघोषः ॥ ५५ ॥

संयोगस्य सार्वत्रिकोपजीवनेन सर्वैरनपोह्यत्वं दर्शयति—**संयोगा**दिति ॥ प्रकृतिपुरुषयोस्संयोगाद्विश्वसृष्टिः, तादृशैरेव संयोगविशेषैर्ब्रह्मादिस्तम्बपर्यन्तं जगद्वैषम्यम् । आलानयन्त्रादयः सुप्रसिद्धास्संयोगरूपाः । अक्षाणामर्थसंयोगाद्विविधा मतिर्दृश्यते । अबाद्यन्वयाद् बीजादिकमङ्कुरति । शुद्धाशुद्धात्मकाभ्यां कपिलानरास्थिसंस्पर्शाभ्यां नियतमपि फलमनुशुश्रूयामहे । अतस्संयोगविशेषास्सर्वत्रोपलभ्यन्ते इति **न्यायतत्त्वे** संयोगस्य घोष इति ॥ ५५ ॥ **इति संयोगवैचित्र्यप्रदर्शनम् ॥**

416. संयुक्ते द्रव्ययुग्मे सति समुपनतो यस्तु संयोगनाशः
संग्राह्योऽयं विभागव्यवहृतिविषयस्सोऽपि तद्धेतुतस्स्यात् ।

त्वन्निर्दिष्टे विभागे गतवति च सतोः स्याद्विभक्तप्रतीतिः
भूयस्संयोगसिद्धौ कथमिति तु यथा त्वद्विभागान्तरादौ ॥ ५६ ॥

विभागस्य संयोगनाशादर्थान्तरत्वं प्रतिक्षिपति—**संयुक्त** इति । पूर्वं परस्परसंयुक्ते द्रव्यद्वये विद्यमाने सति समुपनतो यः संयोगनाशस्स एव विभागव्यवहारविषय इति संग्राह्यः । तर्हि संयोगविनाशकत्वेन विभागं स्वीकुर्म इति चेत्, तन्न ; संयोगविनाशस्य विभागकारणत्वेन कल्पितात्कर्मण एव सिद्धिः स्यात् । तदिदमाह—**सोऽपि तद्धेतुत** इति । ननु विभागस्य संयोगनाशरूपत्वे संयोगनाशस्यानन्त्यात् भूयस्संयोगसिद्धावपि विभक्तप्रतीतिः स्यादेवेति चेत्, तर्हि त्वन्निर्दिष्टे विभागे तस्मिन्नेव क्षणे गतवति विभागप्रध्वंसमात्रमेव सतोर्द्रव्ययोरनुवर्तते । तेनैव तत्र विभक्तव्यवहारानुवृत्तौ भूयस्संयोगेऽपि तवापि विभक्तव्यवहारः स्यादिति प्रतिबन्दीमाह—**त्वन्निर्दिष्ट** इति । पृच्छति—**कथ**मिति । उत्तरम्—**यथे**ति । यथा त्वद्विभागान्तरे सति पूर्वविभागप्रध्वंसानुवृत्त्या विभक्तप्रतीतिः, एवं मध्ये संयोगकालेऽपि विभक्तप्रतीतिः स्यात् । ननु तत्र उत्तरविभागात् विभक्तप्रतीतिः ; मध्ये संयोगकाले तत्प्रागभावात् विभक्तप्रतीतिर्नास्तीति चेत्, एवं तर्हि मध्यगतसंयोगस्य विभक्तप्रतीतिपरिपन्थित्वात् तस्मिन् काले विभक्तप्रतीतिर्नास्ति, । भूयः संयोगप्रध्वंसकाले तस्यैव संयोगस्य प्रध्वंसेन तस्मिन्नेव काले विभक्तप्रतीतिरस्तीति ममापि समानमिति भावः ॥ ५६ ॥ इति **परोक्तविभागभङ्गः** ॥

417. **कोऽसौ संयोगनाशस्तव मत इति चेत् सोऽयमन्यत्र योग-**
स्तस्य प्राचा विरोधात् स तु मिषति तथाऽऽलोचितस्त[स्य]द्विनाशः ॥
अज्ञातप्राच्ययोगः परमभिमनुते स्वेन रूपेण चैनं
सर्वोऽप्येवं ह्यभावः स्फुटमिह न पुनः कश्चिदन्योऽस्ति दृष्टः ॥ ५७ ॥

एवं संयोगनाशस्य विभागत्वं समर्थ्य संयोगनाशस्य स्वरूपं चोद्यपूर्वकं शोधयति—**कोऽसा**विति ॥ सोऽयमन्यत्र योगः—उत्तरदेशसंयोग एव पूर्वदेशसंयोगस्य विनाशः । तत्र हेतुमाह—**तस्ये**ति । अयमर्थः—उत्तरदेशसंयोगस्य पूर्वदेशसंयोगेन विरोधात् । स तु—स एवोत्तरदेशसंयोग एव । तथाऽऽलोचितः—पूर्वदेशसंयोगविरुद्धत्वेनालोचितः । तद्विनाशो मिषति—पूर्वदेशसंयोगनाश इति परिस्फुरति । कथं तर्ह्युत्तरदेशसंयोग इति भावरूपेण प्रतिपत्तिरित्यत्राह—**अज्ञाते**ति । द्विविधा हि उत्तरदेशसंयोगस्य प्रतीतिः ; ज्ञातपूर्वदेशसंयोगस्य तद्विरुद्धत्वेन काचित्, स्वरूपेण चापरा । तत्र ये स्वरूपेण प्रतिपद्यन्ते ते भावरूपेणाभिमन्यन्ते ; ये पुनः पूर्वदेशसंयोगविरुद्धत्वेन प्रतिपद्यन्ते ते त्वभावरूपेणेति विभागः । उक्तमर्थं सार्वत्रिकत्वेनोपपादयति—**सर्व** इति । भावान्तराभाववादिनां सर्वोऽप्यभावो न भावान्तरादतिरिच्यत इति भावः । एवं सर्वत्रापि भावस्यापलापे कुत्रापि भावो न स्यादित्याशङ्क्याह—**स्फुट**मिति । यत्र स्फुटदृष्टो भवति भावरूपः पदार्थः, तत्र तथैव स्वीकार्यम् । यत्र पुनरितराभावतया निर्वोढुं शक्यते तत्र तथैव निर्वाह्यः । सर्वेऽपि वादिन इत्थमेव खलु भावाभावविवेकं परिकल्पयन्तीति भावः ॥ ५७ ॥ इति **संयोगनाशस्वरूपशोधनम्** ॥

418. **स्पन्दावृत्त्यादिभेदात् परमपरमिति प्रत्ययौ तत्तदर्थे**
कालाधिक्यादिमात्रान्न खलु समधिकं शक्नुयातां विधातुम् ।
दृष्टिर्नान्यस्य क्लृप्तिर्भवति गुरुतरातिप्रसङ्गोऽन्यथा स्यात्
किं न स्यातां गुणाद्यैः परतदितरते पूर्वभावादि चान्यत् ॥ ५८ ॥

अत्र परत्वापरत्वे प्रमाणाभावाद् दूषयति—**स्पन्देति** ॥ न तावत् परत्वापरत्वे वस्तुनः स्वरूपकृते, परापरव्यतिरेकाभावप्रसङ्गात्। अतो बुद्धिकृते इत्येव हि भवद्भिस्सिद्धान्तितम्। सा च बुद्धिरपेक्षाबुद्धिरित्यभिधीयते। सा बुद्धिर्न निर्विषया; बुद्धेर्निर्विषयत्वायोगात्। नापि सामान्येन यत्किंचिद्विषया; सर्वासामपि बुद्धीनामपेक्षाबुद्धित्वप्रसङ्गात्, परत्वापरत्वयोरन्योन्यवैषम्याभावप्रसङ्गाच्च। अतो विषयविशेषविशेषितेयं बुद्धिः परत्वापरत्वहेतुरिति स्वीकर्तव्यम्। तथैव च भवद्भिरपि स्वीक्रियते। तथा चापेक्षाबुद्धिविषयरूपत्वमन्तरेणाधिकपरत्वापरत्वयोरदर्शनात्, अनपेक्षितकल्पने गौरवाच्च, अपेक्षाबुद्धिविषयभाव एव परत्वापरत्वे स्त इति तात्पर्यार्थः। पदार्थस्तु—स्पन्दावृत्त्यादिभेदात्—कालकृतपरत्वापरत्वे सूर्यपरिवृत्त्यादिभेदेन कालाधिक्यादिमात्रात् परमपरमिति प्रत्ययौ स्तः। दिक्कृतपरत्वापरत्वे संयुक्तसंयोगाल्पीयस्त्वभूयस्त्वमात्रात् परत्वापरत्वबुद्धी भवतः। इत्थमन्यथासिद्धौ बुद्धिव्यवहारौ समधिकपरत्वापरत्वे विधातुं न शक्नुयाताम्। तदिदमाह—**न खल्विति**। दृष्टत्वादधिकं परिगृह्णीम इति चेत्, नेत्याह—**दृष्टिर्नान्यस्येति**। न हि किंचित् परत्वमपरत्वं वा पूर्वोक्तादन्यदुपलभामहे; कल्पनं तु गुरुत्वहतम्। अनपेक्षितकल्पनमतिप्रसङ्गदुःस्थं च। किंच गुणादि[भिरपि]ष्वपि परत्वापरत्वव्यवहारो दृश्यते, यथाऽऽभिजात्येन परः, विद्यया परः, वृत्तेन पर इत्यादि। नैतावता तत्र परत्वादि कल्प्यते। किंच कालेन पूर्वः, पश्चाद्भावी, वर्तत इति, देशेनापि प्राग्भावी पश्चाद्भावीत्यादिव्यवहारभेदास्सहस्रशोऽपि दृश्यन्ते। न च तत्र गुणभेदा भवद्भिरपि कल्प्यन्ते। केवलं देशकालविशेषसंबन्धमात्रेण व्यवहारविशेषाः प्रतीयन्त इति हि भवन्तोऽपि वदन्ति। तदन्यत्रापि न दण्डवारितम्। किंच दिक्कालावुपाधीकृत्यापेक्षाबुद्धिः प्रवर्तते इति हि भवत्सिद्धान्तः। तदपि न जाघटीति; दिक्कालयोः परत्वापरत्वपरिणतेः प्रागेवोपलब्धत्वे पश्चादनुमानवैयर्थ्यात्, अनुपलब्धत्वे तु अपेक्षाबुद्धेरेव सुषुप्तिप्रसङ्गात्। इत्येषा दिक् ॥ ५८ ॥ **इति बुद्धिजन्यपरत्वापरत्वाख्यगुणान्तरक्लृप्तिभङ्गः ॥**

419· **द्रव्यं प्राग् बुद्धिरुक्ता परमिह विषयैस्सङ्गमादिर्निरूप्य-**
स्संयोगं भाष्यकाराः प्रथममकथयन्न्यायतत्त्वानुसारात्।
तत्संयोगे समेऽपि स्फुरति न निखिलं तेन योग्यत्वमन्यत्
ग्राह्यं संबन्धसाम्ये नियतविषयता दृश्यते हीन्द्रियेषु ॥ ५९ ॥

अथ बुद्धिविषयचिन्ता प्रवर्तते। बुद्धेर्गुणत्ववादिनं प्रत्याह—**द्रव्यमिति** ॥ बुद्धिसरे बुद्धेर्द्रव्यत्वमुक्तम्; परमिह विषयैस्संबन्धादिर्निरूप्यते। तत्र **भाष्यकारा न्यायतत्त्वानुसारात्** बुद्धेर्विषयैस्सह संबन्धं संयोगमकथयन्। तर्हि सर्वैरपि संयोगात्सर्वं भासेतेति न वाच्यम्। बुद्धेस्संयोगे समेऽपि निखिलं न स्फुरति। तत्र हेतुमाह—**योग्यत्वमन्यद्ग्राह्यमिति**। संबद्धमपि योग्यमेव बुद्ध्या गृह्यत इत्यर्थः। तत्र दृष्टान्तमाह—**संबन्धेति**। संबन्धसाम्ये सत्यपि नियतविषयता दृश्यते तद्वदिहेति। इन्द्रियार्थसन्निकर्षे तुल्येऽपि चक्षुषा रूपमेव गृह्यते न पुनः स्पर्शः; स्पर्शनेन स्पर्शः न रूपम्। कुत एतत्? योग्यत्वस्य नियतत्वात्। एवं सर्वेषां बुद्धिसंबन्धे सत्यपि सहकारियोग्यतादिनियमादेकमेव गृह्यते, नान्यदिति नियमो नानुपपन्न इति ॥ ५९ ॥ **इति विषयविषयिभावनिरूपणम् ॥**

420· **नित्यं नित्यादिबुद्धिर्निखिलविषयिणी तद्वदेव स्वभावः**
शास्त्रैः क्षेत्रज्ञबुद्धेरपि समधिगतः कर्मभिस्तन्निरोधः।

संकोचोल्लासयोश्च प्रतिनियतिरिह स्यादुपाधिप्रभेदा-
न्निश्शेषोपाधिमोक्षे निखिलविषयतामश्नुवीत स्वभावात् ॥ ६० ॥

इत्थं विषयविषयिभावं निरूप्य तद्वैषम्ये निदानमाह—**नित्यमिति** ॥ नित्यादिबुद्धिर्निखिलविषयिणी । तद्वदेव स्वभावः * यथा न क्रियते ज्योत्स्नेत्यादिशास्त्रैः क्षेत्रज्ञबुद्धेरपि समधिगतः । [अपि तु] कर्मभिस्तन्निरोधः ; तेन सङ्कोचोल्लासयोः प्रतिनियतिरिहोपाधिभेदात् स्यात् , निश्शेषोपाधिमोक्षे सैव बुद्धिर्निखिलविषयतामश्नुवीत । अत्रोपाधिः कर्म ; स च निरूपणे भगवन्निग्रह एव । अतो भगवानेव निग्रहानुग्रहाभ्यां बुद्धेः संकोचविकासौ करोति ॥ ६० ॥ इति **विषयविषयिभाववैषम्यम्** ॥

421. मुक्तानां धीः क्रमाचेत् प्रसरति न कदाऽप्यन्तमेषाऽधिगच्छेत्
संक्षिप्तायाश्च दूरान्तिकपरिपतने यौगपद्यं न शक्यम् ।
संयोगो भूतभा[वि]व्येष्वपि न हि घटते तद्धि यस्सांप्रतिक्या
इत्याद्यैर्न क्षतिः स्यात् श्रुतिमुखविदिते योग्यतावैभवेऽस्याः ॥ ६१ ॥

मुक्तानां धीविकासानुपपत्तिं विकल्पाभासेन वदतां श्रुतिविरोधं वक्तुं तदुक्तिमनुवदति—**मुक्तानामिति** ॥ इत्थं किल तेषामाशयः—मुक्तानां धीः क्रमाच्चेत्प्रसरति ; न कदाऽपि देशस्यान्तमेषाऽधिगच्छेत् ; आनन्त्याद्देशस्य । नापि युगपद् गच्छेद् ; न हि संक्षिप्ताया धियो युगपद् दूरान्तिकपरिपतनं युक्तं वक्तुम् । अयमेको दोषः ; अन्योऽपि सांप्रतिक्या भूतभाविधियो भूतभाविभ्यां संयोगो न घटते ; संबन्धान्तरं [नालप्यते] नोपलभ्यते । अतो मुक्तानां सार्वज्ञ्यं न स्यादिति । तन्निराचष्टे—**श्रुतीति** । श्रुतिमुखविदिते योग्यतावैभवे अस्याः—धियः तत्कर्मसु न क्षतिः स्यादित्यर्थः । अयमर्थः—मुख्यासंभवे गौणग्रहस्साधारणः । तथा च संयोगसंभवे स एव ग्राह्यः, तदभावे[ऽपि] विषयविषयिभावस्तत्स्थानापन्नः स्वीकार्य इति । धर्मभूतज्ञानस्य क्रमयौगपद्याभ्यां प्रसरणानुपपत्तिरुदयगिरिशिखरस्थदिवाकरकरप्रसरणवदुन्मीलितचक्षुषो ब्रह्माण्डोदरवर्तिसकलवस्तुग्रहणवदित्यादिभिः प्रागेव परिहृता । भगवतः प्रभावातिशयेन युगपदेव धर्मभूतज्ञानस्य विश्वविषयत्वप्राप्तौ को विरोधः ? ॥ ६१ ॥ इति **विषयविषयिसंयोगचोद्यपरिहारः** ॥

422. वेगस्याचिन्त्यरूपो रविशशिनयनाद्यंशुवर्गेषु भूमा
भागानन्त्येऽप्यणूनामतिपतनमतो ह्याहुरन्योन्यमेके ।
इत्थं सर्वैरबाध्यां गतिमनुवदतां मुक्तबुद्धेर्विकासे
युज्यन्ते यौगपद्यप्रभृतय इति तु श्रद्दधीध्वं श्रुतार्थाः ॥ ६२ ॥

किंच त्वदङ्गीकृतदृष्टान्तेन[ापि] मुक्तबुद्धेर्व्याप्तिरुपपद्यते इत्याह **वेगस्येति** ॥ उक्तं हि भवता रविशशिनयनाद्यंशुवर्गेषु वेगस्याचिन्त्यरूपो भूमेति । अत एव काकबाणादिः क्रमेण देशान्तरं गच्छति, रविकरोऽह्नायैव ; तद्युगपदतिलङ्घनमन्तरेण नोपपद्यते । इत्थमेव जैनैरप्यङ्गीकृतमित्याह—**भागानन्त्य** इति । परमाणवोऽनेकावयवास्तत्पक्षे ; अथाप्यन्योन्यमतिक्रामन्ति परमाणवः । तदेतदनन्तानामंशानां युगपदतिलङ्घनमन्तरेण नोपपद्यते । इत्थं सर्वैरबाध्यां गतिमनुसरतामस्माकं मुक्तबुद्धेर्विकासे यौगपद्यप्रभृतयो युज्यन्त इति । श्रुतार्थाः—श्रुत्यर्थपर्यालोचनवन्तो मनीषिणः श्रद्दधीध्वम् ॥ ६२ ॥ इति **मुक्तबुद्धिव्याप्त्युपपत्तिः** ॥

423. यत्सूक्ष्मं विप्रकृष्टं व्यवहितमपि तद् गृह्णती योगिबुद्धि-
भूयिष्ठादृष्टलब्धातिशयकरणवृत्त्यानुगुण्येन सिद्धा ।
नष्टादिष्वक्षतो धीः कथमिति यदि न प्रत्यभिज्ञादिनीते-
श्चित्रास्संबन्धभेदाः करणविषययोस्तत्रतत्राभ्युपेताः ॥ ६३ ॥

अस्त्वेवम्, तथाऽपि योगिबुद्धेर्नष्टादिविषयत्वं नोपपद्यत इति वदतः पक्षं दूषयितुं तन्मतमनुवदति—**यत्सूक्ष्मम्**-**इति** ॥ सूक्ष्मव्यवहितविप्रकृष्टानर्थान् गृह्णती योगिबुद्धिः भूयिष्ठादृष्टलब्धातिशयकरणवृत्त्यानुगुण्येन सिध्यतु सूक्ष्मादीनां वर्तमानत्वात् । संबन्धोऽपि यथाकथंचिदुपपद्यते । नष्टादिष्वक्षतः—इन्द्रियात् धीः कथं भवतीति चेत्तन्निराकरोति—**नेति** । हेतुमाह—**प्रत्यभिज्ञादिनीतेरिति** । यथा प्रत्यभिज्ञा नष्टामपि प्रागवस्थां गृह्णाति । ननु संस्कार एव तत्र कथंचित् संबन्धत्वेन कल्प्यत इति चेत् एवं तर्हि योगिनामप्यतीतादिग्रहणे अदृष्टमेव संबन्धत्वेन कल्प्यतामित्याह—**चित्रा** इति । ईदृशसंबन्धभेदास्त्वयाऽप्यङ्गीकार्या इत्याभिप्रायिकोऽर्थः । तदिदमाह—**तत्रतत्राभ्युपेता** इति ॥ ६३ ॥ **इति योगिबुद्धेरतीतादिविषयत्वोपपत्तिः** ॥

424. नित्याया एव बुद्धेस्स्वयमभिदधतः केचिदद्रव्यभावं
संबन्धं धर्मतोऽस्याः कृतकमकथयन् भूषणन्यायसक्ताः ।
स्वाभीष्टद्रव्यलक्ष्मस्मृतिविरहकृतं नूनमेषां तदेतत्
सौत्रं तल्लक्षणं तैरनुमतमिह च स्याद्धि कार्याश्रयत्वम् ॥ ६४ ॥

नित्याया इति ॥ **भूषणमतानुसारिणो** नित्याया एव बुद्धेरद्रव्यत्वमभिदधत एव; विषयविषयिभावमस्याः कृतकमकथयन्, मुक्तावस्थायां नित्यानन्दाविर्भाववचनात् । आविर्भावो हि नित्येन ज्ञानेन तस्मिन् काले तस्यैवानन्दस्य संबन्धः । स च संबन्धः प्रागभावात् तस्मिन् काले सत्त्वाच्च कार्य एव, तथा च सति स्वाभीष्टद्रव्यलक्षणप्रस्मरणमेषामेतादृशव्यवहारनिदानम् । तदिदमाह—**स्वाभीष्टेति** । समवायिकारणं द्रव्यमिति द्रव्यलक्षणं तैरनुमतम् । समवायिकारणत्वं च कार्याश्रयत्वमिति चानुमतम् । इह च विषयविषयिभावस्य कार्यत्वे तदाश्रयत्वाद्विज्ञानानन्दयोर्द्रव्यत्वमेव स्यादिति भावः ॥ ६४ ॥ **इति अद्रव्यपक्षे नित्यधीविषयत्वस्य कार्यत्वानुपपत्तिः** ॥

425. प्राकट्यं नाम धर्मं कतिचन विषये बुद्धिसंबन्धजन्यं
मन्यन्ते तन्न दृष्टं व्यवहरणविधावानुगुण्यं तु भानम् ।
क्वापि स्वाभाविकं स्यात् क्वचन भवति धीगोचरत्वात्मकं तत्
भातीत्यादिप्रयोगः स्वदत इति नयात्तत्र कर्मत्वगर्भः ॥ ६५ ॥

बुद्धिरूपप्रकाशातिरेकेण विषयगतं प्राकट्यं नाम धर्मं केचिदूचिरे । तदनुवदति—**प्राकट्यमिति** ॥ तन्निराकरोति—**तन्नेति** । कथं तर्हि विषयभानमित्यत्राह—**व्यवहरणेति** । व्यवहारयोग्यत्वमेव भानमित्यर्थः । तच्च व्यवहारयोग्यत्वं क्वापि—स्वयंप्रकाशे वस्तुनि स्वाभाविकं स्यात् । क्वचन—परप्रकाशे वस्तुनि धीगोचरत्वात्मकं तद्भवति । ननु धीरेव भानं चेत् कथं तर्हि भातीत्यादिरर्थसामानाधिकरण्येन व्यवहार इत्यत्र प्रतिबन्द्या उत्तरमाह—**स्वदत** इति । यथा

देवदत्तास्वादकर्मभूतस्यापि मोदकस्य, देवदत्ताय स्वदते मोदक इति कर्मत्वगर्भः कर्तृ[त्व]व्यवहारः, एवमत्रापि भातीति व्यवहारः ॥ ६५ ॥

426. इष्टद्विष्टप्रनष्टादिषु च परगतैः कथ्यतेऽन्यद्विशिष्टं
ज्ञातत्वोक्तावपीत्थं व्यवहृतिनियमास्तावतैवोपपन्नाः ।
प्राकट्येऽसिन् गुणादिष्वपि कथमधिकं भूतभव्येषु च स्यात्
कर्मत्वं तु क्रियार्थे सति फल इति च प्रायिकव्याप्तिहानेः ॥ ६६ ॥

इष्टेति ॥ किंच इष्टद्विष्टप्रनष्टादिषु व्यवहारेषु पुरुषादिनिष्ठैरेव इच्छादिभिर्विशिष्टो विषयः कथ्यते । इत्थं ज्ञातो घटः प्रकटो घट इत्याद्युक्तावपि व्यवहारनियमाः तावतैव—आत्मनिष्ठज्ञानेनैव उपपन्नाः । अन्यथा प्राकट्ये गुणादिष्वपि भूतभव्येषु च ज्ञातत्वादिव्यवहारसिद्ध्यर्थं प्राकट्यं कल्प्यं स्यात् । न च तद्युज्यते । ननु क्रियाफलशालित्वं कर्मत्वम् । तत् प्राकट्याभावे कथं स्यादित्याशङ्क्य निराकरोति—**कर्मत्वमिति** । प्रायिकमिदं लक्षणम्; न तु व्याप्तम् । गमनक्रियायाः फलं ग्रामप्राप्तिः; न च प्राप्तेरपि प्राप्त्यन्तरमुपलभ्यते ॥ ६६ ॥

427. आधत्ते धीः क्रियात्वात् किमपि गमनवत् कर्मणीत्यप्य[सारं]युक्तं
दत्तानेकोत्तरत्वान्न च फलमधिकं भाति हानादिमात्रात् ।
हेतुर्धात्वर्थता चेदतिचरणमथ स्पन्दता स्यादसिद्धि-
र्धीस्वारस्यानृशंस्यादनुमतमधिकं कैश्चिदसत्सयूथ्यैः ॥ ६७ ॥

तर्ह्यनुमानात् प्राकट्यं साधयाम इति वदतः पक्षमनुवदति—**आधत्त** इति ॥ ज्ञानं स्वकर्मणि किंचित् करोति, क्रियात्वाद् गमनक्रियावदित्यप्ययुक्तम् । **दत्तेति** । इष्टद्विष्टादिषु व्यभिचारादेरित्यर्थः । तद्विवृणोति—**न चेति** । हानोपादानादिबुद्धिव्यतिरेकेण विषयगतं फलं नोपलभ्यत इत्यर्थः । किंच क्रियात्वादिति हेतुर्धात्वर्थतामात्रं चेदतिचारः । न हि सर्वेषामपि धात्वर्थानामुत्तरोत्तरधात्वर्थाः फलम्; अनवस्थानात् । परिस्पन्दनरूपत्वाङ्गीकारे असिद्धिरेव स्यात् । तदिदमाह—**असिद्धिरिति** । इत्थं प्राकट्यं स्वमतेन निराकृत्य एकदेशिमतेन तदङ्गीकारमप्यनुवदति—**धीस्वारस्येति** । कैश्चिदित्युक्तिस्तदनङ्गीकारं द्योतयति ॥ ६७ ॥ इति **प्राकट्याख्यधर्मान्तरक्लृप्तिभङ्गः** ॥

428. इच्छाद्वेषप्रयत्नाः सुखमितरदपि ज्ञानतो नातिरिक्ता
या धीस्तद्धेतुरिष्टा न तदधिकतया कल्पने कोऽपि लाभः ।
पर्यायत्वं विशेषे न तु भवति यथा प्रत्यभिज्ञादिभेदे
नो चेदीर्ष्याभ्यसूयाभयधृतिकरुणाद्यन्यदन्यच्च कल्प्यम् ॥ ६८ ॥

इच्छाद्वेषादीनां ज्ञानादतिरिक्तत्वमाहुरन्ये । तद्दूषयति—**इच्छेति** ॥ तत्र कल्पनालाघवं प्रमाणमाह—**या धीरिति** । इच्छादिहेतुभूतानुकूलादिविषया बुद्धिरेव इच्छादिव्यवहारमातनोति; तदतिरिक्तकल्पने न कोऽपि लाभः; गौरवदोष एव लभ्यते । तर्हि ज्ञानेच्छादीनां पर्यायत्वं स्यादित्याशङ्क्य परिहरति—**पर्यायत्वमिति** । यथा ज्ञानत्वाविशेषेऽपि प्रत्यभिज्ञास्मृत्यनुमित्यनुभवादिभेदे न पर्यायत्वम्; तद्वदिहापीति । नो चेत् ईर्ष्याभ्यसूयाभयधृतिकरुणाशान्तितुष्ट्यादि-

व्यवहाराणामपि विषयलाभार्थमर्थान्तरं कल्प्यमित्यनियतिरेव स्यात् ॥ ६८ ॥ **इति इच्छादीनां बुद्धिविशेषातिरिक्तत्वभङ्गः** ॥

429· **चेतःस्रोतस्स्रुतीनां चिदवधिकतया चैत्तसङ्केतभाजां**
रागद्वेषादिकानामभिदधतु कथंभावमस्थेमभावाः ।
एतेषां हेतुसाध्यक्रमनियतिमतां सर्वचित्साक्षिकाणां
कथ्येतातथ्यभावे कथमिव कथकद्वन्द्वयुद्धावतारः ॥ ६९ ॥

अत्र **बौद्धास्तु** चित्तचैत्तरूपेण द्वेधा विभागं वर्णयन्ति । तत्र चित्तमिति विज्ञानसन्ततिरुच्यते; **चैत्तमिति** चित्तानुबन्धिकं रागद्वेषादिकम् । तदेषां न संघटत इत्याह—**चेत** इति ॥ विज्ञानस्रोतोविशेषाणां चिदवधिकतया—विज्ञानमात्रवर्तित्वेन चैत्तादिव्यवहारभाजां रागद्वेषादीनाम् अस्थेमभावाः—क्षणिकत्ववादिनः कथं सद्भावमभिदधतु? विज्ञानस्योत्पन्नापवर्गत्वेन चैत्तरूपावस्थान्तरभाक्त्वं न संघटत इत्यर्थः । तर्हि चैत्तानां सद्भाव एव नास्तीति वदाम इति चेत्; तच्च नोपपद्यत इत्याह—**एतेषामिति** । हेतुसाध्यक्रमनियतिमतां—कार्यकारणभावो हि बौद्धानां सत्त्वे नियामकम् । अतश्चैत्तानामपि कार्यकारणभावदर्शनादङ्गीकार्यं सत्त्वम् । सर्वचित्साक्षिकाणां—प्रत्यक्षेण सर्वैरुपलभ्यमानानामित्यर्थः । न हि सर्वज्ञेनाप्युपलब्धानां चैत्तानामबाधितानां [कथमपि च] मिथ्यात्वं वक्तुं शक्यते । तेषां रागादीनामतथ्यभावे कथमिव कथकद्वन्द्वयुद्धावतारः कथ्येत? वादाधिकार एव न स्यादिति स्वप्रवृत्तिविरोधः ॥ ६९ ॥ **इति रागद्वेषादिमिथ्यात्वमतभङ्गः** ॥

430· **तत्रेच्छैव द्विधोक्ता विषयनियमतो रागविद्वेषनाम्ना**
पूर्वस्तीव्रस्तु कामः पर इह भजते तादृशः क्रोधसंज्ञाम् ।
एकैवेच्छा सिसृक्षा भगवत उदिता संजिहीर्षेति चान्यै-
स्तद्वल्लोके न किं स्यादधिकमिह तु चेत्कल्प्यतेऽतिप्रसक्तिः ॥ ७० ॥

रागद्वेषयोरिच्छाभेदत्वमाह—**तत्रेति** ॥ अनुकूलविषयोपादानेच्छा रागः, प्रतिकूलविषयजिहासा द्वेषः । अतो विषयभेदेनैव नियतिसिद्धौ गुणभेदो न कल्प्यः । तावेव रागद्वेषौ तीव्रभावमासाद्य कामक्रोधाविति व्यपदिश्येते । अत्र प्रतिबन्दीमाह—**एकेति** । यथा न्यायदर्शने ज्ञानचिकीर्षाप्रयत्नवत ईश्वरस्येच्छैव चिकीर्षा संजिहीर्षा रिरक्षिषेत्यादिव्यपदेशभागिनी विषयभेदेन, एवं लोकेऽपीच्छाया एव विषयभेदेन व्यवहारो भवतु; अन्यथाऽतिप्रसक्तिरित्याह—**अधिकमिति** । बुभुक्षापिपासाजिहीर्षेत्यादिकं सहस्रमपि कल्पनीयं स्यादित्यर्थः ॥ ७० ॥ **इति द्वेषस्यापीच्छाविशेषत्वम्** ॥

431· **इच्छातः कार्यसिद्धौ किमिह यतनमित्यन्तरा कल्प्यतेऽन्य-**
त्तन्मोघत्वोपलब्धेरिति यदि यतने कल्पितेऽप्येतदेवम् ।
मैवं व्यावर्तमानादनुगतमधिकं वर्ण्यते मानविद्भि-
र्वाञ्छन्तोऽपि ह्ययता वयमिह पवनस्पन्दनेन्दूदयादौ ॥ ७१ ॥

अत्र कश्चिदाह—यदीच्छातिरिक्तद्वेषपरित्यागः, तर्हीच्छैव प्रयत्नोऽपि भवतु; किमनेन प्रयत्नेनेति । तदिदमाह—**इच्छात** इति ॥ इच्छायाः कदाचिद्व्याघातोपलब्धेर्यत्नः कल्प्यत इति चेत्, यत्ने कल्पितेऽपि व्याघातोपलब्धिस्तुल्या;

नैतावता गुणान्तरं कल्प्यत इति भावः । तदेतन्निराकरोति—मैवमिति । व्यावर्तमानादनुवर्तमानमधिकमिति हि विद्वद्भिर्वर्ण्यते न्यायः । तथा चात्र वाञ्छन्तोऽपि केचिदयत्ना एव वर्तन्ते । यथा चन्द्रोदयमभिवाञ्छन्ति न पुनस्तत्र यतन्ते । तस्मादनुदवर्तमानाया इच्छाया व्यावर्तमानो यत्नो बुद्ध्यवस्थाभेदत्वेऽपि विजातीयावस्थान्तरमिति भावः ॥ ७१ ॥ इति इच्छामात्रातिरिक्तप्रयत्नावस्थासिद्धिः ॥

432. प्राणस्पन्दस्सुषुप्तिप्रभृतिषु घटते तादृशादृष्टमात्रात्
यत्त्वं यत्ने निदानं वदसि भव[तु]ति तल्लाघवात् प्राणवृत्तौ ।
धीवृत्तिश्चैव यत्नः स्थित इति स कथं काष्ठकल्पे सुषुप्ते
नो चेद् बाह्यानलादेर्ज्वलनमपि ततः कल्प्यतां न त्वदृष्टात् ॥ ७२ ॥

अत्र केचिद्बुद्धिपूर्वकप्रयत्नातिरेकेण जीवनपूर्वकं प्रयत्नान्तरं कल्पयन्ति । तन्न संघटत इत्याह--प्राणेति ॥ सुषुप्त्याद्यवस्थासु प्राणस्पन्दहेतुत्वेन स प्रयत्नः परिकल्प्यते । स एव प्राणस्पन्दस्तावददृष्टमात्रादेव भवतु । भवताऽपि चैतन्न परिहार्यम् ; प्रयत्नस्यैव निदानतया तत्रादृष्टमेव हि भवान् वदति ; तदेवादृष्टं लाघवात् प्राणप्रवृत्तौ [निदानं भवतु] कारणं भवेत् । ततो गौरवभिया तत्र प्रयत्नो न कल्प्यः । किंच प्रयत्नोऽपि बुद्धिविशेषतया निर्णीतः । तथा च काष्ठकल्पे सुषुप्ते प्रयत्नो व्याहन्यते । इत्थमनङ्गीकारे तवाग्नेरूर्ध्वज्वलनमित्यादिकमपि प्रयत्नादेव कल्प्यं स्यात् ; न पुनरदृष्टादित्याह—नो चेदिति ॥ ७२ ॥ इति जीवनपूर्वकप्रयत्ननिरासः ॥

433. स्याद् दुःखाभावमात्रं सुखमभिदधतो वैपरीत्यप्रसक्तिः
स्वापादौ दुःखसिद्धिर्न यदि सुखमपि ह्यत्र नैवास्ति तादृक् ।
शीतोष्णातीतनीतेर्द्वितयसमधिकावस्थितिर्दुस्त्यजाऽत-
स्तत्तच्छब्दप्रयोगेष्वनियतिरुचितैस्संघटेतोपचारैः ॥ ७३ ॥

अत्र कश्चिच्चोदयति—एवं यत्नापलापे सुखमप्यलपितुं शक्यत इति । दुःखाभावमात्रमेव सुखं स्यादिति वदन्तं प्रतिबन्द्या निराकरोति—स्यादिति ॥ दुःखाभावमात्रस्यैव सुखत्वे सुखाभावमात्रस्यापि दुःखत्वं स्यादित्यर्थः । स्वापादौ सुखाभावेऽपि दुःखसिद्धिर्नास्तीति चेत् तर्हि तत्र दुःखाभावेऽपि सुखसिद्धिर्नास्तीति तुल्यम् । अतः स्वापे सुखदुःखाभावावुभावपि वर्तेते ; अतस्तदतिरिक्तं सुखमपि दुःख[मपि]वत् कल्पनीयमिति भावः । दृष्टं च लोके शीतोष्णातिरिक्तानुष्णाशीतकल्पनम् । एवं सुखदुःखरूपद्वितयावस्थाविरहितसुषुप्त्यवस्था दुस्त्यजेत्याह—शीतेति । तर्हि भारावतरणादिषु सुखशब्दः कथम् ? सुखोपभोगाभावमात्रे दुःखशब्दो वा कथं प्रयुज्यते ? इत्यत आह—तत्तदिति । औपचारिकाः प्रयोगास्सहस्रशोऽपि सन्तु ; न हि शब्दप्रयोगमात्रादुपचारसहादर्थतत्त्वं निश्चाययितुं शक्यत इति भावः ॥ ७३ ॥ इति सुखदुःखोदासीनरूपावस्थात्रयसिद्धिः ॥

434. भेदस्त्रेधा मतीनां ह्युपधिनियमितैरानुकूल्यादिधर्मै-
स्तस्यैवात्यन्तहानेर्निरुपधिकसुखस्तादृशो धीविकासः ।
निस्सीमब्रह्मतत्त्वानुभवभवमहाह्लाददुग्धार्णवेऽस्मिन्
निश्शेषैश्वर्यजीवानुभवरसभरो बिन्दुभावोपलभ्यः ॥ ७४ ॥

एवमौपाधिकानां दुःखमिश्राणामनुकूलविज्ञानानामत्यन्तहानेर्निरुपाधिकसुखरूपो मुक्त्यवस्थायां यो बुद्धिविकासस्तस्मिंस्तादृशानन्दरूपावस्थाविशेषे चतुर्मुखैश्वर्यपर्यन्तस्यैश्वर्यस्य जीवानुभवस्य चात्यन्ताल्पीयस्त्वमेवेति दुग्धार्णवतद्बिन्दुदृष्टान्तेनोपवर्णयति—**भेद** इति ॥ अक्षरार्थः स्वयमेव भाव्यः ॥७४॥ **इति निरुपाधिकानन्दरूपबुद्ध्यवस्थाविशेषः ॥**

435. संसारे नास्ति किञ्चित् सुखमिति कतिचित्तद्धटेतोपचारा-
न्नो चेद्व्युत्पत्तिहीनं सुखपदमधिकं तत्सुखं नाभिदध्यात् ।
तस्माद् दुःखोत्तरत्वप्रभृतिभिरिह तद्दुःखमित्युक्तमाप्तैः
क्ष्वेलोपश्लेषदुष्टे मधुनि विषमिति व्याहृतिः किं न दृष्टा ॥ ७५ ॥

केचित्तु संसारेषु सुखमेव नास्तीत्याहुः ; तदौपचारिकमित्याह—**संसार** इति ॥ अन्यथा सुखपदव्युत्पत्तिरेव न स्यात् । तथा चालौकिकमपि सुखं सुखशब्दो नाभिदध्यादित्याह—**नो चे**दिति । कथं तर्ह्याप्तैस्संसारस्य दुःखरूपत्वमुच्यत इत्याशङ्क्य परिहरति—**तस्मा**दिति । दुःखोत्तरत्वाद् दुःखत्वमभिधीयत इति परिहारः । तत्र दृष्टान्तमाह—**क्ष्वेले**ति ॥ ७५ ॥ **इति सांसारिकसुखस्य दुःखत्वोक्तिनिर्वाहः ॥**

436. धर्मोऽधर्मश्च तत्तत्फलकरणतया शास्त्रसिद्धं क्रियादि-
द्वारं त्वेतस्य कालान्तरनियतफले स्यादिहादृष्टमन्यत् ।
आहुस्तत् केचिदन्तःकरणपरिणतिं वासनां चेतसोऽन्ये
पुंधर्मं केचिदेके विभु किमपि परे पुद्गलांस्तत्सयूथ्याः ॥ ७६ ॥

अथ धर्माधर्मलक्षणं तत्साध्यादृष्टस्वरूपं च विभज्य दर्शयति—**धर्म** इति ॥ *चोदनालक्षणोऽर्थो धर्म इति शास्त्रैकसमधिगम्यं श्रेयस्साधनं धर्म इत्युच्यते; स तु क्रियादिरेव; द्रव्यक्रियागुणादीनां धर्मत्वं स्थापयिष्यते इत्याद्यभिधानात् । चिरध्वस्तस्यापि कर्मणः कालान्तरभाविफलानुगुणं किमपि द्वारमन्यददृष्टमुपादेयम् । तच्चान्तःकरणपरिणतिरिति **साङ्ख्याः** प्राहुः । चेतसो वासनेति **सौगताः** । पुंधर्म इति **न्यायवादिनः** । विभुरूपं किमपि तत्त्वान्तरमिति **जैनैकदेशिनः** । पुद्गलरूपमिति **तत्सयूथ्याः** । एतस्य सर्वस्य कल्पनामात्रसिद्धत्वात् तत्तत्कर्माचरणपरिणतेश्वरबुद्धिविशेष एवादृष्टमिति तत्त्वविदां संप्रदाय इति हृदयम् ॥ ७६ ॥ **इति धर्माधर्मलक्षणतत्साध्यादृष्टस्वरूपमतभेदाः ॥**

437. तुल्ये सेवादिहेतौ फलभिदुरतया साध्यते चेददृष्टं
हेतोस्सूक्ष्मोऽस्तु भेदो न खलु समुचिता धर्मिणोऽन्यस्य क्लृप्तिः ।
व्याख्यातं यत्तु बाह्यैर्विषयसमफलप्रापकत्वं क्रियाणां
तत्स्यातेऽतिप्रसक्तिं तदिह न निगमादन्यतोऽदृष्टसिद्धिः ॥ ७७ ॥

अस्त्वदृष्टं यत्किंचिदेव, तत् *सेवाध्ययनतुल्यत्वे दृष्टा हि फलभिन्नतेत्युक्तप्रकारेण फलभेदात्परिकल्प्यते, न पुनरागमैकसमधिगम्यमिति केचिदाहुः । तदिदमनुवदति—**तुल्य** इति ॥ तत्रान्यथासिद्धिमाह—**हेतो**रिति । दृष्टेष्वपि कारणेषु यत्किंचिद्वैषम्यात् फलभेदोऽस्तु । किमनेनादृष्टेन ? अन्यथा कल्पनागौरवादनौचित्यमेवेत्याह—**न खल्वि**ति । अतिरिक्तादृष्टकल्पनायामदृष्टं कल्प्यम्, तस्य च भेदः कल्प्यः ; तथा च गौरवम् । अस्माकं तु दृष्टेष्वेव कारणेषु

भेद एव कल्प्यः। अतो लाघवमिति भावः। तस्मादागमैकसमधिगम्यमदृष्टमित्याकूतम्। अत्र केचित् यादृशो विषयसुखरूपो दुःखरूपो वा, तादृशमेव फलं क्रियाया जायत इति [वदन्ति]। तदिदमतिप्रसक्तिमेव सूते। विषयस्य सुखात्मकत्वे सुखात्मकं फलमिति न नियमः; पापरूपसुखेन दुःखरूपफलस्य प्राप्तेः। एवं दुःखात्मकत्वे दुःखं फलमिति न नियमः; दुःखरूपपुत्रशिष्यादिशिक्षणादिना सुखस्यैव सिद्धेः। अतश्शास्त्रादेवादृष्टसिद्धिः, न पुनस्स्वकपोलकल्पितादनुमानादित्याह—**तदिहेति** ॥ ७७ ॥ **इति अदृष्टस्यागमैकसिद्धत्वम्** ॥

438. **निस्संकोचान्निषेधात् क्वचन फलतयाऽनूदितांहस्तु हिंसा**
रुन्धे सामान्यमङ्गे विधिरनुमितिरप्यत्र बाधादिदुःस्था।
स्वल्पो दोषो विमृष्टे सुपरिहर इह क्रत्वनुग्राहके स्या-
दित्युक्तं सांख्यसक्तैः पशुहितवचनान्नेति शारीरकोक्तम् ॥ ७८ ॥

एवमदृष्टस्यागमैकसमधिगम्यत्वे सिद्धे विधिनिषेधव्यापारपरिशोधनेन श्येनाग्नीषोमीयवैषम्यमाह—**निस्सङ्कोचा-दिति** ॥ अयमर्थः—श्येनेऽपि हिंसा दृश्यते अग्नीषोमीयपश्वालम्भनेऽपि। प्राणवियोजनफलो व्यापारो हिंसाशब्देनाभिलप्यते। तदुभयत्रापि समानम्। अथापि श्येने हिंसा न विहिता; अपि तु रागप्राप्ता। यदि हिंस्याच्छ्येनेन हिंस्यादिति हि तत्र विधिक्रमः; न पुनः हिंस्यादेवेति। तथा च तत्र हिंसाया रागप्राप्तत्वात् *न हिंस्यादिति निषेधवचनं तत्र निस्सङ्कोचम्। तेन फलतयाऽनूदिता हिंसा तत्र निषिध्यते, न पुनः श्येनः; *श्येनस्तत्रासिवत् पृथगिति पृथङ्निर्देशात् विहितत्वाच्च। तदिदमाह—**अंहस्तु हिंसेति**। [सा] रागप्राप्ता हिंसा शास्त्रनिषिद्धत्वात् पापमित्यर्थः। अग्नीषोमीयपश्वालम्भने तु प्राणवियोजनफलव्यापाररूपत्वेन हिंसात्वे सत्यपि, *न हिंस्यादिति सामान्यम् *आलभेतेति विशेषविधिरुपरुन्धे। विशेषविधिप्राप्ते सामान्य[स्य]निषेधस्य रागप्राप्तमात्रविषयतया सावकाशस्य दुर्बलत्वात्। अथापि अग्नीषोमीयहिंसा अधर्म्या हिंसात्वाद् ब्राह्मणहिंसावदित्यनुमितिरागमबाधसोपाधिकत्वाभ्यां दुःस्थेत्याह—**अनुमितिरिति**। अत्र **साङ्ख्या** एवं मन्यन्ते—अग्नीषोमीयपश्वालम्भनविधिरालम्भनस्य क्रतूपकारमाह। *न हिंस्यादिति तु वाक्यं हिंसाशब्दस्यासङ्कुचित[विषय]वृत्तित्वेन अग्नीषोमीयहिंसामपि गृह्णाति। तथा च अस्या अपि हिंसायाः किंचित् पापहेतुत्वमस्ति; तच्च वैदिकत्वात् सुपरिहरमिति। तत्रैवं **शारीरकशास्त्रे** परिहार उक्तः—*अग्नीषोमीयपश्वालम्भनस्य परदुःखोत्पादकत्वे सत्यपि हिंसाशब्दवाच्यत्वं नास्तीति। न हि व्रणादिशान्त्यर्थं दाहच्छेदादिकारिषु वैद्याम्बष्ठादिषु हिंसकत्वमस्ति। न च पुत्रशिक्षादिकारिषु पित्रादिषु तर्जनादिभिर्हिंसकत्वमुच्यते। अशास्त्रीयकर्मणा परदुःखाधानकारिणामेव हिंसकत्वम्। अत्र पुनश्शास्त्रीयकर्मानुरोधेन प्राणवियोजनेऽपि न हिंसकत्वम्; अपि तु रक्षकत्वमेव, पापफलपरिणतिरूपपशुशरीरविच्छेदेन पशोरेव निरतिशयसुखभोगानुरूपविशिष्टशरीरग्रहणहेतुत्वात्। तदिदं सर्वमभिप्रेत्याह—**पशुहितवचनादिति**। *न वा उ वे तन्म्रियसे नरिष्यसि देवाँ इदेषि पथिभिस्सुगेभिरिति मन्त्रवर्णेन पशोर्विशिष्टदेशप्राप्तिरुच्यते। अयमत्र विभागः—अग्नीषोमीयपश्वालम्भनस्य हिंसात्वमभ्युपगम्य *आलभेतेति विधिबलात् *न हिंस्यादिति निषेधस्य सङ्कोचमाहुः केचित्। अपरे पुनः श्रुतिस्मृतिबलाद्धिंसात्वमेव नाभ्युपगच्छन्ति; अल्पीयसा दुःखेन अधिकसुखप्राप्तिहेतोरहिंसात्वात्, *न म्रियसे नरिष्यसीति तथैव श्रुतत्वाच्चेति ॥ ७८ ॥ **इति श्येनाग्नीषोमीयादिवैषम्यम्** ॥

439. सिध्येद्वा विश्ववृत्तेरनितरफलतास्थापनाद्यैरदृष्टं
तत्सत्ताज्ञप्तिमात्रात्तदुचितनियतानुष्ठितिर्नैव सिध्येत् ।
तस्माच्चर्याविशेषे श्रुतिरिह शरणं स्वर्गमोक्षादिहेतौ
सैवादृष्टस्वरूपं प्रथयतु बहुधा तत्तदुक्ताद्विविक्तम् ॥ ७९ ॥

इत्थं श्रुतिरेवादृष्टनियमे शरणमिति निर्णीतम् । अन्वारुह्याप्याह—**सिध्येदिति** ॥ *विफला विश्ववृत्तिर्नो इत्यादिना हेतुकलापेन अदृष्टसामान्यं सिध्यतु; तथाऽपि तत्सद्भावज्ञानमात्रान्नियतानुष्ठानं न सिध्येत् । तदिदमाह—**तत्सत्तेति** । स्वर्गस्वाराज्याद्यनन्तफलविशेषहेतुकर्मानुष्ठानविशेषसिद्धिर्नानुमानादिति । तस्मादनुष्ठानविशेषे स्वर्गमोक्षादिहेतौ तदङ्गकलापप्रकारविशेषे च श्रुतिरेव शरणम् । सैव श्रुतिरदृष्टस्वरूपमपि प्रथयतु । तत्तदुक्ताद्विविक्तम्—* अन्तःकरणवृत्तिर्वेत्याद्युक्ताद्विविक्तम् ईश्वरसङ्कल्परूपमदृष्टं श्रुतिरेव प्रथयत्वित्यर्थः ॥ ७९ ॥ **इति अदृष्टमात्रस्यान्यतस्सिद्धावपि श्रुत्या तद्विशेषनिष्कर्षसिद्धिः ॥**

440. शक्तिर्यागादिकस्य स्वफलवितरणे संभवे वा फलस्य
स्थाप्या मध्ये तयोरित्यबहुमतिपदं सत्सु तौतातिती वाक् ।
शक्ताभावे हि शक्तिर्न भवति शमितो धर्मधर्म्यैक्यजल्प-
स्तद्द्वारे शक्तिशब्दो यदि भवतु परं क्लृप्तिमस्य क्षिपामः ॥ ८० ॥

अथ *अन्तःकरणवृत्तिर्वेत्यादिभिः परमतमनूद्य फले प्रवृत्तयागशक्तिः स्वोत्पत्तौ प्रवृत्तफलशक्तिर्वा अदृष्टपदवाच्यमिति ह्युक्तं **कौमारिलैः**, तदयुक्तमित्याह—**शक्तिरित्यादिना वागित्यन्तेन** पूर्वार्धेन ॥ तस्मिन् पक्षे व्याघातमाह—**शक्ताभाव** इति । यागो नष्टस्तस्य शक्तिरनुवर्तत इति व्याहतम् । फलं भावि तस्यापि शक्तिः प्रागेवास्तीति च व्याहतम् । ननु धर्मधर्मिणोरैक्यात् शक्तिसद्भावे शक्तस्यापि सद्भावोऽस्तीत्यतो न व्याघात इत्याशङ्क्य परिहरति—**शमित** इति । धर्मधर्मिणोरैक्यं भेदाभेदनिराकरणादेव निरस्तम् । तर्हि द्वारमात्रे शक्तिशब्दं प्रयुञ्ज्महे इति चेत्, भवत्वयमौपचारिकः प्रयोगः; नैतावताऽस्माकं कश्चिद्विरोधः । अपि तु **भाट्टो**क्तामदृष्टक्लृप्तिं **प्राभाकरो**क्तामदृष्टवाच्यत्वक्लृप्तिं च प्रतिक्षिपामः । तदिदमाह—**परमिति** ॥ ८० ॥ **इति क्रियादिशक्तिमात्ररूपादृष्टक्लृप्तिनिरासः ॥**

441. द्वारं तत्तत्फलाप्तेः श्रुतिभिरवधृतौ देवताप्रीतिकोपौ
व्याचक्रे देवपूजा यजनमिति न तन्न श्रुतं वाक्यविद्भिः ।
आम्नातेऽपेक्षितेऽर्थे न च नयनिपुणैरश्रुतं कल्पनीयं
नो चेत्स्याद्दत्ततोयाञ्जलिरिह भवतां रात्रिसत्रादिनीतिः ॥ ८१ ॥

अदृष्टस्य देवताप्रीत्यादिरूपत्वं पूर्वोपक्षिप्तं समर्थयते—**द्वारमिति** ॥ *स एवैनं भूतिं गमयति, *स एनं प्रीतः प्रीणाति, *एष एव साधु कर्म कारयति तम्, *क्षिपाम्यजस्रमशुभानित्यादिभिः प्रमाणशतैः ईश्वरप्रीतिकोपाभ्यां धर्माधर्मफलप्राप्तिरवगम्यते । किंच *यज देवपूजायामिति यजतेर्देवतापूजनवाचित्वं विद्वद्भिरवगम्यते । पूजनं च प्रीतिहेतुभूतस्सेवाविशेष इति सुप्रसिद्धम् । अतो यज्ञाद्याराधितो भगवान् फलं ददातीति वैदिकसिद्धान्तः । न चात्रापेक्षितेऽर्थे साक्षादीश्वरसङ्कल्पात्मनि द्वारे श्रुत्यैव प्रतिपन्ने निरर्थकमेवादृष्टरूपं किञ्चित् कल्पनीयम् । विध्यपेक्षितस्यार्थवादादिप्रति-

पन्नस्यार्थस्य स्वीकार एव हि न्याय्य इति मीमांसकमर्यादा । तदिदमाह—**आम्नात** इति । एवमनङ्गीकारे दोषमाह—**नो चेदि**ति । **रात्रिसत्रन्याये** हि *प्रतितिष्ठन्ति ह वा एते य एता रात्रीरुपयन्तीत्यर्थवादप्रतिपन्ना प्रतिष्ठा फलतयाऽङ्गीक्रियते । *स्वर्गकामो यजेतेत्यादौ स्वर्गस्वरूपे विधिवाक्यप्रतिपन्नेऽपि स्वरूपविशेषपरिशोधनं *दुःखेन यन्न संभिन्नमिति अर्थवादवाक्येन क्रियते । तच्च विध्यपेक्षितत्वादनुमन्यते विधिनाऽपि । एवं तेषुतेषुष्वधिकरणेषु विध्यपेक्षितार्थप्रतिपत्तिरर्थवादादिभिरिति **मीमांसकनिर्णयः** । अतः श्रुता देवताप्रीतिरेव द्वारभूतमदृष्टमिति शिष्टालापः ॥ ८१ ॥
इति अदृष्टस्य देवताप्रीत्यादिरूपत्वम् ॥

442. **आराध्यादिप्रकाशः स्फुटमुपकुरुते मन्त्रसाध्यो विधीनां**
प्राशस्त्यादिप्रतीतिर्न च भवति मृषावर्णनैरर्थवादैः ।
सत्येऽप्याकाङ्क्षितेऽर्थे तदुभयगमिते वाक्यभेदादि न स्या-
ल्लोकेऽप्येवं हि दृष्टं तदनुगतिमुचां सर्वशास्त्रप्रकोपः ॥ ८२ ॥

मन्त्रार्थवादयोराराध्यादिप्रकाशपरत्वेऽपि न वाक्यभेद इत्याह—**आराध्यादी**ति ॥ आराध्यादिप्रकाशो मन्त्रसाध्यो विधीनामुपकुरुते ; तेन विध्युपकारकत्वान्नैकवाक्यताभङ्गः । एवमर्थवादसाध्या प्राशस्त्यादिप्रतीतिरप्यर्थस्य मिथ्यात्वे विध्युपकाराय न कल्पते । अतोऽर्थवादप्रतिपन्नार्थतथात्वं प्राशस्त्यमेव दृढीकरोति । तदिदमाह—**प्राशस्त्यादी**ति । न ह्यसौ चतुर्वेदाभिज्ञः मयोच्यमानं मिथ्येत्युक्तौ प्राशस्त्यं प्रतीयते । अतो विध्यपेक्षितार्थद्वये मन्त्रार्थवादाभ्यां याथातथ्येन प्रतिपन्ने न वाक्यभेदशङ्का स्यात् । तदेतदाह—**सत्येऽपी**ति । न चैतद्वेदमात्रनियतम् ; लोकेऽपीयमेव गतिरित्याह—**लोकेऽपी**ति । सप्तद्वीपाधिपतिर्महीपतिश्चतुर्दशविद्यास्थानविद् ब्राह्मण इत्यादिलोकव्यवहारः स्वार्थ[प्रामाण्य]मेव पुरस्कुरुते । अन्यथा तत्तदाधिक्यप्रतिपादकानां श्रुतिस्मृतीतिहासपुराणानां साकल्येनाप्रामाण्यप्रसङ्ग इत्याह—**तदनुगतिमुचा**मिति ॥ ८२ ॥ इति **मन्त्रादेर्विवक्षितार्थत्वविरोधपरिहारः ॥**

443. **बुद्धिर्मन्त्रार्थवादैर्भवति दृढतरा देवतातद्गुणादौ**
बाधश्चातीन्द्रियेऽक्षैर्न हि भवति धियां मानता च स्वतो नः ।
दुःखासंभिन्नदेशादिकमिव फलदा देवता तत्रतत्र
प्राप्या च श्रूयतेऽतः कथय कथमियं शब्दमात्रादिरूपा ॥ ८३ ॥

इत्थं प्रमाणप्रतिपन्ने देवतास्वरूपे सति किमिति तत्तच्छब्दमात्रात्मिका देवताऽभिधीयते किम्पचानैरित्याह—**बुद्धिरि**ति ॥ अयमत्र विकल्पः—किं मन्त्रादिभिः प्रतीतिरेव नोत्पद्यते ? उत सा संशयात्मिका ? किं वा अवधारणात्मिकाऽपि बाध्यते ? अबाधिताऽपि [बौद्ध]बाध्यवत् स्वतोऽप्रमाणरूपिणीति स्वीक्रियते ? तत्राद्यं परिहरति—**बुद्धिर्मन्त्रार्थवादैर्भवती**ति । द्वितीयमप्यपाकरोति—**दृढतरा देवतातद्गुणादा**विति । तृतीयं च निराचष्टे—**बाधश्चातीन्द्रियेऽक्षैर्न हि भवति धिया**मिति । अयं विकल्पः—मन्त्रार्थवादप्रतिपन्नानामलौकिकानामर्थानां किमिन्द्रियैर्बाधः ? किं वा अनुमानेन ? न तावदिन्द्रियेण ; अलौकिकेऽर्थे खल्विन्द्रियाणां विधिनिषेधयोस्सामर्थ्यमेव नास्ति । नाप्यनुमानेन, आगमविरुद्धस्यानुमानस्य[स्यादृ]दुष्टत्वात् । अबाधितस्यापि स्वत एवाप्रामाण्यमिति चतुर्थः पक्षोऽवशिष्यते ; स तु बौद्धानामेव । तदिदमाह—**धियां मानता च स्वतो न** इति । तर्हि देवताप्रीत्यादौ श्रुतिरेव नास्तीति पञ्चमं पक्षं परिकल्पयाम इति

चेत्, तद्दृष्टापलापरूपत्वादनुपपन्नमित्याह—**दुःखेति** । यथा स्वर्गादिश्रुतिः प्रत्यक्षा एवं देवतादिश्रुतिरपि प्रत्यक्षैव श्रूयते । अतः कथमियं शब्दमात्रात्मिका देवतेति कथयसि त्वमिति परपक्षवादिनमाक्षिपति—**कथयेति** ॥ ८३॥ **इति देवतानां तत्तच्छब्दमात्रादिव्यतिरेकः ॥**

444. **प्राचीनेन्द्राद्यपाये दिशतु कृतफलं को नु कल्पान्तरादा-**
वन्ये तत्तत्पदस्था न तदुपजनकाः प्रागनाराधितत्वात् ।
मैवं यस्य श्रुतिश्च स्मृतिरपि नियतादेशरूपे स एक-
स्सर्वाराध्यान्तरात्मा न हि गलितपदो नापि सुप्तस्तदाऽपि ॥ ८४ ॥

ननु कर्मणां देवताराधनरूपत्वे कल्पान्ते पूर्वकल्पाराधिता देवता भ्रष्टाधिकाराः । कल्पान्तरे पुनरन्ये तत्तत्पदस्था देवताविशेषाः पूर्वकल्पेऽनाराधितत्वात् पूर्वकल्पकृतकर्मफलजनका न भवन्ति । अतः कथमुत्तरकल्पे पूर्वकल्पकृतकर्मफलप्राप्तिरिति चोदयति—**प्राचीनेति** ॥ उक्तमिदं निराकरोति—**मैवमिति** । *श्रुतिः स्मृतिर्ममैवाज्ञेति यस्य श्रुतिश्च स्मृतिश्च नियतादेशरूपे प्रमाणसिद्धे, स एकस्सर्वकर्मसमाराध्यः पूर्वोत्तरकल्पवर्तिसकलदेवतान्तर्यामी न हि गलितपदो भवति; नापि सुप्तवत् किमपि न जानाति । तेन पूर्वोत्तरकल्पवर्तिनोरधिकारिणोरधिपतिरन्तर्यामी च भगवानेव सर्वं फलं प्रदापयति । यथा पूर्वोत्तराधिकारिणोरधिपतिर्महाराजस्तत्तद्देशवर्तिनां तत्तत्फलप्रदानेन परिपोषक इति लोकदृष्टमेतत् ॥ ८४ ॥ **इति कर्मणां कल्पान्तरेष्वपि फलसिद्धिद्वारविशेषः ॥**

445. **अस्त्वेवं कर्मवर्गे स्वयमिह फलदो हव्यकव्यैकभोक्ता**
तन्निघ्नैस्तैः किमन्तर्गडुभिरिति च न स्वोक्तिबाधप्रसक्तेः ।
कर्माराध्यत्वमेषां दिशति फलमसौ पूर्वमाराधितस्तैः
श्रद्धेयाः श्राद्धभोक्तृद्विजवदत इमे निर्जरास्तस्य देहाः ॥ ८५ ॥

तर्हि सर्वाधिपतिस्स एव भगवान् सकलफलप्रदो भवतु ; हव्यकव्यैकभोक्तृत्वात् ; मध्ये तन्निघ्नैस्तैः किमन्तर्गडुभिरिति, एतत्स्वोक्तिबाधदुःस्थमित्याह—**अस्त्वेवमिति** ॥ देवतामुखेन भगवत्समाराधनं हव्यभोक्तृत्वम् । तदेव पितृमुखेन चेत् कव्यभोक्तृत्वमिति शास्त्रप्रसिद्धिः । अतो देवपितृप्रहाणवचनमसङ्गतम् । किंच कर्मभिराराधितो भगवान् सकलमपि फलं ददातीति शास्त्रनिर्णयः । तथा च पूर्वस्मिन् कल्पे तैस्तैरधिकारिभिः कर्मविशेषसमाराधितो भगवान् उत्तरस्मिन् कल्पे तेषा[मपि]मेव कर्माराध्यत्वेन देवतात्वं पितृत्वं च ददाति । तथा च तत्तद्देवतामुखेन भगवत एवाराधनीयत्वम्, तेषामपि च भगवद्विशेषणभूतानां कर्माराध्यत्वमिति न विरोधः । तदिदमाह—**कर्माराध्यत्वमिति** । ननु देवतानामाराध्यत्वे कथं भगवदाराधनत्वम्? तदाराधने वा कथं देवताराधनत्वमिति? तदेतद् दृष्टान्तोनोपपादयति—**श्रद्धेया** इति । यथा श्राद्धे निमन्त्रितब्राह्मणभोजने पितृदेवतयोः प्रीतिः, सैव प्रीतिः फलदायिनी, एवमाराध्यदेवतान्तर्यामी भगवान् प्रीतः फलं प्रयच्छति । अत इमे निर्जरास्तस्य देहा इति श्रुतिसिद्धमित्यर्थः ॥ ८५ ॥ **इति देवतान्तरप्रीतेरपि भगवत्प्रीत्यर्थत्वम् ॥**

446. **विश्वेशाकूतभेदव्यवहितफलदे वैधघण्टापथेऽस्मिन्**
संस्काराणां गतार्था सरणिरपि तथा मन्त्रणप्रोक्षणाद्यैः ।

राजेच्छोपात्तभोग्यप्रभृतिनियमवत्तत्र कार्यान्तरादि-
स्सत्त्वादीनां गुणानां विपरिणतिभिदां तत्फलं केचिदूचुः ॥ ८६ ॥

एवं प्रधानकर्मसु द्वारभूतां देवताप्रीतिं प्रसाध्य संस्कारकर्मस्वपि स एव देवतासंकल्पविशेषो द्वारत्वेन स्वीकार्य इति वदति—**विश्वेशेति** ॥ यथा यज्ञाद्याराधितः स्वसङ्कल्पेनैव फलं प्रयच्छति भगवान्, एवं मन्त्रणप्रोक्षणादिभिरपि संस्कारकर्मभिराराधितस्तत्तत्संस्कार्यानुबन्धिफलकरणेन तानितानि कर्माणि सगुणयतीति । कथं तर्हि तत्तत्संस्कार्यवस्तुनि नियमेनोत्तरकर्मानुष्ठानं स्यात्? न ह्यप्रोक्षितात्प्रोक्षिते कश्चिदतिशयो भवत्पक्षेऽस्ति; ईश्वरबुद्धिविशेषमन्तरेण व्रीह्यादिषु विशेषास्वीकारादित्याशङ्क्याह—**राजेच्छेति** । यथा राजेच्छया अस्येदं वाहनमायुधं वस्त्रमाभरणमित्यादिनियमकारिण्या परिगृहीतानां तेषां पदार्थानां तन्नियमानुरोधेनैव उत्तरोत्तरमारोहणादिकर्मसूपयोगनियमः, एवं तत्तत्प्रोक्षणादिकर्मविषयीकृतानामेव तेषामुपयोगो भगवदायत्त इति न विरोधः; सहकारिवशादेव सर्वं संपत्स्यत इति हि न्यायवित्संप्रदायः । इत्थं स्वपक्षमभिधाय सयूथ्यानां पक्षमप्याह—**सत्त्वादीना**मिति । प्रोक्षणादिकर्मभिर्व्रीह्यादिषु सत्त्वादिगुणपरिणतिभेदं केचिदूचुरिति, गुणपरिणतिभेदातिरेकेण प्रोक्षणादिना आधेयशक्तिर्न कल्प्येत्यर्थः । वैभवादयं पक्ष उक्तः; प्राक्तन एव पक्षः प्रामाणिक इति भावः ॥ ८६ ॥ **इति शास्त्रीयसंस्काराणां देवताप्रीत्यर्थत्वम् ॥**

447. **कृष्यादौ मर्दनादावपि च न हि परप्रीतिमूला फलाप्ति-**
स्तद्वत् स्याच्छास्त्रसिद्धेष्विति न सदफलं ह्यत्र दृष्टान्तमात्रम् ।
दृष्टौ चाज्ञानुवृत्तिप्रभृतिषु फलदौ शासितुः प्रीतिकोपौ
शिष्टौ चातस्समीची तदुपगतिरिह त्यक्तिरिष्टेऽपि वांशे ॥ ८७ ॥

ननु कृष्यादौ मर्दनादौ च परप्रीत्या फलावाप्तिर्न दृश्यते, तद्वच्छास्त्रसिद्धेष्वपि स्वशक्त्यैव फलप्राप्तिरुचितेत्याशङ्क्य निराकरोति—**कृष्यादा**वित्यादिना **न** सदित्यन्तेन ॥ केवलं हि दृष्टान्तमात्रं प्रामाणिकार्थप्रतिक्षेपकं न भवति; अन्यथाऽतिप्रसङ्गादित्याह—**अफल**मिति । अत्र प्रतिदृष्टान्तोऽप्यस्तीत्याह—**दृष्टा**विति । लोके च राज्ञामाज्ञानुवृत्तिप्रभृतिषु प्रीतिकोपौ दृष्टौ; इष्टौ च तौ फलदाविति सर्वेषाम् । एवं शास्त्रदृष्टत्वात्तावेव प्रीतिकोपौ फलदौ भवतः । अतस्तदुपगतिरेव भवतोऽपि समीची । एवं प्रमाणदृष्टान्ताभ्यां प्रतिपन्नस्यार्थस्य परित्यागे सर्वस्यापि प्रामाणिकत्वेन दृष्टस्यार्थस्य परित्यागः स्यादित्याह—**त्यक्ति**रिति ॥ ८७ ॥ **इति कर्मणां स्वयं फलदत्वौचित्यभङ्गः ॥**

448. **प्रध्वस्तं कर्म कालान्तरभवितृफलासाधकं तल्लिङादे-**
र्वाच्योऽर्थः स्थायि कार्यं न यदि कथमिवान्वेतु कामी नियोज्यः ।
तच्चापूर्वं प्रधानं फलजनकमपि स्यान्नियोज्यप्रसिद्ध्यै
नित्ये नैष्फल्यमस्येत्यभिदधुरपरे तेऽपि निर्धूतकल्पाः ॥ ८८ ॥

एवं कल्प्यापूर्वपक्षं निराकृत्य वाच्यापूर्वपक्षेऽपि **प्राभाकरोक्ते** दूषणं तुल्यमित्यतिदिशति—**प्रध्वस्त**मिति ॥ इत्थं किल वाच्यापूर्ववादिनामाशयः—चिरध्वस्तं किल कर्म कालान्तरभावि फलसाधनं न भवति । तल्लिङादेर्वाच्योऽर्थः कालान्तरभाविफलसाधकं स्थायिकार्यमपूर्वं भवितुमर्हति । इत्थं न यदि स्वर्गकामी नियोज्यः कथमस्मिन्वाक्येऽन्वयमर्हति? अन्विताभिधानं हि वाक्यकृत्यम्; न खल्वनन्वितमर्थं कदाचिदपि वाक्यमभिधत्ते । तच्चापूर्वं स्वप्राधानम्; न

पुनः कौमारिलकल्पनायामिव द्वारमात्रम् । तच्च भृत्यपोषणन्यायेन नियोज्यप्रसिद्ध्यै फलजनकमपि स्यात् । राजा हि स्वकार्यनिर्वाहाय भृत्यान् पोषयति । एवमपूर्वमपि स्वप्रसिद्ध्यै स्वर्गादिकं नियोज्यफलं प्रयच्छति । न च वाच्यं कामाधिकारे अपूर्वमस्तु, नित्ये फलाभावादपूर्वं मा भूदिति; एकत्र निर्णीतस्य शास्त्रार्थस्यान्यत्राप्यविशेषात् । कामाधिकारे लिङ्वाच्यतया स्वप्राधान्येनापूर्वे निर्णीते नित्ये फलाभावेऽपि तदेवापूर्वं लिङ्वाच्यं स्यात् । अन्यथा लिङो वैयर्थ्यं स्यात्; अर्थान्तरकल्पनेनानुवृत्तार्थाभावेन वैरूप्यं स्यादिति । अस्मिन्मते विशेषेण दूष्याभावादेतेऽपि पूर्वोक्तेन कल्पेन निर्धूता इत्याह—त इति । तुल्यं खल्वेतेषां श्रुतदेवताप्रीत्यादि[भा]हानं कल्पनागौरवं चेति भावः ॥ ८८ ॥ इति वाच्यापूर्वपक्षेऽपि कल्प्यापूर्वपक्षोक्तदूषणातिदेशः ॥

449· कृत्युद्देश्यं सुखादि स्वत इह न परं स्यादनन्यार्थवेद्यं
क्लृप्तिश्चान्यस्य हेतोरपि च परिहृतं तत्परत्वं श्रुतीनाम् ।
नित्ये चापूर्वतोऽन्यत् फलमनघगिरस्सस्मरुर्दुस्त्यजं त-
न्नो चेत् स्वस्मिन्नियोगायुतमपि निपुणान्नैव शक्तं नियोक्तुम् ॥ ८९ ॥

एवं परोक्तं वाच्यापूर्वं निरस्य तत्प्राधान्यवचनमपि निराचष्टे—कृत्युद्देश्यमिति ॥ *कृतिसाध्यं प्रधानं यत् तत्कार्यमभिधीयते इति यत्प्राधान्यमुच्यते प्रभाकरमतानुवर्तिभिः, तत्सुखादेरिति दर्शयति—सुखादि स्वत इति । अतोऽपूर्वस्यानन्यार्थवेद्यत्वं न स्यादित्याह—न परं स्यादनन्यार्थवेद्यमिति । तदेवोपपादयति—क्लृप्तिश्चेति । कालान्तरभाविस्वर्गानुकूलतयैव ह्यपूर्वं परिकल्प्यते वाच्यापूर्ववादिभिरपि । ननु कार्य एव वाक्यानां प्रामाण्यमुक्तम्? अस्माभिरपि तत्परिहृतमित्याह—अपि चेति । किंच नित्ये कर्मणि निष्फलत्वं त्वयाऽभिधीयते; तच्चायुक्तम्, अपूर्वव्यतिरेकेणाकरणे प्रत्यवायपरिहारोत्तरकर्माधिकारादिकं फलमनघगिरः—मुनयः खलु सस्मरुः; तच्च भवताऽपि दुस्त्यजमित्याह—दुस्त्यजं तदिति । एवमनङ्गीकारे नित्ये कर्मणि नियोगस्य नियोगत्वमेव बंभज्येत, स्वयं प्रवर्तकत्वाभावादिति दर्शयति—नो चेदिति । स्वयमसुखात्मकस्य नियोगस्य सुखादिहेतुभावेनैव प्रवर्तकत्वं संघटते । तद्धेतुत्वाभावे सहस्रमपि नियोगाः प्रवर्तयितुं न शक्नुवन्तीत्यर्थः ॥ ८९ ॥ इति अपूर्वप्राधान्यभङ्गः ॥

450· व्युत्पत्तिश्चेल्लिङादेः स्वयमवगमिते स्यान्मिथस्संश्रयादि-
र्नान्यैरत्रानुभूतिः स्मृतिरपि न च वस्तद्द्वयान्यो विमर्शः ।
अर्थापत्त्या मिते चेन्न गुरुमतमिदं मन्यसे तत्तथा चेत्
कल्प्येत द्वारमात्रं तदिति न खलु तद्वाच्यभावादिकल्प्यम् ॥ ९० ॥

एवं प्राधान्यं निरस्यापूर्वे लिङादेर्व्युत्पत्तिमपि निराकरोति—व्युत्पत्तिरिति ॥ अयमत्र विकल्पः—किमज्ञातेऽपूर्वे लिङादेर्व्युत्पत्तिः, उत ज्ञाते? न तावदज्ञाते; व्याघातात् । ज्ञाते चेत् किं लिङैव ज्ञाते उतान्यज्ञाते? नाद्यः, अन्योन्याश्रयात्; तदिदमाह—मिथःसंश्रयादिरिति । ज्ञाते च व्युत्पत्तिः, व्युत्पन्ने चाभिधानम्, अभिधानाच्च ज्ञानमिति चक्रकमादिपदार्थः । अन्यैर्ज्ञातत्वे किमन्यदनुभूतिः, स्मृतिर्वा? न तावदनुभूतिः; प्रमाणान्तरागोचरत्वादपूर्वस्येत्याह—नान्यैरत्रानुभूतिरिति । अनुभूतिपरतन्त्रत्वात् स्मृतिरपि नास्तीत्याह—स्मृतिरपीति । तर्हि विमर्शज्ञानेन सिध्यतीति चेत्, तच्च नेत्याह—न चेति । अनुभूतिस्मृतिव्यतिरेकेण विमर्शस्य उपपादयितुमशक्यत्वादित्यर्थः । तर्हि अर्थापत्त्या

प्रमितमिति पक्षान्तरमनुवदति—**अर्थापत्त्येति**। तन्निराकरोति—**न गुरुमतमिदमिति**। कल्प्यापूर्ववादिनः **कौमारिला** एव। तर्हि तन्मतमेवानुसराम इति पराभिप्रायमनुवदति—**मन्यस** इति। निराचष्टे—**कल्प्येनेति**। **कुमारिलमतानुसारे** कल्प्यापूर्वमेव स्वीकृतं स्यात्। तथा च वाच्यापूर्वसमर्थनाहङ्कारवादो भज्येतेति भावः ॥ ९० ॥ **इति अपूर्वविषय-लिङादिव्युत्पत्त्यनुपपत्तिः ॥**

451. **देवप्रीत्यादिकं वा विदितमिह विधिप्रत्ययस्यास्तु वाच्यं**
नात्रान्योन्याश्रयो न श्रुतपरिहरणं नापि क्लृप्तिर्गरिष्ठा।
प्राधान्यं स्याच्च किञ्चिन्नृपभजननयात् सिद्धमेतच्च शास्त्रै-
रित्थं त्वर्थाविरोधेऽप्यतिगरिमभयान्नेष्यते शब्दशक्तिः ॥ ९१ ॥

यागादिगतं कार्यत्वमेव लिङ्वाच्यम्; तच्चेष्टस्य कृत्यधीनात्मलाभत्वमित्यादिकं **वेदार्थसंग्रहादौ** विस्तरेण व्याख्यातम्। तदतिरिक्तार्थवाच्यत्वकल्पनायामपि देवताप्रीत्यादिव्यतिरेकेण नान्यस्य कस्यचिदप्रामाणिकस्यापूर्वादिपदवाच्यस्य लिङ्वाच्यत्वं कल्पनीयमित्याह—**देवेति**॥ अस्त्वित्यन्वारुह्यवादत्वं द्योतयति—अतिरिक्तार्थवाच्यत्वेऽपि देव[ता]प्रीत्यादिकमेव वाच्यमस्त्वित्यर्थः। अस्मिन् पक्षे प्रागुक्ता दोषा न सन्तीत्याह—**नात्रेति**। तान् गणयति—अन्योन्याश्रयः श्रुतहानमश्रुतकल्पनेति। किंच राजसेवान्यायेन राजप्रीतिप्राधान्यवदीश्वरप्रीतिप्राधान्यं चास्मिन् पक्षे वक्तुं शक्यत इत्याह—**प्राधान्यमिति**। न चैतत् केवलयुक्तिसिद्धम्; शास्त्रेणापि सिद्धमिति नियमयति—**सिद्धमेतच्च शास्त्रैरिति**। अतः *आप्तस्य हितकामस्य नियोगं केचिदूचिरे इत्युक्तप्रकारेण ईश्वरनियोगादिकस्य विधित्वे तस्य च लिङ्वाच्यत्वेऽपि नास्माकं कश्चिद्विरोधः। अथापि लिङ्वाच्यत्वे गौरवभयादिष्टस्य कृत्यधीनात्मलाभातिरेकेणार्थान्तरे शब्दशक्तिर्नेष्यत इति निगमयति—**इत्थमिति** ॥ ९१ ॥ **इति अपूर्वस्य लिङादिवाच्यत्वेऽपि देवताप्रीत्याद्यनतिरेकः ॥**

452. **स्वव्यापारं विशेष्ये स्वयमभिदधते नैव शब्दाः कदाचित्**
श्रुत्वा लिङ्व्यापृतिं वा कुत इह यतनं स्वोपयोगाद्यबोधे।
तस्मादास्माकतत्तद्यतनकृदभिधा स्वस्य वाच्या लिङादे-
रित्युक्तिं बह्ववद्यामममनिषत बुधास्त्रस्तरीमात्ररूपाम् ॥ ९२ ॥

उक्तार्थस्थेम्ने **कौमारिलोक्तां** शब्दभावनाया लिङ्वाच्यतामुन्मूलयति—**स्वव्यापारमिति** ॥ लिङ्व्यापारः—शब्दभावना। तामेवाभिदधाति लिङ्प्रत्ययः, लिङ्व्यापारप्रतिपत्तिरेव पुरुषं प्रवर्तयतीति भावनावाक्यार्थवादिनः। अत्रोभयमपि न संघटते। न खलु शब्दाः कदाचिदपि स्वव्यापारं स्वयमेवाभिदधते। अभिधेयानुबन्धिनी खल्वभिधा; अभिधेयाश्च घटादयः। एवं लिङभिधानमप्यभिधेयार्थानुबन्धित्वान्न स्वात्मानं विषयीकरोति। इत्थं लिङ्व्यापारस्वरूपप्रतीतिः प्रवृत्तिं न करोति। नहि लिङ्व्यापार इति बुध्वा कश्चित् प्रयतते; स्वोपयोगादिबोध एव हि सर्वत्र प्रवर्तकः। इत्थमर्थतत्त्वं निष्कृष्य परोक्तप्रक्रिया परिहासमात्रपदमित्याह—**तस्मादिति**। आस्माकतत्तद्यतनकृत्—अस्मदीयतत्तद्यागादिप्रयत्नरूपार्थभावनामुत्पादयति केवलं लिङभिधा। शब्दभावना शब्दाभिधेया स्वस्य लिङादेर्वाच्येत्युक्तिं बह्ववद्यां—श्रुतहानाश्रुतकल्पनानैरर्थक्यादिबहुदोषदुष्टां बुधास्त्रस्तरीमात्ररूपाममनिषत। त्रस्तरी—परिहासः ॥ ९२ ॥ **इति शब्द-भावनाया लिङादिवाच्यत्वभङ्गः ॥**

453. न स्यात् पुंसः प्रवृत्त्यै विदितमपि गिरा स्वेष्टहेतुत्वमात्रं
दुस्साधादावयोगादथ सहकुरुते साध्यतैकार्थयोगः ।
इत्थं शक्तिद्वये स्याद्गुरिमहतमिदं किञ्चिदत्रार्थतश्चे-
दिष्टोपायत्वमर्थादुचितमिह ततः खण्डिता मण्डनोक्तिः ॥ ९३ ॥

तर्हि मा भूच्छब्दभावना लिङर्थः, इष्टसाधनत्वमेवास्त्विति **मण्डनः** । तत्पक्षमपि प्रतिक्षिपति—**न स्या**दिति ॥ गिरा विदितमपि हीष्टसाधनत्वं पुरुषाणां प्रवृत्त्यै न भवत्येव । तत्र हेतुमाह—**दुस्साधादावयोगा**दिति । न हि दुस्साधादाविष्टसाधनत्वं प्रतिपन्नमपि पुरुषं प्रवर्तयति । तर्हि न केवलमिष्टसाधनत्वमस्तु प्रवृत्तिकारणम्; तस्य सहकुरुतां साध्यत्वमित्याशङ्कते—**अथे**ति । अत्रोत्तरम्—**इत्थ**मिति । इष्टसाधनत्वं साध्यत्वं चोभयमपि शब्दार्थ इति परिकल्पने गौरवं स्यादित्यर्थः । अत्र शङ्कते—**किंचि**दिति । गौरवपरिहारार्थमिष्टसाधनत्वसाध्यत्वयोरन्यतरस्यार्थत्वं स्यादिति भावः । तर्हीष्टसाधनत्वमेवार्थं कार्यत्वं पुनश्शाब्दमेव स्यादिति नेष्टसाधनत्वस्य शाब्दत्वसिद्धिरित्याह—**इष्टोपायत्व**मिति । अन्तरङ्गं खलु प्रवृत्तेरिष्टोपायत्वात् कार्यत्वम् । अयमिष्टोपायः अतः कार्यमिति कार्यबुद्ध्यैव प्रवर्तन्ते पुरुषा इति लोकसिद्धमेतत् । अतः खण्डिता **मण्डनो**क्तिः ॥ ९३ ॥ **इति लिङादेरिष्टसाधनतार्थत्वभङ्गः** ॥

454. धात्वर्थस्यैव रूपं किमपि हि कथयन्त्यत्र सर्वे लकाराः
कर्तृव्यापारसाध्यं त्वभिदधति विधिप्रत्ययास्तल्लिङाद्याः ।
वैघट्यं द्वारसिद्धिः प्रशमयति तथा सन्ति लोकोक्तिभेदा-
स्सिद्धं शब्दानुशिष्ट्या त्विदमुचितमिति स्थापितं भाष्यकारैः ॥ ९४ ॥

स्वपक्षे लिङाद्यर्थं निष्कृष्याचष्टे—**धात्वर्थस्ये**ति ॥ द्वयं खलु शब्दार्थनिर्णयकारणं विशिष्टप्रयोगो व्याकरणं चेति । उभयमप्यस्मत्पक्षानुकूलम् । लडादयो लकारास्सर्वेऽपि धात्वर्थस्यैव वर्तमानत्वभूतत्वादिकं किमपि रूपमभिदधति । एवं लिङादयोऽपि धात्वर्थस्यैव यागादेः कर्तृव्यापारसाध्यत्वमभिदधतीति समुचितमेतत् । ननु कथं कालान्तरभाविस्वर्गकामस्य चिरध्वस्तो यागः काम्यफलसाधनमिति शङ्काऽवशिष्यते । तदपि देवताप्रीत्यादिद्वारसिद्धिः प्रशमयतीत्याह—**वैघट्य**मिति । अयं चार्थो राजसेवादौ लोकोक्तिसंवादवानित्याह—**तथे**ति । अयमर्थो न लोकप्रसिद्धिमात्रपरिग्राह्यः, व्याकरणानुकूलत्वाद्विशेषेण परिग्राह्य इति **भाष्य**संमतिमाचष्टे—**सिद्ध**मिति ॥ ९४ ॥

455. इष्टस्वर्गादिकस्य त्वितरदपि यदा साध्यमुक्तं तदाऽर्थात्
सिद्धं तत्साधनत्वं सुगममिह तदाऽनर्थकत्वं निषेध्ये ।
नित्यत्वेनोपदिष्टेष्वकरणमपि तत्तुल्यमेवार्थलब्धं
सामान्यात् प्राप्तमेतत् फलनियतिरपि व्यज्यते तत्तदुक्त्या ॥ ९५ ॥

ननु स्वर्गकामस्य यागादिस्साध्यतया विधीयत इति हि भवतोच्यते । यागादेरिष्टसाधनत्वं साक्षान्नोच्यते । कथं तर्हि यागादेरिष्टसाधनत्वसिद्धिः ? कथं वा पुनरपगोरणादेरनिष्टसाधनत्वसिद्धिः ? इत्याशङ्क्य परिहरति—**इष्टे**ति ॥ अर्थात्सिद्धं तत्साधनत्वं, शाब्दं कार्यत्वमार्थमिष्टसाधनत्वम् । एवमपगोरणादावपि शाब्दमकार्यत्वमार्थं निषिध्यमानस्यानिष्टसाधनत्वमिति विभागः । एवमकृत्यकरणेऽनर्थकृत्त्वमुक्तम् । तथा कृत्याकरणेऽप्यनर्थकृत्त्वप्रतिपत्तिरार्थतुल्येत्याह—

नित्यत्वेति । नित्यस्य कर्तव्यत्वं शाब्दं नित्याकरणस्यानर्थकृत्त्वमार्थमित्यत्रापि विभागः । एतत्सर्वं सामान्येनार्थतत्त्ववर्णनम् । इदमेतत्फलं ददाति; एतस्य चानुष्ठाने सति अयमर्थः इत्यादिर्विशेषस्तत्तच्छास्त्रोक्त्याऽवगन्तव्य इति दर्शयति—**फलनियति**रिति ॥ ९५ ॥ इति **लिङाद्यर्थनिष्कर्षः** ॥

456. **सन्ति ह्यन्ये लिङर्थाः कथयितृपुरुषाकूतभेदास्तथाऽत्रा-**
प्याप्तस्याहुर्नियोगं हितमभिलषितं केऽपि भाष्याशयस्थम् ।
शास्त्राज्ञाचोदनात्वं श्रुतिषु विधिपदैरन्वितत्वं नञोऽपि
स्वादेशे चावधूते भवति समुचितः प्रत्यवायः स्वतन्त्रात् ॥ ९६ ॥

इष्टस्य कृत्यधीनात्मलाभत्वमिति स्वपक्षे लिङ्वाच्यत्वं दर्शयित्वा स्वपक्षनिष्ठानामेव केषांचिदीश्वरनियोगरूपविधिपक्षं विविच्य दर्शयति—**सन्ति ही**ति ॥ *विधिनिमन्त्रणेत्यादौ विधिः प्रेषणमित्यादयः कथयितृपुरुषाभिप्रायभेदा लिङर्थत्वेन प्रतिपादिताः । तथाऽत्राप्याप्तस्य हितकामस्य नियोग एव विधिरिति **भाष्यकारा**भिप्राय इति केचिन्मन्यन्ते । तच्च वयं न प्रतिक्षिपामः ; *श्रुतिस्मृती ममैवाज्ञेति, *शास्ता विष्णुरशेषस्येति भगवदाज्ञारूपत्वं चोदनाया युज्यते । अ[त्र]तः श्रुतिषु विधिपदैरन्वितत्वं शासितुराज्ञा चोदनारूपत्वमेव । नञोऽपि—नञ्प्रयोगाच्च भगवदाज्ञायामवधूतायां स्वतन्त्रात्—भगवतस्समुचितः प्रत्यवायो भवतीत्युच्यते ; तदिदमाह—**नञोऽपी**ति ॥ ९६ ॥ **इति वक्तृनियोगस्य लिङादिवाच्यत्वपक्षः** ॥

457. **षाड्गुण्यस्यैव कुक्षौ गुणगण इतरः श्रीसखस्येव विश्वं**
षट्स्वन्ये ज्ञानशक्त्योर्विततय इति च व्यक्तमुक्तं हि तज्ज्ञैः ।
निस्सीमानन्दभावस्थिरचरचिदचिच्छासनप्रेरणाद्या
ऐशानज्ञानधर्माः कतिचन नियताः केचिदागन्तवश्च ॥ ९७ ॥

एवं विश्वनियन्तुरीश्वरस्य, *तवानन्तगुणस्यापि षडेव प्रथमे गुणाः । यैस्त्वयैव जगत्कुक्षावन्येऽप्यन्तर्निवेशिताः ॥ इत्युक्तक्रमेण षाड्गुण्यस्यैवावान्तरभेदास्सर्वे गुणा इत्याह—**षाड्गुण्यस्ये**ति ॥ तस्य चेश्वरस्य केचिद्गुणा निस्सीमानन्दादयो ज्ञानावस्थाभेदा नियता नित्यसिद्धाः ; केचित्तदातदा संकल्पविशेषादयश्च [इतरैरागन्तुत्वेनावधृता] आगन्तव इति विभागोऽस्तीत्याह—**निस्सीमे**ति ॥ ९७ ॥ **इति षाड्गुण्यनिरूपणम्** ॥

458. **हेतोः कार्योपयुक्तं यदिह भवति तच्छक्तिशब्दाभिलप्यं**
तच्चामुष्य स्वधर्मस्तदितरदपि वाऽपेक्षितत्वाविशेषात् ।
विश्वं तद्विष्णुशक्तिर्मुनिभिरभिदधे तत्रतत्रोपयोगा-
दन्या सर्वाद्भुतैकोदधिरगणि न सा तत्स्वरूपादिमात्रम् ॥ ९८ ॥

एवं गुणानां विभागमुक्त्वा शक्तेः स्वरूपं शोधयति—**हेतोरि**ति ॥ कारणस्य कार्योपयोगी सहकारिकलापः शक्तिरित्युच्यते । तच्च स्वधर्मो वा भवतु, अन्यद्वा यत्किञ्चित् ; अपेक्षितत्वाविशेषात् शक्तिरित्यभिधीयते । तदिदमाह—**हेतोरि**ति । इत्थं सामान्येन शक्तिशब्दार्थं प्रसाध्य *विष्णुशक्तिः परा प्रोक्तेत्यादिभिर्मुनिवचनैरभिहितामपि शक्तिमेव तल्लक्षणानुरोधेन व्याचष्टे—**विश्वं तदि**ति ॥ *समस्ताः शक्तयश्चैता नृप यत्र प्रतिष्ठिताः । तद्विश्वरूपवैरूप्यं

रूपमन्यद्धरेर्महत् ॥ इति या मूर्तिस्सर्वाद्भुतैकोदधिरगणि साऽपि स्वरूपविशेषणत्वात् शक्तिशब्दवाच्यतामर्हति ; न पुनस्सा स्वरूपमात्रम् । तस्मिन्नेव विग्रहे अस्त्रभूषणादिरूपेण समस्ताः शक्तयस्समाश्रिताः ; तद्विग्रहविशिष्टो भगवान् सर्वाधार इत्यर्थः ॥ ९८ ॥ इति शक्तिशब्दार्थनिष्कर्षः ॥

459. **यद्भ्रंशान्मन्त्ररुद्धो न दहति दहनश्शक्तिरेषाऽस्तु सोऽयं**
हेतुर्मन्त्राद्यभावस्स च गत इति तद्धेत्वभावाददाहः ।
शक्तेर्नाशे किमस्याः पुनरिह जनकं वृत्तिरोधस्तु युक्तो
वह्नेरित्यादिघोषो विरमति विदिते शब्दतश्शक्तितत्त्वे ॥ ९९ ॥

स्वरूपसहकारिव्यतिरिक्तशक्तेर्यद्धोषितं दूषणं न्यायवादिभिः, तदानुमानिकशक्तिकल्पने भवतु, *शक्तयस्सर्वभावानामित्याद्यागमसिद्धे शक्तितत्त्वे न दूषणमित्याह—**यद्भ्रंशा**दिति ॥ इत्थं किल शक्तिदूषणप्रक्रिया—यस्य प्रतिबन्धाभावस्य भ्रंशान्मन्त्ररुद्धो दहनो न दहति स एव प्रतिबन्धाभावः शक्तिरस्तु । स च प्रतिबन्धाभावो हेतुरेव ; प्रतिबन्धाभावविशिष्टस्य वह्नेर्दाहकत्वात् । तथा च मणिमन्त्रादिप्रतिबन्धे सति सामग्रीवैकल्यात् कार्याभावः, न तु तदतिरिक्तशक्त्युपरोधात् ; तत्कल्पनायां गौरवात् । तदिदमाह—**तद्धेत्वभावाददाह** इति । किंचातिरिक्तशक्तिकल्पनायां प्रतिबन्धकेन तन्नाशे पुनरुत्तम्भकावस्थायां किं तस्या जनकमिति वाच्यम् । उत्तम्भकमिति चेत्, अनियतहेतुकत्वप्रसङ्गः । उत्तम्भकसत्त्वेऽपि शक्तिर्न जन्यते चेत्, पुन[र्दा]र्दहनकार्यं न स्यात् । तदिदं सर्वमभिप्रेत्याह—**शक्तेर्नाश** इति । तर्हि प्रतिबन्धकेन शक्तिर्न नश्यति किं तूपरुध्यत इति चेत्, तर्हि वह्निरेवोपरुध्यताम् ; किमनेन [शक्तिकल्पनेन] गुरुतरेणेत्याह—**वृत्तिरोधस्तु युक्तो वह्ने**रिति । अयं दूषणवादः शब्देतरप्रमाणगम्यायां शक्तौः [युक्तः] ; शक्तितत्त्वे शब्दगम्ये सति न युक्त इत्याह—**इत्यादिघोष** इति ॥ ९९ ॥ **इति शक्तिदूषणपरिहारः ॥**

460. **शब्दादिष्वस्ति शक्तिर्यदि कथमिव न द्रव्यतैषां गुणित्वे**
सा चेन्नास्त्येषु कार्यं किमपि कथमितः स्यादितीदं न युक्तम् ।
शक्तिश्शक्ता न वेति स्वयमवमृशतः स्वोक्तदोषप्रसङ्गे
निस्तारश्चेत्स्वभावात् फणिमरणमिह प्रस्तुते किं प्रवृत्तम् ॥ १०० ॥

अत्र शक्तिमद्द्रव्येषु स्वरूपरूपामुपपादयति—**शब्दादिष्वि**ति ॥ इयमत्र पूर्वपक्षप्रक्रिया-शब्दादिषु शक्तिर्यद्यस्ति, कथमिव तेषामद्रव्यता, शक्त्याश्रयत्वेन तेषां गुणित्वात्? यदि शब्दादीनां शक्त्याश्रयता नास्ति, तर्हि शब्दादिभिः कार्यं किमपि कथं स्यादिति । तदयुक्तमित्याह—**इदं ने**ति । तदेतद्विवृणोति—**शक्तिरि**ति । अयमत्र विकल्पः—किं शक्तितत्त्वमेव द्रव्येष्व[प्य]पलपसि? अथवा शब्दादीनामद्रव्याणां शक्तिर्नास्तीति? पूर्वत्र क्वचिदपि कार्यसिद्धिर्न स्यादिति व्याघातः । तथा च भवताऽप्यङ्गीकार्या शक्तिः । तथा च सा शक्तिर्यथा शक्त्यन्तरमन्तरेणापि कार्योपयोगिनी, एवं शब्दादयोऽपि स्वगतशक्तिमन्तरेणापि स्वरूपसहकारिभ्यामेव कार्यं कुर्वते, अन्यथाऽनवस्थाप्रसङ्गादिति । **फणिमरणमिहे**त्यादि । यथा शक्तेश्शक्त्यन्तराभावः, स तु शब्दादावपि तुल्य इत्यर्थः ॥ १०० ॥ **इति अद्रव्याणां स्वरूपशक्तिमत्त्वम् ॥**

461. **बाह्याक्षादेरवृत्तौ चिरविदितमपि स्मर्यते येन सोऽयं**
संस्कारस्तुल्यदृष्टिप्रभृतिसहकृतश्चेतसस्साह्यकारी ।

नासौ पूर्वानुभूतिः कथमुपकुरुतां सा पुरैव प्रनष्टा
तुल्यादेर्नापि दृष्टिः कथमनवगते सा स्मृतिं नैव कुर्यात् ॥ १०१ ॥

इत्थमद्रव्येषु स्वरूपातिरिक्तां शक्तिं निराकृत्य स्मृतिहेतुसंस्कारं स्वरूपाद्यतिरिक्तं साधयितुमुपक्रमते—**नासौ**ति ॥ स्मृतिज्ञानस्य तावदिन्द्रियार्थसन्निकर्षादिकं न साधनम्; तदभावेऽपि चिरविदितमपि येन स्मर्यते स एव हि संस्कार इत्युच्यते। स च तुल्यदर्शनादिसहकृतश्चित्तस्य सहकारी भवति, यथाऽऽहुः—* सदृशादृष्टचिन्ताद्याः स्मृतिबीजस्य बोधकाः इति। अयं चागन्तुकधर्मः पूर्वानुभूतिरेवेति न वक्तुं शक्यते; तस्याः पुरैव नष्टत्वेनोत्तरकालानुपकारकत्वात्। तदिदमाह—**कथमुपकुरुता**मिति। तर्हि तुल्यदर्शनादिकमेवाधुनिकसंस्कारोऽस्त्विति च वक्तुं न शक्यते; अनवगतेऽप्यर्थे स्मृतिप्रसङ्गात्। न हि पूर्वानुभवजनितसंस्कारमन्तरेण सदृशदर्शनादिकं कदाचिदपि स्मृतिं कुरुते ॥ १०१ ॥

462. **यज्जन्यां संस्क्रियां यत् किमपि नियमतो बोधयिष्यत्यदृष्टं**
तत्तद्वेद्यावलम्बिस्मृतिमुपजनयेत् संमतं च द्वयोस्तत्।
न ह्यन्यद् दृश्यतेऽत्र क्वचन तदधिके कल्पिते गौरवं स्या-
दित्युत्प्रेक्षा न युक्ता न हि परजनिते क्वापि तत्संस्क्रियोक्तिः ॥ १०२ ॥

तर्हि यज्जन्या संस्क्रिया युष्मत्पक्षे येन सदृशदर्शनादिना नियमेनानुबोध्यते तदेव सदृशदर्शनादिकं तद्वेद्यालम्बिनीमेव स्मृतिमुपजनयेदित्याह—**यज्जन्या**मिति ॥ तथा चाननुभूते स्मृतिप्रसङ्गो नास्ति; संमतं च द्वयोरपि वादिनोस्सदृशदर्शनादि। तदिदमाह—**संमतं** च **द्वयोस्त**दिति। न च दृष्टत्वादधिकस्संस्कारोऽङ्गीक्रियत इत्याह—**न ही**ति। अधिककल्पनायां गौरवमपि प्रसञ्जयति—**तदधिक** इति। तदेतद् दूषयति—**उत्प्रेक्षा न युक्ते**ति। तदुपपादयति—**न ही**ति। लोक एव हि व्यवहारे निदानम्। लोके हि तत्तत्क्रियाजन्यातिशयविशेष एव संस्कारव्यवहारः प्रवर्तते; न पुनर्यस्मिन्कस्मिंश्चित् सहकारिमात्रे। तेन सदृशदर्शनादिमात्रं संस्कार इत्ययं लोकव्यवहारविरुद्ध इत्यर्थः। न च पूर्वानुभवप्रध्वंसमात्रमेव संस्कार इति वाच्यम्; तस्य परपक्षे नित्यत्वेन संस्कारप्रमोषाभावप्रसङ्गात्, अस्मत्पक्षे ध्वंसस्य भावरूपत्वेन पर्यायेण भावस्यैवाभिधानाच्चेति ॥ १०२ ॥ **इति स्मृतिहेतुसंस्कारनिरूपणम्** ॥

463. **बुद्धेरर्थेषु पूर्वप्रसरणजनितस्तेषु भूयोऽवगाहे**
संस्कारः कारणं तन्मतिगत उचितस्सोऽत्र धीद्रव्यपक्षे।
आत्माधारस्य तद्धीप्रसरजनकताक्लृप्तिरौचित्यहीना
धीनिष्ठेनैव तेन ह्युचितमविकृतेरात्मनः कुण्ठतादिः ॥ १०३ ॥

इत्थं संस्कारसद्भावमुपपाद्य तस्य बुद्धिनिष्ठत्वमुपपादयति—**बुद्धे**रिति ॥ द्रव्यं हि बुद्धिस्स्वार्थेषु प्रसरतीत्यस्मत्सिद्धान्तः। तेन बुद्धेः पूर्वप्रसरणजनितो भूयो ग्रहणकारणं संस्कार इति सिद्धम्। तथा च तस्य बुद्धिनिष्ठत्वमेव समुचितम्। तदिदमाह—**मतिगत उचितस्सोऽत्र धीद्रव्यपक्ष** इति। आत्माधारत्वं संस्कारस्य किं न स्यादिति परिचोद्यात्मनिष्ठस्य संस्कारस्य धीविकासहेतुत्वेऽनौचित्यमाह—**आत्मे**ति। धीनिष्ठेनैव तेन—संस्कारेण आत्मनः कुण्ठत्वमकुण्ठत्वं च वक्तुमुचितम्, अविकारत्वादात्मन इत्याह—**धीनिष्ठेनैवे**ति। अयमर्थः—आत्मा निर्विकारः; सविकारं च

धर्मभूतज्ञानम्; तच्चात्मनो नित्यासाधारणधर्मः। तेन धर्मभूतज्ञानगतास्सर्वे विकाराः ज्ञानद्वारा ज्ञानाश्रयात्मपर्यन्तं व्यवह्रियन्त इति ॥ १०३ ॥ **इति अनुभवजन्यसंस्कारस्य बुद्धिनिष्ठत्वम् ॥**

464. **शीघ्रं यातीति कर्मातिशयसमधिको दृश्यते कुत्र वेग-**
स्तद्भेदैर्वेगभेदं कथयसि च समस्तीव्रमन्दक्रमादिः।
तत्कर्मत्वाद्विगीते प्रथमवदुचिता तद्गुणोत्पन्नता चेत्
बाधो नास्मिन्विपक्षे गुणपरिषदि वा कर्म सत्तत्त्वतः स्यात् ॥ १०४ ॥

ये तु वेगस्य कर्मातिरिक्तत्वं साधयन्ति, तन्मतं प्रतिक्षिपति—**शीघ्रमिति** ॥ शीघ्रं यातीति कर्मातिशयविशेषादितरो वेगः कुत्रापि न दृश्यते। भवानपि कर्मभेदैर्वेगभेदं कथयति। तथा च यादृशकर्मभेदात् वेगभेदः परिकल्प्यते स एव कर्मभेदो वेग इत्युच्यताम्, तीव्रमन्दादिभेदस्य कर्मण्यपि समानत्वादित्याह—**समस्तीव्रमन्दक्रमादि**रिति। तर्ह्यधिकं वेगमनुमानेन साधयामः—शरादिगतं द्वितीयादिकर्म शरगुणोत्पन्नम् तत्कर्मत्वात् तन्निष्ठप्रथमकर्मवदिति। कर्म हि प्राथमिकं, यथा संयोगादुत्पद्यते, एवं द्वितीयादिकर्मणां शरगुणोत्पन्नत्वे तद्गुणो वेगस्सिध्यतीति चेत्, तदिदं निराकरोति—**बाधो नास्मिन्विपक्ष** इति। कर्मणः कारणमात्रमेवापेक्षितम्; तत्तु कारणं गुण एवेति न निर्बन्धे कारणमस्ति; शब्दाच्छब्दान्तरवत् पूर्वकर्मणाऽप्युत्तरकर्मोत्पत्तौ विरोधाभावात्। कल्पनालाघवमत्रानुग्राहकम्। अथवा द्रव्यान्यत्वेन कर्मापि गुणपरिषदि निक्षिप्यताम्। तथा च कर्म तद्गुणोत्पन्नमिति साध्यनिर्देशे सिद्धसाध्यता च वक्तुं शक्येतेत्याह—**गुणपरिषदि वे**ति ॥ १०४ ॥ **इति कर्मातिशयातिरिक्तवेगक्लृप्तिभङ्गः ॥**

465. **शाखाकोदण्डचर्मप्रभृतिषु सति चाकर्षणादौ कुतश्चिद्**
भूयः स्वस्थानयानं भवति स तु गुणः स्यात् स्थितस्थापकश्चेत्।
मैवं संस्थानभेदस्स भवतु नियतो यद्विशिष्टे तवासौ
तेन द्रौत्यं विलम्बो विरतिरपि परावर्तने जाघटीति ॥ १०५ ॥

वेगातिरिक्तं स्थितस्थापकाभिधानं संस्कारमपि कल्पयन्त्यल्पबुद्धयः। तन्नेति वक्तुमनुवदति—**शाखेति** ॥ शाखाकोदण्डचर्मप्रभृतिष्वाकर्षणादौ सति कुतश्चित्कारणविशेषाद्भूयः स्वस्थानावस्थानं भवति। स तु कारणविशेषः स्थितस्थापक इति चेत्, मैवम्; नियतस्संस्थानविशेष एव स भवतु—स्थितस्थापको भवतु, यत्संस्थानविशिष्टे वस्तुन्यसौ—स्थितस्थापको भवद्भिः कल्प्यते। स्थितस्थापकविशेषाभावे परावर्तने द्रौत्यविलम्बादिकं कथमिति चेत्—तत्तत्स्थितस्थापकविशेषनियामकेन तत्तत्संस्थानविशेषेणैव तज्जाघटीतीत्याह—**तेनेति** ॥ १०५ ॥ **इति संस्थानविशेषातिरिक्तस्थितस्थापकभङ्गः ॥**

§466. **प्राग्देशप्रापकोऽसौ किमिति नियमितो मेदिनीमात्रनिष्ठ-**
स्तोयाग्न्यादावदृष्टेरिति यदि न पृथिव्येकदेशेऽप्यदृष्टेः।

---

§ अत्र **नृसिंहराजीयम्**—त्यक्तश्लोको व्याख्यायते। **वैशेषिका** ऊचुः—स्थितस्थापकसंस्कारः पृथ्वीमात्रगत इति। तत्र नियामकाभावान्न नियम इति दूषयति—**प्राग्देशेति** ॥ प्राग्देशप्रापकः—स्थितस्थापको मेदिनीमात्रनिष्ठ इति किमिति नियमितः? नन्वदर्शनान्नियमनमिति शङ्कते—**तोयाग्न्यादा**विति। तर्हि दर्शनाभावः पृथिव्यामपीति चोदयति—**पृथि-**

भूम्यंशे दृश्यते तत्फलमिति यदि नाबादिभेदेऽपि साम्यात्
भूपष्टम्भादिभेदादिदमिति च विपर्यासकल्पेऽप्यपायात् ॥ १०६ ॥

467. केचिद्देशान्तराप्तेर्जनिमभिदधते कर्म या कर्मजेष्टा
नेत्येकेऽम्भःप्रवाहस्थिरवपुषि झषे तत्प्रतीतेरभावात् ।
खादौ स्रोतःप्रदेशान्तरयुतिरुदके खादिदेशान्तराप्ति-
स्तुल्या तल्लौल्यदृष्टिः पयसि तदधिकं कर्म नालम्बते चेत् ॥ १०७ ॥

अथ कर्मस्वरूपं निरूप्यते—**केचिदि**ति ॥ केचिद्देशान्तरप्राप्तेरुत्पत्तिमेव कर्माभिदधते, न पुनस्तदतिरिक्तं कर्म । या खलु देशान्तरप्राप्तिः कर्मजन्येति परेषामिष्टा, न पुनस्तदतिरिक्तं कर्मोपलभ्यत इति भावः । लाघवं चात्र कारणम् । एके तदेतन्नेत्याहुः । तत्र हेतुमप्याहुः—**अम्भ** इति । न हि जलप्रवाहस्थिरवपुषि मत्स्ये सन्ततं समागच्छत्प्रवाह-संबन्धेऽपि कर्मप्रतीतिः ; तेन जल एव कर्म प्रत्यक्षमुपलभ्यत इति भावः । किंच आगच्छति प्रवाहे गगनप्रवाहयोः परस्परसंबन्धाविशेषेण देशान्तरप्राप्तिस्तुल्या । अथापि लौल्यदृष्टिः पयसि, न पुनर्गगने चलत्वदृष्टिः । तस्मादुभयसं-बन्धाधिकं कर्मा[व]लम्बते लौल्यादृष्टिः ; तेन देशान्तरप्राप्तेरधिकं कर्मेति भावः ॥ १०७ ॥ **इति कर्मनिरूपणम्** ॥

468. कर्मत्वान्नाक्षयोग्यं विमतमिति यदि व्याप्तिशून्यं तदेत-
द्योग्यत्वेऽपि ह्यदृष्टिस्सहकृदपगमादर्यमादिक्रियाणाम् ।
नो चेत्कर्मैव न स्यात् फलमपि हि भवेत्कर्महेतोस्त्वदिष्टात्
द्विष्ठत्वाद्वा फलस्य द्वितयमपि भवेत्कर्मवत्सर्वदा वः ॥ १०८ ॥

कर्मेति ॥ अत्र केचिदाहुस्सर्वेषामपि कर्मणां नित्यानुमेयत्वम् । देशान्तरप्राप्त्या ह्यनुमीयते कर्मेति ; प्रयुञ्जते चैतदनुमानं—विप्रतिपन्नं कर्माप्रत्यक्षम् कर्मत्वात् परमाणुकर्मवदिति । तत्रोत्तरं—**व्याप्तिशून्य**मिति । कर्मणो नित्या-प्रत्यक्षत्वे न कुत्राप्यनुमानस्य व्याप्तिस्सिध्येदिति भावः । तर्हि सूर्यगमनादेरपि प्रत्यक्षत्वं स्यादित्यत्राह—**योग्यत्वेऽपि** हीति । न हि योग्यास्सर्वेऽपि सहकार्यभावेऽपि गृह्यन्ते । व्यवहितविप्रकृष्टादीनामपि ग्रहणप्रसङ्गात् । सूर्यगमनादिकं तु दूरत्वान्न गृह्यत इति लोकप्रसिद्धमेतत् । कर्मणः प्रत्यक्षत्वं विपक्षे बाधकेनोपपादयति—**नो चे**दिति । यदि कर्म न प्रत्यक्षं तर्हि कर्मस्वरूपमेव न स्यात् ; कर्मफलभूताया देशान्तरप्राप्तेरेव कर्मव्यवहारसिद्धेः । देशान्तरप्राप्तिरेव कथमिति चेत्त-त्राह—**फलमपि हि भवेत्कर्महेतो**रिति । त्वदिष्टात् कर्मकारणादेव देशान्तरप्राप्तिरस्तु ; किमन्तर्गडुना कर्मणेति भावः । किंच मल्लयोर्मेषयोर्वा परस्परसंयोगस्य उभयकर्मजत्वात् तद्दृष्टान्तेन स्थाणुश्येनसंयोगस्याप्युभयकर्मजन्यत्वं स्यात् । प्रत्यक्ष-विरोधस्तत्रेति चेत्, हन्त ! तर्हि कर्मणः प्रत्यक्षत्वं भवतैवाभिहितमिति व्याघातमजानानस्य किमुत्तरं देयम् ? ॥ १०८॥ **इति सर्वकर्मणां नित्यानुमेयत्वभङ्गः** ॥

469. केचित्कर्मादिरूपं जगदुरसमवाय्याह्वयं हेतुभेदं
किं तैरेवं निमित्ताश्रयमिह जनकं नानिमित्तं विभक्तम् ।

व्येकदेश इति । पाषाणादावदर्शनादिति भावः । ननु कोदण्डादौ क्वचिद्दर्शनात् पृथिव्यामेवेति न व्यवस्थासिद्धिः ॥ १०६ ॥ **इति अतिरिक्तस्थितस्थापकसद्भावेऽपि पृथिवीमात्रनिष्ठत्वनिरासः** ॥

तत्प्रत्यासत्तिमात्रं व्यभिचरति यदि स्वावक्लप्तेऽपि तुल्यं
युक्त्या नैयत्यमत्रेत्यपि सममथवा स्वस्ति वः स्वैरवाग्भ्यः ॥ १०९ ॥

एवं कर्मप्रत्यक्षत्वमुक्त्वा कर्मादिष्वसमवायित्वेन व्यवहारभेदं प्रतिक्षिपति—**केचिदिति** ॥ इत्थं किल **वैशेषिकाणां** साङ्केतिको व्यवहारः—समवायिकारणं किंचित्। असमवायिकारणं चान्यत्; तच्च समवायिकारणप्रत्यासन्नम्। अपरं पुनरीश्वरकालादिकं निमित्तमिति। तत्प्रतिबन्द्या निराकरोति—**किं तैरिति**। यदि समवायिकारणप्रत्यासन्नमसमवायिकारणमिति कल्प्यते, तर्हि निमित्तकारणप्रत्यासन्नमनिमित्तकारणमिति चतुर्थं कारणं किमिति न कल्प्यते? अथ निमित्तकारणप्रत्यासत्तिमात्रमकारणेष्वपि विद्यमानत्वाद्व्यभिचारदुःस्थमिति चेत्; समवायिकारणप्रत्यासत्तिमात्रमपि व्यभिचारदुःस्थमित्याह—**स्वावक्लप्तेऽपि तुल्यमिति**। न हि समवायिकारणप्रत्यासन्नानां सर्वेषामपि धर्माणामसमवायिकारणत्वं भवद्भिरुच्यते। **युक्त्या नैयत्यमत्रेत्यपि सममिति**। न वयमनवधृतसामर्थ्यानामसमवायित्वं वदामः, अपि त्ववधृतसामर्थ्यानामिति युक्त्या विशेषयाम इति चेत्; तर्हि वयमप्यनवधृतसामर्थ्यानामनिमित्तकारणत्वं न वदामः, अपि त्ववधृतसामर्थ्यानामिति समस्समाधिः। अतोऽसमवायिकारणवदनिमित्तकारणमिति चतुर्थोऽपि कल्पः कल्प्यताम्। तथा च भवतां स्वैरवाग्भ्यः स्वस्तीति साधिक्षेपमाक्षिपति—**अथवेति** ॥ १०९ ॥ **इति असमवायिकारणविभागक्लप्त्यनौचित्यम्** ॥

470. कर्मोत्क्षेपादिभेदात् कतिचिदकथयन् पञ्चधा तच्च मन्दं
दिग्भेदात्तस्य भेदे दशविधमपि तत्कल्पनं सांप्रतं स्यात्।
यत्किञ्चिद्भेदकाच्चेदनवधिकभिदा कर्महेतुध्रुवाच्चे-
दव्याप्तिर्बुद्धितश्चेदियमितरसमा संकरस्त्वत्र सह्यः ॥ ११० ॥

एवमसमवायिकारणत्वेनावस्थितकर्मप्रसङ्गे परेषां कर्मभेदक्लप्तिरप्यसमञ्जसेत्याह—**कर्मेति** ॥ उत्क्षेपणादिभेदात् पञ्चविधत्वे तत्तद्दिग्भेदाद् दशविधत्वमपि किं न स्यात्? यत्किञ्चिद्भेदकात्पञ्चविधत्वं वदाम इति चेत्, यत्किंचिच्छब्दस्यानेकार्थत्वादनवधिकभेदः प्रसज्येत। कर्महेतुध्रौव्यात् भेद इति चेत्, तत्राप्यव्याप्तिरेव दूषणम्। न ह्येकत्र हेतुस्सर्वत्रान्वेति। केवलमुत्क्षेपणादिबुद्धिमात्रेण भेदश्चेत्, तर्हि इतरेष्वपि भ्रमणरेचनादिषु बुद्धिभेदोऽस्तीति तत्रापि नानात्वं प्रसज्येत। किंच बुद्धिभेदोऽपि न नियतः। गमनागमननिष्क्रमणप्रवेशनादिषु सङ्करस्यापि दृष्टत्वात्। अतस्तत्तदुपाधिभेदादानन्त्यमेव कर्मणो न तु पञ्चत्व[नियमः]मिति ॥ ११० ॥ **इति कर्मावान्तरभेदनिरूपणम्** ॥

471. मृत्स्वर्णादिप्रसूते भवति हि घटधीर्नान्यदन्यद् घटत्वं
नैकं बाध्यं समत्वात्तदिह परिहृतिः कुत्रचित्क्वापि योगः।
पारापर्यं विरोधः परिहरणसमावेशनं चास्त्युपाधौ
तुल्यं चातिप्रसङ्गादिकमिति न यथादृष्टभङ्गः क्वचित्स्यात् ॥ १११ ॥

पूर्वस्मिन् ग्रन्थे सङ्करस्त्वत्र सह्य इति [जाति] सङ्करप्रसङ्गे न विरोध इत्युक्तम्। तदेव समर्थयते—**मृत्स्वर्णादीति** ॥ समाविष्टानां जातीनां परापरभावः, परस्परपरिहारेण वर्तमानानां विरुद्धानां जातीनां न समावेश इति केषांचित् सङ्केतो न्यायवादिनाम्। तेन सुवर्णादिघटादौ घटत्वमेव नास्तीति तेषामाशयः। तन्नोपपद्यते; अनुवृत्तधीरेव हि सर्वत्र जातिसद्भावे प्रमाणम्। तथा च यथा मृद्घटे घटधीरस्ति, एवं सुवर्णघटेऽपि घटधीरस्ति; तथा च मृत्स्व-

घटत्वयोः परापरभावानुपपत्तिः; सुवर्णस्य तैजसत्वेन भवद्भिः स्वीकारात्। ननु मृद्घटेऽन्यत् घटत्वं सुवर्णघटेऽन्यत् घटत्वमिति; तद्भवदङ्गीकृतानुवृत्तप्रतीतिविरुद्धमित्याह—**नान्यदन्यद्घटत्वम्**इति। अस्तु तर्ह्येकं घटत्वं बाध्यताम्; तच्च न सङ्घटत इत्याह—**नैकम्**इति। तत्र हेतुमाह—**समत्वा**दिति। यदि पार्थिवघटत्वं बाध्यं भवतामपसिद्धान्तः। यदि सुवर्णघटत्वं तच्च न, समत्वात्—यथा पार्थिवघटे घटत्वबुद्धिव्यवहारौ, एवं सुवर्णघटेऽपि घटत्वबुद्धिव्यवहारयोस्समत्वादित्यर्थः। पार्थिवघटस्य प्रचुरत्वान्मुख्यं घटत्वमिति चेत्, भारतवर्षव्यतिरिक्ते वर्षान्तरे सुवर्णघटस्यैव प्रचुरत्वात्तत्रैव मुख्यत्वं स्यादिति समस्समाधिः। तथा च पार्थिवत्वघटत्वयोः कुत्रचित् सुवर्णघटादौ परस्परपरिहृतिः कुत्रचित् मृद्घटादौ योग इति यथोपलम्भं स्वीकारान्न काचिदनुपपत्तिः। तर्हि गोत्वाश्वत्वयोरपि समावेशप्रसङ्ग इति चेन्न; उपलम्भस्यैव नियामकत्वात्। इयं खलु मर्यादा—केषांचित् पारार्प्यं सत्त्वघटत्वादीनाम्, केषांचिद्विरोधः गोत्वाश्वत्वादीनाम्, केषांचित् परिहरणं समावेशनं च पृथिवीत्वघटत्वादीनाम्। यद्येवमप्यतिप्रसङ्गादिव्यवहारस्तदुपाधावपि तुल्यमिति प्रतिबन्द्या निराचष्टे—**उपाधा**विति। दृष्टत्वादुपाधौ न दोष इति चेत्, तज्जातावपि तुल्यमित्याह—**न यथादृष्टभङ्गः क्वचित्स्या**दिति। यथोपाधौ दृष्टत्वात् संकरः स्वीक्रियते, तथा जातावपि संकरः स्वीकार्य इत्यर्थः ॥ १११ ॥ **इति परापरजातिसमावेशसंभवः ॥**

472. **जातिः प्राणप्रदात्री गुण इह तदनुप्राणिते भेद[कः]कं स्या-**
दित्याहुः केऽपि नेत्थं नियतिरुभयथाऽप्यर्थदृष्टेर्निशादौ।
तेनान्वेष्टव्यभेदप्रतिनियतिमता केनचिन्नित्यरूप्यं
प्राप्ता यादृच्छिकीषु प्रमितिषु [तु] च यथादर्शनं तद्व्यवस्था ॥ ११२ ॥

अत्र केचिज्जातिगुणयोरेवं वैषम्यमाहुः—या वस्तुनः प्राणप्रदात्री—प्रथमं प्रतीयते सा जातिः। गुणस्तु तदनुप्राणिते वस्तुनि भेद[कः]कं—विशेषको धर्म इति पश्चात् प्रतीयत इति। तदेतदनुपपन्नमित्याह—**नेत्थं नियति**रिति। तत्र हेतुमाह—**निशादावुभयथाऽप्यर्थदृष्टे**रिति। कदाचित् प्रथममेव जातिः प्रतीयते पश्चात्तद्गुणाः। कदाचित् पुनरन्धकारादौ सामान्यत एव शौक्ल्यादिगुणविशिष्टं वस्तु प्रतीयते, पश्चात्तद्विशेषो जातिरिति। तेनान्वेष्टव्यस्य पदार्थस्य पृथिव्यादेः प्रतिनियतिमता केनचिदसाधारणेन धर्मेण गन्धवत्त्वादिना निरूप्यं यत्पृथिवीत्वादिकं तत्सामान्यम्। ततश्च यादृच्छिकीषु प्रमितिषु विशेषविषयासु सामान्यविषयासु च यथादर्शनं पौर्वापर्यव्यवस्था भवति; तेन गवादिशब्दवाच्येषु प्रवृत्तिनिमित्तत्वेनोपादीयमानं गोत्वादिकं सामान्यमिति भावः ॥ ११२ ॥ **इति स्वरूपनिरूपकादिविमर्शः ॥**

473. **भिन्नेष्वेकावमर्शो न तु निरुपधिकस्तेषु चैक्यं विरुद्धं**
ज्ञानाकारोऽपि बाह्यो न हि भवति न चासिद्धमारोपणीयम्।
तस्माद् गोत्वादिबुद्धिव्यवहृतिविषयः कोऽपि सत्योऽनुवृत्त-
स्तस्य त्यागेऽनुमादेः क्षतिरिति कणभुक्तन्त्रभक्ता गृणन्ति ॥ ११३ ॥

वैशेषिकोक्तजातिपरिक्लृप्तिप्रक्रियां तन्मतपरिज्ञानाय शिष्याणामनुवदति—**भिन्नेष्वि**ति ॥ इत्थं किल जातिं साधयन्ति—भिन्नेषु घटादिषु एकावमर्शो न निष्कारणः। तेन सामान्यमङ्गीकार्यम्। न च तेषु स्वरूपैक्यमस्ति विरुद्धत्वादित्याह—**तेषु चैक्यं विरुद्ध**मिति। ज्ञानाकार एव सामान्यमिति चेत्, बाह्यत्वेन प्रतिभासनात् तन्न युज्यत

इत्याह—**ज्ञानाकारोऽपि बाह्यो न हि भवती**ति । बाह्यं समारोपितं सामान्यमिति चेत्, तदपि न युज्यत इत्याह—**न चासिद्धमारोपणीय**मिति । अन्यत्र सिद्धं ह्यन्यत्रारोप्यम् । सामान्यस्य क्वचिदप्यसिद्धत्वात् आरोपणमपि न युज्यत इति भावः । तस्मात् गोत्वादिबुद्धिव्यवहृतिविषयः कोऽपि सत्योऽर्थो गवादिष्वनुवृत्तः । तस्य त्यागेऽनुमानादेः क्षतिः—व्याप्तिग्रहणाभावादनुमानं न स्यात् । आदिशब्देन सङ्केतग्रहणाभावादागमोऽपि न स्यादिति भावः । कणभुक्तन्त्रभक्ता गृणन्तीति पर[मत]पक्षप्रस्थानोपन्यासतां द्योतयति ॥ ११३ ॥ **इति परोक्तजात्यनुवादः ॥**

474. **मध्ये यद्यस्ति जातिर्मतिविहतमथो नास्ति भिन्ना भवेत् सा**
तस्मादन्यत्र वृत्तिर्न च सकलमतिः क्वापि कृत्स्नांशवृत्त्योः ।
धर्मिध्वंसे तु धर्मस्थितिरपि न भवेन्नात्र गत्यादि च स्या-
दित्याद्यैर्बाह्यजल्पैरनितरगतिका संविदक्षोभणीया ॥ ११४ ॥

अत्र **सौगता** जातिं खण्डयन्तीत्यनूद्य तत्पक्षं प्रतिक्षिपति—**मध्य** इति ॥ इत्थं किल तेषां जातिखण्डनपरिपाटी—व्यक्तिद्वयमध्ये जातिर्यद्यस्ति मतिविहतम्—उपलम्भविरुद्धमित्यर्थः । अथ मध्ये नास्ति, भिन्ना सा जातिर्भवेत् । किंच कार्त्स्न्येन वा जातिर्वर्तते? एकदेशेन वा? आद्येऽन्यत्र व्यक्त्यन्तरे वृत्तिरेव न स्यात् । अंशेनोभयत्र वर्तते चेत्तत्र-तत्रोभयत्रापि सकलमतिर्न स्यात्—कार्त्स्न्येन जातिप्रत्ययो न स्यादित्यर्थः । किंच धर्मिरूपव्यक्तिध्वंसे धर्मरूपजाति-स्थितिर्न संघटते । ननु पूर्वगोव्यक्तिस्थाया जातेरुत्तरगोव्यक्तौ अद्रव्यत्वेन गमनेन संगतिर्न स्यात् । न च तत्रोत्पत्ति-स्संभवति; नित्यत्वेन जातेरङ्गीकारादित्याद्यैर्बाह्यजल्पैरनितरगतिका स्वारसिकबाधविधुरा जातिसंविदक्षोभणीयेत्यर्थः । *न याति न च तत्रासीदित्याद्युक्तिः प्रत्यक्षविरुद्धत्वाददूषणमिति भावः ॥ ११४ ॥ **इति सौगतोक्तजातिखण्डनपरिहारः ॥**

475. **अन्यापोहस्तु गोत्वप्रभृतिरिति तु नेदंतया तत्प्रतीते-**
रन्योन्यापोहबुद्ध्या नियतिरिति मिथस्संश्रयस्तत्प्रतीतौ ।
विध्याक्षेपक्षमत्वाद्विषमसमतया बुद्धिनैयत्यसिद्धे-
श्शब्दार्थत्वादपोहो विमतिपदमिति व्याप्तिभङ्गादिदुःस्थम् ॥ ११५ ॥

इत्थं न्यायविदां जातिसमर्थनप्रकारमुक्त्वा सौगतोक्तमपोहरूपसामान्यं दूषयति—**अन्यापोह** इति ॥ अगोत्व-व्यावृत्तिर्गोत्वमनश्वत्वव्यावृत्तिरश्वत्वमिति नेदं युज्यते; इदंतया विधिरूपेणैव सामान्यप्रतीतेः । अन्योन्यापोहबुद्धिप्रतीतौ त्वन्योन्याश्रयप्रसङ्ग इत्याह—**अन्योन्ये**ति । गोत्वप्रतीतिसापेक्षमगोत्वमगोत्वप्रतीतिसापेक्षं गोत्वमित्यर्थः । कथं तर्हि गौरेव गौरिति बुद्धिनैयत्यम्? इत्थम्—गोत्वविरुद्धमश्वत्वं विधिरूपमेव गोत्वमाक्षिपति । एवं गोव्यतिरिक्तभावत्वमगोत्वमाक्षिपति । तत्र पूर्वं न्यूनत्वाद्विषमतया, उत्तरं सर्वभाववर्तित्वात्समतया; तेन गोत्वविरुद्धधर्मयोगादेव गौरेव गौरिति बुद्धिनियमसिद्धि-रित्यर्थः । तेन भावरूपविरुद्धधर्मसिद्धौ व्यवहारनियमार्थमपोहो न कल्प्य इत्यर्थः । ननु सर्वश्शब्दार्थोऽपोहात्मकः शब्दा-र्थत्वात् अघटशब्दार्थवदित्यनुमानं व्याप्तिशून्यत्वादिदुःस्थमित्याह—**शब्दार्थत्वा**दिति । नहि स्वलक्षणशब्दोऽपोहपर इति प्रतिबन्ध्यभिप्रायेण परिहारः ॥ ११५ ॥ **इति अपोहसामान्यवादभङ्गः ॥**

476. **युज्येतोपाधितश्चेदनुगतधिषणा तत्र नेष्टाऽन्यक्लृप्ति-**
स्तस्मात् संघातवर्गेष्ववयवरचनाभेदतोऽन्यन्न सिध्येत् ।

सौसादृश्यात्तु जातिव्यवहृतिनियमस्तेन नातिप्रसक्ति-
र्नो चेन्मूर्तत्वमुख्यैस्त्वदभिमतिनयाद्व्यज्यतां जातिरन्या ॥ ११६ ॥

एवमपोहसामान्यं निरस्यासाधारणधर्मातिरिक्तं **वैशेषिकाद्युक्तं** सामान्यं निराकरोति—**युज्येतेति** ॥ अनुवृत्तप्रत्यय-निर्वाहार्थं खलु सामान्यम्; साऽनुगतधिषणोपाधितश्चेत्तत्रान्यस्य सामान्यस्य क्लृप्तिर्नेष्टा । तस्मात् संघातवर्गेषु अवयव-रचनाभेदतोऽन्यत्—सामान्यं न सिध्येत् । संघातः—अवयविद्रव्यम् । सादृश्याज्जातिव्यवहारे न पुनरतिप्रसक्तिः, सौसा-दृश्यस्य विवक्षितत्वादित्याह—**सौसादृश्यादिति** । सौसादृश्यम्—अत्यन्तसादृश्यम् । एवमनङ्गीकारे सर्वत्रापि जातिसिद्धि-रित्यतिप्रसङ्गलक्षणं दूषणमाह—**नो चेदिति** । सौसादृश्यातिरिक्तजातिस्वीकारे गवादिशब्दवन्मूर्तादिशब्देष्वपि मूर्तत्वा-द्यभिव्यङ्ग्यजातिस्वीकारः स्यादिति भावः ॥ ११६ ॥ **इति संस्थानविशेषातिरिक्तगोत्वादिजातिभङ्गः ॥**

477. **जातेर्यद्व्यञ्जकं ते तदपि यदि मतं जातितस्संगृहीतं**
साऽपि व्यङ्ग्यान्यतस्स्यात्तदुपरि च भवेज्जातिसंस्थानमाला ।
स्वेनैव व्यञ्जकस्याप्यनुगतिरिति चेत्तर्हि जातिः किमर्था
व्यावृत्तानां स्वभावाद्यदि तदनुगतव्यञ्जकत्वं जितस्त्वम् ॥ ११७ ॥

अस्तु वा परिकल्पिता जातिः, तस्या व्यञ्जकत्वेन परि [कल्पितं] गृहीतं नोपपद्यत इत्याह—**जातेरिति** ॥ जाते-र्व्यञ्जकं यत्तदपि यदि जातितस्संगृहीतं—जात्यन्तरेण परिगृहीतम्, यदि वा न परिगृहीतम्? अपरिगृहीतत्वे तस्यानुवृत्त्य-भावात्परिगृहीतत्वमेव वाच्यम् । तथा च साऽपि जातिर्व्यञ्जकान्तरेण व्यङ्ग्या स्यात्; तच्च व्यञ्जकं जातिपरिगृहीतं भवेत्; साऽपि व्यञ्जकान्तरमपेक्षत इति जातिसंस्थानमाला स्यात्—जातितद्व्यञ्जकानवस्था स्यादित्यर्थः । अनवस्थापरिहारार्थं **स्वेनैव व्यञ्जकस्य** धर्मस्यानुगतिरिति चेत् तर्हि जातिः किमर्था? तेनैव स्वतोऽनुगतेन धर्मेण जातिकार्यनिर्वाहात् । तर्हि व्यावृत्ता एव धर्मा अनुगतां जातिं व्यञ्जयन्तीति चेत्, एवं तर्हि त एव व्यावृत्ता धर्मा अनुगतबुद्धिव्यवहारयोर्नि-र्वाहका भवन्तु, वस्तुस्वाभाव्यात्; तथा च निरर्थिकां जातिं कल्पयंस्त्वं विजितो भवसि । अयमत्र निर्णयः—यत्र जातिस्तत्र साक्षात्सामान्यमनुवृत्तव्यवहारहेतुः । यत्र पुनरुपाधिस्तत्र गुणक्रियादिनिष्ठं व्यवहितं सामान्यमनुवृत्तप्रतीतिहेतु-रिति हि न्यायविद्रहस्यम् । तथा च सति यत्सामान्यव्यवहितं तदुपाधिरूपगुणक्रियानिष्ठं स्वयमप्रतिपन्नं जातिप्रति-पत्तिहेतुर्न भवति । प्रतिपन्नं चेत् तत्प्रतिपत्तौ उपाध्यन्तरप्रतिपत्तिरवश्यंभाविनी । स चोपाधिर्जातिपरिगृहीतः । सा च जातिरुपाध्यन्तरप्रतिपत्तिमूलस्वप्रतिपत्तिरिति व्यवस्थितैवानवस्थितिः ॥ ११७ ॥ **इति परोक्तजातिव्यञ्जकानुपपत्तिः ॥**

478. **व्यावृत्तैर्व्यक्तिवन्न व्यवहृतिनियमस्साध्यता नानुवृत्तौ**
तद्धर्मस्यानुवृत्तौ मदभिमतमिह स्वीक्रियेतेति चेन्न ।
केचित्संस्थानभेदाः क्वचन खलु मिथो भान्ति सादृश्यरूपा-
स्तस्मादन्योन्यजैकस्मृतिविषयतया तत्तदेकावमर्शः ॥ ११८ ॥

व्यावृत्तैरिति ॥ अत्र कश्चिच्चोदयति—किं व्यावृत्तैरनुवृत्तैर्वा गवाद्यनुवृत्तव्यवहारनियमः? न तावद्व्यावृत्तैः, व्यक्तिवत्; न हि व्यक्तयोऽनुवृत्तव्यवहारं कुर्वन्ति । एवं व्यावृत्ता धर्मा नानुवृत्तव्यवहारनियमं कर्तुमर्हन्ति । अनु-वृत्तैर्धर्मैर्व्यवहारनियमश्चेत्, तदानीं साध्यत्वमेव नास्ति; अनुवृत्तनियामकधर्मस्वीकारात् । तदिदमाह—**साध्यता नानु-**

वृत्ताविति । ननु व्यावृत्ता एव धर्माः स्वयमनुवृत्तधर्मान्तरेण परिगृहीता गवादिव्यवहारमनुवृत्तं निर्वहन्तु । तन्न; प्रथममेव मदभिमतोऽनुवृत्तधर्मः स्वीक्रियेत, मध्ये किमेभिर्व्यावृत्तैः परिकल्पितैरिति चेत्तन्न; केचिद्धि संस्थानभेदाः क्वचन खलु मिथस्सादृश्यरूपा भान्ति । यैर्भवदीयं सामान्यमभिव्यज्यते त एव सौसादृश्यव्यवहारविषयभूतास्सामान्यव्यवहारं निर्वहन्तु । तस्मात्तेषां सर्वेषामन्योन्यसापेक्षैकस्मृतिविषयतया तत्तदेकावमर्शः—तत्तज्जातीयत्वावमर्श इत्यर्थः । अन्यथा भवतामपि जात्यभिव्यञ्जकोपाधिरूपसौसादृश्यनिरूपणाशक्तेर्जातिरप्युत्सीदेदिति हृदयम् ॥ ११८ ॥ **इति संस्थानजात्यनुपपत्तिपरिहारः ॥**

479. **सादृश्यस्यानुवृत्तौ भवति परमता जातिरेवान्यथा चे-**
त्तन्मूला नानुवृत्तव्यवहृतिरुचितेत्येतदप्यात्तसारम् ।
एकैकस्थं तु तैस्तैर्निरुपधिनियतैस्सप्रतिद्वन्द्विकं स्यात्
धर्माभावप्रतीतिप्रभृतिनियमवद्दुस्त्यजेयं व्यवस्था ॥ ११९ ॥

ननु कथं व्यावृत्तानां संस्थानानां नियतसादृश्यरूपत्वमित्यादिचोद्यमनूद्य परिहरति—**सादृश्यस्येति** ॥ इयमत्र चोद्यप्रक्रिया—किं सादृश्यमनुवृत्तं भवति तदा पराभिप्रेता सैव जातिः स्यात् । अन्यथा—अननुवृत्तं चेत्, तन्मूला—अननुवृत्तसादृश्यमूला अनुवृत्तव्यवहृतिर्नोचिता स्यात् । एतन्निराकरोति—**एतदिति** । तत्कथमित्यत्राह—**एकैकस्थ**मिति । यद्यप्येकैकस्थं सास्नादिधर्मस्वरूपम्, तथाऽपि तत् निरुपधिनियतैः—स्वभावतो नियतैः तैस्तैः—सास्नादिभिरन्यनिष्ठैस्सप्रतिद्वन्द्विकं स्यात् । इदमेवान्योन्य[स]प्रतिद्वन्द्विकं रूपं सादृश्यशब्दवाच्यमभिधीयते । ननु कथं नियामकाभावे तेनैव धर्मेण स धर्मस्सप्रतिद्वन्द्विक इति नियमः स्यात्? स्वभावादेवेति ब्रूमः । स्वभावो हि नाम प्रामाणिकं स्वरूपमेव । यद्यथा प्रतीयते तत्तथैव स्वीक्रियत इति हि न्यायसंप्रदायः । तथा च सास्नादीनामेवान्योन्यसप्रतिद्वन्द्विकत्वम्; न पुनः केसरादीनाम् । केसरादीनां चाश्वादिषु अन्योन्यप्रतिद्वन्द्विकत्वमुपलब्धिनियमादेव स्वीकार्यम् । इत्थमुपलब्धिनियमानङ्गीकारेऽतिप्रसङ्गः । भवद्भिरप्ययं नियमोऽङ्गीकार्य इत्याह—**धर्माभावप्रतीतिप्रभृतिनियमवद्दुस्त्यजेयं व्यवस्थेति** । अग्नेरेवौष्ण्यं जलस्यैव शैत्यमित्यादिकमुपलम्भनियममन्तरेण नोपाध्यन्तरमपेक्षते । एवं घटाभावोऽपि घटप्रतियोगिक एव पटाभावस्तु पटप्रतियोगिक इत्युपलम्भादेव निषेध्यनिषेधकनियमः स्वीक्रियते । किंच घटव्यक्तीनामेव घटत्वजात्यभिव्यञ्जकत्वं न पुनर्घटपटव्यक्तीनाम्; नापि पटव्यक्तीनामिति नियतमेव दृष्टम् । एवमेकैकस्य सास्नादिधर्माः परस्परसप्रतिद्वन्द्विभावनियमेन सौसादृश्यशब्दार्थतां भजन्त इति निरवद्यम् ॥ ११९ ॥ **इति व्यावृत्तानां संस्थानानां सादृश्यरूपत्वम् ॥**

480. **सादृश्यं शक्तिसंख्याप्रभृति च कतिचिद्भिन्नमूचुर्गुणादेः**
स्यादत्रातिप्रसक्तिः प्रतिगुणमगुणीकारलिङ्गोपलब्धेः ।
साधर्म्यात् संग्रहश्चेत् सममिदमुभयोर्येनकेनापि यद्वा
किं दन्तादन्ति कृत्वा फलमिह बलिभुग्दन्तचिन्तान्तरेऽस्मिन् ॥ १२० ॥

अत्र केचित् शक्तिसंख्यासादृश्यादिकं गुणादेर्विभक्तमाहुः । तन्मतमनूद्य दूषयति—**सादृश्य**मिति ॥ तत्र हेतुमाह—**स्यादत्रातिप्रसक्तिरिति** । अतिप्रसक्तिं विवृणोति—**प्रतिगुण**मिति । यत्किंचिद्वैषम्यात् सादृश्यादीनां गुणादे-

र्विभागाङ्गीकारे सर्वेषामपि गुणानां प्रतिगुणमाकारभेदोपलब्धेर्गुणव्यतिरिक्तकल्पनाप्रसङ्ग इत्यर्थः। उक्तप्रतिबन्द्याः परिहारमाशङ्कते—**साधर्म्या**दिति। गुणत्वनियामकसाधर्म्याद्गुणत्वेन संग्रहश्चेत्तदन्यत्रापि सममित्याह—**सममिदमुभयो**रिति। येनकेनापीत्यनादरः, भवत्कल्पितेनैव धर्मेणान्यत्रापि गुणत्वं वक्तुं शक्यत इत्यर्थः। अथवा सादृश्यादीनां पृथक्त्वापृथक्त्वचिन्तनं जीवपरमात्मयाथात्म्यज्ञानपरे त्रय्यन्तसिद्धान्ते काकदन्तपरीक्षावदनपेक्षणीयमित्याह—**यद्वे**ति॥ १२०॥ **इति सादृश्यादिपदार्थान्तरक्लृप्तिभङ्गः॥**

481· **गन्धादौ सन्निवेशो न हि भवति न च द्रव्यभेदे निरंशे**
तस्माज्जात्याऽनुवृत्तव्यवहृतिरिति चेदुक्ततुल्योत्तरं तत्।
तत्तद्वस्तुस्वभावाद् घटत इह मिथस्सप्रतिद्वन्द्विकत्वं
तज्जात्याधारतादेरपि तव नियतिस्तत्र न ह्यन्यतः स्यात्॥ १२१॥

अत्र कश्चिच्चोदयति—**गन्धे**ति॥ सौसादृश्यं जातिरिति भवद्भिरुक्तम्; स पुनस्संस्थानभेद इति चाभ्यधायि। तन्नोपपद्यते, गन्धादौ संस्थानभेदाभावात्। न चात्मादौ निरंशे संस्थानभेदोऽस्ति। अवयवरचनाविशेषो हि संस्थानम्। तस्माज्जात्यैवानुवृत्तव्यवहारस्सर्वत्र संघटत इति चोद्यमनूद्योत्तरं वदति—**उक्ततुल्योत्तरं** तदिति। कथमुक्ततुल्योत्तरत्वमित्यत्राह—**तत्त**दिति। तत्तद्वस्तुस्वभावनियम एव सर्वत्र नियामकः। तेन स्वभावतः सप्रतिद्वन्द्विकत्वेन प्रमाणसिद्धं तत्तद्वस्त्वेव तत्तदनुवृत्तव्यवहारहेतुभावमनुभवति। एवं वस्तुस्वभावनियमानङ्गीकारे तत्तज्जात्याधारभावो भवन्मते तेषामेव गुणानां कथं स्यादिति चोद्ये स्वभावनियम एव भवताऽपि वाच्यः; अन्यतश्चेदनवस्थादिदोषदुष्टत्वात्। तेन ससंस्थानेषु वस्तुषु संस्थानभेद एव व्यवहारनियामकः, गुणादिषु तत्तदसाधारणलक्षणमेव तत्तद्व्यवहारनियामकम्; तच्च भवताऽपि स्वीक्रियते। अन्यथा तत्तल्लक्षणाभावे तत्तज्जातिनियमो न स्यात्। तथा च तत्तल्लक्षणं भवता यथा कल्प्यते तथैवास्माभिरप्यङ्गीक्रियत इति न कश्चिद्दोषः॥ १२१॥ **इति निरवयवेष्वनुवृत्तव्यवहारनिर्वाहः॥**

482· **सत्तासामान्यमेके त्रिषु परिजगृहुः केऽपि जातावपीदं**
प्रख्यादीनां समत्वात्कथय न किमिदं सर्वनिष्ठं गृहीतम्।
किञ्च प्रामणिकत्वप्रभृतिसमधिकं सत्त्वमन्यन्न दृष्टं
तद्ब्रह्मेत्याश्रितं यैर्ध्रुवमपलपितं तत्तु तैर्धर्मतोक्तेः॥ १२२॥

एवं सामान्येन सामान्यं विचार्य सत्तासामान्यं विशेषतो निरूपयति—**सत्ते**ति॥ द्रव्यगुणकर्मसु सत्तेति प्रसिद्धमिदम्। अपरे पुनरेवं मन्यन्ते जातावपीति। तत्र हेतुमाह—**प्रख्यादीना**मिति। प्रतीतिव्यवहारौ हि सर्वत्र जातिकल्पने प्रमाणम्। जातावपि सत्प्रतीतिस्समाना चेत् किमिति तत्रापि सत्ता न कल्प्यत इति भावः। तदिदमाह—**न किमिदं सर्वनिष्ठं गृहीत**मिति। सत्त्वं सर्वनिष्ठं किं न गृह्यत इत्यर्थः। गोत्वं सदश्वत्वं सदिति हि ग्रहणप्रवृत्तिः। किंच परमर्यादया सत्त्वमन्यदङ्गीकृत्योक्तम्। तत्त्वतो निरूपणे प्रामाणिकत्वाद्यतिरेकेण सत्त्वमन्यन्नास्ति। तच्च प्रामाणिकत्वादिकं प्रामाणिकमेव; स्वपरनिर्वाहकसमाधेरात्माश्रयादिदोषाप्रसङ्गात्। तस्मात्सत्त्वेऽपि न कश्चिद्दोषः; सत्त्वमस्तीत्यौपाधिकधर्माणां यावदुपाधिवृत्तेस्सर्वन्यायवित्संमतत्वात्। अत्राद्वैतवादिनस्सत्त्वं ब्रह्मैवेति संगिरन्ते; तदपरामर्शवचनमेव। सत्त्वं हि धर्म एव, न पुनर्धर्मि। तथा च ब्रह्मणोऽपि धर्मत्वाङ्गीकारे धर्म्यन्तरं कल्प्यम्। एवं च सति

वस्त्वन्तरारोपितत्वेन ब्रह्मणोऽपि मिथ्यात्वं प्रसज्यत इति भावः । **ध्रुवमपलपितं तत्तु तैरिति** । तैः—मृषावादिभिर्ब्रह्मैवापलपितं सत्त्वस्य ब्रह्मत्वोक्तेः ॥ १२२ ॥ **इति सत्ताजातिनिरूपणम्** ॥

483. **यज्जातीयं सदा यद्यदवधिगुणकं यत्र न ह्यन्यदीदृक्**
दृष्टैरित्थं विशेषैर्जगति विषमतां वक्ति वैशेषिकोऽपि ।
नित्येष्वत्यन्ततुल्येष्वपि नियतदशाभेदयोगोऽस्ति शास्त्रात्
प्राच्योपाध्यादयो वा विदुरतिभिदुरान् योगिवर्यादयस्तान् ॥ १२३ ॥

एवं सामान्यं निरूप्य **वैशेषिकोक्तं** विशेषमनर्थकत्वेन दूषयति—**यज्जातीय**मिति ॥ लोके हि देशकालादिविशेषाद्वस्तूनां विशेषो दृश्यते । यज्जातीयमिति जातिः ; यदेति कालः ; यदिति स्वाभाविको वस्तुविशेषः ; यदवधिगुणकमिति गुणविशेषः ; यत्रेति देशविशेषः । यद्वस्त्वेतादृशगुणविशिष्टं तद्व्यतिरिक्तवस्तु न हीदृक् । अन्यद्वस्त्वन्यदेशकालादिविशिष्टम् ; अन्यच्चान्यदेशकालादिविशिष्टमिति परस्परविभागः । इत्थं दृष्टैरेव विशेषैर्जगति **वैशेषिको**ऽपि विषमतां वक्ति । तथा च नित्येष्व[प्य]त्यन्ततुल्येष्वपि नियतावस्थायोगश्शास्त्रप्रमाणकानामध्यात्मविदामस्ति ; ईश्वरपरतन्त्रस्य जगत्सृष्ट्यादिकृत्यस्य नित्यानुवृत्तत्वात् ; मुक्तानामपि * जक्षत्क्रीडन् रममाण इत्यादिव्यापारपारम्पर्यस्यानुवृत्तेः । किञ्चामुक्तदशाभाविभिः प्राच्यैरेव धर्मविशेषैरुपलक्षणतयाऽवस्थितैर्मुक्तानामपि भेदो ज्ञातुं शक्यते । तदिदमाह—**प्राच्योपाध्यादयो वे**ति । अस्तूपाधिभेदः ; कैरयं भेदो ज्ञायत इत्याशङ्क्याह—**विदुरतिभिदुरान् योगिवर्यादयस्ता**निति । तान्—उपाधीन् परस्परभिदुरान् योगिप्रभृतयो विदुः—जानन्तीति न दृष्टत्वानुपपत्तिः ॥ १२३ ॥

484. **मुक्तास्त्वत्पक्षक्लृप्ता न हि निगम[दृशां]विदां तादृशाण्वादयो वा**
येषामन्योन्यभेदी गजतुरगनयात्कल्प्यतेऽन्यो विशेषः ।
जात्यैक्याद्वः पृथक्त्वैरिह न यदि फलं स्याद्विशेषैः कथं तत्
तेषामप्यस्त्युपाधिस्सम इति न भिदाऽस्त्यत्र संरम्भमात्रात् ॥ १२४ ॥

मुक्ता इति ॥ किंच समानजातीयत्वादिविशेषणविशिष्टाः परमाणवो मुक्तात्मानश्च परस्परव्यावर्तकधर्मवन्तः द्रव्यत्वाद्घटादिवदिति हि विशेषं साधयन्ति **वैशेषिका**दयः । तत्तद्वस्तुनिष्ठैरेव पृथक्त्वैस्सिद्धसाधनम् । ननु पृथक्त्वानि पृथक्त्वजात्या क्रोडीकृतत्वेन परस्परमैक्यमापन्नानि इतरेतरव्यावर्तनं वस्तूनां न कुर्वन्तीति चेत्, तदिदमनुवदति—**जात्यैक्या**दिति । तदेतत्प्रतिबन्द्या दूषयति—**स्याद्विशेषैः कथं त**दिति । पृथक्त्वैर्व्यावर्तनाभावे वस्तूनां विशेषैरपि व्यावर्तनं न स्यात्, तेषामप्येकोपाधिक्रोडीकृतत्वेन व्यावर्तनशक्तेर्भग्नत्वात् । तदिदमाह—**तेषा**मिति । विशेषस्य विशेषलक्षणरूपैकोपाधिक्रोडीकृतत्वेऽपि विशेषकत्वं यदि न भज्येत, पृथक्त्वस्यापि पृथक्त्वजातिक्रोडीकृतत्वेऽपि विशेषकत्वं न भ्रश्येदिति प्रतिबन्दीपर्यवसानम् ॥ १२४ ॥

485. **नासदृदृश्या विशेषाः प्रणिहितमनसां तद्धियां क्वोपयोग-**
स्तत्तद्वस्तुप्रकाशस्सुलभ इह पुनर्भिन्नधीरस्तु मा वा ।
वि[श्व]श्वं स्रष्टुर्विशिष्टप्रमितिमिह न ते कुर्वते नित्यसिद्धां
तस्मात्तत्सिद्ध्यसिध्योर्न फलमनुमया नागमोऽप्यत्र तादृक् ॥ १२५ ॥

किंच कल्प्यमानस्य विशेषस्य न कुत्राप्युपयोग इत्याह—**नास्मदिति** ॥ न तावदस्माकं विशेषा उपकुर्वते ; तेषामस्मद्दृश्यत्वाभावात् । प्रणिहितमनसामुपकुर्वत इति चेत्, तेषामपि कोपयोगः—न काप्युपयोग इत्यर्थः । तदेव विवृणोति—**तत्तदिति** । योगिनां सर्वज्ञत्वेन सर्ववस्तुप्रकाशोऽस्त्येव । तथा च सति तेषु पदार्थेषु भिन्नधीरस्तु मा वा । अयं भावः—तेषां पदार्थानामन्योन्याभावविशिष्टत्वेन भवत्कल्पितेनैव भिन्नधीसद्भावे किं विशेषकल्पनेन ? अथवा भवत्कल्पितैरेव पृथक्त्वैर्भेदधीरस्तु । अतो विशेषकल्पनं प्रणिहितमनसां कुत्रोपयुज्यते ? **मा वे**त्यनादरव्यवहारो विशेषतिरस्कारायैव ; न पुनः पृथक्त्वनिमित्तभेदधीतिरस्काराय । तर्हि विश्वस्रष्टुरीश्वरस्य विशेषैस्तत्तद्वस्तुषु विशिष्टधीरित्याशङ्क्य तदपि न युज्यत इत्याह—**वि[श्व]श्वं स्रष्टुरिति** । ईश्वरस्य तत्तद्विशिष्टबुद्धेर्नित्यत्वेन न तामपि बुद्धिं विशेषाः कुर्वत इत्यर्थः । तस्मादनुमानेन विशेषसिद्ध्यसिद्ध्योर्न किंचित्फलम् । मा भूदनुमानम्, आगमोऽस्त्विति चेत्, तन्नेत्याह—**नेति** । न हि विशेषसिद्धौ कश्चिदागमो दृश्यते ; यदि दृश्यते स पुनर्जातिगुणादिभेदमेव दर्शयतीति न भवदभिमतविशेषसिद्धौ मानमित्याह—**तादृगिति** ॥ १२५ ॥ **इति वैशेषिकक्लृप्तविशेषभङ्गः** ॥

486. **बन्धं नाध्यक्षयामस्समधिकमपृथक्सिद्धयोस्तत्स्वरूपात्**
कल्प्ये तस्यातिरेके तदुपरि च तथेत्यप्रकम्प्याऽनवस्था ।
ताभ्यामेष स्वभावाद्घटित इति कृता भक्तिरस्त्वेतयोस्ते
नो चेत् ज्ञानादिकानां विषयविषयिताद्यापतेदन्यदेवम् ॥ १२६ ॥

एवं विशेषं दूषयित्वा समवायमपि दूषयति—**बन्धमिति** ॥ अपृथक्सिद्धयोस्समवायाख्यं स्वरूपादधिकं कल्प्यमानं संबन्धं न प्रत्यक्षयामः । अतः प्रत्यक्षात्समवायसिद्धिरिति दूरापास्तम् । विशिष्टव्यवहारानुपपत्त्या समवायस्य स्वरूपात् व्यतिरेके कल्प्ये, समवायविशिष्टव्यवहारानुपपत्त्या पुनरपि समवायान्तरं कल्प्यमित्यनवस्था स्यात् । अनवस्थापरिहारार्थं ताभ्यां गुणगुण्यादिभ्यामेष समवायः स्वभावात् घटत इति यदि भक्तिर्भवता क्रियते, कृता सा भक्तिर्गुणगुणिनोरेवास्तु । अयमर्थः—गुणगुणिनौ अवयवावयविनौ जातिव्यक्ती परस्परं स्वभावादेव संबध्येते इति । तदिदमाह—**ताभ्यामित्यादिना त** इत्यन्तेन । नो चेत्—एवमनङ्गीकारे ज्ञानार्थयोरपि विषयविषयिभावादिकं स्वभावातिरेकेण समवायवदन्यदेव संबन्धान्तरं स्यात् । तदिदमाह—आपतेदन्यदेवेति ॥ १२६ ॥

487. **संबन्धे सर्वतुल्ये प्रसजति गुणजात्यादिसङ्कीर्णभावः**
तत्तद्द्वन्द्वस्वभावादनियतिशमने निष्फलाऽन्यस्य क्लृप्तिः ।
त्यक्ते तत्तद्विशेषे स्वयमुभयसमे चात्र संबन्धरूपे
नानासंबन्धपक्षेऽप्ययमधिकरणाधेयभेदः कथं स्यात् ॥ १२७ ॥

किंच संबन्धे गुणगुण्यादिसर्वपदार्थसाधारणे सति गोरेव गोत्वेन संबन्धः, अश्वस्यैवाश्वत्वेन संबन्ध इति नियमो न स्यात् ; अपि तु गुणजात्यादिसङ्करः स्यात् । तदिदमाह—**संबन्ध** इति । गोत्वमेव गवा संबध्यते पृथिव्यैव गन्ध इति तत्तत्प्रतियोगिरूपवस्तुद्वयस्वभावादनियतिश्शाम्यतीत्याशङ्क्य परिहरति—**तत्तदिति** । निष्फलाऽन्यस्य क्लृप्तिः—गोत्वादितत्तद्वस्तुस्वभावादेवान्योन्यनियमे मध्ये समवायक्लृप्तिर्निष्फलेत्यर्थः । तत्र च तत्तद्विशेषे त्यक्ते—तत्तद्वस्तुगतस्वभावविशेषे परित्यक्ते, संबन्धस्वरूपे अधिकरणाधिकर्तव्ययोर्द्वयोरपि समाने सति, इदमधिकरणमिदमाधेयमिति भेदः

कथं स्यादित्याह—**त्यक्त** इति । अयं भावः—संबन्धस्साधारणः; तत्रैकमधिकरणम्, इतरच्चाधेयम्; तत्राधिकरणाधिकर्तव्ययोः स्वभावादेव इदमधिकरणमिदमधिकर्तव्यमिति नियमः । स्वभावविशेषपरित्यागे अधिकरणमेवाधेयं स्यात्, आधेयमेवाधिकरणं स्यात्; संबन्धस्योभयतुल्यत्वात् । तस्मात् समवायाङ्गीकारवादिनाऽपि संबन्धिनोः स्वभावविशेषः स्वीकार्यः । तथा च मध्ये समवायक्लृप्तिर्निरर्थिका । एतद्दूषणं नानासंबन्धपक्षेऽपि तुल्यमित्याह—**नाने**ति । अतः स्वभावादेव गुणगुण्यादिसंबन्धः, समवायस्तु निरर्थक इत्यर्थः ॥ १२७ ॥ **इति समवायभङ्गः ॥**

488. **धर्मो धर्मी द्वयं वा कृतकमभिमतं यत्र संबन्धमत्र**
प्राहुः कार्यं स्वभावात्तदुभयघटितं केऽपि दत्तोत्तरं तत् ।
सिद्धेऽसिद्धे समं वा तदुदय इति तु प्रेक्ष्य पक्षत्रयेऽपि
प्रागुक्तेभ्योऽतिरिक्तान् प्रणिहितमनसः पश्यत प्रत्यवायान् ॥ १२८ ॥

समवायस्य क्वचिदनित्यत्ववादिनं प्राभाकरं प्रतिक्षिपति—**धर्म** इति ॥ यत्र धर्मो वा धर्मी वा उभयं वा कृतकमभिमतम्, तत्र समवायं कार्यं प्राहुः **प्राभाकराः** । तं च स्वभावादेव तदुभयघटितं प्राहुः । तच्च दत्तोत्तरमित्याह—**दत्तोत्तरं तदि**ति । कथं दत्तोत्तरमित्युत्तरं विवृणोति—**सिद्ध** इति । सिद्धे वा वस्तुनि घटते समवायोत्पत्तिः? असिद्धे वा? समं वा? न तावत् सिद्धे, समवायमन्तरेण घटसिद्धेरभावात् । नाप्यसिद्धे; असिद्धमाश्रित्य समवायोत्पत्तेरयोगात् । नापि समम्; समवायतदाश्रययोर्युगपदुत्पत्त्ययोगात् । पूर्वसिद्धे हि घटादौ रूपादेरुत्पत्तिः । इत्थं प्रागुक्तेभ्यो दूषणेभ्योऽतिरिक्तानेतान् प्रत्यवायान्—दूषणभेदान्, प्रणिहितमनसः—अवहितमनसः पश्यतेति पदानामन्वयः ॥ १२८ ॥ **इति अनित्यसमवायपक्षविशेषदूषणम् ॥**

489. **सोऽभावो यः स्वभावं नियमयति दशादेशकालादिभेदो**
नैवं सर्वाश्रितानां त्यजनमनितरस्थाप्यधीप्रापितत्वात् ।
तत्तत्प्रत्यर्थिभावस्फुरणसहकृतो नञ्प्रयोगक्षमोऽसौ
नाभावानामभावं त्वमपि कलयसे भावभेदादितोऽन्यम् ॥ १२९ ॥

एवं भावनिरूपणानन्तरमभावमपि निरूपयति—**स** इति ॥ परे खलु भावातिरिक्तमभावं कल्पयन्ति; तन्नेत्याह—**य** इति । यस्स्वभावं नियमयति देशकालादिभेदो भवत्पक्षे, स एवाभावव्यवहारं नियमयतु; अतिरिक्ताभावकल्पने गौरवम्, अनुपलब्धत्वादनपेक्षितत्वाच्च । एवं तर्हि सर्वाश्रितानां रूपादीनामपि त्यजनं प्रसज्यत इति चेत्, तन्नेत्याह—**नैव**मिति । तत्र हेतुमाह—**अनितरे**ति । अनन्यथासिद्धबुद्धिसिद्धत्वेन रूपादीनां त्यागप्रसङ्गो नास्ति । अभावस्य तु भावविशेषैरेवान्यथासिद्धत्वेन त्यागस्समुचित इति भावः । तर्ह्यभावाभावे कथं नञ्प्रयोग इत्यत्राह—**तत्तदि**ति । तत्तत्प्रतियोगिभावस्फुरणसहकृतो देशकालादिभेद एव स्वभावात् नञ्प्रयोगमपि सहते । अभावस्यापि नञ्प्रयोगसहत्वे स्वभाव एव नियामकः । एवं देशकालादिनियमेऽपि विभाव्यम् । ननु भावस्य कथमभावत्वमित्याशङ्क्याभावानामभावं त्वमपि भावमेवाङ्गीकरोषीत्याह—**नाभावाना**मिति । अयं भावः—यथा भावाभावयोः परस्परप्रतिक्षेपात्मकत्वेनान्योन्याभावरूपत्वमपि भवान् वदति, एवं भावानामेव परस्परप्रतिक्षेपात्मकत्वेनान्योन्याभावरूपत्वं वयमपि वदामः । अतिरिक्ताभाववादिना

त्वया तदुपष्टम्भकत्वेन देशकालादिनियतोऽभावो विरुद्धस्वभाव एव स्वीक्रियते, स एव भावोऽस्तु अभावव्यवहार-विषयः ; किमतिरिक्तेनाभावेन कल्पनागौरवपराहतेनेति ॥ १२९ ॥

490. **प्रध्वंसप्रागभावो द्वितनुरभिमतः प्रागभावात्ययश्च**
प्रागूर्ध्वानाद्यनन्तप्रतिनियतदशासन्ततिः स्यात्तथा नः ।
क्लृप्तेऽन्यस्मिन्नभावे परमपि च [पु] पराभावपारम्परीत-
स्संपद्येतानवस्था स्वत उपरमणं दृष्ट एवास्त्वभीष्टे ॥ १३० ॥

एवमभावसामान्यं निरूप्य प्राक्प्रध्वंसाभावयोर्विशेषमाह—**प्रध्वंसेति** ॥ भवत्सिद्धान्ते प्रध्वंसप्रागभावो नाम घटतत्प्रागभावरूपो द्वितनुरभिमतः । एवं घटप्रागभावध्वंसश्च घटतत्प्रध्वंसरूपो द्वितनुः । एवमेवास्मत्सिद्धान्तेऽप्यनादि-प्रागवस्थापरम्पराप्रागभावो घटस्य, अनन्त उत्तरावस्थासन्तानः प्रध्वंसः स्यात् । तथा च पूर्वोत्तरावस्थासन्ततिव्यतिरेकेण न प्राक्प्रध्वंसाभावौ कल्प्यौ । एवमनङ्गीकारेण प्रध्वंसप्रागभावे क्लृप्ते प्रागभावप्रध्वंसे च क्लृप्ते सत्युत्तरोत्तराभाव-पारम्पर्यादनवस्था संपद्येत । यदि कुत्रचित् स्वत एवोपरमणमनवस्थायास्तर्ह्यादित एवोपरमणं भवत्वित्याह—**दृष्ट एवा-स्त्वभीष्ट** इति । पूर्वोत्तरावस्थाद्वयं दृष्टं भवतश्चाभीष्टम्, तत्रैवोपरमणमस्त्वनवस्थायाः । अयमर्थः—पूर्वावस्थापरम्परा-प्रागभावः, उत्तरावस्थापरम्परा प्रध्वंस इति दृष्टानुसारपरिकल्पने न कश्चिद्दोषः । पूर्वभावव्यतिरेकेण प्रध्वंसस्य प्रागभाव-परिकल्पने तथोत्तरभावव्यतिरेकेण प्रागभावस्य प्रध्वंसकल्पने सत्यनवस्थादौःस्थ्यमिति ॥ १३० ॥

491. **द्रव्येष्वेव ह्यवस्थाक्रमत उपनता जन्मभङ्गादिरूपा**
नावस्थानामवस्थान्वय इति न भवेत् कार्यतादीति चेन्न ।
ता एवान्योन्यवैरव्यतिभिदुरतयाऽन्योन्यनाशादिरूपा-
श्चिन्त्यो जन्मादिषट्कव्यवहृतिविषयस्तत्तदर्थे यथार्हम् ॥ १३१ ॥

अत्र चोदयति—**द्रव्येष्विति** ॥ द्रव्याणामवस्थान्तरप्राप्तया जन्मादिरुपपद्यते, अवस्थानां पुनरवस्थान्तरप्राप्त्य-भावान्न भवेत् कार्यत्वादीति चेत्, तन्निराकरोति—**नेति** । तदेव विवृणोति—**ता** इति । **अन्योन्यवैरव्यतिभिदुरतया**—अन्योन्यविरोधयुक्ततया, ता एवावस्था अन्योन्यनाशादिरूपा भवन्ति । अयमर्थः—द्रव्यस्यावस्थान्तरप्राप्तिर्विनाशः, अवस्थायाश्च तदेवावस्थान्तरं विनाशशब्दवाच्यतां प्राप्नोति, पूर्वावस्थापेक्षया विरुद्धस्वभावत्वात् । एवं षड्विधविकारेष्वपि परस्परविरोधस्वाभाव्याज्जन्मादिव्यवहारविषयः संचिन्त्य इत्याह—**चिन्त्य** इति । **यथार्हमिति**—यथोचितं कल्प्यमित्यर्थः ॥ १३१ ॥ **इति भावातिरिक्ताभावभङ्गः** ॥

492. **नाभावः कारणानां कथमपि विषयो निःस्वभावत्वयुक्तेः**
नाशोऽप्यस्यानपेक्ष्यः स्वयमसत इति प्रागभावादि नित्यम् ।
स्वाभावग्रस्तमेतन्निखिलमपि जगन्निःस्वभावं ततः स्यात्
मैवं भावान्तरात्मन्यधिकवपुषि वा तत्स्वभावत्वदृष्टेः ॥ १३२ ॥

अत्र कश्चिद्ब्राह्ममतानुसारेणाभावानां निःस्वभावत्वमाह । तन्मतमनूद्य दूषयति—**नाभाव** इत्यादिना **मैवमित्य-न्तेन** ॥ अयमत्र पूर्वपक्षिणो भावः—अभावः कारणानां विषयो न भवति निःस्वभावत्वात् । अतः कार्यमेवाभावो न

भवति। अस्य चाभावस्य नाशोऽप्यनपेक्ष्यः—असाध्यः; स्वयमसत्त्वात्, न ह्यसतः पुनरसत्त्वमपेक्ष्यते। तस्मादकार्यत्वादनाश्यत्वाच्च प्रागभावादि नित्यमेव। एवं चाभावस्य नित्यत्वे विश्वस्य स्वाभावग्रस्तत्वाद् विश्वमपि जगन्निःस्वभावमेव स्यात्; ततश्च शून्यमेव विश्वमिति। तन्निराकरोति—**मैवमिति**। तत्र हेतुमाह—**भावान्तरात्मनीति** [?] भावान्तरात्मनि, अधिकवपुषि वा अधिकरूपे वाऽभावे तत्स्वभावस्य प्रामाणिकत्वात् कार्यकारणभावादिसर्वस्वभावनियमेन भवदुक्तदोषशङ्काऽपि नाङ्कुरतीति भावः॥ १३२॥ **इति अभावस्य निःस्वभावत्वभङ्गः॥**

493. **एतावन्तः पदार्था न तु पर इति तत्सिद्ध्यसिद्ध्योरयुक्तं**
मैवं योऽस्त्येष सिद्धान्न पर इति वचस्येष दोषो न तु स्यात्।
सत्येव स्यात्तवापि ह्यधिकमनधिकं वेति शङ्कावकाशो
नैवं चेन्नैव शङ्का न च परिहरणं भित्तिलाभे हि चित्रम्॥ १३३॥

एवमर्थतत्त्वं सर्वमुपपाद्य पदार्थेयत्तावचनं न युज्यत इति वदतः परवादिनो मतं दूषणायानुवदति—**एतावन्त** इति॥ एतावन्त एव पदार्था न पर इति परेषां सिद्धावसिद्धौ च न युक्तम्; सिद्धौ तावद्व्याघातादेव न युक्तम्; सिद्धस्य निषेद्धुमशक्यत्वात्। असिद्धौ च प्रतियोग्यभावान्न युक्तमिति भावः। अनूदितमेतन्निराकरोति—**मैवमिति**। निराकरणप्रकारं विवृणोति—**य** इति। यः प्रमाणेन लोके सिध्यति स एतस्मान्न पर इति सामान्यतः प्रमाणसिद्धे वस्तुनि भेदे निषिध्यमाने सति तन्निषेधकवचस्येष भवदुक्तो दोषो न स्यात्। अयमर्थः—सामान्यतः प्रतिपन्ने वस्तुनि प्राङ्निरूपितादर्थादर्थान्तरत्वं प्रतिषिध्यत इति। एवमनङ्गीकारे तवापि ह्यधिकशङ्काया नावकाश इत्याह—**सत्येवे**ति। प्रतिपन्ने वस्तुनि खलु भवताऽपि पूर्वोक्तादधिकमनधिकं वेति शङ्काऽपि कर्तुं शक्यते। नैवं चेत् एवमनङ्गीकारे नैव शङ्का—भवताऽधिकत्वं नाशङ्क्यते। न च परिहरणं—नास्माभिराशङ्कितोऽर्थः परिह्रियते। तत्र दृष्टान्तमाह—**भित्तिलाभ** इति। अयमर्थः—शङ्कायां सत्यामेवोत्तरं दातुमुचितमिति। अत्रेदं तात्पर्यम्—अधिकमर्थं केनाप्यवगम्याधिकत्वमाशङ्कनीयम्। भवता आशङ्कितं चेत्तत्रोत्तरं दास्यामः; नाशङ्कितं चेदस्माभिरपि सुखेनास्थीयत इति॥ १३३॥ **इति पदार्थेयत्तावधारणोपपत्तिः॥**

494. **इत्थं श्रीवेङ्कटेशः श्रुतममत जगन्मूलकन्दं मुकुन्दं**
विस्तारो यस्य विश्वं मुनिभिरभिदधे विस्तरो वाङ्मयं च।
यन्नास्मिन् क्वापि नैतत् क्षममिह कुहकैरिन्द्रजालं न तैस्तै-
रेकं तत्सर्वसिद्ध्यै कलयत हृदये तत्त्वमुक्ताकलापम्॥ १३४॥

इत्थं निर्मितस्य प्रबन्धस्य वक्तृवैलक्षण्यं, संप्रदायवैलक्षण्यं विषयवैलक्षण्यं च तावदाह—**इत्थमि**ति॥ श्रीवेङ्कटेश इति वक्तृवैलक्षण्यम्। श्रुतममतेति सत्संप्रदायसिद्धत्वम्। जगन्मूलकन्दं मुकुन्दमिति विषयवैलक्षण्यम्। एतदभिधानं प्रबन्धस्योपादेयतमत्वप्रतिष्ठापनाय। यस्य भगवतो विस्तारोऽपि विश्वं विस्तरो वाङ्मयं चेति सर्वमपि वक्तव्यं संगृहीतमिति द्योतयति। तदेव वदति—**यन्नास्मिन् क्वापि नैत**दिति। अनेन * यदिहास्ति तदन्यत्र यन्नेहास्ति न तत्क्वचिदिति वचनं स्मारयति। इह—अस्मिन् प्रबन्धे। तैस्तैः कुहकैर्वादिभिरिन्द्रजालं न क्षममिति प्रबन्धस्याधृष्यत्वमाह। इत्थंभूतं तत्त्वमुक्ताकलापं मङ्गलतमत्वात् हृदये कलयतेति शिष्याणां पुरुषार्थसाधनोपदेशः॥ १३४॥

495. निश्शेषां वस्तुवृत्तिं निपुणमिह मया न्यस्यता क्वापि कोणे
यत्रोदासि द्विधा वा समगणि गहने सम्मते सन्मतीनाम् ।
निष्क्रष्टुं कश्चिदन्यः प्रभुरिह भगवल्लक्ष्मणाचार्यमुद्रा-
मक्षुद्राचार्यशिक्षाशतगुणितमतेरप्रमत्तान्न मत्तः ॥ १३५ ॥

निःशेषामिति ॥ अस्मिन् प्रबन्धे निश्शेषां वस्तुवृत्तिं निपुणं न्यस्यता—स्थापयता मया क्वापि कोणे—आभासेऽर्थे यत्रोदासि, गहनेऽर्थे यत्र द्विधा वा समगणि—विकल्पेनाभाणि; तत्र च सन्मतीनां—विदुषां संमत एव, न पुनः स्वकपोलकल्पित[त्व]मात्रेण । तत्र भगवल्लक्ष्मणाचार्यमुद्रां निष्क्रष्टुमक्षुद्राचार्यशिक्षाशतगुणितमतेरप्रमत्तान्मत्तोऽन्यः कश्चिन्न प्रभुरित्यन्वयः । अनेन मदुक्तानुसारेणैवान्तेवासिभिरवशिष्टं निष्क्रष्टव्यं न पुनस्तद्विरोधेनेति भावः ॥ १३५ ॥

496. दृष्टेऽपह्नुत्यभावादनुमितिविषये लाघवस्यानुरोधा-
च्छास्त्रेणैवावसेये विहतिविरहिते नास्तिकत्वप्रहाणात् ।
नाथोपज्ञं प्रवृत्तं बहुभिरुपचितं यामुनेयप्रबन्धै-
स्त्रातं सम्यग्यतीन्द्रैरिदमखिलतमःकर्शनं दर्शनं नः ॥ १३६ ॥

दृष्ट इति ॥ एतस्य सिद्धान्तस्य दृष्टेऽपह्नुत्यभावात्, प्रत्यक्षसिद्धेऽर्थे मृषावादिप्रभृतिवदपह्नवाभावात्, अनुमितिविषये लाघवस्यानुरोधात्, वैशेषिकादिवदनपेक्षितकल्पनाभावात्, शास्त्रेणैवावसेये प्रमाणबाधविरहिते नास्तिकत्वप्रहाणात्—निरीश्वरमीमांसकवदीश्वरापह्नवप्रभृत्यनर्थकार्थप्रहाणात् । नाथोपज्ञं प्रवृत्तं—**नाथमुनि**मारभ्य प्रवृत्तम् । बहुभिर्यामुनेयप्रबन्धैरुपचितम् । **यतीन्द्रै**स्सम्यगेव भाष्यादिप्रबन्धपञ्चकनिर्माणेन परित्रातमिदमेव दर्शनमखिलतमःकर्शनमिति स्वदर्शनस्य सूर्योदयवदशेषार्थप्रकाशकत्वं दर्शयति—**दृष्ट** इत्यादिना ॥ १३६ ॥

497. हृद्या हृत्पद्मसिंहासनरसिकहयग्रीवहेषोर्मिघोष-
क्षिप्तप्रत्यर्थिदृप्तिर्जयति बहुगुणा पङ्क्तिरसद्गुरूणाम् ।
दिक्सौधाबद्धजैत्रध्वजपटपवनस्फातिनिर्धूततत्त-
त्सिद्धान्तस्तोमतूलस्तबकविगमनव्यक्तसद्वर्तनीका ॥ १३७ ॥

एतद्दर्शनप्रवर्तकाचार्यप्रशंसया स्वभक्तिमेवोत्तम्भयन् परपक्षप्रवर्तकानां परागपटलवदाभासत्वमेवाह—**हृद्येति** ॥ अक्षरार्थो व्यक्तः ॥ १३७ ॥

498. अध्यक्षं यच्छ्रुतं वा लघु भवति तदित्यादिमो वादिमोह-
स्तत्त्वोदर्का न तर्कास्तदिह जगति किं मेधया साधयामः ।
तिष्ठत्वेतल्लघिष्ठाः कतिचन दधतो मानसे मानसेतुं
हंहो सभ्यानसभ्यस्थपुटमुखपुटा दुर्जना निर्जयन्ति ॥ १३८ ॥

अध्यक्षमिति ॥ इत्थं सर्वोत्तरे दर्शने विद्यमानेऽप्याभासवादिनः प्रत्यक्षागमप्रमितयोरर्थयोर्लघुत्वमेव प्रतिपद्यन्ते । अयमादिमो वादिमोहः; प्रत्यक्षागमयोरेव प्राबल्यात्, तद्विरुद्धस्य चानुमानस्यात्यन्तदौर्बल्यात् । यदि वा तर्कमेव परि-

शोधयामः—न तत्त्वोदर्कास्तर्काः—केवलं दन्तादन्तिप्रयासमात्रशेषाः ; तर्काणामप्रतिष्ठितत्वात् । अत्र तर्कशब्दोऽनुमानं तदनुग्राहकं तर्कमपि संगृह्णाति । एवंभूते जगति किं मेधया साधयाम इति निर्वेदवचनम् ; अथवाऽधिक्षेपवादः । इममेवाधिक्षेपवादमुत्तरोत्तरमुद्दीपयति—**तिष्ठत्वेत**दिति । लघिष्ठाः कतिचन मानसे—मनसि अभिमानस्य सेतुं—परां काष्ठां वहन्तो दुर्जनाः स्वयमसभ्यस्थपुटमुखपुटास्सभ्यान्निर्जयन्ति । किमुक्तं भवति—स्वयं भषणमात्रेणैव भाषमाणा इव जल्पन्तीत्यर्थः । हंहो इति विषादपूर्वाधिक्षेपे ॥ १३८ ॥**इति वक्तृवैलक्षण्यादिनिरूपणम्** ॥

499. **स्यादित्थं शिक्षितार्थो य इह यतिपतिच्छात्रहस्ताग्रनृत्य-**
न्नाराचन्यासरेखासहचरितमतिस्सर्वतन्त्रस्वतन्त्रः ।
शुष्कोपन्यासशिक्षापटिमकटुरट[द्भाण्ड]द्वैरिविद्वत्करोटी-
कुट्टाकक्रीडमष्टापदकटकमसौ वामपादे बिभर्तु ॥ १३९ ॥

इत्थमनेन प्रबन्धेन शिक्षितार्थस्सर्वेष्वपि तन्त्रेषु स्वातन्त्र्यं तन्त्रयन् प्रतिभटविद्वत्करोटीकुट्टाकक्रीडाक्षममष्टापदकटकं वामपादे बिभर्त्विति प्रकृतस्य प्रबन्धस्य वैतण्डिकविजयहेतुत्वेनातिशयमाह—**स्यादित्थ**मिति ॥ पदार्थः स्पष्टः ॥ १३९ ॥ **इति एतत्प्रबन्धाध्ययनफलनिरूपणम्** ॥

500. **गाथा ताथागतानां गलति गमनिका कापिली क्वापि लीना**
क्षीणा काणादवाणी द्रुहिणहरगिरस्सौरभं नारभन्ते ।
क्षामा कौमारिलोक्तिर्जगति गुरुमतं गौरवाद् दूरवान्तं
का शङ्का शङ्करादेर्भजति यतिपतौ भद्रवेदीं त्रिवेदीम् ॥ १४० ॥

सर्वमङ्गलसिद्ध्यर्थं प्रबन्धसमाप्तौ सकलाचार्यदेशिकं श्रीमद्रामानुजाचार्यं प्रतिभटसकलसिद्धान्तध्वान्तनिरासकत्वेन प्रस्तौति, स्तौति च—**गाथे**ति ॥ १४० ॥ इति आचार्यस्तुतिः ॥

॥ इति कवितार्किकसिंहस्य सर्वतन्त्रस्वतन्त्रस्य श्रीमद्वेङ्कटनाथस्य वेदान्ताचार्यस्य कृतिषु
सर्वार्थसिद्धिसमेते तत्त्वमुक्ताकलापे अद्रव्यसरः पञ्चमः ॥

॥ समाप्तश्चायं निबन्धः ॥

श्रीमद्वेदान्तदेशिकग्रन्थमालायां

॥ वेदान्तविभागः समाप्तः ॥

॥ श्रीरस्तु ॥

श्रीमद्वेदान्तदेशिकग्रन्थमालायां

[काव्यनाटकविभागः]

हंससन्देश—सुभाषितनीवी—यादवाभ्युदय—संकल्प-सूर्योदयाख्यग्रन्थचतुष्टयात्मकः ॥

पर्यवेक्षकः परिष्कारकश्च

॥ श्रीकाञ्ची प्रतिवादिभयङ्करः अण्णंगराचार्यः ॥

प्रकाशनादिसर्वाधिकारी :

विद्वान् अ. संपत्कुमाराचार्यः, M. A.

पुस्तकप्राप्तिस्थानम् :

३९, सन्निधिवीथी, कञ्जीवरम्.

श्रीरङ्गक्षेत्रे श्रीविलासमुद्रणालये सममुद्यत

1941

Price : 3—0—0] ॥ मूल्यं रूप्यत्रयमात्रम् ॥ [Postage Extra.

4-0-0.

श्रीरस्तु ॥

श्रीमद्वेदान्तदेशिकग्रन्थमालासंपादकस्य

सविनयं निवेदनम् ।

अयि भोः विद्यानुरागिणो विद्वद्वरिष्ठाः ! महान्तमिममात्मीयमानन्दातिशयं सादरं सबहुमानं च सहृदयेषु समावेदयामस्सम्प्रति । श्रीमद्वेदान्तदेशिकग्रन्थमालाप्रकाशनात्मके सुमहत्तरे कैङ्कर्ये समुद्यतैरस्माभिः परस्य पुंसः परमकृपया भागवतानां विदुषां विद्यापक्षपातिनामनुग्रहेण च प्रायस्संपूर्णमनोरथैस्संबभूवे—इति । स्तोत्रावलीविभागो वेदान्तविभागः काव्यनाटकविभागो व्याख्यानविभागः संप्रदायविभागश्चेति पञ्चधा विभक्तेषु श्रीमन्निगमान्तदेशिकदिव्यग्रन्थेषु दशोत्तरशतसंख्येषु प्रायः शतं प्रबन्धास्संपन्नमुद्रणास्समभूवन्निति सानन्दमावेदयितुमद्य समुपनतो ह्यवसरः । ये च दश ग्रन्था अवशिष्टमुद्रणास्सन्ति, ते व्याख्यानविभागान्तर्गता इति, तस्यैकस्यैव विभागस्य मुद्रणमधुना सावशेषमित्युक्तं भवति । एतच्च मुद्रणं जवेनैव संपद्यत इति सहृदया विदांकुर्वन्तु ।

अस्मिंश्च ग्रन्थमालाप्रकाशनकैङ्कर्ये महता प्रेम्णा हस्तावलम्बं सुष्ठु संदत्तवतां महानुभावानां विषये सुचिरं कृतज्ञोऽयं जनः । तादृशानां महोदाराणामपि नाम्नां प्रकाशनं कृतज्ञतायास्सीमाभूमिरिति तत्प्रकाशनमसकृत्कृतमेव ।

विशिष्य च साञ्जलिबन्धमिदं विज्ञापयामः—श्रीमन्महीशूरनगरमण्डनायमानश्रीमत्परकालमठाधीश्वराणां परमकृपानिधीनामप्रमेयमहागुणमहोदधीनां श्रीमद्वेदमार्गप्रतिष्ठापनाचार्योभयवेदान्तप्रवर्तनधुरन्धराणां श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्याणां श्रीमदभिनवरङ्गनाथब्रह्मतन्त्रपरकालमहादेशिकसमाख्यया सुप्रसिद्धानां श्रीश्रीस्वामिचरणानाम् अनर्घमनिर्वचनीयमनवग्रहमनुग्रहमेकमेव प्राधान्येन समवलम्ब्य ग्रन्थमालाप्रकाशनकैङ्कर्यमिदमनायासतस्संपादयाम इति । तदेतेषां श्रीस्वामिचरणानां सन्निधौ धन्यवादसमर्पणप्रणालीमजानन्नयं जनः प्रणतिशालिनं मौलिमेव समर्पयन् कथञ्चित् कृतकृत्यो भवतीति सारतमं वचः ।

अस्याश्च ग्रन्थमालायाः परिशोधनादिसर्वकार्यनिर्वहणे आदितो बद्धदीक्षाणामस्मत्प्रियजामातृपादानां विद्वद्वराणाम् अक्कारक्कनि-श्रीमत्सम्पत्कुमाराचार्याणां, तथा श्रीकैरविणीक्षेत्रनिवासरसिकानां पण्डितमणीनाम्. श्री. उ. वे. अ. मु. श्रीनिवासाचार्याणां च विषये द्राघीयसीं कृतज्ञतां सुमहता बहुमानेन प्रकाशयामः, सततं हृदि वहामश्च ।

अस्य च काव्यनाटकविभागस्य परिशोधने विशेषतः परिश्रममूरीकृत्य सुमहत्साहाय्यमाहितवतां श्रीकुम्भघोणक्षेत्रनिवासिनां अस्मत्प्रियसुहृत्प्रवराणां महामहोपाध्यायाद्यनेकबिरुदभूषितानां रायम्पेट्टै—श्रीकृष्णमाचार्यमहाशयानां च विषये सुबहून् धन्यवादान् सादरं समर्पयामः ।

इति,

श्रीकाञ्ची प्रतिवादिभयङ्कर अणणङ्गराचार्यः ।

(ग्रन्थमालायाः प्रधानसंपादकः)

श्रीकुम्भघोणनगरनिवासि महामहोपाध्याय पण्डितराज

रायम्पेट्टै कृष्णमाचार्यमहाशयानामभिनन्दनपत्रिका ॥

माननीयाः श्रीकाञ्चीप्रतिवादिभयङ्कर अण्णङ्गराचार्यमहाशयाः ! श्रीमद्भिः प्रेषिताः श्रीदेशिकग्रन्थमालायाः सञ्चिकाः सादरेण शिरसा प्रतिगृहीताः । वाचामभूमिः हर्षप्रकर्षः । अन्येषां मनसोऽप्यविषये वाचोऽप्यगोचरे दुर्भरे महत्तम ईदृशे कार्यभरे, सत्यं शपे, श्रीमतो विना नान्यः कोऽप्यवतरितुं धृष्णुयात्, अवतीर्णोऽपि वा नान्तमधिगन्तुमलं भवेत्। प्रशंसावहेषु सत्कृत्येषु, तत्राप्यस्मदीयसत्संप्रदायग्रन्थप्रकाशनकर्मणि श्रीमतामसाधारणमुत्साहम्, तन्निर्वहणधूर्वहताम्, अत्युत्तमं पाण्डित्यप्रकर्षं च जानन् को वा सचेतनः श्रीमद्भ्यो न धारयत्यात्मानम् । महाशयाः ! श्रीमतामनेन सत्कर्मणा नूनमाराधितः पण्डितलोक इति नेयमतिशयोक्तिः । रमणीयानि पत्राणि, कमनीयान्यक्षरमुद्रणानि, निरवद्या परिष्करणप्रणाली । तदेवं बहुधनसाधनीये महत्यस्मिन् कर्मणि प्रवृत्तानां श्रीमताम्–सञ्चिकाग्रहणेन तद्ग्राहणेन मूल्यदानेन तद्दापनेन महाराजपोषकादिपदवीस्वीकरणेन च नितरामुपकरिष्यन्ति विपश्चितो विशिष्य श्रीदेशिकभक्ता इति दृढं विश्वसिति मे हृदयम् । प्रार्थये च तथा भवितुमक्षरास्यान् । यथेदं सुकृतैकसुलभं कार्यं निरन्तरायमचिरादवसास्यति, स्थास्यति च चिराय श्रीमतामन्यादृशधन्यताजन्यं यशः, तथा देवाधिराजो दयतां श्रीमतामिति प्रार्थये ।

19-9-1940
KUMBAKONAM.

इति भवदीयः,
रा. च. वि. कृष्णः ।

तिरुच्चिनाप्पल्लि वावदूकवराणां

॥ ए. वि. गोपालाचार्यमहाशयानामभिनन्दनपत्रिका ॥

Opinion of **Sriman A. V. Gopalacharyar, M.A., B.L.,** *Advocate, Trichy.*

SRIMAD VEDANTA DESIKA GRANTHAMALA.

We cannot sufficiently praise the colossal service Sri Ubhaya Prativadi Bhayankaram Annangaracharya Swami is rendering to the Sanskrit world in general and specially to the followers of Sri Ramanuja by undertaking the stupendously great task of publishing all the works of Sri Vedanta Desika and pushing on the publication with almost lightning speed. From what all we know of the limitless energy and enthusiasm of this great Swami in the cause of such noble, religious work, we are sure that the publication undertaken will be completed in the shortest possible time. Three big parts have already been issued. The Swami has published in one handy volume the entire works of Sri Ramanuja in Telugu script....It is quite appropriate that the complete achievement of this ambitious task is reserved to Sri Annangarachariar Swami who has dedicated all his time, earnings and resources to the holy cause of the wide spreading of religious knowledge by publications and by direct instruction in the shape of wonderfully attractive lectures and who yields to none in his admiration for Sri Desikar's writings. His beginning the series with Adhikaranasārāvali is very apt as that work was specially written to justify the title of Vedantacharya graciously conferred by Lord Sri Ranganatha.......The cost of the publication undertaken must be very enormous and it behoves the entire Vaishnava world to contribute liberally for the publication and relieve the strain on the Swami, which must necessarily be very heavy.

16—10—1940.

(Sd.) A.V. GOPALACHARYA.

The Liberty Press, Madras.

॥ श्रीरस्तु ॥

श्रीमत्प्रणतार्तिहरवरदपरब्रह्मणे नमः ।

श्रीमते हयग्रीवाय नमः । श्रीमते रामानुजाय नमः ।

श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः ।

श्रीमद्वेदान्तदेशिकग्रन्थमालायां

काव्यनाटकविभागः

कवितार्किकसिंहसर्वतन्त्रस्वतन्त्रश्रीमद्वेदान्ताचार्यविरचितः

॥ हंससंदेशः ॥

श्रीमान्वेङ्कटनाथार्यः कवितार्किककेसरी । वेदान्ताचार्यवर्यो मे संनिधत्तां सदा हृदि ॥

प्रथमाश्वासः

वंशे जातस्सवितुरनघे मानयन् मानुषत्वं देवश्श्रीमान् जनकतनयान्वेषणे जागरूकः ।
प्रत्यायाते पवनतनये निश्चितार्थस्स कामी कल्पाकारां कथमपि निशामाविभातं विषेहे ॥ १ ॥

कल्ये सेनां कपिकुलपतेस्तूर्णमुद्योजयिष्यन् दूरीभावाज्जनकदुहितुर्दूयमानान्तरात्मा ।
क्रीडाखेलं कमलसरसि क्वापि कालोपयातं राकाचन्द्रद्युतिसहचरं राजहंसं ददर्श ॥ २ ॥

तस्मिन् सीतागतिमनुगते तद्दुकूलाङ्कमूर्तौ तन्मञ्जीरप्रतिमनिनदे न्यस्तनिस्पन्ददृष्टिः ।
वीरश्चेतोविलयमगमत्तन्मयात्मा मुहूर्तं शङ्के तीव्रं भवति समये शासनं मीनकेतोः ॥ ३ ॥

लब्धाश्वासः कथमपि तदा लक्ष्मणस्याग्रजन्मा संदेशेन प्रणयमहता मैथिलीं जीवयिष्यन् ।
चक्रे तस्मै सरसिजदलैस्सोपचारां सपर्यां कान्ताश्लेषादधिकसुभगः कामिनां दूतलाभः ॥ ४ ॥

कृत्वा तस्मिन् बहुमतिमसौ भूयसीमाञ्जनेयात् गाढोन्मादः प्रणयपदवीं प्राप वार्तानभिज्ञे ।
विश्लेषेण क्षुभितमनसां मेघशैलद्रुमादौ याच्ञादैन्यं भवति किमुत क्वापि संवेदनार्हे ॥ ५ ॥

वेदोदन्वद्विभजनविदो वंशजं विश्वमूर्तेः आहुस्सिद्धाः कमलवसतेरौपवाह्यं भवन्तम् ।
लब्धं येन प्रगुणगतिना तत्प्रियायास्सकाशात् तत्सावर्ण्यं श्रवणरसनास्वादयोग्या सुधा च ॥ ६ ॥

मध्ये केचिद्वयमिह सखे केवलं मानुषाणां व्यक्तोत्कर्षो महति भुवने व्योमगानां पतिस्त्वम् ।
स्थाने (दौ)दूत्यं तदपि भवतः संश्रितत्राणहेतोः विश्वस्रष्टा विधिरपि यतः सारथित्वेन तस्थौ ॥ ७ ॥

इच्छामात्राज्जगदपरथा संविधातुं क्षमाणाम् इक्ष्वाकूणां प्रकृतिमहतामीदृशीं प्रेक्ष्य वेलाम् ।
लक्ष्यालक्ष्ये जलधिपयसा लब्धसंस्थां त्रिकूटे लङ्कां गन्तुं तव समुचितं राक्षसीं राजधानीम् ॥ ८ ॥

स्थानैर्दिव्यैरुपचितगुणां चन्दनारण्यरम्यां मुक्तासूतिं मलयमरुतां मातरं दक्षिणाशाम् ।
अस्मत्प्रीत्यै जनकतनयाजीवितार्थश्च गच्छन् एकं रक्षःपदमिति सखे दोषलेशं सहेथाः ॥ ९ ॥

वाचालानामिव जडधियां सत्कवौ दूरयाते कैलासाय त्वयि गतवति क्षीबतामाश्रितानाम् ।
संमोदस्ते पथि परिणमेच्चन्द्रकैरुज्झितानां मेघापाये विपिनशिखिनां वीक्ष्य वाचंयमत्वम् ॥ १० ॥

आरक्तानां नवमधु शनैरापिबन् पद्मिनीनां कालोन्निद्रे कुवलयवने घूर्णमानस्सलीलम् ।
खिन्नो दानैर्विपिनकरिणां सौम्य सेविष्यते त्वाम् आमोदानामहमहमिकामादिशन् गन्धवाहः ॥ ११ ॥

पर्याप्तं ते पवनचलितैरङ्गरागं परागैः स्थाने कुर्युस्समसमुदयाद् बन्धवो बन्धुजीवाः ।
येना(न्वि)न्वेष्यस्यचलतनयापादलाक्षानुषक्तं चूडाचन्द्रं पुरविजयिनः स्वर्णदीफेनपूर्णम् ॥ १२ ॥

सूक्ष्माकारैर्दिनकरकरैः कल्पितान्तश्शलाकाः शारोपान्ताश्शतमखधनुश्शेषचित्रांशुकेन ।
ऊढाः पश्चादुचितगतिना वायुना राजहंस छत्रायेरन् नभसि भवतः शारदा वारिवाहाः ॥ १३ ॥

द्रक्ष्यस्येवं प्रियसख सुखं लङ्घिताध्वा सखीं ते सीतां क्षेत्रे जनकनृपतेरुत्थितां सीरकृष्टे ।
गोपायन्ती तनुमपि निजां या कथञ्चिन्मदर्थं भूमौ लोके वहति महतीमेकपत्नीसमाख्याम् ॥ १४ ॥

प्रक्षीणां त्वद्विरहसमये जातहर्षामिदानीं प्रत्यायास्यन्ननुनय शनैः पद्मिनीं स्वादुवाचा ।
सा ते तन्वीस्वनसुभगया स्यादितीहाभ्यनुज्ञां मन्ये कुर्यान्मधुकरगिरा मैथिलीसौहृदेन ॥ १५ ॥

सार्धं कान्तैश्शबरसुदृशामद्रिकुञ्जेषु रागात् आसीनानां क्षणमसमये दृश्यचन्द्रोदयश्रीः ।
उड्डीयेथास्सरसिजवनाद्दक्षिणाशानुसारी पश्यन् दूरात्प्रबलगरुतां पक्षिणां दत्तवर्त्मा ॥ १६ ॥

अङ्गीकुर्वन्नमृतरुचिरामुत्पतिष्णोस्सलीलं छायामन्तस्तव मणिमयो माल्यवानेष शैलः ।
शोभां वक्ष्यत्यधिकललितां शोभमानामतीन्दोर्देवस्यादेरुपजनयतो मानसादिन्दुबिम्बम् ॥ १७ ॥

मार्गौ सम्यङ्मम हनुमता वर्णितौ द्वौ तयोस्ते स ह्यासन्नोऽप्यनघ(ति)सुभगः पश्चिमो नित्यवर्षः ।
प्राचीने(तु)षु प्रतिजनपदं संहतावद्भुतानां मग्ना दृष्टिः कथमपि सखे मत्कृते ते निवार्या ॥ १८ ॥

श्रुत्वा शब्दं श्रवणसुभगं(मधुरं) तावकं पामरीणां प्रत्यासन्नात्सपदि भवनात् सादरं निर्गतानाम् ।
अभ्रूभङ्गेऽप्यधिकसुभगैर्निश्चिताङ्गैः कटाक्षैः देशानेतान्वनगिरिनदीसंविभक्तान्व्यतीयाः ॥ १९ ॥

इक्षुच्छाये किसलयमयं तल्पमास्थुषीणां संलापैस्तैर्मुदितमनसां शालिसंरक्षिकाणाम् ।
कर्णाटान्ध्रव्यतिकरवशात्कर्बुरे गीतिभेदे मुह्यन्तीनां मदनकलुषं मौग्ध्यमास्वादयेथाः ॥ २० ॥

विष्णोर्वासादवनिवहनाद्बद्धरत्नैश्शिरोभिः शेषस्साक्षादयमिति जनैस्सम्यगुन्नीयमानः ।
अभ्रैर्युक्तो लघुभिरचिरोन्मुक्तनिर्मोककल्पैः अग्रे भावी तदनु नयने रञ्जयन्नञ्जनाद्रिः ॥ २१ ॥

तत्रारूढैर्महति मनुजैस्स्वर्गिभिश्चावतीर्णैः सत्त्वोन्मेषाद्व्यपगतमिथस्तारतम्यादिभेदैः ।
साधारण्यात्फलपरिणतेस्सङ्गशो बध्यमानां शक्त्या कामं मधुविजयिनस्त्वं च कुर्यास्सपर्याम् ॥ २२ ॥

स्तोकोन्मग्नस्फुरितपुलिनां त्वन्निवासेच्छयेव द्रक्ष्यस्यारात्कनकमुखरां(रीं) दक्षिणामञ्जनाद्रेः ।
आसन्नानां वनविटपिनां वीचिहस्तैः प्रसूनान्यर्चाहेतोरुपहरति या नूनमर्धेन्दुमौलेः ॥ २३ ॥

निर्विश्यैनां निभृतमनभिव्यक्तमञ्जुप्रणादो मन्दाधूतः पुलिनपवनैर्वञ्जुलामोदगर्भैः ।
अव्यासङ्गस्सपदि पदवीं संश्रयान्यैरलङ्घ्यो(ङ्घ्यां) बन्दीकुर्युस्तटवसतयो मा भवन्तं किराताः ॥ २४ ॥

तुण्डीराख्यं तदनु महितं मण्डलं वीक्षमाणः क्षेत्रं यायाः क्षपितदुरितं तत्र सत्यव्रताख्यम् ।
पत्यौ रोषात्सलिलवपुषो यत्र वाग्देवतायाः सेतुर्जज्ञे सकलजगतामेकसेतुस्स देवः ॥ २५ ॥

नानारत्नैरुपचितगुणां नित्यसङ्गीतनादां भूमेर्द्रक्ष्यस्युचितविभवं भूषणं तत्र काञ्चीम् ।
यस्यां नित्यं निहितनयनो हस्तिशैलाधिवासी द्वन्द्वातीतस्स खलु पुरुषो दृश्यते सत्यकामः ॥ २६ ॥

तामासीदन् प्रणम नगरीं भक्तिनम्रेण मूर्ध्ना जातामादौ कृतयुगमुखे धातुरिच्छावशेन ।
यद्वीथीनां करिगिरिपतेर्वाहवेगावधूतान् धन्या(न्)रेणूंस्त्रिदशपतयो धारयन्त्युत्तमाङ्गैः ॥ २७ ॥

मन्दाधूतात्तदनु महितो निस्सृतश्चूतषण्डात् पार्श्वे तस्याः पशुपतिशिरश्चन्द्रनीहारवाही ।
दूरात्प्राप्तं प्रियसखमिव त्वामुपैष्यत्यवश्यं कम्पापाथःकमलवनिकाकामुको गन्धवाहः ॥ २८ ॥

वर्णस्तोमैरिव परिणता सप्तभेदैर्महौघैः मान्या मध्येनगरमभितस्सेविता देवताभिः ।
स्वच्छस्वादुप्रसरसुभगा स्वामिनी वः कवीनां वेगासंज्ञां वहति महतीं वल्लभा पद्मयोनेः ॥ २९ ॥

तीर्थे पुंसां शमितकलुषे तत्र सारस्वताख्ये स्नात्वा सार्धं मुनिभिरनघैस्सम्यगुल्लासिताङ्गः ।
विश्वं चित्ते विगतरजसि व्यञ्जयन्तीमशेषं वक्ष्यस्यन्तर्बहिरपि परां शुद्धिमक्षेपणीयाम् ॥ ३० ॥

तस्यास्तीरे सरसिजभुवस्सौम्य वैतानवेदिः दिव्यं कुर्वन् द्रमिडविषयं दृश्यते हस्तिशैलः ।
यस्योपान्ते कृतवसतयो यापयित्वा शरीरं वर्तिष्यन्ते वितमसि पदे वासुदेवस्य धन्याः ॥ ३१ ॥

सञ्चिन्वाना तरुणतुलसीदामभिः स्वामभिख्यां तस्यां वेद्यामनुविदधती श्याम(शीत)लं हव्यवाहम् ।
भोगैश्वर्यप्रियसहचरैः काऽपि लक्ष्मीकटाक्षैः भूयश्श्यामा भुवनजननी देवता सन्निधत्ते ॥ ३२ ॥

लक्ष्मीविद्युल्ललितवपुषं तत्र कारुण्यपूर्णं मा भैषीस्त्वं मरकतशिलामेचकं वीक्ष्य मेघम् ।
शुद्धैर्नित्यं परिचितपदस्त्वादृशैर्देवहंसैः हंसीभूतस्स खलु भवतामन्ववायाग्रजन्मा ॥ ३३ ॥

सारास्वादी सवनहविषां स्वामिनस्ते स देवः शुद्धं चक्षुश्श्रुतिपरिषदां चक्षुषां भागधेयम् ।
अङ्गीकुर्याद्विनतममृतासारसंवादिभिस्त्वाम् आविर्मोदैरभिमतवरस्थूललक्षैः कटाक्षैः ॥ ३४ ॥

मध्वास(सि)क्तं सरसिजमिव स्विन्नमालम्बमानो देव्या हस्तं तदितरकरन्यस्तलीलारविन्दः ।
देवः श्रीमान् स यदि विहरेत् स्वैरमारामभूमौ व्यक्तो वालव्यजनवपुषा वीजयेस्तं त्वमेव ॥ ३५ ॥

जातप्रीतिर्जनपदमथो मध्यमं लङ्घयित्वा दूराल्लक्ष्यक्रमुकनिवहश्यामलान् याहि चोलान् ।
प्रत्युद्गच्छन्मकरवल(न)यस्तंभितैस्सह्यजायाः स्रोतोभेदैर्विविधगतिभिस्संविभक्तावकाशान् ॥ ३६ ॥

सन्ध्यारागं सुरभिरजनीसंभवैरङ्गरागैः केशैर्ज्योत्स्नाकलहि तिमिरं पालिकापीडगर्भैः ।
आबिभ्राणास्सरसिजदृशो हंस डोलाधिरोहादाधास्यन्ते मदकलगिरस्तेषु नेत्रोत्सवं ते ॥ ३७ ॥

पृथ्वीलीलातिलकसुभगं पश्चिमं भागमेषां नाम्ना वर्षं जलचर नदीमातृकं गाहमानः ।
द्रक्ष्यस्यारात् परिमिततया मग्नकैलासदृश्यं श्वेतं शैलं फणिपतिमिव क्ष्मातलादुज्जिहानम् ॥ ३८ ॥

स्फारालोकप्रशमिततमस्सञ्चयं तत्र पुंसां प्रत्यग्रूपं प्रगुणविभवं प्रार्थनीयं बुधानाम् ।
नेदीयांसं कुशलनिवहं नन्तुराधास्यते ते दिव्यं तेजो जलधितनयास्नेहनित्यानुषक्तम् ॥ ३९ ॥

स्निग्धच्छायं तदनु विततं तस्य धामेव नीलं नीलीरक्षानियतललितं काननं संविचीयाः ।
दृष्टे तस्मिन्ननिमिषवधूनित्यनिर्वेशयोग्ये स्वर्गोद्यानश्रियमपि लघुं मंस्यते मानसं ते ॥ ४० ॥

कुर्वन्नानाकुसुमरजसा यत्र चित्रं वितानं पूगारण्ये मृदु विचलयन् पालिकाचामराणि ।
पादन्यासक्षममवकिरन् क्ष्मातलं पुष्पजालैः प्रायो वायुः परिजनविधिं पञ्चबाणस्य धत्ते ॥ ४१ ॥

स्रोतोवेगादथ जनपदं सौम्य सीमन्तयन्ती प्रत्यादेशो विबुधसरितस्स्यन्दते सह्यकन्या ।
कालेकाले परिणतिवशात्पर्वभेदावकीर्णैः पुण्ड्रेक्षूणां पुलिनविशदैर्गद्गदा मौक्तिकौघैः ॥ ४२ ॥

सह्योत्सङ्गात्सपदि मरुता सागरं नीयमानां भद्रालापैर्विहितकुशलां त्वादृशानां द्विजानाम् ।
यामस्कन्नास्सरसकुहलीपल्लपातैर्निशान्ते मन्दस्मेरां मधुपरिमलैर्वासयन्तीव पूगाः ॥ ४३ ॥

तस्मिन्द्रक्ष्यस्यमरमहिलामौलिगन्धैरवन्ध्याम् आतन्वानां व्यपगतरसं मानसे मानसं वः ।
तीर्थैरन्यैरपि परिगतां शुद्धिहेतोस्समन्तात् चन्द्रोल्लासप्रथितयशसस्संपदं पुष्करिण्याः ॥ ४४ ॥

तीरे तस्या विरचितपदं साधुभिस्सेव्यमानं श्रद्धायोगाद्विनमिततनुश्शेषपीठं भजेथाः ।
यस्मिन्नसत्कुलधनतया सौम्य साकेतभाजः स्थानं भा(भ)व्यं मुनिभिरुदितं श्रीमतो रङ्गधाम्नः ॥ ४५ ॥

सत्त्वे दिव्ये स्वयमुदयतस्तस्य धाम्नः प्रसङ्गात् मञ्जूषायां मरकतमिव भ्राजमानं तदन्तः ।
चेतो धावत्युपहितभुजं शेषभोगे शयानं दीर्घापाङ्गं जलधितनयाजीवितं देवमाद्यम् ॥ ४६ ॥

चोराक्रान्तं तदनु विपिनं चोलपाण्ड्यान्तरस्थं झिल्लीनादश्रवणपरुषं शीघ्रमेव व्यतीयाः ।
तीर्णे तस्मिन् प्रकटय सखे शीतलांस्ते निनादान् शब्दायन्ते न खलु कवयः सन्निधौ दुर्जनानाम् ॥ ४७ ॥

स्रस्तापीडं प्रचलदलकं व्यक्तताटङ्करत्नं मुक्ताचूर्णस्फुरिततिलकं वक्त्रमुत्तानयन्त्यः ।
देशे तस्मिन् कुवलयदृशो जातकौतूहलास्त्वां मालादीर्घैर्मधुरविरुतं मानयिष्यन्त्यपाङ्गैः ॥ ४८ ॥

नित्यावासं वृषभमचलं सुन्दराख्यस्य विष्णोः प्रत्यासीदन् सपदि विनमद्भागधेयं नतः स्याः ।
यस्योत्सङ्गे बलिविजयिनस्तस्य मञ्जीरवान्तं पाथो दिव्यं पशुपतिजटास्पर्शशून्यं विभाति ॥ ४९ ॥

ईशादस्त्राण्यधिगतवतां क्षत्रियाणां प्रभावात् कारावासस्मरणचकितैस्सिक्तसस्यान् पयोदैः ।
पश्यन् यायाः परमलकया स्पर्धमानैरजस्रं पुण्यावासैः पुरजनपदैर्मण्डितान्पाण्ड्यदेशान् ॥ ५० ॥

मुक्ताजालैर्जनितपुलिनां शुक्तिसन्तानमुक्तैः तारापूर्णां दिवमिव ततस्ताम्रपर्णीं भजेथाः ।
प्रत्यासत्त्या नियतविशदं पीतसिन्धोर्महर्षेः पानीयं ते परिणमयिता तत्र मुक्तामयत्वम् ॥ ५१ ॥

तस्याः स्वैरं सरसिजमुखास्वादसंप्रीतचेताः शीतीभूतस्तरललहरीबाहुसंश्लेषणेन ।
अध्यासीनः पुलिनमनिलैर्वीजितश्चन्दनाद्रेः श्रान्तिं शान्तिं गमयतु भवान् सागरं लङ्घयिष्यन् ॥ ५२ ॥

सव्यं तस्याः कियदिव गतश्श्यामतालीतमालां त्वत्प्रायाणां तरुणवयसां चेतसो नन्दयित्रीम् ।
वेलामब्धेर्विविधलहरीदत्तमुक्ताभिरामां द्रक्ष्यस्यारात् द्विगुणपुलिनां केतकीनां परागैः ॥ ५३ ॥

स्थित्वा तत्र क्षणमुभयतश्शैलशृङ्गावतीर्णैः स्रोतोभेदैरधिगतगुणं चारुविष्फारघोषैः ।
लक्षीकुर्वन् दशमुखपुरीं सौम्य पत्रप्रकृष्टो वेलाचापं शर इव सखे वेगतस्त्वं व्यतीयाः ॥ ५४ ॥

दावासक्तं वनमिव नभस्सन्ध्ययेवानुविद्धं सिन्दूराङ्कं द्विपमिव हरिं स्वाम्बरेणेव जुष्टम् ।
विद्युद्भिन्नं घनमिव सखे विद्रुमारण्ययोगात् देहेनैकं मिथुनमिव च द्रक्ष्यसि त्वं पयोधिम् ॥ ५५ ॥

अस्मत्पूर्वैस्सुरपतिहृतं द्रष्टुकामैस्तुरङ्गं भित्त्वा क्षोणीमगणितबलैस्सागरो वर्धितात्मा ।
सत्कारार्थं तव यदि गिरीनादिशेद् गुप्तपक्षानश्रान्तोऽपि प्रणयमुचितं नैव बन्धोर्विहन्याः ॥ ५६ ॥

तत्रासीनः क्वचन सरसि स्मेरहेमारविन्दे लब्धास्वादो मधुभिरमितैस्संविनीताध्वखेदः ।
द्रक्ष्यस्यग्रे लघुतरगतिश्शेषमुल्लङ्घ्य सिन्धोः तोयाघातान्मसृणितशिलारम्यवेलं सुवेलम् ॥ ५७ ॥

यस्यासन्ने पयसि जलधेस्त्वत्प्रतिच्छन्दचन्द्राः पक्षच्छेदक्षरितरुधिरस्तोमसन्दर्शनीयाः ।
वीचीप्रा(प्रे)तैर्विषमितरुचो मौक्तिकैस्तारकाभैः सन्ध्यामन्यां नियतमवनौ दर्शयन्ति प्रवालाः ॥ ५८ ॥

यत्रारण्यं वरुणवसतेर्वीचिवेगापनीतैः मुक्तारत्नस्तबकचपलैर्विद्रुमैरुत्प्रवालम् ।
रक्षोभीतैस्स्वयमनिमिषैराहृतस्थापितानां मन्दाराणां मधुपरिमलैर्वासितं मौलिदघ्नैः ॥ ५९ ॥

तस्मिन्दृश्या तदनु भवतश्चारुसौधावदाता लङ्का सिन्धोर्महति पुलिने राजहंसीव लीना ।
त्वामायान्तं पवनतरलैर्या पताकापदेशैः पक्षैरभ्युज्जिगमिषुरिव स्थास्यति श्राव्यनादा ॥ ६० ॥

इति प्रथमाश्वासः ।

द्वितीयाश्वासः

लीलाखेलं ललितगमनाश्चारुनादं सशिञ्जाः भल्लाक्षं त्वां स्मरशरदृशो गौरमापाण्डुरा(ङ्गा)ङ्ग्यः ।
मुग्धालापं मधुरवचसो मानसार्हं मनोज्ञाः यत्रानीतास्सुरयुवतयो रञ्जयेयुस्समक्षम् ॥ १ ॥

उग्रैश्शापैरुपहतिभिया रक्षसा दूरमुक्ताः दग्धुं योग्या हुतवहमपि त्वत्प्रियावर्णशुद्धाः ।
उत्पश्यन्तो जनकतनयातेजसैव स्वरक्षां रोधं यस्यामनुविदधते लोकपालावरोधाः ॥ २ ॥

अध्यासीना बहुमणिमयं तुङ्गशृङ्गं (त्रिकूटं) सुवेलं दिक्पालेषु प्रथितयशसा रक्षसा रक्ष्यमाणा ।
अग्रे मेरोरमरनगरीं या परिष्कारभूम्ना त्वाहूयेव ध्वजपटमयानग्रहस्तान्धुनोति ॥ ३ ॥

काले यस्यां व्यपगतघने त्वद्विहारोचितेऽस्मिन् चन्द्रालोकैर्विलुलितधियां शर्वरीगर्वहासैः ।
स्वर्गस्त्रीणां विरहजनितं बाष्पमुद्वेलयन्त्यः निष्यन्दन्ते सलिलकणिकाश्चन्द्रकान्तस्थलीनाम् ॥ ४ ॥

भासा तादृक्परिणतिजुषा मैथिलीशोकवह्नेः भस्मीभूतां पवनतनयस्नेहिना पावकेन ।
अन्तस्त्रासादवहितधियस्संविधास्यन्त्यवश्यं प्रत्यादिष्टप्रथमरच(नां)नं विश्वकर्मादयस्ताम् ॥ ५ ॥

मध्ये तस्या निशिचरपतेस्सद्म रुद्धान्तरिक्षं युग्मं नेत्रैर्दिवि सुमनसां सेव्यमानं विमानैः ।
कारागारं विबुधसुदृशां वीक्षमाणो विचित्रं शोकप्रीतिव्यतिकरवतीं वक्ष्यसे चित्तवृत्तिम् ॥ ६ ॥

ईषत्कोपाच्चकितपवनामिन्दुसन्दिग्धसूर्यां नित्योदारामृतुभिरखिलैर्निष्कुटे वृक्षवाटीम् ।
सीताशोकज्वलनसहजैस्तत्र दीप्तामशोकैः आपद्येथाः प्रथमलुलितामाञ्जनेयप्रचारैः ॥ ७ ॥

तस्यामन्यैर्वियति विहगैस्सार्धमानन्दनिघ्नैः स्थानेस्थाने निहितनयनो वर्तयन्मण्डलानि ।
द्रक्ष्यस्येकां जनकदुहितुस्सौम्य दुर्जातबन्धुं न्यस्ताकल्पां क्वचन विटपे शिंशुपां सान्द्रशाखाम् ॥ ८ ॥

मूले तस्याः किमपि सवनक्षेत्रसंस्कारजातं यत्र क्वापि स्थितमपि सखे त्रासहीनं महिम्ना ।
काले तस्मिन् कथमपि मया वीर्यशुल्केन लब्धं द्रक्ष्यं तत्ते दिनकरकुलद्योतकं दिव्यरत्नम् ॥ ९ ॥

सा मे दृष्टिः(दिष्टं(दिष्टिः)श्शफरनयना सन्नतभ्रूस्सुकेशी तन्वी तुङ्गस्तनभरनता तप्तजाम्बूनदाभा ।
बाला युष्मत्प्रतिमगमना वेदिमध्या वरा(ङ्गा)ङ्गी शृङ्गाराख्यं निधिमधिगता श्रेयसी देवतेव ॥ १० ॥

सा ते यावन्नयनपदवीं याति मोहालसा वा सन्देशं वा मदुपगतये श्रावयन्ती शकुन्तान् ।
अत्यासन्नप्रियवचनतां सूचयद्भिर्निमित्तैः एतामश्रुस्थगितनयनं वीक्षमाणा दिशं वा ॥ ११ ॥

आकल्पान्वा सविधनिहितानालपन्ती विमोहात् अङ्गस्पर्शो रघुकुलपतेः स्पर्शते वा न वेति ।
ध्यायन्ती वा चिरविरहितानेकशय्याविहारान् तस्या नूनं नियतिजनिता तादृशी कालयात्रा ॥ १२ ॥

शुद्धामिन्दोः श्वपचभवने कौमुदीं विस्फुरन्तीम् आनीतां वा विषतरुवने पारिजातस्य शाखाम् ।
सूक्तिं रम्यां खलपरिसरे सत्कवेः कीर्त्यमानां मन्ये दीनां निशिचरगृहे मैथिलस्यात्मजाताम् ॥ १३ ॥

वर्षाकीर्णामिव कमलिनीं व्याहतार्थामिवोक्तिं पङ्काश्लिष्टामिव बिसलतां पत्यपेतामिवेभीम् ।
मेघच्छन्नामिव शशिकलां विघ्नरुद्धामिवाशां व्याघ्रोपेता(व्याघ्रत्रस्ता)मिव मृगवधूं भूतले ज्यामिवास्ताम् ॥ १४ ॥

स्मृत्वा पूर्वं स्मरशरभये मत्परिष्वङ्गरक्षाम् आश्लिष्यन्तीमलसवलितैरङ्गकैर्मातरं स्वाम् ।
आकल्पेऽपि श्रममधिगतैरङ्गरागेऽपि खिन्नैः अक्षाम्यद्भिस्स्मृतिमपि मुहुस्सौकुमार्यातिरेकात् ॥ १५ ॥

भूयोभूयः करसरसिजे न्यस्य रोमाञ्चिता(ङ्गां)ङ्गीं मौलौ चूडामणिविरहिते निर्विशन्तीं निधाय ।
अन्तस्तापादधिगतरुजोरादरादर्पयन्तीं पर्यायेण स्तनकलशयोरङ्गुलीयं मदीयम् ॥ १६ ॥

अम्बातुल्या सुचरितफलं दिव्यमालेपनं प्रागङ्गेष्वस्याः स्थिरमनुगुणं यद्वितेनेऽनसूया ।
धाराकारैस्स्तनकलशयोरापतद्भिस्समन्तात् सन्तापोष्णैस्तदपि बहुलैरश्रुभिः क्षालयन्तीम् ॥ १७ ॥

अग्राह्यत्वात् विषमयमितं केशहस्तं मया प्रागाबिभ्राणां तनुपरिमलश्रद्धयेवावकीर्णम् ।
अर्चाहेतोर्भुवि रतिपतेरप्सरोभिर्विमुक्ताम् अन्वयातामिव सुरतरोर्मञ्जरीं चञ्चरीकैः ॥ १८ ॥

आनीतं यत्त्वरितमचलादुत्तरीयं प्लवंगैः अस्याकारैस्सदृशमभितस्त्वत्प्रियारूपचिह्नम् ।
बालादित्यद्युतिसहचरं चारु वासो वसानां सन्ध्यारागव्यतिकरवतीं चन्द्रलेखामिवान्याम् ॥ १९ ॥

वक्तुं मार्गं किल वसुमतीं जग्मुषस्तत्पदाब्जात् मञ्जीरस्य त्वदुपमरुचेर्दक्षिणस्यास्य तुल्यम् ।
अङ्कारूढे चरणकमले मत्करेणोपधेयं वामं शाखाशिखरनिहितं वीक्ष्य गाढं विषण्णाम् ॥ २० ॥

अङ्गैर्म्लायत्किसलयसमैरुज्झिताकल्पपुष्पैः गाढाश्लिष्टां वपुषि विमले बिम्बिताभिर्लताभिः ।
सन्तापोष्णश्वसनपरुषच्छायया कि(ञ्च)ञ्चिदू(दी)नां बन्दीभूतां निशिचरगृहे नन्दनस्येव लक्ष्मीम् ॥ २१ ॥

चेतोवृत्तिं शमयति बहिस्सार्वभौमे निरोधे मय्येकस्मिन् प्रणिहितधियं मान्मथेनागमेन ।
अभ्यस्यन्तीमनितरजुषो भावनायाः प्रकर्षात् स्वान्तेनान्तर्विलयमृदुना निर्विकल्पं समाधिम् ॥ २२ ॥

शून्या दृष्टिः श्वसितमधिकं मीलितं वक्त्रपद्मं धाराकारं नयनसलिलं सानुबन्धो विलापः ।
इत्थं दैन्यं किमपि विधिना दुर्निवारेण नीता सा मे सक्ता(सीता) तनुतरतनुस्तप्यते नूनमन्तः ॥ २३ ॥

दृष्ट्वा तस्यास्त्वमपि करुणां तादृशीं तामवस्थां शक्ष्यस्यन्तः स्वयमुपनतं शोकवेगं न सोढुम् ।
क्रव्यादानां दशवदनवत् क्वापि जातावजाता नालम्बन्ते कथमिव दयां निर्मलत्वोपपन्नाः ॥ २४ ॥

नेदीयस्यामधिगतरसो दीर्घिकायां निकामं संवेशेन श्रममपनयन् शर्वरीं यापयेथाः ।
इत्थं निद्रासमयमुचितं वीक्ष्य नक्तंचरीणां प्रत्यूषे त्वं प्रणयमधुरां श्रावयिष्यन् मदुक्तिम् ॥ २५ ॥

शीतैरध्वश्रमविनयनैस्सेवितो गन्धवाहैः सुप्तस्स्वैरं पुलिनशयने स्वन्तरे चन्द्रपादैः ।
क्रीडागीतैः कमलमुकुले लीयतां षट्पदानां कार्याकाङ्क्षी कलयतु भवान् राजहंस प्रबोधम् ॥ २६ ॥

तामारूढश्चलकिसलयां शिंशुपां स्वैकलक्ष्यो मन्दीकुर्वन्मनसिजधनुर्घोषतीव्रं निनादम् ।
मोहादीषन्मुषितमनसं बोधय प्रेयसीं मे रम्यामादौ रघुजनकयोर्वर्णयन् वंशकीर्तिम् ॥ २७ ॥

पत्युर्देवि प्रणयसचिवं विद्धि दीर्घायुषो मां जीवातुं ते दधतमनघं तस्य सन्देशमन्तः ।
शूराणां यश्शरदुपगमे वीरपत्नीवराणां सम्मानार्हं समयमुचितं सूचयेत्कूजितैः स्वैः ॥ २८ ॥

मत्प्रस्तावप्रवणमथ सा मैथिली मानयेत्त्वां म्लानं शोकाद्वदनकमलं किञ्चिदुन्नम्य भीरुः ।
अन्तस्तोषादमृतलहरीलब्धसब्रह्मचर्यैः अम्भोजानामुषसि मिषतामन्तरङ्गैरपाङ्गैः ॥ २९ ॥

पश्यन्ती सा रघुपतिवधूस्त्वामशेषावदातं प्रत्याश्वासादधिगतरुचिः प्राक्तनीवेन्दुलेखा ।
मत्संदेशे तदनु सुमुखी सावधाना भवित्री किं न स्त्रीणां जनयति मुदं कान्तवार्तागमोऽपि ॥ ३० ॥

पश्चादेवं कथय भवतीभागधेयेन जीवन् कल्याणीं त्वां कुशलमनघः कोसलेन्द्रोऽनुयुङ्क्ते ।
येषु श्रेयो भवति नियतं तानि सर्वाणि सन्तः लक्ष्म्या देव्यास्तव च भुवने लक्षणान्यामनन्ति ॥ ३१ ॥

यस्या यस्मिन् व्यवधिरभवद्भूषणालेपनादिः नीतामेनां नियतिविभवादन्तरीपं दवीयः ।
प्रत्यासीदन्निव नयनयोर्वर्त्मनि स्थापयित्वा स त्वामेवं वदति कुशली देवि सख्या मुखेन ॥ ३२ ॥

वेलातीतप्रणयविवशं भावमासेदुषोर्नौ भोगारम्भे क्षण इव गता पूर्वमालिङ्गनाद्यैः ।
संप्रत्येषा सुतनु शतशः कल्पनासङ्गमैस्ते चिन्तादीर्घैरपि शकलिता शर्वरी नापयाति ॥ ३३ ॥

उद्दामैस्ते कुचकलशयोरूष्मभिर्निर्जितेन छिद्रं लब्ध्वा विरहसमये तत्क्षणादुन्नतेन ।
कुन्दामोदैस्सुरभितदिशा गन्धवाहेन दैन्यं सम्प्राप्तोऽहं सह सरसिजैस्त्वन्मुखाम्भोजमित्रैः ॥ ३४ ॥

माध्वीदिग्धैर्विरहिवनितास्वादलुब्धैरमोघैः आवृण्वन्तं कुसुमधनुषश्चित्रपुङ्खैर्दिगन्तान् ।
सीतापार्श्वे न भवतु भवानित्यवोचद्धसन्तं रामश्चासादनमितधनुर्मौलिना सन्नतेन ॥ ३५ ॥

पार्श्वे लोलैः परभृतकुले(रवै)र्मुक्तकोलाहलानां मल्लीरेणुस्थगितवपुषां मन्द(न्थ)रं निर्गतानाम् ।
भीतेनाहं भ्रमरपटलीशृङ्खलासङ्कुलानां मार्गे तिष्ठन् मलयमरुतां वारितो लक्ष्मणेन ॥ ३६ ॥

मन्दो वक्ष्ये किमिव जनकं किं नु योगीश्वरो माम् इत्येवं मे सुतनु मनसो वर्तयन्ति स्म खेदम् ।
रक्ताशोके ज्वलति सविधे लाजवर्षाभिरामैः पुष्पौघैस्त्वत्परिणयदशां व्यञ्जयन्तः करञ्जाः ॥ ३७ ॥

चेतो नैव त्यजति चपलाहेमकोणाभिघाताद् धीरोदात्तस्तनितजलदाताण्डवारम्भमिच्छन् ।
वातोन्मुक्तैः कुटजकुसुमैर्वासिते शैलशृङ्गे रक्षःपीडारहितदयिताश्लेषधन्यो मयूरः ॥ ३८ ॥

शैलव्यक्तप्रतिविलपितां सान्द्रतापानुविद्धां तन्वानानां नयनसलिलैर्मातरं ते सबाष्पाम् ।
पश्यन्तीनां प्रबलमदनोन्मादपर्याकुलं मां प्रायो जातं किमपि रुदितं व्योम्नि कादम्बिनीनाम् ॥ ३९ ॥

देहस्पर्शं मलयपवने दृष्टिसंभेदमिन्दौ धामैकत्वं जगति भुवि चाभिन्नपर्यङ्कयोगम् ।
ताराचित्रे वियति वितति श्रीवितानस्य पश्यन् दूरीभूतां सुतनु विधिना त्वामहं निर्विशामि ॥ ४० ॥

प्राप्तैस्सख्यं तव नयनयोः पद्मकोशैः प्रबुद्धैः सन्नाहं नस्समयनियतं साधु सन्धुक्षयन्ती ।
सेनायोग्यां सरणिमधुना दर्शयन्ती शुभाशा सीते नूनं त्वरयति शरत्त्वत्समीपं निनीषुः ॥ ४१ ॥

तातादेशात्सपदि भरते न्यस्तराज्याभिषेकं या मामेका वनमनुगता राजधानीं विहाय ।
तामेव त्वामुचितशयनां बाहुमध्ये मदीये दूरे कृत्वा(कर्तुः) गुणवति मुहुर्दूयते जीवितं मे ॥ ४२ ॥

सेतुं बद्ध्वा विपुलमचलैस्सायकैर्वा पयोधौ कृत्वा लङ्कां स्रजमिव करे खेलतां वानराणाम् ।
अल्पीयोभिस्सुमुखि दिवसैर्योधयन्यातुधानान् कर्णे शीघ्रं तव रचयिता लक्ष्मणश्चापघोषैः ॥ ४३ ॥

रक्षो मौलिस्तबकलवनाद्वैरबन्धे विमुक्ते गत्वा चोर्वीं गगनपदवीसैरिणा पुष्पकेन ।
सिद्धारम्भौ सपदि भवतामाधिराज्याभिषेकात् सम्प्राप्स्यावश्चिरविरहतस्सञ्चितान् देवि भोगान् ॥ ४४ ॥

चित्ते कुर्यात्तदपि भवती यज्जनस्थानयुद्धात् संप्राप्तं मां दशमुखसमान् मा(पा)रयित्वा खरादीन्।
शस्त्राघातं स्तनकलशयोरूष्मणा रोपयद्भिः गाढाश्लेषैरपिहितवती गद्गदा हर्षबाष्पैः ॥ ४५ ॥

शच्याः क्लेशं क्वचन समये तादृशं चिन्तयित्वा स्मृत्वा देवीमचलतनयां विप्रयुक्तां शिवेन।
रक्षात्मानं कथमपि शुभे जीवितालम्बनं मे पत्युश्छन्दाव्यसनमपि हि श्लाघनीयं वधूनाम् ॥ ४६ ॥

अप्येतत्ते मनसि निहितं साध्यमव्याजबन्धो(:) प्रत्याख्यातुं प्रभवति न खल्वानृशंस्यं त्वदीयम्।
प्रागप्येवं परिणतगुणां नैषधे वीक्ष्य वार्ताम् आर्तत्राणं व्रतमिति विदु(र्हन्त)र्हंस शुद्धात्मनां वः ॥ ४७ ॥

इत्थं हृद्यैर्जनकतनयां जीवयित्वा वचोभिः सख्यं पुष्यन् दिनकरकुले दीव्यमानैर्नरेन्द्रैः।
स्वैरं लोकान्विचर निखिलान् सौम्य लक्ष्म्येव विष्णुः सर्वाकारैस्त्वदनुगुणया सेवितो राजहंस्या ॥ ४८ ॥

सन्दिश्यैवं सह कपिकुलैस्सेतुना लङ्घिताब्धिः पङ्क्तिग्रीवे युधि विनिहते प्राप्य सीतां प्रतीतः।
राज्यं भूयस्स्वयमनुभवन् रक्षितं पादुकाभ्यां रामश्श्रीमानतनुत निजां राजधानीं सनाथाम् ॥ ४९ ॥

विद्याशिल्पप्रगुणमतिना वेङ्कटेशेन क्लृप्तं चिन्ताशाणोल्लिखितमसकृच्छ्रेयसां प्राप्तिहेतुम्।
सीतारामव्यतिकरसखं हंससंदेशरत्नं पश्यन्त्वन्तश्श्रवणमनघं चक्षुरुज्जीव्य सन्तः ॥ ५० ॥

इति श्रीकवितार्किकसिंहस्य सर्वतन्त्रस्वतन्त्रस्य श्रीमद्वेदान्ताचार्यस्य कृतिषु हंससंदेशः।

॥ सुभाषितनीवी ॥

---

१. अनिपुणपद्धतिः

प्रथमसुजनाय पुंसे मह्यमपि प्रथमदुर्जनाय नमः। सर्वं हतः कृतं यौ सकृदुपकारापकाराभ्याम् ॥ १ ॥
प्रमितिपरिष्कृतिमुद्रा सहृदयहृदये(यैः): समर्पिता कविभिः। भवति सुभाषितनीवी पर(द्रु)गुणचोरैरहार्यार्था ॥
पश्यति परेषु दोषानसतोऽपि जनः सतोऽपि नैव गुणान्। विपरीतमिदं स्वस्मिन्महिमा मोहाञ्जनस्यैषः ॥
यत्र पयःप्रभृति स्वं भुक्त्वा—सत्यानुषक्तधीश्चोरः। पशुवृत्तिगणे तस्मिन्नपि नाम यशोदया-दृतम् ॥ ४ ॥
हरिकरपुष्करहंसं हारमणीनां प्रसूतिमिव लक्ष्म्याः। पित्तेन पाञ्चजन्यं पीतं पश्यन्भिषज्यतु(ति) कम् ॥ ५ ॥
स्फटिकः स्वभावशुद्धः स एव सन्स(व)हति सर्वमारोपम्। तदपि(भवति) न तत्रानास्था तदुपाधिषु वा भवत्वास्था ॥
स्थलपरिशेषितजलधेः सविधे सञ्जातडम्बरं जलदम्। प्रहसन्ति पाण्ड्यनद्यः शुक्तिमुखैर्मौक्तिकस्थानैः ॥ ७ ॥
प्रतिपक्षवामदृष्टिः स्तन इव कश्चित्समुन्नतोऽप्यधिकम्। पतनमधिगम्य समये परिहासरसावहो भवति ॥ ८ ॥
बहु विदधत्युपकारान्गुप्त्या दुरितं प्रकाश्य पिदधाति च। सुहृदि विहिता हितमतिः यत्र प्रत्युपकरोति न तत् ॥
*तान् घ्नन्ति हन्त शान्तं येभ्यः सिध्येयुरसितवर्त्मानः। अगणितनिजप्रणा(का)शः किमाश्रयाशैरनाश्यमिह ॥

---

* पाठान्तरम्— एधान् दहन्ति शान्तान्

नवदलपुटे करुण्या यस्य प्रभोरपि तल्पधीर्नटपरिवृढो यस्याधस्ताच्छ्रमं शमयिष्यति ।
वटविटपिनस्तस्याङ्कूराननुत्कटपल्लवान्स्थपुटचषकापेक्षी * भिक्षुः प्रतिक्षणमीक्षते ॥ ११ ॥
निरवधिगुणग्रामे रामे निरागसि वागसिस्फुरणमुषितालोका लोका वदन्ति सदन्तिके ।
वरतनुहतिं वालिद्रोहं मनागपसर्पणं परिमितगुणे स्पष्टावद्ये मुदा किमुदासते ॥ १२ ॥

२. दृप्तपद्धतिः

तदेव गृह्यतां नाम च्छागमण्डूकरासभैः । तिसृणां तावता हन्त मूर्तीनां कि(महो)मिहागतम् ॥ १ ॥
अण्डजाः पुण्डरीकेषु समुद्रेषु जनार्दनाः । नीलकण्ठाश्च शैलेषु निवसन्तु न तेन ते ॥ २ ॥
कामं लिखतु संस्थानं कश्चिद्रूपं च भास्वतः । अभित्तिविहितालम्बमालोकं विलिखेत्कथम् ॥ ३ ॥
अपि सत्पथनिष्ठानामाशाः पूरयतामपि । अगस्त्यवृत्तिर्मेघानां हन्त मालिन्यकारणम् ॥ ४ ॥
अस्तु तावदगस्त्येन जह्नोर्महिमनिह्नवः । का कथा तस्य बालस्य विश्वग्रासेऽप्यतृ(दृ)प्यतः ॥ ५ ॥
दृष्टसारङ्गयूथोऽपि दंष्ट्रानखरवानपि । भूभृत्कटकसंस्थोऽपि सारमेयो न सिंहति ॥ ६ ॥
सत्पथं छादयन्मित्रमपि व्यालस्तमोमयः । अतीतपर्वा जगतामदृश्यः सहसा भवेत् ॥ ७ ॥
धुर्याणामपि सत्कार्ये(र्ये) गुणशालिविमर्दिनाम् । अनागमविदां युक्तमवनीतेर्निवारणम् ॥ ८ ॥
बलोत्तरेण हरिणा नागमल्लविभेदिना । सृगालः साम्यमाकाङ्क्षन् शौर्याधिक्यं न विन्दति ॥ ९ ॥
सुदर्शनभृता कश्चिदजहत्कीर्तिमत्सरः । महाशान्तपदाकर्षी जलजन्तुर्निगृह्यते ॥ १० ॥
गतिर्व्योम्ना किं तद्गरुडममिटङ्क्वेत चटकः पिबन्त्वम्भः क्षारं न खलु कलशीसूनुरलसः ।
कलः कण्ठे नादः क इव मशकः किन्नरपतेः कथंचित्साधर्म्यं क्षिपति नहि वैधर्म्यनियमम् ॥ ११ ॥
निमीलयतु लोचने नहि तिरस्कृतो भास्करः श्रवः स्थगयतु स्थिरं परभृतः किमु ध्वाङ्क्षति ।
(२४) स्वयं भ्रमतु बालिशो न खलु बम्भ्रमीति क्षितिः कदर्थयतु मुष्टिभिः कथय किं नभः क्षुभ्यति ॥ १२ ॥

३. खलपद्धतिः

परचिन्तै(न्तै)कनिरताः पुत्रादिष्वप्यसङ्गिनः । योगिनामनुकुर्वन्ति विशृङ्खलधियः खलाः ॥ १ ॥
आत्मार्थे युक्तवि(चि)तानां मित्रमण्डलभेदिनाम् । अतिलङ्घितलोकानां न बन्धः केनचित्क्वचित् ॥ २ ॥
स्नेहः शैत्यं प्रसादश्च कोशत्यागश्च जायते । आसन्नपरपीडार्थं निस्त्रिंशस्यासितात्मनः ॥ ३ ॥
जनित्वापि महागोत्रे निम्नगा वक्रचेष्टिताः । वैपरीत्यं वितन्वन्ति समेषु विषमेषु च ॥ ४ ॥
उत्पथा दुर्नदाः (दुन्नताः) केचित् बहुभङ्गभ्रमाविलाः । तटस्थानपि निघ्नन्ति तरसा भिन्नसेतवः ॥ ५ ॥
केनचिद्दान्तकृत्येन कुलगोत्रविमर्दिना । मदेन बहुधा मित्रं मातङ्गं मन्यते जनः ॥ ६ ॥
अनेकमुखपापात्मा छद्मसंदर्शिताश्रमः । कर्बुरप्रकृतिः कश्चित्कापेयकलहोचितः ॥ ७ ॥
छलि(द्वि)नं सत्कथानर्हं स्वान्तोपहतजातिकम् । न निगृह्णाति यः काले सोऽपि सभ्यैर्निगृह्यते ॥ ८ ॥

---

* पाठान्तरम्— स्थपुटपुटसापेक्षो

निगिरन्तो जगत्प्राणान् उद्गिरन्तो मुखैर्विषम् । दूरतः परिहर्तव्या द्विजिह्वा जिह्मवृत्तयः ॥ ९ ॥
अकिंचित्कारिणां दीनैराकृष्टगुणकर्मणाम् । अघाय गतसत्त्वानां दर्शनस्पर्शनादिकम् ॥ १० ॥
अधिकोन्नतैरपि सुदारुणान्वितैरसकृद्भ्रमत्पशुगणाङ्घ्रिपीडितैः ।
विधिसिद्धनैकगुणसस्यसम्पदां विरसस्वभावकठिनैरलं खलैः ॥ ११ ॥
मुक्ताहारनिषेविता अपि न तद्वृत्त्यै दिशन्त्यन्तरं बन्धे गाढविमर्दनेऽपि न जहत्यन्योन्यसंपीडनम् ।
(३६) उष्णे शीतलतामुपेत्य शिशिरे प्राप्ते भजन्त्युष्णतां कामान्तःपुरचेटिकाकुचतटीकाठिन्यवन्तः खलाः ॥३६॥

४. दुर्वृत्तपद्धतिः

गुणजालप्रकर्षेऽपि धीवरत्वेऽपि जन्मतः । सर्वतीर्थावगाहेऽपि नीचवृत्तिर्न शस्यते ॥ १ ॥
द्विजराजाङ्कसंस्थोऽपि सन्मार्गाचा(का)रवानपि । विशुद्धिरहितः कश्चिन्न विन्दत्यकलङ्कताम् ॥ २ ॥
अवक्रस्तारकाधीशः परिपूर्णः(र्ण) प्रियोदयः । प्राचीं दिशमतिक्रम्य पतनं प्रतिपद्यते ॥ ३ ॥
पततां हन्त केषांचिद्व्रजते मलिनात्मनाम् । विशुद्धवर्णयोगोऽपि विपरीतनिमित्तताम् ॥ ४ ॥
पतनानन्तरं कृच्छ्रात्प्ररूढश्शुद्धिमानपि । द्विजः संछाद्यते कश्चिदधरेणापि रागिणा ॥ ५ ॥
जोषमेकपदे स्थित्वा सन्निकृष्टान्क्षणाद्ग्रसन् । बहिर्दर्शितसंशुद्धिर्बकोऽप्या(कव्या)हारमर्हति ॥ ६ ॥
द्विजस्य सितपक्षस्य कवेरपि निरस्यते । न हंस इति साजात्यं गतिशब्दितवृत्तिभिः ॥ ७ ॥
अव्यवस्थितवृत्तानामभिन्नश्रुतिचक्षुषाम् । अधर्मार्जितभोगानामाशीरप्यहितोचिता ॥ ८ ॥
दुष्टैरारोपितः कश्चिदनर्थक्रिययान्वितः । असत्कारेण गृह्येत वि(रु)शुद्धाकारवेदिभिः ॥ ९ ॥
तमः स्वभावमलिनं वृत्त्यालोकोज्झिताश्रयम् । दण्ड्यं मित्रेण राज्ञा च दृष्टदोषान्वयं विदुः ॥ १० ॥
जातिमात्रशरणा बहिष्कृताः केचिदादृतजघन्यवृत्तयः । रोषणा विपरिधाविनो मुधा(हुर्हे)हेपयन्ति जनमुज्झितह्रियः
आलोकावधि यद्वशेन सुगतिं विन्दन्ति भूतान्यसौ दृष्टिस्स्नेहवशेन सा वितनुते वंशे भुजङ्गभ्रमम् ।
(४८) दक्षा भोगिषु केषुचिद्विषमितां दृष्टिं निहन्तुं क्षणात्तानप्याशु विनाशयेत्क्षणरुचिः काचित्क्षणस्फूर्जथुः(र्जिता)॥

५. असेव्यपद्धतिः

कठिनः कृशमूलश्च दुर्लभो दक्षिणेतरः । कश्चित्कल्याण(गा)गोत्रोऽपि मनुष्यैर्नोपजीव्यते ॥ १ ॥
दृष्टपङ्का प्रतिपदं स्यादल्पसरसः स्थितिः। काले घनरसैर्योगेऽप्यसेव्या जीवितार्थिभिः ॥ २ ॥
स्व(स)तः सत्त्वविहीनानां सत्तयैवापराध्यताम्(तः) । कथंकारं प्रतीकारः कल्पकोटिशतैरपि ॥ ३ ॥
अपि सन्तापशमनाः शुद्धाः सुरभिशीतलाः । भुजङ्गसङ्गाज्जायन्ते भीषणाश्चन्दनद्रुमाः ॥ ४ ॥
नीचानुसरणान्मन्ये निसर्गपरिशुद्धयोः । गतिः कुटिलतां याति गङ्गायमुनयोरपि(रिव) ॥ ५ ॥
मित्रे भवति वैमुख्यं मैत्री दोषाकरेण च । अपि तीर्थप्रसूतानां कैरवाणां रजोभृताम् ॥ ६ ॥
अपि निर्मुक्तभोगेन स्वान्तस्थविषयेक्षया । असद्भावाय जायेत जिह्मगेन सहासिका ॥ ७ ॥

मण्डूकराविणं सर्पं गोमुखं च मृगादनम् । न (अ)सुहृत्त्वेन मन्येत मानयन्तं च वैरिणम् ॥ ८ ॥
घोरास्त्यक्तमिथो वैराः सौकर्यवदुपद्रवे । दण्डेनापि न भज्येरन्पापकु(म)ण्डलिमण्डलाः ॥ ९ ॥
अनाकलितमानुष्याः क्षमासंस्पर्शवर्जिताः । प्रतिबुद्धैर्न सेव्यन्ते पूर्वदेवविरोधिनः ॥ १० ॥

अमित्रे विश्वासः श्वपचकरके सौमिकरसः कपाले गङ्गाम्भः खलपरिषदङ्के सुजनता ।
परिक्षीणाचारे श्रुतमनुपनीते च निगमः स्वतः सिद्धां शुद्धिं त्यजति विपरीतं च फलति ॥ ११ ॥

तरतु विवित्सयाब्धिमधिरोहतु शैलतटीं धमतु च धातुवर्गमधि(भि)गच्छतु शस्त्रमुखम् ।
(६०) तदिदमरुन्तुदं यदुत बह्ववधाय भिया धनमदमेदुरक्षितिभृदङ्गणचङ्क्रमणम् ॥ १२ ॥

६. महापुरुषपद्धतिः

सतामेव खपुष्पत्वं ये(ए)षां यत्सदसत्त्वयोः । न जातु तस्य तत्ताभ्यामिति तेषां स विश्वदृक् ॥ १ ॥
सन्नियोगेन शिष्टानां वर्णादीनां स्वसूलतः । प्रवृत्तिं च निवृत्तिं च न भिन्द्यात्साधुशब्द(वि)वत् ॥ २ ॥
मुक्तानुगुणवृत्तानां भजतां पावनीं गतिम् । नित्यं विष्णुपदे वृत्तिस्तारकाणां सितात्मनाम् ॥ ३ ॥
धर्मसेतुनिविष्टानामचलानां गरीयसाम् । दक्षिणोत्तरवृत्तीनां दृष्टिः पापनिवर्तिनी ॥ ४ ॥
अनङ्गीकृतकामानामनुमानार्हवर्ष्मणाम् । धृतनिर्मलतीर्थानां भूतिलेपोऽपि (वि)भूषणम् ॥ ५ ॥
अनन्तख्यातिसंपन्नः शुद्धसत्त्वः सुधीर्ब(सधीव)लः । धत्ते बहुमुखं भोगं श्रुतिदृष्टिस्थिराश्र(श)यः ॥ ६ ॥
अहार्यः सर्वमध्यस्थः काञ्चनद्युतिमुद्वहन् । सत्प्रदक्षिणयोग्यत्वमुपयाति महोन्नतः ॥ ७ ॥
पुण्यगन्धाः सुमनसः प्रबुद्धाः समयागमे । शिरसा परिगृह्यन्ते सादरं त्रिदशैरपि ॥ ८ ॥
अनुकर्तुमपह्नोतुमतिवर्तितुमीक्षितुम् । अशक्ये तेजसां पत्यौ मिततानुमतिक्षमा ॥ ९ ॥
आहितुण्डिकदृष्टीनामशेषा भोगिनः पदम् । न संवर्ताग्निसारथ्ये स्थाता यन्मुखमारुतः ॥ १० ॥

गरुत्मति सुपक्षतां गिरिधुरन्धरे धीरताम् उदन्वति गभीरताममृतदीधितौ सौम्यताम् ।
विवस्वति च दीप्ततां विधिलपाददानश्चिरादनर्घगुणचित्रितं किमपि चित्रमासूलयत् ॥ ११ ॥

प्रशस्तिं विन्दन्ति प्रशमसुखदिव्यामृत(रस)सरित्प्रलीना(नोद)धन्यानां परिषदि न संपत्तिसरितः ।
(७२) अमित्रोपक्षेपक्षणविगलदात्मीयपृतनादृढामर्दत्वस्यद्द्रमिडभटजङ्घाजवभृतः ॥ १२ ॥

७. समचित्तपद्धतिः

पुंसः कस्यचिदास्थाने द्विजेन्द्रः सूरिसेविते । गुणवत्पक्षपातेऽपि मध्ये तिष्ठति मानभृत् ॥ १ ॥
चकोरानादरं देवश्चक्रवाकस्य चादरम् । विवस्वान्नाभिसन्धत्ते विश्वमेतत्प्रकाशयन् ॥ २ ॥
देशकालविशेषेण विषमत्वं समत्ववत् । निशादिवसयोर्दृष्टम् अहोरात्रस्य न क्वचित् ॥ ३ ॥
प्रतिगृह्णाति जीमूते प्रत्यर्पयति वा स्वयम् । अपूरणमपां पत्युः पूरणञ्च न लक्ष्यते ॥ ४ ॥
छिद्रं जनयतां नीचैः अच्छिद्रं बिभ्रतामपि । तासहीनास्सुमणयः स्वभावादुपकुर्वते ॥ ५ ॥

अनुज्झितसुहृद्भावः सुहृदां दुर्हृदामपि । सम इत्येव भाव्योऽपि नम इत्यभिभाव्यते ॥ ३ ॥
मरुद्भिः पीड्यमानोऽपि सन्त्यक्तोऽपि दिवानिशम् । विषयस्नेहरहितो रत्नदीपः प्रकाशते ॥ ७ ॥
जनयत्यनिले दावं शमयत्यपि तोयदे । अभिन्नैः स्थीयते पुण्यैराश्रमारण्यपादपैः ॥ ८ ॥
अहार्येण कदाप्यन्यैः असंहार्येण केनचित् । तितिक्षाकवचेनैव सर्वं जयति संवृतः ॥ ९ ॥
अमृतस्यन्दिनं कश्चित् कृष्णमेघं द्विजः स्मरन् । उदन्यया न वेशन्तम् उदन्वन्तञ्च वीक्षते ॥ १० ॥

विदधातु धाम तमसा कृतेन किं यदि वा न वेत्ति न विधिर्न वा वयम् ।
प्रथमोपकारि चरमं यतस्ततः प्रतियोगिनो भवति तस्य सार्थता ॥ ११ ॥
विषयेष्वपि (विभवेष्वपि) दोषगन्धहीनः प्रलयेऽपि स्थितिमक्षयां दधानः ।
(८४) विषमेष्वपि भावयन् समत्वं पुरुषः कोऽपि हृदि स्थितः प्रजानाम् ॥ १२ ॥

८. सदाश्रितपद्धतिः

सुवृत्तस्यावदातस्य कलापूर्णस्य सत्पतेः । क्षणलेशग्रहेऽपि स्यात् अतीर्थस्यापि तीर्थता ॥ १ ॥
प्रतिपत्प्राप्तितः प्राग(प्यपातार्हप)प्यापदा सत्पदाश्रितः । राजा तदितरो वाऽपि नोपरागेण गृह्यते ॥ २ ॥
विषमो गुणभेदेन विकारान् जनयन् क्रमात् । समये महता योगात् अहङ्कारः प्रती(ली)यते ॥ ३ ॥
स्वदृष्टिप्रतिघातेऽ(तोऽ)पि स्वच्छे क्वचन शोभनः । तत्र ह्यभिमुखः स्वात्मा झटित्येव प्रकाशते ॥ ४ ॥
शिक्षके हरिताकारो मेरौ नीलतनुर्द्विजः । अपूर्ववर्णवान् भाति सत्यनिष्ठे च कौशिकः ॥ ५ ॥
कलङ्किनि जडे (जले) क्वापि सौरं प्रतिफलन्महः । तमोपहत्वं तनुते समृद्धिं च दिने दिने ॥ ६ ॥
स्वतश्चैतन्यहीन(भिन्न)स्य विषमच्छिद्रभागिनः । कस्यचित्पाङ्घ्रिमूलास्स्युः पुरुषार्थप्रवृत्तयः ॥ ७ ॥
महान्तं पुरुषं प्राप्य कञ्चित्सत्त्वप्रवर्तकम् । प्रतिबुद्धो जनस्तेन परमं साम्यमश्नुते ॥ ८ ॥
सूत्रं रत्नसमावेशात् चर्म सत्पदसंश्रयात् । तदभेदेन गृह्येत तृणमप्यस्त्रमन्त्रगात् ॥ ९ ॥
एकयैव गुरोर्दृष्ट्या द्वाभ्यां वापि लभेत यत् । न तत्तिसृभिरष्टाभिस्सहस्रेणापि कस्य(र्हि)चित् ॥ १० ॥
नद्याः(रथ्या)तोयं त्रिदशसरिता राजनीतिस्सुकीर्त्या काव्यालापस्त्रियुगकथया कायवानात्मबुद्ध्या ।
दारप्रीतिः प्रजननधिया जन्तुहिंसा मखेन प्रज्ञाहीनः परहितविदा सङ्गतश्शुद्धिमेति ॥ ११ ॥
विभुर्बन्धं प्राप्य व्यतनुत विमुक्तिं व्रजभुवां स्वतन्त्रोऽसौ दूत(धूर्त)स्स्वयमजनि सूतश्च भजताम् ।
(९६) प्रतिज्ञां स्वामौज्झत्स्वपदतटिनी(स्नानविधिना)सूनुसमरे महद्योगात्प्रायो वहति महिमानं तदधिकम् ॥१२॥

९. नीतिमत्पद्धतिः

विक्रमाक्रान्तभुवने समे षाड्गुण्यशालिनि । भजति स्थिरतां लक्ष्मीः कस्मिंश्चित्पुरुषोत्तमे ॥ १ ॥
(एकया द्वौ विनिश्चित्य त्रींश्चतुर्भिर्वशे कुरु । पञ्च जित्वा विदित्वा षट् सप्त हित्वा सुखी भव ॥)
पार्थिवानां पदार्थानां स्वभूत्या चक्रवर्तिनाम् । जन(सूच)यत्यचिराद्भेदं छिद्रेण महतान्वयः ॥ २ ॥

सदसन्तौ विचिन्वानः समवर्ती शमप्रदः । अपि दण्डधरो नित्यं लोकपालः स दक्षिणः ॥ ३ ॥

यमेनोपक्रमे जानन् विश्वाधीशं व्यवस्थितम् । सामादिषु च तत्त्वज्ञः स न कस्सिद्धिमर्हति ॥ ४ ॥

तमिस्राचारिणां रोद्धा विजिताक्षो मरुत्प्रियः । कपिकृत्यैरपि स्थाने भाति वेलातिलङ्घिभिः ॥ ५ ॥

अङ्गयुक्तः कृतास्त्रश्च कुर्वन् सम्यक्पुरोविधिम् । विजानन् सिद्धसाध्यादीन् वैरिणोऽस्त्रै(मन्त्रै)र्न पीड्यते ॥ ६ ॥

कामाधिकरणग्राह्यकु(मू)लादिबलशालिनः । अहीनेऽपि नरेन्द्रस्य शक्तयस्सिद्धिहेतवः ॥ ७ ॥

प्रद्युम्नो ह्यनिरुद्धात्मा स्वनाम्ना मानसोदयः । वीरः कश्चिद्वि(जानाति)तन्वीत स्त्रीप्रायमखिलं जगत् ॥ ८ ॥

प्रयुक्तं मन्त्रिभिः काले भक्तिभेदात्पुरस्कृतम् । साम ज्वलनवक्त्राणामपि संवननं परम् ॥ ९ ॥

विधौ नीत्या लब्धधृतिः विनतानन्दनो द्विजः । नियम्यमानैः स्थानेषु भुजङ्गैरपि भूष्यते ॥ १० ॥

नीतिः परं त्वयि सती परपुष्ट धातुः कण्ठे य ए(थै)ष तव पञ्चममुच्चकार ।
पुत्रीकृतोऽसि बलिपुष्टकुलैर्यतस्त्वं(यथात्वं) दूरीकृतोऽसि किल तैः तत एव काले ॥ ११ ॥

विबुधमहिते मेरावैरावणः करटी मुहुः कषतु करटं कण्डूलं स्वं क्षरन्मदकर्दमम् ।
भजतु च तटक्रीडां पादैर्विसन्धि तथा (पीडामिसन्धिरसौ) दृढं न च मलिनता नापि क्षोभः क्षमाभृति संभ्रमः ॥

(१०८) (संभृतः)

१०. वदान्यपद्धतिः

आभिमुख्यदशामात्रात् आदर्श इव सज्जनः । शीघ्रं रक्तमरक्तञ्च गृह्णाति स्वप्रसादतः ॥ १ ॥

अप्यनावर्जिताः स्वेन फलभारेण(रागेण) सन्नताः । अर्भकैरपि गृह्यन्ते साधुसन्तानशाखिनः ॥ २ ॥

निर्मुक्तभवनक्षेत्राः स्युस्सदागतिनिर्वृताः । प्राप्ते भयविपर्यासे भोगिनः खलु यो(भो)गिनः ॥ ३ ॥

सर्वेषामुत्तरामाशां धनदो यः प्रती(परी)क्षते । सत्यं मनुष्यधर्मैव स तु पुण्यजनेश्वरः ॥ ४ ॥

येषां हिरण्यकशिपुक्ष्वेलदानकरः करः । तेषां तिर्यङ्मुखत्वेऽपि पुरुषत्वं न हीयते ॥ ५ ॥

मुख्यदानोदकक्लिन्नकरः ख्यातक्षमाधृतिः । लोकपालाश्रितः कश्चित् अनाशावारणः कथम् ॥ ६ ॥

क्षोभितो विबुधैः कश्चित् गम्भीरमधुराशयः । चन्द्ररत्नगजा(वा)श्वादिसहितां दिशति श्रियम् ॥ ७ ॥

अपुनर्देहि शब्दार्थम्(र्हं) अप्रत्युपकृतिक्षमम् । अर्थिनं कुरुते कश्चित् पुनरावृत्तिवर्जितम् ॥ ८ ॥

वदान्यश्च कदर्यश्च गृहीतस्थिरलोभतः । स्वानर्थान् सञ्चिनोत्येव परानर्थैरयोजयन् ॥ ९ ॥

अनिश्शोषितदातव्यं वदान्यमिति वादिनम् । वधूर्व्रीडाकुलेवार्थी सव्रीडो नोपसर्पति ॥ १० ॥

त्वचं मांसं जीवं यदपि ददुरस्थीनि पृथिवीं श्रियं रत्नाधीशं त्रिदशतरुमैरावतमपि ।
तदेतत्प्रत्येकं मिलितमपि नालं तुलयितुं मनस्कारोपेतां(रा)रोपि स्थिरमधुरकल्योक्तिकणिकाम् ॥ ११ ॥

अनिर्वातं धाराधरम(द)शमनीयं निधिमपाम् अकाठिन्यं चिन्तामणिमजडभूतं सुरतरुम् ।
अभित्त्वोपादाय प्रभुरपशुवृत्तिं च सुरभिं परार्थैकस्वार्थानकृत पुरुषानादिपुरुषः ॥ १२ ॥ (१२०)

११. सुकविपद्धतिः

अपङ्किलधियश्शुद्धाः साधुमानसवृत्तयः । वमन्ति श्रुतिजीवातुं ध्वनिं नवरसास्पदम् ॥ १ ॥
महापुरुषलब्धा(बद्धा)त्मा सर्गादिप्रथितोदयः । व(प)श्यावदातया वाचा सेव्यते चतुराननः ॥ २ ॥
विशुद्धवर्णललिता(ललिताकारा) गुणालङ्कारशालिनी । सरसा भारती यस्य स सत्येकः प्रतिष्ठितः ॥ ३ ॥
कुतश्चिदचलस्थानात् प्रयान्ती सागरान्तिकम् । दृश्यादृश्यतनुर्भाति श्रु(कु)त्यभीष्टा सरस्वती ॥ ४ ॥
प्रभूतोदितमुक्ताभिर्भूयते सूक्तिशुक्तिभिः । सुदृशां कर्णपूराय तादृक्त्वं(शः) फलभेदतः ॥ ५ ॥
प्रतीपमवसृष्टापि स्वामिमुख्यं(मभिरुयां) न मुञ्चति(ती) । कालिकेव सतां सूक्तिः तादृशश्रु(श्रु)तिनन्दिनी ॥
अपार्थेतरयुक्तानां व्याससङ्ग्रहशालिनाम् (संपदाम्) । अपि गोपालगीतानां निवेशो निगमादिषु ॥ ७ ॥
जला(डा)शयस्य घोषेण जातलौल्यस्य भूयसा । कविशब्दं तिरोधाय कश्चिदर्थो न साध्यते ॥ ८ ॥
सदानवोक्तिमहितः प्रतिरुन्धन् प्रतीपगान् । प्रथितः काव्यनाम्नापि कविरेकः प्रकाश(श्य)ते ॥ ९ ॥
पूर्वकल्पप्रकारेण पुरुषार्थप्रवृत्तया । विचित्रसृष्ट्या विहरन् व्याप्तः कश्चिन्महाकविः ॥ १० ॥
मतिमन्थजवेन लब्धवर्णा प्रतिपन्ना विबुधैरनन्यभक्तैः । सुकवेरनघाशयस्य सूक्तिः स्वदते दुग्धपयोनिधेस्सुधेव ॥
मनुव्यासप्राचेतसपरिषदर्हा क्वचिदियं सुधासिक्ता सूक्तिः स्वयमुदयमन्विच्छति जने ।
निरुन्ध्युः के विन्ध्याचलविकटसन्ध्यानटजटापरिभ्रान्ता पङ्गोरुपरि यदि गङ्गा निपतति ॥ १२ ॥ (१३२)

१२. परीक्षितपद्धतिः

काकानां कोकिलानां च सीमाभेदः कथं भवेत् । यदि विश्वसृजा साक्षं(साक्षात्) न कृता कर्णशष्कुली ॥
छन्दःप्रत्ययशुद्धात्मा पश्यन् यतिगणस्थितिम् । वर्णादिनियतं वृत्तं नियुङ्क्ते गौरवादिवित् ॥ २ ॥
सुवर्णमपि दुर्वर्णं युक्त्या दर्शयति क्वचित् । व्यनक्ति शुद्धिं सहसा शुचिरेकः स्वतैक्ष्ण्यतः ॥ ३ ॥
स्वच्छस्वादुविशुद्धानां स्रोतसां कलशोदधेः । दोषं केऽपि न मृष्यन्ति दुष्टजिह्वेन कल्पितम् ॥ ४ ॥
स(इ)हैव भुवने जातं सत्त्वसंस्थापन(नं)क्षमम् । गृह्यते किमपि स्वस्थैः अन्यत्किमपि जिह्मगैः ॥ ५ ॥
कलकण्ठकुला(गला)गणा)स्वाद्ये कामस्यास्त्रे निजाङ्कुरे । निम्बवृत्तिभिरुद्गीर्णे न चूतः परितप्यते ॥ ६ ॥
रत्ना(करा)भरणयोग्यानां राजान्तःपुरयोषिताम् । क्रीडाकङ्कणनिर्माणकाचोऽपि ललितायते ॥ ७ ॥
मन्ये किन्नरमुख्यानां मौनं जगति सांप्रतम् । मशकक्वणितं यत्र वीणास्वनविकल्पितम् ॥ ८ ॥
कद्रूनामपि सार्थत्वात् कामं भवति सङ्ग्रहः । तथापि वृत्तिर्न तथा रसज्ञानुमतिक्षमा ॥ ९ ॥
नाद(मङ्गल)मङ्कणतालानां नागरीनटनोचितम् । श्रुति(कृषि)क्षमेषु ग्रामेषु न मूर्छयति गीति(व)वित् ॥ १० ॥

विधिमन्तरेण विहगेन कुतः पयसोरशिक्ष्यत विवेकविधिः ।
कति वा दिनानि वद पर्यचिनोत् कलशीसुतः कबलयन् जलधिम् ॥ ११ ॥

एकयापि कलया विशुद्धया योऽपि कोऽपि भजते गिरीशताम् ।
भूयसीरपि कलाः कलङ्किताः प्राप्य कश्चिदपचीयते शनैः ॥ १२ ॥

सैषा सुभाषितानां माला महनीयवर्णवृत्तगुणा । भावुकसङ्ख्यारूढा प्रियपद्धतिभूषिता जयति ॥ १३ ॥

इति श्रीकवितार्किकसिंहस्य सर्वतन्त्रस्वतन्त्रस्य श्रीमद्वेदान्ताचार्यकृतिषु सुभाषितनीवी ॥

॥ यादवाभ्युदयकाव्यम् ॥

१. प्रथमः सर्गः

वन्दे बृन्दावनचरं वल्लवीजनवल्लभम् । जयन्तीसंभवं धाम वैजयन्तीविभूषणम् ॥ १ ॥
यदेकैकगुणप्रान्ते श्रान्ता निगमवन्दिनः । यथावद्वर्णने तस्य किमुतान्ये मितंपचाः ॥ २ ॥
शक्त्या शौरिकथास्वादः स्थाने मन्दधियामपि । अमृतं यदि लभ्येत किं न गृह्येत मानवैः ॥ ३ ॥
वसुधाश्रोत्रजे तस्मिन् व्यासे च हृदयस्थिते । अन्येऽपि कवयः कामं बभूवुरनपत्रपाः ॥ ४ ॥
स कविः कथ्यते स्रष्टा रमते यत्र भारती । रसभावगुणीभूतैरलङ्कारैर्गुणोदयैः ॥ ५ ॥
तदात्वे नूतनं सर्वमायत्यां च पुरातनम् । न दोषायैतदुभयं न गुणाय च कल्पते ॥ ६ ॥
प्रवृत्तामनघे मार्गे प्रमाद्यन्तीमपि क्वचित् । न वाचमवमन्यन्ते नर्तकीमिव भावुकाः ॥ ७ ॥
विहाय तदहं व्रीडां व्यासवेदार्णवामृतम् । वक्ष्ये विबुधजीवातुं वसुदेवसुतोदयम् ॥ ८ ॥
क्रीडातूलिकया स्वस्मिन् कृपारूषितया स्वयम् । एको विश्वमिदं चित्रं विभुः श्रीमानजीजनत् ॥ ९ ॥
जगदाह्लादनो जज्ञे मनसस्तस्य चन्द्रमाः । परिपालयितव्येषु प्रसाद इव मूर्तिमान् ॥ १० ॥
यदपत्यसमुद्भूतः पुण्यकीर्तिः पुरूरवाः । सताम्हितवह्नीनां विहारस्थेयतां ययौ ॥ ११ ॥
समवर्धत तद्वंश उपर्युपरि पर्वभिः । यशोमुक्ताफलैर्यस्य दिशो दश विभूषिताः ॥ १२ ॥
बभूव नहुषस्तस्मिन्नैरावत इवाम्बुधौ । यमिन्द्रविगमे देवाः पदे तस्य न्यवीविशन् ॥ १३ ॥
नरेन्द्राः पृथिवीचक्रे नामचिह्नैरलंकृताः । जङ्गमास्तस्य वीरस्य जयस्तम्भा इवाभवन् ॥ १४ ॥
शक्तिरप्रतिघा तस्य शात्रवैरपि तुष्टुवे । यथावत्साधकस्येव यावदर्था सरस्वती ॥ १५ ॥
वीरो रस इवोत्साहान्नहुषादभ्यजायत । ययातिर्नाम येनैन्द्रमर्धासनमधिष्ठितम् ॥ १६ ॥
विशालविपुलोत्तुङ्गे यद्बाहुशिखरान्तरे । आसीद्वीरश्रिया सार्धं भूमिरर्धासने स्थिता ॥ १७ ॥

निदेशं तस्य राजानो न शेकुरतिवर्तितुम् । प्राप्तस्वपरनिर्वाहं प्रमाणमिव वादिनः ॥ १८ ॥

तटाकमिव तापार्तास्तमिन्द्रमिव निर्जराः । भावा इव रसं भव्याः पार्थिवाः पर्युपासत ॥ १९ ॥

यदुर्नाम ततो जज्ञे यत्सन्ततिसमुद्भवैः । समानगणनालेख्ये निस्समानैर्निपद्यते ॥ २० ॥

देहीति वदतां प्रायः प्रसीदन् प्रत्युवाच सः । ललितध्वनिभिर्लक्ष्मीलीलाकमलषट्पदैः ॥ २१ ॥

स च वृत्तविहीनस्य न विद्यां बह्वमन्यत । न हि शुद्धेति गृह्येत चतुर्थीचन्द्रचन्द्रिका ॥ २२ ॥

अपुनःप्रार्थनीयस्य प्रार्थिताधिकदायिनः । अर्थिनः प्रथमे तस्य चरमान् पर्यपूरयन् ॥ २३ ॥

शराणां शात्रवाणां च सन्धानेन महौजसः । तस्य निर्धूतलक्षेण द्विः क्वचिन्नाप्यभूयत ॥ २४ ॥

युक्तदण्डममित्राणां कृतान्तं समवर्तिनम् । दक्षिणं लोकपालं तममन्यन्त दिवौकसः ॥ २५ ॥

यशःप्रसूनसुरभिर्यदुसन्तानपादपः । बभूव विबुधप्रीत्यै बहुशाखः क्षमातले ॥ २६ ॥

वंशे समभवत्तस्य वसुदेवः क्षितीश्वरः । जनकः प्राग्भवे योऽभूद्देवदानवयूथयोः ॥ २७ ॥

आनकानां च दिव्यानां दुन्दुभीनां च निस्वनैः । सह जातं यमाचख्युराख्ययाऽऽनकदुन्दुभिम् ॥ २८ ॥

तेन निर्मलसत्त्वेन विनिवृत्तरजस्तमाः । जगती शान्तमोहेव धर्मोच्छ्वासवती बभौ ॥ २९ ॥

स विष्णुरिव लोकानां तपनस्तेजसामिव । समुद्र इव रत्नानां सतामेकाश्रयोऽभवत् ॥ ३० ॥

प्रख्यातविभवे पत्न्यौ तस्य पूर्वं प्रजापतेः । रोहिणीदेवकीरूपे मनुष्यत्वे बभूवतुः ॥ ३१ ॥

अक्षुद्रगतिशालिन्योस्तयोरन्योन्यसक्तयोः । ऐकरस्यमभूत्पत्या गङ्गायमुनयोरिव ॥ ३२ ॥

स ताभ्यामनुरूपाभ्यां समतुष्यत्समेयिवान् । व्यक्तिहेतुरभूद्येन सपर्यङ्कस्य शार्ङ्गिणः ॥ ३३ ॥

अलिप्सत न साम्राज्यं सोऽर्थकामपराङ्मुखः । यदृच्छागतमैश्वर्यमानृण्यरुचिरन्वभूत् ॥ ३४ ॥

कयाचिदशरीरिण्या वाचा व्यवसितायतिः । देवकीं वसुदेवं च कंसः कारामयोजयत् ॥ ३५ ॥

स (खल्व)कालातिबलः कंसः कालनेमिरनेहसा । सर्वदैतेयसत्त्वानां समाहार इवोदितः ॥ ३६ ॥

एतस्मिन्नन्तरे देवी मेरुमध्यमुपेयुषः । प्रजापतिमुखान् देवान् प्राह सागरमेखला ॥ ३७ ॥

विदितं भवतां देवा विश्वरूपेण विष्णुना । महीयान् धर्मशीलेषु भारो यतन्निवेशितः ॥ ३८ ॥

अधर्मनिघ्नैरधुना धर्मसेतुविभेदकैः । असह्यैरद्भुतैस्तुङ्गैः क्रम्ये राक्षसपर्वतैः ॥ ३९ ॥

अत आलोचितजगद्धितैस्सुरगणैस्स्वयम् । न पतामि न भिद्ये च यथाऽहं क्रियतां तथा ॥ ४० ॥

इति ते भूतधारिण्या निसृष्टार्था दिवौकसः । अविदुस्तत्प्रियस्यैव तद्भारहरणं क्षमम् ॥ ४१ ॥

पुरस्कृत्य जगद्धात्रीं मनसोऽपि पुरःसराः । दुग्धोदधिशयं देवं दूरमेत्याभितुष्टुवुः ॥ ४२ ॥

त्रिवेदीमध्यदीप्ताय त्रिधाम्ने पञ्चहेतये । वरदाय नमस्तुभ्यं बाह्यान्तरहविर्भुजे ॥ ४३ ॥

अनन्याधीनमहिमा स्वाधीनपरवैभवः । दयाधीनविहारस्त्वं प्रणतान् परिपाहि नः ॥ ४४ ॥

स भवान्गुणरत्नौघैर्दीप्यमानो दयाम्बुधिः । तनोति व्यूहविभवैस्तरङ्गैरिव ताण्डवम् ॥ ४५ ॥

त्वदेकव्यञ्जितैरादौ त्वदन्येष्वनिदंपरैः । निगमैरनिगम्यं त्वां कः परिच्छेत्तुमर्हति ॥ ४६ ॥

अमितस्य महिम्नस्ते प्रयातुं पारमिच्छताम् । वितथा वेदपान्थानां यत्रसायंगृहा गतिः ॥ ४७ ॥

नम्यस्य नमतः क्षुद्रान् वरदस्य वरार्थिनः । पुत्रैः पितृमतः क्रीडा कथं ते केन वर्ण्यते ॥ ४८ ॥

नटवद्भूमिकाभेदैर्नाथ दीव्यन् पृथग्विधैः । पुंसामनन्यभावानां पुष्णासि रसमद्भुतम् ॥ ४९ ॥

ब्रह्मादिस्तम्बपर्यन्तविचित्राङ्कुरशालिनाम् । सलिलं कर्मकन्दानां क्रीडैव तव केवलम् ॥ ५० ॥

निराधारनिजस्थेम्नो निरुपाधिकशेषिणः । निरपेक्षनियन्तुस्ते निस्समाभ्यधिका गुणाः ॥ ५१ ॥

अनाविलधियामन्तश्चिन्तामणिरिव स्फुरन् । दिशस्यभिमतं सर्वमतिरस्कार्यदीधितिः ॥ ५२ ॥

संसारमरुकान्तारे परिश्रान्तस्य देहिनः । त्वद्भक्त्यमृतवाहिन्यामादिष्टमवगाहनम् ॥ ५३ ॥

दुरितोदन्वदावर्ते घूर्णमानस्य दुःख्यतः । समग्रगुणसम्पन्नस्तारकस्त्वं प्लवो महान् ॥ ५४ ॥

अपरिच्छिद्यमानस्य देशकालादिभिस्तव । निदर्शनं त्वमेवैकस्त्वदन्यद्व्यतिरेकतः ॥ ५५ ॥

अकर्तुमखिलं कर्तुमन्यथाकर्तुमप्यलम् । सङ्कल्पसचिवः काले शक्तिलेशस्स तावकः ॥ ५६ ॥

यन्मूलमखिलं कार्यं यदमूलमधीयते । लक्ष्यं तदसि योगानां लक्ष्मीकौस्तुभलक्षणम् ॥ ५७ ॥

त्रिवर्गमपवर्गं वा प्रतिलब्धुं प्रयस्यताम् । प्रलयेष्वपि दीर्घायुः प्रतिभूस्त्वदनुग्रहः ॥ ५८ ॥

यदेकमक्षरं ब्रह्म सर्वाम्नायसमन्वितम् । तारकं सर्वजन्तूनां तत् त्वं तव च वाचकम् ॥ ५९ ॥

त्वदालम्बितहस्तानां भवादुन्मज्जतां सताम् । मज्जतः पापजातस्य नास्ति हस्तावलम्बनम् ॥ ६० ॥

अनन्यरक्षाव्रतिनं चातकव्रतचारिणः । भवन्तमवलम्बन्ते निरालम्बनभावनम् ॥ ६१ ॥

अनिदंपूर्वनिद्राणामनस्तमयभानुमान् । आपादयसि पुंसां त्वमपुनस्स्वापजागरम् ॥ ६२ ॥

त्वदेकशरणानां त्वं शरणागतजीवनः । विपदं नः क्षिप क्षिप्रं तमिस्रामिव भास्करः ॥ ६३ ॥

सति सूर्ये समुद्यन्तः प्रतिसूर्या इवासुराः । जगद्बाधाय जायन्ते जहि तान् स्वेन तेजसा ॥ ६४ ॥

स दैत्यहत्यामिच्छद्भिस्सुरैरेवमभिष्टुतः । अनन्यदृश्यस्सहसा दयया दर्शनं ददौ ॥ ६५ ॥

ततस्तं ददृशुर्देवाः शेषपर्यङ्कमास्थितम् । अतिरूढशरन्मेघमन्यादृशमिवाम्बुदम् ॥ ६६ ॥

पत्न्या सहनिषेदुष्या पद्मलक्षणलक्ष्यया । स्वेच्छयैव शरीरिण्या सूचितैश्वर्यसंपदम् ॥ ६७ ॥

सुकुमारसुखस्पर्शसुगन्धिभिरलंकृतम् । स्वविग्रहगुणारामप्रसूनैरिव भूषणैः ॥ ६८ ॥

आरञ्जितजगन्नेत्रैरन्योन्यपरिकर्मितैः । अङ्गैरमितसौन्दर्यैरनुकल्पितभूषणम् ॥ ६९ ॥

उत्तेजितजयोत्साहमायुधैरनघोद्यमैः । शौर्यविक्रमशक्त्याद्यैस्सहजैः स्वगुणैरिव ॥ ७० ॥

स्वकान्तिजलधेरन्तस्सिद्धसंहननं स्वतः । महिम्ना जातवैचित्र्यं महानीलमिवोदितम् ॥ ७१ ॥

श्रुतिरूपेण वाहेन शेषकङ्कणशोभिना । स्वाङ्घ्रिसौरभ(लिक्षन)दिग्धेन दत्तसंग्रामदोहलम् ॥ ७२ ॥
स्वेलस्पन्दनिस्पन्दनेत्रव्येन निवेदितम् । भक्तिनम्रेण सेनान्या प्रतिशृण्वन्तमिङ्गितैः ॥ ७३ ॥
अनर्घ्यं तमादित्यमक्षयं तारकाधिपम् । अपारममृताम्भोधिममन्यन्त दिवौकसः ॥ ७४ ॥
अभयोदारहस्ताग्रमनघस्वागतस्मितम् । अवेक्ष्य विबुधा देवमलभन्त दृशोः फलम् ॥ ७५ ॥
तस्मै विज्ञापयामासुर्विदितार्थाय नाकिनः । निहताशेषदैत्याय निदानं स्वागतेः पुनः ॥ ७६ ॥
त इमे क्षत्रिया भूत्वा क्षोभयन्ति क्षमामिमाम् । तव तेजसि यैर्नाथ दनुजैश्शलभायितम् ॥ ७७ ॥
चतुर्णां पुरुषार्थानां प्रसवो यत्समाश्रयात् । हव्यकव्यप्रसूरेषा दीर्यते दैत्यभारतः ॥ ७८ ॥
जाता निखिलवेदानामुत्तमाङ्गोपधानतः । त्वत्पादकमलादेषा त्वदेकाधीनधारणा ॥ ७९ ॥
यदि न त्वरते नाथ भारव्यपनये भवान् । प्लावयिष्यन्त्युदन्वन्तः पृथिवीं पृथुवीचयः ॥ ८० ॥
करुणाधीनचित्तेन कर्णधारवती त्वया । माऽवसीदतु पृथ्वीयं महती नौरिवाम्भसि ॥ ८१ ॥
रशनारत्नरूपेण पयोधिरशना त्वया । प्रशान्तदनुजक्लेशा परिष्करणमर्हति ॥ ८२ ॥
कंसप्रभृतिभिस्सेयं शल्यैरिव समुद्धृतैः । चिरं भवतु ते पृथ्वी शेषमूर्तेः शिखण्डकः ॥ ८३ ॥
प्रबोधसुभगैः स्मेरैः प्रसन्नैः शीतलैश्च नः । कटाक्षैः प्लावय क्षिप्रं कृपैकोदन्वदूर्मिभिः ॥ ८४ ॥
त्वयि न्यस्तभराणां नस्त्वमेतां क्षन्तुमर्हसि । विदिताशेषवेद्यस्य विज्ञापनविडम्बनाम् ॥ ८५ ॥
इत्थं वदति देवानां समाजे वेधसा सह । ववन्दे पृथिवी देवं विनतत्राणदीक्षितम् ॥ ८६ ॥
तनुमध्या विशालाक्षी तन्वी पीनपयोधरा । मायेव महती तस्य वनितारत्नरूपिणी ॥ ८७ ॥
आबद्धमण्डलैर्भृङ्गैरलकामोदमोहितैः । अयत्नलब्धां बिभ्राणा मायूरच्छत्रसंपदम् ॥ ८८ ॥
प्रियसन्दर्शनानन्दजनितैरश्रुबिन्दुभिः । न्यस्तमौक्तिकनैपथ्यैः परिष्कृतपयोधरा ॥ ८९ ॥
प्रस्फुरन्तं प्रियस्येव परिरम्भाभिलाषिणम् । दक्षिणादितरं बाहुं दक्षिणा बहुमन्यत ॥ ९० ॥
विपदं च जगादैषा विपञ्चीमधुरस्वना । विलक्षस्मितसंभिन्नमौक्तिकाधरविद्रुमा ॥ ९१ ॥
अथ तान् भव्यया वाचा भगवान् प्रत्यभाषत । प्रतिश्रुत्प्राप्तनिर्ह्रादपाञ्चजन्याभिनन्दया ॥ ९२ ॥
मा भैष्टसुरानीकाङ्क्षवन्तो मदुपाश्रयाः । मदाज्ञामनवज्ञातुः परिभूत्या न भूयते ॥ ९३ ॥
अवतार्य भुवो भारमवतारो ममामराः । अनादिनिधनं धर्ममक्षतं स्थापयिष्यति ॥ ९४ ॥
यावदिष्टभुजो यावदधिकारमवस्थिताः । परिपालयत स्वानि पदानि विगतापदः ॥ ९५ ॥
दमनाद्दनुजेन्द्राणां द्रक्ष्यथ त्रिदशाधिपाः । भूयोऽपि लघुतां प्राप्तां भुवमुत्प्लावितामिव । ९६ ॥
दैतेयमृगसङ्घाते मृगयारसभागिभिः । भवद्भिरपि मेदिन्यां भवितव्यं नराधिपैः ॥ ९७ ॥
इतिताननघादेशस्समादिश्य जनार्दनः । अवधीरितदुग्धाब्धिर्मथुरायां मनो दधे ॥ ९८ ॥

आश्वास्य वागमृतवृष्टिभिरादितेयान् दैतेयभारनमितां पृथिवीं च देवीम् ।
प्रादुर्बुभूषुरनघो वसुदेवपत्न्यां पद्मापतिः प्रणिदधे समयं दयायाः ॥ ९९ ॥

साधूनां स्वपदसरोजषट्पदानां धर्मस्य स्थितिमनघां विधातुकामः ।
यद्गर्भं(र्भो) जगदखिलं स एव गर्भो देवक्याः समजनि देवदेववन्द्यः ॥ १०० ॥

इति श्रीकवितार्किकसिंहस्य सर्वतन्त्रस्वतन्त्रस्य श्रीमद्वेदान्ताचार्यस्य कृतिषु यादवाभ्युदयकाव्ये प्रथमः सर्गः ।

२. द्वितीयः सर्गः

अथागमानामनघेन भूम्ना धर्मस्य पूर्णेन धनागमेन । दिवौकसां दर्शयता विभूतिं देवी बभौ दौहृदलक्षणेन ॥ १ ॥
शृङ्गारवीराद्भुतचित्ररूपं गर्भे त्रिलोकैकनिधिं वहन्त्याः । परावरक्रीडितकर्बुराणि द्वेधाभवन् दौहृदलक्षणानि ॥ २ ॥
अशेषवेदैरधिगम्यभूम्ना सिद्धेन सिद्धैश्च निषेवितेन । अमानुषी नूनमभूदयत्नात्कृष्णेन केनापि रसायनेन ॥ ३ ॥
शतह्रदाबन्धुरया स्वकान्त्या सञ्चारिजाम्बूनदबिम्बकल्पा । त्वय्यन्तसिद्धेन रसायनेन कालेन भेजे कलधौतलक्ष्मीम् ॥४॥
मयूरपिञ्छद्युतिभिर्मयूखैस्तत्कान्तिरन्तर्वसतस्त्रिधाम्नः । श्यामा बहिर्मूलसिता बभासे मङ्गल्यरत्नाङ्कुरपालिकेव ॥ ५ ॥
काले बभासे वसुदेवपत्न्याः कर्पूरलिप्तेव कपोलशोभा । शशिप्रभा सप्तमगर्भकान्तिश्च्युतावशिष्टेव शनैरुदीर्णा ॥ ६ ॥
नवेन्दुनिष्यन्दनिभश्चकाशे वर्णः प्रतीकेषु मधुद्रवाङ्ग्याः । अन्तः स्थितेन प्रथमेन पुंसा प्रवर्तितं सत्त्वमिवावदातम् ॥
करम्बिता किञ्चिदिव प्रसूतैस्तेजोभिरन्तर्वसतस्त्रिधाम्नः । मरीचिभिः स्वैरभवत्प्रजानां मङ्गल्यरत्नाङ्कुरपालिकेव ॥ ८ ॥
तस्यास्सुधोल्लासजुषः कटाक्षाः संक्षुब्धदुग्धाम्बुधिसौम्यभासः । जगत्त्रयीसौधविलेपनार्हां वितेनिरे वर्णसुधामपूर्वाम् ॥९॥
रक्षाविधौ राक्षसदानवानां कारागृहे कंसनियोगभाजाम् । संपश्यमाना सकृदीक्षिता वा संक्षोभयामास मनांसि सैषा ॥
भुक्ता पुरा येन वसुन्धरा सा स विश्वभोक्ता मम गर्भभूतः । इति ध्रुवं सूचनमाचरन्ती तत्तादृशं नाटितकं ततान ॥
समाधिसुक्षेत्रकृषीवलानां सन्तोषसस्योदयमेघकान्त्या । चकास तस्याः स्तनचूचुकाभा गर्भत्विषा गाढमिवानुलिप्ता ॥
कस्तूरिकाकाम्यरुचिस्तदीया रम्या बभौ चूचुकरत्नकान्तिः । तद्गर्भसन्दर्शनलोलुपानामन्तर्दृशामञ्जनकल्पनेव ॥ १३ ॥
परावराणां प्रभवस्य पुंसः प्रकाशकत्वं प्रतिपत्स्यमानाम् । अभावयन् भावितचेतसस्तां विद्यानिधिं विश्वपितामहीं च ॥
लिलेख विश्वानि जगन्त्यभिज्ञा लीलाहृते चित्रपटे यथार्हम् । प्रायः प्रजानां पतयः प्रतीता यन्मातृकाःस्वेपु विधिष्वभूवन् ॥
निराशिषां पद्धतिमाददाना नैश्रेयसीं नीतिमुपघ्नयन्ती । पुण्याशया पूर्वयुगप्ररोहमियेष देवी भुवने विधातुम् ॥ १६ ॥
अनाप्तपूर्वं किमपेक्षितं ते किं भुक्तपूर्वेष्वधुनोपदद्याम् । वयस्यया भावविदाऽनुयुक्ता न किञ्चिदित्येव जगाद नाथा ॥
अनादरे देवि सखीजनानां दया न दूयेत कथं तवेति । उपह्वरे संलपिता मनोज्ञैरालोकनैरुत्तरमाचचक्षे ॥ १८ ॥
अशेत सा काममजातनिद्रा मातुं प्रवृत्तेव पदानि चक्रे । अध्यास्त लोकानवधीरयन्ती भद्रासनं भावितपारमेष्ठ्या ॥१९॥

परिक्रमप्रेक्षितभाषिताद्यैरन्यादृशैरप्रविभावनीयैः । मदोपपन्ना मदलालसा वा जितश्रमा वेति जनैश्शशङ्के ॥ २० ॥
शेषे शयानां गरुडेन यान्तीं पद्मे निषण्णामधिरत्नपीठम् । हयाननैराश्रितवन्दिकृत्यां स्वामाकृतिं स्वप्नदृशा ददर्श ॥ २१ ॥
अन्तःस्थितं यस्य विभोरशेषं जगन्निवासं दधती तमन्तः । तदात्मनो विश्वमपश्यदन्तस्तर्कातिगं तादृशमद्भुतं नः ॥
सुरासुराधीश्वरमौलिघाताद्विशीर्णजाम्बूनदवेत्रशृङ्गम् । आलक्ष्यसन्तोषमलक्ष्यमन्यैरनीकनेतारमवैक्षतारात् ॥ २३ ॥
त्रिलोकमाङ्गल्यनिधेस्त्रिवेद्याः सञ्जीवनीं वाचमुदीरयन्ती । नियोगयोग्याननघप्रसादा नाकौकसां नामभिराजुहाव ॥ २४ ॥
यदृच्छया यादवधर्मपत्नी यामाह धर्मेषु परावरेषु । अदृष्टपूर्वापरयापि वाचा प्रतिश्रुता नूनमभावि तस्याः ॥ २५ ॥
क्रियामुपादित्सत विश्वगुप्त्या कृतापराधेऽपि कृपामकार्षीत् । मुनीन्द्रवृत्त्या मुखरीभवन्ती मुक्तिक्षमां वक्तुमियेष विद्याम् ॥
सतां चतुर्वर्गफलप्रसूतौ नारायणे गर्भगते नताङ्गी । अमङ्गुरामुन्नतिमाश्रयन्ती सर्वस्य साऽदित्सत सर्वमेका ॥ २७ ॥
कृशोदरी तारकयाऽभिनन्द्या केनापि धाम्ना कृतवृद्धियोगा । अतीत्य कार्श्यं क्रमशः प्रपेदे परामभिख्यां तनुरैन्दवीव ॥
निगूढमन्तर्दधता निविष्टं पद्मापरिष्कारमणिं प्रभूतम् । मध्येन काले प्रचितेन तस्या मञ्जूषया रूप्यभुवा बभूवे ॥२९॥
शनैश्शनैस्तामुपचीयमानामन्तस्स्थकृष्णामवलोकयन्तः । दर्शान्तदीप्तामिव चन्द्रलेखां चकुश्चकोरायितमात्मनेत्रैः ॥३०॥
मयि स्थिते विश्वगुरौ महीयान् मा भूद्भुवो भार इतीव मत्वा । सखीजनानामवलम्ब्य हस्तान् सञ्चारलीलां शनकैश्चकार ॥
मुकुन्दगर्भा मुकुरेषु देवी नापश्यदात्मानमवाप्तभूषा । नाथत्विषा नन्दकदर्पणेनादिदृक्षतात्मानमदृश्यमन्यैः ॥ ३२ ॥
स्रजः प्रभूता न शशाक वोढुं दूरे कथा रत्नविभूषणानाम् । भविष्यति क्षोणिभरापनोदे प्रत्यायनं प्राथमिकं तदासीत् ॥
दिवौकसो देवकवंशलक्ष्मीं विलोक्य तां लोकनिधानगर्भाम् । विभूतिमग्रेसरवेदवादा व्याचख्युरस्या विविधप्रकाराम् ॥
पतिस्ससत्त्वामपि तत्प्रभावाददुःखशीलां समये भवित्रीम् । सुखैकतानामवलोक्य देवीं स्वसंपदं सूचयतीति मेने ॥३५॥
पितृत्वमासाद्य सुरासुराणां पितामहत्वं प्रतिपत्स्यमानः । अनन्तगर्भामवलोक्य देवीमतुष्यदन्येषु गताभिलाषः ॥ ३६ ॥
तापोपशान्तिं जगतां दिशन्ती सन्ध्याऽपरा साधुजनप्रतीक्ष्या । तामीदृशीं विश्वपितुः प्रसूतिं संवेदयन्तीव समाजगाम ॥
सुवर्णपीताम्बरवासिनी सा स्वधामसंच्छादितसूर्यदीप्तिः । उपासनीया जगतां बभासे मुरद्विषो मूर्तिरिव द्वितीया ॥३८॥
प्रसक्तपातश्चरमाम्बुराशौ रक्तोरुबिम्बो रविरस्तशैलात् । दिनान्तनागेन दृढप्रणुन्नं मनश्शिलाशृङ्गमिवाबभासे ॥ ३९ ॥
निमज्जता वारिनिधौ सवित्रा को नाम जायेत करग्रहीता । तदेति संभावनयैव नूनं दूरादुदक्षेपि कराग्रमुच्चैः ॥४०॥
स्फुरत्प्रभाकेसरमर्कबिम्बं ममज्ज सिन्धौ मकरन्दताम्रम् । सन्ध्याकुमार्या गगनाम्बुराशेः क्रीडाहृतं क्षिप्तमिवारविन्दम् ॥
फणामणिप्रेक्ष्यखरांशुबिम्बः सन्ध्यासुपर्णीमवलोक्य भीतः । तापाधिको वासरपन्नगेन्द्रः प्रायेण पातालबिलं विवेश ॥४२॥
प्रदोषरागारुणसूर्यलक्षाद्दिशागजो दृप्त इवातिघोरः । कालोपनीतं मधुना समेतं मन्ये पयोधिः कबलं न्यभुङ्क्त ॥ ४३ ॥
तदा तमः प्रोषितचन्द्रसूर्ये दोषामुखे दूषितसर्वनेत्रम् । वियोगिनां शोकमयस्य वह्नेराशागतो धूम इवान्वभावि ॥४४॥
सतारपुष्पा धृतपल्लवश्रीः प्रच्छायनीरन्ध्रतमःप्रताना । विश्वाभिनन्द्या ववृधे तदानीं वैहायसी कापि वसन्तवन्या ॥४५॥
अलक्ष्यत श्यामलमन्तरिक्षं ताराभिरादर्शितमौक्तिकौघम् । निवत्स्यतो विश्वपतेरवन्यां कालेन भृत्येन कृतं वितानम् ॥

अभृङ्गनादप्रतिपन्नमौना निमेषभाजो नियतं वनस्थाः । दूरं गते स्वामिनि पुष्करिण्यस्तत्प्राप्तिलाभाय तपो वितेनुः ॥४७॥

निमीलितानां कमलोत्पलानां निष्पन्नसख्यैरिव चक्रवाकैः । विमुक्तभोगैर्विदधे विषण्णैर्विबोधवेलावधिको विलापः ॥४८॥

तमिस्रनीलाम्बरसंवृताङ्गी श्यामा बभौ किञ्चिदतीत्य सन्ध्याम् । प्राचीनशैले समयान्निगूढं समुद्यता चन्द्रमिवाभिसर्तुम् ॥

निशाकरेण प्रतिपन्नसत्त्वा निक्षिप्तदेहेव पयोधितल्पे । जगत्समीक्ष्या जहती च कार्श्यं प्राची दिशा पाण्डरतामयासीत् ॥

तमःप्रसङ्गेन विमुच्यमाना गौरप्रभा गोत्रभिदाऽभिनन्द्या । विधूदयारम्भविशेषदृश्या प्राची दिशाऽभासत देवकीव ॥५१॥

अपत्यलाभं यदुवीरपत्न्या महोदधौ मग्नसमुत्थितेन । तद्वंशमान्येन समीक्ष्य पूर्वं प्राप्तं प्रतीतेन पुरोधसेव ॥ ५२ ॥

क्ष्वेलोपमे सन्तमसे निरस्ते सोमं सुधास्तोममिवोद्वमन्ती । दुग्धोदवेलेव दुदोह लक्ष्मीमाशा मनोज्ञाममरेन्द्रमान्या ॥५३॥

तमस्समाक्रान्तिवशेन पूर्वं जज्ञे निमग्नैरिव भूतधात्र्याम् । ततस्तुषारांशुकरावगूढैरुत्तभ्यमानैरिव शैलशृङ्गैः ॥ ५४ ॥

दिशस्तदानीमवनीधराणां सगैरिकैः पारदपङ्कलेपैः । चकाशिरे चन्द्रमसो मयूखैः पञ्चायुधस्येव शरैः प्रदीप्तैः ॥ ५५ ॥

समुन्नमन्ती कुटिलायतात्मा शशाङ्कलेखोदयदृश्यकोटिः । वियोगिचेतोलवने प्रवीणा कामोद्यता काञ्चनशङ्कुलेव ॥५६ ॥

तमांसि दुर्वारबलस्स कालः प्रायो विलोप्तुं सहसा दिशां च । मनांसि कामश्च मनस्विनीनां प्रायुङ्क्त शैत्याधिकमर्धचन्द्रम् ॥

करेण संकोचितपुष्करेण मदप्रतिच्छन्दकलङ्कभूमा । क्षिप्त्वा तमश्शैवलमुन्ममज्ज मग्नो दिशानाग इवेन्दुरब्धेः ॥५८॥

मदोदयाताम्रकपोलभासा शक्रस्य काष्ठा शशिना चकाशे । उदेयुषा व्यञ्जयितुं त्रिलोकीं नाथस्य सा नाभिरिवाम्बुजेन ॥

समीपतस्सन्तमसाम्बुराशेः बभार शङ्खाकृतिरिन्दुबिम्बः । पित्तोपरागादिव पीतिमानं दोषाविलप्रोषितदृष्टिदत्तात् ॥ ६० ॥

कृशोदरीलोचनकृष्णलक्ष्मा रात्र्याः समिद्धोदयराग इन्दुः । कस्तूरिकाकुङ्कुमचित्रितात्मा कर्पूरविन्यास इवान्वभावि ॥

प्रसादमन्तःकरणस्य दाता प्रत्यक्षयन्विश्वमिदं प्रकाशैः । तमश्च रागं च विधूय चन्द्रः सम्मोदनं सत्त्वमिवोल्ललास ॥

निशाकरो वारिधिनिस्वनानां निष्पादकः कुन्दरुचिश्चकाशे । उदेष्यतश्चक्रभृतो नियोगात् प्रादुर्भवन् प्रागिव पाञ्चजन्यः ॥

मृगेण निष्पन्नमृगाजिनश्रीः स्वपादविक्षेपमितान्तरिक्षः । मुरद्विषो वामनमूर्तिभाजः पर्यायतामन्वगमच्छशाङ्कः ॥ ६४ ॥

जिगाय शङ्खाश्रितशैवलाभश्चारुद्युतेश्चन्द्रमसः कलङ्कः । उदीयमानस्य महोर्मियोगात् सामिच्युतं सागरमूलपङ्कम् ॥६५॥

उदेत्य तुङ्गादुदयाद्रिशृङ्गात् तमोगजानग्रकरेण निघ्नन् । निशाकरस्तन्मदलेपलक्ष्मा सिताभिशुः सिंहदशामयासीत् ॥

निशीथलक्ष्म्या इव पुण्डरीकं निर्वेशसिन्धोरिव फेनचक्रम् । तमन्ववैक्षन्त विलासतन्त्रास्तारामणीनामिव सूतिशुक्तिम् ॥

उदारतारागणबुद्बुदौघश्चन्द्रेण संपन्नसुधाप्रसूतिः । अशेषदृश्यामधिगम्य लक्ष्मीमालोकदुग्धोदधिराबभासे ॥ ६८ ॥

प्रकाशयन् विश्वमिदं यथावच्चन्द्रोदयोद्दीपितसौम्यतारः । आसीन्निशीथो जगतः प्रभूतादन्धस्य दैवादिव दृष्टिलाभः ॥

विशोधिताद्विष्णुपदात्क्षरन्ती विष्वङ्मुखी सागरवृद्धिहेतोः । तमोमयीं सूर्यसुतां निगीर्य ज्योत्स्नानदी शोणमपि व्यसृक्षत् ॥

प्रियामुखैस्तोयमधु प्रदिष्टं पीत्वा नवं प्रीत इवाम्बुराशिः । समेत्य चन्द्रद्युतिनर्तकीभिस्तरङ्गितं ताण्डवमाततान ॥ ७१ ॥

कलङ्कचित्रीकृतमिन्दुखण्डं तमःसमध्यासितसत्त्वकल्पम् । अशुष्कशैवालमिवाबभासे सिद्धापगासैकतमर्धदृश्यम् ॥ ७२ ॥

स्वमध्यसंपन्नविशुद्धधामा श्यामा च सा देवकनन्दनी च । तमः क्षिपन्त्यौ जगतां त्रयाणामन्योन्यसंवादमिवान्वभूताम् ॥

शाखावकाशेषु कृतप्रवेशश्चन्द्रातपैराश्रितचारकृत्यैः । हतावशिष्टानि तमांसि हन्तुं स्थानं तदाक्रान्तममृग्यतेव ॥ ७४ ॥
पराकृतध्वान्तनिकायपङ्कः पर्यस्ततारागणफेनपुञ्जैः । अशोभत द्यौरसमायुधस्य यशःप्रवाहैरिव चन्द्रपादैः ॥ ७५ ॥
ददानया दिक्सरितां प्रसादं प्रसक्तहंसागमया स्वकान्त्या । अपाकृतध्वान्तघनप्रवृत्त्या शरत्त्विषा चन्द्रिकया चकाशे ॥
कलावता कामविहारनाट्ये कालोचितं कल्पयतेव नर्म । अमोघमायापलितंकरण्यः प्रायो दिशां दीधितयः प्रयुक्ताः ॥
कदम्बमालाभिरधीतलास्यः कल्याणसंभूतिरभूत्प्रजानाम् । प्रियोदयस्फीतरुचो रजन्याः संतोषनिःश्वाससनिभः समीरः ॥
प्रायेण हंसैरवधूतसङ्गा चारुस्मिता संभृतभृङ्गनादा । सर्वोपभोग्ये समये प्रसुप्तं कुमुद्वती कोकनदं जहास ॥ ७९ ॥
कलङ्कलक्ष्मेण समैक्षि काचित् कस्तूरिकापत्रविशेषकान्तिः । सुधांशुबिम्बव्यपदेशदृश्ये मुग्धे रजन्या मुखपुण्डरीके ॥
तलेष्ववेपन्त महीरुहाणां छायास्तदा मारुतकम्पितानाम् । शशाङ्कसिंहेन तमोगजानां लूनाकृतीनामिव गात्रखण्डाः ॥
तमस्तरङ्गानवसादयन्त्या समेयुषी चन्द्रिकया महत्या । सुरस्रवन्त्येव कलिन्दकन्या श्यामा बभौ सान्द्रनवोत्पलश्रीः ॥
स्वविप्रयोगव्यसनान्निपीतं भृङ्गापदेशेन कुमुद्वतीभिः । सुधाभिराप्लाव्य करस्थिताभिः प्रच्यावयामास विषं सुधांशुः ॥
चकाशिरे पलकलासमृद्ध्या व्योमोपमे वारिणि कैरवाणि । कलङ्कदृश्यभ्रमराणि काले नाथेन साधर्म्यमुपागतानि ॥८४॥
सरिन्मुखोपाहृतमम्बुराशिः पीत्वेव तोयं मधु जातहर्षः । चकार चन्द्रप्रतियातनानां करग्रहैः कामपि रासलीलाम् ॥
प्रसादभाजोरुभयोरभूतामुभावनिर्धार्यमिथोविशेषौ । नभःस्थले शीतरुचिस्सतारे सकैरवे तत्प्रतिमा च तोये ॥ ८६ ॥
नभस्तुषारांशुमयूखयोगात्तमिस्रया मोक्षमविद्यये न्द्वते)व । अतृष्ट्तरतत्त्वविदो निशायामन्तर्मुखं चित्तमिवान्वविन्दत्(त्मयोगात्)
सहोदिता चन्द्रमसा बभासे ज्योत्स्ना पयोधेरुपजातरागा । तदातने संजननेऽपि शौरेः सहायिनी सागरसंभवेव ॥८८॥
प्रबुद्धताराकुमुदाब्धिचन्द्रे निद्राणनिःशेषजने निशीथे । स तादृशो देवपतेः प्रसूतिं पुष्यन्बभौ पुण्यतमो मुहूर्तः ॥
भागेन पूर्वेण तमोमयेन प्रकाशपूर्णेन च पश्चिमेन । तदा निशीथः स सतां प्रसत्त्यै संसारमुक्त्योरिव सन्धिरासीत् ॥
प्रागेव जातेन सितेन धाम्ना मध्योपलक्ष्येण च माधवेन । प्रकामपुण्या वसुदेवपत्न्या सम्पन्नसाम्येव निशा बभासे ॥
सह प्रतिच्छन्दशशाङ्कभेदैः सरस्वतां ताण्डविनस्तरङ्गाः । अवेक्ष्य शौरेरवतारवेलां सन्तोषनिघ्ना इव संप्रणेदुः ॥
अवादितोदीरिततूर्यनादं दिशाभिराम्रेडितदिव्यगीतम् । सतामुपस्थापितसत्त्वलास्यं सङ्गीतमाङ्गल्यमभूत्तदानीम् ॥ ९३ ॥
प्रदीपितैः कंसगृहेषु दीपैस्तापैश्च भावेषु तपोधनानाम् । अलभ्यत क्षिप्रमलब्धभङ्गैरहेतुनिर्वाणदशानुभूतिः ॥ ९४ ॥
अजः स्वजन्मार्हतयाऽनुमेने यामष्टमीं यादवभावमिच्छन् । द्वितीयया भावितयोगनिद्रा साऽभूत्तदानीं प्रथमा तिथीनाम् ॥

अथ सितरुचिलग्ने सिद्धपञ्चग्रहोच्चे व्यजनयदनघानां वैजयन्त्यां जयन्त्याम् ।
निखिलभुवनपद्मक्लेशनिद्रापनुत्त्यै दिनकरमनपायं देवकीपूर्वसन्ध्या ॥ ९६ ॥

अवतरति मुकुन्दे संपदामेककन्दे सुरभितहरिदन्तां स्वादुमाध्वीकदिग्धाम् ।
अभजत वसुदेवस्थानमानन्दनिघ्नैरमरमिथुनहस्तैराहितां पुष्पवृष्टिम् ॥ ९७ ॥

इति श्रीकवितार्किकसिंहस्य सर्वतन्त्रस्वतन्त्रस्य श्रीमद्वेदान्ताचार्यस्य कृतिषु यादवाभ्युदयकाव्ये द्वितीयः सर्गः ।

३. तृतीयः सर्गः

अथ जगन्ति बभूवुरनाविलान्यतिमिरा हरितः प्रचकाशिरे । अभजदेव निशा दिवसश्रियं जननभागि(जि)नि देवदिवाकरे ॥

ननृतुरप्सरसो दिवि नन्दिताः किमपि गीतमगीयत किन्नरैः । श्रुतिसुखैः समतोषयत स्वनैरमरदुन्दुभिरानकदुन्दुभिम् ॥

दशसु तत्र दिशास्वशरीरिणी जय जयेति बभूव सरस्वती । अजितमेकमगोचरयत्स्वयं स्वरसवृत्तिरसावसुरान्तकम् ॥३॥

अनतिवेलसमीरणचोदितैः शिशिरशीकरशीभरिताम्बरैः । जलधरैरभितो दिवि दध्वने सुरगजैरिव सूचितमङ्गलैः ॥ ४ ॥

ववुरथो मरुतस्त्रिदशाङ्गनावदनसौरभसारभृतः शुभाः । मुदितनिर्जरमुक्तसुरद्रुमप्रसववृष्टिमधुद्रवमेदुराः ॥ ५ ॥

मधुरिपोरवतारमहोत्सवे मुमुदिरे मथुरापुरदेवताः । यदभिगन्तरि भक्तजने वरं ददुरशेषमतन्द्रितचेतसः ॥ ६ ॥

अवदधानधियो मुनयस्तदा यदनधीतमधीतवदञ्जसा । निगमजातमशेषमवेक्ष्य तन्निरविशन्निव मुक्तिमयीं दशाम् ॥ ७ ॥

प्रसदनं शरदागमसंभवं नभसि मासि नदीभिरुपाददे । महितयोगविदां मतिभिस्समं श्रुतिभिरप्यनुपप्लवनीतिभिः ॥ ८ ॥

निखिलचेतनमानसनिःसृताः कलुषताः समुदेत्य किल क्षणात् । विविशुरम्भ इव स्वयमापगाः जलनिधेरिव भोजपतेर्मनः ॥

असुरवीरगृहाणि पृथग्विधैरशुभशंसिभिरानशिरे मुहुः । अमरराजपुरेषु जजृम्भिरे शुभनिमित्तशतानि पुनः पुनः ॥१०॥

चरमतश्च ऋणादिव देवकीपतिरमुच्यत शृङ्खलतः स्थिरात् । निखिलबन्धनिवर्तकसन्निधौ विगलनं निगलस्य किमद्भुतम् ॥

उदितमात्मनि देवकसम्भवादनुजभेदनमङ्कगतं दधौ । कमपि काञ्चनभूभृदधित्यका हरिहयोपलशृङ्गमिवाद्भुतम् ॥१२॥

विधृतशङ्खरथाङ्गगदाम्बुजः शबलितः शुभया वनमालया । पितुरसूत मुदं पृथुकस्तदा जलधिडिम्बनिभो जननीधृतः ॥

पितरम(त्म)ब्जभुवामनपायिनं प्रियतमाङ्कगतं परिपश्यता । स विभुरानकदुन्दुभिना महानवितथैस्स्वगुणैरभितुष्टुवे ॥१४॥

प्रणिपतामि भवन्तमनन्यधीरखिलकारणमाश्रिततारणम् । अनुगमादनिदंप्रथमा गिरः किमपि यत्पदमेकमधीयते ॥ १५ ॥

विषमकर्मविपाकपरम्पराविवशवृत्तिषु देहिषु दुस्तरम् । करुणया तव देव कटाक्षिताः कतिचिदेव तरन्ति भवार्णवम् ॥

त्वदनुभावमहोदधिशीकरैरवशपातिभिराहितशक्तयः । अवधिभेदवतीमुपभुञ्जते स्वपदसम्पदमब्जभवादयः ॥ १७ ॥

श्रुतिकिरीटशुभाश्रयविग्रहः परमसत्त्वनिधिः प्रतिपद्यसे । जगदनुग्रहमारुतचोदितो विविधरूपतरङ्गविकल्पनाम् ॥ १८ ॥

त्वयि न देव यदाश्रतते न तज्जगति जङ्गममन्यदथापि वा । इति महिम्नि तव प्रमिते परं विभजने विविधैस्स्थितमागमैः ॥

अखिललोकपितुस्तव पुत्रतामहमयाचमनन्यमनोरथः । वरद वाञ्छितदानधृतव्रते त्वयि तदेवमयत्नमपच्यत ॥ २० ॥

अवनिभारनिराकरणार्थिनां क्रतुभुजामभिलाषमवन्ध्ययन् । जितरिपूणि बहूनि दयानिधे विहरणानि विधातुमिहार्हसि ॥ २१ ॥

दनुजमोहनदोहलिना त्वया सहजलाञ्छनसंवरणं क्षमम् । तदधुना शमयन्मम साध्वसं यवनिकामधिगच्छ यथेप्सितम् ॥

इति स भीतमवेक्ष्य दयानिधिः स्मितमुखो वसुदेवमभाषत । त्वमसि मे जनकः किमिहान्यथा किमपि तात मुधा कथितं त्वया॥

इयममर्त्यपितुस्तव गेहिनी दिविषदां जननी मम चानघा । अभिमतं युवयोरनवग्रहं समयभावि मयैव समर्थ्यते ॥२४॥

यदि बिभेषि भजामि मनुष्यतामथ च मां नय नन्दगृहं क्षणात् । दुहितरं च समानय तस्य तां गतभयो भव दूरगते मयि ॥

अथ निशम्य नियोगमभङ्गुरं मधुजितो मधुराक्षरमन्थरम् । हितमिदं प्रतिपद्य तमाददे गुरुतरं कृपया लघुतां गतम् ॥
श्रुतियुगन्धितदाननचन्द्रिकामुषितमोहतमा मुनिसंनिभः । अधिजगाम स तन्मयतां क्षणादनिमिषत्वमुत प्रणिसंदधे ॥
तुहिनभानुदिवाकरलोचनं निगमनिःश्वसितं स्वसुतस्य तत् । अनुबभूव मुहुर्मुहुरादरादनघमाननमानकदुन्दुभिः ॥ २८ ॥
जिगमिषुः स दिशो दश यादवः सकृदवैक्षत साध्वसविह्वलः । अनघवैभवमर्भकमुद्वहन्नमितगुप्तिनिरुद्धगतौ गृहे ॥२९॥
विजघटे सहसैव कवाटिका व्रजमथ व्रजतो यदुभूभृतः । उपलकल्पमशेरत रक्षकाः सरणिमादिदिशुर्गृहदेवताः ॥ ३० ॥
क्षरदसूनिव यामिकरक्षकान्मुषितमञ्जुगिरः शुकशारिकाः । यदुकुलेन्दुरपश्यदमीलितान् परिजनानपि चित्रगतानिव ॥
उपयतो विशिखां सदनान्तरात्कुवलयाभकुमारतनुत्विषा । शतमखोपलमेचकया द्रुतं शमितसंतमसा हरितो बभुः ॥३२॥
श्रुतिमयो विहगः परितः प्रभुं व्यचरदाशु विधूतनिशाचरः । अनुजगाम च भूधरपन्नगः स्फुटफणामणिदीपगणोद्वहः ॥
दिनकरोपमदीधितिभिस्तदा दनुजदेहविदारणदारुणैः । परिगतः किल पञ्चभिरायुधैर्यदुपतिः प्रजहावसहायताम् ॥ ३४ ॥
प्रगुणमिन्दुनिवेदितपद्धतिर्यदुकुलेन्दुरथो यमुनानदीम् । परमपूरुषमक्षतपौरुषः पतगराज इवाशु वहन्ययौ ॥ ३५ ॥
तनुतरङ्गपृषत्कणशीतलः सुरभिकैरवसौहृदवासितः । अभिसमेत्यमसेवत मारुतो यमुनया प्रहितो यदुपुङ्गवम् ॥ ३६ ॥
पवनकम्पितपल्लवपाणिका प्रहितपुष्पभरा पदवीमुखे । उपजुहाव किल भ्रमरस्वनैर्यदुपतिं यमुनोपवनस्थली ॥ ३७ ॥
निमिषितासितनीरजलोचना मुकुलिताब्जमुखी सवितुः सुता । ल(क)लितदीनरथाङ्गयुगस्वना कुहकदैन्यमशोचदिव प्रभोः ॥
विकचकैरवतारकिताकृतिं तनुमतीमिव शारदयामिनीम् । त्वरितमम्बुनिधेरभिसारिकां तरितुमैहत सत्यसमीहितः ॥ ३९ ॥
भवति किं नु भविष्यति वा किमित्यनवधारितशौरिविहारया । चकितयेव विरोचनकन्यया विधुतवीचिकरं किल विव्यथे ॥
घनतमःपरिपाकमलीमसैर्गुरुभिरूर्मिगणैरनुपप्लुतः । अतितताार दिनाधिपतेः सुतामनघयोगमना इव संसृतिम् ॥ ४१ ॥
यदुपतेर्यमुना त्वरितं यतः प्रतियतश्च समर्पितपद्धतिः । स्वयममर्त्यमदावलमज्जनी चरणलङ्घ्यजला समजायत ॥ ४२ ॥
अजनि पश्चिमतो भृशमुन्नता रविसुता पुरतः स्थलशेषिता । अधिरुरोह पदं किमसौ हरेः प्रतिययौ यदि वा पितरं गिरिम् ॥
अकृतसेतुमनाकलितप्लवां जननसिन्धुदृढप्लवमुद्वहन् । रविसुतामतिलङ्घ्य रमापतिं सपदि घोषसमीपमुपानयत् ॥ ४४ ॥
अथ कयाचन कारणनिद्रया विवशसुप्तजनं व्रजमाविशत् । धनदपत्तनसम्पदि यत्र सा स्वसुतमग्र्यमसूयत रोहिणी ॥
उपगते वसुदेवसुतेऽन्तिकं नरकवैरिणि नन्दकुटुम्बिनी । अरणिसम्भवपावकसङ्गमादभजताध्वरवेदिरिव श्रियम् ॥४६॥
न्यधित नन्दवधूसविधे सुतं द्रुतमुपादित गोपकुमारिकाम् । अथ निनाय च देवकनन्दनीशयनमानकदुन्दुभिराशु ताम् ॥
अनवबुद्धजनार्दनकन्यकाविनिमयस्त्वथ भोजगणेश्वरः । दृषदि तामभिहन्तुमपातयत्प्रतिजघान च सा चरणेन तम् ॥
नृपतिराशु पदा निहतस्तया निपतितोदितकन्तुकवद्भवन् । दवसमावृतशैलनिभः क्रुधा दरनिमीलितदृष्टिरदूयत ॥ ४९ ॥
उदपतद्दिवमुग्रघनस्वना युवतिरूपयुगात्ययशर्वरी । असुरघातिभिरष्टभिरायुधैरलघुभिश्चपलाभिरिवाश्रिता ॥ ५० ॥
अथ च भोजनियन्तुरयन्त्रिता दनुजहन्तुरुदन्तमुदैरिरत् । पटु गभीरमुदारमनाकुलं हितमविस्तरमर्थ्यमविप्लवम् ॥५१॥
अहमशेषसुरासुरमोहनी यवनिका मधुकैटभमर्दिनः । प्रबलशुम्भनिशुम्भनिषूदने प्रणिहिता हतया तव किं मया ॥५२॥

वसति नन्दगृहे विबुधद्विषां दमयिता वसुदेवसमुद्भवः । अयमसौ तव नाशयितेति सा दरमुदीर्य जगाम यथेप्सितम् ॥
मधुहिरण्यनिभो मधुरापतिर्दिनहुताशनदीनदशां गतः । श्वसितजल्पितवेपितहुंकृतैररतिमायतभीतिरसूचयत् ॥ ५४ ॥
जडमतिः स जनार्दनमायया विहसितस्वपया जनितव्यथः । अपकृतं वसुदेवममोचयद्दयितया सह दीनविलापया ॥ ५५ ॥
किमपि चिन्तितमागतमन्यथा किमिदमित्यवशादुपजातया । विषविदूषितयेव मनीषया मुहुरदूयत मोह(घ)विचेष्टितः ॥
अविषये विपदामसुरान्तके पुनरियेष निकारपरम्पराम् । नियतिरेकमुखी दुरतिक्रमा कृतधिया किमुताविलचेतसा ॥
परिबभूव चुकोप विसिष्मिये परिजहास हरिं प्रजगर्ज च । परिणतेन भवान्तरवासनाग्रहगुणेन भजन्भवितव्यताम् ॥
क्वचन धामनि कंसनिवेदिते सभयमानकदुन्दुभिरावसत् । स्मृतिगतेन सुतेन सजीविता दिनशतानि निनाय च देवकी ॥
विगतकन्यकया च यशोदया नियतिसंभृतनिर्भरनिद्रया । चिरसमागतजागरयान्तिके हरिरपत्यमदृश्यत धन्यया ॥ ६० ॥
यदवबुद्धनिराकुलनीतिभिर्मुनिगणैरधुनापि विमृग्यते । तदिदमागममौलिविभूषणं विधिवशादभवद्व्रजभूषणम् ॥ ६१ ॥
अनघवत्समनाकुलधेनुकं प्रचुरदुग्धमचोरभयोद्भवम् । व्रजमनामयविश्वजनं विभुः कृतयुगास्पदकल्पमकल्पयत् ॥ ६२ ॥
अजनि गोपगृहेषु मनोरमैरमितकान्तिभिरप्सरसां गणैः । यदनुभूतिरसेन समेष्यतः शरणयादवशैशवयौवने ॥ ६३ ॥
सुरमहीसुरतोषणमादरान्नवमुपादित नन्द उदारधीः । तरलगोपगणागमसंकुलं तनयजन्ममहोत्सवमद्भुतम् ॥ ६४ ॥
अधिचकार वदान्यमणेः श्रियं व्यधित कल्पतरोरनुकल्पताम् । अजनयच्च सुतप्रसवोत्सवे महति मेघविकत्थनमोहताम् ॥
निधिमनन्तमिव स्वयमुत्थितं निरवधिं निजभागमिवोदितम् । व्रजभुवः प्रतिलभ्य रमापतिं जहसुरैन्द्रमसारतरं पदम् ॥

पुत्रं प्रसूय तपसा पुरुषं पुराणं कालं चिरं विधिशवात्कृतविप्रकर्षौ ।
शङ्काकलङ्कितधियावपि दम्पती तौ तद्वैभवस्मरणशान्तरुजावभूताम् ॥ ६७ ॥

नन्दसद्मनि नवेन्दुसन्निभौ वासमेत्य वसुदेवनन्दनौ । वृद्धिमापतुरनेहसा स्वयं स्वादुभोगजननीं सुपर्वणाम् ॥ ६८ ॥

इति श्रीकवितार्किकसिंहस्य सर्वतन्त्रस्वतन्त्रस्य श्रीमद्वेदान्ताचार्यस्य कृतिषु यादवाभ्युदयकाव्ये तृतीयः सर्गः ।

४. चतुर्थः सर्गः

मनीषितं कैतवमानुषस्य श्रुत्वा भयक्रोधपरिप्लुतात्मा । कंसश्चिरं प्राग्भवकालनेमिश्चिन्तार्णवे मग्न इवावतस्थे ॥ १ ॥
स दुर्दमानासुरसत्त्वभेदान्नेता समाहूय नृशंसचेताः । प्रस्थापयामास परैरधृष्यं नन्दास्पदं नाथविहारगुप्तम् ॥ २ ॥
कदाचिदन्तर्हितपूतनात्मा कंसप्रयुक्ता किल कापि माया । निद्रापराधीनजने निशीथे व्रजं यशोदाकृतिराविवेश ॥ ३ ॥
स्तन्येन कृष्णः सह पूतनायाः प्राणानपपौ लुप्तपुनर्भवायाः । यदद्भुतं भावयतां जनानां स्तनंधयत्वं न पुनर्बभूव ॥ ४ ॥
निशम्य तस्याः परुषं निनादं रूक्षं यशोदा रुदितं च सूनोः । ससंभ्रमावेगमुपेत्य भीता तमग्रहीदुर्ध्वदमागमानाम् ॥५॥
नन्दश्च तीव्रेण भयेन सद्यः समेत्य पश्यन्ननघं कुमारम् । तेनैव तस्य त्रिजगन्नियन्तुः प्रायुङ्क्त रक्षां परमार्थवेदी ॥६॥

गोपाश्च सम्भूय गुहोपमाक्षीं स्वघोषनिर्ह्रादितविश्वघोषाम् । गतासुमैक्षन्त निशाचरीं तां भीमाकृतिं भीमरथीमिवान्याम् ॥

परश्वधैस्तत्क्षणशातितैस्तां विच्छिद्य विन्ध्याचलसानुकल्पाम् । अनःप्रवृत्त्या बहिराशु निन्युः क्रव्याद्बलिं प्राज्यमिव क्षिपन्तः ॥

ग्रहादिदोषानपहन्तुकामा गोप्तुः सतां गोपतयः समेताः । सुवर्णसूत्रग्रथिताभिरामां पञ्चायुधीमाभरणं बबन्धुः ॥ ९.

रम्याणि रत्नानि रथाङ्गपाणेराकल्पतां नूनमवाप्नुवन्ति । तदङ्गसंस्पर्शरसाप्तिकामं रोमाञ्चितान्यंशुगणैरभूवन् ॥ १० ॥

स शायितः क्षेमविदा जनन्या पर्यङ्किकायां प्ररुदन् कुमारः । चिक्षेप तुङ्गं शकटं पदाभ्यां गाढाभिघातेन गिरीन्द्रसारम् ॥

बिदारितस्तस्य पदाग्रयोगाद्विकीर्यमाणो बहुधा पृथिव्याम् । शब्दायमानः शकटाख्यदैत्यः संक्षोभयामास जगन्त्यभीक्ष्णम् ॥

यदृच्छयोत्क्षिप्तपदे कुमारे शैलोपलक्ष्ये शकटे निरस्ते । सरोजगर्भोपमसौकुमार्यं पस्पर्श तत्पादतलं यशोदा ॥ १३ ॥

अथाङ्गणे जानुपदाग्रहस्तैश्चक्रायुधे चङ्क्रमणप्रवृत्ते । प्रायो धरित्री परिषस्वजे तं सापत्नया सान्द्ररजश्छलेन ॥ १४ ॥

निर्व्याजमन्दस्मितदर्शनीयं नीराजितं कुण्डलरत्नभासा । नन्दस्तदानीं न जगाम तृप्तिं मुग्धाक्षरं प्रेक्ष्य मुखं तदीयम् ॥

विश्वानि विश्वाधिकशक्तिरेको नामानि रूपाणि च निर्मिमाणः । नामैकदेशग्रहणेऽपि मातुर्बभूव कृष्णो बहुमानपात्रम् ॥

तरङ्गितानुश्रवगन्धमादौ तस्याद्भुतं संलपितं सखीभिः । वर्णस्वरादिव्यवसायभूम्ना शिक्षाविदां शिक्षणमग्रचमासीत् ॥

तमीषदुत्थाय निलीनमारात्संप्रेक्ष्यदन्ताङ्कुरचारुहासम् । सनातनीं दृष्टिमनन्यदृष्टिः सानन्दमालोकत नन्दपत्नी ॥ १८ ॥

पदैस्त्रिभिः क्रान्तजगत्त्रयं तं भव्याशया भावितबालभावम् । करेण संगृह्य कराम्बुजाग्रं सञ्चारयामास शनैर्यशोदा ॥

स्खलद्गतिं द्वित्रपदप्रचाराज्जानुक्रमे जातरुचिं कुमारम् । भुग्ने समावेश्य वलग्नभागे स्तन्यं मुदा पाययते स्म धन्या ॥ २० ॥

क्रमेण भूयोऽपि विहारकाङ्क्षी नन्दस्य दारैरभिनन्द्यमानः । नित्यानुभूतं निगमान्तभृङ्गैर्निजं पदाब्जं निदधे पृथिव्याम् ॥

स सञ्चरन् साधुजनप्रतीपैर्मा भुज्यतां सेयमितीव मत्वा । चक्रादिभिः पादसरोजचिह्नैरामुद्रयामास महीमनन्यैः ॥ २२ ॥

आलम्ब्य मातुः करपल्लवाग्रं शनैः शनैः सञ्चरतो मुरारेः । बभार चित्रामिव पत्त्ररेखां धन्या पदन्यासमयीं धरित्री ॥

अकर्मनिघ्नो भुवनान्यजस्रं संकल्पलेशेन नियम्य दीव्यन् । प्रचारितः प्रस्नुतया जनन्या पदे पदे विश्रममाचकाङ्क्ष ॥

सुरप्रसूनैः सुरभीकृतानामारोहणान्यङ्गणवेदिकानाम् । तमारुरुक्षुं तरलाङ्घ्रिपद्मं धातारमारोहयदाशु धात्री ॥ २५ ॥

तलेषु तस्याङ्गणपादपानां तालानुकूलेषु गतागतेषु । व्रजस्थिताः स्वर्गसदामशृण्वन्दूरोदितान्दुन्दुभितूर्यनादान् ॥ २३ ॥

य एष लोकत्रयसूत्रधारः पर्यायपात्राणि चराचराणि । आनर्तयत्यद्भुतचेष्टितोऽसौ ननर्त खेलं नवनीतकाङ्क्षी ॥ २७ ॥

गृहेषु दध्नो मथनप्रवृत्तौ पृषत्कणैरुत्पतितैः प्रकीर्णः । निदर्शयामास निजामवस्थां प्राचीं सुधाशीकरयोगचित्राम् । २८ ॥

त्रस्यन्मुकुन्दो नवनीतचौर्यान्निर्भुग्नगात्रो निभृतं शयानः । निजानि निःशब्ददशां ययाचे बद्धाञ्जलिं बालविभूषणानि ॥

आरण्यकानां प्रभवः फलानामरण्यजातानि फलान्यभीप्सन् । विस्रंसिधान्याञ्जलिना करेण व्याधात्मजां विश्वपतिः सिषेवे ॥

सुजातरेखात्मकशङ्खचक्रं ताम्रोदरं तस्य करारविन्दम् । विलोकयन्त्याः फलविक(य)यिण्या विक्रेतुमात्मानमभूद्विमर्शः ॥

अपूरयत्स्वादुफलार्पणेन क्रीडाशिशोर्हस्तपुटं किराती । रत्नैस्तदा कौस्तुभनिर्विशेषैरापूरितं तत्फलभाण्डमासीत् ॥ ३२ ॥

मुहुः प्रवृत्तं नवनीतचौर्ये वत्सान्विमुञ्चन्तमदोहकाले । उलूखले कुत्रचिदात्तपुण्ये बन्धुं सतां बन्धुमियेष माता ॥ ३३ ॥

आनीतमग्रे निजबन्धनार्थं दामाखिलं संहितमप्यपूर्णम्। निरीक्ष्य निर्विण्णधियो जनन्याः सङ्कोचशक्त्या स बभूव बन्ध्यः ॥
बद्धं तथा भावयतां मुकुन्दमयत्नविच्छेदिनि कर्मबन्धे। तपस्विनी तत्क्रतुनीतिराद्या सव्रीडमारण्यकथासु तस्थौ ॥३५॥
उलूखलग्रथितेन दाम्ना निबद्धमास्राविललोलनेत्रम्। सहासमैक्षन्त जनाः समन्तादालानितं नागमिवानभिज्ञाः ॥३६॥
अनादराकृष्टमुलूखलं तद्यावर्जुनौ शैलनिभौ बभञ्ज। बभूवतुर्ब्रह्मसुतस्य शापान्मुक्तौ मुनेर्यक्षवरौ तदा तौ ॥ ३७ ॥
शापावधिं ब्रह्मसुतेन दत्तं संप्राप्य तौ शौरिसमागमेन। देहेन दिव्येन विदीप्यमानौ स्तुत्वा हरिं धाम समीयतुः स्वम् ॥
अदृष्टपूर्वं भुवि पूतनादेरुदन्तमुत्पातमुदीक्षमाणाः। समेत्य गोपाः सह माधवेन बृन्दावनं सत्वरमभ्यगच्छन् ॥ ३९ ॥
येनौषधीनामधिपं पुरस्तादाह्लादहेतुं जगतामकार्षीत्। तेनैव दध्यौ मनसा वनं तत्कृष्णो गवां क्षेमसमृद्धिमिच्छन् ॥
अनुग्रहाब्धेरिव वीचिभेदैराप्याययामास शुभैरपाङ्गैः। वनं पृथिव्या इव यौवनं तद्गोप्ता सतां गोधनवंशचन्द्रः ॥ ४१ ॥
आसीन्निषेव्या पृथिवी पशूनां पुण्ड्रेक्षुरम्याणि तृणान्यभूवन्। तस्मिन्नरण्ये तरुभिः प्र(तेने)पेदे कल्पद्रुमाणामनुकल्पभावः ॥
अदृष्टपूर्वैरधिकां विशेषैरालक्ष्य वन्याममरेन्द्रमान्याम्। नन्दोपनन्दप्रमुखैर्ननन्दे नाकाधिरूढैरिव नाथभूम्ना ॥ ४३ ॥
दैत्यैस्तृणावर्तमुखैरयत्नान्मुहुर्निरस्तैर्मुदितो मुकुन्दः। अभुङ्क्त रामेण सहाद्भुतं तत्पुण्यं वनं पुण्यजनेन्द्रमान्यम् ॥४४॥
सपक्षकैलासनिभस्य गोपा बकस्य पक्षानभितो बबन्धुः। वने तदन्यानपि घोरवृत्तीन्क्षेप्तुं प्रवृत्ता इव केतुमालाः ॥४५॥
पुरस्कृतं मङ्गलगीतवाद्यैः पुंसः प्रसत्त्यै जगतां प्रसूतेः। कयाऽपि तत्र स्पृहयाऽन्वतिष्ठन्कन्याव्रतं किंचन गोपकन्याः ॥
निशात्ययस्नानसमुद्यतानां निक्षिप्तमाभीरकिशोरिकाणाम्। कूलादुपादाय दुकूलजालं कुन्दाधिरूढो मुमुदे मुकुन्दः ॥४७॥
स चैकहस्तप्रणतिं विधून्वन्क्षौमार्थिनीनां हरिरङ्गनानाम्। अन्योन्यहस्तार्पणसंप्रवृत्तमासां जहासाञ्जलिमप्यपूर्वम् ॥४८॥
स चातपचण्डातकमात्रभाजां क्षौमार्थिनीनां स्वयमर्थ्यमानैः। अनन्यहस्तार्पणसंप्रवृत्तैस्तासां जहासाञ्जलिभिस्तदीयैः ॥
प्रसुप्तमुद्बोधयता परत्वं वीरश्रियो विभ्रममण्डनेन। नीलाद्रिनिर्वेशनिधानधाम्ना नाथो बभासे नवयौवनेन ॥ ५० ॥
विहारपर्वक्रमचारु शौरेः कल्यं वयः कामगृहीतियोग्यम्। मनोभिरास्वाद्यतमं प्रपेदे माधुर्यमिक्षोरिव मध्यभागः ॥५१॥
वंशस्वनो वत्सविहारपांसुः संध्यागमस्तस्य च वन्यवेषः। आयाति कृष्णे व्रजसुन्दरीणामासीच्चतुःस्कन्धमनङ्गसैन्यम् ॥
समाश्रितां विभ्रमसैन्यभेदैः कान्त्या स्वया कल्पितचारुवप्राम्। व्रजस्त्रियः कृष्णमयीं व्यजानन्क्रीडार्गलां क्षेमपुरीमपूर्वाम्॥
अनुश्रवाणामवतंसभूतं बर्हावतंसेन विभूषयन्ती। अदिव्यया चर्मदृशैव गोपी समाधिभाजामभजत्समाधिम् ॥ ५४ ॥
कलापिनां कल्पितमाल्यभावैः पत्रैस्तदा पत्रलदेहकान्तिम्। अवाप्य संचारितमालमाद्यं छायात्मतां प्रापुरिवास्य गावः ॥
वितन्वता मान्मथमिन्द्रजालं पिञ्छेन तापिञ्छनिभो बभासे। अनेकरत्नप्रभवेन धाम्ना शारात्मना शैल इवैन्द्रनीलः ॥
मुहुः स्पृशन्ती मुमुदे यशोदा मुग्धाङ्गनामोहनवांशिकेन। मनीषिणां माङ्गलिकेन यूना मौलौ धृतां मण्डनबर्हमालाम्॥
कृतास्पदा कृष्णभुजान्तराले प्रालम्बबर्हावलिराबभासे। विशुद्धहेमद्युतिरब्धिकन्या श्यामायमानेव तदङ्गकान्त्या ॥ ५८ ॥
साचीकृतानि प्रणयत्रपाभ्यां व्यावृत्तराजीवनिभानि शौरिः। सभ्रूविलासानि ददर्श तासां वक्त्राणि वाचालविलोचनानि ॥
निरङ्कुशस्नेहरसानुविद्धान्निस्पन्दमन्दालसनिर्निमेषान्। वंशेन कृष्णः प्रतिसंबभाषे वार्ताहरान्वामदृशां कटाक्षान् ॥

अशिक्षितं तुम्बुरुनारदाद्यैराभीरनाट्यं नवमास्थितेन। जगे सलीलं जगदेकधाम्ना रागाब्धिना रञ्जयते(तै)व विश्वम् ॥६१

अपत्रपासैकतमास्थितानां रागोदधौ कृष्णमुखेन्दुनुन्ने। हस्तावलम्बो न बभूव तासामुत्पक्ष्मणामुत्कलिकाप्लुतानाम् ॥

अयन्त्रितस्वैरगतिः स तासां संभावितानां करपुष्करेण। प्रस्विन्नगण्डः प्रणयी चकाशे मध्ये वशानामिव वारणेन्द्रः ॥

विमोहने वल्लवगेहिनीनां न ब्रह्मचर्यं बिभिदे तदीयम्। संपत्स्यते बालकजीवनं तत्सत्येन येनैव सतां समक्षम् ॥६४॥

स्वसम्भवं कृष्णमवेक्षमाणो बन्धुप्रसूतं च बलं व्रजेशः। निसर्गमैत्र्या नियतैकभावौ न्ययुङ्क्त तौ वत्सकुलानि गोप्तुम् ॥

अनन्यतन्त्रः स्वयमेव देवान्पद्मासनादीन्प्रजनय्य रक्षन्। स रक्षकः सीरभृता सहासीन्नेता गवां नन्दनियोगवर्ती ॥

कथं व्रजेच्छर्करिलान्प्रदेशान् पद्भ्यामसौ पल्लवकोमलाभ्याम्। इति स्तुतस्तन्यरसा यशोदा चिन्तार्णवे न प्लवमन्वविन्दत् ॥

विहारवित्रासितदुष्टसत्त्वौ मृगेन्द्रपोताविव धीरचेष्टौ। बभूवतुः शाश्वतिकेन भूम्ना बालौ युवानाविव तौ बलाढ्यौ ॥

सिन्दूरितौ वत्सपरागजालैः सितासितौ बालगजाविव द्वौ। उदारलीलावुपलक्ष्य गोप्यः सर्वास्तदाऽनन्यवशा बभूवुः ॥

गोपायमाने पुरुषे परस्मिन् गोरूपतां वेदगिरो भजन्त्यः। भव्यैरसेवन्त पदं तदीयं स्तोभप्रतिच्छन्दनिभैः स्वशब्दैः ॥

अबालिशो बालिशवत्प्रजानां प्रख्यापयन्नात्मनि पारतन्त्र्यम्। न्यदर्शयद्विश्वपतिः पशूनां बन्धे च मोक्षे च निजं प्रभुत्वम् ॥

आत्मोपमर्देऽप्यनुमोदमानादात्माधिकं पालयतश्च वत्सान्। गावस्तदानीमनघामविन्दन् वात्सल्यशिक्षामिव वासुदेवात् ॥

योऽसावनन्तप्रमुखैरनन्तैर्निर्विश्यते नित्यमनन्तभूमा। वैमानिकानां प्रथमः स देवो वत्सैरलेलिह्यत वत्सलात्मा ॥ ७३ ॥

महीयसा मण्डितपाणिपद्मं दध्यन्नसारेण मधुप्लुतेन। दृष्ट्वा ननन्दुः क्षुधयान्वितास्तं वत्सानुचर्यासु वयस्यगोपाः ॥

स्वादूनि वन्यानि फलानि तैस्तैः स्निग्धैरुपानीय निदर्शितानि। रामाय पूर्वं प्रतिपाद्य शेषैः स पिप्रिये सादरभुज्यमानैः ॥

ताभ्यां तदा नन्दनिदेशिताभ्यां रक्षावतीं रामजनार्दनाभ्याम्। विशेषभोग्यामभजद्विभूतिं बृन्दावनं व्यापृतधेनुबृन्दम् ॥

अगाधकासारमहीनशष्पमतीक्ष्णसूर्यं तदचण्डवातम्। प्रच्छायनिद्रायितधेनुवत्सं प्रौढे निदाघेऽपि बभूव भोग्यम् ॥७७॥

न व्याधिपीडा न च दैत्यशङ्का नासीद्गवां व्याघ्रभयं च तस्मिन्। स्वबाहुकल्पेन बलेन सार्धं नारायणे रक्षति नन्दलक्ष्मीम् ॥

निरीतयस्ते निरपायवाञ्छा निःश्रेयसादप्यधिकप्रमोदाः। प्रपेदिरेऽपूर्वयुगानुभूतिं गोपास्तदा गोप्तरि वासुदेवे ॥ ७९ ॥

वत्सानुचर्याचतुरस्य काले वंशस्वनैः श्रोत्रसुधां विधातुः। गतागतप्राणदशामविन्दन्गोपीजनास्तस्य गतागतेषु ॥ ८० ॥

आघ्रातवर्त्मानमरण्यभागेष्वारण्यकैराश्रितधेनुभावैः। केनापि तस्यापहृतं किरीटं प्रत्याहरन्प्रैक्षत पत्रिनाथः ॥ ८१ ॥

देवस्य दुग्धोदशयस्य दैत्याद्वैरोचनाद्व्यालभुजोपनीतः। कृष्णस्य मौलौ कृतबर्हचूडे न्यस्तः किरीटो निबिडीबभूव ॥८२॥

सनाहितैरग्निषु यायजूकैराधीयमानानि हवींषि भोक्ता। भक्त्येकलभ्यो भगवान्कदाचित् पत्नीभिरानीतमभुङ्क्त भोज्यम् ॥

कराम्बुजस्पर्शनिमीलिताक्षानामर्शनैराकलितार्धनिद्रान्। वत्साननन्याभिमुखान्स मेने प्रह्वाकृतीन्भक्तिभरावनम्रान् ॥

रोमन्थफेनाञ्चितसृक्विभागैरस्पन्दनैरर्धनिमीलिताक्षैः। अनादृतस्तन्यरसैर्मुकुन्दः कण्डूयितैर्निर्वृतिमाप वत्सैः ॥ ८५ ॥

सिषेविरे शाद्वलितान्प्रदेशान् कृष्णस्य धाम्ना मणिमेचकेन। वसुंधरायामपि केवलायां व्यापारयन्तो वदनानि वत्साः ॥

नवप्रसूताः स तदा वनान्ते पयस्विनीरप्रतिमानदोहाः। परिश्रमश्रान्तपदानदूरात्प्रत्यागतान्पाययते स्म वत्सान् ॥ ८७ ॥

निविश्य मूलेषु वनद्रुमाणां निद्रायितानां निजतर्णकानाम् । अङ्गानि गाः सादरमालिहन्तीरमंस्त संभाव्यगुणाः स्वमातुः ॥

स नैचिकीः प्रत्यहमातपान्ते प्रत्युक्तघोषा इव वत्सनादैः । मधूनि वंशध्वनिभिः प्रयच्छन्निनाय भूयोऽपि निवासभूमिम् ॥

समाव्रजन्विश्वपतिर्व्रजान्तं गोभिः समं गोपविलासिनीनाम् । उल्लासहेतुः स बभूव दूरादुद्यन्विवस्वानिव पद्मिनीनाम् ॥

निवर्तयन्गोकुलमात्तवंशो मन्दायमाने दिवसे मुकुन्दः । प्रियादृशां पारणया स्वकान्त्या बर्हावृतं व्यातनुतेव विश्वम् ॥

बालं तरुण्यस्तरुणं च बालास्तमन्वरज्यन्त समानभावाः । तदद्भुतं तस्य विलोभनं वा तस्यैव सर्वार्हरसात्मता वा ॥

अवेद्विषातां पृथुकौ पितृभ्यां तारुण्यपूर्णौ तरुणीजनेन । वृद्धौ पुरावृत्तविशेषविद्भिः क्लृप्तेन्द्रजालाविव रामकृष्णौ ॥

अथापदानं मदनस्य दातुमादातुमालोकवतां मनांसि । नवं वयो नाथसमं प्रपेदे गुणोत्तरं गोपकुमारिकाभिः ॥ ९४ ॥

अनङ्गसिन्धोरमृतप्रथिम्ना रसस्य दिव्येन रसायनेन । महीयसीं प्रीतिमवाप तासां योगी महान्यौवनसंभवेन ॥ ९५ ॥

विजृम्भमाणस्तनकुड्मलानां व्यक्तोन्मिषद्विभ्रमसौरभाणाम् । मधुव्रतत्वं मधुराकृतीनां लेभे लतानामिव वल्लवीनाम् ॥

अतिप्रसङ्गादवधीरयन्त्या प्राचीनया संयमितो नियत्या । पाञ्चालकन्यामिव पञ्चभुक्तां धर्मः सतीरादृत तादृशीस्ताः ॥

दिशागजानामिव शाक्वराणां शृङ्गाग्रनिर्भिन्नशिलोच्चयानाम् । स तादृशां बाहुबलेन कण्ठान्निपीड्य लेभे पणितेन नीलाम् ॥

करेण दम्भोलिकठोरतुङ्गान् देहान्पृथून्दानवदुर्वृषाणाम् । विमृद्य नूनं विदधे मुकुन्दः प्रियास्तनस्पर्शविहारयोग्याम् ॥

आत्मीयपर्यङ्कभुजङ्गकल्पावक्षेप्यरक्षापरिघौ पृथिव्याः । नीलोपधानीकरणात्स मेने भूयिष्ठधन्यौ भुजपारिजातौ ॥ १०० ॥

रागादिरोगप्रतिकारभूतं रसायनं सर्वदशानुभाव्यम् । आसीदनुध्येयतमं मुनीनां दिव्यस्य पुंसो दयितोपभोगः ॥ १०१ ॥

अनुद्रुता नूनमनङ्गबाणैः सुलोचना लोचनभागधेयम् । प्रत्यग्रहीषुः प्रतिसंनिवृत्तं त्यक्तेतरैरक्षिभिरात्मना च ॥ १०२ ॥

व्रजोपकण्ठे विबुधानुभाव्यो गोपीजनैरात्मगुणावदातैः । समावृतो नन्दसुतश्चकाशे तारागणैरिन्दुरिवान्तरिक्षे ॥ १०३ ॥

हत्वा सयूथं तृणराजषण्डे रामाच्युतौ रासभदैत्यमुग्रम् । अतोषयेतां भृशमात्मभृत्यान् स्वाद्यैः सुधापिण्डनिभैः फलौघैः ॥

कदाचिदासादितगोपवेषः क्रीडाकुले गोपकुमारवृन्दे । स्कन्धेन संगृह्य बलं बलीयान् दैत्यः प्रलम्बो दिवमुत्पपात ॥

पपात भूमौ सहसा स दैत्यस्तन्मुष्टिना ताडितशीर्णमौलिः । महेन्द्रहस्तप्रहितेन पूर्वं वज्रेण निर्भिन्न इवाचलेन्द्रः ॥ १०६

स्ववाससा क्लृप्तकलङ्कलक्ष्मीः कान्त्या दिशश्चन्द्रिकयेव लिम्पन् । रराज रामो दनुजे निरस्ते स्वर्भानुना मुक्त इवोडुराजः ॥

विनैव रामेण विभुः कदाचित् संचारयन् धेनुगणं सवत्सम् । वनश्रिया दूरविलोभिताक्षः कंचिद्ययौ कच्छमदृष्टपूर्वम् ॥

यदृच्छया चारितधेनुचक्रः कूलान्तिके विश्वजनानुकूलः । कलिन्दजां कालियपन्नगस्य क्ष्वेलोद्गमैः कज्जलितां ददर्श ॥

विषाग्निना मुर्मुरितप्रताने वैरोचनीतीरवनावकाशे । अहीन्द्रमास्कन्दितुमभ्यरुक्षत्काष्ठाकृतिं कंचन नीपवृक्षम् ॥ ११० ॥

मधुद्रवैरुल्बणहर्षबाष्पा रोमाञ्चिता केसरजालकेन । पत्राङ्कुरैश्छिन्नतनुश्चकाशे कृष्णाश्रिता शुष्ककदम्बशाखा ॥ १११ ॥

निपत्य संक्षिप्तपयोधिकल्पे महाह्रदे मन्दरपोतरम्यः । विषव्यपोहादमृतं विधातुं स्वादूदयं क्षोभयति स्म सिन्धुम् ॥ ११२

कृताहतिः कृष्णनिपातवेगादानद्धरूपा विततैस्तरङ्गैः । सर्पापसारौषधिसंप्रयुक्ता भेरीव सा भीमतरं ररास ॥ ११३ ॥

प्रसक्तकृष्णद्युतिभिस्तदीयैः पृषत्कणैरुत्पतितैः प्रतूर्णम् । अदृश्यत द्योतितमन्तरिक्षं पीतान्धकारैरिव तारकौघैः ॥ ११४ ॥

उदग्रसंरम्भमुदीक्ष्य भीतास्ताक्ष्यर्ध्वजं तार्क्ष्यमिवापतन्तम् । प्रपेदिरे सागरमाश्रितौघाः काकोदराः कालियमात्रशेषाः ॥
अथाम्भसः कालियनागमुग्रं व्यात्ताननं मृत्युमिवोज्जिहानम् । भोगेन बध्नन्तमपोह्य शौरिः प्रह्वीकृतं तत्फणमारुरोह ॥
सद्यो महानीलमयीं मुकुन्दः सपद्मरागामिव पादपीठीम् । क्रामन्फणां कालियपन्नगस्य प्रस्तोदितो भानुरिवाबभासे ॥
फणामणीनां प्रभयोपरक्ते खेलन्बभौ चक्रिणि चक्रपाणिः । प्रदोषसिन्दूरितमम्बुवाहं प्राचेतसो नाग इवोपमृद्नन् ॥
(प्रणेमुषां प्राणभृतामुदीर्णं मनो विनेष्यन्विषमाक्षवक्त्रम् । अकल्पयत्पन्नगमर्दनेन प्रायेण योग्यां पतगेन्द्रवाहः ॥)
तद्भोगबृन्दे युगपन्मुकुन्दश्चारीविशेषेण समैक्षि नृत्यन् । पर्याकुले वीचिगणे पयोधेः संक्रान्तबिम्बो बहुधेव चन्द्रः ॥
तदुत्तमाङ्गं परिकल्प्य रङ्गं तरङ्गनिष्पन्नमृदङ्गनादम् । प्रशस्यमानस्त्रिदशैरकार्षीदव्याहतामारभटीमनन्तः ॥ १२० ॥
एकेन हस्तेन निपीड्य बालं पादेन चैकेन फणामुदग्राम् । हरिस्तदा हन्तुमियेष नागं स एव संसारमिवाश्रितानाम् ॥
स पन्नगीनां प्रणिपातभाजां द्रवीभवन्दीनविलापभेदैः । प्रसादितः प्रादित भर्तृभिक्षां किमस्य नः स्यादपदं दयायाः ॥

लोलापतच्चरणलीलाहतिक्षरितहालाहले निजफणे नृत्यन्तमप्रतिघकृत्यं तमप्रतिममत्यन्तचारुवपुषम् ।
देवादिभिः समयसेवादरत्वरितहेवाकघोषमुखरैर्दृष्टाव(दा)धानमथ तुष्टाव शौरिमहिरिष्टावरोधसहितः ॥१२३

हरिचरणसरोजन्यासधन्योत्तमाङ्गः शमितगरुडभीतिः सानुबन्धः स नागः ।
युगविरतिदशायां योगनिद्रानुरूपां शरणमशरणः सन्प्राप शय्यां तदीयाम् ॥ १२४ ॥

विविधमुनिजनोपजीव्यतीर्था विगमितसर्पगणा परेण पुंसा ।
अभजत यमुना विशुद्धिमग्र्यां शमितबहिर्मतसंप्लवा त्रयीव ॥ १२५॥

अवधूतभुजङ्गसङ्गदोषा हरिणा सूर्यसुता पवित्रिता च । अपि तत्पदजन्मनः सपत्न्या बहुमन्तव्यतरा भृशं बभूव ॥

इति श्रीकवितार्किकसिंहस्य सर्वतन्त्रस्वतन्त्रस्य श्रीमद्वेदान्ताचार्यस्य कृतिषु यादवाभ्युदयकाव्ये चतुर्थः सर्गः ।

५. पञ्चमः सर्गः

ततः समानीतरसालपाकः संवीजयन्पाटलगन्धवाहैः । निरूढमल्लीविभवो निदाघः सीरायुधं शौरिसखं सिषेवे ॥ १ ॥
अबिभ्रतीनां कुचकुम्भकक्ष्यामालिप्तकर्पूरहिमोदकानाम् । स सुभ्रुवां देहगुणेन यूनामासीद्वसन्तादपि माननीयः ॥ २ ॥
विहारयूना भजता स्वयं तद्व्रजाङ्गनाविभ्रमकिङ्करत्वम् । नितान्तधन्याः स्वगुणैरभूवन्निर्विश्यमाना ऋतवः क्रमेण ॥ ३ ॥
कृतावसेका इव कृष्णगीतैर्वनद्रुमा वर्द्धिततुङ्गशृङ्गाः । अयत्नलब्धानि गवां बभूवुः स्थायीनि वर्षातपवारणानि ॥ ४ ॥
बभञ्ज वातः प्रबलो न वृक्षान्न तिग्मरश्मिः सलिलं तताप । ददाह वन्यां न च तत्र दावः संरक्षिता यत्र गवां स देवः ॥
गावो महिष्यश्च गभीरनादाः सञ्चारिताः शार्ङ्गभृता यथार्हम् । कलिन्दकन्यामवगाह्य काले घर्मापदा सम्पदमेव भेजुः ॥

गतेऽपि भूयिष्ठगुणे वसन्ते गोपाः सुखं चारितगोधनास्ते । कलिन्दजानूपसमीपभाजः कालं कठोरातपमत्यनैषुः ॥ ७ ॥

वितेनिरे जङ्गमधामकल्पैरनोभिरध्यासितचत्वराणि । निदाघवर्षानुगुणानि गोपाः स्थानानि गोवत्सगणोचितानि ॥ ८ ॥

अकालकाल्येन परेण पुंसा साम्यं गतानामिव वल्लवीनाम् । सुखाय सर्वे समया बभूवुः स्वैःस्वैरविच्छिन्नगुणैर्विशेषैः ॥

सुधाप्लवस्वैरसखीमभिख्यां वनाश्रिते वर्षति कृष्णमेघे । मध्यंदिनेऽप्याददिरे विहारान् गावः प्रकामं गतघर्मतापाः ॥

तापापहन्तुः स्वपदाश्रितानां तत्तादृशा तस्य समीक्षणेन । न तस्य गोपाध्युषितस्य जज्ञे वनस्य वातातपवह्निपीडा ॥११॥

प्रसाधिताः पाटलपुष्पजालैः प्रच्छायनिद्राशमितोपतापाः । दिनावसानस्नपनेन शीता गोप्यः प्रियैर्निर्विविशुर्निशीथान् ॥

निदाघतैक्ष्ण्यादिह दुष्टसत्त्वाः क्षोभं गवां कुर्युरतिक्षुधार्ताः । इतीक्षमाणः सहजेन सार्धं व्यधत्त नाथो मृगयाविहारम् ॥

प्रसक्तगङ्गायमुनानुषक्त्या भासा तयोराहितगाढमोहाः । अयत्नलभ्योपगमास्तदासन्व्यालाः क्षणादर्भकवेधयोग्याः ॥ १४ ॥

अनुप्रयातैरिव देवमायामच्छेदनीयैरपि दिग्गजानाम् । वनं तदन्तर्गतसत्त्वजातं पाशैरवारुन्धत वत्सपालाः ॥ १५ ॥

अनन्तलीलोचितभूमिकाप्तैः आवेदितान्वेदवनेचरेन्द्रैः । पथः समास्थाय गृहीतचापा गुप्तस्थितिं गोपसुता वितेनुः ॥१६॥

क्षणादनिर्धार्थं निदानभेदं दत्तापहासैर्वनदेवताभिः । मृगायितं तत्र मृगेन्द्रमुख्यैः सिंहायितं गोकुलसारमेयैः ॥ १७ ॥

परिस्फुरत्कृत्रिमसत्त्वजातैः प्रसारितैः श्यामपटैर्वनान्ते । स्वयं तिरोधाय तदर्हशब्दा गोपा मृगान्गूढचराश्चकर्षुः ॥ १८ ॥

शतावरीदामनिबद्धमूर्ध्नः शार्ङ्गध्वनित्रासितसिंहयूथान् । अनीकनाथप्रमुखानकार्षीदग्रेसरान्व्याधतनूननन्तः ॥ १९ ॥

विमुक्तपाशा मधुवैरिभृत्यैर्जिह्वालदुर्दर्शकरालवक्त्राः । निपेतुरन्योन्यविमुक्तरोषाः श्वानो वराहेषु निशातदंष्ट्राः ॥ २० ॥

संभूय गोपाः प्रसभं प्रयुक्तैः सत्त्वानि वन्यानि समग्रसत्त्वाः । गुहामुखाम्रेडिततीव्रघोषैः कोलाहलैराकुलयांबभूवुः ॥

अमृष्यतो मानुषसिंहनादं गिरीन्द्ररोधैरपि दुर्निरोधान् । बभञ्ज दृप्तो बलभद्रसिंहः सिंहान्द्विपेन्द्रानिव दुर्निवारः ॥

गुञ्जाकलापप्रतिनद्धकेशैरागुल्फमालम्बितपिञ्छजालैः । निषङ्गिभिश्चारुपृषत्कचापैर्गुप्तो बभौ गोपसुतैर्मुकुन्दः ॥ २३ ॥

आक्रान्त्यकम्पेषु नगेषु धैर्यं शौर्यक्रमं श्वापदविक्रमेषु । अशिक्षयत्क्षेमविदात्मभृत्यान् विहारगोपो मृगयापदेशात् ॥

आदाय लूनानि मुकुन्दबाणैः शृङ्गाणि शीघ्रं वनकासराणाम् । शार्ङ्गप्रमाणानि शनैरकार्षुस्तैरेव चारूणि धनूंषि बालाः ॥

मनुष्यमांसस्पृहया सरोषं गुहान्तरादुत्पतितुं प्रवृत्तान् । शिलीमुखैः कीलितशैलकण्ठान् कृष्णस्तदा केसरिणश्चकार ॥

नवाहृतैर्नाथ परिष्क्रियार्हां गुञ्जास्रजं गोपकुमारवीराः । विभिन्नवन्यद्विपकुम्भमुक्तैः मुक्ताफलैरन्तरयांबभूवुः ॥ २७ ॥

शराहतानां विपिने मृगाणामार्द्राहृतैश्चर्मभिरात्तहर्षाः । अकल्पयन्नास्तरणानि गोपाः संवेशयोग्यानि सहायिनीनाम् ॥२८॥

अभिन्नपार्श्वेष्ववकाशभेदाद्भिन्नस्थितीन्भीतिमपोह्य वत्सान् । निरस्तसिंहेषु गुहागृहेषु न्यवीविशन्नाथनियोगभाजः ॥२९॥

अयातयामैरचिरप्रतापात्सुमृष्टपाकैरधिशल्यशृङ्गम् । मांसैर्मृगाणां मधुनावसिक्तैर्नन्दस्य भृत्या विपिने ननन्दुः ॥ ३० ॥

निवेद्यमानान्वनदेवताभिः संगृह्य वन्यानुपदाविशेषान् । समं सुहृद्भ्यः सहसा विभेजे रामानुरोधेन रमासहायः ॥३१॥

त्राणं सतां दुष्कृतिनां विनाशं तन्वन्नभीष्टं मृगयाच्छलेन । स्वच्छन्दचर्यानुगुणं गवां तच्चक्रे वनं शान्तमृगावशेषम् ॥

निसर्गकारुण्यतरङ्गवृत्त्या निर्वैरतां नैगमगोपदृष्ट्या । संप्रापिताः प्रापुरिवैकजात्यं केचिद्गवां केसरिदन्तिमुख्याः ॥ ३३ ॥

विधून्वता धूलिकदम्बरेणून्धाराकदम्बाङ्कुरकारणेन । निन्युः श्रमं निर्झरबिन्दुभाजा नभस्वता नन्दसुतानुयाताः ॥ ३४ ॥

अमर्त्ययक्षेश्वरधामभाजोरारामयोरेकमिवावतारम् । प्रशान्तघर्मातिशयं प्रभावाद्वृन्दावनं नन्दसुतो वितेने ॥ ३५ ॥

दिशं समाक्रम्य करैरुदीचीं देवे रवौ दक्षिणतः प्रवृत्ते । निदाघक्लृप्तया निगृहीतदेहां वृष्टिं पुनः स्रष्टुमियेष शौरिः ॥

अथाविरासीदपसारयन्ती तापं गवां चण्डकरप्रसूतम् । विचित्रसस्योदयमेचकाङ्गी मेघाविला माधवयोगवेला ॥ ३७ ॥

महीभृतः संभृततीर्थतोयैरम्भोधरैराचरिताभिषेकाः । प्रयुक्तविद्युद्वलयैः पुनस्तैः प्रायेण नीराजनमन्वभूवन् ॥ ३८ ॥

धौतावदातैः क्रकचच्छदानां पत्रैरविश्रान्तषडङ्घ्रिनादैः । व्यदारयत्पुष्पशरः प्रतूर्णं मानग्रहं मानवतीजनानाम् ॥ ३९ ॥

पयोमुचा सेकवतां स्थलानां वीरुत्प्ररोहा विविधा बभूवुः । समीक्षितानां मधुसूदनेन श्रद्धादयाद्या इव सद्गुणौघाः ॥

शितेन पञ्चेषुशरेण भिन्नाद्वियोगिनीमानसतो विकीर्णाः । तदेन्द्रकोपत्वमिवाधिजग्मुः शोणाः क्षितौ शोणितबिन्दुभेदाः ॥

मधुद्रुतेरुल्बणदन्तवीणा मेघानिले मेदुरबिन्दुजाले । प्रभूतकम्पाः प्रथयांबभूवुः शीतालुतां कण्टकिनः कदम्बाः ॥ ४२

शतह्रदाशस्त्रविलासदीता धीरप्रणादा धृतचित्रचापा । कनद्बलाकाध्वजपङ्क्तिरासीत्कादम्बिनी कामचमूरपूर्वा ॥ ४३ ॥

मृदङ्गधीरस्तनितो विहायाः सौदामिनीसंभृतचारुलास्यः । बभौ नवानां प्रभवो रसानां रतिप्रियस्येव नटस्य रङ्गः ॥ ४४ ॥

अचिन्तितोपस्थितजीवनानामासेदुषामभ्यधिकां समृद्धिम् । तोयाशयानां परिवाहजन्या स्वगुप्तिरन्योपचयप्रदाऽभूत् ॥ ४५

गुहासु गोवर्धनसंभवासु प्रकामविस्तीर्णसमस्थलीषु । गुणाधिको विश्वसृजा प्रवर्षे वासः समाधीयत वल्लवानाम् ॥४६॥

दरीषु गोप्यः प्रसमीक्ष्य कृष्णं दिशासु जीमूतगणं मयूर्यः । अग्रे पतीनामधिगीतिनादं वितेनिरे चारु विहारलास्यम् ॥

पयोदलक्ष्यप्रहिताग्रहस्तां कृष्णः स्वनेत्रे इव चन्द्रसूर्यौ । तिरोदधानां प्रतिरोद्धुमैच्छत्स्वैरी स्वलीलामिव जालीलाम् ॥

अथाञ्जनस्निग्धनभःप्रकाशाः क्षणत्विषां कल्पितलास्यभङ्गाः । दिशामुखोल्लासनदृष्टदाक्ष्या दीनाम्बुवाहा दिवसा बभूवुः ॥

अलक्ष्यतीव्रातपमन्तरिक्षं सितासितैरम्बुधरैश्चकाशे । विवेकमासादयतामिवादौ चित्तं वितर्कैरनिवर्तमानैः ॥ ५० ॥

विहाय सद्यः कुटजार्जुनादीन् विप्लाविताव् कालविपर्ययेण । पुनर्बबन्धुः प्रणयं द्विरेफाः कोशोपपन्नेषु कुशेशयेषु ॥५१

तरङ्गलोलाम्बुजतालवृन्ताः बर्हातपत्रायितभृङ्गयूथाः । विधूतहंसावलिचामरौघाः नद्यः समातन्वत नाथसेवाम् ॥ ५२ ॥

तापानुबन्धप्रशमाय पुंसां शय्यार्थिना शार्ङ्गभृतोपहूता । पयोदमालव्यपदेशदृश्या प्रायस्तिरोऽधीयत योगनिद्रा ॥ ५३ ॥

इतस्ततः प्राप्तशरद्विहारं गोपीसखं द्रष्टुमतीव हर्षात् । अशोभि नेत्रैरिव जृम्भमाणैः शीर्णैर्धरित्री शिखिनां कलापैः ॥

चराचरेष्वाहितजीवनानामनुज्झतां सत्पथमम्बुदानाम् । शुचित्वमन्तर्बहिरप्ययत्नादभ्यागतैर्हंसगणैः शशंसे ॥ ५५ ॥

संस्कारभेदैः कलमादिकानां क्रमेण लब्धोपचयस्थितीनाम् । समुन्नतिः सन्नतिहेतुरासीद्धर्मं निजं साधयितुं क्षमाणाम् ॥

विहारगोपस्य गुणान् गृणद्भिः क्षीबाशया गीतपदैरुदारैः । चकासुरासादितभक्तिभेदाः सामोपशाखा इव शालिगोप्यः ॥

विकस्वरेन्द्रायुधबर्हदाम्नः श्यामीकृतं कृष्णघनस्य धाम्ना । शरत्प्रसङ्गेऽपि तदा तदासीद्वृन्दावनं बद्धमयूरलास्यम् ॥५८॥

समग्रबन्धूकरजः समेतं स्मेरातसीमेचकमन्तरिक्षम् । पीताम्बरेण प्रभुणा तदानीमयत्नसम्भूतमवाप साम्यम् ॥ ५९ ॥

समग्रसप्तच्छदरेणुकीर्णैः स्रोतोभिरुन्नीतमदप्रवाहः । स्वकानने स्वैरजुषां गजानां गोवर्धनो यूथपतिर्बभूव ॥ ६० ॥

अधोमुखैश्च प्रतिबिम्बरूपैरभ्युन्नतैरात्मभिरप्यशंसन् । त्रिविक्रमस्य स्थितमुन्नतं च पदद्वयं पाथसि रक्तपद्माः ॥ ६१ ॥
पङ्कक्षये प्राक्तनवर्तनीनां वक्रेतरा व्यक्तिरभूत्पृथिव्याम् । बहिर्मतप्रत्ययिनां व्यपोहे वेदोदितानामिव सत्क्रियाणाम् ॥६२॥
मदप्रभूतध्वनयो महोक्षा रोधोविभेदोल्बणतुङ्गशृङ्गाः । दर्पस्य देहा इव योगसिद्धा दन्तावलानन्तरयांबभूवुः ॥ ६३ ॥
सरोरुहां रक्तसितासितानां श्रिया बभौ शारदवासरश्रीः । विहारभाजा गुणभेदयोगाद्व्यक्तीकृता विश्वसृजेव माया ॥ ६४
आरक्तकल्हारविलोचनश्रीः क्लान्ता भृशं खेलगतिः स्खलन्ती । उन्नालनालीकमधूपभोगान्मत्तेव मार्तण्डसुता बभासे ॥
वलग्नलग्नोर्मिवलीविभङ्गां काले यथास्थानगृहीतकार्श्याम् । अरंस्त पश्यन्ननघोऽनुरूपां श्यामां सुदृष्टामपि सूर्यकन्याम् ॥
शोणाकृतिं कोकनदैरुदारैरिन्दीवरैराकलितात्मकान्तिम् । सिताम्बुजैः सूचितजाह्नवीतामेकामनेकामिव तामभुङ्क्त ॥ ६७ ॥
कुमुद्वतीं प्रेक्ष्य कलिन्दकन्यां तारापरिष्कारवतीं त्रियामाम् । नभःस्थलीं च स्फुटहंसमालां नाथस्त्रिधाभूतममन्यतैकम् ॥
बन्धूकजालैः परिधानशोभामिन्दीवरैरप्रतिमामभिख्याम् । मुखश्रियं तामरसैर्मुरारेः संभृत्य लेभे शरदानुरूप्यम् ॥ ६९ ॥
पयोधराणां पलितंकरण्या दिवश्च तारुण्यमिवार्पयन्त्या । विचित्रभूम्ना शरदा स्वशक्तिं विख्यापयामास विहारगोपः ॥
कुमुद्वतीकल्पितभृङ्गगीतः संदर्शयन् दर्पणमिन्दुबिम्बम् । सचामरश्चन्द्रिकया सिषेवे तमीश्वरं तत्र शरत्प्रदोषः ॥ ७१ ॥
सरोरुहां रक्तसितासितानां स्थानेषु भृङ्गध्वनिभिः प्रतेने । जिगीषतः पञ्चशरस्य विश्वं तूर्णं प्रवृत्तैरिव तूर्यघोषैः ॥७२॥
निर्मुक्तभोगीन्द्रनिभैः पयोदैर्नभःस्थली व्यास्ततनुर्बभासे । अनङ्गयोग्यैर्हरिनीलभूमिर्धौतप्रकीर्णैरिव चामरौघैः ॥ ७३ ॥
विभाव्य बन्धूकविभातसन्ध्यां कालोचितं कल्पयितुं विहारम् । द्विजैरुपाधावि निसर्गशुद्धैरङ्गीकृतानाविलतीर्थतोयैः ॥७४॥
अनिन्दितां ग्लानिमिवोद्वहन्त्यो वितेनिरे मन्दतरान्प्रचारान् । वर्षानिशीथे दयितेन भुक्ताः श्रान्तिं प्रयाता इव शैवलिन्यः॥
श्रिया समं भावितपद्मभूम्ना घनागमादुल्लसितः पयोधेः । रराज नीले रविरन्तरिक्षे मणीश्वरो माधववक्षसीव ॥ ७६ ॥
अवाप्य सङ्कोचमतीव भूयः कालागमादुन्मिषतो नभस्तः । विभागमापुर्विदिशो दिशश्च प्रजाः प्रसन्नादिव विश्वधाम्नः ॥
समुद्यतस्तिग्मरुचो घनाब्धेरुन्निद्रतां पूर्वमुपाजगाम । रथाङ्गपाणेरिव सिन्धुजन्मा सरोजिनी चारुसरोजलक्ष्म्या ॥७८॥
उत्सारयञ्जीर्णसिलिन्ध्रजालं प्रायो मदैः पेचकिनां प्रसञ्जन् । चकार सप्तच्छदरेणुजालैः कालो महीं कामविहारयोग्याम् ॥
कृतोदयाः कृष्णवलाहकेन स्रोतोवहाः स्वैरविहारभाजः । त्रपामिव स्थानगतिप्रतीक्ष्याः स्वाभाविकीं स्वच्छदशामवापुः ॥
सुखावगाहैः सुदृशामतुष्यत्स्वादोत्तरैः शौरिरपेतपङ्कैः । प्रसन्नशीतैरनघैः पयोभिः स्वभक्तचित्तैरिव यामुनीयैः ॥ ८१ ॥
अनुल्बणैरन्वहमूर्मिभेदैः संपन्नरेखाः सरितामधोऽधः । श्रियो दधुः पद्मवनावतारे सोपानतां सैकतसन्निवेशाः ॥८२ ॥
प्रसादभाजा समयेन दत्तास्त्रैलोक्यलक्ष्म्यास्तरलस्वभावाः । पयोधरस्थानगता विरेजुर्हाराः प्रभूता इव हंसमालाः ॥ ८३ ॥
जलातपत्यागसमागमाभ्यां प्राचीमवक्रां प्रकृतिं भजन्त्यः । तदन्वयत्यागवशादवाप्तैः पङ्कैरमुच्यन्त शनैः पदव्यः ॥८४॥
स्थाने विनिद्राः स्थलपद्मकोशाः प्रायो गतिं पान्थजनस्य रोद्धुम् । अरुंतुदानामुमुचुः परागानाश्यानपङ्केषु महापथेषु ॥
पत्त्रलीलाहतपुष्करान्तैः पद्मालयानूपुरसौम्यनादैः । शुभैरभावि स्वपतस्त्रिधाम्नः प्रत्यूषतूर्यैरिव राजहंसैः ॥ ८६ ॥
कल्हारनिष्पादितकर्णपूरा वितीर्णबन्धूकविशेषकश्रीः । आमुक्तपद्मोत्पलरेणुरासीत्सैरन्ध्रिका कापि शरत्त्रिधाम्नः ॥ ८७ ॥

सरोजकोशान्मिषतः प्रभुश्चाञ्शालीन्विपाकानतपिञ्जराग्रान् । शुकांश्च तेष्वापततोऽनुमेने शौरिः सयूथ्यानिव शोणतुण्डान् ॥
स्ववेगसंच्छन्नगभीरभावं स्रोतस्विनीनामपहाय तोयम् । कालुष्यमायोधनकालयोगाद्वीराङ्गनानां हृदयं विवेश ॥ ८९ ॥
नवप्ररूढैर्नलिनीपलाशैः शारागि वेशन्तजलान्यवापुः । स्फुरत्कलङ्कस्य तुषारधाम्नश्छायाभिरन्याभिरिवाविशेषम् ॥ ९० ॥
वर्षीयसीनामपि पद्मिनीनां सौम्येन वर्षान्तरसायनेन । सामोदमन्दस्मितहार्यभृङ्गं युक्तं श्रिया यौवनमाविरासीत् ॥९१॥
शरद्विभूतिं कुमुदावदातां संवीतनीलाम्बरदर्शनीयाम् । अमंस्त निर्धूतघनप्रलम्बां मूर्तिं बलस्येव शुभां मुकुन्दः ॥९२॥
निद्रायितेव प्रथमं पयोदैः प्रशान्तनिद्रेव शरत्प्रसादात् । जगत्त्रयी तद्वृत्तिनीव भेजे जातोद्यमं जागरणे मुकुन्दम् ॥९३
निद्रापदेशेन जगद्विभूतिं विभावयन्नित्यविधूतनिद्रः । प्रबुध्यमानः स विभुः प्रजानां प्रादात्स्वधर्मानुगुणं प्रबोधम् ॥९४॥

अभ्यासङ्गं जलधिशयनादुत्थितस्यात्मधाम्नः पत्युः पुण्यं प्रथमनयनस्पन्दितं प्राप्तुकामा ।
नित्यापूर्वश्रुतिपरिमलं न्यस्तलीलारविन्दा पादाम्भोजं सह वसुधया धारयामास पद्मा ॥ ९५ ॥

अनुचरितविधिज्ञैरादृतां पूर्वपूर्वैर्महदिदमनपायं मङ्गलं मन्यमानाः ।
प्रचितविविधभोग्यां प्रारभन्त प्रतीतां बलमथनसपर्यां वल्लवा नन्दमुख्याः ॥ ९६ ॥

वाहेषु गोषु द्विरदेषु चाभ्यां तज्जन्यया जीविकयोपपन्नाः । तदर्हसंभारवतीं सपर्यां क्षिप्तापदं क्षेमविदो वितेनुः ॥९७॥

आबालप्रेक्षणीयं प्रणतमनिमिषैरद्भुतानां प्रधानं धूतत्रैलोक्यदोषं ध्वजममरपतेस्तूर्णमुत्थापयन्तः ।
घृष्टीनामर्चनाभिः स्तुतिगुणनिकया गीतनृत्तोपहारैरुद्वेलप्रीतिलोला विदधुरविकलैरुत्सवं गोपवृद्धाः ॥ ९८ ॥

इति कवितार्किकसिंहस्य सर्वतन्त्रस्वतन्त्रस्य श्रीमद्वेदान्ताचार्यस्य कृतिषु यादवाभ्युदकाव्ये पञ्चमः सर्गः ।

६. षष्ठः सर्गः

शमयता पुरुहूतमहोत्सवं व्रजपतिः सह वल्लवयूथपैः । निभृतमञ्जुगिरा निजसूनुना निजगदे जगदेककुटुम्बिना ॥ १ ॥
विदितवानिव विज्ञपयाम्यहं शृणुत मे शकुनेरिव भाषितम् । पृथुकबुद्धिरहं पृथुचेतसः प्रभवतो भवतो नहि शिक्षये ॥
निगमदृष्टमिदं निखिलेन वः क्वचन विश्वतनौ पुरुषे स्थिते । य इह यामुपजीवति तत्तनुं स हि तया हितया भुवि नाथवान् ॥
अतियजेत निजां यदि देवतामुभयतश्च्यवते जुषतेऽप्यघम् । क्षितिभृतैव सदैवतका वयं वनवतानवता किमिहिद्रुहा ॥
अनघशाद्वलकाननसम्पदा नदनदीद्वदनिर्झरशालिना । बहुपशुः पशुपालकसन्ततिर्महिभृता हि भृता न मरुत्वता ॥ ५ ॥
अचलमर्चत किं विबुधैश्चलैः शुभवनं भवनं च दिवौकसाम् । क्षममनेन वने परिरक्षिते न हरिणा हरिणानपि बाधितुम् ॥६॥
गिरिषु विष्णुविभूतिषु युज्यते निखिलदेवमयीषु च गोषु नः । तदुभयाश्रितवृत्त्युपजीविनां गुरु चिरं रुचिरं च समर्चनम् ॥
अभिमतं गिरयः कृतसत्क्रियाः ददति दर्शितदैवतभूमिकाः । हरितरक्षुमुखैरपि विग्रहैरहितमाहितमानविपर्ययाः ॥ ८ ॥

पशुभिरद्रिचरैरुपकल्पिते व्रजनये जनयेम न विप्लवम् । क्षितिभृदेष समीहितसिद्धये जनमितं न मितंपचतां नयेत् ॥९॥
अपि च साधु गवामभिवर्धनादनृतहानिजया निजयाख्यया । भजति गोपगणैरभिराध्यतां वनमयं नमयन्फलसंपदा ॥१०॥
हरति तापमसावुपसेदुषां महिमवान्हिमवानिव दक्षिणः । वितनुते मणिरश्मिभिरप्यसौ सुरपतेरपतेज इवास्पदम् ॥११॥
प्रदिशता मधुमूलफलानि नः सतरुणा तरुणाद्भुतवीरुधा । उपकृतं गिरिणा तदिहार्प्यतां रसततं सततं हविराहृतम् ॥
समरुता मरुतापजितामुना नदवता दवतान्तिदवीयसा । श्रमहता महता कृतविश्रमा वयमितो यमितोल्बणशार्कराः ॥
बहुमतो मनुजा दधते धृतिं बहुमतोऽयमनन्यधृतिः सताम् । गिरिशतोन्नतिमानधिकोह्यसौ गिरिशतोषकृतोऽपि महीभृतः ॥
सनगरा नगराजिमतामुना कुहरिणा हरिणा समसम्पदा । सततमाततमानमहीयसी वसुमती सुमतीश्वर धार्यते ॥१६॥
सुरसगन्धविभूतिनिधे हितं परिगृहाण निजे पशुपालने । सुरसगन्धविभूति निधेहि तं हरिमवेत्य गिरिं हविरुत्तमम् ॥
विशुद्धतोयौघपरीतपार्श्वे शुद्धाशयाः श्वेत इवान्तरीपे । निराशिषो नित्यमिहाश्रयन्ते नैःश्रेयसं तात निवृत्तिधर्मम् ॥१७॥
इह वासमही समहीनगुणे स्थिरकुञ्जगृहे जगृहे विबुधैः । अयमानमतां न मतां न तनुं क्षितिभृद्भजते भज तेन धृतिम् ॥
तटभूमिरसौ जयति त्रिदिवं पवनागततापवनागतता । इह देवगणैरनिशाध्युषिता युतकोकनदायुतकोकनदा ॥ १९ ॥
प्रकृष्टवंशोदयमाननीयः प्रभूततोयप्रथितानुरूप्याः । प्रवालमुक्तामणिचित्रिताङ्गीः पत्नीरयं प्रापयते पयोधिम् ॥ २० ॥
नन्द नीतिधन सर्वनन्दनी तत्त्वयातमतिभूष तत्त्वया । साधुना क्षितिभृतो रसाधुना सेव्यतामिह गतेन सेव्यताम् ॥
नम्यतेह नियता विभूतये भूतयेश्वरतया विराजते । राजतेदृशतटीमहीयसे ह्रीयसे न यदि नाम नम्यते ॥ २२ ॥
अयोगनिद्रस्य हरेरिदानीं मान्ये पदे मानसतः प्रवृत्ताः । त्वदाशयस्वच्छसरित्प्रवाहे हंसैः समं वासमिहाश्रयेम ॥२३॥

निशाकरस्य स्फटिकेष्विहाधिकं सुजातरूपा श्रयतो विभा सिता ।
रविप्रभा च स्पृशतीव सांध्यतां सुजातरूपाश्रयतो विभासिता ॥ २४ ॥

न दन्तिनोऽस्मिन् मुदिता नदन्ति नो वनस्थलीलास्त्विह देवनस्थली ।
व्रजाधिपाघोन्नतितीव्रजाधिपा प्रभातताम्राश्मगणप्रभातता ॥ २५ ॥

महीयसी गोपगणाश्रिता मही वनैरुपेता फलपुष्पभावनैः ।
रसौघरम्यैरपि निर्झरैरसौ चकास्त्यमुष्मिन्यवसैश्च मेचका ॥ २६ ॥

सदोन्नताय प्रणमत्यमुष्मै सतां कनिष्ठा प्रथमाङ्कनिष्ठा । निशामयास्मिन् सरितश्च रत्नप्रभासमानाः प्रतिभासमानाः ॥२७॥
इह वंशलताविलम्बवालाः प्रियवाला नतकन्धराश्चमर्यः । शबरीकबरीनिरीक्षणेन त्रपमाणा इव निश्चला भवन्ति ॥ २८ ॥
हरिनीलरुचा लसत्तमिस्रो दिवसेऽपि स्फुरदोषधिप्रदीपः । निशि चैष तपोधनाङ्घ्रिदीप्त्या दिनमोहादविभक्तकोकयुग्मः ॥
व्रजवैरवतीषु वल्लवानां वृष सेनासु सदानवासु देवः । अचलाकृतिराशु नैष गोप्ता वृषसेनासु सदा न वासुदेवः ॥३०
मधुना सविभव सन्तं मदनधनं यं वदन्ति शुभदिवसं तम् । नियतमिहैव वसन्तं निष्कामधियोऽपि निर्विशन्ति वसन्तम् ॥
काननं दधदसौ सदोन्नमत्काञ्चनारककुभं सदृक्षकः । मन्दरस्य महता स्ववर्ष्मणा कां च नार ककुभं सदृक्षकः ॥३२॥

अनेहसा हानिरुपैति नेह सा न कन्दरस्थस्य दिशत्यकं दरः । अपास्य तां भीतिमसावुपास्यतां सदा नवा भूमिरियं सदानवा ॥

समिन्धतेऽस्मिन्नजहत्समाधिकाः समाधिकातीतधियः स्थिराशया ।
स्थिराशयाश्च व्रतिनः सदारसाः सदारसाभ्येषु तपःस्ववस्थिताः ॥ ३४ ॥

वसत्यमुष्मिन् वनदेवताऽद्भुता विभाति भास्वत्तिलकालिकानना ।
विचित्ररत्ना महती च मेखला विभाति भास्वत्तिलकालिकानना ॥ ३५ ॥

तपस्विनामात्मविदां निवासैः समानभूमावसमानभूमा । इहाटवी काञ्चनकर्णिकारपरागताम्राऽप्यपरागताम्रा ॥ ३६ ॥

सरस्सु जातैर्नलिनैः सुजातैरपां तरङ्गैश्च सुधान्तरङ्गैः । इहासमेऽतिव्रततौ समेति मरुत्तुषारः श्रमरुत्तुषारः ॥ ३७ ॥

यमभिप्लुतमम्बुधरैरभितः सरसा सरसास रसा सरसा । स्थिरधर्म तया गिरिराद्रियते स मया समयासम या समया ॥

प्रणम तमिममचलममरमहितमहितमहितमहित । भजनमलघु विफलमिह न सदयसदय सदय सदय ॥ ३९ ॥

रत्नोपसङ्घटितशृङ्गफणासहस्रः स्फारोदितस्फटिकरश्मिविशुद्धकायः ।
नित्यं वहन्निजबलेन महीमहीनः पुष्यत्यसौ मधुरिपोरपि भोगयोगम् ॥ ४० ॥

मरुद्गणसमाश्रितो मघवरत्ननीलद्युतिर्विभाति वनमालया विततनित्यतुङ्गाकृतिः ।
कनत्यभिगतः श्रिया कनकरश्मिपीताम्बरः करोति विधृतिं भुवः कथमसौ न विश्वम्भरः ॥ ४१ ॥

मुहुरवधीरितोऽपि भजतीह युवा गणयन् हितमतिभूरितानवसुधे वनितां तरसा ।
सपदि विहाय मानमियमृच्छति तं प्रति सा हितमति भूरिता नवसुधेव नितान्तरसा ॥ ४२ ॥

इह मरुतो वहन्ति सुरसिन्धुसगन्धसरिद्विकसितहेमकोकनदसौरभसारभृतः ।
मधुकरमौलिदिघ्नमददन्तुरदन्तिघटाकरटकटाहवाहिघनशीकरशीभरिताः ॥ ४३ ॥

मनःप्रियमिह प्रभो मधुरसादरं सादरं विधत्स्व हविरर्पयन्व्रतशुभावनां भावनाम् ।
कुरुष्व च गुरुष्वघक्षपणदक्षिणां दक्षिणां प्रयच्छति तवेप्सितं प्रणयपर्वतः पर्वतः ॥ ४४ ॥

गिरिभजनोदितप्रियविकासमये समये जनितनभः प्रचारजलपत्रिदशैस्त्रिदशैः ।
सह यदि नः समेति हरिरप्रतिघप्रतिघः प्रतिहतिमेतु दुष्टवधदोहलिना हलिना ॥ ४५ ॥

प्रत्यक्षं गोत्रमासन्नं किमनादृत्य गोधनैः । अदृश्यो गोत्रभित्कश्चिद्गतः स्वर्गे गवेष्यते ॥ ४६ ॥

अहार्यो विविधैर्भोगैराकर्षन्विबुधानपि । अपरिच्छिन्नमूलोऽसौ ससारः सर्वदुःखकृत् ॥ ४७ ॥

नन्द गोपप्रभो धर्मैर्व्रज वृद्धार्थ सद्गतिम् । भज तामेव बुद्ध्वाद्रिं तनु त्राणे रतिं गवाम् ॥ ४८ ॥

नानाफलवनालीके नालीकेद्धामितोदके । तोदके च क्षुधामत्र धामत्रस्तहितं विदुः ॥ ४९ ॥

सहसा सह सार्धैर्मा तरसेतरसेव्रनम् । तनु तात नुताद्रव्त्री न गतो न गतोऽर्च्यताम् ॥ ५० ॥

जुषतामिह धीः सूर्यसमा हि तव सुन्दरीम् । रक्षार्थमिह यक्षेण समाहितवसुं दरीम् ॥ ५१ ॥

सभाजनं वदाम्येतद्भव्यैः सरसभाजनम् । सभाजनं गिरेरर्थ्यं स्ववृत्त्युल्लासभाजनम् ॥ ५२ ॥

भवता भवतापघ्ने भाविते भावितेजसा । सुतरा सुतरामस्मिन्सुरभीः सुरभीश्वर ॥ ५३ ॥

वहुविन्ध्यः समग्राहि समग्रा हि मतिस्त्वया । अतोऽन्यजनसंदिग्धे न संदिग्धे हिताहिते ॥ ५४ ॥

गोवर्धनप्रकाशिन्या गोवर्धनसमाख्यया । समक्षेऽपि गिरेरस्य समक्षेपि क्षमा स्तुतिः ॥ ५५ ॥

वयं धेनुशतैः सार्धमत्रासंकटकान्वयाः । अन्वभूम निराबाधमत्रासं कटकान्वयाः ॥ ५६ ॥

अनन्तमहिमा सोऽयं समस्तवसुधाधरः । मौलिमण्डनमस्येन्दुः समस्तव सुधाधरः ॥ ५७ ॥

तपोधनैरयं शैलो महाभाग महीयते । गोधनैरपि न त्वत्र महाभागम हीयते ॥ ५८ ॥

रोधोरोधोज्झितैरेतैरुत्सैरुत्सैकतैरसौ । महीमहीनां तनुते ग्रावाग्रावासतारकः ॥ ५९ ॥

धिषणातीत धिषणा लोकनीत्यास्तु लोकनी । सुधरेऽस्मिन्वसुधरे तात तेजस्वितातते ॥ ६० ॥

पादपादभ्रपर्यन्ता दीनादीनामसौ गतिः । गोप गोपनयोग्यास्मिन्कान्ता कान्तारभूरपि ॥ ६१ ॥

इह पुष्पौघनिष्पन्नव्रजामोदे वने हिते । भृशमुत्सवसंतोषं व्रजामो देवनेहिते ॥ ६२ ॥

प्रयतस्व गिरेरस्य व्रजदेव सभाजने । स्वपुष्पकल्पे मा भक्तिं व्रज देवसभाजने ॥ ६३ ॥

(गोमूत्रिकाबन्धः)

देवस्थानमिवेन्धानं परायणमवारितम् । गोवर्धनमवेक्षेनं नारायणमिवागतम् ॥ ६४ ॥

मोघाशो मघवान्देवः स्यादत्रत्यस्य सादने । मेघानाममि वा भावः सादमेत्यद्रिसादने ॥ ६५ ॥

अचञ्चलाङ्गसत्ताकश्चलाचलघनाततः । अचलः कस्य नाकल्यः साध्यानन्दस्य सिद्धिकृत् ॥ ६६ ॥

अगः सनग आसन्नः सालताललताततः । सततं संहतघनः संगतानन्दसाधकः ॥ ६७ ॥

अहहाङ्ग खगङ्गाकगाहकाङ्गाङ्कगागकः । अधाकागाङ्ककागाङ्कगाङ्ककागखगाङ्ककः ॥ ६८ ॥

रजतगैरिकरत्नगणैरयं कनति कान्तलताञ्चितकाननः । त्रिजगदेकनिधानतयादिकस्त्रिदशराजधराधरतल्लजात् ॥

सहेत पर्वतोऽयं वो गोप्तुं क्वचन कन्दरे । अदरिद्रा वसामोऽत्र सर्वहेतोरिवोदरे ॥ ७० ॥

घनाघना घनाघनाद्भुतेह शाखिसंततिः । वनावनावनावनानुरूपसत्फलावृता ॥ ७१ ॥

वृतेह भाति हेमभूर्नमेरुणा समन्ततः । प्रतीहि नैनमद्भुतं न मेरुणा समं ततः ॥ ७२ ॥

इह प्रभूतवाहिनीवने वने वने वने । फलेन भूयते स्वयं नतेन तेन तेन ते ॥ ७३ ॥

अहार्यमेति चेतनासितासितानराजते । अहार्यमेति चेतना सितासिता न राजते ॥ ७४ ॥

समग्रगुणभूमाऽसौ सानुमानागमानितः । समाहितधियां सेव्यः सानुमानागमानितः ॥ ७५ ॥

याऽचले जरसाऽनेता ताने सारजले चया । कालिमानवसायामा माया सा वनमालिका ॥ ७६ ॥

(एकक्रियाग्वितश्लोकावृत्तिः)

अभ्रान्तमतिशय्येह विराजिततमागमे । निशामयालीनघनं सालौघमतिनन्दनम् ॥ ७७ ॥

अभ्रान्तमति शय्येहविराजि ततमागमे । निशामयालीनघनं सारौघमतिनन्दनम् ॥ ७७ ॥

चारुचीरीरुचा रोची रुरुचारैरचर्चरुः । चिरोच्चरोचिरचरो रुचिरो रुचिराचरः ॥ ७८ ॥

नीतिनेत नतानन्त नितान्तोन्नततानतः । तातेतोऽतनुतोऽनीतं न नुत्तैनोनुतान्ततः ॥ ७९ ॥

सरासससारसासारैः सूरोल्लसरुसारसैः । रससूः सरसस्रंसैः सरःसाररसैरसौ ॥ ८० ॥

धीर धीरधुराधारी धाराधरधरोऽधरे । रोधोधरारोधरोधिधाराधारो धराधरः ॥ ८१ ॥

भूभृन्निभेभभानेनानेन भूनाभिनेनभ । भानुभानुभभाभिन्नं नुन्नं नूनं न नो नभः ॥ ८२ ॥

तत्र तत्रातितारेऽत्र तारातीततरूत्तरे । तरेत्तातारतीरेतातते त्रातरि ते रतिः ॥ ८३ ॥

विततीतावृतिवृते वीतातीतावृतावृतौ । तातावातातिवृत्तेऽति वातोऽतीवाततेऽवति ॥ ८४ ॥

नुन्नैनसां निनंसूनां सानूनासनसानुना । सानसां नः ससेनानां सानेनासन्नसूः सनिः ॥ ८५ ॥

कल्लोलोल्लोलकीलाले केकाकलकलाकुले । कालिकाकलिलालोके काले काले किलैककुः ॥ ८६ ॥

पतता पततोपेतः पतितोत्पतितातपः । पाता पीतोपतापोऽपि तपःपूतपते पितः ॥ ८७ ॥

भूतभूते भूतभृतो भीतताभीतिभूतिभूः । भातीतो भूभृतो भाभृद्भाता भाता तु भूतितः ॥ ८८ ॥

मरुमुर्मुरमर्मारिं मारमारेऽमरामरे । रमारामे मुरारौ रुरामेममुरुमेरुमम् ॥ ८९ ॥

रवीरेरावरावारोऽवर वैरिविरावर । विवराविविवरो वीर वव्रे वरैरुरुः ॥ ९० ॥

मानयानन्यनियमो मान्यमेनमनामयः । यमिनां नाम नम्योऽयममेयो मौनमानिनाम् ॥ ९१ ॥

निःसमानेन मानेन सुमनोमानसैःसमः । सोमसीमासमासन्नसानुमान्सानुमानसौ ॥ ९२ ॥

तातेतातीतितातीतः केकाकाकुककेकिकः । पापोपपापपापापो नानानानान्ननान्ननीः ॥ ९३ ॥

ययेऽया याय यो योऽयः स सोऽसौ सास सासुसूः । मम मामोऽममामाम गोगागोगागगोगगुः ॥ ९४ ॥

रुरुरूरुरिरारोऽरं दूदादीं ददुदादिदः । ललिलोलालिलीलालो हाहाहूहूहहेह हि ॥ ९५ ॥

नानानानानानानानाना नाना नाना ना नाना । ना नानानाना ना नानानानानानां ना नानानाना ॥ ९६ ॥

इति तत्त्वमतत्त्वं च यथावदवगाढया । अर्च्यानर्च्यौ धिया भिन्दन्गोधनान्यव गाढया ॥ ९७ ॥

नयानयानयानयानयानयानया । नयानयानयानयानयानयानया ॥ ९८ ॥

यानयानयानयान यानयानयानयान । या नयानयानया न यानयानया न या न ॥ ९८ ॥

मायाभासा साभायामा या सूताया यातासूया । भातायायायायाताभा सा यायागे गेयायासा ॥ ९९ ॥

सेवा माननमावासे वासिताहिहितासिवा । माता पिता तापितामा नहितातततता हि न ॥ १०० ॥

गेहा देववदेहागे हासताननतासहा । देतानयायानतादेऽव नयात तयानव ॥ १०१ ॥

नदीसारसमेतात्र दीप्ता भासा नरावृता । सभानासौ मामिरामे रसा सौम्या सुमानस ॥ १०२ ॥

(मुरजबन्धः)

वसुदा त्वसदानन्द धीसुदान्त मुदा नता । तानदा मुक्तिदा रम्या सनदात्व सदा रसा ॥ १०३ ॥

(कविकाव्यनामाङ्कितचक्रबन्धः)

सद्दैवेऽङ्कुरयातवैभवलताशोभ्युच्चनानागमे भव्यं कर्म सदार्चितोद्धव नदीयादःसनाथीकृते ।
चित्वाटव्यनुवाहिवातवलनश्रेयःप्रचेयोत्सवे वेदोक्त्या समये भजेः शुचि गिरौ मेरून्नतेऽस्मिन्ध्रुवे ॥

(अष्टदलपद्मबन्धः)

वासे नास्मिन्पूजादेवा वादे जातातोद्यारावा । वाराद्याविर्भूताजीवा वाजीतात्रादीना सेवा ॥ १०५ ॥

सानुमानयमतीततारकः सानुमानयमतीततारकः । सानुमानयमतीततारकः सानुमानयमतीततारकः ॥१०६॥

विराजमानादसमान भूमाविराजमानादसमानभूमा । विराजमानादसमानभूमा विराजमानादस मानभूमा ॥

अक्लिष्टचित्रमिदमत्र मनागिवोक्तं चित्रायुतानि सुवचनानि पुनस्तथापि ।
कृत्यं विभोर्निगमनीयमनन्यभक्तैराराध्यतां हरिरसौ पृथिवीधरात्मा ॥ १०८ ॥

इति कथयति कृष्णे गोपवृद्धा निदध्युः शरणमशरणानां शाद्वलश्यामलाङ्गम् ।
पुलकितवनमालं पुष्पकिञ्जल्कजालैः पुरुषमचलशृङ्गे पुण्डरीकायताक्षम् ॥ १०९ ॥

शतमखमणिशैलः स्यादसौ देवतात्मा शरदि समुदितं वा तोयकालस्य तोकम् ।
चिरपरिचितपूर्वं चेतसां किं न भाग्यं न किमिदमिति चिन्तां न व्यतीयाय नन्दः ॥ ११० ॥

आद्यं किमेतदधिदैवतमद्भुतानामाकालिकं फलमुतैकमिदं शुभानाम् ।
एकीभवन्निधिरसौ किमभीप्सितानामित्यन्वभावि सविधोपगतैः स देवः ॥ १११ ॥

पीतांशुके पृथुलबाहुभुजान्तराले मेघाभिजन्मनि मिथः प्रतिबिम्बबुद्ध्या ।
धन्यानि गोपनयनानि तदान्वभूवन्कृष्णे च तत्र च कियन्ति गतागतानि ॥ ११२ ॥

इति श्रीकवितार्किकसिंहस्य सर्वतन्त्रस्वतन्त्रस्य श्रीमद्वेदान्ताचार्यस्य कृतिषु यादवाभ्युदयकाव्ये षष्ठः सर्गः ।

७. सप्तमः सर्गः

व्रजौकसो विस्मयमन्थराक्षा बालार्कवर्णं वसनं वसानम् । श्यामं युवानं शतपत्रनेत्रं शैलोदितं देवमथोपसेदुः ॥ १ ॥

यमाहुरन्तर्बहिरप्यलक्ष्यं योगेश्वरं योगिभिरेव दृश्यम् । तमद्रिशृङ्गे समुदीक्षमाणा गोपं सतां गोपगणाः प्रणेमुः ॥ २ ॥

स तानशेषान्सुधयेव दृष्ट्या प्रहर्षयन्प्रत्ययितप्रसादः । सरामकृष्णान्सनकादिगम्यः स्वामी सतां स्वागतमन्वयुङ्क्त ॥ ३ ॥

शरत्प्रवृत्त्येव शशाङ्कभासो वाचा हरेर्गोपधियः प्रसन्नाः । मिथो विमर्शैः कुमुदैरिवासन्निमिषद्भिरासादितनिर्मलाशाः ॥४॥

विधानदक्षा विपिनाश्रयास्ते तदन्यसंराधनवीतसङ्गाः । तमर्चयामासुरदीनसत्त्वाः संप्रीणनैः शक्रमखोपनीतैः ॥ ५ ॥

अनन्ययोगादयजन्त चैनं कृष्णेन तेनैव कृतानुचाराः । समेघकैलासनिभैरसंख्यैः सव्यञ्जनैः सादरमन्नकूटैः ॥ ६ ॥

निर्धारितार्थेषु निजोपदेशान्न्यस्तोपहारेषु महीधरार्थम् । अचर्थत्वमाचार्यकमप्ययासीद्गोपेषु कृष्णो भुवनेषु गोप्ता ॥ ७ ॥

उपाहरन्यानि सभाजनार्थे बलद्विषो वल्लववंशवृद्धाः । परेण पुंसा परिगृह्यमाणैः प्राप्तं फलं पुष्पफलादिभिस्तैः ॥ ८ ॥

मृत्यूपसिक्तैर्भुवनैरशेषैरनन्यदत्तैरपि हव्यकव्यैः । अलब्धपूर्वामभजत्तदानीं गोपाहृतैः प्रीतिमशेषगोप्ता ॥ ९ ॥

विधिप्रयुक्ते हविषि प्रभूते संभुज्यमाने हरिणा समक्षम् । अनागमश्रान्तधियोऽपि तत्र श्रद्धामविन्दन्त समग्रतोषाः ॥

अमृष्यमाणो विहतां स्वपूजामक्ष्णां सहस्रेण तदा महेन्द्रः । अनेहसं रक्तशिलीन्ध्रजालैराकालिकैरञ्चितमन्वकार्षीत् ॥

अवञ्चितान्यूनपयःप्रदानानाराधकान्कालमियन्तमिन्द्रः । आहारकर्षादिमिहन्तुमैच्छत्कृतानभिज्ञेषु किमानृशंस्यम् ॥ १२ ॥

अथाजुहाव प्रतिघानुषङ्गाद्घोराशयो घोषविमर्दकाङ्क्षी । समेष्यतां संभवमर्णवानां संवर्तकं नाम गणं घनानाम् ॥ १३ ॥

प्रदीपितान्कोपहुताशभूम्ना पीतोदधीन्वारिधरायुधौघान् । मरुद्भुजेन त्वरितं मरुत्वान्प्रायुङ्क्त घोषाभिमुखं सघोषान् ॥१४॥

प्रकल्पयन्तः परिवेषचक्रं बृन्दावने विह्वलगोपवृन्दे । समीरनुन्नाः सहसा पयोदाः शक्रस्य ते शासनमन्वतिष्ठन् ॥१५॥

तटित्सहस्रेण विदीप्तनेत्रः समेतवज्रो धृतचित्रचापः । अतर्क्यतेन्द्रः स्वयमभ्रवाहः कालात्मना भूमिकयेव खेलन् ॥१६ ॥

असूयता वज्रभृता प्रयुक्तामाकालिकीं प्रावृषमादिदेवः । आशानिरोधं जगतां दिशन्तीं निरोद्धुमैच्छन्निजया न शक्त्या ॥

वियत्पयोधिं परितः पयोदैर्वेलातमालैरिव वर्धमानैः । जिघांसता गोपगणान्मघोना च्छन्नेन तस्थे मृगयार्थिनेव ॥ १८ ॥

अदृश्यरूपः स तदा मरुत्वानम्भोमुचामन्तरतोऽवतस्थे । अपारयन्द्रष्टुमिव त्रिधाम्नो दीप्तिं दिवाभीत इवातिसूर्याम् ॥

अमर्षवेगादचमत्क्रियोत्थाज्जिघृक्षता वज्रमकुण्ठवीर्यम् । अलक्षि जीमूतरथे मघोना मोघक्रियो मुक्त इवेन्द्रचापः ॥२०॥

सुतीव्रहुङ्कारभृतो निनादैः सौदामनीदर्शिततर्जनीकाः । मरुत्वदाज्ञाविमुखानभीक्ष्णं निर्भर्त्सयामासुरिवाम्बुवाहाः ॥ २१ ॥

क्षणप्रभास्तत्क्षणमन्तरिक्षे प्रायेण गोपान्ग्रसितुं प्रवृत्ताः । बभासिरे वासवरोषवह्नेर्ज्वालाग्रजिह्वा इव जातलौल्याः ॥ २२ ॥

किमन्तरिक्षेण घनीबभूवे किमुत्थितं ध्वान्तमहीन्द्रलोकात् । मूलं किमेतत्प्रलयार्णवानामितीव मेने मलिनाभ्रमाला ॥ २३ ॥

व्रजोपमर्दं समयो विधास्यन्बभार नम्रेण पयोदमूर्ध्ना । महीयसीं वासवचापलेखां मायाप्रदिष्टामिव माल्यशेषाम् ॥ २४ ॥

कठोरगर्जापटहप्रणादः करप्रसूनैरवकीर्य पृथ्वीम् । क्षणप्रभाभिर्घटिताङ्गहारः कालः प्रतुष्टाव युगान्तनृत्तम् ॥ २५ ॥

प्रणुद्यमानाः प्रबलैः समीरैराप्लावयामासुरमन्दघोषाः । महीमपर्यायनिपीतमुक्तैरौदन्वतैरम्बुभिरम्बुवाहाः ॥ २६ ॥

अङ्गाररूक्षस्तनयित्नुपूर्णादैरम्मदे तेजसि तप्यमानात् । विहायसो नूनमभूद्विलीनाद्विष्वङ्मुखी वृष्टिरवारणीया ॥ २७ ॥

प्रदीप्तविद्युद्व्रणदुर्निरीक्षान्सोढुं व्रजाः श्रोत्रविघातिघोषान् । न शेकुरावर्जितशक्रचापान्धाराशरश्रेणिमुचः पयोदान् ॥ २८॥

सहुंकृताः सामिनिमीलिताक्षा दीर्घोरुशृङ्गा दरभुग्नवक्त्राः । प्रत्यग्रहीषुः प्रतिपन्नरोषा धाराः क्षणं धैर्यभृतो महोक्षाः ॥

स्तनाहितस्वस्तिकबाहुबन्धास्त्यानालकाः संनतवक्त्रपद्माः । विलग्नदेहा वसनैर्न्यषीदन्व्रजस्त्रियो वादितदन्तवीणाः ॥३०॥
चलद्बलाकोल्बणशङ्खमाला पयोधरव्यक्तिधरोर्मिमाला । प्रावृट् पुनः संववृतेऽतिघोरा संवर्तसिन्धोरिव धर्मपत्नी ॥ ३१ ॥
गम्भीरगर्जापटहप्रणादं प्रारब्धझञ्झानिलनादगीतम् । तडिद्भिरापादितताण्डवं तत्कालस्य संगीतपूर्वमासीत् ॥ ३२ ॥
विद्युद्गुणैः संदितया समन्ताद्व्रजे मरुत्वान्मृगयामिवेच्छन् । समावृणोत्सान्द्रतमिस्रधाम्ना मेघात्मना वागुरया वनाद्रीन् ॥
आसारधाराच्छुरितेन्द्रचापैर्मेघैर्दिशा माघवती चकाशे । आमुक्तमुक्तागुणरत्नदामैः सिन्धोरपत्यैरिव धीरनादैः ॥ ३४ ॥
हुंकारवन्तः स्तनितैरुदारैः क्षणप्रभाकाञ्चनवेत्रभाजः । पुरंदरस्येव पुरःसरास्ते प्रचेरुरुत्सारितगोपवर्गाः ॥ ३५ ॥
प्रकृष्टवज्रायुधचापचिह्नां पौरस्त्यवातेन कृतप्रकम्पाम् । कालस्य कृष्णामिव केतुमालां कादम्बिनीं प्रेक्ष्य जनश्चकम्पे ॥
पयोमुचां पङ्क्तिरसह्यधारा भूभृद्गणान्भेत्तुमिव प्रवृत्ता । विडम्बयामास विशेषभीमां कृतान्तकोशोल्लसितां कृपाणीम् ॥
पयोदभारैर्नमितं नभः किं शेषाहिना भूमिरुत प्रणुन्ना । अदूरतः संपुटभावभाजोरासीत्तयोरन्तरमल्पशेषम् ॥ ३८ ॥
प्रायः प्रकीर्णाशनिविस्फुलिङ्गैर्लोकास्तदा लोचनरोधमापुः । पयोदरूपेण विवर्तमानैः पर्जन्यकोपानलधूमजालैः ॥ ३९ ॥
अलातकल्पाः करकास्त्रिलोकीमापूरयन्नद्भुतभीमरूपाः । युगान्तवात्यारभसावधूताः संभूय तारा इव संपतन्त्यः ॥४०॥
चकास चञ्चत्करकास्थिमाला कादम्बिनीकण्टकभीषणा द्यौः । वज्रौघनिष्पेषमहाट्टहासा मूर्तिस्तदा मोहकरीव रौद्री ॥
शतह्रदाभिर्धृतहेमकक्ष्या धाराधराः सेन्द्रधनुष्पताकाः । अदभ्रघोरध्वनयोऽनुचक्रुः सप्तसुतां शक्रमतङ्गजानाम् ॥ ४२ ॥
अहीन्द्रभोगप्रतिमाः पतन्त्यो धारास्तदा घोरमरुत्प्रणुन्नाः । अभावयन्भीमपयोदनक्रं व्योमार्णवं वीचिगणावकीर्णम् ॥४३॥
आसारदुर्लक्षतटित्प्रकाशमन्योन्यसङ्कीर्णहरिद्विभागम् । आसीदसह्यस्तनितं प्रजानामभिन्ननक्तंदिवमन्तरिक्षम् ॥ ४४ ॥
तटित्स्वभावेन तमःप्रकृत्या निर्ह्रादरूपेण जलात्मना च । विवर्तते विश्वमितीव गोपाः प्रायो न चिन्तार्णवपारमापुः ॥
प्रवर्तमानान्प्रतिसर्गक्लृप्तौ पश्यन्घनान्पाशभृताऽप्यवार्यान् । अभीतिमुद्रामधुरेण गोपानाश्वासयामास करेण शौरिः ॥
यदर्चनादापदियं प्रसक्ता तेनैव गोपालगणस्य गुप्तिम् । अरोचयत्कर्तुमशेषगोप्ता रामेण संमन्त्र्य रथाङ्गपाणिः ॥ ४७ ॥
स लीलया मेरुमिव द्वितीयं गोवर्धनं गोपकुलप्रदीपः । नवप्ररूढं निहितैकहस्तो नागो नलस्तम्बमिवोज्जहार ॥ ४८ ॥
अधोमुखावस्थितमेरुकल्पं शैलं तमुत्खाय शरण्यगोपः । उदञ्चयन्सत्वरमूर्ध्वमूलं चक्रे महेन्द्रं शमितार्धगर्वम् ॥ ४९ ॥
फणाभिरामप्रसृताङ्गुलीकः प्रियाङ्गरागव्यतिषङ्गपाण्डुः । भुजस्तदीयो गिरिणा बभासे भूमण्डलेनेव भुजङ्गराजः ॥ ५० ॥
आभुग्नरक्ताङ्गुलिपञ्जरं तद्रत्नोर्मिकारश्मिशलाकमन्तः । नवोदकक्षौमवृतं व्यभासीच्छत्त्रप्रकाण्डं हरिबाहुदण्डे ॥ ५१ ॥
विहारपद्मस्पृहयेव कृष्णो भुजाद्रिणा भूमिधरं दधानः । स्वशेषभूतस्य हलायुधस्य प्राचीमवस्थां प्रथयांबभूव ॥ ५२ ॥
निवासभूते निखिलस्य तस्मिन् बालाकृतौ बिभ्रति शैलमेकम् । सविस्मयान्वीक्ष्य जहास गोपान्संप्रीतिलक्ष्येण तदग्रजन्मा ॥
स कालिकाकालकृपाणिकानां धाराशतैराहतसन्धिबन्धः । अवासृजत्क्षिप्रतरं क्षरद्भिर्धातुद्रवैर्नूनमसृञ्जि शैलः ॥ ५४ ॥
सगैरिकस्तस्य गिरेः समन्ताद्विलम्बितो वर्षपयःप्रवाहः । वितानपर्यन्तजुषो वितेने विडम्बनां वर्णतिरस्करिण्याः ॥५५॥
इरंमदार्चिर्व्यतिषङ्गदीप्तः पाणौ हरेरद्रिरतिश्चकाशे । प्रत्यस्त्रमिन्द्रेण मुमुक्षितानां प्रयुक्तमुल्कात इवाशनीनाम् ॥ ५६ ॥

स बाहुदण्डेन वहन्सलीलं प्रवालकल्पाङ्गुलिपञ्जरेण । महीधरच्छत्रमनन्यवाह्यं मायामयीं व्याकुरुतेव लीलाम् ॥ ५७ ॥
करालरूक्षाकृतिवर्णभेदान्कालाग्निनिर्वापणकल्पवृत्तीन् । रुरोध शैलीकृतया स्वशक्त्या प्रायो घनान्पर्वतकूटकल्पान् ॥५८॥
पृथ्व्या यथावद्धरितं गिरेस्तन्मूलं निवासाय गवां बभूव । ग्रासानुभावग्रहणार्हमासीदग्रं च तस्यानतिविप्रकृष्टम् ॥५९॥
उदञ्चितस्याद्रिपतेरुपान्ते पयःप्रवाहा निबिडं पतन्तः । अतन्वत स्फाटिकवप्रशोभामन्तर्गतैस्तन्मयैरवेक्ष्याम् ॥ ६० ॥
अलब्धसूर्येन्दुकरप्रवेशे मूले गिरेरावसतां जनानाम् । स्वलोचनद्वन्द्वविहारभेदान्नक्तंदिनान्यातनुते स्म नाथः ॥ ६१ ॥
मुकुन्दगात्रं मणिदर्पणाभं छायापदेशेन विगाहमानैः । सगोधनैस्तत्र सुरेन्द्रभीत्या गोपैस्तदा गूढमिवावतस्थे ॥ ६२ ॥
बिभर्ति कृष्णः सुकुमारगात्रः क्षमाधरं तेन विभावयामः । तदग्रजोऽसौ बिभृयादशेषां बलः क्षमामित्यवदन्व्रजस्थाः ॥
बभुः स्वशाखाग्रथिताग्रपादैस्तपोधनैः साकमधःशिरोभिः । कृताभिमुख्याः कृतिनो मुकुन्दे तपःप्रवृत्ता इव तत्र वृक्षाः ॥
अधोमुखस्याद्रिपतेस्तृणानि स्पृष्ट्वा मुकुन्देन निदर्शितानि । जातस्पृहा जग्रसिरे सहर्षं गावस्तदा किञ्चिदिवोन्नमन्त्यः ॥
मणिप्रदीपैरतमांसि गोप्यः प्रविश्य रम्याणि गुहागृहाणि । अस्पृष्टशीतोष्णमयत्नलब्धं स्वस्थाशयाः स्वर्गमिवान्वभूवन् ॥
यथापुरं तत्र स पुत्रदारैरच्छिन्नगोदोहनमन्थनाद्यैः । स्वप्नावबोधप्रभृतीनि गोपैः सिषेविरे विस्मृतपूर्ववासैः ॥ ६७ ॥
अस्पृष्टधाराजलबिन्दुसेकैरकम्पमानैरपदन्तवीणैः । गोपीजनैरादधिरे विहाराः गिरीन्द्रमूले गृहनिर्विशेषम् ॥ ६८ ॥
वनेचरा गोपगणैः समेता विमुक्तपर्जन्यभया विचेरुः । महीधरच्छत्रधरे मुकुन्दे वन्यानि सत्त्वानि च तत्र गोभिः ॥
प्रभूतधाराप्रतिपन्नशैत्यं प्रासारमद्रिं प्रभुरद्भुतानाम् । सुदर्शनादप्यधिकामनैषीत्पवित्रतां पाणिसरोजयोगात् ॥ ७० ॥
मुकुन्दहस्ताम्बुरुहाधिरोहात्प्राप्तः श्रियं मेरुमुखैरलभ्याम् । वर्षापदेशेन गिरिः स लेभे नगाधिपत्यार्हमिवाभिषेकम् ॥
मदोल्बणानामिव वल्लवीनां गीतं गणैः शौरिगुणानुबन्धम् । गुहाविशेषैर्ध्रुवमन्ववादीद्गोवर्धनो गोपगणाभिनन्द्यः ॥७२॥
कराग्रयन्त्रे घटितेन कृष्णः सवारिणा सानुमताभिगुप्तान् । अलम्भयद्गोपगणान्सदारान्धारागृहाभ्यन्तरवाससौख्यम् ॥
अचिन्त्यशक्तेरकुमारयूनः कौमारलीलाकवचेन गुप्तम् । बलं तदाऽग्राङ्गुलिसंश्रिताद्रेस्तावत्परिच्छिन्नमबोधि गोपैः ॥७४॥
निमेषनिष्ठ्यूतयुगानि यासां येभ्यो निरोधव्यसनान्यभूवन् । तासां स तैः सार्धमभूत्समीक्ष्यो वामभ्रुवां वल्लवयूथनाथः ॥
कृतार्थभावं भृशमादधाने कृष्णाङ्गसंस्पर्शविलोकनादौ । अयन्त्रिताभिश्चिरमाशशंसे वर्षानुवृत्तिर्व्रजसुन्दरीभिः ॥ ७६ ॥
धारानिपातैः स्तनतां घनानामक्षप्रमाणैरभिहन्यमानः । आकस्मिकीमन्वभवत्स शैलो वज्रव्यथां वासवरोषजाताम् ॥७७॥
तमेकहस्ताङ्गुलियन्त्रलग्नं धाराहतं धारयतस्त्रिधाम्नः । अमुक्तबाल्यस्य समग्रशक्तेः क्षणार्धवत्सप्त दिनान्यतीयुः ॥७८॥
स तादृशांस्तोयभृतो युगान्ते श्वासानिलैः शोषयितुं क्षमोऽपि । महेन्द्रदर्पात्ययमात्रकाङ्क्षी प्रख्यापयामास गिरेः प्रभावम् ॥
एकत्र संरक्षति कृष्णमेघे गोत्रेण चैकेन गवां कुलानि । अशेषगोत्रौघभिदा नियुक्तैर्मेघायुतैर्मोघतमैर्बभूवे ॥ ८० ॥
व्रजोपमर्दे वितथे सुरेन्द्रः स्वयंवृतोऽपत्रपया भिया च । दुनोति मामिन्द्रपदं दुरन्तं किं पौरुषं केवलमित्यदुःख्यत् ॥
निवृत्तरोषे निभृतेऽपि शक्रे संदर्शितस्वामिनिदेशसञ्ज्ञाः । ववर्षुरुग्रां मुहुरश्मवृष्टिं वैरोपपन्ना इव वारिवाहाः ॥८२॥
निवार्य दुर्वारजवान्पयोदान्नाथं सतां नन्दसुतं प्रपित्सुः । करम्बितप्रीतिभयः क्षणार्धं व्यक्तिं भजन्व्योमतलेऽवतस्थे ॥

क्रमेण पृथ्वीमभिगन्तुकामः श्वेताभ्रपर्यायगजाधिरूढः । विलोचनव्याञ्जितपद्मसंपद्वर्षात्ययो मूर्त इवाबभासे ॥ ८४ ॥
पुनः प्रसन्नां पुरुहूतदान्त्या पश्यन्दिवं प्राणभृतामधीशः । तमद्रिमव्याहतदिव्यलीलः संतोलयामास निवेशयिष्यन् ॥
विलक्षवृत्त्यैव तिरोहितेषु मेघेषु विश्रान्तविकत्थनेषु । स्थाने निवेशादचलीचकार च्छत्राचलं शौरिरखिन्नबाहुः ॥ ८६ ॥
उत्क्षिप्यमाणः परिवर्त्यमानः संस्थाप्यमानोऽपि तथैव भूयः । स तस्य संकल्पवशेन भेजे शैलो न शैथिल्यकथाप्रसङ्गम्॥
व्यपेतशैलव्यवधानदृश्यो विभूषितः स्वेदकणैः स बालः । दिशद्भिरामोदमभौमभोग्यं दिव्यैरवाकीर्यत पुष्पवर्षैः ॥८८॥
निवेश्य कृष्णं शकटीरथाग्रे नाथोपचारैरुपसेदिवांसः । सगोधनाः स्वं व्रजमाव्रजन्तः संगीतलीलामभजन्त गोपाः ॥
कच्चिन्न खिन्नोऽसि वहन्गिरीन्द्रं कच्चिन्न विम्लायति पाणिपद्मम् । इति ब्रुवाणाः सुहृदो मुकुन्दं पर्याकुलाः पस्पृशुरङ्गमङ्गम् ॥
अथावतीर्य स्वयमन्तरिक्षादनुज्झितैरावतदानवर्षात् । विलक्षचित्तो वसुदेवसूनुं वल्गुस्मितं वज्रभृदाससाद ॥ ९१ ॥
पुरोदधानः सुरभिं प्रतीक्ष्यामाजग्मुषीमात्मभुवो नियोगात् । अपत्रपागद्गदमाबभाषे बद्धाञ्जलिं बालमुपेन्द्रमिन्द्रः ॥
नाथ त्वया नर्मविहारभाजा विमोहितो विप्रतिसारितश्च । अकिंचनस्त्वामहमाश्रितः सन्क्षिप्तापकारो न बहिष्क्रियार्हः ॥
कृतापराधेष्वपि सानुकम्पं क्षेमंकरं क्षेत्रविवेचकानाम् । विश्वोपकाराध्वरबद्धदीक्षं वेद्यं परं वेदविदो विदुस्त्वाम् ॥९४॥
निगृह्णतस्ते सृजतश्च वर्षं निमित्तभावे निहितैस्त्वयैव । प्रवर्तते निष्प्रतिघो विहारः स्वयं प्रयुक्तैरिव यन्त्रभेदैः ॥ ९५ ॥
अनन्यसाधारणपारमेष्ठ्यादन्याननशेषानतिसंदधानात् । गोपायितुं पारयति त्रिलोकीं गोपायमानादपि न त्वदन्यः ॥९६।
व्रजौकसां नाथ दिवौकसां वा विपत्प्रसङ्गे विहितावतारः । एकस्त्वमेव स्वयमीप्सितानां दयासहायो नियमेन दाता ॥
स्वरूपतो विग्रहतश्च विश्वं नित्यं त्वयैकेन धृतं यदेतत् । तदेकदेशोद्वहनादमुष्मान्न विस्मयं तत्त्वविदो भजन्ति ॥९८
प्रयोजितोऽहं त्वयि भक्तिबन्धाद्गोभिः स्वलोकादुपसेदुषीभिः । इच्छामि संरक्षितगोत्रजं त्वां स्थाने गवामिन्द्रतयाऽभिषेक्तुम्॥
तिरोहितामम्भसि विन्दता गां पूर्वं त्वया पोत्रिवरेण लब्धा । निरुक्तनिष्णातकृताभ्यनुज्ञा व्यक्तिं पुनर्यातु शुभा त्वदाख्या ॥
उपेन्द्रभूताद्भवतोऽपि भूम्ना मान्यो मनुष्याभिनये मया त्वम् । अभ्यर्थनामादरतस्तदेनां प्रतीच्छ विश्वंभर विश्वभूत्यै ॥१०१
इति ब्रुवाणो मघवान्धृताद्रेः श्रान्तिं जगद्धातुरिवापनेष्यन् । ध्यातोपयातां त्रिदशप्रणेता दिव्यापगां दर्शयति स्म देवीम् ॥
अभौमगङ्गापयसा प्रपूर्णामावर्जयन्वारणराजघण्टाम् । अशेषसाम्राज्यपदाभिषिक्तं गुप्त्यै गवां गोत्रभिदभ्यषिञ्चत् ॥
तदङ्गसंस्पर्शवशेन धन्यैराप्लाव्यमानामभिषेकतोयैः । अपेतभारामिव भूतधात्रीमुल्लाघितां प्रैक्षत नाकनाथः ॥ १०४ ॥
कृताभिषेकः कृतिना मघोना गुप्तेन गोविन्द इति स्वनाम्ना । कृतप्रसादः प्रजिघाय कृष्णः स्वर्गाधिरोहाय पुनः सुरेन्द्रम् ॥

प्रतिगतवति यूथे पुष्कलावर्तकानां दिवि भुवि च नियत्या दीर्घनिद्रोज्झितानाम् ।
गुणगरिमसमृद्धं गोकुलं वीक्ष्य तुष्यन्गुरुभिरभिनियुक्तामाशिषं प्रत्यगृह्णात् ॥ १०६ ॥

मुकुलितरविधाम्ना देहदीप्त्यैव मुष्णञ्जलदकदनजातं जीवलोकस्य जाड्यम् ।
व्यचरदचलभोगे चारयन्धेनुचक्रं पिशुनितनिजमायां भूषयन्पिञ्छमालाम् ॥ १०७ ॥

प्रणिहितमधिरोहन्प्रागिवाद्रिं पृथिव्यामवमतपुरुहूतैरर्चितो गोपवृन्दैः ।
व्रजपतिरुपसीदन्बाल्ययोग्यान्विहारान्वनचरपरिबर्हो वत्सपालैः सिषेवे ॥ १०८ ॥

नाथः सोऽयं शिशुरपि सतां नन्दगोपस्य सूनुः प्रायः शैलः प्रतिनिधिरसौ पद्मनाभस्य पुंसः ।
किं नः साध्यं सुरपतिमुखैः किंपचानैस्तदन्यैः साकं दारैरिति किल जगुस्तत्र संभूय गोपाः ॥ १०९ ॥

इति श्रीकवितार्किकसिंहस्य सर्वतन्त्रस्वतन्त्रस्य श्रीमद्वेदान्ताचार्यस्य कृतिषु यादवाभ्युदयकाव्ये सप्तमः सर्गः ।

---

८. अष्टमः सर्गः

अथ प्रसूनायुधभागधेयान्यारब्धमन्दानिलमौक्तिकानि । मधुप्रसङ्गान्मधुराणि यूनामनुष्णशीतान्यभवन्दिनानि ॥ १ ॥
अनेकरूपैः स्वयमेकरूपः कालात्मकं रूपमकालकल्यः । ऋतुप्रभेदैरनुभूय रेमे रामासखो राममनुप्रयातः ॥ २ ॥
हेमन्तपूर्वः शिशिरान्तिमश्च शरच्च संभूय वसन्तवृत्त्या । शनैः शनैः शान्तिमुपेयिवांसस्तद्वैभवात्तन्मयतामिवापुः ॥ ३ ॥
प्रायेण पञ्चायुधपञ्चवक्त्रः पलाशकोशाकृतिमाददानैः । मनस्विनीमानगजेन्द्रभेदात्सशोणितैः पाणिरुहैश्चकाशे ॥ ४ ॥
जगन्ति पुण्ड्रेक्षुशरासनेन प्रसूनबाणैरपि जेतुमिच्छोः । असूचयन्नात्मभुवः स्वनादैरव्याहतामाशिषमन्यपुष्टाः ॥ ५ ॥
वराङ्गनावक्त्रपदाम्बुजानां स्वाभाविकीं सौरभरागलक्ष्मीम् । प्रपित्समानौ प्रसवैस्तदर्हं द्वेधा द्रुमौ दोहदमन्वभूताम् ॥६॥
तीक्ष्णारुणाग्राण्यचिरप्ररोहाच्चकाशिरे चम्पककुड्मलानि । दत्तानि कामोत्सवमङ्गलार्थे दीपाङ्कुराणीव वसन्तलक्ष्म्या ॥७॥
मुक्तापगामग्नसमुत्थितात्मा भूयोभजन्पुष्परजोभिषेकम् । चचार मन्दं मलयाद्रिवातश्चेतोभुवो हस्त इवौपवाह्यः ॥ ८ ॥
पुष्पेषु संयोगवियोगवृत्त्या क्रमाद्व्रजन्ती नतिमुन्नतिं च । वनान्तरे षट्पदपङ्क्तिरासीन्मञ्जुस्वना मन्मथचापमौर्वी ॥ ९ ॥
वसन्तक्लृप्तान्मदनस्य बाणानान्दोलयन्नूनमनोकहेषु । दिनेदिने दक्षिणमातरिश्वा गतागताभ्यां गणयांचकार ॥ १० ॥
आघूर्णमानैरभितो नभस्वान्कान्तैः प्रदीपैरिव कर्णिकारैः । वनश्रियो माधवसंगमार्हं मङ्गल्यनीराजनमाचचार ॥ ११ ॥
प्रसूनहासाधरपल्लवानां किञ्जल्करोमाञ्चजुषामभुङ्क्त । मन्दानिलैराहितवेपथूनां कान्तिं वसन्तो वनवल्लरीणाम् ॥ १२ ॥
विहारयोग्यामथ वीक्ष्य वन्यां रमापतिं रासरसं विशन्तम् । नभश्चरैः साकमनोकहास्तं नाथं प्रसूनोर्मिभिरभ्यषिञ्चन् ॥
पुष्पाकरेण प्रतिपन्नशोभं बृन्दावनं नन्दितगोपवृन्दम् । प्रदर्शयन्प्रापितधेनुवत्सं रामानुजो राममिदं बभाषे ॥ १४ ॥
मनोभुवो मूर्तमिवावलेपं मान्यं मनस्कारमिव त्वदीयम् । चिरं त्वया सेव्यमिहार्थ मन्ये चित्रं वनं चैत्ररथाभिनन्द्यम् ॥
अनानुपप्राप्यमरण्यमेतत्प्राप्तस्य ते पादरजःप्रभावात् । सत्त्वोपपन्ना न भजन्ति सत्त्वाः शान्ताशयाः शाश्वतिकं विरोधम् ॥
अचिन्त्यभून्नस्तव सन्निधानादन्योन्यजातीयदशां दधानाः । सिंहीवशास्तन्यविदो भजन्ते सुभ्रातृतां केसरिदन्तिपोताः ॥
त्वदर्पितस्वादुतृणादिनीनां त्वद्दर्शनादामृतपायिनीनाम् । मन्ये गवां वत्सगणावृतानां विष्वग्वनं विश्रमयोग्यमेतत् ॥ १८ ॥

वसन्तलक्ष्म्या इव वासभूमिं सङ्कल्पयोनेरिव शिल्पशालाम्। रतेरिवारामविभूतिमन्यां वन्यामिमां वेद्मि तवोपकार्याम् ॥
वनस्थलीयं मकरन्दवर्षैरतोयकर्मान्तिकमात्तसेका । प्रस्तौति पर्याप्तपरागजाला समीहितं सञ्चरणोत्सवं ते ॥ २० ॥
नभःस्पृशामत्र महीरुहाणां नीडादमी निष्पतिताः सलीलम् । प्रयुञ्जते स्वागतमञ्जसा ते प्रायः शुभालापजुषः शकुन्ताः ॥
वातावधूतास्तरवः स्वमूर्ध्ना सन्तानसान्तानिकसम्पदस्ते । प्राज्यैरमी पुष्पफलैश्च नूनं वितन्वते वन्दनमर्हणां च ॥ २२ ॥
आस्वाद्य चूताङ्कुरमन्यपुष्टाः प्रायः स्वनैः पञ्चममुद्गिरन्तः । आकारयन्तीव वनं गतं त्वां दिव्यानमी दर्शयितुं प्रदेशान् ॥
त्वत्पादविन्यासविशेषधन्यामापादयिष्यन्त इवात्मधात्रीम् । एनां स्वशाखाग्रकरप्रयुक्तैः प्रचिन्वते भूमिरुहाः प्रसूनैः ॥२४॥
निशामयन्त्यो वनदेवतास्त्वां चकोरसंमोहनचारुदीप्तिम् । प्रीतिं प्रभूतां परिवाह्य गीतैः शीताश्रुणा शेषमिवोद्वमन्ति ॥
रसालरम्भादिभवैरिहैताः फलद्रवैः पिच्छिलपार्श्वभागाः । वत्सावगाह्या वनराजिमध्ये पूर्णाः सुधाया इव भान्ति कुल्याः ॥
कह्लारपद्मोत्पलकान्तिभिस्ते कटाक्षविक्षेपगुणं भजन्त्यः । अरण्यभागानभितः प्रवाहैराप्याययन्त्याप इमाः प्रसन्नाः ॥२७॥
वद्वक्त्रपद्मप्रतिमासहस्रैः संसृज्यमानेव सपुष्करासौ । प्रभावतः ख्यापितपुष्करश्रीः पुण्योदका पुष्करिणी विभाति ॥२८
सञ्चारजातैः श्रमवारिलेशैरालक्ष्यमुक्तागुणमण्डनं त्वाम् । व्यक्तं नदी वीजयतीयमारादम्भोरुहैराश्रितवीचिहस्तैः ॥२९॥
सहन्ति वातातपवर्षवातांस्तोयेषु तिष्ठन्ति रविप्रतीक्षाः । तपस्यतस्त्वन्मुखकान्तिलोभात्पद्मानिमान्पश्चिमरामममन्ये ॥ ३० ॥
तरङ्गिणीभिः परिरभ्य मुक्तः संलापवान्भृङ्गरवैरधीरैः । आपृच्छते नूनमतः प्रयातं मन्दीभवन्कुन्दसमीरणस्त्वाम् ॥ ३१
मनःप्रसादं तव दर्शयन्ती प्रालेयसंघातनिभैः पयोभिः । शुद्धा नवेन्दीवरनीलवासाश्छायेव ते शैवलिनी विभाति ॥ ३२
त्सह प्रयच्छन्ति तव प्रियाभिश्चञ्चूर्यमाणा इह चक्रवाकाः । आहूय दातार इवातिथेयाः कालोचितां कस्त्वमितीव वाचम् ॥
विधूतवालव्यजनाः स्वपक्षैश्चारुस्वनापादितचाटुवादाः । अभिन्नवर्णाः प्रतियन्त्यमी त्वां राजोपचारैरिव राजहंसाः ॥ ३४ ॥
दिवापि गोवर्धननिर्झराणां संछादिते व्योम्नि तुषारजालैः । इहातपश्चान्द्रमसेन धाम्ना विकल्प्यते बोधितपङ्कजोऽपि ॥ ३५
अतर्कितप्राप्तमवेक्ष्य कान्त्या मेघंकरं मेचकमम्बरं ते । निनादनिष्पादितषड्जगीता नृत्यन्त्यमी सानुषु नीलकण्ठाः ॥३६
नदीभिरारब्धतरङ्गलास्यं नादैर्युतं निर्झरदुन्दुभीनाम् । गायद्द्विरेफं गिरिणा त्वदर्थं प्रायेण सङ्गीतमिह प्रयुक्तम् ॥३७॥
कलिन्दजाकच्छभुवां सखीभिः प्रच्छायवन्याभिरधित्यकाभिः । सूते गिरिः सूचितनन्दनोऽसौ स्वर्गौकसां स्वैरविहारवाञ्छाम्॥
अभ्यागतं वीक्ष्य भवन्तमारात्साला इमे सामिनताग्रशाखाः । सुधारसस्वादुतमानि भक्त्या स्वयं प्रयच्छन्ति फलानि धन्याः॥
पात्रीभवन्तस्तव वीक्षणानां पद्मालयावासविकल्पितानाम् । चराचराः कानि कियन्ति वैते तपांस्यतप्यन्त भवान्तरेषु ॥
विजानतां सत्पुरुषप्रभावं पुंसाममी पुण्यतमीभवन्तः । प्रायस्त्वदङ्गीकरणात्प्रयास्यन्त्याराध्यतामद्रिवनावकाशाः ॥ ४१ ॥
संस्कारपूताभिरितीव वाग्भिः संमोदयन्व्रजमादिदेवः । विजातलीलो विजहार हृष्यन्वन्द्यः सतां वत्सगणानुयायी ॥४२॥
स्वयंवृतः स्वैरविहारलक्ष्म्या मुहुर्विर्तेने विपिने मुकुन्दः । स्थानान्तरप्राप्तिविभावितानि स्थितेरभिन्नानि गतागतानि ॥४३॥
प्रभूतया पुष्पफलप्रसूत्या वदान्यवृत्तीनि वनानि दृष्ट्वा । सस्मार चिन्तावशवर्तिनीनां व्रजस्थितानां वरवर्णिनीनाम् ॥४४॥
प्रायस्तदाह्वानविधौ नियोक्तुं प्रगृह्य वेणुं प्रतिपन्नदूत्यम् । न्यवेशयत्कुड्मलिते सलीलं बिम्बाधरे सूचितचित्तरागे ॥४५॥

सामोपपन्नान्क्रमशः स्वरन्ध्रैः सप्त स्वरान्सप्तभिरुद्वमन्तम् । प्रचक्रमे वादयितुं वनान्ते वंशं प्रियो वल्लववंशजानाम् ॥
मुकुन्दवक्त्रानिलवाद्यमानो वेणुर्बभौ वेद इव द्वितीयः । रागावधीनां रहसां यदेकं गीतात्मनां तस्य निदानमासीत् ॥
तद्वंशनादः सुभगोऽनुगच्छन्नम्रेसरन्सौरभमागमानाम् । अयत्ननिष्पन्नमनःसमाधीनब्रह्मकानातनुतेव जन्तून् ॥ ४८ ॥
शृण्वद्भिरुद्वान्तमधुप्रवाहं वंशस्वनं तस्य सुधैकवंशम् । सयूथ्यतां नूनमवाप्य सर्वैः सत्त्वैः स्थितं सामिनिमीलिताक्षैः ॥
मधुद्रवैरुल्बणसंमदाश्रूण्यालेख्यनिष्पन्दमृगद्विजानि । उदग्रकोशोत्पुलकानि कृष्णो वंशीनिनादेन वनान्यकार्षीत् ॥५०॥
आस्वाद्य तद्वंशनिनादमाध्वीमाघ्राय तत्सञ्चरसौरभं च । भुक्तामृतानां भुवि सौरभेय्यः क्षिप्तेतरां क्षीवदशामवापुः ॥ ५१
वंसस्वनास्वादवशीकृतानां व्यक्तोदयानां वनदेवतानाम् । स कर्बुरः स्निग्धतमैः कटाक्षैः सेन्द्रायुधो मेघ इवाबभासे ॥
आध्मापयामास स शृङ्गमग्र्यं शङ्खं तथाभूतमिवात्मयोगात् । जगौ च गेयानि बहूनि येषां गान्धर्ववेदोऽपि न पारदृश्वा ॥
त्रिस्थानयुक्तस्वरभूषितं तत्त्रिधा स्थितं ग्रामविशेषयोगात् । अरञ्जयत्सप्तजगन्त्ययत्नाद्गीतं हरेराहृतकिंनरौघम् ॥ ५४ ॥
विलासवाक्यैरिव वेणुनादैर्दिव्येन गीतेन च दैत्यहन्तुः । निवेदितार्थाः सुदृशः स्ववासादाजग्मुराकर्षणमन्त्रतीक्ष्णैः ॥५५
अनिष्टशब्दैर्धवलैरपोढाः काञ्च्याप्यवज्ञातपदोपगत्या । गुणावकृष्टाः प्रियमाप्तुमीषुः कामोपदिष्टेन महापथेन ॥ ५६ ॥
आदिश्यमानां प्रियवंशनादैराशां निजाशामिव निर्विघाताम् । तदास्थितां प्रास्थिषताशु धन्यामासन्नसन्ध्याधिकरागभाजः॥
मधुव्रताधिज्यशरासनेन पुष्पात्मकं संदधता पृषत्कम् । अनुप्लवेन व्रजता बभूवे तासामनङ्गेन तदोद्यतानाम् ॥ ५८ ॥
आदेशयोगैरथ तत्र गोप्यो निवार्यमाणा अपि दुर्निवाराः । आनिन्यिरे रागमयैर्महौघैः क्लेशापहं कृष्णसुधापयोधिम् ॥
त्वरासखीनां पुरतः प्रचेले तरस्विना निःश्वसितेन तासाम् । सदागतिप्रार्थनया समेतं दूरस्थितं कृष्णमिवोपनेतुम् ॥६०॥
प्रायेण वेगात्सुदृशां विभिन्नः प्रकीर्णमुक्ताफलपुष्पजालः । प्रस्तावयन्कामविहारनाट्यं हारः समालक्ष्यत सूत्रधारः ॥६१
अवस्थितं क्वापि कदम्बमूले वल्गुस्मितं वादितमञ्जुवेणुम् । साचीकृताक्षं ददृशुस्तरुण्यः स्वाद्यं सतां स्वस्तिकचारुजङ्घम् ॥
तदङ्गशोभामवलोक्य दिव्यां विस्मेरभावं व्रजतेव दूरात् । अमोहयद्यौवतमादिधूर्तः संतोषदिग्धेन समीक्षणेन ॥ ६३ ॥
द्रुतागतिव्याकुलभूषणास्ताः किंचित्समुच्छ्वासितनीविबन्धाः । पर्याकुलाक्ष्यः परिवार्य तस्थुः कृष्णं कृपाधीनदृशं कृशाङ्ग्यः॥
स वल्लभः संसदि वल्लवीनां बर्हस्रजा दर्शितदानराजिः । उदग्रशृङ्गध्वनिराबभासे दृप्तो वशानामिव वारणेन्द्रः ॥ ६५ ॥
अवृद्धिसंकोचमिवेन्दुमन्यमकार्मुकं काममिवात्तवेणुम् । तमद्भुतानामिव राशिमेकं गोप्यस्तदात्मान इवान्वभूवन् ॥ ६६
सुराङ्गनाभिः समये धृतायां स्वेनैव गोपाकृतिभूमिकायाम् । अकर्मवश्यस्य विभोस्तदासीदर्चाफलस्पर्शनमात्रलीला ॥६७॥
न खल्वमुष्य प्रमदामदान्ध्यं न कुत्सनं तत्तदभीष्टदातुः । न धर्मसंस्थापनबाधगन्धः शुद्धानुचिन्त्या हि शुभस्य लीला ॥
अनागमप्रत्ययसंभवानां गुरुत्यजां गोपकुमारिकाणाम् । अनन्यसङ्गात्स दयालुरासीदसङ्गघण्टापथसार्थवाही ॥ ६९ ॥
पुष्पावचायप्रवणेन गोप्यः प्रसाधितास्तेन स च प्रियाभिः । अभिन्नबाह्यान्तरमैकरस्यादामोदमन्योन्यसगन्धमापुः ॥७०॥
स्वलालनादापतितं स तासां सौभाग्यदुर्मानमदं विनेष्यन् । पुष्पावचायव्यपदेशलौल्यादासीद्दवीयानबहिः स्थितोऽपि ॥
अविप्रकर्षेऽपि तिरस्करण्या क्लृप्तावृतिं कृष्णमनीक्षमाणाः । भीमैरदूयन्त भृशं तरुण्यः क्षणैः स्वनिश्वाससमीरदीर्घैः ॥

पुष्पावकीर्णेषु वनद्रुमाणां मूलेषु मोहालसचेतसस्ताः। कृतासिकाः कृष्णवियोगखेदात्कामास्त्रपर्यङ्कगता इवासन् ॥७३॥
विलीनचित्ता विषमास्त्रतापाद्विलापयन्त्यो वसुधां विलापैः। अदृश्यरूपस्य हरेरगायन्गुणांश्चरित्राणि च गोपकन्याः ॥७४॥
मुकुन्दविश्लेषविमोहितानां संश्रूयमाणानि मुहुर्वनान्ते। शमप्रदान्यात्मविदामभूवंस्त्रय्यन्तगन्धीनि वचांसि तासाम् ॥७५
स माययात्मानमसौ परेषां प्रच्छाद्य संदर्शयति प्रसादात्। इतीममर्थं प्रथयन्प्रियाणां दृष्टिं शुभां दातुमियेष तासाम् ॥
तासामथ स्मेरमुखाम्बुजेन श्यामेन पीताम्बरचित्रितेन। आविर्बभूवे सहसा पुरस्तान्मधुद्विषा मन्मथमन्मथेन ॥ ७७ ॥
तमेकचित्ताः प्रतिसंनिवृत्तं यातेन नृत्यन्तमिवाद्भुतेन। गोप्यः पुनर्जातमिवात्मनैव प्रैक्षन्त संमोदपयोधिमग्नाः ॥ ७८ ॥
नवेन्दुरेखाकृशपाण्डुराङ्गीस्तापाश्रुसंदर्शितवह्नितोयाः। ददर्श गोपीरवतारगोपः श्वासैस्त्रिलोकीमिव शोषयन्तीः ॥ ७९ ॥
अविध्यतैकः प्रणयापराधी योगैरलक्ष्यो युगपत्प्रयुक्तैः। आवर्जितभ्रूधनुषाममोघैरेणीदृशामीक्षणचित्रपुङ्खैः ॥ ८० ॥
प्रसादजीवातुभिरङ्गनानां प्रत्येकमन्याभिरलक्षणीयैः। विलासचाटूक्तिविलोकनाद्यैरानन्दयन्सान्त्वनमाचचार ॥ ८१ ॥
तासां तदङ्गव्यतिषङ्गलोभात्सैरन्ध्रिकावृत्तिमुपेयुषीणाम्। विरक्तनिध्येयपदः स रागी रागाधिकां प्रास्तुत रासलीलाम् ॥
तदग्रहस्तग्रहणार्थिनीनां स सव्यतो दक्षिणतश्च तिष्ठन्। बभार विद्युद्द्व्यवधानभाजां वात्याजुषां वारिमुचामभिख्याम् ॥
द्वयोर्द्वयोरेकतया स तासां मध्ये स्थितो मण्डलरासनृत्ते। करद्वयस्पर्शरसेन कान्ताः प्रत्येकमानन्द्य भृशं ननन्द ॥
अपारमावर्तयता रसाब्धिं रामानुजो रासजवेन दीव्यन्। पदाश्रितानां श्रमशान्तिहेतुः प्रियासहस्रं श्रमयांचकार ॥ ८५
स्वमायया घूर्णयतो महत्या विश्वानि भूतानि विभोरजस्रम्। रामाजनं रासवशं विधाय स्वस्य स्वयं प्राप निदर्शनत्वम् ॥
स्वपादपांसुस्नपिताकृतीनां स्विद्यन्मुखीनां व्रजसुन्दरीणाम्। लम्बालकानां ललितस्मितानां लाभात्स्वयं लब्धमनोरथोऽभूत् ॥
सनृत्तगीतेन विहारयूना गोपीजनैरन्तरितेन बद्धम्। तदद्भुतप्रस्थिति रासचक्रं जवादलक्ष्यान्तरमाबभासे ॥ ८८ ॥
जगुः सहर्षं दिवि देवकन्याः दिव्यास्तदा दुन्दुभयः प्रणेदुः। पपात कल्पद्रुमपुष्पवृष्टिः सदर्चिते संश्रितरासलीले ॥८९
गृहीतहस्तद्वितयाः सलीलं मिथ्याभुजङ्गेन मृगीदृशस्ताः। परिभ्रमन्त्यो विपरीतवृत्त्या प्रक्रान्तरासां भुवमभ्यजानन् ॥९०
मनोज्ञमल्लीहसितेन तासां रम्येण कृष्णो रजनीमुखेन। अन्यादृशीं प्रीतिमनन्ययोगादापादयिष्यन्विरराम रासात् ॥९१
उद्भिन्नघर्माम्बुकणं विहारात्तासां करस्पर्शरसेन चैनम्। लतागृहे नन्दनगर्भशोभिन्यासीनमन्वासत गोपकन्याः ॥९२॥
स्वलम्भितैश्चित्रपलाशपुष्पैः संवीज्यमानो विटपैः प्रियाभिः। निदर्शयामास वनान्तराले नीलाद्रिमुद्भ्रान्तमयूरबृन्दम् ॥
विचित्रलीलाहितवेपथूनां तासामनासादितविश्रमाणाम् तापोपशान्त्यै तपनात्मजायामाह्लादनीमद्भिरियेष लीलाम् ॥९४॥
मुखेन तस्य द्विजराजभासा ताराभिरामेण तमोपहेन। प्रेमोदधिं वर्धयता प्रियाणां संचिक्षिपे तत्र सरोजकान्तिः ॥ ९५ ॥
सन्ध्याघनाभः स तदा प्रियाणां मध्ये बभौ वारिजरेणुताम्रैः। शृङ्गारदिग्धैरिव दृष्टिपातैः शृङ्गोदकैराप्लुतचित्रदेहः ॥९६
स पद्मिनीनां सलिलस्थितानां चकार संमीलनमाशु तासाम्। तुषारजालैस्तुहिनांशुसौम्यः कामोपनेता करयन्त्रमुक्तैः ॥
पटीरपङ्कैः प्रतिपन्नगङ्गां शोणान्वितां कुङ्कुमसंगमेन। कस्तूरिकाभिः प्रचितात्मवर्णां कृष्णप्रियाः कृष्णनदीं वितेनुः ॥
अकालजातप्रतिमेन्दुजालनाकीर्णमिथ्याशफरांस्तरङ्गान्। वक्त्राक्षिवक्षोरुहबिम्बयोगादकल्पयन्कल्पितचक्रवाकान् ॥ ९९ ॥

सविभ्रमा चारुपयोधराभा ताभिः समं सूर्यसुता प्रपेदे । अलब्धपूर्वं तदनन्यलभ्यं कृष्णोपभोगेन कृतार्थभावम् ॥ १०० ॥
नितम्बवक्षोजनिरूढवृद्धिर्मध्ये कृशा संश्रितनिम्ननाभिः । विलोलपद्माग्रतरङ्गहस्ता तासामभूदन्यतमेव साऽपि ॥ १०१ ॥
असूययेव प्रमदाजनानां लाक्षाञ्जनादीनि विलोपयन्ती । निसर्गशोभातिशयप्रकाशात्कृतोपकारेव नदी बभूव ॥ १०२ ॥
चिरप्रवृद्धं दयितेऽनुरागं चित्ते दुरासेधमिवोद्वमन्ती । प्रायेण तत्कान्तिमधूपभोगाद्दृष्टिस्तदा रागमुवाह तासाम् ॥ १०३ ॥
अनङ्गरागोज्ज्वलचित्तदेहा विध्याधिकं विव्यधुरायताक्ष्यः । कह्लारशोभारचितैः कटाक्षैः कामस्य बाणैरिव तापदीप्तैः ॥
विगाहनाद्गोपनितम्बिनीनां संवर्धमाने सहसाऽम्बुपूरे । तद्वक्त्रशोभाविजितैः सरोजैरन्तर्हितं नूनमवाप्तलज्जैः ॥ १०५ ॥
कृष्णाम्बुदः कल्पितहस्तयन्त्रश्चकार गोपीनयनोत्पलेषु । धाराम्बुसेकादुपसंभवन्त्या रागश्रिया रक्तसिलीन्ध्रशोभाम् ॥
मुहुःप्रयुक्तां मुखपुण्डरीके कदर्थयन्त्या करयन्त्रधाराम् । कान्ते कयाचिद्दधिरे कराभ्यां गतागतान्युत्पलकाननानाम् ॥
प्रयापिते गोपिकया कयाचित्कृष्णाननं कीचकयन्त्रतोये । निमीलनोन्मीलनतस्तदीयान्नक्तंदिवं तत्क्षणदृश्यमासीत् ॥
तमार्द्रभावान्निबिडान्तरीयं लम्बालकं राशिमिवाद्भुतानाम् । पश्चादुपेता परिरभ्य तस्थौ काचित्प्रिया कामवधूरिवान्या ॥
अभङ्गुरप्रेमबलेन तस्याः बद्धं प्रियं बाहुलताद्वयेन । समीक्ष्य कामार्पितपाशमन्याः संप्लावयामासुरपेतशङ्काः ॥ ११० ॥
यदङ्घ्रियोगाज्जगतां त्रयाणां मन्दाकिनी मान्यतमा बभूव । तयापि संभाव्यतमा तदासीत्कृष्णेन सा तेन कृतावगाहा ॥
अथोपचारानुपपादयन्ती दिव्येन देहेन दिनेशकन्या । आनर्च पादार्पितरत्नपुष्पा गोपीसखं गोपकुमारमाद्यम् ॥ ११२ ॥
सरिद्भिरन्याभिरपि प्रभावात्प्रायेण गोपीतनुमाश्रिताभिः । तोषादुदन्वत्सुतयोपभोग्यस्तोयोपचारेण विभुः सिषेवे ॥ ११३ ॥
तमुत्तरन्तं सरितः प्रवाहादुत्तारकं पङ्कमयात्पयोधेः । मरुत्प्रयुक्ता वसनाङ्गरागैराकल्पयन्नप्सरसस्तदर्हैः ॥ ११४ ॥
व्रजाङ्गनाश्च त्रिदशाङ्गनाभिः प्रसाध्यमाना बहुमानपूर्वम् । रमासहायप्रणयानुरूपां संमाननां साधुजनेष्वविन्दन् ॥ ११५ ॥
विहृत्य तस्मिन्व्रजसंमुखीने चक्रं गवां शैलवनान्निवृत्तम् । उपाद्रवत्कश्चिदरिष्टनामा कैलासपर्यायतनुः ककुद्मान् ॥ ११६ ॥
खुराग्रवज्रेण विदारयन्क्ष्मां विषाणनिर्भिन्नविमानमूलः । दुर्वारवेगो ददृशे स दूरान्मृत्योरुपक्रान्तमहो महोक्षः ॥ ११७ ॥
शृङ्गावरुग्णैः शकटैः प्रकीर्णं वृषान्तरैराशु विमुक्तमार्गम् । व्रजं तदा विप्लुतगोपवर्गं त्यक्त्वा स कृष्णाभिमुखं जगाम ॥
तमापतन्तं प्रतिसंजिहानो निर्ह्रादवित्रासितदीनधेनुम् । विषाणयुग्मग्रहणेन शौरिश्चक्रे विनिष्पीडितपीनकण्ठम् ॥ ११९ ॥
अपहत्य दुर्जयमरिष्टदानवं जगतामरिष्टमिव जातविग्रहम् । व्रजसद्भिरद्भुतविहारतोषितैः सुरसत्तमैरपि समं स तुष्टुवे ॥

अन्यैरप्यसुरमलिम्लुचैरनेकैरातङ्कान्स्थिरचरसूतिभिः प्रसूतान् ।
गोपानां प्रतिविदधे गवां च काले रामेण स्तुतचरितो रथाङ्गपाणिः ॥ १२१ ॥

इति श्रीकवितार्किकसिंहस्य सर्वतन्त्रस्वतन्त्रस्य श्रीमद्वेदान्ताचार्यस्य कृतिषु यादवाभ्युदयकाव्ये अष्टमः सर्गः ।

९. नवमः सर्गः

अथ भोजपतिर्जगत्पतेरवतारं भुवि नारदान्मुनेः । श्रुतवानतिदेवदानवं व्यथया पीतविषोपमोऽभवत् ॥ १ ॥

निहता पृथुकेन पूतना शकटं तत्परिवर्तितं महत् । ककुभद्वितयं निपातितं प्रहितः क्वापि निपीड्य कालियः ॥ २ ॥
स च गोमुखवर्धनो दधे गमितः क्षोदमरिष्टपर्वतः । प्रथितश्च बलः प्रलम्बजिन्निधनं धेनुकदानवो गतः ॥ ३ ॥
दवहव्यवहश्च जग्रसे विषधृद्विन्ध्यसमो विदारितः । इति नाम विजृम्भणे रिपोरलमेकैकमलङ्घ्यतास्थिते ॥ ४ ॥
बहुभिः किमिह प्रतर्कितैर्बलिनः स्रोतसि धावतो विधेः । यदतीतमतीतमेव तत्करणीयं पुनरायतिक्षमम् ॥ ५ ॥
इति विप्रतिसारविह्वलः स्वयमुत्थापितमृत्युचोदितः । प्रतिहन्तुमियेष चक्रिणं शलभो दीप्तमिवाशुशुक्षणिम् ॥ ६ ॥
दिवसान्तदिवाकरोपमः श्वसितान्दोलितजीवितस्थितिः । भयविस्मयरोषकर्बुरः स शिरःकम्पमवर्तयत्क्षणम् ॥ ७ ॥
स च दानपतिं समादिशद्भवतो जीवतु भद्र सौहृदम् । अजितेन जिघांसितस्य मे भज साहायकमात्मरक्षणे ॥ ८ ॥
अतिमानुषचेष्टितः स्वयं मधुजिन्मानुषभूमिकां वहन् । असुरानभिहन्तुमीहते दमनीयोऽयमरूढयौवनः ॥ ९ ॥
अविचारितमाशु गम्यतामधिनन्दावसथं विहारिणौ । बलदेवजनार्दनौ बलादुपनेयौ भवता च्छलेन वा ॥ १० ॥
सह नन्दमुखैरशङ्कितं करदानव्यपदेशवञ्चितैः । अपरेद्युरिहोपसर्प्यतामसुरध्वंसकृदग्रजान्वितः ॥ ११ ॥
इति वाचमुदीर्य दुर्मतिः स्ववधोपातकृपाणिकोपमाम् । सपदि प्रजिघाय केशिनं मधुजित्पीडनलोभमोहितः ॥ १२ ॥
स च वाजिमहासुरश्चरन्ननुबृन्दावनमद्रिसंनिभः । समहेषत संमुखं प्रभोरशनिध्वानभयानकध्वनिः ॥ १३ ॥
कुलिशोपमदन्तपङ्क्तिकं कुटिलप्रेक्षितजातविद्युतम् । खुरखण्डितभूमिमण्डलं ज्वलदङ्गस्फुटविष्फुलिङ्गकम् ॥ १४ ॥
बडबामुखवह्निदारुणं विपुलावर्तविशेषचित्रितम् । धृतसिन्धुतरङ्गताण्डवं मुखनिष्कासितफेनसंप्लवम् ॥ १५ ॥
क्षितिभेदकृतक्षणैः खुरैः पटुधीरध्वनिनिर्जिताम्बुदैः । विदधानमशेषघातिनः शमनस्येव मृदङ्गवादनम् ॥ १६ ॥
धृतवालधिधूमसंहतिं चटुलोल्काशतचण्डकेसरम् । ग्रसितुं क्षममम्बुधीन्क्षणादनुकल्पाश्रितचण्डपावकम् ॥ १७ ॥
गरुडानिलचितरंहसं गतदूरान्तिकमक्रमैः क्रमैः । मुहुरुत्प्लुतिभिन्नभास्करं निबिडास्यूतपयोदकेसरम् ॥ १८ ॥
भ्रमणे कृतसालमण्डलं क्रमणे दिक्षु विदिक्षु च स्थितम् । नटवृत्तिमिवाशुनर्तने कलिताकाशमिवाङ्गधूनने ॥ १९ ॥
मधुजिद्वहनक्षमात्मना दरनिर्भुग्नफणेन भोगिना । मुहुरुन्नमितामयत्नतो नमयन्तं निजभारतः क्षितिम् ॥ २० ॥
अचलक्षितिसंधिभेदनैरनिलस्कन्धविभागभञ्जकैः । बधिरीकृतनिर्जरश्रुतिं बहुभिः संभ्रमहेषितोर्मिभिः ॥ २१ ॥
द्विरदायुतसारदुर्दमं द्रुतविद्रावितदिग्भ्रतङ्गजम् । असुरादिभिरप्यनास्थितं सुरसेनापरभागदर्शिनम् ॥ २२ ॥
प्रतिकायमिवासुरश्रियः प्रथमाकल्पमिवान्तकभ्रुवः । परिवर्तमिवामरश्रियः प्रतिघस्येव महोत्सवं नवम् ॥ २३ ॥
उपमानमिवात्मनः स्वयं प्रतिमानेऽपि समे समत्सरम् । अवलेपमिवात्तविग्रहं द्विषदुत्पातमिव द्रुतोदितम् ॥ २४ ॥
अचमत्कृतपञ्चवक्त्रकं कृतमन्यैरिह दुष्टसत्त्वकैः । अपसर्पितगोकुलं भयादभिलीनस्थलगोपयूथपम् ॥ २५ ॥
अवमत्य तुरङ्गदानवं शमयन्गोपगणस्य साध्वसम् । प्रजहास हरिः प्रतिद्रवन्प्रसभास्फोटितभावितोद्यमः ॥ २६ ॥
विवृतायतवक्त्रकन्दरं प्रतिधावन्तमिवान्तकं प्रभुः । भुजसानुमतः प्रवेशनादगमं वज्र इव व्यदारयत् ॥ २७ ॥
क्रकचक्षतदारुभेदवत्समपादाक्षिललाटनासिके । ददतुः क्षितिकम्पमाघ्नती शकले सैन्धवदानवस्य ते ॥ २८ ॥

विशारुभिरस्य विश्वतः कलधौताचलखण्डपाण्डरैः । वितता पृथिवी विदिद्युते विबुधश्रीतिलकाङ्कुरैरिव ॥ २९ ॥
तदनाधि विभूतिबन्धुरं विगतव्याधिकुलं व्रजौकसाम् । दमितारिगणेन दीव्यता यदुनाथेन सनाथतां ययौ ॥ ३० ॥
त्वरितं च तदा श्वफल्कजः स्वहितं कंसनियोगमास्थितः । दनुजान्तकदर्शनोत्सवस्थिरसंप्रीतिरिति व्यचिन्तयत् ॥ ३१ ॥
अपि नाम निशामयिष्यते निगमान्तैरिव निर्मिता स्थली । रमयिष्यति यत्र मे दृशौ रसभूमा रमणीयमातृका ॥ ३२ ॥
भवदुर्गतदिव्यभेषजैः प्रचितां तत्पदपद्मरेणुभिः । प्रणिपत्य शुभां वनस्थलीं परिपूतो भविताऽहमप्युत ॥ ३३ ॥
रसमप्रतिमं रसायनं रमया च क्षमया च सेवितम् । नयने मम किं नु पास्यतो नरकातङ्कनिदानभेदनम् ॥ ३४ ॥
अपि शङ्खरथाङ्गतोरणध्वजवज्राङ्कुशमत्स्यलाञ्छनम् । विनिवेशयताद्विभुः स मे विनते मूर्धनि पादपङ्कजम् ॥ ३५ ॥
यदुवंशमसौ सभाजयन्बहुमानेन विहारजेन माम् । भुजपञ्जरमध्ययन्त्रितः पुलकोद्भासिततनुं विधास्यति ॥ ३६ ॥
श्रुतिसौरभसौम्यया गिरा सुधयेवैष मुखेन्दुसूतया । शमयेदपि नाम संज्वरं पुरुषः पुष्करलोचनो मम ॥ ३७ ॥
अहमस्मि तवेति वादिनं प्रणयस्मेरमुखः प्रसन्नधीः । विदितेतरवर्जितोऽप्यसौ विभुरक्रूर वदेति वक्ष्यति ॥ ३८ ॥
चिरशीलितसंयमक्रमैर्यतिभिर्योगदृशा दिदृक्षितम् । निधिमद्भुतमुज्झितावधिं परिपश्येयमहं प्रसङ्गतः ॥ ३९ ॥
स दृशा सदृशान्तरोज्झितः सुमुखः स्वागतवाक्यगर्भया । कलुषं किमपह्नुवीत मे करुणासिन्धुसुधोर्मिकल्पया ॥४०॥
व्यथितं वृजिनेन धन्वना विषयाशीविषमोहितं च माम् । अपि जीवयिता पतिः सताममृतासारनिभैरवेक्षणैः ॥ ४१ ॥
अलमत्र पृथग्विधैः फलैरवशादध्वनि विन्दतो मम । वसुधावसुदेवदेवकीतपसामेकमिदं महत्फलम् ॥ ४२ ॥
मदखेलगती महाबलौ मधुरालंकरणं विधित्सतः । व्रजयूथपती वशानुगौ भवितारौ मम भागधेयतः ॥ ४३ ॥
किमकुर्वत पुण्यमग्रिमं महितास्ते मधुरानिवासिनः । कृपयोपगतौ निरीक्षितुं कृतिनः कृष्णहलायुधावुभौ ॥ ४४ ॥
रमया क्षमया च माधवो रममाणः प्रतिगम्य तां पुरीम् । अपि चर्मदृशोऽपि मादृशानविसंवादयिता स्ववैभवे ॥४५॥
अवरुद्धभुजान्तरः श्रिया विदधानो वसुधाकरग्रहम् । अभिषेकमुपेयिवानसौ किमु नाथो भविता कुलस्य नः ॥ ४६ ॥
असहिष्णुरसह्यविक्रमस्त्रिजगत्क्षोभकृदुग्रसेनजः । बलवान्बलभद्रकृष्णयोर्हतधीर्हन्त किमाचरिष्यति ॥ ४७ ॥
अकठोरशिरीषकोमलैः कथमङ्गैः प्रतियोत्स्यते हरिः । कुलशैलकुलीनमुष्टिभिः कुटिलैः संयति मुष्टिकादिभिः ॥ ४८ ॥
उदयास्तमहीधरस्तनीं चतुरम्भोनिधिमेखलां भुवम् । उपभोक्ष्यत एष कंसजिन्न हि दुःसाधमचिन्त्यतेजसः ॥ ४९ ॥
इति संमतसत्त्वसारथौ महितस्थेम्नि मनोरथे स्थितः । हरिपादरजःपवित्रितं व्रजमासाद्य रथादवातरत् ॥ ५० ॥
नवनीतमुखैरुपायनैरथ नन्दप्रमुखप्रकल्पितैः । उचितामभिनन्द्य सत्क्रियामभितस्तानगवेषयत्प्रभुम् ॥ ५१ ॥
स ददर्श गवामनुप्लवं मुदितं केशिवधेन केशवम् । गतिमप्रतिघाध्वयायिनां गरुडच्छलनिवारितातपम् ॥ ५२ ॥
घनसंवृतनारदस्तुतं निगमाघ्रातनिजाङ्घ्रिसौरभम् । तरुणारुणताम्रवाससं शुभतापिञ्छतुलाधरद्युतिम् ॥ ५३ ॥
अभिलक्ष्यमनुश्रवेक्षणैरविपर्यस्तहिताहितक्रमैः । परिभूषितबर्हभूषणं कमलाकौस्तुभनित्यभूषितम् ॥ ५४ ॥
अतिसूर्यसुधांशुतेजसं समहानेरुपमेयमात्मना । निबिडाद्भुतराशिमक्षयं निगमानामपि नित्यनूतनम् ॥ ५५ ॥

उपवीणयतस्तमर्भकानुपगातॄनुपनृत्यतश्च सः । तदवस्थतदर्हभूमिकान्यमिनोऽनन्यमतीनमन्यत ॥ ५६ ॥

शुभतर्णकशोभितान्तिकाः सविधे तस्य च धेनुविग्रहाः । अनघाङ्गवतीरमन्यत श्वसितैरस्य समुत्थिताः श्रुतीः ॥ ५७ ॥

प्रणुनाव च भक्तिसंनतः प्रणिधानेन विना समीक्षितम् । हरिमद्भुतगोपखेलनं श्रितसर्वातिथिमागतोऽतिथिः ॥ ५८ ॥

दुरितग्रहयोगदुःखितं त्रिगुणग्रन्थिनिबन्धनिघ्नितम् । पतितं निजपादपङ्कजे परिगृह्णीष्व घृणानिधान माम् ॥ ५९ ॥

स्वपदप्लवमाश्रिताञ्जनान्नयसे पारमपारवैभवः । अतिवेलमहोर्मिसंकुले कलुषोदन्वति कर्णधारितः ॥ ६० ॥

रमया सह राजहंसवत्परमं धाम विभूषयन्भवान् । प्रणिधानवतामपङ्किले पदमेतन्निदधाति मानसे ॥ ६१ ॥

अतिरोधिरसौ निधिः श्रुतेरनिमेषव्रतदेशिनी दृशोः । तनुते तनुरीश तावकी स्मरणं विस्मरणं च दुःशकम् ॥ ६२ ॥

व्यपदिश्य मुकुन्द देवकीं विहरन्त्या वसुदेवमन्दिरे । जनितोऽसि निजानुकम्पया जगतीरक्षणजागरूकधीः ॥ ६३ ॥

भवतो भवनाटिकां विदन्विभवाडम्बरिणीं विडम्बिनीम् । अनपायपदाधिरोपणादपवृत्ता न पुनर्निवर्तते ॥ ६४ ॥

सुधियस्तव गोपभूमिकां सुभगां कौतुकसूतिकां धियाम् । अनुविद्य गताग्र्यभूमिकामधिविन्देयुरनश्वरीं श्रियम् ॥ ६५ ॥

दुरितानि भजन्ति संक्षयं तपनेनेव तमांसि दीव्यता । हृदयानि च योगिनां त्वया कुमुदानीव विकासमिन्दुना ॥ ६६॥

गुणतश्च विभूतितश्च ते क्वचिदंशेऽपि समाधिकत्यजः । उपमानकलाविकल्पितैरुपलक्ष्येत जगत्प्रधानता ॥ ६७ ॥

महिमार्णववर्णनोद्यताः परिमातुं गुणमेकमक्षमाः । त्रपयेव भजन्त्यसीमनि त्वयि वाचंयमतामनुश्रवाः ॥ ६८ ॥

तव विश्वविदो वदामि किं जगदेकाधिपतेर्दिशामि किम् । कृपणः परिपूर्णसम्पदः कमिवांशं परिपूरयाम्यहम् ॥ ६९ ॥

प्रकृते किमनेन तत्प्रभो भवदाविर्भवनस्थलीं पुनः । पदपद्मरजःपवित्रितां विदधानो जहि नाथ विद्विषः ॥ ७० ॥

बहुशाखविजृम्भणो महानवदातेन सुगन्धिनाऽद्य नः । यशसा भवतु प्रसूनवान्यदुसन्तानमहीरुहस्तव ॥ ७१ ॥

त्वरते रिपुरागतौ तव स्वयमेवावसरं समर्पयन् । नतरक्षण किं वदन्त्यसौ न विलोपं भुवि यातु तावकी ॥ ७२ ॥

स्वयमेव समेयुषां वधे विमतानां क्षितिभारजन्मनाम् । मृगयामिव भावयन्त्यसौ महती सम्पदुपस्थिताऽद्य ते ॥ ७३ ॥

शतकोटिसहस्रसारवान्मथनं प्राप्स्यति मातुलस्त्वया । व्यसनं विपदप्यनेहसा विनिपातश्च न कस्य कर्मिणः ॥ ७४ ॥

अभिसंहितमौग्रसेनिना कथितं च क्रमशो व्यजिज्ञपत् । कुलजः कुटिलाशयोज्झितः कुशलं पृष्टवते मधुद्विषे ॥ ७५ ॥

अपरेद्युरशेषतो नयन्सहसा गोपगणान्स यादवः । स्थितमध्वनि रामकेशवौ रथमारोपयदग्र्यरंहसम् ॥ ७६ ॥

व्रजतोरथ वल्लवस्त्रियो बलभद्रस्य जनार्दनस्य च । अनुदुद्रुवुराशु वर्तनीं कुररीकूजितसूचकस्वनाः ॥ ७७ ॥

व्यलपन्निति बाष्पगद्गदं विरहारम्भविषादविह्वलाः । वलयैः प्रियवर्त्मपातिभिः क्षतपुष्पा इव घर्मवीरुधः ॥ ७८ ॥

अपयाति सहाग्रजन्मना सहसा नन्दसुतो विहाय नः । अनुयाम निवारयाम वा कथमस्माभिरुदास्यते मुधा ॥ ७९ ॥

श्रुतिषु ज्वलनं वमत्यसावदवीयोरथचक्रचीत्कृतिः । द्रुतमेत्य पतेम तत्पदे गुरुभर्त्रादिषु मुक्तगौरवाः ॥ ८० ॥

प्रगुणत्वमिव व्रजस्त्रियश्चलसंबन्धिनि नन्दनन्दने । मुदिरध्वनितां विजानते शिखिनस्तद्रथनेमिनिस्वने ॥ ८१ ॥

अयमुद्धृतगोकुलेक्षणः कथमक्रूर इति प्रजल्प्यते । अथवा भुवनेषु दारुणाः प्रथिताः पुण्यजना निशाचराः ॥ ८२ ॥

बडिशामिषवत्प्रयुक्तया रिपुरक्रूरसमाख्ययाऽन्वितः । विभवं हरति व्रजौकसां किमिहोच्येत वदेम कस्य वा ॥ ८३ ॥
अवतारवराहरूपिणा हरिणा भूमिरुदञ्चितोदधेः । विरहव्यसनोदधेरितः क इवोदञ्चयितुं क्षमेत न. ॥ ८४ ॥
चिरसङ्घटितोऽपि नः क्षणादनुरागो बलभद्रकृष्णयोः । अपयातमहानदीद्वयो भविता शोण इवैष निष्फलः ॥ ८५ ॥
अविकल्पितबाल्ययौवनः प्रणयोऽस्मासु बलानुजन्मनः । विधिना विषमप्रवाहिणा सिकतासेतुरिवैष भिद्यते ॥ ८६ ॥
अमुना शशिनेव कल्पितश्चिरमस्मासु शरन्नदीष्विव । प्रणयः प्रतिभासजीवितः प्रतिमाचन्द्र इव प्रलीयते ॥ ८७ ॥
अहमस्मि तव त्वमेव वा मम दृष्टिस्त्वमिति प्रलोभयन् । विजहाति स एव बल्लवीरलमेतावदतः परेण किम् ॥ ८८ ॥
अयमेवमशुल्कदासिकाः स्वपदोपघ्नलताः स्वयं प्रभुः । बहुमत्य जहाति निःस्पृहः कथमालेख्यगता इवाद्य नः ॥ ८९ ॥
निरपेक्ष इवैष नीलया रसिकः पालिकया सराधया । पृथगत्र किमेतदुच्यते कुहकः कश्चिदसौ कुलस्य नः ॥ ९० ॥
अमृतस्य विषस्य च स्वयं प्रभवस्थानमभूत्पयोनिधिः । नियतं तदनेन दर्शितं निजसंयोगवियोगदायिना ॥ ९१ ॥
मुखचन्द्रिकया मुखानि नः कुमुदानीव विकासमानयन् । कितवो यदुवाच सत्यवत्क्व गतं तत्क्व च तेन गम्यते ॥ ९२
यमुनापुलिनेषु दीव्यता यदुतानेन वशीकृता वयम् । विफलप्रणयप्रदायिना विधिना हन्त विलोभितास्ततः ॥ ९३ ॥
विजहाति स एष गोकुलं मथुरामाद्रियते मनोरमाम् । भवितव्यतया शुभाशुभे तदिहैवं परिवर्तितास्पदे ॥ ९४ ॥
सहजं हरता महानिधिं विवशानामिव वैरिणेव नः । विहितः सुकृतेन कीदृशा मथुरायोषिदनुग्रहो महान् ॥ ९५ ॥
सहपांसुविहारसंभृतं जहता स्नेहमनङ्गवर्धितम् । अपि नागरयौवतं क्षणादमुना हन्त विलोभयिष्यते ॥ ९६ ॥
नटवत्परिगृह्य मायया नतचिन्तामणिरेष नस्त्यजन् । अनुरूपतमास्वपि ध्रुवं नगरस्त्रीषु न सङ्गमेष्यति ॥ ९७ ॥
निजवंशनिनादतोऽपि यत्स्वदते श्रोत्ररसायनं वचः । निदधीत नृशंसधीरसौ पुरयोषित्स्वपि वागुरामिमाम् ॥ ९८ ॥
इह तावदुपेक्षिता वयं वशिनाऽऽलेख्यपराङ्गना इव । विहरन्विरसेन चेतसा कितवस्तत्र किमाचरिष्यति ॥ ९९ ॥
युवतीरयमिन्दुकान्तयेन्नगरे नन्दकुमारचन्द्रमाः । स्मितचन्द्रिकया यदीयया द्रवतामेति मनःशिलापि नः ॥ १०० ॥
अपि जह्युरमुष्य दर्शने नवलुब्धा नगरस्त्रियः प्रियान् । सुलभे सुमणौ कथं मतिः क्रमते काचन काचसंग्रहे ॥ १०१
ललिताद्भुतलास्यगन्धिषु ध्रुवमङ्गेषु बलानुजन्मनः । नवयौवनरामणीयकं नयनैः पास्यति नागरीजनः ॥ १०२ ॥
विधिना विषमप्रवृत्तिना व्यपनीतोऽपि कदाचिदागतः । अपि नः पुनरार्द्रयिष्यते मदनप्राणसुहृद्भिरीक्षितैः ॥ १०३ ॥
इह तत्पदकाङ्क्षिभिः स्तनैर्नयनैस्तन्मुखपद्मषट्पदैः । श्रवणैश्च तदुक्तिजीवितैरपि जीवेम पुनस्तदादृताः ॥ १०४ ॥
करुणाभरितैः कदा पुनः स्वयमुल्लाघयिता स एव नः । अपरस्परपातिभिः शनैरगदंकारनिभैरवेक्षणैः ॥ १०५ ॥
विविधारुणराजिरञ्जिते विशदस्मेरविशालशीतले । किमपि ब्रुवती कृतार्थतां नयने तस्य कदाऽनुनेष्यतः ॥ १०६ ॥
बधिरत्वमिवागतान्यसौ श्रवणान्यद्य पुनः समेत्य नः । रमयिष्यति चाटुभिः कदा रतिसिन्धोरिव वीचिपङ्क्तिभिः ॥ १०७
मदयन्हृदयानि विभ्रमैरपि संवादमिवाचरन्दृशा । अविभागमिवावहन्गुणैरपि नः प्रत्यवपत्स्यते पुनः ॥ १०८ ॥
परिवर्तयिता जगत्त्रयीमपरावृत्तिरनेहसः क्रमः । यदतीतमतीतमेव तत्पुनरेष्यत्यपि पुष्करेक्षणः ॥ १०९ ॥

अथवा पुरसुन्दरीजनैः सुभगंभावुकसौम्यवृत्तिभिः । अवशादवरुद्धचेतसः कृतिनः कैव कथा व्रजागमे ॥ ११० ॥
मथुरापुरमत्तकाशिनीमधुरालापविलोभिताशयः । पुनरेष्यति नन्दनन्दनः किमिवास्मासु विचिन्त्य कारणम् ॥ १११ ॥
बहुविभ्रमपाशबन्धुरां गुणगृह्यः स्वयमेष दुस्तराम् । अतिलङ्घयितुं न शक्नुयान्नगरस्त्रीजननेत्रवागुराम् ॥ ११२ ॥
न रथः परिदृश्यते महान्न च नेमिस्तनितं निशम्यते । न च रेणुरितो विजृम्भते तदपि भ्रश्यति जीवितं न नः ॥ ११३
इति वादिनि वल्लवीजने यमुनां सत्वरसूतचोदितः । घटयन्वसुधामनोरथं वशिनस्तस्य रथः क्षणाद्ययौ ॥ ११४ ॥
स्वगुणानुभवेन सुभ्रुवां भवभोगोचितपुण्यसंचयम् । विरहव्यथया तु तीव्रया वृजिनाम्भोधिमशोषयत्प्रभुः ॥ ११५ ॥
परवन्ति जगन्ति बाधितुं नियतिः किं न करोति निष्ठुरा । विजहौ करुणानिधिः प्रिया विरहे तस्य च ताभिरास्यत ॥
विनिवेश्य रथे सितासितौ वसुदेवस्य सुतौ स यादवः । मणिभङ्गरुचं महापगां दिवमुष्णांशुरिव व्यगाहत ॥ ११७ ॥
अघमर्षणलीनकिल्बिषः सलिले मग्नतनुर्ददर्श तौ । भुजगेन्द्रभुजङ्गशायिनौ पुरुषौ किंचिदिवान्यलक्षणौ ॥ ११८ ॥
उपसृत्य च तीरमादरात्तदवस्थौ निरवर्णयद्रथे । स्मयमानदृशोस्तयोरसौ निभृतः स्वानुभवं न्यवीवदत् ॥ ११९ ॥
प्रणिधानबहिर्विलोचनैः प्रतिलब्धानुभवः प्रसादयन् । अनिनीषत तावुभौ तदा पुरमारब्धशरासनोत्सवाम् ॥ १२० ॥
गजसिंहगती ततश्च तौ गिरितुङ्गेन रथेन तेरतुः । गगनद्रवसंनिभां नदीमपुनःप्राप्तिभयादिवाकुलाम् ॥ १२१ ॥

अथ वियति समेतैः सिद्धगन्धर्वमुख्यैर्भुवि च भुवनगोपः संस्तुतो गोपवृद्धैः ।
ललितगतिविहारो रामचन्द्रेण सार्धं रणपरिणतिकाङ्क्षी राजधानीं जगाहे ॥ १२२ ॥

इति श्रीकवितार्किकसिंहस्य सर्वतन्त्रस्वतन्त्रस्य श्रीमद्वेदान्ताचार्यस्य कृतिषु यादवाभ्युदयकाव्ये नवमः सर्गः ।

१०. दशमः सर्गः

ततस्तौ ददृशुस्तत्र विशन्तौ राजवीथिकाम् । पूर्णदृष्टिफलाः पौराः पुण्यैरेकमुखैरिव ॥ १ ॥
चक्षुषामिव भाग्येन संप्रवृत्तौ महोत्सवौ । युक्तौ मदनशक्त्येव युगपन्मधुमाधवौ ॥ २ ॥
अभिख्यावीचिविक्षेपैरपृथग्भावचित्रितैः । समेतैरनुभावाद्यैः सक्ताविव रसोत्तमौ ॥ ३ ॥
क्रममुल्लङ्घ्य भूतानां भोगमोक्षाविवोद्धतौ । तयोरेव विनिष्पत्त्यै धर्माविव च तादृशौ ॥ ४ ॥
पुनन्तौ भुवनं पादैः पुष्पवन्ताविवापरौ । सिञ्चन्तौ कान्तिवर्षेण सितकृष्णाविवाम्बुदौ ॥ ५ ॥
मदोपक्रमदुर्दान्तौ मधुरोद्धतविभ्रमौ । कलभाविव संनद्धौ कंसादिनलमर्दने ॥ ६ ॥
शुभानामिव सीमन्तैः श्रुतिसीमन्तसेवितैः । पुनन्तौ राजविशिखां पुण्यैश्चरणपङ्कजैः ॥ ७ ॥
शीलसंवृतपारम्यैः शृङ्गारपरिकर्मितैः । दृषदोऽपि द्रवीभावं नयन्तौ दिव्यचेष्टितैः ॥ ८ ॥
दिदृक्षादत्तदृष्टीनां मनस्कारमनीषयोः । सपीतिरससंतोषं दिशन्तौ देहकान्तितः ॥ ९ ॥

मन्मथायुतसौन्दर्यौ वसन्तायुतसौरभौ । शशाङ्कायुतलावण्यौ चण्डरश्म्ययुतद्युती ॥ १० ॥
चित्रतामिव नीतानां चित्तचेष्टापहारतः । प्रतिसौधं पुरस्त्रीणां निर्विशन्तौ निरीक्षणम् ॥ ११ ॥
सुप्रभातमिह प्राप्तं सूषा च सुदिनं च नः । इति वादिभिरन्योन्यं द्रुतचित्तैरनुद्रुतौ ॥ १२ ॥
बलादपहृतैस्तत्र रजकाद्राजसंमतात् । परभागश्रियं प्राप्तौ वासोभिरसितारुणैः ॥ १३ ॥
लब्धपुण्यविपाकेन मालाकारेण लम्भितैः । शबलौ दाममिश्चित्रैः संदिग्धनवमालिकैः ॥ १४ ॥
कान्तिनिर्जितया कामात्प्रदिष्टैः कंसकुब्जया । दधतौ वर्णकैर्भूयो दिव्यगन्धौ सुगन्धिताम् ॥ १५ ॥
ऋजूकृतसुजाताङ्ग्या ऋजुबुद्ध्याऽथ कुब्जया । प्रणयन्त्या स्वगेहाप्तिं प्राप्तमन्दस्मितौ मिथः ॥ १६ ॥
ततो विविशतुः शालां बलिसद्मगुहामिव । प्रथितां पृथुभिश्चापैः पन्नगैरिव भीषणैः ॥ १७ ॥
तत्र शैलनिभं शौरिस्त्रिदशैरपि दुर्दमम् । ददर्शाजगवप्रख्यं दम्भोलिकठिनं धनुः ॥ १८ ॥
स्वपूर्वप्रभवोदन्तमिदानींतनयन्निव । तदानम्य धनुर्भीमं बभञ्ज भुजलीलया ॥ १९ ॥
महता तस्य घोषेण विदद्रे द्विषतां मनः । सौधानि मथुरायाश्च शुष्काशनिविडम्बिना ॥ २० ॥
चापगोपचमूं हत्वा तौ जगद्धितमानुषौ । अतिलङ्घ्य धनुःशालां रङ्गद्वारमवापतुः ॥ २१ ॥
तत्र मृत्युमिव क्रुद्धं निदध्यतुररिंदमौ । नागं कुवलयापीडं निह्नुवानमिवाम्बरम् ॥ २२ ॥
तमासाद्य द्रुतं शौरिस्त्रासितत्रिदशद्विपम् । पञ्चवक्त्र इवाक्रम्य पातयामास भूतले ॥ २३ ॥
तस्य दन्तौ समुद्धृत्य श्वेताद्रिशिखरोपमौ । विदधाते यदुश्रेष्ठौ मल्लयुद्धमहायुधे ॥ २४ ॥
सह गोपैरधिष्ठाय रङ्गमध्यमरिंदमौ । बलिजिद्बलभद्रश्च बालवृत्तैरदीव्यताम् ॥ २५ ॥
नृपोपहूतैरथ तौ विहारैक्यमवापतुः । नर्मकारकजल्पाकनटनर्तकगायकैः ॥ २६ ॥
जनस्य महतस्तत्र जनयामासतुस्तदा । महता कान्तिवर्षेण दिदृक्षां देवमातृकाम् ॥ २७ ॥
उपवेदमधीयुर्ये रणार्थं रङ्गदर्शिनः । तमेव ते द्विधाभूतं तावुभावभिमेनिरे ॥ २८ ॥
तदालोकनलाभेन सामाजिकजनस्तदा । अनिदंपूर्वमाह्लादमपवृक्त इवान्वभूत् ॥ २९ ॥
बिम्बिताकृतयो नार्यस्तद्देहमणिदर्पणे । तत्परिष्वङ्गनिर्वेशमयत्नादिव लेभिरे ॥ ३० ॥
गीतमञ्जुगिरस्तत्र नृत्तसंवादिविभ्रमाः । मञ्चेषु हरिद्राक्षीद्वरस्त्रीर्मदिरेक्षणाः ॥ ३१ ॥
धृतहेतिपरिष्कारान्धीरोद्धतविलोकितान् । ददर्श पृथिवीपालान्देवानिव दिवश्च्युतान् ॥ ३२ ॥
तमसामिव संघातं समाहारमिवैनसाम् । तुङ्गमञ्चगतं कंसं तुष्टो हरिरवैक्षत ॥ ३३ ॥
ललितारम्भया वृत्त्या रङ्गभाजां रसावहा । नरवृत्तान्तविहृतिर्ववृधे रामकृष्णयोः ॥ ३४ ॥
विदधे सिंहनादेन तारेण यदुसिंहयोः । गर्जितं दैत्यमल्लानां गोमायुगणवाशितम् ॥ ३५ ॥
तावुभौ डिम्भवपुषौ ख्यातवीर्यपराक्रमौ । चाणूरो मुष्टिकश्च द्वौ नियोद्धुमभिजग्मतुः ॥ ३६ ॥

अहो महदुपक्रान्तमत्याहितमिदं यतः । अशिक्षितरणौ बालौ मल्लयुद्धे नियोजितौ ॥ ३७ ॥
शिरीषललितैरङ्गैश्चेष्टितैरपि पेशलैः । अद्रिसारकठोराभ्यां कथं योद्धुमिमौ स्थितौ ॥ ३८ ॥
पश्यद्भिरवशैर्नूनं पौरजानपदैर्जनैः । पापमेतदनुज्ञातं परपिण्डपरायणैः ॥ ३९ ॥
मधुकैटभदुर्दान्तौ मल्लबृन्दारकाविमौ । यदि जेष्यति यः कश्चित् स किं न पुरुषोत्तमः ॥ ४० ॥
अथवा पूतनादीनामप्रयत्नेन घातुकौ । नियुद्धे मल्लमुख्येभ्यो नालमेतौ न वा कथम् ॥ ४१ ॥
जनवादमिमं शृण्वञ्जातहासो जनार्दनः । भुजमास्फोटयामास भूभारहरणे क्षमम् ॥ ४२ ॥
तदास्फोटितशब्देन स्फुटत्कर्णस्य भूयसा । कंसमल्लगणस्यासीत्कथा गोपालकाश्रया ॥ ४३ ॥
गोपयुद्धधिया जिह्मश्चाणूरः कूणितेक्षणः । पुष्पपेषमिवोत्पश्यन्त्राद्रवत्पुष्करेक्षणम् ॥ ४३ ॥
यथोचे विषमं तत्र नियुद्धं स्थूलदृष्टिभिः । तत्त्वदृष्टिभिरप्येवं विश्वाधिकबले हरौ ॥ ४५ ॥
न्यूनाधिकसमारम्भो विभुस्तत्र विहारतः । विषादप्रीतिसंदेहान् सभ्यानां समतानयत् ॥ ४६ ॥
स बालः प्रचयं प्राप बालातप इव क्रमात् । नीहार इव चाणूरः शनैरपचयं ययौ ॥ ४७ ॥
वारितेष्वथ वाद्येषु विषण्णेन महीभृता । दिव्यदुन्दुभयो नेदुर्निगमध्वाननिर्भराः ॥ ४८ ॥
वल्गता बलभद्रेण कृष्णेन च वसुंधरा । वादितमिव दध्वान मथुरेन्द्रभयानकम् ॥ ४९ ॥
भीमकालियभोगीन्द्रस्फटारङ्गमहानटः । मल्लरङ्गनटं दैत्यं मधुमाथं ममाथ सः ॥ ५० ॥
मुष्टिवातेन रामस्य मुष्टिकश्च निपातितः । भोजाधिपमहोत्पातं भूमिकम्पमवर्तयत् ॥ ५१ ॥
रामरामानुजाभ्यां तौ रावणेन्द्रजिताविव । नमयामासतुः पृथ्वीं नगपातं निपातितौ ॥ ५२ ॥
शायितौ वीरशयने दृष्ट्वा चाणूरमुष्टिकौ । द्रुतमभ्यद्रवन्कृष्णं तत्र तोसकलादयः ॥ ५३ ॥
स तानपि नियुद्धेन वसुधायां न्यपातयत् । कालो युगपदुद्भूतान्कल्पान्तमिहिरानिव ॥ ५४ ॥
गरुत्मानिव भूभागाद्गगनाभोगमायतम् । कंसमञ्चमपद्वारादुदप्लवत केशवः ॥ ५५ ॥
कचग्रहेण विवशं कंसमाकृष्य पातयन् । पतन्वक्षःस्थले तस्य तत्सत्त्वमुदपाटयत् ॥ ५६ ॥
महामोहमिवाक्रम्य मातुलं मधुसूदनः । विवेक इव वृत्तस्थमुग्रसेनममोचयत् ॥ ५७ ॥
ददौ च कंसभृत्यानां ददतां तत्र जीवितम् । उन्मुखत्रिदशप्रेक्ष्यामूर्ध्वां गतिमनुत्तमाम् ॥ ५८ ॥
कंसकर्षणमण्डल्यो गम्भीरास्तत्र चक्रिरे । रणलक्ष्मीनिवासस्य रङ्गस्य परिखा इव ॥ ५९ ॥
सुदामनामा कंसस्य सोदरस्त्वरितः क्रुधा । बलेन गमितः क्षिप्रमग्रजेन गतां गतिम् ॥ ६० ॥
अनायुधमहायुद्धं दृष्ट्वा हृषितरोमभिः । प्रवातकदलप्रख्यैः प्राश्निकैरभितः स्थितम् ॥ ६१ ॥
कृतिनस्तादृशं युद्धं किलिकिञ्चितयन्त्रिता । लीना इव च पश्यन्तो लिखिता इव चाभवन् ॥ ६२ ॥
सिद्धाश्च दिवि तत्तादृक्तालकल्पिततोण्डवाः हर्षदुग्धाब्धिकल्लोलं हाहाकारमकल्पयन् ॥ ६३ ॥

अथ तौ भीमदोर्दण्डकण्डूकर्षणतोषितौ । पितृभ्यां दृष्टजन्याभ्यामुपसृत्य प्रणेमतुः ॥ ६४ ॥
तौ च तौ मृदितारातिरक्तचन्दनरञ्जितौ । अश्रुभिः प्रीतिनिष्यन्दैः पितरावभ्यषिञ्चताम् ॥ ६५ ॥
विबुधत्वमिव प्राप्तो वसुदेवस्सुतेक्षणात् । सतत्त्वप्रतिबोधेन सात्वतां पतिमस्तुत ॥ ६६ ॥
नमस्ते नाभिनालीकरजसा सृष्टवेधसे । अजाय सर्ववेदानामेकवेद्याय विष्णवे ॥ ६७ ॥
अनन्याधारमाधारमनन्येश्वरमीश्वरम् । अनुशृण्वन्ति सन्तस्त्वामनन्याधिपतिं पतिम् ॥ ६८ ॥
अभङ्गुररसं भोग्यमनपायं रसायनम् । अक्षयं धर्मसर्वस्वमविदुस्तव कीर्तनम् ॥ ६९ ॥
अनुग्रहदशादीतमशेषार्थप्रकाशकम् । दयासंप्लुतमाहुस्त्वां दीपमन्तस्तमोपहम् ॥ ७० ॥
देवकी दनुजस्थूणा दिव्यं धाम व्रजाङ्गणम् । रमा राधादयश्चेति राशिभेदैर्न भिद्यसे ॥ ७१ ॥
नियन्ता सर्वभूतानां नियन्तव्यैर्नियम्यसे । पितामहमुखैः पुत्री मम पुत्रोऽसि मायया ॥ ७२ ॥
महता त्वत्पदेनैव मारुतिन्यायमाश्रिताः । निस्तरन्त्यचिरात्सन्तो दुस्तरं भवसागरम् ॥ ७३ ॥
अहितोदन्वदौर्वाग्निमशेषोत्कर्षमातरम् । भवभैमरथीं भक्तिं भजन्ति त्वयि साधवः ॥ ७४ ॥
भरन्यासाश्वयुक्तेन भाववेगप्रधाविना । मनोरथेन गन्तव्यस्सारथिश्च भवान् सताम् ॥ ७५ ॥
वयं तु भवता ग्राह्या वासनादुर्गभेदिना । मनागिव समुद्बोध्य मा पुनर्मूमुहद्भवान् ॥ ७६ ॥
महतामपि निष्कम्पा मनुष्यत्वमतिस्त्वयि । दृढलक्षितचिह्नानां दिङ्मोह इव दुर्दमः ॥ ७७ ॥
दुरन्तसुखखद्योतं दुःखान्धतमसावृतम् । निजेनैव प्रकाशेन निशीथमुपरुन्धि नः ॥ ७८ ॥
मशकानिव मातङ्गः कंसमुख्यानिमान्क्षिपन् । यदि विस्मयनीयस्त्वं विस्मये किं न विस्मयः ॥ ७९ ॥
नखलीलाविदार्येषु नाथेषु विबुधद्विषाम् । परिष्करणपर्यायाः पञ्चापि तव हेतयः ॥ ८० ॥
कालनेमिविकारेऽस्मिन् कंसे विमथिते त्वया । ईदृशामितरेषां च दत्त एव जलाञ्जलिः ॥ ८१ ॥
नमितायतविष्कम्भा दानवप्रभवैः क्षमा । किंचिदुत्तम्भितेवाऽद्य कंसभारापहारतः ॥ ८२ ॥
न खल्वतिशयं कंचिदियमाधातुमर्हति । सुमणावञ्जनकलेव स्तुतिरस्मत्कृता त्वयि ॥ ८३ ॥
इति विज्ञापितस्तेन व्रीडादिव नतो विभुः । बालोपलालनमिदं भव्यवृत्तिरभावयत् ॥ ८४ ॥
स वाचा सान्त्वयामास पितरं दीनचेतसम् । स्ववक्त्रेन्दुविनिष्यन्दिसुधापूरितकुल्यया ॥ ८५ ॥
गम्भीरमधुरां तस्य गिरं निगमगन्धिनीम् । श्रुत्वा मुक्तिसखीं प्राप मुदमानकदुन्दुभिः ॥ ८६ ॥
देवकी च परिष्वज्य सुतं वात्सल्यनिर्भरा । नन्दगोपवधूलब्धं नवमानन्दमन्वभूत् ॥ ८७ ॥
भूयः प्रादुरभूत्तस्य भुजयुग्मं तिरोहितम् । तथापि तादृशं मर्त्यं तममन्यन्त तामसाः ॥ ८८ ॥
बभूव बलभद्रस्य तेन विश्वातिशायिना । शिरसा विधृतस्यापि किरीटस्येव शेषता ॥ ८९ ॥
क्रियमाणपरिष्कारः किरीटाद्यैस्स बन्धुरैः । तानि तान्येव दिव्यानि तत्तदङ्गैरभूषयत् ॥ ९० ॥

अशोभत शुभं छत्रं तस्य राजन्यलक्षणम् । तन्नाभिपुण्डरीकस्य रूपान्तरमिवोदितम् ॥ ९१ ॥
चामरद्वितयं शौरेः समया मुखपङ्कजम् । शुशुभे सप्रतिच्छन्दा हंसमूर्तिरिव स्वयम् ॥ ९२ ॥
स चन्द्र इव संपूर्णः प्रथमो यदुभूभृताम् । पुनरुत्निद्रयामास कीर्तिं कुमुदिनीमिव ॥ ९३ ॥
अभजन्त द्विजेन्द्रास्तमतद्भोगपराङ्मुखाः । सर्गाधिकारान्निर्विद्य(र्वाप्य) शान्ता इव पितामहाः ॥ ९४ ॥
अहार्यान् यदुवंशस्य स भोगान्समकल्पयत् । स्वपर्यङ्कभुजङ्गस्य फणामणिगणानिव ॥ ९५ ॥
अमरत्वाय पर्याप्तं तन्मुखेन्दुसमुद्भवम् । सुधेव परिवारेभ्यः सस्वदे सूनृतं वचः ॥ ९६ ॥
प्रार्थितोऽपि स राज्याय प्रभावज्ञैर्यदूत्तमैः । अरोचयत राजानमुग्रसेनं वयोधिकम् ॥ ९७ ॥
न्यस्तरक्षाभरो राज्ञा यौवराज्यमुपाश्रितः । शुशुभे पारतन्त्र्येण स्वातन्त्र्यवशवर्तिना ॥ ९८ ॥
तस्य गोपायतः पृथ्वीं गोपालकुहनात्यजः । पर्युपास्त पदं धन्या पार्थिवश्रीरनुत्तमा ॥ ९९ ॥
कृतवीराभिषेकं तं क्लृप्तकल्याणकौतुकम् । तुष्टुवुस्समये वेदाः सौस्नातिकपुरस्कृताः ॥ १०० ॥
शक्तिभिस्तिसृभिर्दीप्तो विवस्वानिव दीप्तिभिः । स्वपदं पृथिवीं चक्रे सुहृद्भिस्सूरिभिर्वृतः ॥ १०१ ॥
विक्लृप्तं तस्य बर्हाद्यं हेमरत्नविभूषणैः । वैरोचनिहृतानीतः किरीटो न व्यकल्पत ॥ १०२ ॥
सप्तिभिः सैन्यसुग्रीवमेघपुष्पवलाहकैः । व्यक्तिमन्तोऽभवन्वेदास्त्यजन्तो धेनुभूमिकाम् ॥ १०३ ॥
पद्माक्रमलदायादं पदं तस्य स्वमौलिभिः । श्रुतयो धारयामासुः पादपीठीकृतात्मभिः ॥ १०४ ॥
स वेणुः शङ्खरूपेण प्राचा परिपचेलिमः । अगोपीसंविभागार्हं पपौ तस्याधरामृतम् ॥ १०५ ॥
दिदेश सान्दीपनये धनुर्वेदोपदेशिने । स्वपदारूढतनयप्रत्यानयनदक्षिणाम् ॥ १०६ ॥
प्रहितां(तं) पुरुहूतेन स्वसंकल्पानुवर्तिना । कंसजित्कंसपितरं सुधर्मामध्यवासयत् ॥ १०७ ॥
अशेषरत्नचित्रां तामतीतस्तुतिगोचराम् । अद्वैतमिव सर्वेषामद्भुतानाममन्यत ॥ १०८ ॥
स च तस्यानुभावेन निध्यातनयपद्धतिः । प्रजापालनधर्मस्य पारदृश्वतमोऽभवत् ॥ १०९ ॥
कृष्णपक्षमपि प्राप्य स राजा विश्वरञ्जकः । प्रापद्यत परां वृद्धिं सुमनस्स्वादनक्षमाम् ॥ ११० ॥
मलिनैः सततासारैः मन्त्रिभिश्चपलान्वितैः । विमुक्तः स बभौ भास्वान् मेघैरिव जलाश्रयैः ॥ १११ ॥
प्रचितं बहुभिस्तीर्थैः तस्य गूढं चिकीर्षितम् । सारस्वतमिव स्रोतः स्थानेस्थाने व्यजृम्भत ॥ ११२ ॥
स्थानसंरक्षकस्तस्य मन्त्रस्तर्क इवानयः । अङ्गपञ्चकसंपत्त्या विपक्षे दण्डतां ययौ ॥ ११३ ॥
स्वतश्शुद्धां यथास्थानं रोषरागवतीं धियम् । स दधे यमुनाशोणशबलामिव जाह्नवीम् ॥ ११४ ॥
सप्तभिस्सामदानाद्यैरुपायैः स्थानपातिभिः । द्विनवद्वीपसंभूतं रत्नजातमजीहरत् ॥ ११५ ॥
अनुगन्ता स्वनेतॄणामुदये विश्वरञ्जकः । दूरीकृततमाः सोऽभूत् द्वितीय इव भानुमान् ॥ ११६ ॥
सञ्चितस्य धनौघस्य स्थानसंचारणेन सः । तटाकस्येव पूर्णस्य परीवाहमकल्पयत् ॥ ११७ ॥

आसागरान्तमवमत्य महीपतीन्द्रान् भूम्ना निजेन परिहृत्य ययातिशापम् ।
ओजोनिरोधकमिलाश्रयमुग्रसेनं राजानमेकमकरोज्जगदेकनाथः ॥ ११८ ॥
क्षितावयं क्षत्त्रियवृत्त्या बहुशाखं मग्नं शापोदन्वति मान्यं यदुवंशम् ।
इच्छाधीनखेतरसर्वः स्वमहिम्ना रक्षागोपो रामयवीयानुदहार्षीत् ॥ ११९ ॥

इति श्रीकवितार्किकसिंहस्य सर्वतन्त्रस्वतन्त्रस्य श्रीमद्वेदान्ताचार्यस्य कृतिषु यादवाभ्युदयकाव्ये दशमः सर्गः ।

११. एकादशः सर्गः

तदद्भुतं क्रीडितकं क्रमेण श्रुत्वा हरेरप्रतिमानशक्तेः । महाबलान्कंसवधादिजन्मा मन्युः प्रपेदे मगधेन्द्रमुख्यान् ॥ १ ॥
गोपालडिम्भो नरपालहन्ता कुले यदोरञ्चितमातपत्रम् । अन्यच्च भूम्यामधरोत्तरत्वं हन्तेति वादान्प्रभुरभ्यनन्दत् ॥ २ ॥
हलादिभिर्हेतिवरैर्यथार्हं रथाङ्गमुख्यैरपि रामकृष्णौ । स्ववृत्तियोग्यावसरोपयातैः प्राचीं श्रियं प्रादुरभावयेताम् ॥ ३ ॥
स दैत्यजिद्वध्यवरूथिनीनां संप्रापकं सारथिमात्रशेषम् । पुनः प्रवृत्तानुशयं पुरीं स्वां निन्ये जरासन्धमहार्यसन्धः ॥
समाहृतैः सैन्यमहासमुद्रैरायातमष्टादश सांपरायान् । देहावशेषं प्रजिघाय दीनं देहेन भीमेन विभेत्तुमिच्छन् ॥ ५ ॥
स्वदत्तशक्त्या मुचुकुन्ददृष्ट्या भस्मावशेषो भविता द्रुतं यः । कलेरिवात्मानमनन्तदोषं यं कालपूर्वं यवनं प्रचख्युः ॥
बलस्य च स्वस्य च बाहुभूम्ना यदाहृतम्लेच्छमृगाधिपानाम् । सहस्रकोटीगुणितं सहस्रं पञ्चत्वमायास्यति पञ्चसंख्यम् ॥
तदागमे यादवपुङ्गवानां विश्रावमानोपनतं विषादम् । निवारयामास न वासुदेवः प्रख्यापयन्ब्राह्ममृषेः प्रभावम् ॥ ८ ॥
निसर्गनिध्येयपरावरोऽसौ संमन्त्र्य सार्धं यदुवंशवृद्धैः । विहातुमिच्छन्मथुरां शुभंयुः संकल्पयामास पुरीं तदन्याम् ॥९॥
स्वयं प्रवृत्तैरपि वृष्णिवीरैस्त्रातुं क्षमां त्रासितदैत्यलोकः । अनन्यसाधारणशक्तिरन्यां संकल्पयामास पुरीमपूर्वाम् ॥ १० ॥
जहौ धरित्रीमिव जामदग्न्यः कौलीमयोध्यामिव कोसलेन्द्रः । अचिन्त्यवृत्तिर्मथुरामनिन्द्यां तज्जन्मजातो महिमा तु नैनाम् ॥
परित्यजन्नप्यभिमत्य तिष्ठन्व्याप्तः शुभं व्यक्तिपदं तदग्र्यम् । अनन्यभाजामभजत्स देवस्तस्मिन्सतां प्रागिव संनिधानम् ॥
अहंसपद्मामिव वाहिनीं तां वीतेन्दुतारामिव वासतेयीम् । समाप्तकार्यामिव सत्रशालां शून्यां पुरीं प्रेक्ष्य जगाम शौरिः ॥
चित्रावशेषद्विरदाश्वयोधा शुकादिसंभाषणशेषसूक्ता । मणिप्रभाशेषितदीपिका सा नाम्नैव माधुर्यवती तदासीत् ॥ १४ ॥
प्राचीमनादृत्य निवासभूमिं प्रत्यङ्मुखीं पद्धतिमाददाना । स्थिरं पदं प्राप्तुमियेष सेना सत्त्वाधिका धीरिव सात्त्वतानाम् ॥
उत्सारयन् धूलिमिवाग्रयायी विनिर्दिशन्वासमिवातिदूरात् । प्रत्युद्गमाय त्वरयन्निवाब्धिं मरुद्ववौ मन्दविधूतकेतुः ॥ १६ ॥
प्रभूतभीमोन्नतनागनक्रा पारिप्लवैरूर्मिमती तुरङ्गैः । अपूर्ववारांनिधिमाव्रजन्ती स्वयं तथा शौरिचमूरभूत्सा ॥ १७ ॥
समेति मां सात्त्वतवाहिनीयं सिष्णासया हन्त जिगीषया वा । इति प्रभूताद्भुतवैभवां तामुपेन्द्रनाथामुदधिः शशङ्के ॥
गतागतैर्योद्धुमिव प्रवृत्तैरा(त्तावा)सीदतामद्भुतभीमवेगौ । मिथःप्रतिच्छन्दतया प्रतीक्ष्यौ वेलावने सैन्यमहासमुद्रौ ॥ १९ ॥

महीयसा सैन्यरवेण सद्यः पयोधिरन्तर्हिततीव्रघोषः । प्रकम्पमानो भृशमाबभासे भयेन तूष्णीमिव भाव्यमानः ॥ २० ॥
प्रतीक्ष्य सेनामुपधावमानां पत्या नदीनां प्रणिधीयमानः । प्रकाशयन्सर्वजनानुकूल्यं समीरणो मन्दतरं चचार ॥ २१ ॥
वदन्निव स्वागतमागतेभ्यः प्रभूतसन्तोषभवैः प्रणादैः । तरङ्गहस्तप्रहितैः सरत्नानभ्यर्चयामास यदून्पयोभिः ॥ २२ ॥
चिरप्रयातं परिहृत्य शय्यामभ्यागतं वारिधिरादरेण । मिथःसमायोजितवीचिहस्तः प्रायः प्रभुं प्रार्थयत प्रसादम् ॥२३॥
निवेश्य सेनामुदधेः समीपे तालाङ्कसंभावितराजताले । दयार्द्रमेघोपमदेहभूमा विश्वंभरो विश्रमयांचकार ॥ २४ ॥
कदाचिदात्मानमवाप्तरत्नं कपालिनं चन्द्रकलावतंसम् । क्षमं सुभिक्षां च दिवं विधातुं ध्यातागतं सिन्धुमथादिदेश ॥२५॥
अनारतप्राप्तजयोद्यमानां धर्मं निजं धारयतां यदूनाम् । अपत्यरक्षोचितमन्तरीपं दिव्योपमं देयमिह त्वयेति ॥ २६ ॥
स तस्य दिक्पालनिवासकल्पां विधित्सतो वृष्णिपुरीं विशालाम् । अगाधपाथःपरिखाभिगुप्तं द्वीपं ददौ दुर्गविधानयोग्यम् ॥
बलोत्तराणामपि बह्वमित्रे स्फीतं यदूनां कुलमीक्षमाणः । अवन्ध्ययन्विश्वविदर्थशास्त्रं दुराक्रमं दुर्गमियेष कर्तुम् ॥२८॥
स शासिता शास्त्रमनुप्रतस्थे कर्मादिदे कर्मफलप्रदाता । प्रभुः स्वबुद्ध्यैव जगन्ति गोप्तुं कुर्वीत बाह्यैरपि किं न गुप्तिम् ॥
प्रभूतरत्नद्युतिकेसरं तत्प्रवालपत्रौघपरीतपार्श्वम् । स्थानं हरेरिष्टतमं तदासीत्संभूतिराजीवमिवेन्दिरायाः ॥ ३० ॥
प्रचोदितस्तत्र च विश्वकर्मा नाथप्रसत्त्यै नलिनासनाद्यैः । रथ्यादिवैचित्र्यवतीं वितेने राशिं गुणानामिव राजधानीम् ॥
स शिल्पविद्यां विधिनोपदिष्टामशेषतो नूनमधीत्य दाक्ष्यात् । शुभानि तस्यां भवनानि कर्तुं सौधेषु दिव्येषु चकार योग्याम्॥
गतागतार्थं हरिवाहिनीनां सेतुं च योगेन बबन्ध सिन्धौ । चकार दिग्भाग(काल)विमूढतां यः प्रत्यर्थिनां चक्रधरप्रभावात्
नलेन पूर्वं स्वसुतेन सृष्टान्नवीनमन्यूनतरं स्वक्लृप्तम् । समीक्ष्य तुष्यन्नपि विश्वकर्मा नाथाय रोचेत न वेत्यताम्यत् ॥
स सेतुरास्कन्दितकूलयुग्मः संकल्पितो वासवलोकतक्ष्णा । महापुरीं तां च महीं च मातुं मध्ये तुलादण्ड इवार्पितोऽभूत् ॥
निवेदितां निर्जरशिल्पिनैव स्वयं चमत्कारवता सुक्लृप्ताम् । अदृष्टपूर्वामिव विश्वदर्शी दृष्टिः सतां द्रष्टुमियेष नाथः ॥
निजप्रतिच्छन्दनिदर्शनीयां मृग्योपमानान्तरमृष्टकान्तिम् । उदन्वता दत्तकरेण देवः प्रदर्शितां पूर्वमवैक्षतैनाम् ॥ ३७ ॥
अनन्यदृष्टिं नगरी नवीना विस्मेरतां विश्वपतिं निनाय । स्वयंप्रभैः सौधभरैरुदारैस्तुङ्गैः सुमेरोरिव रत्नशृङ्गैः ॥ ३८ ॥
तामद्भुतां तारकिताग्रसौधां धर्मस्य पूर्णामिव योगसिद्धिम् । सपौरभृत्यः समयान्ववेक्षी विवेश वृष्ण्यन्धकयूथनाथः ॥
परेण नाकं प्रलयानभिज्ञामधीयते यस्य पुरीमचिन्त्याम् । स लोकनाथो विदधे सनाथां दूराधिकां द्वारवतीं दिवोऽपि ॥
विधाय यस्यां विदितैस्स्वचिह्नैर्यदून्यथास्थाननिवेशतुष्टान् । तामेव नाथस्त्रिदशाभिनन्द्यां त्यक्तामयोध्यां मधुरां च मेने ॥
उदन्वति व्योमतले च लग्नां दृष्ट्वोभया दर्पणदर्शनीये । यामद्भुतामात्मपुरीं च देवाः छायाममन्यन्त मिथस्समीक्ष्याम् ॥
प्राकारचक्रं पृथुभिस्तरङ्गैरास्फालयन्नम्बुधिरात्तवेगः । अमर्त्यमुख्यैरपि जातकोपैरक्षोभ्यतां व्याकुरुतेव यस्याः ॥ ४३ ॥
यत्सौधपर्यङ्कजुषां वधूनां संगृह्य निःश्वासगुणं समीरः । पद्मेषु नूनं प्रदिशन्प्रभाते गतागतं याति गवाक्षवर्त्मा ॥ ४४
जालानि यत्रागुरुधूम(प)जालैः संदिग्धपारावतसंनिधानैः । अवासयन्नूनमहार्यगन्धानासेदुषां नाकसदां विमानान् ॥ ४५
परार्घ्यरत्नप्रचितात्मभित्या प्रासादमालाभिरलंकृताङ्गी । नाथोपभोगानुगुणां पयोधौ ननन्द दृष्ट्वैव निजामभिख्याम् ॥४६॥

मणिप्रदीपप्रशमप्रयुक्ते विहारचूर्णे विफले वधूनाम् । अपत्रपायाः समयेऽपि यस्यामभूदनास्था परमार्थदीपे ॥ ४७ ॥
प्रायेण यत्र प्रमदाजनानां नित्यं गुणैरप्रतिमैर्निरुद्धाः । संस्कारयोगादपि लब्धसत्त्वाश्चित्रार्पिता नाकसदो न चेरुः ॥
यदन्तरे यामिकवारणानामासेदुषामम्बुनिधेरभिख्याम् । कराभिमर्शेषु पुनश्चकासुः कल्लोललग्ना इव कर्णशङ्खाः ॥ ४९ ॥
सौधेषु यस्यां युवसेवितेषु त्रिविष्टपादप्यधिकोन्नतेषु । व्रीडातिभारान्नमिता इवासन् वैमानिकैरध्युषिता विमानाः ॥५०॥
न षड्भिरासन्व्यसनानि पुंसां यद्वासिनामीतिभिरूर्मिभिर्वा । अयोगयत्नेन विनैव चान्ते जज्ञे जगद्धातरि बुद्धिरेका ॥
अदेशकालप्रविभागभाजा भूम्ना जगद्धातुरचिन्त्यभूम्नः । यस्यां विहारोपवनान्यभूवन्समाधियोग्यानि तपोवनानि ॥ ५२ ॥
अनंहसामध्वरदीक्षितानामाह्वानतः प्रागपि संनिधानात् । अभुङ्क्त कृत्स्नानि हवींषि नित्यं यत्र स्वयं यज्ञतनुः स देवः ॥
रतिप्रसूता इव राजकन्या रसोदधेरूर्मिपदं भजन्त्यः । विरक्तभाग्यं तमवाप्य यस्यां रागोपपन्ना रमयांबभूवु ॥ ५४ ॥
प्रवालचित्रीकृतजालकश्रीः सालावृता संभृतपत्रजाला । परिष्कृता भद्रमृगादिभिर्या बभौ सरस्येव विहारवन्या ॥ ५५ ॥
ध्वजाग्रभिन्नात्तुहिनांशुबिम्बादनुक्षरन्त्या सुधयाऽनुलिप्तैः । चिरप्रक्लृप्तैरपि यत्र सौधैर्नित्यं नवीनैरिव निर्बभासे ॥ ५६ ॥
स्ववैभवैरप्रतिरूपशोभैः व्यक्तश्रियो वाङ्मनसा्नि(ति)वृत्तैः । तिरोदधुर्यत्र नरेन्द्रवासाः स्वयंप्रभां देवसभां सुधर्माम् ॥५७॥
विभूतिभेदैरनुपप्लवैर्या भोगार्थिनां भूमिगताऽप्यभौमैः । निवारयामास तपोधनानां वासादरं वासवराजधान्याम् ॥ ५८ ॥
यत्सौधरत्नप्रकरेषु विष्वक्प्रसारितैरन्वहमैकमुख्यात् । करैः सहस्रेण गृहीतदीप्तिः प्रद्योतते नूनमतीव भास्वान् ॥ ५९ ॥
यच्चन्द्रशालासु निषेदुषीणां मृगीदृशां हारमणिप्रकाशैः । तिरस्क्रियां प्राप्य विलज्जमानास्तारागणा नूनमधश्चरन्ति ॥६०
गृहेषु यस्यां मणिभित्तिभागे प्रतिक्षणं दृष्टमुखेन्दुबिम्बः । वधूजनः केवलमग्रहस्तैरादत्त मङ्गल्यतयात्मदर्शम् ॥ ६१ ॥
अनन्तचित्रप्रतिमाभिरामैरजस्रमाक्रान्तदिशावकाशैः । अभावयद्गोपुरवैभवैर्या विश्वप्रसूतेरिव वैश्वरूप्यम् ॥ ६२ ॥
सरोभिरुल्लासितपुष्करश्रीः सङ्गोज्झितैः सङ्गमितप्रयागा । प्रभासिता रत्नगणांशुभिर्या धर्माश्रयाणामिव संसदासीत् ॥६३॥
हसद्भिरुच्चैःश्रवसं हयाग्र्यैरैरावतं दन्तिवरैश्च दृप्तैः । नरोत्तमैर्नाकसदश्च याऽभूत्सुभ्रूभिरप्यप्सरसः स्वयं द्यौः ॥ ६४ ॥
वप्रेषु यस्याः स्फटिकप्रदेशान्द्वाराभिमानाद्द्रुतमापतन्तः । अवापुरागन्तुजनाः सलीलैरन्तःस्मितैर्नागरकैर्निरोधम् ॥ ६५ ॥
पयोभिरच्छस्फटिकद्रवाभैः दवीयसां दर्शनमादधानैः । सुधाधिकस्वादुरसैरविन्दन् स्वान्तोपमां यत्र सतां सरस्यः ॥६६॥
यामेकचित्तः प्रसमीक्ष्य तुष्यन् यादोनिधेराहितदिष्टिवृद्धिम् । लज्जामयासीदिव विश्वकर्मा लङ्कादिनिर्माणकथाप्रसङ्गे ॥६७
समग्ररत्नौघशुभाकृतिं यां सनायकां मध्यजुषा त्रिधाम्ना । रम्यां हि हृद्यां हृदयेन नूनं रत्नाकरो रत्नमधत्त भूषाम् ॥
अभिन्नसत्त्वान्नभसः परस्मात्क्षीरोदधेरंशुमतश्च बिम्बात् । रमासखस्य प्रणिधानभाजां याऽभूत्प्रियं व्यक्तिपदं पृथिव्याम् ॥
यत्सौधभाजां निशि सुन्दरीणां मुखेन्दुभिश्चूषितकान्तिमिन्दुम् । सद्यः स्वनिष्यन्दसुधाप्रवाहैराप्याययामासुरिवेन्दुकान्ताः
उद्वेलचञ्चत्तुरगोर्मिमालामुद्घोषितामुत्सवतूर्यघोषैः । प्रभूतरत्नौघनिधिं पयोधिर्यामद्भुतां या च तमन्वकार्षीत् ॥ ७१ ॥
यद्वप्रशैलेषु दिवाऽपि सिन्धोरास्फालनादुत्पतितैः पृषद्भिः । उत्क्षिप्तमुक्ताफलदर्शनीयैरालक्ष्यतारौघमभूद्विहायः ॥ ७२ ॥
कलत्रपुत्रादिजुषामजस्रं दीर्घायुषां यत्र सतां जनानाम् । धर्मैकभाजामितरे पुमर्थाः प्रायः स्वयं संनिदधुः स्वभूत्यै ॥

रराज सा रामजनार्दनाभ्यां प्राप्तप्रकाशापि यदुप्रवीरैः । सत्येव तारानिकरे त्रिलोकी चक्षुष्मती चन्द्रदिवाकराभ्याम् ॥

प्रभुणा सहस्रवदनेन वर्ण्यतां द्विगुणैरमुष्य नयनैरवेक्ष्यताम् ।
श्रुतिभिश्च तस्य बहुधा निशम्यतामधिकां ततः श्रियमवाप सा पुरी ॥ ७५ ॥

स्वयमजनि किमत्र श्वेतमेवान्तरीपं परिणतमुत किंचिद्भागधेयं पृथिव्याः ।
वरुणनगरमन्यद्वारिधेरुत्थितं वा किमिदमिति पुरं तत्कीर्तयन्ति स्म पौराः ॥ ७६ ॥

रामप्रष्ठैरधिवसति सा राजधानी जगाहे लोकाधीशो सह बहुमतैर्लोकपालैरिवान्यैः ।
आश्चर्याणां प्रकृतिरियमित्यद्भुतावेशयोग्यामप्रत्यूहामनितरतुलारोहणीयामभिख्याम् ॥ ७७ ॥

तन्मध्ये विरचितशिल्पमेरुकल्पं वैचित्र्यादपहृतवैजयन्तगर्वम् ।
प्रस्पष्टं निजमिव पारमेष्ठ्यमुर्व्यां प्रासादं प्रभुरधिवासयांचकार ॥ ७८ ॥

रामः पुनर्व्रजमुपेत्य विहारभेदैराश्वासयन् सहचरैः सुहृदश्च सर्वान् ।
विश्राणितां दुहितरं वरुणेन विन्दन् सीरावकृष्टयमुनास्नपितो विजह्रे ॥ ७९ ॥

प्रत्यञ्चमब्धिमवधूतवतोऽतिदूरं दग्धुश्च कूलमिव दक्षिणमस्त्रभूम्ना ।
आकर्षतश्च सरितं सवितृप्रसूतां रामस्य तस्य शुशुभे रसिकस्य लीला ॥ ८० ॥

पद्मयोनिवचनादुपनीतां प्राक्तनीं प्रियतमामिव कान्तिम् । रेवतस्य तनयामनुरूपां रेवतीं च परिणीय स रेमे ॥ ८१ ॥

इति श्रीकवितार्किकसिंहस्य सर्वतन्त्रस्वतन्त्रस्य श्रीमद्वेदान्ताचार्यस्य कृतिषु यादवाभ्युदयकाव्ये एकादशः सर्गः ।

१२. द्वादशः सर्गः

तथाविधानन्दमहापयोधेस्तरङ्गवृत्त्या भजतोऽवतारान् । अशेषरूपेष्वनुरूपरूपा देवी जगन्नेतुरनुप्रजज्ञे ॥ १ ॥

सा तस्य नित्योदितदिव्यधाम्नः पत्युः प्रिया भानुमतः प्रभेव । अध्यासितुर्द्वारवतीमदूराद्व्यक्तिं शुभां प्राप विदर्भदेशे ॥

शिखण्डकं निष्प्रतिमं श्रुतीनां शृङ्गारलीलोपमविश्वकृत्यम् । अधीयते तन्मिथुनं स्वभावादन्योन्यजीवातुमनन्यभोग्यम् ॥३॥

दयेव नित्यं दयिता त्रिधाम्नः सर्वेषु भावेषु समानभावा । परावराणां जननी प्रजानामासीद्विदर्भाधिपतेरपत्यम् ॥ ४ ॥

महीतलान्मैथिलसीरकृष्टात्क्षीरोदधेराहितमन्थशैलात् । भृगूद्वहात्ख्यातिमतश्च याऽभूत्सा भीष्मकादभ्युदियाय भूयः ॥५॥

अमन्यतैनां तनयां स राजा रुक्मश्च मोहादनुजामजन्याम् । यामेकपत्नीमनघस्य पुंसः प्रजासृजां मातरमामनन्ति ॥६॥

त्यक्त्वाऽपराः स्त्रीर्गुणराशिरेनां शरण्यभूतां शरणं प्रपेदे । प्रायेण दोषैरविविक्तवासाद्भीतः स्वयं भीष्मकराजकन्याम् ॥७॥

आरब्धदेहामिव भागधेयैरक्षीणि लक्ष्यान्तरतो नियन्त्रीम् । सुतामिमां प्राप्य सुधामिवान्याममर्त्यकल्पौ पितरावभूताम् ॥

अनन्यवृत्त्या घनतामुपेतैरप्रौढसूर्येन्दुमयूखजालैः । सुवर्णरत्नैरथवा प्रक्लृप्तां सुतां सुजाताकृतिमन्वभूताम् ॥ ९ ॥

महीयसीं मङ्गलदीपमालां विद्युत्प्रकाशा विदधे कुमारी । आकल्परत्नांशुतिरस्करिण्या दीप्त्या रजन्यामपि दीनभासम् ॥
कलामिवार्धामकठोरधाम्नः पुण्योदयानामिव पूर्वचर्याम् । प्ररोहवेलामिव कान्तिवल्ल्याः प्रैक्षन्त शुद्धान्तमृगीदृशस्ताम् ॥
आत्माधिकारादधिकामवस्थामयत्नतो नूनमवाप्तुकामा । वार्तानभिज्ञे वयसि स्थितां तां वाग्देवता वन्दिमुखे ववन्दे ॥
प्रदित्समानेन हरेरभीष्टं कामेन सा कल्पलतेव सृष्टा । पित्रोरिवानन्यदृशां प्रजानामाशंसया सार्धमवाप वृद्धिम् ॥१३॥
पद्मादिरेखाप्रथमानभूमा निर्धार्यमाणा निगमैरभिज्ञैः । तदङ्घ्रिविन्यासमिषेण जज्ञे भूमेस्तदा भूषणपङ्क्तिरग्र्या ॥ १४ ॥
अदृश्यभेदैरतिसूक्ष्मभावाज्जज्ञे जगन्मङ्गलतां दधानैः । विहारलौल्याद्विषये(विधे)षु तस्या गतेषु वाक्येषु च नृत्तगीतैः ॥
यदप्सरःपाणिसरोजमुक्तं प्रसूनवर्षं निपपात तस्याम् । अपूरि तस्यैव रजोभिरग्र्यैरपांसुला पांसुविहारवाञ्छाम् ॥१६॥
यदृच्छया तत्र परागजालैर्यानेव सा केलिगृहानकार्षीत् । ततः परं त्वष्टुरमी समीची महेन्द्रशालाविधिमातृकाऽभूत् ॥
चतुर्दशैतानि जगन्ति यस्याः क्षेमाश्रितं क्रीडनकं बभूव । पर्याप्तलीला मुमुदे तदैषा पाञ्चालिकापञ्जरशारिकाद्यैः ॥
आस्वादनीयान्यधिकं श्रुतीनां मुग्धाभिजातानि वचांसि तस्याः । प्रायेण लौल्यादधिकृत्य खिन्ना विधिप्रिया व्याहरतान्यभाषाः
अविप्लुतव्याकरणानि तस्याः क्रमेण शिक्षानियताक्षराणि । अनुश्रवाणामनवप्रवृत्तेरादेशदायीनि वचांस्यभूवन् ॥ २० ॥
विभूतयस्तत्र दिशांपतीनामात्मीयया देवतयाऽवतीर्णाः । स्वचिह्नभेदानपरिबर्हयन्त्यः प्रपेदिरे तत्परिवारभावम् ॥ २१ ॥
वेदालवाले विहितस्थितिं तां रम्यप्रतानामिव रत्नवल्लीम् । स्तनादिलक्ष्यस्तबकादिचिह्नैराविष्कृतं यौवनमाविवेश ॥ २२ ॥
तदीयसर्वाङ्गजुषोरगाधं सौन्दर्यलावण्यसुधास्रवन्त्योः । ममज्जुरापत्य दृशस्सखीनामन्योन्यसंभेदमपूर्वतीर्थम् ॥ २३ ॥
निशेव चन्द्रेण घनव्यपाये नैसर्गिकी बुद्धिरिव श्रुतेन । फलेन सा नीतिरिवाप्रमादा युक्ता बभौ नूतनयौवनेन ॥२४॥
आलक्ष्यसंलापलवैरपाङ्गैरङ्गैरनङ्गोदयपूर्वरङ्गैः । वियातमुग्धैरपि (लक्षणै)विभ्रमैस्सा विलक्षयामास विभूषणानि ॥ २५ ॥
अमुक्तकौमारयुवत्वसीम्ना कान्त्या बभौ कल्पितरागभूम्ना । जरत्पलाशप्रसवानुषक्ता प्रतानिनी पल्लवसंपदेव ॥ २६ ॥
प्रसाधनानां परिकर्म दिव्यं विजृम्भणं विभ्रमजालकानाम् । वयश्शुभं वामदृशश्चकाशे पश्यद्दृशां भाग्यमनन्यभोग्यम् ॥
अवाप्य सा मुग्धदशामपूर्वामव्याजलीलागतिराबभासे । रम्या रमोत्पत्तिदशाविशेषाज्जाम्बूनदी जङ्गमपद्मिनीव ॥ २८ ॥
तस्यास्तनुं वर्णयतो ममैवं हीनोपमा दोषपदं न विन्देत् । निदर्शनं तैरपि तस्य दृष्टं येषां निकर्षोऽपि गुणो यतस्स्यात् ॥
तारेण तस्याश्चिकुरान्धकारे तारायितं मौक्तिकजालकेन । प्रायेण योऽसौ प्रलयावसाने निशीथसृष्टेरभवन्निदानम् ॥ ३०
द्युतिं शिखारत्नसहस्ररश्मेः ज्योत्स्नां च मुक्ताफलजालजाताम् । तत्कुन्तलश्रेणिमयी तमिस्रमैत्रीं दधौ मन्मथचापमौर्वी ॥
मुखाब्जसौन्दर्यमधुद्विरेफाः कान्त्यापगाशैवलपुञ्जकल्पाः । शोणेन चूडामणिना ससन्ध्यां तमीमपुष्यन्नलकास्तदीयाः ॥
शरत्प्रसन्नेन्दुकलाभिरामा ललाटरेखा सुदृशो रराज । कामेन तत्कान्तिलतासमृद्ध्यै स्वयं प्रक्लृप्तेव सुधास्रवन्ती ॥३३
कस्तूरिकाक्लृप्तविशेषकं तत्पश्यन्मृगाङ्को वदनं मृगाक्ष्याः । विभाव्य तादृक्परभागशोभां कलङ्कयुक्तोऽपि जहौ विषादम् ॥
तारुण्यनद्यास्तनुवीचिकल्पे तद्भ्रूलते शार्ङ्गनिदानदृश्ये । अनङ्गवेदप्रणवस्य रत्या लेखाक्षरं न्यस्तमसूचयेताम् ॥३५॥
प्रसूतपद्मोत्पलकाननश्रीः प्रारब्धवीचीविभवा विलासैः । दृष्टिस्तदीया ददृशे दयार्द्रा द्राघीयसी मन्मथदीर्घिकेव ॥३६॥

तद्दृष्टिरायामवती सुजाता श्यामोज्ज्वला चारुविशालमध्या । मन्ये समेष्यन्मधुवैरिलक्ष्या चेतोभुवः शक्तिरभूदमोघा ॥३७
निगृह्णती रत्नतिलप्रसूनं नासा तदीया नयनाब्धिसेतुः । अबोधि निश्वाससमीरगन्धैरन्तर्गतान्वेदगणान्वमन्ती ॥ ३८ ॥
नवेन्दुसंध्याप्रभृतीनि लोके निर्वर्ण्यमानानि निदर्शनानि । न खल्वविन्दन्कलयापि तस्याः स्मिताधरव्याप्तिकृतामभिख्याम्॥
अहेतुरज्यन्नधरस्तदीयः प्रसूनमुक्तायितमुग्धहासः । लक्ष्मीलताया ललितोदधेश्च प्रवालयोगं प्रथयांबभूव ॥ ४० ॥
मुखं तदीयं विरराज मुग्धं सौरभ्यलावण्यसमुच्चयेन । व्यवस्थितान्योन्यविशेषलोभादेकत्वमापन्नमिवेन्दुपद्मम् ॥ ४१ ॥
वर्णानुपूर्वीसुभगेन काले भव्यां श्रुतिं भावयता यथावत् । तारस्य संस्थानमिवान्वकार्षीत्कण्ठेन सा काञ्चनकम्बुभासा ॥
मधुद्विषः कण्ठ(र्ण)परिष्क्रियार्थं कामात्मना माल्यकृतेव क्लृप्ते । बभूवतुर्बाहुलते तदीये शम्पात्विषौ चम्पकमालिके द्वे॥
आसीदधिष्ठानविशेषसीमा वक्षोजयोरङ्कुरतोरमुष्याः । मुकुन्दवक्षःस्थलमुद्रणार्हां भव्यामवस्थामिव भावयन्ती ॥ ४४ ॥
समावृतौ हारमयूखसूत्रैस्तस्याः स्तनौ चारुतरावभूताम् । जिगीषतस्तत्प्रियचित्तवृत्तिं मनोभुवो मङ्गलपूर्णकुम्भौ ॥ ४५ ॥
तस्यास्तदा तद्वदलक्ष्यमध्यं तन्व्याः स्तनद्वंद्वमवाप वृद्धिम् । काले यथा तत्प्रथिमप्रभूतं कृच्छ्रादभूत्कृष्णभुजान्तरालम् ॥
मध्यं कृशिम्ना विरराज तस्या नाभिह्रदान्नालमिव प्ररूढम् । प्रियागमोदर्कमभूद्यदग्रे कुचात्मना काञ्चनपद्मयुग्मम् ॥ ४७
स्तोकानताङ्गी स्तनभारभूम्ना मुग्धा बभौ मुष्टिमितावलग्ना । भृङ्गाभिनन्द्येन गुणेन युक्ता कामस्य सा कापि धनुर्लतेव ॥
रराज लावण्यतरङ्गरम्या वलित्रयी मध्यगता मृगाक्ष्याः । अन्तःस्थितानामिव दर्शयन्ती निवेशसीमान्तमनुश्रवाणाम् ॥
मध्येवलग्नं सुदृशो विलग्ना रोमावली कामधनुर्गुणाभा । जिगाय नाभीसरसः सुजातामुल्लासिनीमुत्पलरेणुपङ्क्तिम् ॥
अनुप्रयातः स्ववशामभिख्यां यूथोज्झितो यौवनगन्धहस्ती । तद्रोमराजिव्यपदेशदृश्यां नूनं दधौ नूतनदानरेखाम् ॥ ५१
प्रकाशितावर्तरुचिः प्रभाब्यौ नाभिः सुवृत्ता रुरुचे नताङ्ग्याः । रोमावलीरत्नलतानुरूपं रुक्मेण निष्पन्नमिवालवालम् ॥
पृथ्वी चकाशे स्तनसंपदस्या लावण्यमम्भो नियतं च तेजः । श्वासोदयो गन्धवहः शुभाङ्ग्याः नाभिश्च मध्यं च नभो विभक्तम्
गजेन्द्रहस्तादिषु तत्समत्वे दूरे सतां दोषगुणावमर्शः । भविष्यतः शार्ङ्गभृतस्तदूरू लीलोपधाने किमतोऽधिकेन ॥५४॥
मनोज्ञवृत्तं मधुबुद्बुदाभं चक्षुष्मतां सादरदर्शनीयम् । स्वदेहकान्तेः सविशेषदृष्टौ जानुद्वयं दर्पणतामयासीत् ॥ ५५ ॥
उदेष्यतः पञ्चशरस्य तस्यामुत्पादयिष्यन्नुचितं निषङ्गम् । विधिः स्वयं मातृकया किलार्थी जङ्घायुगं वीक्ष्य जहर्ष तस्याः॥
अलक्तकादप्यधिकात्मरागा पदद्वयी पद्मदृशश्चकाशे । प्राचीनजन्मप्रणयानुरोधात्संभाव्यमानेव सरोजलक्ष्म्या ॥ ५७ ॥
पादाम्बुजे दत्तमधुप्रसक्त्या निर्णेजयामास नखेन्दुकान्त्या । प्रायेण सा सत्पथमाश्रयन्ती पङ्कानसत्सङ्गभवान्पृथिव्याः ॥
तस्याः पदाम्भोजमृणालभासा प्रकाशभूम्ना नखमौक्तिकानाम् । प्रकीर्णपुष्पा सुधयावसिक्ता विहारभूम्यो युगपद्बभूवुः ॥
कलाचिकां काञ्चनसारक्लृप्तां कान्तेः शुभां कामपि काहलीं च । शशङ्किरेऽनन्यसमीक्ष्यशोभां जगन्ति जङ्घामवलोक्य तस्याः
तस्याः श्रुतिश्रेणिशिखामणीनां सकेसरा दीधितिभिर्नखानाम् । प्रसाधिकालोचनभृङ्गलौल्यं पद्मद्वयी पादमयी निरास ॥
मुखेन्दुनिष्यन्दनिभैरमुष्याः मन्दस्मितैरिन्दुरिवाप्तमान्द्यः । प्रायः प्रभूताद्भुतकान्तिलोभान्नखात्मना तत्पदमेव भेजे ॥६२
अलक्षि देवैरवतारलक्ष्म्याः तस्याश्शुभा पादनखेन्दुपङ्क्तिः । आगामिकल्पेष्वधिकारलोभात्तारावलिस्तत्पदमाश्रितेव ॥६३॥

यातेन मञ्जीररवैश्च तस्याः प्रायः पराभूतगतिप्रणादाः । शिक्षाविशेषार्थमिवाधिचक्रुः पादानुवृत्तिं प्रणयेन हंसाः ॥६४॥

रराज दिव्यैरधिराजचिह्नैः श्लाघापदं तत्पदमागमानाम् । अश्मानमास्थापयता परस्ताद्यत्पाणिना विश्वपतेरवाप्यम् ॥ ६५

अतीत्य कृच्छ्रात्समुदायशोभां प्रत्यङ्गसौन्दर्यपरा दिदृक्षा । पर्यभ्रमत्प्राप्तविहारडोला पुष्पेषु भृङ्गीव मुहुः सखीनाम् ॥६६

शृङ्गारयोनेरिव शिल्पविद्यां दिव्यां त्रिलोक्या इव दिष्टवृद्धिम् । सीमान्तरेखामिव संपदस्तां जगुः स्त्रियो जङ्गमरत्नसृष्टिम् ॥

वयस्ययाऽभीष्टवरानुयोगे साऽपश्यदात्मानममन्दलज्जा । असूचयन्नूनमनेन तस्याः स्वलक्षणं शौरिमनन्यलक्ष्यम् ॥ ६८॥

अलिप्सत श्वेव हविस्तदैनां दैत्यस्वभावो दमघोषजन्मा । तस्मै च कृष्णैकमनोरथां तां रूपाधिकां दातुमियेष रुक्मी ॥

परस्परं भूषयतः प्रतीकानौद्वाहिकं मङ्गलमुद्वहन्त्याः । प्रायः स्वदीप्तेरतिरोधिमिच्छन्त्यावारयन्नाभरणानि तस्याः ॥ ७० ॥

लावण्यकल्पद्रुममञ्जरीं तां शृङ्गारदिग्वारणवैजयन्तीम् । सौन्दर्यदुग्धोदसुधाप्रसूतिं सैरन्ध्रिकाः प्रेक्ष्य मिथः शशंसुः ॥७१

व्यामातिरिक्तस्तनकुम्भभूम्ना व्याप्ताकृतिं यौवनकुञ्जरेण । प्रसाधयन्त्यः पतिदेवतास्तां नाथोचितां प्रेक्ष्य न तृप्तिमापुः ॥

मौलौ सुकेश्याः स्फुटरश्मिजालं मुक्तामयं जालकमाबबन्धुः । क्रीडोचितं कृष्णमृगं ग्रहीतुं तेन स्मरो वागुरिकस्तदाऽभूत्

अनन्यदृष्टिं वितताम तामप्यादर्शसंक्रान्तिविशेषदृश्यम् । प्रसाधनैः प्राप्तगुणैः प्रतीक्ष्यं तस्या मुखं तामरसायताक्षम् ॥७४

अंसावलम्बिन्यसितेक्षणायाः कम्पोज्ज्वला काचन रत्नमाला । अलक्ष्यतोल्लासितरम्यरश्मिः कामार्पिता कान्तिविहारडोला ॥

रराज मुक्ताभिरवाप्तफेनं रत्नाङ्गदं प्राप्तगुणं तदङ्गे । प्रवाहवृत्तेः परिवृत्तिभेदान्महीयसी मण्डलितेव कान्तिः ॥ ७६ ॥

अभासतात्मस्मितसौम्यभासा हारेण हृद्येन जगत्प्रतीक्ष्या । प्रियस्य चन्द्रं हृदयाद्विधातुः प्राप्तानुसारेव निसर्गशुद्धम् ॥७७

मनुष्यताकञ्चुकितात्मभूम्नः काले चकाशे कुचकञ्चुकश्रीः । रत्नाचले भोगिशयप्रियायाः स्वतल्पनिर्मोक इवावलीनः ॥

आदर्शबिम्बेन तदङ्गकान्तेरक्षाम्यता निष्प्रतिमत्ववादम् । प्रतिप्रवृत्तिं प्रतिमां विधाय प्रख्यापिता वृत्तवतामपीर्ष्या ॥७९॥

अभिन्नरूपामनुवेलभिन्नात्प्रसाधनादभ्यधिकां प्रसत्तिम् । विलोकयन्ती जनता तदीयां व्यावर्तयामास ततो न दृष्टिम् ॥

मुखेन्दुलावण्यसुधाप्रवाहे मुहुः प्रतीपप्लवनोद्यतेन । तत्कर्णभूषामकरेण मन्ये मन्दीकृता मन्मथलाञ्छनश्रीः ॥ ८१ ॥

प्रभाप्रवाहोदितसैकताभे स्तनद्वये तामरसेक्षणायाः । तत्कंधराशङ्खमतल्लिकायाः प्रसूतिराशङ्क्यत हारवृत्त्या ॥ ८२ ॥

स्वभावजादभ्यधिकं तदङ्गेष्वासादितं सौरभमङ्गरागैः । स सर्वगन्धोऽपि यदन्वयेन प्रभूतमामोदविशेषमृच्छेत् ॥ ८३ ॥

प्रतिक्रियामात्मतिरस्क्रियायाः प्रायः स्वयं व्यापृतया विधातुम् । तदङ्गयोगोज्ज्वलरत्नधाम्ना संछादितं मेखलयाऽन्तरीयम् ॥

शिखण्डकानि श्रुतिसुन्दरीणां चारूणि पादाभरणानि तस्याः । पदेषु संघर्षवशादिवासन्मिथः पुरोभागिपदास्पदानि ॥

अनुक्षणं बन्धुजनैरमुष्यामामुच्यमानेषु विभूषणेषु । अयत्नतस्तानि तदन्तराले कृतास्पदा केवलताऽत्यशेत ॥ ८६ ॥

निनीषतां देवगृहं यथैतामाकल्पलक्ष्म्या समयोजयन्त । मुकुन्दसंस्पर्शमवाप्तुमर्हा सैव स्थिरा धन्यतमा बभूव ॥८७॥

पतिव्रताः पार्थिवयोषितस्तां प्रत्यङ्गसौन्दर्यनिमग्नभावाः । कृताशिषः कृष्णमनोरथस्थामारोप्य कर्णीरथमन्वगच्छन् ॥८८॥

मङ्गल्यसंगीतसमेतयात्रा मनुष्यदेवीभिरनुद्रुता सा । निनंसितैषा स्वयमेव देवी नान्येति सद्भिर्निरणायि नाथा ॥ ८९ ॥

भावान्तरेषु प्रतिपन्नलीला पैतामहादीनि पदानि दातुम् । स्वदत्तशक्तेः कुहनामनुष्या कुतश्चिदिष्टं स्वयमाशशंसे ॥

प्रणम्य मूर्ध्ना निहितोपहारामुत्तस्थुषीमुत्सवदेवतैनाम् । अवोचदारादशरीरिवाचा पैरैरजय्यं पतिमाप्नुहीति ॥ ९१ ॥

पत्या निजेन परिणीतिमवाप्तुकामा लब्ध्वा वरं ललितमुत्सवदेवतायाः ।
तेनैव सा समसमीहितसिद्धिरासीन्मानाधिका जगति मन्मथमन्मथेन ॥ ९२ ॥

ऊरुः सव्यो नयनकमलं भ्रूलता चापि तस्याः प्रावेपन्त प्रियमुपगतं सूचयन्ति स्ववृत्त्या ।
आरादासीदलघुतुलसीगन्धसौम्यः समीरः प्रत्यासन्नं मुहुरुदचरत्पाञ्चजन्यप्रणादः ॥ ९३ ॥

इति श्रीकवितार्किकसिंहस्य सर्वतन्त्रस्वतन्त्रस्य श्रीमद्वेदान्ताचार्यस्य कृतिषु यादवाभ्युदयकाव्ये द्वादशः सर्गः ।

१३. त्रयोदशः सर्गः

प्रसादभाजः प्रतिनिर्गतां तां प्रासादतो वासववल्लभायाः । समग्रशक्तिस्समयोपयातः प्राणेश्वरीं प्राप्तुमियेष शौरिः ॥१॥
तामद्भुतां सिद्धिमिवाद्भुतानां सौभाग्यविद्यामिव सद्गुणानाम् । सत्तामनन्यामिव सद्गुणानां यथाश्रुतं प्रैक्षत यादवेन्द्रः ॥२
अङ्गैरवज्ञातकदम्बगोलैः अस्पन्दमन्देन विलोचनेन । लीलोपशान्त्या लिखितेव साऽभूत् दामोदरे दृष्टिपथं प्रयाते ॥
पद्माकराणां परिषन्निवेशे पर्याप्तचन्द्रायुतकान्तिसारे । अनन्यलभ्यां लभते स्म तृप्तिं तस्या मुखे दृष्टिरतीव शौरेः ॥४॥
वाचस्पतित्वं च वनस्पतीनां दिव्येतरेषां च दिवस्पतित्वम् । दातुं क्षमाया दयिते तदानीमाज्ञापको नूनमभूदनङ्गः ॥ ५
तस्मिन् द्वितीयामिव वैजयन्तीं सा च प्रिये साचि विशेषरम्याम्। कटाक्षमालां निबबन्ध कृष्णे कामाधिके कौतुकमेदुराक्षी
अलक्ष्यभेदत्रिविधाम्बुजाभैरालक्ष्य शृङ्गारगुणानुबद्धैः । स्वयंवरस्रग्भिरभावि तस्याः कालोदिते कंसरिपौ कटाक्षैः ॥ ७ ॥
स वैजयन्त्यादिविभावशाली निर्व्याजनिष्पन्ननिजानुभावः । शृङ्गारवीराद्भुतचित्रितात्मा रम्यस्तया निर्विविशे रसोऽन्यः ॥
आकेकराणामनघस्तदानीमेकक्षणं लक्ष्यमभूद्बहूनाम् । तस्याः स्थिरानन्दपरिप्लुतानामर्थस्पृशामर्धविलोकितानाम् ॥ ९ ॥
तस्याश्चिराकाङ्क्षितलाभधन्यैरपत्रपामन्थरितैरपाङ्गैः । बभार भूयो बहुमानपूर्वं बाल्ये धृतां बर्हिकलापभूषाम् ॥ १० ॥
सन्तानसौभाग्यघनेन यूना सिक्ता सुधासारनिभैरपाङ्गैः । उद्भिन्नरोमाञ्चत(ति)नुर्बभासे कान्तप्ररोहा कलमस्थलीव ॥११॥
स्वकान्तिसाम्यादिव जातसङ्गैश्शौरिस्तदा स्वागतसूक्तिगर्भैः । प्रियासखीनामभजत्प्रहृष्टैरुद्वीक्षणैरुत्पलपुष्पवृष्टिम् ॥ १२ ॥
स रुक्मिणीनेत्रचकोरचन्द्रस्सा तत्प्रहर्षाम्बुजपूर्वसन्ध्या । तदद्भुतं द्वन्द्वमवेक्ष्य सख्यः प्रापुस्तुलामप्सरसामनूनाम् ॥
तयैव तादात्म्यमिवागतानां तस्यास्सखीनां सममाविरासन् । परस्य वीक्षां प्रतिसंलपन्तो वक्रोक्तिगर्भा इव मन्दहासाः ॥
स कौस्तुभाभ्यर्णनिवेशयोग्यं कन्यात्मकं कामपयोधिरत्नम् । परीतमारात् प्रतिहारपालैः पश्यन् क्षणं पान्थ इवावतस्थे ॥
तं माल्यभूषापरिकर्मिताङ्गं धारातटिद्वन्तमिवाम्बुवाहम् । समीक्ष्य बाला तदनन्यदृष्टिश्चर्यामवालंबत चातकानाम् ॥१६॥
तलोदरीं तालफलस्तनीं तां ताम्राधरां चारुनवोत्पलाक्षीम् । किं नाम भावीति विभावयन्तीं कृष्णस्तदा किंचिदिवाससाद॥
दुर्दर्शमध्यां द्विरदेन्द्रयातां व्यूहक्रमव्यक्तविचित्रगात्रीम् । पैरैरभेद्यां प्रतिजग्मुषीं तां कान्तात्मिकां कामचमूं स मेने ॥

स चन्द्रिकां चन्द्र इवाऽभियातः चन्द्राननां यादववंशचन्द्रः । निर्वेशनीयः सविशेषमासीन्नेदीयसां नेत्रचकोरबृन्दैः ॥

अहं त्वया दूतमुखेन दूरात् साध्व्या समाहूत इहोपयातः । मा ते भयं भूदिति मञ्जुभाषी तामग्रहीदग्रकरे मुकुन्दः ॥

प्रियेण सा तेन गृहीतहस्ता तद्वक्त्रदिव्याम्बुजषट्पदेन । विलोचनेन व्यवृणोत्सखीभ्यः कृतार्थतां क्षीबदशोल्बणेन ॥

प्राचोऽवतारानतिशय्य भूम्ना सा रुक्मिणी तेन हृता चकाशे । तस्यैव रूपान्तरदूरवृत्तिः कन्दर्पजन्मानुगुणेव कान्तिः ॥

मल्लीविकासोज्ज्वलमन्दहासा रोमोद्गमैराहितकोरकश्रीः । समेयुषी संददृशे तदा सा वसन्तलक्ष्मीरिव माधवेन ॥२३॥

अघर्मजस्वेदकणावकीर्णामभीतिजं वेपथुमुद्वहन्तीम् । अनुष्णबाष्पोदयमन्थराक्षीं विलोक्य देवीं हरिरभ्यनन्दत् ॥ २४ ॥

हरिप्रियामन्यनृपद्विपेन्द्रैर्दुरासदां केसरिणीमिवैनाम् । सखीजनः प्रीतमना निदध्यौ ययौ च खेदं निजविप्रयोगात् ॥ २५

मिथोगुणैस्तन्मिथुनं निबद्धं वियोगवैदेशिकसंप्रयोगम् । अजायतान्योन्यनिलीनभावं सखीदृशां सादरदर्शनीयम् ॥ २६

जगत्त्रयार्तिप्रशमाय जातां विहारसंक्षोभितवैरिसिन्धुः । देवेषु पश्यत्स्विव पूर्वमेनां जग्राह तां जाग्रति राजलोके ।

स पुष्पकं राम इव प्रियां स्वामुत्तारितां शत्रुभयादुदीर्णात् । मनोजवं सत्यमनोरथस्तामारोपयामास रथं रथाङ्गी ॥ २८॥

सा चामरौघैरुपचर्यमाणा वातावधूतैरिव काशजालैः । रराज नाथेन रथोदयाद्रौ चन्द्रेण पूर्णेन शरन्निशेव ॥ २९ ॥

परस्परप्राप्तगुणेन भासा बर्हावृतं व्योम विभावयन्तौ । विरेजतुस्तुङ्गरथाश्रयौ तौ विद्युत्पयोदाविव मन्दरस्थौ ॥ ३० ॥

प्रभेव देवेन तमोपहेन प्रत्यग्दिशं तेन सह प्रयान्ती । नित्यानपायित्वमजानतीनां सत्यापयामास निजं प्रजानाम् ॥३१॥

तामुद्वहन् तामरसायताक्षो रत्नौघदीप्तेन रथेन देवीम् । आत्मानमेवार्यममण्डलस्थं विद्यासखं व्यञ्जयति स्म वीरः ॥३२

अतीतदर्शामिव चन्द्रलेखां शान्तोपरोधामिव शारदीं द्याम् । अमंस्त निर्विघ्नफलामिवेच्छां शोकत्यजं शूरकुलेश्वरस्ताम् ॥

समेत्य सिंहीमिव तामनन्यां यानोद्यतं यादवपञ्चवक्त्रम् । आघुष्य गोमायुरिवामिषार्थी चैद्यः क्रुधा दीप्तमुखोऽन्वधावत्

रुक्मी च तूर्णं प्रतिपन्नरोषः पुरोभवन् भूमिभृतां सखीनाम् । पराभवस्य प्रतिकारमिच्छन् जग्राह पार्ष्णिं जगदेकनेतुः ॥

जिघांसिते भ्रातरि जातखेदैः कान्ताभिलापैः कतकैरिवाम्भः । मनः प्रपेदे सहजां प्रसत्तिं सत्त्वाधिकं सात्वतवंशगोप्तुः ॥

स वीक्षमाणः सविलासनेत्रं वल्गुस्मितं वामदृशो मुखाब्जम् । तदुक्तिभिः स्वादुतमाभिरासीदाप्यायितो नूनमनाविलाभिः

अनुद्रुतां वैरिचमूं स वीरो बलेन रुद्ध्वा निजबाहुनैव । विनिर्दिशन्मार्गभुवो विशेषान् विश्वासयामास विदर्भकन्याम् ॥

प्रियासहायः पदवीं स गच्छन् द्राघीयसीं दारुकसारथिस्ताम् । उदग्रवेगानुदधेरनूपे वीतीन् क्षणं विश्रमयांबभूव ॥ ३८

भयार्णवादुद्धृतया स्वयाऽसौ श्रियेव साक्षादनुभूयमानः । पयोधिरूपां परिघां विलङ्घ्य द्युसंमितां द्वारवतीमयासीत् ॥

परिष्कृतां काञ्चनतोरणैस्तां वल्गुध्वजां वन्दनदामचित्राम् । रामासहायः प्रसमीक्ष्य रेमे रम्यप्रसूनाञ्चितराजवीथीम् । ४१

महीयसां मङ्गलदुन्दुभीनां नादैरवज्ञातपयोधिशब्दा । श्रितोत्सवानां विदधे पुरी सा स्वर्गौकसां श्रोत्रसुधामपूर्वाम् ॥४२

प्रत्येयुषां कंसरिपुर्यदूनां देवद्रुमाणामिव जङ्गमानाम् । अनर्घरत्नाभरणप्रधानानादत्त दिव्यानुपदाविशेषान् ॥ ४३ ॥

तस्मिन्महानीलमणिप्रकाशे तां रुक्मिणीमाहितरुक्मकान्तिम् । पुराङ्गनाः प्रेक्षितुमीहमानाः स्वर्गाधिकानारुरुहुः स्वसौधान्

कलक्वणन्नूपुरचारुवाद्यं कर्णावतंसोदितभृङ्गगीतम् । कस्याश्चिदन्वागतनाट्यवेदं लीलागतं लास्यमभूदपूर्वम् ॥ ४५ ॥

परिच्युतं किंचिदिवान्तरीयं काचित् समालम्ब्य सहैव काञ्च्या । क्षिप्तेव तीव्रेण कुतूहलेन क्षणेन वातायनमाससाद ॥
आमुच्य ताटङ्कमनङ्गचक्रं सव्येतरे सत्वरमाव्रजन्ती । अन्येन काचिद्भृशमाबभासे कर्णेन कैवल्यविभूषणेन ॥ ४७ ॥
उदञ्चिता बाहुलतेतरस्या मौलिस्रजा हस्तगृहीतयाऽऽसीत् । जगज्जिगीषोर्मदनस्य जैत्री पताकयेवाद्भुतकेतुयष्टिः ॥ ४८
प्रकोष्ठभाजः प्रियशारिकायाः पयः स्वयं सादरमर्पयन्ती । गवाक्षमागम्य गजेन्द्रयाता काचिद्विसस्मार कृतावशेषम् ॥
प्रचारवेगात् त्रुटितेन चक्रे हारेण मुक्ताफलवर्षिणाऽन्या । अदूरतस्संनिहितस्य शौरेराचारलाजाञ्जलिपूर्वरङ्गम् ॥ ५० ॥
स्तनांशुकं स्रस्तमबुध्यमाना सखीजने सस्मितमीक्षमाणे । परामृशन्ती वितता न काचित् प्रतिक्रियां पाणिनखांशुजालैः ॥
सखीधृतैश्चामरतालवृन्तैराश्यानतां प्रापितमङ्गरागम् । विलोकिते शार्ङ्गिणि विह्वलाऽन्या श्वासानिलैः शोषमिवानिनीषत् ॥
प्रसाधयन्तीमवधीर्य धात्रीमङ्गैरसंभावितभूषणाऽन्या । समीक्ष्य कृष्णं सहसोपजातैः परिष्क्रियामाद्रियतेव भावैः ॥ ५३ ॥
भ्रुवा स्फुरन्त्या मदनस्य मौर्वीं ज्याघातरेखामभिदर्शयन्ती । अन्यानुषक्तेऽपि हरौ वियातां प्रायुङ्क्त दूतीमिव दृष्टिमन्या ॥
तदीक्षणे भर्तुरिव स्मरन्त्या कन्यादशां कामवशाद्व्रजन्त्या । स्वयंवरार्हे स्वयमेव तस्मिन् कयाचिदाधायि कटाक्षमाला ॥
समेयुषीनप्रतिमेन यूना तां रुक्मिणीं प्रेक्ष्य विलीनभावा । भाग्यं किमस्या इति भावयन्ती तदात्मतां नूनमलिप्सताऽन्या॥
कक्ष्यानिबन्धच्यवने सलीलं स्तनाहितस्वस्तिकबाहुबन्धा । जगत्पतौ पश्यति जातभीषा प्रायस्तदालिङ्गनमभ्यनैषीत् ॥
रथेन तं राजपथे प्रयान्तं निर्व्याजसङ्गेन निशामयन्ती । त्यक्त्वा निमेषैरपराऽन्वकार्षीत् चित्राङ्गनानां सुरयोषितां च ॥
समीक्षितस्यापि सहत्वसंगाद्दुष्प्रापलोभादपि दूयमाना । गलद्भिरन्या वलयप्रसूनैरभ्यर्चनामातनुतेव शौरेः ॥ ५९ ॥
समानकान्त्या प्रियया समेते दृष्टे जगद्धातरि जातरागा । प्रणामयोग्येयमितीव मत्वा प्राप्तं पदं मेखलया परस्याः ॥ ६०
तासां तदेकोत्सुकदर्शनानां समाधिभाजामिव शेमुषीणाम् । अलं प्रभुस्सोऽपि न मातुमासीदपारहर्षादनवामवस्थाम् ॥
अवारुणीसंभवसोरभैस्तैरनन्यसाध्यादरबिम्बरागैः । निरञ्जनोपस्थितनेत्रशोभैस्स विप्रिये पौरवधूमुखाब्जैः ॥ ६२ ॥
स पौरकन्याकरविप्रकीर्णान् प्रायः प्रतीच्छन्नुपचारलाजान् । अचीचरत् स्यन्दनमब्जनेत्रः सव्यापसव्येन गतेन वीथीम्
कह्लारपद्मोत्पलकान्तिचोरैः कटाक्षणैः पौरवधूजनानाम् । मुग्धेन्दुहासो मुमुदे मुकुन्दः पश्यन् प्रियां प्रापितपुष्पवृष्टिम् ॥
कृष्णस्य तां स्कन्धमुपघ्नयन्तीं सुरद्रुमस्येव सुवर्णवल्लीम् । अवेक्ष्य नूनं चतुरः पुमर्थाननन्यलभ्यानलभन्त पौराः ॥ ६५
वक्त्रैस्सुधासोदरकान्तिपूरैः कस्तूरिकापङ्ककलङ्कदृश्यैः । अलक्ष्यदेहा विदधुर्मृगाक्ष्यः प्रत्युप्तपूर्णेन्दुशतान् गवाक्षान् ॥
शुचिस्मितास्सौधतलान्तरस्थाः पद्मेक्षणं प्रेक्ष्य परिस्फुरन्त्यः । शरत्पयोदोदरसंश्रितानां क्षणद्युतीनां द्युतिमन्वविन्दन् ॥
अपाङ्गजालैरसितोत्पलाभैः कृष्णात्मकं भावमिवोद्वमन्त्यः । वितेनिरे राजपथे मृगाक्ष्यस्तदादृतां बर्हवितानशोभाम् ॥ ६८
हरेरभिख्यामनुपाधिरम्यां विलोचनैर्वीतनिमेषविघ्नैः । आस्वादयन्त्यस्सुदृशस्तदानीमयत्ननिष्पीतसुधा इवाऽऽसन् ॥ ६९ ॥
तं विद्यया तत्त्वविदस्सभार्यं संमेनिरे जुष्टमिवात्मवन्तम् । आसक्तया तत्परयेव लक्ष्म्या पराक्रमन्तं दययेव देवम् ॥ ७०
अम्भोरुहाणामवलेपसीमां कर्णोत्पलानामपि कान्तिकक्ष्याम् । विलङ्घयन्तः सुदृशां कटाक्षाः विलिल्यिरे लक्ष्यमवाप्य कृष्णम्
तां प्राप्य चित्रामिव तारकेशः स्तव्यैस्स्तुतो वन्दिगणैरभौमैः । विवेश धाम स्वमुदीर्णधामा वैवाहिकीं संपदमाप्तुमिच्छन्॥

विहारयोगेन विभज्य युक्तं मिथोऽनुरूपं मिथुनं तदाद्यम् । उपाचरन् व्योमचरा यथार्हं संप्रीणनैरुत्सवसंविधानैः ॥ ७३

सदाऽभिगम्यैरभिगम्यमानं विश्राणने वैश्रवणात्प्रभूतम् । तं शङ्खपद्मप्रमुखा महान्तः सिषेविरे शेवधयस्समेताः ॥७४॥

अपत्रपाविप्लुतचेतसो ये त्यक्त्वा विपक्षं तरसोपसेदुः । यथाक्रमं सात्यकिरुत्सवादौ संभवयामास सभासदस्तान् ॥७५

शुभंयवः स्वामिमहोत्सवेन स्वाराज्यमक्षय्यमिवाप्तवन्तः । दत्तोपचारा वसुदेवदारैः पुण्याशयाः पौरजना जहर्षुः ॥७६॥

अकृत्स्नसंवेदिनि जीवलोके संग्राहयन् धर्ममथात्मवृत्त्या । प्रत्यर्चयामास मुनीनुपेतान् प्रभुः स्वयं प्रेष्य इवोपचारैः ॥७७

सहोदरन्यस्तभरस्तदात्मा रुक्माणि रत्नानि च रौहिणेयः । अदत्त संतोषवशादभीक्ष्णं वाञ्छाधिकं वन्दिवनीपकानाम् ॥

अनन्यभक्तैरनुभाव्यभूम्ना दत्तेक्षणो दानपतिस्त्रिधाम्ना । समाहितैस्संमतमुद्धवाद्यैः पुरोधसां पूजनमाचचार ॥ ७९ ॥

आहन्यमाना धृतहेमकोणैः गन्धर्वमुख्यैरिव गाढविद्धैः । जातानुनादा जगतां त्रयाणां दोषच्छिदो दुन्दुभयः प्रणेदुः ॥

विभावितं शिक्षितनाट्यवेदैरुद्वाहसंगीतमुदारक्लृप्तम् । प्रसादनं दृष्टिमनश्श्रुतीनामदिव्यमास्कन्दितदिव्यमासीत् ॥ ८१॥

लावण्यपूरं ललिताङ्गयष्टेः कार्त्स्न्येन निर्वेष्टुमपारयन्त्यः । अङ्गानि वध्वाः कुलवृद्धनार्यः प्रसाधनैरन्तरयांबभूवुः ॥ ८२ ॥

प्रयुज्यमानानि तयोर्यथार्हं मङ्गल्यमाल्याभरणाक्षतानि । प्रायेण लोकाभ्युदयं प्रदातुं तत्संगमात्तादृशतामकाङ्क्षन् ॥

अरातिपक्षार्णवमन्दराभे हस्ते हरेर्यत्तदबन्धि सूत्रम् । तदाददे स्थानवशादभिख्यां संवीतनागेन्द्रनिदर्शनीयाम् ॥ ८४ ॥

समेधितस्तस्य विवाहवह्निः पुरोधसा पुण्यकृदग्रिमेण । प्रदक्षिणावृत्तशिखाकलापः प्रायेण नीराजनमाततान ॥ ८५ ॥

आशास्य लाजाञ्जलिहोमभाजा क्षेमाशिषा किञ्चिदशेषहृद्यम् । अन्योन्यमाकेकरसस्मिताक्षावपश्यतामादिमदंपती तौ ॥

वैलक्ष्यडोलामिव संश्रितानां विलोचनानां ववृधे विहारैः । तयोरनन्यादृशवैभवानामन्योन्यराजीवमधुव्रतानाम् ॥ ८७ ॥

परस्परं पाणिसरोजयोगात् बभूवतुस्तौ पुलकाञ्चिताङ्गौ । अस्विद्यतां च ज्वलनस्तु मन्दैरसूत धूमैरधिवासमात्तम् ॥८८॥

समन्त्रकं साक्षिणि हव्यवाहे सख्योचितां सप्तपदीं भजन्तौ । स्वशासनेन स्वयमन्वयातामाचारमागन्तुकदंपतीनाम् ॥

अन्वेतु विष्णुः स्वयमित्युदीर्य प्रियां पराधीन इवावगच्छन् । जायापतीनां जगदुद्भवानां भव्यां दशां भावयति स्म नाथः

आत्मानमेव स्वयमग्निरूपं परिक्रमैः पर्यचरत्स देवः । विश्वस्य बाह्यान्तरनित्यवृत्त्या न कर्मकर्ता च य एव एषाम् ॥

प्रदक्षिणेन क्रमणेन ताभ्यां दत्तार्चनो दिव्यवधूवराभ्याम् । नूनं तथाऽऽनर्च विघूर्णनेन स्वान्तःस्थितौ वह्निरपि स्वयं तौ॥

तस्यास्सलीलं चरणारविन्दं कामी गृहीत्वा करपङ्कजाभ्याम् ।
आस्थापयद्यां दृषदं मुकुन्दः साऽभूत्स्वयं मौलिमणिश्श्रुतीनाम् ॥ ९३ ॥

यदत्र कर्मण्ययथाकृतं तत् स्विष्टं क्रियादग्निरिति ब्रुवाणः । स्वतेजसा भावितविश्वतेजाः स्वाहासखं देवमुपास्त देवः ॥

रामस्य सीतेव रमेव विष्णोरमुष्य भूयास्त्वमिहैकपत्नी । इत्यूचिषो यादववृद्धदारान् प्रीताशया प्रैक्षत सा सनाथा ॥

वरेण वन्द्येन सुरासुराणां मङ्गल्यसीमान्तभुवा च वध्वा । समीक्षिता ब्रह्मसुतस्य पत्नी सर्वैरभूत्सादरदर्शनीया ॥ ९६ ॥

तदेकभावा तमनन्यभावं नाथप्रिया नाथमनुव्रजन्ती । अभीष्टसिद्धेरधिदेवतेयं यद्वा सवित्रीति यथार्थमूचे ॥ ९७ ॥

कृताशिषं कृष्णगृहेश्वरीं तां पुरोधसा पुण्यमनोरथेन । सकौतुकां कौतुकिनस्सुरत्नैरभ्यर्चयामासुरमात्यवृद्धाः ॥ ९८ ॥

मनुष्यतां मानयतो विहारैः स्वामेव देवीमुपयच्छतस्ते । समेधतां मङ्गलमित्युशन्तः सत्याशिषस्तं मुनयश्शशंसुः ॥९९॥
प्रदाय ताभ्यामुपदास्समीचीः प्रत्यागताः स्वानि गृहाणि पौराः । आशापतीनां विभवादनूनां तत्रैव ते संपदमन्वभूवन् ॥
स्त्रीपुंसनाम्ना बहुधा विभक्तं विश्वं ययोरेव विभूतिमाहुः । नयो जहौ द्वारवतीं नताभ्यामङ्गीकृतामादिमदंपतिभ्याम् ॥
वधूसखे तत्र जगन्निवासे वसत्यमर्यादगुणानुभावे । तस्मिन्निवासीदनपायभावा तस्यां नगर्यामपि रुक्मिणी श्रीः ॥१०२
तस्याः कटाक्षैर्विहिताभिषेकः तद्बाहुना कल्पितकण्ठमाल्यः । अवाप शोभामधिकां मुकुन्दः सौभाग्यसिंहासनसार्वभौमीम्
कदम्बगोलश्रियमाक्षिपन्तं कन्दर्परूपोदयपूर्वरूपम् । प्रियापरिष्वङ्गरसेन धन्यं प्रीताशयो बह्वमतात्मदेहम् ॥ १०४ ॥
तां प्राप्य कृष्णः प्रभुतामिव स्वां मनःप्रसूतेरिव मन्त्रसिद्धिम् । आसीदभीतैस्सहसाऽभिगम्यो मित्रैरमित्रैरपि सापराधैः ॥
श्रीवत्ससंस्थानजुषा प्रकृत्या स्थानेन चिह्नेन च लक्षणीयौ । दृष्टावभीष्टं भजतां ददाते जगत्पती ताविह दंपती द्वौ ॥
न ते मनुष्या न च देवतास्ते प्रायेण तावेव तथा भवन्तौ । यैरेवमन्योन्यविभूषितं तत् द्वन्द्वातिगं द्वन्द्वमवेक्षि धन्यैः ॥

अथ समुदितहर्षैरादृतो मन्त्रिवृद्धैः सुरपतिदयिताभिः स्तूयमानापदानः ।
रुचिमिव निरपायां रुक्मिणीं प्राप्य तुष्यन् यदुपतिरधिचक्रे यायजूकाधिकारम् ॥ १०८ ॥
सुभगमुपलबिम्बे शातकुम्भेऽपि रत्नं कनति विपिनभागे कालकण्ठेऽपि गङ्गा ।
वशिकनृपगृहे सा वासुदेवेऽप्यदीव्यन्न हि भवति विशेषः क्वापि नित्योन्नतानाम् ॥ १०९ ॥

इति श्रीकवितार्किकसिंहस्य सर्वतन्त्रस्वतन्त्रस्य श्रीमद्वेदान्ताचार्यस्य कृतिषु यादवाभ्युदयकाव्ये त्रयोदशः सर्गः ।

१४. चतुर्दशः सर्गः

अथैकदा रोधसि पश्चिमोदधेरदभ्रसत्राजितभक्तियन्त्रितः ।
त्रयीमयश्चन्द्रसमीकृतद्युतिः प्रसेदिवान् प्रादुरभूद्दिवाकरः ॥ १ ॥
अनल्पतेजो निधिमप्रमाद्यतां प्रसूतिमिष्टस्य धनस्य भूयसः ।
स्वकण्ठलग्नं द्युमणिस्स्यमन्तकं महामणिं भूमिभृते वरं ददौ ॥ २ ॥
तमुग्रसेनार्थमियेष कंसजित् न वार्यते राजनि रत्नहारिता ।
प्रतीत्य सत्राजित एतदप्रियं क्वचिन्निचिक्षेप गुणाधिके मणिम् ॥ ३ ॥
यदेकमेकेन च लब्धमेकतो रसेन रत्नामिषमर्थकाङ्क्षिणा ।
बभूव तद्बन्धुविरोधमादधत् क्रमाद्बहूनां विनिपातकारणम् ॥ ४ ॥
स्यमन्तकोदन्तविशेषसंभवां मृषाभिशस्तिं शमयन्नथाऽऽत्मनः ।
प्रसेनविध्वंसकसिंहघातिनो बिलं ययौ जाम्बवतो बलानुजः ॥ ५ ॥

स्तनन्धयोपान्तनिबद्धगीतया ददर्श धात्र्या विधृतं करेण सः ।
धनाष्टभारप्रभवं दिनेदिने मणीश्वरं दर्शितकौस्तुभश्रियम् ॥ ६ ॥

जिघृक्षया दत्तदृशं च तत्र तं जरानिरुद्धोऽपि जवेन जांबवान् ।
अरोधनीयं विबुधैरपि स्वयं रुरोध नैसर्गिकसत्त्वरोषितः ॥ ७ ॥

मलिम्लुचं कञ्चिदिवागतं हरिं वनेचरः प्रेक्ष्य तदर्हविक्रियः ।
अहेतिहस्तं स्वयमप्यनायुधः प्रसह्य तं सादयितुं प्रचक्रमे ॥ ८ ॥

अनन्यतन्त्रस्य पितुः पितामहः सुतस्य चारब्धमवेक्ष्य संयुगम् ।
समीहितोदर्कमिदं द्वयोरिति प्रबुद्ध्यमानो न निरोधमादधे ॥ ९ ॥

मिथस्तयोरस्तदयं विमश्नतो निरायुधं युद्धमपेतकैतवम् ।
अकल्पितप्राश्निकमन्ववैक्षत स्वयं चतुर्भिर्दशभिश्च साक्षिभिः ॥ १० ॥

अरिष्टचाणूरमुखेष्वलक्षितं प्रदर्शयन् ऋक्षपतेः पराक्रमम् ।
चिरं ददौ युद्धमचिन्त्यचेष्टितो मनस्विनस्तस्य मधुप्रभञ्जनः ॥ ११ ॥

प्रकीर्यमाणा निजमुष्टिमुद्गरक्षताकृतेर्जाम्बवतः क्षतोद्भवैः ।
रराज रामावरजस्य सा तनुः सशक्रकोपा वसुधेव शाद्वला ॥ १२ ॥

स चर्क्षराजः क्षतजैर्जयश्रियः कुचार्पितैः कुङ्कुमकर्दमैरिव ।
परिष्कृताङ्गः प्रचितोन्नताकृतिः सगैरिकक्ष्माधरसंपदं दधौ ॥ १३ ॥

अशेषयज्ञाग्रहरं समागतं जिगीषयाऽनु(त्र)द्रुतया स दीक्षितः ।
अतोषयत् संयुगसत्रतन्तुना विभाव्य ऋत्विग्विधिना भुजादिभिः ॥ १४ ॥

तलप्रहारैरथ मुष्टिपातनैः पदाभिघातैर्भुजयन्त्रपीडनैः ।
मिथः प्रतिक्षेपपुनर्गृहीतिभिः नियुद्धचर्यानिपुणौ निजघ्नतुः ॥ १५ ॥

कृतप्रतीकारविशेषतोषितौ परस्परच्छिद्रनिवेशितेक्षणौ ।
दिशागजेन्द्राविव दर्पदुर्दमौ दिनानि तौ निन्यतुरेकविंशतिम् ॥ १६ ॥

अहीयत प्रत्यहमृक्षभूपतिस्सलीलया कंसरिपुस्समैधत ।
तमःप्रकाशाविव तौ दिनागमे बभूवतुस्संयति पूर्वपश्चिमौ ॥ १७ ॥

स तेजसा यादवतिग्मतेजसः समिध्यमानेन निवारितोन्नतिः ।
शरन्नदीपूर इव स्फुटाशयः शनैश्शनैश्शान्तिमवाप जांबवान् ॥ १८ ॥

वलीभिरापाततलं तरङ्गितः सिरालदेहः पलितैः सितासितः ।
चिरप्रवृत्ताहवसंभृतश्रमो न चेतसा ऋक्षपतिः प्रचुक्षुभे ॥ १९ ॥

स्वविक्रमादप्रतिमात् सुरद्विषां भयानकादानकदुन्दुभेस्सुतः ।
अबिभ्यतं प्रेक्ष्य तमृक्षपुङ्गवं महासुरं केवलमस्मरन्मधुम् ॥ २० ॥

युगान्तदम्भोलिनिपातभीषणैः निहन्यमानं निजमुष्टिमुद्गरैः ।
स्वनाभिपद्मोद्भवजृम्भिकासुतं बलानुजन्मा युधि बह्वमन्यत ॥ २१ ॥

दशाननायोधनकेलिकिंकरं परामृशन् ऋक्षपतिं परः पुमान् ।
बलीयसस्तस्य बहूपकारवित् बभञ्ज दर्पं भुजयन्त्रलीलया ॥ २२ ॥

तमादितो मानुषमात्रमागतं सदक्षमृक्षाधिपतिस्ततः परम् ।
अथाऽधिकं सामिनिरुद्धपौरुषः क्रमादमीमांस्यममंस्त कर्मभिः ॥ २३ ॥

उवाच चैनं विधिवक्त्रसंभवः स्वविक्रमप्रीतमनुक्रमाद्विदन् ।
सगद्गदं सन्नमितेन मौलिना नखत्विषा पुष्पितमञ्जलिं वहन् ॥ २४ ॥

अहो महत्सत्त्वमहो पराक्रमः त्वमीश्वरो नूनमहो निरीश्वरः ।
अतीतदेवासुरनागनैऋतः पतिः पतीनां प्रतिभाति मे भवान् ॥ २५ ॥

अनेकमन्वन्तरदर्शिना मया न खल्वरामो ददृशे भवादृशः ।
निजौजसा नैऋतयूथघातिनं नियोधयन्मां निभृतं(तः) प्रवर्तसे ॥ २६ ॥

गुणैरपि प्रत्यवमृश्यते भवान् दशाननाद्यैर्युधि दृष्टवैभवः ।
श्रुतं मया सिद्धजनादिह स्वयं गुहाशयः प्राप्स्यति ते गुहामिति ॥ २७ ॥

वनं तदेतन्महितं तपोवनं गिरिं च वेद्मि त्रिदिवेश्वरालयम् ।
पचेलिमं किं नु तपो बिलस्य मे प्रसाधितं यत्तव पादपांसुभिः ॥ २८ ॥

स्वनाभितस्सप्तमजन्मभागिनो विजृम्भमाणस्य विधेर्यदृच्छया ।
त्वमेव मां वेद मधुव्रताश्रितात् मुखाब्जतः स्वानुचरं व्यजीजनः ॥ २९ ॥

त्रिभिः क्रमैर्दीव्यति दिव्यवामने स्वमायया मोहितदानवे त्वयि ।
जगन्ति विश्वानि मितानि विष्णुनेत्यघोषयं द्रागिव जैत्रघोषणाम् ॥ ३० ॥

जिघांसिते देव दशानने त्वया हतारिसंघैर्हरियूथपैर्वृतः ।
अवर्तयत्सूर्यसुतस्य सन्निधावयं जनः किंकरवृत्तिमाहवे ॥ ३१ ॥

गतेषु सुग्रीवमुखेषु तावकं पदं तदप्राप्यमहं त्विह स्थितः ।
त्वदीक्षणात् प्राप्तफलोऽस्मि सांप्रतं जरन् पुनर्यौवनमाप्तवानिव ॥ ३२ ॥

न तादृशाः संप्रति सन्ति भूतले ऋते भवत्तः प्रतिसन्धिभावनैः ।
हनूमतैकेन विभीषणेन वा मयापि वा सोऽयमिति त्वमूह्यसे ॥ ३३ ॥

रसावहैरेकधियां रसायनैः शुभैश्श्रुतिश्रेणिशिरोविभूषणैः ।
अपेतभाराममतिदेवमानुषैः विहारभेदैरवनिं विधास्यसि ॥ ३४ ॥
विशुद्धमिश्रैश्चतुरश्रवृत्तकैरगाधतुङ्गैः प्रमितामितक्रमैः ।
अनन्यभावाननुकम्पते भवान् अचिन्त्यचिन्त्यैरवतारनाटकैः ॥ ३५ ॥
न वर्धसे कर्मभिरीश साधुभिः न हीयसे च त्वमसाधुभिः कृतैः ।
जगत्परित्राणपरेण केवलं विधिर्निषेधश्च न लङ्घ्यते त्वया ॥ ३६ ॥
गुणोदधिस्त्वं गुणकर्बुरात्मना तिरस्करिण्या पिहितात्मदृष्टिभिः ।
न दृश्यसे देव सदा सहैव सन् दिदृक्षमाणैरपि देवदानवैः ॥ ३७ ॥
जगत्तवान्तर्बहिरप्यमुष्य च त्वमेवमेवंविधचित्रवैभवः ।
समाधिदृष्ट्या मुनिभिस्समीक्ष्यसे सनातनो नूतनभूमिकाश्रितः ॥ ३८ ॥
तवैव संकल्पकलांशतः क्वचित् समर्थवादाः परमेष्ठिनामपि ।
त्वयि प्रतिद्वन्द्विनि कस्य किं बलं क एव जेता न भवेत् त्वदीक्षितः ॥ ३९ ॥
असह्यमेतन्मधुकैटभादिभिः स्वतल्पसारोल्बणबाहुना त्वया ।
निपीडनं यन्निबिडं विषह्यते मयाऽल्पसत्त्वेन तवैव तद्बलम् ॥ ४० ॥
त्वया जितोऽहं क इवाजितः परो न रुध्यसे नाथ मया न किं परैः ।
दयालुनाऽपास्यत दर्प एव मे भुजाहवे च व्युदपादि भूष्णुता ॥ ४१ ॥
न नीतिवर्त्मन्यतिलङ्घिता मया न च त्वदादेशविपर्यये स्थितम् ।
तथाऽपि सर्वाधिकसत्क्रियोचिते विरुद्धचेष्टा विदधे विमोहितः ॥ ४२ ॥
जगत्पते जाम्बवतीमिहार्हणां गृहाण पत्नीं गृहमागतः स्वयम् ।
मणिं च दिव्यं द्युमणेः स्यमन्तकं युतं धनैर्यौतकमर्पयामि ते ॥ ४३ ॥
ममात्मजाऽपि श्रियमेवमप्सरःप्रसूतिरेषा वहति श्रिया समाम् ।
त्वदर्हशीलादिगुणप्रसाधिता स्वयं वृणीतेऽद्य भवन्तमेकधीः ॥ ४४ ॥
त्वदागमाद्दक्षबिलं परं पदं त्वदीक्षणात् सूरिगणा इमे वयम् ।
त्वदाश्रयात्सिन्धुसुतैव मत्सुता त्वया धृतोऽसौ मणिरस्तु कौस्तुभः ॥ ४५ ॥
त्वदाहितस्वातिशयैः स्वयोगतः परत्र साध्योऽतिशयः स्थिरत्रसैः ।
अनन्यसाध्यातिशयस्य तस्य ते स्वशेषताऽसौ न विघातमर्हति ॥ ४६ ॥
स्वयोगभूम्ना चुलकीकृताखिलैः मुकुन्द देवैरपि किं न मुह्यते ।
विवेकवैराग्यविदेशवर्तिना वनौकसा मांसदृशा मया न किम् ॥ ४७ ॥

अभार्गवो नापनयेत न क्वचित् न वक्तयसाधून्यबृहस्पतिर्न च ।
अवासवो न च्यवते न चाहवादते च ते तद्वदहं तु किं पुनः ॥ ४८ ॥
भवार्णवे कर्मविपाकवात्यया भवद्भिरावर्तगणैः परिभ्रमन् ।
कृतोपरोधः कृपया त्वदीयया भवत्पदं कूलमिव प्रपद्यते ॥ ४९ ॥
अविन्दतस्त्वाममितामृतोदधिं विगाढतृष्णाविवशान्तरात्मनः ।
विगाहनीयाः प्रतिभान्ति वीचिकाः मरीचिकानामिव भोगसंपदाम् ॥ ५० ॥
गुणोदधिं यः प्रमितप्रमाणया गिरा त्वदीयं परिमातुमिच्छति ।
स पातुमीहेत समग्रचापलः (पयोज)सरोजनालेन पयः पयोनिधेः ॥ ५१ ॥
अकर्मतन्त्रस्य जगन्ति कर्मभिः निबध्यमानानि विमुञ्चतस्तव ।
अलीकक्लेशैरनुपप्लुता स्तुतिः तथाऽप्यकल्प्येयमयावदुक्तितः ॥ ५२ ॥
अजानता त्वन्महिमानमद्भुतं विमोहितं देव तवैव मायया ।
कृतापराधं कृपया वशीकृतः क्षमस्व मामित्यपतत्क्षमातले ॥ ५३ ॥
विलूनमूलद्रुमसंनिभं स तं विलक्षमुत्थाप्य विहारयादवः ।
प्रियाङ्गरागव्यतिहारगन्धिना भुजान्तरेणोपजुगूह सादरम् ॥ ५४ ॥
स कन्यकारत्नमचिन्त्यवैभवं वदान्यरत्नं च समं समर्पयन् ।
सरस्वतीवल्लभवक्त्रसंभवो महामनाः पूर्णमनोरथोऽभवत् ॥ ५५ ॥
वनौकसां पत्युरहीन्द्रशोभिना विमथ्यमानादचलेन बाहुना ।
ननन्द लब्ध्वा हृदयंगमां प्रियां मणिं च दिव्यं मधुकैटभान्तकः ॥ ५६ ॥
स्तनापदेशस्तबकावभासिनी विलासभेदैरभिनीतपल्लवा ।
रमापतौ गारुडभूधरद्युतौ रसाधिका रत्नलतेव सा बभौ ॥ ५७ ॥
सविस्मया पूर्वमथ प्रमोदिनी ततो मदारम्भमिवाभिजग्मुषी ।
तदन्यसंस्कारनिरोधतः क्रमात् तदीक्षणे तन्मयतामवाप सा ॥ ५८ ॥
स पर्यणैषीत्रिदशैरुपस्थितो विधिर्यदाज्ञा विधिजन्मनः सुताम् ।
बिले तदीये विबुधालयोपमे विकल्प्यमानाकृतिमप्सरोगणैः ॥ ५९ ॥
अवाप्य जामातरमादिपूरुषं जगत्प्रतीक्ष्यत्वमवाप जाम्बवान् ।
विदर्भराजेन विदेहभूभृता समक्रमं दुग्धपयोधिना च सः ॥ ६० ॥
मनुष्यभावाभिनयव्यवस्थितां कुशीलवार्हां कुहनां वहन् विभुः ।
पुनस्तमृक्षेन्द्रपदानुभूतये परं च भोक्तुं पदमन्वमन्यत ॥ ६१ ॥

प्रहृष्यता जाम्बवता निवेदितां प्रवालजाम्बूनदरत्नसंहतिम् ।
प्लवङ्गभल्लूकगणैरनुप्लवैरविप्लवां द्वारवतीमजीगमत् ॥ ६२ ॥
ततस्तमामन्त्र्य चतुर्मुखात्मजं प्रतिप्रयातः स्वपुरं प्रियासखः ।
स्यमन्तकं संसदि दानवान्तकः स्वतोऽनघः स्वामिवशे न्यवीविशत् ॥ ६३ ॥
जगत्पतिं जाम्बवतीसखं तदा नियुद्धचिह्नैः परिकर्मिताकृतिम् ।
निरीक्ष्य तं द्वारवतीनिवासिनो ननन्दुरानन्दजलाविलेक्षणाः ॥ ६४ ॥
अपेतसंमोहमिवात्मवेदिनं दिवाकरं राहुमुखादिवोद्गतम् ।
अमंस्त नागेन्द्रमिवास्तशृङ्खलं प्रशान्तवाच्यं प्रकृतिर्यदूद्वहम् ॥ ६५ ॥
जिताहितो जाम्बवतीनिषेवितः स तत्र सत्राजितसात्कृते मणौ ।
स्वचौर्यदुर्वादममार्जयत् स्वयं न विद्यते यस्य न किञ्चिदण्वपि ॥ ६६ ॥
स्यमन्तकस्य द्युमणेरिव त्विषा निमेषमापुः कुमुदाकरा इव ।
ह्रिया च मिथ्यापरिवादिनस्तदा परे च पद्मा इव तद्विपर्ययम् ॥ ६७ ॥
स्वगोचरानेवमगोचरो गिरां बलानुजो बालधियामपाहरत् ।
रहस्सु रथ्यासु च लब्धसंभवानवर्णवादाननघो गुणार्णवः ॥ ६८ ॥
अकीर्तिरारोप्यत कीर्तिरागता यदप्रियं प्रोचुरिदं प्रियाप्तये ।
न कर्मतन्त्रेषु मतेरमोहता न च स्वतन्त्रे स्युरनिष्टहेतवः ॥ ६९ ॥
प्रशान्तखेदः प्रतिलभ्य सन्मणिं जगद्विनेतुर्वसुदेवजन्मनः ।
ददौ धरित्रीमिव सद्गुणाधिकां स सत्यभामां तनयां नयाम्बुधिः ॥ ७० ॥
यथा गिरीशो गिरिराजसंभवां पुलोमकन्यां च दिवौकसां पतिः ।
स्वयं च दुग्धोदसुतां सुधासखीं तथा स रेमे सदृशीमवाप्य ताम् ॥ ७१
अनुव्रता कामकलास्वधीतिनी विचित्रशस्त्रास्त्रविहारवेदिनी ।
बहुप्रियस्यापि हरेरतीव सा बभूव देवी बहुमानगोचरा ॥ ७२ ॥
यथा न खेदाय गतः क्षणो भवेत् यथा च तन्वीत न भीतिमायतिः ।
अनन्तनिष्कम्पगुणामनुक्षणं प्रियः प्रियां प्रीतिमलम्भयत्तथा ॥ ७३ ॥
स वल्लभाभिस्तिसृभिः प्रकाशयन् परत्वमाद्यं प्रतिपन्नषड्गुणः ।
नयो महीयानिव शक्तिभिस्समं समेतसिद्धिः प्रचिकाय संपदम् ॥ ७४ ॥
स्वदिव्यदेहप्रकृतीरिवापराः पराश्च देवीरवृणीत पञ्च सः ।
ययथार्हसेवावसरे प्रमाद्यतां यदन्वितस्सन्नभिगम्तां ययौ ॥ ७५ ॥

अखण्डिताशोक्तिभिरेकवृत्तिभिः स ताभिरन्योन्यसमन्वितात्मभिः ।
विभूषयामास विभूतिवैभवं दिशाभिरष्टाभिरिवात्मनः पदम् ॥ ७६ ॥

अवाप्य देव्यः पतिमग्र्यनायकं महौजसं मन्मथसूत्रसंयताः ।
उदग्रसद्वंशभुवो मिथस्समाः सुवृत्तमुक्तावलिसौम्यतां ययुः ॥ ७७ ॥

आदौ लक्ष्मीरभजत हरिं रुक्मिणीरूपदृश्या प्रापुस्तस्याः प्रतिनिधिपदं तत्प्रियास्सप्त देव्यः ।
सिद्धीरष्टौ दधदिव तदा सेवितस्ताभिरेकः क्रीडायोगी निरवधिमसौ निर्वृतिं निर्विवेश ॥ ७८ ॥

प्राचीनासु प्रकृतिषु यथा प्रादुरासन् प्रजौघाः तद्वज्जाताः सममिव जगन्नेतुरष्टासु तासु ।
पश्चात् प्राप्तप्रणयिनि तथा षोडशस्त्रीसहस्रे तेषामेकः किमयमथवा तत्समानो बभूव ॥ ७९ ॥

शमितनिगमखेदैः साधुभिः श्लाघनीयं चरितमिदमुदारं शास्तृ चाणूरहन्तुः ।
श्रुतमनुकथितं वा शुद्धिमग्र्यां दधानं समतनुत पृथिव्यां शाश्वतं धर्मसेतुम् ॥ ८० ॥

इति श्रीकवितार्किकसिंहस्य सर्वतन्त्रस्वतन्त्रस्य श्रीमद्वेदान्ताचार्यस्य कृतिषु यादवाभ्युदयकाव्ये चतुर्दशः सर्गः ।

१५. पञ्चदशः सर्गः

अथ पद्मभुवः पितुस्सकाशादभिगच्छन्यदुपुङ्गवं दिदृक्षुः । मुनिरध्वनि वल्लकीसहायः प्रजगौ लास्यतरङ्गितप्रचारः ॥१॥
अहमस्मि पितामहस्य सूनुः स विभोरात्मभुवस्सरोजनाभेः । भजते भुवि साम्प्रतं स देवः स्वयमेवानकदुन्दुभेस्सुतत्वम्॥
अवरोपितगोपसूनुभावः स नटस्संप्रति देवकीसुतस्सन् । परितोषितभावुकः स्ववृत्त्या श्रुतिलक्ष्यां महतीं प्रियामविन्दत् ॥
तदहं तमसः स्थितं परस्तादनपायद्युति भास्वताऽऽत्मनैव । कमलोल्लसितेन दर्शनीयं दिनमाद्यन्तविवर्जितं दिदृक्षे ॥ ४॥
गुणसिन्धुरसौ गुणातिवर्ती गतिरन्तःस्थितिरागमैकगम्यः । दयितासहितो दयैकसङ्गी गुरुराद्यो मयि गौरवं विधाता॥ ५
जगदेकहितेन जन्मनाऽसौ दनुजैराक्रमणं भुवो निरुन्धन् । कलहप्रियमद्वचोऽनुसारात् न कथं विग्रहमारभेत नाथः ॥
अधिकारविलम्बितापवर्गस्थिरसङ्गादपकौतुकस्त्रिवर्गे । विधिना नियतेन धर्मगुप्तौ विनियुक्तोऽस्मि विरोधनेन दीव्यन् ॥
त्रिदधे विनिवेदितं मयाऽसौ विविधं विश्वहितं विधास्यते च । स्वजनत्वधिया सुरासुराणां बहुमानैकपदं यतोऽहमासम् ॥
त्रिनिवेदयता रिपोरुदन्तं दिविषद्वैभवदावचित्रभानुम् । अजितस्य जिगीषतो मयाऽसौ विजयारम्भमहोत्सवो विधेयः ॥९॥
इति भव्यमनोरथो महीयान् प्रभुमासीनमुपह्वरेऽभियातः । विदिताखिलवेदितव्यमित्थं मुदितः प्राह जगद्धितं मुनीन्द्रः ॥
जय देव जगत्त्रयान्तरात्मन् न नियन्ता न च ते समस्त्वदन्यः। भवभीतिनिशीथिनीविभातं परमं ब्रह्म भवन्तमामनन्ति ॥
उदितः प्रणवाङ्कुरात्मना त्वद्विविधस्कन्धविभक्तरूढशाखः । त्वदनुग्रहपुष्पितः प्रजानां फलमिष्टं निगमद्रुमः प्रसूते ॥१२
विषमं निजकर्मभेदयोगात् बहुमानास्पदबन्धमोक्षलीलः । जनितं भवतैव रक्षसि त्वं जगदेतत् स्वयमेव पुत्रनीत्या॥ १३

गुणचित्रितजन्तुदन्तुरेऽस्मिन् जगति त्वद्विहिते हितेतरेभ्यः । अपि विश्वसृजां समाहितानामयथाचिन्तितमापतन्त्यवस्थाः ॥

सुकृतोपचयेन जातसिद्धिस्त्वदसौ कश्चिदुपस्थितापराधः । अनुभूय हिरण्यरावणत्वे भजते संप्रति चेदिराजभावम् ॥ १५

त्रिषु जन्मसु ते विहार(दक्षं)शिक्षाविधिना सिंहगजक्रमेण सृष्टः ।
सहजः किल रुक्मिणीनिमित्ते स रिपुस्संप्रति कृत्रिमश्च जातः ॥ १६ ॥

विपथेन सदैव विप्रधावन् विबुधग्रामविपन्निदानभूतः । भवतो भजतामनन्यसाध्यं विनिपातं प्रणिपातगत्यनर्हः ॥ १७ ॥

दमनं दमघोषसंभवस्य प्रबलस्यापि यदर्थ्यते तदेतत् । मधुकैटभमेरुमर्दिनस्ते मशकामर्शनमात्रमित्यवैमि ॥ १८ ॥

अथवा जगदेतदोदनस्ते तदुपघ्नन्नुपसेचनं च मृत्युः । महदादि विलापयन्महिम्ना दमनेनाद्रियसे न दानवानाम् ॥१९॥

सुहृदोऽपि सदा सुरासुराणां प्रणतानुग्रहभावितात्मनस्ते । कचिदापतितोऽपि पक्षपातः समतामेव समर्थयेत सत्याम् ॥

प्रथमा चरमा च देवता त्वं वरणीया वरदा च विश्ववन्द्या । निगमेषु सती पुरेषु चैका जनयित्री जनपङ्क्तिहारिणी च ॥

कलशै(घटकै)रिव कर्मपाशनद्धैः स्थिरकालात्मकचक्रयन्त्रनिघ्नैः । विहरस्यधरोत्तरक्रमेषु स्ववशैरेव सुरासुरैस्स्वतन्त्रः ॥

सवने भवमुक्तिसन्धिरूपे विधिना विश्वपते विचित्रहेतिम् । हृदि शान्तधियस्समिन्धते त्वामनघात्मक्रतुहव्यवाहमाद्यम् ॥

अणिमादिभिरेक एव भिन्नः परविद्यामणिदर्पणेषु भानात् । सुदृशां भजसि त्वमात्मभूतः सुखसंदर्शनयोग्यमाभिमुख्यम् ॥

अपि दृष्टमपि श्रुतं प्रभावं भवदीयं भविनस्तमोभिभूताः । न विदन्ति यथावदात्मवन्तस्त्वनुपश्यन्ति करस्थिताम्बुकल्पम् ॥

सहधर्मचरीं सदानुवृत्तां स्वयमुद्दीपयता त्वयाऽनुकम्पाम् । शरणागतरक्षणव्रतस्य प्रतिलब्धोऽयमिह प्रयोगकालः ॥२६॥

अहितं न विचिन्तितं मयैतत् चिरदुष्कर्मकृतोऽपि चेदिभर्तुः । सह नाकसदामसौ विमानैः सुकृतित्वं लभतां त्वदस्त्रपूतः

स्वपतः किल जाग्रतश्च तस्य त्वयि वैरेण विदीप्तचित्तवृत्तेः । त्वदनुस्मरणप्रभावयुक्ता नियतिस्त्वन्मयतामिवातनोति ॥२८

विनिवेदितविश्वकार्य इत्थं कृतिना तेन कृतार्हणो यथार्हम् । मुनिरात्ममनीषिकावदातः खलचेतोमलिनं खमुत्पपात ॥

वसुदेवसुतश्च पाण्डवेन क्रतुमारब्धवता कृतोपहूतिः । समरप्रियया सह ध्वजिन्या सवनं तस्य जगाम सत्प्रतीक्ष्यः ॥

यदुभिस्सह यादवेश्वरं तं परिषत्प्राप्तमुपेत्य पञ्च पार्थाः । विभवोचितमीश्वरानुरूपं सुहृदर्हं च समर्चयांबभूवुः ॥ ३१ ॥

क्रतुमप्यनघं स धर्मसूनुः हविषां भोक्तरि दत्तसन्निधाने । विधिवत् स्वधिया समर्प्य चक्रे बहुधाऽनुश्रुततत्प्रभावभूमा ॥

हरिदश्वसमुद्भवं प्रदाने धनगुप्तौ च सुयोधनं न्ययुङ्क्त । स्वयमेव समाहितेन वव्रे हरिणा विप्रपदावनेजनांशः ॥ ३२ ॥

समये परिषत्सभाजनार्हे दिविषत्पूज्यपदोऽपि दैत्यहन्ता । किमसाविति यादवेषु कश्चित् नृप इत्यैक्षि जनैरलक्ष्यपारः ॥

अविशेषितशेषवृत्तिवाचं निजपारम्यनिगूहनाभिगम्यम् । अपृथग्विभवैस्तमासनाद्यैरुपमृद्नन्त इवासत क्षितीन्द्राः ॥ ३५ ॥

अथ युक्तविमर्शिभिश्चतुर्भिः गुरुभिः पश्चिमपाण्डवो नियुक्तः । प्रविवेश सभामशेषकर्तुः यदुवीरस्य विधातुमग्रपूजाम् ॥

अवदच्च तमेतमग्रगण्यं विबुधानां पितरं पतिं गुरुं च । हरिमर्चितुमर्च्यमुद्यतास्स्मः तदशेषैरनुमन्यतां सुधीभिः ॥ ३७ ॥

जगदेकपतेरमुष्य पूजां स्थिरधर्मद्रुममूलसेकभूताम् । निखिलानुमतां नृपो विधत्ते निरपायप्रियपथ्यभावभाव्याम् ॥ ३८ ॥

इति दर्शयतः पदं समाजे बलिनां मानभृतां महीपतीनाम् । महती बहुवारमुत्तमाङ्गे सहदेवस्य पपात पुष्पवृष्टिः ॥३९

हरिमर्चयितुं य ईहते तं सुरपुष्पैः स्वयमर्चयन्ति देवाः । इति नूनमगापयद्विरेफः प्रसृतः पाण्डुसुते प्रसूनवर्षः ॥४०॥
अवलोक्य तदद्भुतं महीयः प्रतिपन्नानुमते नरेन्द्रलोके । निजगाद हसन्नमर्षवेगात् क्षितिपालान् शिशुपाल उन्मदिष्णुः ॥
विदितं भवतामिदं यदेतत् स्वयमाहूय महीयसः क्षितीशान् । अवमन्यत एवमध्वरस्थः कुटिलो हन्त कुमार एष कुन्त्याः
अयमश्विसुतोऽपि तावदास्तां यदि माद्रीतनयस्स पाण्डुसूनुः । रभसादवमत्य राजलोकं यदि जीवेदलमन्ववायवादैः ॥
कृपणेन किमत्र साधुना नः सहदेवेन नियोगसाधकेन । चतुरः पुनरस्य पूर्वजातान् मनसा यात शठान्मनुष्यदेवाः ॥
द्विरदायुतसत्त्वशालिनो मे यदि धर्मध्वज एष धर्मसूनुः । मिषतः परिभूय धर्मपालान् यजते पश्यत पश्चिमेष्टिमस्य ॥
अथवा वसुदेवबन्धुदृष्ट्या वयमासीमहि मन्दहासगर्भम् । स्वयमस्य पिता कथं स धर्मस्तमिमं धर्मविपर्ययं सहेत ॥४६॥
अयमस्मदनुज्ञया विजित्य क्षितिमासादितराजसूयधर्मा । प्रसवोपगमे पतिप्रतीपा वनितेवाद्य बिभर्ति वैपरीत्यम् ॥ ४७ ॥
परिपश्यति हन्त राजलोके पशुपालस्य विधीयते सपर्या । अथ तत्र समर्थतैव तन्त्रं तदसौ वीरवरेण्य एकलव्यः ॥४८
कुरुवृद्धमुपेक्ष्य जाह्नवेयं जयसंप्रीणितजामदग्न्यरामम् । इतरानपि तादृशानिहैतान् न च गोपो न च यादवस्समर्च्यः ॥
अतिमर्त्यबला विराटशल्यद्रुपदाद्या बहवो हि सन्ति वृद्धाः । अतिलङ्घनमभ्युपैतु को वा गुणकर्मश्रुतशालिनाममीषाम् ॥

क्वचिदर्चनमिन्द्रजालतश्चेत् कुहकाः सन्ति परश्शताः पृथिव्याम् ।
अथ कश्चन सत्य एष भूमा क्व गतोऽसौ यवनादिसैन्यगन्धे ॥ ५१ ॥

अयमग्रज एष रौहिणेयो बलशाली वपुषा च शुद्धवर्णः । अनतिक्रमणं तदस्य युक्तं यदि शेषोऽयमविप्लुतः क्रमो वः॥
नटवद्धृतशङ्खचक्रचिह्नाः कति नामात्र विडम्बयन्ति विष्णुम् । अनुकर्तुमयं च तद्वदीशः कथमीशत्वमनूर्मिषट्कहीने ॥

न च विश्वसिमो न वृद्धवाक्यं बलवन्मानविलङ्घनं न चेत्स्यात् ।
न वदन्त्यनिदंपरेषु सन्तः स्तुतिवाक्येषु यथाश्रुतार्थसिद्धिम् ॥ ५४ ॥

इति तत्र मुधा विकत्थमानं कठिनं कण्ठविलग्नमृत्युपाशम् । परिदृष्टपरावरस्तमीषद्विनयन् विष्णुपदीसुतो बभाषे ॥
शृणु तात हितं समाहितस्त्वं रुशतीं वाचमपास्य रोषजाताम् । अविमृश्य विपत्तिमापतन्तीं न हि तिष्ठन्त्यहितेषु बुद्धिमन्तः
अतिपत्य मुकुन्दमन्तिकस्थं वशिकानर्चितुमुन्मना भवेद्यः । अवधीरितकौस्तुभः स नूनं कुरुविन्देषु कुतूहलं विधत्ते ॥
स्तुतिभिः कतिचित्त्रिवर्गमृच्छन्त्यपवर्गं च यमेकमाश्रिताभिः । निरये निपतन्ति निन्दयाऽन्ये यदि तद्वेत्थ वदैष यत्क्रियार्हः
सहजं नयनं च तत्तृतीयं भुजयुग्मं च तव स्थितातिरिक्तम् । सहसा यदुपागमेन नष्टं स्वयमाकारयसि स्वमृत्युमेनम् ॥

न हि सन्ति न निश्चितागमार्था न हि तेऽसन्निहिता न च प्रसुप्ताः ।
अपि तु त्रपया नतास्त्वदुक्तिं त इमे नन्विह चेतसा हसन्ति ॥ ६० ॥

यदि जीवितुमीहसे चिराय प्रतिपद्यस्व हितं यदस्मदुक्तम् । अथ न प्रहितो जलाञ्जलिस्ते शृणुतान्ये य इह श्रुतौ निरूढाः
युगकोटिशतायुतानि वेधाः स्वपदं प्राप यमेकमर्चयित्वा । मनुजः स तदर्चने विगायन् मतिहीनः पशुरेष मर्षणीयः ॥
विधिहस्तधृताद्यदङ्घ्रिपद्मात् च्यवमाना पवमानवेगहीना । विपुनाति जगन्ति दिव्यसिन्धुः क्रमते हन्त तदर्चने विवादः॥

स च कश्चन सर्वमेधयज्वा हविरात्माह्वयमात्मनैव हुत्वा । यत एव बभूव देवदेवस्सकिमस्माभिरदैवतैरनर्च्यः ॥ ६४ ॥
य इहाद्य भजन्ति यज्ञभागान् कृतिनः कार्तयुगेन कर्मणा ते । अयजन्त पुरा यमेकमाद्यं वरिवस्यामिह तस्य वारयेत्कः॥
अथवा विबुधादिपूजनीये मनुजैरर्चनमत्र मा विधायि । इति नाम विमन्यतामिदानीमपगुत्वाय च कल्पतामयं नः ॥
धनबन्धुवयःक्रियादिमात्रैरधिकेष्वप्यचमत्क्रिया विहत्यै । जगदेकपतौ सदोपकर्तर्यपकृत्यैष भजेत कामवस्थाम् । ६७॥
क्वचिदर्चयति प्रभूतपुण्ये त्रियुगं तद्वदलब्धभागधेयैः । यदि नाम धिया न शोचितव्यं न कथं दर्शनतोऽपि नन्दनीयम्
यदनुग्रहनिग्रहप्रयुक्ते सुखदुःखे शृणुमः स्वयंभुवोऽपि । विमतिं भजतस्तदर्हणायां न च देयोऽनुनयो न सान्त्वना च ॥
न पनायति चेदसौ न जिह्वा न नमस्यत्यथ नैतदुत्तमाङ्गम् । यदि नार्चयतो न तौ च हस्तौ कृपया कल्पितसंनिधानमेनम्
निरुपाधिकसर्वबन्धुमेनं द्विषताऽनेन न भाषणप्रसङ्गः । निरयज्वलनेन्धनीभविष्यन् कृपणः केवलमेष शोचनीयः ॥७१
सहनीयतया प्रतिश्रुतं यत् वसुदेवस्वसुरच्युतेन पूर्वम् । अपराधशतं तदद्य पूर्णं भविता चैद्यविपत्तये परं यत् ॥ ७२ ॥
कुरुवृद्धवचस्तदेतदर्थ्यं दमघोषप्रभवो निशम्य रुष्टः । प्रभयाऽनुकृतप्रवर्ग्यदीप्तिः प्रतिरुन्धानदुरासदो ररास ॥ ७३ ॥
निपुणैरतिबालवृद्धवाक्यं न परिग्राह्यमिति ब्रुवन्ति सन्तः । सहदेववदेष इत्यनिन्द्यं पृथुकत्वेन पितामहं निनिन्द ॥७४॥
अतिवृत्तिमवेक्ष्य तस्य घोरामशनिक्षोभनिभां सभासदस्ते । सदसत्प्रतिपत्तिमूढचित्ताः क्षणमालेख्यसमर्पिता इवासन् ॥
जहसुः कतिचिद्विनिन्द्य चैद्यं पिदधुः कर्णयुगं परे कराभ्याम् । सुरसिन्धुसुतं शशंसुरन्ये व्यचिकित्सन्त च केचिदल्पसत्वाः
मुनिभिः पुलकाञ्चिताखिलाङ्गैः क्षरदानन्दथुबाष्पदिग्धदेहैः । अनुमोदनजातमौलिकम्पैर्हरिकीर्तिश्रवणोन्मुखैरभावि ॥७७
स्तुतिनिन्दनयोरभिन्नरूपं मुखरागं मधुहन्तुरीक्षमाणैः । यदुभिः प्रतिरुद्धरोषवेगैः क्षमया तिर्यगवेक्ष्यत क्षमैव ॥ ७८ ॥
मधुजित्परिवादजातरोषं सहसा चेदिपतेर्वधाय सज्जम् । गदया सह भीममुज्जिहानं शमयन्नित्थमवोचदापगेयः ॥७९॥
बलभीमसुयोधनैरमुष्मिन् परिहीणायुषि न प्रवर्तितव्यम् । अतिपर्यनुयोगया नियत्या हरिणैवैष भवाब्धिवन्निवर्त्यः ॥८०॥
त्यज साहसमुज्झ्यताममर्षस्समये विक्रमसंपदाद्रियेत । सदनागतसूदनापवादो महतां संप्रति मा च भूदयं वः ॥८१
भजतु प्रथमार्हणां यथाह भगवानेष भवार्णवैकसेतुः । प्रकृतस्य विधातुमन्तरायं स्वयमेतस्य शुभस्य न क्षमं वः ॥८२
इति शान्तनवे प्रभाषमाणे निखिलानुश्रवसंशयप्रमोक्ता । मुदितो मुनिरब्जयोनिजन्मा मुहुराधूतकरस्तदभ्यनन्दत् ॥८३
क्षितिपालगणोदधिस्तदानीं विषमारम्भविरोधसेतुभिन्नः । स्तिमितक्षुभिताकृतिर्बभासे गगनाम्भोधरसंनिभो गभीरः ॥ ८४ ॥
ननृते मुदितेन नारदेन क्षिपता मङ्क्षु मृगत्वगुत्तरीयम् । सुरसिन्धुसुतोदितं विपञ्चीमसकृद्वापयताऽनुनादवृत्त्या ॥८५
उदगीयत यत्तदा विधिज्ञैः सममुद्गातृभिरेकताननादैः । मधुमर्दनकीर्तिगर्भया तत् विशदं नारदवीणयाऽन्ववादि ॥८६॥
व्रजयोषिदपाङ्गवेधनीयं मथुराभाग्यमनन्यभोग्यमीडे । वसुदेववधूस्तनन्धयं तत् किमपि ब्रह्म किशोरभावदृश्यम् ॥ ८७ ॥
निकटेषु निशामयाम(मि) नित्यं निगमान्तैरधुनापि मृग्यमाणम् । यमलार्जुनदृष्टबालकेलिं यमुनासाक्षिकयौवनं युवानम् ॥
पदवीमदवीयसीं विमुक्तेरटवीसंपदमम्बुवाहयन्तीम् । अरुणाधरसाभिलाषवंशां करुणां कारणमानुषीं भजामि ॥ ८९ ॥
अधराहितचारुवंशनालाः मकुटालम्बिमयूरपिञ्छमालाः । हरिनीलशिलाविभङ्गनीलाः प्रतिभाः सन्तु ममान्तिमप्रयाणे ॥

जयतादिह देवकीसुतोऽसौ जगतामादिरनाद्यनन्तभूमा । अवतारयितुं भरं पृथिव्या वसुदेवस्य गृहे कृतावतारः ॥ ९१ ॥
क्रतुरत्न समर्पितः कृतार्थः स च धर्मः कमिवाचचार धर्मम् । जगदेकपतेरमुष्य पूजां विदधानेन युधिष्ठिरेण पुत्री ॥
इह नाकसदो न मानुषास्ते य इमे कृष्णमिहार्चयन्त्यनन्याः । अयमेव महो ममेति गायन्स तदा मूर्त इवास नाट्यवेदः
अभिनन्दितवृत्तिरार्यमिश्रैः अविसंवादिभिरागमोदितेषु । विनयादवनम्य विश्वभर्तुः सहदेवः स्वयमाहरत् सपर्याम् ॥९४॥
अरजस्तमसां महीपतीनामनुमत्या मुनिमुख्यसंमते च । पुरुषस्य परस्य पूर्वपूजां सहदेवप्रहितां शशंसुरार्याः ॥ ९५ ॥
तृणभुक्प्रतिमस्तृणाय मत्वा स तदा चेदिपतिर्युधिष्ठिरादीन् । अजहत्परुषोक्तिहेतिजालो दरशेषेन्धनवह्निवद्दिदीपे ॥९६॥
अजुगुप्सत भूभृतस्सहिष्णून् परिवादैश्च तिरश्चकार पार्थान् । अवमत्य मुकुन्दमर्भकोऽसाविति धिक्कृत्य पितामहं जगर्हे॥
अनघोऽयमतन्द्रितः क्रियायां गुरुभिश्शिक्षितशुद्धधीरनेकैः । कुरुवंशपितामहः कुतोऽसौ मतिमोहेन महीयसा गृहीतः ॥
अशठैरजडैरनेडमूकैर्मुनिभिश्चात्र किमङ्ग्यकारि मौनम् । अथवा किमरातिपक्षसक्तैरहमस्मीति मुहुर्जहास मूढः ॥
परिवर्तहुताशनप्रदीप्तं वदनं तस्य रुषा विजृम्भमाणम् । फणभृद्बिलभीषणं तदाऽऽसीत् ज्वलदुल्काशतदुर्निरीक्षनेत्रम् ॥
बडबानलधूमराजिरूक्षा भ्रुकुटिस्तस्य मुखे परिस्फुरन्ती । ददृशे तदसून् प्रसह्य पातुं शमनेनेव निवेशिता भुजङ्गी ॥
भसितीकृतचन्दनानुलेपः क्वथितद्रावितहेमपुष्पदामा । सहसा हृदि तस्य कोपवह्निः समदीपि स्फुटितप्रकीर्णहारः ॥
कठिनौ परिपिंषतः करौ द्वौ बहुशस्तस्य वरोर्मिका विशीर्णा । ध्रुवमप्रशमाय रोषवह्नेः तुषनिक्षेपमधत्त रत्नचूर्णैः ॥
स्ववधाहतडिण्डिमस्वनाभानसकृच्चेदिनियन्तुरट्टहासान् । अभितो मणिभित्तिभिस्सभा सा प्रजहासेव विजृम्भितप्रतिश्रुत् ॥
प्रतिपद्य रुषा विवर्णभावं तमसा बिभ्रदलङ्घ्यमैकराश्यम् । उपरक्त इवार्यमाऽस्तमृच्छन् स भृशं सद्भिरभूददर्शनीयः ॥
श्वसितैरपि दूरवृत्तिमद्भिः परिवारैरिव तत्यजे त्वसद्भिः । निजमंसमरातिवन्निजघ्ने पविकल्पेन पदेन चास्य भूमिः ॥१०६
निभृतैरपि पूर्वमैकमत्यात् विकृतस्याथ विरुद्धचेष्टितानि । दधिरे दमघोषसंभवस्य प्रतिबिम्बैरिव तस्य मित्रभूतैः ॥ १०७
विकृताकृतिवेषचेष्टितानामवलेपग्रहलुप्तमानसानाम् । अवधीरितजाह्नवेयवाचामपहासः परमाददे महद्भिः ॥ १०८ ॥
उपहूय रणाय वृष्णिवीरान् नृपलोकादथ निर्जगाम चैद्यः । तममंसत यादवास्तदानीमनलस्कन्धविनिस्सृतं स्फुलिङ्गम् ॥
कतिभिश्चन कामचारसक्तैरुपसञ्जातमदैरुदग्रशृङ्गैः । गजयूथपतेरिवाग्रभाजो गतिरेतस्य गजैरिवानुजग्मे ॥ ११० ॥
अथताननुमत्य पाण्डवादीन् समरस्थानमुपागतस्ससैन्यः । हरिरप्रतिरोधनीयवृत्तिर्द्विरदाधीशमिव द्विषं रुरोध ॥१११॥
रथहस्तितुरङ्गपत्तिरूपैर्युयुजाते पृतने यथार्हमङ्गैः । स्थितिकर्मभिराभिमुख्यवद्भिर्युधि बिम्बप्रतिबिम्बवत् भवन्त्यौ ॥११२॥
गरुडा इव पन्नगानुदग्रान् द्रुमषण्डानिव मारुताः प्रचण्डाः । अहितानभिनिघ्नतो निजघ्नुः यदुवीरा मधुवैरिहेतिकल्पाः ॥
स्थितमप्रतिमे रथाङ्गपाणिं गरुडप्रख्यगतागते रथाग्र्ये । पतनोद्यततारकानुकारी शलभो वह्निमिवाससाद चैद्यः ॥
ज्वलदुज्ज्वलहेतिबृन्दशाली विपुलस्यन्दनवेदिमध्यदीप्तः । स्वयमेव बभूव चेदिराजः स्वविभूतेरभिचारहव्यवाहः ॥११५॥
यदुपुंगवसूर्यसंनिधाने शिशुपालः प्रतिसूर्यवत्प्रदीप्तः । किमतो भवितेति खिन्नचित्तैः सखिभिः स्वर्गिभिरप्यवैक्ष्यतैकः ॥
मदलुप्तधिया तदाऽभियुक्तो यदुसिंहश्शिशुपालकुञ्जरेण । विजहार गुहाशयस्तरस्वी निखिलारण्यकनिर्विघातवृत्तिः ॥११७

मधुमर्दनकार्मुकप्रणादः सुमनश्श्रोत्रसुधारसायमाणः । त्रिजगद्भयशान्तिकप्रयोगो रणवेदप्रणवो बभूव रम्यः ॥ ११८ ॥
अचिरद्युतिभास्वरोऽथ चैद्यः पुरुहूतायुधचारुचित्रचापः । प्रलयस्तनयित्नुभीमनादः शरवर्षेण मुकुन्दमभ्यवर्षत् ॥११९॥
गदया तदपोह्य बाणजालं प्रतिनिर्धूतहिमप्रभाकराभः । अहितं विशिखैरहन्मुकुन्दोऽदरवेधेऽपि दरव्यथाविमुक्तम् ॥१२०
मुषिताम्बरमस्त्रशस्त्रभूम्ना दनुजारेर्दमघोषजन्मनश्च । अतिराघवरावणं तदानीमभवत् द्वैरथमाकुलेन्दुसूर्यम् ॥ १२१ ॥
रथिनोरथ वादिनोरिवासीत् मृधि शस्त्रास्त्रमयैः प्रमाणतर्कैः । अपरस्परपातिभिः प्रभूतैरवधानेन न परस्परं जिगीषा ॥
प्रथितौ रणयज्ञयायजूकौ धनुराम्नायसमाहितप्रयोगौ । तदनन्यरसानतोषयेतां नरदेवानुपहूतसन्निधातॄन् ॥ १२३ ॥
यदुसूर्यमवाप्य चैद्यचन्द्रः शनकैर्यत्र बभूव मन्दधामा । गणना न बभूव कृष्णपक्षे हतभग्नादिविकल्पितेऽपि तस्मिन् ॥
रभसभ्रमणेन हेतिराजो रणनीराजनमाचचार शौरेः । तममंसत सैनिकास्तदुग्रं द्विषदुत्पातमलातचक्ररूपम् ॥ १२५ ॥
सुकृतेन पुराकृतेन चैद्यः प्रतिपन्नप्रकृतिः प्रलीनवैरः । क्षणमद्भुतकृष्णरूपदर्शी शिथिलाकृष्टशिलीमुखोऽवतस्थे ॥१२६॥
समयोदयसंभृतप्रसादः जननग्रन्थिचिकित्सकश्श्रितानाम् । विलुलाव सुदर्शनेन कृष्णः शिशुपालस्य शिरः किरीटजुष्टम् ॥
सहभृत्यगणैस्समित्रवर्गैर्निहते चेदिपतौ निवृत्तखेदाः । अभितुष्टुवुरादरेण देवाः नरदेवाश्च तमीड्यमादिदेवम् ॥१२८॥
हरिणा निधनं तदीक्षणं च प्रयतामप्रतिबोधसंप्रयुक्तम् । जगदद्भुतदिव्यभोगहेतुः प्रतिबोधे तु दुरत्यया विमुक्तिः ॥१२९
सहसा हरिचक्रसंप्रयोगक्षणसंप्राप्तविपाकया नियत्या । अनघस्थितिमन्तिमामवस्थां स तदा संयमिनामवाप चैद्यः ॥१३०
रभसेन रथाङ्गलूनकण्ठाद्वपुषश्चेदिपतेरुदीयमानम् । तपनायुतसन्निभप्रकाशं यदुवीरस्य तनुं विवेश तेजः ॥ १३१ ॥
अवलोक्य तदद्भुतं महीयः क्षितिपालैरमरैस्सलोकपालैः । मुनिभिश्च मुहुः कृतावमर्शैरिदमित्थं त्विति निश्चयो न लेभे ॥
इति संभृतवीररसततन्तुः कृतिना धर्मभुवा कृतानुयात्रः । विनिवर्त्य तमग्रजानुवर्ती परमेशस्स्वपुरीं पुनः प्रतस्थे ॥

जगद्वन्द्यः प्राप्तो जलधिरशनामात्मनगरीं यथार्हं संहृष्टैर्यदुभिरखिलैरर्चितपदः ।
धरित्रीभारस्य (राधे) व्यपनयनधर्मे धृतमतिः महिष्या रुक्मिण्या महितचरित(स्तत्र)स्साधु मुमुदे ॥१३४॥
अलघुभिरपराधैराशरीरं प्रवृत्तैः श्रितमपि शिशुपालं शृण्वतामप्यसह्यैः ।
विधिवशनियतेन व्याजमात्रेण मुञ्चन्नजनि परिजनानां शौरिराश्वासपात्रम् ॥ १३५ ॥

इति श्रीकवितार्किकसिंहस्य सर्वतन्त्रस्वतन्त्रस्य श्रीमद्वेदान्ताचार्यस्य कृतिषु यादवाभ्युदयकाव्ये पञ्चदशः सर्गः ।

१६. षोडशः सर्गः

ऐरावतमथारुह्य श्वेताद्रिमिव जंगमम् । पुरीं द्वारवतीं शौरेराजगाम पुरन्दरः ॥ १ ॥
अपत्यभावमापन्नमात्मानममृतोदधेः । निमेषरहितैः पौरैः देवभूतैरिवेक्षितम् ॥ २ ॥
अदृश्यं मन्दपुण्यानाममन्दप्रीतिदायिनम् । आत्तदेहमिव स्वर्गमासेचनकदर्शनम् ॥ ३ ॥

महनीयपरिष्कारं वल्गुध्वजमतल्लिकम् । महोत्सवमिवाशानामाशाभ्यधिकसंपदम् ॥ ४ ॥
उदधेरिव मन्थेन पीडितस्य समुत्थितैः । दृढलग्नैरिवोत्पत्तौ दीप्तं शोणितबिन्दुभिः ॥ ५ ॥
दैत्यदानवदर्पघ्नैः दन्तैर्दलितमन्दरैः । सिंहानामपि हन्तारं सिंहवक्त्रविभूषणैः ॥ ६ ॥
मेरुकल्पेन रूपेण मेदिनीधृतिहेतुना । त्रिदशप्रीतिदातारं स्थानसिन्दूरधातुना ॥ ७ ॥
मूर्ध्ना विपुलतुङ्गेन मेनकास्तनबन्धुना । दधतं मौक्तिकाकल्पं गङ्गाबुद्बुदनिर्मलम् ॥ ८ ॥
अजहद्भृङ्गगीतेन गर्जाडम्बरशोभिना । स्वकान्त्या कर्णतालेन कलसंगीतखेलनम् ॥ ९ ॥
नर्तयन्तममर्त्यानां नेत्रकौतुकसूतिकाम् । नासां त्रिदशनारीणामूरुनिर्माणमातृकाम् ॥ १० ॥
मङ्गलत्वमिवेच्छद्भिः हेमशङ्खादिमण्डनैः । आश्रितं रत्नपूर्णेन कुम्भेन च महीयसा ॥ ११ ॥
विभूतिशरदम्भोदैः कीर्तिवल्लीगुलुच्छकैः । कान्तिसागरकल्लोलैः सपक्षमिव चामरैः ॥ १२ ॥
सहजं प्रभया चन्द्रं वारुणीं मदसंपदा । सूचयन्तं स्वमूर्त्या च सुधां शुद्धानुभाव्यया ॥ १३ ॥
जगदामोदजनकं दानार्द्रकरपुष्करम् । दर्शयन्तमिवौदार्यात् दिव्यपादपसंपदम् ॥ १४ ॥
उदग्रबहुदन्तांशुं बृंहितव्याप्तदिङ्मुखम् । हसन्तमिव दिङ्नागानन्यानतिबलानपि ॥ १५ ॥
उद्वहन्तं कदलिकां काञ्चनीं किङ्किणीफलाम् । वप्राभिघातभीतस्य सुमेरोरुपदामिव ॥ १६ ॥
चित्रकंबलसंछन्नं कान्तं कनककक्ष्यया । विद्युतेव परिष्वक्तं वासरान्तशरद्घनम् ॥ १७ ॥
अवधिं दर्शनीयानामाकल्पमनवं दिवः । जीवातुं देवसैन्यानां दर्पभङ्गं विरुन्धताम् ॥ १८ ॥
घण्टायुगलनादेन नगेन्द्रेष्वनुनादिना । क्षरन्तममृतक्ष्वेलौ कर्णेष्वमरतद्द्विषाम् ॥ १९ ॥
महता मदगन्धेन तस्योद्विग्ना विबभ्रमुः । उत्खातविपुलस्तम्भा नागास्त्रुटितशृङ्खलाः ॥ २० ॥
स तं द्वारवतीद्वारे समवस्थाप्य सानुगम् । आससाद हरेः स्थानमवज्ञातत्रिविष्टपम् ॥ २१ ॥
शुभानामिव साम्राज्यं श्वेतद्वीपमिवापरम् । निवेदितसमाहूतः प्रासादं प्राविशत्प्रभोः ॥ २२ ॥
स तेन विहितां शक्रः प्रतिगृह्य प्रियार्हणाम् । निजगाद निजां भीतिं गद्गदोद्गमया गिरा ॥ २३ ॥
दयनीयेषु देवेषु देवदेव त्वयाऽधुना । अपाङ्गाः परिपात्यन्तामनुक्रोशानुवर्तिनः ॥ २४ ॥
सुप्ते नरसिंहं त्वां भक्तप्रह्लादसंमुखम् । रक्षार्थमिह दीनानां रत्नस्थूणेव देवकी ॥ २५ ॥
नाथ त्वयि निराबाधं त्रिलोकीं त्रातुमागते । नरको नाम दैत्येन्द्रः कदर्थयति नाकिनः ॥ २६ ॥
धर्मसूकररूपस्य तवाऽसौ क्षमयान्वये । उत्पात इव भूतानाम् उद्बभूव भयानकः ॥ २७ ॥
जननी सर्वभूतानां पत्नी तव वसुन्धरा । प्रसूय नरकं देवी दूयते त्वदुपेक्षया ॥ २८ ॥
न हिरण्यहिरण्याक्षौ न मधुर्न च कैटभः । उपमानपदे तस्य त्वच्छक्तिजनितात्मनः ॥ २९ ॥
एष कल्पान्तवृत्तान्तमिदानीं जनयन्निव । विधुनोति त्वदालम्बं ब्रह्मस्तम्बमिदंपरः ॥ ३० ॥

विक्रमस्रोतसा तस्य बृहन्त्यपि बलानि नः । सहसा भेदमायान्ति सैकता इव सेतवः ॥ ३१ ॥
यदृच्छोपगमेऽप्यस्य यान्ति देवगृहाश्रिताः । प्रधावितुमनीशानाः साक्षित्वं सालभञ्जिकाः ॥ ३२ ॥
महता मत्प्रयुक्तेन वज्रेण ज्वलितात्मना । निलिल्ये तस्य दोर्मध्ये निष्काभगणवर्ष्मणा ॥ ३३ ॥
त्वत्कोप इव दीप्तोऽपि ज्वलनो न प्रकाशते । ज्योतिरिङ्गणवत्तस्य द्युमणेरिव संनिधौ ॥ ३४ ॥
अमोघत्वयशोभङ्गभयादिव निवर्तते । अखण्डितबले तस्मिन् दण्डो दण्डधराधिपतेः ॥ ३५ ॥
नयनार्चिष्मतस्तस्य नैर्ऋतेश्वरखाहिनी । अपसृत्य पुरोभागादद्यापि न निवर्तते ॥ ३६ ॥
तं सुप्तमपि वा मत्तं वारुणो वैरिदारुणः । न रोद्धुं क्षमते पाशो नलस्तम्ब इव द्विपम् ॥ ३७ ॥
शक्तश्शमयितुं तस्य संवर्तार्हजवोऽपि सन् । नभस्वान् खेलतस्सङ्ख्ये न स्वेदकणिकामपि ॥ ३८ ॥
धनदेन गदा तस्य महती मूर्ध्नि पातिता । अभित्त्वा पौष्पमापीडमनापीडत्वमादधे ॥ ३९ ॥
जटिलान् कृत्तिवसनान् नियमं तीव्रमास्थितान् । तपस्विन इति ज्ञात्वा स रुद्रान्नाभिवर्तते ॥ ४० ॥
अहरद्वारुणं छत्रं मामकं मणिभूधरम् । अमृतस्यन्दिनी चास्सज्जनन्या मणिकुण्डले ॥ ४१ ॥
आदर्शमिव संपत्तेरमृताब्धेरिवाशयम् । औपवाह्यमसौ मत्कमारुरुक्षति सांप्रतम् ॥ ४२ ॥
देवदानवसिद्धानां नृपाणामपि कन्यकाः । अपहृत्य त्वदेकार्हाः त्वरते पाणिपीडने ॥ ४३ ॥
स भौमस्त्वत्तिरस्तानां समवाय इवोत्थितः । बाधते विबुधानेवं बलवीर्यपराक्रमैः ॥ ४४ ॥
तदेवमवसीदत्सु दया देवेषु पात्यताम् । अनाहुतदास्यानां दोषनिह्नवसाक्षिणी ॥ ४५ ॥
तमर्थं भूमिभारस्य त्वयैवोत्पादितं प्रभो । त्रिलोकीकण्टकं तीक्ष्णं त्वमेवोद्धर्तुमर्हसि ॥ ४६ ॥
निवर्त्ये धर्मशल्येऽस्मिन् निदाने सर्वपाप्मनाम् । निवेदनमिहास्माकमंशो निर्वहणं तव ॥ ४७ ॥
मशकामर्शवयस्य मधुकैटभमर्दनम् । तदन्यदनुजध्वंसे तस्य ते किमिवाद्भुतम् ॥ ४८ ॥
निगमान्तेषु निगदव्याख्यातनिजवैभवः । विधत्स्व विपदुत्तीर्णानमर्त्याननुकम्पया ॥ ४९ ॥
इति विज्ञापितोदन्तं दत्तहस्तं बलद्विषम् । विनिवर्त्य जगन्नाथः वैनतेयमथास्मरत् ॥ ५० ॥
अनुचिन्तितमात्रस्तमुपतस्थे खगेश्वरः । अहीन्द्रदामभिर्भीमैः अंसलम्बिभिरञ्चितः(रंसलः) ॥ ५१ ॥
पक्षमारुतघोषेण त्रैलोक्यदुरितच्छिदा । चतुर्णामपि वेदानां संभूतिमिव भावयन् ॥ ५२ ॥
तरुणार्कप्रभासारसामरस्यजुषा त्विषा । तप्तहेमद्रवौघेन लिम्पन्निव दिशो दश ॥ ५३ ॥
स्वामिदर्शनसंतोषात् प्रहृष्यद्भिस्तनूरुहैः । युगान्तसन्ध्याजलदस्तटिज्जालैरिव ज्वलन् ॥ ५४ ॥
विपुलाद्भुतसंस्थानैर्द्योतितो दिव्यभूषणैः । भुजगेन्द्रफणारत्नशङ्कार्हमणिचित्रितैः ॥ ५५ ॥
तुङ्गवज्रव्रणाङ्केन सुविस्तीर्णेन वक्षसा । अबहिर्भावयन् कृत्स्नमवकाशं विहायसः ॥ ५६ ॥
पृथुना भुजयुग्मेन भोगीन्द्रपरिकर्मणा । मन्दरद्वितयेनेव समेतो रुक्मपर्वतः ॥ ५७ ॥

व्यालखण्डनसंक्रान्तविषपङ्ककलङ्किना । दधान इव तुण्डेन दैत्यदर्पगजाङ्कुशम् ॥ ५८ ॥
तक्षकश्रोणिसूत्रेण दृढबद्धेन बन्धुरम् । मान्यमग्रजवर्णेन वसानो दिव्यमम्बरम् ॥ ५९ ॥
नाथभक्तिपरिष्कार्यां नृत्तलीलामिव स्पृशन् । निजेन स्थानकेनाग्रे निहितोन्नतजानुना ॥ ६० ॥
वपुषा भक्तिनम्रेण धीरोन्नतमहीयसा । शान्तवीराद्भुतरसान् समाहृत्येव संपतन् ॥ ६१ ॥
मूर्तिमानिव संरम्भो रूपवानिव मारुतः । तरङ्गान् पक्षतीकृत्य संक्षिप्त इव सागरः ॥ ६२ ॥
संवर्त इव नागानां संघात इव रंहसाम् । वालखिल्यचरित्राणां विपाक इव जङ्गमः ॥ ६३ ॥
प्रसुस्तं दैत्यसिद्धीनां प्रसूतकिलिकिंचितम् । ओलण्डितमिवापश्यदुग्रं समरताण्डवम् ॥ ६४ ॥
दत्तनीराजनस्तेन ददृशे वाहनेश्वरः । प्रदक्षिणीकृतश्शश्वत् प्रतापविजयश्रिया ॥ ६५ ॥
भृशमास्फोटयामास विन्ध्यमेरुसमौ भुजौ । रुद्रया च सुकीर्त्या च मृदितौ कण्ठभूषणैः ॥ ६६ ॥
दुधुवे पक्षती च द्वे डोलायितकुलाचले । वीजयन् घोरदुर्वादिघर्मतप्तामिव त्रयीम् ॥ ६७ ॥
मुहुराम्रेडयामास जयालोकयभारतीम् । मुग्धमध्यप्रगल्भाभिः दशाभिः कर्बुरामिव ॥ ६८ ॥
स तदा सन्नतस्कन्धो बद्धाञ्जलिरनिश्वसन् । मुमुदे मूर्ध्नि संस्पृष्टः मुकुन्देन प्रसेदुषा ॥ ६९ ॥
तस्मिन् प्रथममारोप्य सत्यां विरहविक्लबाम् । आरुरोह ततश्शौरिराखण्डलकृतस्तुतिः ॥ ७० ॥
निवर्त्य स्वनिवासाय शक्रं शमितसाध्वसम् । प्रययौ दीप्तसन्नाहः प्राग्ज्योतिषपुरं प्रभुः ॥ ७१ ॥
श्रेयःपरिपणं तस्य श्रुतिश्रेणीशिरोधृतम् । प्रणतः प्रतिजग्राह शासनं पाकशासनः ॥ ७२ ॥
यथास्वं नगरद्वारे यादवा दानवाश्च तम् । तरस्विगरुडारूढं सत्यमैक्षन्त तत्क्षणे ॥ ७३ ॥
समन्ताद्वैरिदुर्गस्य क्षिप्तचक्रः क्षणेन सः । क्षुरान्तानच्छिनत्पाशानाततांश्छतयोजनम् ॥ ७४ ॥
मुरं पञ्चजनं सप्तसहस्राणि मुरोद्भवान् । शलभीकृत्य चक्राग्निरुपदुद्राव तत्पुरम् ॥ ७५ ॥
ततः प्राग्ज्योतिषद्वारे दैत्यदानवसूदनः । पाञ्चजन्यमुपादध्मौ प्रलयाम्बुधिनिस्वनम् ॥ ७६ ॥
वीक्ष्य तं विविशुर्दुर्गं दिवाभीता इवासुराः । उद्यन्तमिव तिग्मांशुमुदयाद्रौ गरुत्मति ॥ ७७ ॥
अभिमानोदितव्यक्तिरहंकार इवोल्बणः । महतो दैत्यनगरान्निरगान्नरकासुरः ॥ ७८ ॥
तमस्तमायाभ्यधिका दानवाः पर्यवारयन् । प्रकटच्छन्नकौटिल्या पाषण्डमिव हैतुकाः ॥ ७९ ॥
संयुगे रजसोद्रिक्ते तस्मिन् सत्त्वतमस्त्विषोः । अर्थिप्रत्यर्थिनोरासीदनभिव्यक्तरूपता ॥ ८० ॥
शरधारासहस्रेण छादयन्नरको दिशः । स्वहेतुमभिसंपेदे समुद्रमिव तोयदः ॥ ८१ ॥
नरकाम्बुदमुक्ताभिः नाथो नाराचवृष्टिभिः । विपद्भिरिव तद्भक्तो विषमाभिर्न विव्यथे ॥ ८२ ॥
दृप्यतामथ दैत्यानां ध्वनिरुत्कम्पयन्दिवम् । पाञ्चजन्यप्रणादेन पर्यभूयत भूयसा ॥ ८३ ॥
दिदृक्षोपागतानां तद्देवानां रोमहर्षणम् । अदीव्यत रणद्यूतमन्तरस्थयशःपणम् ॥ ८४ ॥

प्रतिविव्याध दैतेयं बाणैरशनिभीषणैः । पक्षवन्तमिवाद्रीन्द्रं प्रकुप्यन्पाकशासनः ॥ ८५ ॥
शरसंहतयस्तस्य क्षरन्त्यश्शार्ङ्गशैलतः । द्विधाचक्रुः स्ववेगेन द्विपद्बलमहार्णवम् ॥ ८६ ॥
तस्य ज्यास्वनगीतानि समयुज्यन्त संयुगे । करिणां कर्णतालैश्च कबन्धानां च ताण्डवैः ॥ ८७ ॥
दैत्यशोणितदिग्धाभिः तद्बाणततिभिर्नभः । रुरुधे रोषताम्राभिः कृतान्तस्येव दृष्टिभिः ॥ ८८ ॥
द्विरदाः शरनिर्भिन्नकुम्भनिर्मुक्तमौक्तिकाः । क्षरन्तः करकासारं कल्पमेघा इवाबभुः ॥ ८९ ॥
नासावालधिभिर्नागाः क्षरन्तो रक्तनिर्झरान् । शशंसुर्लाघवं तस्य निष्पत्राकृतसायकम् ॥ ९० ॥
अग्रिमं विशतां स्कन्धमामूलमहितां चमूम् । शराणां तस्य सन्धाननिपातौ न द्विषो विदुः ॥ ९१ ॥
लक्ष्यमेकमभूत्तस्य शराणामुत्पलत्विषाम् । अमरस्त्रीकटाक्षाणामप्यभङ्गुरधन्वनः ॥ ९२ ॥
चिरप्रार्थितभीतानां स तासामेव शालवान् । स्वयंवरपतींश्चक्रे सुधन्वा सुरसुभ्रुवाम् ॥ ९३ ॥
त्यक्त्वा भीतिवृतांस्तत्र विमुक्तान् जीविताशया । सार्धमप्सरसः कीर्त्या वीरान् स्वयमवृण्वत ॥ ९४ ॥
अनन्तस्य तदानन्तैरसुरैराहवोत्सवः । जयश्रियं च सत्यां च संमते समतोषयत् ॥ ९५ ॥
स्वबाधनियतस्तत्र परबाधाभिलाषिणाम् । प्रयासस्सुरशत्रूणां जात्युत्तरमिवाभवत् ॥ ९६ ॥
विसन्धिविग्रहाः क्षिप्तयानासनसमाश्रयाः । द्वैधीभावस्पृजो योधा दुर्नयस्था इवाभवन् ॥ ९७ ॥
अनघव्यवसायानामसङ्गत्यक्तवर्ष्मणाम् । योगिनामिव तत्रासीदपरावर्तना गतिः ॥ ९८ ॥
तनुं तत्र मुकुन्देन त्याजितान्महती स्वयम् । अवृणोदनघा कीर्तिरधिविन्नाप्सरोगणान् ॥ ९९ ॥
निस्सहायीकृतस्तत्र शरवर्षैर्धरासुतः । बह्वमन्यत तेनैव द्वन्द्वयुद्धमुपस्थितम् ॥ १०० ॥
कृतप्रतिकृतैरस्त्रप्रयोगैः क्रीडतोस्तयोः । अदृष्टान्तमभूत् युद्धमन्यदृष्टान्तवर्जितम् ॥ १०१ ॥
वक्रवृत्तिः सरुधिरो लोहिताङ्गो महीसुतः । प्राप्य यादवभास्वन्तं मूढस्समभवत्क्रमात् ॥ १०२ ॥
स्वायुधैकसहायस्तु देवः स्वच्छन्दयादवः । निरयापरपर्यायं रिपुं चक्रे निरायुधम् ॥ १०३ ॥
क्रोधरक्तदनुर्दैत्यः क्षरच्छोणितनिर्झरः । गृहीतपादसंचारो गैरिकाद्रिरिवाबभौ ॥ १०४ ॥
निशितैस्तस्य नाराचैः निर्भिन्नरथसारथिः । आस्फोटितभुजस्तार्क्ष्यमजिघांसदमर्त्यजित् ॥ १०५ ॥
निसर्गतमसस्तस्य जिह्मगस्याङ्गमुत्तमम् । रथपादेन चिच्छेद राहोरिव रमापतिः ॥ १०६ ॥
उदतिष्ठत हाकारस्ततो युगपदेकधा । देवदानवसौधेभ्यो हर्षशोकसमुद्भवः ॥ १०७ ॥
स्फुरद्भ्रुकुटि दैत्यस्य रोषदष्टाधरं मुखम् । निकृत्तमपि न द्रष्टुं प्रबभूवुर्दिवौकसः ॥ १०८ ॥
निकृत्तशिरसं देवी निजाङ्के पतितं सुतम् । महती मेदिनी दीनं कम्पमानाऽन्वकम्पत ॥ १०९ ॥
अथ सा दैत्यहन्तारं प्रणम्य नतजीवितम् । अयाचत दयासिन्धुमात्मजस्य शुभां गतिम् ॥ ११० ॥
तुष्टाव च पतिं तुष्टा मेदिनी विश्ववेदिनी । स्नपयन्तीव संयत्तं दन्तदीधितिगङ्गया ॥ १११ ॥

अहमस्मि विभूतिस्ते भूतधात्री त्वया धृता । अशेषाधारमेकं त्वामनाधारमधीयते ॥ ११२ ॥
तिसृभिश्शक्तिभिर्युक्तं षाड्गुण्यप्रथितोदयम् । अधिराजमशेषस्य जगदुस्त्वां जिताहितम् ॥ ११३ ॥
अपि कोटिमुखैस्सर्वैरनन्तेनाप्यनेहसा । नाथ त्वद्गुणदुग्धाब्धिपृषदास्वादनं क्षमम् ॥ ११४ ॥
अकर्तुमन्यथाकर्तुं कर्तुं च निखिलं क्षमम् । लक्ष्मीलक्षणमाहुस्त्वां लङ्घितत्रिविधावधिम् ॥ ११५ ॥
स्थिरत्रसविभक्तं ते चिदचिद्भेदचित्रितम् । स्वसृष्टमिदमुद्यानं त्वदन्यो नास्ति रक्षितुम् ॥ ११६ ॥
स्वातन्त्र्यपरतन्त्रस्त्वं पारतन्त्र्यस्वतन्त्रितैः । विहरस्यात्मसूत्रस्थैः शकुन्तैरिव जन्तुभिः ॥ ११७ ॥
सितासितगुणारब्धैः पाशजालैर्दुरत्ययैः । निबद्धाः पशवो नाथ त्वदेकाधीनमुक्तयः ॥ ११८ ॥
यस्य त्वं यश्च हृद्यस्ते यस्यासौ तस्य यस्तथा । नाथ त्वत्पदमारुह्य न पुनस्तैर्निवृत्यते ॥ ११९ ॥
सुरासुरविभागोऽयं तुलाग्रन्यायतस्त्वया । कल्पितः कालपर्यायात् निम्नोन्नतसमक्रमः ॥ १२० ॥
कस्त्वदङ्गीकृतं हन्ता कस्त्राता त्वज्जिघांसितम् । निहंसि पासि चैकस्त्वं स्वेन विश्वं परेण वा ॥ १२१ ॥
वृद्धिसंकोचविषमा गतागतसहायिनी । नियतिः केन लङ्घ्येत निजच्छायानुकारिणी ॥ १२२ ॥
न पुत्रवधमुद्वीक्ष्य दूयेऽहं त्वन्मते स्थिता । न च पुत्राभिमानो मे मत्प्रसूतेषु जन्तुषु ॥ १२३ ॥
सूदने कृतसङ्कल्पः स्वभक्तपरिपन्थिनाम् । यदि तीर्णप्रतिज्ञस्त्वं किं मयैतन्न मृष्यते ॥ १२४ ॥
त्वन्मायाजृम्भितैर्देव ब्रह्माण्डैरपि लीयते । जन्मन्यपि सुरोघेषु जन्तुवर्गेषु का कथा ॥ १२५ ॥
त्वत्प्रसूतस्त्वयैवासौ वधितश्चक्रधारया । का नाम कृतिनस्तस्य परिदेवयितव्यता ॥ १२६ ॥
निरुद्धे नरके नाथ नित्यधर्मात्मना त्वया । निष्प्रतिद्वन्द्विकं स्वर्गसुखमासाद्यतां सुरैः ॥ १२७ ॥
निर्यातितमिदं भूयः त्वज्जनन्यै मया स्वयम् । श्रवणाभरणद्वन्द्वं शीतलार्कयुगप्रभम् ॥ १२८ ॥
इति विज्ञाप्य सा तस्मै विषादाभावमात्मनः । विरराम ततो देवी विलक्षा विश्वधारिणी ॥ १२९ ॥
तामशेषजगद्धात्रीं सन्नताङ्गीमसान्त्वयत् । सहधर्मचरीं पूर्वां वासुदेवो वसुंधराम् ॥ १३० ॥
पुरस्कृतप्रसादस्तां पूर्वसंभवगेहिनीम् । गृहीतकुण्डलो गन्तुमन्वमंस्त गदाग्रजः । १३१ ॥
ततस्सा तत्समादेशात् सत्यभामाभिवन्दिता । रम्यं प्रतिययौ स्थानं रत्नसानुशिखण्डकम् ॥ १३२ ॥
ददर्श यदुवीरोऽथ दैत्यवीरनिवेशनम् । अचिन्त्यमिव मायानां प्रभावमनुपप्लवम् ॥ १३३ ॥
विचक्षणवरं दैत्यं वैरिसंपत्करग्रहे । विभूतिसंचयप्रेक्षी बह्वमंस्त बलानुजः ॥ १३४ ॥
सुधानिष्यन्दिभिः स्थूलैर्मुक्तादामभिरावृतम् । पश्यन् पाशभृतश्छत्रं विश्वकर्ता विसिष्मिये ॥ १३५ ॥
निदध्यौ कन्यकास्तत्र निदर्शितपरस्पराः । अमुद्राभङ्गसुभगाः नीवीरिव रतेश्शु(भः)भाः ॥ १३६ ॥
लावण्यजलधौ लक्ष्म्याः छाया इव सहोदिताः । मधुस्वच्छन्दतासीम्नः मान्मथीरिव दीर्घिकाः ॥ १३७ ॥
कामकीर्तिपताकाभिः स ताभिः प्रत्यवेक्षितः । आत्मानममृतोदन्वदन्तःस्थितममन्यत ॥ १३८ ॥

सुप्रभातमभूतासां सुदिनं च तमोपहम् । भवदोपार्थमा यासां देवो दृष्टिपथं गतः ॥ १३९ ॥
रत्नशैलनिभांस्तस्य भुजान् कटकभूषितान् । उपधास्यन्ति यास्तासां श्रेयसी भवितव्यता ॥ १४० ॥
सर्वस्वमिव पुण्यानां साम्राज्यमिव संपदाम् । समाजमिव सिद्धीनां स तदोवतमग्रहीत् ॥ १४१ ॥
भुजमन्दरवेगेन चक्रभ्रमवता विभुः । मथितादानवाम्भोधेरमृतं तदविन्दत ॥ १४२ ॥

मणिपरुवकसंपन्माननीयस्तनीनां मनमिजवपुषेव स्वेन संकल्पितानाम् ।
सकलजगदभिख्यासारसीम्नां स तासां स्वयमजुषत सिद्धिं स्वप्रसादप्रसूताम् ॥ १४३ ॥
पुरमथ गमयित्वा भूषितां यादवाग्र्यैः शतसमधिकसङ्ख्यं षोडशस्त्रीसहस्रम् ।
अवनितनयभीतान् प्रीणयन्नादितेयान् परिणयनविलम्बं पद्मनाभः प्रसेहे ॥ १४४ ॥
दिवि भुवि च समिद्धं दीपरूपेण रूढैः त्रिभुवनविभवानामङ्कुरैरेकरूपैः ।
जनितनिगमसख्यं दानवीनां विलापैः नरकवधदिनं तन्नाथपूजार्हमासीत् ॥ १४५ ॥
ऐरावतप्रतिनिधीनथ षट्सहस्रं स्तम्बेरमान्पृथुलदन्तचतुष्कभाजः ।
काम्बोजवाजिनियुतानि च सत्रिसप्ताप्य(न्य)भ्यानयन्निजपुरं नरकस्य भृत्यैः ॥ १४६ ॥
उद्धृत्य दुर्गजलधेरुदयाद्रिकल्पं तुङ्गं विहङ्गमपतिं त्वरयाऽधिरोहन् ।
उल्लासहेतुरभवद्यदुवीरभास्वान् वैमानिकप्रणयिनीनयनाम्बुजानाम् ॥ १४७ ॥

इति श्रीकवितार्किकसिंहस्य सर्वतन्त्रस्वतन्त्रस्य श्रीमद्वेदान्ताचार्यस्य कृतिषु यादवाभ्युदयकाव्ये षोडशः सर्गः ।

१७. सप्तदशः सर्गः

आतपत्रमथ तत्वचेतसो मन्दरस्य मणिशृङ्गमुन्नतम् । सावरोधमपि सात्वतां पतिं लीलयैव गरुडो वहन् ययौ ॥ १ ॥
तं क्षिपन्तमधिकेन रंहसा मारुतस्य मनसोऽपि शीघ्रताम् । वालखिल्यसुकृतं विपक्त्रिमं प्राणमैक्षत बहिश्चरं विभुः ॥२॥
लोकतः खगरथेन मध्यमादुत्पतन्तमवनस्य माधवम् । निर्जराः स्तुतिभिरभ्यपूजयन् पुष्कलाभिरपि पुष्पवृष्टिभिः ॥ ३ ॥
पाञ्चजन्यनिनदोपहूतया पर्यचारि परितोषनिघ्नया । भक्तिभारनतया सदोन्नतः स्वर्गिणां परिषदा यदूद्वहः ॥ ४ ॥
प्राप्य यादवपतिस्त्रिविष्टपं देवमातुरुपनीतकुण्डलः । अग्रजेन हरिणा हरिः स्वयं भावितेन समभाव्यतोचितम् ॥ ५ ॥
भागधेयपरिपाकतस्तदा वासवो वसतिमभ्युपागतम् । देवदानवसमानदैवतं पर्युपास्त परिकल्पिताहणः ॥ ६ ॥
तत्र संमदवतीभिरञ्जसा लोकपालमहिषीभिरर्चिताम् । देहिनीमिव जयश्रियं निजां बह्वमंस्त दयितां बलानुजः ॥ ७ ॥
सप्रसादमभिनन्द्य सन्नतान् नाकिनो नरकभीतिवर्जितान् । कृत्यशेषविधये कृती भुवः प्रत्यपद्यत निवृत्तिपद्धतिम् ॥ ८ ॥
स्वप्रभावविनिवृत्तसाध्वसां सोऽतिपत्य नगरीं सुपर्वणाम् । पुष्पधन्वन इवोपकारिकां प्रैक्षतोपवनसंपदं पुरः ॥ ९ ॥

वर्तते दशशतेक्षणोऽपि सन्नेकचक्षुरिव यन्निरीक्षणे । तत्र दत्तनयनो वियद्वने विश्वदृष्टिरनघो विसिष्मिये ॥ १० ॥
दर्शयन् तदनु रामणीयकं नन्दनस्य वसुदेवनन्दनः । इत्युवाच मधुरस्मितेक्षणां प्रेयसीं प्रणयपेशलाक्षरम् ॥ ११ ॥
पुण्यकृद्भिरभिकाङ्क्षितं त्वया पौरुहूतमनुभूतमास्पदम् । अस्य संपदमनेकशाखवत् प्रेक्ष्यतामिदमिहान्यदद्भुतम् ॥ १२ ॥
अञ्चितस्मितमकेवलेक्षणं भङ्गुरभ्रुपरिवर्तिताननम् । किंचिदत्र तरलाक्षि तावकीं नन्दनं नयनवृत्तिमर्हति ॥ १३ ॥
विश्वमेतदवधेन जेष्यतः षट्पदज्यधनुषो धनुर्भृतः । अत्र नित्यमृतुभिः सहोदितैः षड्विधं बलमिवैकतां गतम् ॥ १४ ॥
ऐकमुख्यममरेन्द्रतुष्टये संश्रितैरिह वसन्तपूर्वकैः । शोभते सुनयने गुणैरिव स्वानुरूपफलसंपदाहिता ॥ १५ ॥
जम्बुचूतरसजग्धिरञ्जितैः स्निग्धकण्ठकलकण्ठनिस्वनैः । त्यक्तगेहदमनाय निष्पतन् पुष्पकेतुरिह घुष्यते ध्रुवम् ॥
अर्दितान्मकरकेतुसायकैरत्र देवि दयितान् पदाश्रितान् । मुद्रयन्ति चकितान् सुरस्त्रियः पत्रभङ्गमकरैः स्तनार्पितैः ॥
कैश्चिदत्र कृतिभिः कृतास्पदैः निर्ममैर्मनसिजो निगृह्यते । संभवन्त्युपवने वनेऽपि वा सावधानमनसां समाधयः ॥ १८
पल्लवैरधरकान्तिरंशतः स्मेरकुड्मलरुचा स्मितं च ते । वल्लरीभिरिह दोर्लतागुणश्चोरितानि निहितानि वा त्वया ॥ १९ ॥
वादितेषु विहगेष्वनुक्षणं मञ्जु गायति च षट्पदव्रजे । मारुतेन चतुरेण नर्तिताः लास्यमत्र परिचिन्वते लताः ॥ २०
मन्थरश्वसनसौरभोल्बणा वल्लरीः स्फुरितपल्लवाधराः । मन्मथेन ऋतुसंगमादिमा निर्वृता इव निशामयाङ्गनाः ॥ २१ ॥
केलिशैलमणिमेखलापदादुद्गतामिह तमालवाटिकाम् । पश्य नन्दनभुवस्तुमध्यमे रोमराजिमिव मध्यसंश्रिताम् ॥ २२ ॥
संभ्रमेण वनपालदारिकाः सामिलङ्घितपरागरोधसम् । आलवालवलयेषु शाखिनां वाहयन्ति मकरन्दवाहिनीम् ॥
चक्रवाकमिथुनोदितस्तनी वीक्ष्यतामिह विहारवापिका । पुष्परेणुरुचिरा मधुश्रियः पुत्रिकेव पुरुहूतसंमता ॥ २४ ॥
दिव्यपद्मवदना मणिप्रभा दीर्घिकेयमसिताब्जलोचना । अन्तरिक्षमणिदर्पणान्तरे बिम्बितेव भवती विभाव्यते ॥ २५ ॥
अप्सरस्सु निखिलास्वलक्षितां रूपसंपदमसौ तवाद्भुताम् । पश्यतीव पुरुहूतवापिका भृङ्गतारकितपद्मलोचना ॥ २६ ॥
बिभ्रति त्वदभिलाषचेतसोः स्वादुतां प्रसदनं च शाश्वतम् । दृष्टिरुत्पलवनं दिशत्वसौ दीर्घिकापयसि दीर्घलोचने ॥
शोणकुड्मलमुखी सरोजिनी शोभते हरितपत्रशालिनी । संवृता त्रिदशपादपैरसौ शारिकेव मणिपञ्जरस्थिता ॥ २८ ॥
व्याहतिक्षमदशातिवर्तिनीं विप्लुताम्बुज(म्बर)रुचं रजःकणैः । सेवते मधुमदेन मोहितः पुष्पितां भ्रमर एष पद्मिनीम् ॥
एष चात्र समया सरोजिनीमेकतानयति चित्तचक्षुषी । पादपैरभिगतश्चतुर्विधैः पारिजात उदधीन्द्रसंभवः ॥ ३० ॥
पद्मरागरमणीयपल्लवं पश्य कोमलहरिन्मणिच्छदम् । पुष्पभूतवरशिल्पभूषणं तप्तहेमरुचिरत्विषं तरुम् ॥ ३१ ॥
नम्रतामुपगतः फलैरसौ वल्गुभृङ्गविरुतैरभिष्टुवन् । आर्द्रभावसुभगो विभाव्यते कामकिंकर इवोचितक्रियः ॥ ३२ ॥
अक्षदामरचनोचितैः फलैः देवतानुगुणपुष्पसंपदा । वल्कलैश्च वसनैश्च विन्दते वीतरागधृतरागहृद्यताम् ॥ ३३ ॥
त्वत्सगन्धतुलसीसहोदरः पुण्य एष पुरुहूतपादपः । प्राणिनां यदवलोकनक्षणे पूर्वजातिषु भवत्यनुस्मृतिः ॥ ३४ ॥
एष कल्पलतिकापरिष्कृतः प्रत्यवेक्षयति पल्लवारुणः । सागरेन्द्रसुतया समन्वितं धाम कौस्तुभमयूखरञ्जितम् ॥ ३५ ॥
पश्य जालकितपल्लवाधरैः मौक्तिकैरमृतबिन्दुनिर्मलैः । सूचितस्मितरुचिं सुरद्रुमं बालचन्द्रमणिराजसोदरम् ॥ ३६ ॥

तस्य नूनममृताधिकैः फलैः सेवितैरनुदिनं दिवौकसाम् । न प्रसक्तिरपवर्गनन्दथौ न क्षुधा न च जरा न च व्यथा ॥
वामिह त्रिदशदर्शनागतां मञ्जरीमिरवनम्य भूरिभिः । मानयत्ययमसौ सुरद्रुमः मन्मथोपवनदेवतामिव ॥ ३८ ॥
द्वारकापरिषदं प्रयास्यतो दूरवर्त्मपथिकस्य मे दृशा । प्रातराशवदिहाद्य भुज्यते सप्तलोकतिलकस्य चारुता ॥ ३९ ॥
गाढबद्धनयना त्वमीहसे कामधेनुसहजन्मनि द्रुमे । नूनमस्य मणिभूभृता सह स्थापनं निजनिवेशनिष्कुटे ॥ ४० ॥
युत्थितेषु विमुखेषु वा स्वयं निर्निमेषनयनेषु नाकिषु । त्वद्विवक्षितमतः परं कथं पुष्पमस्य बिभृयात्पुलोमजा ॥ ४१ ॥
शङ्खपद्मसुरपादपादिभिः श्लाघितां त्रिदिवतो गुणाधिकाम् । माननीयचरिता मया सह द्वारकां त्वमधिवत्स्यसि प्रिये ॥४२
दुग्धसिन्धुदुहितुस्सहोदरे वासमेयुषि वदान्यपादपे । शक्रदारवदनेऽपि दुर्लभां लप्स्यते तव विहारभूः श्रियम् ॥४३॥
इत्थमादिकविना समीरिता साऽन्वभावि किल सत्यभामया । सामरस्यमिव तेन जग्मुषी सौकुमार्यसुभगा सरस्वती ॥
योजितोऽथ यदुवंशकेतुना ख्यातकीर्तिरमृतापहारतः । उत्क्षिपन् खगपतिस्सुरद्रुमं पक्षपङ्क्तिविपिने न्यवीविशत् ॥ ४५ ॥
तमश्रुतचरं पुरन्दरः शुश्रुवान् क्षणमुदन्तमैश्वरम् । भीतिकोपसमवायरूपया डोलयेव समकृप्यत द्विधा ॥ ४६ ॥
अप्रतिक्रियमपि प्रभोरिदं चेष्टितं प्रतिचिकीर्षता तदा । मन्युरेव शतमन्युना महान् आगृहीतमनसाऽभ्यमन्यत ॥ ४७ ॥
दीप्तदृष्ट्यचिररश्मिसन्ततिर्वज्रघोषपरुषो मरुत्सखः । चित्रचापशरवर्षवान् ततः प्रत्यदृश्यत मरुत्वदम्बुदः ॥ ४८ ॥
न्यस्तकर्बुरकुथोत्तरं निजं वारणेन्द्रमधिरुह्य वासवः । नैकधातुमति रूप्यभूधरे शोभते स्म निजरत्नशैलवत् ॥ ४९ ॥
अप्रतर्क्यवृजिनौघमातुरं भवमाश्रितवता वलद्विषा । दुर्जयोऽपि विजिगीषितो विभुः सस्मितस्समरसंमुखोऽभवत् ॥ ५० ॥
देवराजयदुराजयोरिदं द्वैरथं प्रतिभयं दिदृक्षवः । वेधसा सह सनन्दनादयः त्यक्तसंयमधियोऽवतस्थिरे ॥ ५१ ॥
भीषणप्रलयमेघसंनिभं कृष्णमेवमथ मेघवाहनः । आपतन्नसुरभेदनं क्षणादाचकर्ष ऋजुरोहितं धनुः ॥ ५२ ॥
चक्रपाणिविजयाय चक्रितात् भीमघोषदलितश्रुतेरिव । वज्रपाणिधनुषश्शरोर्मयः संबभूवुरुदधेरिवोर्मयः ॥ ५३ ॥
वज्रिणश्शरगणस्समापतन् वाहने खगपतौ मुरद्विषः । तस्य तेजसि बभूव भस्मसात् तूलराशिरिव कालपावके ॥५४॥
प्लावितो विशिखवृष्टिभिस्तदा जम्भवैरिजलदप्रसूतिभिः । अन्वदीपि गरुडः प्रतापवान् आज्यसिक्त इव वह्निराध्वरः ॥५५
वृत्रहन्तुरचमत्क्रियामिमां विश्ववित् स्वविषये विभावयन् । पश्यति स्म विबुधेषु काश्यपिः पन्नगेष्विव पराक्रमं क्षमम् ॥
तस्य देवपृतनाविधूतये जृम्भमाणवपुषो महौजसः । अप्रभूतमभवज्जगत्रयं बिभ्रतस्त्रिजगदेकदम्पती ॥ ५७ ॥
तुङ्गपक्षतिशताङ्गशालिनो भीमनागघटिताकृतेरभूत् । वाहतां च वहतः सपत्तितां सैन्यताऽस्य सुरसैन्ययोधिनः ॥ ५८ ॥
पारिजातपवनोर्मिबृंहितैः वासुकिप्रभृतिभिर्महोरगैः । गाढतां हरिरथस्य बिभ्रतः सारथिश्च तुरगाश्च साहसम् ॥ ५९ ॥
गाढदीप्तगरलानलोष्मला तार्क्ष्यभूषणभुजङ्गफूत्कृतिः । पीतनिर्भरसुधारसोन्मदाः पाकशासनचमूरमूमुहत् ॥ ६० ॥
अप्रतर्क्यतरसो गरुत्मतः पक्षवेगपवनेन ताडिताः । आत्मकङ्कटमपोह्य वज्रिणं बभ्रमुर्दशसु दिक्षु मारुताः ॥ ६१ ॥
तस्य पक्षमरुता निवर्तितैः वाहिनी दिविषदामशेषतः । वृत्रशासनशरासनच्युतैः प्रत्यविध्यत शरैरजिह्मगैः ॥ ६२ ॥
नतेयनखरैर्विदारितो बाह्यमान्तरमपि त्यजन्मदम् । शोणितैर्विरुरुचे सुरद्विपः श्वेतशैल इव धातुनिर्झरैः ॥ ६३ ॥

क्ष्वेलितेन मुषिताशयानिव प्लोषितानिव दृशा प्रदीप्तया । दारितानिव पतत्रमारुतैः निर्जरानतनुतारुणानुजः ॥ ६४ ॥

स्वासु दिक्षु समवस्थितास्तदा दिष्टवञ्चितधियो दिवौकसः । तोयदा इव युगान्तभास्करं संनिकृष्य समवृण्वताच्युतम् ॥

नाजिघांसदपराधिनोऽपि तान् नाकनायकभटान् जनार्दनः । आनृशंस्यमथवा न भज्यते तस्य संश्रितजनेषु जातुचित् ॥

तेषु शिक्षणपरश्शिलीमुखान् प्राहिणोत्प्रभुरमर्मभेदिनः । अङ्कुशेन निशितेन हस्तिपो दुर्मदान् प्रशमयन्निव द्विपान् ॥

तं समेत्य निरपायतेजसं सप्तसप्तिमिव तारकाग्रहैः । सद्भिरेव विबुधैरसत्समा कापि दुर्ग्रहदशाऽन्वभूयत ॥ ६८ ॥

अष्टभिश्च हरितामधीश्वरैः अर्यमप्रभृतिभिश्च संहतैः । वृष्णिवीरशरखण्डितायुधैर्विह्वलैरजनि वीतशक्तिभिः ॥ ६९ ॥

अक्रमाद्दश दिशो विलोकयन् दत्तदृष्टिरभितः क्रमाद्वृषा । स्रस्तकार्मुकशिरस्त्रकञ्चुकां प्रेक्ष्य देवपृतनामदूयत ॥ ७० ॥

अस्त्रशस्त्रविनिपातमोहितानाहतानसुरवैरिसायकैः । सत्रपेव सपदि त्रपा जहौ दैन्यमीलितदृशो दिवौकसः ॥ ७१ ॥

अप्सरोनयनतोयकज्जलैः शोणितैश्च विभुना सुपर्वणाम् । आत्मकीर्तिसुधया विशोधिते चित्रमम्बरतले व्यलिख्यत ॥७२॥

पञ्चवक्त्रवदनस्थमामिषं प्राप्तुकाम इव बालवञ्चकः । प्रस्थितामभिनिवेशवान् पुनः प्रत्यपद्यत धृतिं पुरन्दरः ॥ ७३ ॥

वज्रमात्तमरिहन्तृ जिष्णुना विष्णुना च युधि चक्रमुद्यतम् । दृष्टवन्ति भुवनानि जज्ञिरे कम्पितानि कलुषाणि च क्षणात्

तौ परस्परजिगीषयोद्यतौ वीक्ष्य निष्प्रतिमवीर्यवैभवौ । व्योमभित्तिलिखितैरिव स्थितं व्यक्तविस्मयभयैस्सुरासुरैः ॥ ७५ ॥

कस्य केन परिभूतिरापतेत् कश्च वेद रणवर्तनीमिति । सन्दिहानमनसेव तत्क्षणं मध्यसीम्नि विजयश्रिया स्थितम् ॥७६॥

प्रेषितां हरिहयेन भीषणां ह्लादिनीं हृतवति त्रिधामनि । लोलिता निववृते परस्परं लोकपालपृतना पराङ्मुखी ॥ ७७ ॥

कान्दिशीकजितकाशिनोरिमां व्यापृतिं विबुधवृष्णिवीरयोः । प्रेक्ष्य दुर्मदविवेकयोरिव प्रस्थितेव चकिताऽमरावती ॥७८॥

तं तथा समरदैन्यविप्लुतं शान्तदर्पमयथापुरं स्थितम् । व्यक्तनृत्त(रिक्त)हृदयं वलद्विषं वीक्ष्य विश्वमखिलं व्यलज्जत ॥

व्रीडया तरलितैर्विलोचनैः वेपमानकमलाकरोपमः । सन्नतः क्षणमवैक्षि वासवः सापहासमिव सत्यभामया ॥ ८० ॥

यादवेन्द्रविबुधेन्द्रयोस्तदा रत्नयोरिव तुलाधिरूढयोः । गौरवेण ददृशे समुन्नतिर्लाघवेन च नतिस्तदद्भुतम् ॥ ८१ ॥

यत्प्रभौ नरकमर्दनेऽभवत् देवदर्पदमने ततोऽधिकम् । पुष्यति स्म मकरन्दमेदुरं पुष्पवर्षममृतोद्भवस्तरुः ॥ ८२ ॥

इत्यनाकलितपूर्वसत्कृतिं वृक्षमात्रकलहोल्बणं विभुः । आत्तशस्त्रममरावतीश्वरं निर्जिगाय मिषतां दिवौकसाम् ॥ ८३ ॥

दीप्यमानमनघेन तेजसा देवकीसुतमवेक्ष्य देवताः । अस्त्रजालमवधूय सिद्धिदानञ्जलीनबिभरुः कराम्बुजैः ॥ ८४ ॥

सोऽथ संयति पलायनोन्मुखः पाकशील इव पाकशासनः । सत्यया विहसितोऽपि सत्त्ववान् प्रत्यबोधि परमेष्ठिनं पुनः ॥

धिक्प्रमादमदिरां विमोहिनीं धिक्परिग्रहविशेषमीदृशम् । धिक्च मे त्रिदशराजतामिति स्वं जगर्ह मघवा मुहुर्मुहुः ॥८६

तेन तत्र विहगेन्द्रवाहनः वारणादवनतेन बिभ्यता । निर्जितेन हरिणा प्रियासखः पर्यवेक्षि शरणं स्वयं हरिः ॥ ८७ ॥

तुष्टुवे च पुरुषं पुरुष्टुतं(पुरःस्थितं) प्राञ्जलिः परिवृढो दिवौकसाम् । रक्तभावविगमोज्ज्वलं मुखं राहुमुक्तमिव चन्द्रमुद्वहन्

शक्र एष शरणं प्रपद्यते भक्तजीवित भवन्तमीश्वरम् । मित्रभावसमुपागतं जनं न त्यजेयमिति नाथ मन्यसे ॥ ८९ ॥

मातरं त्रिजगतां तव प्रियां मानुषीति मनुते स्म मद्वधूः । तेन नूनमनुभूतमीदृशं दैन्यमेतदवशोदितं मया ॥ ९० ॥

निर्जितोऽहमजि तेन यत्त्वया लम्भितोन्नतिरनेन न त्रपे । न ह्यजय्यमिह किंचिदस्ति ते सर्वनेतुरतिरिक्तमात्मनः ॥९१॥
अस्तु मा स्म भवदित्यनन्यया वीक्षया जगदिदं नियच्छता । नाथ निष्प्रतिघतेजसा त्वया नन्वयं मम पराजयो जयः ॥
आत्मघातिभिरहंमतिग्रहान्मादृशैस्त्वदितरेषु रागिभिः । अव्यवस्थितजयेतरक्रमं द्यूतमेतदघृणैर्निषेव्यते ॥ ९३ ॥
आधिकारिकपदेषु ते वयं स्वेषु यावदधिकारमाहिताः । प्रापितास्तव परं पदं त्वया निर्विशेम निविशेमहि त्वयि ॥९४॥
न क्षिपेदपि तृणं समीरणः त्वत्प्रयुक्तमनलो न निर्दहेत् । न प्रजापशुपती न चेतरे त्वद्विपक्षमभिरक्षितुं क्षमाः ॥९५॥
अग्रजे मयि दिवौकसां पितुः पुत्रभावमुपसेदुषा त्वया । मानितोऽहमवमानितः स्वयं वानरानुचरितैः स्वचेष्टितैः ॥९६॥
मद्विधा विषमवृत्तिशालिनः शान्तघोरसमयातिलङ्घिनः । पोषयन्ति भवतः क्षमानिधेः प्रायशः प्रहसनोचितं रसम् ॥९७
अस्मदिष्टमनघास्त्रिविष्टपं दुःखमिश्रमवधार्य दुर्गतिम् । त्वत्पदं परमनन्यचेतसः संश्रयन्ति निरपायमाश्रयम् ॥ ९८ ॥
अल्पमस्थिरमपायदन्तुरं स्वर्गसौधमवधीर्य सूरयः । निस्तरन्ति जगदेकहेतुना सेतुनेव भवता भवार्णवम् ॥ ९९ ॥
त्वत्पदैकदृढभक्तिरूपया मुक्तिवासरविभातसन्ध्यया । क्षीयते जगति कस्यचित्प्रभो मोहसन्ततिमयी महानिशा ॥१००॥
देशकालगणनातिलङ्घिभिः मातुमागमगणेन वाञ्छितैः । भूषितो गुणविभूतिसागरैः त्वत्समस्त्वमितरे मिथस्समाः ॥
का कथा तव समेऽधिकेऽपि वा हीन इत्यपि क एव गण्यते । मेरुसर्षपनिदर्शनं च ते मा स्म भूत्त्वदितरस्य चात्मनः॥
भूतभव्यभवदात्मनः प्रभो यन्निदानमखिलस्य शाश्वतम् । यत्प्रविश्य न पुनर्निवर्तते यत्परं पदमुशन्ति तद्भवान् ॥१०३
जातिवर्णरचनाविचित्रितं तूलिकां त्रिगुणलक्षणां वहन् । आत्मभित्तिनियताश्रयं प्रभो विश्वचित्रमुदमीलयद्भवान् ॥१०४
अप्रयच्छति दुरत्ययक्रमे त्वय्यशेषजगदेकधातरि । इष्टमन्यदुभयं च मिश्रितं कस्य केन किमिवोपपद्यते ॥ १०५ ॥
आयतन्त भुवनान्यशेषतः त्वय्यतस्त्वमनुपाधिरीश्वरः । वर्धनीयविभवा वयं पुनः त्वत्प्रतिष्ठपुरपत्तनेश्वराः ॥ १०६ ॥
जन्मकर्मभिरसौ निबध्यते तानि यस्तव न वेत्ति तत्त्वतः । त्वत्कथामृतरसं पिबन्ति ये ते भवेयुरपुनःस्तनन्धयाः ॥१०७
कथ्यते चिदचिदन्तरात्मनः शास्त्रशुद्धहृदयैर्मनीषिभिः । सृष्टिसंहरणरक्षणेषु ते विश्वरूप ननु कर्मकर्तृता ॥ १०८ ॥
आकुमारमनुभावमीदृशं नाथ लोकविदितं तव क्षिपन् । हन्त नूनमहिमांशुमण्डलं तस्करस्तमसि गोप्तुमिच्छति ॥१०९॥
पक्षपातपरिहारशुद्धया पश्यति प्रणिदधानया धिया । यत्पृषन्ति निगमाः स्पृशन्ति तं त्वत्प्रभावमनपायमात्मवान् ॥११०
मानुषत्वमनुगच्छता त्वया मोहितैस्त्वमवधीर्यसे जनैः । तेन नस्त्रिगुणतन्त्रचेतसामागतेयमसमीक्ष्यकारिता ॥ १११ ॥
शर्वरीदिवसवद्विघूर्णते स्वापजागरदशा विधेरपि । किं पुनस्तदितरस्य तन्मया मोहबोधविवशेन भूयते ॥ ११२ ॥

योऽसि सोऽसि च यथा तथाऽसि च त्वां त्वमेव खलु वेत्सि वा न वा ।
तस्य ते नखलु तत्त्ववेदिनो वारिधेरिव वयं तटस्थिताः ॥ ११३ ॥

त्वत्प्रतीपचरणाद्दिवौकसां दानवायितवतां त्वयाऽधुना । स्थान एव परिभूतिराहिता नासुरो न च सुरो गुणान्तरे ॥
अर्चनीयचरणाम्बुजे भवत्याततायिपदवीमुपेयुषाम् । न्यस्तशस्त्रपरिकर्मणामसौ निष्कृतिस्त्वदुपसत्तिरेव नः ॥ ११५ ॥
किं तदस्ति कुशलेषु यन्न ते तच्च किं त्वदितरेषु यत्तव । ईदृशस्य भवतः किमीदृशा तस्थुषा त्रियुग जग्मुषाऽपि वा ॥

अल्पसत्त्वमवलेपयन्वितं बल्बजेषु बहुमानशालिनम् । त्वत्कृपैकपरिहार्यविप्लवं प्रत्यवेक्षणपदं प्रतीहि माम् ॥ ११७ ॥
मृष्यतां मम विभो व्यतिक्रमः विस्मृतत्वदुपकारपद्धतेः । क्षुद्रकोपविवशस्य देहिनः कस्य नाम न भवत्यपक्रिया ॥ ११८
त्रातुमेव शरणागतान् सुरान् आसुरानपि जिघांसता त्वया । रागरोषरहितात्मना स्वयं दैत्यशत्रुरिति नाम गृह्यते ॥ ११९
त्वद्गृहीतगुणसूत्रसन्दितान् दारुपुत्रनयतः प्रवर्तिनः(तान्) । निर्गुणानपि निसर्गकिंकरान् स्वीकुरुष्व कृपया स्वयैव नः ॥
वासवस्य वचनं निशम्य तद्भावशुद्धिपरिकर्मिताक्षरम् । दीनगुप्तिजननीं पुनर्दयामन्वविन्ददरविन्दलोचनः ॥ १२१ ॥
उद्धृतं च विभुना सुदर्शनं त्राणदं त्रिदिवसद्मनामभृत् । तस्य दृप्तदमनेन दीव्यतः शिक्षणैकनियतं हि शासनम् ॥
आह चैनमनघेन चक्षुषा शोधयन्नमृतसिन्धुशोभिना । स्वादुसूनृतगभीरया गिरा पारितोषिकमिवार्पयन्प्रभुः ॥ १२३ ॥
भद्रमस्तु भवते दिवस्पते निर्जराश्च निरपायमासताम् । आत्मचौर्यदुरिताकरत्यजां मापहार्षुरसुराः पदानि वः ॥ १२४ ॥
मा स्म भैष्ट मयि गोप्तरि स्थिते भावितानि भवुकानि सन्तु वः । वीतदानवपराभवाश्चिरं त्रातुमर्हथ सुरास्त्रिविष्टपम् ॥
मन्त्रपूतमनुपप्लवं हविर्यायजूकपरिषन्निवेदि(षेवि)तम् । अन्तरात्मनि निविष्टमन्तराविन्दत स्थिरसुधारसान्तरम् ॥ १२६ ॥
जन्मतो हि भवतां महीयसामाप्तबन्धुरदितेरहं सुराः(तः) । देवकीतनयभावतोऽपि मे सैव संप्रति सहोदरत्वधीः ॥ १२७ ॥
आयुधानि पुनरक्षतानि वः सन्तु सत्त्वमपि दैत्यसूदनम् । पालयन्तु बलिनो जगत्त्रयीं ते भवन्त उपपन्नपौरुषाः ॥ १२८
इत्यनाविलमनोज्ञया गिरा निर्मलां निजदयामिवोद्वमन् । सौम्यदृष्टिरकरोत्सुधाभुजः पर्यवस्थितधृतीन् परः पुमान् ॥
ते च तेन गरुडं नियच्छता गम्यतामिति गभीरमीरिताः । अद्य जातवदनन्यवत्सले प्रश्रिताः सुमनसः प्रतस्थिरे ॥
गृह्यतां तरुरसाविति स्वयं भामया भगवता च भाषिते । आगमिष्यति पुनस्त्वया सहेत्याह दानवरिपुं दिवस्पतिः ॥
शान्तगर्वगरले दिवस्पतौ संनिवेश्य सुरलोकसंपदम् । आप्तुमैच्छदनुजीविरक्षितां स्वां पुरीमथ सुपर्णवाहनः ॥ १३२ ॥

आत्माधिकारमनुमत्य दिशापतीनां वज्रं प्रदिश्य पुनरप्यनघं मघोने ।
दिव्यद्रुमप्रतिगतिं च पुनर्विधास्यन् दत्ताभयो दनुजशत्रुरवाप तुष्टिम् ॥ १३३ ॥

अथ पदविनिकीर्णमन्दारवन्दारुवृन्दारकस्तुतिशतबहुमानसत्यापितेहस्स सत्यापतिः ।
अमरसमरवेगविख्यातदाक्ष्येण तार्क्ष्येण गां प्रतिजिगमिषता पुरीं त्रातुमन्वक्षमन्वग्रहीत् ॥ १३४ ॥

पश्यत्यारादनिमिषगणे पारिजातापहारात् स्रस्ताकल्पामिव यदुपतिः स्थापयन् स्वर्गलक्ष्मीम् ।
आशापालैरवनतपदस्त्यक्तलज्जैरभीक्ष्णं रामत्राता(भ्राता) खगपतिरथो राजधानीं प्रतस्थे ॥ १३५ ॥

इति श्रीकवितार्किकसिंहस्य सर्वतन्त्रस्वतन्त्रस्य श्रीमद्वेदान्ताचार्यस्य कृतिषु यादवाभ्युदयकाव्ये सप्तदशः सर्गः ।

१८. अष्टादशः सर्गः

अथाऽऽत्मचिन्तानुचरेण यास्यन् विहङ्गराजेन विभुः पुरीं स्वाम् । उवाच पत्नीं दशनांशुलक्ष्याद्वमन्निवानन्दममान्तमन्तः
सत्ये समीक्षस्व विपारिजातां वृत्तेन हीनामिव वेदविद्याम् । निशामिव प्रोषितशीतभानुं नारीमनाथामिव नाकलक्ष्मीम् ॥

आलम्बिता नम्रमुखी भवत्या हस्तेन रक्ताङ्गुलिपल्लवेन । वदान्यवृक्षस्य विभाति शाखा वक्तुं वयस्येव रहः प्रवृत्ता ॥३॥

सुपर्णवेगानिलविप्रकीर्णैः सुरद्रुमैरन्तरितस्सुमेरुः । आलक्ष्यते कालवशेन भूयः प्ररूढलूनैरिव $ पक्षजालैः ॥ ४ ॥

निसर्गकल्याणतया प्रदीप्तं सर्वोत्तरं तत्वमिवैकमाद्यम् । अमुं प्रिये नूनमतन्द्रितानि ज्योतींषि भक्त्या परियन्त्यजस्रम् ॥५

वितानवान्व्योमतलेन मेरुः तारागणैराहितमौक्तिकेन । निविश्य मध्येक्षितिभद्रपीठम् गङ्गोदकैराद्रियतेऽभिषेकम् ॥ ६ ॥

सहस्रभानुप्रमुखैस्समन्तात् ज्योतिर्गणैरस्य विघूर्णमानैः । महीभृतामग्रसरस्य मन्ये नीराजनं विश्वसृजा प्रयुक्तम् ॥ ७ ॥

प्रख्यातधाम्नामपि दिक्पतीनां प्रासादवासादरमाक्षिपन्तः । अध्यासिता योगिभिरस्य नित्यं राजन्त्यमी रत्नगुहाविशेषाः ॥

परिस्फुरन्त्याः क्षितिपद्ममध्ये पार्श्वेषु हेमाचलकर्णिकायाः । पश्य प्रिये रत्नविशेषचित्रां कृशोन्नतां केसरशैलपङ्क्तिम् ॥९॥

वलीविभङ्गैरिव वर्षभेदैस्त्रिभिर्विभक्तं त्रिदशानुभाव्यैः । संदृश्यते सागरमेखलायाः सुमध्यमे मध्यमिदं धरण्याः ॥ १० ॥

अभञ्जनीयं प्रथिमानमाप्तां स्थानेष्ववैराकलितामहार्यैः । चराचराणां प्रभवेन धार्यां चक्राकृतिं पश्य समुद्रनेमिम् ॥११॥

विकल्पितानि त्रिदिवेन भूमौ वर्षाणि दिव्यानि विलोकयेथाः । द्वन्द्वैरिह द्वन्द्वविषादमुक्तैर्निर्विश्यते यौवनमेकरूपम् ॥

इलावृतान्तां निषधादवाचीं विलङ्घ्य हृद्यां हरिवर्षसीमाम् । खगेश्वरस्संश्रितहेमकूटं निनीषते किंपुरुषास्पदं नः ॥१३॥

वपुश्शुभं वाजिमुखाङ्गनानां वक्त्रं च युञ्जन्निह किन्नरीणाम् । स्त्रीरत्नसृष्टिं विदधे विधिश्चेत् त्र्यक्षः कथं पञ्चशरस्य जेता

दिदृक्षमाणस्य ममैष देशान् सव्यापसव्येन गतिक्रमेण । अमोघवृत्तिर्गगने गरुत्मान् विचेष्टते चित्तमिव द्वितीयम् ॥१५

निपत्य चोत्पत्य विलङ्घयन्ती निम्नोन्नतान् वर्षविभागदेशान् । छाया समेन स्वपथेन यान्तं तरस्विनं तार्क्ष्यमिवातिशेते ॥

महीयसो वेगवशेन मध्ये सीमन्तयन्नेष शरत्पयोदान् । यदृच्छया संभृतचामरश्रीः संदृश्यते देवि तवौपवाह्यः ॥ १७ ॥

वियत्पयोधिं तरतां विशालं विमानदीप्तेन गरुत्मता नः । इयं पुरः शैलवनोपपन्ना विश्वंभरा भाति विलोमगेव ॥ १८ ॥

शरद्घनस्तोम इवोपसीदन् संदृश्यते किन्नरनाथशैलः । सन्ध्याविहारच्युतसंहतात्मा शम्भोरिवोद्धूलनभस्मराशिः ॥ १९ ॥

सुधायमानां धनदस्य सौधे स्वाभाविकीमस्य गिरेरभिख्याम् । पर्याकुलैर्विष्णुपदीतरङ्गैराम्रेडयन्तीव हराट्टहासाः ॥ २० ॥

अमुष्य दीप्तोन्नतदन्तमूर्ध्नो नक्षत्रमालाञ्चिततुङ्गमौलेः । पादेषु भान्ति स्फटिकाः प्रभूताः नाकद्विपस्येव नखेन्दुबिम्बाः ॥

उदग्रवज्रव्रणकर्कशानां पर्याप्तसारेण भुजार्गलानाम् । अनेन विख्यापितविक्रमं तत् रक्षः पुरा रामशरव्यमासीत् ॥२२॥

अयं वनैः श्यामनितम्बभागः गौरः स्वयं गैरिकसंभृतश्रीः । वलाहकग्राह्यगुणान्तरीयं मदारुणं व्यञ्जयते ममार्थम् ॥२३

अस्मिन् धनाधीश्वरराजधान्यामाकर्णितं हैमवतीसखेन । त्वत्कीर्त्युपघ्नं शृणु किन्नरीणां गृहे गृहे किन्नरकण्ठि गीतम् ॥

निशम्य दिव्यद्रुमसंभवानां नूनं रवं नूपुरमञ्जरीणाम् । उड्डीयमानाः प्रतियन्त्यमी त्वां मञ्जुस्वना मानसहंसदाराः ॥२५

इतो हिरण्यप्रमुखोपभुक्ता शोणाधरे शोणितराजधानी । आदौ समुत्खातपुनर्निखातैः कैलासशृङ्गैरिव भाति सौधैः ॥

मृदङ्गनादेन मृगाङ्कमौलिं प्रसादयन् पालयतीह दैत्यान् । बलेरपत्यं बलिनां विजेता बाणासुरो बाहुसहस्रशाली ॥२७॥

रामास्त्ररन्ध्रोदितहंसयूथं क्रौञ्चं गिरिं लक्षय दूरलक्ष्यम् । पीतां पुनः श्रोत्रपथेन काले भागीरथीं जह्नुमिवोद्वमन्तम् ॥

$ प्रसूतलूनैः, प्रलूनरूढैः—इति च पाठान्तरे ।

अमुष्य दूरादसिताक्षि दृष्टिं दिव्ये गिरौ दातुमिहार्हसि त्वम् । मरुद्गणेन ह्यमुनोन्नतेन स्वाहारसंभूतिरमन्थि सिन्धुः ॥
विलग्नदैत्येश्वरशोणितानां वैकुण्ठकेयूरजुषां मणीनाम् । अयत्नशाणोपलतामपुष्यन्नार्द्राः सुधाबिन्दुभिरस्य कूटाः ॥ ३० ॥
लक्ष्मीसुधासंजननाय तूर्णं विमथ्नता वेगमनेन दत्तम् । आवर्तभेदैरधुनाऽप्यगाधैः अर्थापयन्त्यम्बुनिधेर्महौघाः ॥ ३१ ॥
अमोघबाणस्य मुनेरशोष्ये फेनायमानानि यशःपयोधौ । गतागतैर्हंसकुलान्यमूनि छायापथं संजनयन्त्यपूर्वम् ॥ ३२ ॥
धृतिक्षमं देवि सुरस्रवन्त्याः सिद्धाश्रितं शंभुमिव द्वितीयम् । परिष्कृतिं भारतवर्षसीम्नः प्राप्ता वयं पर्वतसार्वभौमम् ॥
अनुप्रविष्टं गिरिजासखीभिः पर्यन्तसंस्तम्भितभूतवर्गम् । अदूरतश्चैत्ररथात्प्रभूतं वैहारिकं पश्य वनं पुरारेः ॥ ३४ ॥
अभङ्गुरैराहतयोरनङ्गः शृङ्गारदिग्धैरिह चित्रपुङ्खैः । अभिन्नमन्योन्यलयादकार्षीत् देहं द्वयोरर्धसमीक्ष्यभेदम् ॥ ३५ ॥
दिवा महानीलमयूखजालैः नक्तं प्रकाशेन महौषधीनाम् । पश्यन्त्यमुष्मिन् परिवृत्तिशून्यं कालं सदा कर्बुरमादितेयाः ॥
अलुप्तमेघद्युतिरिन्द्रनीलैः वज्रैरसौ नित्यतटित्प्रकाशः । प्रवृत्तगङ्गास्तनितो दधाति प्रावृड्गुणान् प्रीणितनीलकण्ठः ॥३७॥
अमुष्य मूर्धन्युपपत्य निम्नैश्चतुर्दिशं विष्णुपदी प्रयाति । चतुर्भिरुन्मीलितराशिभेदा वेधोमुखैर्वेदमयीव विद्या ॥ ३८ ॥
सरित्सहस्रैरभिगम्यमाना शिलोच्चयैरन्तरिता दधाति । प्रवालमुक्ताप्रभृतेः प्रसूतिः पत्नी पयोधेरियमानुरूप्यम् ॥ ३९ ॥
त्रयीमिव क्षालितविश्वपङ्कां त्रैलोक्यलक्ष्म्या इव सत्त्वशुद्धिम् । तपोधनास्सर्वे इमां भजन्ते धर्मस्य निश्रेणिमिव प्रभूताम् ॥
प्रख्यातगोत्रप्रभवेऽपि नित्यं परिग्रहे भूयसि वर्तमाने । त्वयेव मां वेत्ति कलत्रवन्तं नाथं नदीनामनयैव लोकः ॥४१॥
पतद्ग्रहे तिष्ठति रुक्मशैले धर्मद्रवैरात्मभुवाऽर्च्यमानः । अस्याः प्रसूतिः परमस्य पुंसः पादो नभस्सागरपारदृश्वा ॥४२
त्रिभिस्त्रिलोकीमनघैः स्वपूरैः तारागणाम्रेडितशीकरौघैः । विमार्जयन्ती वृजिनात् पुनीते विष्णोरियं विक्रमवैजयन्ती ॥४३
अभुग्नभागान्तरितैः पयोभिः संभिद्यमानैरियमन्तरेषु । नगेन्द्रमूर्धन्युपयाति शोभां नक्षत्रमालेव गजेन्द्रकुम्भे ॥ ४४ ॥
स्रोतोभिरस्याः परिपूर्यमाणस्सुधामयं सिन्धुमिवादधानैः । अपां निधिर्नित्यमबिन्धनेन ज्वालावता नूनमशोषितोऽभूत् ॥
भगीरथप्रार्थितसिद्धिमेनां पृथक्प्रवाहां पृथिवीं पुनानाम् । भस्मीकृतानां सगरात्मजानां प्राहुस्सुधां प्रापितदेवभावाम् ॥
स्थानानुरूपं प्रसृतैः प्रवाहैर्महद्भिरेषा मधुरावदातैः । प्रालेयशैलात्प्रथितानुभावा प्रवर्तते वागिव वश्यवाचः ॥ ४७ ॥
उदीरितास्तार्क्ष्यजवानिलेन त्वन्नूपुरान्नूनमधीतनादाः । भवन्त्यमी स्वागतवादिनस्ते भागीरथीसैकतराजहंसाः ॥ ४८ ॥
प्रदीयते सुन्दरि दूरकृष्टैः दिव्येन ते शेखरसौरभेण । मयूरपिञ्छातपवारणश्रीः मन्दाकिनीहेमसरोजभृङ्गैः ॥ ४९ ॥
वहन्नसौ काञ्चनपद्मरेणून् व्योमापगावीचिविहारशीलः । विलुप्तपत्राङ्कुरमानने ते स्वेदोद्गमं न क्षमते समीरः ॥ ५० ॥
अस्यास्समीरैरपनीतगन्धान्यलक्तकैरङ्कितसैकतानि । स्वैरोपभोगं सुरसुन्दरीणां विवृण्वते तीरलतागृहाणि ॥ ५१ ॥
रहस्त्वदाश्लेषरसोत्सुकस्य त्वदेकदृष्टेरपि विश्वदृष्टेः । वियन्नदी लोचनयोरसौ मे विहन्ति लक्ष्यान्तरपक्षपातम् ॥ ५२ ॥
दिव्यं बदर्याश्रममेतदन्ते देवैः स्तुतं दक्षिणतः प्रतीयाः । निःश्रेयसं दर्शयतीव वृत्त्या नारायणो यत्र नरेण सार्धम् ॥
निवृत्तरागैः परिचर्यमाणो नाथः स्वयं नाकनिकेतनानाम् । धन्यैरनन्यैरनुपालनीयं धर्मं निजं धारयतीह शुद्धम् ॥ ५४ ॥
तृतीयवर्णप्रभवे निजाङ्के स्त्रीरत्नमुत्पाद्य विहारयोगी । इहात्मसंमोहनलालसानामपत्रपामप्सरसामकार्षीत् ॥ ५५ ॥

अन्यच्च दूरादनघं तदीयं प्राग्दक्षिणं भाति तपोवनाग्र्यम् । भजन्ति यस्मिन् पदयोरमुष्य न्यासं शुभं निश्चितयोगलक्ष्याः॥
अत्र स्थितं शान्तिजुषां मुनीनां छायालकृष्णाजिनपल्लवेन । वैरोचनेर्दानजलस्य सेकाद्वर्धिष्णुना वामनपादपेन ॥५७॥
इमानि च प्रेयसि तापसानामेकान्तहृद्यानि तपोवनानि । इहैकपादस्थितिमेतदीयां धर्मो युगे धारयतीव तुर्ये ॥ ५८ ॥
तमो निगीर्णं सकृदेव पुंसामासीदतामाश्रमहव्यवाहाः । इहौषधादीनि हवींषि भुक्त्वा धूमोपलक्ष्यं ध्रुवमुद्वमन्ति ॥५९
निजाश्रमेभ्यः प्रतिनिर्जिहाना दूरादमी दर्शितपूर्णकुम्भाः । सत्याशिषस्संप्रति साधुवाक्यैरभ्यर्चयन्त्याहितवह्नयस्त्वाम् ॥
समीपवृक्षेष्विह बद्धनीडाश्शिक्षोपपन्नां श्रुतिमुद्गृणन्तः । शकुन्तयश्शोणमुखा भजन्ते सब्रह्मचर्यं सह तीक्ष्णधीभिः ॥
धर्मस्य संभूतिरिवाग्रतस्ते सान्दीपिनेराश्रमभूमिरेषा । अधीतिनो यत्र मम त्रिवेद्यामास स्थिरालोक इवान्तरात्मा ॥६२॥
समग्ररत्नौघमिवाब्धितोऽयं तारागणैराप्तमिवान्तरिक्षम् । विशङ्कटं विन्ध्यहिमाद्रिमध्यं पुण्यं प्रिये भूषितमेतदार्यैः ॥ ६३ ॥
पितृक्रियानिर्वृतजामदग्न्यं क्षितैनसां क्षेत्रमिदं कुरूणाम् । समेयुषां संयुगदीक्षयैतद्देहत्यजां दक्षिणतो न पन्थाः ॥६४॥
सव्ये भवत्यास्सरयूसमेता रम्येयमाभाति पुरी रघूणाम् । दयाविपाकेन चराचराणां दिव्यं पदं यत्र दिदेश रामः ॥६५
तमालषण्डैस्तमसेव स्र(द्द)ष्टैर्वामेतरो वामविलोचने नः । वसुंधराकुन्तलकान्तिचोरैः कान्तैरसौ भाति कलिन्दशैलः ॥६६
दिवाकरेणात्र बिलेषु नूनं बन्दीकृतानां बहुलक्षपाणाम् । छायाविशेषैः प्रचितैस्तदर्हामाप्यायनामारचयन्ति वृक्षाः ॥६७
इतः प्रभूतात्पितुराव्रजन्ती कालिन्द्यसौ कालियदोषमुक्ता । समेत्य सख्येव सुरस्रवन्त्या सरित्पतिं शुद्धिमती प्रयाति ॥
स्वनूलशैलस्य विभाति शृङ्गे धातूपरक्ते सवितुस्सुतेयम् । महावराहस्य महीव पूर्वं दंष्ट्राङ्कुरे दानवशोणिताक्ते ॥ ६९ ॥
यमस्वसुस्तन्वि यथार्थनामा मान्या समीपे मथुरा विभाति । सुपर्वणां यत्र सभां सुधर्मां भूमेरहं भूषणतामनैषम् ॥७०
पिबत्यसौ पश्चिमदक्षिणाशां नूनं खगेशोऽयमनूनवेगः । विलोकितानामिह न व्यवस्था नेदीयसां देवि दवीयसां वा ॥
त्रयीमयस्तन्वि तवौपवाह्यः कालक्रमादापतितान् धरण्याम् । सामाभिरामध्वनिभिस्समन्तात् पक्षानिलैर्मार्जयतीव दोषान् ॥
आ पश्चिमादम्बुनिधेरवन्ध्यां शरत्प्रसूतैः क्षितिरस्य सस्यैः । दिवौकसां दर्शितभागधेया दिशत्यसौ लोचनदिष्टवृद्धिम् ॥
सरित्प्रवाहैर्व्यतिकीर्यमाणैः सङ्कल्पयोनेरिव शिल्पभेदैः । पश्य प्रिये त्वं परिवृत्य किंचिद्दिव्योपमान् जानपदान्विशेषान् ॥
तवैष जीर्णश्श्लथयन्पुरस्तात् विद्युन्मयीं वेत्रलतां प्रतन्वीम् । बिभर्ति शुद्धो धृतकञ्चुकश्रीः प्रायः प्रतीहारपदं पयोदः ॥
आदाय शालिस्तबकानदूरात् प्राप्ता शुकश्रेणिरसौ विभाति । त्वदागमप्रीतशरत्प्रयुक्ता वैहायसी वन्दनमालिकेव ॥७६॥
आरक्तफुल्लैररविन्दिनीनां सूनैरमी नूतनसूर्यकल्पैः । त्वत्कान्तिमाध्वीमनुभूय रक्तैः नेत्रैरिवाभान्ति समुद्रदाराः ॥७७॥
करेणुकाभिस्सह गाहमानाः पयः प्रसन्नं शरदापगानाम् । अमी निमीलन्नयनाः कपोलैः आविर्मदैराविलयन्ति नागाः ॥
स एष सप्तच्छदरेणुजालैः क्रीडन्निवालिम्पति गन्धवाहः । वन्यद्विपानां व्रजतां प्रतीपं मदप्रवाहैर्मलिनान्कपोलान् ॥
अभिन्नवर्णा गृहिणीव भव्या वेलाटवी वारिनिधेर्विभाति । नित्यानुभूतामपि नव्यबुद्ध्या रसैरसौ निर्विशतीव हृष्यन् ॥
तरङ्गवेगोत्तरलाम्बुराशिः गृह्णात्यसौ गारुडरत्नवर्णः । वसुंधरावारिरुहस्य पार्श्वे सिद्धोदयां श्यामलपत्रशोभाम् ॥ ८१ ॥
विभाति पर्यन्तमही पयोधेः फेनैरसौ वीचिकरप्रकीर्णैः । अभ्यर्चितानां त्रिदशातिथीनाम् आहारशेषैरिव पर्युदस्तैः ॥८२

प्रवालवह्नौ परिदीप्यमाने मुञ्चन्त्यसौ मौक्तिकलाजवर्षम् । अमुष्य वेला धृतवेपथुस्ते वैवाहिकीं स्मारयतीव वेलाम् ॥८३
स्वसंभवं संप्रति पारिजातं दृष्ट्वा चिरप्रोषितसन्निवृत्तम् । आलिङ्गनार्थीव तरङ्गहस्तानाविर्मणीनुन्नमयत्युदन्वान् ॥ ८४ ॥
अहीन्द्रनिश्वाससमुत्प्रणुन्नैरावर्तसंभेदिभिरेष फेनैः । उपायनं दित्सुरिवाम्बुधिस्ते मुक्तातपत्राणि मुहुः प्रसूते ॥ ८५ ॥
वेलाचलादर्भकपञ्चवक्त्रान् विहङ्गपातेन जिघृक्षमाणान् । निमज्जनोन्मज्जनवेगभूम्ना मातङ्ग्यादांसि विलोभयन्ति ॥८६॥
प्रवालमुक्तामणिभिः प्रदिष्टैः प्रत्याहृतैः पत्रलताङ्कुराद्यैः । अन्योन्यभूषापरिवृत्तिलीलां करोत्यसौ कूलभुवा पयोधिः ॥८७
विवृण्वती बाडबवह्निदीप्तिं विद्योतते विद्रुमपङ्क्तिरेषा । देवेन संपीडितयोस्त्रिधाम्ना दैत्येन्द्रयोरान्त्रपरम्परेव ॥ ८८ ॥
वर्णे महानीलमणिप्रकाशैः स्मितद्युतिं मौक्तिकचन्द्रिकाभिः । बिम्बाधरं विद्रुमभङ्गभेदैः व्यनक्त्यसौ तन्वि तवाम्बुराशिः॥
महावराहस्य खुराद्रिघातैः क्षुण्णः प्रविद्धो रघुवीरबाणैः । विसंस्थुलद्वीपतयोपलक्ष्यैः वीरव्रणैरेष विभाति रूढैः ॥ ९० ॥
संभृत्य तोयं सहमोज्जिहानान् सेन्द्रायुधानस्य घनान्सनादान् । उदन्वता दुर्जयमन्तरिक्षं जेतुं प्रवृत्तानिव तस्य पुत्रान्॥
अपां तरङ्गैरयमन्तरङ्गैराप्लावयिष्यन्समये धरित्रीम् । समीनयूथस्तनुते सरस्वान् सत्राहगन्धीनि गतागतानि ॥ ९२ ॥
असौ परप्रेमपदं स्वभावादापूर्यमाणो महता रसेन । आत्मेव दृष्टः सहसा प्रजानामदर्शनेच्छामितरेषु धत्ते ॥ ९३ ॥
गरुत्मतः कम्पितदिव्यवृक्षं पक्षानिलं पातुमुपेत्य नागाः । वितन्वते बालमणिप्रकाशैरसूर्यबालातपमन्तरिक्षम् ॥ ९४ ॥
मरुद्भिराघूर्णितसाद्रिनागैर्वेगोद्धवैरस्य विमथ्यमानः । उत्क्षिप्तशङ्खप्रकरापदेशात् भूयः सुधामुद्गिरतीव सिन्धुः ॥ ९५ ॥
दोधूयमानं विविधोर्मियोगात् छायागरुत्मन्तमवेक्ष्य भीताः । आवर्तशैलीमभिनेतुमिच्छन्त्यङ्गैरमी कुण्डलितैर्भुजङ्गाः॥ ९६
सफेनहासो जटिलः प्रवालैरुद्वर्तयन्नूर्मिभुजैर्भुजङ्गान् । विडम्बयत्येष निसर्गभीमः कस्यापि कल्पान्तनटस्य लीलाम् ॥९७
अशेषतस्सोयमचिन्त्यभूमा कुम्भीकुमारेण निपीतवान्तः । सिष्णासया संपततोऽपि दृष्ट्वा द्विजाधिपान् वेपत इत्यवैमि ॥
प्रदर्शितात्मभ्रमणेन नूनं प्रत्यायितां मन्दरनर्तकेन । सव्यापसव्यभ्रमणैस्तरस्वी रम्यामसौ पुष्यति रासलीलाम् ॥ ९९ ॥
तैस्तैरसौ निर्मथितो विधूतस्संक्षोभितो बन्धनपीडनाद्यैः । प्रसादगाम्भीर्यनिधिः प्रथिम्ना क्षमान्वयं नोज्झति शीतलात्मा ॥
विमथ्य विश्राणितमेतदीयं दैत्यद्विषा देवि मरुत्वदाद्याः । सारं पिबन्तस्त्रिदशाः कदापि द्राघीयसीं नानुभवन्ति निद्राम् ॥
कलत्रवन्तं पुरुषं पुराणं कपालिनं चन्द्रकलावतंसम् । ऐरावताद्यैः प्रचितानकार्षीद्वैमानिकानेष महावदान्यः ॥ १०२ ॥
इदं जगद्दर्शिततारतम्यं यद्भ्रूलतालास्यविशेषनिघ्नम् । प्रजापतीनां जननीमजन्यां तामेष देवीमनघामसूत ॥ १०३ ॥
वराय दत्त्वा निरवद्ययूने कन्यामसौ कौस्तुभयौतकं च । महोत्सवे वाहनभोजनाद्यैरानर्च देवानितरान् यथार्हम् ॥ १०४ ॥
जगन्त्यशेषाणि यदेकदेशे पर्यङ्कतां तस्य गतः प्रथिम्ना । अलङ्घनीयं महिमानमन्यैर्भजत्यसौ भावितशेषभावः ॥१०५।
अनर्घमाद्यं हरिनीलरत्नं लक्ष्मीदृशा नित्यनिदर्शनीयम् । नभःप्रतिच्छन्दनिभेन नूनमन्तर्गतं व्यञ्जयति स्वधाम्ना ॥१०६
मधुद्विषो वर्णमुषां मणीनां त्रासव्यपायेऽपि तिरोहितानाम् । उदन्तमाख्यातुमिवोर्मिमाली करानसौ कर्षति वीचिहस्तैः ॥
पश्यामि सौहार्दवतां तवाक्ष्णां तरङ्गनिम्नोन्नतलङ्घनेन । उद्वर्तितानां महसा मणीनामूर्ध्वं प्रसर्पन्तमिवोर्मिमन्तम् ॥ १०८
अन्वेषयन् दित्सिनदक्षिणोऽहमाचार्यसान्दीपिनिसूनुवृत्तम् । आविष्टशङ्खासुरसन्निवेशं प्राञ्चं महाशङ्खमिहान्वविन्दम् ॥

यादोनिधाने यदुराजधान्यास्संप्राप्तये सेतुरिहोपक्लृप्तः । रामेण सीतापतिना निबद्धे लङ्कापथे लाघवमादधाति ॥११०॥
अमूनि कैलासनिभान्यदूरात् सिद्धाङ्गनासेव्यलतागृहाणि । पुण्यानि सत्ये पुलिनानि सिन्धोश्चिरेण दृष्टिं चरितार्थयन्ति ॥
तटप्रदेशेषु तरङ्गहस्तैः प्रसारयन् संप्रति फेनपङ्क्तीः । सभाजनार्थं तनुते भवत्याः प्रायः पदन्यासपटीमुदन्वान् ॥११२॥
विलङ्घयन् व्योमपथेन सिन्धुं त्वद्दर्शने दीप्तकुतूहलानाम् । रथस्तवासौ त्वरयाऽतिशेते मनोरथं विष्णुपदीवधूनाम् ॥
सुरद्रुमस्त्वद्विरहालसानां तवागमं सूचयितुं सखीनाम् । मधुव्रतीनां मधुरैः प्रणादैः प्रियंवदं प्रेषयतीव गन्धम् ॥११४॥
विजित्य संख्ये नरकं सनाकं प्रत्यागतं मां प्रतिगन्तुकामाः । पौराः प्रहर्षोपनतैः प्रणादैरम्भोनिधेरन्तरयन्ति घोषान् ॥
विधाय तार्क्ष्यं गगनाब्धिपोतं सार्धं मया देवि समाव्रजन्तीम् । प्रत्युत्थितेव प्रतिभाति भव्यां दूरादियं द्वारवती पुरी त्वाम् ॥
निबद्धजैत्रध्वजपङ्क्तिरम्या पुष्पैरसौ पूरितराजमार्गा । सदामजाम्बूनदतोरणश्रीः सौधत्विषा सूचयतीव हर्षम् ॥ ११७ ॥
पदे परस्मिन्निव नित्यमस्यां शुद्धेन सत्त्वेन विभूषितायाम् । धर्मस्य वासाः प्रथिताः पृथिव्यां सरित्पतौ गोष्पदवद्भवन्ति ॥
स्वरश्मिनिष्पातितसूर्यभेदामर्चिर्मुखैरञ्चितभव्यभागाम् । निवृत्तिधर्मे नियतस्थितीनां नैःश्रेयसीं पद्धतिमाहुरेनाम् ॥११९॥
सौधोपरुद्धत्रिदिवावकाशां छायासमाक्रान्तभुजङ्गलोकाम् । पुरीमिमां भूपितसिन्धुमध्यां कुत्र स्थितां वेत्सि कुतोमुखां वा ॥
उदन्वता खातवती समन्तादयत्नवप्रायिततुङ्गवेला । न शक्यते सात्यकिना सनाथा नाथैस्सुराणामपि जेतुमेषा ॥१२१॥
प्राकारचक्रं यदुराजधान्याः पश्यैतदुत्तुङ्गमसूर्यलङ्घ्यम् । यद्भावमेवं भजते यथार्थं संकोचमृच्छन्निव चक्रशैलः ॥१२२॥
निर्मुक्तशेषोरगनिर्विशेषैर्निकेतनैरुन्नमितान्तरिक्षम् । उदग्रतालध्वजमेतदग्रे सीमान्तरं सीरभृतो गुरोर्नः ॥ १२३ ॥
अभौमसंभाव्यविभूतियोगं हैमैस्सुररत्नैरचिरोपनीतैः । अनुत्तमादुत्तरमार्यधाम्नः ख्यातं त्वया गेहमिदं मदीयम् ॥ १२४ ॥
प्रतीक्षमाणानधिचन्द्रशालं पश्य त्वया शिक्षितचारुलास्यान् । त्वत्केशहस्तस्वजनैः कलापैः गोपानसीश्छादयतो मयूरान् ॥
आहारभेदैरुचितैर्भवत्या संरक्षितानां तनयाभिमानात् । शृणु त्वदालोकन(त)हर्षभाजां प्रजल्पितं पञ्जरशारिकाणाम् ॥
सीमन्तमुक्तामणिसन्निकर्षात् प्रसूतिचिन्तीकृतशुक्तिरम्याः । अमी पुरस्ताद्भवतीसखीनामन्तर्मुदामञ्जलयस्स्वदन्ते ॥१२७॥

मायाधिकेन विधिना मनसैव सृष्टैराभाति यादवगृहैरनघा पुरीयम् ।
नाभागनाहुषनलादिनराधिपानाम् आजानसंपदपहासमिवादधानैः ॥ १२८ ॥

नित्यं धनेशनगरीं निधिभिः प्रभूतामाखण्डलेन महिताममरावतीं च ।
प्रत्येकधामविभवैः परिभूय दृप्ता सौधैरियं प्रहसतीव सुधावदातैः ॥ १२९ ॥

इत्यालपन्तमथ तार्क्ष्यरथेन कृष्णं हेमाद्रिणा हरितशैलमिवोपनीतम् ।
पौरास्समीक्ष्य मुदिताः सह वल्लभाभिः पद्मावृतां दिवमकुर्वत दृष्टिपातैः ॥ १३० ॥

प्रत्युद्गतप्रियसखीजनदत्तहस्तां सत्यां त्रयीमयरथादवतारयिष्यन् ।
नाथस्तदा नगरमध्यनभःप्रदेशादासीदति स्म निजसौधसमीपरथ्याम् ॥ १३१ ॥

व्यतिकरितसुवेलां विश्वकर्मप्रसूतिं लवणजलधिगुप्तां प्राप लङ्कामिवान्याम् ।
धनपतिबहुमान्यां धर्मसेतुर्यदूनां दुरधिगमसमीपां द्वारकां राजधानीम् ॥ १३२ ॥

विजयिनमुपयातं वीक्ष्य सत्यासहायं व्यतनुत मुदितेव द्वारका वन्दिकृत्यम् ।
अमरतरुसमीरैः प्रेषितैराहृतानामुपवनमधुपानामुन्मदानां प्रणादैः ॥ १३३ ॥

स्तुतिशतमुखराभिः स्वर्गनेतुस्स जेता सविनयमनुयातः सत्यभामासखीभिः ।
निजमगमदगारं निर्विशन् प्रेयसीनां स्मरशरशयितानां मन्दमभ्युत्थितानि ॥ १३४ ॥

अभिगतमुषया तदाऽनिरुद्धं बलितनयेन बलीयसा निरुद्धम् ।
यदुपरिषदि सर्वलोकदर्शी कलहरुचिः कथयांबभूव योगी ॥ १३५ ॥

बाणाभिख्यं बलिसुतमथो बद्धबन्धुं जिगीषुः सेनोत्थानं सुमहति पुरे श्वस्तनं घोषयित्वा ।
चिन्तारूढत्रिभुवनहितश्चिन्तनीयो मुनीनां वासागारं प्रभुरधिगतो वासतेयीं निनाय ॥ १३६ ॥

इति श्रीकवितार्किकसिंहस्य सर्वतन्त्रस्वतन्त्रस्य श्रीमद्वेदान्ताचार्यस्य कृतिषु यादवाभ्युदयकाव्ये अष्टादशः सर्गः ।

१९. एकोनविंशः सर्गः

नित्यप्रबुद्धमपि निर्मलया स्वदृष्ट्या निद्राणवद्दरनिमीलितनेत्रपद्मम् ।
प्राबोधिकीभिरुपसेदुरितीव वाग्भिः स्वाधीनमर्त्यतनयं श्रुतिवन्दिनस्तम् ॥ १ ॥

यामिन्यपैति यदुनाथ विमुञ्च निद्रामुन्मेषमृच्छति तवोन्मिषितेन विश्वम् ।
जातः स्वयं खलु जगद्धितमेव कर्तुं धर्मप्रवर्तनधिया धरणीतले त्वम् ॥ २ ॥

अश्रान्तसन्ततिमिराभरणप्रकाशैरारात्रिकं प्रमुखयन्त्य इवोपचारम् ।
इच्छन्ति ते प्रथमदृष्टिमनन्यलभ्यां पद्माननाः पदनिवेशितधन्यहस्ताः ॥ ३ ॥

वृद्धाः कथञ्चिदररं व्यतिभिद्य हैमं दौवारिकास्तव गृहीतसुजातवेत्राः ।
निर्गच्छतः प्रविशतश्च निशामयन्तो नाथ त्वदेकहृदया न भजन्ति तन्द्राम् ॥
विश्वैकतीर्थभजनेन विशुद्धिमन्तो निद्रोज्झिता निगमसीम्नि निशात्यये च ।
वैतानिकान् विधिवशेन विहृत्य वह्नीन्पुण्याशयाः परिचरन्ति पुरोधसस्ते ॥ ५ ॥

निद्रावशेन निभृतेक्षणमुत्थितानां द्वित्राणि मन्थरपदान्यपगल्वरीणाम् ।
काले गृहीतमुचिते रशनाः कथञ्चिन्मौनव्रतं जहति मुग्धवधूजनानाम् ॥ ६ ॥

संत्यज्यते तरलमौक्तिकजालदृश्यैः तारागणैस्त्रिदशवर्त्म तमालनीलम् ।
पद्मापतेरमृतनिर्मथनावसाने दुग्धाम्बुराशिपृषतैरिव रूपमग्र्यम् । ७ ॥

नाथ स्फुरन्त्युपयति द्युमणिप्रकाशे न ज्योतिरिङ्गणगणा न च तारकाद्याः ।
तेजस्विनोऽपि तमसैव समृद्धिमन्तः त्वत्संनिधौ मुषितभास इव त्वदन्ये ॥ ८ ॥
आनर्तितान् सललितं दिवसावसाने वाचालरत्नवलयैः निजहस्ततालैः ।
निद्रालसान्मृगदृशो गृहनीलकण्ठानावासयष्टिशिखरादवरोहयन्ति ॥ ९ ॥
नृत्यन्त्युदीरितघनस्तनितामकाण्डे नेदीयसीं तव निशम्य विभातनान्दीम् ।
चित्रातपत्रपरिमण्डलचारुबर्हाः शृङ्गारयोनिशरपत्ररुचो मयूराः ॥ १० ॥
निर्गत्य चित्रगरुतो निलयान्तरेभ्यः तारस्वनास्तरुणविद्रुमताम्रचूडाः ।
रत्नाङ्कणेषु रमणीभिरवेक्ष्यमाणाः क्रीडारणं विदधते कृकवाकुवर्याः ॥ ११ ॥
प्राप्तास्तुलां हरितकोमलबाह्यपत्रैः किंचित्परिस्फुरितशोणमुखैस्सरोजैः ।
वामभ्रुवां वलयपङ्क्तिषु संचरन्त्यो मञ्जु क्वणन्ति मणिपञ्जरशारिकास्ते ॥ १२ ॥
प्रत्यक्षिते तमसि यास्यति विप्रकर्षं सं(भि)छिन्नभानुमति संप्रति जीवलोके ।
गङ्गायमानसलिलं निजरश्मियोगात् सिप्णासयेव सितभानुरुपैति सिन्धुम् ॥ १३ ॥
प्रत्यूषघर्मसमयेन समग्रधाम्ना शोषं व्रजत्यमृतरश्मिमयूखपूरे ।
अह्नाय कैश्चिदभिघातमवाप्नुवत्यः ताराः प्रयान्ति विलयं तनुबुद्बुदाभाः ॥१४॥
पत्युस्त्विषां प्रजहतः प्रथमाब्धितल्पं सन्ध्यासरोरुहदृशः प्रथमोत्थितायाः ।
सीमन्तिते तिमिरकुन्तलमध्यभागे सिन्दूरराजिरिव भाति मयूखरेखा ॥ १५ ॥
ज्योत्स्नापदेशमवधूय सितोत्तरीयं स्तोकावशेषितसदाभरणप्रबन्धा ।
अङ्गीकरोत्यरुणभावितमङ्गरागं प्राची दिशा दिनपतिं परिभोक्तुकामा ॥ १६ ॥
निर्णिज्य संप्रति निशाङ्गनिवेशलग्नं कालेयपङ्कमिव सन्तमसं कलङ्कन् ।
क्षोणीभृतामरुणदीधितयोऽनुरक्ताः पादानलक्तकरसैरिव रञ्जयन्ति ॥ १७ ॥
प्रादुर्भविष्यति चराचरजन्तुवर्गे प्राप्तारुणेन विधुना तमसा च वेला ।
आभाति भावितपरस्परदेशयोगा(त)मायाविपक्तिरिव लोहितशुक्लकृष्णा ॥ १८ ॥
उन्निद्रपद्मनयनः सुभगोत्पलाभः संभावितो मुनिगणैरुपपन्नबोधैः ।
रागोत्तरां श्रियमवाप्य रथाङ्गशोभी जातस्स एष समयो जगदेकसेव्यः ॥ १९ ॥
नीतः श्रमं निहतरात्रिवरूथिनीकः चन्द्रातपत्रविनिपातविलुप्तभूमा ।
प्रत्यूषवैरिविभवेन पराहतात्मा कालप्रतीक्ष इव गच्छति कामवीरः ॥ २० ॥
योऽसौ जनस्य दिशतीव सुधानिधानं जातध्वनिः श्रुतिषु जागरदुन्दुभिस्ते ।
मन्ये स एव मदनस्य निशाचरस्य स्वच्छन्दसौप्तिकनिवृत्तिमभिव्यनक्ति ॥ २१ ॥

अन्तर्बहिश्च तमसा परिमुच्यमाने जागर्यया जगति संप्रति दीप्यमाने ।
पञ्चायुधश्चिरमविश्र(क्र)मशान्तिमिच्छन् निद्रामुपैति हृदयेषु नितम्बिनीनाम् ॥२२॥
अग्रे भवन् गुरुरिव स्वयमानकानाम् आदिष्टसंपदिव कन्धरया तवैषः ।
व्यक्तप्लुतेन निनदेन विशुद्धवर्णः प्रस्तौति नाथ निगमान् प्रतिबोधशङ्खः ॥२३॥
मुग्धाः स्वमुष्टिपरिमेयमनोज्ञमध्याः पर्यायचापलतिका इव पञ्चबाणः ।
प्रास्थानिकप्रणयदुर्विनयोपशान्त्यै प्रत्यक्षयन् प्रतिनिवर्तयतीव यूनः ॥ २४ ॥
अन्तश्चकासदसितोत्पलमङ्कयोगात् भासोन्मदेव परिमीलिततारकार्धा ।
निष्पीतकान्तिमकरन्दरसं प्रतीच्यां नीहारभानुचषकं निदधाति सन्ध्या ॥ २५ ॥
दृष्ट्वा निमीलितवतीं नियतिप्रभावादात्मप्रियां कुमुदिनीमवधूतधामा ।
च्योतत्तुषारनयनोदकबिन्दुरिन्दुः प्रस्थानमिच्छति महत् प्रतिपन्नदैन्यः ॥ २६ ॥
भोक्तुं दिवं निजवियोगविलुप्तदीप्तिं प्रागेव तीव्ररुचिना प्रहितेव सन्ध्या ।
मालिन्ययोगमपनीय करावमर्शैः प्रायो यथार्हमनुलिम्पति कुङ्कुमेन ॥ २७ ॥
अर्धेन पाटलमनूरुकरानुषङ्गात् अर्धान्तरेण मणिमेचकमन्तरिक्षम् ।
अस्पृष्टतापमधिरोहति निस्तमस्कं संवीतपीतवसनेन तुलां त्वयैव ॥ २८ ॥
पद्मापदाम्बुरुहयावकपिङ्गधाम्ना भासा नितान्तमुदयान्तरितस्य भानोः ।
आरज्यते गगनमद्य जगत्प्रसूतेः नाभीसरोरुहभुवा रजसेव गात्रम् ॥ २९ ॥
दग्धुं तमो दनुजबृन्दमिवाम्बुराशेः उत्तस्थुषो मधुरिपोरिव तिग्मधाम्नः ।
उन्मेषिणी सुमनसामुदिता पुरस्तात् चक्रप्रभामनुकरोति मरीचिमाला ॥ ३० ॥
दृष्टिद्वयं नियतकालमिदं प्रजानाम् एका निमीलति तयोरितराऽप्यलक्ष्या ।
तत्ता दृशोस्तव दृशोर्युगपत्प्रबोधादालोकयोगमनघं भजतां त्रिलोकी ॥ ३१ ॥
प्राचीनशैलविषये प्रचुरांशुरेखां सन्ध्यादशामरुणरागघृतावसिक्ताम् ।
कालो निधाय सृजतीव शनैस्तदन्ते तिग्मद्युतिं त्रिभुवनैकमहाप्रदीपम् ॥ ३२ ॥
पर्याप्तरश्मिनिकरेण सुवृत्तभूम्ना सूर्येन्दुबिम्बयुगलेन समस्थितेन ।
आभाति कालवणिजा परिकल्प्यमाना नक्तंदिवक्षणतुलेव नभःस्थलश्रीः ॥३३॥
नैशं तमः क्षिपति नन्दितचक्रवाके पद्मानि बोधयति भावितमित्रभावे ।
दृष्टिं प्रसाधयति दर्शितसत्पथेऽस्मिन् दोषोल्बणा कुमुदिनी बहुमानशून्या ॥
पादस्पृशां दिशति भूमिभृतां प्रकाशं सत्त्वं समेधयति सद्भिरुदीरितार्घ्यः ।
तेजोगणानपि तिरस्कुरुते स्वदीप्त्या चक्रप्रियस्त्वमिव संप्रति चण्डभानुः ॥ ३९ ॥

आजानपाण्डरतनुः परभागमृच्छन् नीलाम्बरद्युतिमुषा निजलाञ्छनेन ।
स्फीताकृतिः परिगतो मदरागलक्ष्म्या वीर त्वदग्रज इवैष विभाति चन्द्रः ॥३६॥
सन्ध्योपरागसमयं प्रतिलभ्य पुण्यं स्नातुं निशा गगनसौधतलावतीर्णा ।
आरक्तरूपमवलम्बयता कराग्रं पत्या सह प्रविशतीव परं समुद्रम् ॥ ३७ ॥
देव त्वयीव दिवसागमजागरूके संरक्तविश्वमुदयं सवितर्युपेते ।
अस्तं शनैरभिपतन् भजते मृगाङ्कः त्वद्वैरिवारवनितावदनेन्दुवस्थाम् ॥ ३८ ॥
राजाऽस्तमेति सुहृदा मदनेन सार्धं दीनाकृतिः कुमुदिनी दृढबद्धकोशा ।
वैरीसमेति विषमाश्व इतीव भीता छायाच्छलेन भजते गगनं त्रियामा ॥३९॥
आमृश्य रात्रिमरुणोदयजातपुष्पां प्राप्तानुताप इव सत्पथलङ्घनेन ।
ज्योत्स्नांशुकं द्विजपतिः परिधाय नूनं व्रीडानतो विशति वारिनिधिं विवर्णः ॥
अभ्येति भानुरुदयाद्रिमसह्यतेजा स्नातुं स एष समयो न ममेति पश्यन् ।
प्रायस्समाश्रयति पाशभृताऽभिगुप्तं तारापतिश्चरमसागरतोयदुर्गम् ॥ ४१ ॥
मूले मनाग्भवति मुञ्चति पूर्वभागं शैथिल्यमृच्छति तमालरुचिस्त्रियामा ।
आकृष्यते चरमशैलवने विहर्तुं सीरायुधेन यमुनेव सुधांशुनेयम् ॥ ४२ ॥
प्रस्थानकालभजनात्परितोषितेन ज्योत्स्नात्मिकां हरिवधूसहजेन दत्ताम् ।
प्रायेण नाकवनितानखदीप्तिलक्ष्यां शेषापटीं चरमभूभृदसौ दधार ॥ ४३ ॥
सूक्ष्माभिरामनिजदीधितिसूत्रलम्बी पर्यन्तलग्नतिमिरालकदर्शनीयः ।
सिन्दूररञ्जित इवैष विभातलक्ष्म्याः सीमन्तमौक्तिकमणिः प्रतिभाति चन्द्रः ॥
प्रालेयरूषितमिदं प्रथमेतराब्धौ मग्नैकदेशमनुयाति मृगाङ्कबिम्बम् ।
मानच्छिदां मकरकेतनसायकानां शाणोपलं चिरनिघर्षणकर्शितार्धम् ॥ ४५ ॥
आदौ वराभमुदितं शरपाण्डु मध्ये पश्चान्मधूकपरिधूसरमिन्दुबिम्बम् ।
संपद्यते पुनरदृष्टतमामवस्थां कालार्पितं करजचिह्नमिव क्षपायाः ॥ ४६ ॥
नैशं तमिस्रमरुणेन विलुप्तसारं निश्शेषयन्नयमुदेति मयूखमाली ।
सत्सेवनेन पुरतो मुषितैकदेशं विद्यावतां वृजिनराशिमिवान्तरात्मा ॥ ४७ ॥
उद्गच्छता पुरुषकेसरिणेव पूष्णा काले तमो विदलितं करजैः प्रवालैः ।
गाढं हिरण्यकशिपोरिव गात्रमन्यत् सन्ध्याच्छलेन रुधिरं क्षरतीव सान्द्रम् ॥
प्राप्तोदयस्य तपनस्य तवेव धाम्ना क्षिप्तो गुहान्तरनिरुद्ध इवान्धकारः ।
विश्वावलोकननिरोधवियातवृत्तेरत्याहितस्य परिपाकमिवैष भुङ्क्ते ॥ ४९ ॥

मग्ना चिरं महति सन्तमसाम्बुराशौ दंष्ट्राभिरामरुचिना दिवसागमेन ।
उत्क्षिप्यते दनुजशोणितलोहितेन प्रायो वराहवपुषा विभुनेव भूमिः ॥ ५० ॥
निद्रामपास्य तमसा च दृशो निरोधं प्रत्यङ्मुखं प्रथमतः प्रथयन् प्रकाशम् ।
निःश्रेयसप्रतिपदेन निजेन धाम्ना विश्वं समाधिरिव दर्शयते विवस्वान् ॥ ५१ ॥
आशापरीतमविवेकमिवान्धकारं शङ्काशतास्पदमलक्षितसर्वतत्त्वम् ।
निर्धूय संप्रति निशामिव बाह्यविद्यां तत्त्वावसाय इव भाति विभातकालः ॥५२॥
निर्विश्य चन्द्रसितपद्मरसं निशात्मा रोलम्बजातिरभितो लुलितान्यपुष्पा ।
त्वद्वक्त्रचन्द्रनिरपायरसानिदानीं पद्मानुपैति परितोषितराजहंसान् ॥ ५३ ॥
नात्यन्ततः कुमुदिनी प्रतिपन्ननिद्रा नातीव बोधमुपयाति सरोजिनी च ।
एतेन नूनमनयोरविशेषदृश्या नाथानुवृत्तिनियतेव भवत्यवस्था ॥ ५४ ॥
पर्यस्यता सुरभि पद्मपरागजालं पक्षानिलेन परिधूननसंभवेन ।
सन्धुक्षयन्ति मकरध्वजहव्यवाहं शान्तं पुनः पुनरमी सरसीषु हंसाः ॥ ५५ ॥
कालोत्थिताः स्थितिभृतो गुणयन्त्रितत्वात् दानोदकार्द्रकरपुष्करदर्शनीयाः ।
संभावयन्त्यभिमुखास्समयोपयातान् भृङ्गान् वनीपकजनानिव वारणेन्द्राः ॥५६॥
गङ्गामुपेत्य मदकुञ्जरगण्डपालीं मत्तान्समीक्ष्य मधुपान्परिघूर्णमानान् ।
शुद्धानि हन्त कुमुदानि तमस्यपेते भूयस्तदन्वयभयादिव सङ्कुचन्ति ॥ ५७ ॥
सत्त्वक्षमाधिकतया शयिताः पृथिव्यां निद्रामयीं व्यपगमय्य निजामविद्याम् ।
निस्सङ्गवृत्तिनियताः स्थिरसंयमार्हा मुञ्चन्ति संप्रति मदं मुदिता गजेन्द्राः ॥५८॥
शैब्यादयस्तव हयाः समयप्रबुद्धाः चत्वार एव निगमा इव मूर्तिमन्तः ।
आवर्तयन्त्यतनुहेषितवीचिभेदैः वैभाति(रात्रि)कं वटुभिरध्ययनं प्रवृत्तम् ॥ ५९
आयोधने विहरणेऽप्यवधानवन्तः प्राज्यैः परिच्छदपरिष्करणोपचारैः ।
संयोजयन्ति रथयोगविदश्शताङ्गं तार्क्ष्यं द्वितीयमिव सारथयस्त्वदीयाः ॥ ६० ॥
निद्रावशेषविगमेऽपि मदानुषङ्गात् मन्दं दृशो मुकुलयन्ति मदावलेन्द्राः ।
एषामनूरुकिरणैररुणीकृतानां सततस्रुतां भवति सान्ध्यपयोदलक्ष्मीः ॥ ६१ ॥
आकृष्य दूरमवरोधगृहादमुष्मात् स्वाभाविकं वदनमारुतसौरभं ते ।
अम्भोरुहां गणमपत्रपयन् समीरो मन्दं परिभ्रमति मन्दिरदीर्घिकासु ॥ ६२ ॥
आघूर्णितानि मृदुना पवनेन पद्मान्यादर्श(देश)यन्ति मदलेशमयीमवस्थाम् ।
निर्गच्छतां तव च वारवधूजनानां निद्रावशेषकलुषाणि विलोचनानि ॥ ६३ ॥

रेणूत्कराः सरसिजोत्पलकैरवाणां कुर्वन्त्यनूरुतिमिरेन्दुरुचिप्रकाशाः ।
प्रायस्समुद्गतरुणीपरिकर्मभूतां चर्चां नवीनघुसृणागुरुचन्दनानाम् ॥ ६४ ॥
अध्यासितं कुमुदतल्पमपोह्य काले पद्मोत्पलानि शनकैः श्रियमाव्रजन्तीम् ।
संवीजयन्त्यलघुचामरदर्शनीयैः पक्षैः स्वयं परिजना इव राजहंसाः ॥ ६५ ॥
प्रत्यूषलक्षणरसायनसंप्रयोगात् प्रालेयरश्मिमहसा जरसेव मुक्ताः ।
पद्मोत्पलप्रभृतिभिः परिकर्मवत्यः गृह्णन्ति यौवनदशां गृहदीर्घिकास्ते ॥ ६६ ॥
औद्यानिकीषु सुमनस्स्वनवासपूर्वं नूनं सरोरुहवनेषु च नूतनेषु ।
आदित्सते वदनमारुतसौरभं ते शय्यानिकायमभितो विहरन्समीरः ॥ ६७ ॥
अर्घ्यस्य संप्रति सतामवगाढतीर्था मन्ये प्रगृह्य नलिनी मकरन्दमर्घ्यम् ।
व्यक्तद्विरेफनिनदा विहिताभिमुख्या पत्युस्त्विषां प्रणयतीव करप्रसारम् ॥ ६८ ॥
ज्योत्स्नासखीं कुमुदिनीं भ्रमरः प्रहृष्यन् निर्विश्य नित्यपरिशुद्धरुचिं निशायाम् ।
रागादुपैति नलिनीं रजसाऽभिजुष्टां किं नाम नाचरति मन्मथहस्तवर्ती ॥६९॥
सन्ध्याच्छलेन पुरुषोत्तम सांप्रतं ते सैवाधुना भृगुसुता तमसां निहन्त्री ।
भूयः समुत्थितवती धृतपुण्डरीका भोगाय सागरगृहाद्भुवनैकयूनः ॥ ७० ॥
चन्द्रातपत्रिदिवशैवलिनीप्रवाहे मग्नोत्थितां कमलिनीमुपसेवमानाः ।
प्रत्यग्रभिन्नमुकुलप्रसृतैः परागैः उत्थापयन्त्यगुरुधूपमिवोत्पलिन्यः ॥ ७१ ॥
पौरन्दरीं दिशमनूरुनिबद्धरागां दृष्ट्वा तथा परिणमत्यपरा दिशाऽपि ।
स्त्रीणां गतानुगतिकप्रतिपत्तिभाजां ख्यातं ततो भवति कामितकामिनीत्वम् ॥७२॥
निद्रायते कुमुदिनी चिरसंप्रबुद्धा सुप्ता प्रबोधमुपयाति सरोजिनी च ।
यामेषु वृत्तिमनयोरधिगम्य नूनं शिष्यायितं त्वदवरोधनितम्बिनीभिः ॥ ७३ ॥
मित्रस्य लुप्ततमसोऽप्यतिरागभाजः संप्रेक्षणं मम न युक्तमितीव मत्वा ।
मीलत्यसौ कुमुदिनी सह तारकाभिः प्राप्तं व्रतं तदिह राजपरिग्रहाणाम् ॥७४॥
आमोदयोगमवशात्सहसाश्रयन्ते पत्युस्त्विषां तव च पादनिषेवणेन ।
क्षिप्तास्त्वया हृदि गृहीतशुचः क्षितीन्द्राः स्वान्तर्निविष्टमधुपाश्च सरोजकोशाः ॥ ७५ ॥
आविस्तृतैरमृतसिन्धुतरङ्गकल्पैराकेकरप्रियतमाजनदृष्टिभोग्यैः ।
त्वत्सौखशायनिकसूरिगणेन सार्धं निर्वेशयोगमुपयाम निरीक्षणैस्ते ॥ ७६ ॥
अधिगतनिलयानामौपवाह्यद्विपानां मदपयसि वितन्वन् मज्जनोन्मज्जनानि ।
प्रवहति पवमानः स्पन्दयन्मन्दमन्दं परिणमदरुणिम्नः पङ्कजारण्यकोशान् ॥ ७७ ॥

उपवनमधुपानामुन्मदैः स्वैरगीतैः तनुमरुदुपदिष्टैश्चारुलास्यैर्लतानाम् ।
दरविलुलितदानैर्दन्तिनां कर्णतालैः समयसमुचितं ते भाति सङ्गीतकृत्यम् ॥ ७८ ॥

हरति रतिविहारैरर्धविस्रंसितानां युवजनहृदयानि श्रान्तपञ्चायुधानि ।
उपहितगुणमारादुत्थिताभिर्वधूभिः कुटिलनियमिताग्रं गुम्भनं चूलिकानाम् ॥ ७९ ॥

क्षितिरियमवधूतध्वान्तनीलोत्तरीया विकसितमुखपद्मा व्यक्तसन्ध्याङ्गरागा ।
अभिमतकरदानान्निर्व्यपेक्षा त्वदन्यैरनुभवितुमिव त्वां दर्शयत्यात्मरूपम् ॥ ८० ॥

मधुन इव दयायाः सामरस्यं दधानैः कमलवनमनन्यां कान्तिमध्यापयद्भिः ।
फणिपतिरमणीयं देव पर्यङ्कमुज्झन् परिणमय शुभं नः पावनैरक्षिपातैः ॥ ८१ ॥

दिनमुख इति नाम श्रावितस्सूतपुत्रैः अभजत जितनिद्रो जागरं यादवेन्द्रः ।
सरि(शर)दुपगमकाले साधुसंरक्षणार्थी मुनिभिरिव स एव स्तूयमानो मुकुन्दः ॥ ८२ ॥

धनमिव निगमानां धर्ममुत्तम्भयिष्यन् त्रिजगदनुविधेयं कर्म निष्पाद्य सान्ध्यम् ।
सितगुणपरिधानैः सेवितो मन्त्रिमुख्यैः अलमकुरुत नाथो हैममास्थानपीठम् ॥ ८३ ॥

इति श्रीकवितार्किकसिंहस्य सर्वतन्त्रस्वतन्त्रस्य श्रीमद्वेदान्ताचार्यस्य कृतिषु यादवाभ्युदयकाव्ये एकोनविंशः सर्गः ।

२०. विंशः सर्गः

अथोपहूतैः पुरुहूतजेता सेनेश्वरैरप्रतिमानशौर्यैः । अभीशुभिः सूर्य इवाभिदीप्तः कुबेरगुप्तां ककुभं प्रतस्थे ॥ १ ॥
प्रयाणतूर्यध्वनिरस्य भूयान् घर्मान्तजीमूतरवानुकारी । आनर्तयद्धर्ममयूरमाद्यं प्राप्तस्थितिं पादयुगेन भूम्याम् ॥ २ ॥
नभःप्रथिव्योरुपदिष्टकम्पे नाथस्य यात्रापटहप्रणादे । उषेतरासां नयनं चकम्पे वामेतरद्वाणपुराङ्गनानाम् ॥ ३ ॥
तस्येन्दुबिम्बं सितमातपत्रं भास्वान्मणीन्द्रो महनीयतेजाः । ताराश्च मुक्तावल्यो विरेजुः शिखी रथाङ्गाकृतिरात्मधाम्नः ॥
अग्रे मुकुन्दस्य तदग्रजन्मा दैत्यैस्समं जन्यविहारमिच्छन् । आकारयद्यादवभूपतीनां वरूथिनीं शम्बरवैरिपूर्वाम् ॥ ५ ॥
कथंचिदुत्क्षिप्तफणेन सोढं भुग्नाग्रभोगं भुजगेश्वरेण । आसन्नभारात्ययजातहर्षा विश्वंभरा सैन्यभरं विषेहे ॥ ६ ॥
प्रस्थानभाजि प्रथमे यदूनां पृथ्वी स्वयं तद्बलरेणुलक्ष्यात् । भारावतारप्रियवादलुब्धा प्रायो ययौ पद्मभुवस्सकाशम् ॥७॥
अशेषतश्छादयता दिगन्तान् आरोहता भूमिभृतां च मूर्ध्नः । प्रायेण सेनारजसा स्वमेव प्रादुष्कृतं लाघवमुल्बणेन ॥८
रथादिघोषैरथ शार्ङ्गपाणेः कल्पात्ययैकार्णवनादकल्पैः । वित्रासितेव त्रिदशारिलक्ष्मीरियेष गन्तुं यदुवीरदुर्गम् ॥ ९ ॥
अथ क्षणादात्मभुवं प्रयान्तं परिष्कृतं पञ्चभिरायुधाग्र्यैः । आशाबलेन स्वयमुत्तराशा प्रायः प्रतीयाय जगत्प्रतीक्ष्यम् ॥
पुरं ततश्शोणितपूर्वमग्रे ददर्श दैत्याधिपदर्पहन्ता । खगेन्द्रपक्षानिलतीव्रघातात् त्रासादिवोत्कम्पितकेतुहस्तम् ॥ ११ ॥
पुरोपकण्ठे पुरभिन्नियोगात् प्राकारभावं प्रमथा भजन्तः । प्रलम्बहन्तुः प्रसमीक्ष्य वेगं भीताः पलायन्त भृशार्तनादाः॥

इतस्ततस्संपततां यदूनां व्यक्तानुबन्धं बिरुदैरुदारैः । सुरद्विषः शुश्रुवुरेकतानं कलध्वनिं काञ्चनकाहलीनाम् ॥ १३ ॥
कशाग्रसंस्पर्शममृष्यमाणैः समीरवेगैस्समरावलिप्ताः । उदग्रहेषामुखरैस्तुरङ्गैः वृष्ण्यन्धका वैरिपुरीमवृण्वन् ॥ १४ ॥
उद्वेलवेगान् स्तनतो गभीरमौर्वप्रतिच्छन्दविदीप्तदृष्टीन् । अचोदयन् दानववप्रभङ्गे स्तम्बेरमान्सागरपोतकल्पान् ॥ १५ ॥
प्राकारभङ्गे प्रसभं प्रयुक्ता दम्भोलिभीमायतदन्तकाण्डाः । ऊर्ध्वप्रवृत्तैर्नजहस्तनालैस्स्तम्भयामासुरिवान्तरिक्षम् ॥ १६ ॥
असह्यवेगैस्सहसा बलौघैराक्रम्यमाणा बलिनां यदूनाम् । प्रचुक्षुभे दैत्यपुरी प्रभूता संवर्तभिन्नेव समुद्रवेला ॥ १७ ॥
यथार्थशौर्या यदुवीरयोधाः स्थानानि चित्तानि च दानवानाम् । व्यकम्पयन् विक्रमसत्कथानां सिद्धान्तभागैरिव सिंहनादैः ॥
जहार चित्तानि बिभेद सौधान् श्रोत्राण्यरीणां बधिरीचकार । अनन्यशब्दं च जगद्वितेने घोरस्तदा यादवसैन्यघोषः ॥
विमथ्यमानात् स्वपुरायदूनां मन्थाचलेनेव महाबलेन । विनिष्पपात त्रिदशारिनेता काले समुद्रादिव कालकूटः ॥ २० ॥
सरोषरूक्षो बहुदीप्तिहेतिः दिशो दिधक्षन्निव दैत्यवह्निः । कृष्णाम्बुवाहप्रमुखं प्रतस्थे तापच्छिदा तेन शमं प्रयास्यन् ॥
सरित्पतीनामिव सन्निपाते वार्ष्णेयदैतेयबलोदधीनाम् । अदभ्रसंघोषमभूतपूर्वं युगान्तसंवादि बभूव युद्धम् ॥ २२ ॥
बलद्वयक्षुण्णमहीतलोत्थं रजस्तदा संवृतसर्वलोकम् । अकल्पयत् स्वेतरतत्त्वलोपादपञ्चभूतामिव विश्वसृष्टिम् ॥ २३ ॥
प्रथीयसा सूक्ष्मनिरन्तरेण क्षौमाभिरामेण परागभूम्ना । प्रच्छन्नसेनाङ्गतया तदानीमासीज्जयश्रीरवकुण्ठितेव ॥ २४ ॥
रजोनुबन्धादभिसंवृताङ्गी भास्वत्करस्पर्शमनश्नुवाना । निवारिताशाविततिस्तदासीन्नभःस्थली नाकिभिरप्यदृश्या ॥ २५ ॥
रणाख्यदर्शे रजसोत्थितेन प्रच्छाद्यमाने तमसेव भानौ । निस्त्रिंशधारासलिले निमग्नाः शुद्धिं परामन्वभवन्सुयोधाः ॥
असृक्छटासारवशाद्ध्वजिन्या रजस्समेते तमसि प्रशान्ते । सत्त्वानुरूपं विदधे प्रमोदं समान् मिथस्संमुखयन् प्रकाशः ॥
ततो हरस्त्रातुमनाः स्वभक्तं दत्ताभयं दानवसार्वभौमम् । अनुद्रुतो भूतगणैरनन्तैः प्रत्युद्ययौ विश्वपतिं प्रकुप्यन् ॥
तमुन्मदोदग्रवृषाधिरूढं सिताचले मेरुमिव ज्वलन्तम् । शरैः प्रतिप्रास्थित शार्ङ्गधन्वा देवं सुधासूतिकलावतंसम् ॥
शिलीमुखैः शौरिधनुर्विमुक्तैर्विस्मारितान्पूर्वविकत्थनानि । पलायमानान् प्रमथानशेषान् मेने पशूनेव पतिः पशूनाम् ॥
आस्वादिनीं दानवशोणितानामकुण्ठितामद्रिविदारणेऽपि । अनाहतास्त्रो युधि शम्बरारिः संस्तम्भयामास गुहस्य शक्तिम् ॥
क्लेशादिदोषैरपराहतेन क्रीडामनुष्येण जनार्दनेन । ज्वरे निरस्ते गिरिशप्रयुक्ते वीतज्वरं विश्वमिदं बभूव ॥ ३२ ॥
अथ प्रयुक्तानसुरेन्द्रगुप्त्यै प्रसह्य वह्नीनपि पञ्च जित्वा । अजृम्भयद्भावितजृंभणास्त्रो वृषध्वजं विष्णुरचिन्त्यभूमा ॥ ३३
शरव्यभूतत्रिपुरेऽप्यमोघं शूलायुधे शौर्यमवेक्ष्य शौरेः । पुरन्दरप्रत्युपरोधजातं व्ययोजयन्विस्मयमादितेयाः ॥ ३४ ॥
बाणस्सहस्रेण भुजैः प्रसाधयन्नात्मानुरूपैरसुरैस्समेतः । असह्यशस्त्रास्त्रबलो बलादीन् प्रत्यग्रहीत्प्रत्यथितप्रभावान् ॥ ३५ ॥
स वज्रनिर्घोषनिभाट्टहासो गात्रेण रुन्धन्गगनावकाशम् । उदग्रधन्वा शरवृष्टिमुग्रामुत्पातजीमूत इवोज्जगार ॥ ३६ ॥
शरासनैरर्धसहस्रसंख्यैर्योद्धुं प्रवृत्तो युगपत्प्रकृष्टैः । प्रत्युद्यतान् प्रार्दयत प्रकुप्यन्नेकस्समस्तानपि यादवाग्र्यान् ॥ ३७ ॥
अथ क्षणादन्तरितान्तरिक्षा वात्या विहङ्गेन्द्रविहारजाता । अलातचक्रप्रतिमानकार्षीत् बाणाशनीन्बाणघनप्रसूतान् ॥ ३८ ॥
गरुत्मतः पक्षमरुत्प्रचारात् दूरीकृतो वारुणनागपाशैः । उषासहायस्सरथस्सधन्वा जग्राह दैतेयबलस्य पार्ष्णीन् ॥ ३९ ॥

विनिघ्नतो दैत्यबलौघमग्रे चापाभियोगो युधि शम्बरारेः । चकार चक्रीकृतचन्द्रलेखं शंभोः शिरःकम्पमनन्यलभ्यम् ॥
रामोऽपि लङ्काधिपतेस्समानान् मुसल्यवृत्तीन्मुसलेन भिन्दन् । चमत्कृतिं चक्रधरस्य कुर्वन्नाधत्त संग्रामविहारमग्र्यम् ॥
उदग्रशृङ्गोल्बणबाहुभूम्ना संचारिकैलासनिभेन तेन । अमृष्यता क्षिप्रमकारि सैन्यं नागाधिपेनेव वनं नलानाम् ॥ ४२ ॥
स लाङ्गलाकर्षणनिर्विचेष्टान्निष्पिष्य नागान् निषधप्रमाणान् । रणक्षितिं शोणितमांसपङ्कैरामग्ननिस्पन्दरथामकार्षीत् ॥
हलायुधोत्क्षिप्तरथौघपूर्णं समीक्ष्य देवास्सहसाऽन्तरिक्षम् । आशङ्क्य दैतेयबलोपयानं दृढार्गलां देवपुरीमकुर्वन् ॥ ४४ ॥
प्रभुश्च किंचित्प्रथयन्नमर्षं क्रीडोचितान्वीक्ष्य कृताभियोगान् । विव्याध बाणानुचरानयोध्यः शार्ङ्गोदधेरूर्मिनिभैश्शरौघैः ॥
अदृष्टतूणीरमनुप्लवान्यैरग्राह्यसन्धानविमोक्षबाणम् । अमंसतैनं स्थिरचापचक्रं प्रत्येकमात्माभिमुखं प्रतीपाः ॥ ४६ ॥
निषङ्गदत्ताग्रकरे मुरारौ निर्भिद्य दैत्यान्भुवमाविशन्तः । लक्ष्याणि दूरादलभन्त बाणाः रसातलस्थैरपि दानवेन्द्रैः ॥ ४७ ॥
न सेहिरे शार्ङ्गपयोदजातां नाराचवृष्टिं दनुजेन्द्रयोधाः । अमोघवाचा कविना प्रयुक्तामन्तर्वर्तीं सूक्तिमिवानभिज्ञाः ॥
यतोयतो यादवसैन्यमासीत् ततस्ततो दैत्यचमूरपायात् । गतानि तेजस्तमसोरिवारादाशाविकल्पेन तयोरभूवन् ॥ ४९ ॥
अशूरसंदर्शनतापशान्त्यै स्वहेतिधारागृहमाश्रयन्तीम् । विहारयामासुरिवात्मवृत्त्या वीरश्रियं वृष्णिकुलप्रवीराः ॥ ५० ॥
कृपाणभिन्नद्विपकुम्भमुक्ताः मुक्ताः पतन्त्यो रणवप्रभूमौ । प्ररोहतां वीरयशस्तरूणां बीजान्यभूवन्बहुधा विकीर्णाः ॥ ५१
द्विपाचलेभ्यश्शरवृष्टिपातैरापातितानां रुधिरापगानाम् । अकल्पयन् योधमुखेन्दुक्लृप्ताः कौमुद्वतीं संपदमट्टहासाः ॥ ५२ ॥
अदृश्यतान्योन्यविलूनशीर्षैरारब्धमन्योन्यकृतप्रशंसैः । अनेकरूपैकसुराङ्गनाप्तैरपास्तवैरं रणरङ्गनृत्तम् ॥ ५३ ॥
प्रयोजितैः प्राणतृणैः प्रगल्भाः रथ्याभिगम्येषु रणापणेषु । क्षणप्रभालोलतरैरविन्दन् यावद्युगान्तानि यशोधनानि ॥
कृतापदानाः कृशजीविताशाः स्वनाथनामाङ्कजयोक्तिमन्तः । जयश्रियं दोष्णि निवेशयन्तः कीर्तिं दिगन्तावसथामकुर्वन् ॥
अमोघशस्त्रास्त्रतरङ्गभीमे वैरोपसंदर्शितबाडबाग्नौ । विकत्थनं संयति विक्लबानां वीरोदधौ गोष्पदवद्विलिल्ये ॥ ५६ ॥
जिगीषुभिर्जीवितसंशयाख्या डोलाधिरूढा दृढवैरबन्धा । अदूरतो यावदमर्षवेगं मिथः प्रतिक्षेपशतानि चक्रे ॥ ५७ ॥
शरप्रयोगोचितविप्रकर्षं संपादयिष्यन्त्यपराङ्मुखानाम् । प्रशंसनीयानि बभूवुराजौ पश्चात् प्रयातानि धनुर्धराणाम् ॥ ५८ ॥
प्रतिप्रवृत्त्या प्रतिगृह्य शूराः शत्रुप्रयुक्तां शरवृष्टिमुग्राम् । त्रिविष्टपानोकहपुष्पवृष्टिं वैमानिकैरन्वभवन्विमुक्ताम् ॥ ५९ ॥
तस्मिन्नघच्छेदिनि धर्मयुद्धे कायत्यजां कृष्णसमीक्षितानाम् । सुहृद्द्विषद्भेदवतां समोऽभूत्स्वर्गापवर्गान्तगतिस्सुपन्थाः ॥
बभूव कीर्त्या धृतकेतकश्रीर्निस्त्रिंशधाराधरपङ्क्तिनीला । रणस्थली यादवदानवानामाकालिकी प्रावृडिवास्त्रवर्षैः ॥ ६१ ॥
अलङ्घनीया रथवारणाद्यैरा सागरादप्रतिघप्रवाहाः । उदग्रभूभृत्प्रभवाः पृथिव्यामुत्तस्थिरे शोणितशैवलिन्यः ॥ ६२ ॥
ज्वलत्प्रतापानलजातदीप्तिस्समुद्यती सैन्ययुगस्य लीला । जयश्रियो वीरपतिंवरायाः वैवाहिकी संपदिवाबभासे ॥ ६३ ॥
अमर्षवैश्वानरधूमलेखामन्योन्यसंहारनिशां कृपाणीम् । अवेक्ष्य मृत्योर्भ्रुकुटीमनन्दन् वीराः स्वविक्रान्तिशिरीषमालाम् ॥
मनस्विनस्संयति वीरशय्यामभूषयन् प्रीतिकृतशिवानाम् । सुखावहाः स्वर्गविलासिनीनां विहारशय्यामपि वीरलोके ॥
समाश्रितैराहवसत्त्रदीक्षां कुर्वद्भिरन्योन्यमिवोपकारम् । अलभ्यत श्लाघितमप्सरोभिर्दैत्यैर्मनुष्यैरपि देवभूयम् ॥ ६६ ॥

पर्यस्तपादं पतितैः पृथिव्यां वज्राहतैरद्रिगणैरिवान्यैः । द्विपेन्द्रयूथैर्द्रुतसर्पिणीनां द्वीपायितं शोणितवाहिनीनाम् ॥ ६७ ॥
हतावशिष्टा दनुजेन्द्रभृत्याः प्रद्युम्नविक्रान्तिभयान्निवृत्ताः । तत्केतुचिह्नस्मरणेन विभ्युः निशाम्य दृष्टीर्निजवल्लभानाम् ॥
स्वकोपचापेन ततः प्रणुन्नो महेश्वरानुग्रहसंहितात्मा । अतीत्य मौर्वीमिव दैत्यसेनां बाणस्स्वयं शौरिबलं विवेश ॥ ६९ ॥
व्यभज्यत व्यात्तहयोर्मिजालं बलं यदूनां बलिनन्दनेन । एकेन पर्याप्तभुजाऽद्रिभूम्ना नाथो नदीनां नलसेतुनेव ॥ ७० ॥
अस्त्राणि तेन प्रहितानि तूर्णं विहारभूम्ना वितथानि कृत्वा । युगान्तसूर्यायुतयोगदीप्तं रामानुजन्मा जगृहे रथाङ्गम् ॥
अथाच्छिनद्भीषणसत्त्वसारां भुजाटवीं भूतपतेस्समक्षम् । चक्रेण संकल्पनिभेन कृष्णः किं वा विधौ वैरिणि केन रक्ष्यम् ॥
अव्रणवत क्ष्मां हरिचक्रलूना महत्तरा बाणभुजाः पतन्तः । महेन्द्रहस्तप्रहितेन पूर्वं वज्रेण भिन्ना इव सानुमन्तः ॥७३॥
अमर्त्यशत्रोरवलेपहेतौ बहिर्द्वये बाहुवने विलूने । दयाधनस्संयति दैत्यहन्ता प्रदीप्तमस्त्रं प्रतिसंजहार ॥ ७४ ॥
अनीकिनीमाश्रितदीर्घनिद्रां बाणो निकृत्तामपि बाहुपङ्क्तिम् । अजातखेदो बुबुधे न नूनं विपद्भिरश्रान्तधियो हि वीराः ॥
अशान्तदर्पस्त्वसुरो भुजाभ्यां विकृष्टधन्वा विससर्ज बाणान् । तदेनमन्वीक्ष्य निहन्तुमैच्छज्जन्योद्धतं दैत्यमनन्यजन्यः ॥
ततस्तमव्याहतदिव्यशक्तिं मध्याह्नमार्ताण्डविदीप्तहेतिम् । पश्यन्मुकुन्दं प्रतिबोधभूम्ना जयोक्तिपूर्वं गिरिशो जगाद ॥७७॥
मैवं प्रभो मत्परिवारभूतं बलेस्सुतं बाधितुमर्हसि त्वम् । मयैष रक्ष्यो दनुजस्त्वयापि स्वभक्तबुद्ध्यैव समीक्षणीयः ॥७८॥
त्वमादिदेवस्त्रियुगस्त्रिधामा शुद्धामशुद्धां च विभाव्य सृष्टिम् । अकर्मतन्त्रैरवतारभेदैः क्रीडस्यनन्तैरपि जन्तुजातैः ॥
अयं स ते वेदमयो गरुत्मान् वेदैरशेषैरपि वेद्यसे त्वम् । विभागमृच्छन्त्यमरास्त्वदन्ये शाखैकदेशेषु शकुन्तकल्पाः ॥
सिसृक्षतस्ते भुवनानि सप्त प्रसादतो नाथ बभूव वेधाः । संहर्तुकामस्य तवैव कोपादहं त्वया दत्तनिजाधिकारः ॥८१॥
अविक्रियश्चेष्टयसि त्वमेको विश्वानि भूतानि विहारशक्त्या । अचेष्टमानप्रकृतीन्ययांसि स्वतोऽप्ययस्कान्त इवाभिमुख्यात्
अलङ्घ्यमायागुणजालभीताननन्यचित्ताननुकम्पमानः । स्वदत्तयैव स्वपदाब्जभाजा भक्त्या स्वयं तारयसे भवाब्धिम् ॥
भारावताराय भुवोऽवतीर्णं वहन्तमन्तर्हितदिव्यभावम् । संस्थापयन्तं नियमेन धर्मं धर्मं परं वेदविदो विदुस्त्वाम् ॥८४॥
विधाय दैत्यप्रकृतीनशेषान् नामावशेषान्नरलोकपालान् । करिष्यसि त्वं करुणार्द्रचेता नाथ क्षितिं नावमिवास्तभाराम् ॥
दयाक्षमाभ्यामिह दीव्यसि त्वं लक्ष्मीमहीभ्यामिव लालितात्मा । तत् क्षम्यतामस्य मदेकभक्तेरजानतस्त्वामचमत्क्रियेयम् ॥
नाथो यदूनामिति भूतनाथे स्वभक्तरक्षामभियाचमाने । अतर्कितप्रत्युपकारलेशामाकस्मिकीमाद्रियतानुकम्पाम् ॥ ८७ ॥
प्रविश्य देहं पुनरुत्पतन्त्या स्वमौलिभाजेव सुरस्रवन्त्या । वाचा मनःप्रीतिमिवोद्वमन्तं शौरिस्तदा शूलिनमित्युवाच ॥
तवैष भक्तो मम चेति मन्ये क्षान्तस्ततो नित्यमसौ मयाऽपि । न चास्ति बन्धोरपि सांपराये वीरव्रतं धारयतोऽपकारम्(:)
विहारनृत्तानि वितन्वतस्ते वल्गुध्वनिं वादयिता मृदङ्गम् । भजत्वविच्छिन्नधृतिर्भवन्तं दत्ताभयो दैत्यपतिर्मयाऽसौ ॥
अथान्वमंस्त त्रिजगन्नियन्ता पत्युः पशूनां प्रणयानुरोधात् । बाणावरोधप्रमदाजनानां स्थायीनि मङ्गल्यविभूषणानि ॥९१॥
ततोऽसुरेन्द्रः प्रणिपातपूर्वं जगत्परित्राणरतं जगाद । उषानिरुद्धान्वयतस्समीक्ष्या भृत्या वयं प्रीतधिया त्वयेति ॥९२॥
हिरण्यरत्नानि हिरण्यपूर्वैर्बलादुपात्तान्युपदाय बाणः । निरोधखिन्नावुचितोपचारैरानर्च सस्नेहमुषानिरुद्धौ ॥ ९३ ॥

संबन्धिभावप्रतिपत्तिभाजा सन्धाय बाणेन स सत्यसन्धः । उषापतेर्यौतकलाभलक्षाज्जेता जहारेव विपक्षलक्ष्मीम् ॥
हरेण दत्तां हरिणापि बाणः स्थिरीकृतामप्रतिघामभीतिम् । तनुत्रयन्वर्जितलेखवैरः शमान्वितामास्थित शंभुसेवाम् ॥
यथार्थनामानमथानिरुद्धं कृत्वा सभार्यं कृतकृत्यचेताः । सबन्धुसैन्यस्सविशेषदृश्यां प्रत्याययौ विश्वपतिः पुरीं स्वाम् ॥

देवास्सहस्रनयनं दनुजेन्द्रमन्ये निर्धूतमानमनघेन निशामयन्तः ।
कूपोदकप्रभवकूर्मनयेन जातामस्वामिकप्रभुपरिग्रहबुद्धिमौज्झन् ॥ ९७ ॥
नीतस्त्रिलोकपतिना निजराजधानीं भूयः प्रजात इव पौरजनैः प्रतीतः ।
दैत्येश्वरस्य सुतया सहितस्स रेमे रागाधिको रतिपतेरनघः कुमारः ॥ ९८ ॥
अथ तमुषासहायमुपयातमुपायनवान् जनपदपत्तनप्रभृतिकादुपगम्य जनः ।
उपचरति स्म सम्यगुपपन्नधृतिर्बहुधा यदुनगरे विवाहविजयोत्सवयन्त्रितधीः ॥ ९९ ॥

इति श्रीकवितार्किकसिंहस्य सर्वतन्त्रस्वतन्त्रस्य श्रीमद्वेदान्ताचार्यस्य कृतिषु यादवाभ्युदयकाव्ये विंशः सर्गः ।

२१. एकविंशः सर्गः

वासुदेव इति नाम दधानः पौण्ड्रकस्तदनु भूरिमदान्धः । मानुषत्वकवचान्तरितेन स्पर्धते स्म हरिणा हतचित्तः ॥ १॥
हेतिपञ्चकमधारयत श्रीवत्सकौस्तुभमुखानि च मूढः । ऐश्वराणि चरितानि च पूर्वाण्यात्मनः स्वयमजूघुषदासैः ॥ २ ॥
इन्द्रजालकुहनादिषु दाक्ष्यादीश एष इति मोहितलोकः । अध्यशेत भुजगेश्वरशय्यामारुरोह विहगेन्द्रविवर्तम् ॥ ३ ॥
अन्वहं च महतीं वनमालां माल्यकृद्भिरुपकल्प्य बभार । नामधेयमदिशत्सचिवानां नाकनायकविशेषनिरूढम् ॥ ४ ॥
बद्धकृत्रिमभुजान्तरयुग्मं शस्यमानमनुजीविजनेन । विश्वकर्तुरवतार इति स्वं बह्वमंस्त बधिरो निगमेषु ॥ ५ ॥
इत्थमीश्वरविडम्बनरूपं नाटकीयमनुरुध्य विहारम् । शोच्यतामपि परावरविद्भिर्हास्यतामपि जगाम जगद्भिः ॥ ६ ॥
मस्तकस्थितदुरत्ययमृत्योस्तस्य दूत उपसृत्य जगाद । कृत्यशेषविनिवेशितचित्तं निर्भयो नृपतिसंसदि नाथम् ॥ ७ ॥
कृष्ण कृष्ण गदतो गिरमर्थ्यां संशृणुष्व महतीमिह मत्तः । अप्रमत्तमतिभिस्सह मित्रैराप्तवाक्यमवधीर्य न सिद्धिः ॥८॥
अस्ति कश्चिदवधारितभूमा पूरुषश्श्रुतिगणेषु पुराणः । स क्षितिं परिगृहीतविहारः पौण्ड्रकत्वमधिगम्य भुनक्ति ॥ ९ ॥
तस्य नित्यनिरुपाधिकभूम्नो विश्वभोक्तुरधिगम्य तितिक्षाम् । भुज्यते नियतकर्मविपाकैः युष्मदादिभिरिला बहुभागा ॥१०॥
अर्थतत्त्वमिदमश्रुतपूर्वं शृण्वताऽद्य भवता भवितव्यम् । निश्चलीकृतहिताहितसीम्ना जिष्णुना यदुकुलस्य विभूत्यै ॥११॥
आदिशत्यखिललोकनियन्ता त्वामसौ भजनसौहृदनिघ्नः । ईशितव्यगणनालिखितस्त्वं मा कृथा वितथमीश्वरभावम् ॥
बाह्यवर्त्मनि परावरतत्त्वव्यत्ययेन विनिवृत्तसतत्त्वे । चित्तवृत्तिमधिरोप्य विमूढाः श्रेयसोऽपि बहिरेव भवन्ति ॥ १३ ॥
ईश्वरस्त्वमसि चेत्कुत एवं न त्वदग्रज इति प्रमितिस्स्यात् । द्वौ युवां परम इत्यपि दुःस्थं कस्ततो विषम एव न चान्यः॥

अर्थवादकुहनाभिरपि स्वान् नेश्वरान्विगणयन्ति सुरेन्द्राः। निष्प्रमाणजनुषो जनवादात् कःस्विदीश इति विश्वसिति स्वम्
गोपिकाभिरपि कर्मभिरास्तां बद्ध एव यदि मुक्तिविधाता। अद्भुतस्थितिरनन्तरबाह्यः सप्तमस्तु समयोऽयमपूर्वः ॥१६॥
इष्ट एव तु मदीश्वरभावः त्वन्मुखैर्न खलु शक्यनिरोधः। मत्सुखादिषु कथं विशयानैः मत्परत्वमपदं प्रतिषेध्यम् ॥१७॥
नामधेयमनपायि मदीयं त्यज्यतां प्रथय दासतया वा। चिह्नधारणमनेन गतार्थं कल्पनेन कथमीश्वरभावः ॥ १८ ॥
तादधीन्यनियमं यदि बुद्ध्वा सोऽहमित्यनुबुभूषसि तत्स्यात्। अन्यथा तु निगृहीतिरलङ्घ्या राजभावतृषितैरिव भृत्यैः ॥
पाप्मनां तमसि पातयितॄणामात्मचौर्यमधिराजपदस्थम्। चोदितेन नियतोऽपि हृतात्मा चोरदण्डमवशादुपयाति ॥ २० ॥
अभ्युपेतबडिशामिषनीतिं प्राप्तुमिच्छुरधिकारमयोग्यम्। इष्टमर्थमनवाप्य वराकः प्रत्यवैति सहसा परतन्त्रः ॥ २१ ॥
नापराध्यति क एव नियत्या पण्डितस्तु विनिवृत्य समिन्धे। अस्ति चाद्य शरणागतिरर्थ्या मत्परस्य तव जीवितुमिच्छोः॥
इत्युदीरितवति प्रणिधौ तं प्रत्युवाच विहसन् प्रभुराद्यः। पथ्यमद्य वचनं तव मन्ये यद्ब्रवीषि चिरलिप्सितमेतत् ॥२३॥
उग्रसेनभृतका वयमेते नेशितार इति विभ्रमवन्तः। संप्रति त्वदुपदेशमहिम्ना भावयेमहि तवेश्वरभावम् ॥ २४ ॥
त्वय्यनीश्वरमतिं न च कुर्मः त्वं परोऽसि नियमेन परस्मात्। त्वां दिदृक्षव इमे वयमाशु त्वत्पदं गतभियः प्रतियामः ॥
त्वादृशं प्रमितिमन्तमदृष्ट्वा त्वय्यनादरवतामिति लोके। यामिमां वदसि वाचमनूचीं भागधेयमिव पक्वमिदं नः ॥ २६ ॥
द्रक्ष्यते शरणमेत्य विभुस्ते क्षेप्स्यते च न मयैव न चक्रम्। गच्छ शीघ्रमभिधत्स्व तमीशं त्वामुपैति कुकुरध्वजिनीति॥
अत्तहेतिरपसर्पनिवृत्तौ चिन्तितासमधिरुह्य सुपर्णम्। प्रास्थित प्रतिबलावसथाय प्राणितत्रिदशभूतिरनन्तः ॥ २८ ॥
साहसैकरसिकेन ततोऽसौ पौण्ड्रकेण युयुधे यदुवीरः। तत्सखित्वमुपगम्य च पार्ष्णिं गृह्णता सपदि काशिनृपेण ॥२९॥
तत्र वैरिपृतने समकालं पूर्वपश्चिमतया प्रपतन्त्यौ। भावयन्नुभयतोमुखभावं प्रत्यविध्यदधिसायकधन्वा ॥ ३० ॥
वैरिसैन्यविततेषु समन्ताद्दिङ्मुखेषु सममेव पृषत्कैः। तस्य दीप्तरुचिभिर्विनिपेते मध्यगस्य किरणैरिव पूष्णः ॥ ३१ ॥
विद्विषौ युगपदुत्थितवन्तौ सागराविव विलङ्घितवेलौ। रूपिणी इव रजस्तमसी द्वे सत्त्ववृत्तिरनघस्स जघान ॥ ३२ ॥
अस्तमेवमनयद्यदुभास्वान् तावुभौ जगदुपद्रवहेतू। पूर्वतश्च परतश्च भवन्तौ दुर्ग्रहाविव दुरासददीप्तिः ॥ ३३ ॥
तस्य तावुभयतो निपतन्तौ भग्नबाहुविटपायुधपुष्पौ। जग्मतुः पृथुकभावविहारक्षिप्यमाणयमलार्जुनकक्ष्याम् ॥ ३४ ॥
नामचिह्नवसनाभरणाद्यैर्नाथसंपदनुकारनिरूढैः। पौण्ड्रकस्थितिमवाप्य सृगालोऽप्यन्वभूत् किल गतिश्च तदीयाम् ॥३५॥
विद्विषां विहितवीरगतीनां द्वारकोपगमितैर्द्विरदाद्यैः। कौरवाध्युषितभागविभक्तेराहितप्रतिभरा क्षितिरासीत् ॥ ३६ ॥
पातितेषु विमतेष्विति नाम प्राप्य यादवपुरं परमेष्ठी। प्रेयसीभिरविभक्तरसाभिर्वीतरागसुभगो विजहार ॥ ३७ ॥
जीवयुक्तमितरच्च विचित्रं द्यूतमर्पितपणं विदधानः। भाविभारतमहाहवसिद्धेस्सूचनं वितनुते स्म शुभंयुः ॥ ३८ ॥
तोषितत्रिनयनस्य नृशंसः काशिराजतनयस्य पुरोधाः। कल्पिताहुतिरजीजनदुग्रां कालवह्निपदवीमिव कृत्याम् ॥ ३९ ॥
साऽभिपत्य यदुवीरसकाशं हेतिराजविभवेन हताशा। जन्मधामनि निजे नियमस्थं जंजपूकमभिपत्य जघान ॥ ४० ॥
निर्ददाह नगरीमपि काशीं विस्फुलिङ्ग इव माधवदीप्तेः। यादवग्रसनकौतुकवत्या कृत्यया सह रथाङ्गकृशानुः ॥ ४१ ॥

स्यन्दनद्विरदवाजिपदातिप्राज्यसौधपरिपाटिसमृद्ध्या । चक्रवर्त्तिविभवेन तदाऽभूच्चन्द्रशेखरविलेपनभूमा ॥ ४२ ॥
क्षेत्रमेतदविमुक्तसमाख्यं मुक्तियोग्यमुपसृष्टमयोग्यैः । इत्यवेक्ष्य दहनेन तदर्हां संस्क्रियामिव चकार सुदृष्टिः ॥ ४३ ॥
अप्रशान्तरुषमद्भुतदीप्तिं दग्धवैरिपुरमायुधराजम् । निर्जराः प्रतिनिशामयमाना बिभ्यति स्म जगदुश्च जयोक्तिम् ॥
दैवतैरपि चतुर्मुखमुख्यैर्दत्तसत्कृतिरसौ जितकाशी । इष्टनिर्वहणनिर्वृतचित्तं विष्टरश्रवसमभ्युपपेदे ॥ ४५ ॥
आसुरप्रकृतिकेषु निरस्तेष्वेवमेभिरनुपालितसख्यः । वानरो भुजबलेन बबाधे दुर्मतिर्जगदिदं द्विविदाख्यः ॥ ४६ ॥
भूधरानुदहरद्भुजशाली प्रक्षिपंश्च नगराणि ममर्द । क्षोभयन् जलनिधीननुवेलं प्लावयंश्च वसुधां प्रजह(दध)र्ष ॥ ४७ ॥
अन्यवीररहितामिव मत्वा वारिराशिरशनामवलिम्पन् । आत्मनस्सदृशमाद्रियतैकं धेनुकप्रमथनेन नियुद्धम् ॥ ४८ ॥
एकदा हलधरस्य विहारे संपतन्नमितचापलचेष्टः । द्वारकोपवनपादपभेदी विश्रुतः किलकिलां वितताम ॥ ४९ ॥
तालकेतुयुवतीर्विहरन्तीस्त्रासयन्मुखविकारविशेषैः । क्रीडनोपकरणानि विभिन्दन् क्ष्वेलितानि विदधे विधिलूनः ॥ ५० ॥
तं प्रवृत्तकपिवृत्तमदूराद्बाधितप्रतिबलो बलदेवः । जङ्गमस्फटिकभूधरकल्पो रुक्मशैलरुचिरं निरुरोध ॥ ५१ ॥
वानरेण सुहृदा दनुजानां यातुधानसमरप्रथितेन । प्रेषितां द्रुमशिलोच्चयवृष्टिं निष्पिपेष मुसलेन हलास्त्रः ॥ ५२ ॥
आपतन्नपसरन्नपि भेजे ग्राह्यतामिव च दुर्ग्रहतां च । अग्रतोऽभवदलक्ष्यत पश्चादप्रतर्क्यरभसो हरिवीरः ॥ ५३ ॥
तौ परस्परगवेषितरन्ध्रौ कामपालकपिसैनिकपालौ । योजितोद्धतकरौ युयुधाते दर्पदारुणदिशागजसत्त्वौ ॥ ५४ ॥
तं प्रलम्बदमनः प्लवगेन्द्रं विप्लुतं पुनरपि प्लवमानम् । कालपाशनिगृहीतमरातिं कल्पमानमभवाय विवेद ॥ ५५ ॥
सव्यदक्षिणपरिक्रमणाभ्यां द्रागलातमयचक्रनिरीक्ष्यः । आततान हलपाणिमदूरादग्निसालवलयस्थमिवारिः ॥ ५६ ॥
तं गृहीतगरुडानिलवेगं सर्वतो युगपदेव समीक्ष्य । लाङ्गली जलधिलङ्घनदक्षं लाघवेन लघयन्विचचार ॥ ५७ ॥
अन्धकारमिव तं प्रतिरुन्धन्नर्यमेव मुसली निजदीप्त्या । दिङ्मुखान्यकलुषाणि वितन्वन्विश्वदृष्टिविभवाय बभूव ॥५८॥
घूर्णिताकुलितकौरवधाम्ना लाङ्गलेन ललितोद्धतलीलः । यूथनाथमवरुध्य कपीनां मौलिघातमवधीन्मुसलेन ॥ ५९ ॥
वज्रपाणिमहिताद्भुतभूम्ना वानरेण निहतेन स रामः । व्याचकार विनताभयदाता पूर्वरामचरितं पुनरुक्तम् ॥ ६० ॥
धर्ममर्मभिदि दैवविपाकादुद्धृते द्विविदनामनि शल्ये । रेवतीरमणरेचितखेदा नाकिनश्च मुनयश्च ननन्दुः ॥ ६१ ॥
त्रासितेषु विबुधेषु तदग्रे पीतवन्तममृतं बलभद्रः । प्रापयत्प्लवगमुख्यमितीव स्वर्गिभिस्सह सुधाशनभावम् ॥ ६२ ॥
भूतले हलधराहितगुप्तौ सारभूतसुभटग्रहणेन । उञ्छवृत्तिरुदरंभरिरासीत्तादृशेन तपसैव कृतान्तः ॥ ६३ ॥
एवमीषदवरोपितभारां भावयन्भुवमतोषयदार्यान् । पूर्वदेवजनितानभिनिघ्नन् पूर्वजेन सहितो यदुनाथः ॥ ६४ ॥
भार्गवादिभिरबाधितभूम्नां निर्ममेष्वपि निकारपराणाम् । सौभहंसडिभिकप्रभृतीनां सूदनैरलघयच्च धरित्रीम् ॥ ६५ ॥
उग्रसेनविनिवेशितराज्यामुन्नमय्य यदुवंशविभूतिम् । तस्य दिग्विजयकौतुकमाद्यः सप्तलोकतिलको वितताम ॥ ६६ ॥
तन्नियोगमथ शेखरयित्वा स्वप्रशासनवशंवदविश्वः । यावदुक्तनियताखिलवृत्तीन् यादवानुपनिनाय सुधर्माम् ॥ ६७ ॥
आत्मकल्पितधृतेरथ राज्ञः सन्निधौ सचिवपीठनिविष्टः । मन्त्रणाय महतो यदुमुख्यान् संमुखान् प्रतिननन्द मुकुन्दः ॥

अभजत नरपालमुग्रसेनं बहुमनुते स यदूंस्तथापि तुङ्गः। क्वचिदभिलपने विभक्तिशक्त्या स्वगुणविभूतिगुणीभवन्विवेकः॥
अधिगुणहरिवंशवीरसङ्गादपचितवासवसङ्गमाभिलाषा। अतिशयरुचिरां वहन्त्यभिख्यामचकमतेव सभा तदाधिराज्यम्॥

इति श्रीकवितार्किकसिंहस्य सर्वतन्त्रस्वतन्त्रस्य श्रीमद्वेदान्ताचार्यस्य कृतिषु यादवाभ्युदयकाव्ये एकविंशः सर्गः।

२२. द्वाविंशः सर्गः

अथ देवानिवाहूतान्नरदेवानभाषत। देवदानवसामान्यदैवतं देवकीसुतः ॥ १ ॥
एष वः क्ष्मापतिश्शास्ति विधातेव प्रजापतीन्। महेन्द्र इव धर्मेण सुधर्मामास्थितस्स्वयम्॥ २ ॥
शेखरीकृतभूसारः शेषत्वेन विभोः स्थितः। वेदयत्ययमार्योऽपि मित्रभूतानमित्रजित्॥ ३ ॥
वयं भवन्तो ये चान्ये महान्तस्सर्व एव ते। विश्वगुप्तौ जगत्कर्त्रा विनियुक्ता विभूतयः॥ ४ ॥
तदस्माभिरवस्थेयं धर्मवर्त्मनि शाश्वते। बिभ्यद्भिरनघादेशात् वज्रादिव समुद्यतात्॥ ५ ॥
द्रवन्तः ख्यातनामानो नामशेषास्तथाऽप्यसौ। समुद्रवसना विष्वक् तामसैरवकुण्ठिता॥ ६ ॥
अंसकस्तूरिका भूमिः भवतां बाहुशालिनाम्। अजुगुप्सापदं न स्यादसद्वृत्तिमलीमसा॥ ७ ॥
शङ्कितप्रचयश्शेषः शत्रूणां शुष्मणामिव। आयतौ सुखमिच्छद्भिर्न युक्तः क्षन्तुमीश्वरैः॥ ८ ॥
अतस्त्राणाय साधूनां दुष्कृतां दमनं क्षमम्। कडङ्गरीयरोधो हि कलमोत्सेधकारणम्॥ ९ ॥
पुष्यतां पाण्डरं छत्रं पुण्डरीकमिव श्रियः। धर्मोऽधर्मश्च नान्योऽस्ति रक्षणोपेक्षणाद्भुवः॥ १० ॥
पूर्वपूर्वनरेन्द्राणामुच्छिष्टमपि मेदिनी। सोमपीथिनयात् ग्राह्या स्वधर्माध्वरमास्थितैः॥ ११ ॥
अविवेकविभावर्यां धर्ममार्गमपङ्किलम्। द्रष्टुं दीप इव न्यस्तो नायकेन नयागमः॥ १२ ॥
अवलम्ब्य जगद्धातुः हस्तमागमविग्रहम्। स्वयमुद्धरतात्मानं स्वैरं पातालपातिनम्॥ १३ ॥
व्यसनासारवेगाणां वारणं न प्रकल्प्यते। उपदेशैरनार्याणामुत्तानच्छत्रसंनिभैः॥ १४ ॥
पण्डितप्रहतेनैव सत्पथेन सदोदिताः। विषमेषु स्खलन्तोऽपि न दुर्गतिमवाप्स्यथ॥ १५ ॥
भूपरिक्रमणादन्या भवतामतिभास्वताम्। तमसामिव शत्रूणां निरासे कीदृशी क्रिया॥ १६ ॥
जिगीषूणां च युष्माकं न जेतव्यपदे स्थितम्। कौरवैरनुकूलानां विपाकैरिव कर्मणाम्॥ १७ ॥
अवरोध्याः स्वयं दक्षैरक्षिपद्भिरनेहसम्। करिणां कर्णडोलाभिः कम्पिता इव संपदः॥ १८ ॥
नीतिपद्धतिरक्षोभ्या भवद्भिरधिगम्यताम्। नियता स्वर्गसौधस्य निःश्रेणिरिव शाश्वती॥ १९ ॥
स्वलत्यागस्सुहृत्प्राप्तिरितीदं कवचद्वयम्। वहध्वं मन्त्रदेहस्य भेदं परिजिहीर्षवः॥ २० ॥
धातूनामिव कोपेषु प्रकृतीनामचेतसाम्। पातुमर्हथ पर्याप्तं प्रसादनरसायनम्॥ २१ ॥

अनीतिमदिरां त्यक्त्वा लोभादिविषदूषिताम् । अगदङ्कारमादद्ध्वं ज्ञानामृतमनुत्तमम् ॥ २२ ॥
लुलिताशेषसन्मार्गं लोकवेदविरोधिनम् । परित्यजत दुर्मानं पाषण्डमतजीवितम् ॥ २३ ॥
गुणशैलाग्रमारोप्य शनैरात्मानमात्मना । नित्यशङ्कितविभ्रंशं निध्यायत शुभंयवः ॥ २४ ॥
त्रिविधानि विधेयानि संपत्सु च विपत्सु च । करणानि च मित्राणि गोपायत गुणग्रहात् ॥ २५ ॥
अप्रशान्तेषु विस्रम्भमतिशङ्कां सुहृत्सु च । नीतिसंदंशिना बुद्धेः समुद्धरत कण्टकौ ॥ २६ ॥
सपञ्चाङ्गेन मन्त्रेण नीतिमाहात्म्यनिर्विषाम् । नियच्छत निजाङ्गेषु भुजङ्गीमिव संपदम् ॥ २७ ॥
अवधीरयताधर्म्यामर्थकामैकसाधिकाम् । नृशंसप्रेयसीं नीतिं नारीहृदयदारुणाम् ॥ २८ ॥
प्रमादसप्तकं त्यक्त्वा प्रबुध्योपायसप्तकम् । अङ्गसप्तकसंपत्त्या जयत द्वीपसप्तकम् ॥ २९ ॥
अरातिगणकूटस्थान् आदौ जयत दुर्जयान् । अपदक्रोधलोभादीन् अशेषार्थविरोधिनः ॥ ३० ॥
आन्तरेण बलेनैव द्विविधां वहत क्षमाम् । यस्य सत्त्वेप्यसत्त्वेऽपि गतार्थं षड्विधं बलम् ॥ ३१ ॥
न शापो नाभिचरणं न वह्निर्न विषं तथा । नास्त्राणि न च शस्त्राणि यथा तीक्ष्णतमा क्षमा ॥ ३२ ॥
विपक्षजातिभाजोऽपि क्षुद्राननपकुर्वतः । सुपर्ण इव भूनागान् उपेक्षध्वं तरस्विनः ॥ ३३ ॥
कृपणान्क्षममाणोऽपि महासत्त्वो न दैन्यभाक् । मृगेन्द्र इव भिन्नेभः स्वदंष्ट्रां लिहतः खगान् ॥ ३४ ॥
देवानतिशयानानां दैत्यदानवरक्षसाम् । निदानानि निपातस्य स्वयमन्वीक्ष्य सुख्यत ॥ ३५ ॥
यशःप्राणहरान् घोरान् व्यामोहविषपादपान् । समीक्षाशाणघृष्टेन घत शास्त्रेण शास्त्रिणः ॥ ३६ ॥
श्रुतशी(शा)लिभिरुक्तानि दुरुत्सेकज्वरातुराः । अप्रियाण्यपि पथ्यानि मा जिहासत जातुचित् ॥ ३७ ॥
कलिसन्धिसमाघ्रातं त्यजन्तः कर्म कर्बुरम् । सदसत्प्रेक्षणे स्यात सर्वतोदत्तदृष्टयः ॥ ३८ ॥
पल्लवोपमकौमारे प्रसूनोपमयौवने । स्थिरं फलमुपादद्ध्वं जङ्गमे जीवितद्रुमे ॥ ३९ ॥
मिषतां मीलतां वापि द्रुतं धावति जीविते । अनघं तनुत क्षेम्यमान्तरं धनमक्षयम् ॥ ४० ॥
अकालनियतोच्छ्रायमतिसूर्येन्दुपावकम् । क्षात्रं क्षपितजाड्यं वः क्षमं तेजस्समेधितुम् ॥ ४१ ॥
असंप्लावितसप्ताब्धिरत्रिलोकीतमोपहा । अदिक्सौधसुधालिप्तिर्यस्य कीर्तिस्स किंप्रभुः ॥ ४२ ॥
सुधां सुमनसो यस्य स्वादयन्ति यशोमयीम् । स राजा वृद्धिमाप्नोति क्षीयते न च कालतः ॥ ४३ ॥
त्यक्तसान्त्वेन कठिनान् विद्रावयत तेजसा । अयसस्तापसेकाभ्यामवस्था कीदृशी भवेत् ॥ ४४ ॥
प्रसाधितदिशो युष्मान् विमुक्तान्यमहीभृतः । संपदः प्रतिपत्स्यन्ते सरितस्सागरानिव ॥ ४५ ॥
स एष पुरतो याता प्राज्ञः परिमृशन् पथः । सङ्कल्प इव युष्माकं सात्यकिस्सत्यविक्रमः ॥ ४६ ॥
परिवारेण संपन्नः त्यक्तकोशश्च कार्यतः । नन्दकोऽयमनिस्त्रिंशस्संमतो मम शत्रुजित् ॥ ४७ ॥
जैत्रध्वजमिवोदग्रमेनमाहितलक्षणम् । अनुयात दिशो जेतुमस्त्रवेदमिवापरम् ॥ ४८ ॥

वनसिंहनयाद्गुप्तिर्मानतर्कक्रमादपि । परस्परपुरस्काराद्धवित्री भवतामिह ॥ ४९ ॥
अपि युष्माभिरेतावदहङ्कारग्रहोज्झितैः । अङ्गीकृतममुष्यद्भिरातुरैरिव भेषजम् (भोजनम्) ॥ ५० ॥
इति सूक्तिसुधां पीत्वा शौरिवक्त्रेन्दुनिस्सृताम् । सहसा नरदेवास्ते सौमनस्यं प्रपेदिरे ॥ ५१ ॥
तदुक्तिं शुकवत्सर्वे संलपन्तः परस्परम् । प्रहर्षमदधुस्तस्य प्रविष्टा नीतिपञ्जरम् ॥ ५२ ॥
तृषितैरिव ते श्रोत्रैः संभूतश्रुतिसौरभाम् । पपुः प्रियहितां तस्य परिशुद्धां सरस्वतीम् ॥ ५३ ॥
असन्देहविपर्यासामसङ्कीर्णहिताहिताम् । त्रयीमिव गिरं तस्य मानयन्ति स्म ते नृपाः ॥ ५४ ॥
अथ यादवयूथेन सहितस्संयुगप्रियः । सात्यकिः प्रचितोत्तंसः प्रतस्थे भर्तुराज्ञया ॥ ५५ ॥
धर्मगुप्तिकृतादेशः स मेने मधुवैरिणा । अपृथक्त्वमिवापन्नमन्यदायुधपञ्चकम् ॥ ५६ ॥
स्वकेतुकल्पनापूर्वं नियुक्तं हरिणा स्वयम् । तमेव तादृशाकारं तममन्यन्त यादवाः ॥ ५७ ॥
स वीरश्शासनं भर्तुः शिरस्त्राणमिवोद्वहन् । अमन्यत जितप्रायास्सह दिक्पतिभिर्दिशः ॥ ५८ ॥
पयोधिं तर्णकपदं पर्वतं सिकतामयम् । पातालं च स्थलीपृष्ठं प्रैक्षतामितविक्रमः ॥ ५९ ॥
प्रयाणपटहस्तस्य प्रलयाम्बुदडम्बरः । नूनमानर्तयामास भुवं सह पयोधिभिः ॥ ६० ॥
प्रयान्ती पृतना सद्यः प्रणादैर्द्यामपूरयत् । वीरवासकसज्जानां गणैरप्सरसामपि ॥ ६१ ॥
अधिरुह्य रथं जैत्रं स बभौ तार्क्ष्यसंनिभम् । जिगीषितदिशाचक्रः चक्रपाणिरिवापरः ॥ ६२ ॥
दिव्यदुन्दुभिघोषेण पुष्पवर्षेण भूयसा । अशरीरिजयोक्त्या च तेन जज्ञे जितं जगत् ॥ ६३ ॥
स विष्णुरिव विक्रान्त्या बलिध्वंसोद्यतो बली । सुषुवे त्रिषु लोकेषु कीर्तिं त्रिपथगामिव ॥ ६४ ॥
ततो बुद्बुदफेनाभैः प्रचितां छत्रचामरैः । निनाय पृतनां प्राचीं गङ्गामिव भगीरथः ॥ ६५ ॥
पृतनासागरौघेन प्लावयन्सागराम्बराम् । वीरो वेतसवृत्तीनां न भङ्गमभिसंदधे ॥ ६६ ॥
महद्भिरपि तत्सैन्ये संपतद्भिस्सुहृद्बलैः । न वृद्धिरभवद्दृश्या वर्षतोयैरिवाम्बुधौ ॥ ६७ ॥
अशोभत पताकाग्रैरग्रहस्तैरनीकिनी । निर्दिश्य गणयन्तीव जेतव्यविषयान्निजैः ॥ ६८ ॥
तमीदिवसयोस्तत्र पृथिव्याकाशयोरपि । समपद्यत तादात्म्यं सैन्यरेणुसमुत्थितम् ॥ ६९ ॥
असूचिमुखभेद्यं तदचन्द्रार्कप्रतिक्रियम् । रुरोध द्विषतां दृष्टिं रजसा जनितं तमः ॥ ७० ॥
अप्रतीपमरुत्क्षिप्तः परागः प्रसरन् पुरः । आसन्नविनिपातानां वैवर्ण्यमदिशद्द्विषाम् ॥ ७१ ॥
धूमकम्बलसान्द्रेण रेणुना गगनस्थली । नमन्तीं सैन्यभारेण शनैरनुजगाम गाम् ॥ ७२ ॥
पृथिवीं वर्धयन्तीव पृतना खण्डयन्त्यपि । परागैः पूरयामास खातं सगरजन्मनाम् ॥ ७३ ॥
ध्वजपल्लविता सेना शस्त्रपुष्पा परागिणी । बभौ चञ्चूर्यमाणेव मृत्योरुपवनस्थली ॥ ७४ ॥
सा नूनमनुकुर्वाणा सिन्धुपत्न्यौ सितासिते । कुटिलप्रतिकूलर्द्धिः कूलङ्कषगतिर्ययौ ॥ ७५ ॥

विश्वतः प्रसृतिस्तस्या बभूव बहुपद्धतेः । वाहबन्धनकीलानामपर्याप्तबहुद्रुमा ॥ ७६ ॥
अविच्छिन्नगुणांश्चक्रे निश्वासान्निजसेनया । हारानिव भुवश्शुद्धानग्रहारान् परार्पितान् ॥ ७७ ॥
अनाश्रमपदासन्नामभीषितकृषीवलाम् । अनैषीन्महतीं सेनामविरुन्धानगोपिनीम् ॥ ७८ ॥
स्वदेशादविशेषेण स्वीकृते शत्रुमण्डले । न योधा जगृहुस्तत्र किंचिदस्वामिसंमतम् ॥ ७९ ॥
विहारास्तस्य जन्येषु विमतानेव निघ्नतः । समं ददृशिरे देवैः तत्तज्ज्ञानपदैरपि ॥ ८० ॥
अदीनसत्त्वश्शत्रूणां दीनसंरक्षणव्रती । अन्वकम्पत धात्रीभिरुपनीतान् स्तनन्धयान् ॥ ८१ ॥
अदृष्टसैन्यरजसामबाणस्पर्शवेदिनाम् । पश्यन् क्वचिदमित्राणां स जिह्राय पलायनम् ॥ ८२ ॥
स मिथश्शौर्यसंघर्षादरातीनभिनिघ्नतः । पुनरुद्दीपयामास सत्कारेण गरीयसा ॥ ८३ ॥
क्रोधपावकदीप्तानां हेतीनां यदुपुङ्गवाः । विदधुस्तत्र वैरिस्त्रीबाष्पतोयेन सेचनम् ॥ ८४ ॥
निहतप्रतिमातङ्गदन्तत्सरुपरिष्कृतान् । द्विषतां मौलिशाणेषु खड्गान्मुहुरशातयन् ॥ ८५ ॥
शस्त्रधाराधरैस्तत्र विक्रमारण्यबर्हिणीम् । विपुले भुजशैलाग्रे वीरश्रियमनर्तयन् ॥ ८६ ॥
नियतं हेतयस्तेषां निपीते वह्निवारिणी । निदधुश्शत्रुनारीणां चित्तेषु नयनेषु च ॥ ८७ ॥
अलभन्त क्षणात्तेषां पुरतः परिपन्थिनः । धनुषा नमता स्वर्गं वपुषा तु वसुंधराम् ॥ ८८ ॥
गूर्जरान् पारशीकांश्च प्रागेव भृतकीकृतान् । अपश्चात्पदविन्यासान् अकरोदग्रयायिनः ॥ ८९ ॥
मध्यदेशं वशीकृत्य योगीव प्रथमं मनः । प्रत्यन्तबहिरक्षाणि त्याजितार्थानि सोऽकरोत् ॥ ९० ॥
गृहीतचरमाम्भोधीन् गरुत्मानिव जग्रसे । धन्विनस्तु रथोपेतान् विमुखान् भुजगानिव ॥ ९१ ॥
यदवस्तत्र निश्वासा यवनैः स्तनयित्नुभिः । शैला इव दधुर्भीमां शरवृष्टिमुदीरिताम् ॥ ९२ ॥
रक्तचन्दनदिग्धास्ते यशोभिस्स्रग्विणस्तदा । जयश्रीपरिरम्भार्थे नैपथ्यमिव भेजिरे ॥ ९३ ॥
कपिचूषिततालाभैः कृत्तैर्यवनमूर्धभिः । ददृशे कालभृत्यानां दत्तपिण्डेव मेदिनी ॥ ९४ ॥
पीते यवनसैन्याब्धौ तत्कोपवडबाग्निना । शकाद्याश्शरणं जग्मुः शङ्कातङ्केन सात्यकिम् ॥ ९५ ॥
प्रवालपल्लवास्तीर्णां रत्नपुष्पौघकर्बुराम् । विहारपदवीं मेने वेलामपरवारिधेः ॥ ९६ ॥
प्रचेतसाऽपि दुष्प्रापैः प्रवालमणिमौक्तिकैः । तं पोतवणिजस्तत्र प्रभूतैः पर्यतोषयन् ॥ ९७ ॥
निर्धूतनिगमांस्तत्र नैगमानपरान्तजान् । स वैद्य इव दुर्व्याधीन् दुर्जयानजयद्विभुः ॥ ९८ ॥
विहरन् वारुणीभाजा स वीरो विजयश्रिया । बभूव बर्बरस्त्रीणां परिदेवनदेशिकः ॥ ९९ ॥
उदनह्यन्त वार्ष्णेयाः कुन्तलान् समरश्लथान् । प्रवालैरपराम्भोधेरान्त्रैरिव समुद्धृतैः ॥ १०० ॥
ततो विलुलितम्लेच्छः पश्चिमोदधिवेलया । अनिलप्रेयसीमाशाममनुष्यपदं ययौ ॥ १०१ ॥
हारीतहरितैस्तत्र महार्घैर्मणिराशिभिः । गृहीतैरन्वगृह्यन्त तेन पोतोपजीविनः ॥ १०२ ॥

पश्चिमां दिशमाक्रम्य प्राङ्मुखं रथमास्थितम् । विपरीतगतिं सूर्यमुदीच्यास्तमजानत ॥ १०३ ॥
स कृष्णवर्त्मविहृतिः युगान्त इव संयुगे । अमित्रलोकमदहद्दीप्तहेतिगणोल्बणः ॥ १०४ ॥
अनभ्रविद्युत्प्रतिमास्सायकास्तस्य धन्विनः । अभवन् हूणनारीणामश्रुवर्षपुरस्सराः ॥ १०५ ॥
द्विषतो देवदृश्येषु रणरङ्गेषु दीव्यतः । ताण्डवं ग्राहयामास निपातितशिरोधरान् ॥ १०६ ॥
अपरस्परसापेक्षानतूणीरप्रकाशकान् । अशंसत्प्रतियोधानप्यवधीरितजीवितान् ॥ १०७ ॥
महान्तो मण्डलं चेरुः मध्येप्रतिबलं द्विपाः । प्रलयोदन्वदावर्ते भ्रमन्त इव पर्वताः ॥ १०८ ॥
तत्र सैन्यरजश्चक्रे प्रतीचीरपि वाहिनीः । असमाहितबुद्धीनां चित्तवृत्तीरिवाविलाः ॥ १०९ ॥
तासमुक्तं पुनस्तत्र सिन्धुकाम्भोजयोषिताम् । अश्रुबिन्दुभिराबन्धि मौक्तिकस्तनमण्डनम् ॥ ११० ॥
अकृष्टपच्यघुसृणामच्छिन्नौघमहापगाम् । अघर्मग्लपितारण्यामनघां भुवमन्वभूत् ॥ १११ ॥
अश्वीयखुरनिष्पिष्टभूधरक्षोदभूयसा । राजवीथीसमां चक्रे रजसा वालुकां नदीम् ॥ ११२ ॥
ग्रामण्य इ(णेरि)व तैस्तस्य सैनिकैरवरोधिताः । स्त्रियः पुरुषधर्माणः स्त्रीत्वमेवोपलम्भिताः ॥ ११३ ॥
बलेन महताऽऽस्कन्द्य मैनाकपितरं गिरिम् । प्रलयोदन्वदारोहमाकालिकमलम्भयत् ॥ ११४ ॥
सम्राजमिव शैलानां विश्वरूपमिव प्रभुम् । उत्तम्भनमिव व्योम्नः तं निदध्यौ सकौतुकम् ॥ ११५ ॥
श्वशुरं भूतनाथस्य स्कन्दमातामहं गिरिम् । प्रसूतिं सर्वरत्नानां पृथिवीधेनुतर्णकम् ॥ ११६ ॥
गृहीतास्त्याजितत्रासा मेनापतिवनौकसः । मार्गमादिदिशुस्तस्य वह्नेरिव समीरणाः ॥ ११७ ॥
तमारुह्य निरैक्षन्त जिघृक्षन्त इवान्धकाः । विकल्पितरवीन्द्वग्नीन् मेरुकैलासमन्दरान् ॥ ११८ ॥
ददृशे गगनं तत्र दिवाऽपि स्पष्टतारकम् । गौरीहारमणिप्रख्यैः गङ्गानिर्झरशीकरैः ॥ ११९ ॥
सुभगां किन्नरीणां च स्वगुणामोदमेदुराम् । गीतिं निशमयामासुः गजशार्दूलकर्षिणीम् ॥ १२० ॥
गुहासु यमिनां नेत्रे (मेने) सैन्यघोषमशृण्वताम् । शृण्वतामपि सिंहानां समं सामि न (नि)मीलितम् ॥१२१॥
अपश्यत्तत्र दूरस्थमन्तिकस्थमिवोन्मुखः । कैलासं किन्नरेन्द्रस्य कीर्तिकन्दमिवोत्थितम् ॥ १२२ ॥
चमरान् सिंहशावांश्च गन्धनाभिमृगानपि । जगृहुस्तत्र वार्ष्णेयाः प्रियासंप्रीणनार्थिनः ॥ १२३ ॥
गुञ्जाहारभृतश्श्यामा बर्होल्लासितकुन्तलाः । प्रवालवसनाः प्रेक्ष्य जहसुश्शबराङ्गनाः ॥ १२४ ॥
शिखरांसपरिष्कारैः सैन्यद्विपमदैर्बभौ । कल्पितः क्ष्माभृतां नाथः कस्तूरीस्थानकैरिव ॥ १२५ ॥
श्रुत्वा गिरिगुहानूक्तं तत्सैन्यगजगर्जितम् । अपि सिंहाः पलायन्त वन्यद्विरदभेदिनः ॥ १२६ ॥
प्रदीप्तरत्नशिरसं प्रालेयपरिपाण्डुरम् । प्रदक्षिणं व्यतीयाय शेषयित्वा महीधरम् ॥ १२७ ॥
अथ कस्तूरिकामोदैरधिवासितभूधरान् । यशसाऽऽवास्य नेपालान्यदुवीरस्स्वदेशयन् (त्) ॥ १२८ ॥
पर्वतेन्द्रप्रतिनिधीन् प्रागुत्तरमहीधरान् । सुप्रतीकविषाणाग्रैरवैक्षत गवाक्षितान् ॥ १२९ ॥

द्वीपपर्वतदुर्गेषु द्विपसिंहनिभान्द्विषः । संग्राममृगयास्थायी जग्राह च जघान च ॥ १३० ॥
प्रभञ्जन इवाम्भोदान् पक्षीन्द्र इव पन्नगान् । प्राच्यान् प्रच्यावयामास पञ्चवक्त्र इव द्विपान् ॥ १३१ ॥
शोषितप्राच्यजलधिश्शौर्यबाडबवह्निना । ससर्ज तद्वधूचित्तेऽप्यशोष्यं शोकवारिधिम् ॥ १३२ ॥
यदूनां हेतयस्तत्र शत्रुशोणितपाटलाः । प्रतापज्वलनज्वालासंपदं प्रतिपेदिरे ॥ १३३ ॥
कृपाणिकाभिः कुकुराः कम्पिताभिरकम्पयन् । द्विषतां तद्वधूनां च चित्तदक्षिणलोचने ॥ १३४ ॥
विजह्रुर्यादवास्तत्र विबुधस्त्रीवरप्रदाः । शराणां लक्ष्यदातारः शत्रुसंमतविक्रमाः ॥ १३५ ॥
(?)यादवास्तत्र शत्रूणां कृत्तेषून् नूनमप्रतीन् । अधिज्यधन्वा व्यकिरत् शिरोजातेषु सायकान् (?) ॥ १३६ ॥
(?)विक्रमप्रभवे तेषां विजयश्रीस्वयंवरे । बन्दीकृत्य द्विषश्चक्रुः स्वर्गयोषित्स्वयंवृतान् (?) ॥ १३७ ॥
रमापतिपदोत्पन्नां रत्नाकरपतिंवराम् । पुण्यां सरितमासीदत् पुरभिन्मौलिमालिकाम् ॥ १३८ ॥
स मेने जाह्नवीं यान्तीमर्थमेकमिवार्णवम् । प्रवाहैर्बहुधा भिन्नैर्भाषाभिरिव भारतीम् ॥ १३९ ॥
कृपाणधारातीर्थेन शोधयित्वा कृतागसः । त्रिदिवं प्रापयामास वङ्गांस्त्रिपथगान्तरे ॥ १४० ॥
विक्षिपन् भुवि निस्त्रिंशो वक्त्रपुष्पाणि वैरिणाम् । रणरङ्गनटस्यास्य सूत्रधार इवाभवत् ॥ १४१ ॥
सैन्यदन्तिमदोपेतैश्शत्रुस्त्रीबाष्पकज्जलैः । गङ्गां रविसुतां चक्रे यशसा तां च तन्मयीम् ॥ १४२ ॥
आत्तसारा द्विषस्तत्र मुक्तास्तेन महीयसा । अदृश्यन्त यथापूर्वं दन्तिभुक्तकपित्थवत् ॥ १४३ ॥
पृथुवीचिगणां तीर्त्वा पृथिवीसहजां नदीम् । बाधिताशेषगौडेन बलेनार्णवमार्दयत् ॥ १४४ ॥
विशन्तो वाहिनीं तस्य त्रिस्रोतसमिवापराम् । त्रिदिवं प्रत्यपद्यन्त प्रतियोधा निरागसः ॥ १४५ ॥
कुटिलान् पृतनीकृत्य स्वनामाक्षरभूषितान् । जङ्गमान् दर्शयामास जयस्तम्भान्महीतले ॥ १४६ ॥
शालीनिव सतस्त्रातुं तत्रतत्र प्ररोहतः । यवसौघनिभान् याप्यानुज्जहार यदूद्वहः ॥ १४७ ॥
प्रतापाग्निं पुरस्कृत्य भूयस्सागरवाससः । वेलावलयसंपन्नं करं जग्राह तत्र सः ॥ १४८ ॥
पुरन्दरसमः पूर्वं जित्वा पौरन्दरीं दिशम् । दीक्षितस्सत्परित्राणे दक्षिणाभिमुखोऽभवत् ॥ १४९ ॥
उपदीकृत्य सर्वस्वमुपसन्नयदूद्वहाः । प्राचीमविकलामृद्धिमुत्कलाः प्रतिपेदिरे ॥ १५० ॥
प्रहितानथ कालिङ्गैः पन्थानमुपरुन्धतः । रुरोध सिंहनादेन यदुसिंहः स सिन्धुरान् ॥ १५१ ॥
स तान् गैरिकरत्नाङ्गान् सप्तधा स्रुतनिर्झरान् । जङ्गमानिव विन्ध्याद्रीन् जगृहे गन्धहस्तिनः ॥ १५२ ॥
प्रतियुध्य परिश्रान्तान् गृहीत्वा गजयोधिनः । चक्रलिङ्गधरांश्चक्रे कालिङ्गान् किंकरीकृतान् ॥ १५३ ॥
स तेषामपि सामन्तानाहूतान् विन्ध्यदुर्गतः । दक्षान् द्विरदशिक्षायां चक्रे निजनिषादिसात् ॥ १५४ ॥
वैरिवारणमूर्धन्यैः मौक्तिकैर्लाजतां गतैः । रणाग्निर्दर्शयामास व्यूढां तेन जयश्रियम् ॥ १५५ ॥
दारितद्विरदांस्तत्र सिंहानिव महाजवान् । ननन्द स्वभटान् दृष्ट्वा नखरश्रितमौक्तिकान् ॥ १५६ ॥

विपक्षान्भूभृतस्तत्र कुर्वता निर्विचेष्टितान् । देवो हरिहयस्तेन द्विरूपत्वमिवान्वभूत् ॥ १५७ ॥
अपर्युषितपानीयामनघस्रोतसं शुभाम् । गङ्गामिव विभक्ताङ्गीं प्राप गोदावरीं ततः ॥ १५८ ॥
पतिरक्षणतुष्टानां स्वगुणग्रथिताक्षरैः । आन्ध्रेश्वरपुरन्ध्रीणां संगीतैः प्रत्यनन्द्यत ॥ १५९ ॥
आद्यं द्रमिडदेशानां तुण्डीरमथ मण्डलम् । विवेश भूषितं यूपैः वेधसो वाजिमेधिकैः ॥ १६० ॥
क्षिप्तदोषः स तं देशं क्षीरसिन्धुगुणाधिकम् । शुद्धधर्मपरिष्कारं श्वेतद्वीपममन्यत ॥ १६१ ॥
परित्यक्तपथांस्तत्र स काञ्चीकटकत्यजः । आहूय स्थापयामास धर्म्यान् धर्मधुरंधरः ॥ १६२ ॥
प्रलोभयद्भिः(न्तीं) ललितैः ततः प्रथमलक्षितैः । दर्शनीयेषु चोलेषु दिदृक्षामन्ववर्तत ॥ १६३ ॥
अथ कन्यां कवेरस्य ददर्श कनकाश्रिताम् । अपदिष्टनदीरूपाममृतस्येव देवताम् ॥ १६४ ॥
उदारलहरीलास्यां ललितावर्तरासिकाम् । रसिकः प्रैक्षत नदीं रङ्गपर्यन्तनर्तकीम् ॥ १६५ ॥
रथसेतुनिरुद्धा सा रत्नाकरमनोरथात् । अवरुह्य जगामेव सह्यस्य पितुरन्तिकम् ॥ १६६ ॥
दक्षिणापथगङ्गायाः स तस्या दिव्यसंपदः । ददौ रविसुताश्लेषं दानवर्षेण दन्तिनाम् ॥ १६७ ॥
जननीमिव तां लक्ष्म्याः पाथोनिधिपतिव्रताम् । नियमैरुचितैर्भेजे निगमख्यातवैभवाम् ॥ १६८ ॥
यशोभिस्सह चोलानाम् इक्षुनिष्यन्दसंमितम् । पयस्सह्यपयस्विन्याः पपुर्यादवयूथपाः ॥ १६९ ॥
जहसुर्जागरूकास्ते जङ्घालगुणशालिनाम् । दृष्ट्वा द्रमिडयोधानामवस्कन्दमनोरथम् ॥ १७० ॥
त्रिविष्टपनिभांस्तत्र दृष्ट्वा जनपदान् बहून् । अचमत्कारमन्येषु भूमिभागेष्वधत्त सः ॥ १७१ ॥
तत्र दर्पममित्राणां मित्राणामपि साध्वसम् । अखण्डयदपर्यायादत्यास्वण्डलविक्रमः ॥ १७२ ॥
रङ्गमात्मभुवस्तत्र रम्यनिर्माणमातृकाम् । अनन्तपीठिकारूढमभ्यर्च्य मुदितो ययौ ॥ १७३ ॥
दिवाऽपि दीपसापेक्षं गहनं संश्रितान् गजैः । स चोरांश्चूर्णयामास चोलपाण्ड्योपघातिनः ॥ १७४ ॥
रम्यपत्तनसंबाधां रत्नसैकतशोभिनीम् । व्यलोकयत संप्रीतो वेलाविपिनपद्धतिम् ॥ १७५ ॥
मैनाकमहसा दीप्तं सेतुसीमन्तितोदकम् । दमितं रघुवीरेण ददर्शाब्धिं स दक्षिणम् ॥ १७६ ॥
परिखां प्रेक्ष्य लङ्कायाः पयोधिं प्रजहर्ष सः । ताराभूषितदेहस्य त्रिदिवस्येव दर्पणम् ॥ १७७ ॥
सहसोत्पततां तत्र धन्विनो लघुविक्रमाः । उदधिं दन्तिनक्राणां कुम्भरत्नैरपूरयन् ॥ १७८ ॥
गगनं च निरालम्बं गम्भीरं च महोदधिम् । वीक्ष्य ते बहमन्यन्त हनूमन्तं गतागतम् ॥ १७९ ॥
स भेजे सरितां पत्युः पुलिनं वृष्णिपुङ्गवः । आसीदविधवा गङ्गा प्रसन्ने यत्र राघवे ॥ १८० ॥
व्यलोकत च विस्मेरो लङ्कागोपुरमुत्तरम् । रघुवीरशरव्रातपरिकल्पितजालकम् ॥ १८१ ॥
परिभूतरवस्तस्य सैन्यघोषेण सागरः । अधिकं क्षोभमापन्नः त्रासभिन्न इवाभवत् ॥ १८२ ॥
तमालान् प्रतिमातङ्गत्रासादालानमण्डलान् । ममृदुर्नूनमावार्य मदान्धा गन्धसिन्धुराः ॥ १८३ ॥

नलसेतुं ततो नत्वा दृष्टमुक्तानदीमुखः । वीरो विश्रमयामास दुर्निवारां वरूथिनीम् ॥ १८४ ॥
कृतव्यावर्तनास्तत्र केतकीरेणुरूषिताः । द्विषः स्कन्धांश्च दुधुवुः हयास्तुमुलहेषिताः ॥ १८५ ॥
धनुषा शार्ङ्गभीमेन सामि विस्फारितेन सः । लज्जितोदधिघोषेण लङ्काद्वीपमकम्पयत् ॥ १८६ ॥
प्रतापदूतवशगाः प्राज्यरत्नोपहारिणः । अजीवन् यदुसिंहस्य पादमाश्रित्य सिंहलाः ॥ १८७ ॥
महतीमुपदां तेषां द्विपरत्नादिशालिनीम् । स संगृह्य पुनश्चक्रे न मनः सेतुबन्धने ॥ १८८ ॥
द्विरदान् सिंहलेन्द्रस्य द्विचतुर्दन्तशोभिनः । पोतभूतांस्त्रिकूटस्य पोतानीतानमन्यत ॥ १८९ ॥
यशोरत्नाकरस्तस्य बभौ पाण्ड्यसमर्पितैः । सैन्यकञ्चुकपर्याप्तैः मुक्तापुलिनमण्डलैः ॥ १९० ॥
सोमवंशभुवां तत्र भूभृतां यदुपुङ्गवः । सयूथ्यभावमुद्भाव्य शङ्काज्वरमपानुदत् ॥ १९१ ॥
स मारुतिपदन्यासैरञ्चिताग्रामधित्यकाम् । प्रभुः प्रदक्षिणीचक्रे महेन्द्रस्य महीभृतः ॥ १९२ ॥
उपभुक्ता बभौ तेन मलयस्य वनस्थली । सैन्यसंमर्दसंभूतैरेलाचन्दनसौरभैः ॥ १९३ ॥
पतगेन्द्रध्वजत्रासात् भ्रष्टकुण्डलितात्मनाम् । जगृहुर्यादवास्तत्र फणारत्नानि भोगिनाम् ॥ १९४ ॥
पृतनां तस्य संप्रेक्ष्य पृषद्भावितसागराम् । मानमात्मनि तत्याज मलयाश्रमतापसः ॥ १९५ ॥
मरुतस्तत्र नागानां मृदितैलासुगन्धयः । चन्दनद्रुमसक्तानां प्रीतिकोपकृतोऽभवन् ॥ १९६ ॥
पटीरस्कन्धविषयाः तत्र तेषां भुजङ्गमाः । अभजन्त फणारत्नैरवातक्षेपदीपताम् ॥ १९७ ॥
मुक्ताभरणभूयिष्ठा रक्तचन्दनराजिता । चकास यादवी सेना सतारेव पितृप्रसूः ॥ १९८ ॥
निदाघमिव पर्जन्यो निरासे सात्यकिः परम् । प्रयुक्तैरग्रतो नागैः प्रावृषेण्यैरिवाम्बुदैः ॥ १९९ ॥
युगपत्प्रत्यविध्यन्त युद्धे तस्य शरैर्द्विषः । अपाङ्गैश्च सुरस्त्रीणामसितोत्पलमेचकैः ॥ २०० ॥
शस्त्रकेलिं परित्यज्य स्वकान्ताकेशभङ्गुरम् । जगृहुः केरलास्तत्र जैत्रमस्त्रमिवाञ्जलिम् ॥ २०१ ॥
अदूरावस्थितो रामः तत्र वृष्णिवरूथिनीम् । शशङ्के विस्मयाविष्टः सप्तार्णवसमाहृतिम् ॥ २०२ ॥
भुग्नभागस्ततः सह्यः तदाक्रमणयन्त्रितः । प्रणिनंसुरिवाबोधि पर्यस्तशकटोपमः ॥ २०३ ॥
अग्रस्कन्धेन गोकर्णे महेन्द्रमपि मूलतः । अवस्कन्द्य यदुश्रेष्ठः स्कन्धावारं न्यवीविशत् ॥ २०४ ॥
जित्वा सह्याश्रितं वीरं जामदग्न्य इवापरः । दूरमुत्सारयामास द्विषद्बलमहार्णवम् ॥ २०५ ॥
चारुचन्दनसपत्नां शैलस्तनमनोहराम् । बुभुजे दक्षिणामाशां मौक्तिकाकरमेखलाम् ॥ २०६ ॥
तत्र वेलानिलोद्धूतराजतालरवान्वितम् । संगीतं साधु शुश्राव भुजङ्गस्त्रीमुखोदितम् ॥ २०७ ॥
चोलकेरलपाण्ड्यानां पश्यन्ननुगतिं प्रभुः । चकार पुनराधानं धर्म्यं हुतभुजामपि ॥ २०८ ॥
कालदृष्टिकरालाभिरुल्काभिरिव हेतिभिः । दुर्मदद्विरदोदग्रान् त्रासयामास तौल्वान् ॥ २०९ ॥
खेटकर्परगूढाङ्गान् कीलयित्वा शरैर्द्विषः । स्थलकूर्मैरिवाकीर्णं चकार रणभूतलम् ॥ २१० ॥

शरैरभ्यर्चितास्तेन कोङ्कणास्समराङ्गणे । पुष्पवृष्टिभिरानर्चुस्तमेव त्रिदशीकृताः ॥ २११ ॥
कुपिताः कोङ्कणस्त्रीणां गण्डूषमधुगर्भितान् । बभञ्जुरमितामोदान्वकुलान्वृष्णिकुञ्जराः ॥ २१२ ॥
प्रमादानिव तान् सप्त देशानतिपतन् प्रभुः । स ममर्द महाराष्ट्रसैन्यं दक्षिणभागतः ॥ २१३ ॥
अपश्यद्दृश्यमूकान्ते शेषमौलिमणिप्रभाम् । रामसायकरन्ध्रेण निःसरन्तीं नभःस्पृशम् ॥ २१४ ॥
कामक्रोधाविवास्कन्द्य सह्यविन्ध्यौ समाहितः । विजिग्ये विषमान् तत्र विषयान् सत्त्वमास्थितः ॥ २१५ ॥
चापघोषेण निर्भिन्नचक्रवालाद्रिसन्धिना । कुञ्जलीनान् द्विषस्तत्र दिवाभीतानभीषयत् ॥ २१६ ॥
अवन्ध्यतपसा विन्ध्यः स्तम्भितः कुम्भजन्मना । यदुपुङ्गवमातङ्गैर्वर्धमान इवाभवत् ॥ २१७ ॥
सूर्यरोधितरुच्छन्नामसूर्यंपश्यवीचिकाम् । सोमवंश्याः सुधां तत्र पपुः सोमसमुद्भवाम् ॥ २१८ ॥
तेषां विहरतां तत्र शिञ्जिनीबद्धरावणाम् । कार्तवीर्यजलक्रीडां कथयन्ति स्म तापसाः ॥ २१९ ॥
नगरीं हेहयेन्द्रस्य कारार्पितदशाननाम् । नलादीनां च शिथिलां सनिर्वेदमदर्शयन् ॥ २२० ॥
रथवाजिपदक्षुण्णविन्ध्यमस्तकरेणुभिः । रेवामाचामयामास रिपुस्त्रीबाष्पवर्धिताम् ॥ २२१ ॥
ववृधे समरस्तत्र सुभगस्वर्गसंक्रमः । सिद्धगन्धर्वयूथानां चित्तताण्डवदेशिकः ॥ २२२ ॥
स्फुलिङ्गैः खड्गनिष्पिष्टदन्तदम्भोलिसंभवैः । आसीद्द्विरदमेघानामचिरद्युतिकल्पना ॥ २२३ ॥
सव्यालमृगसङ्कीर्णा रम्यतुङ्गरथद्रुमा । विससर्प चमूस्तत्र विन्ध्यवन्येव जङ्गमा ॥ २२४ ॥
तालद्वयसजङ्घोग्राः कुम्भैरुत्तम्भिताम्बराः । गर्जितैस्त्रासयामासुः गजा वनमतङ्गजान् ॥ २२५ ॥
बलयन्त्रणया तत्र गृहीतैर्विपिनद्विपैः । व्यवर्धयत तां सेनां विन्ध्यपादैरिवोन्नतैः ॥ २२६ ॥
यूथैर्द्विरदशैलानां कनत्कदलिकावनैः । अन्तरं पूरयामास विन्ध्यनीहारभूभृतोः ॥ २२७ ॥
अरातिवनितानेत्रैः अश्रुधाराधरैरिमाम् । वीरो वसुमतीमित्थं विदधे देवमातृकाम् ॥ २२८ ॥
धर्मयूपनिभैस्तस्य जयस्तम्भैः समन्ततः । प्ररूढाद्भुतरोमाञ्चा प्रत्यभासत मेदिनी ॥ २२९ ॥
जिताशेषविपक्षस्य बद्धमुक्तावभासिनी । अभवत् ककुभां तस्य कीर्तिः श्रवणभूषणम् ॥ २३० ॥
इति ग्राह्यकराश्चक्रे हरितो हरितोषकृत् । वीरस्सुरभिणा स्वेन यशसा वासिताम्बराः ॥ २३१ ॥
हृतसर्वस्वदीनानां व्रीडामपनुदन्निव । अदिशत्क्षौममाशानां यशोभिर्हंसलक्षणैः ॥ २३२ ॥
स चक्रवत्परिक्रम्य क्षमाचक्रमरिंदमः । क्षपयित्वा रिपून्सर्वान् शौरिपार्श्वं पुनर्ययौ ॥ २३३ ॥
सैन्यसिन्धुपथस्तस्य स्थलीशेषितकण्टकः । विदधे विस्मयोन्निद्रप्रीतिकण्टकितां भुवम् ॥ २३४ ॥
तमेवमखिलामाशां परिक्रम्योदये स्थितम् । प्रद्योतनसमं पौराः प्रहृष्टाः प्रत्युपासत ॥ २३५ ॥
सैन्यघोषसमाहूतौ ततो हरिहलायुधौ । तमभ्याजग्मतुर्दूरादुग्रसेनपुरोगमौ ॥ २३६ ॥
ददृशे सात्यकिस्तत्र राममुख्यैस्सराजकः । अन्यैस्सह दिशापालैराखण्डल इवापरः ॥ २३७ ॥

अभिवन्द्य स तान् वन्द्यानभिव्यक्तपराक्रमः । तदनुप्लवभावेन प्राविशत् द्वारकां पुरीम् ॥ २३८ ॥
प्रस्थितौ परिमेयानि पश्चादुपचितानि सा । जगृहे यदुसैन्यानि जगन्तीव हरेस्तनुः ॥ २३९ ॥

अष्टासु दिक्षु विभवैरुपसंगृहीतैः यक्षास्पदप्रहसिनी यदुराजधानी ।
सत्यानुभाववसुदेवसुतप्रसक्त्यै संभूतदिक्पतिविभूतिरिवाबभासे ॥ २४० ॥

अभ्यर्च्य पूर्वविभवादधिकैः प्रदिष्टैः नाकाधिपानिव नवोपहृतान्नरेन्द्रान् ।
धर्मानुपालननियोगनिरूढचित्तान् प्रास्थापयत् प्रतिदिशं प्रथमो यदूनाम् ॥ २४१ ॥

मणिमकुटसहस्रैर्वासुदेवस्य भूपाः पदसविधनिषण्णां पादुकामर्चयित्वा ।
प्रतिययुरुपलब्धैः पारिजातप्रसूनैः सुरभयितुमुपेत्य स्वावरोधान् प्रसाद्यान् ॥ २४२ ॥

इति श्रीकवितार्किकसिंहस्य सर्वतन्त्रस्वतन्त्रस्य श्रीमद्वेदान्ताचार्यस्य कृतिषु यादवाभ्युदयकाव्ये द्वाविंशः सर्गः ।

२३. त्रयोविंशः सर्गः

अथाधिकारच्च्यवनाय इन्द्राः पञ्चाभवन् पाण्डुसुताः पृथिव्याम् । जयार्थिनस्ते जगदेकनाथं प्रपेदिरे सत्त्वधनास्सदाराः॥
तमोपहैस्तत्त्वविदामृषीणां वाक्यैस्त्रिवेदीमनुसञ्जिहानैः । कृष्णं यथावत्कृतिनो विदन्तः तस्याभवन् प्राणसमास्सखायः ॥
तदाश्रयास्तत्प्रणिधेयकृत्यास्तेनैव नाथेन सदा सनाथाः । अपारयन् योगिभिरप्यजय्यान् बाह्यान्तरान् जेतुमरातिवर्गान् ॥
प्रतिक्रियाः प्राग्भवदुष्कृतानां प्राणोपरोधेऽपि निरुद्धपापाः । धीरास्त्रिलोकीसुहृदः प्रसादात् विपाकरम्या विपदः प्रसेहुः ॥
अलङ्घयन्विश्वपतेः प्रसादात् वृत्तिं पराचीमिव वीतरागाः । अरातिभिश्छद्मविधिप्रवीणैरापादितामग्निजलादिपीडाम् ॥ ५ ॥
कलिङ्गनीतिं कलहैकतानां कर्णं च पार्थेन निबद्धवैरम् । आस्थाय दुःशासनपूर्वजन्मा धर्मोत्तरान् जेतुमियेष पार्थान् ॥
स राजसूयक्रतुधर्मपत्नीं भीमेन गाण्डीवभृता च मान्याम् । द्यूतच्छलात्प्रापितदासभावां साध्वीं मुधा पर्यभवत्सभायाम्॥
अनन्यनाथां स्थितिमाप्नुवत्याः नाथः स्वसंबोधननामगर्भम् । शुश्राव दूरान्तरितोऽपि शौरिः प्राक्रोशनं पार्थपतिव्रतायाः ॥
मिथ्याविचारान्मिषतां गुरूणां प्रभुस्सतां पाण्डवधर्मपत्नीम् । दुश्शासनव्याकुलितान्तरीयामक्षय्यकौशेयवतीमकार्षीत् ॥९
अवाप्तुकामाः प्रबलैरमित्रैरक्षच्छलेनापहृतं स्वराज्यम् । निक्षिप्तकर्तव्यभरा बभूवुः सत्त्वाधिकास्सात्वतयूथनाथे ॥ १० ॥
स्वातन्त्र्यगन्धद्विरदाङ्कुशेन स्वेनैव शीलेन विनीयमानः । अनन्यलभ्यं प्रतिलम्भितोऽभूत् प्रभुः स्वयं पाण्डवदूतभावम् ॥
स तादृशीमाद्रियत त्रिधामा प्रेष्यक्रियां प्रेषितदेवबृन्दः । ननु प्रभूणां निरपेक्षभूम्नां प्रसाधनं भक्तजने गुणत्वम् ॥१२॥
अपि प्रभुत्वानुगुणक्रियाभ्यः श्लाघापदं तत्त्वविदां बभूव । अनन्यतन्त्रस्य विभोस्तदेतन्नाथोचितं नन्तृषु पारतन्त्र्यम् ॥
तपस्यतः पुत्रसमुद्भवार्थं मार्गागतं मोचयतः पिशाचम् । अजन्मनो जन्मभृतश्च शौरेः स्वामित्वसंवादि बभूव दूत्यम् ॥
सरोषसीरायुधहेतिशक्त्या साचीकृतां कौरवराजधानीम् । अद्यापि गङ्गासलिलप्रवाहे प्रकान्तपातामिव संप्रपेदे ॥ १५ ॥

खद्योतवद्दर्शितखञ्जदीप्तीन् प्रज्ञादृशो भूमिभृतस्सभायाम् । प्राप्तोदयो भानुरिव त्रिधामा प्रच्छादयामास कुरून्स्वधाम्ना ॥
तदागमेन प्रतिपन्नहर्षाः तद्दर्शनेनाहितपारवश्याः । अतर्कितप्रस्मृतवैरबन्धाः वृत्तिं द्विषन्तो विदधुर्यथार्हम् ॥ १७ ॥
उलूखले भक्तगु(ग)णे च बद्धं गुणोत्तरे गोपवधूस्तने च । इयेष बन्धुं जगदेकवन्धुं दुर्योधनो दुस्त्यजमृत्युपाशः ॥ १८
प्रकाशयन् किंचिदिवाप्रमेयः प्रभावमात्मीयमनन्यवेद्यम् । मुहुः प्रतीपाचरणोत्सुकानां मोघाशतां मूढधियामकार्षीत् ॥
स्ववेदितं संसदि धार्तराष्ट्रे सन्धित्सतो धर्मसुतस्य वाक्यम् । अनाददाने मुरभिन्निवृत्तः सानुग्रहो विग्रहमन्वमंस्त ॥
नरांशजुष्टेन धनञ्जयेन रथीभुवा सारथिनाऽऽत्मना च । धनुर्भृता तोत्रभृता च भेजे पृथक्त्वमैक्यं च यथाप्रमाणम् ॥
रथाधिरूढं च रथं च रक्षन् यथार्थतो दर्शयति स्म यन्ता । त्वय्यन्तचिन्तानिरपेक्षमीशः तत्तादृशं तत्त्वविभागमाद्यम् ॥
पुरस्स्थिते गोप्तरि विश्वहेतौ पश्चादवस्थायिनि तत्प्रवर्त्ये । अनन्ययोगात्प्रणवप्रवृत्तिं बभार वेद्यां स रथः प्रतीतेः(तः) ॥
प्रभुर्बभौ प्रग्रहतोत्रपाणिः कालात्मना भावितपाशदण्डः । यदा तदा देवगणेन मेने शान्तं बलं शान्तनवप्रधानम् ॥
धुरन्धरः स्वर्गनिकेतनानां धुर्योत्थितैर्धूसरितो रजोभिः । रराज मध्ये रथयूथपानां गोष्ठे पशूनामिव गोपवेषः ॥ २५ ॥
समुद्रसङ्घातनिभे नृपाणां सैन्यद्वये संयति संप्रवृत्ते । अस्थानकारुण्यवशान्निवृत्तं धनञ्जयं वीतशुचं वितेने ॥ २६ ॥
फलादपि स्वादुतमप्ररोहं प्रोत्साहने सख्युरिवोद्यतस्सः । जगद्धितार्थाय जगौ दयावानन्यैरविज्ञेयमनन्यधर्मम् ॥ २७ ॥
चिरन्तनस्नेहदयादिमूलं चिन्तार्णवं निस्तरतो दुरन्तम् । किरीटिनः केशवसूक्तिरासीत् कालोचिता काचन पोतपात्री ॥
अभङ्गुरैर्धौतफलानुषङ्गाद्विद्याशरैर्विश्वगुरोरुपात्तैः । विवेकधन्वा विषमानजैषीदन्तःस्थितान् जिष्णुररातिसङ्घान् ॥ २९ ॥
उपघ्नभूतां श्रुतिवल्लरीणामुपास्त तुष्यन्नुपदेशमुद्राम् । नखांशुभिः क्षिप्ततमःकलङ्कां नाथस्य पार्थो नतपूर्वभागः ॥३०॥
विभक्तसामान्यविशेषधर्मा प्रादुर्बभूवोपनिषत्प्रभोर्या । स एव तां व्यासमुनिः समीचीं पर्यग्रहीद्भारतवेदवक्ता ॥ ३१ ॥
अभञ्जनीयां परधर्मसक्तामनश्वरीं भारतसूर्यदीप्तिम् । विदुश्श्रुतीनामनघां वयस्यां गीतामसंमूढजनाविगीताम् ॥ ३२ ॥
कपिध्वजस्तस्य विभोरपश्यत्तदर्पितं चक्षुरवाप्य दिव्यम् । विरिञ्चिपूर्वैरपि दुर्निरीक्षं विश्वाश्रयं रूपमशेषमूर्तेः ॥ ३३ ॥
तस्मिन्नभिव्याप्तसमस्तलोके स तत्स्वरूपेण विकल्प्यमाने । विडम्बितान् गोपुरधारिबिम्बैः देवान्विभोरैक्षत दिव्यदेहे ॥
प्रख्यातदीक्षं प्रणतार्तिभङ्गे पार्थस्तदा दैत्यरिपुं प्रपन्नः । विनाशयामास बलं रिपूणां विपत्प्रतीकारपरेण सख्या ॥ ३५ ॥
स्वहस्तपद्माञ्चिततोत्रपाशः स्वच्छन्दलीलासहधर्मचारी । गतागतैरप्रतिमैस्स चक्रे जयश्रियो जैत्ररथेन डोलाम् ॥ ३६ ॥
सविस्मयस्संयति सव्यसाची तत्तादृशा सारथिना समेतः । मनोजवानां निजसायकानामग्रेसरं स्यन्दनमन्वपश्यत् ॥३७॥
यथा नियच्छत्ययमिन्द्रियाश्वान् जीवाश्रये देहरथे निबद्धान् । तथाऽर्जुनस्यन्दनधुर्यनेता बभूव नान्येन निदर्शनीयः ॥
यदेकदेशे निखिलं तदन्यत्तदेहभागेषु च संविभक्तम् । रथैकदेशे तमवेक्ष्य पार्थः प्राबुद्ध तं सारथिमप्रतर्क्यम् ॥३९॥
निवर्तितं वैरिजनोपमर्दात् न्यस्तं रथे चक्रमुपाददानः । नतप्रतिज्ञानुपरोधहेतोरात्मप्रतिज्ञामजहात्स्वतन्त्रः ॥ ४० ॥
द्विषत्प्रयुक्तं दुरपोहमस्त्रं भुजान्तरालेन विभुः प्रतीच्छन् । विधाय वैकल्पिकवैजयन्तीं प्रच्छादितं प्राणयति स्म पार्थम् ॥
निवेशितां तस्य पदे च पूजां निशाम्य गङ्गामिव चन्द्रमौलौ । अनन्यसामान्यममंस्त सख्युः सङ्कोचवैदेशिकमीश्वरत्वम्॥

दिवाकरेऽनस्तमितेऽपि (ति)गाढं तमस्सृजन् तामसमोहनार्थम् । प्रपन्नरक्षाप्रतिपन्नदीक्षः सत्याभिसन्धं विदधे सखायम् ॥
सुरैरशेषैरपि जातरोषैस्स दुर्जयान्भीष्ममुखान् जिगाय । सहायशक्त्या युधि सव्यसाची किं दुष्करं केशवमाश्रितानाम् ॥
स्वापः किमासीदथवेन्द्रजालं बभूव गन्धर्वपुरी किमेषा । इतीव शङ्कां विदधे प्रलीना पताकिनी पाण्डवकौरवाणाम् ॥
आकृष्टदेवासुरसंपरायैरोजस्विनां शस्त्रभृतामुदन्तैः । प्रायस्तदा प्रत्यवहारलीलामाकालिकीं विश्वभुगन्वभुङ्क्त ॥ ४६ ॥
जिघांसुरष्टादश संपतन्तीरक्षौहिणीरद्भुतभीमरूपाः । स्वतन्त्रयामास मिथः प्रतीपान्सूत्रावसक्तानिव दारुमर्त्यान् ॥ ४७ ॥
कृषीवलः स्थावरजङ्गमानां क्षेत्रे कुरूणां समकालपाकान् । अनीकशालीन् भुजशालिवर्गैः फलोपपन्नान् प्रभुरित्यलावीत्
निस्तीर्य संग्राममहासमुद्रं संसारपोतेन परेण सख्या । धनञ्जयस्तत्पदमेव भेजे निर्धूतनीहारदिवाकराभः ॥ ४९ ॥
द्रौणिस्तदा सौप्तिकमाददानः कृपेण सार्धं कृतवर्मणा च । हताहितैः पाण्डुसुतैरवाप्तं सैन्यावशेषं शमयांबभूव ॥ ५० ॥
इत्थं दशाष्टौ च निपात्य भूमावक्षौहिणीरद्भुतभीमरूपाः । सतां पतिः सत्त्वसमृद्धियोगादुल्लाघितामातनुतेव पृथ्वीम् ॥
पराश्रविस्रंसितमुत्तरायाः पद्मासनाद्यैरपि पूजितेन । गङ्गाधरण्योः प्रभवेण गर्भं पस्पर्श पादेन परावरेशः ॥ ५२ ॥
विप्लोषितं द्रौणिशरेण बालं संजीवयन् पादरजःप्रभावात् । वधूकृतक्षुद्रशिलाविशेषं रामानुजो राममिवान्वकार्षीत् ॥५३॥
तस्य श्रुतिश्रेणिशिरोधृतानां स्पर्शः प्रजेशादिभिरीप्सितोऽभूत् । परीक्षिदुत्थानपरीक्षितानामघच्छिदामङ्घ्रिरजःकणानाम् ॥
विभुः स्वसंकल्पहतान् विनिघ्नन् धर्मैकतानेन धनञ्जयेन । प्रतोदसन्दंशिकयोदहार्षीत् पाञ्चालकन्यापरिभूतिशल्यम् ॥
अजस्तदानीं द्रुपदोद्भवायाः कालस्य दीप्तामिव खड्गरेखाम् । विपक्षसंहारमहाभुजङ्गीं वेणीं प्रियैस्संयमयांबभूव ॥ ५६ ॥
पितामहाय प्रततान पार्थः शरप्रयुक्तं शयनं यदग्र्यम् । योगासनं योजितचित्तधैर्यं तदेव पर्याप्तगुणं तदाऽऽसीत् ॥५७॥

विन्यस्य धर्मतनये विजयाधिकारं सख्यार्जुनेन यशसेव धनुर्धराणाम् ।
दध्मौ स दैत्यमथनो युधि पाञ्चजन्यं वृष्ण्यन्धकादिपरिशेषितभूमिभारः ॥ ५८ ॥

प्रत्यानिनाय रथमात्तजयः स जन्यात् धन्यावलोकनधनञ्जयदर्शनीयः(म्) ।
सारथ्यसंविदवधीरितहेतिजुष्टः सेनापरागपरिधूसरकुन्तलश्रीः ॥ ५९ ॥

आलिङ्ग्य गाढमवगाढरसं रणाब्धौ वीरव्रणैः कृतविभूषणमिन्द्रसूनुम् ।
अन्यावतारपरिकल्पितकेलिलोभादैक्यं निनाय निजमंशमिवान्यनिष्ठम् ॥ ६० ॥

रणभुवि शरतल्पे लीलया शायितेन स्वपदसमुदितायाः सूनुना सिद्धसिन्धोः ।
अनतिचिरविलम्बादाप्तुकामं धरित्रीं कलिमिव शमयिष्यन् ख्यापयामास धर्मान् ॥ ६१ ॥

अप्रत्यूहितसार्वभौमविभवैरभ्यर्चितः पाण्डवैः प्रत्यावृत्तिमहोत्सवेन मुदितां प्राप्तः पुरीं द्वारकाम् ।
प्रत्यक्षं प्रथयांबभूव विहरन् प्रीतः प्रियाभिः समं शुद्धः सामपदागमैरधिगतां स्वाधीनतां श्रीपतिः ॥ ६२ ॥

इति श्रीकवितार्किकसिंहस्य सर्वतन्त्रस्वतन्त्रस्य श्रीमद्वेदान्ताचार्यस्य कृतिषु यादवाभ्युदयकाव्ये त्रयोविंशः सर्गः ।

२४. चतुर्विंशः सर्गः

अथ निजविभवादजातशत्रौ प्रशमितशत्रुबले निवेश्य भूमिम् ।
परिचरणफलं प्रभुः प्रयच्छन्नमितगुणाभिररंस्त वल्लभाभिः ॥ १ ॥
क्रतुविधिनियतोऽप्यकर्मवश्यः परिचितकामरसोऽपि वीतरागः ।
नगरवसतिरप्यशेषवासः कथमिव केन विभुः स वर्णनीयः ॥ २ ॥
अनुगमितमिदं स्वदाररक्षामनघमनोभवतन्त्रमाननीयम् ।
निरुपधिकरसस्य नेतुरासीत् नृपतिमहर्षिभिरञ्चितं चरित्रम् ॥ ३ ॥
श्रुतिशतमहिते पदे परस्मिन् सितजलधौ रविमण्डले च सिद्धाम् ।
बहुमतिमतिशय्य सा बभासे नरकरिपोरवरोधभूमिरग्र्या ॥ ४ ॥
निधिगणमुखधान्तनिष्कराजिः प्रचितगुणा मणिभिस्स्यमन्तकाद्यैः ।
प्रमुदितमहिषीगणेन चक्रे यदुनगरी विभुना निवासभूमिः ॥ ५ ॥
अविकलविभवस्य विश्वमूर्तेरधिवसनं यदुवीरराजधान्याम् ।
अनुदिनमनपायिनीं प्रतिष्ठामभिलषतामनुचिन्तनीयमासीत् ॥ ६ ॥
सह मुनिभिरुपास्त धर्ममाद्यं व्यवहरणानि ददर्श वेदविद्भिः ।
अरमत च वधूजनैर्यथार्हं बहुतनुरक्रमतो विचित्रशक्तिः ॥ ७ ॥
अपि युगपदवासनैकदेहैरुपनतयोगबलैस्स्वकर्मनिघ्नैः ।
धृतबहुवपुषा जगद्विधात्रा जितकरणेन तु भुज्यते तदर्थः ॥ ८ ॥
यदुपतिरधिरूढचन्द्रशालः सह दयिताभिरनन्यमानसाभिः ।
जलनिधिमभितः प्रदर्शयंस्ता. निजमिव धाम निवेदयांबभूव ॥ ९ ॥
निजपदमनपायमाश्रितानां प्रभुरपवर्गदशामिव प्रयच्छन् ।
अमितबहुगुणामनन्यलभ्यामतनुत कामपि संपदं प्रियाणाम् ॥ १० ॥
स्वयमुदवसिते स्ववासधन्ये त्रिषु भुवनेषु समामिवाद्भुतानाम् ।
अतनुत समवायमात्मयोगात् अतिशयिनीमथवा विभुस्समृद्धिम् ॥ ११ ॥
विधिसदनमुखेष्वदृष्टपूर्वां प्रथितपरस्परसंमि(म)तिं समृद्धिम् ।
यदुपतिदयितागृहेषु पश्यन् मुदमभजद्भुवि नारदो मुनीन्द्रः ॥ १२ ॥
ललितरुचिषु कल्पवृक्षपोतैः उपवनराजिषु तस्य सञ्चरिष्णोः ।
अदधुरवयवैर्मुदं मुरारेः अनुकृतपुष्पफलादिकैस्तरुण्यः ॥ १३ ॥

अधिगतकुसुमावचायलीलः प्रमदवनानि विभूषयन् स्वधाम्ना ।
प्रजनितमदनो मनस्विनीभिः गुणसुरभिः सुरभिः स्वयं स मेने ॥ १४ ॥

परिपणमिव मन्मथोत्सवानां प्रथमविकस्वरपद्मदर्शनीयम् ।
अनुदिनबहुविभ्रमं वधूनामभिनवयौवनमन्वभुङ्क्त नाथः ॥ १५ ॥

अमृतमयपयःपरिप्लुतानां विषमगुणेषु विहारवापिकानाम् ।
कमलकुवलयादिषु प्रियाणां मुखनयनस्मितकान्तिमभ्यनन्दत् ॥ १६ ॥

अवितथमहिमा निजप्रसादादनघमनोरथतोषितासु तासु ।
स्वपरिजनतया सुरैर्नियुक्ता निरदिशदप्सरसो निदेशभाजः ॥ १७ ॥

बहिरुपनगरं बलानि दृष्ट्वा सह यदुभिस्समये निवर्तमानम् ।
ददृशुरधिगवाक्षमेकचित्ता रथतुरगादिषु रामपश्चिमं तम् ॥ १८ ॥

विधिवदनुविधाय देवयात्रां प्रतिपुरवीथिपरिक्रमेण दृश्यम् ।
पतिमनुददृशुस्तमेव दूरादचरमदेवमनन्यदेवतास्ताः ॥ १९ ॥

बहुविधमुपहारजातमग्र्यं सुरपतिभिः स्वयमाहृतं मुकुन्दः ।
अपि गगनचरैरदृष्टपूर्वं सममवरोधजनस्य संविभेजे ॥ २० ॥

उपचितशिखरे वदान्यरत्नैः उचितगुहाश्रितहंसतूलतल्पे ।
बहुरिव स बभौ विहारशैले प्रतिमणिभित्तिविभक्तचारुबिम्बः ॥ २१ ॥

युगपदखिलमादरेण साक्षात् युवतिजनस्य निदर्शयन्मुकुन्दः ।
असकृदुपगमय्य चित्रशालामनघसमाधिदशामिवाततान ॥ २२ ॥

अनितरमनसां स्ववल्लभानां नरकजिता निरपायवैभवेन ।
भवभयविनिवारिणी स्वभक्तिः ललितविहारमुखेण लम्भिताऽभूत् ॥ २३ ॥

प्रमुदितविबुधाहृतप्रक्लृप्तः कनकसरोजवनैरलंकृतानाम् ।
अतिशयमवरोधदीर्घिकाणामधिसुरसिन्धुसमीक्षितं निदध्यौ ॥ २४ ॥

विहरति वनिताजने तदीयैः अपलपितामवलोकनप्रभावैः ।
पुनरपि हरिनीलरत्नभासा दधुरसितोत्पलसंपदं सरस्यः ॥ २५ ॥

स्थिरधृतिमधिरोप्य रत्नडोलां गुणवटितामिव माधवः स्वमायाम् ।
अगमयत गतागतान्यभीक्ष्णं सुकृतजुषः स्वयमङ्गनाः स्वतन्त्रः ॥ २६ ॥

रुचिरकनकशृङ्गवक्त्रवान्तैः प्रतितनु कुङ्कुमवारिभिः प्रसिञ्चन् ।
अजनयदनुरागयोगमन्तः बहिरपि तोयविहारतो वधूनाम् ॥ २७ ॥

नवमणिपरिकल्पितेषु नाथः कमलवनान्तरकेलिमन्दिरेषु ।
श्रिय इव सुदृशो गृहीतपद्मा हृदि निदधे पुरुषोत्तमः प्रतीतः ॥ २८ ॥

दिशि दिशि मकरन्दवर्षदिग्धां विविधपरागविभक्तचूर्णचित्राम् ।
भुवमभजत साकमङ्गनाभिः पु(चु)लकितदृष्टिषु पुष्पमण्डपेषु ॥ २९ ॥

अनुविहितमहोत्सवो यथार्हं वितरणतोषितवन्दिबन्धुवर्गः ।
परिणयनविधिं लतावधूनामतनुत चूतवरैः प्रियार्पितानाम् ॥ ३० ॥

सुतबहुमतिभागिनां शुकानामुपहृतदिव्यरसोपभोगभाजम् ।
श्रुतिमधुरगिरां स्वशिक्षितानामतिशयसिद्धिमदर्शयत्प्रियाभ्यः ॥ ३१ ॥

अनुकृतनिजशक्तिभिः प्रियाभिः सह गुणबन्धविचित्रसन्निवेशैः ।
मुहुरिह निपतद्भिरुत्पतद्भिः करणवरैरिव कन्दुकैरदीव्यत् ॥ ३२ ॥

निजयुवतिषु यद्यपि त्रिधामा नयनपिधानविहारमाजहार ।
न तदनुचरितं तथापि ताभिः त्रिभुवनदृष्टिनिरोधशङ्किनीभिः ॥ ३३ ॥

श्रुतिविहितमवन्ध्ययन् स्वधर्मं प्रतिदिनमन्यपरो यदा बभूव ।
तदुपचरणतस्तदाऽपि तासां समजनयत् प्रियभोगमेव कालः ॥ ३४ ॥

मणिपरुवकमञ्जुलस्तनीभिः मधुसमयापगमे वराङ्गनाभिः ।
सितमणिविहितान् स यन्त्रधाराव्यतिकरशीतलितानभुङ्क्त सौधान् ॥ ३५ ॥

स्फटिकसदनदीप्तिदत्तहस्तां मुरभिदसेवत सादरं सदारः ।
अपजलदनिशोदितस्य शोभां हलधरकान्तिजुषस्तुषारभासः ॥ ३६ ॥

अगरुभिरसितैरनूरुगौरैः अपघुसृणैरपि निर्विवेश नाथः ।
हिमऋतुमवरोधसुन्दरीणां स्तनपरिरम्भसमर्पितैर्विलिप्तः ॥ ३७ ॥

अनलशकटिकाभिरप्यजय्यं शिशिरसमीरणमञ्जसा जिगाय ।
अविरलपरिरम्भलम्भनीयैः स्तनकलशोष्मभिरात्मवल्लभानाम् ॥ ३८ ॥

उपनिषदुपदेशसाभिलाषैरुपचरितो मुनिभिस्सनन्दनाद्यैः ।
रतिपतिसमयस्थितो वधूनां ललितकलागमदेशिको बभूव ॥ ३९ ॥

कलमधुरगिरां कलाप्रसङ्गादतिमदनोपनिषत्परं रहस्यम् ।
प्रियहितरुचिराक्षरं प्रियाणां श्रुतिषु चकार शिखामणिः श्रुतीनाम् ॥ ४० ॥

निरुपधिकनिजप्रभावगर्भं परिषदि विश्वपतिर्निजप्रियाणाम्(याः) ।
किमपि निशमयांबभूव गीतं प्रमुदितकिन्नरदम्पतिप्रयुक्तम् ॥ ४१ ॥

मृदुकरतललीलया मृदङ्गानसमयनर्तितनीलकण्ठयूथान् ।
ध्वनयति दयिते विदूरभूमेः श्रियमिव ताः पुलकोद्गमैरपुष्यन् ॥ ४२ ॥
करकमलपरिग्रहेण धन्यां वरतनुसंसदि वादयन्विपञ्चीम् ।
अविदितगमनाय गायकैः स्वैः उपरतगीतिभिरुन्मुखैः सिषेवे ॥ ४३ ॥
श्रुतिमधुसुभगैरदीनहृद्यैः श्रुतघननादशिखण्डिनीगणश्रीः ।
मधुरिपुवनितागणः समाजे ध्वनिभिरमाद्यत दिव्यदुन्दुभीनाम् ॥ ४४ ॥
सललितकरणाङ्गहारहृद्यं सह दयिताभिरुदारदिव्यनाट्यम् ।
अनुदिनमनिमेषदर्शनीयं जितमधुरप्सरसां ददर्श नृत्यम् ॥ ४५ ॥
अभिनवमभिनन्द्य नर्तकीनां स्वयमुपदिष्टमलङ्घितोपदेशम् ।
पुनरपि मुदितस्तमेव युञ्जन् अविदितपूर्वमिवादरादपश्यत् ॥ ४६ ॥
प्रतियुवतिगृहीतनकरूपः प्रणयवतीभिरनन्य इत्युपेतः ।
अपहृतमणिपादुकः कदाचित् पदमपि गन्तुमशक्नुवन्निवासीत् ॥ ४७ ॥
अनवहिततया सखीसमक्षं द्रुतमुपहूय समाख्ययेतरस्याः ।
रुषितमनसमद्भुतैर्विलासैरिदमपि नाम तवेत्युवाच मुग्धाम् ॥ ४८ ॥
समुचितदिनलङ्घनं सपत्न्याः परिपणितं स्वयमभ्युपेत्य नाथः ।
स्मितमधुरमुखो जितः कयाचिद्विवश इवाक्षविहारतो बभूव ॥ ४९ ॥
अनुगतनिजबिम्बमेनमन्या मणिमुकुरस्थमवेक्ष्य मन्दहासम् ।
न खलु तदवलोकनाय पश्चात् व्यतनुत साचिविधिं तदेकतृप्ता ॥ ५० ॥
पुलकितकुचकुड्मले परस्याः कथमपि साध्वसकम्पिताग्रहस्तः ।
स्थिरचरजगदेकदिव्यशिल्पी विषमतमं विलिलेख पत्रभङ्गम् ॥ ५१ ॥
मृदुसुरभिसुजातबन्धुराभिः प्रणिदधदग्रनिबद्धपङ्कजाभिः ।
मुहुरसितदृशां स्वकण्ठयोग्यां भुजलतिकाममिमीत मालिकाभिः ॥ ५२ ॥
अभजत स च ताश्च दूतिकानाममृतपरिप्लुतभेषजायमानैः ।
प्रतिदिनमिदमादिमं प्रमोदं प्रणयविरोधसितासितैर्वचोभिः ॥ ५३ ॥
निजपदपरिचारकाङ्क्षिणीभिः कतिषु भवेषु समर्चिताङ्घ्रिपद्मः ।
प्रतिविधिमभजत्प्रसाधिकावत्प्रियपरिकर्मविधानतः स तासाम् ॥ ५४ ॥
निजसमुदयसंभवैर्निशायां प्रणयपयोनिधिवीचिकाविसर्पैः ।
प्रणतिभिरिव विभ्रमैः प्रियाणां बहुमतिभेदमवाप यादवेन्दुः ॥ ५५ ॥

शरदुपगमशोधिता इवापः तुहिनकरोदयनिर्मला इवाशाः ।
मुरभिदुपगमप्रशान्तखेदाः प्रतिययुरुन्मनसस्तमायताक्ष्यः ॥ ५६ ॥
अमृतमयमिवोदधिं तमुच्चैः अनुसखि लोचनशुक्तिभिः पिबन्त्यः ।
अवशनियतचित्तवृत्तिमेकामदधुरदृष्टपरस्परामवस्थाम् ॥ ५७ ॥
स्मरजनकतनुः स्वदर्शिनीनां ननु विरहः सुदृशां निमेष एव ।
इति किल विगणय्य विश्वकर्ता नियतमकल्पयदप्सरस्त्वमासाम् ॥ ५८ ॥
अनुचरबहुमानमाशुकामैरवसरविद्भिरनुस्मृतात्मरक्षैः ।
अनुदिनमुपनीतमादितेयैः अमृतमपाययत प्रियाः प्रतीतः ॥ ५९ ॥
प्रियवचनशतैरुदारवादी रहसि मनःश्रुतिरञ्जकैर्विचित्रैः ।
मुखकमलमधूपमैः प्रकामं मदमुदिता इव मानिनीरकार्षीत् ॥ ६० ॥
अतिशयितगुणैः प्रियोपभोगाद्वसनविभूषणमालिकादिभिस्ताम्(:) ।
मुदमधिकतमां दधुस्तरुण्यः प्रणयरसो हि रसप्रकर्षहेतुः ॥ ६१ ॥
अभिलपनमनस्क्रियातिपातिन्यनुबुभुजे यदुपुङ्गवेन तासाम् ।
अतिशयमितरेतरं प्रयच्छन्त्यभिनवयौवनसम्पदप्रकम्प्या ॥ ६२ ॥
अजनिषत कुतो नु भागधेयात् त्रिभुवनमङ्गलदीपिकाः शुभाङ्ग्यः ।
यदुपतिसहधर्मचारिणीभिः सुखमनघं भुवि याभिरन्वभावि ॥ ६३ ॥
अधिभुजगपति श्रियोपभुक्तं युगपरिपाकविहारिणं युवानम् ।
नरपतिबहुमानतो नताङ्ग्यः सुलभमिवान्वभवन् स्वतल्पभाजम् ॥ ६४ ॥
शक्रयुवतिकपोलपाण्डुराभैः शशिशकलैरिव नागवल्लिपत्रैः ।
स्मरसुभटयशोनिभैरनन्दन् युवतिजनौघभृतैस्तदर्पितैस्ताः ॥ ६५ ॥
जगदुपजननादिजातभूम्नः क इव वधूजनमोहनो विहारः ।
कथमिव स कुतश्च कीर्तनीयः प्रथितमनोभवतन्त्रपारदृश्वा ॥ ६६ ॥
युवतिभिरनुभूषितस्स ताभिः यदुपतिरद्भुतरूपवेषशीलः ।
निरुपधिकरसामृतौघसिन्धुः सततमपूर्वमपूर्वमन्वभावि ॥ ६७ ॥
हरिपरिचरणेन तोषितानां हरिणदृशां विभवं विभावयन्तः ।
अपजहुरवाप्तसंयमाः स्वान् अपरिमितानणिमादिसिद्धिभेदान् ॥ ६८ ॥
सरित इव मृगीदृशस्तमेकं महितगुणौघमहोदधिं भजन्त्यः ।
अविभरुरनपायमेकरस्यं मुनिगणितश्च स एव मुक्तभोगः ॥ ६९ ॥

अनुभवरसतो जगत्प्रसूतेरपचितसुप्तिसुषुप्तिसंभवास्ताः ।
वितमसि विषये स्थिता इवासन् विरतिविहीनविहारजागरेण ॥ ७० ॥
प्रतिदिनमितरेतरानुगुण्यात् प्रचितमयोगवियोगसंप्रयोगैः ।
रसमधिकमवापुरायताक्ष्यः प्रणयिनि शार्ङ्गिणि भागधेयभूम्ना ॥ ७१ ॥
रविरुचिरमणिप्रदीपकेषु स्फुरदसितागरुधूमधूपितेषु ।
सह युवतिजनैः क्षणोपमेयामनयत वासगृहेषु वासतेयीम् ॥ ७२ ॥
पुलकितवपुषां सवेपथूनां घनरसभावितघर्मबिन्दुभाजाम् ।
श्लथमिव सुदृशाममुष्टिमेयं चिकुरमगुम्भयदद्भुतं चिरेण ॥ ७३ ॥
स्वधूरवधूतभौमभावाः स्वदमानाः स्वयमात्मनैव तृप्तः ।
अनुभूय न तृप्यति स्म नाथस्तमपि प्रेमविलीनचेतसस्ताः ॥ ७४ ॥
चपलप्रतिकूलतीक्ष्णरूक्षाः स्त्रिय इत्यागमिकैर्निदर्शितार्थः ।
प्रथितो यदुवीरवल्लभाभिः परिवादोऽयमपाकृतः पृथिव्याम् ॥ ७५ ॥
शरणागतसर्वपापमोक्षे कृतसंकल्पमिहानुभूय कृष्णम् ।
परितोऽपि तथाविधानुभूतिः स्मरलब्धा प्रतिलम्भिता प्रियाभिः ॥ ७६ ॥
अनघामनपायभक्तिरूपामनुभूतिं यदुवीरवल्लभानाम् ।
अनुकर्तुमपि प्रवर्तमानैरवशैरेव समाहितैरभावि ॥ ७७ ॥
उदधौ बहवो रमा बभूवुर्यदि वा सैव गृहीतनैकरूपा ।
इति नाम विमर्शमादधाना दयिताः प्रेक्ष्य ननन्द देववन्द्यः ॥ ७८ ॥
अजितस्य विशालतुङ्गभूम्ना भुजमध्येन पयोधरैश्च तासाम् ।
इतरेतरसंवृतत्वमासीत् परिरम्भे परितो मिथस्समत्वम् ॥ ७९ ॥
परिहासकुतूहली प्रियाणां विहितद्यूतविहारकौतुकानाम् ।
उभयत्र जयं जगाद पृष्टः कितवः स्थेयपदे निवेशितस्सन् ॥ ८० ॥
स्वयमादिकविः प्रकल्पिताभिः प्रणयोल्लङ्घनरोषमुत्तितीर्षुः ।
प्रहसन् बहुशः प्रहेलिकाभिः मतिमौढ्यं विदधे मनस्विनीनाम् ॥ ८१ ॥
एकीभवद्भिरयुतैरपि मन्मथानां यत्कान्तिसिन्धुपृषतानुकृतिर्न शक्या ।
संप्रेक्ष्य तं यदुपतिं यमिनोऽपि नूनं स्त्रीभावमेव मनसा बिभरांबभूवुः ॥ ८२ ॥
कृष्णानुभूतिविभवेन कृतार्थभावाः तद्वल्लभास्त्रिदशमातृतयाचकासुः ।
यत्पादपङ्कजपरागजुषां शशंसुः जन्माद्भुतं जगति गुल्मलतादिकानाम् ॥ ८३ ॥

श्यामो बभूव किमसौ सुदृशां कटाक्षैः श्यामास्तदन्वयवशादथ वा तरुण्यः ।
ताभिः किमस्य ववृधे महिमा महीयान् तासामनेन यदि वेति बुधैश्शशङ्के ॥ ८४ ॥

अग्राम्यमेव परिहासरसं वितेने नाश्लीलमाह न मृषा न च मर्मभेदि ।
धर्माविरुद्धविभवोचितकामकामः स्त्रीणां वरेण बुभुजे वरदो वरस्त्रीः ॥ ८५ ॥

ताराभिरिन्दुरिव भानुरिव प्रभाभिः युक्तो वशाभिरिव वारणयूथनाथः ।
विद्याभिरात्मविदिवाभ्यधिकं विरेजे योगेश्वरो युवतिभिस्सह मोदमानः ॥ ८६ ॥

पायंपायं प्रेयसः कान्तिमाध्वीं माद्यन्तीभिः मञ्जुलालापिनीभिः ।
प्रत्येकोक्तिश्लाघनप्रीणिताभिः प्रायो भोगाः पर्यवाद्यन्त ताभिः ॥ ८७ ॥

करणव्यपायसमये पुनर्भवं विनिवर्त्य शाश्वतसुखं प्रदास्यता ।
स्वपदानुभूतिरुदपादि तादृशी सुदृशां स्वसंमतिभृता गदाभृता ॥ ८८ ॥

तद्गतेन मनसा विवशानां तन्मयीकृतधियामिव तासाम् ।
अप्रलुप्तरहसामभजेतां स्वप्नजागरदशे न विशेषम् ॥ ८९ ॥

श्रियमनपायिनीं वसुमतीमिव दत्तकरां सह महिषीगणेन विभुरेक इवानुभवन् ।
यदुभिरनन्ततार्क्ष्यपृतनेशनिभैस्सहितो निजपदमस्मरन्निह निवासमरोचयत ॥ ९० ॥

उपचितचित्रधर्ममुपशान्तविपक्षभयं मुदितवधूजनं स मुखरं निगमध्वनिभिः ।
बहुविधरत्नशालि बहुमान्यसमग्रगुणं वलयसमं भुजस्य वसुधावलयं बुभुजे ॥ ९१ ॥

अनितरजनलभ्यां प्रीतिमासेदुषीभिः सुचिरमनुबभूवे स्वर्गमोक्षातिशायी ।
निरुपधिकरसाब्धिं निर्विशन्तीभिराद्यं कलयुवतिभिरित्थं कोऽपि शृङ्गारभूमा ॥ ९२ ॥

सहजबलसमेतः शक्रपूर्वैरजय्यः समुदितविषमास्त्रस्तादृशानन्दहेतुः ।
अविदितरचनेन स्वेन पार्थाय गीतः स्वयमजनि स कामः कोऽपि धर्माविरुद्धः । ९३ ॥

स्वपदनलिनभाजां स्वर्गमोक्षौ यथार्हं करणविगमकाले कल्पयिष्यन् क्रमेण ।
मधुरिपुरिह नूनं मन्दपुण्यैरलभ्यौ समतनुत विहारैस्तावुभौ संप्रयुक्तौ ॥ ९४ ॥

नारीदृष्ट्या नियमितधियो नाकनाथेश्वरत्वं संभोगे च प्रवणमनसः शाश्वतं ब्रह्मचर्यम् ।
अत्रैकस्यां पुरि निवसतः सर्वलोकाधिपत्वं निध्यायन्तस्त्वरितमतरन् दुस्तरां तस्य मायाम् ॥ ९५ ॥

आसीदेवं परिणतमधि(तिमति)द्वारकं द्वापरान्ते व्यासप्रख्याविभजनभवद्वेदशाखोपमानम् ।
चिन्तातीतं यदुपतिमनःप्रीतिचिन्तामणीनामेकं तासां भवरसभुजां भाग्यमेकातपत्रम् ।। ९६ ।।

गुरुभिरनघचित्तैराहितोदारभूमा सुरभितरसमेतत् सूनृतं वेङ्कटेशः ।
व्यतनुत यदुवीरप्रीतिमिच्छन् प्रभूतां कविकथकमृगेन्द्रः क्षेमदं काव्यरत्नम् ।। ९७ ।।

इति श्रीकवितार्किकसिंहस्य सर्वतन्त्रस्वतन्त्रस्य श्रीमद्वेदान्ताचार्यस्य कृतिषु यादवाभ्युदयकाव्ये चतुर्विंशः सर्गः ।

समाप्तश्च ग्रन्थः ॥

॥ श्रीरस्तु ॥

श्रीमत्प्रणतार्तिहरवरदपरब्रह्मणे नमः ।

श्रीमते हयग्रीवाय नमः । श्रीमते रामानुजाय नमः ।

श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः ।

॥ श्रीमद्वेदान्तदेशिकग्रन्थमाला ॥

कवितार्किकसिंहसर्वतन्त्रस्वतन्त्रश्रीमद्वेदान्ताचार्यविरचितम्

॥ संकल्पसूर्योदयनाटकम् ॥

श्रीमान्वेङ्कटनाथार्यः कवितार्किककेसरी । वेदान्ताचार्यवर्यो मे संनिधत्तां सदा हृदि ॥

प्रथमोऽङ्कः

यद्भक्तिप्रचयात्मके दिनमुखे दृष्टिक्षमः क्षेत्रिणः क्षिप्रं संसृतिशर्वरीं क्षिपति यत्संकल्पसूर्योदयः ।
तत्त्वैरस्त्रविभूषणैरधिगतस्वाधीननित्योन्नतिः श्रीमानस्तु स मे समस्तविपदुत्ताराय नारायणः ॥ १ ॥

लक्ष्ये यत्र श्रुतिमितगुणाकृष्टिलब्धावधानैः प्रत्यग्बाणः प्रणवधनुषा सत्त्ववद्भिः प्रयुक्तः ।
मध्येवक्षः स्फुरति महसा पत्रलः कौस्तुभात्मा पद्माकान्तः स भवतु दयादुग्धसिन्धुः श्रियै वः ॥ २ ॥

(नान्द्यन्ते) **सूत्रधारः**— आदिष्टोऽस्मि निखिलसुरासुरकोटीरकोटीमणिनिकरनीराजितपादपीठस्य शरणागतपरित्राणसप्ततन्तुदीक्षितस्य सरसीरुहवासिनीसहचरितधर्मणः संसरणदवदहनतापनिर्वापणवलाहकस्य सर्वेश्वरस्य भगवतः श्रीरङ्गवृषगिरिसत्यव्रतयदुगिरिपुरुषोत्तमपाण्डुरङ्गप्रभृतिषु दिव्याभिव्यक्तिप्रदेशेषु यथाभिमतयात्रोत्सवसेवाहेवाकविहितगतागतचटुलचरणनलिनधूलीपटलपवित्रितक्ष्मातलैः यदृच्छया मरुद्वृधान्तरीपमध्यमध्यासीनैः शेषशेषाशनगरुडनिर्विशेषैः अशेषजनसंभावनीयैः असंभवदवद्यगन्धैः अभिजनविद्यासमुचितसदाचारशीलशालिभिः अनादिमायामहावर्तबंभ्रम्यमाणबाह्यकथकरम्भावनमथनगन्धसिन्धुरैः अधिजिगमिषितमुक्तिघण्टापथैः अखण्डदिङ्मण्डलशिखण्डकैः औपनिषदरहस्योपदेशदेशिकैः अवगतसकलकलाकलापैः अत्रभवद्भिरार्यमिश्रैः । यदुत—

ललितमनसां प्रीत्यै बिभ्रद्रसान्तरभूमिकामनवमगुणो यस्मिन्नाट्ये रसो नवमः स्थितः ।
जननपदवीजङ्घालार्तिच्छिदा(दानु)नृगुणीभवन्नटपरिषदा तेनास्वादं सतामुपचिन्वति ॥ ३ ॥

परिगृहीता च मया भरतमतोपाध्यायस्य सन्मार्गवर्धनस्यान्तेवासिनः सन्तोषपालकनामधेयस्य शैलूषचक्रवर्तिनः

पुत्रेण, प्रतिभटकुशीलवकुञ्जरकण्ठीरवेण वैकुण्ठविनोदिना सप्रतिज्ञं विदुषामाज्ञा। दिव्यप्रयोगदिदृक्षादत्तक्षणा विचक्षणाश्च समुदिताः सामाजिकाः। तथा हि—

अवधारितनाट्यदेशिमार्गैरसमीचीनपराङ्मुखैरमीभिः। भरतागमदैवतैरिवैषा परिषत्संप्रति भासते महद्भिः॥

तदहमशेषविद्यास्थानसम्पदुपलम्भिनीमभूतपूर्वबहुविधभूमिकापरिग्रहेऽप्यतिरस्कृतपारम्यामनवबोधजलधिकुक्षिंभरीमनन्यभक्त्युन्मीलिनीमादिमां देवतामभिगच्छामि।

प्राची सन्ध्या काचिदन्तर्निशायाः प्रज्ञादृष्टेरञ्जनश्रीरपूर्वा।

वक्त्री वेदान्भातु मे वाजिवक्त्रा वागीशाख्या वासुदेवस्य मूर्तिः॥ ५॥ (अञ्जलिं बद्ध्वा)

देवो नः शुभमातनोतु दशधा निर्वर्तयन्भूमिकां रङ्गे धामनि लब्धनिर्भररसैरध्यक्षितो भावुकैः।

यद्भावेषु पृथग्विधेष्वनुगुणान्भावान्स्वयं बिभ्रती यद्धर्मैरिह धर्मिणी विहरते नानाकृतिर्नायिका॥

(मुहूर्तमिव स्थित्वा ध्यानमभिनीय सोल्लासम्) सोऽहमिदानीं स्वाधीनसर्वतत्त्वसत्ताकस्य स्वतन्त्रदैवतस्य कृपया कटाक्षितः।

श्रुतिकिरीटविहारजुषा धिया सुरभितामिह नाटकपद्धतिम्।

मुहुरवेक्ष्य विवेकमुपघ्नयन्मतमपश्चिमयामि विपश्चिताम्॥ ७॥

(नेपथ्याभिमुखमवलोक्य) आद्रियतां तावदियमार्यया रङ्गभूमिः। (प्रविश्य)

नटी— अय्य, एसम्हि, आणविज्जउ पिअप्पेसणो, एसो परिअणो। [आर्य, एषास्मि। आज्ञाप्यतां प्रियप्रेषण एष परिजनः।]

सूत्रधारः—अपि नाम सत्त्वोपपन्नसामाजिकसमादिष्टनाटकसाधनसमुचितभूमिकापरिग्रहे संनह्यन्ति कुशलाः कुशीलवाः।

नटी— करचलणदिट्ठिकप्पा खु एदे अय्यस्स। किं ण तुह चिन्तिए तुरन्ति? एदं उण परिपुच्छम्मि किंणामअं कीरिसं रूवअं अहिणेदुं आरद्धंति। [करचरणदृष्टिकल्पाः खल्वेते आर्यस्य। किं न तव चिन्तिते त्वरन्ते? इदं पुनः परिपृच्छामि किंनामकं कीदृशं रूपकमभिनेतुमारब्धमिति।]

सूत्रधारः— आर्ये, किं न जानासि सङ्कल्पसूर्योदयाख्यं नायकीकृतविवेकं नवीनं नाटकम्।

भावं विदन्ति परमत्र परावरज्ञाः प्रज्ञाधनाः प्रगुणनूतनसंविधानम्।

यस्मिन्गुणास्तनुभृतः सदसत्प्रकाराः पात्रीभवन्त्यनुगुणैरधिदैवतैः स्वैः॥ ८॥

अपि च, **विवेकप्रागल्भ्यस्फुरितरणवीरव्यतिकरः परब्रह्मोदन्तप्रकटितदयावीरविभवः।**

प्रबुद्धक्षेत्रज्ञस्थितिघटितशान्ताकृतिरभूत्प्रयोगश्चित्रोऽयं भवरसभुजामप्यभिमतः॥ ९॥

अमुष्य तावदतिशयोक्तावधिमपि न संभावयामि। कतिकति न सन्त्यकूपारे शङ्खाः? किं ते परिष्कृतपुरुषोत्तमपाणिपद्मः पाञ्चजन्यः? किं च,

ये लोकानिह वञ्चयन्ति विरलोदञ्चन्महःकञ्चुकास्ते तिष्ठन्तु महद्गृहेषु मणयः किं तैरिदं चिन्त्यताम् ।
श्रीवत्सप्रतिवेशदीपरुचिना सार्धं किमाभाष्यते पद्मोल्लासनदर्पणेन मणिना ग्रन्थेषु रत्नेष्वपि ॥ १० ॥

इतश्चायमतीव बहुमन्तव्यः ।

अपदिश्य किमप्यशेषगुप्त्यै निगमान्तेषु निरूढगौरवेण ।
प्रविभक्तहिताहितः प्रयोगः कविना कारुणिकेन कल्पितोऽसौ ॥ ११ ॥

नटी— अय्य, कस्स उण कइणो पओओ एसो, जत्थ बहुमाणेण अम्हेसु वि पअडिअपक्खवाआ एसा परिसआ ? [आर्य, कस्य पुनः कवेः प्रयोग एषः, यत्र बहुमानेन अस्मास्वपि प्रकटितपक्षपातैषा परिषत् ?]

सूत्रधारः—आर्ये किं न श्रुतमिदं ते ? अस्ति खलु सकललोकसंभावनीयस्य विश्वातिशायिनो विश्वामित्रगोत्रभूषणस्य विशुद्धविद्याविहारपुण्डरीकस्य पुण्डरीकाक्षसोमसुत्संभवस्यानन्तगुणशेवधेरनन्तसूरेरात्मसंभवः श्रीरङ्गराजदिव्याज्ञालब्धवेदान्ताचार्यपदः कवितार्किकसिंह इति प्रख्यातगुणसमाख्यः छात्रजननिबद्धजैत्रध्वजप्रसाधितदशदिशासौधः सर्वतन्त्रसङ्कटप्रशमनविशङ्कटमतिः श्रीमद्वेङ्कटनाथो नाम कविः ।

गौडवैदर्भपाञ्चालमालाकारां सरस्वतीम् । यस्य नित्यं प्रशंसन्ति सन्तः सौरभवेदिनः ॥ १२ ॥

अन्येन्द्रकं भुवनमन्यदनिन्द्रकं वा कर्तुं क्षमे कविरभूदयमन्ववाये ।
जन्म द्वितीयमृषिभिः कथितं यतः सा देवी च विश्वजननी यदनन्यगोत्रा ॥ १३ ॥

अपि च, वित्रासिनी विबुधवैरिवरूथिनीनां पद्मासनेन परिचारविधौ प्रयुक्ता ।
उत्प्रेक्ष्यते बुधजनैरुपपत्तिभूम्ना घण्टा हरेः समजनिष्ट यदात्मनेति ॥ १४ ॥

स च, विंशत्यब्दे विश्रुतनानाविधविद्यस्त्रिंशद्वारं श्रावितशारीरकभाष्यः ।
श्रेयः श्रीमान्वेङ्कटनाथः श्रुतिपथ्यं नाथप्रीत्यै नाटकमर्घ्यं व्यधितैतत् ॥ १५ ॥

नटी— अय्य, कहं णाम एअस्स एअन्तणिअमन्तविआणसन्दिअमाणसस्स कक्कसअरतक्ककुलिसणिस्तुठिअपासण्डदुमसण्डा भारई अम्हारिसकेलिजोग्गिअं रूपअं कुणज्ज ? [आर्य, कथं नाम एतस्य एकान्तनिगमान्तवितानसन्दितमानसस्य कर्कशतरतर्ककुलिशनिस्त्रुटितपाषण्डद्रुमषण्डा भारती अस्मादृशकेलियोग्यं रूपकं कुर्यात् ?]

सूत्रधारः— (सान्तर्हासम्) यदेतदुभयमार्या पर्यनुयुङ्क्ते, अत्र तावदादौ किमेनमप्रवृत्तनिखिलकरणव्यापारमनुभवैकतानमानसमत्यन्तनिभृतावस्थं निबद्धारमवधारयसि । अथापि ब्रूमः ।

मनुव्यासप्राचेतसपरिषदर्हा क्वचिदियं सुधासिक्ता सूक्तिः स्वयमुदयमन्विच्छति जने ।
निरुन्ध्युः के विन्ध्याचलविकटसन्ध्यानटजटापरिभ्रान्ता पङ्गोरुपरि यदि गङ्गा निपतति ॥ १६ ॥

अन्यदपि निध्यायतु भवती ।

गम्भीरभीषणगतिर्गिरिखण्डनादौ चूडापदं पशुपतेरपि घूर्णयन्ती ।
स्वादुप्रसन्नसुभगानि वसुंधरायां स्रोतांसि दर्शयति किं न सुरस्रवन्ती ॥ १७ ॥

नटी— (सानन्दम्) जुत्तं एव्व एदं वाहिदं अय्यस्स। तह वि सन्तो णाम रसो णत्थित्ति गन्धव्वाअमदेसिएहिं, समत्थिज्जइ । ता अत्थ कहं तारिसस्स रसस्स णिवेसो ? [युक्तमेवैतद्व्याहृतमार्यस्य। तथापि शान्तो नाम रसो नास्तीति गन्धर्वागमदेशिकैः समर्थ्यते । तस्मादत्र कथं तादृशस्य रसस्य निवेशः ?]

सूत्रधारः— (सावज्ञावहित्थम्) आर्ये न खलु संभावयामि तानहं भरतमतपारदृश्वनः । (विमृश्य)

अथवा तादृशान्सभ्यान्मत्वा जगति दुर्लभान् । शङ्के शान्तिरसोल्लासमशक्यमभिमेनिरे ॥ १८ ॥

अपि च, असभ्यपरिपाटिकामधिकरोति शृङ्गारिता परस्परतिरस्कृतिं परिचिनोति वीरायितम् ।

विरुद्धगतिरद्भुतस्तदलमल्पसारैः परैः शमस्तु परिशिष्यते शमितचित्तखेदो रसः ॥ १९ ॥

नटी— होदु णाम, सणअसणन्दणादिमुणिअणसङ्गहीदो सो वि तारिसो रसो। तहवि कहं णिप्पन्दणिहिलकरणणिप्पादणिज्जजोअप्पहाणो एसो सव्वजणपेक्खणिज्जेण णाडअउत्तन्देण संपाइज्जइ ? [भवतु नाम सनकसनन्दनादिमुनिजनसंगृहीतः सोऽपि तादृशो रसः। तथापि कथं निष्पन्दनिखिलकरणनिष्पादनीययोगप्रधान एष सर्वजनप्रेक्षणीयेन नाटकवृत्तान्तेन संपाद्यते ?]

सूत्रधारः— आर्ये, मैवं वादीः । न हि वयमवधूतनिखिलधर्माणामलेपकानां मतमभिनेष्यामः, येनैवमाशङ्कसे । सन्ति खलु भगवता गीताचार्येण सहस्रशः प्रतिपादिताः सात्त्विकेन त्यागेन परिकर्मिता निवृत्तिधर्मपद्धतिनियता विविधा व्यापाराः, यदभिनयेन रङ्गोपजीविनामाजीवावकाशः। अपि चेदं निशमयतु निशामयतु वा नाट्यवैभवं भवती। श्रूयते हि—

न तच्छास्त्रं न सा विद्या न तच्छिल्पं न ताः कलाः । नासौ योगो न तज्ज्ञानं नाटके यन्न दृश्यते ॥२०

नटी— अइदुक्करमारद्धं तुह्मेहिं। अहं उण इत्थिआसभावघुण्णन्तहिअआ मच्छरग्गहगहिआदो पडिपक्खपण्डिअजणादो भअकम्पिअह्मि । [अतिदुष्करमारब्धं युष्माभिः । अहं पुनः स्त्रीस्वभावघूर्णमानहृदया मत्सरग्रहगृहीतात्प्रतिपक्षपण्डितजनात् भयकम्पिताऽस्मि ।]

सूत्रधारः— अलं कातर्येण । अद्य खल्वस्माकमभिमुखं भागधेयम्। तथा हि—

लक्षणसमृद्धिरनघा रसपरिपोषश्च सहृदयग्राह्यः । संपतति नाटकेऽस्मिन्स एष शैलूषसुकृतपरिपाकः ॥ २१

किं च, विद्यासंपन्निधिरवहितो वेङ्कटेशः कवीन्द्रः सिद्धारम्भश्चिरमभिनये मामकः पात्रवर्गः ।

प्रख्यातेयं परिषदनघा पक्षपातानभिज्ञा रामादीनां कुलधनमिदं रङ्गतां याति रङ्गम् ॥ २२ ॥

अन्यच्च भवत्या भावनीयम् ।

शमधननिधिं सत्त्वप्रायं प्रयोगमयोगिनः स्वगुणवशतः स्तोतुं यद्वा चरित्रतु निन्दितुम् ।

किमिह बहुभिः किं नश्छिन्नं न विश्वमनीश्वरं तदुपनिहिता जाग्रत्येवं चतुर्दश साक्षिणः ॥ २३ ॥

नूनमतर्कितोपनता अप्यचिरद्रुतिवदारम्भनियतावसाना मनीषिणामीर्ष्योदयः । यद्वा,

मौनं बिभ्रतु मत्सरेण नमितास्तूर्णं त एव ध्रुवं कालोन्निद्रकदम्बगोलवपुषः कम्पस्फुरन्मौलयः ।

किंचिद्व्रीडितकुञ्चिताक्षमवशादुत्तानदत्ताननाः प्रस्तोष्यन्त्यवधि प्रयोगपदवीसारस्यसारस्य नः ॥२४॥

सन्तु वा निरन्तरनियमितमत्सरनीरन्ध्रहृदया निर्विकाराः । तथापि सर्वथा तावत्—

उपवेदमुदारधीः स्वनाम्ना भरतः सूचितभावरागतालम् ।

यमुदाहरति स्म विश्वगुप्त्यै तदभिज्ञैरबहिष्कृता वयं स्मः ॥ २५ ॥

नटी— अय्य, एव्वं एदं । तहवि सुअगुरुएसु बहुसु विरुद्धेसु छिद्दं गवेसन्तेसु कहं अप्पमत्तेहिं अम्हेहिं पडिण्णादं णिव्वहणिज्जं ? [आर्य, एवमेतत् । तथापि श्रुतगुरुकेषु बहुषु विरुद्धेषु छिद्रं गवेषयत्सु कथमप्रमत्तैरस्माभिः प्रतिज्ञातं निर्वहणीयम् ?]

सूत्रधारः— अयि परगुणसंतोषिणि, श्रुतबाहुल्ये तव केयमास्था ? अथवा अवधारितपरमार्थानामप्यवगतसंवादनार्थमुत्तरोत्तरं परिप्रश्नाः प्रवर्तन्ते । भवतु नाम । विशुद्धविद्यांस्तावदभिमन्यस्व । दृश्यते हि—

भूयसीरपि कलाः कलङ्किताः प्राप्य कश्चिदपचीयते शनैः ।

एकयापि कलया विशुद्धया योऽपि कोऽपि भजते गिरीशताम् ॥ २६ ॥

तदहमिदानीं पराशरपाराशर्यादिबहुमतामबहुमतदुर्विनीतजनवृत्तिमनवरतपरिचितगान्धर्वविद्याविनोदनप्रसादितपरमपुरुषामेतां परिषदमेकतानयामि । (सप्रश्रयमञ्जलिं बद्ध्वा)

विवेकप्रारम्भे विमतमतभङ्गप्रयतने मुमुक्षासंसिद्धौ मुरमथनयोगे च सफले ।

मुखादीन्निध्यातुं निभृतमिह नाट्ये कृतमुखैर्भवद्भिः स्थातव्यं भरतमतधौरेयमतिभिः ॥ २७ ॥

(नेपथ्ये) **समयनियतैः प्रयोगैस्सत्पथसीमामनुज्झतो विदुषः । किरणैरिव दिवसकृतः क्षिप्यन्ते तामसारम्भाः ॥**

सूत्रधारः— (कर्णं दत्वा सानन्दम्) आर्ये, सम्यगवधार्यतामस्मद्वृत्तिमापवर्गिकवृत्तिं च तन्त्रयन्तीयमौद्धातिकी गीतिः ।

ततश्च, **दुर्जनं प्रतिपक्षं च दूरदृष्टिरयं जनः । विवेकश्च महामोहं विजेतुं प्रभविष्यतः ॥ २९ ॥**

(नेपथ्ये) कः खल्वसौ कुशीलवकुलाङ्गारः करतलकलितकठोरमधुरधन्वनि सुरभिसुकुमारचितपुङ्खे विलासितनिखिलवैरिजने जीवति, सकलसुरासुरमुनिमनुजचित्तवृत्तिसार्वभौमस्य दुर्मतिसहधर्मचारिणो रणरङ्गमहानटस्य देवस्य महामोहस्य विवक्षानर्हं किमपि विपक्षसकाशादाशंसते ?

सूत्रधारः— (सभयसंभ्रमं परिवृत्य पश्यन्) आर्ये, कोऽयममर्षसंप्लवादभ्यधिकलोहिताक्षः ससहाय इतोऽभिवर्तते ? आः ! कष्टमवधारितम् । अयं हि—

अपवर्गविरुद्धेषु त्रिषु वर्गेषु तिष्ठताम् । प्रधानपुरुषार्थस्य पश्चिमस्याधिदैवतम् ॥ ३० ॥

किं च, अर्धावशेषितमहेश्वरपौरुषोऽयं वर्गं तृतीयमवधीरयतां विनेता ।

रत्या सलीलपरिरम्भणलोलगत्या पुष्पायुधः पुलकितैकभुजोऽभ्युपैति ॥ ३१ ॥

तदिह वयं त्वरितमपसृत्य कालोपपन्नकामोत्सवविहारसङ्कुले जीवलोके संवलितगुप्तवृत्तयः समनन्तरकरणीयमाचरामः ॥

इति निष्क्रान्तौ ।] ॥ इति प्रस्तावना ॥

[ततः प्रविशति वसन्तदत्तहस्तः कान्तासमेतः कामः ।]

कामः— (कः खल्वित्यादि पुनः पठित्वा) रे, रे, भरतकुलपांसन,

दरनमितमनोज्ञभ्रूलताचापभाजां तरलहृदयलक्ष्ये तादृशस्नेहदिग्धे ।
कुवलयनयनानां कूणिते लोचनास्त्रे शरणयतु विवेकः कां दिशं कांदिशीकः ॥ ३२ ॥

वसन्तः— (स्वगतम्) उत्पथमनोरथोऽयं उपचितमदो विषमबाणः । अहं पुनरपुनरावृत्तिवर्तनीपथिकानामातिवाहिकगणे परिगणितोऽपि न सहसा परित्यक्तुं शक्नोमि चिरंतनं चित्तजन्मसौहार्दम् । (प्रकाशम्) सखे मकरध्वज, एवमेतत् । अहं पुनर्महाराजस्य महामोहस्य माङ्गलिकं विवेकवित्रासनं भावत्कं महोत्सवं प्रक्रमयामि । पश्यतु भवान् ।

चूडावेल्लितचारुहल्लकभरव्यालम्बिलोलम्बकाः क्रीडन्त्यत्र हिरण्मयानि दधतः शृङ्गाणि शृङ्गारिणः ।
तन्वङ्गीकरयन्त्रयन्त्रणकलातन्त्रक्षरद्भस्त्रिकाकस्तूरीपरिवाहमेदुरमिलज्जम्बाललम्बालकाः ॥ ३३ ॥

कामः— साधु, वसन्त, साधु । विशेषतश्चैतत् सर्वथा विजित एवासौ विवेकहतकः, यदयमवधीरितत्रिविष्टपविहारकान्तारेषु मरुद्वृधोपान्तभागेषु महोत्सवारम्भः । इह च,

उन्निद्राम्बुजवाटिकामुभयतो रोधोनिरोधोल्लसत्स्रोतःसंभृतसारणीशतकृतस्वच्छन्दकच्छाप्लवाम् ।
खेलच्चोलवधूविधूतकबरीशैवालितामन्वहं पश्येम प्लवमानहंसमिथुनस्मेरां कवेरात्मजाम् ॥ ३४ ॥

रतिः— अय्यउत्त, आपाअमहुरो एसो महूसवो । एण्हिं किळ अम्हकुलसामिणो महामोहस्स अणिवारणिज्जेण केण वि विहिणा अमोहारम्भो विवेओ दुज्जओ पडिपक्खोत्ति दूमिअं मे हिअअं । [आर्यपुत्र, आपातमधुर एष महोत्सवः । इदानीं किल अस्मत्कुलस्वामिनो महामोहस्यानिवारणीयेन केनापि विधिना अमोघारम्भो विवेको दुर्जयः प्रतिपक्ष इति धूमितं मे हृदयम् ।]

कामः— बाले, विषमशरजीवितेश्वरि, विलासिनीदेवते, किमिति नाम समग्रबलजेतव्यलब्ध्या संतोष्टव्येऽपि भावितस्त्रीचापला विवेकवैभवं वर्णयसि ? पश्यतु भवती,

करधृतललितेक्षुधन्वनो मे भ्रमरगुणार्पितपुष्पमार्गणस्य ।
मरुदनलशरोऽपि मेरुधन्वा क्षणमतिलङ्घितशासनः कथं स्यात् ॥ ३५ ॥

वसन्तः— सखि, सत्यमेवैतत् । मा खल्विदं विकत्थनं मंस्थाः । न हि जगति भवति मशको मातङ्गस्य प्रतिस्पर्धी । अथवा न खलु भवती विश्ववृत्तान्तवैदेशिकी । दृष्टचर एव हि त्वत्प्रियस्यासौ वीरायितवृत्तान्तः । तथा हि,

वहति महिलामाद्यो वेधास्त्रयीमुखरैर्मुखैर्वरतनुतया वामो भागः शिवस्य विवर्तते ।
तदपि परमं तत्त्वं गोपीजनस्य वशंवदं मदनकदनैर्न क्लिश्यन्ते कथं त्वितरे जनाः ॥३६॥

कामः— साधु, वसन्त, साधु । कालानुरूपवादी खल्वसि ।

विश्वं युवतिसात्कर्तुं भवता दत्तसायके । विवेकः किं नु वर्तेत विपक्षे मयि संस्थिते ॥ ३७ ॥

रतिः— अय्यउत्त, एव्वं एदं । तहवि विसमट्ठिरसंठाणवेरग्गदुग्गपडिट्ठिओ अप्पमत्तेहिं समदमप्पमुहेहिं अमच्चेहिं अभिरक्खिओ सअं असहाअसूरो अणवाअसाहसो अ विपक्खो किण्णाम कइआ काहिइत्ति कलुसिअहिअअम्हि । [आर्यपुत्र, एवमेतत् । तथापि विषमस्थिरसंस्थानवैराग्यदुर्गप्रतिष्ठितोऽप्रमत्तैः शमदमप्रमुखैरमात्यैरभिरक्षितः स्वयमसहायशूरोऽनपायसाहसश्च विपक्षः किं नाम कदा करिष्यतीति कलुषितहृदयाऽस्मि ।]

कामः— अयि भीरु, अलमतिशङ्कया । नूनं विपक्षपक्षपातिबालिशजनविप्रलब्धा स्वयूथ्यवैभवं न निर्धारयसि । पश्य तावद्विश्वविजयिनस्त्वत्प्रियस्य मे जगत्त्रयप्रसिद्धं जैत्रमुपकरणम्—

वपुरप्रतिमं नितम्बिनीनां दृढसौन्दर्यगुणं दरावनम्रम् । श्रवणावधिनेत्रचित्रपुङ्खं धनुरावं मम मुष्टिमेयमध्यम् ॥

अपि च, **शैलीं विलोपयति शान्तिमधःकरोति व्रीडां व्युदस्यति विरक्तिमपह्नुते च ।**

कर्णामृतं किमपि तत्कलभाषिणीनां नामापि किं न विकरोति निशम्यमानम् ॥ ३९ ॥

वसन्तः— ननु कैमुतिकमेतत्, यदिदं योषितां यदृच्छाकीर्तनश्रवणादिकमपि चित्तसंक्षोभहेतुरिति ।

तिष्ठतु गुणावमर्शः स्त्रीणामालोकनादिभिः सार्धम् । दोषानुचिन्तनार्था स्मृतिरपि दूरीकरोति वैराग्यम् ॥

अपि च प्रभूतमदमेदुरात्मनो विषयाटवीषु विविधासु धावतः ।

स्वबलेन हन्त मनसो निवर्तनं बिसतन्तुनेव सुरदन्तियन्त्रणम् ॥ ४१ ॥

रतिः— अय्यउत्त, दिढभूमिविब्भमसमुम्मूलणक्खमाणं जोईसराणं दिट्ठिं परिहरन्तेण तुए परक्कमणिज्जं । [आर्यपुत्र, दृढभूमिविभ्रमसमुन्मूलनक्षमाणां योगीश्वराणां दृष्टिं परिहरता त्वया पराक्रमणीयम् ।]

कामः—(विहस्य) प्रिये, पश्यामि चक्षुषीव ते चेतस्यपि कातर्यम् । योजयामि खल्वहं योगीश्वरानपि युवतियोगीश्वरपादे ।

सुभगपरुषैर्मदस्त्रैः कीलितमन्योन्यकवचितैकार्धम् ।

किं न विदितं भवत्या किमपि मिथःस्यूतजीवितं मिथुनम् ॥ ४२ ॥

रतिः— अय्यउत्त, अवहारिअं मए तुह माहप्पं । दाणिं उण दीहबुद्धिबळेण देव्वदिण्णहत्थेण जमणिअमप्पमुहबहुसहाअसंपण्णेन अहण्डुच्चाहप्पहुत्तणमन्तसत्तिणा सत्तुणा कहे किं होज्जत्ति पबळपवणाहआ कअळिएव्व तरळअरम्हि । पसिद्धं खु पण्णाबळं मोक्खपेरन्ताणं अइदुक्कराणं सिद्धीणं साहणं त्ति । [आर्यपुत्र, अवधारितं मया तव माहात्म्यम् । इदानीं पुनः दीर्घबुद्धिबलेन दैवदत्तहस्तेन यमनियमप्रमुखबहुसहायसंपन्नेन अखण्डोत्साहप्रभुत्वमन्त्रशक्तिना शत्रुणा कदा किं भवेदिति प्रबलपवनाहता कदलिकेव तरलतरास्मि । प्रसिद्धं खलु प्रज्ञाबलं मोक्षपर्यन्तानामतिदुष्कराणां सिद्धीनां साधनमिति] ।

कामः— (सरोषहासम्) अयि मुग्धे, मञ्जुभाषिणि, गुञ्जन्मधुकरशिञ्जिनीसंहितविश्वलक्षविषमविशिखस्य नित्यविजयजागरूकस्य त्वत्प्रियस्य मे संनिधौ का पुनः प्रज्ञा, केन वा कस्य मुक्तिर्भवित्री, किमिति नाम मध्य इव भवत्या मानसेऽपि सौक्ष्म्यं नालक्ष्यते ? (विहस्य) प्रिये, हन्त ! विदितमेतत् नूनमिदानीं स्तनगतं स्थौल्यमेतदन्तरापि संक्रान्तमिति । अथवा अविचारितरमणीयमबलाजनस्वाभाव्यं भवत्यामपि वर्तते । संपश्यतां भवती,

मयादिष्टः क्रोधः प्रथयति किमप्यान्ध्यमथ च स्मृतिभ्रंशः सेद्धा विघटयति बुद्धिं सपदि सः ।
तया मुक्तः क्षेत्री तमसि गहने विन्दति लयं तथाभूते किं वा जनयति विवेको जडमतिः ॥ ४३ ॥

तदेवमसह्यवेगमस्मद्व्यूहं विवेकामात्याः शमदमादयो न प्रसहिष्यन्ते। स्वयं च दुर्जयो निखिलसुरासुरकोटीरविन्यस्तवामपादो महामोहः । न हि तरक्षुर्मृगराजस्य परिपन्थी ।

परस्य पुरुषस्यैव पञ्चभिश्च ममायुधैः । समयेषु विमथ्यन्ते सत्त्ववन्तोऽपि शत्रवः ॥ ४४ ॥

अपि च, **अलमिह विबुधाद्यैरागमग्राह्यवाचो मुनिपरिषदि धर्मान्गायतो मुक्तिहेतून् ।**
तपसि नियतवृत्तेस्तस्य देवस्य शान्तिं जनितयुवतिरत्नं दर्शयत्यूरुकाण्डम् ॥ ४५ ॥

रतिः—अय्यउत्त, संभावेमि सच्चं तुह भासिअं । अब्बम्हकीडं अत्पडिहअं खु तुह माहप्पं । एदं उण अण्णाअपुव्वं आणवेदु अय्यउत्तो । [आर्यपुत्र, संभावयामि सत्यं तव भाषितम् । आब्रह्मकीटमप्रतिहतं खलु तव माहात्म्यम् । एतत् पुनरज्ञातपूर्वमाज्ञापयत्वार्यपुत्रः ।]

कामः— किं तत् ?

रतिः— विवेअप्पहुदीणं महामोहप्पहुदीणं अ मिअन्दमाअङ्गाणं विअ किण्णिमित्तं वेरं त्ति । [विवेकप्रभृतीनां महामोहप्रभृतीनां च मृगेन्द्रमातङ्गानामिव किंनिमित्तं वैरमिति ।]

कामः— प्रिये, आकर्ण्यतामिदमादितः प्रभृति ।

त्रिगुणघटितादभोक्तुर्बुद्धिः स तदनुव्रता समयनियतोच्छ्रायं त्रेधा कुलं समजीजनत् ।
प्रथममिह तद्भोगद्वेष्यं विवेकपुरःसरं द्वितयमितरज्जुष्टं रागप्रमोहमुखं मिथः ॥ ४६ ॥

अत्र विवेकश्च महामोहश्च समानशीलाभिः प्रकृतिभिरभिषिक्तौ राजन्यौ । तयोरपि,

मोहस्य धर्मपत्नी दुर्मतिरपवर्गदोषदृष्टिमयी । विषयरसदोषदृष्टिः सुमतिरनन्या विवेकस्य ॥ ४७ ॥

रतिः—तदो तदो । [ततस्ततः ।]

कामः— ततश्च रजःप्रधाना रागादयः तमःप्रसूतेः संसारचक्रवर्तिनो महामोहस्य दैत्यानुकूलरक्षःकुलन्यायेन साचिव्यमाचरन्ति । सत्त्वसंभवं तु विवेककुलमसहायमल्पसारं च जगति वर्तते । जनकश्चास्माकं क्षेत्रज्ञः स्वयं मध्यस्थस्वभावोऽपि सहधर्मचारिण्या देव्या बुद्ध्या सहाद्य यावदस्मासु बहुलं दत्तदृष्टिः । तदिदमसहमाना नित्यनृशंसा विवेकादयः जातिवादिन इव स्वभङ्गमप्यनुमन्यमानाः पुरुषस्य भोगं तत्संवर्धकानस्मांश्च उत्सादयितुमीहन्ते । अस्मत्तातेन चानादिभुक्तायां प्रकृतौ विविधान्दोषानुद्धाट्य तातं च तस्यामुपजनितवैराग्यं केनचिदुपायेन विरचय्य महाप्रस्थानेनापुनरावर्तिनं कर्तुमारभन्ते । तथा मर्कटरक्षःपती महापातकिनौ सुग्रीवविभीषणौ स्वकुलोत्सादने प्रमाणयन्ति । न च तदारम्भसमये तातस्य दुर्दशा शक्या वर्णयितुम् । अयं खलु,

जात्यन्धः परदोषदृष्टिषु परीवादेषु मूकाग्रणीः बाधिर्यप्रथमाऽस्तारसरणिर्निन्दासमाकर्णने ।
स्त्रीप्रायः परदारसंग्रहविधौ तद्वत्पराऽर्जने संपद्येत समीक्षणेऽपि विकलः पापैर्विवेकादिभिः ॥ ४८ ॥

अत एवास्माभिरपि परित्यक्तसौभ्रात्रैः तेऽपि दुरात्मानो जिघांस्यन्ते । ततः प्रवृत्तिनिवृत्तिपद्धती समाश्रित्य वयं च ते च संयतिष्यामहे । तदा तु सत्त्वप्रधानं कुलं ज्योतिरिङ्गणज्योतिरिव द्युमणिकिरणैरस्माभिरभिभूयते ।

सौहार्दमित्थमनवाप्य सहोदराणामासीत्स्वमूलगुणभेदवशाद्विरोधः ।

एकप्रजापतिभुवामपि वैरबन्धः स्वात्मावधिः स्वयमुदेति सुरासुराणाम् ॥ ४९ ॥

रतिः— सन्तं पावं सन्तं पावं । पुत्ता एव्व पितुणो भोअं विणासेन्ति । तह कहं सोअरा एव्व इअरेअरविद्धंसणलंपटहिअआ होंति । णाह, किं ण होज्ज ताणं तुम्हाणं वि समरदुद्दसाणिवारणसाहणं सन्धी ? [शान्तं पापम्, शान्तं पापम् । पुत्रा एव पितुर्भोगं विनाशयन्ति । तथा कथं सोदरा एव इतरेतरविध्वंसनलम्पटहृदया भवन्ति ? नाथ, किं न भवेत् तेषां युष्माकमपि समरदुर्दशानिवारणसाधनं संधिः ?

कामः— मुग्धे, कथंचिदपि नात्र सन्धिः संभाव्यते ।

सतः सत्त्वविहीनानां सत्तयैवापराध्यतः । कथंकारं प्रतीकारः कल्पकोटिशतैरपि ॥ ५० ॥

प्रतिपुरुषविभक्तमूर्तिभेदा वयमितरे च मिथः प्रतीपवृत्ताः ।

क्वचिदधिकरणे समापतन्तः सुतनु दधीमहि वध्यघातकत्वम् ॥ ५१ ॥

न खल्वर्थकामपराणामस्माकं नारायणपरायणैः कथायामपि संगतिरुपपद्यते । किं च, यथाकथंचिदुपपद्यमानमपि अखण्डवैरिखण्डनपण्डितो महामोहः कथंचिदपि संधिं नानुमन्यते । अहं वा कथमसहायवीरस्तमनुमन्ये? न खलु क्षुधितोऽपि शार्दूलः कदाचिदपि शाद्वलमत्ति ।

रतिः— को उण तेहिं कुळघ्घेहिं महाबलाणं तुम्हाणं वि उम्मूलणे उवाओ संमन्तिओ ? [कः पुनस्तैः कुलघ्नैः महाबलानां युष्माकमप्युन्मूलने उपायः संमन्त्रित ?]

कामः— अयि भीरु, अनुद्घाटनीयमिदं राजरहस्यम् । विशेषतः स्त्रीषु ।

रतिः— (हस्तं संगृह्य) अय्यउत्त, साविदोसि मए पिअसहेण वसन्तेण अ । सच्चं विवरिज्जइ राअरहस्सम् । [आर्यपुत्र, शापितोऽसि मया प्रियसखेन वसन्तेन च । सत्यं विव्रियतां राजरहस्यम् ।

वसन्तः— (**स्वगतम्**) किमत्र विवरणीयम् ? दुष्परिहरः खलु अनिर्धारितकालो नियतिविपर्यासः । (**प्रकाशम्**) सखे मकरध्वज,

मनोरथसमर्थानां महामोहविरोधिनाम् । मन्त्रभेदनमस्माभिः कार्यं तत्परिपन्थिभिः ॥ ५२ ॥

कामः— प्रिये, कथयामि तर्हि । अस्ति खलु अनभिज्ञकुलसार्वभौमविवेकमूलाकर्तृत्वाभिमानादिनानाविधविषमदृष्टिसहकृतः कश्चिदसत्कुलाभिचारकाङ्क्षिभिः उपनिषदूषरनिष्ठैः कैश्चिन्निष्ठुरैः अनुष्ठीयमानो निवृत्तिसंज्ञको धर्मः, यन्निष्ठस्य पुरुषस्य परदोषदर्शनादिष्वन्धबधिरषण्डपङ्गुमूकादिवदत्यन्तमवसन्नावस्थानमाकर्ण्यते । तेन च निष्प्रतिक्रियेण केनचिदव(प)ग्रहेणेव पुरुषमाविशता बुद्धिः संगस्यते । तस्मात् लकि तत्संगमादसत्कुलप्रद्वेषदूषितहृदया प्रशान्तमधुरवेषप्रच्छन्ना भवरसभोगभैमरथी परभक्त्यपरपर्याया ब्रह्मराक्षसी प्रादुर्भविष्यति ।

तथा हि, गुणत्रेतोन्मेषक्रमपरिणतानन्तविकृतिः क्वचित्काले बुद्धिः कुलयुगलकूटस्थगृहिणी ।
अतिक्रूरात्यन्तप्रलयविधिदुर्मन्त्रपरुषां पुरा भीमाकारां सृजति परभक्तिं परवती ॥ ५३ ॥

ततश्च, प्रव्रज्यादियुता परत्र पुरुषे पातिव्रतीं बिभ्रती भक्तिः सा प्रतिरुद्धसर्वकरणा घोरं तपस्तप्यते ।
तुष्टा तेन जनार्दनस्य करुणा कुर्वीत तत्किङ्करं कंचित्कैटभकोटिकल्पमसुरं... (इत्यर्धोक्ते विरमति)

वसन्तः— (स्वगतम्) स खलु संकल्पसूर्योदयः, 'निर्मूलनस्त्वेष नः' इति शेषः । अन्यथा तु पूरयामि । (प्रकाशम्)
शेषं पुनर्दुर्वचम् ॥ ५४ ॥

रतिः— (सभयसंभ्रमम्) णाह, परिरक्ख परिरक्ख । [नाथ, परिरक्ष परिरक्ष] (इति भर्तारमाश्लिष्यति ।)

कामः— (गाढमुपगुह्य अभुक्तपूर्वमिव निर्वेशं नाटयन्, आत्मगतम्)

जनितवलयभङ्गे दत्तहारावमर्दे मुषितनिखिलखेदे मोहसंतोषहेतौ ।
सचकितपरिरम्भे सांप्रतं कातराक्ष्यास्त्यजति युगलचिन्तामङ्गयोरन्तरात्मा ॥ ५५ ॥

(प्रकाशम्) सखि, महामोहसैनिकधुरन्धरस्य मम प्रेयसी सती मा भैषीः । समाश्वसिहि, समाश्वसिहि । इदं खल्वैन्द्रजालिकनगरनिगरणप्रायमनिपुणनैगमिकरथ्यापुरुषनिर्मितं किमप्यैतिह्यम् । तथा हि,

कुवृत्तमिति कौक्कुटं व्रतमधिक्षिपद्भिस्तथा सुधाकरशतक्रतुप्रभृतिभिः स्वयं चस्खले ।
नदद्भ्रमरपङ्क्तिके नमति कार्मुके मामके विरक्तिगृहदेहलीं क इह दोहली वीक्षते ॥ ५६ ॥

तिष्ठन्तु च महाबला मन्त्रिवर्गाः,

प्रमादालस्यनिद्रादिविविधव्यूहविग्रहः । प्रज्ञावरणघोरात्मा मोहः केन विजेष्यते ॥ ५७ ॥

रतिः— (स्वगतम् ।) विहिवसेण विवरीअं भणिअं अय्यउत्तेण । (प्रकाशम्) होज्ज मङ्गलं महाराअस्स । [विधिवशेन विपरीतं भणितमार्यपुत्रेण । भूयान्मङ्गलं महाराजस्य ।]

वसन्तः— अयि मन्मथपत्नि मा स्म भैषीर्ननु मोहादिषु संस्थितेषु सत्सु ।
प्रकृतिं पुरुषः प्रपित्समानः प्रतिपद्येत विरक्तितो विमुक्तिम् ॥ ५८ ॥

रतिः—(आत्मगतम्) आः ! वसन्तभासिअं वि विवरीअं विअ दीसइ । [आः ! वसन्तभाषितमपि विपरीतमिव दृश्यते ।]
(प्रकाशम्) अय्यउत्त, किं विवेअस्स णत्थि विवेओ, अमच्चाणं वा तस्स समदमप्पमुहाणं ? पुरुसे खु पइदिं मोक्कूण गए अम्हाणं ताणं वि अविसेससुलहं अवसाणं । [आर्यपुत्र, किं विवेकस्य नास्ति विवेकः, अमात्यानां वा तस्य शमदमप्रमुखाणाम् ? पुरुषे खलु प्रकृतिं मुक्त्वा गते अस्माकं तेषामपि अविशेषसुलभमवसानम् ।]

कामः— एवमेतत् । अस्मदुन्मेषमसहमानाः पुनरेते पापाः प्रज्ञाचक्षुषि कचित्पुरुषे साक्षिणि कुलद्वयनूलकूलङ्कषासु कुहनासु गहनमीहन्ते । सर्वथा मूढचेतसश्चैते मोघकर्माणो भविष्यन्ति । यतः,

प्रसुप्तानपि युद्धेन सुग्रीवसुभटानिव । कर्मशक्तिरनुच्छेद्या पुनरुद्बोधयिष्यति ॥ ५९ ॥

(नेपथ्ये) कोऽसौ विपर्यस्तदृष्टिरनुग्रहैकनियतकौतुकानस्मानेव पापान् प्रलपति ? रे रे ! दुर्विनीत, दुराचार, निस्पन्दनिगलितकूटस्थानां नृशंसवृत्तीनां वः प्रतिक्षेपे पुरुषस्य निरस्तनिखिलदुःखनिरतिशयानन्दप्रापणे तदापि तद्धृद्धयनुप्रवेशेन स्वकुलसञ्जीवने च दनुजमथनदयाधीनवृत्तयो वयं प्रवर्तामहे । अस्ति चौपनिषदोऽयमुद्घोषः,

स्वाधीनसंसरणनाट्यनिरूढवृत्तेः संतोषितः प्रणतभूमिकयाऽस्य पुंसः ।
स्थाने विधास्यति विभुः स्थिरचिह्नभेदं क्रीडानटस्य भगवान्कृपया स्वसाम्यम् ॥ ६० ॥

ततश्च, रिपुमथनकृतं यशो महीयः पितृपरिरक्षणसंभृतश्च धर्मः ।
अभिमतघटनोद्भवश्च हर्षः सपदि विधास्यति संनिधिं स्वयं नः ॥ ६१ ॥

कामः— (सभयावहित्थमवलोक्य) प्रिये, मोहपरिपन्थिपक्षे मूर्धाभिषिक्तः स्वयमसौ स्वसहधर्मचारिण्या सुमत्या सहाभ्यमितीण उपसर्पति । अयं हि,

मुकुलयति विवित्सां मोहविध्वंसमिच्छन् विमृशति निगमान्तान्वीक्षते मोक्षधर्मान् ।
निशमयति च गीतां नित्यमेकान्तभक्त्या गुणपरिषदवेक्षी गुप्तमन्त्रो विवेकः ॥ ६२ ॥

अपि च, प्रत्यङ्मुखीं सुमतिदीप्तिमिह प्रचिन्वन् प्राप्तोदयोऽप्यमितरागवलोपपन्नः ।
क्षाम्यन्नहंकृतिमयीमवशो हिमानीं भास्वानसौ भजति विष्णुपदं विवेकः ॥ ६३ ॥

तन्न सांप्रतमस्माभिरप्राप्तसमयैरसहायैश्चारातिसंनिधावात्मानं प्रकाशयितुम् । [इति समित्रकलत्रो निष्क्रान्तः ।]

इति मिश्रविष्कम्भः ॥

[ततः प्रविशति राजा, सुमतिश्च ।]

राजा— (सविमर्शम्) प्रिये, समाकर्णितस्त्वया अनवधिकदुरितविषवनमूलभूतस्यामन्ददर्पस्य कन्दर्पवटोराटोपः ? यदसावशेषपापनिष्कृतौ प्रवर्तमानानस्मानेव पापारोपेण परिवदति । अथवा,

पश्यति परेषु दोषानसतोऽपि जनः सतोऽपि नैव गुणान् । विपरीतमिदं स्वस्मिन्महिमा मोहाञ्जनस्यैषः ॥

सुमतिः— अज्जउत्त, विरूपा खु जणा णिअमुहदोसं णिम्मळेसु वि दप्पणेसु समप्पन्ति । [आर्यपुत्र, विरूपाः खलु जना निजमुखदोषं निर्मलेष्वपि दर्पणेषु समर्पयन्ति ।]

राजा— देवि, सत्यमेतत् । यथार्थदर्शिनी यथादृष्टार्थवादिनी च भवती । किं च,

निर्धूतनिखिलदोषा निरवधिपुरुषार्थलम्भनप्रवणा । सत्कविफणितिरिव त्वं सगुणालंकारभावरसजुष्टा ॥ ६५

(विचिन्त्य) प्रिये, हन्त, निर्विकारपुरुषपीडया क्रीडन्त एते कामक्रोधलोभादयः सुपन्थानमास्थिताः, वयं पुनस्तमेव निश्रेयसे नियोजयितुं समस्तजनसांसिद्धिकसुहृदो भगवतस्तापत्रयाभिहतसर्वजनसंजीविनीं दयादृष्टिमावहन्तः कदध्वना प्रवृत्ताः । अहो ! महानयमुन्मत्तालापः । पश्य मे त्वया सह निर्वर्तनीयं परानुग्रहव्रतम् ।

महत्यारम्भेऽस्मिन्मधुरिपुदयासंभृतधृतिर्बहिष्कृत्यारातीन्सुमुखि बहिरन्तश्च भवतः ।
समाधावाधाय क्षपितवृजिनं क्षेत्रिणमहं परप्राप्त्या धन्यं परिणमयितुं प्राप्तनियमः ॥ ६६ ॥

सुमतिः— अय्यउत्त, कहं सो णिच्चणिम्मळमहाणन्दसअंपहो सव्वजणदंसणजोग्गसहावो पुरुसो महामोहेण माणमदमच्चरप्पमुहेहिं वि दुव्विणीएहिं दुव्वारगव्वसंकुळदुरिअमहोम्मिसंघाअसंघडणभीसणे दुरुखसाअरम्मि णिख्खित्तो [आर्यपुत्र, कथं स नित्यनिर्मलमहानन्दस्वयंप्रभः सर्वजनदर्शनयोग्यस्वभावः पुरुषः महामोहेन मानमदमत्सरप्रमुखैरपि दुर्विनीतैः दुर्वारगर्वसंकुलदुरितमहोर्मिसंघातसंघटनभीषणे दुःखसागरे निक्षिप्तः ?

राजा— प्रिये सूक्ष्मदर्शिनि, किं दृष्टमपह्नोतव्यम् ? आगमिकं वा न प्रत्येतव्यम् ? पश्यतु भवती ।

स्वतः प्राप्तं रूपं यदिह किल भावेषु तदपि त्यजन्तस्ते दृष्टा नियतिघटितोपाधिवशतः ।
प्रकृत्या तिष्ठन्ति ह्युपधिविगमे ते च तदसावनादिः संसारः पुरुषमुपरुन्धे गलति च ॥ ६७ ॥

सुमतिः— एव्वं एदं । तह वि कहं एआवन्तं काळं परमकारुणिएण देव्वेण लच्छीवल्लहेण दुस्सहदुख्खसअधूमिओ पुरुसो उवेख्खिओ ? [एवमेतत् । तथापि कथमेतावन्तं कालं परमकारुणिकेन देवेन लक्ष्मीवल्लभेन दुःसहदुःखशतधूमितः पुरुष उपेक्षितः ?]

राजा— किं न श्रूयते भवत्या—यदनादिनिजकर्मरूपाविद्योपरोधेन क्षेत्रज्ञोऽयमीश्वरेण क्षिप्तः संसरन्नवसरे तेनैव समुद्भियत इति ? यथा—

मिथःकलहकल्पनाविषमवृत्तिलीलादयापरिग्रहणकौतुकप्रथितपारवश्यः प्रभुः ।
स्वलक्षितसमुद्गमे सुकृतलक्षणे कुत्रचित् घुणक्षतलिपिक्रमादुपनिपातिनः पाति नः ॥ ६८ ॥

अत्र च, **सुखदुःखवाहिनीनां व्यत्ययविनिमयनिवर्तनानर्हे ।**
नियतक्रमे प्रवाहे निपतितमुत्क्षिप्य मोदते देवः ॥ ६९ ॥

सुमतिः— अय्यउत्त, अणादिम्मि गए काले अळद्धपुव्वो मोख्खो अणन्ते वि उवरिअणकालम्मि केण कहं लहिज्जत्ति सङ्काकळङ्ककब्बुरिअं मे हिअअं । [आर्यपुत्र, अनादौ गते काले अलब्धपूर्वो मोक्षः अनन्तेऽप्युपरितनकाले केन कथं लभ्यत इति शङ्काकलङ्ककर्बुरितं मे हृदयम् ।]

राजा—देवि विवेकवल्लभे, अनधिगतप्रमाणतर्कसरणिरिव कथमेवमाशङ्कसे ? अथवा,

कालस्वभावनियतियदृच्छादिषु वस्तुषु । कारणं किमिवात्रेति तापसैरपि तर्कितम् ॥ ७० ॥

इदमत्र तावदवधातव्यम् ।

कर्माविद्यादिचक्रे प्रतिपुरुषमिहानादिचित्रप्रवाहे तत्तत्काले विपक्तिर्भवति(बह)हि विविधा सर्वसिद्धान्तसिद्धा ।
तल्लब्धस्वावकाशप्रथमगुरुकृपागृह्यमाणः कदाचिन्मुक्तैश्वर्यान्तसंपन्निधिरपि भविता कश्चिदित्थं विपश्चित् ॥

स च मोक्ष्यमाणो मत्समक्षमादौ तावत् ,

दर्पोदग्रदशेन्द्रियाननमनोनक्तंचराधिष्ठिते देहेऽस्मिन्भवसिन्धुना परिगते दीनां दशामास्थितः ।
अद्यत्वे हनुमत्समेन गुरुणा प्रख्यापितार्थः पुमान् लङ्कारुद्धविदेहराजतनयान्यायेन लालप्यते ॥ ७२ ॥

अपि च, बहुलदुरितद्वारे ब्राह्मे पुरे परसंमतः(त) स्वमतिघटितस्वातन्त्र्यत्वादयन्त्रितचेष्टितः ।
विषमसचिवैः स्वे स्वे कार्ये विगृह्य विकृष्यते नरपतिरिव क्षीबो नानाविधैरयमिन्द्रियैः ॥ ७३ ॥

सुमतिः— अय्यउत्त, एव्वं हुदवहवेडिअघरगअं विअ अप्पाणं अप्पमत्तबुद्धी किं ण णिज्जिगमिसाए रक्खइ पुरुसो ? [आर्यपुत्र, एवं हुतवहवेष्टितगृहगतमिवात्मानमप्रमत्तबुद्धिः किं न निर्जिगमिषया रक्षति पुरुषः ?]

राजा— प्रिये सर्ववेदिनि, अनादिः खल्वयमलङ्घनीयो रागजलधिः ।

स्थिरत्रसविभक्तिमत्त्रिविधरागदृश्योदयं सुमृष्टमणिभित्तिवत्स्वयमभिद्यमानः पुमान् ।
त्रियुग्मगुणशिल्पिना त्रिगुणतूलिकाधारिणा विविच्य विनिवेशितं वहति चित्रमत्यद्भुतम् ॥ ७४ ॥

सुमतिः— (सविषादम्) इदि णाम उम्मत्तदसं पुरुसं बुद्धी पिअदमा किं ण बोहेइ ? [इति नाम उन्मत्तदशं पुरुषं बुद्धिः प्रियतमा किं न बोधयति ?]

राजा— प्रिये सूक्ष्मवादिनि, साऽपि खलु इदानीं स्वयंप्रकाशाऽपि सुप्तप्राया वर्तते । यथा,

पत्यौ दूरं गतवति रवौ पद्मिनीव प्रसुप्ता म्लानाकारा सुमुखि निभृता वर्तते बुद्धिरम्बा ।
मायायोगान्मलिनितरुचौ वल्लभे तुल्यशीला राहुग्रस्ते तुहिनकिरणे निष्प्रभा यामिनीव ॥ ७५ ॥

सुमतिः— अय्यउत्त, अइकरुणा इमा बुद्धिसहिअस्स पुरुसस्स बद्धदसा, एअस्स विउलदुःखजालविहॢळस्स वित्थरेण मोक्खागमं पकासेन्तो विसङ्कं मं कुणसु । [आर्यपुत्र, अतिकरुणेयं बुद्धिसहितस्य पुरुषस्य बद्धदशा, एतस्य विपुलदुःखजालविह्वलस्य विस्तरेण मोक्षागमं प्रकाशयन्विशङ्कां मां कुरुष्व ।]

राजा— देवि अनवरतशोभनाशंसिनि, निदानमिह निपुणमुपपादयन्प्रतिपन्नमेव भवतीं प्रत्यभिज्ञापयामि ।

दुरासेधस्थेम्ना दुरितपरिपाकेण भविनः प्रमाथी संसारः प्रशमरहितोऽयं प्रभवति ।
निरोधे तस्यैका निरुपधिककारुण्यघटितस्वतन्त्रेच्छाशक्तिः स्वयमुपधिमाधाय रमते ॥ ७६ ॥

सुमतिः— जइ मए वि सो उवाही सुणिअव्वो, ता मं अय्यउत्तो आणवेदु । [यदि मयाऽपि स उपाधिः श्रोतव्यः, तदा मामार्यपुत्र आज्ञापयतु ।]

राजा— प्रिये विशुद्धभाषिणि, श्रूयतामिह सूक्ष्मार्थसंग्रहः ।

मदनमत्सरमानमयः पुमान्बहुपिशाचगृहीत इवार्भकः । निगमसिद्धनरेन्द्रनिरीक्षया निपुणपद्धतिमभ्यवपद्यते ॥

ततश्च, अनघदेशिकदृष्टिसुधाप्लवे विधिवशादुपसेदुषि देहिनः ।
विमलबोधमुखा विविधा गुणाः परिणमन्त्यपवर्गदशाङ्कुराः ॥ ७८ ॥

अपि च, स्वाधीनेतरपातभीतिपरुषस्वर्गासदुर्गासनापाशाकर्षणयन्त्रणाभिरभितः क्षिप्तात्मनः क्षेत्रिणः ।
निष्प्रत्यूहविजृम्भमाणकरुणादुग्धार्णवे निर्भरा भक्तिः सेत्स्यति भागधेयवशतः प्राप्ये परब्रह्मणि ॥

अत्र चान्तरा सर्वस्वदक्षिणोऽयमध्वरः प्रवर्तते । यत्र तु,

त्वया जुष्टः पत्न्या विधिवदिह यष्टा स्वयमहं विधत्ते चार्त्विज्यं शमदमसुखोऽयं गुणगणः ।
अकस्मादुद्देश्यो भवति भगवानात्महविषः पशुर्बद्धो मुक्तिं भजति विगलत्कर्मनिगलः ॥ ८० ॥

इदमप्यत्रभवत्या भावनीयम्—

स्वरक्षणभरार्पणक्षणिकसत्रिणः क्षेत्रिणः प्रवर्त्य कृपया स्थितिं प्रभुरभूतपूर्वोदयाम् ।
जगद्विपरिवर्तनप्रथितनित्यशक्तिः स्वयं क्षिपत्यपुनरङ्कुरं दुरितमस्य लक्ष्मीपतिः ॥ ८१ ॥

सुमतिः— अय्यउत्त, एव्वं णाम वण्णिज्जन्ती ओवग्गदसा पुरुसस्स कइआ होहिइ ? [आर्यपुत्र, एवं नाम वर्ण्यमानापवर्गदशा पुरुषस्य कदा भविष्यति ?]

राजा— देवि त्रैलोक्यवेदिनि, दुःसहानादिदुःखसागरनिमग्नस्य यथागमं यथान्यायं च केनचित्कारणेन समुत्तारः संभविष्यतीति संतोष्टव्यं तावत् । इह हि,

निरपायदेशिकनिदर्शितामिमां कमलासहायकरुणाधिरोहणीम् ।
क्रमशोऽधिरुह्य कृतिनः समिन्धते परिशुद्धसत्त्वपरिकर्मिते पदे ॥ ८२ ॥

अपि च, स्वयमुपशमयन्ती स्वामिनः स्वैरलीलां स्वमतमिह दुहाना स्वादु पथ्यं प्रजानाम् ।
नियतमिदमिदानीमन्यदा वा भवित्री निरवधिसुखसिद्ध्यै निष्प्रकम्पानुकम्पा ॥ ८३ ॥

इयं हि, अविरलगुणच्छाया मायात(मः)प्रतिरोधिनी परिहृतरजःपङ्का तापैरसंघटिता त्रिभिः ।
मधुरिपुदयामूर्तिर्दिव्या निराकृतकण्टका वहति निगमाद्वर्तन्येका पुरीमपराजिताम् ॥ ८४ ॥

सुमतिः— अय्यउत्त, अपरिमिअदुरिअभरिअस्स जन्तुणो दुक्खसाअरादो उत्तारवअणं बालजणसन्तोसवअणं विअ उवच्छन्दणंत्ति पेक्खामि । [आर्यपुत्र, अपरिमितदुरितभरितस्य जन्तोः दुःखसागरादुत्तारवचनं बालजनसंतोषवचनमिव उपच्छन्दनमिति पश्यामि ।]

राजा— भद्रे अबाधितार्थग्राहिणि, मा स्म मिथ्यादृष्टिमुपतिष्ठ । सुमतिः खल्वसि, अपि दृष्टः क्वचिदाप्तागमस्य बाधः, ऐश्वरस्य वा भक्तजनसंरक्षणप्रतिज्ञानस्य ? इयं ते प्रत्यायना ।

शपे दैष्टिक्येन स्वयमिह भवत्या च सुमते त्वयैव द्रष्टव्यः स्वपनविगमोन्मीलितधिया ।
अहंकारग्राहग्रहकदनसाक्रन्दतनुभृन्मुमुक्षासंरब्धो मुरमथनसंकल्पमहिमा ॥ ८५ ॥

अथवा, साधारणश्चायमाश्रितसंरक्षणसमारम्भः । तथा हि—

दीनो दृप्यतु वाऽपराध्यतु परं व्यावर्ततां वा ततस्त्रातव्यः शरणागतः शकुनतः सद्भिस्तथा स्थाप्यते ।
विश्वामित्रकपोतराघवरघुव्योमाध्वगप्रेयसीनालीजङ्घबृहस्पतिप्रभृतिभिर्नन्वेष घण्टापथः ॥ ८६ ॥

सुमतिः— अय्यउत्त, होन्ति खु महन्ता पिआमहप्पमुहा वि मोक्खकामेहिं तेहिं तेहिं उवासिज्जन्ता। ता किं सिरीवई एव्व णिव्वाणस्स काळणं भणिज्जइ ? [आर्यपुत्र, भवन्ति खलु महान्तः पितामहप्रमुखा अपि मोक्षकामैस्तैस्तैरुपास्यमानाः । तत्किं श्रीपतिरेव निर्वाणस्य कारणं भण्यते ?]

राजा— प्रिये सूक्ष्मदर्शिनि, किं न मन्यसे ? असाधारणं हि मधुमथनस्य माहात्म्यम् ।

पुरा वेधःस्तम्बावधि पुरुषसृष्टिस्थितिमति स्थिरा भक्तिः सूते विपदुपरतिं पुंसि परमे ।
तदन्यानभ्यर्चन्नभिलषितमुक्तिः सुरगणानुदन्यां प्रालेयैरुपशमयितुं वाञ्छति जडः ॥ ८७ ॥

न खलु सहस्रमप्यालेख्यदिवसकरा अन्धकारं प्रतिक्षिपन्ति । ततश्च,

आबध्नती विगतशान्तिमनादिनिद्रां चेतस्विनस्त्रिगुणशक्तिमयी त्रियामा ।
नाथस्य केवलमसौ नरकान्तकर्तुः संकल्पसूर्यविभवेन समापनीया ॥ ८८ ॥

सुमतिः— अय्यउत्त, अज्ज खु देवाणं मुणीणं वि परावरपुरुसविवेअणे डोळाअइ चिन्ता । तुए उण कहं एक्कम्मि पुरुसोत्तमे णिट्ठा णिजन्मइ ? [आर्यपुत्र, अद्य खलु देवानां मुनीनामपि परावरपुरुषविवेचने डोलायते चिन्ता । त्वया पुनः कथमेकस्मिन्पुरुषोत्तमे निष्ठा नियम्यते ?]

राजा— देवि, ननु सोपबृंहणनिपुणनिरूपिताभिरुपनिषद्भिरेव प्रसिद्धं खलु वेदविप्रकेशवनामैकराश्यम् ।

मेयं विष्णुर्वेदवादाश्च मानं मातारुच ब्रा(श्चेद्रा)ह्मणाः सत्त्वनिष्ठाः ।
इत्थं तेषामैकराश्यं प्रतीमः कीटप्रायैर्दुर्विदग्धैः किमन्यैः ॥ ८९ ॥

अपि च,

शास्त्राण्यालोड्य सर्वाण्यशिथिलगतिभिर्युक्तिवर्गैर्विचार्य स्वान्तर्निर्धार्य तत्त्वं स्वभुजमपि महत्युद्धरन्सूरिसङ्घे ।
सत्यं सत्यं च सत्यं पुनरिति कथयन्सादरं वेदवादी पाराशर्यः प्रमाणं यदि क इह परः केशवादाविरस्ति ॥

महाजनो येन गतः स पन्थाः इति च महर्षिभाषितम् । दृश्यते चैतत् ।

तर्को न प्रतितिष्ठति प्रभवति त्रय्यापि वैयाकुली क्षोभं यान्ति मिथः क्षता ऋषिगिरः क्षुद्रोक्तयः किं पुनः ।
इत्थं तत्त्वविनिश्चयो निधिरिव क्षिप्तो गुहाभ्यन्तरे पन्थानं तु महाजनस्य निपुणः प्रत्यक्षमध्यक्षति ॥९०

महान्तश्च व्यासवाल्मीकिमनुबृहस्पतिशुकशौनकप्रभृतयः प्रवदन्त्यस्माकमध्वानम् । तिष्ठन्त्वेते बहवः । अयं पुनरेकोऽपि,

अपजन्मजरादिकां समृद्धिं कृपया संमुखयन्नशेषपुंसाम् । परदैवतपारमार्थ्यवेदी परिगृह्णातु पराशरः स्वयं नः ॥

सुमतिः— अय्यउत्त, अणुत्तरं एदं उत्तरं । अज्ज उण अणन्तसाहणणिअमन्तणिरूपणं असहन्तस्स तुरन्तहिअअस्स चेअणस्स सव्वागमसारं संकळऊण दंसेदुं तुमं पेत्थम्मि । [आर्यपुत्र, अनुत्तरमेतदुत्तरम् । अद्य पुनरनन्तसाधन-

निगमान्तनिरूपणमसहमानस्य त्वरमाणहृदयस्य चेतनस्य सर्वागमसारं संकलय्य दर्शयितुं त्वां प्रार्थये ।

राजा— साधु विचिन्तितं भवत्या । तदिदं प्रदर्शयामि,

स्वसंकल्पोपघ्नत्रिविधचिदचिद्वस्तुविततिः पुमर्थानामेकः स्वयमिह चतुर्णां प्रसवभूः ।

शुभस्रोतोभाजां श्रुतिपरिषदां श्रीपतिरसावनन्तः सिन्धूनामुदधिरिव विश्रान्तिविषयः ॥ ९३ ॥

अपि च, **परः पद्माकान्तः प्रणिपतनमस्मिन् हिततमं शुभस्तत्संकल्पश्चुलकयति संसारजलधिम् ।**

झटित्येवं प्रज्ञामुपजनयता केनचिदसावविद्यावेतालीमतिपतति मन्त्रेण पुरुषः ॥ ९४ ॥

प्रिये, संमितमतीनामपि चित्तसमाधानहेतुसंग्रहो दर्शितः । किं तु,

धृतनिगमकवचगूढाः कष्टं संप्रति कुदृष्टय केचित् । छलयन्ति सौगतादीन् स्वालोपालम्भतुल्यया वाचा ॥

अथ विस्तरेण प्रतिविधिरस्य वेदान्तेषु विपुलमतिभिरनुसंधीयते । इष्टमेव खलु विदुषां समासव्यासधारणम् ।

सुमतिः— सुट्ठु भणिअं अय्यउत्तेण । एव्वं वि तेहिं तेहिं महेसिमएहिं तक्केहिं वि तारिसेहिं पआरिज्जन्ता णिअमन्ता चोराकिट्ठगोधणसरिसा होहिन्तित्ति संपण्णसद्धसा मह चिन्ता । [सुष्ठु भणितमार्यपुत्रेण । एवमपि तैस्तैर्महर्षिमतैस्तर्कैरपि तादृशैः प्रतार्यमाणा निगमान्ताश्चोराकृष्टगोधनसदृशा भविष्यन्तीति संपन्नसाध्वसा मम चिन्ता ।

राजा— अलमतिशङ्कया ।

अविप्लुतपरिग्रहस्मृतिशतैककण्ठी श्रुतिः स्वभक्तिविकलस्मृतीः स्वपनतोऽपि न प्रेक्षते ।

स्वतःप्रमितिसाधिनी सुदृढतर्कगुप्ता च सा रुणद्धि पुनरप्रतिष्ठितकुतर्ककोलाहलम् ॥ ९६ ॥

(नेपथ्ये) **मूलच्छेदभयोज्झितेन महता मोहेन दुर्मेधसा कंसेन प्रभुरुग्रसेन इव नः कारागृहे स्थापितः ।**

विख्यातेन विवेकभूमिपतिना विश्वोपकारार्थिना कृष्णेनेव बलोत्तरेण घृणिना मुक्तः श्रियं प्राप्स्यति ।

राजा— (कर्णं दत्त्वा सानन्दम्) प्रिये, श्रूयते सेयमकृत्रिमसरस्वतीवावितथवादिन्यशरीरिणी भारती ।

सुमतिः— (सानन्दम्) अय्यउत्त, तिदसभासिदं खु एदं । ण खु कहं वि अळिअं होज्ज । [आर्यपुत्र, त्रिदशभाषितं खल्वेतत् । न खलु कथमप्यलीकं भवेत् ।]

राजा— प्रिये, सर्वथा तावत्त्वत्सहायस्य मे हस्तगतैव विजयसिद्धिः । अपि च,

रिपुगणविजिगीषाबिन्दुलेशोऽप्यसौ मे मधुजिदनुजिघृक्षावाहिनीवर्धितात्मा ।

सफलयितुमधीष्टे साधु संप्लावयिष्यन् यतिगणबहुमान्यं यत्नसंतानवृक्षम् ॥ ९८ ॥

[पुनर्नेपथ्ये दुन्दुभिध्वनिः । उभौ कर्णं दत्तः ।]

सुमतिः— (सविस्मयम्) अय्यउत्त,

कुळवइमोक्खवणूसवमिअङ्ककहा कइआ णवसमरूसुआ वि ण अ होइ गइन्दघडा ।

तह वि जुअन्तहोन्तथणइण्णुणिहक्कणिओ कह कह को वि हन्त णिहिळं मुहळेइ णहं ॥ ९९ ॥

आर्यपुत्र, कुलपतिमोक्षणोत्सवमृदङ्गकथा कदा नवसमरोत्सुकाऽपि न च भवति गजेन्द्रघटा।

तथापि युगान्तभवस्तनयित्नुनिभक्वणितः कथं कथं कोऽपि हन्त निखिलं मुखरयति नभः॥

राजा— प्रिये, अस्मद्विजयसंनाहसंधुक्षकैरमरपतिभिरयमभिहन्यते दुन्दुभिः। तदिह स्थापितस्वपक्षैरस्माभिः परपक्षप्रतिक्षेपे प्रयतितव्यम्। [इत्युभौ निष्क्रान्तौ]

इति श्रीकवितार्किकसिंहस्य सर्वतन्त्रस्वतन्त्रस्य श्रीमद्वेदान्ताचार्यस्य कृतिषु संकल्पसूर्योदयनाटके प्रथमोऽङ्कः।

द्वितीयोऽङ्कः

[ततः प्रविशति श्रद्धा विचारणा च।]

विचारणा— समजळबिन्दुणिअरणिभ्भासिअणिडाळअळा वच्चदंसणूसुआ वच्चळेव्व तुरन्ती (वंटसि) वट्टसि।

मुहचन्दसन्दिअसुहासुहआ छविफुल्लमल्लिमअरन्दणिहा।

णवसोम्मजोव्वणळआकळिआसिरिमुव्वहन्ति तुह सेअकणा॥ १॥

[श्रमजलबिन्दुनिकरनिर्भासितनिटालतला वत्सदर्शनोत्सुका वत्सलेव त्वरमाणा वर्तसे।

सुखचन्द्रस्यन्दितसुधासुभगाश्छविफुल्लमल्लीमकरन्दनिभाः।

नवसौम्ययौवनलताकलिकाश्रियमुद्वहन्ति तव स्वेदकणाः॥ १॥]

श्रद्धा— पिअसहि, दाणिं किळ एक्कमुहप्पडिट्ठाविअसुइसिरसिद्धन्तस्स पडिपक्खपडिक्खेवभाविअपडिण्णस्स भत्तुणो विवेअस्स सहधम्मआरिणी देवी सुमई पक्कन्दणिव्वहणदोहळेण परिगहिअमङ्गलाआरा पमदावणपासिरअणसेळं आसिदा कमलावइचळणकमळसमच्चणजोग्गाइ कञ्चणपदुमाइ उवहरिउं आणविऊण सोहणेक्कताणहिअआ सुहं ठाइ। ता झत्ति उवसप्पम्मि पङ्कआसणवअणपङ्कअराअहंसिं भारइं विअ पसण्णप्पवाहं भाईरहिं। [अध्वश्रममभिनीय]

कच्छुत्तंसिअकप्परुक्खसिहरुब्भासन्तवासन्तिआगन्धुग्गारफुरन्तसोम्मळहरीसोहन्तरोहन्तरा।

अह्मे दूसहजम्मसंचरसमासिद्धाइ सुद्धाकिदी दुक्खाइं कइआ णु काहइ सअं मन्दाइ मन्दाइणी॥

[प्रियसखि, इदानीं किल एकमुखप्रतिष्ठापितश्रुतिशिरःसिद्धान्तस्य प्रतिपक्षप्रतिक्षेपभावितप्रतिज्ञस्य भर्तुर्विवेकस्य सहधर्मचारिणी देवी सुमतिः प्रक्रान्तनिर्वहणदोहलेन परिगृहीतमङ्गलाचारा प्रमदावनपार्श्वरत्नशैलमाश्रिता कमलापतिचरणकमलसमर्चनयोग्यानि काञ्चनपद्मानि उपहर्तुमाज्ञाप्य शोभनैकतानहृदया सुखं तिष्ठति। तज्झटित्युपसर्पामि पङ्कजासनवदनपङ्कजराजहंसीं भारतीमिव प्रसन्नप्रवाहां भागीरथीम्।

कच्छोत्तंसितकल्पवृक्षशिखरोद्भासमानवासन्तिकागन्धोद्गारस्फुरत्सौम्यलहरीशोभमानरोधोन्तरा।

अस्माकं दुस्सहजन्मसंचरश्रमसिद्धानि शुद्धाकृतिर्दुःखानि कदा नु करिष्यति स्वयं मन्दानि मन्दाकिनी॥]

विचारणा— (अग्रतो निर्दिश्य) एसा खु सा अम्हाणं आसण्णअरा। ता इमस्सिं सज्जनहिअअसीअलमन्दमारुअन्दोळिअमन्दारद्दुमकुसुममअरन्दसोरहभरिअमहुमहणपअसरिआपुळिणमाहवीलदाघरे खलवअणतिण्हउण्हअरकिरणसन्तावं उवसमऊण खणन्तरे गमिस्ससि। जहि अ,

एदे णिब्भरणिव्वसोरहसुहापब्भारविब्भाइअं माणुल्लुञ्छणमीणलञ्छणमहाधाणुक्कबाणुक्करं।
छाआळीणमहिन्दवारवणिआधम्मिळ्ळमळ्ळोइअं साखग्गेहिं मुअन्ति पुप्फणिअरं रुक्खा मरुक्खोहिआ॥

[एषा खलु साऽस्माकमासन्नतरा। तदेतस्मिन् सज्जनहृदयशीतलमन्दमारुतान्दोलितमन्दारद्रुमकुसुममकरन्दसौरभभरितमधुमथनपदसरित्पुलिनमाधवीलतागृहे खलवचनतीक्ष्णोष्णकरकिरणसंतापमुपशमय्य क्षणान्तरे गमिष्यसि। यत्र च,

एते निर्भरनिर्यत्सौरभसुधाप्राग्भारविभ्राजितं मानोलुञ्छनमीनलाञ्छनमहाधानुष्कबाणोत्करम्।
छायालीनमहेन्द्रवारवनिताधम्मिल्लमाल्योचितं शाखाग्रैर्मुञ्चन्ति पुष्पनिकरं वृक्षा मरुत्क्षोभिताः॥ ३]

श्रद्धा— जह रोअइ पिअसहीए। [यथा रोचते प्रियसख्यै।] [उभे सललितमासाते]

श्रद्धा— हळा विआरणे, तुमं उण किंणिमित्तं इमं देसं आअदा? [हला विचारणे, त्वं पुनः किंनिमित्तमिमं देशमागता?]

विचारणा— सुय्यउ पिअसहीए। अज्ज खु विवेअमहाराअस्स ववसाअसेणावइसहाअस्स संणाहं सुणिऊण कुविएण रण्णा महामोहेण बुद्धजिणप्पमुहसिद्धन्तठावणप्पवीणा कुहअवाइणो कुमइगणेहिं सह पुरुसुत्तमपअपदुमणिअमिअचित्तं पुरुसं हालिअजम्बुअदंसणण्णाएण अत्थन्तरप्पसङ्गेण पआरेउं आदिट्ठा उवसप्पन्तित्ति किंवअन्तिं आकण्णअन्तीए भट्टिणीए सुमदीए विपक्खवउत्तन्दं एअन्ते सेणावइणो विण्णवेदुं आणत्ता महाराएण विवेएण सहमन्तणप्पउत्तं तं एव्व दट्ठुं उवट्ठिअम्हि। [श्रूयतां प्रियसख्या। अद्य खलु विवेकमहाराजस्य व्यवसायसेनापतिसहायस्य संनाहं श्रुत्वा कुपितेन राज्ञा महामोहेन बुद्धजिनप्रमुखसिद्धान्तस्थापनप्रवीणाः कुहकवादिनः कुमतिगणैः सह पुरुषोत्तमपदपद्मनियमितचित्तं पुरुषं हालिकजन्बुकदर्शनन्यायेन अर्थान्तरप्रसङ्गेन प्रतारयितुमादिष्टा उपसर्पन्तीति किंवदन्तीमाकर्णयन्त्या भर्त्र्या सुमत्या विपक्षवृत्तान्तमेकान्ते सेनापतये विज्ञापयितुमाज्ञप्ता महाराजेन विवेकेन सह मन्त्रणप्रवृत्तं तमेव द्रष्टुमुपस्थिताऽस्मि।]

श्रद्धा— अज्ज उण पिसाअविवाहम्मि गद्दभगाणं संवुत्तं, जं महामोहसमीहिए दुव्वाइणं सण्णाहो। होदु णाम ईसक्करं एव्व परसिद्धन्तणिम्मूलणं महाराअस्स। [अद्य पुनः पिशाचविवाहे गर्दभगानं संवृत्तम्, यन्महामोहसमीहिते दुर्वादिनां संनाहः। भवतु नाम ईषत्करमेव परसिद्धान्तनिर्मूलनं महाराजस्य।]

विचारणा— हळा, विअप्पइप्पमुहेहिं पडिट्ठाविआणं पबलाणं बहूणं पडिपक्खाणं एक्केण णिम्मूळणं तुए कहं आसंसिअं? [हला, बृहस्पतिप्रमुखैः प्रतिष्ठापितानां प्रबलानां बहूनां प्रतिपक्षाणामेकेन निर्मूलनं त्वया कथमाशंसितम्?]

श्रद्धा— जं सच्चं तं एव्व णिच्चं होइ, जं उण मिच्छा तं काळेण अळीअं होइत्ति जणवादसंवाइणा बलवन्तेण पमाणेण। पेक्खिहिसि तुमं एव्व मह वअणसच्चत्तणं।

दीसन्तो दिअसेसरोव्व बहलं अन्धारपब्भारअं दिप्पन्तो अ दवाणलोव्व विउलं विञ्झाटवीमण्डलम् ।
तूरन्तो अ पहञ्जणोव्व तुलिअं सेलेण तूलुक्करं पेक्खन्तो णिहिलं वि दुम्मइमअं भेत्तुं विवेओ पहू ॥ ४ ॥

ता विवेअविअअकामस्स महामोहस्स कुमइगणसङ्गहणं साअरलङ्घणुस्सुअस्स उवलसहाअण्णेसणं ।
[यत्सत्यं तदेव नित्यं भवति, यत्पुनर्मिथ्या तत्कालेनालीकं भवतीति जनवादसंवादिना बलवता प्रमाणेन । प्रेक्षिष्यसे त्वमेव मम वचनसत्यत्वम् ।

दृश्यमानो दिवसेश्वर इव बहुलमन्धकारप्राग्भारकं दीप्यमानश्च दवानल इव विपुलं विन्ध्याटवीमण्डलम् ।
त्वरमाणश्च प्रभञ्जन इव तुलितं शैलेन तूलोत्करं प्रेक्षमाणो निखिलमपि दुर्मतिमतं भेत्तुं विवेकः प्रभुः ॥

तस्माद्विवेकविजयकामस्य महामोहस्य कुमतिगणसंग्रहणं सागरलङ्घनोत्सुकस्य उपलसहायान्वेषणम् ।]

विचारणा— पच्चाइअम्हि पिअसहीवअणेन । संता मे विचिकिच्छा । अविलम्बिअकिअप्पेसणं भट्टिणिं पेक्खामि । [प्रत्यायिताऽस्मि प्रियसखीवचनेन । शान्ता मे विचिकित्सा । अविलम्बितकृतप्रेषणां भर्त्रीं प्रेक्षे ।]

श्रद्धा— हळा, समाणचित्तउत्तित्तणं सहित्तणं तुए पआसिअं । अहं अ कमलाइं अवचेउं आरद्धा । तुमं वि राअघरं पविसदु । [हला, समानचित्तवृत्तित्वं सखित्वं त्वया प्रकाशितम् । अहं च कमलान्यवचेतुमारब्धा । त्वमपि राजगृहं प्रविश । [इति निष्क्रान्ते ।

[प्रवेशकः]

(ततः प्रविशति राजा व्यवसायश्च ।)

राजा— सेनापते ! कठिनतरकर्मपाशकोटिनिबिडयन्त्रितमुधाव्यापारमोमुह्यमानपुरुषमोक्षणव्रतदीक्षितस्य मम स एष समयः सत्त्वमार्गविषयकृताकृतप्रत्यवेक्षणेन कृत्यशेषनिर्धारणस्य । (मुहूर्तमिव स्थित्वा, सविषादम्)

जडमतिबहुलेऽस्मिन् दैवकोपार्जनित्वा जगति निरपराधे जातनिर्व्याजवैराः ।
कति कति कलहार्थं क्लृप्तसिद्धान्तभेदाः प्रलपनमुखभेदान् पाठयन्ति प्रगल्भाः ॥ ५ ॥

अहः कष्टम् ! व्यामोहजनकविविधसमयोपप्लुते जगति कथमियमध्यात्मविद्या प्रतिष्ठास्यति ? (आकाशे) भो भो महामोहापशद, त्रिभुवनसंमोहनेन भवता किं नाम लब्धं लप्स्यते वा ? अपि च,

सर्वतः करवीरादीन् स्रुते सागरमेखला । मृतसंजीविनी यत्र मृग्यमाणदशां गता ॥ ६ ॥

तदहमीदृशोपप्लवशमनाय भगवन्तमेवाभिगच्छामि । (स्मरणमभिनीय)

स्वतःसिद्धं शुद्धस्फटिकमणिभूभृत्प्रतिभटं सुधासध्रीचीभिर्द्युतिभिरवदातत्रिभुवनम् ।
अनन्तैस्त्रय्यन्तैरनुविहितहेषाहलहलं हताशेषावद्यं हयवदनमीडीमहि महः ॥ ७ ॥

अपि च, समाहारः साम्नां प्रतिपदमृचां धाम यजुषां लयः प्रत्यूहानां लहरिविततिर्बोधजलधेः ।
कथादर्पक्षुभ्यत्प्रतिकथककोलाहलभवं हरत्वन्तर्ध्वान्तं हयवदनहेषाहलहलः ॥ ८ ॥

सेनापतिः— महाराज, सर्वत्र सिद्धारम्भः खल्वसि । अमोघ एव खल्वनरण्यशाप इवारण्यकवादो भवत्प्रभावेन महामोहविध्वंसनवादी । अद्य च,

त्वया त्रय्यन्तविज्ञानं पुरुषस्य विभावितम् । श्रद्धावैकल्यमात्रं तु शमनीयमतः परम् ॥ ९ ॥

राजा— (सपरितोषम्) भद्र, साधु संबोधितोऽस्मि भव्यवृत्तेन भवता । त्वत्सहायस्य मे कृत्यशेषमपि कृतप्रायमेव निश्चिनोमि ।

शमदममुखास्तिष्ठन्त्वेते शतं शतमुत्थिता निरुपधिमहामोहश्रद्धानिवारणलम्पटाः ।

दनुजमथने विष्वक्सेनो हरेस्तदनन्यधीः प्रतिमततमश्छेदे हेतुस्त्वमप्यनघो मम ॥ १० ॥

सेनापतिः— देव, प्रहरणनयेन परेषु प्रयोक्तव्यतया परतन्त्र एवाहं भवतः ।

निष्प्रत्यूहसमुत्थितैरधिगतस्थैर्यः प्रमाणादिभिः स्वच्छन्दप्रथमानशौर्यविभवः स्वायत्तसिद्धिर्भवान् ।

इत्थं सत्यनुपप्लवं परिपतच्चिन्ताफलस्रोतसः सत्तावस्थितिवृत्तिषु स्वयमहं छायासमस्तस्य ते ॥ ११॥

तस्मादहं वा सुमतिर्वा जलोद्धृतमत्स्यन्यायेन भवन्तं विना मुहूर्तमपि न जीवावः ।

राजा— (विचिन्त्य) सेनापते, पश्य पश्य,

असुरादिमोहनविधौ विहिताः प्रमितावतीतसमयाः समयाः ।

तपनापनेयतिमिरक्रमतः प्रचरन्ति हन्त जगदन्तरतः ॥ १२ ॥

एते च मधुमथनभुजबलपरिभ्रमितमन्दरमहीधरमथ्यमानमहार्णवनिर्घोषनिर्विशेषनिरर्थकविविधवाचो वाचस्पतिमपि वनस्पतीकर्तुमुद्युञ्जते वशिका वावदूकाः । तदमी सावधानसंप्रयुक्तारम्भेण प्रकटप्रकाशितसाधनोपालम्भदंष्ट्राङ्कुरेण प्रतिपन्नखरतरतर्कपञ्चकनखरेणारण्यकारण्यवर्तिना प्रमाणपराक्रमकण्ठीरवेण नियतमकुण्ठशक्तिना निरसनीयाः सत्पथ-विस्रम्भरम्भावनमथनविहितसंरम्भाः प्रचण्डा वैतण्डिकवेतण्डाः ।

सेनापतिः— देव, नियुक्तो हि त्वया वादेन सह वेदान्तसिद्धान्तः प्रतिमतनिर्मूलनाय । तदासीदत्येषा कथा संग्रामसीमा ।

(ततः प्रविशतो गुरुशिष्यवेषधारिणौ सिद्धान्तवादौ ।)

गुरुः— आयुष्मन्, अवधारितपरमार्थेन प्रतिभटकथकलङ्कभटहनूमता भवता स्थूणानिखननन्यायेन संचलितनिष्कम्प-मध्यात्मतत्त्वमवगच्छामि ।

शिष्यः— (सप्रश्रयम् ।) भगवन्, दिव्येन यतीन्द्रवेषेण दत्तात्रेय इव संदृश्यसे । योऽसौ महर्षिभिरनुस्मर्यते—

काणादशाक्यपाषण्डैस्त्रयीधर्मो विलोपितः । त्रिदण्डधारिणा पूर्वं विष्णुना रक्षिता त्रयी ॥ १३ ॥ इति

गुरुः— आयुष्मन्, असुराः खल्वेते बाह्याः कुदृष्टयश्च । तानहं विष्णुरूपमाश्रित्य विजिगीषे ।

शिष्यः— भगवन्, विष्णुरूपी सन्विष्णुभावेन नमस्यः खल्वसि । ततश्च,

उपवीतिनमूर्ध्वपुण्ड्रवन्तं त्रिजगत्पुण्यफलं त्रिदण्डहस्तम् ।
शरणागतसार्थवाहकं त्वां शिखया शेखरशालिनं भजामि ॥ १४ ॥ (इति साष्टाङ्गं प्रणमति)

गुरुः— आयुष्मन्, प्रतिष्ठापितवेदान्तः प्रतिक्षिप्तबहिर्मतः । भूयास्त्रैविद्यमान्यस्त्वं भूरिकल्याणभाजनम् ॥

(इति दिव्यशक्तिमयं दर्भपवित्रं ददाति; शिष्यः तदादाय शिरसि निधाय दक्षिणे हस्ते धारयति ।)

गुरुः— अविश्रान्तश्रद्धाशतकलहकल्लोलविषमास्तवाविर्भूयासुर्मनसि मुनिसिद्धादिसुलभाः ।
मधुक्षीरन्यायस्वगुणविभवासञ्जनकनन्महानन्दब्रह्मानुभवपरिवाहा बहुविधाः ॥ १६ ॥

शिष्यः— (सप्रश्रयम्) अमोघाशिषो भगवतः प्रसादेन सिद्धमेव मे सर्वं समीहितम् । अथ च भगवन्, यदहमिह किंचित्पृच्छामि, तद्यदि श्रावयितुमर्हामि, श्रावयितव्योऽस्मि ।

गुरुः— सम्यगुपसन्नस्य सच्छिष्यस्य समये सति किं न श्रावयितव्यम् ?

शिष्यः— भगवन्, विगृह्य कथाकरणं महर्षिभिः प्रतिषिध्यते । वादेन ब्राह्मणं जित्वा हृष्टस्य पापिष्ठपादपत्वप्राप्तिश्च प्रतिपाद्यते । कथमिदानीं विजिगीष्यन्ते विपक्षवादिनः ?

गुरुः— (सप्रसादम्) भद्र, साधुबुद्धिना त्वया सम्यगनुयुज्यते । किं तु वर्णाश्रमजातिगोत्रप्रवरकुलचरणदेशकालादि-विषयभेदेन व्यवस्थितैव हि विधिनिषेधमर्यादा । तदहमिदानीं परिगृहीतनियमानुगुणं स्वयं विपक्षनिरसनमकुर्वाणः कौशिक इव राघवं त्वां पुरस्कृत्य कुदृष्टीन्बाह्यांश्च निराचिकीर्षामि । तत्र च,

दूरे भवतु ते वीर जल्पः सह वितण्डया । त्वमेव स्थिरवादात्मा निरुन्धि परिपन्थिनः ॥ १७ ॥

अथवा, त्वया मन्निदेशानुवर्तिना कौशिकनियमितेन राघवेणेव लब्धाधिकारेण यथाविधि वीतरागकथानवसरे वेदे-श्वरविदूषकाः सर्वे तत्त्वाध्यवसायसंरक्षणार्थं बलातिबलाभ्यामिव जल्पवितण्डाभ्यामपि जेतव्याः ।

शिष्यः— (साञ्जलिबन्धम्) शिरसा प्रतिगृहीतोऽयं भगवतः समादेशः । अथापि भगवता विश्वाचार्येण भवता कथ-मिह मितंपचे मयि कथकभार आरोप्यते ?

गुरुः— अवधार्यतामेतत् ।

नित्यक्षिप्तपरस्परेषु समयग्रामेषु निष्णातिनः शिष्याः केचन सन्ति नः क्षितितले शिक्षाधिकग्राहिणः ।
तत्र त्वद्भुतनिर्भरप्रसरया बुद्ध्या परिष्कारिणस्त्वत्तः प्रत्ययितो न कश्चिदपरः प्रत्यर्थिभिः प्रार्थितः ॥

शिष्यः— यदादिशति भगवान् । अत्र तु कंचित्सिद्धान्तमनवलम्ब्य न कापि कथा प्रवर्तते । अतः स्वाभिमते कुत्र-चिन्मामवस्थापयतु भगवान् ।

गुरुः— भद्र, इह किल सयूथ्यकलहे समानतन्त्रे त्वया स्थातव्यम् । विपक्षविप्रतिपत्तौ तु वेदान्तसिद्धान्ते । तत्रापि पराशरपाराशर्यशुकशौनकबोधायनप्रभृतिभिः परिचितं पन्थानमाश्रित्य परमार्थदर्शिदेशिकदत्तदृष्टिभिरस्माभिः परिमित-विशदगम्भीराः पञ्चषाः प्रबन्धाः प्राभन्त्सत । तेष्ववहितचेतसा त्वया प्रतिसंहितपरमार्थेन पारिषदहृदयंगमाः प्रमाणतर्काः प्रयोक्तव्याः ।

शिष्यः— भगवति प्रसेदुषि न क्वचित्प्रमाद्यामि । यतः,

गुरुप्रसदनस्फुरद्गुणगरिम्णि यन्मानसे सकृत्स्फुरति वस्तु तन्न हि किमप्यपभ्रश्यति ।
ऋषिस्तदितरोऽपि वा यदि गृणाति गत्यन्तरं विकल्प्य तदपि क्षणाद्विलयमभ्युपैति स्वयम् ॥१९॥

गुरुः— भद्र, विश्वव्यामोहनविषमयुक्तिभयात्त्वां नित्यमवधानेन योजयामि । इह हि,

कुटिलमतिभिः क्लृप्ता बाह्यैः कुदृष्टिभिरप्यसौ कथकपरिषद्धौरेयाणामपि क्षणकर्कशा ।
प्रलपनगुणीभूतालीकप्रकाशनपत्रला युवतिहृदयक्रूरा युक्तिर्युनक्त्यमितं भयम् ॥ २० ॥

शिष्यः— भगवन्, मय्यतिस्नेहेन नूनमियमतिशङ्का ।

त्वदादर्शितसर्वार्थे त्वन्निदेशे व्यवस्थिते । कथं कथकमानी स्यात्कश्चिदन्यो मयि स्थिते ॥ २१ ॥

गुरुः— भद्र, इदमपि पुनर्मन्वीथाः ।

शिष्यः— अनुगृह्णन्तु भगवन्तः ।

गुरुः—

संक्षिप्तं विस्तृतं वा सरलसमुचितं सावधानप्रियं वा प्राधान्येन प्रणीतं परफणितिपरिष्कारवृत्त्या स्थितं वा ।
शिक्षासौकर्यतुष्टिप्रचितगुरुजनानुग्रहेद्धं सुधीभिः श्रद्धेयं नाथजुष्टश्रुतियुवतिशिरोभूषणं भाषणं नः ॥ २२ ॥

शिष्यः— किमुच्यते ? उपनिषदुपघ्नभूतानि खलु भगवतो भाषितानि । तथा हि,

अनुदिनमनपायस्नेहदत्तावसेकैः सुमतिभिरनुभाव्यः शोभनायां दशायाम् ।
शरणमुपगतानां प्रीणनार्थं भवद्भिर्भवकलुषनिशीथे भावितो भाष्यदीपः ॥ २३ ॥

अपि च, असत्तामुच्छेत्तुं प्रकटयितुमीशप्रसदनं तमः क्षेप्तुं तत्त्वप्रमितिसुखमुच्छृङ्खलयितुम् ।
अमार्गादाहर्तुं पथि च पदमाधातुमिह नः त्वदादिष्टं शास्त्रं प्रभवति सकृद्भावितमपि ॥ २४ ॥

तथापि पारिप्लवमतिरहमिह किमप्यधिगतप्रमुषितं पृच्छामि ।

गुरुः— किं तत् ?

शिष्यः— आदिश्य स्वयमन्यथा नियमयन्नाप्तः कथं कल्पितः

गुरुः— अहो नु खलु सूक्ष्मार्थानुयोगकुशलता !

शिष्यः— सामग्रीवशदुर्निवारवृजिने शिष्टा निवृत्तिः कथम् ।

गुरुः— एतदपि सूक्ष्मात्सूक्ष्मतरमनुयुज्यते ।

शिष्यः— स्वेच्छाभावितदुष्कृतस्य च कथं दण्डः स्वयं पातितः

गुरुः— त्रिष्वप्यत्र न काचिदस्ति विहतिः कर्मोपधौ सावधौ ॥ २५ ॥

शिष्यः— (सहर्षम्) परिमितगहनगम्भीरमिदं पटुमतिनिर्धारणीयं भाषितं भगवतः। इदमेव सभासदः श्रावयामि।

इदं प्रथमसंभवत्कुमतिजालकूलंकषा मृषामतविषानलज्वलितजीवजीवातवः।

क्षरन्त्यमृतमक्षरं यतिपुरंदरस्योक्तयश्चिरंतनसरस्वतीचिकुरबन्धसैरन्ध्रिकाः॥ २६॥

अपि च, चिन्ताशेषदुरर्थदन्तुरवचःकन्थाशतग्रन्थिलाः सिद्धान्ता न समिन्धते यतिवरग्रन्थानुसन्धायिनि।

मुक्ताशुक्तिविशुद्धसिद्धतटिनीचूडालचूडापदः किं कुल्यां कलयेत खण्डपरशुर्मण्डूकमञ्जूषिकाम्॥

भगवन्, अपरिमितबहुमतावष्टब्धे जगति परिमितमेतद्भवन्मतमिति पारिषदपार्श्ववर्तिनः केचित्प्रलपन्ति। प्रतिवदामि तावदेतान्। (परिवृत्यावलोक्य च) भो भो देवानांप्रियाः!

कुमतिविहितग्रन्थग्रन्थिप्रभूतमतान्तरग्रहिलमनसः पश्यन्त्यल्पां यतीश्वरभारतीम्।

त्रिकटमुरभिद्वक्षःपीठीपरिष्करणोचितः कुलगिरितुलारोहे भावी कियानिव कौस्तुभः॥ २८॥

अपि च, स्थविरनिगमस्तोमस्थेयां यतीश्वरभारतीं कुमतिफणितिक्षोभक्षीबाः क्षिपन्तु भजन्तु वा।

रसपरिमलश्लाघाघोषस्फुटत्पुटभेदनं लवणवणिजः कर्पू(रोद्ग)रार्घं किमत्यभिमन्वते॥ २९॥

(कर्णं दत्वा) किं ब्रूथ? नवीनमेतद्भवतो मतमिति। (सहस्तास्फालनं विहस्य)

किंचित्केनापि दृष्टं प्रतिहतविषयं त्वेन तत्त्वेन तैस्तैर्द्वे चोपादायिपातां द्वितयमपि सदित्यप्रमत्तो न वक्ता।

इत्थं सत्येकभक्तैरितरपरिहृतौ न व्यवस्थानसिद्धिः प्रत्येतव्यं तदर्थं पटुतरमतिभिः प्राक्तनं नूतनं वा॥

किं च, तदात्वे नूतनं सर्वमायत्यां च पुरातनम्। न दोषायैतदुभयं न गुणाय च कल्पते॥ ३१॥

गुरुः— किमेतैः किंपचानैः? अपरे पुनरर्थसंस्पर्शिदोषवादिनः प्रतिक्षिप्यन्ताम्।

शिष्यः— भगवन्, निरस्तनिखिलदोषगन्धे भवन्मते कथमर्थसंस्पर्शिनो दोषाः स्वप्नेऽपि केनचिदुद्भाव्येरन्? इह हि,

श्रुतिश्रेणीचूडापदबहुमते तावकमते स्वपक्षस्थान् दोषान्वितथमतिरारोपयति यः।

स्वहस्तेनोत्क्षिप्तैः स खलु निजगात्रेषु बहुलं गलद्भिर्जम्बालैर्गगनतलमालिम्पति जडः॥ ३२॥

किं च, अभञ्जनीयः खल्वयमशेषैरपि भगवत्सिद्धान्तः। इह किल मोघप्रलापा एव मूढाः प्रतिवावदूकाः।

निमीलयतु लोचने न हि तिरस्कृतो भास्करः श्रवः स्थगयतु स्थिरं परभृतः किमु ध्वाङ्क्षति।

स्वयं भ्रमतु बालिशो न खलु बम्भ्रमीति क्षितिः कदर्थयतु मुष्टिभिः कथय किं नभः क्षुभ्यति॥

गुरुः— सूनृतमेव सौम्य भाषसे। अद्य खलु सर्वप्रतिकथकसमापनप्रवृत्तस्य ते सभापतिं सभ्यं च विमृशामि।

[ध्यानमभिनयति।]

राजा— सेनापते, अयमिहास्मदुपसर्पणावसरः।

सेनापतिः— मह्यमपि रोचते महाराजस्य मनीषितम्। (उभावुपसर्पतः)

शिष्यः—संनिहितः खलु भगवन्, सभापतिः सेनापतिसहायः।

गुरुः— (परिवृत्यावलोक्य, सहर्षबहुमानम्)

उदितः सहसा स एष काले व्यवसायातपसेवितो विवेकः।
विनिवर्तयति स्वयं प्रजानां विचिकित्सारजनीं विलुप्तबोधाम्॥ ३४॥

अयं च, विवेकस्य गुणश्रेयान्व्यवसायश्चमूपतिः। स्वपक्षे तिष्ठमानेभ्यः सूरिभिः सह तिष्ठते॥ ३५॥

राजा— (सविनयम्) उचितमुपचरति विवेक इह ससेनापतिर्भगवन्तम्।

गुरुः— महाराज, सर्वत्र कुशली भूयाः। अपि च,

शाक्यौलूक्याक्षपादक्षपणककपिलामर्त्यवन्द्यप्रधानैरन्यैराम्नायचर्चाकवचधृतिकनद्गोमुखद्वीपिभिश्च।
बंहीयः क्षोभितापि श्रुतिरिह बहुधा जायमानेन गोप्त्रा काले कालेऽभिगुप्ता कलहमतितरत्यक्षता रक्षता त्वाम्

राजा— भगवन्, अद्य खलु भवदवलोकनादेव संमुखीभूतसकलमङ्गलानामस्माकमधिकोऽयमाशीर्वादः।

गुरुः— राजन्, विमर्शकाले सुचरितवशात्सेनापतिसेवितः संनिहितोऽसि। तदादिश्यतामयमन्तेवासी समीहितसमर्थनाय सदसस्पतिना महाराजेन।

राजा— अत्र भवदभिमतमादिशामि। (शिष्यमवलोक्य) सौम्य ब्रह्मन्, सम्यगुपसन्नोऽसि सर्वविदं भगवन्तम्। इह च,

स्वयं त्रय्यन्तसिद्धान्तो विभाति गुरुरेष ते। प्रभुः प्रवदतां योऽभूत्स वादस्त्वं मतो मम॥ ३७॥

इदं त्विह भवता प्रथममवधातव्यम्।

शिष्यः— आज्ञापयतु महाराजः।

राजा— सत्त्वस्थान्निभृतः प्रसाधय सतां वृत्तिं व्यवस्थापय त्रस्य ब्रह्मविदागसस्तृणमिव त्रैवर्गिकान्भावय।
नित्ये शेषिणि निक्षिपन्निजभरं सर्वंसहे श्रीसखे धर्मं धारय चातकस्य कुशलिन् धाराधरैकान्तिनः॥

सेनापतिः— ब्रह्मन्, अवधारितं हि भवता महाराजस्य वचनम्।

शिष्यः—किमन्यदवधातव्यम्?

राजा— परिचिनु निगमान्तभारतीं परिहर बाह्यजनेन संगमम्।
परिचर नियमेन सज्जनान् परिभव बाह्यमुखान्विरोधिनः॥ ३९॥

गुरुः— आयुष्मन्, अवहितमनाः शृणु।

शिष्यः— महानयं प्रसादः।

राजा— ब्रह्मन्,

प्रमाणपथविभ्रष्टप्रधानार्थविमर्दनैः। स्थालीपुलाकनीत्यैव निवर्त्याः प्रतिवादिनः॥ ४०॥

न खल्वखिलमपि निघृष्यते सुवर्णखण्डो वर्णनिष्कर्षाय।

शिष्यः— यदादिशति महाराजः । तदहं संधुक्षयामि कथासमरसंनाहाय कौतस्कुतान् (किंचिदुच्चैः)

जयति सकलविद्यावाहिनीजन्मशैलो जनिपथपरिवृत्तिश्रान्तविश्रान्तिशाखी ।

निखिलकुमतिमायाशर्वरीबालसूर्यो निगमजलधिवेलापूर्णचन्द्रो यतीन्द्रः ॥ ४१ ॥

(नेपथ्ये) तर्कव्याकृतितन्त्रशिक्षितधियः पक्षेषु बाह्येष्वपि प्रत्यक्षीकृतपौरुषा वयममी मध्येसभं ब्रूमहे ।

वादाटोपमुपेयुषः प्रतिभटानासेतुहैमाचलं तूलायापि तृणाय वा न च तुषच्छेदाय मन्यामहे ॥

सेनापतिः—आर्य, श्रूयते किल प्रतिभटवादिनां प्रगल्भवादः ।

शिष्यः—(सक्रोधम्) अलमतिगर्वेण ।

यतीश्वरसरस्वतीसुरभिताशयानां सतां वहामि चरणाम्बुजं प्रणतिशालिना मौलिना ।

तदन्यमतदुर्मदज्वलितचेतसां वादिनां शिरस्सु निहितं मया पदमदक्षिणं लक्ष्यताम् ॥ ४३ ॥

राजा—भगवन्, अभङ्गुरस्वामिभक्तेरवसरोपपन्नं हनूमत इवेदमार्यस्य विकत्थनम् ।

गुरुः— (स्वगतम्) क इवाभिप्राय इह विकत्थनमुद्घाटयतो विवेकस्य ? (प्रकाशम्)

श्रुतिसिद्धान्तशूरस्य तद्विरुद्धान्निरुन्धतः । वल्गितं वावदूकस्य कृतिनः किं न शोभते ॥ ४४ ॥

शिष्यः— (सविनयभयं स्वगतम्) अतर्कितोपनतमात्मश्लाघनदोषमपमार्ष्टुमभिष्टवानि देशिकांस्तद्दर्शनं च। (प्रकाशम्)

हृद्या हृत्पद्मसिंहासनरसिकहयग्रीवहेषोर्मिघोषक्षिप्तप्रत्यर्थिदृप्तिर्जयति बहुगुणा पङ्क्तिरस्मद्गुरूणाम् ।

दिक्सौधाबद्धजैत्रध्वजपटपवनस्फातिनिर्धूततत्तत्सिद्धान्तस्तोमतूलस्तबकविगमनव्यक्तसद्वर्तनीका ॥

किं च, नाथाश्लेषसनाथनश्रुतिवधूवैधव्यखेदच्छिदं प्राचीनां नयपद्धतिं यतिपतिः प्राचीकशन्नैष चेत् ।

व्यासो हासरसोचितो विगलितः प्राचेतसश्चेतसः क्लृप्तः केलिशुकश्शुकस्स च मुधा बाधाय बोधायनः

राजा— (सप्रसादम्) अभङ्गुरगुरुभक्तेरार्यस्य क इव न जेतव्यः ? तथा हि,

अशिथिलगुरुभक्तिस्तत्प्रशंसादिशीलः प्रचुरबहुमतिस्तद्वस्तुवास्त्वादिकेऽपि ।

गुणवति विनियोक्तुं गोपयन् संप्रदायं कृतविदनघवृत्तिः किं न विन्देन्निधानम् ॥ ४७ ॥

शिष्यः—सिद्धान्तबलादेव विजिगीषे । तदत्र संपश्यतां महाराजः ।

निराबाधा बोधायनफणितिनिष्यन्दसुभगाः विशुद्धोपन्यासव्यतिभिदुरशारीरकनयाः ।

अकुण्ठैः कल्पन्ते यतिपतिनिबन्धा निजमुखैरनिद्राणप्रज्ञारसधमनिवेधाय सुधियाम् ॥ ४८ ॥

किं च, दृष्टेऽपह्नुत्यभावादनुमितिविषये लाघवस्यानुसाराच्छास्त्रेणैवावसेये विहतिविरहिते नास्तिकत्वप्रहाणात् ।

नाथोपज्ञं प्रवृत्तं बहुभिरुपचितं यामुनेयप्रबन्धैस्त्रातं सम्यग्यतीन्द्रैरिदमखिलतमःकर्शनं दर्शनं नः ॥

राजा— किमुच्यते ?

[नेपथ्ये 'तर्कव्याकृति' इत्यादि पुनः पठित्वा सप्रतिज्ञं महान् कलकलः । सर्वे समाकर्णयन्ति ।]

(शिष्यः 'यतीश्वर' इत्यादि पुनः पठन्नर्धोक्ते विरम्य राजानमवलोकयति ।)

राजा— पठ्यतां पठ्यताम् । [शिष्यः शेषं पठति ।]

राजा— आर्य, सर्वज्ञाद्भगवतः समासादितसर्वविद्यानिधेरत्रभवतः संप्रति विपश्चितामपश्चिमैरेतैरापतद्भिः संव्यवहारेण संशयप्रशमनमिच्छामि ।

शिष्य— (सगर्वहासम्) निशमयतु निपुणमेतन्महाराजः ।

पर्याप्तं पर्यचैषं कणचरणकथामाक्षपादं शिशिक्षे मीमांसामांसलात्मा समजनिषि मुहुस्सांख्ययोगौ समाख्यम्।

इत्थं तैस्तैर्यतीन्द्रत्रुटितबहुमृषातन्त्रकान्तारपान्थैरन्तर्मोहक्षपान्धैरहह किमिह नश्चिन्तनीयं तनीयः ॥ ५० ॥

किं च, **यद्येतं यतिसार्वभौमकथितं विद्यादविद्यातमःप्रत्यूषं प्रतितन्त्रमन्तिमयुगे कश्चिद्विपश्चित्तमः ।**

तत्रैकत्र झटित्युपैति विलयं तत्तन्मतस्थापनाहेवाकप्रथमानहैतुककथाकल्लोलकोलाहलः ॥ ५१ ॥

गुरुः— महाराज, एते मोघप्रलापमुखरमुखदुन्दुभयः कलहकोलाहलकुतूहलिनः कथकाः ।

श्वात्रराहकलहक्रमादमी संपतन्ति निगमान्तरोधकाः । तानिमान्युगलवादसिद्धये वारयत्वयमसौ चमूपतिः ॥

शिष्यः— (सान्तर्हासम्)

अध्यक्षं यच्छ्रुतं वा लघु तदिति भवत्यादिमो वादिमोहस्तत्त्वोदर्का न तर्कास्तदिह जगति किं मेधया साधयामः ।

तिष्ठन्त्वेते लघिष्ठाः कतिचन दधतो मानसे मानसेतुं हंहो सभ्यानसभ्यस्थपुटमुखपुटा दुर्जना निर्जयन्ति ॥

निशम्यतां चेदं सभापतिसेनापतिभ्याम् ।

बाधादिभिः स्वमतहेतुगणे निरस्ते नित्यागमप्रतिहतेषु निजागमेषु ।

प्रागल्भ्यमात्रशरणाः प्रतिवावदूकाः संभूय वादकरणेऽपि न मे प्रभूताः ॥ ५४ ॥

[विहस्य] अहो नु खल्वन्धैरन्धस्य यष्टिः प्रदीयते, पङ्गोर्वा पङ्गुभिरतिवहनम् ! यदेते कर्मान्धकारप्रतिहतमतयः कुमतयो महामोहस्य साचिव्यमाचरन्ति । किंच,

वशिकतटिनीवर्षारम्भप्रवाहविडम्बकैरलघुभिरपभ्रश्यद्गुम्भोपलम्भितडम्बरैः ।

उपकरणयन्त्येते बालानुदग्रकुतूहलानुपलनिकरग्रासप्रायैरुपन्यसनक्रमैः ॥ ५५ ॥

अहहामीषां प्रतिवावदूकानां प्रवादमनुमोदमाना महामोहपक्षपातिनो गर्दभगाने शृगालविस्मयमनुसारयन्ति !

राजा—सेनापते, नियम्यन्तामेते निर्भरनिगमान्तवैरविप्लुतप्रतिपत्तयः प्रत्येककथाप्रवर्तनाय ।

सेनापतिः— नियच्छामि तानेतान्निरर्थकादाटोपात् (परिवृत्यालोक्य) भो भोः त्रयीबाह्याः कुदृष्टयश्च,

अलमिह मिथःश्लाघामाद्यन्मितंपचसंमतैरनघपरिषत्प्रत्यादिष्टैरलीकविकत्थनैः ।

अवितथकथाधौरेयाणामनुप्रसृतौ सतां ध्रुवमिह भवद्वृत्तेराविर्भविष्यति पङ्गुता ॥ ५६ ॥

शिष्यः— भगवन्, इ(ह)तः प्रसार्यतां दृष्टिः ।

माहाराष्ट्रीं मागधीं शौरसेनीं लाटीं गौडीमित्थमन्यादृशीं च ।

अङ्गीकुर्वन्त्यागमीकृत्य दत्तां हास्यां भाषां हन्त बुद्धार्हदाद्यैः ॥ ५७ ॥

अहं त्वशेषभाषावेदी तत्तदभ्यस्तभाषयाऽपि तार्किकानेतान्प्रतिक्षेप्स्यामि । वदन्ति हि पिशाचानां पिशाचभाषयैवोत्तरं देयमिति ।

गुरुः— यथारुचि दैवीमदैवीं वा भाषां पुरस्कुर्याः । अपि तु दैव्येव विश्वहृदयंगमा । महाराजोऽपि प्रायशस्तस्यामेव बहु(लं)लदत्तदृष्टिः ।

राजा— भगवन्, अतिधृष्टोऽयं भवत्प्रसादगोचरो महानुभावः ।

सेनापतिः— किमत्र चित्रम् ?

कथाकलहकौतुकग्रहगृहीतकौतस्कुतप्रथाजलधिसंप्लवग्रसनकुम्भसंभूतयः ।

जयन्ति सुधियो यतिक्षितिभृदन्तिकोपासनप्रभावपरिपक्त्रिमप्रमितिभारतीसंपदः ॥ ५८ ॥

अपि च, **विकल्पाटोपेन श्रुतिपथमशेषं विघटयन् यदृच्छानिर्दिष्टे यतिनृपतिशब्दे विरमति ।**

वितण्डाहंकुर्वत्प्रतिकथकवैतण्डपृतनावियातव्यापारव्यतिमथनसंरम्भकलहः ॥ ५९ ॥

शिष्यः— सभापतिसेनापतिसाक्षिकं प्रवृत्तस्य दयारूपदेशिकदृष्टिदृढदंशितस्य कथाहवेषु कस्त्रासः ? अद्य हि,

अध्यर्या तिष्ठति मामिका मतिरसावाजन्मराजन्वती पत्या संयमिनामनेन जगतामत्याहितच्छेदिना ।

यत्सारस्वतदुग्धसागरसुधासिद्धौषधास्वादिनां प्रस्वापाय न बोभवीति भगवन्मायामहायामिनी ॥ ६० ॥

अपि च, वयमेतावन्तमनेहसमनेकसहस्रवैतण्डिकमण्डलमण्डितेषु तुण्डीरचोलपाण्ड्यकेरलकर्णाटनेपालमालवगौडलाटादिकटकेष्वखण्डिताहंकाराः निष्कण्टकेन नीतिघण्टापथेन निगमसञ्चारेषु सञ्चरमाणाः सद्भिरेव जातसख्याः सुख्यामः । किं बहुना ?

आस्तां नाम यतीन्द्रपद्धतिजुषामाजानशुद्धा मतिस्तत्राव्याजविदग्धमुग्धमधुरं सारस्वतं शाश्वतम् ।

को वा चक्षुरुदश्चयेदपि पुरः साटोपतर्कच्छटाशस्त्राशस्त्रिविहारसंभृतरणास्वादेषु वादेषु नः ॥ ६१ ॥

सेनापतिः— किमुच्यते ?

एकयैव गुरोर्दृष्ट्या द्वाभ्यां वापि लभेत यत् । न तत्तिसृभिरष्टाभिः सहस्रेणापि कस्यचित् ॥ ६२ ॥

अध्यासीनतुरङ्गवक्त्रविलसज्जिह्वाग्रसिंहासनादाचार्यादिह देवतां समधिकामन्यां न मन्यामहे ।

यस्यासौ भजते कदाचिदजहद्भूमा स्वयं भूमिकां मग्नानां भविनां भवार्णवसमुत्ताराय नारायणः ॥

गुरुः— महाराज, भव्यभाषितेन भवच्चमूपतिना नियमितास्त एते परमतकथकधौरेयाः प्रत्येकमुपतिष्ठन्ताम् । (**शिष्यमवलोक्य ।**) शृणु सौम्य, श्रुतिशिरःप्रत्यासन्नतया प्रथमसमुत्थितानां सांख्यानां संप्रति स्वमतोपन्यासम् ।

अमी च, **कपिलासुरिपञ्चशिखादिमुनिप्रतिपादितसांख्यमतप्रवणाः ।**

प्रकृतिं पुरुषं च विभज्य परं पुरुषं न पठन्त्यघरुद्धधियः ॥ ६४ ॥

शिष्यः— (**स्वगतम् ।**) संप्रवृत्तेऽस्मिन्वादे संवननीयाश्चैते प्रथमं सभासदः । (**प्रकाशम् ।**)

अक्षय्यशान्तिमकरन्दरसप्रसक्तानभ्यर्थये मुरभिदङ्घ्रिसरोजभृङ्गान् ।
कामं प्रसीदत यथाऽहमनन्यभावः कर्णामृतानि भवतामवतारयेयम् ॥ ६५ ॥

(गुरुमवलोक्य सविनयमञ्जलिं बद्ध्वा) भगवन्, भवदाज्ञया प्रतिक्षिपामि तावत्सांख्यान् ।

प्रधानपुरुषौ यदि प्रकृतियन्त्रितैरादृतौ परः किमपराध्यति श्रुतिसहस्रचूडामणिः ।
कुतर्कशतकर्कशैर्यदि विभुः प्रतिक्षिप्यते भवत्परिगृहीतमप्यपहरन्तु पाटच्चराः ॥ ६६ ॥

सेनापतिः— देव,

विश्वपतिमार्यवचसा सांख्याः संमत्य विगतसंरम्भाः । गणयन्ति पञ्चविंशं षड्विंशं सप्तविंशं वा ॥ ६७ ॥

राजा— भगवन्, यदि खल्वेते सेश्वरतामानीताः, भजन्तु तावद्भवत्क्षमागोचराः सांख्यास्त्रय्यन्तपार्श्वम् ।

गुरुः— महाराज, मैवं वादीः । किं तु, अभ्युपगतेश्वराणामपि सांख्यानां प्रायिकसंवादयोगसमयसिद्धपरिच्छिन्नैश्वर्येश्वरपक्षप्रणिहितचक्षुषां प्रतिवक्तव्यमयमादिश्यतामौपनिषदवादी ।

राजा— आदिष्ट एवायमीदृशेन भगवतो वाक्येन ।

शिष्यः— य एते योगाख्ये कतिचिदपतन्त्रे पठितिनः प्रजल्पन्त्यैश्वर्यं प्रतिफलनकल्पं भगवतः ।
स्वतःसिद्धान्बोधप्रशकनबलादीन्गुणगणान्गृणन्तस्त्रय्यन्ताः प्रतिफणितिरेषामवितथा ॥ ६८ ॥

सेनापतिः—देव,

कृतं सांख्यकृतान्तस्थैः कृपणैरद्य शिक्षितैः । काणादमतभङ्गाय कार्यमार्यस्य शासनम् ॥ ६९ ॥

राजा— नियुक्त एवायं भगवता यथार्हं निगमान्तविपक्षपक्षप्रतिक्षेपाय ।

शिष्यः—महाराज, अनुतिष्ठामि यथानियोगम् । इह हि,

असद्व्यसृष्टिप्रभृत्यर्थक्लृप्त्या श्रुतिप्रक्रियाणामधिक्षेपतश्च ।
उलूकोपदेशापदेशप्रवृत्तः कथाशेषितोऽसौ कणादप्रणादः ॥ ७० ॥

(गुरुः सबहुमानमीक्षते ।)

शिष्यः— (सापहासम्) आकर्ण्यतामिदमत्यद्भुतं महाराजेन ।

राजा— किं तत्?

शिष्यः— एते किल कणचरणमतानुवर्तिनः परमानन्दलक्षणं परमपुरुषसाम्यमपहाय पाषाणसाधर्म्यलक्षणं मोक्षमाचक्षते । तथा च कुम्भकर्ण एव विजयते, शाप एव तस्यानुग्रहः स्यात् ।

राजा— सत्यमेतत् ।

सेनापतिः— देव,

अर्धवैनाशिकास्तावदार्येण विमुखीकृताः । अथ वैनाशिकास्त्वेते विनाश्या वेददूषकाः ॥ ७१ ॥

राजा— (साशङ्कम्) आर्य, पर्याप्तोऽसि तर्केन्द्रजालकोविदानां तथागतानां निरासे?

शिष्यः— (सामर्षमिव) राजन्, अपर्याप्तास्त्वेते त्वदादिष्टस्य ममैकस्यापि प्रतिक्षेपाय। तथा हि,

कथयति जडो विश्वं वैभाषिकः क्षणभङ्गुरं परमनुमितं बाह्यं सौत्रान्तिको मतिचैत्त्यतः।
तदिदमनृतं योगाचारस्तथा निखिलं परे स्ववचनहताः सर्वे गर्वं त्यजन्ति ममाग्रतः॥ ७२॥

तथाहि, दन्तादन्तिविधानलम्पटधियो दिङ्नागमुख्या जडाः शृण्वन्त्वद्य विपद्यते परमियं शिक्षा भवत्पक्षतः।
बुद्ध्वा बोध्यमुदाहरन्ति विशदं बुद्धादयश्चेज्जितं नो चेद्भन्त जितं पुनस्तदिह नस्तूर्यं तु जोघुष्यताम्

सेनापतिः— (सश्लाघम्) देव, परिमितगभीरमक्षोभ्यमिदं पारिषदहृदयङ्गममार्यवचनमुपश्रुत्य पलायिताः सौगतापशदाः दिशंदिशं प्रविशन्ति। अपि त्वयं माध्यमिको नाम बौद्धमतनासीरवीरः कथितमपि दूषणमनादृत्य वैयात्यमात्रावष्टम्भेन पाण्डित्यं प्रख्यापयति। तदयं विशेषतोऽप्युन्मूलयितव्यः, यश्चैवमुद्घोषयति—

भाषा वैभाषिकाणां शुभमनुभवतु स्वस्ति सौत्रान्तिकेभ्यो योगाचाराः प्रयोगं विजहतु किमु तत्किंकरैः शंकराद्यैः।
मिथ्यातत्त्वव्यवस्थाविघटनघटनोद्दण्डशौण्डीर्यचण्डो निस्तत्त्वाद्वैतवादी निरुपधिककथादुर्जयो निर्जिहीते॥इति।

राजा— आर्य, विश्वमिथ्यात्वव्यवस्थापनो वैतण्डिकपण्डितंमन्यः शून्यवादी पुनः शून्यतां प्रापयितव्यः।

गुरुः— भद्र, सावधानमभिदध्याः।

शिष्यः— किमत्रावधातव्यम्? अयं खलु जननीवन्ध्यात्वप्रतिज्ञानसंवादिभिरयथायथप्रलपैरात्मनोऽपि मौनमाजन्ममरणमुपपादयिष्यति। अपि च,

परस्परविघट्टनत्रुटिततर्कशस्त्रच्छटातिरस्कृतचमत्कृतिः स्वयमखण्डि वैतण्डिकः।
किमत्र परिशिष्यते किमपि दूषणोद्भावनं स्वतोनिहतमुद्गरप्रहरणप्रयासायते॥ ७५॥

[नेपथ्ये] पिशाचाः पिशाचाः।

सेनापतिः— मैवम्। दिगम्बरास्त्वेते सौगतमतनिरसनसंतोषविषादशबलिताः प्रत्यक्षं परोक्षं च प्रमाणमनुरुन्धानाः प्रतारयन्ति पामरान्।

शिथिलोदयसप्तभङ्गिशिक्षाविषमोपन्यसनव्यथाविलक्षाः।
मलिनास्त इमे मयूरपिञ्छश्रमणैरेव विलोभयन्ति मन्दान्॥ ७६॥

तत्प्रतिक्षेपार्थमयमनुज्ञायतामार्यः।

राजा— प्रतिक्षिप्तं विदधतां विहितं प्रतिषेधताम्। क इवात्र प्रतिक्षेपः कार्यः स्ववचनादृते॥ ७७॥

(गुरुमवलोक्य) भगवन्, अमीषामादित्यस्तम्भनपाषाणस्फोटनप्रतिमाजल्पनादिविप्रलम्भोपायानां भवत्प्रसाद एव प्रतिक्षेपकर्ता।

गुरुः— महाराज, तथाविधकुहकवृत्तीनां राजभिरेव दण्डो दातव्यः।

शिष्यः— (सापहासम्)

भक्ष्याभक्ष्यस्वपरसमयस्थापनादूषणादिष्वैकान्त्यं ये जहति विहितं क्वापि नैते विदन्ति ।
दैवैरेषां निगमपदवीदूषणोदीर्णरोषैर्दत्तो नूनं स्थिरशिरसिजोल्लुञ्छनेनैव दण्डः ॥ ७८ ॥

शेषं तु भगवति महाराजे चायतते ।

राजा— सेनापते, आः कष्टममीषामालोकनम्! उत्सार्यन्तामेते दृष्टिगोचरात् ।

सेनापतिः— देव, भवत्प्रतापतपनप्रतिहतदृष्टयो दिवाभीता इवानार्याधिष्ठितेषु गिरिगह्वरेषु निभृतं निलीयन्ते ।

राजा— के पुनरेते क्षपणकादिवदनैगमिकलिङ्गधारिणः किमप्युग्रं व्रतमास्थाय तापसविडम्बिनस्त्वय्यन्तमुपरुन्धते ? प्रमथगणानुकारिणः केचित् ।

गुरुः— एते च नैगमिकधर्मकलमोपमर्दिनः कडङ्गरीयां इव दूरतः परिहरणीयाः ।

शिष्यः— स्वयमेवैते दूरीभवन्ति ।

कपिलकणादबुद्धकचलुञ्छनतन्त्रकथाकलकलकोविदेषु कथकेषु गलन्मतिषु ।
मुनिवरसापराधजनमोहनकौतुकिना पशुपतिना यदुक्तमपयान्त्यथ तत्प्रवणाः ॥ ७९ ॥

सेनापतिः— देव, अमी पुनरार्यवचनमसहमाना दिगम्बरादिवत्केनापि विप्रलम्भोपायेन स्वसिद्धान्तश्रद्धासंवर्धनाय प्रयतन्ते । अत तावदिमां प्रत्यायनामाचरन्ति, यदकाण्ड एव वर्षासमयमादिशन्ति ।

[नेपथ्ये] ‘ पलायध्वं पलायध्वम् ’ ।

राजा— किं किम् ? (इत्यवलोकयति)

सेनापतिः— नान्यत्किंचित् ।

अक्ष्णोरञ्जनवर्तिका यवनिका विद्युन्नटीनामियं स्वर्गङ्गायमुना वियज्जलनिधेर्वेलातमालाटवी ।
वर्षाणां कबरी पुरंदरदिशालंकारकस्तूरिका कंदर्पद्विपदर्पदानलहरी कादम्बिनी जृम्भते ॥ ८० ॥

किं च, प्रत्यग्रप्रतिबुध्यमानकलिकानीरन्ध्रनीपाटवीनिःसाधारणनिःसरन्मधुसुधासौरभ्यसारस्पृशः ।
क्रोडादम्बुमुचां क्षरन्ति कतिचित्क्रोडीकृता दन्तिभिः धारासिक्तवसुंधरासुरभयो जञ्झासमीराङ्कुराः ॥

(सर्वे ससंभ्रमाद्भुतमवलोकयन्ति)

राजा— भगवन्, किमस्त्येषां प्रतीकारः ?

गुरुः— किमस्माभिरत्र यतितव्यम् ?

स कैटभतमोरविर्मधुपरागजञ्झामरुद्धिरण्यगिरिदारणस्त्रुटितकालनेमिद्रुमः ।
किमत्र बहुना भजद्भवपयोधिमुष्टिंधयः कथं न भवति स्वयं कपटकर्मनिर्मूलनः ॥ ८२ ॥

सर्वे— (सहर्षविस्मयम्) प्रसन्नाः खल्वेता दिशो विदिशश्च ।

गुरुः— भक्तजनवत्सले भगवति प्रसेदुषि किं नाम न प्रसीदति ?

राजा— भगवन्, अमी पुनः सात्वतं शास्त्रमधीयानास्त्रय्यन्तवादिभिरैक्यमिवापन्ना बल्बजप्रायबहुविधविद्याजल्पविमुखीकृतमानसा बहिरन्तश्च शुद्धाः श्वेतद्वीपवासिन इव शुभंयवः पुरुषास्तामिमामौपनिषदीं परिषदमुपजिगमिषन्ति।

अपि च, **परमपुरुषप्रत्यासत्त्या विमुक्तपृथग्जनास्तदभिगमनोपादनाद्यैरवन्ध्यमनोरथाः।**

नमति दिविषद्वर्गे नाथप्रभावसमीक्षया जहति त इमे मानाटोपं परस्परजीविताः॥ ८३॥

किमेतन्मते प्रतिवक्तव्यमस्त्यार्यस्य ?

गुरुः— (मूर्धानमान्दोलयन्कर्णौ पिधाय) न खलु न खलु।

न बाधः प्रतिरोधो वा वेदसात्त्वतयोर्मिथः। कुदृशां तद्भ्रमो वार्यः श्रुत्योरिव परीक्षकैः॥ ८४॥

शिष्यः—तदहं वारयामि। शृण्वन्तु च परमपुरुषप्रणीते पञ्चरात्रतन्त्रे तन्त्रान्तरवत्प्रादेशिकदोषोत्प्रेक्षकाः पण्डितंमन्याः—

आरोहन्त्वनवद्यतर्कपदवीसीमादृशां मादृशां पक्षे कार्तयुगे निवेशितपदाः पक्षे पतद्भ्यः परान्।

सर्वानुश्रवसारदर्शिसशिरःकम्पद्विजिह्वाशनक्रीडाकुण्डलमौलिरत्नघृणिभिः सारात्रिकाः सूक्तयः॥

निरूपितं हि सात्वतप्रामाण्यं निखिलनिगमव्यसनव्यसनिना मतिमन्थाननिर्मथितनिगमसिन्धुसमुदितमहाभारतचन्द्रचन्द्रिकानिरवशेषमुषितभुवनभवनोदरतिमिरेण बादरायणेन भगवता नारायणेन। तत्र च,

स्वतः सर्ववेक्षी श्रुतिशतशिरस्त्राणचरणः स्वभृत्यान्नस्त्रातुं यदिदमनघं तन्त्रमकृत।

इदं श्रेयः पुण्यं हिततममितीव व्यपदिशन्मुनिः पाराशर्यः प्रकटयति मानं तदखिलम्॥ ८६॥

सेनापतिः— देव, अपर इवायं पाराशर्यः पञ्चरात्रतन्त्रं प्रतिष्ठापितवान्।

राजा— भगवन्, गुरुकुमारिलमतानुसारिणः किमेते निरसनीया भवच्छिष्येण ?

गुरुः— महाराज, अमी पुनरागमाभिरक्षणप्रवृत्ता वेदान्तपरित्यागिनस्तोषयितव्या भीषयितव्याश्च।

शिष्यः— (सापहासम्।)

निरस्ताखिलदोषेषु निगमान्तेषु सत्स्वमी। कथं सदसि मीमांसाकबन्धमनुरुन्धते॥ ८७॥

अयं खल्वखिलवैदिकसदःशिखामणीनामध्यात्मविदां निर्णयः, पापवत्परित्यक्तकाम्यधर्मैर्नित्यनैमित्तिकानुष्ठाननिष्णातैर्विष्णुभक्तैर्भवितव्यमिति। अत एव कर्मब्रह्ममीमांसयोरैकशास्त्र्यमामनन्ति सन्तः।

राजा— (सपरितोषम्) भगवन्, यथाश्रुतं यथाहृदयमुपपाद्य स्वपक्षं रक्षता परपक्षांश्च प्रतिक्षिपता प्रशमितनिगमान्तखेदेन भवदन्तेवासिना स्थूणानिखननन्यायेन स्थिरीकृतमिदं सम्यग्ज्ञानम्। तथाप्यामुक्तनिगमकञ्चुकानाममुक्तबाह्यवर्त्मनां कथं प्रतीकारः ?

गुरुः— (सान्तर्हासम्)

नियत्या वैयात्यान्निगमपदवीमुज्झितवतां परेषामेतेषां परिहसनगुम्भार्हवचसाम्।

पुरन्ध्रीसंभाव्यस्वमतरुचिनीरन्ध्रितधियामहंकारं सोढुं प्रभवति कथंकारमवनिः॥ ८८॥

शिष्यः— महाराज, छिन्नमूलाः खल्वेते बाह्यनिरसनेन । तथा हि,

गाथा ताथागतानां गलति गमनिका कापिली क्वापि लीना क्षीणा काणादवाणी द्रुहिणहरगिरः सौरभं नारभन्ते। क्षामा कौमारिलोक्तिर्जगति गुरुमतं गौरवाद्दूरवान्तं का शङ्का शंकरादेर्भजति यतिपतौ भद्रवेदीं त्रिवेदीम् ॥

अथवा, पारिप्लवविविधपरिकल्पनाकल्लोलकलहजनितसितासितविकल्पविप्लवेन सिद्धिकामजनमोहनप्रवृत्तांस्तानिमान्प्रतिक्षिपामि । [सहस्तास्फालनं विहस्य]

अविद्यामाहात्म्यादनहमिदमर्थे जगदिदं गृणन्त्येते भातं गगन इव गन्धर्वनगरम् ।
अवन्ध्यैर्व्याघातैरतिपतितविन्ध्यद्रढिमभिर्निबन्ध्यास्ते वन्ध्यासुतनृपतिवैतालिकगणे ॥ ९० ॥

अपि च, **निध्यायन्त्वनसूयवः शुभगुणं निर्दोषमाराध्यमित्यध्वा विश्वविशेषशून्यकथकैरप्यादितः स्वीकृतः ।**
यद्यर्थस्थितिरेतदेकशरणा सप्रत्यवायो भवत्यध्यक्षादिविरुद्धनिर्गुणकथानिर्वाहगर्वाहवः ॥ ९१ ॥

अतः स्थाने खलु मेघनादवदङ्कुरितविश्वव्यामोहनेन शंकरदत्तेन केनापि मायातन्त्रेण समानाधिकरणोपप्लवमाचरतामाचरिततमःप्रवृत्तीनामनवरतकर्बुरप्रकृतीनां कलिब्रह्ममीमांसकानामेतेषां निरासाय लक्ष्मणाचार्यप्रादुर्भावः। हन्त ! परिगृहीतपौण्ड्रकाद्वैतानाममीषां नित्यमुक्तवादोऽपि नित्यमुक्तवादतामापादयति । तथा हि,

मुक्तस्य नित्यमविशिष्टतनोरपूर्वां मुक्तिं प्रकल्पयितुमात्तविचारयत्नः ।
स्वप्नप्रसूनमकरन्दरसस्य मन्ये स्वादुत्वमन्यदुपपादयितुं क्षमेत ॥ ९२ ॥

आलक्ष्यतामयं रजनिचरवंशबान्धवानां राहुमीमांसकानां सुभगाभिक्षुकन्यायः, यदेते निगमान्तपरित्यागिनः परानधिक्षिपन्ति प्रतिक्षिपन्ति च स्वयमेव निगमान्तान्। अतः सभाकम्पाभावप्रतिपादकजडपुरुषप्रयुज्यमानभसापङ्काभाववचनवदपहास्यवचसाममीषां प्रतिक्षेपेऽप्यपत्रपामहे । श्रुतयस्तु त्रिभुवनसंरक्षणे प्रवृत्ताः प्रतिक्षिपन्ति । यदपि चैतेषां चिदचिदीश्वरयाथार्थ्यतस्कराणामन्तिमयुगमस्करिणां नित्यानित्यवस्तुविवेकादिसाधनचतुष्टयमभिदधति, तच्च तत्त्वातत्त्वविवेकाभावः रागद्वेषादिसाधनसंपत् लौकिकवैदिककर्मानुष्ठानवैमुख्यं बुभुक्षुत्वं चेति यथानुष्ठानं विपरिणामेन परिहसन्ति सन्तः ।

गुरुः— भद्र, किमत्र विस्तरेण ।

शिष्यः— भगवन् , पक्षान्तरमपि प्रतिक्षिपामि ।

यदि भास्करयादवप्रकाशौ निगमान्तस्थितिनिर्णयप्रवीणौ । अपरैः किमिवापराद्धमार्यैरयथाभाषणचातुरीधुरीणैः

अत एव निर्गुणब्रह्मवादिनां प्रच्छन्नबौद्धप्रसिद्धिवदनयोरपि जैनगन्धिवेदान्तिनामधेयमनुशोश्रूयामहे । इदं किल निखिलोपनिषदेकरहस्यम् (दैकरस्यम्) ।

मिथो भेदं तत्त्वेष्वभिलपति भेदश्रुतिरतो विशिष्टैक्यादैक्यश्रुतिरपि च सार्था भगवती ।
इमावर्थौ गोप्तुं निखिलजगदन्तर्यमयिता निरीशो लक्ष्मीशः श्रुतिभिरपराभिः प्रणिदधे ॥ ९४ ॥

राजा — ब्रह्मन्, तत्त्ववृत्तोभयभ्रष्टपाषण्डगणसंकुलः । कृती भवति कालोऽयं कृतिना संप्रति त्वया ॥९५॥

शिष्यः— महाराज, सर्वमेतद्भगवतः प्रसादेन । अद्य हि,

कणादपरिपाटिभिः कपिलकल्पनानाटकैः कुमारिलकुमापितैर्गुरुनिबन्धनग्रन्थिभिः ।
तथागतकथाशतैस्तदनुसारिजल्पैरपि प्रतारितमिदं जगत्प्रगुणितं यतीन्द्रोक्तिभिः ॥ ९६ ॥

किं च, मुकुन्दाङ्घ्रिश्रद्धाकुमुदवनचन्द्रातपनिभा मुमुक्षामक्षोभ्यां दधति मुनिवृन्दारकगिरः ।
स्वसिद्धान्तध्वान्तस्थिरकुतुकदुर्वादिपरिषद्विभीतप्रेक्षादिनकरसमुत्थानपरुषाः ॥ ९७ ॥

सेनापतिः— देव, वशंवदवचोवृत्तिर्वादाहवमहारथः । परिभूतविपक्षोऽसौ पारितोषिकमर्हति ॥ ९८ ॥

शिष्यः— सेनापते,

दयया देशिकेन्द्रस्य दृष्ट्या चास्य महीपतेः । परितोषेण चैवं ते प्राप्तोऽहं पारितोषिकम् ॥ ९९ ॥

राजा— भगवन्, प्रियहितमेवासौ वदति ।

सेनापतिः— ततश्च,

सभाजयितुमिच्छामि प्रत्यक्षितसभाजयम् । एनं भगवतश्छात्रमेकभक्त्या परिष्कृतम् ॥ १०० ॥

शिष्यः— महाराज, भगवन्त एव संभावनामर्हन्ति ।

गुरुः— त्वमपि मन्नियोगेन ।

राजा— भगवन्,

त्रय्यन्तस्थापकोऽयं दृढतरममुना तत्त्वदृष्टिश्च दिष्टा दिष्ट्या चादिष्टमेतद्दिशि दिशि लडहो डिण्डिमस्ताडनीयः ।
शुष्कोपन्यासशिक्षापटिमकटुरटद्वैरिविद्वत्करोटीकुट्टाकक्रीडमष्टापदकटकमसौ वामपादे बिभर्तु ॥ १०१ ॥

[इति कटकं ददाति ।]

शिष्यः— (गुरुमवलोकयति)

गुरुः— अस्त्वेवम् । अलङ्घनीया खलु राजाज्ञा ।

शिष्यः— यदाज्ञापयति भगवान् । (इति कटकमादत्ते)

गुरुः— आयुष्मन्, अवधार्यतामिदमद्यप्रभृति ते कर्तव्यम् ।

सत्कारकीर्तिधनलब्धिषु निर्व्यपेक्षः प्रश्नोचितेषु परया कृपया प्रसीदन् ।
सत्तर्कतन्त्रपरिकर्मितमाशरीराच्छारीरकप्रवचनव्रतमाद्रियेथाः ॥ १०२ ॥

शिष्यः— यदादिशति भगवान् ।

[नेपथ्ये] गम्यतां गम्यताम् । आः कष्टमापतितम् ।

रागद्वेषाभिख्यया ख्यातपूर्वौ मूढावेतौ दानवौ मोहभृत्यौ ।
निष्प्रत्यूहं निर्जिहाते विरक्तिं बन्दीकर्तुं विष्णुभक्त्या समेताम् ॥ १०३ ॥

[सर्वे ससंभ्रममाकर्णयन्ति ।]

राजा— भगवन्, अद्य खलु शान्तिकर्मणि वेतालोदयः संवृत्तः। तत्साधयन्तु भवन्तः समीहितसमर्थनाय। वयमपि वैरिबलनिर्मूलनाय संप्रति यतामहे। [इति निष्क्रान्ताः सर्वे।

इति श्रीकवितार्किकसिंहस्य सर्वतन्त्रस्वतन्त्रस्य श्रीमद्वेदान्ताचार्यस्य कृतिषु संकल्पसूर्योदयनाटके द्वितीयोऽङ्कः।

तृतीयोऽङ्कः

[ततः प्रविशतो रागद्वेषौ।]

रागः— सखे, त्वत्सहायस्य मे स्वामिकार्यनिर्वर्तनं सिद्धप्रायमिति निश्चिनोमि।

द्वेषः— वयस्य, त्वद्विरुद्धविषयविवेकसंरम्भनिरोधेन त्वदेककार्थ एव ह्यहमादिष्टोऽस्मि महाराजेन।

रागः— सखे, अन्यदपि तावदवसरोचितमाज्ञप्तिगोचरमावेदयामि।

विवेककुहनाबलाद्व्यतिहतेषु बाह्येष्वसौ त्रिवर्गपदवी परं शरणमद्य मोहश्रियः।
विरक्तिमिह तापसीं व्यपनयामि दूरादहं विमथ्य विनिवर्त्यतां सपदि विष्णुभक्तिस्त्वया॥ १॥

संभवति च सर्वथा सर्वतः प्रसारिताभ्यां स्वर्गापवर्गगुणदोषजालाभ्यां तयोरुपरोधः। अहं पुनर्मायासहस्रवेदी मारीचमैथिलीन्यायेन विरक्तिं तावत्तपस्विनीं विप्रलभे। भवतस्तु विष्णुभक्तिविमथने पौलस्त्य एव प्रमाणम्।

द्वेषः— अथ किम्?

रागः— यद्यपि त्वय्यन्तवादिना महामोहसौवस्तिकानामग्रगण्या हिरण्यासुरपुरोहिता इव धरण्यामवतीर्णाः कबन्धमीमांसकाः प्रतिक्षिप्ताः, तथाऽपि तन्मतमेव सोपपत्तिकमुत्तम्भयन्स्वामिकार्यं निर्वर्तयामि।

द्वेषः— स्थाने खलु भवतः समारम्भः, यदिह नास्तिक्यसंवर्धकानां महामोहसैनिकधुरंधराणां नासीरविजयपताका निरीश्वरमीमांसा समालम्ब्यते।

रागः— **अल्पमस्थिरमानन्दमिच्छतो यदि रागिता। अनन्तस्थिरकामस्य विरक्तिः कस्य कीदृशी॥ २॥**

स्वस्यैवाप्तिः सुखमिति मृषा स्वेतरस्यानुभूतौ कामादन्यः क इव घटते मोक्षनामा पुमर्थः।
तस्मादसद्बहुमतनिरध्यक्षमीमांसकोक्त्या(क्त्या) स्वेच्छानृत्यद्बहुगुणनिधिः स्वर्ग एवापवर्गः॥ ३॥

द्वेषः—किमुच्यते? अयं पुनर्महामोहतन्त्रपारदृश्वभिः परमार्थोपदेशिभिस्सावधाननिपुणनिरूपितसंप्रदायपरंपरासमधिगतोऽर्थः

प्रपञ्चकृतकञ्चुकं यदि परं महः प्राप्यते न दुःखमपहस्तितं भवति नैकधोपप्लवात्।
अथैकमखिलोज्झितं न खलु भोग्यतामेति तत्ततो निगममस्तकैर्निगदमात्रशेषैः स्थितम्॥ ४॥

रागः— सखे, साधु भाषितम्। नूनमीदृशेन वचसा दवदहनदन्दह्यमानतरुशिखरकुलायकुहरनिष्क्रान्ता विहङ्गपङ्क्तिरिव विष्णुभक्तिरपसर्पति। अद्य खल्वनादिभोगवासनाजालजटिलबुद्धेरात्मनः कथं नाम निर्विवेको विवेकः संसारजिहासां साधयिष्यति? प्रत्युत दिव्यभौमयुवतिगुणापह्नवकुतूहली तद्गुणैरेव निबिडं निबध्यते। पश्य तावदमृतोद्भवाः परलोकतिलकभूताः पद्मलोचनाः। यासाम्,

स्मेरेण स्तनकुड्मलेन भुजयोर्मध्यं तिरोधित्सितं नेत्रेण श्रवणं लिलङ्घयिषितं नीलोत्पलश्रीमुषा ।
अङ्गं सर्वमलंचिकीर्षितमहो भावैः स्मराचार्यकैस्तन्वीनां विजिगीषितं च वयसा धन्येन मन्ये जगत् ॥

तिष्ठतु तावदभिनवयौवनविजृम्भणम् । परामृश्यतां पुनर्विभ्रमावेशः ।

अभिनयति यथार्थान्भ्रूपताका पुमर्थान्गतिरपि गतिमन्यां मन्यते गर्हणीयाम् ।
मदकलुषितमन्तर्मन्मथाद्वैतगर्भामुपनिषदमधीते लोचनं लोलतारम् ॥ ६ ॥

द्वेषः— (सहर्षामर्षम्) सखे, विश्वपुरुषार्थविशेषविद्भिस्त्वन्मतप्रतिष्ठापकैः कामकामैरेभिः कक्षीकृतं महानन्दलक्षणं मोक्षतया महर्षिविशेषभाषितं पुरन्दरपुरीभुजिष्याभोगमवधूय विपश्चितामपि क एवायं विप्रतिषिद्धवादः ?

सर्वाधारः कथं नु स्यात्सर्वदोषविवर्जितः । तथैव सर्वकामार्थी निरपेक्षः कथं प्रभुः ॥ ७ ॥

रागः— सखे, न चैतावदेव ।

मधुभरितहेमकुम्भीमधुरिमधुर्यौ पयोधरौ सुदृशाम् ।
पिशितमिति भावयन्तः पिशाचकल्पाः प्रलोभयन्ति जडान् ॥ ८ ॥

(आकाशे) किं ब्रूथ ? किं न तथेति ? अहह ! अन्धानां कथमभिलप्यते पयसो नैर्मल्यम् ?

द्वेषः— अहो महानयमध्यात्माभिनिवेशो विवेकपरतन्त्राणां वेतालानाम् ! अथवा युक्तमेवैतत् । न खलु बधिराणां कुतूहलमातनोति कोकिलालापः । तिष्ठन्त्वेते । विवेक एव तावज्जेतव्यः । यतः,

विवेकविजयादेव विद्वत्परिषदो जयः । उपघ्नतरुविच्छेदे न किमुच्छिद्यते लता ॥ ९ ॥

रागः— साधु विचिन्तितम् ।

द्वेषः— (सोच्चैर्हासम्)

अनघगुणौघमेकमवधूतसमाभ्यधिकं स्ववितरणीयसर्वपुरुषार्थमुपासितपदम् ।
उपनिषदूपरान्तरुपवर्तनधूसरधीर्न खलु विवेक एष मयि तिष्ठति साधयिता ॥ १० ॥

(नेपथ्ये) कः कोऽत्र भोः ?

उभौ— (कर्णं दत्त्वा सभयसंभ्रमम्) आः कष्टमापतितम् ! नरपतिनियोगनिर्वाहकौ कथमावां भविष्यावः ? हन्त विपरिवृत्तमिवास्माकं भागधेयम् ! अद्य हि,

अतिक्रम्य दुरुच्छेदामास्माकीं गुणवागुराम् । विरक्तिर्विष्णुभक्तिश्च विवेकस्थानमृच्छतः ॥ ११ ॥

स चैव नूनं विरक्तिविष्णुभक्तिभ्यां प्रोत्साहितो देव्या सुमत्या दत्तहस्त इतोऽभिसमेति । जितकाशिनश्चामुष्य संनिधाने मन्दभाग्यैर्नास्माभिः स्थातव्यम् । जीवन्तो हि भद्राणि पश्यन्ति । अस्मदवरजाभ्यामपि कामक्रोधाभ्यामविलम्बित-कारिभ्यां विलम्बनीयम् । काले हि सर्वं संपद्यते । न चानेन व्यवसायसहायेन दुर्जयः कश्चित् । एवं च नूनमापत्स्यते राजकृत्यम् ।

धिग्धिग्वासवशम्भलीनयनयोरालोलमालोकितं धिग्धिङ्मान्मथकार्मुकं युधि सदा टङ्कारसाडम्बरम् ।
धिग्धिक्पञ्चमपाठकान्परभृतो धिग्धिक्किमन्यैर्जडैः शृङ्गारागमरङ्गमण्टपनटीं मोहेन्द्रवीरश्रियम् ॥१२॥

अद्य हि, निर्जित्य मोहमसुरेन्द्रमिवामरेन्द्रो बद्धस्य मङ्क्षु पुरुषस्य विमोक्षणेन ।
अश्रूण्यकृत्रिमगिरामभिषङ्गजातान्यानन्दजैर्विपरिवर्तयिता विवेकः ॥ १३ ॥ इति वदन्तौ निष्क्रान्तौ।

इति शुद्धविष्कम्भः ।

[ततः प्रविशति विवेकः सुमतिश्च ।]

विवेकः— देवि, समाश्वसिहि समाश्वसिहि । परप्रयुक्तपाटच्चरभयापनोदनेन विरक्तिविष्णुभक्ती त्वत्सकाशं प्रापिते ।

सुमतिः— (दीर्घं निश्वस्य) णाह, तह वि अज्ज वि किं होज्जत्ति तरळहिअआ किं भणामि? पच्छण्णआरिणो खु राअद्देसा ओसरं पेक्खन्ति । [नाथ, तथापि अद्यापि किं भवेदिति तरलहृदया किं भणामि? प्रच्छन्नचारिणौ खलु रागद्वेषाववसरं प्रेक्षेते ।

विवेकः— भीरु, मा ते भूदिह मनोदौर्बल्यम् । किमस्माकमपि संनिधौ रागद्वेषयोरवकाशः? अपि च,

अनुचितपदवीभिश्चिन्तयित्वा प्रयातान्यलमलमतिमात्रैरद्य बाले विषादैः ।
उपनिषदमुदारामुद्वमन्कापि लक्ष्ये शरणमुपगतान्नस्त्रायते शार्ङ्गधन्वा ॥ १४ ॥

सुमतिः— (सविषादं संस्कृतमाश्रित्य ।) आर्यपुत्र,

सर्गेषु प्रतिसंचरेषु बहुशः स्वर्गे तथा दुर्गतौ जाग्रत्स्वप्नसुषुप्तिमुग्धिमरणावस्थासु दुःस्थासु च ।
दुःख्यन्प्रस्तरवद्धवन्बहुपशुः सुख्यन्नसौ देहभृत् दग्धादग्धसजीवितद्रुमदसादीनो दरीदृश्यते ॥

अपि च, विचित्रजवविश्वकृद्विहितिमारुतप्रेरणाविभक्तभवितव्यताविपिनसिन्धुविस्फूर्तिभिः ।
जटालवृजिनाविले जवनयौवनास्वादने जरामरणभीषणे जगति जन्तुरावर्त्यते ॥ १६ ॥

विवेकः— (सानुशयम्) देवि, सत्यमिदमितः पूर्वम् । अद्य खलु अपुनरावृत्तिवर्तनीमारुरुक्षतः पुरुषस्य चिरकालसंचितपुण्यसंचयविशेषमाकर्णय ।

पातवासनिरीक्षणप्रशमितस्वर्वासदुर्वासना पुंसः संप्रति शेमुषी निरवधिं पुष्णाति तृष्णां परे ।
अर्थित्वे मतिकश्मलप्रचलितेऽप्येवं प्रतिष्ठापिते सामर्थ्यं च समाधिसीम्नि नियतावस्थं व्यवस्थाप्यते ॥

अपि च, प्रतिक्षिप्तावद्यप्रवरगुणनिर्धारणभुवा परप्रेम्णा जुष्टो भवभृदधुना भाग्यवशतः ।
अभिन्नास्वादानाममृतलहरीणामिव धियां विकल्पं विज्ञाता विधिपवनवैषम्यजनितम् ॥ १८ ॥

अयं च परमपुरुषचरणारविन्दमकरन्दमधुकरो बृन्दारकनगरमपि नरकमिव परं निश्चेष्यति । अत्र च,

भवपथकथारागे भग्ने गतागतचिन्तया परमपुरुषप्रेप्सालाभे तदद्भुतबोधनात् ।
गुणगणभिदासंभेदाभ्यामुपस्कृतविग्रहे क्षममिह परं विद्यावर्गे विमोहनिवर्तनम् ॥ १९ ॥

इह च मोहप्रशमनं दिङ्मात्रेणोदाहरामि ।

समाना मुक्तिश्चेन्न खलु घटते साधनभिदा न चेत्स्वर्गन्यायस्तरतमतयान्याभिमतया ।
प्रमाणप्रागल्भ्यप्रणिधिमवधूय प्रलपतामतिक्षीबः क्षोभः स्वमतिविहतैरेव निहतः ॥ २० ॥

एवमपि ये मुह्यन्ति ते मुह्यन्त्येव । न खलु सहस्रैरपि सलिलकुम्भैर्बलिभुजः प्रक्षाल्यमाणा बलक्षतां प्रतिपद्यन्ते । दुर्वादिगर्वसर्वस्वनिर्वापकैः सर्वज्ञबुद्धिवेदिभिर्वर्णितं निर्विशङ्कमखिलमधिगम्य सर्वेश्वरं निर्विशन्ति सन्तः ।

सुमतिः— (सश्लाघम्) णाह, पडिट्ठाविअम्हि दाणिं पमाणप्पणअपेसलेण तुम्हभासिएण । पडिबुद्धजणसंभावणिज्जे पमाणउत्तन्दणिरिक्खणम्मि समब्भहिअदरिद्दं खु तुह माहप्पं । दाणिं किळ,

कप्पारम्भपअण्डतण्डवकळाकीळन्तकाळन्तअक्खोहुब्वेळकवद्दसिन्धुळहरीधूअन्तचन्दप्पहं ।
एक्कैक्कक्खरणिय्यणिब्भरसुहासन्दोहसन्तोसिआ अम्मेळन्ति भुअङ्गिआ तुह जसं वेळन्तसेळन्तरे ॥

[नाथ, प्रतिष्ठापितास्मि इदानीं प्रमाणप्रणयपेशलेन युष्मद्भाषितेन । प्रतिबुद्धजनसंभावनीये प्रमाणवृत्तान्तनिरीक्षणे समाभ्यधिकदरिद्रं खलु तव माहात्म्यम् । इदानीं किल,

कल्पारम्भप्रचण्डताण्डवकलाक्रीडत्कालान्तकक्षोभोद्वेलकपर्दसिन्धुलहरीधूयमानचन्द्रप्रभम् ।
एकैकाक्षरनिर्यन्निर्भरसुधासंदोहसंतोषिता आम्रेडयन्ति भुजङ्गिकास्तव यशो वेलान्तशैलान्तरे ॥]

(विद्यामाहात्म्यमनुचिन्त्य सहर्षरोमाञ्चम्)

जिम्भाअन्तदइच्चमद्दणदआसव्लोअसोतस्सिणीवीईसीअळसाहुसुद्धसुहआ सोहन्ति विज्जा इमा ।
जाणं कं वि भवग्गिदाविअजणो घेत्तूण चिन्ताणिअं मुत्तिं पेक्खइ हत्थमज्झणिहिअं मोहम्मि सन्ते चिअ

[जृम्भमाणदैत्यमर्दनदयास्वर्लोकस्रोतस्विनीवीचीशीतलसाधुशुद्धसुभगाः शोभन्ते विद्या इमाः ।
यासां कामपि भवाग्नितापितजनो गृहीत्वा चिन्तानीतां मुक्तिं प्रेक्षते हस्तमध्यनिहितां मोहे सत्येव ॥]

विवेकः— किमुच्यते ? अवरोपितप्रायः खलु पुरुषस्य चिन्ताभारः । अपि चास्य संसारदोषदर्शनसातत्यसमुत्थितादपि परब्रह्मदिदृक्षासंरम्भजृम्भितं परमवैराग्यमुपधानीभवति । तथा हि,

निषिद्धं विद्यार्थादधिकमपि काम्यं च विजहत्परप्रीत्यै कर्म प्रतिनियतमादाय मुदितः ।
शुभश्रद्धादुग्धोदधिनवसुधोल्लासललिते समाधावाधातुं त्वरयति मुनिः संप्रति मनः ॥ २३ ॥

अपि च, **विलक्षोपक्षिप्तं विषयरसगन्धर्वनगरप्रशंसायाथार्थ्यं प्रणिदधति चित्तेऽपि तनुभृत् ।**
मया दत्ते हस्ते मतिकलुषमुल्लङ्घ्य तरसा परब्रह्मैकान्ती भवजलनिधिं गोष्पदयति ॥ २४ ॥

सुमतिः— (सविमर्शम्) तह वि पिआमहप्पमुहे महाजोइजणे वासणादाविअविसअरसबलिसमोहिए, णिसाअरग्गहण-कोदूहलप्पसारिअकरस्स बाळिसस्स विअ कहं उण कस्स वि मोक्खो होज्जत्ति विअळिआसं संवीळिअं विअ मह माणसं । [तथापि पितामहप्रमुखे महायोगिजने वासनादापितविषयरसबडिशमोहिते, निशाकरग्रहणकौतूहलप्रसारित-करस्य बालिशस्येव कथं पुनः कस्यापि मोक्षो भवेदिति विगलिताशं संव्रीडितमिव मे मानसम् ।]

विवेकः— अयि भीरु, अवधारितपरमार्थाऽपि किंपचानमानसेव किं पुनरप्यतिशङ्कसे । शृणु चैतत्,

विषमधु बहिष्कुर्वन् धीरो बहिर्विषयात्मकं परिमितरसस्वात्मप्राप्तिप्रयासपराङ्मुखः ।
निरवधिमहानन्दब्रह्मानुभूतिकुतूहली जगति भविता दैवात्कश्चिज्जिहासितसंसृतिः ॥ २५ ॥

निःसंशयः खलु पटुभिरपि विटपमारोहद्भिरप्राप्तानां पचेलिमानां फलानामयतमानस्यापि सुकृतपरिपाकेन पान्थजनस्य पुरतः परिपातः । अपि च,

विवित्सति यदि स्वयं किमपि सूरिसेव्यं पदं कृतस्य यदि निष्कृतिर्यदि करिष्यते नाहितम् ।
निसर्गसुहृदीश्वरो यदि च(ह) लक्ष्यमन्वीक्षते किमत्र परमुच्यते किमिति नात्मविन्मुच्यते ॥ २६ ॥

सुमतिः— णाह, जइ एव्वं तुए दिण्णहत्थो संसारसाअरं अइळङ्घेइ पुरुसो, ता कहं दवदहणपज्जलिअपस्सजुअळदारूअरगओव्व कीडो, सारमेअगणपरिगओ व्व सारङ्गो, समीरणन्दोळणडोळाअन्तपोओदरगओव्व सञ्जत्तिअसत्थो, महप्पवाहमज्झणिरोहसंभन्तणअणो व्व जम्बुओ, विसअरपरिगहिअघरघुरन्तहिअओ व्व कुडुम्बिअणो, विअडअरभङ्गसंभमसंखुहिअगङ्गाअडवेपन्तसंहणणो व्व साहिमण्डळो, राहवसरणिअरक्खोहिअरअणाअरमज्झट्ठिओ व्व मच्चसङ्घाओ सद्धसगहिओ होइ ? [नाथ, यद्येवं त्वया दत्तहस्तः संसारसागरमतिलङ्घते पुरुषः, तत्कथं दवदहनप्रज्वलितपार्श्वयुगलदारूदरगत इव कीटः, सारमेयगणपरिगत इव सारङ्गः, समीरणान्दोलनडोलायमानपोतोदरगत इव सांयात्रिकसार्थः, महाप्रवाहमध्यनिरोधसंभ्रान्तनयन इव जम्बुकः, विषधरपरिगृहीतगृहघूर्णमानहृदय इव कुडुम्बिजनः, विकटतरभङ्गसंभ्रमसंक्षुभितगङ्गातटवेपमानसंहनन इव शाखिमण्डलः, राघवशरनिकरक्षोभितरत्नाकरमध्यस्थित इव मत्स्यसंघातः साध्वसगृहीतो भवति ?]

विवेकः— भद्रे, पाण्डित्यमपि निर्विद्य बाल्येन तिष्ठसि, यन्मोक्ष्माणमपि मुक्तमिवाभिमन्यसे । पश्य पश्य,

वर्णितगुणप्रकर्षा वर्णाश्रमनियमदेशकालमुखाः । अनवहितमानसानां भवन्ति नित्यं भयोदयस्थानम् ॥

अन्येषु तु विशेषं बोधयामि ।

भयाभयस्थानविशेषवेदिनः प्रमादमुक्तस्य परीक्ष्यकारिणः ।
परानुभूतिप्रतिबन्धशङ्कया भयानुबन्धोऽप्यभयाय कल्पते ॥ २८ ॥

आ मोक्षाच्च विदुषोऽपि निरनुबन्धा भीतिरिति नभःप्रसूनसौरभास्वादः ।

दिग्देशकालकरणाकरणादिरूपे देहादिके च हितसाधनभावयोग्ये ।
दुष्कर्मपङ्क्तिमनुचिन्तयतो विचित्रां किं तद्यदस्य पुरुषस्य न भीतिहेतुः ॥ २९ ॥

सुमतिः— एव्वं किळ सव्वं वि जइ भअट्ठाणं, ता कहं णिब्भअणिप्पाअणिज्जं पणिहाणं संपज्जइ ? [एवं किल सर्वमपि यदि भयस्थानम्, तत्कथं निर्भयनिष्पादनीयं प्रणिधानं संपद्यते ?]

विवेकः— भद्रे, सम्यगनुयुक्तं भवत्या । अस्ति खलु सूक्ष्मं किंचित् । तदपि प्रतिपन्नमेव त्वां बोधयामि । प्रतिपंधीयतामिदं तावत् ।

सुमतिः— आणवेदु अय्यउत्तो । [आज्ञापयत्वार्यपुत्रः ।]

विवेकः— **प्रवृद्धमतिकश्मलप्रलयपावकप्रक्रियां विमुच्य भगवत्कृपां वृजिनसिन्धुकुक्षिंभरिम् ।**

कदध्वपरिवर्तिभिर्यदिह कर्म निर्मीयते तदस्तु लवणाकरे लवणसेतुराधिन्वितः ॥ ३० ॥

यः पुनरनन्यभावेन भगवदनुकम्पामालम्बते तस्य तु तादृशीं सिद्धिमवधारय ।

विविक्तनिखिलस्थितिर्विषयवृत्तिनिर्वेदवान्विरक्तिपरिरम्भणग्लपितसर्वदुर्वासनः ।

निवृत्तिपथजाङ्घिको निभृतचित्तवृत्तिः परं प्रपद्य मुरभित्पदं भवमतीत्य संसिध्यति ॥ ३१ ॥

सुमतिः— जुत्तं एदं । तह वि पच्चक्खिअपरमत्थं तुमं एव्व परिपुच्छम्मि । णिम्मलगुरुसआसणिद्धारिअणिअमन्तहिअआणं णिट्ठाविअणिहिलपडिपक्खाणं णिस्सेसपसमिअणिज्जरवरवासरसवासणाणं अणालक्खिअदोसगन्धमङ्गळेक्कताणमहुमहणचळणसेवामहाणन्दळाहळम्पडाणं अप्पमाअपरिगहिअणिउत्तिधम्माणं असम्भाविअपच्चूहाणं वि महापुरुसाणं केण उण विणिवाएण मोक्खोवाओ सिग्घं ण संपज्जइ ? [युक्तमेतत् । तथापि प्रत्यक्षितपरमार्थं त्वामेव परिपृच्छामि । निर्मलगुरुसकाशनिर्धारितनिगमान्तहृदयानां निष्ठापितनिखिलप्रतिपक्षाणां निःशेषप्रशमितनिर्जरगृहवासरसवासनानाम् अनालक्षितदोषगन्धमङ्गलैकतानमधुमथनचरणसेवामहानन्दलाभलम्पटानाम् अप्रमादपरिगृहीतनिवृत्तिधर्माणामसंभावितप्रत्यूहानामपि महापुरुषाणां केन पुनर्विनिपातेन मोक्षोपायः शीघ्रं न संपद्यते ?]

विवेकः— प्रिये, इदमपि ते महामतिभिरवधारणीयमतिगहनमभिदधामि, यतत्सनकसनन्दनसनत्कुमारनारदशाण्डिल्यप्रभृतयः परमैकान्तिनः प्रतिपादयन्ति । आकर्ण्यतामेतदवहितया भवत्या ।

तिमिं किल तिमिंगिलो गिलति तद्गिलस्तं तथा तमप्यथ च तद्गिलस्तदिह पश्य कर्मक्रमे ।

समस्तवृजिनोदधिग्रसनडम्भकुम्भोद्भवं निवृत्तिमपि धर्ममत्त्यनघतत्त्वविन्निग्रहः ॥ ३२ ॥

अन्यदप्येतादृशमवधारयेथाः ।

प्रथितं पातकिवर्गं कृतघ्न एको हि कृत्स्नमतिशेते । तमिमं क्रियमाणघ्नस्तमपि दुरात्मा करिष्यमाणघ्नः ॥

सुमतिः— (विचिन्त्य) इइ णाम णिस्समब्भहिअमाहप्पस्स पडिबुद्धअणणिग्गहस्स पहावो दंसिओ । अस्स उण णाह किं णत्थि परिहारो ? [इति नाम निःसमाभ्यधिकमाहात्म्यस्य प्रतिबुद्धजननिग्रहस्य प्रभावो दर्शितः । अस्य पुनर्नाथ किं नास्ति परिहारः ?]

विवेकः— अस्ति तु कश्चिदेकः, यदिह पुनस्तत्प्रसादनम् । तथा हि,

तोयोज्झनेन परितापमुपेत्य जन्तुस्तोयेन जीवति पुनः क्रमयोजितेन ।

तद्वन्महत्त्यजनतस्तमसि प्रविष्टस्तत्संश्रयेण भजते परमार्थदृष्टिम् ॥ ३४ ॥

अपि च, **बहुजन्मसुकृतसिद्धं ब्रह्मविदपचारदूरगं पुरुषम् ।**

अभिसरति नित्यरक्ता सत्वरमपवर्गसाधिनी विद्या ॥ ३५ ॥

सा च, **परभक्तिरप्रकम्प्या निवृत्तिधर्मानुबन्धिगुणबन्धैः ।**
भवजलधिपोतपात्री जाता वृद्धिं दिने दिने भजते ॥ ३६ ॥

सुमतिः— (सविमर्शम् ।) जुत्तं एदं, जइ दुण्णिवारणिअइबळणिम्मिआ अपक्कणिस्सेसकसाअस्स मोक्खपक्खणिक्खेवजोग्गा अणिममहिमगरिमळहिमवसत्तणेसत्तणपत्तिपाअम्मप्पमुहा परमपुरुसत्थसिद्धिसाहणजोअन्तराआ ण होन्ति । [युक्तमेतत् , यदि दुर्निवारनियतिबलनिर्मिता अपक्वनिःशेषकषायस्य मोक्षपक्षनिक्षेपयोग्या अणिममहिमगरिमलघिमवशित्वेशत्वप्राप्तिप्राकाम्यप्रमुखाः परमपुरुषार्थसिद्धिसाधनयोगान्तराया न भवन्ति ।]

विवेकः— सत्यं देवि, दुर्जया एते दुरन्तवैरिणो योगान्तरायाः । तदेषां संभवे परिहरणादपि संभवस्यैव परिहरणेन निष्प्रत्यूहा भवति नैश्रेयसी सिद्धिः ।

[**ततः प्रविशति भूर्जपत्रभूषितोत्तमाङ्गो दूतः ।**]

दूतः— (साञ्जलिबन्धम्) राजन्, अयमहमस्मि देवस्य महाराजस्य महामोहस्य दृष्टिपथमनुज्झन् सर्वत्राप्रतिहतगतिः संवृतिसत्यो नाम दूतः । तदभिवादये सावरोधं भवन्तम् ।

विवेकः— (स्वगतम्) किंनिमित्तमयमुपागतः ? (प्रकाशम्) अस्थानवृत्तिमपहायापरिमितायुर्भूयाः ।

दूतः— (उत्तमाङ्गादवतारितं दरविकसिताञ्जलिकोशनिहितं भूर्जपत्रमुपदर्शयन्) इदं किल महाराज, चतुर्दशभुवनचक्रचक्रवर्तिनो द्वापरमन्त्रिनिर्धारितनिखिलकार्यस्य दुर्मतिमतप्रतिष्ठितस्य देवस्य महामोहस्य लोभनाम्ना गणकेन लिखित्वा त्वदर्थं प्रेषितमन्तरङ्गेण मया उपहृतमलङ्घनीयं शासनम् ।

विवेकः— (सानादरावहित्थम्) भद्र, अस्माकमप्यभिमतः खल्वसि । तदिह उपह्वरे त्वमेव वाचय ।

दूतः— यदादिशति महाराजः । (इति विनयनिभृतं वाचयति ।)

एतत्कामादिमान्यस्य महामोहस्य शासनम् । संसारहासभीतानां स्वर्गिणामपि संमतम् ॥ ३७ ॥

विवेकः— (अपवार्य सान्तर्हासम्) देवि, किं वयमपि शासनीया दुरात्मनो महामोहस्य ? परचित्तवेदनार्थमिह वाचिकं तावच्छ्रोतव्यम् । भद्र, ततस्ततः ।

दूतः— **परोपास्तिश्रद्धाद्यधिकमतिवृत्तं यदिह ते तदैश्वर्यप्राप्त्यै भवतु बहुमन्येमहि तदा ।**

विवेकः— (अवज्ञां नाटयन्) प्रिये, आकर्णितः किलायं भिक्षुपादप्रसरणन्यायः ? अथवा, स्वाभाव्यमेव शवमुष्टिवद्गृहीतग्राहिता महामोहस्य ।

सुमतिः— एव्वं एदं । [एवमेतत् ।]

विवेकः— ततः ।

दूतः— **अतिक्रान्तावस्सभ्रुकुटिनटनारम्भसमयप्रदीप्तक्रोधादिप्रतिभटनिरुद्धो न भवसि ॥ ३८ ॥**

विवेकः— प्रिये स्वधर्मनिरतानस्मान् प्रति सोऽयमाशीर्वादः । अयि मोहदूत, किमस्ति शेषं वाचिकस्य ?

दूतः— अस्ति किंचिदात्मीयबलाध्यक्षकामक्रोधवैभवविषयम् ।

विवेकः— अस्तु को दोषः? शृणुमस्तावत्।

दूतः— विश्वाधिको विलयमेष्यति कस्य भूम्ना वीरः प्रसिद्धमहिमा विबुधेषु कामः।
क्रोधोदितं यदनुभाववशेन शंभोः शृङ्गारशीतलमभून्नयनं तृतीयम्॥ ३९॥

अपि च,

कामोऽसौ समवर्तताग्र इति हि ब्रूते समीची श्रुतिः कामादेव जगज्जनिस्थितिलयैरायः पुमान्क्रीडति।
निष्कामोऽपि सकाम एव लभते निःश्रेयसं दुर्लभं कामः कस्य वशे क एष भुवने कामस्य न स्याद्वशे॥

सुमतिः— महाराअ, किं तुम्हेहिं वि दुज्जओ मअरलञ्छणो? [महाराज, किं युष्माभिरपि दुर्जयो मकरलाञ्छनः?]

विवेकः— देवि! मिथ्यादृष्टिप्रियस्य मोहस्य प्रलपिते किं प्रत्युच्यते? अवशिष्टमपि निशमयामः।

दूतः— यदि कुप्यति कोपाय न कोपमतिवर्तते। अकोपविषयं कोपं कथं कश्चिद्विजेष्यते॥ ४१॥
तदिदमुभयतस्पाशा रज्जुः।

सुमतिः— णाह! णं कामादो वि कोवो दुज्जओ, जेण कामजअम्मि वि सअं काळणं होइ। [नाथ! ननु कामतोऽपि कोपो दुर्जयः, येन कामजयेऽपि स्वयं कारणं भवति।]

विवेकः— प्रिये! स्थानक्रोधो न खलु दोषाय, योऽसौ कामादिनिरसनार्थतया परमार्थवेदिभिः प्रशस्यते। (दूतमवलोक्य) दूत! श्रुतमिह श्रोतव्यम्। ब्रूहि मद्वचनाद्युष्मत्स्वामिनम्।

अप्रार्थितमहामोहमनङ्गीकृतमन्मथम्। विधूतप्रतिघं लोको विवेकं बहु मंस्यते॥ ४२॥

दूतः— साधयाम्यहम् (इति द्वित्रिपदमतिक्रम्य, स्वगतम्)

सुप्रबोधनसमुत्सुकया सुमत्या पत्न्या सहाचरितविश्वहितं विवेकम्।
जेतुं क एव जगति प्रभवेत्तथाऽपि स्वामी नियोजयति मोह इति स्वयं नः॥ ४३॥

(प्रकाशम्) महाराज! *त्यजेदेकं कुलस्यार्थे इति नीतिं नातिवर्तेथाः। [इति निष्क्रान्तः।

सुमतिः— अय्यउत्त! जइ मुत्तिसाहणसज्जो पुरुसो मोहप्पउत्तेहिं कामक्कोहळोहमअमच्छरप्पहुदीहिं अहिहूअइ, एआवन्तो तुम्ह परिस्समो विअळो होइ। [आर्यपुत्र! यदि मुक्तिसाधनसज्जः पुरुषो मोहप्रयुक्तैः कामक्रोधलोभमदमत्सरप्रभृतिभिरभिभूयते, एतावांस्तव परिश्रमो विफलो भविष्यति।

विवेकः— देवि! मैवं मन्वीथाः। आशंसेथाः पुनः शोभनमेव।

अध्यन्तैरवधारिते भगवति क्षिप्ते विरोधभ्रमे साङ्गोपायविभागसंभृतमतिः संप्रत्यसौ साधकः।
कामक्रोधनिशातकण्टकमिलत्कालुष्यपङ्कच्छटानिर्मुक्तेन सुशीतलेन च पथा निःश्रेयसं प्राप्स्यति॥

(नेपथ्ये)

दिव्यवैतालिकौ— विजयतां देवः।

प्रथमः— रम्या यामवतीपदर्पणपटी रागाब्धिवेलोद्गतिश्चेतोजन्मकदम्बधूलिविततिः शृङ्गारचूडाजपा ।
संमोहद्विपशोणबिन्दुपटली संध्या जरीजृम्भते प्रत्यग्दिग्वनितापयोधरतटीकाश्मीरपङ्कद्युतिः ॥

द्वितीयः— दिनाधिपविनाकृतिव्यसनखिन्नसंध्यावधूविधूतकबरीभरप्रसरकौतुकापादकम् ।
विशृङ्खलकलिन्दजाजलतरङ्गभङ्गावलीमलीमसमिदं तमो जगदशेषमातृपति ॥ ४६ ॥

विवेकः— (कर्णं दत्त्वा) देवि ! दिवाभीतप्रायस्यास्मत्प्रतिपक्षस्य सौप्तिकसंनाहसमयं सूचयतः प्रायेण स्वतो वियातवादिनौ वैतालिकौ । संपश्यतां भवती,

प्रकाशः संकोचं भजति जगतः सीदति रवौ तमिस्राविष्फूर्तिः स्थगयति मुखं शक्रहरितः ।
अवस्कन्दनिःश्वं सुमुखि मधुना साकमधुना विधत्ते दुर्दान्तो विविधमपनीतं रतिपतिः ॥ ४७ ॥

अपि च, अश्रान्तसंततिभिराभरणप्रकाशैराम्रेडयन्त्य इव मङ्गलदीपभासः ।
अन्तःपुरं तिलकयन्ति समं समन्तादारात्रिकं मृगदृशो नियमं विधातुम् ॥ ४८ ॥

तदहमिह सान्ध्यं नियममनुपाल्य परब्रह्मप्रवणमानसं पुरुषमभिरक्षामि, भवत्यपि क्षान्तिशान्त्यादिपरिजनसेविता मङ्गलाचरणसौधमधिरुह्य मत्प्रत्यागमनप्रतीक्षा वर्तेथाः । [इति सुमत्या सह निष्क्रान्तः ।

इति श्रीकवितार्किकसिंहस्य सर्वतन्त्रस्वतन्त्रस्य श्रीमद्वेदान्ताचार्यस्य कृतिषु संकल्पसूर्योदयनाटके तृतीयोऽङ्कः ।

चतुर्थोऽङ्कः

[ततः प्रविशति कामो वसन्तश्च ।]

कामः— सखे वसन्त !

इक्षुः पेशलमीदृशं मम धनुः पुष्पाण्यमी सायकास्तन्त्रीमञ्जुलनिस्वना मधुकरश्रेणी शुभा शिञ्जिनी ।
भीरुः सन्नवलाजनो मम बलं तथ्यं परं कथ्यते सोऽहं निर्जितशूलभृत्प्रभृतिकः संकल्पसिद्धोदयः ॥

अपि च, त्वयि संभृतशस्त्रास्त्रे सहाये मम संस्थिते । महता पश्य मोहेन विश्वमेकातपत्रितम् ॥ २ ॥

वसन्तः— किमुच्यते ? कामः खल्वसि ।

कामंकामं काममपि सिद्धिं करणैः स्वैः कारंकारं कर्म निषिद्धं विहितं वा ।
न्यस्यन्ति त्वय्यद्भुतसीम्नि प्रतिबुद्धाः कामोऽकार्षीन्मन्युरकार्षीदिति नाम ॥ ३ ॥

अपि च, विषमनयनमुख्यैर्विक्रमक्रीडितं ते सुरपतिभवनानि स्वैरसंचारभूमिः ।
उदधिवलयितेयं क्षोणिरुद्यानसीमा कथमिव मदन त्वं वर्ण्यसे कान्तिसिन्धुः ॥ ४ ॥

कामः— सखे ! सर्वलोकविदितमात्मनोऽपि वैभवमनुचिन्तय । यदेतत् ,

प्रख्यातस्त्वयि संभवः सुमनसां विश्वं त्वया नन्द्यते मुख्यस्त्वं किल षड्विधेषु ऋतुषु ज्योतिस्त्वदेकाश्रयम् ।
यत्र श्रीर्भृङ्गराङ्गजा स च परस्तत्संश्रयो माधवः कामस्ते सचिवः क एव भविता कालोत्तमस्त्वत्समः ॥५॥

अपि च, वसन्तस्त्वं वह्निर्मलयपवनः सारथिरयादशोकादिर्ज्वाला मधुकरगणो धूमपटली ।
सुधासूतिः स्नेहस्तदिह जितनिर्वाणवचसो विरक्तिस्ते दाह्यं द्रुहिणगिरिशादेरपि मतः ॥ ६ ॥

वसन्तः— महावीर मकरकेतन! मादृशामतिशयस्त्वदर्थ एव । यथा,

ऋतवो हि मत्प्रधानास्तवैव नानास्त्रशिल्पिनः सृष्टाः ।
विजयसमयं शशाङ्को विश्रमकालं व्यनक्ति दिवसेशः ॥ ७ ॥

कामः— आस्तामयमन्योन्यप्रशंसनविस्तरः । अवधातव्यं राजकृत्ये ।

वसन्तः— यदुच्यते वयस्येन, तदिह समानमा(भा)वयोः समाधिप्रवणपुरुषचेतःक्षोभणे । शृङ्गारोद्दीपनविभावकृत्यं मय्यायत्तम् । भवता पुनरालम्बनविभावसंपत्तिरुपपादनीया ।

कामः— सुहृत्संमतमहमिदानीनाचरामि । अयं खल्वपरिचितशुभाश्रयधारणाभिलाषी पुरुषश्चिरपरिचितसुखालम्बने सुखेन संमुखयितुं शक्यते । अस्ति हि देवासुरसिद्धगन्धर्वविद्याधरकिंनरकिंपुरुषमानुषादिसर्वपुरुषचक्षुःप्रत्यक्षं स्वतःपुरुषार्थभूतं सुलोचनाभिधानं ब्रह्म । न चैतदनुपपन्नम् ।

परमानन्ददायिन्यः प्रजानां सृष्टिहेतवः । ब्रह्मलक्षणशालिन्यो न कथं ब्रह्म योषितः ॥ ८ ॥

वसन्तः— सखे! त्रय्यन्तसंमतश्च त्वदभिमतोऽयमर्थः । स्त्रियो ब्रह्मेति हि प्रथममामनन्ति । उत वा पुमानिति तु वैभवादुक्तिः । अपि च,

अलसललितमन्दं स्पन्दनं लोचनानामकृतकरमणीया वृत्तयो विभ्रमाणाम् ।
अपि तरुणवधूनामाहरेयुर्मुनीन्द्रान् शतमपि च विधूय ब्रह्मणां शाश्वतानाम् ॥ ९ ॥

कामः— (सहर्षम्) सखे वसन्त! अवितथमेवैतदभिलप्यते । ततश्च,

अयमप्सरसां गणः प्रनृत्यन्त्रिशिखासारविकल्प्यमानदृष्टिः ।
अभिगच्छतु मङ्क्षु मत्प्रयुक्तः पुरुषं काङ्क्षितपुण्यहीनयोगम् ॥ १० ॥

वसन्तः— वयस्य पुष्पधन्वन्! त्वदादेशवर्तिनीषु मत्तकाशिनीषु सिद्धं नः समीहितम् । अद्य हि,

स्वादुगीतमधुमोहितश्रुतेश्चारुनृत्तवशवर्तिचक्षुषः । भावभेदभृतकीकृतात्मनो योगिनस्त्यजति यौवतं न धीः ॥

कामः— (विचिन्त्य, सरोषहासम् ।)

यदि मामवमत्य संयतेत व्यवसायान्वयदर्पितो विवेकः ।
वनिताशतवञ्चितस्य पुंसः स्वयमाधास्यति सौभरेरवस्थाम् ॥ १२ ॥

वसन्तः— किमत्राद्भुतम्? विश्वविदितं हि भवतो वीरायितम् ।

विकस्वरसुरद्रुमप्रसवशस्त्रमाध्वीमदभ्रमद्भ्रमरसुन्दरीनिकरसंभृतज्यामृतः ।
प्रहृष्टपरभृतिप्रियाप्रगवरेणुवीणादिभिः क्वणद्भिरुपघुष्यते कुसुमधन्वनो विक्रमः ॥ १३ ॥

तदिह लघुव्यापारलभ्ये वस्तुनि न त्वया त्वरितेन प्रयतितव्यम् ।

मा भूदमोघविशिखं नमितं धनुस्ते मौर्वी च मा भवतु पुङ्खितचित्रपुङ्खा ।
मद्दर्शितैरपि सखे विभियाद्विवेकः शाखानिषङ्गनिहितैः शतशस्त्वदस्त्रैः ॥ १४ ॥

कामः— महति प्रतिपक्षे मैवं मन्दोत्साहेन भवितव्यम् । दृश्यते हि,

मितप्रद्योतनिष्पाद्ये तमसामपसारणे । सहस्रेण करैः सार्धमुदेति दिवसेश्वरः ॥ १५ ॥

अपि च, तिष्ठतु संग्रामकथा द्यूते पुरुषस्य वादमात्रे वा ।
भवति परिभूतिलेशे कति कति विपदो निदर्शिताः कविभिः ॥ १६ ॥

वसन्तः— किमित्येवमात्मप्रभावमवमत्य परावरविश्वपरिभाविनस्ते कुतश्चित्परिभूतिलेशमाशङ्कसे? न खलु शलभाः सहस्रमपि सहस्रकिरणमभिभवन्ति । अद्य च,

विपुलकुसुमापत्तौ नृत्यद्विहारतुरंगमे मधुमदसमारम्भस्तम्बेरमस्थगितान्तरे ।
रतिरसरथोत्सेधे कश्चिद्विधित्सितसंयमः क्वचन भवतः स्कन्धावारे न जीवति जीवति ॥ १७ ॥

न चेदानीं पुरुषः समाधिसौधमधिरूढः, यतस्ते तस्मिन्मनोरथप्रतिहतिशङ्का । दृश्यते हि,

स्मरति महतामातङ्कानां मनस्कुरुते गृहान्प्रसजति परब्रह्मप्राप्तौ समृद्धिमपेक्षते ।
अभिनिविशते भोगोदन्वत्यपत्रपते पुनः प्रणिधिरधुना सिद्धापायः सितासितपद्धतिः ॥ १८ ॥

कामः— तदिह सौप्तिकावसरः संदर्शितः प्रियसखेन । तथा हि,

सोऽयमसमग्रयोगे पुरुषे सर्वास्त्रमोक्षसमयो मे । रथवैगुण्यविलक्षे राधेये फल्गुनस्येव ॥ १९ ॥

वसन्तः— भवतु नामैवं भवतः समीची समीहितसिद्धिः ।

विरक्तिकपटक्रमाद्वृजिनकोटिभिर्दुर्दमे परप्रणिधिकर्दमे पतितुमेकतानः पुमान् ।
त्वदस्त्रगणताडनत्रुटितगर्वनिर्वेदवान्भवप्रभृतिसेवितं भजतु भोगवर्गं पुनः ॥ २० ॥

अपि च, मलयपवनज्योत्स्नामल्लीमधुव्रतकूजितप्रभृतिविजयस्कन्धावारप्रधानपताकया ।
हसितलपितक्रीडाचित्रैरनुज्झदभिख्यया युवतिकथया योगी सन्नप्यसङ्गमुपैति कः ॥ २१ ॥

कामः— सखे! सर्वथा नूनमविचक्षणो विवेकः । यत्सागरतरणगगनातिलङ्घनमरीचिकाचर्वणमहीतलमज्जनादिवदशक्यमेव समाधिलाभमाधिव्याधिशालिनः पुरुषस्य बालिश इव साधयितुमीहते । अपि च,

पुरुषमजहद्भोगश्रद्धापुरस्कृतसंभ्रमं विषयमदिरास्वादक्षीबं विमोचयितुं स्थितः ।
अमृतमिलितद्राक्षावल्लीफलद्रवसंपदाममरतरुणीबिम्बोकानामवैति न वैभवम् ॥ २२ ॥

दृश्यतां पुनरियमुभयतःस्पाशा रज्जुः ।

विवेकात्रष्टम्भादुपजनितवैराग्यविभवो यदि क्रुध्येन्मह्यं भवति स (न) कथं क्रोधविजितः ।

अथ त्यक्तक्रोधो यदि कथमपक्रामयतु मां मुधा कामक्रोधप्रशमनकथा मूढमनसाम् ॥ २३ ॥

(ततः प्रविशति विकृतवेषः क्रोधः)

क्रोधः— (ससंभ्रममुपसृत्य ।) स्वस्ति सुहृदे स्वैरसंचारविजितविवेकविभवाय कुसुमधन्वने । कः खल्वसौ विवेकवशवर्ती कामक्रोधप्रशमनकथावृथाजल्पमुपकल्पयति ? (विकटं परिक्रम्य साट्टहासम्)

अयमहमुद्भटप्रघनचारभटारभटीनटपतिरुत्थितः कथमुदेति विवेककथा ।

यदनुविधायिदैत्यभयसंज्वरितासु मुधा सुरसुभटीपयोधरतटीषु पटीरसः ॥ २४ ॥

कामः— स्वागतं प्रियसुहृदे मत्प्रतिपक्षनियतमन्यवे मन्यवे महारथाय । समागतोऽसि च स्वामिकार्यनिर्वहणसमयमनुचिन्त्य मत्साहाय्यकमनोरथेन । वर्तयसि च स्ववशे वशिनोऽपि महेश्वरादीन् । अहो जितं महाराजेन । किं च,

सुधारम्भे डम्भे मयि च मदने मुक्तकदने मितोत्साहे मोहे वृजिनगहने व्यात्तदहने ।

भवज्ज्वालेशाद्यैरपि खलु भवानिन्धनशतैः प्रदीप्तः प्रत्यञ्चं प्रणिधिमुपरोद्धुं प्रभवति ॥ २५ ॥

वसन्तः— नन्वसौ पवनपावकसमागमः, यदुत कामस्य तव च संगतम् । तदिह किमिति सामग्रीसंभवे साध्यसंपत्तावुदास्यते ? अनुसरति खल्वुत्साहमभिलषितसिद्धिः । एतदेव चेदानीमात्मसंभवेन प्रियसुहृदा पुनः पुनरभिहितमभिमतप्रतिलम्भनमनुपश्यामि । यदुत,

रतिरतिवारयोषिदनुपालितवल्लतास्तबकविलोभनीयललितस्तनभारनताः ।

अमरमृगेक्षणाः परिचरन्तु विरक्तिधनं मदनधनुर्गुणभ्रमरमन्थरतारदृशः ॥ २६ ॥

कामः— सखे ! कालोचितकार्यप्रतिसंधायकः खलु कालतज्ज्ञो वसन्तः । तदेनमेव विबुधपतिनगरवेशनारीपुरःसरं नासीरयोधमहमधिज्यधनुरनुव्रजामि । त्वमपि परितः परिवृत्तदृष्टिः पार्ष्णिमभिरक्षन्सावधानमन्वीयेथाः ।

[सर्वे तथाऽनुसर्पन्ति ।]

वसन्तः— श्रूयतामयमिह महामोहसमरसैनिकधुरंधराभ्यां मन्मथप्रतिवाभ्यां मामको व्याहारः । अयमेवावसरः संयमारम्भं सौतिकेन संस्थापयितुम्, यत्र समुत्थितं चतुरुदधिबृंहणं चान्द्रमसं महः । अद्य खलु पुरतः सरन्त्यमी मुग्धयुवतिमुखचन्द्रकिंकरस्य कुमुदिनीपतेरुदयवार्ताहराः कतिचन किरणाङ्कुराः । अमी च,

तिमिमुखपीतमुक्तसितसागरपूरनिभा रजनिविलासहासललिता हरिणाङ्ककराः ।

शुभघनसारमिश्रहरिचन्दनपङ्करुचः स्फुटमनुलेपयन्ति पुरुहूतदिशासुदृशम् ॥ २७ ॥

अपि च, प्रथमस्य कान्तिमद्रेः पश्यतश्वेतेन भाविता शशिना । मदजलकलङ्कभाजा करटिन इव कर्णशङ्खेन ॥

क्रोधः— सखे शम्बरासुरसूदन ! सूनृतवादी सोऽयं सुरभिः । अद्य हि,

हरेरिह दिगन्तरे हसितदुग्धसिन्धुद्युतिः श्रियं कुमुदवासिनीं प्रजनयत्यसौ चन्द्रिका ।
मनागिव विवर्तितं मधुरतारकोन्मीलने निशामय निशामुखे तिमिरकन्दलं कुन्तलम् ॥ २९ ॥

कामः—— संभावनीयः खल्वसौ बहुलतरतमःपटलपाटनाटीवस्तरकिरणः समाक्रान्तपशुपतिजटामण्डलः सखा मे तारकेश्वरः । अयं च,

कुर्वन्कामपि कौमुदीं कुमुदिनीसंमोददानव्रती सान्द्रातङ्कवथाङ्गनामतरुणीसंतापचिन्तामणिः ।
शृङ्गारागमदेशिकस्त्रिजगतामानन्दनाडिंधमो रुन्धे सर्वदिशां निरन्तरतमस्तन्द्रालुतां चन्द्रमाः ॥

अपि च; पदे विष्णोरेषा प्रभवमधिगम्य प्रसृमरा स्फुरत्ताराफेनस्तबकपरिपाटीपरिगता ।
क्षरन्ती पूर्वाद्रेरमरतटिनीसंभ्रवसखी तमिस्राकालिन्दीं शबलयति चन्द्रांशुपटली ॥ ३० ॥

सखे क्रोध! पश्य मे सहायसंपत्तिम् ।

ताराकान्तः प्रियसुहृदयं चन्द्रिकेयं वयस्या बाणारम्भाद्बहुमतिपदं बान्धवो मे वसन्तः ।
त्वं च भ्राता विपदुपगमे क्रोध दुर्वारवेगः को वा मह्यं कुसुमधनुषे तिष्ठते जीवितार्थी ॥ ३२ ॥

क्रोधः— सखे! अनुकूलो हि विधिः किं नाम नानुकूलयति? अपि च,

विजेतुकामः कामं त्वां निष्काम इति का कथा । त्वन्निवर्तननिष्कामः सकामस्त्वय्यनुज्झिते ॥

कामः—— अलमनेन विलम्बहेतुना व्याक्षेपेण । उपक्रान्तसमाधिरस्माभिरुपसर्पणीयः पुरुषः । (सर्वे तथा कुर्वन्ति)

वसन्तः—— पश्य तमेनं परमपुरुषचरणयुगलनिगलिताशयं परिहृतबहिर्विषयरागं प्रतिपन्नकारिणा विवेकेन प्रचोदितं प्रक्रान्तयोगं पुरुषम् । अयं हि,

भयस्थानग्रन्थान्परिपठति निद्राति च मुहुः स्वमात्मानं पश्यत्युपचरति देहं च विधिना ।
निवृत्तिं दुःखाब्धेरभिलषति रज्यत्यपि सखे द्विधावृत्त्या दुःख्यन्पुरुष इह दोलायत इव ॥ ३४ ॥

कामः—— सखे क्रोध! अद्य खलु संक्षोभणीयदशामनतिक्रान्त इति समर्थितं वसन्तेन । दूरावधूतबाह्याभ्यन्तरवैरिभिरपि दुर्जयास्मत्सहायिन्यनादिसंततिविचित्रप्ररोहा वैषयिकी वासना ।

भवत्वतिपतिष्यतो भवपयोधिमेकान्ततो रतिः सह मुमुक्षया ललितभाषितं योगिभिः ।
तदप्यवसरे क्वचित्सपदि पार्ष्णिमालम्बते ममत्वशतवासनारचितवारवाणं मनः ॥ ३५ ॥

वसन्तः—— इदमप्यपरमवधारणीयमरातिजनभयंकराभ्यां भवद्भ्याम् । सर्वसङ्गनिवृत्तस्यापि समानागतिः समाधिपरिपन्थिनी । अत एव खल्वनुचिन्तितहिरण्यगर्भवचसः संवर्तभरतविदुरादयो दुरितोच्छेदकारणं जनावमानमिच्छन्त उन्मत्तचर्यामभ्यनैषुः । तदिदानीं यावदयमवमानापेक्षामाददीत, ततः पूर्वमेव संमानभङ्गादिकं दूरीकृत्य प्रसभं क्षेत्रज्ञे प्रवेष्टव्यं क्रोधेन । अथवा,

शृणोति कथयत्यसौ परिचिनोति संपृच्छते समर्चयति गायति स्पृशति पश्यति स्तौति च ।
इतीव नियतादरो मुरभिदङ्घ्रिसेवारसे न भेत्तुमिह शक्यते स्थिरविवेकदुर्गस्थितः ॥ ३६ ॥

अपि च, वितथपरिग्रहत्यजननिर्वृतबुद्धिरसौ तदितरसंग्रहेऽपि विधिनैव परं नियतः ।

उपनतमप्यधर्म्यमुपभोगमपोह्य भजत्यजगरवृत्तिमात्रमवर्धाग्निभृद्धति ॥ ३७ ॥

कामः— (सविलक्षस्मितम्) सखे! नूनमप्रगल्भ इव संग्रामसमये साध्वसमवलम्बसे । कालोपपन्नं कार्यं न प्रतिसंधत्से ।

ऋतुश्रेष्ठस्त्वं नः सुहृदमितभोगार्हविभवः स्वयं कामः सोऽहं मृगनयतिरश्चः स्ववशयन् ।

अयं क्रोधः क्रूरप्रकृतिरसहन्नस्मदहितं त्रिभिः कार्यं द्रौणिप्रभृतिविहितं सौप्तिकमिह ॥ ३८ ॥

वसन्तः— सखे! प्रतिसंहितकार्य एवाहमस्मि । अवस्कन्दसमयमतिक्रामति पुरुषे कथमस्माभिरमोघवृत्तिभिर्भवितव्यमिति तु विमृशामि । पाटच्चरलुण्ठितेषु भवनेषु जाग्रतोऽपि यामिकाः किमुपकरिष्यन्ति ? अयं हि,

प्रचेतुमनघां वृत्तिमपचेतुमपाक्रियाम् । भजते विश्वकर्तारं भिषज्यन्तमिवातुरः ॥ ३९ ॥

क्रोधः— (ससंरम्भम्) श्रोतव्यमेतत्सुरभिणा सुहृदा च कामेन मामकं मनीषितनिष्पादनकौशलम् । यदुत,

जमदग्निमुखान्परित्यजन्परिगृह्णन्दशकंधरादिकान् । विनिपातितवानुपायतः पुरुषानद्भुतपौरुषानहम् ॥

वसन्तः— प्रख्यातमिदमित्थं भवतश्चातुर्यम् । तथाऽप्यत्यन्तवीतरागे क इव तवावकाशः ?

क्रोधः—(हाहाकारमाम्रेडयन्) अस्त्येव संमतोऽत्राप्यवकाशः । यथा,

पुंसस्त्यक्तपरिग्रहस्य विषयग्राहोज्झितस्याप्यहं कन्थाविष्टरकुण्डिकादिहरणप्रच्छादनाद्याश्रयः ।

अन्तःक्षोभमलीकजल्पमसदारोपस्पृहां पैशुनं संमोहादि च संमुखय्य सहसा दास्ये समाधिक्षयम् ॥

किं च, महेश्वरप्रमुखमहापुरुषचित्तविक्षोभकस्य मे समाहितहृदयसमारम्भविघटने किमत्राश्चर्यम् ? यतः,

बिभर्तु विबुधेश्वरं क्षिपतु दानवानीकिनीं भिनत्तु कुलपर्वतान्वनशतानि मृद्नातु वा ।

अयत्नविवृतक्षितिस्तबकशेखरालंकृतः किमद्भुतपदं भवत्ययममीभिरैरावणः ॥ ४२ ॥

कामः— सखे पुष्पाकर! क्रोधोदीरितमप्यवितथमिदमवधारणीयम् ।

निद्रामुग्धनिमीलितेष्वसुलभं निर्धूतनिम्नोन्नतं निद्राणाखिलवर्णभेदनियमं विष्वक्प्रवृत्तोदयम् ।

कः क्रोधोद्भवमुत्सहेत तरितुं कल्पान्तकादम्बिनीकालोद्वेलकलिन्दशैलतनयाकल्लोलकालं तमः ॥

अपि च, वाल्मीकिप्रभृतिभिर्महर्षिभिरप्युद्घोषितं मामकं महिमानं मावमंस्थाः । अहह !

विराधकरिकेसरी त्रिशिखवह्निदग्धार्णवः प्रभूतखरदूषणप्रभृतिनैरृतव्यूहजित् ।

विलूनदशकंधरो मृदितकुम्भकर्णस्तदा मदस्त्रजनिते स्थितः क्वचन लाघवे राघवः ॥ ४४ ॥

वसन्तः— काम ! साधु कृतं भवता ।

कामः— वयस्य ! आत्मानं बहुमन्येथाः । त्वदायत्तवृत्तिना खलु मया सर्वमेतदाचरितम् ।

वसन्तः— हन्त मकरध्वज ! महावीराणामपि भवति वैक्लव्यं भवत्प्रभावेन, यदुन्मत्तदशामप्यधिगच्छन्ति । अथवा,

रागोपलिप्तदृष्टिः प्रलपति मुह्यति विघूर्णते स्खलति । युवतिमदिरामदान्धो युक्तायुक्तं न जानाति ॥

(विचिन्त्य) यद्यपि दुर्जयौ युवां कामक्रोधौ, तथापि किंचिन्मनसि मे परिवर्तते । सहायभूयस्त्वं सर्वेष्वपि कार्येष्वयत्नसिद्धिकारणम् । (पदशब्द सूचयन्)

धर्मध्वंसधुरंधरः शमदमप्रारम्भसंकषः प्रज्ञाधारिधिघस्मरः प्रणिदधत्प्रत्यूहमृत्युंजयः ।

मुक्तिप्रार्थनमोचनाय महता मोहेन संप्रेषितस्तृष्णाधारविलासिनीसहचरो लोभः किलोदीयते ॥

(कामक्रोधौ सहर्षमवलोकयतः)

वसन्तः— विश्वहल्लोभनो लोभ इहाकार्यः ।

कामक्रोधौ— सुष्ठु चिन्तितं सुहृदा वसन्तेन ।

[कामः छोटिकां ददाति; क्रोधः सोद्धोषमनुमोदते]

[ततः प्रविशति लोभस्तृष्णा च ।]

लोभः— **महामोहस्याज्ञां शिरसि निदधानः स्रजमिमामहं तृष्णाजानिस्त्वरितमिह लोभः समुदितः ।**

प्रदिष्टैस्तत्तादृक्प्रथिमविकटैर्हाटकमयैरखण्डैर्ब्रह्माण्डैर्मम क इव तृप्तिं घटयिता ॥ ४७ ॥

(तृष्णां परिष्वज्य) प्रिये !

अशेषसुरनारीणामाभिरूप्यसमुच्चयैः । अजहद्यौवनां तृष्णे विदधे त्वां विधिः स्वयम् ॥ ४८ ॥

तदिदं निदर्शयामि,

कनककलधौतशैलप्रभृतिभिरपि हन्त पूरणे क्षिप्तैः । तृष्णे भजति समृद्धिं भूयो भूयस्तवोदरे कार्श्यम् ॥

तृष्णा— अय्यउत्त ! तुम्ह वल्लहाए मह रमणिज्जत्तणं सव्वरमणीसमब्भहिअं ति किं अच्चरिअं ? तह वि देवासुरघरगअसअलरअणोवहारेण मह सोभग्गजोग्गाइ हारकेऊरमेहलाणूउराइ तुए करणिज्जाइं । [आर्यपुत्र ! तव वल्लभाया मम रमणीयत्वं सवरमणीसमभ्यधिकमिति किमाश्चर्यम् ? तथाऽपि देवासुरगृहगतसकलरत्नोपहारेण मम सौभाग्यसदृशानि हारकेयूरमेखलानूपुराणि त्वया करणीयानि ।

लोभः— प्रिये ! ईषत्करमिदमभ्यर्थयसे । निर्जिताः खलु मया देवासुरकिंनरकिंपुरुषविद्याधरमुनिमनुष्यतिर्यञ्चः, यथा परस्परमेव व्यतिहन्यन्ते, यथा वा तुषकणमपि मेरुं मन्यन्ते । तत्र तावद्धनदबिरुदविख्यातस्य त्र्यम्बकसखस्य मत्कृतामवस्थामाकर्णय ।

लब्धं न मुञ्चति विलक्षमतिर्न भुङ्क्ते धत्ते पुनः पुनरसौ महतीं धनायाम् ।

निद्रारसं न लभते महतां निधीनां रक्षापिशाच इव संप्रति राजराजः ॥ ५० ॥

तृष्णा— अय्यउत्त ! तुए अत्थपुरुसत्थसद्धासण्ठाविअहिअए तेळ्ळोक्के विवेअपरिगहिअस्स पुरुसस्स का उण दसा ?

[आर्यपुत्र त्वया अर्थपुरुषार्थश्रद्धासंस्थापितहृदये त्रैलोक्ये विवेकपरिगृहीतस्य पुरुषस्य का पुनर्दशा ?]

लोभः— प्रिये! विमर्शनीयमेतत् । तस्य पुनः समाधिकौतुकं प्रशमयितुं महाराजेन महामोहेन समादिष्टौ कामक्रोधौ मदागमनकाङ्क्षिणौ तिष्ठतः । इमौ तावदुपसर्पावः । (उपसृत्य) लोभनामाहमभिवादये ज्यायांसौ कामक्रोधौ ।

तृष्णा— सुण्हा एसा पणमइ गुरुअणं । [स्नुषैषा प्रणमति गुरुजनम् ।] [इत्युभौ प्रणमतः ।

कामक्रोधौ— दीर्घायुषौ भूयास्तम् ।

वसन्तः— अहो निदाघपवनदवाग्नीनामिव भवतां समागमः! किं न सेत्स्यति राज्ञो महामोहस्य? मा भूद्विवेकतो भवत्पत्नीनां रतिजिघांसातृष्णानां माङ्गल्यभूषणवैकल्यम् । [सर्वे परस्परमाश्लिष्यन्ति ।

कामः— अपि स्वागतमस्मदुपजीव्यमर्थपुरुषार्थमभिरक्षते लोभाय?

लोभः— अथ किम् । अनुग्रहपदं खल्वहं भवताम्?

क्रोधः— अपि कथममोघवृत्तिरपवर्गोदन्तवैदेशिकस्त्वमवधत्से स्वामिकृत्यम्?

लोभः— युष्मदवष्टम्भेन सर्वत्रामोघवृत्तिरस्मि । पश्य सुयोधनादिवन्मत्परिगृहीतस्य लोकस्येदानीमद्वितीयां द्वितीयपुरुषार्थनिष्ठाम् ।

क्षुद्रक्षोणिरजःकणस्थिरतृषः क्षुभ्यन्ति पृथ्वीभृतस्तप्येत स्वपदाय कः क्वचिदिति त्रस्यन्त्यमर्त्येश्वराः ।
भिक्षाकेऽपि केचुचित्क्वचिदुपक्षिप्तेष्वधिक्षेपतः पक्षे दुर्मतिभृत्ययोरिह जगत्तिष्ठत्यसूयेर्ष्ययोः ॥

अपि च, अटन्ति हरितो दश स्थपुटयन्ति विश्वंभरां पठन्ति धनिनां चटून्परपरिच्छदं बिभ्रति ।
तरन्ति जलधिं प्लवैः समरमारभन्ते मुधा दुरन्तधनदोहलग्रहिलचेतसो देहिनः ॥ ५२ ॥

वसन्तः— आयुष्मन् महामोहामात्यधुरीण! पुनस्तृष्णासहायस्य ते पूर्वापरपुरुषार्थसाधके स्वयं च सर्वचित्तसाक्षिकं स्वादुतयोपलभ्यमाने सर्वराजन्यसेवनीयचरमोपवेदसिद्धे प्रत्यक्षपुरुषार्थे कः प्रत्यूहः? अयं च,

कालप्राप्ताद्धर्मतोऽधर्मतो वा कक्षीकार्यः कामतन्त्रप्रधानैः ।
लाभे गुप्तावप्रदानव्रते वा त्वय्यायत्तो ह्यर्थनामा पुमर्थः ॥ ५३ ॥

शृण्वन्तु सर्वे भवन्तो मामकमनुयोगम् । विवेककवचदुर्भेदविज्ञानो विपश्चित्तमः कथंकारमवस्कन्दनीयः?

कामः— सखे! एवमहमेतदध्यवस्यामि । अहं तावदग्रेसरो गच्छामि । भवद्भिस्तु पक्षद्वयं पार्ष्णिं च परिपालयद्भिरन्तरा निवेश्य तृष्णामनुप्लवैर्भवितव्यम् । तदनेन दुर्भेदेन व्यूहेन विवेकस्य स्वकुलविध्वंसनमनोरथप्रत्यूहीभविष्याम इति । (तथा व्यूह्य सर्वे पञ्चषाणि पदानि परिक्रामन्ति)

कामः— (सरभसपुङ्खितशरं पौष्पं धनुरान्दोलयन्) पश्यत तावदिदानीमधिज्यधन्वनो मे ललितघोराणामिषूणां लक्ष्यलाभम् ।

प्रणिधानविशेषभावितात्मा करणग्रामनिरोधनिष्प्रकम्पः ।
निभृतश्वसनो निवृत्तिधर्मा पुरुषस्त्यक्तपरिग्रहोऽयमास्ते ॥ ५४ ॥

वसन्तः— (सूक्ष्ममवलोक्य) हन्तावहितैरस्माभिर्भवितव्यम् । अत्र हि,

वितमसि पदे विधास्यन्मायाजलधेः समुद्धृतं पुरुषम् ।
विमृशति किमपि रहस्यं सुमतिसहायो विवेक एकान्ते ॥ ५५ ॥

क्रोधः—— (सभ्रुकुटीभङ्गम्) भो वसन्त! विमृश्यतां किमपि दुरात्मना विवेकेन। पुरुषस्तावत्पुरस्कृतमन्मथानामस्माकमभिमतं नातिवर्तते। यतः,

अनवसमाधिसंपदुदरंभरिरात्मभवः प्रबलमहोर्मिजालभरिते दुरिताम्बुनिधौ।
जडमतिजन्तुजातमुपजातविहारमसौ सुखबडिशावकृष्टमुपदंशदशां नयति ॥ ५६ ॥

पश्यतु भवानेतस्य पुरुषस्य भावनाविशेषम्।

स्वसंबोधः सौधः शुभगुणगणो मण्डनविधिः समाधिः संभोगो रहसि जपशैली रतिकथा।
सुगुप्ते लोकेऽद्य श्रुतिपरिषदन्तःपुरगतो मुनिः शान्तिव्याजान्मुखरयति शृङ्गारनिगमम् ॥ ५७ ॥

वसन्तः—— (स्वगतम्) आशामात्रकृतेयमन्यथाकल्पना। (प्रकाशम्) सखे! प्रबलप्रतिपक्षसंनिधौ किमनेन प्रगल्भभाषितेन?

लोभः—— सखे वसन्त! प्रिया तावन्ममैषा प्रतिपक्षप्रतिक्षेपभीता प्रत्याश्वासयितव्या। (तृष्णामवलोक्य) सुमुखि तृष्णे! महावीरव्यूहमध्यगता महत्यपि प्रतिपक्षे मा भैषीः।

तृष्णा—— सअळसुरासुरमहिअमाहप्पेसु तुम्हेसु जीवन्तेसु णिच्चं णिब्भअम्हि। [सकलसुरासुरमहितमाहात्म्येषु युष्मासु जीवत्सु नित्यं निर्भयाऽस्मि।]

कामः—— (सान्तस्त्रासं परिवृत्यावलोक्य) पश्चात्पदानि प्रतिक्षेप्यन्तामस्माभिः। अद्य हि,

अनिद्राणप्रज्ञासहजबलधीराद्भुतगतिस्तितिक्षासंतोषस्थिरतरतनुत्राणघटितः।
प्रयुक्तं केनापि प्रणवरथमास्थाय पुरतो विवेकः प्रत्युद्यन्विघटयति मे व्यूहघटनाम् ॥ ५८ ॥

[सर्वे भयं नाटयन्ति।]

वसन्तः——

युष्मासु विषु कस्यचिद्यदि विपत्संपत्स्यते केनचित्त्यक्षत्येव हि भक्तजीवितत्या मोहः स्वयं जीवितम्।
सद्यश्चैनमनुविर्येत नियतं तद्वल्लभा दुर्मतिस्तत्संप्रत्यपसर्पणं क्षममितः क्षिप्रं विवेकास्पदात् ॥ ५९ ॥

लोभः—— अराजकैरस्माभिरत्र न योद्धव्यम्। मन्त्रयिष्यति च राजा स्वयमेव कृत्यशेषम्।

क्रोधः—— (सनिर्वेदम्) धिग्धिक्! किमियता कालेनास्माभिराचरितं राजकृत्यम्!

लोभः—— सखे!

अतिक्रामन्कालस्तपनरथवेगेन महता न रोद्धुं शक्येत प्रतिवहन(वात्यावि)वातूलरहितः।
गतस्रोतोरोधे न खलु यतितव्यं कृतधिया तदारम्भः श्रेयानुपरितनभीतिप्रतिभटः ॥ ६० ॥

तदवायुस्तावदस्माभिरभिरक्षणीयम्, सर्वत एवात्मानं गोपायेदिति हि श्रूयते।

कामः—— समयोचितमिदं समर्थ्यते लोकवृ(त्तान्त)त्तवेदिना लोभेन।

आधे(दे)यो न हि सौप्तिकप्रणिहितैरस्माभिराकस्मिकः पातः क्रुद्धविवेकलक्षणमहापातालगर्तोदरे ।
सद्यः संप्रति डम्भदर्पकुहनासूयादिदत्तक्षणः प्रत्यर्थिप्रतिरोधकर्मणि महामोहः प्रवर्तिष्यते ॥ ६१ ॥

तद्वयमिदानीं भिन्नदिक्काः प्रतिष्ठेमहि । आत्मार्थे पृथिवीं त्यजेदिति हि वदन्ति । [इति निष्क्रान्ताः सर्वे ।

इति श्रीकवितार्किकसिंहस्य सर्वतन्त्रस्वतन्त्रस्य श्रीमद्वेदान्ताचार्यस्य कृतिषु संकल्पसूर्योदयनाटके चतुर्थोऽङ्कः ।

पञ्चमोऽङ्कः

[ततः प्रविशति डम्भः कुहना च]

डम्भः— अहहारे त्वां धर्मपत्नि कुहने! संबोधयामि । त्वं हि मे तारेव बृहस्पतेः अहल्येव गौतमस्यास्पृष्टपुरुषान्तरा क्षणविरहाक्षमा सहधर्मचारिणी ।

कुहना— जं बम्हणेसरो भणइ । तह वि ळज्जामि णिद्दिट्ठादो णिदंसणादो । अरुन्धई विअ वसिट्ठस्सेत्ति वअणिज्जं घरसामिणा । जाहे अहं तक्करेहिं किदवेहिं गामणीहिं णरिन्दामच्चेहिं पासण्डीहिं अण्णेहिं वि तारिसेहिं पत्थिदम्हि, ताहे वि ता तुमं एव्व सुमरिऊण सेवम्मि । [यद्ब्राह्मणेश्वरो भणति । तथाऽपि लज्जामि निर्दिष्टान्निदर्शनात् । अरुन्धतीव वसिष्ठस्येति वचनीयं गृहस्वामिना । यदाहं तस्करैः कितवैर्ग्रामणीभिर्नरेन्द्रामात्यैः पाषण्डिभिरन्यैरपि तादृशैः प्रार्थिताऽस्मि, तदाऽपि तांस्त्वामेव स्मृत्वा सेवे ।]

डम्भः— (सान्तर्हासम्) अत एव सर्वलोकपतिव्रता खल्वसि । अद्य पुनरनुगतानपि मे गार्हपत्यादीन् यतः कुतश्चिदानीतैरपि शुष्मभिः समादधानया यज्ञपत्न्या त्वया न कदाचिदपि मामकमग्निहोत्रं विच्छिद्यते । पर्वकालेषु च अनाविष्कृतपुष्पया त्वया दर्शपूर्णमासौ च नित्यमनुवर्त्येते । निर्वर्त्यते च पिण्डपितृयज्ञादिकम् । का कथा प्रायश्चित्तस्य?

कुहना— सन्तं पावं; सन्तं पावं । जाअम्मि खु विच्छेए समाहाणिज्जं । ण खु काहे वि अम्हघरे अग्गीणं विच्छेओ । पसण्णाहिं खु कुळदेवआहिं णिच्चं रक्खिज्जन्ति अम्हाणं अग्गिणो । तह उप्पण्णं खु पुप्फं अणाविक्करणिज्जं । पत्तो वि अ पव्वसु ताहिं एव्व कुळदेवआहिं विळम्बीअदि पुप्फसमओ । [शान्तं पापम्, शान्तं पापम् । जाते खलु विच्छेदे समाधानीयम् । न खलु कदाऽप्यस्मद्गृहेऽग्नीनां विच्छेदः । प्रसन्नाभिः खलु कुलदेवताभिर्नित्यं रक्ष्यन्तेऽस्माकमग्नयः । तथा उत्पन्नं खलु पुष्पमनाविष्करणीयम् । प्राप्तोऽपि च पर्वसु ताभिरेव कुलदेवताभिर्विलम्ब्यते पुष्पसमयः ।]

डम्भः— साधु कुहने! साधु । अस्मत्सहधर्मचारिणी खल्वसि । बहु मन्ये त्वां ब्राह्मण्यप्रतिष्ठापिकां यज्ञपत्नीं परमश्रोत्रियधर्मपुत्रीम् । नित्यमेव खल्वशनायोदन्याभ्यामातुरस्य मे हरिवासरेषु मृष्टमपि भोजनमनाविष्कुर्वाणया त्वया प्राप्यते द्वादशीव्रतम् । प्रख्याप्यते च प्रतिगृहं साधनसंपत्तिसंभ्रमेण । किं तु किंचिद्रहस्यमुपदिशामि । सन्तीदानीमन्तिमयुगभूमिकाभेदा इव केचिदवधीरितसकलधर्माः प्रव्रजितवेषभाजः प्रकटितमायाविलासाः पूर्वदेवाः । ते च रावणधनंजयन्यायेन भवतीं जिघृक्षेयुः । अतो मत्समीपं कदाचिदपि नातिवर्तेथाः । न च परमब्राह्मणं मां मुहूर्तमपि

त्वदन्याः परिचरितुमर्हन्ति । अहं पुनरधुना दिव्यादिव्यसर्वभोगसार्वभौमस्य राज्ञो महामोहस्यानुचितमाचरन्तमाततायिनं विवेकमभिचरितुं देव्या दुर्मत्या प्रार्थितोऽस्मि । यथा 'वत्स डम्भ ! विश्वधर्मोपप्लावकेन त्वया विवेकः प्रध्वंसनीयः' इति । ततश्चाहं नित्यनिःस्पृहोऽपि दाक्षिण्यपरवशतया 'षट्स्वनभिचरन्पतेत्' इति महर्षिभाषितं चानुवर्तमानः काम्यप्यलक्ष्यां देवतामाराराधयिषुरास्थितनियमोऽस्मि । तन्मे दिव्यगङ्गाजलाप्लुतलोकपालपुरोहितोपनीतानि पारिजातपुष्पफलान्युपाहर ।

कुहना— हद्धि हद्धि ! सअळाअमसारग्गहणविसारदो विवेओ समदमप्पमुहेहिं अमच्चअणेहिं संरक्खिओ कहं अभिचरिज्जइ ? तारिसेसु पवुत्तो अभिआरो कत्तुणो एव्व बाहं आवहइत्ति सुणीअदि । [हा धिक् हा धिक् ! सकलागमसारग्रहणविशारदो विवेकः शमदमप्रमुखैरमात्यजनैः संरक्षितः कथमभिचर्यते ? तादृशेषु प्रयुक्तोऽभिचारः कर्तुरेव बाधामावहतीति श्रूयते ।]

डम्भः— अयि मुग्धब्राह्मणि ! अविचारितास्मद्वैभवा किं भाषसे ?

त्रियाश्चतुष्कसहिता त्रिदिता द्विसप्त क्षिप्रं चतुर्गुणितचन्द्रकलाः कलाश्च ।
काले च साधु विहिताः क्रतवः सहस्रं धर्मध्वजाश्च भुवनेषु मया निबद्धाः ॥ १ ॥

अयि परमधार्मिकसहधर्मचारिणि ! आस्तामिदं तावद्विद्याचारमाहात्म्यम् । निःस्पृहत्वमपि निपुणमवधारय ।

निर्जित्य क्षितिमण्डलं भृगुपतिर्मह्यं प्रदातुं पुनः प्रह्वः प्रार्थयत न्यषेधि च मया विश्वं तृणीकुर्वता ।
अस्मद्वैभवदृष्टिसंभृतचमत्कारैरमर्त्येश्वरैर्दत्तौ धिक्कृतवानहं शमधनः स्वर्गापवर्गावपि ॥ २ ॥

कुहना— (सविमर्शम्) एव्वं णाम महप्पहावाणं तुम्हाणं विवेआभिआरो किं सेणो, अण्णारिसो वा जो वि को वि ? जत्थ अहं सहधम्मआरिणी होम्मि । [एवं नाम महाप्रभावाणां युष्माकं विवेकाभिचारः किं श्येनः, अन्यादृशो वा योऽपि कोऽपि ? यत्राहं सहधर्मचारिणी भवामि ।]

डम्भः— अयि महाश्रोत्रियधर्मपत्नि ! महानुभावानामस्मदन्तेवासिनामत्यन्तरहस्यमिदमावेदयामि । सखीभ्यस्तृष्णादिभ्योऽपि नैतद्ब्रूयाः । न खलु श्येनादिवद्विशेषतो विहितोऽयमभिचारः । किं तु,

ये तु धर्मतयाऽधीतास्ते सर्वे मत्परिग्रहात् । अविशेषेण गच्छन्ति विवेकस्याभिचारताम् ॥ ३ ॥

कुहना— सुट्ठु चिन्तिअं । को उण इमस्सिं परपीडणजण्णे तुम्हाणं उवदेसं कुणुज्ज ? [सुष्ठु चिन्तितम् । कः पुनरस्मिन्परपीडनयज्ञे युष्माकमुपदेशं कुर्यात् ?]

डम्भः— अहह ! अयि मुग्धे ! सर्वज्ञस्य मे किमन्येनोपदेष्ट्रा ? सर्वेऽपि हि पण्डितंमन्या मामेवाश्रित्य संशयं प्रशमयन्ति । अथापि मयेदानीं साक्षिमात्रतया स्थापितः कश्चिदुत्कृष्टसर्वजनतिरस्कारको गर्वो नाम सर्वजनहृदयसंवादी महामोहसमयमहोपाध्यायः । तस्य चेदानीमागमनं प्रतीक्ष्यास्मिन् सिद्धाश्रमे नवकृत्वः पुण्याहपूते संभृतसंभारः सप्तर्षिभिः प्रदिष्टां बसीमधितिष्ठामि ।

कुहना— जुत्तं आअरिअं। कज्जसिद्धी अ तुम्ह करगआ होज्ज। [युक्तमाचरितम्। कार्यसिद्धिश्च युष्माकं करगता भूयात्।]

डम्भः— (निमित्तं सूचयन्) असत्कुलधर्मपालिनि कुहने! स्पन्दते मम दक्षिणं चक्षुः। अद्यैव च सुहृत्समागमः संपत्स्यते। (पुरस्तादवलोक्य) कः खल्वसौ ज्वलत्प्रभाकञ्चुकितदुर्निरीक्ष्यमूर्तिर्महात्मा मध्यमं लोकमवतीर्यास्मदाश्रमाभिमुखमागच्छति?

[ततः प्रविशति परिगृहीतपृथुलपादुकः प्रतिक्षणविक्षिप्यमाणविकटभुजदण्डो दृढतरदण्डावलम्बितप्रतिज्ञापत्रिकापताको दर्पः।]

दर्पः— अहं किल राज्ञा महामोहेन प्रकृष्टजनतिरस्काराय प्रणिहितः सकललोकतारतम्यदिदृक्षया परिक्रान्तः पितामहगृहान्मध्यमलोकमवतरन्नाचक्रवालमवलोकितदिशाचक्रवालः पुरंदरपुरोगमैर्लोकपालैरभ्यर्चितः सुरभिमदिरासुधाचन्द्रपारिजातमणिवरवितरणमहावदान्येन मन्दरमन्थमथनसंक्षोभसर्वसहेन मधुकैटभमथनबन्धुना सिन्धुना समाहृतं हारोपहारमाबिभ्राणः प्रत्यागतोऽस्मि भारतं वर्षम्। अद्य च,

त्रयोदशमित्रादित्यं रुद्राणां द्वादशं तथा। मन्वीत नियतं लोको वसूनां नवमं च माम्॥ ४॥

(विचिन्त्य सरोषहासम्) अहो नु खलु जगतो मौढ्यम्! येषामस्मदनुचरप्रतिनिधिपर्वण्यप्यवस्थानमपहास्यम्, तेऽपि मत्साम्यमाधिक्यं वा प्रतिलब्धुं मोघवृत्तिं मनोरथमारोहन्ति। इह हि,

छन्दश्छन्दितबुद्धयः पदविदः कल्पे विकल्पत्यजः शिक्षाशिक्षितमानसा विगणितज्योतिर्गणावृत्तयः।
निर्णीतार्थनिरुक्तयस्त्रिविधया मीमांसया मांसला नृत्यन्तो नयविस्तरेषु सुधियः सर्वे मया खर्विताः॥

(आकाशे) रे रे बालिश! किं ब्रवीषि? कुतस्तवेयं शिक्षा कीदृशी च परिचितिरिति? (सहस्तास्फालनं विहस्य)

विधिमन्तरेण विहगेन कुतः पयसोरशिष्यत विवेकविधिः।
कति वा दिनानि वद पर्यचिनोत्कलशीसुतः कबलयञ्जलधिम्॥ ६॥

आस्तां तावद्विश्वतोमुखीयमास्माकी विद्या। अभिजनवृत्ताभ्यामप्यहं निःसमाभ्यधिकः। तथा हि,

मद्वंशोद्धवयाजनार्हपुरुषाभावादमुष्मिञ्जगत्यगोत्रप्रथमादनश्वरतया प्रख्यातमस्मत्कुलम्।
अप्रत्यक्षमनक्षपीडनविधिप्रागल्भ्यतः स्थापितं विश्ववृत्ति तपः परं किमपि मे विश्वाधिकं के विदुः॥ ७॥

(पुरस्तात्पश्यन्) अह ह!

वहव इह नरच्छात्रा बाह्याः कुदृष्टय इत्यमी मिषति विबुधस्तोमे मेरुं विगूहयितुं क्षमाः।
प्रबलकुहनागम्भीराभिः प्रलोभनयुक्तिभिर्जडबधिरपङ्ग्वन्धप्रायं जगज्जनयन्ति च॥ ८॥

अथवा, अनपह्नुतवद्भिरद्य यावत्प्रतिपक्षानिह किं प्रमाणवर्गैः।
स्ववशे विनिवेशयामि विश्वं मणिमन्त्रौषधिवञ्चनोपजापैः॥ ९॥

किमाह कश्चित्—प्रतिष्ठिते प्रमाणवर्गे कथं कैश्चिदेवं पाटच्चरवृत्तिः प्रतिपत्तव्येति? (सरोषहुंकारम्) पश्य, अरे ब्राह्मणा

पशद ! सार्वलौकिकं गगन(तल)मलिनिमप्रत्यक्षं किं न प्रामाणिकैः परिभूयते ? अपि च,

षड्भिः पूर्वप्रणीतैरलमिह समयैः श्रद्दधानप्रमाणैर्वस्तुस्थित्यैकरूप्ये मतिविहतिहते कस्य कीदृग्व्यवस्था ।
अक्षुभ्यद्द्वित्रकक्ष्याव्यवहरणसहानसदुन्नीतनीत्या सिद्धान्सिद्धान्तभेदान्मदुपहितधियः प्रत्यवस्थापयन्तु ॥

(अपसव्यं पश्यन्) एते मगधकलिङ्गान्ध्रद्रमिडकर्णाटकेरलकोङ्कणादयो जनपदाः । अहह !

अष्टाचत्वारिंशतं बौद्धभेदान्नीचोक्त्याहं हेलया निर्मिमाणः ।
अध्यासीनो बोधिवृक्षस्य मूलं विद्यादर्पं वैदिकानामहार्षम् ॥ ११ ॥

ततः प्रभृति सुगृहीतनामानो नाममात्रनिःशेषितविपक्षाः सप्तद्वीपनिहितजयस्तम्भाः संचरन्त्यस्माकमन्तेवासिनः । अपि च,

अद्वैतं क्वचिदर्पितं क्वचिदिह द्वैतं मया साधितं द्वैताद्वैतसमाहृतिः क्वचिदसौ दुःस्था व्यवस्थापिता ।
तत्तद्भक्तिमुधाग्रहोदितकथाकल्लोलतो वादिनां मन्ये संप्रति मल्लमेषसमरप्रेक्षारसं प्राप्नुमः ॥ १२ ॥

(परिवृत्यावलोक्य) एते पुनर्यवनतुरुष्काद्युपप्लुताः प्रत्यन्तदेशाः । इह च,

वादद्यूतपणं प्रकल्प्य किमपि क्षिप्ताभिमानः क्वथन् कश्चिद्वैदिकपद्धतिं द्विजपतिः क्षिप्रं मया त्याजितः ।
अर्हद्बुद्धबृहस्पतिप्रभृतिभिः क्लृप्तान्कृतान्तक्रमानन्योन्यव्यतिहारितानपि पठन्व्यामोहयत्यर्भकान् ॥ १३ ॥

अमी च पशुमृगपक्ष्यादिकल्पैरनार्यैरधिष्ठिता नास्मदृष्टिगोचरतामर्हन्ति । एतेष्वनिश्चिताक्षराः कक्षावलम्बितपुस्तका विस्तारितकूर्चभाराः केचिदेते विपश्चित इवाभान्ति । आः प्रतारितोऽस्मि गाढमापातदृष्ट्या । तथा हि,

अनियतबहुजल्पैरल्पबोधावलिप्तैरवमतगुरुवर्गैरत्रिवर्गापवर्गैः ।
अभिनयविधुताङ्गैरङ्गुलीनृत्तसारैरलमिह जडभूभृत्पीठमर्दैरमीभिः ॥ १४ ॥

(उत्तरतो दृष्टिं दत्त्वा) कश्चिदिहासौ काश्मीरतो वा जलंधराद्वा दक्षिणाभिमुखः समायाति । एतस्मात्तावत्प्रिययोरवस्थानं परिपृच्छामि । भद्र सुब्राह्मण ! किं जानासि दुर्मतिसमादेशादद्रिराजपरिक्रमणाय प्रस्थितयोरसद्गृहिण्योरीर्ष्यासूययो-रधुनातनं वृत्तान्तम् ? (कर्णं दत्त्वा) किमाह ? ते किल सुमतिसखीभिर्मैत्रीकरुणामुदितोपेक्षाभिः प्रतारिकाभिः कस्यां चित्तवृत्तिपथसुरङ्गायां निरुद्धे इति । (सक्रोधम्) आः पापोऽयमलीकवादी ब्राह्मणवेतालः । रे रे दुरात्मन् बैधवेय श्रोत्रियब्रह्मराक्षस ! कथं सर्वलोकाभिसरणेऽप्यस्मत्सहधर्मचारिणीत्वमनुज्झन्त्योर्महाभागयोरनयोरेतादृशमत्याहितं संभवि-ष्यति ? (निर्वर्ण्य) प्रागप्यवगतोऽयं पर्वतीयैर्व्याधपतिभिः प्रतिजनपदं प्रणिधिभावेन प्रेषितः पर्यटनशीलः कश्चि-त्पान्थः । (सपरिहासम्) अहो देशकालविशेषसंभवोऽयं दोषसमवायः । यथा,

श्वश्रूरस्य दिगम्बरव्रतव्रती संबन्धिनः सौगता माता चास्य पिता च पाशुपतिनौ वैशेषिको देशिकः ।
जाया तिष्ठति सांख्ययोगसमये चार्वाकशिष्यः सखा मिथ्याचारसमाह्वयः स्वयमसौ विप्लावको वैदिकः ॥

तदयं मिथ्याचारनामा व्याधप्रणिधिरलीकवादी चासंभाष्यो मादृशैर्महात्मभिः । एतदवलोकनदोषपरिहाराय दिवाकर-मात्मानं वा पश्यामि । (विकटं परिक्रम्य) अहह महानद्योरिह गङ्गायमुनयोरमी मध्यमा जनपदाः । एतेषु चाव-

धीरितबृहस्पतिप्रज्ञानामस्माकमनन्तसिद्धान्तसृष्टिकर्तुरमुपन्यासं प्रजापतिपशुपतिदत्तवरोऽपि कः पुनः प्रत्येष्यति ? कुतः पुनरनुवादादयः ? इह चापवर्गमार्गनिरोधोद्यतेनास्मत्स्वामिना समाहृतैरपरान्तवासिभिर्म्लेच्छभूपतिभिरधरोत्तरीकृता राजधान्यः । चरन्ति चात्र केचिदमी चक्रवर्तिनो डाम्भिकानाम् । एते च,

अयाचन्तः किंचित्स्वयमुपनतेऽनादरगिरो धनायाशल्पीसहचरितमाकूतगतयः ।
निवृत्त्याख्ये धर्मे स्थितिमभिनयन्तो निरुपधि नमस्यन्ते सद्भिर्नत्रमरसनाडिंधमदृशः ॥ १६ ॥

अपि च, हन्तैतत्कलेरनङ्कुशमाधिराज्यं; महामोहस्य वा तपसां परिपाकः ।

स्वतन्त्रवरवर्णिनीसुरतकेलिसौत्रामणीरसार्पितमनोभवां रहसि निर्विशद्भिः क्षपाम् ।
दिवा विविधभूमिकाविहितकञ्चुकैर्वञ्च्यते वियातकितवैरिदं वितथदत्तवित्तं जगत् ॥ १७ ॥

अत्र चामी म्लेच्छाधिष्ठितं देशमपरित्यजतां बहिरावरणमात्रसंरक्षितवर्णाश्रमधर्माणामनन्यगतिकानां द्विजानामग्रहाराः । एतेषु च,

संस्काराः परमुत्सवैकवपुषः संध्या विनोदावधिः सावित्री जनवादजर्झरतनुः शौचं नटप्रायिकम् ।
इत्थं मोहमहीपतेरभिमते विश्वं विपर्यस्यतः कालस्यैष कलेरलेपकमतव्यक्तक्रमः प्रक्रमः ॥ १८ ॥

अहो नु खल्वयमपि महानत्र धर्मक्रमः ।

तरुणाकृतयः कचेषु कृष्णास्त इमे दम्पतयः सहैव साध्यम् ।
इतरेतरदैवतं भजन्ते मदनोपज्ञमजस्रमग्निहोत्रम् ॥ १९ ॥

अपि च, प्रतिवीथिकमाश्रयन्त एते कुहनासूक्तिमयीं कुसीदवृत्तिम् ।
अपरीक्षितशिष्यमद्य सर्वे शुकवद्ब्रह्म पठन्ति शुद्धवेषाः ॥ २० ॥

(अन्यतोऽवलोक्य) एते चित्रार्पितमुक्तपुरुषसंनिभाः पुराणमठभित्तिकोणमाश्रित्य जोषमासते । (सूक्ष्मं निर्वर्ण्य) अहहामी दीर्घतरदर्भपूलपूरिताङ्गुलीविवरेण दक्षिणकरेण नासिकां कवलयन्तः प्राणसंशयेनापि प्राणसंयमनमभिनयन्ति । (सहस्तास्फालनम्)

अपटुफणितिभावाद्विश्रुतो मौनमुद्रामनितरशरणत्वादादृतान्योन्यसंघाः ।
अगतिविहितभिक्षावृत्तयः केचिदेते चिरविधृततुरङ्गब्रह्मचर्या महान्तः ॥ २१ ॥

[सोपक्रोशं हस्तौ विधून्वन्]

अनल्पमदपित्तलैरनुपरुद्धमानग्रहैरजल्परणकर्कशैरपरिदिष्टतर्कक्रमैः ।
अतथ्यनियमस्थितैरनतिवृत्तडम्भोद्यमैरशिक्षितचमत्कृतैरलमसद्भिरेतादृशैः ॥ २२ ॥

(अन्यतो दृष्टिं प्रसारयन्) अमी पुनरमुष्टिमेययज्ञोपवीतसंछन्नवक्षसः करावलम्बिताक्षमालाः करचरणनयननासादिषु मन्त्रवर्णान्निरन्तरं न्यस्यन्तस्तीर्थयात्रोत्सुकपथिकसार्थयातायातपद्धतिपरिसरप्रतिष्ठापितं चेलाजिनकुशोत्तरमासनमधितिष्ठन्ति । हन्तैषां महायोगिनामत्यद्भुतं नैरपेक्ष्यम् , येन स्वयमप्यन्तर्हसन्ति । यतश्च,

डम्भस्येव ध्वजममितया मण्डितं दर्भमुष्ट्या द्राघीयांसं कमपि पुरतः संप्रतिष्ठाप्य दण्डम् ।
पादोपान्तप्रणिहितधनान्प्राणिनो भक्तिनम्रान्नावेक्षन्ते कितवमुनयो नामतस्तीर्थपादाः ॥ २३ ॥

अहहामी निरन्तरमान्तरं ध्यानमभिनयन्तः पुरः प्रतिष्ठापितां देवतामपि नोद्वीक्षन्ते । अभ्यर्णमागतानप्याचार्यमातापितृप्रमुखानर्धनिमीलितेन लोचनेनावलोकयन्तोऽप्यनवलोकनं नाटयन्ति ? का कथा प्रणामादीनाम् । एतेषु च,

शमदमवृत्तसमाधिषु निःस्पृहभावे च नैष्ठिका डम्भाः । अयुतायुतांशकक्ष्यामडम्भडम्भस्य नार्हन्ति ॥

अयं पुनररिहानुपतितमार्जारधूर्तबकवृत्तीनां त्रयीविद्यातपस्विनामग्रगण्यो महातपाः,

शिक्षाविशेषनिभृताकृतिरूर्ध्वबाहुः प्रक्रीडयन्निव निजां तपसि प्रतिष्ठाम् ।
दर्भावृते क्षितितले निहितैकपादश्चित्र सजीवमिव तिष्ठति डाम्भिकेन्द्रः ॥ २५ ॥

इतश्चायमेतादृशो यायजूकः,

अलिकचिबुकनासाजानुबाहूदराद्यैर्विवृतनतिविशेषो मृत्तिकालेपचिह्नैः ।
कनकगिरिमिवेच्छन्कश्चिदग्नीन्समिन्धे मुकुलितनयनाग्र्यो मूर्तिमानेष डम्भः ॥ २६ ॥

(**परिवृत्यावलोक्य**) अहो नु खलु काषायदण्डमात्रशरणानां कलियुगसंन्यासिनां नैरपेक्ष्यम् ।

भिक्षेति शिष्यजनरक्षणदक्षिणेति शाटीति शाश्वतमठोपधिकल्पनेति ।
ग्रन्थोपसंग्रहणमूल्यमिति ब्रुवाणाः संन्यासिनोऽपि दधते सततं धनायाम् ॥ २७ ॥

(**सहर्षम्**) नूनमीदृशपुरुषावष्टब्धे जीवलोके सिद्धप्रायं समीहितं महामोहस्य । अथाप्येतदिह सितासितनदीसंभेदे विवेकस्थानमिव किंचिदाभाति । यदुत,

आचारोदधिसैकतप्रतिनिधिर्मृत्पिण्डकूटः क्वचित्पापच्छेदनशस्त्रजालपरुषः कुत्रापि दर्भोत्करः ।
पूजाशेषितपुष्पपल्लवफलस्तोमः स्फुरत्यन्यतो मन्ये कस्यचिदेतदाश्रमपदं मान्यं महायोगिनः ॥

अत्र च, **विरुद्धमतिकर्दमं विषयवृत्तिविन्ध्याटवीं त्रिवर्गमृगतृष्णिकां त्रिगुणवागुरायन्त्रणाम् ।**
निवर्त्य नियमक्रमैः स्फुरति मुक्तवत्कोऽप्यसावपत्यमथ वाऽग्रजः सवितुरेष तातोऽपि वा ॥२९॥

उपसर्पामि तावदेनम् । (**इत्याश्रममासीदति । निमित्तं सूचयन् सहर्षम्**) नूनमिह मे प्रियासमागममत्यासन्नमभिव्यनक्ति दर्शितस्पन्दलास्यं दक्षिणं चक्षुः ।

[**ततः प्रविशति प्रव्रजितवेषधारिणी असूया ।**

असूया— अहं हि विवेकपरिपन्थिचूडामणेर्महाराजस्य महामोहस्य देव्या दुर्मत्या विश्वजनहृदयविस्रम्भकवेषपरिग्रहेण विदुषां चित्तमुपप्लावयितुमादिष्टा परिक्रान्तचतुर्दशभुवना प्रयागतीर्थमवगाह्य प्रतिगताऽस्मि भगवतो धर्मध्वजाख्यस्य कुलपतेराश्रमम् । निपुणमिहापि गुणवद्विषये दोषानुद्घाटयितुं चारतन्त्रं तन्त्रयितव्यम् । (**स्वसामर्थ्यं बहुमत्य**)

मयि दत्तावधानायां विश्वदोषपहारिणा । न शक्यमीश्वरेणापि निरवद्येन वर्तितुम् ॥ ३० ॥

निरङ्कुशाः खलु मत्परिगृहीताः पुरुषा नित्यमविद्यमानमपि दोषं विद्यमानवदापादयन्ति । किमुत विद्यमानम् । तथा हि,

निरवधिगुणग्रामे रामे निरागसि वागसिस्फुरणमुषितालोका लोका वदन्ति सदन्तिके ।
वरतनुहतिं वालिद्रोहं मनागपसर्पणं परिमितगुणे स्पष्टाग्रे मुधा किमुदास्यते ॥ ३१ ॥

(परिक्रम्य) क एते प्रत्यासन्नसुरसरिदनूपनीपवनमहीतलनिहितयोगासनाः स्थिरतरपर्यङ्कबन्धबन्धुरनिभृतोन्नततरर्जुकायाः मुण्डजटिलशिखाजटा मुनयः । (निर्वर्ण्य) हन्त विदितमेतत्! (सान्तर्हासम्)

स्तनभरनतमन्तर्ब्रह्म संचिन्तयन्तः पुलकितनिभृताङ्गाः पुष्पबाणागमस्थाः ।
विजितकरणवर्गा विश्रुतात्मान एते मुषितनिखिलधर्मा मुक्तभावं भजन्ते ॥ ३२ ॥

नामतश्चैतान्निर्दिशामि ।

श्रद्धायाजी षड्रसब्रह्मवादी कामकान्ती काकिणीनिष्कदासः ।
मार्जाराणां कुक्कुटानां बकानां छात्रा एते सिद्धचार्वाकतन्त्राः ॥ ३३ ॥

स्वस्ति चैतादृशां स्वोपकारमात्रसंरम्भाय । दृश्यते हि,

नवदलपुटे कल्प्या यस्य प्रभोरपि तल्पधीर्नटपरिवृढो यस्याधस्तात्क्रमं शमयिष्यति ।
वटविटपिनस्तस्याङ्कूराननुत्कटपल्लवान्स्थपुटचटसापेक्षी भिक्षुः प्रतिक्षणमीक्षते ॥ ३४ ॥

(आकाशे कर्णं दत्त्वा) किं ब्रूथ भिक्षवः ? प्रव्रज्यापरिग्रहः परिवदनं चेति विप्रतिषिद्धमिति ? ही ही! निगृहीता एव यूयं स्ववचनविरोधेन । प्रव्रजिताः खलु भवन्तोऽपि स्वगृहेभ्यः, परिवदन्ति च मामिति । (अन्यतोऽवलोक्य) अयमपरः कश्चिदिह रौक्मकुण्डलदण्डकमण्डलुमण्डितः कटितटनिबिडनिगुम्भितदर्भरज्जुः अष्टगयाश्राद्धभोजननिरन्तराध्मातकुक्षिरनवरतविरचितहुंकारभर्त्सितपुरोवर्तिजन इतस्ततो दत्तदृष्टिस्तृणीकृतजगत्त्रयस्त्रैविष्टपैरपि दुष्प्रवेशं धर्मध्वजस्य कुलपतेराश्रममुपजिगमिषति । इमं तावदाश्रमद्वारोपरोधेन तस्थुषी विशेषतो विविदिषामि ।

दर्पः— (उपसृत्य प्रश्रयमभिनयन्) अयि भगवति! भारतकथाप्रसिद्धवैभवा प्रव्रजिताश्रमाधिदेवताकल्पा प्रत्यायितयोगसिद्धिः * सुलभेव संदृश्यसे । तदहमिह ग्रामकुलगोत्रादिभिर्विशेषतस्त्वां विजिज्ञासे ।

असूया— भद्र! अन्तिमाश्रमप्रविष्टैरवक्तव्यं पृच्छसि । अप्रणम्य तु मां कथं यूपवत्तिष्ठसि ?

दर्पः— वयःकर्मविद्यादिभिरधिकोऽहम्, आश्रमाधिका तु भवती । इह तु नन्तृनन्तव्यभावे संदिहानस्तिष्ठामि ।

असूया— अथ तर्ह्यस्मिन्नाश्रमे योऽसौ कुलपतिरशेषधर्मविदास्ते, तमेव धर्मसंकटं पृच्छावः ।

दर्पः— यदभिमतं भवत्यास्तदभ्युपगच्छामि । तिष्ठत्वयं विमर्शः । किं तु किंचिदन्तर्वर्तते ।

भवतीं संनिवेशेन भाववीक्षितचेष्टितैः । अनुभूतचरीं मन्ये वेषस्तु विषमस्तव ॥ ३५ ॥

असूया— अहमपि दृष्टपूर्वमिव भवन्तं भावयामि । तिष्ठत्वयं विमर्शः । परमहंसपरिव्राजकैरपि महानुभावैर्वृत्तवृद्धेति क्रियासमभिहारेण वन्दितपादां महाभागां मामप्रणम्य दीपदण्डवत्तिष्ठतः पाण्डरपटस्य ते प्रायश्चित्तं ब्राह्मणेन विधा-

* सुलभाया उपाख्यानं महाभारते शान्तिपर्वणि ३२५ तमाध्याये सुलभम् ।

पयितुं तव च शुद्धिमापादयितुमिच्छामि ।

दर्पः— (स्वगतम्) परिगृहीतान्त्याश्रमा प्रगल्भमिव किमपि प्रजल्पति। (प्रकाशम् ; सविचिकित्सम्) अस्तु तह्यसावाश्रमस्वामी प्रष्टव्यः । [इत्युभावुपसर्पतः । डम्भः उभौ दृष्ट्वा मौनव्रतमभिनीय पत्नीं चेष्टया चोदयति ।]

कुहना— (ससंभ्रममुपसृत्य) भद्द बम्हण ! भअवइ सण्णासिणि ! तुम्हेहिं अम्हघरवइसआसादो दूरे ठादव्वं । दीहमग्गागमणदूसिआणं तुम्हाणं अकिअमज्जणाणं अच्चासत्ती दूरपरिहरणिज्जा । मन्तसिद्धिपरिपन्थिणी अ तुम्हाणं छाआ महाजोइविग्गहे मा होज्ज । णं खु महप्पाणो वि मुणिअणा दूरे पणमन्ति । तेहिं वि उवणीअं भाईरहीसळिळं ण काहे वि घरसामी हत्थेण घेप्पइ । [भद्र ब्राह्मण ! भगवति संन्यासिनि ! युवाभ्यामस्मद्गृहपतिसकाशाद्दूरे स्थातव्यम् । दीर्घमार्गागमनदूषितयोर्युवयोरकृतमज्जनयोरत्यासत्तिर्दूरपरिहरणीया । मन्त्रसिद्धिपरिपन्थिनी च युवयोश्छाया महायोगिविग्रहे मा भूत् । एनं खलु महात्मानोऽपि मुनिजना दूरे प्रणमन्ति । तैरप्युपनीतं भागीरथीसलिलं न कदाऽपि गृहस्वामी हस्तेन गृह्णाति ।]

दर्पः— अतिमहानयमपूर्वदम्पत्योर्युवयोर्धर्मनियमः । अपि च वयमाप्लुता गङ्गायमुनासंगमे पुण्यतमैश्च मन्त्रैः पुनः पुनः प्रोक्षिताः । आदित्यवत्तेजस्विनां स्वयंप्रकाशविग्रहाणामस्माकं किं त्वया च्छायोपलभ्यते ? लभ्यते तु परं निरयपातः । अहह सर्वलोकसंभावितं सर्वाधिकं मामतिथिमिमां च परमहंसपरिव्राजिकामन्योन्यनन्तृनन्तव्यभावसंशयनिर्मोचनाय समधिगतावनादृत्य नूनमसौ ते पतिराश्रमापस्मारो मौनव्याजेन स्वमौढ्यमेव प्रच्छादयति।

(डम्भः सभ्रूक्षेपं हुङ्करोति ।)

कुहना— (सरभसमुपसृत्य करतलेन मुखं पिधाय) महप्पहाव धम्मध्धअ ! वाअणिअमं जोग्गेण कम्मणा मोक्कूण जोग्गाणं अइहीणं जोग्गं पडिवअणं दाअव्वं । [महाप्रभाव धर्मध्वज ! वाङ्नियमं योग्येन कर्मणा मुक्त्वा योग्ययोरतिथ्योर्योग्यं प्रतिवचनं दातव्यम् ।]

डम्भः— (प्राणसंयमनमभिनीय प्रणवमुद्घोष्य स्वगतम्) अकामोपनतमिदमसंभाष्यसंभाषणम् । (प्रकाशम्) रे रे व्रात्यब्राह्मण मूढजनमूर्धाभिषिक्त ! स्वमौढ्यप्रच्छादकं मां (मूढं) प्रख्यापयसि। दिष्ट्या खलु मया तपःसंक्षयभीरुणा नैतावन्तं कालं शप्यसे । शप्ताः खलु मया कति कति भस्मसात्समपद्यन्त । अविदितपूर्व दुराचार ! दूरं गच्छ गच्छ । मा ते भून्मम दृष्टितेजसा भस्मीभावः ।

दर्पः— (सक्रोधम्) रे रे मूढ ! द्विजातिरिति जातिबहुमानादेव मया पादेन शिरसि न ताड्यसे। अपि च,

तुण्डीरं मण्डलं मे कुलपतिरपि च स्कन्दभूपालवन्द्यः क्षेत्रं सत्यव्रताख्यं क्षितितलतिलकं क्षुद्रकाश्चाग्रहारः ।
प्रख्यातः शिष्यभूम्ना दिशि दिशि भवता कूपकूर्मोपमेन स्थाता वादाहवेषु स्थविर कथमहं न श्रुतो नापि दृष्टः ॥

(विहस्य) अहो महादाम्भिक ! अविदितमदीयाचार ! किमिति दुराचार इत्युपक्रोशसि ? अथवा कः खलु मया विना मत्प्रभावज्ञः ? यस्य मे महायोगिनोऽपि अभिजनविद्यावृत्तेषु षोडशीमपि कलां नार्हन्ति, किमुत पृथग्जनाः । अत एव हि श्रोत्रियानपि त्रिवर्षपूर्वान्न नमस्करोमि । किं न वेत्थ मामकं धर्मप्रवर्तनाभिसन्धिम् ?

रथ्यायाद्विशङ्क्यमानजरठासंबन्धिसंभाषणात्त्यक्ता हन्त पतिव्रता गुणनिधिः सत्रासमम्बा मया ।
विख्यातश्च विवाहतश्च विदिताद्‌आचारतश्च क्षितौ कूटस्थाभ्यधिकस्य मे किमधिकः को वा समः कथ्यते ॥

डम्भः— रे ब्रह्मबन्धो, दुर्विनीत, दुराग्रह ! यद्येवं त्वमास्थितसमाचारः किं न परिव्राजिकां प्रणमसि ? पितरमिव सर्वलोकाभ्यर्चितं विदितसकलवेदितव्यैर्महात्मभिरप्यविदितवैभवं त्रिवर्षपूर्वं श्रोत्रियं मां, धर्मपत्नीं च मम पतिव्रता-वृत्तिनियमेन प्रत्यक्षितपरावरतत्त्वैरपि पितामहादिभिः क्रियासमभिहारेण कृतनमस्कारां किं नाभिवादयसि ?

दर्पः— हे धर्मध्वज ! आत्मश्लाघापातकिन् ! अद्य खलु पूज्यपूजाव्यतिक्रमेण कपूयां योनिं प्रतिपत्स्यसे; श्वयोनिं वा चण्डालयोनिं वा । अहमपि सर्वलोकसंचारी त्वदभ्यर्चकं क्वापि कमपि न पश्यामि । (सोद्वेगम्) भो जडवञ्चक !

प्रजानां पतयो दृष्टाः पशूनां बृहतामपि । न च त्वमधिकस्तेभ्यो न चास्मान्बहुमन्यसे ॥ ३८ ॥

नूनमधिकजनपरिवादेन सहसैव निरयं गमिष्यसि ।

कुहना— भअवइ ! एसो दुब्बम्हणो महेसिपरिवाएण विणासं पडिवज्जइ । [भगवति ! एष दुर्ब्राह्मणो महर्षिपरि-वादेन विनाशं प्रतिपद्यते ।]

असूया— अयि धार्मिकपत्नि ! दुर्ब्राह्मणीव किमिति नामाभ्यागतमतिथिमधिक्षिपसि ? किं तु अन्योन्यपरिवादिनावेनौ महानुभावौ क्षणमावाभ्यां क्षन्तव्यौ ।

डम्भः— (सक्रोधम्) रे रे वाचाटवायस ! सारमेय इव वृथा पर्यटनशीलोऽसि । तथा हि,

जातिमात्रशरणा बहिष्कृताः केचिदादृतजघन्यवृत्तयः । रोषणा विपरिधाविनो मुधा हेपयन्ति जनमुज्झितह्रियः

दर्पः— (सहस्तास्फालनं विहस्य) यथावस्थितवादिने मह्यं मर्कट इव किमिति कुप्यसि ?

डम्भः— रे रे स्तम्भ इव वृथास्थूलस्त्वं विश्ववृत्तान्तं न जानासि ?

मयि चरति कदाचित्सत्यलोकोपकण्ठे सपदि सनकमुख्यैः साकमभ्युज्जिहानः ।
सविनयनिभृताङ्गः सप्तशः क्षालितेन स्वयमुदवहदर्घ्यं पाणिना पद्मयोनिः ॥ ४० ॥

कति कतीह पुरातनतापसाः कमलसंभववंशसमुद्भवाः ।
अतितरन्ति महान्त्यपि पातकान्यहह मामकपादजलाप्लुताः ॥ ४१ ॥

कुहना— सच्चं एदं, दिट्ठं मए वि सहधम्मआरिणीए । [सत्यमेतत्, दृष्टं मयाऽपि सहधर्मचारिण्या ।]

दर्पः— (स्वगतम्) नूनमयमार्यो डम्भः, इयमपि कुहना । न खल्वन्येषामीदृशं चारित्रमतिवदनं वा संभवति । तदेता-वेवासद्भन्वभूतावभ्युपगमयामि । (प्रकाशम्) भगवति विश्ववेदिनि ! युक्तिसिद्धमिह किमपि भगवत्यै निवेदयामि ।

परधनहरणप्रवीणभावा कुटिलमतिः कुहनैव सेयमार्या ।
पशुवधपरिशेषनामयज्ञः स्ववशजनः स्वयमेव डम्भ एषः ॥ ४२ ॥

तत्कथमेतत्सकाशाद्धर्मसंकटं मोक्ष्यावः ।

असूया— अहमप्येवं संभावयामि ।

डम्भः— (सान्तर्हासम्) युवामप्यहं युक्तितः स्थापयामि ।

ध्रुवमत्र गुणोत्तरापवादी ध्वनिसारः स्वयमागतोऽसि दर्पः ।
परिकल्पितवीतरागवेषा तव भार्यैव भवेदसावसूया ॥ ४३ ॥

(नेपथ्ये) गृहपतिरतिथिश्च सत्यवादिनावेतौ गौडलाटधार्मिकौ ।

[सर्वे सप्रत्यभिज्ञं परस्परमवलोक्य संतोषमभिनयन्ति]

डम्भः— (सानन्दम्) सखे दर्प ! अभिव्यञ्जिता वयमशरीरिण्या भारत्या ।

दर्पः— अवितथवादिनी खल्वेषा । तदार्येणापराधो मामकः क्षन्तव्यः ।

डम्भः—मयाऽपि खल्वपराद्धम् ।

(डम्भदर्पावन्योन्यमञ्जलिं बध्नीतः; निबध्नीतश्च प्रियवचनम् । असूयाकुहने गाढं मिथः श्लिष्यतः ।)

डम्भदर्पौ— यथामनोरथमिह वयं यदृच्छया देव्या समागताः । अभिगन्तव्यस्त्वनन्तरं समये महाराजः ।

[ततः प्रविशति महामोहो दुर्मतिश्च ।]

महामोहः— (विचिन्त्य) प्रिये ! महासाहसिकस्य कुलघ्नस्य विवेकस्य विध्वंसने कृतप्रतिज्ञेन मया समाधिसाकाङ्क्षपुरुषसंक्षोभणाय प्रेषिताः सिंहवनगुप्तिन्यायेन परस्पराभिरक्षिताश्च कामक्रोधादयः कालोपपन्नकातर्यकलुषिताः सैकतसेतव इव भग्नव्यूहाः प्रतिनिवृत्य कथमप्यस्मन्मुखमवलोकयितुमक्षमाः प्रतिदिशं प्रस्थाय प्रायोपवेशमास्थिता इत्युपश्रुतमस्माभिः । तदिह भवत्या तत्प्रेयसी रतिजिघांसातृष्णास्तत्सकाशं गमयित्वा मामकास्ते मन्त्रिणः समाश्वासयितव्याः ।

दुर्मतिः— अय्यउत्त ! पुव्वं एव्व ताओ ताणं समीवं गमिआओ । [आर्यपुत्र ! पूर्वमेव तास्तेषां समीपं गमिताः ।]

महामोहः— साधु, प्रिये साधु ! यदस्मद्वल्लभोचितमनुष्ठितं भवत्या । प्रत्याश्वस्तास्ते समरसमये समाह्वातव्याः ।

दुर्मतिः— एव्वं एव्व । [एवमेव ।]

महामोहः— (विषादातिशयं नाटयन्) प्रिये ! अद्य यावदप्रतिहतकीर्त्तिरपत्रपेऽहमसदृशेन दुरात्मना विवेकेन सह विवादः संवृत्त इति । यथा त्वं नारीषु निःसमाभ्यधिका, तथाऽहं पुरुषेषु । यतः,

सुरदनुजगणाः स्वमूर्ध्नि नित्यं निदधति शासनपत्रिकां मदीयाम् ।
प्रतिफलितलिपिप्रकारदीव्यन्मणिमकुटांशुमषीरसानुलिप्ताम् ॥ ४४ ॥

अपि च, वर्गः स्वर्गसदां मया नियमितः क्षोणीभृतः किं पुनः पद्माम्भोनिधिपद्मगेषु निहितास्तिस्रो मया मूर्तयः ।
विश्वं कर्तुमकर्तुमन्यथयितुं मद्भूरमोघक्रमा सोऽहं कस्य वशे क एष न च मे किं कस्य वा कथ्यते ॥

(स्वगतम्) किं तावदद्य केनापि हेतुना प्रदीप्यमाने विवेके प्रतिविधातव्यम् ? अस्तु, नन्वहं महामोहः। (प्रकाशम्) प्रिये ! यद्यपि सर्वत्र मया प्रवर्तिताः समयभेदाः कैश्चिदौपनिषदापशदैरहस्करकिरणा इव घनैः किंचिदन्तर्धापिताः, यद्यपि च कामादयश्चिकीर्षितवैकल्यजनितवैलक्ष्यवशादनालक्ष्या गूढमासते, तथाऽपि भेदमभेदं च वस्तूनां

पूर्वपक्षसिद्धान्तौ च सर्वत्र विपर्यस्य विश्वं व्यामोहयामि । अथ वा पुनरहमहङ्कारादिसंमतमचरमप्रमाणप्रधानमलौकिकार्थकल्पनादुर्व्यसनहीनमर्थकाममात्रपुरुषार्थद्वयमवितथं सिद्धान्तं गम्भीरयुक्तिभिरुत्तम्भयन्वृथोत्साहमेव जडमतिं विवेकं विधित्सामि । अहह,

पृथिव्यापस्तेजः पवन इति तत्त्वानि मिलितैरमीभिश्चैतन्यं भवति मदशक्त्यादिनयतः ।
किमात्मा दृष्टोऽन्यः किमुत वपुषि ध्वंसिनि सुखं तदेतद्वागीशः समतनुत लोकायतमतम् ॥ ४६ ॥

उपनिषदपि खलु बलवदभिमतसमयबलीयस्त्वमभिसंधाय व्यवस्थापयति 'असुराणां ह्येषोपनिषत्' इति । तदिह त्रय्यन्तवादिभिरुपनिषत्प्रामाण्यसमर्थनमप्यस्माकमरातिकरलिखितविजयपत्रायते । अपि च,

स्वमतविपरीतमन्यैः क्रोशति हृदये विधीयते स्वैरम् । अमरगुरुशिक्षितार्थैरस्मत्सार्थैर्यथाहृदयम् ॥

दुर्मतिः— अय्यउत्त ! पच्चक्खमत्तप्पमाणो बुहप्फइसिद्धन्तो बहुप्पमाणसाहिअपरोक्खविसआणं बहूणं इदरसिद्धन्ताणं पुरओ कहं ठाइ ? [आर्यपुत्र ! प्रत्यक्षमात्रप्रमाणो बृहस्पतिसिद्धान्तो बहुप्रमाणसाधितपरोक्षविषयाणां बहूनामितरसिद्धान्तानां पुरतः कथं तिष्ठेत् ?]

महामोहः— प्रिये ! नूनं स्वमतप्राबल्यबुभुत्सया परिपृच्छसि । तदेतदाकर्ण्यताम्,

परमनुगुणयन्तः पण्डितंमन्यवर्गानवितथमिव जल्पन्त्यागमाः किंचिदेते ।
विबुधगुरुमतेऽस्मिन्व्यक्तमुत्तभ्यमाने मुषितनिखिलसारा मौनमुद्रां भजन्ते ॥ ४८ ॥

न खलु सहस्रमपि प्रतिसूर्याः कदाचिदपि सूर्यमभिभवन्ति ।

दुर्मतिः— अय्यउत्त ! पबळअमे इमस्सिं पुरन्दरपुरोहिअमए का मुत्ती को वा भोओ का वा देवआ ? [आर्यपुत्र! प्रबलतमेऽस्मिन्पुरंदरपुरोहितमते का मुक्तिः, को वा भोगः, का वा देवता ?]

महामोहः— श्रूयतां तावदवहिततया ।

शरीरप्रलयो मुक्तिर्भोगस्तु रतिरुत्तमा । देवतास्तत्प्रदायिन्यः स्त्रियस्तारुण्यभूषणाः ॥ ४९ ॥

एवं च देवि ! परमार्थदर्शिन्यास्तव प्रत्यक्षत एवैते परिप्रश्नाः प्रत्युक्ताः । अपि चास्माकं विवेकरूपवैरिविजये एतासामेव प्रत्यक्षदेवतानां प्रसादः प्रधानकारणम् ।

दुर्मतिः— होदु णाम पसादो इत्थिआणं सल्लावजोग्गाणं सचेअणाणं देवआणं । तेण कहं विवेओ विजेउं तिरिज्जइ ? [भवतु नाम प्रसादः स्त्रीणां संलापयोग्यानां सचेतनानां देवतानाम् । तेन कथं विवेको विजेतुं तीर्यते?]

महामोहः— इत्थं नाम,

अपि तपसि रतानामप्यधीतागमानामपि यमनियमाद्यैरन्वहं शिक्षितानाम् ।
शिथिलयति समाधिं शिल्पिहस्तानपेक्षं वरतनुमयचित्रं वासनाभित्तिलग्नम् ॥ ५० ॥

पठन्ति चौपनिषदाः परिहृतविषयानुरागतया परमपुरुषमुपसन्नस्यापि जक्षणादिकमक्षीणविहृतिशालिनीभिरुपभोगं चेति महदिदं सारस्यम् । न खलु वृश्चिकभयात्पलायमानैराशीविषमुखे निपतितव्यम् । अपि च,

तमिस्राशीतांशुस्तवकत्रियदावर्तघटितैः प्रक्लृप्तानां रम्भामणिमुकुरतूणीरनलिनैः ।
स्मरन्तः के धैर्यं दधति युवतीनामभिमुखं स्मरस्कन्धावारप्रचलितपताकाप्रतिभुवाम् ॥ ५१ ॥

अहह ! अनादिशुद्धतया संमतानां वैकुण्ठवैमानिकानां वैनतेयादीनामाजानसिद्धाः कति कति विलासिन्यः श्रूयन्ते । श्रूयते किल सकलसंसारनिवर्तकः सर्वेश्वरो लक्ष्मीभूमिनीलानायकः । तदिह कामपुरुषार्थप्रतिक्षेपकैः कापेयवृत्तिभिः प्रतिभटनगरदिधक्षानिक्षिप्तेन पावकेन स्वनगरमपि दंदह्यते । यश्चासौ मोक्षप्रद इति मुमुक्षुभिरुद्घुष्यते, स च,

सत्त्वप्रवर्तकः सन्सह प्रियाभिः पुराणपुरुषोऽपि । बहुमुखभुजंगसङ्गी विहरति त्रिविधासु राजधानीषु ॥

ततश्चार्वाकपक्षप्रतिक्षेपो दिव्यदम्पतिसमर्थनं चेति शतप्रदानप्रतिक्षेपिणो महाप्राज्ञस्य पञ्चविंशतिप्रदानवचनवदुपहास्यम् ।

किं च, **मूढग्राह्यान्मोक्षधर्मप्रबन्धान्निर्मातॄणां निष्प्रमादप्रयुक्तः ।**
भोगप्राप्त्यै कल्पते भूरिभूम्नां ब्रह्मादीनां ब्रह्मचर्यप्रयासः ॥ ५३ ॥

(कर्णं दत्त्वा) किं ब्रवीति कश्चित् ?

दाम्पत्यं सहजं समस्तजगतां पित्रोस्तदिच्छावशात्कामिन्यादिविभागक्लृप्तिरपि तत्कैंकर्यसिद्ध्यै नृणाम् ।
इत्थं शेषमशेषमद्य तु भवत्सारस्यसंवर्धकं वैरस्यं विदधाति हन्त विदुषां वैरोचनं दर्शनम् ॥ ५४ ॥

(सक्रोधम्) कः कोऽत्र भोः ! उत्सार्यतामसौ दृष्टिगोचराद्वैष्टिकदिवाभीतः । (इत्यवज्ञां नाटयति ।)

दुर्मतिः— अय्यउत्त ! मम किळ णिहिळाओ कामिणीओ दासीओ । ताहिं एव्व तुह विवेअविअओ त्ति सम्पण्ण-बहुमाणम्हि । (विचिन्त्य) पच्चक्खसिद्धपरमाणन्दजुवइसम्भोअप्पहाणं तुह सिद्धन्तं मुअन्तो किं त्ति ठिरप्फहाणेसु तेसु तेसु मएसु पउराअरा जणा होन्ति ? [आर्यपुत्र ! मम किल निखिलाः कामिन्यो दास्यः । ताभिरेव तव विवेकविजय इति संपन्नबहुमानाऽस्मि । प्रत्यक्षसिद्धपरमानन्दयुवतिसंभोगप्रधानं तव सिद्धान्तं मुञ्चन्तः किमिति स्थिरप्रधानेषु तेषु तेषु मतेषु प्रचुरादरा जना भवन्ति ?]

महामोहः— प्रिये ! अविचारितप्रवृत्तोऽयमास्तिकवेतालानामन्धपरम्परान्यायः ।

अमरगुरुप्रणीतमनपायमपोह्य मतं त्रिविधकुतर्कजालकलहायितकौतुकिनः ।
कपिलहिरण्यगर्भकणभोजनबुद्धजिनप्रभृतिसमर्थितेषु समयेषु भजन्ति रतिम् ॥ ५५ ॥

अपि च, **चरमितरदप्यशेषं चन्द्रकनयतः स्वभावचित्रमिदम् ।**
किं वा निरूपणीयं कण्टकतैक्ष्ण्यादिकारणं कविभिः ॥ ५६ ॥

इत्थं नाम दुस्त्यजः स्वभाववादः । कार्यकारणभावश्च काकतालीयन्यायमनुसरति । एवमपि,

अतत्तदिति वा न तत्तदिति वा वृथोद्यत्कथाकनत्कथककत्थनक्रमविकल्पितप्रक्रमा ।
जगद्विपरिवर्तिनी जनपदेषु जोघुष्यते कुतर्कशतशर्करानिकरकर्कशा पद्धतिः ॥ ५७ ॥

इत्थमुपप्लुतेऽपि जगति,

चिरसेवनतोषितेन धात्रा निपुणस्थानविदा निवेदितार्थः ।
असुरोपनिषद्रहस्यमग्र्यं प्रथयामास विरोचनः प्रजानाम् ॥ ५८ ॥

अत्र च, करणविलयरूपा मुक्तिरित्युक्तमार्यैर्वितथमिति मयाऽन्यद्वार्तिके विन्यवेशि ।
स्तनयुगलबृहत्त्वस्थापनीयस्वभूम्ना बहुगुणविभवेन ब्रह्मणा भोगसाम्यम् ॥ ५९ ॥

दुर्मतिः— अय्यउत्त ! एव्वं तुम्हेहिं रक्खिज्जन्तं जीअलोअं पीडेन्ति णिक्कारणविद्देसा परसिद्धन्तपरिवाडीपक्खपडिआ ।
[आर्यपुत्र ! एवं युष्माभी रक्ष्यमाणं जीवलोकं पीडयन्ति निष्कारणविद्वेषाः परसिद्धान्तपरिपाटीपक्षपातिताः ।]

महामोहः— भवतु किं नश्छिन्नम् ? न खलु पाटच्चराः प्रकृतिं मुञ्चन्ति । न चाप्रमत्तमतयस्तैरुपहन्यन्ते ।

पठन्तस्त्रय्यन्तान्परिहसनकाकुं विदधतां भजन्तस्ताटस्थ्यं परिभवितुमिच्छन्तु महतः ।
उदन्तः शान्तानामयमिति च जल्पन्त्वभिमतं किमन्तर्दुर्दान्तैः कृपणकथकैरेभिरिह नः ॥ ६० ॥

(विचिन्त्य) प्रिये ! अद्य तावदस्मत्सिद्धान्तपुनःप्रतिष्ठापनपटीयांसः पुरुषा गवेषणीयाः । कः कोऽत्र भोः !

डम्भादयः— (त्वरितमुपसृत्य) अमी वयमागताः । (इत्युपसर्पन्ति ।)

महामोहः— स्वागतं स्वकुलहितैषिभ्यो भवद्भ्यः ।

डम्भदर्पौ— (सप्रश्रयम्) महाराज ! त्वत्प्रसादात्सर्वत्राप्रतिहतगतयः समागताः स्मः । किं कर्तव्यमनेन किंकरजनेन?

महामोहः— कामादीनामिदानीं का वार्ता ?

डम्भः— (स्वगतम्) किं राज्ञे विज्ञापयामि ? (प्रकाशम्) देव दुर्मतिवल्लभ ! 'सत्यं राजसु शोभते' इति प्रियेतरदपि दृष्टं ब्रवीमि । वेद्मि कामस्य लोभस्य चाहमद्युनातनीमवस्थाम् । तयोश्च,

अनन्तविषयस्पृहाजलधिसंप्लुते मानसे वसन्तसमये स्थिते मलयमारुते जीवति ।
सकृद्विहितसौप्तिकप्रतिनिवृत्तिवैलक्ष्यतः प्रसुप्त इव हन्त न स्पृशति पञ्चबाणः शरान् ॥ ६१ ॥

अन्यस्मिन्नपि कैमुत्यसिद्धमावेदयामि ।

पुरुषस्य विवेकविप्रलम्भात्स्वशरीरेऽपि विरज्यमानबुद्धेः ।
कृपणप्रतिनन्दनीयवृत्तिः किमिवालम्बनमाश्रयेत लोभः ॥ ६२ ॥

दर्पः— देव दुर्मतिपण्डित ! अहं पुनः क्रोधस्य सांप्रतिकीमवस्थितिमद्राक्षम् । 'याथातथ्येन पण्डितम्' इति नीतिमनुसरन् यथानुभूतमेवावेदयामि । यथासौ,

द्विसप्तदलपत्रलद्रुहिणसृष्टिभङ्गक्रियापुरस्कृतयुगक्षयभ्रुकुटिताण्डवाडम्बरः ।
विरक्तिविषवल्लरीव्यतिकरेण रोषः स्वयं सुषुप्त इव वर्तते सुभटकेलिसौवस्तिकः ॥ ६३ ॥

महामोहः— (सविषादं विहस्य) अहो विवेकस्य कुलघातिनो दुर्मन्त्रितमेतत् ! यथासौ सर्वत्र निरवकाशः स्यात्तथाऽस्माभिरवहितैर्विश्वमिदमधर्मेण व्यापनीयम् । स्वकुलसंरक्षणप्रवृत्तानामस्माकं त्वयमधर्म एव धर्मः । पठन्ति चैतिह्य-

सिकाः—‘स एव धर्मः सोऽधर्मस्तं तं प्रति नरं भवेत्’ इति। एवमुपप्लुतावस्थानो विवेकः स्वयं चानतिप्रबलः सुखेन साधनीय। अथ वा कोऽयं विवेकः। न खलु शाकुटस्य लवने शङ्कुलायाः कियानिव भारः। न चेषीका-तूलमिन्धनयितुं वह्निना संरभ्यते। (विमृश्य) प्रिये कुलधर्मपालिनि! त्वदभिमतवृत्तेरुत्तमगुणस्य मे पश्य यावज्जीवं प्रारब्धकर्मापरित्यागम्।

कामस्ताम्यतु कोपलोभसहितः काले समभ्येतु वा रक्षःसंयति राघवस्थितिमहं व्यङ्क्ष्ये विवेकाहवे।
कालस्त्वेष रथो भवत्विह कलिस्त्वं सारथिर्दुर्मते डम्भः संप्रति जैत्रदुन्दुभिरसौ दर्पस्तथा कञ्चुकः॥

डम्भः—महाराज! स्वायत्तसिद्धेस्तव किमायत्तमस्मासु?

कस्तुभ्यं रणरङ्गखेलनकलामातिष्ठते तिष्ठते कश्च प्रेप्सति कामतन्त्रनियतस्वैराय वैरायितम्।
येन क्षोदयितुं क्षमां प्रभवति क्षेप्तुं कुलक्ष्माभृतः पातुं सप्त सरस्वतोऽपि भवता साकूतमालोकितः॥

तथाऽपि वयं त्वदादिष्टास्त्वदधीनवृत्तयो यथासामर्थ्यं यतिष्यामहे। कपयोऽपि काकुत्स्थस्योपकुर्वन्ति। वल्लवाश्च वासुदेवस्य साह्ये संनह्यन्ति।

महामोहः—अभिमतमेव युष्माकमहमादिशामि—

डम्भ त्वमद्य नियतो निजधर्मगुप्त्यै पुण्यापगापरिसरान्पुनराश्रयेथाः।
गाढोपलक्षितविरक्तिमदेषु (गर्व)दर्पस्तन्वीत वासमनघेषु तपो(ध)वनेषु॥ ६६॥

डम्भदर्पौ—स्वीकृतोऽयं स्वामिसमादेशः। [इति सभार्यौ निष्क्रान्तौ।

महामोहः—(स्वगतम्) किं नामारातिविहतावाद्यं साधनम्। ननु प्रत्यवमृष्टम्।

प्रज्वलति जाठराग्नौ क्षिपन्यथावच्चतुर्विधं हव्यम्। प्राणाग्निहोत्रमेकं परिपालयिताऽसि दुर्मतिसहायः॥

ततश्च जात्याश्रयनिमित्तदुष्टैरिष्टैरेव द्रव्यैर्मृष्टाहारविहारे(र) दृष्टचेष्टे पुरुषे कथमिव विवेकस्य विजयाशंसा। (प्रकाशम्)

अलं मेरुस्तोमैरलमपि च कैलासनियुतैरलं द्वीपैरष्टादशभिरखिलैर्वाऽपि भुवनैः।
अखण्डैर्ब्रह्माण्डैरपि न खलु तृप्तिर्भवति मे विरुन्धानध्वंसं त्वभिनिविशते संप्रति मनः॥

दुर्मतिः—अमच्चा एव्व पुणो अराइविद्धंसणे पेसणेण अणुग्गहणिज्जा। [अमात्या एव पुनररातिविध्वंसने प्रेषणेन अनुग्रहणीयाः।

महामोहः—प्रिये! कृत्याकृत्यवेदिनी खल्वसि। अहमपि तथा मन्त्रयामि। तदाहूयतामन्तःपुरे कश्चिदन्तरङ्गपरिजनः।

दुर्मतिः—हळा दुव्वासणे! इदो होहि। [सखि दुर्वासने! इतो भव।]

[ततः प्रविशति दुर्वासना।]

दुर्वासना—एसाहं उवट्ठिअम्हि। आणवेदु महाराओ राइणी अ। [एषाऽहमुपस्थिताऽस्मि। आज्ञापयतु महा-राजो राज्ञी च।

महामोहः— भद्रे! ब्रूहि मद्वचनादधिगतगणितविद्यान्करणाधिकारिणः। आदिशति भवतो महाराजाधिराजपरमेश्वरो दुर्मत्या सह महामोहः। कामक्रोधलोभमदमात्सर्यडम्भस्तम्भेभ्यः सप्तभ्यः सचिवेभ्यः सप्त मुक्तिक्षेत्रतया प्रसिद्धा राजधान्यः ससागराश्च सप्त महाद्वीपा दत्ता महामोहेनेति लिख्यताम्। अपि च,

स्वकीयाख्यामात्रच्छुरणपरिणद्धद्वयभरान्बहिष्कृत्येदानीं विजहदधिकारान्क्रतुभुजः।

यदृच्छाशक्येऽपि व्यवहरतु लोकोऽयमखिलो नमःस्वस्तिस्वाहास्वधमिह महामोहविषयम्॥ इति।

दुर्वासना— जं आणवेइ भट्टा भट्टिणी अ। [यदाज्ञापयति भर्ता भर्त्री च।] [इति निष्क्रान्ता।

(नेपथ्ये) विजयतां देवः।

भुक्तिक्षमं समयमेकरुचिं वितन्वन्पुंसां निजप्रतपनेन गतिप्रतीपः।

आशाविशेषमपरं प्रतिपत्स्यमानो मोहेश्वर त्वमिव भाति मयूखमाली॥ ७० ॥ इह च,

उपहरति सूपकर्ता महतो मोहस्य दुर्मतिप्रेष्यः। बलरिपुवरुणगृहाभ्यां स्वाद्यं धारान्तमुचितमाहारम्॥

महामोहः— (कर्णं दत्त्वा) प्रिये! प्राणशब्दाभिलप्यानां सर्वशरीरव्यापिनीनां सर्वसिद्धान्तसंमतानां देवतानां समर्चनसमयमावेदयति वैतालिकः। तत्प्रविशावः शुद्धान्तम्। [इति निष्क्रान्ताः सर्वे।

इति श्रीकवितार्किकसिंहस्य सर्वतन्त्रस्वतन्त्रस्य श्रीमद्वेदान्ताचार्यस्य कृतिषु संकल्पसूर्योदयनाटके पञ्चमोऽङ्कः।

षष्ठोऽङ्कः

[ततः प्रविशति कञ्चुकी]

कञ्चुकी— अहं हि देवस्य महामोहस्य दर्पसंभवः स्तम्भो नाम सदागमप्रतिरोधकः प्रतिहारी। मम च,

वलिभिरविरलाभिर्वर्ष्म सोपानकल्पं द्रुतपदमधिरूढा दुर्निवारा जरेयम्।

तदपि नियतिभूम्ना तादृशी वेत्रयष्टिस्सहचरतिं मयाऽसौ शैशवे संगृहीता॥ १ ॥

किं च, **निश्शङ्कसंचरणविघ्नविधायिनीभ्यां निष्पीडितोऽस्मि जरसा च नृपाज्ञया च।**

मध्योपलक्षितमनोरथभङ्गदीना वाञ्छा न शाम्यति वयः सकलं प्रशान्तम्॥ २ ॥

आस्तां तावदशेषसाधारणगतिर्जरा। "न हि जानपदं दुःखमेकश्शोचितुमर्हति" इति नीतिविदः। नृपाज्ञा तु निष्ठुरतरा।

तरतु विवित्सयाऽब्धिमधिरोहतु शैलतटीं धमतु च धातुवर्गमभिगच्छतु शस्त्रमुखम्।

तदिदमरुन्तुदं यदुत बद्धवधाय भिया धनमदमेदुरक्षितिभृदङ्गणचङ्क्रमणम्॥ ३ ॥

आः! कष्टम्। **प्रत्यङ्गकंपपरिणर्तितकञ्चुकेऽस्मिन् पर्याप्तरूढपलिते परतन्त्रपिण्डे।**

अक्षीणरागमजरामरजीविताशं मामेव हन्त हसतीव ममान्तरात्मा॥ ४ ॥

(सनिःश्वासं विचिन्त्य) निरधिकारतैव नूनं सुखस्याधिकारः । अथ वा किमनेन महामोहपरवशस्य मे मुधा निर्वेदेन। स्वतन्त्रस्य तीक्ष्णदण्डस्य स्वामिनः प्रेषणे स्थातव्यम् । अतिनिपुणपरिजनोचितं च नित्यमाचरितव्यम् । अद्य खलु देवो महामोहश्चारचक्षुषा विपक्षवृत्तान्तं दिदृक्षमाणः विपक्षभूमिषु कल्मषप्रवर्तनाय सर्वधर्मनिर्मूलने कलौ प्रस्थापिते, प्रतिबलभेदनोपायकोविदं पाकशासनादिषु पशुपक्ष्यादिषु च अविशेषेण निरङ्कुशगतिं विघ्ननामानमपसर्पमपसर्प्य, सदसद्वा किं वदिष्यतीति संदेहडोलाधिरोहतरलिताशयस्तत्स्यागतिमावेदितुमावेदयितुं च मामादिक्षत् । स चायं विघ्नः सत्वरपरिक्रान्तयमनियमादिस्थानपञ्चकः तत्रतत्र सन्निहितैः कुशलाचारैः सर्वतः प्रतिहतगतिः संप्रति संयमारम्भसंभृतसंरम्भं स्यन्दनेन सह देवं विवेकं देवयानेन दृष्ट्वा प्रत्यागतः स्वामिसंदर्शनसमयप्रतीक्षः सनया शुद्धान्तमवतिष्ठते । यथादृष्टार्थवादी चासौ । तथा चेदानीं तदुक्तमध्यक्षेण संवदति । यदुत,

मनोरथरथारूढो विवेकस्तर्कसारथिः । दिदृक्षुः संयमस्थानं इतस्समभिवर्तते ॥ ५ ॥

तदहमपि यथादिष्टमाचरामि । [इति निष्क्रान्तः ।

शुद्धविष्कम्भः ।

[ततः प्रविशति यथानिर्दिष्टो विवेकः]

विवेकः— अये सूत ! आहार्यहेतुमुखेनापि अन्ततस्सूनृतवादिना निष्प्रतिघवृत्तिना नियमभूविष्ठेन परानुकूलत्यजा तदनिष्टप्रसञ्जकेन तद्विपर्ययपर्यवसायिना त्वयाऽसौ मे मनःपूर्वो रथस्सुपथा संचरते ।

तर्कः— देव ! अहमपि खलु त्वदायत्तप्रसरः । अपि च,

स्वपक्षपरपक्षादीन् विविङ्क्ते यदि न त्वया । कृत्याकृत्यविवेकान्धः किं करिष्यति पूरुषः ॥ ६ ॥

विवेकः—वयं खलु सूत ! इदानीं वशीकृतसर्वेन्द्रियस्य पुरुषस्य धारणादिसिद्धिसाधनस्थानमन्वेषयन्तः सर्वलोकपरिक्रमणेन मध्यमलोकावलोकनाय मेरुशिखरमधिरूढाः । (समन्ततोऽवलोक्य)

स्फुरदरपरिपाटीचारुशैले विशाले गुरुणि धरणिचक्रे चक्रवालाद्रिनेमौ ।
दधति जलधयोऽमी सप्त संपूर्णवृत्ताः प्रचितविविधपट्टस्पष्टसङ्ख्यामभिख्याम् ॥ ७ ॥

इदं हि त्रिगुणमरुकान्तारगतागतखेदनिर्वेदविधुराणां कामकामानां किमपि विश्रमस्थानम् । अयं च,

भुजगपतिनालविधृते भूपद्मे कर्णिकारूपः । विलसति केसरभूधरपरिवृततनुरत्र काञ्चनक्ष्माभृत् ॥ ८ ॥

असाविह समन्ततो निपतदलिपटलविरुतमुखरपरिसरा प्रफुल्लवकुलमुकुलप्रणालिकामुखगलितमधुरमधुधाराधोरणीपूर्यमाणमूलालवाला प्रत्यासीदति विबुधसिन्धुसविधवनतरुवाटिका । इह च,

निष्प्रत्यूहसमुन्नमन्मदसिराकण्डूलगण्डस्थलीहेलाधूननधूतभृङ्गपटलीमूर्च्छन्मृषाचामरः ।
मन्दान्दोलितमन्दराचलतटीनिर्घृष्टधातुच्छटासिन्दूरद्युतिबन्धुरो विहरति स्तम्बेरमग्रामणीः ॥९॥

अपि च, क्षरत्यारादैरावणकरटिशुण्डाचुलकिता कथंचित्सन्तानद्रुमकिसलयापादितलया ।

स्मरस्मेरोत्कण्ठाविहरदमरीलोलकबरीजरीजृम्भन्माला मधुलहरी वातलहरी ॥ १० ॥

तर्कः— (स्वगतम्) रत्नसानुरामणीयकव्यामोहितं महाराजं प्रकान्ते संत्वरयामि । (प्रकाशम्) देव ! किमसौ केसराय-माणकेसरशैलपरिकूनकाञ्चनशिखरिकर्णिकास्थितेन भवता सर्वतः समीक्षितः क्षितिपद्मः ?

विवेकः— सत्पथवर्तिना भवता प्रदर्शितः समीक्षित एव सामस्त्येन, प्रस्तुतानुगुण्याय तु प्रतीकशो विवेक्तव्यः ।

अथवा, द्विसप्तभुवनात्मकद्रुहिणगह्वरप्रेक्षणे क्षितिस्तु परिशिष्यते तदिह सर्वधर्मास्पदं ।

त्रिवर्गपुटभेदनत्रिदशयोग्यवर्षल्यजं प्रवर्तय रथोत्तमं सपदि भारतंकोन्मुखम् ॥ ११ ॥

तर्कः— यदाज्ञापयति देवः । [इति वेगतो रथं प्रवर्तयति ।]

विवेकः— अये ! तिष्ठ तिष्ठ । यावदनङ्गविजयिनो भवानीपतेरावासः कलधौतगिरिरवलोक्यते ।

[तर्कः रथवेगं स्थापयति]

विवेकः— (परितो दत्तदृष्टिः परामृश्य)

विजितमनोभवेन विभुनाऽधिगतोऽपि सदा निरुपधिसंयमस्य न पदं कलधौतगिरिः ।

गजमुखगण्डशैलघनदानकलिन्दसुतालहरिझलंझलाबहलकज्जलकम्बलितः ॥ १२ ॥

तर्कः— (अग्रतो रथं प्रवर्त्य) पश्य देव ! गन्धर्वयूथसेवितं गन्धमादनम् ।

विवेकः— (सकुतुकं दृष्ट्वा)

एतं गिरिवरं सूत मन्ये विश्वमनोहरम् । आगामिस्वर्गसृष्टीनामादिकन्दमिव स्थितम् ॥ १३ ॥

अयमपि सिद्धैरासेव्यमानो न साधकानामावासः । अपि च,

सहचरदिव्यभव्यशबरीकबरीविकसन्मदनमहेपुजालमधुसौरभसारभृतः ।

इह मरुतो वहन्ति मददन्तुरदन्तिघटाकरटकटाहवाहिवनशीकरशीकरिताः ॥ १४ ॥

तर्कः— इतस्तर्हि दिव्ये तपोवने दीयतां दृष्टिर्देवेन ।

विवेकः— (दूरतः पश्यन्) स्वकल्पितरघूद्वहप्रथनकेलिगाथाशतप्रयुक्तिपथशिक्षणप्रवणसिद्धवृन्दाश्रितः ।

क इत्थमुपसर्पति स्थिरकठोरवीरव्रणः कपिः कदलिकावनं कनकशैलशृङ्गाकृतिः ॥

तर्कः— अवधारयतु देवः ।

परिणतफलग्रासश्रद्धाजिघृक्षितभास्करः पवनगरुडस्पर्धादानप्रवीणजवोल्बणः ।

दशमुखपुरीदाहोत्सिक्तस्ववालधिवैभवः रघुपतिरणारम्भक्रीडारथोऽयमुपस्थितः ॥ १६ ॥

विवेकः— (सादरचमत्कारमवलोकयन्) अयमिह श्रोतृजनकर्णामृतायमानं वर्णनातिशायिवैभवं किमपि गायति ।

भगवति भरद्वाजे भुक्तिस्तथा शबरीगृहे प्रभुरनुसृतो विश्वामित्रः प्लवङ्गपतिस्तथा ।

भृगुपतितपो लूनं दृष्टिः खगस्य च दक्षिणा जयति ललितोत्तुङ्गा वृत्तिर्दशास्यरिपोरिति ॥ १७ ॥

(विमृश्य) विजिताक्षतया विज्ञातस्याप्यमुष्यानवरतजोघुष्यमाणदुन्दुभिवीणावेणुमृदङ्गैरङ्गीकृतलास्यताण्डवैरनुपमगान्धार-ग्रामगीतरसिकैर्गन्धर्वदंपतिभिरावृतस्य सत्त्वोत्तरेऽपि तपोवने संयमसिद्धिं न श्रद्दधे । पश्यामि च सरसगीतास्वाद-

समाकृष्टावस्थितमपूर्वं सजीवं चित्रम् । इह च,

परिणमति जनानां संविदानन्दरूपा निखिलमपि विहाय स्निह्यतीवान्तराग(न्तरङ्ग)म् ।
स्वरपरिणतिचित्रां मूर्च्छनां भूषयद्भिः श्रुतिसुरभिततन्त्रीझंकृतैस्स्वैरगीतैः ॥ १८ ॥

अशक्यश्च संनिधौ परित्यागस्संयमारम्भविरोधिनां विषयाणाम् ।

अहत्वा विक्रीणन्निह मदनहस्ते त्रिभुवनं वरस्त्रीमञ्जीरध्वनिरपि किमालोकितमुखैः ।
यदृच्छासम्पन्नो यमिनमनघं मुक्तमपि वा विकर्तुं पर्याप्तो विजितकलहंसीकलरवः ॥ १९ ॥ अपि च,

कठिननियमोऽपि पुरुषः सहसा नवनीतकुंभवद्भवति । वरयुवतिवह्निकुण्डे सन्निहिते सपदि लीयमानमतिः॥

तर्कः—— अस्त्वेवम् । तथाऽपि सर्वधातुरत्नचित्रितं सर्वौषधिसंभवस्थानं सर्वोर्वीधरसमधिकमहिमवन्तं हिमवन्तमवलोकयतु देवः ।

एष मैनाकजनको धरणीधेनुतर्णकः । त्रिदशाचलजामाता त्र्यम्बकश्वशुरो गिरिः ॥ २१ ॥

विवेकः— (सर्वतो दृष्टिं प्रसार्य) इयं हि भगवती भागीरथी । अत्र च,

वाहिन्यः कति सन्ति वन्यमहिषश्रेणीविषाणाहतिक्षुभ्यद्दुर्दमकर्दमाङ्कपयसस्तत्संभितिं क्षाम्यति ।
वारिक्रीडितवल्गिताङ्गवलभिच्छुद्धान्तसीमन्तिनीवक्षोजक्षरदङ्गरागसुभगोत्सङ्गा न गङ्गापगा ॥२२॥

अयमिह विषयस्तपोधनानां न भवति संयमिनां निवासयोग्यः ।
हरिचरणनदीनिपातघोषैः मुखरितकाननगह्वरो हिमाद्रिः ॥ २३ ॥

(ससंभ्रमाद्भुतम्) अये ! कथमिहाचिन्तितोपस्थितं घ्राणस्पर्शनोन्मादनम् । इह हि,

उद्यानायातविद्याधरमिथुनरतिश्रान्त्यपक्रान्तिहेतुः तिम्यद्गात्रस्तुषारैः त्रिदशयुवतिनिश्वासविश्वासभूमिः ।
नीहारव्याकुलङ्कप्रतिवदनपदन्यस्तकस्तूरिकोद्यन्नेपालीगण्डपालीपरिमलललितः स्पन्दते मन्दवातः ॥

अतस्त्वरितमार्यावर्ताय प्रवर्त्यतां रथः । अत्र च,

नवयौवनदुर्मदान्धनारीदुरितोपप्लवदूषिताऽपि जातिः ।
अनपायपतिव्रताप्रवाहैः अधुनाऽपि प्रलयं न याति सत्सु ॥ २५ ॥

तर्कः—— प्रविष्टमिदं विविधतीर्थतपोवननिरन्तरं विन्ध्यहिमवतोरन्तरम् । अत्र च तीर्थयात्राचरितार्थस्सार्थवाहसार्थश्चिरतरोपोषितस्य चक्षुषः परां पारणां पूरयन् अनवधिकधर्मलाभसन्तोषेण गन्धसिन्धुरस्कन्धमधिरूढ इव ततस्ततः प्रसर्पति । (सर्वतोऽवलोक्य सविषादम्) हन्त ! निरङ्कुशकलिबलसङ्कुचितनिगमवर्त्मनि चास्मिन् देशे प्राच्योदीच्यपाश्चात्यपाषण्डिगणकरम्बिते भग्नचरणत्रये च भगवति धर्मे प्रायशः परीक्ष्यमाणं न किंचित् स्थानमवशिष्यते । तथाऽपि मुरभिदवतारमुषितकलुषोऽयं संदृश्यतां साकेतजनपदः ।

अयोध्या दिव्येयं वहति सरयूरत्र विरजा विभोरेते यूपा विधिनियमनिर्मुक्तपशवः ।
अकुण्ठस्वातन्त्र्यः स्वपदमधिरोहन्नवसरे सहानैषीदेषः स्थिरचरमशेषं रघुपतिः ॥ २६ ॥

विवेकः—(सर्वतो दृष्टिं प्रसार्य)

उपवनशुकवृन्दैरुद्गृणद्भिस्त्रिवेदीं प्रतिकलमनुमेयप्राच्यधर्मानुबन्धम् ।
चिरगतजनघोषं तीरमेतत्सरय्वाः रघुकुलनृपतीनां शोभते रत्नयूपैः ॥ २७ ॥

(सहर्षपुलकोद्गममनुस्मृत्य)

विषयिभिरसौ वक्त्रैर्घोरं मनो रजनीचरं प्रशमयति यो युञ्जानानां प्रबोधशरोत्करैः ।
जनकसुतया देव्या जुष्टो दिशत्यभयं सतां दशरथसुतो देवः श्रीमान् दयामृतवारिधिः ॥ २८ ॥

(सकौतुकमञ्जलिं बध्नन्)

नमस्तस्मै कस्मैचन भवतु निष्किंचनजनस्वयंरक्षादीक्षासमधिकसमिन्धानयशसे ।
सुराधीशस्वैरक्षणकुपितशापायुधवधूदृषत्तादुर्जातप्रशमनपदाम्भोजरजसे ॥ २९ ॥

(विचिन्त्य) अये सूत अयमप्यद्य पाषण्डिमण्डलप्रचारखण्डितकार्तयुगधर्मो निवृत्तिधर्मनिष्ठैरनिष्ठुरबुद्धिभिः परित्यक्तो देशः।

तर्कः— देव! प्रतिपद्यतामियं तर्हि प्रादुर्भावभूमिरपरा ।

विवेकः— (मथुरां पश्यन्) अत्र खल्ववतीर्णमवनिभारमपजिहीर्षता सपर्यङ्केन वासुदेवेन । (सहर्षम्)

नाथायैव नमःपदं भवतु नश्चित्रैश्चरित्रक्रमैः भूयोभिर्भुवनान्यमूनि कुहनागोपाय गोपायते ।
कालिन्दीरसिकाय कालियफणिस्फारस्फटावाटिकारङ्गोत्सङ्गविशङ्कचङ्क्रमधुरापर्यायचर्यायते ॥ ३० ॥

(सर्वतोऽवलोक्य सहर्षम्) निरङ्कुशाः खल्वत्र भगवतः परिहसनवृत्तयः । स खलु,

हर्तुं कुंभे विनिहितकरस्स्वादु हैयङ्गवीनं दृष्ट्वा दामग्रहणचटुलां मातरं जातरोषाम् ।
पायादीषत्प्रचलितपदो नापगच्छन्न तिष्ठन् मिथ्यागोपस्सपदि नयने मीलयन्विश्वगोप्ता ॥ ३१ ॥

अपि च, वासो हृत्वा दिनकरसुतासंनिधौ वल्लवीनां लीलास्मेरो जयति ललितामास्थितः कुन्दशाखाम् ।
सव्रीडाभिस्तदनु वसने ताभिरभ्यर्थ्यमाने कामी कश्चित्करकमलयोरञ्जलिं याचमानः ॥ ३२ ॥

हन्त सूत! मुरभिदुपभुक्तमुग्धगोपिकावृत्तान्तमुद्धाटयति संप्रति मथुरा ।

इमामधर्मेण विभाव्य विप्लुतामुदन्वता द्वारवतीमिवाधुना ।
न भावये संयमसंपदास्पदं न कालतः कस्य गुणव्यतिक्रमः ॥ ३३ ॥

तर्कः— (रथं प्राङ्मुखयित्वा) देव! परमपुरुषप्रादुर्भावपवित्रीकृतक्षेत्रद्वयविप्लवे क्षेत्रान्तरेषु का प्रत्याशा? तथाऽपि स्वाभाविकसुदर्शनचिह्नभूषितशिलाकलापसूचितभगवदभिमानविशेषः प्रागुत्तरः प्रेक्ष्यतां देशः ।

पुनरुपजनिभीतैः पुण्डरीकादिभिस्तैः चिरपरिचितपूर्वं श्रीहरिक्षेत्रमेतत् ।
सकृदपि विमलेऽस्मिन्मज्जतश्चक्रतीर्थे भवजलनिधिगर्तात् क्षिप्रमुन्मज्जनं स्यात् ॥ ३४ ॥

विवेकः— (दूरतः पश्यन्) पुण्यतमोऽप्यसौ भूभागः नेदानीं मम चेतसे रोचते । यतः,

अयमुपहतस्सालग्रामोपलान्तरवस्थितद्रविणकणिकालुब्धैर्देशो मलिम्लुचलुब्धकैः ।
बहुगुणपरब्रह्मप्रेक्षासुधाब्धिमनोरथैः मुहुरुपनतप्रत्यासेधैर्मुमुक्षुभिरुज्झितः ॥ ३५ ॥

तर्कः— इदं तर्हि भागीरथीतरङ्गधौतपर्यन्तभागभावितनियमैः परमर्षिभिरुप(सेवितं)शोभितं भवत्कटाक्षपात्रं भवतु वाराणसीनामकनदीद्वयपरिगतोपकण्ठं वसुमतीललामभूतं वाराणसीक्षेत्रम् ।

विवेकः— (सबहुमानमवलोक्य)

लब्ध्वा तु मूर्तिमधरीकृतपूर्वरूपां रत्या समेत्य च रथाङ्गभृतः प्रसादात् ।
धर्मोपरोधमिह नेच्छति पुष्पधन्वा त्रैयम्बकात्प्रच(कि)लितो नयनात्तृतीयात् ॥ ३६ ॥

अपि च, इह पुरुषमजानतां पुराणं नियतिवशेन निमीलतां दयालुः ।
उपदिशति पतिस्स्वयं पशूनामुपनिषदामपि दूरगं रहस्यम् ॥ ३७ ॥

अद्यत्वे पुनरतिचिरसमुपचितदुरितावलीमलीमसैरनाघ्रातभागवतधर्मैरवैदिकयवनतुरुष्काद्यभिन्नजातीयदेशाधिपतिसन्निधानलुप्तशौचाचारैः पुरुषैरविशेषितत्रिचतुरसाधुसमेतामेतां वाराणसीं समाधिसौधाधिरोहणसोपानभूतधारणाध्यानसिद्धिस्थानमिति न मन्यते चेतः । तथा हि,

सा काशीति न चाकशीति भुवि सायोध्येति नाध्यास्यते साऽवन्तीति न कल्मषादवति सा काञ्चीति नोदञ्चति ।
धत्ते सा मथुरेति नोत्तमधुरां नान्याऽपि मान्या पुरी या वैकुण्ठकथासुधारसभुजां रोचेत नो चेतसे ॥३८॥

(विचिन्त्य) अहो दुर्विलसितं महामोहस्य ।

विटविदूषकगायकवैशिकैः विषमितेव विभाति वसुंधरा ।
क्वनु निवेशमुपेत्य परं पदं विमृशता भवितव्यमिह क्षणम् ॥ ३९ ॥

तर्कः—देव, भवन्तमन्तरेण को नाम सदसत्परीक्षार्हः ? आस्तामयमाजानशुद्धोऽप्यन्तिमयुगसंक्षोभगलितसौभाग्यो मध्यमदेशः । दक्षिणापथस्तु निरीक्षणीयः । तत्र हि मरुद्वृधादिमहानदीसेवितेषु श्रीरङ्गादिषु तेषुतेषु स्थानेषु नारायणपरायणा महान्तस्सांप्रतमपि संभवन्तीति पौराणिकाः पठन्ति ।

विवेकः—सूत, प्रमाणानुगुणवृत्तिः खल्वसि । किंत्ववधारितधर्मविप्लवमनार्यजनभूयिष्ठम् अचिरादेव विन्ध्याचलपरिसरमतिलङ्घयेम । पश्य,

मिषतो विलोभयन्ती मृगतृष्णाभिस्तरङ्गिताभिरसौ ।
मरुभूमिरुज्झितरसा दुर्जनपरिषदिव दूरपरिहार्या ॥ ४० ॥

अयं चात्र हुतवहज्वालामध्यमध्यासीन इव दृश्यते पथिकः । आः कष्टम् !

अतिमथनगृहीतानन्धकूपस्य पान्थः कतिचन जलबिन्दून् कुण्डिकापीतशेषान् ।
करचरणकपोलेष्वर्पयन् गाढतापः कथमपि मरुभूमिं क्रामति क्लान्तदेहः ॥ ४१ ॥

अपि च, अत्र कतिचिदभिगतकुसीदवृत्तयः कृच्छ्रलब्धधनमुदितकृपणतरमानसाः कीकटाः पुरुषाः ।

न धर्ममनुवर्तन्ते न कामं नापुनर्भवम् । अर्थमेकमुपाश्रित्य दुःखमेवोपभुञ्जते ॥ ४२ ॥

एष चैषामाधिपत्यमारूढो नवधनमूढः ।

प्रलपति घूर्णते स्खलति मुह्यति हुङ्कुरुते न च पदवीमवैति न च धाम न च त्रपते ।
विकृतिशतप्रसूतिविषमाशयदोषभुवा धनमदिरामदेन भ्रमतीव भवलयम् ॥

अपि च, अभिजनवयोविद्यावृत्तैरकिल्बिषकर्मभिरतिशयभृतस्तृप्यन् मत्वा तृणाय महीयसः ।
नवधनमदक्षीबः क्षुद्रो नटप्रकृतिः क्रमात् नरकिगणनालेख्यारूढिं न किं प्रतिपत्स्यते ॥ ४४ ॥

हन्त, निरर्थिका खल्वीदृशपुरुषसृष्टिरीश्वरस्य । अथवा महीयसामुपकाराय ।

विदधातु धाम तमसा कृतेन किं यदि वा न वेत्ति न विधिर्न वा वयम् ।
प्रथमोपकारि चरमं यतस्ततः प्रतियोगिनो भवति तस्य सार्थता ॥ ४५ ॥

तर्कः— (रथवेगमभिनीय,)

अतिक्रान्तो विन्ध्यः शबरगणभूयिष्ठगहनः पुरस्तात्किष्किन्धावनमथ च पश्चादपसृतम् ।
असह्यप्रारम्भा परिपतति सह्याद्रिशिखरात् असौ कावेर्याख्या सरिदमरसिन्धोरधिगुणा ॥

विवेकः— (परितोऽवलोक्य सविषादम्)

इमां मधुरपानीयां दक्षिणापथजाह्नवीम् । चोरैः परिवृतां मन्ये विद्यां कुमतिविप्लुताम् ॥ ४७ ॥

इह हि परित्यक्तपरिग्रहा अपि परिसरभाजः पाटच्चरगणजनितरणरणकचटुलचेतसः प्रवातकदलीन्यायेन वर्तन्ते । अपि च, अमी कलियुगधर्मसंचया इव कतिचन पुरुषा वसुमतीसुतनुहारायमाणानग्रहारानुपघ्नन्ति । तथा हि,

मुक्ताहारनिषेविता अपि न तद्वृत्त्यै दिशन्त्यन्तरं बन्धे गाढविमर्दनेऽपि न जहत्यन्योन्यसंपीडनम् ।
उष्णे शीतलतामुपेत्य शिशिरे प्राप्ते भजन्त्युष्णतां कामान्तःपुरचेटिकाकुचतटीकाठिन्यवन्तः खलाः ॥

तर्कः— अयं पुनरमुष्याः परिसरे पुरुहूतपुरोहिताभ्यधिकबुद्धिभिः पुराणपुरुषचरणारविन्दमधुकरायमाणमानसैः मनीषिभिरधिष्ठितो यदुकुलसार्वभौमस्य भगवतः परिग्रहात् प्रख्यातगुणसमाख्यः यादवाचलो नाम पर्वतोत्तमः । इह च,

कपर्दिमतकर्दमं कपिलकल्पनावागुरां दुरत्ययमतीत्य तद्द्रुहिणतन्त्रयन्त्रोदरम् ।
कुदृष्टिकुहनामुखे निपततः परब्रह्मणः करग्रहविचक्षणो जयति लक्ष्मणोऽयं मुनिः ॥ ४९ ॥

अपि च, बादरायणादिभिरभ्यर्चिते दक्षिणबदरिकाश्रमे नारायणगिरौ,

लक्ष्मीकौस्तुभलक्षणेन वपुषा वाचं विनैव स्वयं श्वेतद्वीपनिवासिनामिव दिशन् सन्तोषमन्तर्मुखम् ।
विद्यावीचिसहस्रसंभ्रममिलद्दुग्धार्णवाडम्बरे स्थानं संयमिसार्वभौमविजयस्थाने विधत्ते विभुः ॥

अमुं च, कटाक्षलहरीमहःकवलितामृतस्तोमया त्रिलोचनयुगश्रिया विवृतसर्वदानव्रतम् ।
शुकादिभिरुपासितं शुभचरित्रभाजो जनाः समस्तभयवारणं शरणयन्ति नारायणम् ॥ ५१ ॥

विवेकः— (सकौतुकमवलोक्य सविमर्शम्) सूत ! सह्यपर्वतप्रत्यासत्तेरसह्यपवनसंक्षोभसंत्रासितस्य दुर्बलबुद्धेः कथमत्रावकाशः ।

यद्वा तावदयं भवेदधिगुणो वासो यदुक्ष्माधरः कर्णालङ्कृतिविभ्रमं भजति यः कर्णाटदेशश्रियः ।
अन्यान्यप्यरविन्दलोचनपदानुध्यानमेधाविनां स्थानान्यालप कौतुकं मम पुनः सर्वत्र निर्वर्तते ॥
तदन्यतो रथं प्रवर्तय ।

तर्कः—(तथा कृत्वा) देव ! दृश्यतामसौ दंभोलिदारुणपरशुदारितदुष्टराजन्यरुधिरभरभरितबहुमहाह्रदतर्पितपितृगणस्य पात्सात्कृतभूमण्डलस्य भगवतो भार्गवस्य दिव्यप्रायो निवासदेशः । अत हि,

नाहं नापि च मत्सुतो न च सुराः सर्वे न चामी सदा ध्यानारोपितचेतसो मुनिगणा जानन्ति विष्णोः पदम् ।
इत्थं नाभिसरोजशायिपृथुकव्याहारमाकर्णयन् शेते पन्नगसार्वभौमशयने श्रीपद्मनाभः श्रिया ॥ ५३ ॥

विवेकः—(दृष्ट्वा सहर्षमञ्जलिं बध्नन्)

क्रोधाग्निं जमदग्निपीडनभवं संतर्पयिष्यन् क्रमात् अक्षत्रामपि संततक्ष य इमां त्रिस्सप्तकृत्वः क्षितिम् ।
दत्त्वा कर्मणि दक्षिणां क्वचन तामास्कन्द्य सिन्धु वसन् अब्रह्मण्यमपाकरोतु भगवानाब्रह्मकीटं मुनिः ॥

(विचिन्त्य) अयं खलु मलयाचलवासिना महर्षीणां निवृत्तिधर्ममुपदिश्य यथाधिकारं परिमितमतीनामिह प्रवृत्तिधर्मं प्रवर्तयन्नास्ते । अपि च,

बुभुक्षाभिक्षाकब्रुवपठितमिथ्यागुणगणा मुमुक्षूनक्षुद्रानिह मुहुरुपघ्नन्ति परुषैः ।
कदध्वोपानीतद्रविणकणदुर्मानमदिरागुणक्षैब्यक्षुभ्यन्मतिकलहकाकोलकलुषैः ॥ ५५ ॥

तर्कः—मलय एव तर्हि विलोक्यतां देवेन ।

विन्ध्यस्तम्भप्रकटमहिमा विश्वगाचान्तसिन्धुः कुंभीसूनुर्दनुजकबलग्रासदीप्तोदराग्निः ।
नाकाधीशं नहुषभुजगीकारदुर्वारशक्तिर्ब्रह्मापत्यं मुनिरिह वसन् राजते मुक्तकल्पः ॥ ५६ ॥

विवेकः—(उत्कमुपलालयन्) स कथमस्माभिः सुप्रेक्षः ?

निरवधिमहिमा निरुद्धविन्ध्यो निगममहार्णवनित्यकर्णधारः ।
सुचरितमिव नः स्वयं स काले कतकनिभांशुरुदेति चेत्समीक्ष्यः ॥ ५७ ॥

तर्कः—देव ! तस्येदमाश्रमपदम् ।

तापोन्मुक्तं दिवसमखिलं शर्वरी नातिशीता शाखारूढाः स्वयमिह शुकास्तत्त्वविद्यां पठन्ति ।
सिंहैस्सार्धं विहरति गणः सैन्धुरः शान्तवैरः तन्नः पुण्यैरिव परिणतं स्थानमेतत्समाधेः ॥ ५८ ॥

अमी च कुम्भसंभवानुगामिनामन्येषामपि महर्षीणामाश्रमाः ।

इह प्रशान्तेषु तपोवनेषु प्राधीत वेदान् प्रतिपन्नदीक्षान् ।
अन्वासते वह्निमतो यथार्हं छायाः सजीवा इव धर्मदाराः ॥ ५९ ॥

विवेकः—(सर्वतो निर्वर्ण्य) हन्त !

एलालिङ्गितचन्दना वनभुवो मुक्ताप्रसूतिर्नदी तांबूलीपरिणद्धपूगपटली कच्छोपकण्ठस्थली ।
काले दक्षिणमारुता विदधते कामाग्निसंधुक्षणं कुञ्जान्यत्र च भुञ्जते युवतिभिः स्वर्लोकशृङ्गारिणः ॥

अतो मनुष्यभोग्यमिदं भौमं त्रिविष्टपम्। अत्र चैवं मनोहरतरे मन्मथकथापराङ्मुखा महर्षयश्चरन्तीत्याश्चर्यमेतत्। वयं पुनरन्यदास्पदमन्वेषयेम।

तर्कः—देव! आलक्ष्यतामयमदूरादेव नलसेतुसंदर्शनोत्सुकमुनिजनगतागतविभवताण्डवितवैभवः पाण्ड्यदेशः। अत्र च,

सारस्सारस्वतानां शठरिपुफणितिश्शान्तिशुद्धान्तसीमा मायामायामिनीभिः स्वगुणविततिभिर्बन्धयन्तीं धयन्ती पारं पारंपरीतो भवजलधिभवन्मज्जनानां जनानां प्रत्यक्प्रत्यक्षयेन्नः प्रतिनियतरमासन्निधानं निधानम्॥ ६१

विवेकः— (सहर्षभक्तिपुलकोद्गमम्)

निरञ्जनमयं जनः किमपि नेत्रमुन्निद्रयन् नमस्यति शठद्विषे नरकवैरिजीवातवे।
अगस्त्यगिरिनिम्नगासुभगवीचिकासोदरस्वलक्षणसरस्वतीसुरभिकेसरश्लाघिने॥ ६२॥

तर्कः— अन्यदपि किंचिदिहावलोकनीयं महाराजेन।

अग्रे पश्य वृषाचलं क्षितिभृतामग्र्यं यदग्रे हरेः मञ्जीरोदकमाबिभर्ति महतीं मन्दाकिनीसंपदम्।
नृत्यच्चन्दनगन्धवाहनियतव्यालोलचूडाटवीशाखाताडितचन्द्रमश्च्युतसुधाधाराभिसंवर्धितम्॥ ६३॥

विवेकः— अहह! सर्वतः प्रसर्पिणी खल्वियं वृषगिरिपतेरनुकम्पा। (साञ्जलिबन्धम्)

त्वया जुष्टस्तुष्टिं भजति परमेष्ठी निजपदे वहन्मूर्तीरष्टौ विहरति मृडानीपरिवृढः।
बिभर्ति स्वाराज्यं वृषशिखरिशृङ्गारकरुणे शुनासीरो देवासुरसमरनासीरसुभटः॥ ६४॥

(दक्षिणतोऽवलोक्य)

नलहस्तनिवेशितै(रुदग्रै)रदभ्रैर्हिमवन्मन्दरमेरुविन्ध्यशृङ्गैः। हरिचक्रपदक्रमैरसीदन्नुदधेरूर्मिगणं रुणद्धि सेतुः॥

(विमृश्य) नलसेतुनिबन्धनयन्त्रितधरणीधरशिखरनिकरास्फालनमुखरतरदक्षिणोदन्वदूर्मिघोषजर्झरितजानपद(जन)कर्णरन्ध्रे नास्मिन्नपि देशे समाधिसंभवं संभावयामि। तदितः प्रागुत्तरं तु रथः प्रवर्त्यताम्।

तर्कः—(तथा कृत्वा) देव! इयं पुनरविरलनालिकेरपङ्क्तिपरिवृतक्रमुकनवकुहलिकापरिमलानुरञ्जितपान्थजनहृदया चोलभूमिः

विवेकः— (परितोऽवलोक्य सोद्वेगम्)

इतस्त्वरितमन्यतः प्रहिणु सारथे! मद्रथं यदत्र कवयश्चरन्त्यपटुचित्तपाटच्चराः।
द्रुतप्रचरणक्वणद्द्रुहिणसुन्दरीनूपुर(स्वन)ध्वनिप्रचयसूचनासुभगसूक्तिविष्फूर्तयः॥ ६६॥

इह खलु संयमसिद्धिमिच्छतः पुरुषस्य सिद्धमपि विनङ्क्ष्यति। तथा च वृद्धिमिच्छतो मूलस्यापि नाशवदुपहास्यता।

तर्कः— (अग्रतो निर्दिश्य) देव! कथमिह निखिलनिगमहृदयान्तरङ्गमभङ्गुरप्रसरया भगवदनुकम्पया तरङ्गितविविधवैभवं रङ्गमपि नावलोकयसि।

विवेकः— (विलोक्य) सूत! अनवरतविकसितकह्लारपरिमलानुबन्धादुल्लोकमहिमशालिनीभिः चोलभूपवनलहरीभिः चुलकितसर्वेन्द्रियप्रवृत्तिना परमापातदृष्टिवि(श्रा)श्रान्तेन न खलु मया (द्रा)प्रागेव सम्यगवधारितम्। (सान्तस्तोषम्)

निरातङ्कं रङ्गाध्युषितललितोदारपुलिनां चिरक्लिष्टा दृष्टिश्चुलकयति मे चोलतटिनीम् ।
यदृच्छानिद्राणत्रियुगशयनीयद्विरसनप्रतिच्छायान्तर्वत्पृथुमधुरवीचीपरिगताम् ॥ ६७ ॥

(साञ्जलिबन्धम्) घनकरुणारसौघभरितां परितापहरां नयनमहश्छटां मयि तरङ्गय रङ्गपते ।
दुरितहुताशनस्फुरितदुर्दमदुःखमषीमलिनितविश्वसौधदुरपह्नववर्णसुधाम् ॥ ६८ ॥

अपि च, दास्यं लास्यव्रताऽनुमत्य मनसा रङ्गेश्वर त्वत्पदे नित्यं किंकरवाण्यहं न तु पुनः कुर्यां कदर्याश्रयाम् ।
मीलच्चक्षुषि वेल्लितभ्रुणि मुहुर्दत्तावमानाक्षरे भीमे कस्यचिदाढ्यकस्य वदने भिक्षाविलक्षां दृशम् ॥

(विचिन्त्य) अये सूत ! अस्तु तावदिदमाद्यं स्थानम् । किमन्यदप्यावेदयिष्यसि ?

तर्कः— (उत्तरतो निर्दिश्य) देव ! इदं पुनः इहाखण्डभुवनशिखण्डकायमानं तुण्डीराभिधानं मण्डलम् । अत्र च,

किमपि विबुधमुख्यैः सेवितं क्षेत्रमेतद्भवभयशमनार्हं भाति सत्यव्रताख्यम् ।
निजसुतहयमेधे यत्र दिव्येन पुंसा क्षितिकलुषमशेषं क्षेप्तुमाविर्बभूवे ॥ ७० ॥

अयं खल्वेतद्देशवासिनामन्ववायसिद्धो निर्णयः ।

आत्मैक्यं देवतैक्यं त्रिकसमधिगतातुल्यतैक्यं त्रयाणामन्यत्रैश्वर्यमित्याद्यनिपुणफणितीराद्रियन्ते न सन्तः ।
त्रय्यन्तैरेककण्ठैस्तदनुगुणमनुव्यासमुख्योक्तिभिश्च श्रीमान्नारायणो नः पतिरखिलतनुर्मुक्तिदो मुक्तभोग्यः ॥

इति । इह च मुनिपरिषदनुगृहीतो मुक्तप्रायः कश्चिदाधित्सितवह्निमनुजानाति ।

इह बहुविधिसिद्धैः शोधकैरिन्दिरेशं प्रणिपतनमुखैश्च प्राज्यभक्तिः प्रसाद्य ।
प्रभुतरपरिभूतः कर्मयोग्यः प्रजानाम् अनुपधिसुहृदग्नीनाद(धीथा)धानो यजेथाः ॥ ७२ ॥ इति ।

विवेकः— (सहर्षबहुमानमञ्जलिं बद्ध्वा)

द्विरदशिखरिसीम्ना सद्मवान् पद्मयोनेः तुरगसवनवेद्यां श्यामलो हव्यवाहः ।
कलशजलधिकन्यावल्लरीकल्पशाखी कलयतु कुशलं नः कोऽपि कारुण्यराशिः ॥ ७३ ॥ (मुहूर्तमनुचिन्त्य)

संसारावर्तवेगप्रशमनशुभदृग्देशिकप्रेक्षितोऽहं संत्यक्तोऽन्यैरुपायैरनुचितचरितेष्वद्य शान्ताभिसन्धिः ।
निःशङ्कस्तत्त्वदृष्ट्या निरवधिकदयं प्रार्थ्य संरक्षकं त्वां न्यस्य त्वत्पादपद्मे वरद निजभरं निर्भरो निर्भयोऽस्मि ॥

(सूतमवलोक्य) दृष्टमेव खलु निखिलं द्रष्टव्यम् ?

तर्कः— इतश्च दीयतां दृष्टिर्देवेन । अयं खल्वधिगतपरावरतत्त्वयाथार्थ्यैः महात्मभिः अध्यक्षितमिव परमपदमनेकदेशदर्शनप्रयासपरिश्रान्तयोरावयोर्विश्रान्तिभूमिरिव भगवता स्वयमेव निर्मितो दूरादवलोक्यमानविकटतरहाटककूटविराजमानदशदिशावकाशः कलिबलप्रसारितसकलसङ्कटप्रशमनो वेङ्कटाद्रिरालक्ष्यते ।

पारे शृङ्गमिहादिपूरुषपदप्रस्यन्दिपाथस्विनीपाथःपातपरंपराद्भुतमहारण्ये शरण्ये सताम् ।
पाराशर्यविवेकपक्त्रिमधियस्सत्त्वाश्च तत्त्वं परं पश्यन्तः प्रचरन्ति हन्त सुखिनः सर्वेऽपि निर्वैरतः ॥ ७५ ॥

इह खलु कश्चिदनादिपापवासनाजलधिकुक्षिंभरीमादिपूरुषकृपां भगवतीमनवरतमभिष्टौति ।

मृदुहृदये दये मृदितकामहिते महिते धृतविबुधे बुधेषु विततात्ममधुरे मधुरे ।

वृषगिरिसार्वभौमदयिते मयि ते महतीं भवुकनिधे निधेहि भवमूलहरां लहरीम् ॥ ७६ ॥ इति ।

अन्यदप्येतदनवरतमावर्तयति ।

निषादानां नेता कपिकुलपतिः काऽपि शबरी कुचेलः कुब्जा सा व्रजयुवतयो माल्यकृदिति ।

अमीषां निम्नत्वं वृषगिरिपतेरुन्नतिमपि प्रभूतैः स्रोतोभिः प्रसभमनुकम्पे समयसि ॥ ७७ ॥

विवेकः— (सबहुमानमवलोक्य साष्टाङ्गं प्रणमति)

सूतः— (सर्वतो निर्दिश्य)

श्रीरङ्गं वृषभाचलः करिगिरिर्दिष्टानि देव त्वया दीप्यन्ति द्रमिडेष्वमी च कतिचिद्देशाः प्रजेशार्चिताः ।

प्रत्यग्रोदितघोरपश्चिमयुगप्रक्षोभविक्षोभकेष्वेतेषु क्वचिदस्तु संयमविधिस्वास्थ्यं त्रिवर्गत्यजः ॥ ७८ ॥

विवेकः— सूत ! सांप्रतमेव त्वया सांप्रतं प्रदर्श्यते । स्मर्यते च मुनिभिः—" निगृहीतेन्द्रियग्रामो यत्र यत्र वसेन्नरः । तत्र तत्र कुरुक्षेत्रं नैमिशं पुष्कराणि च ॥" इति । अपि च,

परिक्रान्ता पृथ्वी प्रणिधिपदमन्विष्य बहुधा कलिक्षोभग्रस्ते जगति न गतिः क्वापि सुलभा ।

अथाऽपि द्रष्टव्यं पुनरिह किमप्यादिमयुगक्रियायोग्यं किंचित् कथमपि मया स्थानमनघम् ॥ ७९ ॥

संभवन्ति च सर्वत्र श्रेयसामन्तरायाः । शमयितव्याश्च ते सर्वनिर्वोढारमेकमेव शरणमुपगच्छद्भिः । अपि च स्वयमेवाह भगवान्— " मामेव ये प्रपद्यन्ते मायामेतां तरन्ति ते " इति । अथ वा,

बहिर्भूतै रेतैर्विविधविनिपातस्थपुटितैः यदृच्छासंवादप्रचितगुणविख्यातिभिरलम् ।

प्रतिक्षिप्ताद्यं प्रवरगुणभूयिष्ठमधुना नियच्छाम्यन्तःस्थं किमपि यमिनः संयमपदम् ॥ ८० ॥

किं च, पुरुषस्य पुराणस्य पुंसश्च शरणार्थिनः । अपृथक्सिद्धयोरेकमदूर्ष्यं स्थानमान्तरम् ॥ ८१ ॥

इदमपि सारथे ! मन्वीथाः ।

शुद्धाचारतपोवनैकनियतः प्रज्ञानशैलाश्रितः पद्माक्रान्तपदस्पृहासुरनदीनित्याभिषेकोज्ज्वलः ।

अध्यात्मश्रुतिचिन्तनेन तपसा निर्धूतदोषः पुमान् कस्मै कुत्र गमिष्यति स्थितमिदं कस्मै च निर्देक्ष्यति ॥

अपि च, गङ्गासेतुसरस्वतीरविसुतागोदावरीनर्मदातुङ्गाशोणमरुद्वृधाप्रभृतिभिः तीर्थैरलं प्रार्थितैः ।

नित्यासन्नमशेषपापशमनं निःश्रेयसप्रापकं ग्रीष्मे शीतमिव ह्रदं बहुगुणं ब्रह्म प्रविष्टो मुनिः ॥८३॥

तद्वयं शुभाश्रयनिर्धारणेन धारणादिकक्ष्यासु विशदतमां वृत्तिं पुरुषस्य विभावयामः । [इति ससूतो निष्क्रान्तः ।

इति श्रीकवितार्किकसिंहस्य सर्वतन्त्रस्वतन्त्रस्य श्रीमद्वेदान्ताचार्यस्य कृतिषु संकल्पसूर्योदयनाटके षष्ठोऽङ्कः ।

सप्तमोऽङ्कः

[ततः प्रविशति संस्कारः]

संस्कारः— अहं खलु अनुभवामुष्यायणः संस्कार(।पर)नामा देवस्य विवेकस्य शिक्षितसकलविद्यः शिल्पी। देवशिल्पिनं विश्वकर्माणम् असुरशिल्पिनं मयं च विजित्य विश्रमाभिलाषी चिरमस्वाप्सम्। तावच्चेदमन्तरमासाद्य महामोहप्रयुक्ताभ्यां मधुकैटभाभ्यामिव महाबलाभ्यां मध्यमचरमगुणाभ्यां सत्त्वमित्रमसाविति जिघांसितः। नूनमप्रबुद्धतैव पुरुषेषु प्रतिपक्षजनस्य हस्तावलम्बः। ततश्चाहं प्रतिबोधितः सहसैव परमपुरुषदयाचोदितया देव्या सुमत्या सहजदृष्टिसदृशदृष्टिसंज्ञाभ्यां दासीभ्याम्। तदिह निरवकाशतया ततस्ततः पलायिते प्रतिपक्षे केनापि हेतुना विश्वचित्रं दिदृक्षमाणस्य महाराजविवेकस्य सेनापतिना व्यवसायेन स्वामिसंमतमादिष्टोऽस्मि। यथादिष्टं च तदाहितदृष्टिरन्वतिष्ठम्। अवसरानुकूलवृत्तीनां खल्वधिकारिणामाधिपत्यं प्रतितिष्ठति। ततश्च,

विदुषश्चिन्त(ना)नां शक्त्या चित्रभित्तिं वितन्वता। शुद्धाशुद्धविभागार्हं विश्वं विलिखितं मया॥ १॥

(सर्वतोऽवलोक्य) अहह! सहस्रेष्वपि शिल्पकर्मसु किंचिदेव कदाचिदतिशेते। इह च,

श्लक्ष्णं स्थानं सान्द्रलग्नो विलेपः सूक्ष्मा रेखाः सुस्थितः सूत्रपातः।
स्निग्धो वर्णस्तत्तदर्हो विशेषः शङ्के पक्वं शिल्पविद्याफलं नः॥ २॥

अपि च, आजानसिद्धशक्तीनामभ्युच्चयो हि शिक्षाप्रकर्षः। वदन्ति हि— "प्रतिनियतैव हि वस्तुशक्तिः" इति। यद्वा भवतु नामैतत्साधारणं सर्वशिल्पिनाम्। मम पुनरालेखनीयानां भगवदवताराणां प्रसादादद्य यावददृष्टचरमीदृशं हस्तकौशलमुपलभ्यते। किं प्रतिपत्स्यते देवः। निरङ्कुशाः खलु राजानः परिजनकृत्येषु; यथाक्रमं प्रसीदेयुरुपेक्षेरन्वा। अथ वा न खल्वयमसमीक्ष्यकारी नयपथनियतवृत्तिरस्मत्स्वामी। तदहं देवस्य विवेकस्य देव्याः सुमतेश्च सबहुमानप्रसादेन धन्यो भविष्यामि। अत्र च,

विश्वप्रीणनविश्वकर्मरचनाचातुर्यकातर्यदैः शिल्पैः कल्पयतीव मण्डनमसौ चेतःस्थिरोर्मण्डपः।
रत्नस्तम्भभुवोऽपि रश्मय इमे सोपानगोपानसीमध्यं यत्र गवाक्षयन्ति विहितप्रत्यग्रचित्रक्रमाः॥ ३॥

(नेपथ्ये) कः कोऽत्र भोः!

संस्कारः— (श्रुत्वा सहर्षम्) किमासीदति शिल्पशालां व्यवसायदत्तहस्तः सुमतिसहायो विवेकः। तदहं यथोचितपरिजनकृत्ये वर्तिष्ये। [इति निष्क्रान्तः,

शुद्धविष्कम्भः।

[ततः प्रविशति विवेकः सुमतिर्व्यवसायश्च।]

व्यवसायः— इत इतो देवः। इयं सा सर्वाश्चर्यसमुच्चयालोकनकुतूहलाहूतपुरुहूतपुरपुरन्ध्रीपरिष्कृतखल्लरिकोपान्तभागा बहिरन्तश्च लम्बितामन्दमकरन्दपरिमलमन्दारदामचित्रिता चित्रशाला। यत्र च परस्परप्रतिफलनादलिखिताऽपि भित्तिः लिखितेवावभासते। [सर्वे प्रवेशं नाटयन्ति।

व्यवसायः— (चित्रशालां दर्शयन्) आलोकयतु देवो देवी च। इह हि,

परिचयमहिमानं प्राप्य संजातभूमा दितिपदनुविधेयो दिव्यसंस्कारशिल्पी।
व्यलिखदनघरूपं विश्वमेतद्यथावत् चिरगतमपि दृश्यं चिन्तनाचित्रभित्तौ॥ ४॥

अपि च, **प्रमाणप्रत्ययादत्र कल्पितान्यविकल्पतः। अपि भूतानि भावीनि भवन्तीव भवन्ति नः॥ ५॥**

राजा— (विश्वतो दृष्टिं प्रसारयन्) देवि! दृश्यतामिदमपूर्वमद्भुतम्। यस्य पुनः स्वेन विना नोपमानान्तरमुपलभामहे। अस्ति किंचित्। तथा हि,

परिमितमपरिमितानामास्पदमेतत्प्रपञ्चचित्राणाम्। दहरगगनाभिधानं दिव्यं पुरुषं निदर्शयति॥ ६॥

(विमृश्य) अथ वा, जठरविवरविन्यस्तसमस्तवस्तुजातस्य कल्पान्तबालस्य कल्पयति कल्पनाम्। अपि च,

नैतद्बाह्यैस्तूलिकावर्णकाद्यैः क्लृप्तं चित्रं किंतु सन्तोपलिप्तम्।
नानाकारां भावनामेव शिल्पी शिल्पव्याजान्नूनमत्रोज्जगार॥ ७॥

सुमतिः— णाह! अचिंतणिज्जमाहप्पस्स ईसरस्स विअ तुह सत्तीए इअरदुग्घटं सव्वं संघटइत्ति किं अच्चरिअं। [नाथ! अचिन्तनीयमाहात्म्यस्य ईश्वरस्येव तव शक्तेरितरदुर्घटं सर्वं संघटत इति किमाश्चर्यम्।]

राजा— अत्र किल विश्वतश्चित्रे विश्वचित्रे,

अशुद्धसृष्टिविषयं भागं भवभृदाश्रयम्। अधिकप्रतिकोटिस्थं दृष्टिस्तव दिदृक्षते॥ ८॥

अत्र च, **प्रवर्तयितुमिच्छतः प्रगुणवृत्तिमन्तर्दृशं गुणत्रयविचित्रिता यवनिकेयमाच्छादिका।**
तदत्र भवदुर्ज्वरज्वलनजन्मभूमौ त्वया दिदृक्षणमितः परं दृढविलक्षया त्यज्यताम्॥ ९॥

व्यवसायः— देवि! सम्यगिदमादिष्टं देवेन। तथा हि,

विविधविषयवीचीपारोहावरोहविसंस्थुलस्थितिभिरमुकैरन्योन्यस्मादुपस्थितसाध्वसैः।
कमठमकरग्राहप्रायैरबुद्धिभिराश्रितः त्रिगुणजलधिर्न द्रष्टव्यस्समीहितसंयमैः॥ १०॥

सुमतिः— अय्यउत्त! ठिरणिबद्धाहिं वासणाहिं आकिट्ठा वि मह दिट्ठी दाणिं तुह णिओएण पच्चाणिज्जइ। [आर्यपुत्र! स्थिरनिबद्धाभिर्वासनाभिराकृष्टाऽपि मम दृष्टिरिदानीं तव नियोगेन प्रत्यानीयते।]

व्यवसायः— इतस्तर्हि शुद्धसृष्टिमये भगवतो विभूतिभागे देवेन देव्या च दत्तदृष्टिभ्यां भवितव्यम्। अत्र च,

परव्यूहव्यूहान्तरपदविभक्तेषु बहुषु त्रिधाम्नो रूपेषु स्थितिमनधिगम्यापि मनसः।
अवैजात्यं बृन्दारकनरतिरश्चामभिनयत्यमुष्मिन् दृष्टिस्ते भवतु विभवव्यक्तिनिवहे॥ ११॥

राजा— देवि! उचितमेवोत्प्रेक्षितं सेनापतिना। परिचितसजातीये ह्ययत्नलभ्यो भावबन्धः।

व्यवसायः— देव! अवताररहस्यवेदिनाम(प्य)पुनर्जननेन परप्राप्तिरपि गीयते स्वयमनघोपदेशेन परमपुरुषेण। अपि च,

ईक्षणध्यानसंस्पर्शप्रमुखैः पोषयन्प्रजाः। मत्स्यकूर्मविहङ्गादिविग्रहः प्रेक्ष्यते प्रभुः॥ १२॥

अत्र च, अनासीद्दोषो जहदवधिषाड्गुण्यजलधिः विहारस्वाच्छन्द्यात् विभुरिह दधानो विभवताम् ।
तिरश्चामप्येतैः कमठकिटिपाठीनपतगप्रकारैराकारैः परिबृढतमत्वं द्रढयति ॥ १३ ॥

राजा— अपारकारुण्यसंभवो ह्ययमशेषजनसंरक्षणाभिलाषिणः परमपुरुषस्यावतरणगणः । तथा हि,

प्रणतदुरितप्राणाकृष्टिप्रयोगपटीयसः प्रथितविविधप्रादुर्भावात्प्रभोरनुभावतः ।
जगति बलवन्मोहद्रोहाद्यमित्रशतावृते जनिपथमहापान्थास्सर्वे जना जितकाशिनः ॥ १४ ॥ अपि च,
त्रातुं जगन्ति कृपया कल्पेकल्पे भवन्ति दिव्यानि । चरितानि चक्रपाणेः प्रवाहवृत्त्या परस्परप्राश्चि ॥ १५ ॥

व्यवसायः— (विस्मयावेशमभिनयन्)

मयस्त्वष्टाऽन्यो वा विपुलमहिमा विश्वसृडपि स्वशक्त्येदं चित्रं किमपि न विधातुं कृतमुखः ।
अखण्डब्रह्माण्डप्रथमतरशिल्पी स भगवान् स्वयं पद्माजानिर्व्यलिखदिह शिल्पं स्वविषयम् ॥ १६

अत्र च जलधिमधिकरणीकृत्य दर्शितास्त्रयोऽवताराः । तत्र तावदिममवलोकयतु देवो देवी च । इदं हि,

निर्मग्नश्रुतिजालमार्गणदशादत्तक्षणैर्वीक्षणैः अन्तस्तन्वदिवारविन्दगहनान्यौदन्वतीनामपाम् ।
निष्प्रत्यूहतरङ्गरिङ्गणमिथःप्रत्यूढपाथश्छटाडोलारोहसदोहलं भगवतो मात्स्यं वपुर्दृश्यते ॥ १७ ॥

राजा— देवि ! पश्य पश्य । त्वदक्षिसारू(प्येणाभिव्यक्तं)प्यमभिव्यनक्ति भगवतो रूपम् ।

सुमतिः— (दृष्ट्वा स्वगतम्) माणुसस्स जोइणो माणुससरिच्छे चित्तसंगो संपाअणिज्जो । (प्रकाशम्) अय्यउत्त ! एदेन विअ तुए साअरणिमग्गा विअ मोहन्धआरणिमग्गा वेदा उद्धरिऊण रक्खिज्जन्ति । किं णाम परमपुरुसस्स एआरिसाइ रूवन्तराइ वि होन्ति । [मानुषस्य योगिनः मानुषसदृक्षे चित्तसङ्गस्संपादनीयः । आर्यपुत्र ! एतेनेव त्वया सागरनिमग्ना इव मोहान्धकारनिमग्ना वेदा उद्धृत्य रक्ष्यन्ते । किं नाम परमपुरुषस्यैतादृशानि रूपाण्तरान्यपि भवन्ति ।]

व्यवसायः— भवन्त्येव । तेष्वेतदेकमवलोक्यताम् ।

आखण्डलीयमजरामरमाधिराज्यं त्रैयम्बकं सुभगशेखरमुत्तमाङ्गम् ।
औदन्वतं प्रियतरं स्वगृहं यतोऽभूत् स्वाधार एष कमठो विधृताद्रिमन्थः ॥ १८ ॥

इयं चात्र तद्विषया शिल्पिनैव लिखिता श्लोकाक्षरावली ।

अव्यासुर्भुवनत्रयीमनिभृतं कण्डूयनैरद्रिणा निद्राणस्य परस्य कूर्मवपुषः निश्वासवातोर्मयः ।
यद्विक्षेपणसंस्कृतोदधिपयःप्रेङ्खोलपर्यङ्किकानित्यारोहणनिर्वृतो विहरते देवस्सहैव श्रिया ॥ १९ ॥

राजा— स्वकारणभूतमेनमप्रत्यभिजज्ञिवांसं प्रजापतिं प्रति पूर्वमेवाहमिहासमिति वादी सोऽयं पुरुषः ।

सुमतिः— अय्यउत्त ! लच्छिस्सयंवरणजोग्गतारिससोउमल्लणिहिणो कहं एआरिसं कठिणत्तणं आसी । [आर्यपुत्र ! लक्ष्मीस्वयंवरणयोग्यतादृशसौकुमार्यनिधेः कथमेतादृशं कठिनत्वमासीत् ।]

राजा— किं किं न कारयति कार्यगौरवम् ।

व्यवसायः— देव! अत्यद्भुतेयं भगवतः कूर्मरूपस्य अमृतमथनारम्भभाविन्यवस्था । यथा,

क्वचिद्वाहाधीशः क्वचिदमरदन्तावलपतिः क्वचित्प्रालेयांशुः क्वचिदमृतविच्छर्दितमिति ।
अतिक्षोभे सिन्धोरयमनघनिद्रो धृतगिरिः विपादं देवानां विघटयति वैकुण्ठकमठः ॥ २० ॥

सुमतिः— अय्यउत्त! तुमम्मि विअ इमम्मि वि अमिअलाहभारो पडिट्ठिओ । [आर्यपुत्र! त्वयीवास्मिन्नप्यमृतलाभभारः प्रतिष्ठितः ।

राजा— प्रिये! मम खल्वीदृशभारवहने त्वमप्यर्धभागिनी ।

व्यवसायः— इतश्च दीयतां दृष्टिर्देवेन ।

आरादाकर एष कौस्तुभमणेर्वारी मरुद्दन्तिनः क्रीडाशेखरशिल्पकृत्पुरभिदो गञ्जागृहं पाशिनः ।
प्राचीनाङ्कुरपालिका सुरतरोरालक्ष्यतामद्भुतः स्वैराहारमहानसः सुमनसां शुद्धान्तशय्या हरेः ॥२१॥

राजा— (सकौतुकमवलोक्य) देवि! दृश्यतां स एष त्रिगुणपरिणतिरूपोऽपि परमपुरुषपरिग्रहात् परिशुद्धतरः पारावारः । अपि च सुरभिसुरद्रुमचिन्तामणिप्रभृतिपात्रसात्करणजनितहर्षप्रकर्षताण्डवोद्यत इवायमकूपारस्तरङ्गमण्डलेन ।

सुमतिः— एव्वं एव्व इमं पेक्खंताणं वि हिअअं । [एवमेवेमं प्रेक्षमाणानामपि हृदयम् ।]

व्यवसायः— निशाम्यन्तामिह ।

इतरेतरसन्निकर्षवन्तः क्रमनिम्नोन्नतयो महोर्मिभेदाः परितो विततः पयःपयोधेः स्फटिकारोहणविभ्रमं वहन्ति

अपि च, **इयमत्र विश्वजननी समुत्थिता कमला विकासिकमलोदरस्थिता ।**
मुरमर्दनस्य भुजमध्यपीठिकामधिरुह्य रक्षति जगन्ति वीक्षणैः ॥ २३ ॥

राजा— (विलोक्य सानन्दम्)

कल्याणानामविकलनिधिः काऽपि कारुण्यसीमा नित्यामोदा निगमवचसां मौलिमन्दारमाला ।
संपद्दिव्या मधुविजयिनः सन्निधत्तां सदा मे सैषा देवी सकलभुवनप्रार्थनाकामधेनुः ॥ २४ ॥

(अञ्जलिं बद्ध्वा) **सेवे देवि त्रिदशमहिलामौलिमालार्चितं ते सिद्धिक्षेत्रं शमितविपदां संपदां पादपद्मम् ।**
यस्मिन्नीषन्नमितशिरसो यापयित्वा शरीरं वर्तिष्यन्ते वितमसि पदे वासुदेवस्य धन्याः ॥ २५ ॥

(सुमतिं विलोक्य) देवि! इयं सा निखिललोकजननी जलधिराजदुहिता जनार्दनवल्लभा देवी । दुस्सहापराधभीतानामपि यत्पुरस्कारेणायमसौ भगवानधिगम्यतमो भवति । अत्र च,

सैवाकृतिस्तव त एव गुणानुभावाः स्यादेव सागरसुता लिखिता त्वमेव ।
शिञ्जानमञ्जुमणिनूपुरमेखलस्ते सञ्चार एष चतुरो यदि नान्तरायः ॥ २६ ॥

सुमतिः— अय्यउत्त! एदेण विअड्ढवअणेण अप्पाणं एव्व सिरिवल्लहसरिच्छं पआसेसि । [आर्यपुत्र! एतेन विदग्धवचनेन आत्मानमेव श्रीवल्लभसदृक्षं प्रकाशयसि ।]

व्यवसायः— देवि! पठन्ति खल्विमं भवद्भ्यां प्रतिपादितमर्थं पौराणिकाः— "देवतिर्यङ्मनुष्येषु पुंनामा भगवान् हरिः। स्त्रीनाम्नी लक्ष्मीर्मैत्रेय नानयोर्विद्यते परम् ॥" इति।

राजा— सेनापते! उभयोर्विभूतिभूतमुभयविधं जगदित्युक्तं भवति।

व्यवसायः— एवमेतत्।

राजा— साधारण्ये सत्यपि स्वेच्छयैव द्वेधा विश्वं यद्विभूतिर्व्यभाजि।
चूडाभागे दीप्यमानौ श्रुतीनां दिव्यावेतौ दंपती मे दयेताम् ॥ २७ ॥

आस्तां तावदेतत्। अपरमप्यैश्वरं रूपमभिपश्येम।

व्यवसायः— प्रदर्शितमिदं लक्ष्मीधरं रूपम्। भूधरमपि प्रदर्शयामि।

प्रवर्धमानात्प्रलयाम्बुराशेराविर्भवन्नादिवराह एषः। दंष्ट्रानुषक्तां धरणीं दधानो जम्बालरेखामिव केलिलग्नाम् ॥

राजा— अहो महत्तरमद्भुततरं च महीधरमिदं रूपम्। (अञ्जलिं बद्ध्वा सहर्षभक्तिरोमाञ्चगद्गदम्)

क्वापि कल्पान्तवेशन्ते खुरदघ्ने समुद्धृताम्। वहते मेदिनीमुस्तां महते पोत्रिणे नमः ॥ २९ ॥

अपि च, नम इदमजहत्सपर्याय पर्यायनिर्यासितभ्रमदमितपयोधिवेलाविलोलाय कोलाकृते।
पृथुविकटविटङ्कनिष्कम्पविष्कम्भविश्वंभराभरभरणधुरीणघोणापरीणाहकोणाय ते ॥ ३० ॥

अयं खलु, गोपायेदनिशं जगन्ति कुहनापोत्री पवित्रीकृतब्रह्माण्डः प्रलयोर्मिघोषगुरुभिः घोणारवैर्घुर्घुरैः।
यद्दंष्ट्राङ्कुरकोटिगाढघटनानिष्कम्पनित्यस्थितिः ब्रह्मस्तम्बमसौ दसौ भगवती मुस्तेव विश्वंभरा ॥

(देवीमवलोक्य, सप्रणामम्)

पूर्वं वराहवपुषा पुरुषोत्तमेन प्रीतेन भोगिसदने समुदीक्षितायाः।
पादाहताः प्रलयवारिधयस्तवासन्नुद्वाहमङ्गलविधेरुचिता मृदङ्गाः ॥ ३२ ॥

अपि च, संभावयन्मधुरिपुः प्रणयानुरोधात् वक्षस्थलेन वरुणालयराजकन्याम्।
विश्वंभरे बहुमुखप्रतिपन्नभोगः शेषात्मना तु भवतीं शिरसा दधाति ॥ ३३ ॥

सुमतिः— जह एसो महावराहो पळअण्णवणिमग्गं भूमिं उद्धरइ, तह अय्यउत्तो वि संसारसाअरणिमग्गं पुरिसं उद्धरिज्ज। अण्णं वि भणामि। दिढअरदढग्गदारिअहिरण्णक्खवक्खअडकठिनकवाडसंपुटोट्ठिअघणसोणिअणईपवाहघणघणाअंतघोणन्तरस्स जण्णवराहस्स विअ अय्यउत्तस्स जण्णणेउणं दट्ठुं उक्कण्ठिअम्हि। [यथैष महावराहः प्रलयार्णवनिमग्नां भूमिमुद्धरति, तथाऽऽर्यपुत्रोऽपि संसारसागरनिमग्नं पुरुषमुद्धरेत्। अन्यदपि भणामि। दृढतरदंष्ट्राग्रदारितहिरण्याक्षवक्षस्तटकठिनकवाटसंपुटोत्थितघनशोणितनदीप्रवाहघणघणायमानघोणान्तरस्य यज्ञवराहस्येवार्यपुत्रस्य जननैपुणं द्रष्टुमुत्कण्ठिताऽस्मि।]

व्यवसायः— देवि! सेत्स्यति खलु मङ्गल्यनिधेः भवत्या मान्यं समीहितम्।

राजा— सेनापते ! अपरमपि एतादृशमभिपश्येमाद्भुतं रूपम् ।

व्यवसायः— अस्तु तर्ह्ययमसौ प्रह्लादपरिरक्षिता दिव्यनरसिंहो देवो दिदृक्षितव्यः । तेन चासौ जिघांसितो हिरण्याक्षानुजन्मा हिरण्यो नाम दानवेन्द्रः ।

कल्पान्तपावकनिभैस्तपसां प्रपञ्चैरुष्णालुरस्य समुपेत्य किल प्रसन्नः ।
दत्ते वरेऽभिलषिते प्रतिपन्नभीतिस्सौवस्तिकत्वमगमत्स्वयमेव वेधाः ॥ ३४ ॥

अपि च, दूरे हन्त गिरां दुरासदयशोदुर्वारगर्वानलज्वालालुण्ठितजम्भकण्टकबलारण्यो हिरण्योऽसुरः ।
यस्यास्थानिकपादपीठविलुठत्कोटीरकोटीरवैः स्वच्छन्दप्रसरं स्तुवन्ति चरितं सेवासु देवासुराः ॥

अनेन च परमपुरुषप्रशंसी कुमारः प्रह्लादस्सोपालम्भमधिक्षिप्तः क्व नु ते पुरुषोत्तम इति पृष्टस्सर्वत्रेति प्रत्यवादीत् ।

राजा— ततस्ततः ।

व्यवसायः— किमत्र हरिरित्यथ प्रकटितोपहासक्रमं हिरण्यकरघट्टनात्सपदि जृम्भितः स्तम्भतः ।
पुरस्स्फुरति संभ्रमस्फुटसटाच्छटाच्छोटनत्रुटद्घनघनारवद्विगुणबृंहितस्सिंहराट् ॥ ३६ ॥

अयं च, विदारयति दारुणैर्बलभिदस्त्रभङ्गोद्भटां सटाविधुतिसंभ्रमभ्रमितसप्तलोकस्थितिः ।
कुलाचलशिलातलद्रढिमडम्बरस्तम्भिनीं प्रभुर्द्विषदुरःस्थलीं नखरशृङ्गदम्भोलिभिः ॥ ३७ ॥

राजा— (सविस्मयम्) अहो महानयमद्भुतनरसिंहः ।

दम्भोलिश्रेणिदीव्यत्खरनखरमुखक्षुण्णदैतेयवक्षोनिष्ठ्यूतासृक्स्रवन्तीभरितदशदिशादर्शितापूर्वसन्ध्यः ।
स्वामिध्वंसप्रकुप्यत्सुररिपुपृतनास्तोमरूपं स एष ब्रह्मस्तम्बैकचन्द्रो बहुभिरिह करैरन्धकारं निरुन्धे ॥

तदहमिह महामोहनिरसनाय दुरितभङ्गमाशासे ।

विकस्वरनखस्वरुक्षतहिरण्यवक्षःस्थलीनिरर्गलविनिर्गलद्रुधिरसिन्धुसन्ध्यायिताः ।
हरन्तु मदघं रमासहचरस्य लीलाहरेरहंप्रथमिकामिथःप्रकटिताहवा बाहवः ॥ ३९ ॥

व्यवसायः— देव ! इयं पुनरस्मदभिमतमर्थमभिमुखयन्ती स्वयमेव भगवता भावनामात्रनिर्मितेव सुभगविन्यासशालिनी निखिलभयनिर्मूलिनी श्लोकाक्षरपरंपरा । यथा,

प्रह्लादह्लादनानि प्रणतसुरजनप्राणनप्रीणनानि प्रत्यूढस्थेमभीमप्रलयघनघटाघोषणाडम्बराणि ।
क्षुभ्यत्सप्ताम्बुधीनि क्षुरपरुषनखक्रीडितक्षुण्णशत्रोरस्मद्भीतिव्यपोहं विदधतु नृहरेरट्टहासाद्भुतानि ॥

राजा— (सहर्षमवलोकयति)

व्यवसायः— देव ! इयं च काचित् । यथा,

प्रत्यादिष्टपुरातनप्रहरणग्रामः क्षणं पाणिजैरव्यात्त्रीणि जगन्त्यकुण्ठमहिमा वैकुण्ठकण्ठीरवः ।
यत्प्रादुर्भवनादवन्ध्यजठरा यादृच्छिकाद्वेधसां या काचित्सहसा महासुरगृहस्थूणा पितामह्यभूत् ॥ ४१ ॥

सुमतिः— अय्यउत्त ! एसो हिरण्णो विअ महामोहासुरो पुरिससीहेण तुए पसमणिज्जो । [आर्यपुत्र ! एष हिरण्य इव महामोहासुरः पुरुषसिंहेन त्वया प्रशमनीयः ।]

व्यवसायः— देव ! कालोपपन्नमिह कर्तव्यं स्मारयति देवी । तदिह नातीवेदानीमत्र निहितदृष्टिभ्यां भवितव्यम् । तथाऽपि संक्षेपेण तु किंचिद्दर्शयामि । अयमिहासुरापहृतत्रैलोक्यप्रत्यानयनेन देवगणसंतोषणाय प्रवृत्तो दिव्यवामनः । अमी च........**इत्यर्धोक्ते**

राजा— तिष्ठ तिष्ठ सेनापते ! यावदेतस्मादपि दिव्यवामनात् किमपि मङ्गलमाशासे । **(सहर्षम्)**

व्रीडाविद्धवदान्यदानवयशोनासीरधाटीभटः त्रैयक्षं मकुटं पुनन्नवतु नस्त्रैविक्रमो विक्रमः ।
यत्प्रस्तावसमुच्छ्रितध्वजपटीवृत्तान्तसिद्धान्तिभिः स्रोतोभिस्सुरसिन्धुरष्टसु दिशासौधेषु दोधूयते ॥४१॥

सुमतिः— देव ! अस्स विअ तुम्ह वि पडिहअपडिपक्खस्स भाईरईव्व जसप्पवाहो पडिदिसं संवड्ढइ । [देव ! अस्येव तवापि प्रतिहतप्रतिपक्षस्य भागीरथीव यशःप्रवाहः प्रतिदिशं संवर्धते ।]

व्यवसायः— अमी च भृगुरघुयदुवंशसंभवाः प्रबलतरदुष्टनिरसनेन परित्रातलोकत्रयास्त्रयो रामाः । एष पुनरेतेषु बहुमुखपुण्यजनबाधनेऽपि परित्रातपुण्यजनो मध्यमो रामः । अनेन किल कोसलसुताकुमारभावकञ्चुकितकारणाकारेण, कौमारकेलिगोपायितकौशिकाध्वरेण, रणाध्वरधुर्यभव्यदिव्यास्त्रशालिना, प्रणतजनविमतविमथनदुर्ललितदोर्ललितेन, मैथिलनगरसुलोचनालोचनचकोरचन्द्रेण, दिनकरकुलकमलदिवाकरेण, खण्डपरशुकोदण्डप्रकाण्डखण्डनशौण्डभुजदण्डेन, भृगुपतिसुगतिविहतिकरनतपरुरिषुपरिघेण, पितृवचनपरिपालनप्रतिज्ञावज्ञातयौवराज्येन, दण्डकतपोवनजङ्गमपारिजातेन, खरतरखरतरु(षण्ड)खण्डनचण्डपवनेन, द्विसप्तरक्षस्सहस्रलवनविलोलनमहाकलभेन, महितमहामृधदर्शनमुदितमैथिलीदृढपरिरम्भणविरोपितविकटवीरव्रणेन, मारीचमायामृगचर्मपरिकर्मितनिर्भरदर्भास्तरणेन, गृध्रराजदेहदिधक्षालक्षितभक्तजनदाक्षिण्येन, अवन्ध्यमहिममुनिजनभजनमुषितहृदयकलुषशबरीमोक्षसाक्षिभूतेन, प्रभञ्जनतनयभावुकभाषितरञ्जितहृदयेन, तरणिसुतशरणागतिपरतन्त्रितस्वातन्त्र्येण, विपुलभुजमूलनिबिडनिपीडितरावणरणरणकजनकचतुरुदधिविहरणचतुरकपिपतिहृदयविशालशिलातलदारणदारुणशिलीमुखेन, विमतसहोदररक्षःपरिग्रहसंरम्भविजृम्भितसर्वेश्वरभावेन, सकृत्प्रपन्नसंरक्षणदीक्षितसत्यव्रतेन, कपिकुलकरतलतुलितगिरिनिकरसाधितसेतुपथसीमासीमन्तितसमुद्रेण, लङ्कावरोधवेपथुलास्यलीलोपदेशदेशिकेन, विशङ्कटविशिखविताडनविघटितमकुटविह्वलविश्रवस्तनयविश्रमसमयविश्राणनविख्यातविक्रमेण, कुम्भकर्णकुलगिरिदलनदम्भोलिना, मघवजिदभिहननकृदनुजसाक्षिकराक्षसद्वन्द्वयुद्धेन, निखिलजगदनवरतभयजनकदशलपन(मुख)लपनदशकलवनजनितकदनदलितरजनिचरयुवतिजनविलपनवचनविख्यापितपारम्येण, विभीषणवशंवदीकृतलङ्कैश्वर्येण, पुष्पकरभसगोष्पदीकृतगगनमहार्णवेन, प्रतिज्ञार्णवतरणकृतक्षणभरतमनोरथसिंहासनाधिरूढेन, दिव्यभौमायोध्याधिदैवतेन, जानकीसहधर्मचारिणा, सर्वधर्मसमाराधनीयेन, सनातनधर्मेण, साकेतजनपदजनिधनिकजङ्गमतदितरजन्तुजातदिव्यगतिदानदर्शितनित्यनिस्सीमवैभवेन, भगवता, भक्तजनाभिरामेण, श्रीरामेण विश्वमेतत्सनाथीकृतम् ।

राजा— (**सहर्षविस्फारिताक्षमवलोकयन्**)

पारावारपयोविशोषणकलापारीणकालानलज्वालाजालविहारहारिविशिखव्यापारघोरक्रमः ।
सर्वावस्थसकृत्प्रपन्नजनतासंरक्षणैकव्रती धर्मो विग्रहवानधर्मविरतिं धन्वी स तन्वीत नः ॥ ४३ ॥

सुमतिः— देव ! णळसेतुकत्तुणा इमिणेव्व धम्मसेतुसंठावएण तुए वि धम्मिअजणो किअद्धीकरिज्जइ । [देव ! नलसेतुकर्त्राऽनेनेव धर्मसेतुसंस्थापकेन त्वयाऽपि धार्मिकजनः कृतार्थीक्रियते ।]

व्यवसायः— देव ! अयं पुनराप्रादुर्भावमनुगतपररूपः समस्तनिगमान्तसारभूतगीतोपनिषदाचार्यो भगवान्वासुदेवः ।

कंसध्वंसैकवीरो दनुजभटहतक्षोणिदुर्जातबन्धुर्गोपीनां प्राणमित्रं गुरुसुतपुनरुज्जीवनोदारकीर्तिः ।
नाथो वृष्ण्यन्धकादेर्नरकपुरवधूपत्रभङ्गापहारी पाञ्चालीवल्लभानां प्रथनमुखसुहृत्पञ्चमाम्नायसारः ॥४४॥

अमुना किल पूतनाशकटयमलार्जुनारिष्टप्रलम्बधेनुककालियकेशिकुवलयापीडचाणूरमुष्टिकादिदुष्टजनमर्दनेन गोपालकुलवर्धनाय समुद्धृतो गोवर्धनः ।

राजा— (सहर्षमवलोक्य)

निकटेषु निशामयामि नित्यं निगमान्तैरधुनाऽपि मृग्यमाणम् ।
यमलार्जुनदृष्टबालकेलिं यमुनासाक्षिकयौवनं युवानम् ॥ ४५ ॥

व्यवसायः— इयं पुनरिह वासुदेवस्य वामतो वर्णपरम्परा ।

जयति ललितवृत्तिं शिक्षितो वल्लवीनां शिथिलवलयशिञ्जाशीतलैर्हस्ततालैः ।
अखिलभुवनरक्षागोपवेषस्य विष्णोः अधरमणिसुधायामंशवान्वंशनालः ॥ ४६ ॥ इयं चापरा,

फक्कत्कौरवपत्तनप्रभृतयः प्रास्तप्रलम्बादयः तालाङ्कस्य तथाविधा विहृतयस्तन्वन्तु भद्राणि नः ।
क्षीरं शर्करयेव याभिरपृथग्भूताः प्रभूतैर्गुणैः आकौमारकमस्वदन्त जगते कृष्णस्य ताः केलयः ॥ ४७ ॥

सुमतिः— अय्यउत्त ! अवणिभारुद्धरणप्पवुत्तं जउधुरंधरं विअ तुमं वि संसइभअभरनिस्सेसद्धंसणसण्णद्धं अइरा एव्व किअकज्जं पेक्खिहिम्हि । [आर्यपुत्र ! अवनिभारोद्धरणप्रवृत्तं यदुधुरन्धरमिव त्वामपि संसृतिभयभरनिश्शेषध्वंसनसन्नद्धमचिरादेव कृतकार्यं प्रेक्षिष्ये ।]

व्यवसायः— सत्यमेतत् । आलक्ष्यतामयमखिलदोषनिर्मूलनः कल्की ।

राजा— (विलोक्य)

भाविन्या दशया भवन्निह भवध्वंसाय नः कल्पतां कल्की विष्णुयशस्सुतः कलिकथाकालुष्यकूलङ्कषः ।
निःशेषक्षतकण्टके क्षितितले धाराजलौघैर्ध्रुवं धर्मं कार्तयुगं प्ररोहयति यन्निस्त्रिंशधाराधरः ॥ ४८ ॥

व्यवसायः— देव ! इत्थं किल भगवतः कतिचिदवतारभेदाः । कति कति भवन्ति भूता भाविनश्च भगवतः स्वच्छन्दावताराः । अमीषां चातिशयवर्णने निगमान्तवेदिनोऽपि निवृत्तव्यापाराः । अपि च,

इच्छामीन विहारकच्छप महापोत्रिन् यदृच्छाहरे रक्षावामन रोषराम करुणाकाकुत्स्थ हेलाहलिन् ।
क्रीडावल्लव कल्कवाहनदशाकल्किन्निति प्रत्यहं जल्पन्तः पुरुषाः पुनन्ति भुवनं पुण्यौघपण्यापणाः ॥

तेषु चैतेषु भगवदवतारेषु निराशिषः पुरुषस्य यथाभिमतमेकमालम्बनं निर्धारणीयं महाराजेन।

राजा— सेनापते! साधीयः संचिन्तितम्। तदहं संप्रति,

विशुद्धे विश्वरूपस्य यत्र क्वचन विग्रहे। समाधिजननीं पुंसः साधयिष्यामि भावनाम्॥ ५०॥

न चात्रास्माकमतिभारः। यतः,

पदकमलनतानां भासमानः प्रमाणैः प्रणिहितरुचिभेदः प्राच्यसंस्कारशक्त्या।
प्रभुरयमनुकम्पानिघ्ननिर्विघ्नलीलः परिकलयति रूपं भावनालम्बनार्हम्॥ ५१॥

तदिह कृतं शिल्पदर्शनेन। दीयतां शिल्पाधिकारिणस्संस्कारस्य अस्मत्प्रसादोचितं पारितोषिकम्।

व्यवसायः— यदाज्ञापयति देवः।

राजा— सेनापते! बलवदभियुक्ता वयं संत्वरेमहि समनन्तरकरणीयाय। [इति निष्क्रान्तास्सर्वे।

इति श्रीकवितार्किकसिंहस्य सर्वतन्त्रस्वतन्त्रस्य श्रीमद्वेदान्ताचार्यस्य कृतिषु संकल्पसूर्योदयनाटके सप्तमोऽङ्कः।

अष्टमोऽङ्कः

[ततः प्रविशति अभिनिवेशः]

अभिनिवेशः— (स्वसामर्थ्यं बहुमत्य)

हृष्यन्ति व्यसनेषु सप्तसु मुधारब्धेषु मत्प्रेक्षिताः प्रारब्धं न परित्यजन्ति च मुहुः प्रत्यूहवात्याहताः।
नानादुःखभयानकेऽपि न जहत्यर्थे पुमर्थे रतिं मोहस्याभिनिवेश एकदृगहं कोशाधिकारे स्थितः॥

अपि च, लोभोऽपि महामोहसर्वस्वभूतो मामेव दर्शितसौभ्रात्रं सहायीकृत्य सर्वत्र विजयते। यतः,

अवसादप्रसङ्गेषु स्वयमुत्तम्भनोद्यतः। अहमार्यस्य लोभस्य भ्राता चरमसंभवः॥ २॥

अहो महत्सांपरायिकमुपस्थितमास्माकस्यान्ववायस्य। यदिह विवेकेन प्रथममध्यात्मविद्यामशिक्षि पुरुषः। यच्चासौ मतान्तरदौर्बल्यप्रकाशनेन परब्रह्मप्रकाशके शास्त्रे प्रशमितश्रद्धावैकल्यः। यदपि च सपरिकरे मोक्षोपाये संमुखीकृतः, विमुखीकृताश्च कामक्रोधादयः, विमृष्टं च किमपि संयमस्थानम्, अवधारितं च धारणायाश्शुभमालम्बनम्, आरिप्सितश्च शमदमवैराग्यादिपरिकर्मितस्सालम्बनो महायोगः। (दीर्घं निश्वस्य सविषादम्)

विजिग्ये यैरिदं स्त्रीभिः विजिताभिर्जगत्त्रयम्। त एव सुभटाः ख्याताः स्त्रीभिरेव जिगीषिताः॥३॥

(नेपथ्ये) अळिअं एव्व भणइ भावो। जं इत्थिआहिं एव्व जिईसिआ महामोहसैणिअधुरंधराइत्ति। [अलीकमेव भणति भावः, यत् स्त्रीभिरेव जिगीषिता महामोहसैनिकधुरन्धरा इति।]

अभिनिवेशः— (कर्णं दत्त्वा, सरोषहासम्) काऽसौ रण्डा, या मामप्यलीकवादिनं मन्यते।

(पुनर्नेपथ्ये) एदेण वि तुह अळीअभासिअं पडिट्ठाविअं। जं उण अग्गिसक्खिअं तुए गहीदपाणिं परपुरुसदंसण-विमुहिं मं रंडेत्ति भणसि। [एतेनापि तवालीकभाषितं प्रतिष्ठापितम्। यत्पुनरग्निसाक्षिकं त्वया गृहीतपाणिं परपुरुष दर्शनविमुखीं मां रण्डेति भणसि।]

अभिनिवेशः— किमसावस्मद्गेहिनी दुर्वासना। शान्तं पापम्, शान्तं पापम्। अद्य पुनरियमुपसृत्य क्षान्तपरिवादा सत्यवादिनं मां संभावयतु।

[ततः प्रविशति दुर्वासना]

दुर्वासना— अय्यउत्त! इयम्हि। अहं दुम्मइचळणसेवारसपरवसहिअआ अण्णाअलोअवुत्तंदा पुच्छम्मि। के पुरुसा काहिं इत्थिआहिं जिईसिआ। [आर्यपुत्र! इयमस्मि। अहं दुर्मतिचरणसेवारसपरवशहृदया अज्ञातलोकवृत्तान्ता पृच्छामि। के पुरुषाः काभिः स्त्रीभिर्जिगीषिताः।]

अभिनिवेशः— प्रिये! कामो जुगुप्सया, कोपस्तितिक्षया, लोभस्तुष्ट्या, अहङ्कार आत्मविद्यया, एवमन्येऽपि।

दुर्वासना— किं उच्चाहमेत्तेण कज्जं संघटइ। हदासा खु एदा सळहीओ विअ अप्पविणासणे सअं पउत्ता। [किमुत्साहमात्रेण कार्यं सङ्घटते। हताशाः खल्वेताः शलभ्य इवात्मविनाशने स्वयं प्रवृत्ताः।]

अभिनिवेशः— अहमप्येवमध्यवस्यामि। अथापि यदृच्छादेवी किमाचरेदिति दुरवधरम्। शलभीनिपाते प्रदीपोऽपि कदाचिद्विनाशमधिगच्छति।

दुर्वासना— (सविषादम्) जइ एव्वं महामोहपेरंताणं अम्हपहूणं विणासो होज्ज। [यद्येवं महामोहपर्यन्तानामस्मत्प्र-भूणां विनाशो भवेत्।]

अभिनिवेशः— (सभ्रूक्षेपं विचिन्त्य) प्रिये! मया जीवितव्यमेव सर्वदा। अत्र चोपायमेवमुत्पश्यामि। भोगसंचय-रूपात् महामोहकोशगृहात् निर्गत्य मुमुक्षापुरस्कारेण विवेकमाश्रितः समाध्यभिनिवेश इति सविशेषगृहीतनामकः चिरं जीविष्यामि।

दुर्वासना— णाह! अहं उण तुम्ह पिआ कहं होम्मि। [नाथ! अहं पुनस्तव प्रिया कथं भवामि।]

अभिनिवेशः— प्रिये! किं भीरुरसि? त्वमपि दुरन्वयं परित्यज्य मामेव परिचरन्ती सुसङ्गता चिरं जीविष्यसि।

दुर्वासना— महंतो पसाओ अय्यउत्तस्स। जं चिरसेविअस्स रण्णो महामोहस्स विणासेवि सअं जीविऊण जीविअसमं मं च रक्खिदुं अहिणिविससि। [महान् प्रसाद आर्यपुत्रस्य। यच्चिरसेवितस्य राज्ञो महामोहस्य विनाशेऽपि स्वयं जीवित्वा जीवितसमां मां च रक्षितुमभिनिविशसे।]

अभिनिवेशः— न केवलं जीवितसमा त्वम्; जीवितेश्वरी खल्वसि!

दुर्वासना— धण्णिआ खु एसा संवुत्तम्हि, जं एव्वं संभावेसि। [धन्या खल्वेषा संवृत्ताऽस्मि, यदेवं संभावयसि।]

अभिनिवेशः— (सर्वतोऽवलोक्य विचिन्त्य साशङ्कम्) पश्यामि दारुणान् दिव्यान्तरिक्षभौमानुत्पातान्।

गृध्रास्तोरणशूलशृङ्गमभितोऽगृह्णन्नभोमण्डलीं वात्यामण्डलखण्डितध्वजपटीशून्यानि सैन्यानि नः ।
शूलप्रासकृपाणमुद्गरधनुःक्रूरैर्मुहुः किंकरैः दृश्यन्ते परिवारिता इव दिशस्संवर्तसंवर्तकैः ॥ ४ ॥

आः कष्टं ! निवृत्तिधर्मः पर्येति नाम्ना लोकेषु नारदः । अयं च तुम्बुरुस्तौ च प्रणिधी मोहवैरिणः ॥५॥

तयोरपि प्रविष्टश्चायं त्रिभुवनविदूषको नारदः श्वेतवायस इव राजधानीम् । कलहकुतूहलं च तस्य स्वलक्षणम् । विप्रलम्भकवशंवदश्च वीराभिमानी देवो महामोहः । न जाने भवितव्यतावैभवेन किं भविष्यति ? अथ वा यदेव भविष्यति तदेव तथा । आत्मच्छायेव खलु नियतिरलङ्घनीया । अहह ! महामोहविजयलक्ष्मीः ! नूनमिदानीं संशयमापन्नाऽसि । (नेपथ्ये)

छत्रैरुत्तभ्यतां द्यौर्दश झटिति दिशश्चामरैराव्रियन्तां संवर्तोदन्वदूर्मिध्वनिमुखरमुखस्ताड्यतां वाद्यवर्गः ।
काल्यन्तां लोकपालाः क्षणरुचिपटलीविभ्रमैर्हेमवेत्रैः क्रुद्धः सन्नह्यतेऽसौ घटयितुमचिरादाहवं मोहवीरः ॥६॥

अभिनिवेशः— (कर्णं दत्त्वा) किं देवो महामोहः स्वयमेव समराय सन्नह्यति ? (सभयविषादम्) प्रिये ! महदत्याहितम् ।

अमुष्मिन् दिवसे श्वो वा नूनं नियतिवैभवात् । अमोहमविवेकं वा जगदेतद्भविष्यति ॥ ७ ॥

तदसावस्माकमवधानस्य प्रधानसमयः । अद्य खलु विविधभोगभाण्डागारलुण्टाकानां संसारकण्टकानां विवेकसैन्य-नासीरवीराणाम् अतिधीराणां शमदमादीनां प्रचारमुपरोद्धुं पदवीषु प्रतिपदमयःशङ्कवः प्रतिष्ठापनीयाः । अन्यदपि चैवं समयोचितं सर्वमनुष्ठातव्यम् । [इति सभयसंभ्रमं सभार्यो निष्क्रान्तः ।

मिश्रविष्कम्भः ।

[ततः प्रविशति महामोहो दुर्मतिर्नारदश्च ।]

महामोहः— भगवन् ! धन्याः खलु वयमिदानीं संवृत्ताः । यद्भगवतः पितामहस्य प्रियसुतेन चतुर्दशभुवनवैचित्र्य-दर्शिना सकललोकपालमौलिमालोपलालितपादपङ्कजेन भगवता संभावितेयं मायाभिधाना मदीया राजधानी ।

नारदः— राजन् ! अनितरसाधारणं भावत्कमा(भवत्कर्मा)श्चर्यमनुभवितारो वयमेव धन्याः ।

महामोहः— देवि ! दीयतामस्मै देवर्षये पाद्यमर्घ्यं मधुपर्कश्च ।

दुर्मतिः— (सविनयमुपसृत्य) भअवं ! इदं पज्जं, इदं अग्घं, इमो महुपक्को । [भगवन् ! इदं पाद्यम्, इद-मर्घ्यम्, अयं मधुपर्कः ।]

नारदः— (हस्तेन वारयन्) संपन्नो ममासौ सत्कारः । अद्य खल्वौपवस्तं मया व्रतमङ्गीकृतम् । यावदिह तुलसी-वनवासिनीं द्वादशीं संभावयामि, तावन्न किंचित्कुतश्चित्प्रतिगृह्णामि ।

महामोहः— भगवन् ! अत्यद्भुतमनोहरोऽयं भवत्स्वभावः । तथा हि,

लास्यान्विता च ललिता च गतिस्त्वदीया मञ्जुस्वना बहुगुणा च विभाति वीणा ।
देहश्च दर्शयति चान्द्रमसीमभिख्यां प्राप्तोऽसि नस्त्वमिह भोगसमृद्धिहेतुः ॥ ८ ॥

नारदः— (स्वगतम्) मूढस्वभावोऽसौ विश्वमपि विपरीतं कल्पयति । हन्त विजितमसन्मनोरथेन । (प्रकाशम्) महाराज !

त्वमेव खल्वत्यद्भुतः । यदुत पुष्करपलाशवन्निर्लेपस्वभावं पुरुषमनन्तान् भोगाननुभावयसि । अपि च,

प्रत्यूढोत्सेकनम्रप्रतिभटमकुटीपादपीठीसनाथं दुर्दान्तद्वेपिदन्तावलरदनपदं भाति भद्रासनं ते ।
त्वत्सन्नाहप्रसङ्गप्रथमदुहितरं भीतिमेवाश्रयन्ते लोकालोकोपरोधप्रतिहतगतयो लोकपालावरोधाः ॥

(नेपथ्ये) भो भोः प्रतिहारिन्! अयमहमागतो देवस्य विवेकस्य दृष्टप्रत्ययो नाम दूतः । आवेद्यतां महाराजाय ।

[प्रविश्य]

प्रतिहारी— देव ! प्रतिरुद्धप्रवेशस्तिष्ठति बाह्यद्वारे विवेकदूतः ।

महामोहः— प्रवेश्यताम् ।

प्रतिहारी— यदादिशति देवः । [इति निष्क्रान्तः ।

[ततः प्रविशति दूतः]

दूतः— (मोहसमीपे नारदमवलोक्य स्वगतम्) अयमसौ चण्डालसदनवापिकायां चन्द्र इव प्रतिबिम्बितस्समीक्ष्यते देवर्षिर्विप्रलम्भकचक्रवर्ती । अस्त्वसावपि साहायकमाचरिष्यति ।

नारदः— (दूरतो दूतं निर्दिशन्) महाराज !

चलघुरुघुरुमालाश्लेषवाचालजङ्घः शर इव निरपायश्चारुचण्डातकश्रीः ।
अयमिह रुचिराभिः स्रग्भिरुन्नद्धमौलिः त्वरितमुपसमेति स्वेदभिन्नस्सुगन्धिः ॥ १० ॥

तदयं कोऽसाविति विचारणीयः, उपचरणीयश्च ।

महामोहः— आस्तामुपचारः, विचारणीयस्तावत् ।

दूतः— (उपसृत्य) इदं महाराजस्य शासनम् । (इति भूर्जपत्रं दर्शयति)

महामोहः— (अपवार्य) किं महामोहोऽपि केनचिच्छासनीयः ?

नारदः— महाराज ! किं परीक्षया परिजनोपचाराणाम् ।

महामोहः— भद्र ! असंस्तुतयुष्मद्द्वीपलिपयो वयम् । तत्स्वयमेव वाचय ।

दूतः— (उद्घाट्य वाचयति) "स्वस्ति श्रीश्वेतद्वीपविहारमण्टपिकामातस्थुषा विबुधमहितवृत्तिना महाराजविवेकेन महामोहाय संदिश्यते । प्रसिद्धं खल्विदम्— "नीचाः कलहमिच्छन्ति सन्धिमिच्छन्ति साधवः" इति ।

महामोहः— किमतः ? स्वनैच्यमेवैतेन सूचयति ।

दुर्मतिः— भद्द, तदो तदो ! [भद्र ततस्ततः ।]

दूतः— ततश्च,

दीयन्तामिह दक्षिणापथभुवो यावत्कलेरत्ययस्तत्र स्थावरतिर्यगंशमखिलं भुङ्क्ष्व त्वमप्यक्षतः ।
इत्थं नाम कुलक्षयोपशमनोपाये त्वया तस्थुषा सन्धिस्सत्यगिरामतुच्छमनसामच्छात्मनामस्तु नः ॥ ११ ॥

महामोहः— (सहस्तास्फालनं विहस्य) तदिदं सहस्रकिरणस्य तेजोवरदानम्, वैश्रवणस्य वा किमप्यैश्वर्यप्रदानम्, यदा-

जानसिद्धनिरवधिकवैभवस्य मे विक्लबेन विवेकेन विभूतिभागभोगलेशाभ्यनुज्ञानम् ।

नारदः— (सान्तर्हासं स्वगतम्) हन्त, समापतति मम चक्षुषोः पारणा। सर्वदा चाहं विवेकमहामोहयोः सन्धिं प्रतिरोत्स्यामि । (प्रकाशम् । मूर्धानमान्दोलयित्वा सविषादम्) अहह,

भ्रूभङ्गेषु पृथग्विधेषु बलिनो यस्यायतन्ते जगत्यासंसारमलङ्घ्यशासनगतेराजन्मधीरात्मनः ।

ब्रह्मस्तम्बभटस्य मुक्तजनकद्रोहस्य मोहस्य ते तस्यासीदितरेण सन्धिवचनं किं कस्य वा कथ्यते ॥

दुर्मतिः— अय्यउत्त ! एव्वं मे ळाअकज्जं पडिभाइ । संधिव्ववदेसेण अम्ह सआसं आसाइज्जं विवेओ । तासौ जीवग्गाहं गहिऊग दिढपीडणिज्जो होज्ज । [आर्यपुत्र ! एवं मे राजकार्यं प्रतिभाति । सन्धिव्यदेशेनास्मत्सकाशमासाद्यतां विवेकः । तत् सजीवग्राहं गृहीत्वा दृढपीडनीयो भवेत् ।]

महामोहः— (सोच्चैर्हासम्) मुग्धे ! स्वप्नेऽप्येवंविधं कातर्यवचनं मा वोचः । नन्वहं महामोहः ? किमिदानीमन्यमिव मामभिमन्यसे ! अथ वा, न हि कदाचिदपि परिस्फुरन्ति प्रमदानां राजकार्यगतयः । प्रिये ! शृणु चैतन्महामोहस्य वीरव्रतम् ।

क्रकचैः कृत्तदेहोऽपि दीपितोऽपि दवाग्निना । न सूच्यग्रं प्रदास्यामि न सन्धास्यामि केनचित् ॥ १३ ॥

अथ वा, **नाहमस्मि महामोहः न च विश्वं जितं मया । विभूतिरमिता यस्य विभक्तव्यपदास्पदम् ॥ १४ ॥**

नारदः— (स्वगतम्) कलहकौतुकिनामस्माकं तपांसि परिणमन्ति । ननु स्वात्मावधिर्महामोहस्य शवमुष्टिवद्गृहीतग्राहिता । (प्रकाशम्) देवि ! दुर्मते ! परमकृत्यमध्यवसितं प्रियतमेन ते, अथ तु निर्धारणीयः सन्देशवाक्यशेषः ।

महामोहः— (अनादरातिशयं नाटयन्) किं नःश्छिन्नम् । श्रुणुमस्तावत् । ततस्ततः,

दूतः— ततश्च यदि नस्सन्धिः, यथास्थानं पुनरवस्थास्यामहे । यदि विग्रहः, तदा तु—

निष्कामक्रोधलोभं निपतितकुहनाडम्भदर्पाभिमानं निर्धूतेर्ष्याभ्यसूयामदविहति जहन्मत्सरस्तम्भजाड्यम् ।

अद्य श्वो वा विदध्यादपि चरमयुगे विश्वमक्षुद्रसत्त्वं वेलातीतप्रसर्पन्मधुमथनदयादत्तसेको विवेकः ॥ १५ ॥

महामोहः— (सरोषसंरम्भं दन्तान्कटकटापयन्) भगवन् ! आः कष्टम्, अश्रुतपूर्वमिदं श्रुतम्, वाचिकशेषस्तु भवतु वा मा वा । कः कोत्र भोः ! हन्यतामयं वार्ताहरः ।

नारदः— राजन् ! दूतः किल ।

महामोहः— तर्हि व्यङ्गीकृत्य निष्कास्यताम् ।

दूतः— स्वयमहमपसर्पामि । (इति तिरस्करिणीमास्थाय, स्वगतम्) विदितवृत्तान्तशेषः प्रतिगमिष्यामि ।

(नारदः अनाहितदृष्टिरवलोकयन् इङ्गितेन दूतमभिनन्दति ।)

महामोहः— (सक्रोधनिर्वेदं समधिकताम्राक्षः पादेन पादपीठमाहत्य दन्तेनाधरमापीडयन्)

धिग्ब्रह्माण्डकरण्डगह्वरकुटीकर्पूरपूरं यशः धिक्प्रह्वत्रिदशेन्द्रफालफलकस्पष्टोपमृष्टं पदम् ।

धिग्दोर्विक्रममद्भुतं मम पुनर्धिग्वादमेवास्तु धिक्सोढा वैरिकथामपि स्वयमहं नीचाय मह्यं नमः ॥ १६ ॥

(विचिन्त्य सनिःश्वासम्) प्रिये ! विपक्षप्रतार्यमाणं पितरमनुचिन्त्य भृशं दूये ।

गतजलसेतुबन्धगजयूथपशौचकथागगनतलानुलेपगणिकापरिणीतिनिभैः ।

व्यथितमतिर्विवेकहतकस्य विचारशतैः कुलपतिरद्य नः कथमसौ भविता पुरुषः ॥ १७ ॥

नारदः— महाराज ! किमत्र चिन्त्यते । न कुतश्चिदप्ययमन्यथा भविष्यति ।

महामोहः— (सक्रोधकम्पम्) भगवन् ! अतिपापीयान्खल्वसौ अशेषभोगनिर्मूलनोद्यतो विवेकहतकः । (आकाशे लक्ष्यं बद्ध्वा) आः पाप ! दुराचार ! विश्वविद्वेषदूषित ! मूढ ! विवेकापशद !

मोघारम्भक्षपितमनसा मोहवीरस्त्रिलोकीवेलाभेदस्वरसरसिको विभ्रमप्राणमित्रम् ।

ब्रह्मस्तम्बप्रसृतनिगमस्तोमशाखाविभङ्गक्रीडाचण्डः कृपण भवता किं न दृष्टः श्रुतो वा ॥ १८ ॥

नारदः— महाराज ! न श्रुतं, न दृष्टं वा केन भवदपदानम् ? आसंसारं प्रसिद्धवैभवः खल्वसि ।

महामोहः— (सक्रोधं) भगवन्निदमपि भवन्तमनुस्मारयामि ।

पुरा किल निराकृतस्वपरभेदनिर्धारणे रणे विहरता मया रदनयन्त्रितश्चन्द्रमाः ।

अपर्वणि सुपर्वणामधिपतेस्समक्षं क्षणात् अरुन्तुदविधुन्तुदग्रहणवेदनामन्वभूत् ॥ १९ ॥

नारदः— (सान्तर्हासं स्वगतम्) किमसावुन्मत्तदशां प्राप्तः । यदयं जरद्बवादिवाक्यवदपार्थं किमपि जल्पति । उपस्थित-महाविपत्तिरपि दुर्मतिमेव पुरस्कृत्य शृङ्गारगर्ते निमज्जति । (प्रकाशम्) महाराज ! सोऽयमिदानीं पश्चिमे पारावारे सान्ध्यं नियममिव चिकीर्षुः अम्बरतलादवलम्बते मयूखमाली । तदहं साधयामि कालोचितकर्मणे । [इति निष्क्रान्तः ।

महामोहः— प्रिये ! संप्रति संसारसन्ततिनिदानभूतसम्भोगारम्भसमयसूचिका प्रजापतिपरिभुक्तपूर्वा प्रवर्तते पितृप्रसूरियमपरा सन्ध्या । इह च,

क्षीयन्ते सवितुः क्षणात्क्षितिधरैरुत्तंसिता दीप्तयः श्रूयन्ते यजतां तृतीयसवनब्रह्मप्रणादोर्मयः ।

लीयन्तेपतगाः कुलायतरुषु प्रत्युद्व्रजत्पोतकाः स्त्यायन्ते च तमश्छटास्तत इतः श्रीकण्ठकण्ठत्विषः ॥ २० ॥

अपि च, कादम्बन्ति जलाशयेषु विततः कालाम्बुदन्त्यम्बरे मातङ्गन्ति महीधरेषु मधुपस्तोमन्ति मल्लीषु च ।

स्पृष्ट्वा निश्चिनु पाणिना कुवलयापीडन्ति ते कुन्तले धम्मिल्लन्ति निशामुखेषु सुमुखि स्त्यानास्तमःपङ्क्तयः ॥

दुर्मतिः— अय्यउत्त ! पवलतमेहिं विवेअप्पमुहेहिं पक्कन्तजुत्थस्स तुह संभोअसमअवण्णणं किं अणएण पउत्तं, अहवा अइधीरत्तणेण । [आर्यपुत्र ! प्रबलतमैर्विवेकप्रमुखैः प्रक्रान्तयुद्धस्य तव संभोगसमयवर्णनं किमनयेन प्रवृत्तम् अथ वा अतिधीरत्वेन ।]

महामोहः— अयि महावीरपत्नि ! किं बिभेति भवती कृपणाद्विवेकहतकात् ? किं न वेत्थ ?

वश्यं तिष्ठति षड्विधं मम बलं मायाविनस्सैनिका मोहस्सोऽहमभङ्गुरो मुनिमनःप्रक्षोभदक्षोदयः ।

आस्तामन्यदनङ्गतन्त्रनिपुणैरङ्गीकृतस्सांप्रतं सेतुर्घोरविवेकसिन्धुतरणे शृङ्गारदेवार्चनम् ॥ २२ ॥

अथवा किमिहान्येन दैवतेनार्चितेन मे । त्वामेव शरणं यामि कामतन्त्राधिदेवताम् ॥ २३ ॥

तदेतां रात्रिं वासगृहे त्वया सह निर्वेष्टव्यमखिलं निर्विश्य प्रभाते संयतिष्ये शत्रुविजयाय । [इति सभार्यो निष्क्रान्तः ।

[ततः प्रविशति नभोयानेन तन्त्रीविनोदतरलकरपल्लवो नारदस्तुम्बुरुश्च ।]

नारदः— सखे! सुप्रभातं त्रैलोक्यस्य । यन्महामोहविजिगीषया सत्यसन्धो विवेकः सपदि संयतिष्यते । अहह! सूच्यते संप्रति विवेकाभ्युदयः । यतः,

इदं पुरः स्वयमुदयक्षमाभृतिप्रबोधनं प्रबलतमोविमोचनम् ।
विवेचितस्थिरचरभेदमद्भुतं त्रयीमयं किमपि महो विजृम्भते ॥ २४ ॥

तुम्बुरुः— भगवन्! वयमिव नूनं महासमरसंदर्शनकुतूहली त्वरितमुत्तिष्ठते मयूखमाली । अद्य हि,

प्राचीनाचलतुङ्गशृङ्गनिकटप्रक्रीडदैरावणक्षोभोदीरितधातुधूलिपटलीपर्यायधुर्योदयाः ।
व्योमारण्यतमालवीथिमलिनामुन्मूलयन्तस्तमीमुन्मीलन्त्यरविन्दगर्भसुहृदो भानोरमी भानवः ॥२५॥

नारदः— सखे! सुव्यक्तमिव विवेकवैभवं सूच्यते । तथा हि,

दिवि च भुवि च विष्वग्दृष्टिरोधे निसृष्टं मुकुलितनिखिलाशामण्डलं मोहवृत्त्या ।
मलिनमतिमहीयो मङ्क्ष्वमोघैः करौघैः कबलयति तमिस्रा कश्मलं रश्मिमाली ॥ २६ ॥

तदिह रामरावणरणावलोकनरसश्चिरान्निवृत्तोऽपि नियतिवृत्त्या पुनरिदानीमस्माकं प्रादुर्भविष्यति । यदिह महामोह-डम्भदर्पादयः विवेकव्यवसायादिभिः योत्स्यन्ते । अद्य चातिगाढवैरमूलस्य आहवानोकहस्य फलं हस्तापचेयं भविष्यति विवेकस्य । तथा हि,

द्वेधा कल्पितदेवदानवचमूनासीरमासीदतोरारब्धे तु विवेकमोहनृपयोरायोधनैकोत्सवे ।
वैलक्षण्यनिरूपणप्रहरणो विभ्रत्प्रमाकङ्कटं जेताऽसौ जगदन्धकारमितरं देवो विवेकेश्वरः ॥ २७ ॥

ततश्च, **विद्याभेदैरुपचयवतां वेदकल्पद्रुमाणां व्यक्तोल्लासद्विजपरिवृढव्याप्तशाखाशतानाम् ।**
श्रेयोमार्गप्रतिभयजितः श्रीविवेकस्य मौलौ भूयो भूयस्सपदि भविता भूयसी पुष्पवृष्टिः ॥ २८ ॥

तुम्बुरुः— भगवन्! अव्यवस्थिता हि युद्धसिद्धिः । तत् कथमेवं संप्रधार्यते ?

नारदः— **कथ्यते न मया मिथ्या किं वा संद्रक्ष्यसे स्वयम् । दर्पणं किमपेक्षन्ते कङ्कणस्य निरीक्षणे॥२९**

(नेपथ्ये महान् कलकलः; उभौ सचमत्कारकौतुकमाकर्णयतः)

नारदः— (सहर्षम्) सखे! आगतोऽयमनेकधा कर्णास्वादः । यदुत,

पणवमड्डुकमदलझर्झरीमुरवडिण्डिमदुन्दुभिसंभवः । त्रिदिवगोपुरसन्धिविभेदनः प्रसभमुत्पतति ध्वनिरद्भुतः ॥

तुम्बुरुः— (सहर्षकौतुकम्) अहो समरारम्भस्य दर्शनीयता! अत्र हि,

नीरन्ध्रं व्योमरन्ध्रं भवति कुलगिरिस्तोमतुङ्गैस्शताङ्गैर्जाघट्यन्ते मदान्धा दिशि दिशि करिणः कल्पजीमूतकल्पाः
घोराणां घोटकानां खुरपुटरटितैः त्रुट्यतीव त्रिलोकी प्रत्युड्डीयन्त एते प्रतिहतिषु मिथः पत्तयो दत्तवेगाः ॥

अपि च, महानयं प्रवृत्तश्शस्त्रसंपातः। एकीभूते एव च मिथः प्रतिरोधाद्विवेकमोहवाहिन्यौ। निर्वर्त्यते चायमाकालिको निशीथः। यतः,

सूचिभेद्यतिमिरोपलंभने मेदिनीरजसि मेघमेदुरे। श्रूयते कलकलैर्महीयसी वाहिनी रणखलापवाहिनी ॥ ३२

किं च, क्षतजमधु रणस्थैर्दत्तमुत्तम्भिताग्रध्वजपटपुनरुक्तस्वर्धुनीकैरनीकैः।

पलभुज इह जाग्रन्नन्दथूनां वधूनां पृथुकरटिकरोटीकर्परैरर्पयन्ति ॥ ३३ ॥

नारदः— न तृप्यत्यद्य मे किमिदमिति कुतूहलोल्लसितं चक्षुः।

पत्तीनुद्यद्विपत्तीन्त्रुटितपृथुशिरःकन्धरान्सिन्धुरेन्द्रान् वाहानाकीर्णदेहान्व्यतिहननमिथःखण्डिताङ्गान्शताङ्गान्।

शस्त्राशस्त्रिप्रसङ्गप्रभवचटचटारावघोरप्रचाराः कुर्वन्त्युद्दामगर्वाः कृतिन इह रणे विक्रमैरक्रमेण ॥ ३४ ॥

अपि च, एतस्य संभृतविवेकविमोहभूम्नः सेनायुगस्य समराङ्गणसंभ्रमेण।

प्रायेण संप्रति विकल्पितया स्ववृत्त्या डोलाधिरोहणरसं लभते जयश्रीः ॥ ३५ ॥

तुम्बुरुः— (सबीभत्सम्) अयमिह कश्चित् क्रव्यादडिम्भः डिम्भमाकर्षन्नित्थं भाषते।

शोहइ शुमइशहाए ईलिअलोहाइमाळणशमत्थे। एशे अ शुळहशोळहळुहिळशुहाशाळशीअळे संखे ॥ इति,

[शोभते सुमतिसहाय ईदृशलोभादिमारणसमर्थः। एष च सुलभसौरभरुधिरसुधासारशीतले सङ्ख्ये ॥]

इयं च काचन पिशाची संतोषादेवमाह—

पणममि विवेअदेवं पकुविदपतिपक्खपडिमहणपहणम्। सोणिअणवमहुणिवहे सुज्जं व समग्गळग्गपडिमाणम्

[प्रणमामि विवेकदेवं प्रकुपितप्रतिपक्षप्रतिमथनप्रधनम्। शोणितनवमधुनिवहे सूर्यमिव समग्रलग्नप्रतिमानम् ॥]

नारदः— (दूरतो निर्दिशन्) सखे! द्वन्द्वयुद्धमिह नूनमुपक्रम्यते। तत्र हि,

अभिलाषरथारूढस्सुभटो लोभलुब्धकः। एकस्त्वरितमाधावत्येकलव्य इवापरः ॥ ३४ ॥

तुम्बुरुः— अहह!

दुरध्वविहतिक्षमो दु(रुपरोध)रपनोददुर्वासनासहस्रपृतनौघवानभिनिवेशसत्सारथिः।

विरुद्धमतिशस्त्रिकाविषमदत्तमूर्छादशालुठत्प्रतिभटः परिभ्रमति लोभवीरो युधि ॥ ३९ ॥

नारदः— (सान्तर्हासम्)

द्रविणपरिणामरूपं जगदिदमविभज्य दत्तमप्येषः। बध्नन् कुसीदकुहनां बहुगुणयितुमीहते भूयः ॥ ४० ॥

तुम्बुरुः— भगवन्! दृष्टमिदानीमप्यस्य दुश्शकदुरन्तविवेकविजिगीषोर्योगेन।

नारदः— सखे! आश्चर्यमाश्चर्यम्। अदोषागमसमयेऽप्यमृतकिरणसंदोहेन संप्लुतमिव त्रिभुवनमखिलमवलोक्यते। नूनं कयाचिदवदातप्रकाशया देवतया प्रादुर्भूतया भवितव्यम्। (सूक्ष्मं निर्वर्ण्य) आलक्षितोऽयमाश्चर्यसंभवः। यथा,

सैषा पञ्चमुखी तुष्टिश्शेषसृष्टिरिवापरा। अतर्कितमुपस्थाय ग्रसते लोभमूषकम् ॥ ४१ ॥

तुम्बुरुः— (सहर्षम्) भगवन्! संप्रति लोभविध्वंसेन लुप्तलोकायतमिव लोकमवलोकयामि। अद्य हि,

प्रशस्तिं विन्दन्ति प्रशमरसदिव्यामृतरसप्रलीनोदन्यानां परिषदि न संपत्तिसरितः।
अमित्रोपक्षेपक्षणविगलदात्मीयपृतनाद्दढामर्दत्रस्यद्द्रमिडभटजङ्घाजवभृतः॥ ४२॥

अपि च, प्रशमितलोभमिदानीं प्रौढविवेकप्रयुक्तया तुष्ट्या। धनमनघनीतिसिद्धं जातं सर्वत्र दत्तभुक्तफलम्

नारदः— नन्वसावपरीक्षितलोकवृत्तान्तानामविवेकिनामेव लुप्तसर्वगुणो लोभः।

ब्रह्मायुतायुतविभूतिरपि ह्यपूर्णः कल्पायुतायुतशतायुरपि व्यतीयात्।
नागायुतायुतसहस्रबलोऽपि बाध्यः किं तद्भवेद्यदिह किंचन लोभयोग्यम्॥ ४४॥

अद्य तु लोभविध्वंसादवधीरितलाभान्तरा परिहृतप्रत्यूहा बुद्धिः परमपुरुषपदकमलपरिचरणमेव परं धनमभिनिविशते।

अपि च, नलनहुषमुखानां नाकलोकेश्वराणामपि नलिनभवानामस्मदग्राह्यभूम्नाम्।
अगणितमुपनन्त्रीमापदं प्रेक्ष्य बिभ्यत्क्वचिदिह न विधत्ते कौतुकं जातु कश्चित्॥ ४५॥

किं च, अपैति पुरुषायुषं निमिषनिर्विशेषं नृणां तृणाग्रजलबिन्दुवत्प्रतिकलं गलन्ति श्रियः।
तथापि नृपमन्दिरप्रघणसीम्नि संक्षीयते महानहह देहिनां द्रविणमोहदाहज्वरः॥ ४६॥

तद्वयं च नैराश्यमेव परमं सुखमुपतिष्ठामः। ततश्च,

उत्तालद्विपकर्णतालतरलप्रस्थानदुःस्थासिकानित्यातङ्कतरङ्गितं विजहतस्त्रैविष्टपानां पदम्।
प्रत्यूढापदनन्तसंपदुदयं पद्मापतेस्तत्पदं प्रत्यादिष्टपुनर्भवं परिहृतात्ययं प्रपद्येमहि॥ ४७॥

तुम्बुरुः— (ससंभ्रममवलोक्य) भगवन्! अयमिह पुनः कश्चिदसह्यवेगो महावीरः प्रशिथिलसङ्घटितपलायमानां लोभवाहिनीं मुखरितहरिता घोषेण मुहुर्मुहुः प्रत्याश्वासयन् मुग्धामध्याप्रगल्भाभिः वरूथिनीभिरुपगतो विवेकाभिमुख उपसर्पति। कतमः, कीदृशो वा सोऽयमिति न विजानामि।

नारदः— सखे! महितमधुप्रदिष्टमधुदिग्धविचित्रशरः परभृतवन्दिमान् भ्रमरसंहतिगीतगुणः।
मलयमरुत्सखो मकरलक्षणकेतुरसौ धृतधनुरभ्युपैति मदनः प्रमदापृतनः॥ ४८॥

पश्य पश्य सखे! प्रसूनबाणस्य पारिपार्श्विकसमृद्धिम्।

काचित्क्रीडति पद्मिनीह पुरतः काप्यन्यतश्चित्रिणी शङ्खिन्यप्यपरत्र काचिदितरा हस्तिन्यसावन्यतः।
तस्यैतस्य समृद्धिमेति सरसप्रेक्षानिरूढोदयं चित्रं मन्त्रिचतुष्टयं त्रिभुवनावस्कन्दिनो धन्विनः॥

तुम्बुरुः— भगवन्! अत्यासन्नवृत्तिरयमसौ विवेकरथस्य। अपि च,

ऋतुस्नाता नृत्तग्लपिततनुरध्वश्रमवती मदक्षीबा क्रुद्धप्रसदनवती भिन्नघटिता।
इदंपूर्वेत्येवंविधयुवतिवर्गेण सहितो युयुत्सत्युन्मत्तः स्मर इह विवेकेन महता॥ ५०॥

नारदः— (सहासम्) किमस्यानेन दुर्भेदयुवतियूथव्यूहकल्पनेन ।

स्वायत्तसिद्धविभवस्य समग्रशक्तेः स्वच्छन्दचेष्टितभृतः स्वयमेव योद्धुः ।
किं मुग्धया किमिह मध्यमयाऽऽत्मयोनेः किं प्रौढयाऽपि जरठापि हि जैत्रमस्त्रम् ॥ ५१ ॥

(नेपथ्ये) विवेकपरिषत्पुरस्कृतविरक्तिवाराङ्गनाकचग्रहविचक्षणप्रथितगर्वदोर्विक्रमः ।
रतिप्रियतमः स्वयं रणविहारमारिप्सते विमुक्तिपुरवर्तनीविपरिवर्त(र्ति)नीतिस्थितिः ॥ ५२ ॥

उभौ— (कर्णं दत्त्वा) विकत्थनमिदं युयुत्सतो विषमास्त्रस्य । (पुनर्नेपथ्ये)

स्वभर्तव्यं भार्यादुहितृपितृपुत्रप्रभृतिकं विसृज्य प्रव्रज्यामुपनिहितवत्यै भवभृताम् ।
अमुष्यै किं कुर्मो निरवधिकनैर्घृण्यवपुषे नियत्यै भूयिष्ठं भवतु भगवत्यै नम इदम् ॥ ५३ ॥

नारदः— सखे ! विडम्बयति चासौ विषयरसवैमुख्यकारिणीं नियतिम् ।

तुम्बुरुः— भगवन् ! पश्य पश्य । मुषितव्यवसाय इवासौ संप्रति समीक्ष्यते मुखवैमुख्येन । परिजनश्चास्य साङ्ग्रामिक्यां सिद्धौ साशङ्क इवाभाति । यदुत,

मधुसमयावरोधवदनासवदोहलिनां वकुलमहीरुहामलघुभिस्सुमनोभिरिमाः ।
मदनधनुःप्रकाण्डगुणनिस्त्रुटनावसरप्रतिनिधिशिञ्जिनीं प्रजनयन्त्यभितः प्रमदाः ॥ ५४ ॥

नारदः— सखे ! प्रहसनविनोदमात्रप्रस्तावकमिदमखिलं प्रायशः प्रभूतव्यवसायसंपदो विवेकस्य । अपि च, महतो विवेकाद्बिभ्यदप्ययमपरावर्ती मन्मथः प्रवर्तते । तथा हि,

जगत् क्षिपति चापले ललितचापलेखा(युधो)धरो युनक्त्यपथि वाहयन्युगलदेहयन्त्रद्वयम् ।
त्रिवर्गबडिशामिषग्रसनवेधतो बाधते स एष दृढसाहसः सकलजन्तुचिन्ताभटः ॥ ५५ ॥

अद्य च निरन्तरपरिणमदविद्यया कयाचन शिल्पविद्यया दुर्निरूपघटनया विवेकयूथविघटनमसौ विधातुमभिलषति ।

ततश्च, रथवारणवाजिभिः प्रहृष्यन् महिलारत्नसमूहनेन सिद्धैः ।
मकरध्वज एष पुष्पधन्वा रणमभ्येति रतिप्रियापदानः ॥ ५६ ॥

तुम्बुरुः— भगवन् ! असहायशूरोऽयं विभ्रममात्रबलाभिरबलाभिरेव संहतान्विवेकव्यवसायशमदमादीन् विजेतुमभिलषति अपि च, अङ्कुरत्स्मितमकेवलेक्षणं भङ्गुरभ्रुवदनं नतभ्रुवाम् । अञ्चिताधरमवञ्चितादरः पञ्चबाणसुभटः प्रतीक्षते॥

नारदः— सखे ! तथैव खल्वेतमपि विजेतुं विश्वजिद्विवेको विरक्तिनामानं स्त्रियमेव प्रत्यस्त्रतया प्रयुङ्क्ते ।

(नेपथ्ये) भोगेषु यौवतानां योगेषु लभेत सारमर्थानाम् । कन्देषु कन्दलीनां स्तम्भेषु च क इव राजरम्भाणाम्

[उभौ सादरमाकर्णयतः; पुनर्नेपथ्ये]

अदभ्रजघनस्तनप्रभृतिमांसविस्फूर्जितप्रसक्तविकटव्रणप्रतिपदज्ञया प्रज्ञया ।
स्त्रियस्त्रिगुणवीचिमद्गरलवीचिकाश्चिन्तयन्नसभ्यपरिपाटिकां पठति गाढमूढो जनः ॥ ५९ ॥

नारदः— सखे ! श्रूयते किलायमायोधनाभिमुखहृदयाया विरक्तेरालापः ।

तुम्बुरुः— (सभयसंभ्रमम्) भगवन्! अतिपतति चासौ विरक्तिमपहस्तयितुकामः कामः। (क्षणमिव निर्वर्ण्य) अहह,

स्वमित्रमुपधात्रयप्रथितशुद्धिलोभात्मकं झटित्यलघुतुष्टिकुक्ष्यनलदग्धमित्याकुलः।
विरक्तिरणदेवताविपुलदृष्टिवैश्वानरं प्रविश्य मकरध्वजः पुनरनङ्गतामागतः॥ ६०॥

अपि च शृङ्गारोऽप्ययमनङ्गसमरनासीरयोधी सर्वतो भङ्गमनुभवन् अभङ्गुरमहिमशालिना विरक्तिवैभवेन विलयमधिगच्छति। इह च,

निःसंबोधमशेषतो वितनुते देवासुरान्तःपुरं कर्णेषु प्रचिनोति कामपि सुधां कामागमद्रोहिणाम्।
क्षिप्रक्षोभितचक्रवालशिखरिप्राकाररिङ्गारटच्छृङ्गाघातनिरोधपिण्डितपटुश्शृङ्गारभङ्गारवः॥ ६१॥

नारदः— हन्त जुगुप्सनीयाः संप्रति योषितः संवृत्ताः।

तुम्बुरुः— उचितमेवैतत्।

महेन्द्रप्रतिनन्द्यानां वपुरप्सरसामपि। त्वगसृङ्मांसमेदोस्थिमज्जाशुक्लमयं न किम्॥ ६२॥

किं च, वर्ष्मेदं सप्तधातु त्रिविधमलमयं योनियुग्मप्रसूतं चातुर्विध्योपपन्नस्थिरचरविविधाहारसारात्मकं च।
इत्थंत्वेऽनन्तदोषाकर इति मुनिभिर्घोषिता योषिदाख्या मीमांस्या मांसरेतोरुधिरकफवसानिर्मिता चर्मभस्त्रा

ततश्च, गर्हणीयबहुदोषगर्हिते योषितां वपुषि तोषितात्मनः।
नारकेऽप्यमितदुःखकारके रौरवे भवतु गौरवेण धीः॥ ६४॥

भगवन्! य एतावन्तं कालमत्यन्तबहुमतिपदम्, स एवेदानीमत्यन्तजुगुप्सनीयः संवृत्तः सर्वलोकमौलिधार्यसायकः सयूथो मन्मथः। (सनिर्वेदमिव निश्वस्य)

परिचरति तवासौ पार्श्ववर्ती वसन्तः किमपि मधुकरीभिर्गीयते नाम जैत्रम्।
तदपि मदन दैन्यं प्रापितस्त्वं नियत्या क इव कथय दैवं पौरुषेणोपरुन्ध्यात्॥ ६५॥

भगवन्! अभङ्गुरा खलु देवी नियतिः।

संभोगैकान्त्यवादी निरयभयकथाभङ्गसङ्गी निकामं शस्त्रच्छिन्नार्धदेहद्वयघटनभवद्दिव्यदांपत्यशिल्पः।
प्रख्यातातिक्रमोऽसौ परपुरुषवशैर्गोपकन्यासहस्रैरेकस्त्रैलोक्यवीरः स्मर इह मृदितः क्वावतिष्ठेत कोपः॥

नारदः— सखे! मा नाम सहसा कोपमेवमवमंस्थाः। अयं किल पुरस्ताल्लोभस्य कामस्य च विनिपातमसहमानः क्रोधस्समुत्पत्य विश्वलोकप्रथितकीर्तिं विवेकमास्कन्दितुमीहते। तथा हि,

क्षुदिन्धनवसुन्धराधरधुरन्धरः किं मृषा तृषारभसचूषणक्षपितपश्चषाम्भोनिधिः।
हठत्रुटितहाटकाचलतटीबृहत्कुण्डलः प्रसर्पति रणाङ्कणं प्रथित एष कोपासुरः॥ ६७॥

तुम्बुरुः— (सभयसंभ्रमम्) अतिघोरचेष्टितः खल्वसावशेषविध्वंसनतर्षवानमर्षः। तथा हि,

अपि वैरवरूथिनीमशेषामपि शैलानपि सागरानपि क्ष्माम्।
ग्रसितुं प्रभवत्ययं प्रदीप्तः प्रथितः कोपतनूनपादनूनः॥ ६८॥

नारदः— सखे ! पश्य पश्य ।

जिघांसाजानिनाऽनेन स्थिरत्रसमिदं जगत् । वध्यघातकभावेन विभज्य विनियुज्यते ॥ ६९ ॥ अपि च,
करचरणनखरदन्तप्रभृतिकमपि जगति सहजमितरदपि । प्रतिघसुभटस्य विश्वं प्रहरणमथवा विहर्तुमुपकरणम्
अत्र पुनरसह्योत्थानममर्षमुपशमयितुमप्रधृष्योदयां क्षान्तिं पुरस्कृत्य निस्तरङ्गजलधिरिव निरूढधैर्यस्तिष्ठति विवेकः । इह च,
रुन्धानस्सिन्धुघोषप्रथनमनिभृतं क्रन्दयन्क्ष्माधरेन्द्रान् भिन्दानस्स्कन्धभेदान्सुरपथरथिनां शुष्मणस्सारथीनाम्
शुद्धालोकेन सद्य क्षयमुपगमितः क्षान्तिमन्दस्मितेन क्षुभ्यद्वैधात्रसौधध्वनिगुणितरवः कोऽपि कोपाट्टहासः ॥
अमी च, कुलशिखरिगरिष्ठाः क्षोणिभृत्यर्हकुंभाः कुलिशकठिनदन्ताः क्ष्वेलसङ्घातघोराः ।
कतिचन रणरङ्गे कन्तुकीकृत्य मुक्ताः न जहति भयमस्मादन्तिमं दन्तिमल्लाः ॥ ७२ ॥

तुम्बुरुः— भगवन् ! अपि विश्वमिदं दिधक्षतोऽस्य त्रिपुरारातिमुखेषु लब्धभूम्नः ।
मदहस्तिघटावमर्दलीलां मशकामर्शनमात्रमित्यवैमि ॥ ७३ ॥

भगवन् ! अयमसाविदानीममर्षस्य संप्रति संवर्तधाराधरगर्जितगम्भीरभैरवप्रसृतिस्त्रिभुवनमपि बधिरयति कुलगिरिकुहर-भरितप्रतिनिवृत्तः संहताकृतिः सिंहनादः । तदाकर्णनसमयसमुत्थितया निष्प्रतिक्षेपया क्षमया निरुध्यमानः स्तब्ध-वृत्तिरयं संदृश्यते कोपः । तथा हि,

अयमिह क्षमया दलितः क्षणात् प्रतिमुखोऽपि पराङ्मुखवद्भवन् ।
स च न याति न तिष्ठति च ह्रिया भवति सप्रतिघः प्रतिघः परः ॥ ७४ ॥

(क्षणं निर्वर्ण्य) हन्त भगवन् पश्य पश्य ! अपरावर्त्यपि कोपः पश्चादाकृष्टपाद इव भाति ।

नारदः— (सान्तर्हासम्) क्वचिदतिसङ्कटविषये सुभटानां संमतोऽयमपसर्पः ॥ ७५ ॥

तुम्बुरुः— (सहर्षसंभ्रमम्)

यस्य त्रासनतर्जनप्रभृतयः क्रूरोद्धता वृत्तयः यस्योन्मेषनिमेषयोस्त्रिभुवनं निद्राति जागर्ति च ।
आबध्यैनमवैधहिंसनमहासंरम्भसंभावितक्रीडोड्डामरबाहुदण्डलडहं क्रोधं निहन्ति क्षमा ॥ ७६ ॥

अपि च, गुरुवधमुखक्रूरक्रीडाकठोरपराक्रमः प्रथितमहितध्वंसो दक्षाध्वरप्रभृतिष्वसौ ।
स्वयमिह सुखारातिः स्वर्गापवर्गविघातकः क्षणरुचिपदं क्षान्त्या गच्छत्यमर्षहुताशनः ॥ ७७ ॥

नारदः— सर्वगुणातिशायिनी खल्वियं क्षान्तिः । यत्र किंचिदपि स्वावष्टब्धं केनाप्यवधेन योजयति । तथा हि,

विबुधमहिते मेरावैरावणः करटी मुहुः कषतु करटं कण्डूलं स्वं क्षरन्मदकर्दमम् ।
भजतु च तटक्रीडां पीडाभिसन्धिरसौ दृढं न तु मलिनता नापि क्षोभः क्षमाभृति संभृतः ॥ ७८ ॥

तुम्बुरुः— भगवन् दुर्जयोऽसौ कोपः । कथं नाम विजितमिति विस्मयाविष्टं चेतः ।

नारदः— न वयमिह विस्मयामहे । यतः

न शापो नाभिचरणं न वह्निर्न विषं तथा । नास्त्राणि न च शस्त्राणि यथा तीक्ष्णतमा क्षमा ॥ ७९ ॥

ततश्च, अहार्येण कदाप्यन्यैरसंहार्येण केनचित् । तितिक्षाकवचेनैव सर्वं जयति संवृतः ॥ ८० ॥

तथा हि, प्रतिघोऽयमसह्यविस्फुलिङ्गैः प्रलयोदीर्णहुताशनप्रकाशः ।

अमृतोदधिसंप्लुतिप्रथिम्ना क्षमया क्षिप्रमभूदसावलक्ष्यः ॥ ८१ ॥

(विचिन्त्य) कथमिह विवेकभूभृतः सांग्रामिकविहारशेषः संपत्स्यते । अथ वा,

मदनक्रोधलोभानां निपाते मोहभूपतिः । योधयिष्यति यं कंचित् स्वयं वा योद्धुमर्हति ॥ ८२ ॥

तुम्बुरुः— भगवन्! अलङ्घनीयस्वभावः खल्वभिनिवेशः । येन प्रत्यक्षितबलपराक्रमेऽपि विवेके प्रतिहतमनोरथस्यापि महामोहस्य पुनर्विजिगीषा विजृम्भते । श्रुतं किल महाभारते— "हते भीष्मे" इत्यादि । (अन्यतो निर्वर्ण्य)

कामादिनिधने दृष्टे कैमुत्यमपरामृशन् । क इवासीदति क्षुद्रः कश्चिदेष रणाङ्गणम् ॥ ८३ ॥

नारदः— सखे! प्रख्यातनामा खल्वसावगणितपरहृदयशल्यः शल्य इव सन्नह्यति । तथा हि,

अवधीरयिता महत्तराणामवलेपोऽयमयन्त्रितस्वभावः । परकीर्तिवधूनिराचिकीर्षासुभगंभावुकबाहुरुज्जिहीते ॥

सर्वथा तावन्मोघोद्योग एव भविष्यत्ययमपि मोहसचिवः । तथा हि,

दर्पस्येह दृढप्रतिष्ठितमदोदग्रैर्विवेकाग्रतो डिम्भक्षोभकडम्भरस्थपुटितारम्भैरलं सम्भ्रमैः ।

मृग्यं केसरिणो विधित्सितरणे रङ्कौ परं कौतुकं क्रीडाखण्डितचण्डवारणघटातन्त्रस्वतन्त्रश्रियः ॥

तुम्बुरुः— (साश्चर्यम्) भगवन्! किमयमिदानीं मेघनाद इव तिरस्करिणीं विद्यामास्थितः, यदसाविदानीमेवास्माभिः दृष्टः, क्षणान्तरे न दृश्यते ।

नारदः— (सहर्षं विहस्य) तस्यैव मेघनादस्य लक्ष्मणेनेव परप्रयुक्ता खल्वियमस्य तिरस्करिणी ।

अभिजनधनविद्यावृत्तदाक्ष्यादिरूपैः उपधिभिरयमेकोऽनेकधा जृम्भमाणः ।

पृथुमहिमविवेकप्रेक्षणादुत्पतन्त्या प्रसभमधिकदृष्टया प्रापितो वीरशय्याम् ॥ ८६ ॥

तुम्बुरुः— (ससंभ्रमाद्भुतम्)

कान्वैषा कलियुगताटकेव भीमा धिक्कष्टं कृतकलहेयमभ्यसूया ।

आसीदत्यभिपतति स्वयं विवेकं तामेतां द्यति मुदिता समग्रभूमा ॥ ८७ ॥

नारदः— (सहर्षम्) दर्पनिधनमसहमानेयमसूयाराक्षसी देहिनीव भैमरथी रणमुखमागत्य दैवयोगेन दीर्घनिद्रामासादिता

तुम्बुरुः— अहो दुर्निरोधा खलु भगवती भवितव्यता ।

आत्यन्तिकीमभिजनादिभिरप्रधृष्यां तृष्णादिभिः प्रियतमाभिरिहोपगूढाः ।

दर्पादयः क्षितितले दधति प्रसुप्तिं वीराः स्वयं विधिवशादुपशान्तवैराः ॥ ८८ ॥

नारदः— सखे! न खल्विदमद्भुतम् यन्निरवधिकपौरुषाणामप्यनतिक्रमणीया नियतिरिति । एतस्यैव खल्वियमुदाहृतिः

इतरेतराभ्यधिकभीमविक्रमाः पुनरुच्यमानमधुकैटभादयः ।
प्रविशन्त्युदग्रविगलन्मदग्रहाः त इमे विपत्तिमिह मोहमन्त्रिणः ॥ ८९ ॥

(अन्यतोऽवलोक्य) अहो महदिदमापतितमिदानीमप्रतिद्वन्द्वं द्वन्द्वयुद्धम् । इह हि,

अतिबलेन विवेकमहीभृता निरवशेषितमन्त्रिगणः क्षणात् ।
अहह मोहमहीपतिराहवे सपदि राघवशत्रुरिवोत्थितः ॥ ९० ॥

अत्र चायमहितबलनिर्मूलनसमुन्मीलितसमरसंरम्भः स्वयमिह समायाति सुरगणसंस्तूयमानवैभवः सुमतिवल्लभः । अयं हि, मर्यादातीतवादद्विरदमृगपतिर्वक्रतर्काद्रिवज्रः प्रत्यग्वैमुख्यतूलप्रलयदिनमरुद्भ्रान्तिवीरुद्दवाग्निः । कामक्रोधाहिताक्ष्र्यः कलिकलुषकथाकालरात्रिप्रभातं मोहावश्यायभानुर्विहरति समिति व्यक्तवेगो विवेकः॥

तुम्बुरुः— (सहर्षाकुलम्) भगवन्! इदं पुनरिह महामोहस्य मौलिताडनम् । अत्र हि,

निरुद्धरिपुडम्बरो निगमघोषनिष्पादितप्रतिश्रुतिरनुद्रुतप्रलयसिन्धुधीरध्वनिः ।
त्रिवर्गपुटभेदनप्रथमकम्पकर्णेजपो विवेकसुभटाग्रतो विजयदुन्दुभिस्ताड्यते ॥ ९२ ॥

नारदः— सखे! नूनमिदानीमत्यासन्नो विवेकस्य मनोरथलाभः । अत्र हि,

दुराशादुर्मानच्छलनमदमात्सर्यकुहनापरीवादद्रोहप्रभृतिपरिवारस्तुतगतिः ।
मनीषासारथ्यप्रमुदितविवेकप्रतिमुखं महामोहः क्रुद्धः स्वयमयमुपायाति समरम् ॥ ९३ ॥

अपि च, प्रत्यासन्नं प्रतिभटमिह प्रत्युदेता विधत्ते गाढामर्षस्फुरणकुटिलान् कार्मुके दृष्टिपातान् ।
दूरोद्धूतस्वपरनियतिं दुर्मतिं प्रेक्षमाणो रागाभिख्यं दुरितजलधिं गाहते मोहवीरः ॥ ९४ ॥

तुम्बुरुः— (सभयसंभ्रमाकुलम्) भगवन्! अतिघोरवृत्तिरसौ रथयूथवीथिकापथेन रणाङ्गनमवतीर्णः ।
उद्भटकबन्धताण्डवमुन्मदभारुण्डतुण्डहृतमुण्डम् । रणभूमिमण्डलमसौ मण्डलमिह चरति मोहदण्डेशः ॥

अपिच पातालक्षिप्तसिन्धुः प्रशकलितकुलक्ष्माभृदुत्कीलभूमिर्निर्धूतादित्यचन्द्रद्युतिगणनिबिडध्वान्तनीरन्ध्रदिक्कः
वेधस्सौधप्रभेदी विघटितपवनस्कन्धपर्यस्ततारः प्रारब्धोऽसौ विवेकप्रतिरथिनि महानाहवे मोहवेगः ॥

नारदः— (सहर्षसंभ्रमम्) सखे! दिष्ट्या वर्धसे । पश्य पश्य ।

अप्रत्यूढचरः सुरासुरगणैरक्षोभितो राक्षसैरद्य प्रत्यवरुद्धवैरिसमरोत्सेके विवेकेश्वरे ।
स्वस्थप्रत्ययितव्यदोषमलिनस्वर्वासदुर्वासनामूलच्छेदविलीयमानमहिमा मोहस्य मोघस्स्यदः॥ ९७॥

अहह, विवेकाशनिवेगेन महामोहविषद्रुमः । पतितः क्ष्मातले दिष्ट्या द्वितीय इव कैटभः ॥ ९८ ॥

तुम्बुरुः— हन्त!

जागर्त्यद्भुतमुद्भटं यदधुना वीरव्रतैकव्रती विष्वग्वृत्तिविवेकदेवविशिखस्कन्धैरवस्कन्दितः ।
मोहः प्रापितमूर्छनो मुनिगणप्रद्विष्टदैत्यप्रियो धिक्कष्टश्रुतिघट्टितश्रुतिरसौ बुद्ध्वा पुनर्युध्यते ॥ ९९ ॥

नारदः— (सहर्षसंभ्रममुत्तरीयाजिनमुद्धूयन्) अहह निपातितः पुनरसौ निष्प्रतिघवृत्तिना महामोहस्सुमतिवल्लभेन ।

जितं कार्तयुगैर्धर्मैर्जितं शमदमादिभिः । महता यद्विवेकेन महामोहः पराहतः ॥ १०० ॥

भवतु सब्रह्मता । भवतु सब्रह्मता । (सर्वतः परिक्रामति ।)

तुम्बुरुः— (सहर्षम्)

निखिलसुभटश्लाघारेखाविलङ्घनजाङ्घिको निरवधिबलो मोहः क्रीडन्ननुत्तरणे रणे ।

विविधनिगमग्रामस्थेयाद्विवेकमहीभृतो विपदमधुना वीरादस्मादिदंप्रथमां गतः ॥ १०१ ॥

अपि च, **दिनकर इव दीव्यन् दृष्टशक्तिस्तथाऽसौ मुनिपरिषदभीष्टे मोहभङ्गे विवेकः ।**

समतनुत यथैकः साधुपीडोद्यतानां रजनिचरपतीनां राघवो दीर्घनिद्राम् ॥ १०२ ॥

(नेपथ्ये) हा महाराअ, हा दुम्मइजीविएसर, हा णिहिळजणमोहण, कहिं गओसि ? बंदिग्गाहं गहिआहिं णूणं संभरिअगुरुवेराहिं बंदिग्गाहं गहीदो मम णाहो ताहिं तिअसमहिळाहिं । [हा महाराज ! हा दुर्मतिजीवितेश्वर ! हा निखिलजनमोहन ! कुत्र गतोऽसि ? बन्दिग्राहं गृहीताभिर्नूनं संभृतगुरुवैराभिर्बन्दिग्राहं गृहीतो मम नाथस्ताभिस्त्रिदशमहिलाभिः ।

नारदः— सखे ! हन्त हन्त ! प्रतिबुद्धा दुर्मतिस्सोरस्ताडनं स्वयं विलपति ।

(पुनर्नेपथ्ये) बाहिअजणेहिं सत्थं दीहमग्गं तुए पक्कंतेण दीणदसासंतत्तो दइअजणो णाह किंति संचत्तो ? [बाह्यजनैस्सार्धं दीर्घमार्गं त्वया प्रक्रान्तेन दीनदशासंतप्तो दयितजनो नाथ किमिति संत्यक्तः ।]

नारदः— सखे ! अश्रुतपूर्वमिदमाकर्णितम् ।

तुम्बुरुः— भगवन् ! अयं खलु सुरासुरसमरनाटकसूत्रधारस्य भगवतस्सूत्ररचनापरिपाकः ।

नारदः—

हतजीवजीवितेशां विपादमूर्च्छादिलुप्तनिश्वासाम् । तृष्णादयस्सकुल्या दुर्मतिमभितो निपत्य विलपन्ति ॥

(निष्प्रतिघातः) दुष्परिहरः खल्वसौ दारुणो नियतिपरिणामः । यतः,

आकर्ण्य चामरभृताममराङ्गनानां मञ्जूनि तानि मणिकङ्कणशिञ्जितानि ।

शृण्वन्नसौ विलपितानि निजप्रियाणां मोहः प्रयात्यपुनरुन्मिषिताय निद्राम् ॥ १०४ ॥

तुम्बुरुः— भगवन् ! महाप्राणोऽसावद्यापि निद्राति मूर्छति निमिषति वेति संशयडोलामधिरूढोऽस्मि ।

नारदः— भवतु दृष्टं तावदेतावत् । शिष्टमपि यथागमं द्रक्ष्यावः । अयं पुनरत्र मधुकैटभादिमहासुरनिरसनप्रकाशितप्रभावो महापुरुष इव विजितमहामोहो विबुधपतिभिरभिष्टूयते सुमतिपतिः ।

तुम्बुरुः— भगवन् ! इदमस्य विक्रमप्रीणितवियच्चरगणप्रयुक्तं वीराभिषेकमङ्गलम् । यदेतत्,

अमुष्य दृढविक्रमद्रुतनिपीतमोहाम्बुधेर्विवेकनृपतेरसौ विनयसंनते मूर्धनि ।

परप्रणिधिपक्त्रिमस्थिरसुखापवादोद्धतिप्रतिप्रसवसौरभा पतति पुष्पवृष्टिर्दिवः ॥ १०५ ॥

नारदः— सखे ! संप्रति चिरप्रार्थितमहासमरसंदर्शनेन सन्तोषितं चक्षुः । तदिह भवता परिविवाहयिषितहर्षप्रकर्षेण विश्वेषु भुवनेषु विवेकविजयो विश्रावयितव्यः । अहं तु प्रशमितप्रतिपक्षं स्ववशीकृतहृषीकगणं सुमतिसहायं महाराजं समयोपनतसार्वभौमपदाभिषेकं सौस्नातिकवृत्त्या संभाव्य समाधिसप्ततन्तुसाहाय्यकेन संतोषयितुमात्मानमिच्छामि ।

[इति निष्क्रान्तौ ।

इति श्रीकवितार्किकसिंहस्य सर्वतन्त्रस्वतन्त्रस्य श्रीमद्वेदान्ताचार्यस्य कृतिषु संकल्पसूर्योदयनाटके अष्टमोऽङ्कः ।

नवमोऽङ्कः

(नेपथ्ये) मोहाकूपारकुक्षिंभरिरयमनघो मुक्तिवीरुत्प्ररोहः प्रज्ञासौधैकदीपः प्रतिसमयकथातूलवातूलवेगः ।
दुःखद्वारोपरोधस्थिरतरपरिघो दूरतः प्रत्युपैति क्रूरक्रोधाशुशुक्षण्युपशमनसुधासारसेको विवेकः ॥

चूलिका ।

[ततः प्रविशति राजा व्यवसायश्च ।]

राजा— (सहर्षबहुमानम्) सेनापते ! अद्य खलु मया त्वत्पुरस्कारेण निर्जितः सर्वदोषप्रसूतिः मधुकैटभादिभिर्महासुरैः महद्भिरपि देवैः दुर्जयो महामोहः ।

व्यवसायः— देव ! वयं हि भवतो वाहनादिवदुपकरणमात्रम्, प्राधान्यं तु सर्वत्र भवत एव । अनुस्मरतश्च ते तादृशं समरविहारमद्यापि विस्मयाविद्धं मे मानसम् । तदा खलु,

न भ्रूरभज्यत न च भ्रुकुटी निबद्धा नैवारुणं प्रकृतितो नयनाश्चलं ते ।
कुत्राभवन्निति न वेद्मि भवत्प्रतीपाः चण्डद्युतावुदयतीव तमःप्रबन्धाः ॥ २ ॥

किं च, त्रिगुणात्मिकया तिरस्करिण्या स्थगयामास शुभं य एष मोहः ।
स बभूव तदा त्वदाभिमुख्ये दिवसारोपितदीपनिष्प्रकाशः ॥ ३ ॥

अद्य तु, लम्बालकैरविरलक्षरदश्रुपूरैः म्लानैरपत्रतिलकैर्वदनारविन्दैः ।
शंसन्ति शौर्यविभवं भुजशालिनस्ते मोहावरोधसुदृशो मुषिताङ्गरागाः ॥ ४ ॥

विवेकः— (सान्तस्तोषम्) स्वयंप्रवृत्तस्वतन्त्रकृत्ये किं परतन्त्रानस्मान् प्रशंससि ? तथा हि,

वायुर्दोधूयते यद्यदयमुडुगणो बंभ्रमीति द्रुतं खे तेजो जाज्वल्यते यद्यदपि न जलधिर्माधवीं दोधवीति ।
भूर्यद्वा बोभवीति स्थिरचरधृतये तच्च तादृक्च सर्वं स्वायत्ताशेषसत्तास्थितियतनपरब्रह्मलीलोर्मिचक्रम् ॥

किं च, यथाधिकरणं प्रभुर्यजनदानहोमार्चनाभरन्यसनभावनाप्रभृतिभिस्समाराधितः ।
फलं दिशति देहिनामिति हि संप्रदायस्थितिः श्रुतिस्मृतिगुरूक्तिभिर्नयवतीभिराभाति नः ॥ ६ ॥

ततश्च, प्रभुणैव सर्वजगदुद्भवस्थितिप्रलयप्रवाहपरिरब्धकेलिना ।
अहमस्त्रमन्त्रपरिमृष्टदर्भवद्गमितः स्ववध्यनिधने निमित्तताम् ॥ ७ ॥

व्यवसायः— देव! विक्रमादपि गरीयांस्तवासौ विनयगरिमा। (साद्भुतरोमाञ्चम्) देव!

दर्पोदग्रनियुद्धताम्रकभुजानिर्घातपातोदितस्फारासृक्परिवाहगद्गदरवो मोहः पतन्नग्रतः।

अद्यापि स्मृतिमभ्युपैति मथनक्षोभक्षरद्वैरिकस्रोतःसंप्लुतमन्दरक्षितिधरक्षेपक्षणाक्षेपकः॥ ८॥

इह पुनरिदानीं विश्वविख्यातवीरायितस्य ते विभूतिसमुचितं किमपि मङ्गलमाचरणीयम्। अद्य तु,

युक्तायुक्तवितर्कदक्षमतिभिर्युष्मद्भटैरुद्भटैर्निर्धूताखिलशल्यकण्टकततिर्नैश्रेयसी पद्धतिः।

मोहध्वंसधुरन्धरस्य तत्र तु त्रय्यन्तपीठे महत्यासीदत्यभिषेकमङ्गलविधेरभ्यर्हितोऽयं क्षणः॥ ९॥

राजा— सेनापते! मैवं वादीः। अनिष्पन्नसमाधौ पुरुषे कथमहमभिषेक्तव्यः। तथा हि,

करणहरिणश्रेणीदूरापकर्षणदारुणां कलुषतपनस्फायन्मायानिदाघविजृम्भिताम्।

विषमविषयास्वादोत्कण्ठामयीं मृगतृष्णिकां मुनिरतिपतन्मुक्तिद्वारं गवेषयते मुहुः॥ १०॥

प्रक्रान्तमाला खल्विदानीं परब्रह्मोपलब्धिः। परिनिष्पत्तिस्तु दुर्लभेति परिपश्यामि। तथा हि,

कथमद्य निरालम्बं कर्मशृङ्खलितः पुमान्। आरोहतु दुरारोहं समाधिगगनस्थलम्॥ ११॥

(विचिन्त्य) अस्त्वेवं तावत्—

सत्त्वोदग्रसमग्रनन्दथुभुवस्सालम्बनध्यानतः शुद्धे चेतसि यद्यपि प्रभुरिहादृश्यो दरीदृश्यते।

प्रत्यग्वस्तुविशेष्यवर्ष्मणि पुनस्तस्मिन् दृढप्रेक्षिते नाथस्सोऽहमहं स इत्यपि गिरो नाध्यासमध्यासताम्॥

व्यवसायः— देव! अद्यापि कथमध्यासः। पुरुषः खल्विदानीं स्वशरीरे स्वात्मबुद्धिं विहाय स्वात्मनि परशरीरत्व-बुद्धिमनुरुन्धे।

राजा— हन्त! सिद्धप्रायमपि सर्वं सान्तश्शल्यमिवात्र संदृश्यते। तथा हि,

तत्त्वज्ञाने विशुद्धे शमयति दुरितारम्भमात्मावधाने व्यक्ताकृष्टेतराक्षे विरमति च मनोवानरे चापलात्स्वात्।

भस्मच्छन्नाग्निकल्पः परपरिभवनाद्यागमे दीप्यमानः श्लक्ष्णस्संस्कारसारश्शिथिलयति शनैरुज्जिहानं समाधिम्

अपि च, क्रमपक्त्रिमकर्मजागरूकस्थिरसंस्कारनिरुध्यमानचित्तः।

स्मरति प्रणिधातुमेकतानो बहिरर्थान्विवशः पितामहोऽपि॥ १४॥

तथाऽपि स्वतन्त्रानुग्रहदत्तहस्तेन मया कदाचिदपि न स्खलितव्यम्। संभावितस्खलितं च सिषाधयिषितम्।

बहुरपि लघुः प्रत्यक्चि(त्ता)न्ता बहिर्विषयाटवीविहृतिचटुलं चेतो रोद्धुं कथं प्रभविष्यति।

अनिभृततटक्रीडोत्कण्ठाविजृम्भितसंभ्रमे कलभचरणे लूतातन्तुः कथं निगलायते॥ १५॥

व्यवसायः— महाराज! किमिह पुनः प्रत्यूहशङ्कया।

स्वयमिह विपदो वा स्वप्नवत्संपदो वा नियतिविपरिवृत्तौ नेमिवृत्त्या भवन्त्याम्।

शतमपि विशयानां शस्त्रवच्छातयन्ती नयनिगमसमीची नव्यतिस्ते मतिस्ते॥ १६॥

राजा— सेनापते! सिद्धमपि सर्वं साध्यशेषावमर्शनादसत्कल्पमिवाभाति। अद्य हि,

अपि निर्मुक्तजीवानां कामादीनां बलीयसाम्। अविद्या कर्मसंज्ञा तु मृतसंजीविनी स्थिता ॥ १७ ॥

व्यवसायः— महाराज! त्वत्प्रसादादेषाऽपि न स्थास्यति।

राजा— (सानुशयम्) अहितनिवहवन्या हन्त संतन्यमाना कथमियमपचेतुं कल्पकोट्याऽपि शक्या।

व्यवसायः— इत्थमेव—दहति निरवशेषं देवसंभूतिरेनां युगपदिह समिद्धो योगकल्पान्तवह्निः ॥ १८ ॥

न च तदुत्पत्तिरपि कथं भवित्रीति शङ्कनीयम्। यत ईदृगवस्थः पुरुषः—

सत्कारकालकूटं तरुणीकुणपं सभाभुजङ्गीं च। परिहरति राजधानीकुम्भीपाकं च गुप्तमाहात्म्यः ॥ १९ ॥

अपि च, मुकुन्दे निक्षिप्य स्वभरमनघो मुक्तवदसौ स्वतन्त्राज्ञासिद्धां स्वयमविदितस्वामिहृदयः।

परित्यागे सद्यः स्वपरविविधानर्थजननादलङ्घ्यामा मोक्षादनुसरति शास्त्रीयसरणिम् ॥ २० ॥

ततश्च, अनघमतिरनुज्झन्नाश्रमादिव्यवस्थां हरिचरणसपर्यास्वादतुष्टो मनीषी।

अवतरति विरक्त्या गाढमालिङ्गितोऽसौ मुषितनिखिलखेदे मुक्तिघण्टापथेऽस्मिन् ॥ २२ ॥

इदमपि यथावत्प्रतिसन्धातव्यम्।

संसाराख्यज्वलनभसितीभूतसंजीवनार्हा धर्मोत्पत्तिप्रथितविभवा धार्यमाणा गिरीशैः।

गम्भीरत्वादकलुषगतिर्गम्यतीर्थोपपन्ना गङ्गेवान्या पुरुषजलधिं गाहते विष्णुभक्तिः ॥ २२ ॥

अपि च, शान्तमेव रसमेकं शरणयतो मनीषिणः पुनरपि संप्रति रसान्तराण्यपि पुष्णातीव विष्णुभक्तिः।

तथा हि, जुगुप्सां देहादौ विषयरसभोगेषु हसनं प्रकोपं निद्रादौ परपरुषवादादिषु भयम्।

शुचं योगालाभे फलपरिणतौ विस्मयमपि प्रयच्छत्युत्साहं दुरितविरतौ ब्रह्मणि रतिम् ॥

न चात्र महाराजेन संस्कार(शेषितस्य)शेषतस्समाधिप्रत्यूहः शङ्कनीयः। यतः,

पृथुकतरुणप्रायावस्थाव्यवस्थितसंचया बहुलनिगमप्रत्यादिष्टा बहिर्मुखवासना।

पटुतरदृढप्रत्याहारक्रियापरिपक्त्रिमा ज्वलति महति ज्योतिष्यन्तर्लयं प्रतिपत्स्यते ॥ २४ ॥

अद्य च, प्रत्यक्तत्त्वसतत्त्ववेदनसुखप्रत्यूहसिद्धिप्रदैः क्षुद्रैः केवलकालयापनपरैरन्यैरनाकृष्टधीः।

मुक्तिद्वारकवाटिकाविघटनध्यानप्रतिश्रुन्निभैरध्यक्षीकृतसत्पथैर्मुनिरसौ मन्त्रैर्धृतिं विन्दति ॥ २५ ॥

राजा— सेनापते! संप्रधारयताऽपि त्वदुक्तं त्वराधिक्यात्प्रचलितेनेव मया नानुभूयते। यावदिह पुरुषस्य निःश्रेयसोपायमविकलं न निष्पादयामि, यावद्वा प्रियाप्रियेषु सुकृतदुष्कृते न संक्रमयामि, न तावन्निद्रामाद्रिये। अद्य तु,

कामातङ्कमतीत्य कोपदहनं निर्वाप्य वित्तस्पृहावेतालीं व्यवधूय बान्धवकथागर्तं समुत्तीर्य च।

सङ्गोत्तंसितवासनासहचरस्संसारकाराकुटीनिष्क्रान्तिक्रमपादुकां तनुमनुद्विग्नो मुनिः क्षाम्यति ॥

व्यवसायः— महाराज! मैवमाशङ्केथाः।

स्वापोद्बोधव्यतिकरनिभे भोगमोक्षान्तराले कालं कंचिज्जगति विधिना केनचित्स्थाप्यमानाः ।
तत्त्वोपायप्रभृतिविषये स्वामिदत्तां स्वनिष्ठां शेषां कृत्वा शिरसि कृतिनः शेषमायुर्नयन्ति ॥ २७ ॥

ततश्च, सिद्धप्रायसमीहितस्य वितथोदर्को वितर्कः पुनः स्थूलाभ्यूहविसंस्थुलस्थितिमतामत्के चमत्कारिणः ।
दूरीकृत्य बलात्त्वया रिपुचमूदुर्वारदर्वीकरान् किंचिन्न्यूनमनोरथेन कृतिना किं नाम संचिन्त्यते ॥

राजा— (विचिन्त्य) अस्तु तावदेवम्—
विमुक्तिपथदेशिकैर्वितथवृत्तिवैदेशिकैर्विमृष्टशुकशौनकप्रभृतिभाषितैरुज्झितम् ।
भिषज्यति भवं प्रभौ पितरि शेषिणि श्रीपतावपथ्यविनिवर्तकं किमपि भद्रमभ्यर्थये ॥ २९ ॥

अद्य च, जननविलयवृत्त्या जाङ्घिकस्यास्य जन्तोः समयमवमृशन् नस्तिष्ठति श्रीसहायः ।
प्रभुरयमनुकम्पानिघ्ननिर्विघ्नलीलः प्रजनयतु समाधिं स्वात्मनैव स्वल(क्ष्य)क्षम् ॥ ३० ॥

तद्वयमत्यासन्नेन महोदयेन पुरुषमभिनन्दयितुं प्रतिष्ठेमहि । (नूपुररवमाकर्ण्य) का पुनरिहेदानीं चरणकमलकलहंसायमानमणिनूपुररवेणामृतमिव शृण्वतां कर्णेष्वभिवर्षति ?

(नेपथ्ये) भट्टिणि ! दिट्ठिआ वड्ढसि । मोहं जेऊण पडिणिवुत्तो महाराओ । ता इदो इदो भट्टिणी । [भर्त्रि ! दिष्ट्या वर्धसे । मोहं जित्वा प्रतिनिवृत्तो महाराजः । तदित इतो भर्त्री ।

राजा— (कर्णं दत्त्वा) सेनापते ! तदिदं प्रणिधानसिद्धया पुरुषमभिनन्दयितुं प्रतिष्ठमानानः प्रथमोपस्थितं मङ्गलम् । यदसावभिमुखमायाति मङ्गलदेवतेव महागुणा देवी ।

[ततः प्रविशति सुमतिः चेटी च ।]

चेटी— भट्टिणि ! एसो महाराओ सेणावइणा सह इदो भट्टिणीए आअमणं पडिवाळअंतो चिट्ठइ । ता तुरिअं एव्व उवसप्पदु भट्टिणी । [भर्त्रि ! एष महाराजस्सेनापतिना सह इतो भर्त्र्या आगमनं प्रतिपालयन् तिष्ठति । तस्मात् त्वरितमुपसर्पतु भर्त्री ।]

सुमतिः— (उपसृत्य) जेदु महाराओ ।
गअणंमि अच्चराणं जएण तुंहाण जणिअतोसाणम् । वीणा मे पिंअमहुरं पहरिसगीअं सुणावेइ ॥
[जयतु महाराजः ।
गगनेऽप्सरसां जयेन युष्माकं जनिततोषाणाम् । वीणा मे प्रियमधुरं प्रहर्षगीतं श्रावयति ॥]

राजा— देवि ! जितं मया, यस्य भवत्या जयशब्दः प्रयुज्यते ।

व्यवसायः— देवि ! किमत्राश्चर्यम् , यत् त्वत्प्रियेण जितं जेष्यते चेति? कस्तावदतः परं निस्तार इति तु निर्धारणीयम् ।

सुमतिः— सेणावइ ! कज्जसेसणिव्वहणम्मि णिव्वूढसमरकज्जो महाराओ एव्व पमाणम् । [सेनापते ! कार्यशेषनिर्वहणे निर्व्यूढसमरकार्यो महाराज एव प्रमाणम् ।

राजा— देवि ! मैवं मय्येव भारमारोपयेथाः । अस्ति खलु सर्वधुरीणः (कश्चित्) सर्वजगदन्तर्यामी पुरुषः । तथा हि,

आधेयत्वप्रभृतिनियमैरादिकर्तुः शरीरं सत्तास्थेमप्रयतनफलेष्वेतदायत्तमेतत् ।

विश्वं पश्यन्निति भगवति व्यापकादर्शदृष्टे गम्भीराणामकृतकगिरां गाहते चित्तवृत्तिम् ॥ ३२ ॥

व्यवसायः— एतदेव तत्त्वम् । तथाऽपि तन्निबन्धनं किंचिदहमध्यवस्यामि । कर्मनिगलयन्त्रितस्य हि पुरुषस्य कालक्षेपरहितकल्याणनिर्वहणाय कश्चित्समाधिकदरिद्रः समाधिराधातव्यः । तदुपसंपत्तये चासौ समयनियतसाधिष्ठसूक्ष्मसन्मन्त्ररहस्यवेदिना पुनरपि दिव्येन केनचिद्देशिकेन दत्तदृष्टिर्भावयितव्यः ।

राजा— एतदेव ममापि हृदये वर्तते । संपत्तिस्तु परस्मिन्नेव समायनते ।

सुमतिः— (अग्रतोऽवलोक्य) अय्यउत्त ! अअण्डचन्दोदयो विअ अइविशदो कोवि पआसो अग्गदो दीसइ ।
[आर्यपुत्र ! अखण्डचन्द्रोदय इवातिविशदः कोऽपि प्रकाशोऽग्रतो दृश्यते ।]

राजा— सेनापते ! किमिदमैन्द्रजालिकमिव किमप्यतर्कितोपस्थितमनिर्धारितकारणममृतपारावारपूरपर्यायप्रसरमाप्लावितदशदिशावकाशमवदातमनोहरमदृष्टपूर्वं धाम ।

व्यवसायः— नूनं नारदेन भगवता समागतेन भवितव्यम् । न ह्यन्यस्य कस्यचिदास्थितश्वेताद्वैतमेतादृशं तेजः ।

(नेपथ्ये) अधराहितचारुवंशनालाः मकुटालम्बिमयूरपिञ्छमालाः ।

हरिनीलशिलाविभङ्गनी(शी)लाः प्रतिभास्सन्तु ममान्तिमप्रयाणे ॥ ३३ ॥

राजा— अहो नु खलु भगवतो महामुनेः प्रपञ्चितपरमपुरुषभावनाविशेषा विपञ्चीनिनादकर्बुरा विभ्रमगीतिः ।

सुमतिः— अय्यउत्त ! एदेण खु आअदेण इसिणा तुम्ह जाव संवाओ होज्ज । अहं दाव सहीअणसहिदा सल्लवंती तव समीहिदे तुरम्मि । [आर्यपुत्र ! एतेन खल्वागतेन ऋषिणा तव यावत् संवादो भवेत् ; अहं तावत् सखीजनसहिता संलपन्ती तव समीहिते त्वरे । [इति निष्क्रान्ता ।

[ततः प्रविशति नारदः ।]

नारदः— अहो नु खलु महाराजोऽयमनादिसंसारसागरनिमग्नं पुरुषमाध्यात्मिकविज्ञानपोतमारोप्य बहुविधबाह्यकुदृष्टिजलजन्तुभिरनुपप्लुतेन सुपथा समाधिपारसंनिकर्षमानीय (सान्निध्यविशेषे)साध्यशेषे संत्वरमाणस्तिष्ठति । अद्य किल,

सुमतिबहुमतेन स्वात्मना सत्त्वधाम्ना बहिरबहिरुदीर्णे वारिते वैरिवर्गे ।

जनयति पुरुषस्य ज्यायसीं चित्तवृत्तिं समविषमविभेदी सार्वभौमो विवेकः ॥ ३४ ॥

ततश्च, तितिक्षुर्द्वन्द्वानि द्रुतमतिरयत्नोपनतभुक्परित्याज्यत्यागी भ्रमर इव सारग्रहरुचिः ।

कृतज्ञः प्राप्तव्ये नियतधृतिरेकान्तरसिको मुमुक्षुस्संधत्ते मुनिरनिभृतं ब्रह्मणि मनः ॥ ३५ ॥

राजा— (त्वरितमुपसृत्य) भगवन् ! अद्य खलु धन्या वयमनुगृहीताः स्मः ।

अयमहमभिवादये भवन्तं (विविध)सकलसुरासुरवृन्दवन्दनीयम् ।

विधिवशपरिभूतमोहपक्षो विनयपरिष्कृतसंनतिर्विवेकः ॥ ३६ ॥

नारदः—— आयुष्मन्! अप्रतिहतमनोरथः पुरुषमपवर्गे स्थापयेथाः। अवधूतमहामोहेन भवता नूनमन्तरितोऽयमन्तिमयुगारम्भः। किं तु

वीरश्रीरतिवेलविक्रमभवद्दोश्शृङ्गनिश्शृङ्खलक्रीडादत्तकृतार्थतापरवती न त्वत्परं प्रेक्षते।
अद्यत्वे पुनरद्भुतप्रणयिनी दृष्टिस्त्वया पात्यतामन्तर्द्रष्टुमनन्यदृष्टमनघं त्यक्तावधिं शेवधिम्॥ ३७॥

राजा—— भगवन्! किमस्ति कश्चिच्छत्रुशेषः, यतोऽस्माभिस्सावधानैर्भवितव्यम्?

नारदः—— न कश्चिदस्ति। तथाऽपि नीतिप्रधानेन भवता नित्यं विमृश्यते। अद्य तु,

समग्रबलयोगेन समरे पातितास्त्वया। कामक्रोधादयो वीराः स्वर्गस्त्रीभिः स्वयंवृताः॥ ३८॥

किंच, तत्त्वबोधजनके तवाहवे मोहवीरविजयेन मोहिताः। अप्रविष्टसमराः प्रदुद्रुवुर्हर्षशोकभयचापलादयः॥

तथाऽपि किंचिदिह चिन्तनीयम्। इह हि,

त्रैगुण्याम्भोधिवेलावनतृणविषयग्रासदुर्वासनोद्यद्धोगैर्दर्पपर्यपर्याकुलितमनुयुगोत्कण्ठितोदग्रवृत्तिम्।
भूयो भूयः स्वचक्रे भ्रमयति नृपशुं गाढबन्धोपरुद्धं कालोऽसौ कर्ममालाघटितभवघटीयन्त्रतन्त्रस्वतन्त्रः॥

राजा—— अत एव खल्वहमनेहश्चक्रभ्रमणादद्दाय बहिर्भावयितुमभिवाञ्छामि। तथा हि,

कालावर्तान् प्रकृतिविकृतीः कामभोगेषु दोषान् ज्वाला(व)गर्तप्रतिमदुरितोदर्कदुःखानुभूतिम्।
याथातथ्यं स्वपरनियतं यच्च दिव्यं पदं तत् काराकल्पं वपुरपि विदन् कस्तितिक्षेत बन्धम्॥४९॥

अत्र तु भगवता निस्समाभ्यधिकनिवृत्तिधर्मात्मना निपुणमस्मन्मनीषिते साहायकमाचरणीयम्। निजदुरितनिदाघनिष्टप्तजन्तुसंजीविनी खलु भव्यवृत्तीनां भवादृशां वागमृतवृष्टिः।

लुप्तदृष्टिभिरलब्धदेशिकैर्लोकवेदपदवी दुरत्यया। तत्प्रसीद भगवन् मदीक्षितं पुण्डरीकमिव पाहि मन्त्रतः॥

व्यवसायः—— स्वधर्म एव भगवता श्रुतिशिरसि गीतः सूचितोऽसौ देवेन।

नारदः—— अस्मदभिमतमेव समादिष्टं महाराजेन। यतिष्ये चाहं (यथासारम्) यथावसरम्।

अधिकमिह मुमुक्षोरागमग्राह्यवर्गात् स्वयमिह गुरुभक्त्या दर्शितं स्वानुभूतौ।
प्रथयति मयि सौम्य त्वन्निदेशेन (लग्ने) मन्ये सपदि भवति चित्ते गाढलग्नस्समाधिः॥ ४३॥

तदिह यदभ्यर्थिता वयं भवद्भ्यां किमपि करणीयम्, तत्साधयितुमितस्साधयामः। [इति सहर्षनृत्तगत्या निष्क्रान्तः।

राजा—— सेनापते! संप्रति सिद्धप्रायं समाधिमुत्पश्यामि। अस्ति (किंचित्) तावत्।

षडङ्गमथवाऽष्टाङ्गं समाधिमधिरोक्ष्यतः। अवलम्बनमक्षुद्रा दयैका दानवद्रुहः॥ ४४॥

तयैव गाढावलम्बितोऽसौ पुरुष इदानीमालक्ष्यते। तथा हि,

विषयमदिरामुग्धैस्त्यक्तस्स एष पृथग्जनैः क्वचन समये यत्रैकाग्र्यं क्वचिच्च तदास्पदे।
निभृतकरणग्रामस्तृप्यन्निरुद्धमरुद्गणः परमिह परे धाम्नि प्रत्यङ्मुखः प्रतितिष्ठति॥ ४५॥

अपि च, पुलकमुकुलोत्तुङ्गैरङ्गैरुदश्रुभिरीक्षणैरयमनुभवत्यन्तर्दृष्टिस्समाधिरसं पुमान् ।
ध्रुवमिह महानन्दब्रह्मोपलम्भनलक्षणे महति विभवे निष्प्रत्यूहा मनोरथपद्धतिः ॥ ४६ ॥

व्यवसायः— देव! अहमप्येवमवगच्छामि ।

तृणक्षोदं क्षेप्तुं प्रलयपवनो न प्रभवति क्षमस्तन्निर्दग्धुं यदनभिमतो कालदहनः ।
तदर्वाचस्सर्वानजहदवधिद्वन्द्वनियमान् विदन्नासौ तृप्यत्यथ च न विषादे निपतति ॥ ४७ ॥

अपि च, तुलायन्त्रोदन्तक्रमघटितनिम्नोन्नतिभृतौ गुणौ मूढक्रूरौ युगपदधरीकृत्य मुदितः ।
मुनिर्मुक्तिद्वारं मुरमथनधीसन्ततिसुधानिधिप्रादुर्भावं भजति पुरुषः सत्त्वमनघम् ॥ ४८ ॥

तदहं निष्पन्नकल्पमेवास्य समाधिमभिमन्ये । अस्य च,

स्वफलेन तुलारूढः समाधिर्मुक्तिसाधकः । न्यूनाधिकसमत्वेषु विकल्पायैव कल्पते ॥ ४९ ॥

राजा— सेनापते! अपावृतार्धमहमिह मुक्तिद्वारमभिमन्ये । अद्य पुनरत्यासन्नमनोरथैरस्माभिरवहितैरास्थेयम् ।

अविकलबहुमत्या सेवितोऽहं सुमत्या नियतिमनतिलङ्घ्यां निर्ममः सान्त्वयामि ।
त्वरयितुमिह देवीं त्वन्मते विष्णुभक्तिं गणयितुमपि सिद्धिं गच्छ सेनापते! त्वम् ॥ ५० ॥

व्यवसायः— यदादिशति देवः । [इति निष्क्रान्तः ।

राजा— (पुरस्तादवलोक्य) सुमतिनिकेतनमेतत् (स्वयंप्रभमासीदामि) स्वयमासीदति । (सहर्षबहुमानम्)

बलदर्शनमण्टपं श्रुतीनां बहुभिर्भावितवैभवं प्रमाणैः । अवधूतरजस्तमस्कमेतत्सुमतेस्सत्त्वमयं विभाति सौधम् ॥

(विलोक्य) कासाविह विशुद्धसुधासन्दोहसौम्यस्वभावा श्वेतद्वीपदेवतेव संदृश्यते । (किंचिदुपसृत्य) प्रत्यभिजानाम्येनाम् । परिणतिविशेषादसावन्येव भाति ।

इयमखिलपुमर्थप्रार्थनाकल्पवल्ली सितमतिभिरनन्यैः सेविता सिद्धवृन्दैः ।
द्युतिभिरविरलाभिर्द्योतयन्ती दिगन्तान् विशति सुमतिसौधं विष्णुभक्तिर्विशुद्धम् ॥ ५२ ॥

तदहमप्यत्र प्रविश्य यावत्पुरुषं कृतकृत्यं कृतार्थं च निर्धारयामि, तावदवहितः सहधर्मचारिण्या देव्या सुमत्या सह नैश्रेयसीं नियतिमास्थाय निवत्स्यामि । [इति सविमर्शं निष्क्रान्तः ।

इति श्रीकवितार्किकसिंहस्य सर्वतन्त्रस्वतन्त्रस्य श्रीमद्वेदान्ताचार्यस्य कृतिषु संकल्पसूर्योदयनाटके नवमोऽङ्कः ।

दशमोऽङ्कः

[ततः प्रविशति विष्णुभक्तिः ।]

विष्णुभक्तिः— (आलम्बनविशेषाधीनमात्मनो वैभवं निर्वर्ण्य)

अहं वैकुण्ठदास्यैकलास्यलीलाविनोदिनी । विश्वकिल्बिषसंहारविभ्रमारभटी नटी ॥ १ ॥

किं च, अम्बा मे पुरुषस्य बुद्धिरनवा तातस्स धर्मोत्तरः संतुष्टिस्सहजा क्षमा प्रियसखी सद्वृत्तिराज्ञाकरी ।
त्रिद्वैव स्त्वमसि विश्ववृजिनप्रध्वंसनं क्रीडितं साऽहं प्राणिमि विष्णुभक्तिरचला संतिष्ठते संसृतिः ॥

अपि च प्रत्यक्षितपरावरतत्त्वैर्महर्षिभिर्भगवतैव च गीतं परमार्थभूतमन्यमप्यर्थमनुकथयामि ।

निरुध्य तरसा मरुत्करणमण्डलीं कुण्डलीं विचिन्त्य विगणय्य वा धमनिधातुमर्मादिकम् ।
किमत्र निगमत्रयस्थितिमताऽपि वा लभ्यते मयि स्थितिरवस्थिता यदि किमुच्यते मुच्यते ॥३॥

यश्चासौ निवृत्तिधर्मकाष्ठारूपो नैश्रेयसो योग उच्यते, सोऽपि मदनु(रो)वेधादेव महतीं सिद्धिमापादयति । अद्य च,

मुमुक्षुत्वे सिद्धे मुषितमतिमोहस्य मुरभित्समाधिः संरोहन्नुपहरति सर्वाघविरतिम् ।
परस्तादास्थेयं यदिह विदुषाऽनिष्टजनुषा फलार्थं तत् किं वा फलमिति वितर्कः श्रमफलः ॥ ४ ॥

(विचिन्त्य) कीदृशी पुनरिदानीं किंकर्तव्यता? इयं तावत्,

अघपरिणमितैरमित्रभेदैः करणकलेबरपुत्रदारकाद्यैः ।
ग्रहिल इह मयैव मोचनीयो मुरभिदनुग्रहलीलया मुमुक्षुः ॥ ५ ॥

अत्र चैतदभिनिष्पन्नम् ।

भवरोगैकभिषजा विवेकेन विपश्चिता । शमं दोषगणो नीतः शारीर इव मानसः ॥ ६ ॥

अयं च क्षेत्रज्ञ इदानीमपुनर्भवयोग्यामवस्थामारूढः । तथा हि,

कामादिकेष्वपगतेषु कथावशेषं संप्रत्यसौ शमदमादिगुणोपपन्नः ।
मैत्रीदयादिपरिकर्मविभूषितेन श्रद्धाधनेन मनसा लभते समाधिम् ॥ ७ ॥

अपि चास्य परश्शतप्रत्यूहशालिन्यपि पश्चिमयुगे परमपुरुषचरणयुगलपातिव्रतीप्रभावेन प्रथमयुग इव परम्परितवृद्धिरिव संदृश्यते समाधिसिद्धिः । तथा हि,

कलया विहितोदयः कयाचित् प्रतिपच्चन्द्र इवैष विश्ववन्द्यः ।
उपयाति दिनेदिने समृद्धिं पुरुषो विष्णुपदाश्रितः सितात्मा ॥ ८ ॥

स्वतस्सिद्धस्वच्छस्थिरमधुरचिन्तासुरसरित्प्रवाहोपश्लिष्टात्प्रणिधिमुखभागादवतरन् ।
चिदानन्दोदन्वत्यनघगुणरत्नौघभरिते निमज्जत्यन्यस्मिन्नयमपुनरुन्मज्जनमिह ॥ ९ ॥

संप्रत्येतस्य संभृतसमाधेरुत्तरपूर्वाघाश्लेषविनाशकरणाय विवेकव्यवसायादिभिरुपचि(कीर्ष)क्रंसे ।

(नेपथ्ये) लुलितभुवनपद्मां लुम्पतो वासतेयीमुदयशिखरिमध्यादुज्जिहानस्य भानोः ।
अपतमसि पदेऽस्मिन् वैष्णवे दृश्यमारादिह भवति पताकास्थानकं धाम पूर्वम् ॥ १० ॥

विष्णुभक्तिः— (कर्णं दत्त्वा) सुप्रभातं प्रख्यापयत्यसौ सुमतिपतेर्विवेकस्य वैतालिकः । अपि च निमित्तान्यपि नैश्रेयसीं सिद्धिं सूचयन्ति ।

त्रिभुवनमिदं शान्तक्षोभं समाधिरनाकुलः प्रसृमरसुधाधाराकारा प्रसीदति शेमुषी ।
स्फुरति च मुहुर्दृष्टिस्सव्या तदप्यपरिस्फुटं तदिह महतीं सिद्धिं मन्ये झटित्युपतस्थुषीम् ॥ ११ ॥

तदयमवसरस्समीहितसमर्थनस्य । ततश्च,

वैकुण्ठकृपया देव्या मदभीष्टे व्यवस्थितम् । प्राध्वं संकल्पमार्ताण्डं प्रवर्तयितुमुत्सहे ॥ १२ ॥

न च प्रभूतसंरम्भयाऽपि मया भगवत्कृपामनालम्ब्य प्रारिप्सितपरिसमाप्तिस्सुप्रापा । तथा हि,

शरणागतरक्षणैकदीक्षः समये तत्परिपन्थिनो निरुन्धन् ।
प्रभुरायतते परः कृपायां सचिवास्तस्य च सर्व एव देवाः ॥ १३ ॥

अतस्तामेव तावदुपतिष्ठे । अद्य च प्रत्यक्षितेव मे भाति पद्मापतेरनुकम्पा । (साञ्जलिबन्धम्)

त्वयि बहुमतिहीनः श्रीनिवासानुकम्पे जगति गतिमिहान्यां देवि संमन्यते यः ।
स खलु विबुधसिन्धौ सन्निकर्षे वहन्त्यां शमयति मृगतृष्णावीचिकाभिः पिपासाम् ॥ १४ ॥ अपि च,

त्वद्दृष्ट्या सकृदीक्षिता दिविषदः स्वे स्वे पदं भुञ्जते भोगानत्र च भूभुजामभिमतान् पुष्णासि तृष्णाधिकान् ।
किंचोदञ्चदनुग्रहाकृपणतामालक्ष्य वैलक्ष्यतो नैराश्यप्रमुखानि सौति भवती निर्वाणपर्वाण्यपि॥१५॥

अद्य पुनर्मातेव स्तनन्धयानामस्माकमभिरक्षणे पक्षपातिनी भवती ।

फलवितरणदक्षं पक्षपातानभिज्ञं प्रगुणमनुविधेयं प्राप्य पद्मासहायम् ।
महति गुणसमाजे मानपूर्वं दये त्वं प्रतिवदसि यथार्हं पाप्मनां मामकानाम् ॥ १६ ॥

(पुरस्तादवलोक्य; सहर्षम्) अयमसाविह विवेकमहाराजागारपूर्वभागे दनुजमथनदयानियुक्तो नृत्तोद्यत इवावतिष्ठते निखिलनिगमनैगमिकविद्यैकराशिर्विहङ्गराजः । प्रसीदति चासौ मे पन्नगरिपुः ।

आनेतुमात्मरभसेन समीहमानो रक्षोन्मुखं नतगृहेषु रमासहायम् ।
प्रायः प्रभोस्तदपृथक्स्थितिवृत्तिशक्तिं संकल्पमप्युपहरिष्यति तद्रथोऽसौ ॥ १७ ॥

तदेनमभिष्टौमि ।

नमः पन्नगनद्धाय वैकुण्ठवशवर्तिने । श्रुतिसिन्धु(रसो)सुधोत्पादमन्दराय गरुत्मते ॥ १८ ॥ अपि च,

क्षुण्णक्षोणीधराणि क्षुभितचतुरकूपारतिम्यद्रुरुन्ति त्रुट्यत्तारासराणि स्थपुटितविबुधस्थानकानि क्षिपेयुः ।
पातालब्रह्मसौधावधिविहितमुधावर्तनान्यसदार्तिं ब्रह्माण्डस्यान्तराले बृहति खगपतेरर्भकक्रीडितानि ॥१९

दण्डकेन चैनमण्डजनाथमनुनाथेय ।

गरुडमखिलवेदनीडाधिरूढं द्विषत्पीडनोत्कण्ठिताकुण्ठवैकुण्ठपीठीकृतस्कन्धमीडे स्वनीडागतिप्रीतरुद्रासुकीर्तिस्तना-भोगगाढोपगूढस्फुरत्कण्टकव्रातवेधव्यथावेपमानद्विजिह्वाधिपाकल्पविष्फार्यमाणस्फटावाटिकारत्नरोचिश्छटाराजिनीराजितं कान्तिकल्लोलिनीराजितम् ।

जय गरुड सुपर्ण दर्वीकराहार देवाधिपाहारहारिन् दिवौकस्पतिक्षिप्तदम्भोलिधाराकिणाकल्प कल्पान्तवातूलकल्पोदयानल्पवीरायितोद्यच्चमत्कारदैत्यारिजैत्रध्वजारोहनिर्धारितोत्कर्ष संकर्षणात्मन् गरुत्मन् मरुत्पञ्चकाधीश सत्यादिमूर्ते न कश्चित्समस्ते नमस्ते पुनस्ते नमः ।

नम इदमजहत्सपर्याय पर्यायनिर्यातपक्षानिलास्फालनोद्वेलपाथोधिवीचीचपेटाहतागाधपातालभाङ्कारसंक्रुद्धनागेन्द्रपीडासृणीभावभास्वन्नखश्रेणये चण्डतुण्डाय नृत्यद्भुजङ्गभ्रुवे वज्रिणे दंष्ट्रया तुभ्यमध्यात्मविद्या विधेया विधेया भवद्दास्यमापादयेथा दयेथाश्च मे ।

मनुरनुगतपक्षिवक्त्रस्फुरत्तारकश्चित्रभानुप्रियाशेखरस्तावकस्त्वायतामायतान्नस्त्रिवर्गापवर्गप्रसूतिः परव्योमधामन् वलद्वेषिदर्पज्वलद्वालखिल्यप्रतिज्ञावतीर्ण स्थिरां तत्त्वबुद्धिं परां भक्तिधेनुं जगन्मूलकन्दे मुकुन्दे महानन्ददोग्ध्रीं दधीथा मुधाकामहीनामहीनान्तक ॥

इदं च श्रुतमनुचिन्तयामि ।

व्यक्तौ सन्नाहसंकल्पौ विश्वगोप्तुरिमौ हरेः । प्रथितावागमग्रामे पक्षीश्वरसुदर्शनौ ॥ २० ॥

(सर्वतोऽवलोक्य) अहो नु खलु विष्वक्प्रकाशा दिशो विदिशश्च । तदासीदतीव दयावल्लभस्य देवस्य संकल्पः ।

[ततः प्रविशति संकल्पः ।]

संकल्पः— (आत्मानं निर्वर्ण्य)

यस्मिन्विस्मयनीयभूमनि मनागुन्मीलितेनैकधा सिध्यन्त्यस्य सितासितस्य जगतः स्वर्गापवर्गादयः ।
ऐशस्सोऽहमवासरात्ययभवन्मायामहायामिनीसत्ताशेषसुषुप्तबोधनपटुः संकल्पसूर्योदयः ॥ २१ ॥

आदिष्टस्सोऽहमनघपरविद्याप्रसादितया प्रदित्सितपारितोषिकया सकलगुणसेव्यया देव्या भगवदनुकम्पया । यथा मदधीनवृत्तिना मोहादिविजयिना विवेकेन जनितभूमा विनिष्पन्नसमाधिः पुरुषः त्वयैव मोचनीय इति । अहं तु सर्वदा निखिलजगदम्बायास्तदनुकम्पायाः प्रियमाचरामि । न च (मया साधुपरित्राणे तद्विरुद्धनिरसने) तदनुरोधिपरित्राणे तद्विरोधिनिरसने च दुष्करं किंचित् । अहं हि,

अचरन्मधुकैटभान्पयोधीन् अहिरण्याक्षहिरण्यविप्लुतां द्याम् ।
अदशाननकुम्भकर्णघोषां पुनरुर्वीमपि विक्रमैरकार्षम् ॥ २२ ॥

आस्तामेतत् । अद्य तु,

अनिदंप्रथमां निद्रां विनिवर्त्य क्षणादहम् । अनिदंपश्चिमां पुंसो जनयिष्यामि जागराम् ॥ २३ ॥

तदर्थमपि तावदिदमिदानीमाददीय । यदुत,

मयि विनिहितभारं मध्यमे वृत्तिभेदे स्थिरमनसमुपायापायरथ्यानिवृत्तम् ।
मुरमथनसमीक्षाशेखरेण स्वभूम्ना मुषितनिखिलदोषं मोचयिष्यामि जीवम् ॥ २४ ॥

(परिक्रम्य) क्व पुनरिदानीं मत्समर्थनीयसाध्यसाकाङ्क्षा महाभागा निखिलपापनिराकरिष्णुः विष्णुभक्तिः, यदीय-

नार्थोऽयमस्माकमारम्भः । (पुरस्तादवलोक्य) इयं सा,

नियतपुलकिताङ्गी निर्भरानन्दबाष्पा गलितनिखिलसङ्गा गद्गदस्तोत्रगीतिः ।

अमृतलहरिवर्णा हर्षनृत्तोपपन्ना विगतनरकभीतिर्विष्णुभक्तिर्विभाति ॥ २५ ॥

अपि च, **नियताक्षहयं सैषा स्फुरत्प्रशमपत्तिकम् । मनोरथमधिष्ठाय विष्णुभक्तिरिह स्थिता ॥ २६ ॥**

विष्णुभक्तिः— (सहर्षसाध्वसम्) देव ! इयमहमस्मि । (इति गद्गदस्वरा दूरतः साष्टाङ्गं प्रणमति ।)

संकल्पः— (सत्वरादरोदात्तगतिरुपसृत्य सहस्तालम्बमुत्थापयति ।)

विष्णुभक्तिः— देव ! नन्तव्योऽसि मया त्वं नाथसंकल्पः । (इति पुनः पुनः प्रणमति)

संकल्पः— भद्रे ! अलमेतावता । महायोगेश्वरि ! महाप्रभावा खल्वसि । तदिह नामयति भवती मामप्यनेन नमसा ।

विष्णुभक्तिः— देव ! धन्येयं खल्विदानीमहमस्मि । याऽहमिह निरङ्कुशैश्वर्यशालिना भवतैवं संभाव्ये ।

संकल्पः— भद्रे ! परावरनिखिलतत्त्वान्तरात्मना भगवताऽपि संभावनीयां त्वामहं संभावयामीति किमत्र चित्रमवगच्छसि ? यदीदृशी भवती,

शमधननिधिस्संविद्वल्लीसमग्रफलोदयः श्रु(ति)तपरिणतिश्शुद्धिस्थेमा सुखप्रतिभूरसि ।

भवभयतमःप्रातस्सन्ध्यापराबरदीपिका भगवति हरौ भक्तिर्दिव्या परिष्कृतिरात्मनः ॥ २७ ॥

अपि च, **जनन्या सर्वलोकानां विष्णुवल्लभया तया । कृपया कल्पितस्सोऽहं त्वद्भ्रूविभ्रमकिंकरः ॥ २८ ॥**
तदादिशतु भवती माममिमतसाधनाय ।

विष्णुभक्तिः— अहो देव ! पारतन्त्र्यपरिग्रहोऽपि स्वातन्त्र्यकाष्ठैव भवतः । तदहमिदानीं भवतैव भावनीयं प्रहर्षपरवशा प्रत्यभिज्ञापयामि । अद्य हि,

प्रकृतः क्रियया धिया च योगः परमैकान्त्यपरिष्कृतस्य पुंसः ।

निधिदर्शनवन्निरूढहर्षं प्रणिधत्ते विशदं परप्रकाशम् ॥ २९ ॥

अयं तावदिदानीमान्तरस्य योगस्य परिपाकः । बाह्यस्य चैतादृशीं दशामनुभवति पुरुषः ।

सिद्धे महति पाण्डित्ये सनिर्वेदश्चतुर्विधे । प्रणवद्विचतुष्काद्यैः प्रशान्तैरेव मोदते ॥ ३० ॥

संकल्पः— अहो ! वैभवमकम्पनीयभगवदनुकम्पासंभृतमहिम्नो विवेकस्य । यदयमिह कर्मशृङ्खलैर्निगलितः करणकलेवरकारागृहे निरुद्धगतिरन्तर्लुठन्नपि निर्मोचितमोहमहाग्रहो निवृत्तिधर्मकाष्ठां प्रापितः । अथवा भवत्या एवायं प्रभावः

विष्णुभक्तिः— देव ! विश्ववेदिना भवता विवेके मयि च किमिति वैभवमारोप्यते ? पश्यतु भवानेतत्,

स्वमायाशैलूषीविहरणपरिश्रान्ततनुभृत्परित्राणोद्योगप्रवणकरुणावेशविवशः ।

प्रतिक्षेप्तुं तापान् प्रभुरयमपर्यन्तमहिमा हिमानीमानीय स्वपदनतिमेनः प्रणुदति ॥ ३१ ॥

ततश्च, **उपायः स्वप्राप्तेरुपनिषदधीतः स भगवान् प्रसत्त्यै तस्योक्तो प्रपदननिदिध्यासनगती ।**

तदारोहः पुंसस्सुकृतपरिपाकेन महता निदानं तत्रापि स्वयमखिलनिर्माणनिपुणः ॥ ३२ ॥

अपिच, ग्रस्ते पित्तेन चित्ते गलकुहरमुखे संनिरुद्धे कफेन व्याप्ते वातेन गात्रे विलपति लपने कान्दिशीके हृषीके।
जङ्गाले जीवितांशे जिगमिषति बले जन्तुमुद्भ्रान्तबन्धुं कस्त्रातुं चक्रहस्तादपर इह दयादत्तदृष्टिः क्षमेत॥

संवेद्मि च भगवद्दृष्टस्य सर्वविद्भिरपि दुरूहां सांपरायिकीं संपदम् । यथा,

कालोपयातकमलापतिदृष्टिपाताद्दूरापनीतदुरितादिपरिप्लवोऽसौ ।
सुप्तोऽपि जागरमुपैत्यपुनर्निमेषं स्वान्तेन निष्प्रतिघमुक्तिमनोरथेन ॥ ३४ ॥

अत्यद्भुतप्रेक्षणीयमिदं त्वदनुग्रहसुधासारचातकव्रतिनः पुरुषस्येदानीमवस्थानम् । अयं हि,

कलत्रसुतसोदरप्रभृतिकल्पनाबर्बरैरशक्यविनिवर्तनैरहितशृङ्खलैर्यन्त्रितः ।
निसर्गसुहृदि प्रभौ निहितगुप्तिभारः पुमानुपस्थितमुपस्थितं हितमशेषमुद्वीक्षते ॥ ३५ ॥

अतः परं तु भवत्रि(दिष्ट)ष्टमेव भव्यमवधारयामि ।

संकल्पः— यदिह भवत्या प्रख्याप्यते, प्रत्यक्षयामि तावदेतदखिलम् ।

दुरितजलधिद्वीपप्राये सुखे विगतस्पृहा पुरुषविषये यत्त्वं ब्रूषे पुरस्कृतगौरवम् ।
हिततमतया दुर्लङ्घेऽस्मिन् क्रियापरमुत्तरं तदपि किमपि प्रत्युक्तं नः प्रतीक्षणमर्हति ॥ ३६ ॥

यद्यसावनादिभवरसभोगवासनापाशपरवशः पुरुषः सत्यलोकप्रभृतिषु संसारमरुकान्तारपथिकपानीयशालासु विश्रममभिकाङ्क्षेत्, तदा कथमहमेनमस्थाने सपदि मोक्षयेयम् ।

विष्णुभक्तिः— (कर्णौ पिधाय करकमले धून्वाना) मा मैवमाशङ्कनीयं मदेकसाक्षिकमनोरथे महात्मनि पुरुषे भूतभाविसमस्तवस्तुसाक्षात्कारिणा भवता । इदं च विज्ञापयामि ।

अपि पद्मयोनिरवशो भजते मधुकैटभादिजनिता विपदः ।
इति दृष्टदोषनिवहः पुरुषो न वहेत नाकनरकेषु रतिम् ॥ ३७ ॥

(अपि च,) अमृतस्यन्दिनं कंचित्कृष्णमेघं द्विजः स्मरन् । उदन्यया न वेशन्तमुदन्वन्तं च वीक्षते ॥३८॥

तदसौ झटिति निस्त्रुटितनिगलयुगलः त्वया विधातव्यः । अहं त्विदानीमभिनिर्वर्तिताभिगमनादिनियतिरहिंसादिमयीमष्टपुष्पीमुपादाय त्वत्प्रभावनष्टाश्लिष्टपूर्वोत्तरपुण्यपापराशिमनन्ययाजिनमनन्यध्यायिनं च पुरुषमासन्नमुक्तिलाभव्यवसायजनितनिरवधिकप्रमोदमनुमोदितुं त्वदेकान्तिना विवेकेन सह त्वरितमागमिष्यामि । [इति निष्क्रान्ता ।

संकल्पः— (परितोऽवलोक्य) अयमसावनवधिकस्वमाहात्म्यगोपनप्रदर्शितबालभावः प्रशान्तमधुरगम्भीराकृतिः परब्रह्मसमाधिप्रारम्भभावितममन्दमानन्दमनुभवन् पुलकितनिखिलगात्रविडम्बितकदम्बगोलकमलनालः पुण्यतमदर्शनः पुरुषः । अहो महदिदमाश्चर्यम् ।

शृङ्गारवीरकरुणाद्भुतहास्यभीतिबीभत्सरौद्रविषयानतिवर्तमानः ।
तत्त्वावलोकनविभावसमेधितात्मा शान्तो रसः स्फुरति मूर्त इवैष धन्यः ॥ ३९ ॥

अपि च, अङ्गान्यस्य मुहुर्मुहुः पुलकितान्यन्तर्मुखं मानसं चिन्ता च द्रुतशर्करप्रतिनिधिश्शीताश्रुणी लोचने।
मायासारथिगीतयोपनिषदा दृष्टक्रमं द्रागसौ मन्ये याति मनोरथेन पुरुषो वैकुण्ठघण्टापथम् ॥४०

तमेतं सर्वधर्मक्षेत्रगिरिनगरतीर्थाश्रमारण्यसारसमाहारमिवैकत्र संभृतमस्मदागमनप्रतीक्षमकालक्षेपेणोपसर्पामि। अथवा अन्तर्हितः क्षणमस्याभिप्रायमवधारयामि।

[ततः प्रविशति श्रद्धादत्तहस्तः प्रशान्तमधुरवेषः पुरुषः ।]

पुरुषः — (स्वावस्थां परामृश्य सनिर्वेदम्) हन्त! निरन्तरदुरन्तदुरितकान्तारजाङ्घिकस्य मम दुःसहदुःखजालजटिला जन्मसन्ततिरनन्ताऽतिक्रान्ता। अतः परमपि पूर्वावस्थानिर्विशेषपुनर्भवपरम्पराहेतुभिरपरिमितैः कर्मसंचयैराक्रान्तोऽहमवसरप्रतीक्षया भगवदनुकम्पया कथंचिन्निवृत्तिधर्मे निवेशितः प्रबलतमविवेकवैभवप्रतिक्षिप्तमोहपक्षोऽपि परप्राप्तिविरहादवसीदामि। (दीर्घं निश्वस्य)

चिरपरिचितदेहाद्यर्थचिन्तानुवृत्त्या नियतिमनुसरन्त्या नित्यडोलायितात्मा।
अयमहमिह मन्दद्योतखद्योतकल्पः कतिकति दिवसानि क्षीणशक्तिः क्षिपेयम् ॥ ४१ ॥

अपि च, न मुक्तो न च बद्धोऽहं यथा पश्चाद्यथा पुरा। क्रमशः किं करिष्यामि न करिष्यामि वा स्वयम्॥

अस्ति वा कश्चिदनिदंप्रथमनिरवधिककारुण्यराशिरभङ्गुरस्वातन्त्र्यः पथ्यप्रवृत्तावपथ्यपरिहारे च प्रभुरेकः प्रमाणम्। तदाहितमतिस्तदेकाधीनप्रवृत्तिश्चाहं प्रतिबुद्धोऽस्मि। (विचिन्त्य मुहूर्तमिव स्थित्वा)

अमतिविहितैरंहस्तोमैर्झटित्यहमुज्झितश्शमितविपथैस्सत्त्वोदग्रैश्शमादिभिराश्रितः।
परमपुरुषध्यानस्तोत्रप्रणाममुखैर्मखैः परिहृतमुधाकालक्षेपः फलोदयमाद्रिये ॥ ४३ ॥

श्रद्धा— भट्ट! अण्णाअपरमत्था इत्थिआवि किं वि विण्णवेमि पहरिस जोग्गेवि समए किं पुणो अप्पा अवमाणिज्जइ। णं अच्चासण्णा खु तुम्हाणं मोक्खसिद्धी। [भर्तः! अज्ञातपरमार्था स्त्र्यपि किमपि विज्ञापयामि। प्रहर्षयोग्येऽपि समये किं पुनरात्माऽवमन्यते। नन्वत्यासन्ना खलु युष्माकं मोक्षसिद्धिः।]

पुरुषः— भद्रे! भविष्यत्यपि परमपुरुषार्थे दृष्टिं प्रतिरुणद्धि मे दुर्वाराऽसौ दोषानुवृत्तिः। तथा हि,

सकृदपि विनतानां सर्वदे सर्वदेहिन्युपनिषदभिधेये भागधेये विधेये।
विरमति न कदाचिन्मोहतो हा हतोऽहं विषमविषयचिन्तामेदुरा मे दुराशा ॥ ४४ ॥

श्रद्धा— भट्ट! बालिसबुद्धि अहं किं वो पडिभणामि। तह वि तरळसहावाए मए भणिज्जइ। चिरगअं वि उत्तन्तं दाणिं वि चिंताहिं आअड्ढिऊण भट्टिणा अप्पा विळपज्जइ। [भर्तः! बालिशबुद्धिरहं किं वः प्रतिभणामि। तथाऽपि तरलस्वभावया मया भण्यते। चिरगतमपि वृत्तान्तमिदानीमपि चिन्ताभिराकृष्य भर्ता आत्मा विलप्यते।]

पुरुषः— अयि सूनृतवादिनि श्रद्धे! कीदृशः पुनरनागतः प्रारब्धकर्मफलप्रवाहः भविष्यतीति नित्यं बिभेति मे चेतः। अथ वा किमनया निरर्थकचिन्तया? अच्छिद्रपरभजनयोगिना तु मया नित्यमवहितेन वर्तितव्यम्। तत्र च,

मृत्युरद्येति विदुषा यत्कर्तव्यं हितैषिणा। तदेव नित्यं कर्तव्यमनिर्धारितमृत्युना ॥ ४५ ॥

श्रद्धा— एव्वं वि पडिऊळचिंता भट्टिणा ण काअव्वा। अज्ज वा परं वा मोक्खो होहित्ति विस्सद्धहिअएण होदव्वं। [एवमपि प्रतिकूलचिन्ता भर्त्रा न कर्तव्या । अद्य वा परं वा मोक्षो भविष्यतीति विस्रब्धहृदयेन भवितव्यम् ।]

पुरुषः— भद्रे! साधु भवत्या संस्मारितोऽस्मि। यत्तदाम्नातं "इति यस्य स्याद्द्धा न विचिकित्सास्ति" इति। तद्भवती मद्विमोक्षणैकतानमनसो विष्णुभक्त्यास्सकाशं गत्वा ममेदृशीमवस्थामावेदय ।

श्रद्धा— जं भट्टा आणवेइ । [यद्भर्ता आज्ञापयति ।] [इति निष्क्रान्ता ।

पुरुषः— (विचिन्त्य साभिलाषमिव स्थित्वा) नाद्यापि तावत् ,

पितृपथघटीयन्त्रारोहावरोहपरिभ्रमैर्निरयपदवीयातायातक्रमैश्च निरन्तरैः ।

अधिगतपरिश्रान्तीनाञ्जाधरैरतिवाह्य नस्सुखयति निजच्छायादायी स्वयं हरिचन्दनः ॥ ४६ ॥

संकल्पः— (सहर्षम्) अवधारितस्वभावोऽयमसत्स्वामिसंमतोऽनन्यभक्तः ।

मिथ्यादृष्टिमुखैर्विवेकमुषितैरस्पृष्टधीः कश्मलैरुत्तीर्णः प्रतिबुद्धदोषचिदचिद्भोगस्पृहाकर्दमात् ।

निध्यानस्थिरदर्पणप्रतिफलं निःश्रेयसश्रीरसावद्य प्रत्यवपत्तुमिच्छति भवाकूपारपारस्थलीम् ॥ ४७ ॥

अपि च, **प्रगुणवृत्तिरपथ्यपराङ्मुखः कृपणचित्तहरैर्व्यसनग्रहैः ।**

अयमपत्रपते निरुपप्लवः परगतैरपि दृष्टपरावरः ॥ ४८ ॥

अहह ! कति कति जगति न सन्ति कर्मिणो योगिनस्तपस्विनश्च । न तेषु कस्यचिदेतादृशस्स्वभावः ।

कम्पन्ते यमकिंकराः स्वयमसौ कालश्च सर्वंकषः शङ्कन्ते किल निर्जरा निजपदावष्टम्भनं पाक्षिकम् ।

रक्षोदानवयक्षगुह्यकमुखा धावन्त्यतो दूरतः पद्मावल्लभपादपद्मयुगलप्रत्यर्पितस्वात्मनः ॥ ४९ ॥

यत्राप्यसौ सुकृतिभिर्विदितानुभावैरभ्यर्चितो जनपदे निवसत्यनन्यः ।

सिद्धाश्रमप्रतिनिधाविह सर्व एते निर्व्याधयश्च विचरन्ति निराधयश्च ॥ ५० ॥

अहो नु खल्वमुष्य परमपुरुषप्रीतितोऽपि तद्भक्तप्रीतिरतिशेते । इत्थं किलास्य नियतमालापः ।

नाथे नस्तृणमन्यदन्यदपि वा तन्नाभिनालीकिनीनालीकस्पृहणीयसौरभमुचा वाचा न याचामहे ।

शुद्धानां तु लभेमहि स्थिरधियां शुद्धान्तसिद्धान्तिनां मुक्तैश्वर्यदिनप्रभातसमयासंत्तिं प्रसत्तिं मुहुः॥

तदेनमतिगाढसमाधिसंश्लेषादमृतजलधिनिहितमकरन्दबिन्दुवदविभक्तमिव भगवताऽवस्थितमनन्ययोगिनम(हं)नुमन्यमानः स्वयमपि धन्यो भवितुमिच्छामि । (सहर्षबहुमानमुपसृत्य) महात्मन्! आश्चर्योऽसि, धन्योऽसि, परमपुरुषदास्यप्रियोऽसि ।

पुरुषः— (सहर्षसंभ्रमसाध्वसमुत्थाय तत्प्रभावपरवशः प्रणिपत्य प्राञ्जलिस्तिष्ठन्) भगवन्!

अनवधिकवैभवं त्वामवधारयितुं न पारयति चेतः । आद्यस्स एव भगवानथ वा तस्य त्वमन्तरङ्गतमः ॥

संकल्पः— महाभाग! अहं किल परमपुरुषसंकल्पः । परमैकान्तिपरिषदग्रगण्यमनन्तसुकृतदुष्कृतनिगलयुगलविगलनपूर्विकया परमपदपर्यङ्कपरिष्कारकपरब्रह्मसेवापर्यन्तया भक्तिपरिपाकसंपदा सङ्घटयितुं तदेकवल्लभया कृपण-

जनविषयकृतपक्षपातया कृपया नियुक्तश्चिरप्रार्थितदर्शनं भवन्तमुपगच्छामि । तदिह निकटवर्तिन्यां निःश्रेयससम्पदि निर्विशङ्केन भवता भवितव्यम् । अद्य च,

कच्चित्क्षिप्तरजस्तमस्कमधुना सत्त्वं समुज्जृम्भते कच्चिन्मोचितविप्लवश्च करणग्रामो वशे तिष्ठति ।

कच्चित्संघटते समाधिरनघः कच्चित्प्रसन्नं मनः किं वा कैटभकण्टकस्य कृपया जुष्टस्य ते दुर्घटम् ॥

पुरुषः— (सहर्षगद्गदम्) अहो नु खलु धन्योऽयमनन्यशरणो जनः । यदेनमनिदंप्रथमसम्पदा भगवदनुकम्पया प्रचोदितस्तत्रभवान् प्रसीदन् प्रेक्षते । कश्च त्वदीक्षितः समीहितसिद्धौ संदिग्धे । निर्धारितश्च निगमान्तनिरूढ-बुद्धिभिस्त्वदनुभावः ।

यस्याज्ञा विबुधेशमौलिवलभीवास्तव्यपारावती यद्भ्रूविभ्रमकिंकरी विधिशिवस्वस्थानसुस्थासिका ।

ब्रह्मस्तम्बधुरंधरेण मुरभित्संकल्पभूम्ना त्वया कस्मिन् किं नु न जाघटीति न च किं कस्मिन्न जाघट्यते ॥

संकल्पः— (स्वगतम्) प्रष्टव्यः पुनरसौ विशेषतः सांयमिकीं सिद्धिम् । (प्रकाशम्) भद्र ! कीदृशी भवत इदानीं कृपणजनदवीयसी कृतमुखसंमुखी समाधिसंपत्तिः ।

पुरुषः— देव ! प्रस्पष्टमनुभूयमानाऽप्यसौ विशेषतो निर्देष्टुं न शक्यते । तथाऽपि किंचिदावेदयामि ।

निरूढनिगमत्रये निखिललोकचिन्तामणौ प्रसक्तिमधिजग्मुषि प्रणिधानभावास्पदे ।

रतिं भजति भावनालयमिवोपयाति द्रुतं रमावसुमतीसहाचरितधर्मणि ब्रह्मणि ॥ ५५ ॥

संकल्पः— (सहर्षम्) महात्मन् ! अनन्यलभ्या तवेयमवस्था विस्मयावेशविह्वलं विदधाति मामकं मानसम् । इयं हि

निवृत्तिरसवासनानिरवशेषितोपप्लवा परप्रणिधिपद्धतौ धृतिमुपेयुषी शेमुषी ।

द्रुतप्रवरशर्कराभरितदुग्धधाराकृतिप्रतिक्षणविकल्पनाकलहलङ्घिनी वर्तते ॥ ५६ ॥

अपि च, **कवित्वमदकश्मलं कथकदर्पतिग्मज्वरं विकत्थनमिलद्बहुप्रलपनाभिमानग्रहम् ।**

परप्रतिपदार्पणप्रथनयातनां च स्वयं निवर्त्य निरवग्रहान्निभृतवृत्तिमातिष्ठसि ॥ ५७ ॥

पुरुषः— देव ! भवत्प्रसादसंभवेयं पराङ्मुखस्वभावस्य मे प्रत्यङ्मुखी बुद्धिवृत्तिः । अचिन्त्यप्रभावश्च भवानागमेषु जोघुष्यते ।

क्रियाशक्तिं केचिदनुजमथनीं हेतिमपरे मनस्तत्त्वं चान्ये मधुविजयिनस्त्वामभिदधुः ।

तमेवैके तत्तत्पदविषयजुष्टं तदिह नः सदोत्तुङ्गः प्रादुर्भवसि भवसिन्धुप्रमथनः ॥ ५८ ॥

संकल्पः— भद्र ! अप्रत्यूहस्त्वयि भगवत इदानीमनघः प्रसादः । अहमपि तदनुप्लवः । ततश्च,

निरपायमुख्यरागं निजपक्षनिविष्टनित्यहरितत्त्वम् । गुणपञ्जरस्थितं त्वां शुकमिव मोक्ष्यामि दिव्यगतियोग्यम्

शृणु चेदानीमागामिनीमनन्यलभ्यामपवर्गसिद्धिम् ।

निर्णिक्तत्रिगुणाञ्जनस्य सगुणब्रह्मोपसम्पत्तितः प्रादुर्भूतगुणाष्टकस्य परमं साधर्म्यमभ्येयुषः ।

पारार्थ्यविभागलक्षणपरित्यागप्रसङ्गोज्झिता शेषादेरिव शेषवृत्तिरपि ते सत्तावधिस्स्येत्स्यति ॥ ६० ॥

अपि च, सुहृदस्तत्राददीरन् सुकृतफलं यत्त्वया परित्यक्तम् । दुष्कृतफलं द्विषन्तः प्रारब्धान्ते परं पदं विशतः॥

पुरुषः— देव! भवत्प्रसादलभ्यां भाविनीमवस्थां प्रतिबुध्य निरूढहर्षा मुक्तकलिर्नृत्यतीव मे बुद्धिः। अपुनर्भवस्तु भविष्यति न वेति संदिहानो भृशं दूये। तदिह कथं कल्पितोऽहमिति,

वितमसि पदे लक्ष्मीकान्तं विचित्रविभूतिकं सचिवगमितः संपद्याविर्भवत्सहजाकृतिः।

स्फुटतदपृथक्सिद्धिः सिद्ध्यद्गुणाष्टकतत्फलो भजति परमं साम्यं भोगे निवृत्तिकथोज्झितम् ॥

ततश्च यद्यहमभिज्ञातुमर्हामि तदाज्ञापयितुमभिवाञ्छामि।

संकल्पः— भद्र! (कथं) किं नु भवते प्रदित्सितस्वाराज्याय सिद्धं न संवेद्यते।

अवतारहस्यतत्त्ववेदी विबुधग्रामटिकासु वीतरागः।

अपुनर्भवने न निर्व्यपायं प्रतिगन्ताऽसि परं पदं त्रिधाम्नः॥ ६३ ॥

श्रद्धत्स्व चैनमपि सत्यवाचो मे सशपथं व्याहारम्।

स्वसेवासार्वभौमत्वं भवते परमात्मना। विवेकस्य च वीरस्य यौवराज्यं प्रदित्सितम् ॥ ६४ ॥

अपि च, **मुक्तस्त्वं सकृदेव सांप्रतमितः प्रागुत्तरैः कर्मभिः प्रत्यक्षाल्परसं परित्यज न वा प्रारब्धभोगं प्रियम्।**

अस्माभिः पुनरादिपूरुषदयादेवीकृतप्रेक्षणैः त्वद्वृत्तान्तसतत्त्वविज्ञपनतस्सिद्धोत्सवा सेव्यते ॥ ६५ ॥

तदामन्त्रयामि भवन्तम्। (इति द्वित्रिपदमतिक्रम्य) विद्यासन्तत्यविच्छेदाय जगति विख्यापयामि किंचित्।

भगवति नियतात्मा भागधेये श्रुतीनां पुरुष इह महात्मा वर्तते भूतधात्र्याम्।

तदयमवदधानैः सर्वमन्तेवसद्भिः पृथुमतिभिरभीष्टं पृच्छ्यतां विश्वदर्शी ॥ ६६ ॥

[इति पुरुषं परिवृत्य पश्यन्निष्क्रान्तः।

पुरुषः— (सहर्षम्) प्रत्यक्षितप्रभावा मयीदानीं विश्रुतपूर्वा विश्वकर्तुरघटितघटनाशक्तिः। यदहमनन्तापराधसंततोऽप्यपवर्गहेतुना प्रसादेन परिगृहीतोऽस्मि। किं च,

यदिह पुरा पुराणपुरुषेण बहिष्करणात् प्रमितविरुद्धवृत्तिविषमं प्रचचार बहिः।

तदिदमहो तमेकमनुभूय रसातिशयात् स्वपिति मनो मदीयमवलिम्पति मुह्यति वा ॥ ६७ ॥

अपरमपि विचित्रमेतदनुभवामि।

अन्येषामजहत्त्रिवर्गमनसामायुःक्षयत्रासदैरप्रत्यूहगतिक्रमैरवितथव्यापारधन्यस्य मे।

भ्रश्यद्भिर्दिवसैः प्रवृद्धवृजिनाकूपारपारीभवन् प्रत्यासीदति मुक्तिवासर इति प्रीतिः प्रतिष्ठाप्यते ॥ ६८ ॥

इदमपि महत्तरं प्रीतिकारणम्। यदेतत्,

दहरकुहरे देवस्तिष्ठन्निपद्वरदीर्घिकानिपतितनिजापत्यादित्सावतीर्णपितृक्रमात्।

धमनिमिह नस्तस्मिन् काले स एव शताधिकामकृतकपुरप्रस्थानार्थं प्रवेशयति प्रभुः ॥ ६९ ॥

अधिगतं च महदिदानीमस्माकमैश्वर्यम्।

प्रत्यूहानवधीद्विवेकसुभटो युद्धेषु बद्धेषुधिस्तद्धर्म्नैव हता धियस्तरलता संभूय सा भूयसा ।
प्रत्यक्षागमयुक्तिभिः प्रणिहितत्रित्वेषु तत्त्वेष्वमी लक्ष्यालक्ष्यगुणेषु लब्धधिषणोत्सेधास्समेधामहे ॥

अपि च, निरन्तरमन्तरात्मानुभवरसमीश्वराज्ञानुवर्तनप्रीतिं च यावज्जीवमनुपालयतो मे नित्यसंनिहितैव नैश्रेयसी सिद्धिः । तदेतदखिलं यन्मुखेन मया समधिगतं तमसहायवीरं विवेकं विचित्रमहिमशालिनीं विष्णुभक्तिं चामोघवाञ्छितः संद्रष्टुमिच्छामि । अत्र चैतौ तुलसीवननिवासिनीं द्वादशीमुपसेवमानौ नूनमुपस्थास्येते । यावदिमावुपसर्पामि,

[ततः प्रविशतिविवेकः सुमतिर्विष्णुभक्तिश्च ।]

विष्णुभक्तिः— महाराज ! दिष्ट्या त्वया जिताश्शत्रवः । पुरुषश्चाशेषविकृतिप्रसूत्या प्रकृत्याऽनिदंप्रथमंभ्रम्यमाणगर्भजन्मजरामरणादिचक्रयन्त्रमारोप्य निपीड्यमानो निवृत्तिधर्मप्रभृतिनिःश्रेणिकाक्रमेण निःश्रेयसप्रासादसमारोहणाय नियोजितः । अहो नु खलु भवन्तमनवधिकवैभवमवधारयामि ।

महासत्त्वोदारस्थिरमधुरगम्भीरहृदयः कृपोत्साहोत्तुङ्गः कृतविदभिगम्यः प्रणयिनाम् ।
श्रुतप्रज्ञामेधास्मृतिजलधिरक्षुद्रचरितः त्वमेकः सर्वासामनघफणितीनामभिमतः ॥ ७१ ॥ अपि च,

धीरोदात्तानुकूलोत्तमगुणमहिमानायकेष्वग्रणीस्त्वं स्वाधीना त्वत्सनाथा सुमतिरभिमता धर्मपत्नी तवासौ ।
स्वायत्ता चाद्य सिद्धिस्समजनि भवतस्स्वामिनिःश्रेयसार्था रामस्त्वं च त्रिलोक्यां रणविहृतिमुखैरप्रधृष्यानुभावौ

राजा— महाप्रभावे ! सर्वमिदं त्वत्प्रसादप्रसूतमेव । "भक्त्या त्वनन्यया" इति भगवतैव च गीयते । (विचिन्त्य) अद्यापि न प्रकृत्या पुरुषः परित्यक्तः, नापि चासौ ।

ज्वलनदिवसज्योत्स्नापक्षोत्तरायणवत्सरान् पवनतपनप्रालेयांशून् क्रमादचिरद्युतिम् ।
जलधरपतिं देवाधीशं प्रजापतिमागतस्तरति विरजां दूरे वाचस्ततः परमद्भुतम् ॥ ७३ ॥

अयं हि, मलिनिमदशामातन्वानैर्मलीमसवस्तुभिर्मणिरिव महानन्तज्योतिर्निरुद्धनिजप्रभः ।
शुभतररुचिप्रत्यासेधस्वकर्मफलच्छलाज्जडपरिषदि न्यस्तो दैव्या न दीव्यति मायया ॥ ७४ ॥

सुमतिः— अय्यउत्त ! अविच्छिण्णप्पवुत्तकेवळपरसंतवणकेळिसाळिणीए माआए किं फळं ळद्धं ळहिज्जइ वा ?
[आर्यपुत्र ! अविच्छिन्नप्रवृत्तकेवलपरसंतपनकेलिशालिन्या मायया किं फलं लब्धं लभ्यते वा ?]

राजा— न किंचिदपि । (सनिश्वासम्)

विषतरुफलपाकदर्शनीयैर्विषयरसैः पुरुषं निरुद्धदृष्टिम् ।
अलभत किमसौ फलं विचेता विषमगुणागुणिनं विलोभ्य माया ॥ ७५ ॥

विष्णुभक्तिः— नासौ महाराजस्य निर्वेदावसरः । अद्य हि परसंकल्पकल्पान्तपावकेन प्रारब्धकर्मलेशपरिशेष उपशोषितः पुरुषस्य दुरितार्णवः । प्रकृतिरपि निर्मोककल्पाशेषपरिशुद्धस्वभावं पुरुषमायुषः पारे तमसः पारे च निर्मोक्ष्यति ।

राजा— (सहर्षम्) भगवति सिद्धप्रायस्समीहितः । तर्हि सफलप्रयासोऽस्मि ।

सुमतिः— अय्यउत्त ! किं एदं भअवईए भासणं अम्हाणं उवच्छन्दणं अहवा अणळिअं ति डोळाअंतमाणसम्हि । [आर्यपुत्र ! किमेतद्भगवत्या भाषणमस्माकमुपच्छन्दनम्, अथवा अनलीकमिति डोलायमानमानसाऽस्मि ।]

राजा— प्रिये ! मैवं मन्वीथाः । सत्यवादिनी खल्वेषा सनकसनन्दनादिभिर्महनीया महातपस्विनी । श्रद्धत्स्व चैतत्,

निर्जरीभिरपि नित्यदुर्लभे जातु काचिदिह जातकौतुका ।

लप्स्यसे ललितकाङ्क्षिणी स्वयं मत्प्रिया त्वमनघं मनोरथम् ॥ ७६ ॥

सुमतिः— महंतो खु एसो पसाओ सहधम्मआरिणीविसए महाराअस्स । [महान् खल्वेष प्रसादः सहधर्मचारिणीविषये महाराजस्य ।]

राजा— (परिक्रम्य) इदमहमिदानीं मदेकार्थेभ्यश्चिरपरिचर्यापरिश्रान्तेभ्यः प्रहर्षकारणं विज्ञापयामि ।

प्रियाभिः स्वविपक्षभङ्गपटुषु स्थानेष्वत्रस्थीयतां सिद्धार्थैरनुमन्यतां शमदमस्वाध्यायतोषादिभिः ।

मत्प्रस्तुतस्य मनोरथस्य रथिना दृष्टाध्वना संप्रति प्रत्यावृत्तिकथोज्झितेन परमं ब्रह्म प्रतिष्ठाप्यते ॥७७॥

अपि च, **प्राचीमेकपदीं त्यक्त्वा प्रतीचीमास्थितः प्रभुः । उदीचीमेव गन्ताऽसौ नत्ववाचीं कथंचन ॥७८॥**

(आकाशे डिण्डिमध्वनिः । सर्वे समाकर्ण्याद्भुतकौतुकं नाटयन्ति ।)

विष्णुभक्तिः—श्रूयतामिदं महाराजेन,

निवृत्तमतिकश्मलो निभृतबुद्ध्यबुद्धीन्द्रियः परप्रणिधिवैभवत्रुटितकर्मबन्धः कृती ।

विमुक्तिपदमद्भुतं द्रुतमुपैति विद्वानिति त्रिवर्गरसघस्मरस्त्रिदशडिण्डिमस्ताड्यते ॥ ७९ ॥

पुरुषः— (सहर्षं) अस्मन्महोदयसन्तुष्टोऽयं वत्सो विवेकः सुमतिविष्णुभक्तिभ्यां सह इत एवाभिवर्तते । तदहमेतान् प्रत्युद्गच्छामि ।

विवेकः— (पुरस्तान्निर्दिश्य) प्रिये ! एष कुलपतिरस्माकं अतर्कितोपनतपरसंकल्पनिवृत्तपूर्वापरपुण्यपापराशिरस्मद्दिदृक्षया समायाति । तदयमस्माभिस्समाहितैरभिगम्योपसर्तव्यः । (सर्वे सप्रश्रयं त्वरितमुपसृत्य प्रयतबुद्धयः प्रणिपतन्ति ।)

पुरुषः— सर्वे दीर्घायुषो भूयास्त । भद्रे विष्णुभक्ते ! अनन्यसाधारणावगतप्रभावनिर्धूतनिखिलपरपक्षेण जितकाशिना वत्सेन विवेकेन दिष्ट्या समागतोऽस्मि । (विवेकमुपगूह्य सस्नेहबहुमानम्) वत्स विवेकमहावीर ! निजकर्मसन्ततिप्रवृत्तया निद्रया निर्भरप्रसुप्तोऽहं त्वयैव खलु अस्मत्प्रतिकूलसकुल्यघातिना प्रतिबुद्धदशां प्रापितः । अनया च परित्यक्तफलान्तरया विष्णुभक्त्या पुनरसद्भितैकनिरतया दुःसहानन्तदुःखसन्तत्यनुवृत्तिनिदानभूतदुरितराशिरुपसंहृतः ।

राजा— (स्वगतं) हन्त कुलक्षयहेतुरयमिति कुलपतिरक्षकं मां कुटिलमतयः केचिदपवदितुमिच्छन्ति ।

गतद्रविणदोहलं गलितमाननगौरवं यशस्यनभिसन्धिकं यमिनमप्यनुद्गृह्लति ।

तिरस्करणकौतुकग्रहगृहीतचित्ते जने गुणग्रहणलालसो न खलु कश्चिदालक्ष्यते ॥ ८० ॥

अलमनेन । (प्रकाशं) तात.... इत्यर्धोक्ते सवैलक्ष्यमवनतमुखस्तिष्ठति ।

विष्णुभक्तिः— भगवन् ! महाराजस्य विवेकस्य विवक्षितं विज्ञापयामि ।

कुल्यत्वेन परिग्रहेऽपि कुटिलप्रस्थानगामिष्वसौ कूटस्थप्रतिकूलवृत्तिषु कृपादाक्षिण्यलेशोज्झितः ।
कामादेः स्वयमौर्ध्वदेहिकविधिं कृत्वा यथार्हं कृती द्रष्टुं त्वां त्रुटितस्वकर्मनिगलं प्राप्तो विवेकः प्रभुः ॥

पुरुषः—— (सहर्षबहुमानम्) भद्रे, परमयोगिबहुमतप्रभावे, विष्णुभक्ते ! परित्यक्तस्वप्रयोजनमसंभवत्प्रत्युपकारमेवमुपकृतवद्भ्यो भवद्भ्यः परितोषानुगुणं कमपि वरं प्रयच्छामि ।

विवेकोऽयं तत्त्वेष्ववितथविशेषग्रहतनुर्भवोदन्वद्दोषप्रतिगमनिकात्मा च सुमतिः ।
परप्रेमाकारा त्वमिति समवेतास्त्रय इमे तमःपारे त्यक्तत्रिगुणमपि च त्यक्ष्यथ न माम् ॥ ८२ ॥

(विवेको विष्णुभक्तिश्च साञ्जलिबन्धम्) अनन्यलभ्यः प्रसादोयं अस्मास्वत्रभवतः ।

सुमतिः—— (सहर्षम्) महंतो हि एसो वरो महणिज्जो जं अय्यउत्तस्स सहधम्मआरिणी होम्मि । [महान् हि एष वरः महनीयः यदार्यपुत्रस्य सहधर्मचारिणी भवामि ।]

विष्णुभक्तिः—— भगवन् ! अद्य खल्वासन्नसिद्धिरेव स भवानिति देशिकप्रसादलब्धदिव्यश्रुतिचक्षुषो मे हृदयमेव कथयति । तथा च, सिद्धपूर्वैः सुनिमित्तैरपि सूच्यते । इह हि,

दिव्यस्संप्रति दुन्दुभिर्दिशि दिशि ध्वानैर्मुहुः श्रूयते देवानामपि हाहुहाहुलहरी विक्षोभयत्यम्बरम् ।
आरब्धप्रतिसंस्कृतिः कृतमुखैरर्चिर्मुखैः श्रीपतेराज्ञाधारिभिरातिवाहिकगणैरादिश्यते पद्धतिः ॥ ८३ ॥

पुरुषः—— (सहर्षोल्लासं) अतस्तर्हि कृतकृत्यान् भवतः कृतार्थोऽहमामन्त्रयामि ।

अलं कालप्रहाणेन प्रतीक्षे पश्चिमं दिनम् । अस्मदेकहितैषिभ्यः स्वस्ति वः साधयाम्यहम् ॥ ८४ ॥

अपि च, ग्रहस्वप्ननिमित्तादिमोघचिन्तापराङ्मुखः । प्राप्तं प्राप्तमुपासीनः प्रवेक्ष्यामि परं पदम् ॥ ८५ ॥

अहह ! रसरुधिरपिशितमेदःकीकसमज्जाशुक्लमयकलेबरकारागृहान्निष्क्रान्तः शबरकुटीरकोटरात् सार्वभौमपितृसदनसौधाधिरोहणाय संत्वरमाण इव राजकुमारस्तत्तद्देशाधिकारिभिः आतिवाहिकगणैः अनितरसुलभेन देवयानेन त्रिगुणमरुकान्तारमतिवाहितस्तमःपारभूतं परमपदमधिरोक्ष्यामि । यत्र च,

सव्यं पादं प्रसार्य श्रितदुरितहरं दक्षिणं कुञ्चयित्वा जानुन्याधाय सव्येतरमितरभुजं नागभोगे निधाय ।
पश्चाद्बाहुद्वयेन प्रतिभटशमने धारयन् शङ्खचक्रे देवीभूषादिजुष्टो जनयति जगतां शर्म वैकुण्ठनाथः ॥

(परिक्रम्य, सविनयमञ्जलिं बद्ध्वा ।)

दिवि भुवि च निविष्टान् देशिकान् दिव्यभूम्नः प्रणतिनियतवृत्तिः प्रार्थये कंचिदर्थम् ।
अधिजिगमिषुराद्यं धाम युष्मत्प्रभावात् प्रियगतिरनुगृह्य प्रेक्ष्यतां भृत्य एषः ॥ ८७ ॥

अपि च, एते मह्यमपोढमन्मथशरोन्माथाय नाथादयः त्रय्यन्तप्रतिनन्दनीयविविधोदन्ताः स्वदन्तामिह ।
श्रद्धातव्यशरण्यदम्पतिदयादिव्यापगाव्यापकाः स्पर्धाविप्लवविप्रलम्भपदवीवैदेशिका देशिकाः ॥

[इति विवेकसुमतिविष्णुभक्तीस्सप्रसादबहुमानं समीक्षमाणः सिषाधयिषितोत्तरकृत्यो निष्क्रान्तः ।]

सुमतिः—— अय्यउत्त ! अह किं पडिवालिअ मोक्खदिअहस्स अम्ह कुळवइणो अहिळसिअळाहो विळंबिज्जइ ।

[आर्यपुत्र ! अथ किं प्रतिपालितमोक्षदिवसस्य अस्मत्कुलपतेरभिलषितलाभो विलम्बेत ।]

राजा— देवि ! अस्माभिरनया च महाप्रभावया विष्णुभक्त्या नित्यप्रत्यूढनिखिलान्तरायस्य किं नाम संप्रति काङ्क्षित-विलम्बकारणम् । पश्य पश्य ।

नन्वहं सुमतिजानिरेकधीः त्वं विवेकसहधर्मचारिणी । आवयोर्मतमनन्यभावयोरर्थ्यमेतदचिरेण सेत्स्यति ॥

सुमतिः— अय्यउत्त ! दाणिं कुत्थ गओ एसो किअकज्जो महापुरुसो । [आर्यपुत्र ! इदानीं कुत्र गत एष कृत-कृत्यो महापुरुषः ।]

राजा— प्रिये ! वक्तव्यमेतत् । भूतभाविसमस्तवस्तुवेदिन्या भगवत्या विष्णुभक्त्या ।

विष्णुभक्तिः— (निमीलितदृष्टिः प्रणिधानमभिनीय) नूनमनिकेतो यत्रसायंगृहत्वमास्थितो यथालब्धवृत्तिर्योगी ।

अथ वा, **श्रीरङ्गं वृषभाचलं करिगिरिं श्रीमद्यदुक्ष्माधरं साकेतं मधुरामुपैष्यति हरिक्षेत्रं बदर्याश्रमम् ।**
अन्तस्संभृतसप्ततन्त्ववभृथादादेहपातोदयाद्यद्वा संप्रति यत्र कुत्रचिदसौ यत्रैकतानं मनः ॥ ९० ॥

अपि च, **स्वयंव्यक्तक्षेत्रे विपिनविषये वा विधिवशात्प्रशस्ते दुष्टे वा क्वचन विषये त्यक्तवपुषः ।**
मुकुन्दस्त्रय्यन्तप्रथितमहिमा सोऽयमनघान् प्रपन्नानुद्धृत्य स्वपदमनपायं गमयति ॥ ९१ ॥

अद्य चासौ निखिलजगदेकदेहिना नित्यनिरवद्येन देवेन निजनगरपर्यन्तमनघमपुनरावृत्तिमध्वानं निनीषितः । तेन,

देवर्षिभूतपितृमर्त्यऋणातिलङ्घी दत्ताभयस्य कृपया दृढभक्तिशाली ।
पत्युः समस्तजगतां परमं पदं तत्प्राप्स्यत्यसौ गुरुजनैः प्रथमाधिरूढम् ॥ ९२ ॥

इदमपि किंचिदचिन्त्यमहिमशालिनि अमुष्मिन् महात्मनि अद्भुतमवलोकयामि । अद्य हि,

कृतमिह दुरितं प्रमादवृत्त्या किमपि मुकुन्दकृपानिमग्नमेनम् ।
पवनतनयवालवह्निनीत्या न दहति धक्ष्यति योजितं परेषु ॥ ९३ ॥

राजा—(सहर्षबहुमानम्) भगवति विष्णुभक्ते! विश्वसाक्षात्कारविचक्षणायास्ते किमेतावत्परिमितातिशयदर्शनमाश्चर्यम् । (विचिन्त्य स्वगतम्) महाप्रभावैषा मम वन्दनीया । (प्रकाशम्)

विधिवशनियतेन विष्णुभक्ते प्रणिपतनेन वयःक्रमाधिकोऽपि ।
उचितमुपचरामि विश्वमान्यां हरिपदपद्मरतिं परामहं त्वाम् ॥ ९४ ॥

(सुमतिं विलोक्य) प्रिये ! त्वमप्येनामस्मत्प्रयुक्तप्रतिष्ठामप्यादिपूरुषमूर्तिमिव प्रणन्तुमर्हसि ।

विष्णुभक्तिः— (सप्रश्रयम्) महाराज ! अनादिसंसारसागरनिमग्नमस्मत्कुलपतिं पुरुषमुद्धृतवते पूर्वजाय भवते प्रतिप्रणाममभिरोचयामि ।

विवेकः— महायोगेश्वरि !

किं विज्ञानैः किं तपोदानयज्ञैः किं वाऽन्यैश्च त्वत्परित्यागदीनैः ।
ज्ञातुं द्रष्टुं तत्त्वतश्च प्रवेष्टुं शक्यं ब्रह्मानन्यभाजा त्वयैव ॥ ९५ ॥

विष्णुभक्तिः— (विचिन्त्य) भवत्वेतदेवमन्यथा वा । प्रत्येमि तावन्मत्समक्षमेव मनीषितं साधयतः स्वयमकर्तृत्वाभिमानाभिप्रायम् । सर्वथा निस्तरति तावदयमसौ निष्प्रत्यूहभगवदनुकंपावलंबितः पुरुषस्सर्वदोषाकरं संसारसागरं प्रविशति च परमं पदम् । किं ते भूयः प्रियमुपहरामि ।

राजा— भगवति महानुभावे !

किं तत्प्रियं परमतः प्रतिपादनीयं पद्मासहायपदपद्मजुषा भवत्या ।
पश्यामि यत्पुरुषमेवमपास्तपङ्कं राकाशशाङ्कमिव राहुमुखाद्विमुक्तम् ॥ ९६ ॥

अपि च, अपुनरुदयो मायामोहः स्थलीमधिशायितः स्फुरति मुरभिद्भक्तिर्भव्या भवत्यनुपप्लवा ।
सरणिमपुनःप्रत्यावृत्तिं भजत्यनघः पुमान् किमिह बहुभिः क्रीडत्यग्रे समीहितमद्य नः ॥ ९७ ॥

किमन्यदहमिह भवत्यास्सकाशादाशासे । तथापीदमस्तु ।— भरतवाक्यम् ।

अङ्गीकुर्वन्त्वकलुषधियो नित्यमध्यात्मविद्यामाद्यो धर्मः स्पृशतु वसुधामाशिषः पारवर्ती ।
देवः श्रीमान् निरवधिदयासिन्धुरस्मिन्प्रबन्धे वक्ता श्रोता वचनविषयः प्रीयतां वासुदेवः ॥ ९८ ॥

[इति निष्क्रान्तास्सर्वे ।

इति श्रीकवितार्किकसिंहस्य सर्वतन्त्रस्वतन्त्रस्य श्रीमद्वेदान्ताचार्यस्य कृतिषु संकल्पसूर्योदयनाटके दशमोऽङ्कः ।

स्तोतुं निन्दितुमसदुक्तमथवा सोढुं समूढं जगत् किं नश्छिन्नमनन्तचिन्तनरसे सुस्थे सुखं तस्थुषाम् ।
शिष्याः शिक्षितबुद्धयः श्रुतिपथे येषां वयं ये च नस्तत्सन्तोषसमर्पणक्षममिदं साडम्बरैः किं परैः ॥

॥ ग्रन्थश्च समाप्तः ॥

श्रीवेदान्तदेशिकग्रन्थमालायां
काव्यनाटकविभागः समाप्तः ॥

क्रय्य पुस्तक सूची.

श्रीभगवद्रामानुजमुन्यनुगृहीत श्रीभाष्याद्यखिलग्रन्थविभूषिता भगवद्रामानुजग्रन्थमाला.

(तैलङ्गाक्षरं).... 6—0—0

श्रीमद्वरवरमुनीन्द्रग्रन्थमाला.

(श्रीवचनभूषण—तत्त्वत्रय—मुमुक्षुप्पडि—आचार्यहृदयव्याख्यानविभूषिता) ,, ... 5—0—0

श्रीमद्वेदान्तदेशिकग्रन्थमालायाम्—

हयग्रीवस्तोत्रादि पादुकासहस्रान्त सकलस्तोत्रसंभृतः स्तोत्रावलीविभागः .... 2—0—0

अधिकरणसारावली शतदूषणीविशिष्टम्— वेदान्तविभागस्य प्रथमसंपुटम् .... 3—0—0

मीमांसापादुका—सेश्वरमीमांसा—न्यायपरिशुद्धि—न्यायसिद्धाञ्जनविशिष्टम्—

वेदान्तविभागस्य द्वितीयसंपुटम् .... 3—0—0

सर्वार्थसिद्धिसमेत तत्त्वमुक्ताकलापात्मकम्— ,, तृतीयसंपुटम् .... 4—0—0

गीताभाष्यतात्पर्यचन्द्रिकादिग्रन्था अचिरात् सज्जीभवन्ति. तथा अन्ये च बहवो ग्रन्थाः.

सर्वत्र प्रापणव्ययः पृथक्.

प्राप्तिस्थानम् :—

ग्रन्थमाला आफीस,

20—3—1941. ३९. सन्निधि वीथी,

कञ्जीवरम्.

